

Δαίμονες των Αρχέτοπων

Το Παιχνίδι των Ράζλερ
Τόμος 4ος

Κώστας Βουλαζέρης

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/koualanara>

ISBN: 978-618-5031-04-6

ISBN(set): 978-618-5031-00-8

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του [Creative Commons](http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/) <<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Βιβλίο Έβδομο
Ο Αρπιστής

Κεφάλαιο 1

Ο Προφήτης και οι Λύκοι

Όταν ο Νουτκάλι, ο Προφήτης του Νούφρεκ, εγκατέλειψε τη Σάλγκρινεβ, κάλπασε πάνω στη δημοσιά, κατευθυνόμενος ανατολικά· αλλά, προς το τέλος της ημέρας, άλλαξε πορεία: στράφηκε στα βόρεια και, το άλλο πρωί, πάλι στα ανατολικά, παίρνοντας έναν παλιό δρόμο που, ως το βράδυ, τον οδήγησε στα δάση της Επαρχίας Βόλγκρεν, στην καρδιά του Βασιλείου. Την επομένη, περνώντας μέσα από ομίχλη και ανάμεσα από αιωνόβια δέντρα, έφτασε στον προορισμό του, τυλιγμένος στις σκιές του σούρουπου. Εμπρός του, παρουσιάστηκε ένα μέρος άγνωστο στον κοινό λαό, καθώς και στους περισσότερους άρχοντες.

Εδώ, οι Λυκολάτρες τελούσαν τη λειτουργία της Ατέρμονης Νύχτας. Φωτιές ήταν αναμμένες επάνω σε δαυλούς, τους οποίους κρατούσαν λυκόμορφα αγάλματα, λαξεμένα από φυσικές ακίνητες πέτρες.

Ο Νουτκάλι σταμάτησε τη Γκρίζα Ομίχλη αρκετά μέτρα απόσταση από τα αγάλματα και τους συγκεντρωμένους πιστούς, και αφίππευσε, κουκουλωμένος και τυλιγμένος στην κάπα του.

Οι ψαλμωδίες έπαψαν, και τα βλέμματα των Λυκολατρών στράφηκαν στο μέρος του. Είκοσι-έξι ζευγάρια μάτια, που γυάλιζαν στο φως των δαυλών· δεκάξι άντρες και δέκα γυναίκες, ντυμένοι με τομάρια ζώων, λυκοτόμαρα και μη.

Σιγή έπεσε.

Ύστερα, ο άντρας που στεκόταν στην κορυφή του σχηματισμού των πιστών είπε: «Ποιος είσαι, κουκουλοφόρε καβαλάρη;» Ήταν ψηλός, και φορούσε ιερατικό χιτώνα και άμφια. Το πρόσωπό του ήταν άγριο, σαν λύκου, και διέθετε μακριά, γκρίζα μαλλιά και γκρίζα γένια, τα οποία δεν μπορούσαν να κρύψουν τη λοξή ουλή στο αριστερό του μάγουλο.

«Καλησπέρα, Λύκαρχε Σάρενλιν,» αποκρίθηκε ο Ράζλερ, και κατέβασε την κουκούλα του. «Και με συγχωρείτε που διακόπτω την ιερή σας τελετουργία, πιστοί του Λύκου,» πρόσθεσε προς όλους.

Τα μάτια του Λύκαρχου στένεψαν, για μια στιγμή, παρατηρώντας το μαυρόδερμο κεφάλι του άντρα αντίκρυ του. Μετά, χαμογέλασε, όχι όμως φιλικά. «Ο Προφήτης Νουτκάλι,» είπε, «το εὐγλωττο σκυλί της ηλίθιας Βασιλίσσας Καλβάρθα, ήρθε στα λημέρια μου. Τι ζητάει εδώ; Και πώς ξέρει για μας;»

Ο Νουτκάλι γέλασε. «Λύκαρχε, είμαι προφήτης, όπως παρατήρησες κι ο ίδιος. Γνωρίζω πολλά και διάφορα.»

«Να θεωρήσω ότι και η... *αφέντρα* σου ξέρει για τον χώρο μας;» ρώτησε ο Σάρενλιν· και, πάραυτα, όπλα ξεθηκαρώθηκαν.

Ο Ράζλερ δε φάνηκε να πανικοβάλλεται, ή να φοβάται στο ελάχιστο. «Όχι,» αποκρίθηκε μονάχα.

«Ξέρεις, λοιπόν, για το κρυφό μας μέρος συγκέντρωσης –ένα μέρος το οποίο οι βασιλικοί, και όχι μόνο, ψάχνουν χρόνια και αδυνατούν να εντοπίσουν– και δεν το έχεις πει σε κανέναν!»

«Ακριβώς.»

Ο Σάρενλιν έκανε πίσω το κεφάλι και γέλασε μέσα στο σούρουπο.

Οι δαυλοί στα χέρια των λυκόμορφων αγαλμάτων έτριξαν.

Η Γκριζα Ομίχλη χρεμέτισε ανήσυχα.

«Καλό αυτό,» είπε ο Λύκαρχος. «Μπορούμε, επομένως, να σε σκοτώσουμε επιτόπου και να πάψουμε να κινδυνεύουμε από σένα...»

Ο Νουτκάλι ανασήκωσε τους ώμους του. «Θα μπορούσατε· αλλά γιατί να το κάνετε;»

«Γιατί να *μην* το κάνουμε, Ράζλερ; Έχω ακούσει πολλά παράξενα πράγματα για την αφεντιά σου, όμως δε νομίζω ότι έχεις τη δύναμη να μας αντιμετωπίσεις όλους μας. Υπάρχει μια... μικρή αριθμητική διαφορά ανάμεσα σε μας και σε σένα. Ένας προς είκοσι-έξι... χωρίς να υπολογίζουμε τους υπόλοιπους που τώρα σε παρακολουθούν δίχως να τους έχεις προσέξει.»

«Ένας προς σαράντα-έξι, υπολογίζοντάς τους κι αυτούς,» πρόσθεσε ο Νουτκάλι, εκπλήσσοντας τον Σάρενλιν. «Αλλά, όπως προείπα, γιατί να με σκοτώσετε; Ειδικά από τη στιγμή που βρίσκομαι εδώ για να σας προειδοποιήσω.»

«Ζύγωσε, προφήτη,» πρόσταξε ο Λύκαρχος.

Ο Νουτκάλι άφησε τη Γκριζα Ομίχλη πίσω του και πλησίασε, περνώντας ανάμεσα από τους συγκεντρωμένους Λυκολάτρες, οι οποίοι ακόμα βαστούσαν όπλα στα χέρια τους, και φτάνοντας μπροστά

στον Σάρενλιν. Ο Ράζλερ ήταν κοντός σε σύγκριση με τον ψηλό Λύκαρχο.

«Δεν καταλαβαίνω κάτι: Είσαι μαζί μας ή με τη Βασίλισσα;» ρώτησε ο τελευταίος.

«Η Βασίλισσα θα πέσει. Θα χάσει το θρόνο και τη ζωή της.»

«Ποιος θα τη σκοτώσει;»

«Το πρόσωπό του κρύβεται πίσω από ομίχλες.»

«Πολύ... βολικό, ε;» είπε ο Σάρενλιν. «Αλλά ακόμα δεν απάντησες στην ερώτησή μου; Είσαι μαζί μας ή με εκείνη;»

«Αν ήμουν μ'εκείνη, θα είχα έρθει εδώ, να σας προειδοποιήσω;»

«Άλλαξες στρατόπεδο, δηλαδή;»

«Ποτέ δεν ήμουν με κανένα στρατόπεδο, Λύκαρχε.»

«Υπάρχουν πολλοί που πιστεύουν ότι ήσουν.»

«Είναι ανόητοι· γιατί υπάρχουν και άλλοι που δεν το πιστεύουν αυτό.»

Ο Σάρενλιν τον ατένισε, σιωπηλός. Τα παράξενα, μυστηριακά μάτια του Ράζλερ δε βλεφάρισαν.

«Ενδιαφέρεσαι ν'ακούσεις την προειδοποίησή μου, Λύκαρχε;»

«Σ'ακούω.»

«Ο Έπαρχος Τάκμιν της Σάλγκρινεβ και η Πριγκίπισσα Φόλνα, η Ανφρακιανή, αποφάσισαν πως ο καιρός ήρθε να βάλουν σε τάξη το Βασίλειο, και να πάρουν την εξουσία στα άπληστά τους χέρια. Γιατί φοβούνται το Λύκο.»

«Αυτή είναι η προειδοποίησή σου;»

«Δεν τελείωσα, Λύκαρχε. Ο στρατός του Έπαρχου Τάκμιν θα προελάσει ανατολικά, πολύ σύντομα, ενισχυμένος από Ανφρακιανούς μισθοφόρους. Θα φτάσει στην Επαρχία της Βόλγκρεν και θα την καταλάβει, για να κυνηγήσει τους λύκους που κρύβονται στα βάθη των δασών της και στην Πόλη των Μύθων.»

«Θα μας... κυνηγήσουν, λοιπόν;» είπε ο Σάρενλιν.

«Ναι,» απάντησε ο Νουτκάλι. «το είδα. Συνεπώς, τούτη είναι η ώρα να προετοιμαστείτε για την αντιμετώπιση των εχθρών σας. Γιατί, αν η Καλβάρθα πέσει από το Θρόνο του Αετού, και ο Έπαρχος Τάκμιν ανέλθει, τότε η επόμενη πτώση που θ'ακολουθήσει θα είναι αυτή της Θρησκείας του Λύκου. Οι ακόλουθοι της Θεάς θα συνενωθούν και θα σας συνθλίψουν. Ο Τάκμιν και η Φόλνα δε θα είναι τόσο

ηλίθιοι όσο η Καλβάρθα· θα γίνουν τύραννοι, για να σας εξαλείψουν απ'το πρόσωπο της Λιάμνερ-Κρωθ—»

«Ήρθες εδώ για να προφητεύεις την καταστροφή μας;» φώναξε ένας Λυκολάτρης.

«Κάθε άλλο· ήρθα για να σας ειδοποιήσω εγκαίρως, ώστε να το αποτρέψετε τούτο.»

«Γιατί να θέλεις να μας βοηθήσεις;» Ο Λύκαρχος Σάρενλιν τον κοίταζε με περίσσια καχυποψία. «Δεν είσαι ακόλουθος του Λύκου· δεν είσαι καν Ρουζβάνος. Είσαι ένας αλλογενής, αμφιβόλου προέλευσης, ο οποίος υποστηρίζει ότι έρχεται από μια ήπειρο που άπαντες θεωρούν διαλυμένη και μη-κατοικήσιμη.»

«Είμαι από τους τελευταίους του είδους μου, και έχω χαρίσματα τα οποία η Κουαλανάρα δεν έχει ξαναδεί. Και, μέσα σ'αυτά μου τα χαρίσματα, είναι και το να προφητεύω το μέλλον. Αλλά ορώ πολλά μονοπάτια να διασχίζουν το Χρόνο, Λύκαρχε, και είναι η προσωπική μου πεποίθηση ότι οφείλω να δίνω ευκαιρίες. Έτσι, λοιπόν, έρχομαι να σας προειδοποιήσω και να σας συμβουλέψω.»

Η καχυποψία δεν είχε χαθεί από τα μάτια του Σάρενλιν· ίσως, μάλιστα, να είχε αυξηθεί. «Συμβούλεψέ μας.»

«Πρέπει να συνενωθείτε και ν'αντιμετωπίσετε τις δυνάμεις που σας εχθρεύονται. Ετούτος μπορεί να είναι, τελικά, ο δικός σας θρίαμβος. Μπορείτε να τον κάνετε δικό σας. Ο Λύκος έχει τη δύναμη να κυριαρχήσει, φτάνει να πολεμήσετε, *ενωμένοι!*»

«Και ποιον θα πρότεινες εσύ να πολεμήσουμε πρώτα; Τον Έπαρχο ή τη Βασίλισσα;»

«Ο Έπαρχος είναι ο πιο επικίνδυνος, Λύκαρχε, αλλά η Βασίλισσα έχει την περισσότερη εξουσία.»

«Παράξενα λόγια, που δεν απαντούν στο ερώτημά μου, *προφήτη.*»

«Απαντούν,» δήλωσε ο Νουτκάλι. «Μα, η απάντηση μπορεί μονάχα από εσένα να βρεθεί. Το σημαντικό, όμως, είναι να *ενωθείτε*, όλοι οι λύκοι!»

«Γνωρίζεις τη δυσκολία αυτού του εγχειρήματος, έτσι δεν είναι, Ράζλερ;»

«Δεν έχετε άλλη επιλογή τώρα, Λύκαρχε. Θα ενωθείτε και θα πολεμήσετε... ή θα καταστραφείτε.

»Εσείς αντιμάχεστε τους ακόλουθους της Θεάς, και οι ακόλουθοι της Θεάς αντιμάχονται εσάς. Αλλά και οι δύο παρατάξεις έχετε αντιπαλότητες αναμεταξύ σας. Εσείς έχετε 'ακραίους', 'κεντρώους', και 'εναρμονισμένους αναμένοντες'. Οι εχθροί σας έχουν διαιρέσει τη Θεά τους σε τόσες υποθηρσκείες που δεν μπορούν να συνεννοηθούν εύκολα: Η Υποθηρσκεία της Κυνηγού, η Υποθηρσκεία της Προστάτιδας, η Υποθηρσκεία της Ευγενούς, η Υποθηρσκεία της Βασίλισσας του Πολέμου, και άλλες! Νικητής, Λύκαρχε, θα είναι εκείνος που θα ενοποιηθεί πρώτος και θα χτυπήσει τον άλλο. Και, στη δική σας περίπτωση, η συνένωση είναι ευκολότερη, γιατί η διαίρεσή σας είναι μικρότερη.»

Τα λόγια του Νουτκάλι είχαν βάλει τον Σάρενλιν σε σκέψεις. «Υπάρχουν και λύκοι πέρα απ'τα σύνορα του Νούφρεκ,» είπε. «Θα μπορούσαμε να έρθουμε σε συνεννόηση και με αυτούς... Το προτείνεις, Νουτκάλι;»

«Ναι. Όμως ίσως ο χρόνος να μην επαρκέσει· ίσως τα γεγονότα να σας προλάβουν.»

«Είσαι προφήτης! Πες μας αν θα επαρκέσει ή όχι.»

«Έχετε κι εσείς νου, Λύκαρχε, έτσι δεν είναι; Μπορείτε να υπολογίσετε τις αποστάσεις. Εγώ, ωστόσο, σας αποκάλυψα ότι αξίζει τον κόπο να προσπαθήσετε.»

«...Μάλιστα. Και πότε έρχεται ο στρατός του Έπαρχου στα μέρη μας;»

«Σύντομα, Λύκαρχε. Μέσα στις επόμενες ημέρες.»

«Αν δεν εμφανιστεί, θα ξέρουμε ότι είσαι ψεύτης—»

«Σαφώς.»

«—και καλύτερα να μη σε ξαναβρούμε στο δρόμο μας.»

«Ο στρατός θα έρθει, μη φοβάσαι· και θα πάει στη Βόλγκρεν, για να την καταλάβει, να τη θέσει υπό την κυριαρχία του. Στη Βόλγκρεν, όπου... όπως γνωρίζεις, η Καλβάρθα έχει ήδη στείλει το λαγωνικό της.»

«Δεν ξέρεις πολλά για το 'λαγωνικό της', μου φαίνεται, *προφήτη*.»

«Αναφέρεσαι στον Αρχικατάσκοπο Άλαντιν;» Ο Νουτκάλι γέλασε. «Ασφαλώς και ξέρω ότι είναι δικός σας.»

«Δεν έχουμε τίποτα να φοβηθούμε απ'αυτόν. Βρίσκεται σε συνεννόηση με τη Λύκαρχο Πάρνα.»

«Και τον Λύκαρχο Δόλβερνι,» πρόσθεσε ο Ράζλερ. «Ναι. Όμως εγώ σε άλλο λαγωνικό αναφερόμουν. Στον Διοικητή Σάβμιν, ο οποίος συνοδεύει τον Αρχικατάσκοπο. Τι; Δεν το έχεις πληροφορηθεί αυτό, Λύκαρχε Σάρενλιν;»

«Μου είπαν ότι στρατιώτες βρίσκονται μαζί με τον Άλαντμιν.»

«Ο Σάβμιν είναι αρχηγός τους, και έχει διαταγή να παρακολουθεί τον Αρχικατάσκοπο, γιατί η Καλβάρθα δεν τον θεωρεί άξιο απόλυτης εμπιστοσύνης. Βλέπεις, Λύκαρχε; Η Βασίλισσα δεν μπορεί να εμπιστευτεί τον ίδιο της τον Αρχικατάσκοπο! Αν ετούτο δεν είναι σημάδι ότι σύντομα θα εκθρονιστεί, τότε τι είναι; Ακόμα κι αν δεν είχα το χάρισμα της προφητικής ματιάς, θα το έβλεπα. Όμως, να προσέχετε, γιατί, όταν το θηρίο πεθαίνει, κλοτσάει δυνατότερα.»

«Μια και μίλησες για θηρίο... τι είναι αυτά τα 'Κτήνη των Βάλτων' για τα οποία λένε;»

«Κάτι πρωτοεμφανιζόμενο στη Λιάμνερ-Κρωθ. Δυστυχώς, δε γνωρίζω πώς έφτασαν εδώ. Αλλά η συγκυρία είναι ατυχής, ε; Γιατί τώρα όλοι νομίζουν ότι εσείς τα ελέγχετε –πράγμα που, βέβαια, δεν αληθεύει. Μπορεί, ωστόσο, να σας προκαλέσει προβλήματα.»

«Το αντιλαμβάνομαι,» ένευσε ο Σάρενλιν. «Μας έχει ήδη προκαλέσει. Καθώς επίσης κι εκείνο το άλλο γεγονός –ο άντρας που βρέθηκε σταυρωμένος στο δέντρο. Ποιος τον σταύρωσε;»

«Η ίδια η Βασίλισσα.»

Ο Λύκαρχος κούνησε το κεφάλι, δύσπιστα. «Όχι...»

«Κι όμως. Βέβαια, δεν το σκέφτηκε εκείνη. Ούτε το διέπραξε εκείνη.»

«Ποιος το σκέφτηκε; Και ποιος το διέπραξε;»

«Είδα μια σκιερή μορφή να ψιθυρίζει στ'αφτί της, το βράδυ, μέσα στην κρεβατοκάμαρά της.»

«Ποιος;»

«Δεν είμαι βέβαιος· έχει πολλούς εραστές, εξάλλου. Και ερωμένες.»

«Και ποιος το διέπραξε;»

«Πληρωμένοι φονιάδες. Δεν είναι δύσκολο να βρεις τέτοιους, αν έχεις τα χρήματα και τις διασυνδέσεις. Και μια βασίλισσα του Νούφρεκ έχει και τα δύο, όσο ανόητη κι αν είναι.»

Ο Σάρνελιν σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος. «Δηλαδή, η Καλ-
βάρθα δημιούργησε μια αφορμή για να μας αναζητήσει... Γιατί; Δεν
είναι αρκετή αφορμή το γεγονός ότι λατρεύουμε τον Μέγα Λύκο;»

«Δε φτάνει αυτό, για να θέσει ανθρώπους της στα ενδότερα της
Βόλγκρεν.»

«Καταλαβαίνω... Έχεις δίκιο Νουτκάλι. Ακουγεται λογικό.»

Ο Ράζλερ ένευσε, αργά. «Φυσικά και είναι λογικό. Γιαυτό σας λέω,
λύκοι: Φυλαχτείτε! Ενωθείτε, και *χτυπήστε!* Τώρα είναι η ευκαιρία
σας· γιατί τώρα, που όλοι οι υπόλοιποι θα σφαχτούν αναμεταξύ
τους, σας έχω δει να βαδίζετε πάνω σ'αιματοβαμμένα χαλιά, και να
πηγαίνετε στο θρόνο.»

«Κυρία.»

Η Πάρνα –που, εκείνη τη στιγμή, μάθαινε στον μικρό της αδελφό,
Νίτβοριν, να παίζει λύρα– στράφηκε, για να κοιτάξει τον υπηρέτη ο
οποίος είχε μπει στην Αίθουσα της Μελωδίας. Ο άντρας στεκόταν
στην είσοδο, και το απογευματινό φως έλουζε τη δεξιά του μεριά,
καθώς περνούσε από το κρύσταλλο του μεγάλου, δίφυλλου παραθύ-
ρου.

«Τι είναι, Τάνθεβ;» ρώτησε η Αρχόντισσα.

Ο υπηρέτης καθάρισε το λαιμό του. «Πρέπει να σας μιλήσω, ιδιαι-
τέρως, κυρία.»

Η Πάρνα κατάλαβε. Ένευσε προς το μέρος του Τάνθεβ, και είπε
στον Νίτβοριν: «Επιστρέφω αμέσως. Εσύ άρχισε να παίζεις το κομ-
μάτι.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο αδελφός της, και τα χέρια του πήγαν στις
χορδές της λύρας. Η μελωδία που απλώθηκε στην αίθουσα ήταν
γλυκιά και μελαγχολική. *Έχει ταλέντο, ο Νίτβοριν. Κάποια μέρα, θα
γίνει πολύ σπουδαίος τραγουδιστής.*

Η Πάρνα, χαμογελώντας άθελά της, σηκώθηκε από το ξύλινο σκα-
μνί όπου καθόταν, πλάι στον αδελφό της, και ζύγωσε τον Τάνθεβ,
στην άλλη άκρη του μεγάλου, γεμάτου με μουσικά όργανα δωματί-
ου. Τα χαρακτηριστικά του υπηρέτη έγιναν ολοένα και πιο φανερά,
καθώς η Αρχόντισσα τον ζύγωνε: τα μαύρα, κοντά μαλλιά, το καλο-

χτενισμένο μούσι, το δυνατό σαγόνι, τα γεμάτα χείλη, και τα μεγάλα, παρατηρητικά μάτια που αποκάλυπταν έξυπνο άνθρωπο.

«Έλα μαζί μου,» του είπε η Πάρνα, και βγήκαν από την Αίθουσα της Μελωδίας. Μπήκαν σ'έναν διάδρομο του παλατιού και τον διέσχισαν, καθώς τα χρώματα του δειλινού σκούραινταν και οι σκιές πλήθαιναν.

Η Αρχόντισσα άνοιξε μια πόρτα και αποκάλυψε μια στριφτή σκάλα, την οποία και άρχισε ν'ανεβαίνει. Ο Τάνθεβ την ακολούθησε, αμίλητος. Τελικά, βρέθηκαν σ'ένα στρογγυλό δωμάτιο με παράθυρα ολόγυρα, ένα τραπέζι στην αριστερή μεριά, τρία ανάκλιντρα σε τυχαίες θέσεις, μερικές καρέκλες, και πίνακες κρεμασμένους στους τοίχους ανάμεσα στα παράθυρα. Η οσμή του κλειστού χώρου γέμισε τα ρουθούνια της Πάρνα, η οποία ζύγωσε ένα από τα παράθυρα και το άνοιξε, αφήνοντας την ψυχρή αύρα του χειμερινού δειλινού να εισβάλει.

«Λύκαρχε,» είπε ο Τάνθεβ, «ήταν ανάγκη ν'ανεβούμε στον Πύργο του Αετού, για να μιλήσουμε;»

Η Πάρνα στεκόταν μπροστά στο παράθυρο που είχε ανοίξει, νιώθοντας τον άνεμο να παίζει με το φαρδύ της φόρεμα... και έχοντας ένα πολύ κακό προαίσθημα –ή, μάλλον, δύο: ένα για αυτά που προετοιμαζόταν να της πει ο υπηρέτης της, και ένα για τον Δόλβερν. Παρά τις διαβεβαιώσεις του Άλαντμιν, εκείνη πίστευε ότι ίσως κάτι άσχημο να συνέβαινε στον Πρίγκιπά της, εκεί στον άγριο Νότο, στους βάλτους Βενέβριαμ.

Στράφηκε στον Τάνθεβ. «Όχι, αλλά μ'αρέσει η θέα, και είχα καιρό ν'ανεβώ.» Δίπλωσε τα χέρια μπροστά της, γιατί το κρύο είχε αρχίσει να την περονιάζει. «Τι είναι, λοιπόν;»

«Ο Λύκαρχος Σάρενλιν–»

«Ωωωχ...»

Ο υπηρέτης μειδίασε. «Παρατηρώ ότι η κυρία είναι ελαφρώς... προκατειλημμένη προς το συγκεκριμένο άτομο;»

Η Πάρνα τού επέστρεψε το μειδίαμα. «Και έχει καλό λόγο, Τάνθεβ. Πες μου, όμως· σ'ακούω. Τι έκανε πάλι ο Λύκαρχος;»

«Υποστηρίζει πως ο Έπαρχος Τάκμιν, σύντομα, θα βρίσκεται εδώ, μαζί με το στρατό του, προκειμένου να καταλάβει τη Βόλγκρεν και να 'καθαρίσει' τα εδάφη της από τους Λυκολάτρεις–»

«Πώς!» εξεπλάγη η Πάρνα. «Ανοησίες. Πού τα έμαθε αυτά;»

«Υπομονή,» είπε ο Τάνθεβ· «έχει κι άλλα. Σύμφωνα με τις πληροφορίες του Λύκαρχου, ο Έπαρχος Τάκμιν και η Ανφρακιανή Πριγκίπισσα Φόλνα αποφάσισαν πως η Βασίλισσα δεν μπορεί πλέον να διοικήσει—»

«Τώρα το ανακάλυψαν;...» μουρμούρισε η Πάρνα, κάτω απ'την ανάσα της.

«—και, επομένως, οφείλουν να 'σώσουν' το Βασίλειο από τους Λυκολάτρες, οι οποίοι διαρκώς πληθαίνουν και σκοπεύουν να καταστρέψουν το Νούφρεκ, καταβροχθίζοντας την Ορθόδοξη Θρησκεία της Λιάμνερ Κρωθ.»

Η Πάρνα ρουθούνησε, αποδοκιμαστικά. *Η «Ορθόδοξη Θρησκεία της Λιάμνερ Κρωθ» κοντεύει να καταβροχθίσει τον εαυτό της· δε χρειάζεται βοήθεια.*

«Έτσι, λοιπόν,» συνέχισε ο Τάνθεβ, «έχοντας ετούτες τις πληροφορίες, ο Λύκαρχος Σάρενλιν δήλωσε πως είναι καιρός να δράσουμε, προτού μας εξολοθρεύσουν· και έχει καλέσει όλους τους πιστούς ακόλουθους του Λύκου να συναχθούν γύρω του, για να χτυπήσουν τώρα που τους δίνεται η ευκαιρία.»

«Ποια ευκαιρία;» σφύριξε η Πάρνα.

«Σύντομα, η Βασίλισσα και ο Έπαρχος θα συγκρουστούν, και η Βασίλισσα θα εκθρονιστεί —πάλι σύμφωνα με τις πληροφορίες του Σάρενλιν—, με αποτέλεσμα να πάρει τον θρόνο ο Τάκμιν, ο οποίος θα κυβερνήσει τυραννικά και θα κυνηγήσει τους Λυκολάτρες. Επομένως, η ευκαιρία είναι η εξής: θα χτυπήσουμε όσο εκείνος και η Καλβάρθα θα παλεύουν για την κυριαρχία του Βασιλείου. Μάλιστα, έμαθα πως ο Λύκαρχος Σάρενλιν έχει προβεί και σε ενέργειες συνεννόησης με αδέλφια μας έξω από το Νούφρεκ.»

Η Πάρνα, που, ακούγοντάς τον, χτυπούσε το πόδι της νευρικά στο πέτρινο πάτωμα, είπε: «Αυτά είναι;»

«Μάλιστα, κυρία. Τι νομίζετε;»

«Νομίζω ότι... όλα τούτα γίνανε λίγο ξαφνικά.»

Ο Τάνθεβ ένευσε. «Αυτή είναι και η δική μου γνώμη, κυρία.»

«Ο Σάρενλιν... από πού πήρε τις πληροφορίες του;»

«Δεν έχω ιδέα.»

«Θέλει κάτι συγκεκριμένο από εμένα;»

«Είμαι βέβαιος πως επιθυμεί να σας μιλήσει, κυρία, όπως και σ'όλους τους υπόλοιπους Λύκαρχους, προκειμένου να 'ενωθούμε και να χτυπήσουμε', όπως το θέτει.»

Η Πάρνα ξεφύσησε. «Δεν είναι η πρώτη φορά που κάτι ακραίοι Λυκολάτρες σαν κι αυτόν έχουν κατεβάσει τέτοιες αλλόκοτες ιδέες...»

«Ναι, όμως ετούτη τη φορά φρονώ πως τα πράγματα είναι διαφορετικά.»

«Λες, ε;»

Ο Τάνθεβ ένευσε. «Το λέω, και μάλιστα, πολύ έντονα, κυρία.»

«Πρέπει να πάω να τον δω, δηλαδή.»

«Το δίχως άλλο, κυρία. Θέλετε κάτι από εμένα;»

«Τα συνηθισμένα. Θα φύγω με την αυγή.»

Η Πάρνα στράφηκε στο ανοιχτό παράθυρο και ακούμπησε τα χέρια στο περβάζι, αφήνοντας το βλέμμα της να πάει βόρεια, όπου ήξερε πως βρισκόταν το Άντρο του Λύκαρχου Σάρενλιν, χαμένο μέσα στην πυκνή βλάστηση των δασών της Επαρχίας Βόλγκρεν, και κρυμμένο έτσι που έπρεπε να είναι κανείς Λυκομύστης, για να το εντοπίσει. Δεν είχαν πρόσβαση όλοι οι Λυκολάτρες σε όλα τα Άντρα.

Κατεβαίνοντας από τον Πύργο του Αετού, απομακρύνθηκε από τον Τάνθεβ και επέστρεψε στην Αίθουσα της Μελωδίας, όπου βρήκε τον Νίτβοριν να παίζει λύρα, και την Τάλρυ να είναι μισοξαπλωμένη σ'ένα ανάκλιτρο και να τον ακούει, καπνίζοντας βαρύ, αρωματικό καπνό από μια μακριά, λιγνή πίπα και έχοντας ένα μισογεμάτο κρασοπότηρο κοντά της.

Ο Νίτβοριν σταμάτησε να παίζει, βλέποντας την Πάρνα να μπαίνει. «Άργησες,» παρατήρησε· «νόμιζα ότι θα ερχόσουν πιο γρήγορα. Συνέβη κάτι;»

«Τίποτα το σπουδαίο,» απάντησε εκείνη. Ύστερα, στράφηκε στην Τάλρυ, βάζοντας τα χέρια της στη μέση. «Πόσες φορές σου έχω πει να μην καπνίζεις εδώ μέσα;»

Η Τάλρυ χαμογέλασε. «Καλησπέρα και σένα, αδελφούλα. Πού είσαι το πρόβλημά σου;»

«Να πάρει!» μούγκρισε η Πάρνα. «Απλά, δε θέλω να καπνίζεις εδώ μέσα, Τάλρυ! Υπάρχουν τόσοι χώροι στο παλάτι, για να καπνίσεις – όχι μέσα στην Αίθουσα της Μελωδίας!» Την πλησίασε, με γοργά βήματα, κι άρπαξε την πίπα απ’τα χέρια της.

«Ει! Σιγά!» Η Τάλρυ σηκώθηκε, παίρνοντας καθιστή θέση επάνω στο ανάκλιντρο. «Είσαι τσαντισμένη και ξεσπάς επάνω μου;»

«Δεν ήμουν ‘τσαντισμένη’... μέχρι στιγμής,» την αγριοκοίταξε η Πάρνα.

Η Τάλρυ αναστέναξε, και ήπια μια γουλιά από το κρασί της. «Πότε θα μεγαλώσεις; Δώστο μου πίσω.» Άπλωσε το χέρι της.

Η Πάρνα πήγε σ’ένα παράθυρο, το άνοιξε, και άδειασε την πίπα έξω, σκορπώντας τον καπνό στον άνεμο.

Η Τάλρυ χειροκρότησε. «Εύγε, εύγε...»

Η Πάρνα άφησε το παράθυρο ανοιχτό, για να φύγει ο καπνός, που κόντευε να πνίξει την αίθουσα, και επέστρεψε στην αδελφή της, δίνοντάς της την πίπα. «Ορίστε.»

Η Τάλρυ την πήρε, γελώντας. «Είσαι αστεία.»

«Χαίρομαι που σε διασκεδάζω,» αποκρίθηκε, έντονα, η Πάρνα.

«Κάθισε, και πες μου τι έγινε,» πρότεινε η Τάλρυ. «Φαίνεται πολύ αναστατωμένη.»

«Σου είπα: τίποτα δεν έγινε –μέχρι που σε είδα να καπνίζεις εδώ μέσα.» Η Πάρνα πήγε και κάθισε στο σκαμνί που καθόταν και πριν. «Γιατί ήρθες;» ρώτησε την αδελφή της.

«Α, χαίρεσαι τόσο πολύ που με βλέπεις...» είπε η Τάλρυ, μειδώντας στραβά. Ανασήκωσε τους ώμους. «Απλά, άκουσα τον Νίτβοριν να παίζει και μπήκα. Τα παιδιά μου μου έχουνε φάει το κεφάλι από το πρωί.» Αναποδογύρισε τα μάτια. «Ο Ρένκορ είχε σπάσει μια κούκλα της Σέτθα, και είχε γίνει ο χαμός σήμερα. Δε μπορείς να φανταστείς.»

Η Πάρνα χαμογέλασε, και μετά, γέλασε. Γιατί μπορούσε να φανταστεί τα δύο μικρά της αδελφής της να ουρλιάζουν και να κυνηγιούνται.

«Δε θάπρεπε να γελάς,» της είπε η Τάλρυ, πίνοντας μια μεγάλη γουλιά απ’το κρασοπότηρό της. «Άμα είχες κι εσύ δυο διαβολάκια να σε ταλαιπωρούνε, δε θα γελούσες.»

Η Πάρνα σκέφτηκε τον Δόλβεριν, και βαριαναστέναξε.

«Κάτι έχεις· είναι φανερό.»

«Δεν έχω τίποτα.»

«Καλά· αφού δε θέλεις να το συζητήσεις...» Η Τάλρυ ήπια ακόμα μια γουλιά κρασί. «Εγώ, πάντως, αισθάνομαι περιεργα, τον τελευταίο καιρό. Όλη αυτή η ιστορία με τον Αρχικατάσκοπο και τη Βασίλισσα μ'έχει κάνει να...» Στράβωσε τα χείλη της. «Είναι σαν μυρμήγκια νάχουνε σκαφαλώσει πάνω μου. Σαν να βρισκόμαστε υπό παρακολούθηση!...» Κούνησε το κεφάλι.

«Δεν είναι 'παρακολούθηση'· ένας έλεγχος είναι.»

«Συμφωνείς, δηλαδή; Αυτό που συμβαίνει είναι προσβολή, Πάρνα! Μεγάλη προσβολή προς τον Οίκο μας. Απορώ που η μητέρα δεν έχει διαμαρτυρηθεί –έντονα– ακόμα.»

«Δεν πρόκειται να βρουν τίποτα· τι σ'ανησυχεί, λοιπόν; Θα ψάξουν και θα φύγουν.»

«Ναι, και όλοι στο Βασίλειο θα έχουν, εν τω μεταξύ, μάθει πως 'η Βασίλισσα υποπτεύεται ότι οι Λάνσεν είναι Λυκολάτρες'.»

«Σάμπως δεν το λένε ήδη...;»

«Φαντάσου, λοιπόν, τώρα τι θα γίνει! Θα πουν ότι καταφέραμε να κρύψουμε τα στοιχεία, ώστε να μην τα βρει ο Αρχικατάσκοπος. Δε θα βελτιώσει καθόλου τη φήμη μας τούτο, πιστεψέ με.»

Η Πάρνα έκανε μια γκριμάτσα αδιαφορίας.

Ο Νίτβοριν άρχισε πάλι να παίζει τη λύρα του.

«Δε σε νοιάζει, ε;» είπε η Τάλρυ στη μικρότερη κατά τρία χρόνια αδελφή της. «Νομίζεις πως, άμα το αγνοήσεις, δε θα σ'επηρεάσει. Αλλά η φήμη είναι που μένει, Πάρνα. Η φήμη είναι που αυξάνει ή μειώνει το κύρος ενός Οίκου μέσα στην Ιστορία.»

«Ναι...» αποκρίθηκε η Πάρνα, «αλλά τι θέλεις από μένα;»

«Τίποτα συγκεκριμένο· απλά, σ'το λέω...»

Γιατί νομίζεις ότι είμαι επιτόλαιη κι ανώριμη, και παίρνω τα πάντα πιο ελαφρά απ'ό,τι πρέπει. Δικαίωμά σου να το πιστεύεις.

«Πολλά πράγματα πάνε στραβά σ'ετούτο το Βασίλειο, Τάλρυ. Και το σίγουρο είναι ότι η Βασίλισσά μας δεν είναι εκείνη που πρόκειται να τα λύσει.»

«Καλή είναι η Καλβάρθα· ό,τι μπορεί κάνει.»

Εμένα μου λες... «Τότε, καλώς έπραξε που έστειλε τον Αρχικατάσκοπό της εδώ, για να ερευνήσει...»

«Μη βάζεις λόγια στο στόμα μου· δεν το είπα αυτό, Πάρνα.»

«Και πώς δικαιολογείς ότι—;»

«Η Καλβάρθα κάνει ό,τι μπορεί, αλλά οι άνθρωποι που τη συμβουλεύουν δε νομίζω ότι της μιλάνε σωστά.»

«Κι αυτή εκείνους περιμένει να της πούνε πώς να κινηθεί;»

«Είναι αδύνατον μια μονάρχισσα να ξέρει τα πάντα,» είπε η Τάλρυ.

«Πού ζεις; Φυσικά και περιμένει από τους συμβούλους της να τη συμβουλέψουν· αλλιώς, τι τους χρειάζεται;»

«Δηλαδή, άμα τη συμβουλέψουν να πηδήξει από το καμπαναριό του Ερλένιου Ναού της Προστάτιδας-Θεάς, θα πηδήξει;»

«Τώρα, δε μιλάς σοβαρά...» Η Τάλρυ τελείωσε το κρασί της.

«Καλά, ίσως νάμαι κουρασμένη,» είπε η Πάρνα, και σηκώθηκε από το σκαμνί. «Δέω να πάω για ύπνο.»

«Δε θα μου δείξεις το τραγούδι;» ρώτησε ο Νίτβοριν.

«Κάποια άλλη στιγμή. Το υπόσχομαι,» του χαμογέλασε η Πάρνα.

«Αύριο;»

«Αύριο ίσως να λείπω.»

«Πού θα πας;»

Δεν έπρεπε να το είχα πει αυτό. «Θα συναντήσω έναν έμπορο κι έναν φίλο. Καληνύχτα, Τάλρυ. Νίτβοριν,» είπε, βαδίζοντας ήδη προς την έξοδο της Αίθουσας της Μελωδίας.

«Καληνύχτα, Πάρνα,» αποκρίθηκε ο αδελφός της. «Θα το δοκιμάσω το τραγούδι μόνος μου, κι όταν έρθεις, μου λες πόσο καλά το έχω μάθει.»

«Εντάξει.» Η Πάρνα τού έκλεισε το μάτι, και έφυγε.

Το πρωί, οι αχτίνες του ήλιου περνούσαν με δυσκολία μέσα από την πυκνή ομίχλη που είχε τυλίξει την Βόλγκρεν και τα περίχωρά της.

Η Πάρνα, έχοντας ξυπνήσει πριν από λίγο, κοίταξε έξω απ'το παράθυρο του υπνοδωματίου της, και καταράστηκε. Οι ομίχλες ήταν επικίνδυνες όταν κανείς ταξίδευε στα δάση. Εκείνη, βέβαια, ήξερε καλά το δρόμο της, και δεν πίστευε ότι θα χανόταν, μα και πάλι ετούτο το πυκνό, λευκό παραπέτασμα έπρεπε να παραδεχτεί πως δεν ήταν κι ό,τι καλύτερο. Ίσως να τη δυσκόλευε στο να εντοπίσει το μονοπάτι που θα την οδηγούσε στο Άντρο του Σάρενλιν.

Αλλά μπορεί η ομίχλη να έχει διαλυθεί ως τότε, σκέφτηκε· γιατί, λογικά, πρέπει να έφτανε εκεί το απόγευμα.

Ντύθηκε για ταξίδι, και έδεσε τα καστανά της μαλλιά αλογοουρά. Φόρεσε μια σκουροπράσινη κάπα και, σηκώνοντας την κουκούλα, βγήκε από τα διαμερίσματά της και βάδισε μέσα στους σιωπηλούς διαδρόμους του Ανάκτορου του Αρχέγονου Σεληνόφωτος. Τις αυγές, η σιγαλιά ήταν όπως και τη βαθιά νύχτα· και η Πάρνα λάτρευε αυτή τη σιγαλιά, που της έδινε την εντύπωση ότι η Κουαλανάρα σταματούσε να κινείται για λίγο και έπεφτε να ξεκουραστεί, ώσπου οι κάτοικοί της, ασυνείδητα, να την αφυπνίσουν.

Πήγε στον στάβλο του παλατιού, όπου βρήκε έναν άντρα να την περιμένει, δίπλα από ένα σελωμένο άλογο.

«Καλημέρα, Τάνθεβ,» τον χαιρέτησε.

Εκείνος της έδωσε τα ηνία του αλόγου. «Να προσέχετε, Αρχόντισσά μου.»

Η Πάρνα έσφιξε τα λουριά στο γαντοφορεμένο της χέρι, και ατένισε τον υπηρέτη χωρίς να μιλά. Ύστερα, είπε: «Έχεις λόγο να πιστεύεις ότι θα έπρεπε να προσέχω περισσότερο απ'ό,τι συνήθως, Τάνθεβ;»

«Έχει ομίχλη,» αποκρίθηκε ο υπηρέτης. «Κυριολεκτικά και μεταφορικά.»

Η Πάρνα καβαλίκεψε τη φοράδα της. «Έχω ξαναταξιδέψει μέσα σε ομιχλώδεις καιρούς. Κυριολεκτικά και μεταφορικά.» Χτύπησε το ζώο της στα πλευρά και βγήκε απ'τον ανακτορικό στάβλο, διασχίζοντας τον κήπο και φτάνοντας στην πύλη, όπου οι φρουροί της άνοιξαν, για να βγει στους δρόμους της Βόλγκρεν, την οποία πολλοί ονόμαζαν Πόλη των Μύθων, μα τούτο δεν ήταν παρά ένα από τα ονόματα που της είχαν δοθεί.

Η Πάρνα κάλπασε πάνω στο πλακόστρωτο, σπάζοντας τη σιγαλιά της αυγής, συμβάλλοντας στην αφύπνιση της Κουαλανάρα, και κατευθυνόμενη προς τη δυτική πύλη, απ'όπου βγήκε, προσπερνώντας δύο οδοιπόρους και ακολουθώντας τη δημοσιά, η οποία φωτιζόταν από φανάρια... ως ένα σημείο, και μετά, τυλιγόταν στις πυκνές σκιές των δέντρων που την περιστοιχίζαν. Και εκεί ήταν που η Πάρνα εγκατέλειψε τον καταχνιασμένο λιθόστρωτο δρόμο και έστριψε βόρεια, μπαίνοντας σ'ένα μονοπάτι μέσα στα δάση.

Η ομίχλη που την περιέβαλλε έμοιαζε με κάτι ζωντανό, έτσι όπως γαντζωνόταν επάνω της με μυριάδες παγερά χέρια. Εκείνη προσπάθησε ν'αγνοήσει τούτο το συναίσθημα... όπως επίσης και την αίσθηση ότι κάποιος την παρακολουθούσε. Εξάλλου, αφού η ίδια δεν μπορούσε να δει μέσα από την καταχνιά, σίγουρα, και κανένας άλλος δε θα μπορούσε. Καλύτερα να πρόσεχε μη χάσει το μονοπάτι· αυτός ήταν ο μεγαλύτερος κίνδυνος. Γιατί δεν ήταν ευθύγραμμο· ήταν κά-θε άλλο *παρά* ευθύγραμμο. Η Πάρνα θα χρειαζόταν να στρίψει σε πάμπολλα σημεία, προτού φτάσει στα πρόθυρα του προορισμού της. Και, όταν βρισκόταν στα πρόθυρα, θα έπρεπε να τα διασχίσει σωστά, όπως ένας Λυκομύστης μονάχα γνώριζε, προκειμένου να μπει στο Άντρο του Σάρενλιν.

Ο χρόνος έχασε το νόημά του, καθώς η Λύκαρχος πλανιόταν μέσα στα ομιχλώδη δάση... και, σταδιακά, η ομίχλη διαλύθηκε γύρω της. Με κάθε ώρα που περνούσε, μπορούσε να δει και λίγο πιο μακριά, ώσπου πλέον η όρασή της δεν περιοριζόταν από τίποτε άλλο, παρά από τη βλάστηση. Μονάχα μερικά πέπλα καταχνιάς απέμεναν, εδώ κι εκεί, ανάμεσα στους γηραιούς κορμούς των δέντρων.

Το μεσημέρι είχε έρθει. Η Πάρνα αφίππευσε και πήρε τη φοράδα της από τα γκέμια, τραβώντας την έξω από το μονοπάτι και βγαίνοντας κοντά σε μια πηγή, όπου το νερό ανάβλυζε από τις πέτρες. Εκεί, η Λύκαρχος έδεσε το άλογό της σ'ένα χοντρό κλαδί και κάθισε, να ξεκουραστεί και να φάει. Το περιβάλλον είχε αρχίσει να ζεσταίνει, και η πρωινή παγωνιά να διαλύεται. Όμως, όπως η Πάρνα γνώριζε πολύ καλά, ύστερα από το μεσημέρι, η ζεστασιά θα χανόταν και το κρύο θα αυξανόταν ώρα με την ώρα. Ο χειμώνας σε τούτα τα μέρη πάντοτε έτσι ήταν.

Όταν ξεκουράστηκε, και είδε πως κι η φοράδα της ήταν επίσης ξεκούραστη, σηκώθηκε από το σημείο όπου είχε καθίσει και έλυσε το ζώο από το κλαδί στο οποίο το είχε δέσει, για να το καθαλικάψει και να μπει πάλι στο μονοπάτι.

Η ομίχλη είχε αρχίσει να ξανασυγκεντρώνεται. Η Πάρνα την αγνόησε και συνέχισε το δρόμο της· τώρα πλέον, δε θ'αργούσε να φτάσει. Μετά από λίγη ώρα, η καταχνιά πυκνώσε, θολώνοντας τα πάντα, και κάνοντας τη Λύκαρχο να νομίζει ότι βρισκόταν μέσα σε μια γκριζα σήραγγα με μελανές κηλίδες.

Υπέροχα...

Το να παραμένει στην πορεία της είχε, ξαφνικά, γίνει πολύ δύσκολο. Κατέβηκε απ'τη φοράδα της και, τραβώντας την απ'τα ηνία, βάδισε. Ούτως ή άλλως, δεν είχε νόημα να ιππεύει· δεν μπορούσε να πάει γρηγορότερα, και ήταν και πιο επικίνδυνο.

Όταν ο άνεμος φύσηξε, την ξάφνιασε· το σφύριγμα ανάμεσα από τους κορμούς των δέντρων διαπέρασε τ'αφτιά της, σαν τις φωνές λύκων· αλλά η Πάρνα ικανοποιήθηκε, βλέποντας την ομίχλη να παρασέρνεται και να διαλύεται. Καβάλησε πάλι τη φοράδα της και ταξίδεψε ταχύτερα. Το περιβάλλον σκοτεινίαζε γύρω της, καθώς σουρούπωνε, μα υπήρχε ακόμα αρκετό φως, για να βρίσκει το δρόμο της.

Και έφτασε στα πρόθυρα του Άντρου του Σάρενλιν.

Είδε το Σημάδι επάνω στον κορμό της μεγάλης δρυός –κάτι που μονάχα ένας Λυκομύστης θα αναγνώριζε–, και έστριψε αριστερά, περνώντας ανάμεσα από ψηλές οξιές που έμοιαζαν να σχηματίζουν, με τα κλαδιά τους, μια ξύλινη πύλη από πάνω της.

Τα φύλλα θρόιζαν, δυνατά, από τον άνεμο. Η Πάρνα είδε άλλο ένα Σημάδι στις πέτρες, έστριψε δεξιά, και κάτω, στη μικρή πλαγιά, μέσα στη σπηλιά (σκοτάδι απόλυτο για κάποιες στιγμές, με ασθενικό φως στο πέρας· ο αγέρας να ουρλιάζει μανιασμένα στ'αφτιά της), και έξω απ'αυτήν, δεξιά κι επάνω, σε μια άλλη πλαγιά, ανάμεσα από τα αιωνόβια κυπαρίσσια, και κάτω... μπροστά σε ένα ξέφωτο γεμάτο λυκόμορφα αγάλματα.

Ο άνεμος φύσηξε. Φέρνοντας μαζί του τη Φωνή των Λύκων.

Η Πάρνα κατέβασε την κουκούλα της, κι έβγαλε κι εκείνη τη Φωνή των Λύκων από το λαιμό της.

«Έρθα να δω τον Λύκαρχο Σάρενλιν,» φώναξε.

Είδε τη φιγούρα ενός φύλακα να χάνεται μέσα στα δέντρα.

Η Πάρνα αφίππευσε και βάδισε ανάμεσα στα αγάλματα, τραβώντας τη φοράδα της από τα χαλινάρια.

«Λύκαρχε.» Μια φωνή από τα δεξιά της.

Ο Έραλιν –ένας λιγνός, λεπτοκόκαλος άντρας, μετρίου αναστήματος, με μαύρα κοντά μαλλιά και μούσι– βγήκε πίσω από ένα λυκόμορφο άγαλμα και στάθηκε στο φως του δαυλού του –το φως που τρεμόπαιζε από τον άνεμο.

«Πώς είσαι, Λύκαρχε;»

«Είμαι... παραξενεμένη,» απάντησε η Πάρνα.

«Σου μετέφεραν τα νέα, τότε.»

Η Πάρνα ένευσε. «Πώς ξέρει ο Λύκαρχος σας ότι ο Έπαρχος Τάκμιν θα έρθει εδώ με στρατό;»

«Ο Προφήτης Νουτκάλι τού το είπε.»

Ο Προφήτης Νουτκάλι: Η Πάρνα δε μίλησε. *Τι στους Τρεις Νυκτοδαίμονες θέλει αυτός εδώ;*

«Αναμφίβολα, δεν περίμενες τέτοια απάντηση...» είπε ο Έραλιν.

«Ναι, οφείλω να παραδεχτώ ότι δεν περίμενα τέτοια απάντηση.»

«Διότι θεωρούσαμε τον Νουτκάλι εχθρό μας, μέχρι στιγμής.» Ετούτη η φωνή είχε έρθει από πίσω της, και η Πάρνα στράφηκε, για να δει τον Σάρενλιν να πλησιάζει, περιστοιχισμένος από Λυκολάτρες.

«Ο Πρίγκιπας Δόλβερν τον υποπτεύεται. Το ίδιο και ο Αρχικατάσκοπος Άλαντμιν. Δεν ξέρω αν άκουσες για τον άντρα που βρέθηκε σταυρωμένος στα—»

«Το άκουσα.»

«Ήταν κατάσκοπος του Άλαντμιν, ο οποίος παρακολουθούσε το Νουτκάλι.»

«Αυτό δεν το γνώριζα. Όμως ο Νουτκάλι μου είπε τι συνέβη. Και όχι μονάχα αυτό, μα και άλλα πολλά. Η ώρα ήρθε, Πάρνα, για να χτυπήσουμε –να πάρουμε το Βασίλειο από τα χέρια των ακόλουθων της Λιάμνερ Κρωθ, και να επαναφέρουμε τον Κύριό μας στη θέση που του αξίζει. Αυτός δεν είναι ο σκοπός μας, άλλωστε;»

«Είναι, μα...» *Είμαι μπερδεμένη. Ο Νουτκάλι ήρθε εδώ και έδωσε... συμβουλές; Μα, αυτός είναι σκυλί της Καλβάρθα!*

«Έλα μαζί μας, Λύκαρχε Πάρνα. Θα συζητήσουμε.»

Εκείνη ένευσε, και τους ακολούθησε. Φτάνοντας στο άντρο τους: ένα σύμπλεγμα σπηλαίων και ξύλινων σπιτιών, δίπλα σε έναν μικρό καταρράκτη. Ο Σάρενλιν την οδήγησε στην αίθουσα συγκεντρώσεων, όπου και κάθισαν όλοι τους επάνω σ'ένα μεγάλο χαλί, σχηματίζοντας κύκλο, με μια φωτιά να καίει στο λάκκο ανάμεσά τους. Μια Λυκολάτρισσα πρόσφερε στην Πάρνα φαγητό και κρασί, καθώς εκείνη καθόταν οκλαδόν, έχοντας βγάλει τις μπότες της και έχοντάς τις αφήσει παραπέρα, κοντά στον τοίχο της σπηλιάς.

Η Λύκαρχος ανακάτεψε τη ζεστή χορτόσουπα, με το ξύλινο κουτάλι, και έφαγε μια κουταλιά. Πολύ γευστική. Έφαγε κι άλλη κουταλιά, και ήπιε μια γουλιά κρασί.

«Ο Νουτκάλι ήταν εδώ πριν από τρεις ημέρες περίπου,» είπε ο Σάρενλιν. «Στην αρχή, τον είδα με δυσπιστία –κι ακόμα δεν τον εμπιστεύομαι απόλυτα–, αλλά, ύστερα, μου αποκάλυψε διάφορα πράγματα που με εξέπληξαν.»

Η Πάρνα δε μίλησε, τρώγοντας και ακούγοντας με περίσσια προσοχή.

Ο Σάρενλιν συνέχισε: «Μου αποκάλυψε πως ο Έπαρχος Τάκμιν και η Πριγκίπισσα Φόλνα αποφάσισαν ότι η Βασίλισσα είναι ‘άχρηστη’ και πρέπει να κινηθούν, για να πάρουν το Βασίλειο και να το βάλουν σε μια τάξη, επειδή ‘ο Λύκος ανέρχεται, και το Νούφρεκ κι η Ορθόδοξη Θρησκεία κινδυνεύουν’. Έτσι, εντός ολίγων ημερών, ο στρατός τους θα είναι εδώ, στην Επαρχία της Βόλγκρεν, για να καταλάβει την Πόλη των Μύθων και να ξετρυπώσει τους λύκους. Αναμφίβολα, βέβαια, τούτο θα προκαλέσει έντονες αντιδράσεις από τη Βασίλισσα και, μάλλον, εμφύλιος πόλεμος θα ξεσπάσει. Ιδού, λοιπόν, η ευκαιρία μας να επωφεληθούμε: Θα τους ξεπαστρέψουμε όσο θα πολέμουν αναμεταξύ τους!»

«Ποτέ δεν είχες πολλή υπομονή,» είπε η Πάρνα.

«Υπομονή; Μα, αν κάνουμε υπομονή, ο Τάκμιν θα νικήσει και θα μας αφανίσει, Πάρνα!»

«Πώς το ξέρεις ότι θα νικήσει; Στο προφήτεψε κι αυτό ο Νουτκάλι;»

«Ναι· μα δε χρειαζόταν. Ο Τάκμιν θα έχει τη στρατιωτική υποστήριξη του Άνφρακ, αφού είναι Ορκισμένος στη Φόλνα. Θα τσακίσουν την Καλβάρθα.»

«Κι αν ο Νουτκάλι σου είπε ψέματα;»

«Αν μου είπε ψέματα,» άπλωσε τα χέρια ο Σάρενλιν, «τότε, σύντομα, θα το ανακαλύψουμε, γιατί κανένας στρατός δε θα έρθει στην Επαρχία της Βόλγκρεν.»

«Για τα Κτήνη των Βάλτων τι είπες;»

«Ότι είναι κάτι πρωτοεμφανιζόμενο στη Λιάμνερ-Κρωθ, και δεν ξέρει από πού έρχονται.»

«Δεν είναι ύποπτο τούτο;»

«Γιατί;»

«Προφήτης είναι· πώς δεν ξέρει από πού έρχονται;»

«Υποστηρίζει ότι δεν βλέπει τα πάντα, Πάρνα. Και, για να σε προλάβω, προτού ρωτήσεις, μου αποκάλυψε τι συνέβη με τον σταυρωμένο άντρα, στα σύνορα των Επαρχιών Βόλγκρεν και Έρλεν. Η Βασίλισσα πρόσταξε να γίνει η σταύρωση—»

«Αδύνατον.»

«Αδύνατον;» Ο Σάρενλιν γέλασε. «Κινδυνεύεις να φανείς λιγάκι αφελής, Λύκαρχε. Η Καλβάρθα ζητούσε ευκαιρία να ελέγξει τη Βόλγκρεν· και δεν μπορούσε να έρθει εδώ χωρίς κάποια καλή δικαιολογία.»

«Γιατί να θέλει να ελέγξει την πόλη μου;»

«Για να πολεμήσει εμάς, τους ακόλουθους του Λύκου· επειδή αντιλαμβάνεται ότι, όντως, ανερχόμαστε, και επειδή πιστεύει πως, αντιμετωπίζοντάς μας, θα ανεβεί η ίδια στα μάτια του λαού και των αρχόντων, που άπαντες πιστεύουν ότι είναι ηλίθια και άχρηστη —όπως και είναι, φυσικά.»

«Ίσως να έχουν κάποια λογική αυτά, αλλά δεν έλαβες υπόψη σου κάτι: Αφού η Καλβάρθα είναι ηλίθια, πώς θα σκεφτόταν όλη αυτή τη μηχανορραφία; Κι ακόμα κι αν κατάφερνε να τη σκεφτεί, ποιος θα την εκτελούσε; Ο Άλαντμιν. Αλλά ο Άλαντμιν είναι δικός μας, Σάρενλιν.»

«Η Βασίλισσα δεν εμπιστεύεται τον Αρχικατάσκοπό της· γιατί νομίζεις ότι έστειλε μαζί του τον Διοικητή Σάβμιν στη Βόλγκρεν; Ναι, ο Νουτκάλι μού το φανέρωσε κι αυτό: μου είπε ότι η Καλβάρθα έδωσε ειδικές οδηγίες στον Διοικητή του Δεύτερου Τάγματος της Βασιλικής της Φρουράς, ώστε να κατασκοπεύσει τον Άλαντμιν.»

»Επίσης, ο Νουτκάλι μού είπε κι άλλα: ότι η Βασίλισσά μας —ασφαλώς— δε σκέφτηκε μόνη της ετούτη τη δολοπλοκία, αλλά κάποιος της την ψιθύρισε στ'αφτί, μέσα στην κρεβατοκάμαρά της.»

«Ποιος;»

«Ο Ράζερ δεν μπόρεσε να δει.»

«Και ποιος εκτέλεσε τη σταύρωση;»

«Πληρωμένοι φονιάδες. Ό,τι πιο απλό.» Ο Σάρενλιν ανασήκωσε τους ώμους.

«Και ο Νουτκάλι σε συμβούλεψε να συγκεντρωθούμε και να χτυπήσουμε;»

«Ναι! Είναι καιρός να παραμερίσουμε τις διαφορές μας, Πάρνα, – όλοι οι Λύκαρχοι– και να πολεμήσουμε *ενωμένοι*. Οι ακόλουθοι της Λιάμνερ Κρωθ είναι πιο διαιρεμένοι από εμάς· αν εμείς γίνουμε ένα πριν απ'αυτούς, τότε θα τους νικήσουμε. Αν δεν το κάνουμε τώρα, θα αφανιστούμε· ο Νουτκάλι μού το προφήτεψε.»

«Κι εσύ τον *πίστεψες*; Πίστεψες όλα όσα σου είπε;»

«Σχεδόν όλα. Γιατί εύκολα μπορώ να μάθω αν ψεύδεται: Δεν έχω παρά να περιμένω μερικές ημέρες, για να δω αν ο στρατός του Τάκμιν θα παρουσιαστεί. Σωστά;»

Η Πάρνα ήπια μια γουλιά απ'το κρασί της, έχοντας τελειώσει τη χορτόσουπα. «Κι αν παρουσιαστεί;»

«Τότε, πρέπει να πολεμήσουμε!» τόνισε ο Σάρενλιν. «Ας παραμερίσουμε πλέον τις διαφορές μας, Πάρνα. Είσαι ανάμεσα σ'αυτούς που αποκαλούμε 'κεντρώους'· είμαι ανάμεσα σ'αυτούς που αποκαλούμε 'ακραίους'. Αλλά γιατί χρειαζόμαστε ανούσιους τίτλους; Ή υπηρετούμε τον Μεγάλο Λύκο ή όχι! Πίστεψέ με: όταν δουν τα σκούρα, ακόμα και οι εναρμονισμένοι αναμένοντες, θα ενεργήσουν. *Πρέπει* να ενεργήσουν –εκτός κι αν προτιμάνε να ποδοπατηθούν από τα μαντρόσκυλα του διεφθαρμένου ιερατείου της Λιάμνερ Κρωθ!»

«Θέλω να τα σκεφτώ όλα αυτά. Να τα βάλω σε μια τάξη στο μυαλό μου,» είπε η Πάρνα.

«Είσαι μαζί μας ή όχι;»

«Αν τα πράγματα είναι όπως τα λες, τότε οφείλουμε να υπερασπιστούμε τους εαυτούς μας και τον Κύριό μας, Σάρενλιν· και αυτό θα κάνω κι εγώ. Όμως έχω τις αμφιβολίες μου.»

«Σχετικά με τι;»

«Σχετικά με τα λόγια του Νουτκάλι.»

«Εγώ θα περιμένω μέχρι να δω το στράτευμα του Τάκμιν,» δήλωσε ο Σάρενλιν.

«Δηλαδή, δεν έχεις κάνει καμία ενέργεια ως τώρα;»

«Έχω φροντίσει να ειδοποιηθούν οι απανταχού αδελφοί μας, εντός και εκτός Νούφρεκ, ασφαλώς. Αλλά δε σκοπεύω να δαγκώσω, ωσό-

του δω ότι, όντως, οι προφητείες του Νουτκάλι αρχίζουν να εκπληρώνονται.»

Η Πάρνα ένευσε, συμφωνώντας. *Τι άλλο μπορώ να κάνω; Σ'ετούτο πρέπει να είμαι με τον Σάρενλιν. Είναι κάτι που μας ενώνει όλους, θέλοντας και μη.*

«Ο Ράζλερ, όμως... δεν είναι με τη Βασίλισσα; Δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι, ξαφνικά, συμπάθησε τους Λυκολάτρες.»

«Ο ίδιος δήλωσε πως δεν είναι με κανέναν,» είπε ο Σάρενλιν.

«Θα το δούμε αυτό... Πού βρίσκεται τώρα;»

«Δεν ξέρω. Έφυγε.»

«Μάλλον, θα επέστρεψε στην Έρλεν.»

Ο Σάρενλιν ένευσε. «Έτσι πιστεύω κι εγώ.»

«Πού τον συνάντησες, αλήθεια;»

«Εδώ.»

«Εδώ;»

«Ναι, μπόρεσε και ήρθε. Δεν ξέρω πώς. Είπε ότι το είχε δει κι αυτό, καθότι προφήτης.»

«Και δε σκέφτηκες ότι ίσως να αποκαλύψει το δρόμο στην Καλ-βάρθα;»

«Θα τον είχε αποκαλύψει ήδη, αν ήθελε. Μα δεν έχει τέτοιο σκοπό. Δεν είναι με κανέναν.»

«Τότε, είναι με τον εαυτό του. Κι αυτό είναι επικίνδυνο για όλους τους υπόλοιπους,» είπε η Πάρνα.

Ήταν μεσημέρι, και ο Άλαντμιν καθόταν μπροστά από τη φωτιά, τρώγοντας σιωπηλά. Ο Σάβμιν καθόταν αντίκρυ του, ενώ οι στρατιώτες ήταν παραπέρα, γύρω από τη δική τους φωτιά, μιλώντας αναμεταξύ τους.

Μετά από παραπάνω από δύο ημέρες αναζήτησης στα δάση νοτιο-ανατολικά της Βόλγκρεν, δεν είχαν βρει τίποτα. Κανένα σημάδι που να τους οδηγεί στο ποιος σταύρωσε τον κατάσκοπο. Είχαν, βέβαια, εντοπίσει κάτι ίχνη από οπλές αλόγου, μα αυτά γρήγορα χάνονταν, σαν ο ιππέας να ήξερε εκ των προτέρων ότι κάποιος θα έψαχνε γ'αυτόν και να προσπαθούσε να πάει από μέρη όπου δε θα τον έβρισκαν εύκολα.

...Σαν να ήξερε εκ των προτέρων.

Ένας προφήτης μονάχα θα «ήξερε εκ των προτέρων», σκεφτόταν τώρα ο Άλαντμιν, καθώς δάγκωνε το λαγό που είχαν πιάσει οι στρατιώτες του Σάβμιν πριν από μερικές ώρες. *Ο Νουτκάλι. Ποιος άλλος; Αυτός ο καταραμένος μπάσταρδος! Πώς θα τον στριμώξω; Γλιστράσαν το χέλι.*

«Κάποιος έρχεται!» Η φωνή του σκοπού, ο οποίος ήταν σκαρφαλωμένος σ' ένα δέντρο.

Ο Άλαντμιν και ο Σάβμιν ορθώθηκαν, αφήνοντας το φαγητό τους, και στράφηκαν βόρεια, απ' όπου ακουγόταν καλασμός. Ο ιππέας πέρασε ανάμεσα από τις φτέρες και τράβηξε τα ηνία του ίππου του, κάνοντάς το να χρεμετίσει και να σταματήσει.

«Αρχικατάσκοπε! Επείγοντα манτάτα!» Αφίππευσε, μ' ένα ευέλκτο πήδημα.

Ο Σάβμιν στραβομουτσούνιασε, και ο Άλαντμιν επέτρεψε στον εαυτό του ένα αχνό μειδίαμα. Ο διοικητής δεν ήξερε, αρχικά, ότι κατ'άσκοποι τούς παρακολουθούσαν παντού. Όταν το είχε πρωτομάθει, είχε πει, πικαρισμένος: «Γιατί δε μου το ανέφερες τούτο εξ αρχής;»

«Έπρεπε;»

Ο Σάβμιν είχε βάλει τα χέρια του στη μέση. «Εσύ λες πως δεν έπρεπε;»

«Δε με ρώτησες,» ανασήκωσε τους ώμους ο Άλαντμιν.

«Δεν το εκτιμώ, να με παρακολουθούν χωρίς να το ξέρω!» σφύριξε ο στρατιωτικός, δείχνοντάς τον, με τον δείκτη του δεξιού του χεριού.

«Ηρέμησε, Σάβμιν. Αρχικατάσκοπος είμαι· αυτή είναι η δουλειά μου.»

Επί του παρόντος, ο Άλαντμιν ζύγωσε τον ξεπεζεμένο άντρα. Τον αναγνώριζε: δεν ήταν ένας από τους κατασκόπους του στην Επαρχία Βόλγκρεν· ήταν ένας από τους κατασκόπους που είχε στείλει στην Επαρχία Σάλγκρινεβ.

«Τι τρέχει;» τον ρώτησε.

«Ο Έπαρχος Τάκμιν στρατολόγησε τις δυνάμεις του, και προελαύνει προς τη Βόλγκρεν.»

Σιγή για λίγο, λες και μια ξαφνική παγωνιά να είχε πέσει και να τους είχε κοκαλώσει άπαντες.

Ύστερα: «Είσαι βέβαιος;» ρώτησε, αργά, ο Άλαντμιν. «Είσαι απόλυτα βέβαιος;»

Ο κατάσκοπος κατένευσε. «Φυσικά, Αρχικατάσκοπε. Άκουσα ότι ο Έπαρχος σκοπεύει να 'βάλει τάξη' στο Βασίλειο. Να εξολοθρεύσει τους Λυκολάτρες σε τούτα τα μέρη, γιατί η δύναμη τους αυξάνεται. Επίσης, σύμφωνα με ό,τι λέει, θα πολεμήσει και τους ληστές που έχουν συγκεντρωθεί στα εδάφη του—»

«Στέλνει ολόκληρο στρατό, για να πολεμήσει ληστές;» μούγκρισε ο Σάβμιν, που είχε, επίσης, πλησιάσει τον κατάσκοπο.

«Έτσι λέει, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Έτσι λέει.»

«Αλλά, στην πραγματικότητα, δεν υπάρχουν ληστές;» Τα γκρίζα μάτια του Σάβμιν στένεψαν.

Ο κατάσκοπος κοίταξε τον Άλαντμιν· εκείνος ένευσε, οπότε ο άντρας είπε: «Ληστείες γίνονται, Άρχοντά μου. Σε διάφορα σημεία, και σχετικά συχνά. Ο Έπαρχος έχει συγκεντρώσει μαχητές από το Άνφρακ, για να αντιμετωπίσει το πρόβλημα, και έχουν γίνει και μερικές συλλήψεις, καθώς και δύο εκτελέσεις αντρών με γλώσσες κομμένες, μα οι ληστές ποτέ δε φαίνεται να τελειώνουν.»

«Θες να πεις ότι πρόκειται για απάτη;»

«Πιθανώς, Άρχοντά μου. Εκτός κι αν αυτοί οι ληστές είναι τόσο καλά οργανωμένοι. Το οποίο δεν αποκλείεται, αλλά....»

«Αλλά τι;»

«Αλλά,» είπε ο Άλαντμιν, προλαβαίνοντας τον κατάσκοπό του, «προφανώς, Σάβμιν, ήταν απάτη, τελικά. Δεν άκουσες τώρα τι γίνεται;»

«Το άκουσα,» δήλωσε ο διοικητής —«μα ακόμα δεν μπορώ να το πιστέψω. Η Βασίλισσά μας είχε δίκιο για τον Τάκμιν, εξ αρχής!»

Ναι, είναι, όντως, απίστευτο, η Βασίλισσά μας να έχει δίκιο, συλλογίστηκε ο Άλαντμιν.

«Ο προδότης! Ο μπάσταρδος!» συνέχισε ο Σάβμιν.

«Πρέπει να ειδοποιήσουμε τη Βασίλισσα αμέσως, δε συμφωνείς;» του είπε ο Άλαντμιν.

«Ασφαλώς—»

«Ωραία!» Ο Αρχικατάσκοπος ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του διοικητή. «Πήγαινε, τότε, ολοταχώς.»

Ο Σάβμιν τον αγριοκοίταξε. «Δεν μπορώ να φύγω· έχω μια δουλειά εδώ.»

Ναι: να με κατασκοπεύεις. «Σημαντικότερη από το να μεταφέρεις τέτοια μαντάτα; Μπορώ να προστατέψω και μόνος μου τον εαυτό μου, αγαπητέ Σάβμιν· σε διαβεβαιώνω.»

«Δε θα παρακούσω τη Βασίλισσά μου!» Ο Σάβμιν έμοιαζε στα πρόθυρα να τον πιάσει στο ξύλο. «Ποτέ δεν την παρακούω,» πρόσθεσε, με οξύ τόνο. «Θα στείλουμε έναν στρατιώτη. Δε χρειάζονται περισσότερα στόματα από ένα, για να εκφέρουν τα νέα.»

«Άλλο κύρος, όμως, έχει η άποψη ενός διοικητή της Βασιλικής Φρουράς. Πώς θα ξέρει η Βασίλισσά μας ότι δεν πρόκειται για απάτη; Για ψέματα;»

«Αν θέλει, μπορεί να το ελέγξει, όπως γνωρίζεις πολύ καλά, Άλαντμιν –με τους Ομιλητές της. Αλλά, εφόσον επιμένεις, θα γράψω και θα υπογράψω μια επιστολή, για να πάρει ο στρατιώτης μαζί του. Ελπίζω τώρα να είσαι ικανοποιημένος.»

«Αναμφισβήτητα,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν, χαμογελώντας (δήθεν) καλοπροαίρετα. «Μάλιστα, με πρόλαβες· ήθελα να σου το προτείνω.»

«Ναι, είμαι σίγουρος...» μουρμούρισε ο Σάβμιν, στρεφόμενος από την άλλη και βαδίζοντας προς τα πράγματά του, δίπλα απ'τη φωτιά.

Δε φαίνεται να μπορώ να τον ξεφορτωθώ, τον κρετίνo, σκέφτηκε ο Άλαντμιν, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του.

«Τι θα θέλατε τώρα από εμένα, Αρχικατάσκοπε;» ρώτησε ο ξεπεζεμένος κατάσκοπος.

«Πήγαινε στη Βόλγκρεν, και ειδοποίησε τον Οίκο των Λάνσεν για τον ερχόμενο στρατό –αν, δηλαδή, δεν έχουν μάθει ήδη τα νέα.»

«Μάλιστα, Αρχικατάσκοπε.»

«Βέβαια, ξεκουράσου λίγο πρώτα.»

«Μάλιστα, Αρχικατάσκοπε.»

«Και, δε μου λες, πόσο μεγάλος είναι ο στρατός του Έπαρχου;»

«Πενήντα χιλιάδες. Ή κάπου εκεί.»

Ο Άλαντμιν εξεπλάγη. «Πενήντα χιλιάδες!»

«Ή κάπου εκεί.»

«Δηλαδή, μιλάμε για στρατό εισβολής, αυτή τη στιγμή!»

Ο Σάβμιν, που, εξ αποστάσεως, τον άκουσε, στράφηκε. «Τι λέτε εκεί;»

«Μη γράφεις ακόμα την επιστολή σου,» του είπε ο Άλαντμιν.

«Γιατί;»

«Δε θες να ενημερώσεις τη Βασίλισσα για το μέγεθος του στρατού;»

«Σωστά.» Ο Σάβμιν ζύγωσε. «Πόσοι είναι.»

«Πενήντα χιλιάδες.»

Ο στρατιωτικός βλεφάρισε, σαν να προσπαθούσε να χωνέψει τον αριθμό που είχε μόλις ακούσει. «...Πρέπει να πρόκειται για λάθος.» Στράφηκε στον κατάσκοπο.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Όχι, Άρχοντά μου. Πενήντα χιλιάδες είναι, πάνω-κάτω.»

Ο Σάβμιν κοίταξε τον Άλαντμιν. «Τότε, είναι στρατός εισβολής.»

«Αυτό είπα κι εγώ.»

«Το ξέρω, το άκουσα.»

«Πόσοι από τους μαχητές είναι Ανφρακιανοί μισθοφόροι;» ρώτησε ο Άλαντμιν τον κατάσκοπό του.

«Πολλοί, θα έλεγα, Άρχοντά μου.»

«Εντοπίστηκε ποτέ ο αντίστοιχος αριθμός να διασχίζει τα σύνορα; Και πιο συγκεκριμένα, τη γέφυρα της Σάλγκρινεβ;»

«Εντοπίστηκαν αρκετοί να έρχονται,» αποκρίθηκε ο κατάσκοπος, «μα ο αριθμός δε νομίζω ότι είναι ο ίδιος. Ένας ήρθε για κάθε δέκα που είδα στο στράτευμα, θα έλεγα. Ή, τουλάχιστον, τέτοιες πληροφορίες έχω, Άρχοντά μου.»

«Αυτό σημαίνει,» είπε ο Σάβμιν, «ότι ή έχεις λάθος πληροφορίες, κατάσκοπε, ή...»

«...περνάνε από κάπου αλλού,» τελείωσε ο Άλαντμιν.

Ο Σάβμιν μόρφασε. «Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να διασχίσει κανείς τον ποταμό Τάρφαν. Εκτός κι αν οι στρατιώτες πήγαν πρώτα απ'το Ερνέφικ και μπήκαν στη Ράχη της Θεάς, για να καταλήξουν, στο τέλος, μέσα στην Επαρχία της Σάλγκρινεβ. Αλλά αυτό αποκλείεται να συνέβη, γιατί τα βουνά είναι εξαιρετικά δύσβατα γενικά, και σχεδόν αδύνατο να ταξιδευτούν το χειμώνα. Και πόσο μάλλον από *στρατούς*. Ένα στρατό εγώ, τουλάχιστον, δε θα τον έβαζα ποτέ στη

Ράχη της Θεάς. Δεν έχει νόημα· δε θα καταφέρναμε ποτέ να περάσουμε –αν δεν γκρεμοτσακιζόμασταν στο δρόμο.»

«Τότε, πώς ήρθαν χωρίς να εντοπιστούν;»

«Ο κατάσκοπός σου δεν είναι καλά πληροφορημένος, προφανώς.»

«Μου φαίνεται δύσκολο, στη συγκεκριμένη περίπτωση...»

«Και τι υποθέτεις, Άλαντιν;»

«Δεν μπορώ να υποθέσω κάτι, επί του παρόντος, αλλά θα το ερευνήσω.»

«Ίσως νάναι λίγο αργά για έρευνες τώρα,» γνωμοδότησε ο Σάβμιν.

«Ποτέ δεν είναι αργά για έρευνες,» διαφώνησε ο Άλαντιν.

Ο Σάβμιν κούνησε το κεφάλι, και επέστρεψε στα πράγματά του, για να συντάξει την επιστολή προς τη Βασίλισσα.

Κεφάλαιο 2

Πριν από το Πρόγευμα

Η Αρχόντισσα Ρικέλθη κοιμήθηκε σαν νεκρή, το βράδυ –ή, μάλλον, την αυγή– μετά από την επίθεση, και το θρίαμβο, του βασιλικού στρατού στην Έριγκ. Και, στον ύπνο της, νόμιζε πως είδε τον Βασιλιά Άργκελ να της χαμογελά, να τη χαιρετά μ'ένα κούνημα του χεριού, και ν'απομακρύνεται, βαδίζοντας επάνω σ'έναν στριφτό, χωματένιο δρόμο, και περνώντας κάτω από έναν μεγάλο πυλώνα από λευκό μάρμαρο.

Αντίο, Βασιλιά μου, άκουσε η Ρικέλθη τη φωνή της να λέει.

Τώρα, η Αρχόντισσα στεκόταν μπροστά από το παράθυρο της κρεβατοκάμαράς της, και κοίταζε την πόλη από κάτω. Τι καταστροφές ήταν αυτές, μα τον Βάνραλ... Σπίτια καμένα, γκρεμισμένα· το πλακόστρωτο διαλυμένο εκεί όπου το είχαν πετύχει βλήματα καταπελτών, και βαμμένο πορφυρό εκεί όπου είχαν σφαχτεί άνθρωποι με τις εκατοντάδες. Πόσοι νεκροί... Οι ιερείς είχαν ανάψει πυρές έξω από τα ερείπια του Ναού του Βάνραλ, και κήδευαν τα πτώματα. Λαός είχε συγκεντρωθεί ολόγυρα.

Η Ρικέλθη σκούπισε τα δάκρυα που έτρεχαν στα μάγουλά της. Είχε, άλλωστε, ζήσει χρόνια και χρόνια στην Έριγκ· τη θεωρούσε δική της πόλη· και λυπόταν αφάνταστα για τούτες τις δυστυχίες.

Ερημιές και σκοτεινιές, θα έλεγε η γιαγιά της, αν ζούσε ακόμα και ήταν εδώ. *Ερημιές και σκοτεινιές, πράγματι,* σκέφτηκε η Ρικέλθη, έχοντας την αίσθηση ότι κάτι άσχημο –ακόμα πιο άσχημο– θα συνέβαινε στο μέλλον. Εξάλλου, όπως έλεγε κι ο Βασιλιάς Άργκελ, η μέρες πριν από το θάνατό του: «Ο αληθινός πόλεμος θ'αρχίσει ύστερα από τη μάχη στην Έριγκ». Γιατί υπήρχαν, φυσικά, προδότες μέσα στο Βασίλειο, αλλιώς δε θα μπορούσε να είχε συμβεί τούτο.

Και η Ζιάθραλ μάς αποκάλυψε, το βράδυ, έναν από αυτούς. Ο πατέρας της ήταν μπλεγμένος στη συνωμοσία κατά του Άργκελ· είχε μιλήσει με τον Μόρντεναρ και του είχε ζητήσει να μη βλάψει την κόρη του. *Αναρωτιέμαι αν και η ίδια η Ζιάθραλ είναι προδότρια αλλά το κρύβει.* Όμως, όχι, δεν μπορεί να συνέβαινε αυτό. Δε θα πήγαινε

με τον Νεκρομέμοννα, αν ήταν έτσι· θα παρέμενε στο παλάτι. *Εκτός κι αν φοβόταν ότι ο Νεκρομέμωνων –καθότι πράκτορας του Βασιλῆα– ίσως να τη σκότωνε... Λες;*

Η Ρικέλθη σταύρωσε τα χέρια μπροστά της, κάνοντας τη μεταξωτή, μαύρη ρόμπα της να διπλωθεί. *Λες αυτό το τσουλί να μας κοροϊδεύει; Ένωσε μια ανησυχία να φουντώνει εντός της. Πώς μπορώ ν'αφήσω το γιο μου μαζί της και να πάω στη Νουάλβορ, όταν έχω αυτή την υποψία;* Είχε υποσχεθεί στον Πρίγκιπα Ζάρναβ και τον Πρίγκιπα Νόρβορ ότι θα τους συνόδευε στην πρωτεύουσα του Νόρβηλ, γιατί είχε ήδη ερευνήσει την υπόθεση της συνωμοσίας εκεί –έχοντας εντοπίσει τον Άρχοντα Τάνιρ ε Έλβρεθ και τον Οίκο του– και πίστευε πως μπορούσε να βοηθήσει και περαιτέρω. Όμως τώρα άρχιζε να το ξανασκέφτεται...

Αν η Ζιάθραλ ήταν με του συνωμότες, πιθανώς ακόμα και να μαχαίρωνε τον Δάρβαν στον ύπνο του! Ή, αν δεν έκανε αυτή την ομολογουμένως ακραία κίνηση, δεν αποκλείεται να πρόδιδε τα σχέδια του παλατιού στους εχθρούς, ή να έστηνε *τις* δολοπλοκίες, όσο βρισκόταν εδώ μέσα!

Πρέπει, κάπως, να βεβαιωθώ γι'αυτήν. Άραγε, η Φερνάλβιν την υποψιάζεται; Μάλλον, όχι. Η προγονή μου ποτέ δεν είχε περισσότερο μυαλό από το σπαθί της.

Ένας ήχος.

Η εξώθυρα των διαμερισμάτων της χτυπούσε.

«*Αρχόντισσά μου. Είστε ξύπνια;*» Ο Έζβαρ.

Η Ρικέλθη άφησε το υπνοδωμάτιό της, διέσχισε τη σάλα, και πλησίασε την πόρτα, για να την ανοίξει.

«Καλημέρα,» χαιρέτησε ο Έζβαρ. Ήταν ντυμένος για ταξίδι· μέχρι και την κάπα του φορούσε. Και είχε κι εκείνο το ύφος που έλεγε *Αντίο*.

Η Ρικέλθη παραμέρισε από το κατώφλι. «Πέρνα.» Εκείνος μπήκε, και η Αρχόντισσα έκλεισε. «Για πού τόβαλες;»

«Αισθάνομαι τα δάση να με καλούν. Και,» χαμογέλασε, «έχω αφήσει και το σπίτι μου πολύ καιρό στο έλεος του ανέμου.»

«Δηλαδή, δε θα έρθεις στη Νουάλβορ, μαζί μας...» είπε η Ρικέλθη, απογοητευμένα.

Ο Έζβαρ κούνησε το κεφάλι. «Χρειάζομαι κάποιο χρόνο, για να διαλογιστώ. Όλα τούτα ήταν... υπέρμετρα έντονη δραστηριότητα, για μένα. Ναι, έτσι θα τα χαρακτηρίζα.»

Η Ρικέλθη γέλασε.

«Το κλίμα στις μεγάλες πόλεις δε με σηκώνει· όχι για πολύ, τουλάχιστον. Ούτε το κλίμα στα πεδία μάχης και στα στρατόπεδα.»

«Σε ποιον αρέσει το κλίμα των πεδίων μάχης; Δείξτον μου και θα σου δείξω κι εγώ έναν τρελό.»

«Δε λογαριάζεις κάποιους, νομίζω.»

«Κάνεις λάθος. *Φυσικά* και τους λογαριάζω· και είναι όλοι τους τρελοί.»

«Πιθανώς να έχεις δίκιο.»

Η Ρικέλθη τον αγκάλιασε, και τον έσφιξε δυνατά. Ο Έζβαρ τής ανταπέδωσε το αγκάλιασμα, και το σφίξιμο.

«Θες πίσω το δρακοκέφαλο ραβδί;» τον ρώτησε.

«Σου είπα ότι μπορείς να το κρατήσεις.»

Η Ρικέλθη τον ελευθέρωσε κι έκανε ένα βήμα πίσω. «Και ποιος θα μου μάθει να ξιφομαχώ τώρα;»

«Δεν έχει νόημα να σου μάθουν να ξιφομαχείς, Ρικέλθη· είσαι ανεπίδεκτη.»

Εκείνη τον αγριοκοίταξε.

Ο Έζβαρ γέλασε. «Αστειενόμουν!» τόνισε, απλώνοντας τα χέρια. «Αλλά είναι καλύτερα να μη μάθεις—»

«Γιατί;»

«Διότι δεν μαθαίνει κανείς να ξιφομαχεί σε *τέτοια* ηλικία.»

«Τι! Θες να υπονοήσεις ότι είμαι *γριά*; Είσαι μεγαλύτερος από μένα, και—»

«—και ξέρω να ξιφομαχώ, ναι. Μα, δεν το έμαθα τώρα. Ρικέλθη, ξεκινώντας να μαθαίνεις σ' αυτή την ηλικία, ποτέ δε θα γίνεις ισάξια μιας άλλης ξιφομάχου αντίστοιχων χρόνων εμπειρίας.»

«Βασικά πράγματα θέλω να ξέρω. Μου είχες πει ότι τα πήγαινα καλά. Και, στη μάχη, απέκρουσα τα ξίφη δύο οπλιτών που με ζύγωσαν. Με είδες! Τους σκότωσες με το τόξο σου.»

«Έβαλες τον εαυτό σου σε αχρείαστο κίνδυνο,» της είπε ο Έζβαρ. «Δεν έπρεπε να είχες προχωρήσει.»

«Ίσως, αλλά—»

«Δεν είναι ανάγκη να ανακατευτείς με την ξιφομαχία περισσότερο απ'ό,τι σου χρειάζεται. Εντάξει, σου δίδαξα μερικά πράγματα, σε περίπτωση που βρισκόσουν σε ανάγκη, γιατί μέσα σε στρατό ήμασταν... όμως μην το κάνεις και προσωπική σου ενασχόληση, Ρικέλθη! Στο κάτω-κάτω, δε σου πάει. Και μπορεί τα μυαλά σου να πάρουν αέρα και να ξανακάνεις καμια ανοησία, σαν αυτή που έκανες στη μάχη,» πρόσθεσε, έντονα.

«Αποκλείεται· έμαθα τώρα.»

Ο Έζβαρ τη λοξοκοίταξε.

Γιατί επιμένει να μ'εκνευρίζει; «Τέλος πάντων,» είπε. «Δε θέλω να χωρίσουμε τσακωμένοι. Κι επιπλέον,» αναστέναξε, «έχω πολύ σημαντικότερα πράγματα να μ'απασχολούν· και θέλω τη γνώμη σου, Έζβαρ.»

Εκείνος ύψωσε το δεξί φρύδι, ερωτηματικά.

«Η Ζιάθραλ... Νομίζεις ότι είναι με τους συνωμότες; Τους προδότες που βρίσκονταν σε συμμαχία με τον Μόρντεναρ;»

Ο Έζβαρ εξεπλάγη. «Πώς σου πέρασε αυτό από το νου; Επειδή ο Μόρντεναρ είπε–; Μα, αφού η νύφη σου μας εξήγησε, και ο γιος σου συμφώνησε.»

Η Ρικέλθη τού ανέφερε τις υποψίες της σχετικά με τη Ζιάθραλ και τον Νεκρομέμονα. «Μπορεί να πήγε μαζί του γιατί τον φοβήθηκε.»

Ο Έζβαρ έστριψε τα γένια του ανάμεσα στον δείκτη και τον μέσο του δεξιού του χεριού. «Χμμμμ...»

«Τι λες;»

«Δεν ξέρω, Ρικέλθη. Εσύ δεν είσαι η ειδική σ'αυτά;»

«Εγώ την υποπτεύομαι. Καταλαβαίνεις, όμως, το πρόβλημά μου; Δεν μπορώ ν'αφήσω εδώ τον Δάρβαν, μαζί της.»

«Έχω την εντύπωση ότι ο γιος σου είναι τριάντα-τόσων χρονών και μπορεί να–»

«Αντλαμβάνομαι ότι δεν είναι ηλίθιος,» τον έκοψε η Ρικέλθη, «μα φοβάμαι ότι η Ζιάθραλ ίσως να αποτελέσει κίνδυνο για όλους όσους θα βρίσκονται στην Έριγκ.»

Ο Έζβαρ ανασήκωσε τους ώμους. «Τότε, μίλησε στη Φερνάλβιν· εκείνη είναι η Έπαρχος-Κεντροφύλαξ του τόπου, εξάλλου.»

«Στη Φερνάλβιν;»

«Ναι, γιατί όχι; Δε θάπρεπε να το ξέρει, αν μία πιθανή προδότρια βρίσκεται εντός της οικίας της;»

«Έζβαρ...» είπε η Ρικέλθη, «με τσαντίζεις πάντα όταν έχεις δίκιο. Αλλά» –σταύρωσε τα χέρια μπροστά της, και κατέβασε το βλέμμα, σκεπτικά– «έχεις δίκιο, έχεις δίκιο...» Υψώνοντας το κεφάλι, ρώτησε: «Να της μιλήσω, λες, ε;»

«Βεβαίως.»

«Γιατί να μη μιλήσω στον Δάρβαν;»

«Ξέρεις γιατί.»

«Πες μου αυτό που ξέρω.»

«Δε θέλεις να βάλεις σε άσκοπη ανησυχία τον γιο σου, σε περίπτωση που η Ζιάθραλ δεν είναι προδότρια, τελικά.»

«Σίγουρα, δεν έχεις κάποια μαγική ικανότητα να διαβάζεις το μυαλό;»

«Η συγγένειά μου με τον Φανλαγκόθ τελειώνει στο γεγονός ότι κι οι δύο κατοικούμε στην Κουαλανάρα,» τη διαβεβαίωσε ο Έζβαρ.

«Ο Φανλαγκόθ, σωστά! Αυτός θα μπορεί να μου αποκαλύψει την αλήθεια σχετικά με τη Ζιάθραλ.» Η Ρικέλθη έκανε μια γύρα στο δωμάτιο, σαν τούτο να αποτελούσε το μέρος κάποιας επίκλησης, και είπε, αρκετά μεγαλόφωνα: «Φανλαγκόθ! Μ'ακούς, Φανλαγκόθ; Θέλω να σου μιλήσω!»

Ησυχία μέσα στη σάλα.

Η Ρικέλθη κοπάνησε τα χέρια στους μηρούς της. «Ο μπάσταρδος! Μου είπε ψέματα. Τον βοήθησα, τότε, στον Καθεδρικό Ναό του Βάνραλ, κι αυτός μου είπε ψέματα. Με αγνοεί, τώρα που δε με χρειάζεται!»

«Ίσως να είναι απασχολημένος...»

Η Ρικέλθη αναποδογύρισε τα μάτια. «Απασχολημένος.»

«Πήγαινε να μιλήσεις στη Φερνάλβιν,» την προέτρεψε ο Έζβαρ. «Είναι πιο σίγουρο ότι θα καταφέρεις να έρθεις σε επαφή μαζί της.»

«Δεν είναι, όμως, καθόλου σίγουρο ότι θα καταφέρω να απομακρυνθώ από την παρουσία της σε πλήρη σωματική ακεραιότητα.»

«Υπερβάλλεις. Δε νομίζω ότι θα σε δείρει. Όχι σήμερα, τουλάχιστον.»

«Δες να είναι τόσο ικανοποιημένη από τη χτεσινή νίκη, που να με λυπηθεί;» ρώτησε η Ρικέλθη, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

Ο Έζβαρ χαμογέλασε πλατιά, και την πλησίασε, για να την αγκαλιάσει ξανά. «Θα μου λείψεις, Αρχόντισσα Ρικέλθη,» είπε, και τη φίλησε.

«Εσύ θέλεις να πας στα δάση, όχι εγώ,» του θύμισε εκείνη· και ρώτησε: «Πότε φεύγεις;»

«Τώρα.»

«Τόσο γρήγορα, ε;»

Ο Έζβαρ ένευσε.

«Θα ξαναπεράσεις;»

«Πάντοτε δεν επιστρέφω;»

«Αν δε με βρεις εδώ, θα είμαι στη Νουάλβορ.»

«Εντάξει,» είπε ο Έζβαρ· «θα έρθω από εκεί. Εξάλλου, ίσως να θέλω να κουβεντιάσω και με το φίλο μου, τον δαιμονολόγο Ερφάνιρ.»

«Αυτόν τον κακάσχημο γέρο που πρέπει να τεντώνεις τ'αφτιά σου για να τον ακούς;»

Ο Έζβαρ γέλασε. «Όλοι έχουν τις αρετές τους... και τα μειονεκτήματά τους.» Αναστέναξε. «Αντίο, λοιπόν.» Τη φίλησε στο μάγουλο, και βάδισε ως την πόρτα.

«Αντίο, Έζβαρ.»

«Να προσέχεις στη Νουάλβορ. Και να θυμάσαι: Δεν είσαι ξιφομάχος.»

«Θα το θυμάμαι,» μειδίασε η Ρικέλθη.

Ο Έζβαρ έφυγε.

Σαν στοιχειό του Δρακοδάσους. Όπως πάντα.

Μια πεδιάδα που απλώνεται ως εκεί όπου φτάνει η ανθρώπινη ματιά. Ένας μεγάλος, πλωτός ποταμός. Βουνά στην απόσταση. Και δάση. Φαινομενικά, ήρεμος τόπος... τώρα. Γιατί ο άνεμος φέρνει κραυγές από το παρελθόν. Και τρόμο. Και την κλαγγή των οπλών. Κι ένα απόμακρο γέλιο, που καλύπτει τα ουρλιαχτά.

Το τοπίο κυλά, σαν να είχε δική του ζωή, και ο ουρανός αναδεύεται πάνωθεν του, σαν ανήσυχο θεριό. Κοράκια κρώζουν, φτερουγίζοντας. Ερείπια παρουσιάζονται: ένα φρούριο, μισογκρεμισμένο· ένα χωριό, κατεστραμμένο· μια πόλη, ποδοπατημένη, συμπαραλυσμένη. Ερείπια σε μια ερειπωμένη, έρημη χώρα—

Ή, όχι! Η χώρα δεν είναι έρημη. Κάποιοι κατοικούν μέσα σ'εκείνο το παλιό κάστρο. Φωνές έρχονται, αναμιγμένες με τα ουρλιαχτά του ανέμου. Φωτιές καίνε· το φως τους φαίνεται από τα παράθυρα και τις τρύπες. Ένας πολεμικός παιάνας αντηχεί.

Ο μαχητής ακουμπά στο ξίφος του, καρφώνοντας την αιχμή στο αιματοποτισμένο έδαφος. Είναι κουρασμένος· η κούραση πιπιλά τα κόκαλά του. Το χέρι του σφίγγει το μανίκι του όπλου. Το δεξί του χέρι. Γαντοφορεμένο, με μαύρο γάντι. Αλλά υπαρκτό. Γιατί τον εντυπωσιάζει τούτο;

Αστραπές στον ουρανό. Καταιγίδα έρχεται.

Ο πολεμιστής κοιτάζει, κι αντικρίζει τον μαύρο άντρα να στέκεται πλάι σ'ένα δέντρο και ν'ακουμπά στον κορμό του, με το ένα χέρι, ενώ σ'άλλο βαστά ένα πανίσχυρο ξίφος από το οποίο ρέει αίμα.

Γέλια έρχονται απ'το ερειπωμένο κάστρο.

Ο άνεμος ουρλιάζει, φέρνοντας τις κραυγές περασμένων μαχών.

Πνεύματα, κρυμμένα πίσω απ'τους βράχους και τα δέντρα, κρυφοκοιτάζουν τον πολεμιστή.

Ο ποταμός ακούγεται να κυλά πίσω του.

Το δεξί του χέρι τον πονά. Το κοιτάζει. Αλλά εξακολουθεί να είναι εκεί, αν και γαντοφορεμένο με μαύρο γάντι—

Ο Κάφελ ξύπνησε, ταραγμένος, μα όχι τρομαγμένος, ούτε λαχανιασμένος.

Ύψωσε το δεξί του χέρι και το κοίταξε. Έλεγε, φυσικά. Ένα όνειρο δεν ήταν ποτέ ικανό ν'αντικαταστήσει ένα κομμένο χέρι.

Πώς, όμως, θα ζήσω έτσι;

Ο Κάφελ παραμέρισε την κουβέρτα του και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, παρατηρώντας ότι το μεσημέρι πρέπει να είχε έρθει, αν έκρινε από το φως που έμπαινε απ'το παράθυρο. Φυσικό είναι, αφού το πρωί έπεσα για ύπνο. Εκείνος και όλοι οι υπόλοιποι που βρίσκονταν στη μεγάλη αίθουσα του παλατιού της Έριγκ, χτες βράδυ.

Ας ετοιμαστώ. Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, αναρωτούμενος πώς θα τα κατάφερνε να ετοιμαστεί με το δεξί του χέρι να λείπει. Μέχρι στιγμής, είχε μεγάλη δυσκολία στο να αυτοεξυπηρετείται, και η Ζιάλα τον βοηθούσε, όσο βρίσκονταν στο κατάστημα Ρελ εν Ρωθ· όμως δεν μπορεί η Ζιάλα να με βοηθά πάντα. Δε χρειάζομαι κανέναν να με βοηθά! Πρέπει να μάθω να βοηθιέμαι από μόνος μου.

Άρχισε να ετοιμάζεται. Και, καθώς ετοιμαζόταν, αναλογιζόταν το όνειρό του. *Αυτός ο μαύρος άντρας ήταν ο Άνκαραζ; αποκλείεται να ήταν άλλος. Και ο πολεμιστής ήμουν εγώ, και είχα χέρι, αν και γαντοφορεμένο.*

Γιατί ο Θεός του Αίματος επιμένει να παρουσιάζεται στον ύπνο μου; Δεν νικήθηκε εδώ, στην Έριγκ; Δεν έχασε τη δύναμή του; Γιατί με ταλαιπωρεί;

Και θυμήθηκε τα λόγια της Ιέρειας Ριλάνα: «Ορισμένες φορές, οι θεοί μάς μιλούν, Κάφελ, για διάφορους λόγους: δικούς τους λόγους. Όμως, όταν σου μιλάνε, οφείλεις να τους ακούς προσεκτικά, γιατί ποτέ δεν επιλέγουν τυχαία.»

Έπρεπε, δηλαδή, ν'ακούσει... Ν'ακούσει τον Άνκαραζ! Τον Άρχοντα της Μάχης. Τον Θεό του Αίματος.

Το δεξί μου χέρι, όμως, δεν έλειπε στο όνειρό μου. Και πού βρισκόμουν; Είχε δει μια χώρα παράξενη... ερειπωμένη. Και... στοιχειωμένη, θα μπορούσε να τη χαρακτηρίσει. Ενώ, κάπου κοντά, ένας ποταμός κυλούσε· ένας μεγάλος, πλωτός ποταμός. Ο Μάρνελ; Από ποιες περιοχές περνούσε ο Μάρνελ; Από την Έριγκ, από το Δρακοδάσος, από τη Φεν εν Ρωθ, από την πόλη που λεγόταν Νίζβερ και ήταν άντρο παραφρόνων και μυστικιστών, και από το Βασίλειο Σάρενθαλ, φτάνοντας στην ακτή, για να χυθεί στη θάλασσα.

Και μονάχα έναν από αυτούς τους τόπους μπορεί να είχε δει ο Κάφελ στο όνειρό του: τον Τόπο του Θανάτου. Τη Φεν εν Ρωθ.

Η Φεν εν Ρωθ, και ο Άνκαραζ. Και το δεξί μου χέρι, να υπάρχει.

Ήξερε πού έπρεπε να πάει, για να βρει απαντήσεις. Και, έχοντας πλυθεί και ντυθεί, βγήκε από το δωμάτιό του στον ξενώνα του παλατιού και ξεκίνησε.

«Φερνάλβιν. Κάποιος χτυπάει την πόρτα.»

Ο Ζάρναβ άγγιξε τον ώμο της συζύγου του, καθώς εκείνη κοιμόταν δίπλα του, πάνω στο μεγάλο κρεβάτι. Τεντώθηκε και φίλησε το πλάι του λαιμού της.

«Φερνάλβιν, μ'ακούς; Κάποιος χτυπάει.»

«Μμμ. Ποιος;» Βλεφάρισε. «Θα πας να δεις;»

«Ναι.» Ο Ζάρναβ σηκώθηκε, πιάνοντας τη ρόμπα του από μια καρέκλα παραδίπλα και δένοντάς τη γύρω απ'τη μέση του.

Η Φερνάλβιν γύρισε ανάσκελα και τεντώθηκε. Αισθανόταν πιασμένη, από τη χτεσινή μάχη και από τα τραύματά της, τα οποία δεν είχαν γιάνει εντελώς και η έντονη πολεμική δραστηριότητα τα είχε ταλαιπωρήσει. «Τότε, γιατί με ξύπνησες;»

«Γιατί, μάλλον, εσένα θα θέλουν, όχι εμένα.»

«Τι ώρα είναι;»

«Μεσημέρι, θα έλεγα,» αποκρίθηκε ο Ζάρναβ, κοιτάζοντας έξω απ'το παράθυρο.

«Παρακοιμήθηκα...» Η Φερνάλβιν έτριψε τα μάτια της.

«Όχι, αν σκεφτείς τι ώρα πέσαμε.»

Ο Ζάρναβ έφυγε απ'το υπνοδωμάτιο και πήγε στην εξώθυρα των διαμερισμάτων της Επάρχου. Καθώς έφτανε, άλλος ένας, δυνατότερος χτύπος ακουγόταν.

Άνοιξε. Και αντίκρισε την Αρχόντισσα Ρικέλθη. *Ωωωχχ, σκέφτηκε. Είμαι βέβαιος πως η Φερνάλβιν θα προτιμούσε, μόλις έχει ξυπνήσει, να συναντήσει οποιοδήποτε άλλο άτομο εκτός από τη μητριά της!...*

«Καλημέρα, Ζάρναβ,» χαιρέτησε η Ρικέλθη, παρατηρώντας τον Πρίγκιπα να στραβομουτσουνιάζει. «Ή, μήπως, θα έπρεπε να πω 'καλό μεσημέρι'; Ελπίζω να μη σας ξύπνησα,» χαμογέλασε, καλοπροαίρετα.

«Για την ακρίβεια, μας ξύπνησες, αλλά δεν πειράζει,» αποκρίθηκε ο Ζάρναβ. «Τι θα ήθελες;»

«Να μιλήσω στη Φερνάλβιν, για ένα πολύ σοβαρό ζήτημα.»

Αυτό, σκέφτηκε ο Ζάρναβ, *δε μ'αρέσει*. «Τι ακριβώς;»

«Να περάσω;»

«Πέρα.»

Η Ρικέλθη μπήκε. Ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ, μεταξωτό, μαύρο φόρεμα, με πλατιά λαιμόκοψη. Στους ώμους της έπεφτε ένας βυσσινής μανδύας, με γαλανό σιρίτι, και στη μέση της δενόταν μια φαρδιά, μελανή, γυαλιστερή ζώνη. Από το λαιμό της κρεμόταν ένα αργυρό περιδέραιο, ενώ στα δάχτυλά της ήταν περασμένα δαχτυλίδια και στ'αφτιά της είχε μακριά σκουλαρίκια. Τα μαύρα της μαλλιά ήταν συγκρατημένα χαλαρά πίσω από το κεφάλι της, πέφτοντας

στους ώμους και στην πλάτη της. Στο δεξί χέρι κρατούσε ένα δρακοκέφαλο μπαστούνι, αλλά δεν έμοιαζε να στηρίζεται επάνω του.

Η Φερνάλβιν παρουσιάστηκε, στο κατώφλι της πόρτας του υπνοδωματίου, ξυπόλυτη και έχοντας μια κίτρινη ρόμπα τυλιγμένη γύρω της.

Ο Ζάρναβ μειδίασε, κοιτάζοντας τις δυο γυναίκες. Ετούτη τη στιγμή, η διαφορά στην εμφάνισή τους θα νόμιζες πως έδειχνε και την ουσιαστική, ψυχική τους διαφορά.

«Γεια σου, Φερνάλβιν,» χαιρέτησε η Ρικέλθη, ακουμπώντας τα χέρια της στο δρακοκέφαλο του μπαστουниού της και πιέζοντας το πέρας του στο χαλί του πατώματος. «Πρέπει να μιλήσουμε. Για κάτι πολύ σημαντικό.»

«Ας μιλήσουμε,» αποκρίθηκε η Φερνάλβιν.

«Μόνες.» Στράφηκε, για να κοιτάξει τον Ζάρναβ.

Εκείνος τις ατένισε με κάποιο δισταγμό.

Η Φερνάλβιν τού έγνεψε. «Πήγαινε. Τι φοβάσαι; ότι θα παίξουμε ξύλο;»

«Πιστεύω πως όχι!» είπε ο Ζάρναβ.

«Είμαστε κι οι δύο ώριμες γυναίκες εδώ μέσα,» τον διαβεβαίωσε η Ρικέλθη. «Αναμφίβολα, ακόμα κι η Φερνάλβιν το καταλαβαίνει αυτό.»

Η Φερνάλβιν τής έριξε ένα έντονο βλέμμα.

Ο Ζάρναβ γέλασε. «Δε θα είμαι πολύ μακριά,» είπε, και άνοιξε την εξώθυρα, την οποία είχε κλείσει μόλις μπήκε η πεθερά του.

«Μην κρυφακούς, όμως!» τον προειδοποίησε η Ρικέλθη.

«Δε μου ταιριάζει,» αποκρίθηκε ο Ζάρναβ, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

«Πάμε στην κρεβατοκάμαρα,» πρότεινε η Ρικέλθη. «Μπορεί να κρυφακούει.»

Νομίζεις ότι όλοι είναι σαν κι εσένα! σκέφτηκε η Φερνάλβιν. «Δεν έχω μυστικά από τον σύζυγό μου, Ρικέλθη.»

Εκείνος, όμως, έχει από σένα! γέλασε εντός της η Ρικέλθη. *Κι αν μάθαινες αυτά που σου κρύβει, θα τον είχες σκοτώσει με τα ίδια σου τα χέρια, παιδί μου αγαπητό!* «Εγώ έχω,» τόνισε.

«Ωραία, πάμε,» ξεφύσησε η Φερνάλβιν, και μπήκε στο υπνοδωμάτιο.

Η Ρικέλθη την ακολούθησε, κλείνοντας την πόρτα. «Πώς είναι τα τραύματά σου;» ρώτησε.

Η Φερνάλβιν κάθισε στην πολυθρόνα του γραφείου. «Δυστυχώς για σένα, έχω ακόμα πολλά χρόνια να ζήσω.»

Δε θάπρεπε νάσαι τόσο σίγουρη γι' αυτό! «Θα με κάνεις, στο τέλος, να πιστέψω ότι θέλω το κακό σου, Φερνάλβιν!» χαμογέλασε η Ρικέλθη.

«Υποτίθεται ότι ήρθες για κάποιο σημαντικό λόγο...» της θύμισε η προγονή της.

«Ναι. Ο λόγος είναι σημαντικός.»

Η Φερνάλβιν συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας την έκφραση στο πρόσωπο της Ρικέλθης να σοβαρεύει απότομα και μερικά αυλάκια ανησυχίας να χαράζουν το μέτωπό της. *Δεν πρέπει να ψεύδεται.* «Πες μου, λοιπόν.»

«Υποψιάζομαι ότι η Ζιάθραλ ίσως νάναι με τους συνωμότες—»

«Με τον Μόρντενταρ;»

«Ναι, και μη με διακόπτεις.» Η Ρικέλθη νόμιζε ότι είχε αρχίσει να επηρεάζεται από τον μακαρίτη Βασιλιά Άργκελ, ο οποίος απεχθανόταν απόλυτα να τον διακόπτουν. *Ελπίζω τούτο να είναι καλό σημάδι!* «Όπως κι η ίδια μας είπε, ο πατέρας της, ο Έπαρχος Μόλραν της Σέλριγκ, είναι προδότης του Στέμματος—»

«Ναι, αλλά νομίζεις πραγματικά ότι η Ζιάθραλ—;»

«Περίμενε.» (Πάλι τη διέκοπτε!) «Ίσως και να μην είναι. Όμως ίσως και να είναι. Άκουσέ με, πρώτα, και μετά βγάζεις τα συμπεράσματά σου. Το ξέρω ότι, όταν ο Νεκρομένων μπήκε στο δωμάτιό της, εκείνη δέχτηκε να πάει μαζί του—»

«Κι ετούτο, επομένως, μας αποδεικνύει ότι δεν είναι προδότρια.»

Την έχει πιάσει μανία να με διακόπτει! «Αυτή είναι η πιο εύκολη υπόθεση. Αλλά δεν έχεις σκεφτεί το εξής: ότι η Ζιάθραλ μπορεί να δέχτηκε να πάει μαζί του από φόβο μην τη σκοτώσει.»

Η Φερνάλβιν σταύρωσε τα χέρια μπροστά της, και συλλογίστηκε: *Πράγματι... δε θα μπορούσε να είναι έτσι;*

«Παρατηρώ ότι με καταλαβαίνεις,» είπε η Ρικέλθη.

Η Φερνάλβιν ένευσε. «Πιθανώς να έχεις δίκιο. Γιατί δεν ήθελες να το μάθει ο Ζάρναβ;»

«Για δύο λόγους: Πρώτον, όπως σου είπα, δεν είμαι απόλυτα βέβαιη. Και, δεύτερον, εγώ, σύντομα, θα φύγω από την Έριγκ και θα ταξιδέψω στη Νουάλβορ· οπότε, αποφάσισα να εμπιστευτώ ετούτη την υποψία μου σε σένα και να σ'αφήσω να πράξεις όπως πιστεύεις.»

«Αυτό είναι παράξενο για σένα, Ρικέλθη...»

«Γιατί; Σε ποιον θα έπρεπε να μιλήσω για μια πιθανή προδότρια, αν όχι στην Έπαρχο-Κεντροφύλακα της Έριγκ;»

«Στο γιο σου, κατά πρώτον, ο οποίος είναι παντρεμένος μαζί της!»

«Δε θέλω να τον ανησυχήσω αδικώς.»

«Αδίκως;»

«Είπαμε: ίσως να μην είναι προδότρια.»

«Χμμ. Και πώς θα ανακαλύψουμε τι πραγματικά ισχύει; Έχεις σκεφτεί κάποιον τρόπο;» ρώτησε η Φερνάλβιν· και συλλογίστηκε: *Μάλλον, εσύ είσαι το καταλληλότερο άτομο για να σκαρφιστεί ένα τέτοιο σχέδιο!*

«Όχι,» απάντησε η μητριά της, εκπλήσσοντάς την. «Ο μόνος τρόπος για να την ξεσκεπάσεις –αν, όντως, μας έχει προδώσει– είναι να την παρακολουθείς, πολύ προσεκτικά.»

«Ή, θα μπορούσα να τη φυλακίσω στα μπουντρούμια του παλατιού, καλού-κακού...»

«Πάντα ήσουν απότομη, Φερνάλβιν,» στράβωσε τα χείλη η Ρικέλθη. «Πιστεύεις ότι υπάρχει λόγος για τόσο ακραία μέτρα;»

«Μου λες ότι θεωρείς τη νύφη σου *προδότρια του Βασιλείου!* Τι να κάνω, απ'το να πάρω ακραία μέτρα;»

«Σου είπα ότι νομίζω πως *ίσως* να μας έχει προδώσει! Και σου ξανατονίζω ότι είμαι κάθε άλλο *παρά* βέβαιη.»

«Ωραία... τότε, δεν μπορώ να κάνω τίποτα, Ρικέλθη.»

«Μπορείς να την παρακολουθείς, έχοντας υπόψη σου όσα σου ανέφερα.»

«Γιατί δε μένεις εδώ, να την παρακολουθείς εσύ;» τη ρώτησε η Φερνάλβιν.

«Διότι θα πάω στη Νουάλβορ.»

«Τόσο αναγκαία θεωρείς την παρουσία σου εκεί;»

«Έχω ήδη αρχίσει να ερευνώ την υπόθεση με τον Τάνιρ ε'Ελβρεθ,» της θύμισε η Ρικέλθη. «Κι επιπλέον, εσύ τι λες; Δε θα φάνω χρήσιμη στον άντρα σου και στον ανιψιό σου, στην Αυλή;»

Θα τους φανεί χρήσιμη, έπρεπε να παραδεχτεί η Φερνάλβιν. Η μητριά της ήταν το πιο ραδιούργο άτομο που είχε γνωρίσει· σίγουρα, θα βοηθούσε αρκετά τον νεαρό Πρίγκιπα Νόρβορ ενάντια στα αρπακτικά της Νουάλβορ, που θα προσπαθούσαν να επωφεληθούν τα μέγιστα από το θάνατο του Βασιληά Άργκελ.

Η Φερνάλβιν σηκώθηκε από την πολυθρόνα της. «Καλώς, Ρικέλθη. Πράξε όπως νομίζεις. Και εύχομαι ό,τι πράξεις να είναι προς όφελος του Βασιλείου.»

«Πάντοτε υποστηρίζα το Βασιληά μας,» αποκρίθηκε εκείνη. «Και θα υποστηρίξω και τα παιδιά του, φυσικά.» Στράφηκε στην πόρτα του υπνοδωματίου.

«Αν ανακαλύψω ότι η Ζιάθραλ είναι σαν τον πατέρα της, θα την εκτελέσω,» της είπε η Φερνάλβιν.

Η Ρικέλθη, που είχε πιάσει το πόμολο, το άφησε, και στράφηκε στην προγονή της. «Καλύτερα να το κάνεις απρόσμενα, και όχι πολύ φωναχτά, γιατί θα—»

«Εννοείς να τη δολοφονήσω; Δεν ξέρω για σένα, Ρικέλθη, αλλά εγώ δεν ενεργώ έτσι.»

Χα! σκέφτηκε η Ρικέλθη. *Δεν ενεργεί έτσι! Και τον Νεκρομέμονα που τον βάζει, δηλαδή; Άσε που —πάλι— με διέκοψε!* «Γιατί,» συνέχισε, σαν να μην είχε μιλήσει η Φερνάλβιν, «θα προσπαθήσει να σε μπερδέψει, λέγοντάς σου ψέματα.»

«Όταν έχω μάθει ότι είναι προδότρια, ό,τι και να πει δε θα τη σώσει.»

Η Ρικέλθη, όμως, φοβόταν πως η Ζιάθραλ ίσως να αποκάλυπτε όλα όσα είχαν σχεδιάσει μαζί: την ερωτική αποπλάνηση του Ζάρναβ και την προσπάθεια να βάλουν τον Πρίγκιπα να δολοφονήσει τη σύζυγό του. Διότι, αν αυτά τα πράγματα έβγαιναν στην επιφάνεια, οι μπελάδες θα ήταν ατελείωτης φύσεως· και το Βασίλειο είχε ήδη αρκετές αναταραχές! έκρινε η Αρχόντισσα.

«Εντάξει, Φερνάλβιν· αλλά μην πεις πως δε σε προειδοποίησα. Την ξέρω τη νύφη μου καλύτερα από σένα. Και σε διαβεβαιώνω ότι μπορεί να πει πολύ πειστικά ψέματα.»

«Ωραία γυναίκα διάλεξες για το γιο σου...» μόρφασε η Φερνάλβιν.

«Μην κρίνεις τις αποφάσεις μου τόσο επιτόλαια,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη, και βγήκε από το υπνοδωμάτιο.

«Κάνε μου μια χάρη.»

Η υπηρέτρια δέχτηκε το χάλκινο. «Ό,τι επιθυμείτε, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε και άκουσε την επιθυμία της.

Πάραυτα, ξεκίνησε να την εκτελέσει. Βαδίζοντας γρήγορα, έφτασε στα διαμερίσματα του Άρχοντα Δάρβαν και χτύπησε την πόρτα, η οποία δεν άργησε ν'ανοίξει, αποκαλύπτοντας την Αρχόντισσα Ζιάθραλ, ντυμένη πρόχειρα με ένα βαθυπράσινο φόρεμα.

«Γιατί κοπανάς έτσι;»

«Με συγχωρείτε, Αρχόντισσά μου—»

Η Ζιάθραλ τη χαστούκισε. «Άλλη φορά να χτυπάς πιο ευγενικά. Δεν είσαι στο χωριό σου.»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου...» αποκρίθηκε η υπηρέτρια, κρατώντας το μάγουλό της.

«Τι θέλεις;»

«Η κόρη σας σας ζητά, Αρχόντισσά μου. Θα έρθετε στο δωμάτιό της; Είδε έναν εφιάλτη, νομίζω.»

«Εντάξει, θα έρθω. Πήγαινε.»

Η υπηρέτρια εξαφανίστηκε.

Η Ζιάθραλ έκλεισε. Επέστρεψε στο υπνοδωμάτιο και είδε ότι ο Δάρβαν είχε ξανακοιμηθεί. Αποφάσισε να μην τον ξυπνήσει· είχε περάσει πολλά τις τελευταίες ημέρες, και χρειαζόταν ξεκούραση. Φόρεσε τα παπούτσια της, χτένισε τα μαλλιά της, και έφυγε από τα αρχοντικά διαμερίσματα, πηγαίνοντας βιαστικά προς το δωμάτιο της Φάλμα, και αναρωτούμενη γιατί δεν είχε έρθει η κουβερνάντα να τη φωνάξει. Ήταν η κόρη της άρρωστη, μήπως;

Ένα χέρι την άρπαξε, ξάφνου, απ'τον αγκώνα, τραβώντας τη μέσα σ'έναν κάθετο, έρημο διάδρομο.

Η Ζιάθραλ έβγαλε μια πνιχτή φωνή έκπληξης, καθώς η καρδιά της αναπήδησε. Στράφηκε, και είδε ένα γνώριμο πρόσωπο.

«Η κόρη σου δεν έχει τίποτα,» της είπε η Ρικέλθη.

Η Ζιάθραλ τράβηξε το χέρι της πίσω, ελευθερώνοντάς το, βίαια, από τη λαβή της πεθεράς της. «Να σε πάρει ο Σάλ—! Με κατατρόμαξες...! Και τι εννοείς, δεν έχει τίποτα; Πώς το ξέρεις; Ήσουν εκεί;»

«Όχι, ανόητη· αλλά εγώ είπα στην υπηρέτρια να σου πει ψέματα.»

«Πώς! Την παλιό—!»

«Η κοπέλα δε φταίει. Την πρόσταξα να το κάνει. Αν μάθω ότι την τιμώρησες, όπως συνηθίζεις, θα έχουμε άσχημα ξεμπερδέματα.»

Τα μάτια της Ζιάθραλ στένεψαν. Είχε πλέον σιχαθεί τις απειλές της! «Τι στους δαίμονες θέλεις;» απαίτησε.

«Μην παίρνεις αυτό το ύφος μπροστά μου,» της είπε η Ρικέλθη. «Θέλω να σε ρωτήσω κάτι πολύ σημαντικό. Και θα μου απαντήσεις ειλικρινά. Έτσι;» Καθώς μιλούσε βάδιζε προς το μέρος της Ζιάθραλ, κι εκείνη συνειδητοποίησε ότι, άθελά της, πισωπατούσε —μέχρι που η πλάτη της συνάντησε τον ψυχρό, πέτρινο τοίχο.

Η Ρικέλθη ρώτησε: «Είσαι με τους συνωμότες εναντίον του Βασιλικού Οίκου;»

Μα τον Βάνραλ! Πώς της ήρθε τώρα τούτο; «Ρικέλθη... τι — τι είν'αυτά που λες;»

«Ο πατέρας σου είναι μαζί τους· γιατί όχι κι εσύ; Χμ;»

Η Ζιάθραλ προσπάθησε να κινηθεί πλευρικά, για να ξεκολλήσει την πλάτη της από τον τοίχο, αλλά η Ρικέλθη την ακολούθησε, και πίεσε το δρακοκέφαλο του ραβδιού της επάνω στην κοιλιά της νύφης της. «Μείνε σε μια θέση, και απάντησέ μου.»

«Όχι!» είπε η Ζιάθραλ, νιώθοντας εξοργισμένη. «Δ-δ-δε σας τα είπα χτες; Ο πατέρας μου είναι μαζί τους —και δεν ξέρω πώς μπλέχτηκε· ίσως — ίσως νάναι *θύμα*. Αλλά εγώ δεν είχα *ιδέα*, Αρχόντισσά μου! Δε θάμενα με τον Μόρντεναρ, άμα—;»

«—ήσουν σύμμαχός του; Ναι, μας το είπες αυτό. Αλλά,» τα μάτια της Ρικέλθης την ατένισαν διαπεραστικά, κοιτάζοντας βαθιά μέσα στα δικά της, «ας υποθέσουμε ότι φοβήθηκες μη σε σκοτώσει ο Νεκρομέμων, και γιαυτό πήγες μαζί του, κι είπες ψέματα στον Δάρβαν.»

«Όχι! Δ-δεν είν'έτσι! Πώς... πώς είναι δυνατόν να περνάει αυτό το πράγμα απ'το μυαλό σου για... για *μένα*;» Η Ζιάθραλ ένωσε δάκρυα να συγκεντρώνονται στα μάτια της. Μα τους θεούς! γιατί όλοι ήταν

έτοιμοι να την κατηγορήσουν; Πίστευαν ότι θα συμμαχούσε μ'αυτά τα *καθάρματα*;

«Θα φύγω από την Έριγκ πολύ σύντομα,» της είπε η Ρικέλθη· «αλλά μη νομίζεις ότι δε θα έχω τα μάτια μου και εδώ. Αν, λοιπόν, πληροφορηθώ ότι ενεργείς ως κατάσκοπος για τους εχθρούς μας, θα σε δέσω σε μια πέτρα και θα σε πετάξω στον Μάρνελ.»

«*Ρικέλθη!*» Η φωνή της Ζιάθραλ ήταν πνιχτή. «Πιστεύεις ότι θα σκότωνα τόσους ανθρώπους;»

«Όχι, αλλά θα μπορούσες ν'αφήσεις άλλους να το κάνουν για σένα.»

«Όχι, Αρχόντισσά μου· πίστεψέ με, δεν είμαι με το μέρος τους!» επέμεινε, κουνώντας το κεφάλι.

«Ούτε με το μέρος της οικογένειάς σου;»

«Δεν ήξερα τίποτα γι'αυτό που έκανε ο πατέρας μου· και... και, και δε θα τον υποστήριζα, ακόμα κι αν το ήξερα –αλήθεια λέω! Και δεν ξέρω αν οι υπόλοιπή μου οικογένεια ξέρει... γι'αυτή τη συμμαχία του πατέρα, εννοώ. Δε θα πρόδιδα τον Δάρβαν. Και αυτοί οι άνθρωποι παραλίγο να βλάψουν τη Φάλμα –δε θα την έβαζα ποτέ σε τέτοιο κίνδυνο! Κι ούτε θα ήθελα ποτέ να γίνει... να – να συμβεί αυτή η *καταστροφή* στην Έριγκ. *Ρικέλθη...*» Ξεροκατάπιε, προσπαθώντας να μην κλάψει.

Η Ρικέλθη απομακρύνθηκε από τη νύφη της, στρέφοντάς της την πλάτη και βαδίζοντας μέσα στις σκιές του διαδρόμου. «Πιθανώς να μην ψεύδεσαι. Πιθανώς.»

«Δεν ψεύδομαι.»

Η Ρικέλθη στράφηκε να την κοιτάξει πάνω απ'τον ώμο της. «Ευχή-σου να μη μάθω το αντίθετο.»

«Ποτέ, Αρχόντισσά μου,» είπε η Ζιάθραλ. «Ποτέ δε θα το έκανα.»

Η Ρικέλθη χαμογέλασε. «Ωραία, Ζιάθραλ· πάντα το ήξερα ότι μπορώ να βασιστώ επάνω σου. Πάμε στη μεγάλη αίθουσα, να προγευματίσουμε; Τι λες;»

Η Ζιάθραλ πήρε μια βαθιά ανάσα, νιώθοντας ανακουφισμένη που ετούτη η... συζήτηση είχε τερματιστεί, ενώ, συγχρόνως, νόμιζε ότι η πεθερά της την ενέπαιξε με τα τελευταία της λόγια, τα οποία έμοιαζαν να βρίσκονται τόσο σε αντίθεση με τα προηγούμενα.

«Ναι· γιατί όχι;» αποκρίθηκε, προσπαθώντας κι εκείνη να χαμογελάσει, και αποτυχαίνοντας.

Κεφάλαιο 3

Πληροφορίες για μια Πόλη Παραφρόνων

Βαδίζοντας στους δρόμους της Έριγκ, ο Κάφελ διαπίστωσε ότι αισθανόταν πολύ μουδιασμένος. Ειδικά τα δεξιά του πλευρά, που είχαν τραυματιστεί στη μάχη, τον τραβούσαν και τον... δάγκωναν –ναι, σαν να τον δάγκωναν ήταν. Το περπάτημα τον κούραζε περισσότερο απ'ό,τι θα ήταν φυσιολογικό. Κι εκτός αυτών, η παλάμη του κομμένου του χεριού των έξυνε, αλλά δεν μπορούσε να την ξύσει, γιατί δεν υπήρχε. *Ετούτο είναι το χειρότερο απ'όλα! Να νομίζω ότι έχω ακόμα χέρι, μα να μην έχω.*

Στο όνειρό μου, όμως, είχα... έστω και γαντοφορεμένο με μαύρο γάντι.

Θυμήθηκε τον εαυτό του ν'ανοιγοκλείνει τα ονειρικά του δάχτυλα, ν'αγγίζει το μανίκι του ξίφους που ήταν μπηγμένο στη γη εμπρός του... και ο μαύρος άντρας να τον κοιτάζει, δίπλα από το δέντρο όπου στεκόταν.

Τι προσπαθείς να μου πεις, Άνκαραζ; Τι προσπαθείς να μου πεις; Ή, μήπως, απλά με χλευάζεις; Ήταν, άλλωστε, δικός σου ο άνθρωπος που μου έκοψε το χέρι.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και πάλεψε, για λίγο, να καθαρίσει το νου του από τις σκέψεις. Έριξε μια ματιά τριγύρω, ελπίζοντας πως θα έβλεπε κάτι το οποίο θα του κινούσε το ενδιαφέρον, κι επομένως, δε θα τον άφηνε να ξαναστραφεί στον εαυτό του και στους προσωπικούς του προβληματισμούς.

Η Έριγκ ήταν ταλαιπωρημένη, σαν έναν άνθρωπο ξυλοκοπημένο, στα πρόθυρα του θανάτου. Οι πόρτες και τα παράθυρα σε πολλά χτίρια ήταν κατεστραμμένα. Οι φωτιές είχαν κάψει ολόκληρα οικοδομήματα. Οι σφαγές στους δρόμους και οι οδομαχίες είχαν βάψει το πλακόστρωτο με αίμα· και ο Κάφελ, κάπου-κάπου, έβλεπε και κανένα ανθρώπινο απομεινάρι που οι νικητές δεν είχαν ακόμα μαζέψει για να κάψουν: κομμένα κεφάλια, χέρια ή πόδια, ακρωτηρια-

σμένα και ξεκοιλιασμένα κουφάρια. Ευτυχώς, όμως, τα περισσότερα από αυτά τα είχαν παραμερίσει στα σοκάκια και δεν ήταν μες στη μέση των κεντρικών λεωφόρων –τουλάχιστον, κανένα δεν εμπόδιζε την Κάτω Οδό Εμπορίου, επάνω στην οποία βάδιζε τώρα ο Κάφελ.

Περνώντας μπροστά από το φρουραρχείο της Έριγκ, είδε πως κι αυτό το οικοδόμημα δε βρισκόταν σε πολύ καλύτερη κατάσταση από τα άλλα· διαλυμένο τελείως ήταν, με ένα κομμένο κεφάλι παλουκωμένο στην οροφή του. Δεν το είχε προσέξει ακόμα κανένας, να το κατεβάσει από εκεί; Ή, μήπως, το κεφάλι ανήκε σε κάποιον μαχητή του στρατού του Μόρντεναρ, και οι στρατιώτες του Βασιληά ήταν που το είχαν καρφώσει; Ο Κάφελ δεν μπορούσε να ξέρει· αλλά, όπως και νάχε, πίστευε ότι το αποτρόπαιο θέαμα ήταν τα μάλα προβλητικό για κάθε πολίτη της Έριγκ.

Μπήκε στην αγορά –η οποία, ασφαλώς, ήταν κατακρεουργημένη, όπως η υπόλοιπη πόλη–, τη διέσχισε, και βγήκε στο λιμάνι, κατευθυνόμενος προς το κατάστημα όπου είχε αναρρώσει. Το δρόμο τον θυμόταν, παρότι τον είχε κάνει μονάχα μία φορά και, μάλιστα, αντίστροφα, φεύγοντας από εκεί και πηγαίνοντας στο παλάτι της Έριγκ. Ο Κάφελ πάντοτε το εύρισκε εύκολο να φτάνει στον προορισμό του –όποιος κι αν ήταν αυτός– μέσα σε μια πόλη.

Όταν βρέθηκε μπροστά στην πόρτα του καταστήματος, δίστασε να χτυπήσει. *Θα έχουν πραγματική απάντηση να μου δώσουν, ή άδικα κάνω τον κόπο;*

Αν, ωστόσο, υπήρχε τουλάχιστον *μία* πιθανότητα στις χίλιες....

Ο Κάφελ χτύπησε–

Και διαπίστωσε ότι δεν μπορούσε. Γιατί είχε επιχειρήσει να χρησιμοποιήσει το δεξί του χέρι.

Αναστέναξε, και χτύπησε με το αριστερό.

Ο Νεκρολάτρης άνοιξε, και τον κοίταξε με κάποια έκπληξη στο πρόσωπό του. «Κύριε Κάφελ,» είπε. «Καλή σας ημέρα. Η αλήθεια είναι πως δεν περιμέναμε να σας ξαναδούμε.»

«Μπορώ να περάσω;»

«Ασφαλώς.» Ο Νεκρολάτρης παραμέρισε, αποκαλύπτοντας τον χώρο υποδοχής του καταστήματος, ο οποίος ήταν, επί του παρόντος, άδειος από ανθρώπους.

Ο Κάφελ μπήκε.

«Παρακαλώ, καθίστε,» τον προέτρεψε ο Νεκρολάτρης, κι εκείνος πήρε θέση σε μια από τις ντυμένες με πράσινο βελούδο πολυθρόνες, οι οποίες βρίσκονταν γύρω από το ξύλινο τραπέζι που, αντί για πόδια, είχε μια λαξευτή γυναίκα να κρατά στον αέρα την επιφάνειά του. Το σώμα της ήταν γυμνό και εύγραμμο, και τα μακριά της μαλλιά έκρυβαν τα θηλυκά της σημεία. Ο Κάφελ έβρισκε το λάξευμα τούτο, μάλλον, παράξενο· και, γενικά, δεν αισθανόταν βολικά να το έχει κάτω απ' το τραπέζι· τον έκανε ν' ανατριχιάζει, για κάποιο λόγο.

Ο Νεκρολάτρης κάθισε αντίκρυ του. «Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;»

«Όταν βρισκόμουν εδώ,» είπε ο Κάφελ. «Όταν με περιποιηθήκατε –για το οποίο σας ευχαριστώ–, είχαμε μιλήσει, και σας είχα ζητήσει να μου δώσετε ένα καινούργιο χέρι. Μου είχατε αποκριθεί ότι αυτό είναι αδύνατον· όμως...» Τεντώθηκε ελαφρώς επάνω στην πολυθρόνα του. «Όμως νομίζω πως είδα κάτι στην έκφρασή σας, που...»

Ο Νεκρολάτρης ύψωσε ένα φρύδι· τα αλλήθωρα του μάτια έμοιαζαν να κοιτάζουν κάπου πλάι στον Κάφελ. «Που σας έκανε να πιστέψετε ότι *μπορώ* να αντικαταστήσω το χέρι σας; Η φαντασία σας οργιάζει, κύριε, τολμώ να πω.»

«Ίσως όχι εσείς, αλλά κάποιος άλλος.» Ο Κάφελ έγλειψε τα χείλη, νιώθοντας αμήχανα. Εξάλλου, αν άκουγε παλιότερα κάποιον να τα λέει αυτά τα πράγματα, θα τον είχε περάσει για τρελό, ή πολύ καλό παραμυθά. «Είδα ένα όνειρο σήμερα, προτού ξυπνήσω. Θέλετε να σας το διηγηθώ;»

Ο Νεκρολάτρης ανασήκωσε τους ώμους του. «Αν τούτο θα σας κάνει να αισθανθείτε καλύτερα, γιατί όχι;»

«Δεν καταλαβαίνετε. Θεωρώ ότι υπάρχει κάποιο *νόημα*– Τέλος πάντων, ακούστε.» Και του αφηγήθηκε το όνειρό του. «Επίσης,» τόνισε, «είχα δει και παλιότερα τον Άνκαραζ, πριν από την πολιορκία της Έριγκ. Και η Ιέρεια Ριλάνα μού είχε πει ότι αυτό δε συμβαίνει στον καθένα· μου είχε πει πως, όταν οι θεοί σου μιλάνε, οφείλεις να τους ακούς προσεκτικά.»

«Ναι...» Ο Νεκρολάτρης είχε ακουμπήσει τον αγκώνα του στον δεξή βραχίονα της πολυθρόνας όπου καθόταν, και έξυνε ελαφρά το σαγόνι του με τα δάχτυλά του. Τα μάτια του ατένιζαν την επιφάνεια του τραπεζιού.

«Νομίζω ότι ήταν η Φεν εν Ρωθ, αυτή η χώρα η οποία είδα,» είπε, έντονα, ο Κάφελ. «Και το χέρι μου... υπήρχε ξανά! Μπορεί να γίνει;»

Η ματιά του Νεκρολάτρη υψώθηκε. «Να φυτρώσετε καινούργιο χέρι, κύριε;»

Ήταν ανόητο. Ναι, ήταν απολύτως ανόητο. Αλλά... «Ναι. Μπορεί να γίνει;»

«Αν υπήρχε αυτή η δυνατότητα, αναμφίβολα, δε θα την κρατούσε κανείς κρυφή, έτσι δεν είναι; Θα είχε, σύντομα, διαδοθεί, και οι... τραυματισμένοι» –ο Κάφελ είχε την αίσθηση ότι ο Νεκρολάτρης απέφυγε τη λέξη *ανάπηροι* ή *κουλοί*– «θα θεραπεύονταν. Επιπλέον, μην ξεχνάτε πως δεν είδατε το χέρι σας στο όνειρό σας–»

«Όχι, είμαι βέβαι–»

«–είδατε ένα μαύρο γάντι.»

«Και λοιπόν; Κάτι δεν ήταν μέσα σ’αυτό το μαύρο γάντι; Πείτε μου την αλήθεια, παρακαλώ: Γίνεται; Υπάρχει περίπτωση να ξαναποκτήσω το χέρι μου; Θα πληρώσω ό,τι τίμημα χρειαστεί.»

«Μην κάνετε τόσο... τρανταχτές δηλώσεις, κύριε Κάφελ,» τον συμβούλεψε ο Νεκρολάτρης. «Ίσως να *μην* είστε έτοιμος να πληρώσετε ό,τι τίμημα χρειαστεί.»

«Δηλαδή, *μπορεί* να γίνει! Το χέρι μου *μπορεί* να θεραπευτεί!»

«Παρακαλώ, καθίστε.»

Ο Κάφελ συνειδητοποίησε ότι είχε σηκωθεί από την πολυθρόνα του, και ξανακάθισε.

Ο Νεκρολάτρης είπε: «Ας μην είμαστε φαντασμένοι, κύριε Κάφελ. Κατά πάσα πιθανότητα, δεν μπορεί να γίνει. Σας τόνισα πως, *αν* μπορούσε, τότε θα ήταν κάθε άλλο παρά κρυφό. Μάλιστα, εικάζω ότι θα ήταν ευρέως διαδεδομένο. Επειδή, ξέρετε, δεν είστε ο μόνος με το συγκεκριμένο πρόβλημα.»

«Το αντιλαμβάνομαι αυτό. Αλλά στο όνειρό μου είδα ότι *είχα* χέρι, γαντοφορεμένο έστω· και είδα και τον Άνκαραζ, και ότι ήμουν στη Φεν εν Ρωθ.»

«Ούτε είστε ο μόνος που βλέπει όνειρα.»

«Η Ιέρεια Ριλάνα θα διαφωνούσε. Δε βλέπουν όλοι όνειρα με το Θεό του Αίματος.»

«Αυτό θα έπρεπε να σας τρομάζει, αντί να σας ενθουσιάζει.»

Το ξέρω. «Στην αρχή, με τρόμαζε. Μα τώρα... αν μπορώ να θεραπεύσω το χέρι μου.... Νομίζω πως έχετε κάτι κατά νου.»

«Έχω κάποιον κατά νου.»

«Κάποιον μάγο;»

Ο Νεκρολάτρης γέλασε, κοφτά. «Έναν παράφρονα.»

Ο Κάφελ αισθάνθηκε τις τρίχες του να σηκώνονται –και τώρα, αναμφίβολα, δεν έφταιγε το θηλυκό λάξευμα κάτω απ'το τραπέζι. Υπήρχε κάτι στη φωνή του άντρα αντίκρου του το οποίο τον φόβιζε. Έγλειψε τα χείλη και ρώτησε: «Πού μπορώ να τον βρω;»

«Στη Νίζβερ, της Φεν εν Ρωθ. Είστε πρόθυμος να ταξιδέψετε εκεί, κύριε;»

«Για ν'αποκτήσω πάλι το χέρι μου; Το ρωτάς;» αποκρίθηκε, πάραυτα, ο Κάφελ.

«Ποιος είπε ότι θ'αποκτήσετε πάλι το χέρι σας;»

«Μα—»

«Εγώ είπα μονάχα πως έχω κάποιον κατά νου—»

«Κι αυτός ο κάποιος δε θα μπορεί— δε θα έχει τη δυνατότητα ίσως να με θεραπεύσει;»

«Δεν ξέρω. Εκείνο που ξέρω είναι πως είναι περίεργος άνθρωπος, και μανιώδης μελετητής της Φεν εν Ρωθ. Πιθανώς να μπορεί να σας δώσει απαντήσεις που εγώ αδυνατώ.»

Ο Κάφελ αισθάνθηκε απογοητευμένος. Ωστόσο, δε φαινόταν να έχει άλλη επιλογή: Ή θα μιλούσε σ'αυτόν τον «παράφρονα», όπως τον είχε χαρακτηρίσει ο Νεκρολάτρης, ή θα έπρεπε να αποδεχτεί ότι θα έμενε χωρίς δεξί χέρι, για πάντα.

«Θα πάω να τον συναντήσω. Πού ακριβώς μένει; Πείτε μου την οδό, και δε θα δυσκολευτώ να τον βρω.»

«Έχετε ξαναταξιδέψει στη Νίζβερ;»

«Όχι, μα είμαι καλός στο να βρίσκω το δρόμο μου μέσα στις πόλεις.»

Εκείνη τη στιγμή, κάποιος κατέβηκε τη σκάλα, ακολουθούμενος από κάποιον άλλο.

Ο Νεκρομέμνων ο δολοφόνος! παρατήρησε ο Κάφελ. Κι ο Νεκρογνώστης...

Ο Νεκρολάτρης δε στράφηκε καν, για να τους κοιτάξει. Είπε: «Ο άνθρωπος για τον οποίο σας μίλησα ονομάζεται Σέλντρεκ, και μένει στην Οδό Ανθεμίων.»

«Σέλντρεκ...» είπε ο Κάφελ, συνοφρυωμένος. «Ενρεβήλιο είναι το όνομα;»

Ο Νεκρολάτρης ένευσε.

Ο Νεκρογνώστης ζύγωσε. «Μιλάτε για τον γνωστό Σέλντρεκ;»

Ο Νεκρολάτρης ένευσε πάλι, ενώ ο Κάφελ σκεφτόταν: *Είναι τόσο γνωστός; Ποτέ ξανά δεν τον είχε ακούσει.*

«Και ποιος τον αναζητά;»

«Εγώ, Νεκρογνώστη.»

Τα μάτια του γηραιού καταστηματάρχη καρφώθηκαν επάνω του. «Για ποιο λόγο;»

«Για το χέρι μου. Ο Νεκρολάτρης είπε ότι ίσως να έχει τη δύναμη να το θεραπεύσει.»

«Για το χέρι σας κάναμε ό,τι μπορούσαμε.»

«Μα δε μου δώσατε ένα καινούργιο.»

«Κανείς δεν μπορεί να το κάνει αυτό.»

«Ο Σέλντρεκ, όμως, ίσως να γνωρίζει κάποιο τρόπο, κάτι— Ο Νεκρολάτρης—»

Ο Νεκρογνώστης στράφηκε, απότομα, στον Νεκρολάτρη, μ'ένα βλέμμα που έμοιαζε να τον ρωτά, πολύ έντονα, αν είχε χάσει το μυαλό του.

«Ο κύριος Κάφελ είδε ένα όνειρο,» εξήγησε εκείνος. Και είπε λίγα λόγια για το όνειρο του εμπόρου.

«Και η Ιέρεια Ριλάνα μου τόνισε πως, όταν οι θεοί σου μιλάνε, πρέπει να τους ακούς,» πρόσθεσε ο Κάφελ.

«Συζητήσεις μαζί της για το τελευταίο σου όνειρο;» τον ρώτησε ο Νεκρογνώστης.

«Όχι.»

«Το φαντάστηκα. Διότι, αν συζητούσες, είμαι βέβαιος πως θα σου έλεγε να μην πας στη Φεν εν Ρωθ, και ότι κανένας δεν μπορεί να σου δώσει καινούργιο χέρι.»

«Θέλω να προσπαθήσω,» αποκρίθηκε, επίμονα, ο Κάφελ. «Δεν έχω τίποτα να χάσω· έχω χάσει ήδη αρκετά. Θα επισκεφτώ τον κύριο που μου ανέφερε ο Νεκρολάτρης και θα τον ρωτήσω. Κι αν μου α-

παντήσσει αρνητικά...» ανασήκωσε τους ώμους, νιώθοντας μια θλίψη κι ένα πλάκωμα στο στήθος, «θα φύγω και θα το αποδεχτώ.»

«Η επιλογή είναι δική σου,» είπε ο Νεκρογνώστης. «Αλλά, τουλάχιστον, προτού πας στη Νίζβερ, οφείλεις να μάθεις ορισμένα πράγματα γι'αυτήν. Γιατί θ'ανακαλύψεις πως δε μοιάζει με καμία άλλη πόλη που έχεις επισκεφτεί –ούτε που, κατά πάσα πιθανότητα, θα επισκεφτείς ποτέ στη ζωή σου.»

«Τι οφείλω να μάθω;» ρώτησε ο Κάφελ. «Θα ήμουν ευγνώμων αν μου λέγατε.»

«Νεκρόμεμον,» είπε ο Νεκρογνώστης, «θα αναλάβεις την... επιμόρφωση του φίλου μας, περί της Νίζβερ;»

Ο Κάφελ ρίγησε, βλέποντας τα μάτια του δολοφόνου να στρέφονται στο μέρος του. Μια ψύχρα νόμισε ότι τον διαπέρασε πατόκορφα.

«Δες το αυτό, Νεκρογνώστη, ως ένα ξεπλήρωμα για την *μερική δυσφήμιση* που προκάλεσα στο κατάστημά σας,» αποκρίθηκε ο Νεκρομέμων.

Ο Κάφελ, βλέποντας τον Νεκρολάτρη να σηκώνετε από την πολυθρόνα του, σηκώθηκε κι εκείνος. «Θα έρθετε μαζί μου, κύριε;» ρώτησε το δολοφόνο.

«Πού πηγαίνετε;» αντερώτησε ο Νεκρομέμων.

«Στο παλάτι.»

«Εκεί πηγαίνω κι εγώ. Θα σας συνοδέψω. Και θα συζητήσουμε, για όσο επιθυμείτε.»

Ο Κάφελ ένευσε. «Ευχαριστώ.»

«Τον Νεκρογνώστη.»

Η Φερνάλβιν και ο Ζάρναβ κατέβηκαν στη μεγάλη αίθουσα του παλατιού, όπου η Ρικέλθη, η Ζιάθραλ, ο Αρχιστράτηγος Φέλναθαρ, και ο Άρχων-Φύλαξ Άραντιρ προγευμάτιζαν.

«Καλημέρα, Υψηλότητα, Υψηλοτάτη,» είπε ο Φέλναθαρ, και πήγε να σηκωθεί απ'τη θέση του. Η Φερνάλβιν, όμως, του έκανε νόημα να μείνει εκεί που ήταν, και τους καλημέρισε όλους κι εκείνη, για λόγους ευγένειας, γιατί έβλεπε καθαρά πως τα πρόσωπά τους δεν ήταν χαρούμενα· η απώλεια του Βασιλιά Άργκελ τούς είχε λυπήσει άπα-

ντες. Οι παρευρισκόμενοι επέστρεψαν την καλημέρα στην Έπαρχο, και η Φερνάλβιν κάθισε, με τον Ζάρναβ πλάι της.

Το βλέμμα της πήγε στη Ζιάθραλ, η οποία καθόταν αντίκρυ της Ρικέλθης και έμοιαζε με βρεγμένη γάτα, βουτώντας αργά ένα κομμάτι βουτυρωμένο ψωμί στο γάλα της και μασουλώντας το. *Κουβέντιασαν, ώστε, σκέφτηκε η Φερνάλβιν. Αναρωτιέμαι τι να της είχε η μητριά μου. Την απείλησε;* Η Ρικέλθη ήταν ανέκαθεν καλή στις απειλές –και σε τίποτ'άλλο! Όχι, ψέματα. Θα ήταν άδικο να πει κάνεις πως δεν ήταν καλή σε τίποτα άλλο. Αλλά όλα τα πράγματα στα οποία ήταν καλή αηδίαζαν, συνήθως, την Κεντροφύλακα.

«Πού θα πας τώρα, Άραντιρ;» ρώτησε η Ρικέλθη, καθώς μια υπηρέτρια σεργιάριζε την Έπαρχο και τον Πρίγκιπα σύζυγό της. «Θα έρθεις στο Νότο, μαζί μας;»

Ο Άρχοντας-Φύλακας του Ράλτον στράφηκε να την κοιτάξει. «Λέω ν'ανεβώ στα σύνορα. Έχω αφήσει πολύ καιρό τη σύζυγό μου εκεί, χωρίς νέα για το τι συμβαίνει, και θα ήθελε να μάθει ότι οι γιοι μας είναι καλά.»

«Θα έρθεις, όμως, για την κηδεία του Βασιλιά...;» Ο Άραντιρ ήταν περιώνυμος για το ότι απέφευγε κάθε κοινωνικό γεγονός που μπορούσε να αποφύγει.

«Εννοείται αυτό, Ρικέλθη,» αποκρίθηκε. «Όλο το Βασίλειο θα είναι εκεί. Πώς θα μπορούσα εγώ να λείπω;»

Δες και θα ήταν η πρώτη φορά που λείπεις από κάτι τέτοιο, σκέφτηκε η Ρικέλθη. Δεν είχε τίποτα εναντίον του Άραντιρ· για την ακρίβεια, τον συμπαθούσε· όμως τον θεωρούσε κι αρκετά βάρβαρο άνθρωπο. Αν και, κανονικά, αντιλαμβανόταν πως θα έπρεπε να είναι ευγνώμων προς εκείνον· άλλωστε, είχε πάρει τη Μανρούνα, την αδελφή της Φερνάλβιν, από τα πόδια της...

«Θα έχουμε, πράγματι, πολλούς προσκεκλημένους στην κηδεία του αδελφού μου,» είπε ο Ζάρναβ. «Κι ελπίζω να μας τιμήσουν όλοι.»

«Διακρίνω να υπονοείς κάτι, Πρίγκιπά μου;» είπε η Ρικέλθη.

«Απλά, αναρωτιέμαι αν κάποιος δεν θα έρθει...»

«Αναφέρεσαι στους συνωμότες;» ρώτησε η Φερνάλβιν.

Ο Ζάρναβ ένευσε.

«Οι συνωμότες, αναμφίβολα, θα έρθουν,» είπε η Ρικέλθη. «Αν μη τι άλλο, για να διασκεδάσουν τις υποψίες από το άτομό τους.»

«Ακόμα και ο Έπαρχος Μόλραν;» Το βλέμμα του Ζάρναβ πήγε στη Ζιάθραλ, η οποία έκανε πως δεν κατάλαβε, και ήπιε μια γουλιά απ' το γάλα της.

Ωστόσο, σκεφτόταν: *Να σας πάρει ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ όλους! Πού να ξέρω τι θα κάνει ο πατέρας μου; Αλλά, βέβαια, ο Ζάρναβ είχε κάθε λόγο να την υποπτεύεται. Η Ζιάθραλ τον είχε κοροϊδέψει, και τώρα είχε την εντύπωση πως εκείνος πρέπει πλέον να την είχε αντιληφτεί. Πρέπει να είχε καταλάβει πως προσπαθούσε να τον χρησιμοποίησει, για να δολοφονήσει τη Φερνάλβιν, και πως δεν ήταν ποτέ πραγματικά ερωτευμένη μαζί του. Έτσι, δεν αποκλειόταν να επιθυμούσε να την εκδικηθεί· μάλιστα, αυτό ήταν το πιθανότερο. Κι ετούτη, αναμφίβολα, ήταν η ευκαιρία που ο Ζάρναβ περίμενε. Θέλει να με κάνει να φανώ προδότρια, ακόμα κι όταν δεν είμαι! Καλύτερα που θα πάει στο Νότο, με τη σκύλα την πεθερά μου. Ίσως εκεί να ξεχάσει...*

Η Ρικέλθη παρατήρησε την αντίδραση της νύφης της –παρατήρησε ότι δεν έδωσε σημασία στο κραυγαλέο βλέμμα του Πρίγκιπα. Όμως δεν της μίλησε. Είπε στον Ζάρναβ: «Το ξέρει ότι ξέρουμε γι' αυτόν;»

«Θα το μάθει πολύ σύντομα, δε θα το μάθει;» είπε η Φερνάλβιν.

«Όχι, αν κανένας δεν του το αποκαλύψει,» αποκρίθηκε ο Ζάρναβ. «Ίσως να θεωρήσει ότι η Ζιάθραλ τον κάλυψε.»

«Αλλά ένας έξυπνος άνθρωπος υποθέτει πάντα το χειρότερο,» τόνισε η Ρικέλθη, «και προετοιμάζεται καταλλήλως γι' αυτό.»

«Τι πιστεύεις, δηλαδή, ότι θα κάνει;» τη ρώτησε ο Ζάρναβ.

«Πιστεύω ότι θα μείνει οχυρωμένος στη Σέλριγκ, όπου είναι ασφαλής.»

«Ασφαλής; Θα τον ξετρυπώσουμε απο κεί, με τον έναν τρόπο ή με τον άλλο. Είναι προδότης του Στέμματος!»

«Θα κάνεις, δηλαδή, κι άλλη πολιorkία, Πρίγκιπά μου;»

«Αν υπάρχει ανάγκη, ναι. Γιατί όχι;»

«Μπορούμε πάντα να διαπραγματευτούμε μαζί του,» είπε η Ρικέλθη. «Εξάλλου, έχουμε την κόρη του εδώ, η οποία—»

Η Ζιάθραλ στραβοκάταπτε και έβηξε δυνατά, βάζοντας μια πετσέτα μπροστά στο στόμα της.

«Αγαπητή μου, είσαι καλά;» τη ρώτησε η Ρικέλθη.

Η Ζιάθραλ έπαψε να βήχει, καθάρισε το λαιμό της, και την αγριοκοίταξε.

«Εκείνο που ήθελα να πω είναι πως ίσως θα μπορούσες να μας βοηθήσεις να κάνουμε τον πατέρα σου να παραδοθεί...»

Αλλιώς, θα αποδείξω ότι είμαι κι εγώ προδότρια, ε; Ένευσε. «Θα βοηθήσω.»

«Έχεις κάποιο τρόπο κατά νου;» τη ρώτησε ο Ζάρναβ. «Αναμφίβολα, γνωρίζεις τον πατέρα σου πολύ καλύτερα από εμάς.»

«Αυτή τη στιγμή, δε μου έρχεται κάτι.»

«Θα μπορούσαμε πάντα να σε κρατήσουμε όμηρο, για να τον αναγκάσουμε να παραδοθεί,» της είπε η Φερνάλβιν.

Η Ζιάθραλ πάγωσε. «Φερνάλβιν, δε μιλάς σοβαρά!»

«Ως μπλόφα,» εξήγησε η Ρικέλθη, «δεν είναι κακή ιδέα. Ή,» πρόσθεσε, καθώς ένα εναλλακτικό σχέδιο ήρθε στο νου της, «θα μπορούσαμε να σε στείλουμε στη Σέλριγκ, για να διαπραγματευτείς εκ μέρους μας. Δεδομένου, φυσικά, ότι δεν είσαι προδότρια και μας το κρύβεις...»

Να σε πάρει, Ρικέλθη! Να σε πάρει ο Σάλγκρεμ'ρωθ! γρύλισε εντός της η Ζιάθραλ. *Είναι ανάγκη να το λες έτσι, φωναχτά, μπροστά σε όλους; «Δεν είμαι προδότρια. Απορώ πως είναι δυνατόν να έχεις αυτή την εντύπωση,»* αποκρίθηκε, ψυχρά.

«Θεωρητικά μιλάω· μη θορυβείσαι, καλή μου,» χαμογέλασε η Ρικέλθη. «Απλά, υποθέτω πως, αν είσαι με τους συνωμότες, θα μείνεις στη Σέλριγκ, οχυρωμένη μαζί με την οικογένειά σου, και θ'αρνηθείς να επιστρέψεις σε μας.»

«Σου είπα,» σφύριξε η Ζιάθραλ, «δεν είμαι με τους συνωμότες!»

«Τότε,» ανασήκωσε τον αριστερό ώμο η Ρικέλθη, «δε χρειάζεται ν'ανησυχούμε για τίποτα. Μπορείς να πας στη Σέλριγκ και να διαπραγματευτείς εκ μέρους μας. Ο πατέρας σου, αναμφίβολα, θα ακούσει εσένα περισσότερο από έναν άγνωστο, σωστά;»

Δεν το νομίζω, σκέφτηκε η Ζιάθραλ· αλλά αποκρίθηκε: «Ναι.» Τι να έλεγε, άλλωστε; Αν έδινε την παραμικρή εντύπωση ότι ήταν με τους συνωμότες, ετούτοι δώ ήταν έτοιμοι να την τεμαχίσουν!

«Ρικέλθη,» είπε η Φερνάλβιν, «δεν πιστεύω να παραδοθεί έτσι εύκολα, ο Έπαρχος Μόλραν.»

«Αν δεν παραδοθεί, τότε θα υποστεί τις συνέπειες.»

«Κι αν παραδοθεί,» έθεσε το ερώτημα ο Ζάρναβ, «τότε τι; Θα τον συγχωρέσουμε, και όλα καλά κι ωραία;»

«Θα προτείνεις την εκτέλεσή του, Πρίγκιπά μου;»

Ο Ζάρναβ ξεφύσησε. Αντιλαμβανόταν τι έλεγε η Ρικέλθη. Ουσιαστικά, δεν είχε το δικαίωμα να ζητήσει την εκτέλεση του Έπαρχου Μόλραν, γιατί ο εν λόγω Άρχοντας δεν είχε κινηθεί ο ίδιος εναντίον του Στέμματος, δεν είχε χρησιμοποιήσει δικές του δυνάμεις· απλά, είχε μαθευτεί ότι υποστήριζε –στα λόγια μόνο– τον Μόρντεναρ. *Μπορούμε, επομένως, να του επιβάλλουμε κάποια ποινή, μα δεν μπορούμε να τον σκοτώσουμε. Εκτός κι αν αρνηθεί να υποκύψει...*

«Αυτό είναι αδύνατο, Αρχόντισσα Ρικέλθη, και το γνωρίζεις πολύ καλά.»

«Βλέπεις, λοιπόν; Ο Έπαρχος Μόλραν ίσως να προτιμήσει να παραδοθεί απ'το να αντισταθεί. Διότι, αν αντισταθεί, τότε θα έχεις κάθε δικαίωμα να τον εκτελέσεις.»

«Θα αντισταθεί μόνο αν ξέρει πως έχει τη δύναμη να το κάνει,» γνωμοδότησε η Φερνάλβιν.

Και η Ρικέλθη ένενυσε, σιωπηλά.

«Δηλαδή –και με συγχωρείτε αν παρεμβαίνω κάπως απότομα,» είπε ο Αρχιστράτηγος Φέλναθαρ, «όλα θα εξαρτηθούν από το ποιοι είναι και οι άλλοι συνωμότες.»

«Εξαρχής, υποπτευόμασταν τους άρχοντες της Δύσης,» αποκρίθηκε η Φερνάλβιν. «Και ήδη έχει αποδειχτεί πως δεν πέσαμε έξω, στον έναν τουλάχιστον.»

«Άλλοι δύο μένουν: ο Έπαρχος Κάβμαρ, της Νέλβορ, και η Έπαρχος Λαθέμη, της Βένεριγκ,» είπε η Ρικέλθη.

«Και ο Νεκρομένων ανέφερε πως εκείνος ο ταχυπομπός πήγε στη Νέλβορ,» τους θύμισε ο Ζάρναβ.

«Οπότε η εμπλοκή του Κάβμαρ είναι πολύ πιθανή...»

«Αλλά όχι αποδεδειγμένη.»

«Ακόμα.»

«Να είστε εξαιρετικά προσεκτικοί, στη Νουάλβορ,» προειδοποίησε η Φερνάλβιν.

«Θα είμαστε,» της είπε ο Ζάρναβ, σφίγγοντάς της το χέρι. «Θα είμαστε.»

Το βλέμμα της Επάρχου στράφηκε στη σύζυγο του ετεροθαλή αδελφού της. «Κι εσύ, Ζιάθραλ, θα πας στη Σέλριγκ;»

«Αν το θεωρείς καλή ιδέα, Φερνάλβιν, φυσικά...»

«Γιατί να μην το θεωρεί καλή ιδέα;» ρώτησε η Ρικέλθη· και σκέφτηκε: *Πας να ξεγλιστρήσεις, αλλά δε θα σ'αφήσω. Καλύτερα να βρίσκεσαι εκεί, παρά εδώ. Μέχρι να βεβαιωθώ για σένα.*

«Το θεωρώ καλή ιδέα,» δήλωσε η Φερνάλβιν.

«Τότε, θα πάω,» αποκρίθηκε η Ζιάθραλ. «Τι θα θέλατε να μεταφέρω στον πατέρα μου;»

«Ζήτησέ του να κατεβεί στη Νουάλβορ, να συζητήσουμε,» απάντησε ο Ζάρναβ.

«Χωρίς στρατεύματα, βέβαια,» πρόσθεσε η Ρικέλθη, καυστικά.

«Μονάχα αυτό;» ρώτησε η Ζιάθραλ.

«Τόνισέ του, επίσης, πως, αν δεν υπακούσει *πάραντα* στην προσταγή μου, τούτο θα θεωρηθεί εσχάτη προδοσία.»

«Και μετά, γύρνα εδώ, στην Έριγκ,» είπε η Φερνάλβιν.

Ο Ζάρναβ ένευσε. «Σε περίπτωση που δεν επιστρέψεις, τούτο θα θεωρηθεί ξανά εσχάτη προδοσία –και από εκείνον και από εσένα, Ζιάθραλ.» Τα μάτια του στένεψαν.

Και τι θα κάνω αν με κρατήσουν παρά τη θέλησή μου; σκέφτηκε εκείνη. Αλλά, μάλλον, θέλεις να συμβεί αυτό, κάθαρμα! Θέλεις να με κρατήσουν, για να με επονομάσεις προδότρια. «Θα φροντίσω να επιστρέψω.»

«Λοιπόν, τι πρέπει να ξέρω;» ρώτησε ο Κάφελ, καθώς εκείνος κι ο δολοφόνος βάδιζαν καταμήκος των αποβάθρων της Έριγκ, όπου όλα τα σκάφη ήταν καθηλωμένα, μην μπορώντας να φύγουν λόγω της παγωμένης επιφάνειας του ποταμού.

«Εκπαιδευτήκα εκεί–» άρχισε ο Νεκρομέμων.

«Στη Νίζβερ;»

Ένευσε.

«Ως φονιάς, σωστά;»

«Και ως νεκροδέγμων.»

«Νεκρο-τι;» έκανε ο Κάφελ.

«Δε σε απασχολεί. Ας το αφήσουμε,» είπε ο Νεκρομέμων.

«Κοίταξε: αν είναι να πάω εκεί, όλα μ'απασχολούν, σωστά;»

«Θ'αρχίσουμε από τα βασικά, όμως.»

«Τα οποία είναι;»

«Κατ'αρχήν, η Νίζβερ δεν ανήκει σε κανένα βασίλειο. Ούτε στο Νόρβηλ, ούτε στο Ένρεβηλ, ούτε στο Σάρενθαλ. Σε εκπλήσσει αυτό;»

«Θα έπρεπε, υποθέτω,» είπε ο Κάφελ. «Μια μοναχική πόλη, λογικά, θα ήθελε να βρίσκεται υπό την προστασία ενός μεγαλύτερου έθνους.»

«Σωστά. Όμως κανένα έθνος δεν επιθυμεί να θέσει τη Νίζβερ υπό την προστασία του.»

«Κι αυτό δε θάπρεπε να με εκπλήσσει;»

«Όχι και τόσο. Αν είχες πάει εκεί, θα αντιλαμβανόσουν αμέσως γιατί κανείς δεν τη θέλει εντός των συνόρων του. Είναι, όπως θα την αποκαλούσε κάθε σώφρων άνθρωπος, μια πόλη τρελών.»

Ο Κάφελ δε μίλησε, για λίγο, κοιτάζοντας ένα μάτσο ανθρώπους που βρίσκονταν συγκεντρωμένοι έξω από ένα πυρπολημένο οικοδόμημα. Ένας απ'αυτούς, μια γυναίκα, έσκουζε και ολόλυζε, ότι το σπίτι της είχε καταστραφεί κι ότι ο μεγάλος της γιος είχε σφαχτεί. Δεν έπρεπε να την είχαν απομακρύνει! Δεν έπρεπε! Έπρεπε να την είχαν αφήσει να πεθάνει κι εκείνη!

Ο Κάφελ αναστέναξε. *Μπάσταρδοι!* σκέφτηκε, αναλογιζόμενος τους υπηρέτες του Άνκαραζ. *Καταραμένοι μπάσταρδοι!*

Απομάκρυνε, όμως, το νου του από αυτά, και είπε στον Νεκρομέμωνα: «Κι εσύ από εκεί έρχεσαι, μα δε μου φαίνεσαι τρελός.»

«Αυτό δε σημαίνει πως δεν είμαι κιόλας.»

«Σωστά. Είσαι, λοιπόν;»

Ο Νεκρομέμων ανασήκωσε τους ώμους. «Πιθανώς. Ο παράφρων σπάνια αντιλαμβάνεται την παραφροσύνη του.»

Τέλος πάντων... «Υπάρχει τίποτ'άλλο, σημαντικό, το οποίο πρέπει να ξέρω για τη Νίζβερ;»

«Αυτό που σου είπα είναι αρκετά σημαντικό. Μην περιμένεις κανενός είδους λογική στη Νίζβερ. Ο καθένας συμπεριφέρεται όπως κρίνει. Κατά συνέπεια, μην εμπιστευέσαι και κανέναν.»

«Πολύ γενική συμβουλή, θα έλεγα. Να σου κάνω μια ερώτηση; Αφού η πόλη δεν υπόκειται στην εξουσία κανενός βασιλείου, τότε ποιος άρχει εκεί;»

«Κανείς.»

«Αυτό είναι αδύνατον. Θα είχαν όλοι σφαχτεί αναμεταξύ τους. Ποιος προστατεύει τις οικογένειες; τους εμπόρους; τους-;»

«Φίλε μου,» είπε ο Νεκρομένων, στρέφοντας το βλέμμα, για να τον ατενίσει, «δεν υπάρχουν απλοί κάτοικοι στη Νίζβερ. Δε θα βρεις οικογένειες να μένουν σε σπίτια, ούτε θα βρεις φούρνους και οπωροπωλεία.»

«Και τι τρώνε; Πώς ζούνε;»

«Υπάρχουν πανδοχεία, και έμποροι περνάνε πολύ συχνά και φέρνουν τρόφιμα και άλλα απαραίτητα.»

«Ποιος τους προστατεύει;»

«Προστατεύουν τους εαυτούς τους, με μισθοφόρους. Αλλά, συνήθως, κανείς δε θέλει να τους πειράξει. Οι άνθρωποι που πηγαίνουν στη Νίζβερ –και, κατ'επέκταση, στη Φεν εν Ρωθ– είναι συνήθως μελετητές, ερευνητές, και μυστικιστές. Ο καθένας είναι αφιερωμένος στις προσωπικές του ενασχολήσεις· δεν ενδιαφέρεται να ληστέψει κανέναν.»

«Μάλιστα. Αυτό το έχω ακούσει. Ότι, δηλαδή, μάγοι και τέτοια άτομα συχνάζουν στη Νίζβερ.»

«Ξέρεις, λοιπόν, κάτι για την πόλη.»

«Είπες ότι εκπαιδευτήκες εκεί. Ποιος σε εκπαίδευσε;»

«Είμαι νεκρενοικημένος δολοφόνος. Γνωρίζεις τίποτα για μας;»

Ο Κάφελ κούνησε το κεφάλι.

Έχοντας πλέον φτάσει κοντά στον δυτικό πύργο-φυλάκιο του λιμανιού, έστριψαν βόρεια, για να πιάσουν την Κάτω Οδό Εμπορίου.

«Θα πρέπει να μάθεις, αν είναι να πας στη Νίζβερ. Όχι πως, βέβαια, θα σου πρότεινα να μπλεχτείς μαζί μας.»

«Τι ακριβώς είστε; Απ'ό,τι έχω καταλάβει, είσαι ένας ειδικά εκπαιδευμένος δολοφόνος, έτσι;» *Και τώρα περπατάω δίπλα-δίπλα μ'εσένα, και κουβεντιάζουμε σαν καινούργιοι φίλοι... Θεοί! Αλλά, δε βαριέσαι, είχε δει και χειρότερα πράγματα τελευταία. Μια συζήτηση μ'έναν ειδικά εκπαιδευμένο δολοφόνο δεν του φαινόταν πλέον και τόσο παράλογη. Εξάλλου, κι ο φονιάς τη δουλειά του έκανε... –αυτό του έφερε ένα ξαφνικό ρίγος. Τη δουλειά του...*

Ο Νεκρομένων άργησε λίγο να μιλήσει, σα ν'αναλογιζόταν την απάντησή του. Τελικά, όμως, είπε: «Ένα πνεύμα ενοικεί εντός μας – εξ ου και το όνομά μας –νεκρενοικημένοι. Πρόκειται για το πνεύμα

ενός νεκρού της Φεν εν Ρωθ, το οποίο ονομάζουμε νεκραδελφό και συμβιώνουμε μαζί του.»

«...Πολύ... πολύ ενδιαφέρον,» αποκρίθηκε ο Κάφελ. *Ή, μήπως, με δουλεύει;*

«Ο νεκραδελφός μάς βοηθάει σ' αυτό που κάνουμε. Μας προσφέρει τη δύναμή του και τη σοφία του, και παρακολουθεί τον στόχο που επιλέγουμε.»

«Πώς τον παρακολουθεί;»

«Πηγαίνει και τον κατασκοπεύει, αθέατος, γιατί είναι πνεύμα. Και, όταν ο στόχος κοιμηθεί, εστιάζεται επάνω του· κι από τότε και στο εξής, ποτέ δε χάνουμε το στόχο μας, όπου κι αν πάει. Εκτός κι αν απομακρυνθεί πάρα πολύ από εμάς.»

«Και αυτό γίνεται στη Φεν εν Ρωθ; Η αρχή της... της συμβίωσής σας με τον νεκραδελφό;»

Ο Νεκρομένων ένευσε. «Στη Νίζβερ. Στο Μαύρο Φρούριο.»

«Το Μαύρο Φρούριο; Ποιος το έχτισε;»

«Κανείς· προϋπήρχε. Εκεί κατοικούσε ο παλιός άρχοντας της Νίζβερ, που πέθανε στους Πολέμους. Και ολόκληρη η πόλη, όταν πας, θα δεις ότι είναι σμπαλαλισμένη. Τεράστια ανοίγματα υπάρχουν στα τείχη, τα οποία κανείς δεν έχει μπει στον κόπο να επιδιορθώσει, γιατί κανείς δεν ενδιαφέρεται. Ποιος θάρθει να επιτεθεί στη Νίζβερ;»

«Ποιος κατοικεί τώρα στο Μαύρο Φρούριο;»

«Μια συντεχνία νεκρομαντών, σαν αυτούς εδώ, στο κατάστημα. Ο νεκροδιδάσκαλός μου ήταν ένας απ' αυτούς.»

«Από τους νεκρομάντες του Μαύρου Φρουρίου;»

Ο Νεκρομένων ένευσε.

«Μπορείς να μου πεις τ' όνομά του, σε περίπτωση που τον χρεια-
στώ;»

«Όχι.»

«Γιατί;»

«Διότι δεν πρόκειται να σε εξυπηρετήσει, μόνο και μόνο επειδή γνωρίζει εμένα.»

«Δεν υπάρχει, δηλαδή, κανένας δεσμός ανάμεσά σας –ανάμεσα σε δάσκαλο και μαθητή;»

«Να κοιτάς τη δουλειά σου, και να μη χώνεις τη μύτη σου όπου βρεις.»

«Συγγνώμη· δεν ήθελα να σε προσβά—»

«Να το θυμάσαι αυτό, όταν θα είσαι στη Νίζβερ.»

Τώρα, βρίσκονταν πλέον στα μισά της Κάτω Οδού Εμπορίου και βάδιζαν δυτικά, προς την Οδό Πυλών.

Ο Κάφελ ήταν σιωπηλός, για κάποια ώρα· μετά, είπε: «Να σου κάνω μια ερώτηση, ή θα το πάρεις πάλι προσωπικά;»

«Κάνε. Ούτε την πρώτη φορά το πήρα προσωπικά.»

Αναρωτιέμαι τι θα έκανες αν το έπαιρνες προσωπικά. Ή, μάλλον, άσε, δε χρειάζομαι απάντηση σ'αυτό... «Ο Νεκρογνώστης και ο Νεκρολάτρης υποστηρίζουν ότι τα ονόματά τους είναι, ουσιαστικά, τίτλοι. Όποτε πας να τους αποκαλέσεις 'κύριε Νεκρογνώστη' ή 'κύριε Νεκρολάτρη', σ'το θυμίζουν, λέγοντάς σου ότι το 'κύριε' δε χρειάζεται. Τι είδους τίτλοι είναι αυτοί; Τι δείχνουν; Και, είναι και το δικό σου όνομα τίτλος; Το 'Νεκρομέμων';»

«Όχι, το δικό μου δεν είναι τίτλος. Αλλά όλοι οι νεκρενοικημένοι έχουν παρόμοια ονόματα. Όσον αφορά το 'Νεκρογνώστης' και το 'Νεκρολάτρης', πρόκειται για βαθμίδες στην ιεραρχία των νεκρομαντών.»

«Αχά. Και να υποθέσω ότι το 'Νεκρογνώστης' είναι ανώτερο του 'Νεκρολάτρης';»

«Καλά υποθέτεις.»

«Και δε χρησιμοποιούν ποτέ τα πραγματικά τους ονόματα;»

«Όταν είναι αναμεταξύ τους, τα χρησιμοποιούν. Αλλά όταν μιλάνε σε τρίτους, όχι.»

«Και τι γίνεται αν συναντήσεις, ας πούμε, δύο Νεκρογνώστες; Ποιος απαντά όταν λες *Νεκρογνώστη*;»

«Σπάνια θα συναντήσεις δύο Νεκρολάτρες μαζί· πόσο μάλλον δύο Νεκρογνώστες. Οι νεκρομάντες είναι *μυστικιστές*, φίλε μου· τους αρέσει να κρύβονται και να μένουν στην ησυχία τους. Δεν πρόσεξες ότι μονάχα δύο από τους καταστηματάρχες είδατε;»

«Ναι. Πόσοι υπάρχουν;»

«Είπαμε, να κοιτάς τη δουλειά σου. Πολύ σημαντικό.»

«Εντάξει. Αλλά άλλη μία ερώτηση,» είπε ο Κάφελ. «Ποιες είναι όλες οι βαθμίδες τους, αν επιτρέπεται να μου αποκαλύψεις; Ή υπάρχουν μόνο δύο –Νεκρολάτρης και Νεκρογνώστης;»

«Οι βαθμίδες τους είναι οι εξής: Νεκροθαλλός, Νεκρολεκτός, Νεκρολάτρης, Νεκρογνώστης, και Νεκρομύστης. Νεκρομύστες υπάρχουν ελάχιστοι, απ'όσο ξέρω. Νομίζω, πάντως, πως εκείνος στον οποίο σε έστειλαν –ο Σέλντρεκ– είναι ένας απ'αυτούς.»

«Έχουν μεγάλες δυνάμεις;» *Θα μπορεί να θεραπεύσει το χέρι μου;*

«Πολλές γνώσεις.»

Ο Κάφελ δεν πίεσε το θέμα, γιατί πίστευε ότι θα άκουγε άλλο ένα «Να κοιτάς τη δουλειά σου». Είπε, καθώς έφταναν στο τέλος της Κάτω Οδού Εμπορίου: «Στην αρχή, μίλησες για μια διαφορετική βαθμίδα... νεκροδείκτης, νομίζω. Κάτι που το είχες κάνει κι εσύ.»

«Νεκροδέγμων,» διευκρίνισε ο δολοφόνος. «Δεν είναι τίτλος.»

«Και τι είναι;»

«Ιδιότητα. Ένας νεκρενοικημένος πρέπει να γίνει και νεκροδέγμων σ'ένα στάδιο της εκπαίδευσής του, προκειμένου να δεχτεί το πνεύμα του νεκρού εντός του.»

Ο Κάφελ είχε απορήσει με το πόσο παράξενα πράγματα υπήρχαν επάνω στην Κουαλανάρα.

«Σ'ευχαριστώ για όλες τις πληροφορίες, Νεκρόμεμνον. Πού θα μου πρότεινες να μείνω στη Νίζβερ;»

«Στο πανδοχείο *Ή Νεκάς*· κοινώς γνωστό ως η *Νεκάδα*.»

«Σημαίνει κάτι αυτό;»

«Ναι: σωρός νεκρών. Αρχαϊκή λέξη.»

«Δε νομίζω ότι θάθελα να κοιμηθώ σ'ένα μέρος που ονομάζεται *Ή Σωρός των Νεκρών*, αλλά αφού το προτείνεις...» Είχαν ήδη στρίψει στην Οδό Πυλών και βάδιζαν βόρεια, προς την πύλη του κήπου του παλατιού. «Αλήθεια, όλα τα ονόματα εκεί πέρα έχουν να κάνουν με τους νεκρούς; Είναι, κάπως... ανατριχιαστικό. Καταλαβαίνεις...»

«Τα πάντα στη Φεν εν Ρωθ έχουν να κάνουν με τους νεκρούς, Κάφελ, όχι μόνο τα ονόματα.»

«Γιατί πηγαίνουν εκεί οι μελετητές κι οι ερευνητές; Τι περιμένουν να βρουν;»

«Εσύ τι περιμένεις να βρεις;»

«Εγώ... Δεν κατάλαβες γιατί πηγαίνω;»

«Έχω καταλάβει,» τον διαβεβαίωσε ο Νεκρομένων. «Ωστόσο, πόσο πιθανό το θεωρείς να βρεις λύση στο πρόβλημά σου;»

«Δεν ξέρω... Θα αναζητήσω μια λύση, πάντως.»

«Αυτό κάνουν και οι ερευνητές. Αναζητούν λύσεις και απαντήσεις.»

«Από τους νεκρούς;»

«Εσύ περιμένεις οι νεκροί να σου δώσουν νέο χέρι;»

«Εμένα δε μ'ενδιαφέρουν οι νεκροί.»

«Αλλά οδεύεις να τους συναντήσεις.»

Δε θα βρούμε άκρη μ'ετούτον...! «Τέλος πάντων, εγώ μονάχα τον εαυτό μου επιθυμώ να θεραπεύσω, Νεκρόμεμνον. Κι απλά, θα ήθελα να ξέρω τι πάνε και κάνουμε όλοι αυτοί οι μυστικιστές εκεί, γιατί πάντα είναι καλό να έχεις κάποιες γνώσεις για τους ανθρώπους που διαμένουν στα μέρη απ'όπου θα περάσεις.»

«Ο καθένας έχει τις προσωπικές του δουλειές. Κι εσύ να κοιτάς τη δική σου.» *(Το έχω μάθει πλέον τούτο!)* «Μην μπλέκεις στα πόδια των άλλων, απρόσκλητος, διότι θα το μετανιώσεις. Επίσης, να είσαι πάντοτε φιλικός προς τους γύρω σου, ακόμα κι αν εκείνοι δεν είναι.» *(Παράξενη συμβουλή, αλλά κάποιο λόγο θα έχει για να μου το λέει...)* «Και, αν ανακαλύψεις κάτι για το οποίο κάποιος άλλος πληρώνει καλά, πούλησέ του το, εκτός κι αν σ'ενδιαφέρει εξαιρετικά.» *(Δεν το κατάλαβα αυτό. Τι να βρω, δηλαδή; Αλλά πάλι κάποιο λόγο θα έχει για να το λέει.)* «Και μην πας στο Μαύρο Φρούριο.»

«Δεν καλοδέχονται τους επισκέπτες;»

«Όχι, αν δεν σκοπεύεις να προσλάβεις έναν νεκρενοικημένο.»

«Πόσο ακριβοί είστε, αλήθεια;»

«Πολύ.»

«Πόσο;»

«Περισσότερο απ'ό,τι μπορείς να μας πληρώσεις.»

Καλώς... «Να σου κάνω μια προσωπική ερώτηση;»

«Δε θα είναι η πρώτη.»

«Αφού παίρνετε τόσα χρήματα, τι τα κάνετε;» είπε ο Κάφελ. «Παρατάτε το επάγγελμά σας κάποια στιγμή;»

«Θα σου φαινόταν παράξενο αν σου απαντούσα θετικά;»

«Για να πω την αλήθεια, ναι. Επειδή, υποθέτω, θα είστε πολύ αλλαγμένοι, μ'αυτόν το νεκραδελφό μέσα σας και όλα όσα έχετε περά-

σει.» *Άσε που δεν μπορώ με τίποτα να καταλάβω γιατί πήγατε να εκπαιδευτείτε στο Μαύρο Φρούριο!*

«Κατ'αρχήν, Κάφελ, θα πρέπει να σκεφτείς πως το τάγμα μας είναι νεοσύστατο,» αποκρίθηκε ο Νεκρομένων, καθώς ζύγωναν την πύλη του παλατιανού κήπου. «Μετά από τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ παρουσιάστηκαν οι νεκρενοικημένοι. Τούτο σημαίνει πως οι περισσότεροι από εμάς δεν είχαν την ευκαιρία να πλουτίσουν. Αλλά, βέβαια, ορισμένοι τα κατάφεραν.»

«Και;»

«Έχουν αποκατασταθεί, ας το πούμε· και αναλαμβάνουν πλέον μόνο όποιες εκτελέσεις επιθυμούν.»

«Δηλαδή, *συνεχίζουν να είναι...*;»

«Γιατί όχι; Προφανώς, ήταν καλοί στη δουλειά τους, για να φτάσουν ως εκεί. Η δολοφονία είναι τέχνη, Κάφελ· πολλοί αρνούνται να την παρατήσουν έτσι απλά. Αυτό, φυσικά, δε σημαίνει πως θα εκτελέσουν κάποιον από 'φυσική ανάγκη'. Όχι, θα το κάνουν μόνο επ'αμοιβή, ή για προσωπικούς λόγους.»

Ο Κάφελ σταμάτησε να βαδίζει καμια δεκαριά μέτρα απόσταση από την πύλη του κήπου του παλατιού. «Πόσο παίρνετε για έναν φόνο;» ρώτησε ξανά. «Θα ήθελα, πραγματικά, να μάθω.»

Ο Νεκρομένων σταμάτησε, επίσης. «Η περιέργειά σου είναι... επικίνδυνη,» είπε· αλλά συνέχισε: «Κατά πρώτον, εξαρτάται από τον στόχο· και, κατά δεύτερον, εξαρτάται από την παλαιότητα του νεκρενοικημένου –οι παλιοί και δοκιμασμένοι παίρνουν περισσότερα, όπως είναι λογικό και δίκαιο.»

«Ας πούμε, για τον Μόρντεναρ πόσα πήρες; Άκουσα ότι εσύ τον σκότωσες. Όπως και πολλούς διοικητές τους.»

«Αυτή ήταν... προσωπική υπόθεση.»

Ο Κάφελ συνοφρυώθηκε. «Μα, νόμιζα ότι δούλευες για το Βασίληά.»

«Όχι· ο εργοδότης μου είναι άλλος.»

«Ποιος;»

«Ένας νεκρενοικημένος ποτέ δεν αποκαλύπτει τον εργοδότη του. Πάμε μέσα τώρα;»

Ο Κάφελ ανασήκωσε τους ώμους. «Πάμε.»

Προσωπική υπόθεση;

Κεφάλαιο 4

Η Αρχή Τριών Επικίνδυνων Ταξιδιών

Κάφελ; Είσαι μέσα;»
Η Ζιάλα.
«Ναι.»

Η πόρτα του δωματίου άνοιξε, και η κοπέλα μπήκε. «Ήρθα και το πρωί –δηλαδή, πιο πριν το μεσημέρι–, αλλά δε σε βρήκα. Πού ήσουν;...» Η φωνή της μειώθηκε σε ένταση, έγινε ένας ψίθυρος, καθώς το βλέμμα της κατέβηκε, στον δερμάτινο σάκο ο οποίος βρισκόταν στα πόδια του Κάφελ, που ήταν καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού του. Η Ζιάλα συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη. «Πηγαίνεις κάπου;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, προσπαθώντας να πείσει μέσα στο σάκο μια κουβέρτα, που τον ταλαιπωρούσε, καθώς συνέχεια κάπου έβρισκε και δε φαινόταν να μπορεί να μπει βολικά. *Αλλά, μάλλον, δε φταίει η κουβέρτα· το αριστερό μου χέρι φταίει.* «Δε σκοπεύω να μείνω εδώ για πάντα.»

Η Ζιάλα πλησίασε και γονάτισε πλάι του, βοηθώντας τον να σπρώξει την κουβέρτα στο εσωτερικό του δερμάτινου σάκου.

«Δε χρειάζεται,» της είπε ο Κάφελ.

Εκείνη ρώτησε: «Θα επιστρέψεις στη Μπένριγκ; Τόσο πολύ βιάζεσαι; Ελπίζω να μη σκέφτεσαι να ταξιδέψεις μόνος σου. Ποιος θα σε συνοδέψει ως εκεί; Τα μέρη είναι πλέον επικίνδυνα. Δε νομίζω ότι οι υπηρέτες του Άνκαραζ χάθηκαν εντελώς, Κάφελ. Θα καιροφυλαχτούν στα απόμερα σημεία των δρόμων. Ο Άρχοντας Δάρβαν– ή η Αρχόντισσα Φερνάλβιν, αφού εκείνη είναι ουσιαστικά Έπαρχος εδώ πέρα, μπορεί να σου δώσει μερικούς φρουρούς, αν της το ζητήσεις. Κι εγώ, άμα θέλεις, θα έρθω μαζί σου, ως εκεί. Ξέρεις, για να σε βοηθήσω, να σε πάω ως το σπίτι σου.» Ύψωσε το βλέμμα της, για να κοιτάξει το πρόσωπό του.

Ο Κάφελ αναστέναξε. «Ζιάλα, σ'ευχαριστώ για ό,τι έχεις κάνει–»

«Όχι, δε θα είναι δύσκολο να σε συνοδέψω. Εξάλλου, δεν έχω ξαναπάει στη Μπένριγκ και θέλω να τη δω. Και η Ιέρεια Ριλάνα δε θα διαφωνήσει.»

«Δεν πηγαίνω στη Μπένριγκ.»

«Και πού πηγαίνεις;»

«Στη Νίζβερ.»

«Στη Νίζβερ...;»

«Της Φεν εν Ρωθ.»

«Α...» Η Ζιάλα βλεφάρισε. «Τι! Γιατί; Ξέρεις τι είναι εκεί;»

Ο Κάφελ είδε ταραχή στο πρόσωπό της. *Είναι προσποιητό, ή ανησυχεί τόσο πολύ για μένα;* Όπως και να είχε, του φαινόταν κάπως κωμικό. Μειδίασε και παραμέρισε μια μελαχρινή τρίχα που είχε πέσει στο πρόσωπό της, ξεφεύγοντας από τον κότσο της. «Ναι, ξέρω τι είναι εκεί,» είπε. «Αλλά πρέπει να πάω. Επειδή... ίσως... ίσως υπάρχει πιθανότητα να μπορεί κάποιος να θεραπεύσει το χέρι μου.»

Η Ζιάλα έμεινε σιωπηλή, για λίγο. Έστρεψε το βλέμμα της στο ακρωτηριασμένο δεξί άκρο του Κάφελ, το οποίο ήταν τυλιγμένο με επιδέσμους. Μετά, κοίταξε το σάκο, σα να ντράπηκε. «Μου φαίνεται ότι... ότι είναι παραμύθι,» είπε, τελικά, υψώνοντας τη ματιά της, για ν'ατενίσει ξανά το πρόσωπό του. «Ποιος σ'το είπε;»

«Είδα ένα όνειρο, και πήγα στο κατάστημα του Νεκρολάτρη.» Και της διηγήθηκε τα πάντα, με αργόσυρτη φωνή, λες και ονειρευόταν.

Η Ζιάλα τον άκουγε, δίχως να τον διακόψει ούτε μία φορά. Όταν εκείνος τελείωσε, του είπε: «Σε καταλαβαίνω.» Σηκώθηκε από τη γονατιστή της θέση και κάθισε δίπλα του, αγκαλιάζοντάς τον και χαϊδεύοντας τα μαλλιά του. Ο Κάφελ ακούμπησε το κεφάλι του στον ώμο της, αναστενάζοντας σιγανά.

Πέρασε έτσι λίγη ώρα, χωρίς κανείς τους να μιλά. Ύστερα, εκείνος πρότεινε: «Πάμε να φάμε τίποτα; Πεινάω· εσύ;» Πήρε το κεφάλι του από τον ώμο της, για να την κοιτάξει. Αυτή η τρίχα είχε ξαναβρεθεί μπροστά στο πρόσωπό της, και ο Κάφελ την παραμέρισε, όπως και πριν.

«Πάμε,» αποκρίθηκε η Ζιάλα. «Κι εγώ πεινάω· δεν έχω φάει τίποτα από τότε που ξύπνησα. Να σε ρωτήσω, όμως: Ποιος άλλος θα έρθει μαζί σου, στη Νίζβερ;»

«Κανείς. Και δεν μπορώ να ζητήσω από την Έπαρχο να μου δώσει στρατιώτες της· γιατί, κατά πρώτον, νομίζω ότι τους χρειάζεται όλους εδώ και, κατά δεύτερον, δε θα υποχρεώνα κάποιον να έρθει στη Φεν εν Ρωθ. Είναι στοιχειωμένο μέρος.»

«Μπορείς, όμως, να ζητήσεις μερικά χρήματα από την Έπαρχο, για να πληρώσεις μισθοφόρους. Και θα χρειαστείς χρήματα, ούτως ή άλλως, για να ταξιδέψεις, δε θα χρειαστείς;»

«Ναι. Όμως οι μισθοφόροι θέλουν πολλά λεφτά, Ζιάλα· δε μπορώ να κουβαλάω τόσα επάνω μου. Θα με ληστέψουν προτού ξεκινήσω το ταξίδι.»

«Είσαι έμπορος· πώς προσλάμβανες φρουρούς;»

«Προσλάμβανα μόνο στα μακρινά ταξίδια· και τότε, ήξεραν ότι θα τους πλήρωνα από τις πωλήσεις μου, ή από τα αποθέματα στο σπίτι μου. Τώρα, θα ταξιδέψω σαν ξένος σε μια άγρια χώρα. Μπορεί οι ίδιοι οι μισθοφόροι μου να με σκοτώσουν, να πάρουν τα χρήματα, και να φύγουν.»

«Τι καθάρματα!» είπε η Ζιάλα. «Κάνουν τέτοια πράγματα;»

Ο Κάφελ γέλασε. «Στις ερημιές, οι άνθρωποι γίνονται θηρία. Αν μεταφέρω επάνω μου τόσα πολλά λεφτά, ώστε να έχω να τους πληρώνω για πολύ καιρό, γιατί να μη με σφάξουν κάπου στα βουνά και να μοιραστούν τα λάφυρα αναμεταξύ τους;»

«Φαίνεται δύσκολη η κατάσταση,» είπε η Ζιάλα.

«Είναι,» παραδέχτηκε ο Κάφελ. «Αλλά μόνο ένας απελπισμένος άνθρωπος θα πήγαινε στη Φεν εν Ρωθ, έτσι κι αλλιώς...»

«Είσαι σίγουρος ότι θες να πας;»

«Ζιάλα, πρέπει να μάθω αν μπορώ να θεραπεύσω το χέρι μου. Το είδα στο όνειρό μου. Είδα» –ύψωσε το κομμένο του μέλος– «ότι ανοιγόκλεινα τα δάχτυλά μου, ακριβώς όπως τα αισθάνομαι τώρα, αν και αόρατα...»

«Και θα ταξιδέψεις μόνος...»

Ο Κάφελ ένευσε. «Δεν το βρίσκω σωστό να ζητήσω από κανέναν να με συνοδεύει σ'αυτά τα καταραμένα μέρη. Αλλά εγώ πρέπει να πάω· αλλιώς, δε θα μπορώ να ζήσω. Πάντα θ'αναρωτιέμαι τι ίσως να γινόταν, αν είχα δείξει περισσότερο θάρρος.»

«Θέλεις νάρθω μαζί σου;» ρώτησε, σιγανά, εκείνη.

Τα μάτια του Κάφελ γούρλωσαν. «Φυσικά και όχι!»

«Κι αν θέλω να έρθω, για να σε βοηθήσω;» Η Ζιάλα έσφιξε το αριστερό του χέρι μέσα στα δύο δικά της.

Ο Κάφελ σηκώθηκε. «Ζιάλα, δεν ξέρεις τι λες. Πηγαίνω σ'ένα πολύ επικίνδυνο μέρος, κι εσύ δεν έχεις κανέναν λόγο να με συνοδέψεις· κανέναν πραγματικό λόγο. Δε θα είναι ταξίδι αναψυχής· δε θα είναι μια βόλτα. Κι επιπλέον, δε νομίζω να σ'αφήσει η Ιέρεια Ριλάνα.»

Η Ζιάλα σηκώθηκε, επίσης, για να σταθεί μπροστά του. «Δε χρειάζεται να της το πω!» Μειδίασε πονηρά.

«Ζιάλα –όχι. Όχι,» τόνισε ο Κάφελ. «Δε θα έρθεις. Η χώρα αυτή είναι επικίνδυνη.»

«Εσύ γιατί πηγαίνεις;»

«Εγώ έχω τους λόγους μου! Μου είπες ότι καταλαβαίνεις...»

«Σε καταλαβαίνω. Και θέλω να σε βοηθήσω. Σου φαίνεται παράξενο; Δεν έχεις συνηθίσει κανένας να σε βοηθάει;»

«Ζιάλα, κοίτα...» Ακούμπησε το αριστερό του χέρι στον ώμο της. «Μη νομίζεις ότι δεν είμαι ευγνώμων για όλα όσα έκανες για μένα. Σ'ευχαριστώ. Όμως σκέψου το καλά προτού πεις, *Θέλω να σε συνοδέψω στη Φεν εν Ρωθ*. Μιλάμε για τον Τόπο του Θανάτου, Ζιάλα. Για ένα μέρος στοιχειωμένο.»

Η Ζιάλα μειδίασε πονηρά, όπως και πριν. «Πάντοτε ήθελα να δω φαντάσματα!»

Ο Κάφελ γρύλισε, και είπε: «Θα δεις το δικό μου φάντασμα να σε καταδιώκει!» κάνοντας να της τσιμπήσει, δυνατά, τη μύτη, με δυο του δάχτυλα.

Εκείνη αποτραβήχτηκε, γελώντας. «Θα έρθω,» δήλωσε, με σοβαρό ύφος.

«Δε λες να καταλάβεις, ε; Μπορεί να σκοτωθούμε εκεί!»

«Τότε, εσύ γιατί πηγαίνεις; Για να μην ξαναγυρίσεις;»

«Ναι! Γιατί δε με νοιάζει, Ζιάλα. Δε μπορώ να ζήσω έτσι! Και πρέπει να μάθω αν υπάρχει περίπτωση ν'αλλάξει η κατάσταση μου. Εσύ δεν έχεις κάποιο πρόβλημα· δεν έχεις λόγο να έρθεις. Δε θα είναι μια ευχάριστη περιπέτεια· δε θα είναι παιχνίδι, ούτε παραμύθι!»

«Το ξέρω. Και έχω λόγο να έρθω: Θέλω να σε βοηθήσω. Θα χρειαστείς κάποιον για να βάζει αυτή την κουβέρτα μέσα στο σάκο!» Την έδειξε.

Ο Κάφελ στράφηκε, απότομα, από την άλλη, πηγαίνοντας ως το παράθυρο του.

Άκουσε τη Ζιάλα να βαδίζει αργά μέσα στο δωμάτιο και να τον ζυγώνει και την αισθάνθηκε ν'ακουμπά επάνω στην πλάτη του, τυλίγοντας τα χέρια της γύρω του. Φίλησε το πλάι του λαιμού του και του ψιθύρισε στ'αφτί: «Θα έρθω γιατί χρειάζεσαι κάποιον. Όπως όλοι οι άνθρωποι σε δύσκολες περιστάσεις.»

Ο Κάφελ γύρισε, για να την κοιτάξει. «Σ'ευχαριστώ. Εύχομαι μόνο να μην το μετανιώσεις.»

Η Ζιάλα έγειρε πάνω του. «Δε θα το μετανιώσω.»

Εκείνος φίλησε το μάγουλό της· εκείνη τεντώθηκε και φίλησε τα χείλη του, κάπως βιαστικά και αβέβαια.

«Πάμε για φαγητό;» ρώτησε ο Κάφελ, χαμογελώντας.

Η Ζιάλα ένευσε, με εξαιρετικά σοβαρό ύφος. Τόσο σοβαρό που πλησίαζε πάλι το κωμικό, έκρινε εκείνος.

Βάδισαν ως την πόρτα του δωματίου.

«Πότε φεύγουμε;» ρώτησε η Ζιάλα.

«Αύριο, με την αυγή. Και μην αναφέρεις τίποτα, σε κανέναν.»

Ο Βασιληάς Άργκελ κοιμόταν τον αιώνιο ύπνο, μπροστά από τον Βωμό των Τριών Θεών, επάνω σ'ένα στολισμένο ξύλινο κρεβάτι, ντυμένος στο χρυσάφι και στο ασήμι, πλυμένος και χτενισμένος, με πέταλα λουλουδιών να τον σκεπάζουν, και με το ξίφος του ξαπλωμένο στο στέρνο και στην κοιλιά του, ενώ τα χέρια του νεκρού μονάρχη άγγιζαν τη λαβή.

Ο ήλιος είχε δύσει πριν από κάποια ώρα, και βαθιές σκιές είχαν απλωθεί στον κήπο του παλατιού της Έριγκ. Ο Πρίγκιπας Νόρβορ έμοιαζε να μην είναι τίποτα παραπάνω από μία απ'αυτές τις σκιές, καθώς στεκόταν μπροστά στο νεκροκρέβατο του Βασιληά, στηριζόμενος στο δεκανίκι που του είχαν δώσει οι θεραπευτές.

Πατέρα, πόσα πράγματα δεν είπαμε τα οποία θα μπορούσαμε να είχαμε πει. Υπήρχε απόσταση ανάμεσά μας· κάτι που, τότε, δεν αντιλαμβανόμουν, μα τώρα το αντιλαμβάνομαι... το αντιλαμβάνομαι τόσο έντονα. Και λυπάμαι. Δεν ξέρω ποιος απ'τους δυο μας έφταιγε γ'αυτό, μα λυπάμαι. Όπως λυπάμαι και για κάθε μας διαφωνία: για

κάθε άσχημο λόγο που ανταλλάξαμε. Λυπάμαι ακόμα και για τότε που διαπληκτίστηκα μαζί σου επί του θέματος της αποστολής στρατού στον Τύραννο του Ένρεβηλ, τον Βασιληά Σάρναλ, όπως έβρισκες πως ήταν ευγενικότερο να τον αποκαλείς.

Πάντοτε πίστευες τόσο στην ευγένεια, Άρχοντά μου· θα προσπαθήσω ν'ακολουθήσω το δρόμο σου, παρότι καταλαβαίνω πόσο δύσκολος θα μου είναι. Κι ελπίζω κάποτε να καταφέρω να σου μοιάσω. Η ευγένεια είναι όπλο. Θα το θυμάμαι, πατέρα· ποτέ δε θα το ξεχάσω, ποτέ.

Ούτε κι εσένα.

Μακάρι μόνο να είχαμε περισσότερο καιρό να μιλήσουμε, προτού... προτού φύγεις από τούτο το μέρος και ταξιδέψεις στο Επουράνιο Βασίλειο του Βάνραλ. Διότι, πατέρα, τα τελευταία σου λόγια, καθώς τώρα στριφογυρίζουν στο νου μου, δεν μπορούν παρά σ'ανησυχία να με βάζουν. Τι εννοούσες;...

«Τη Λιόλα – να την – προσέχεις.»

«Και – πες της– Να μιλήσει με τη θεία Νιρκένα... πολύ σημαντικό. Να σας πω... περισσότερα... έπρεπε.»

Τι περισσότερα έπρεπε να μας είχες πει, πατέρα; Τι περισσότερα; Τι ξέρει η θεία Νιρκένα; Πρέπει να μάθω, όταν επιστρέψω στη Νουάλβορ. Γιατί αναρωτιέμαι τι έχεις εκμυστηρευτεί σ'εκείνη που δεν το έχεις εκμυστηρευτεί στη μητέρα. Και από τι μου ζήτησες να προστατέψω τη Λιόλα; Ή, μήπως, η έκκλησή σου ήταν γενική, όπως λέμε «να προσέχεις»;

Όχι, όμως· ο Πρίγκιπας Νόρβορ ήταν βέβαιος ότι η έκκληση του πατέρα του δεν ήταν γενική. Ήταν πολύ συγκεκριμένη· το είχε δει στο βλέμμα του, το είχε ακούσει στη χροιά της φωνής του.

Από τι πρέπει να προστατέψω τη Λιόλα; Ή, από ποιον; Από τους συνωμότες που θέλουν το Θρόνο; Αυτό εννοούσες, πατέρα;

Ο Νόρβορ ευχήθηκε να εμφανιζόταν τώρα το φάντασμα του Βασιληά Άργκελ εμπρός του, ντυμένο με την αστραφτερή του αρματωσιά, και να του μιλούσε, να του εξηγούσε τα πάντα, όπως γινόταν σε κάποιες ιστορίες, όπου ο πατέρας επιστρέφει στον κόσμο των ζωντανών, για να καθοδηγήσει τα παιδιά του.

Βήματα ακούστηκαν πίσω του, καθώς και ένα σούρσιμο επάνω στο χόμα του κήπου.

Ο Νόρβορ στράφηκε, για να κοιτάξει, –το τραυματισμένο, αριστερό του πόδι του έριξε μια δυνατή σουβλιά– και είδε ένα άλλου είδους φάντασμα: όχι με αστραφτερή αρματωσιά, αλλά μαυροφορεμένο· όχι με κράνος βασιληά, αλλά με μαύρη μάσκα και κουκούλα· όχι έφιππο επάνω σε περήφανο άτι, αλλά πεζό, με μια δράκαινα να σέρνεται δίπλα του, την οποία κρατούσε από δερμάτινα λουριά, περασμένα γύρω από το κεφάλι της.

«Χάφναρ.»

Ο δράκαρχος ζύγωσε, μαζί με τη *Σρ'άερ*. Πέρασε ανάμεσα από τις θείες λίθους του Βωμού των Τριών Θεών, και στάθηκε μπροστά στον Πρίγκιπα.

«Λυπάμαι, φίλε μου,» είπε, με φωνή ξερή· «λυπάμαι πραγματικά.» Και τον αγκάλιασε, αφήνοντας τα λουριά της δράκαινάς του. Ύστερα, τον άφησε και τον κοίταξε ερευνητικά· τα μάτια του γυάλιζαν μέσα από τις σχισμάδες του μαύρου του προσώπειου. «Είσαι καλά;»

«Προσπαθώ να διατηρήσω την ψυχή μου σε μια σχετική ισορροπία,» αποκρίθηκε ο Νόρβορ. «Αλλά,» στράφηκε στο νεκροκρέβατο του πατέρα του, «είναι τόσα πράγματα που με απασχολούν, Χάφναρ... Προτού πεθάνει, μου είπε ότι... Συμπέρανα απ'τα λόγια του ότι υπάρχει κάποιος κίνδυνος.»

«Οι συνωμότες;»

«Ναι, έτσι υποθέτω κι εγώ...»

«Τι άλλο θα μπορούσε να είναι, Νόρβορ;» Η φωνή ετούτη δεν ήταν του Χάφναρ, αλλά του Άνγκεδβαρ, ο οποίος ζύγωσε το Βωμό των Τριών Θεών με σταθερό βήμα. Η *Σρ'άερ* βλεφάρισε, βλέποντάς τον να έρχεται.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Πρίγκιπας στον ξάδελφό του. «Μου έδωσε, όμως, την εντύπωση ότι ήταν... τρομαγμένος. Όχι από το γεγονός ότι πέθαινε, αλλά από το γεγονός ότι δεν περίμενε να πεθάνει τώρα, έχοντας πάρει τόσα μυστικά μαζί του. Μου έδωσε την εντύπωση ότι ήθελε να μου είχε πει περισσότερα.»

Ο Άνγκεδβαρ ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Νόρβορ, και τον έσφιξε. «Είμαι βέβαιος ότι θα ήθελε να σου είχε πει περισσότερα, Νόρβορ· και είμαι βέβαιος ότι δεν περίμενε πως θα εγκατέλειπε τον κόσμο των ζωντανών τόσο νωρίς. Αλλά πιστεύω, επίσης, ότι υπερ-

βάλλεις. Ξεκούρασε το νου σου— Το ξέρω, θα μου αποκριθείς πως είναι δύσκολο. Όμως, μην πας ταραγμένος στη Νουάλβορ.»

Ο Νόρβορ ένευσε. «Αντιλαμβάνομαι το λόγο για τον οποίο το λες.»

«Μακάρι να μπορούσα να έρθω εγώ μαζί σου, αντί για τον πατέρα. Αλλά, αναμφίβολα, αν του το προτείνω, θα διαφωνήσει· και θα διαφωνήσει και η μητέρα. Οπότε, θα μείνω εδώ, για να τη βοηθήσω.»

«Θα χρειαστεί τη βοήθειά σου, Άνγκεδβαρ, στην ανοικοδόμηση της Έριγκ,» είπε ο Χάφναρ. «Θα είμαι εγώ στο πλευρό του Νόρβορ για σένα. Εξάλλου, μπορείς πλέον να με υπολογίζεις ως δύο.» Χάιδεψε το κεφάλι της Σρ'άερ, η οποία έγλειψε το γαντοφορεμένο χέρι του.

Ο Άνγκεδβαρ μειδίασε. «Βασίζομαι επάνω σου, Χάφναρ. Κι επάνω στη φίλη σου, απο δώ.» Έριξε ένα επιφυλακτικό βλέμμα στη δράκαινα· εκείνη του έδειξε τη γλώσσα της. «Ελπίζω τούτο να σημαίνει ναι.»

«Σ'έχει συμπαθήσει, νομίζω.»

«Αυτό με κάνει να αισθάνομαι καλύτερα.»

Η Σρ'άερ κουτούλησε τον Άνγκεδβαρ, παιχνιδιάρικα, στα πλευρά.

Εκείνος είπε στον Νόρβορ, αγγίζοντας ξανά τον ώμο του: «Πάμε στο παλάτι. Χρειάζεσαι ξεκούραση: και εσύ και το πόδι σου. Αύριο θα φύγουμε νωρίς.»

Ο Πρίγκιπας στέναξε. «Εντάξει, πάμε...»

Ξεκίνησαν να βαδίζουν μέσα στον κατακαμένο κήπο του παλατιού. Και ο Άνγκεδβαρ σκέφτηκε: *Τα πάντα είναι διαλυμένα εδώ, μα ο Βωμός των Τριών Θεών δε φαίνεται να υπέστη καμία ζημιά. Τυχαίο;*

Η Ζιάθραλ βγήκε απ'το μπάνιο, τυλιγμένη σε μια βαμβακερή ρόμπα. Τα μαλλιά της έσταζαν νερό.

Ο Άρβαν, που καθόταν στο γραφείο του σκεπτικός, στράφηκε να την κοιτάξει. «Τι έχεις;» τη ρώτησε. Από τότε που είχε ξυπνήσει και είχε συναντήσει τη σύζυγό του, εκείνη δε μιλούσε πολύ και, συνεχώς, έμοιαζε να κοιτάζει κάπου στο κενό, σαν κάτι πολύ σημαντικό να την απασχολούσε.

Η Ζιάθραλ δεν απάντησε αμέσως. Πήγε κοντά στο αναμμένο τζάκι κι άρχισε να στεγνώνει τα μαλλιά της, με μια πετσέτα. «Η μάχη, η πολιορκία... τόσοι άνθρωποι χάθηκαν, Δάρβαν· είμαι πολ— Εντάξει.»

Τον ατένισε, παύοντας να στεγνώνει τα μαλλιά της. «Δεν έχει νόημα να μη σ'το πω. Έτσι κι αλλιώς, θα το μάθεις, ή τώρα ή μετά.»

«Ποιο πράγμα;»

Η Ζιάθραλ τον πλησίασε και κάθισε στα γόνατά του, περνώντας το αριστερό της χέρι επάνω στους ώμους του. «Θα φύγω, για λίγο. Δε θ'αργήσω, όμως—»

«Πού θα πας;» *Πώς το αποφάσισε έτσι, απότομα;* απόρησε ο Δάρβαν. *Τι μεσολάβησε;*

«Στη Σέλριγκ, στον πατέρα μου, για να του μιλήσω.»

«Ζιάθραλ, ο πατέρας σου είναι προδότης—»

«Ναι: γι'αυτό ακριβώς το θέμα θα του μιλήσω.» *Αν και, πρόσθεσε νοερά η Ζιάθραλ, δεν θέλω να πάω. Δεν θέλω, αλλά, αγάπη μου, τι μπορώ να κάνω;* «Το συζήτησα με τη Φερνάλβιν και με τη μητέρα σου—»

«Και συμφώνησαν;» Ο Δάρβαν αναρωτήθηκε αν ήταν κι οι δυο τους ανόητες. Τι σημασία είχε που η Ζιάθραλ ήταν κόρη του Έπαρχου Μόλραν; Αν ο άνθρωπος αυτός ήταν προδότης του Βασιλείου, δε θα δίσταζε να φυλακίσει ακόμα και ένα από τα παιδιά του.

«Εκείνες το πρότειναν. Η μητέρα σου, κυρίως,» πρόσθεσε. *Δε θα σε καλύψω, Ρικέλθη! Δεν πρόκειται να σε καλύψω!* «Πιστεύει ότι μπορώ να συνεννοηθώ καλύτερα με τον πατέρα μου, να του ζητήσω να παραδοθεί. Συγκεκριμένα, ο Πρίγκιπας Ζάρναβ μού είπε να του πω ότι οφείλει να κατεβεί στη Νουάλβορ, για να συζητήσουν· κι αν αρνηθεί, τότε εκείνος —ο Ζάρναβ— θα το θεωρήσει τούτο εσχάτη προδοσία, και δε θα υπάρχει άλλη επιλογή από το να πολιορκήσει τη Σέλριγκ.»

«Όλ'αυτά μπορούν πολύ εύκολα να γίνουν και με την αποστολή ενός ταχυπομπού. Γιατί να πας εσύ, Ζιάθραλ;» ρώτησε ο Δάρβαν, αν και είχε αρχίσει να υποπτεύεται. *Η μητέρα μου δεν την εμπιστεύεται. Υποψιάζεται ότι ίσως να είναι προδότρια, ακόμα και μετά απ'όσα περάσαμε!* *Αρχόντισσα Ρικέλθη, πάλι θα τα χαλάσεις όλα· πάλι θα τα κάνεις άνω-κάτω!*

«Επειδή εγώ ξέρω καλύτερα τον πατέρα μου, και μπορώ να τον πείσω. Αλλιώς, πιθανώς να εξαγριωθεί και να—»

«Ζιάθραλ, απ'ό,τι θυμάμαι, ποτέ δεν τα πήγαινες και πολύ καλά με τον πατέρα σου.»

Εκείνη έγλειψε τα χείλη. «Όντως, μα εξακολουθώ να είμαι κόρη του, όχι κάποια άγνωστη.»

«Η μάνα μου σε υποπτεύεται.»

Δεν ήταν και τόσο δύσκολο να το καταλάβει! σκέφτηκε η Ζιάθραλ, ικανοποιημένη. Μπορεί να με στέλνεις στα δόντια του δράκου, Αρχόντισσα Ρικέλθη, αλλά ο ίδιος σου ο γιος θα σε μισήσει γι' αυτό· θα δεις! «Ναι...» είπε, σιγανά.

«Δε θα πας,» δήλωσε ο Δάρβαν.

«Πρέπει.» *Διαφορετικά θα μου κάνει τη ζωή κόλαση· και εκείνη και η Φερνάλβιν. Είναι κι οι δυο τους σκύλες, η μια χειρότερη απ' την άλλη!*

«Όχι, δεν 'πρέπει'. Θα στείλουμε έναν ταχυπομπό.»

«Ο ταχυπομπός δε θάναι ούτε γιος ούτε κόρη του πατέρα μου. Και, όπως είπες, με υποπτεύονται—»

«Αλλά κάνουν λάθος! Κι εγώ το έκανα αυτό το λάθος, Ζιάθραλ· μα δεν είσαι προδότρια. Το ξέρω τώρα.»

«Με υποπτεύονται,» συνέχισε εκείνη, «και οφείλω, κάπως, να τους αποδείξω πως δεν είμαι με τους συνωμότες. Δάρβαν, αν δεν το κάνω... η Ρικέλθη δε θα μ' αφήσει σε ησυχία.»

Ο Δάρβαν σηκώθηκε από την πολυθρόνα, αναγκάζοντας τη Ζιάθραλ να κατεβεί από πάνω του και να σταθεί.

«Τι κάνεις;» τον ρώτησε.

Εκείνος, όμως, δεν απάντησε· βγήκε απ' το υπνοδωμάτιο και διέσχισε το καθιστικό, εγκαταλείποντας τα αρχοντικά του διαμερίσματα και βαδίζοντας, βιαστικά, προς τα διαμερίσματα της Ρικέλθης. Ρίχνοντας μια ματιά πίσω του, είδε πως η Ζιάθραλ δεν τον είχε ακολουθήσει. *Καλύτερα. Πρέπει να μιλήσω μόνος με τη μητέρα. Γιατί δεν ξέρει τι κάνει! Όπως και τότε, που προσπαθούσε να σκοτώσει τη Φερνάλβιν, και γίναμε μαλλιά-κουβάρια. Δεν έμαθε τίποτα; Δεν έμαθε τίποτα από το κυνηγητό της με τον δολοφόνο;*

Φτάνοντας μπροστά στην πόρτα της, χτύπησε, δυνατά κι επανειλημμένα. «Μητέρα! Άνοιξε!»

Η θύρα άνοιξε. «Καλησπέρα, Δάρβαν.»

Εκείνος μπήκε, παραμερίζοντάς την.

«Τι τρόπος είναι αυτός, παιδί μου;» ρώτησε η Ρικέλθη, ανασηκώνοντας τα φρύδια και κλείνοντας την πόρτα. Ήταν ντυμένη με μια μακριά, μεταξωτή, μαύρη ρόμπα.

«Άσε το θέατρο, μητέρα! Ξέρεις γιατί είμαι εδώ. Και το ήξερες ότι θα ερχόμουν.»

Ναι, το ήξερα, σκέφτηκε η Ρικέλθη, αλλά είπε: «Τι συμβαίνει; Σε βλέπω αναστατωμένο.» Έκανε μια στροφή το κομπολόι της, με το δεξί χέρι· τα μικρά κόκαλα αντήχησαν, *κλικ-κλακ-κλικ*.

«Γιατί εκβιάζεις τη Ζιάθραλ;» Ο Δάρβαν σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, ενώ τα μάτια του πετούσαν φωτιές. «Πώς σου ήρθε ότι είναι με τους συνωμότες;»

«Έχω κάποιες υποψίες,» εξήγησε η Ρικέλθη· «κι αν καθίσεις να συζητήσουμε πολιτισμένα, θα σ'τις αναλύσω. Επιπλέον, δεν ξέρω εκείνη τι σου είπε, αλλά δεν την εκβίασα· της ζήτησα, εμμέσως, ν'αποδείξει την αθωότητά της, και προθυμοποιήθηκε.»

Ο Δάρβαν κάθισε στον καναπέ. «Πες μου για τις υποψίες σου.» *Να δούμε τι έχεις σκαρφιστεί τώρα, μητέρα!*

Η Ρικέλθη κάθισε πλάι του. *Κλικ-κλακ-κλικ*, ήχησε το κοκάλινο κομπολόι της.

«Μην το κάνεις αυτό,» της ζήτησε ο Δάρβαν.

«Όπως αγαπάς,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη, και πέρασε το κομπολόι στη ζώνη της ρόμπας της. «Άκου, λοιπόν: Δεν είμαι βέβαιη ότι η Ζιάθραλ είναι προδότρια· έχω, όμως, όπως σου είπα, κάποιες *υποψίες* γι'αυτήν, και θέλω να σιγουρευτώ για την πίστη της στο Βασίλειο.»

«Και τη στέλνεις στο άντρο των προδοτών;»

«Μην εξαπτεσαι, Δάρβαν. Ο Έπαρχος Μόλραν είναι πατέρας της· και, όσο προδότης κι αν είναι, αποκλείεται να της κάνει κακό.»

«Πώς το ξέρεις;» *Τι σκληρή που είσαι, μητέρα!*

«Πιστεύεις ότι εγώ θα έκανα ποτέ κακό σε σένα; Πιστεύεις ότι *εσύ* θα έκανες ποτέ κακό στη Φάλμα; Ε, άλλο τόσο θα κάνει κακό ο Μόλραν στην κόρη του. Τα παιδιά σου τα αγαπάς, Δάρβαν, εκτός κι αν είσαι τρελός, ή αν συντρέχουν απίστευτα σοβαροί λόγοι για να τα μισείς.»

Σ'ετούτο, δεν μπορώ παρά να συμφωνήσω μαζί σου. Ένευσε. «Ποιες είναι οι υποψίες σου;»

«Νομίζεις ότι το γεγονός πως η Ζιάθραλ δέχτηκε να πάει με τον Νεκρομέμοννα την απενοχοποιεί, έτσι;»

«Έτσι,» απάντησε ο Δάρβαν. «Δε θα δεχόταν, αν ήταν με τον Μόρβτεναρ. Χρησιμοποίησε τη λογική σου, μητέρα!»

«Κι εσύ χρησιμοποιήσετε το μυαλό σου, Δάρβαν,» αντιγύρισε η Ρικέλθη. «Η σύζυγός σου πιθανώς να φοβήθηκε ότι ο Νεκρομέμων θα τη σκότωνε, αν αρνείτο να τον ακολουθήσει.»

«Μα... Όχι.» Ο Δάρβαν κούνησε το κεφάλι. «Όχι, μητέρα.»

«Δε θες να το πιστέψεις· αυτό είν'όλο. Πες μου: γιατί δεν θα μπορούσε να ισχύει;»

Ο Δάρβαν αναστέναξε. *Όντως, γιατί δε θα μπορούσε να ισχύει; Δεν είναι παράλογο αυτό που λέει. Μα, και πάλι, μου μοιάζει αδιανόητο.* Η Ζιάθραλ τον είχε πείσει για την αθωότητά της – ύστερα από εκείνο το περιστατικό, τον είχε πείσει–, κι εκείνος είχε αισθανθεί άσχημα που την είχε κατηγορήσει, πολύ άσχημα. Και τώρα η Αρχόντισσα Ρικέλθη, με τα λόγια της, τον έκανε να ξαναμπερδευτεί.

«Το θεωρείς αδύνατο να φοβήθηκε;»

Ο Δάρβαν κούνησε το κεφάλι, σιωπηλός.

«Βλέπεις, λοιπόν; Θα μπορούσε να ισχύει η υπόθεσή μου. Δε σου λέω ότι είναι σίγουρο, αλλά θα μπορούσε.»

«Και πάλι, όμως, μητέρα, γιατί να τη στείλεις στη Σέλριγκ;»

Η Ρικέλθη σηκώθηκε απ'τον καναπέ και βάδισε μέσα στο καθιστικό. «Αν η Ζιάθραλ είναι αθώα, θα πάει στον πατέρα της, θα του μεταφέρει τα νέα, και θα γυρίσει. Αλλιώς, θα μείνει εκεί.»

«Το ότι θα επιστρέψει δεν αποδεικνύει τίποτα. Πιθανώς ο Μόλραν να της ζητήσει να έρθει πάλι εδώ, για να μας κατασκοπεύσει.» *Θ'αρχίσω κι εγώ να σκέφτομαι με τον δικό σου τρόπο, μητέρα, για να δεις ότι έτσι –υποπτευόμενην τους πάντες– δε βγάζεις ποτέ άκρη!*

Η Ρικέλθη, που είχε βαδίσει ως το αναμμένο τζάκι, γύρισε αργά, για να τον αντικρίσει. Ένα λεπτό, στραβό μειδίαμα υπήρχε στο πρόσωπό της. *Εύγε, Δάρβαν, σκέφτηκε· εύγε. Αποφάσεις να χρησιμοποιήσεις το μυαλό σου, παρατηρώ.* «Ας πούμε ότι είναι έτσι. Εσύ τι θα έκανες;»

«Δε θα την έστελνα καθόλου στη Σέλριγκ. Θα την άφηνα εδώ, και θα την παρακολουθούσα.»

«Αυτό είχα σκεφτεί κι εγώ, εξ αρχής: να την αφήσω εδώ και να πω στη Φερνάλβιν να την παρακολουθεί.»

«Γιατί δεν το έκανες;»

«Διότι, μετά, μου ήρθε μια καλύτερη ιδέα: να τη στείλω στη Σέλριγκ, για 'ν' αποδείξει την αθωότητά της'—»

«Μα, τώρα δεν είπ—;»

«—ενώ, συγχρόνως, θα την παρακολουθώ. Όταν βρεθεί στο παλάτι του πατέρα της, θα φανεί ευκολότερα αν είναι, όντως, προδότρια ή όχι· δε νομίζεις;»

«Στάσου λίγο. Πώς θα την παρακολουθείς;»

«Η Ζιάθραλ θα πάρει στρατιώτες μαζί της· δε θα πάει μόνη στη Σέλριγκ.»

«Και θα έχεις κατασκόπους σου ανάμεσα σ' αυτούς... Πολύ έξυπνο, μητέρα.» *Ποτέ δεν παύεις να με εκπλήτεις.*

«Σ' ευχαριστώ, χρυσό μου,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη, γελώντας. «Πάντως, το σχέδιό μου είναι διπλό.» Ύψωσε τον δείκτη του δεξιού της χεριού. «Πρώτη περίπτωση: Αν η Ζιάθραλ είναι προδότρια, οι κατάσκοποί μου θα αποκαλύψουν εύκολα την αλήθεια γι' αυτήν και, συγχρόνως, το μήνυμα του Πρίγκιπα Ζάρναβ θα παραδοθεί στον Έπαρχο Μόλραν— Σου είπε για το μήνυμα, η σύζυγός σου;» Ο Δάρβαν ένευσε. «Ωραία.»

Η Ρικέλθη ύψωσε και τον μέσο του δεξιού χεριού. «Δεύτερη περίπτωση: Αν η Ζιάθραλ δεν είναι προδότρια, τότε οι κατάσκοποί μου θα μου το αναφέρουν αυτό, κι επομένως, θα βεβαιωθώ για εκείνη, ενώ, συγχρόνως, το μήνυμα του Πρίγκιπα Ζάρναβ, όχι μόνο θα φτάσει στον Έπαρχο της Σέλριγκ, μα η σύζυγός σου είμαι σίγουρη πως θα κάνει και φιλότιμες προσπάθειες να πείσει τον πατέρα της να κατεβεί στη Νουάλβορ και να επισκεφτεί τον αδελφό του νεκρού μας Βασιληά.»

«Κι αν ο Μόλραν αποφασίσει, μετά, να την κρατήσει αιχμάλωτη;»

«Δε θα το κάνει, γιατί θα καταλαβαίνει ότι βάζει σε κίνδυνο τη θέση του, η οποία ήδη κρέμεται από μια κλωστή. Αν ο Έπαρχος υπακούσει στην προσταγή του Πρίγκιπα, τότε ο Ζάρναβ θα φροντίσει να διαπραγματευτεί μαζί του —δεν μπορεί να του κάνει και τίποτ' άλλο, άλλωστε. Αν, όμως, παρακούσει, θα τα χάσει όλα. Και δε νομίζω νά- ναι τόσο ανόητος.»

«Μάλιστα.» Ο Δάρβαν σηκώθηκε από τον καναπέ. «Κι αν η Ζιάθραλ, αρνιόταν να πάει στον πατέρα της;»

«Αυτό, καρδιά μου, θα αποδείκνυε σε όλους μας ότι δεν είναι πρόθυμη να βοηθήσει το Βασίλειο...»

«Μην παίρνεις αυτό το ειρωνικό ύφος όταν βρίσκεσαι μαζί μου, μητέρα!»

Η Ρικέλθη τον αγνόησε. «Μην επιχειρήσεις να της αλλάξεις άποψη, Δάρβαν,» του τόνισε· «γιατί, στο τέλος, ίσως να το μετανιώσεις· ή ίσως να το μετανιώσουμε όλοι, εξαιτίας σου.»

Ο Δάρβαν έφυγε από τα διαμερίσματά της, δίχως άλλη κουβέντα. Και επέστρεψε στα δικά του διαμερίσματα, όπου βρήκε τη Ζιάθραλ ξαπλωμένη στο κρεβάτι, να κοιτάζει το τζάκι. Η σύζυγός του πήρε το βλέμμα της απ' τις χορεύουσες φλόγες και το έστρεψε σ' εκείνον.

«Πήγες και της μίλησες.» Δεν ήταν ερώτηση.

Ο Δάρβαν ένευσε, και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, ακουμπώντας το αριστερό του χέρι στον δεξή της μηρό, ψηλαφώντας τον επίδεσμο που βρισκόταν εκεί. «Πώς είναι το τραύμα σου;»

«Εξαρχής δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο, αγάπη μου,» αποκρίθηκε η Ζιάθραλ. Και ρώτησε: «Τι σου είπε για μένα;»

«Ότι σε υποπτεύεται. Εικάζει ότι ίσως να φοβήθηκες το δολοφόνο, γι' αυτό να πήγες μαζί του.»

«Δάρβαν, δεν είναι έτσι.» Η Ζιάθραλ έσφιξε το χέρι του που άγγιζε τον μηρό της· έμπλεξε τα δάχτυλά της με τα δικά του. «Δεν είναι έτσι. Εσύ με πιστεύεις;»

«Σε πιστεύω.» Ο Δάρβαν έσκυψε και της φίλησε τα χείλη. «Πήγαινε γρήγορα στη Σέλριγκ και γύρνα γρήγορα. Θα της δείξεις ότι έκανε λάθος.»

«Δε με συμπαθεί, ούτως ή άλλως.»

«Συμπαθεί και κανέναν;»

Τη φίλησε ξανά, και η Ζιάθραλ γάντζωσε τα χέρια της επάνω στο λευκό του πουκάμισο, τραβώντας τον κοντά της. Ο Δάρβαν ξάπλωσε δίπλα της.

«Πότε φεύγεις;» τη ρώτησε. «Αύριο;»

«Ναι. Θα προσέχεις τη Φάλμα, όσο θα λείπω;» Η Ζιάθραλ ξεκούμπωσε το πουκάμισο του, βγάζοντάς το από πάνω του.

«Φυσικά και θα την προσέχω. Κι εσύ να προσέχεις τον εαυτό σου. Η μητέρα μου φαίνεται να πιστεύει πως ο πατέρας σου αποκλείεται να σε πειράξει, αλλά εγώ φοβάμαι –όχι μονάχα αυτόν, μα όλους τους συνωμότες εναντίον του Στέμματος. Να έχεις το νου σου.» Πέρασε τα δάχτυλα του αριστερού του χεριού μέσα στα μαλλιά της, φέρνοντας το πρόσωπό της κοντά στο δικό του και φιλώντας την, δυνατά.

Και δεν ξαναμίλησαν εκείνο το βράδυ.

Η Ζιάλα δεν άργησε καθόλου. Μόλις ο Κάφελ είχε σηκωθεί και αρχίσει να ντύνεται, η πόρτα χτύπησε και η κοπέλα μπήκε. Στον ώμο της ήταν ριγμένο ένα σακίδιο, και φορούσε τα συνηθισμένα της ρούχα κάτω από τη χοντρή της κάπα.

«Θα πρέπει ν'αγοράσεις καλύτερα ρούχα για ταξίδι,» της είπε ο Κάφελ. «Κι εγώ το ίδιο, εδώ που τα λέμε.»

«Ζήτησες χρήματα από την Έπαρχο;» τον ρώτησε η Ζιάλα.

«Της μίλησα χτες βράδυ,» αποκρίθηκε ο Κάφελ, δένοντας τη ζώνη του με το ένα χέρι και παρατηρώντας ότι το έκανε ελαφρώς πιο επιδέξια απ'ό,τι τις άλλες φορές. «Την παρακάλεσα να μου δώσει αρκετά ώστε να επιστρέψω στην πατρίδα μου, και εκείνη δέχτηκε. Μου έδωσε, επίσης, και κάποιες προμήθειες από την κουζίνα του παλατιού.» Έδειξε έναν σάκο στο πάτωμα, με το σαγόνι του.

Η Ζιάλα έσκυψε και τον σήκωσε.

«Δε χρειάζεται,» της είπε ο Κάφελ.

«Χρειάζεται,» επέμεινε εκείνη. «Είσαι τραυματισμένος και στα πλευρά, και καλύτερα να μην κουβαλάς βάρη.»

Ο Κάφελ πέρασε ένα ξίφος στο θηκάρι της ζώνης του.

«Κι αυτό η Έπαρχος σ'το έδωσε;»

«Ναι, μα» –γέλασε, πικρά και κοφτά– «δε νομίζω να μπορώ να το χρησιμοποιήσω σε περίπτωση που μας επιτεθούν. Ούτε με το δεξί χέρι δεν ήμουν τόσο καλός στα όπλα· πόσο μάλλον με τ'αριστερό.» Βαριαναστέναξε. «Τέλος πάντων. Εσύ έχεις πάρει μαζί σου κανένα όπλο;»

«Όχι.»

«Θα χρειαστεί να πάρεις.»

«Αλήθεια, από πού θα κάνουμε τις αγορές μας; Και κάτι πιο σημαντικό: Πώς θα πάμε στη Νίζβερ; Νομίζω ότι οι περισσότεροι πηγαίνουν μέσω του ποταμού Μάρνελ, αλλά τώρα ο ποταμός είναι παγωμένος.»

Ο Κάφελ, που ήταν πλέον ντυμένος και μονάχα τις μπότες του δεν είχε βάλει, κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και τράβηξε έναν τυλιγμένο πάπυρο απ'το εσωτερικό της τουνίκας του. Τον ξετύλιξε, αποκαλύπτοντας έναν χάρτη του Νόρβηλ.

«Η Έπαρχος σ'τον έδωσε;» ρώτησε η Ζιάλα, στεκόμενη από πάνω του και κοιτάζοντας.

«Ναι.»

«Με τι δικαιολογία τον ζήτησες;»

Ο Κάφελ ανασήκωσε τους ώμους. «Της είπα ότι ίσως να χρειαστώ κι έναν χάρτη, κι εκείνη απλά μου τον έδωσε. Δεν είναι πολύ της ανάκρισης, η Έπαρχος-Κεντροφύλαξ Φερνάλβιν. Τέλος πάντων· δεσ. Εδώ πάνω δεν είναι σημειωμένος κανένας δρόμος που να οδηγεί στη Νίζβερ. Αλλά το θεωρώ απίθανο να μην *υπάρχει* κανένας. Πριν από τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ, πώς ταξίδευε ο κόσμος εκεί;»

«Πού θες να καταλήξεις;»

«Ότι υπάρχει δρόμος, αλλά έχει πέσει σε αχρηστία, τα τελευταία δέκα χρόνια. Όμως, λογικά, ο δρόμος αυτός πρέπει να περνά είτε από εδώ» –διέγραψε, με το δάχτυλό του, μια νοητή γραμμή παραλλήλως των νότιων παρυφών του Δρακοδάσους και βόρεια των βουνών– «είτε από εδώ.» Διέγραψε μια νοητή καμπύλη, η οποία ξεκινούσε από την Μπέντριγκ, διέσχιζε τα δάση ανατολικά της, περνούσε πάνω απ'τον ποταμό Γάσπαρνηλ, και συνέχιζε ως τη Νίζβερ.

«Μα, αν ήταν εκεί, δε θα τον ήξερες; Από τη Μπέντριγκ είσαι.»

«Μετά από τους Πολέμους, η ανατολική πύλη της πόλης σφραγίστηκε, και κανείς δεν ταξιδεύει από εκείνες τις περιοχές.»

«Ούτε εσύ έχεις πάει ποτέ;»

Ο Κάφελ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, τι να πηγαινα να κάνω; Δεν έχει και πολύ κέρδος εκεί για έναν έμπορο.»

«Επομένως, ίσως να υπάρχει αυτός ο δρόμος,» υπέθεσε η Ζιάλα. «Δεν ξεκινάμε τώρα, όμως; Ήδη έχουν αρχίσει να συγκεντρώνονται οι στρατιώτες, έξω απ'τον κήπο, και ίσως η Ιέρεια Ριλάνα κι οι άλλοι να σηκωθούν, για να τους δουν να φεύγουν.»

«Δεν της είπες τίποτα, έτσι;»

«Όχι.»

Του Κάφελ δεν του άρεσε και πολύ τούτο. Η ιέρεια της Βιρκάνθα τον είχε βοηθήσει στην πιο δύσκολή του ώρα, και τώρα εκείνος πώς την ξεπλήρωνε; Της έκλεβε μια της ακόλουθο. Ή, μάλλον, δεν την έκλεβε ακριβώς· η Ζιάλα ήθελε να έρθει. Αλλά και πάλι....

Πήρε τις μπότες του από δίπλα και τις φόρεσε. Η Ζιάλα τον βοήθησε να δέσει γρήγορα τα κορδόνια. Ύστερα, σηκώθηκαν κι οι δύο.

«Θα έρθεις, λοιπόν,» είπε ο Κάφελ. *Οφείλω να της δώσω μια τελευταία ευκαιρία.*

Η Ζιάλα γέλασε. «Τρομερή διαπίστωση! Άντε, μην αργούμε.»

Ο Κάφελ κούνησε το κεφάλι, υπομειδιώντας, και την ακολούθησε.

Ο στρατός είχε συγκεντρωθεί στην Οδό Πυλών, μπροστά από τον κήπο του παλατιού, ενώ ορισμένες μονάδες βρίσκονταν ήδη έξω από τη νότια πύλη και περίμεναν. Ένα μέρος του στρατεύματος θα κατέβαινε στη Νουάλβορ, μεταφέροντας τη σορό του Βασιληά Άργκελ, και ένα άλλο μέρος θα έμενε στην Έριγκ, μέχρι η πόλη να ορθοποδήσει και ν'αποκτήσει πάλι δική της δύναμη.

Ο Πρίγκιπας Νόρβορ, συνοδευόμενος από τον θείο του, Ζάρναβ, και από τον Αρχιστράτηγο Φέλναθαρ, ζύγωσε την άμαξα όπου βρισκόταν το νεκρό σώμα του Μονάρχη του Νόρβηλ και πατέρα του.

«Έχει ετοιμαστεί άλλο αμάξι για σας, Υψηλότητα,» του είπε ο Αρχιστράτηγος.

«Το ξέρω. Αλλά θέλω να τον δω μία φορά ακόμα, προτού ξεκινήσουμε το ταξίδι.»

«Ανοίξτε την πόρτα,» πρόσταξε ο Φέλναθαρ τους στρατιώτες.

Εκείνοι υπάκουσαν, και ο Νόρβορ μπήκε στην άμαξα, ανεβαίνοντας τα ξύλινα σκαλοπάτια βοηθούμενος από το δεκανίκι του. Στο εσωτερικό βρισκόταν ο πατέρας του, κοιμώμενος γαλήνια, τόσο γαλήνια. Από τον Βωμό των Τριών Θεών, τον είχαν μεταφέρει εδώ όπως ήταν, επάνω στο νεκροκρέβατό του, με μονάχα μία διαφορά: Ο Νόρβορ μπορούσε να μυρίσει δυνατά αρώματα, τα οποία σχεδόν τον έπνιγαν. Αλλά, προφανώς, ήταν αναγκαία, για να μη βρωμά το πτώμα. *Θεοί, πώς θα είναι όταν τον πάμε στην πρωτεύουσα; Θα εξακο-*

λουθεί να υπάρχει σάρκα επάνω στα κόκαλά του, ή θα έχει όλη λιώσει; Ο Πρίγκιπας δεν είχε ιδέα πόσο γρήγορα επερχόταν η σήψη των νεκρών. Δε θα μπορώ να τον ξανακοιτάξω, αν έχει παραμορφωθεί. Δε θέλω να τον θυμάμαι έτσι.

Ο Νόρβορ στράφηκε και βγήκε από την άμαξα. Η πόρτα έκλεισε πίσω του.

«Υψηλότατε, αν έχετε ανάγκη από πνευματική καθοδήγηση, μπορείτε πάντα να μας μιλήσετε,» προθυμοποιήθηκε ένας ιερέας του Βάνραλ, από αυτούς που είχαν έρθει με το στράτευμα.

«Ευχαριστώ, Σεβασμιότατε,» αποκρίθηκε ο Νόρβορ, αλλά απομακρύνθηκε, ζυγώνοντας τη Φερνάλβιν, τη Ρικέλθη, τον Δάρβαν, και τον Άνγκεδβαρ, που είχαν πλησιάσει, βγαίνοντας από την πύλη του κήπου. Επίσης, παρατήρησε πως η Ζιάθραλ βρισκόταν έφιππη, λίγο παραπέρα, περιστοιχισμένη από δώδεκα οπλισμένους ιππείς. *(Πού πηγαίνει αυτή; αναρωτήθηκε ο Πρίγκιπας.)* Όχι πολύ μακριά από τη σύζυγο του Δάρβαν, βρισκόταν ο Άρχων-Φύλαξ Άραντιρ, περιτριγυρισμένος από τους δικούς του καβαλάρηδες. *(Αυτός, σίγουρα, πηγαίνει βόρεια, στο Φρούριο Ράλτον.)*

«Πώς είστε, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε η Ρικέλθη.

«Αισθάνομαι άδειος, Αρχόντισσά Ρικέλθη,» αποκρίθηκε εκείνος. «Τελείως άδειος.»

«Να έχετε καλό ταξίδι,» ευχήθηκε η Φερνάλβιν, ρίχνοντας μια ματιά στον Νόρβορ και μια ματιά στον Ζάρναβ. «Θα προπορευτείτε μαζί με την άμαξα του Βασιλιά, σωστά;»

Ο Ζάρναβ ένευσε.

Ο Νόρβορ, που δεν το ήξερε, ρώτησε: «Γιατί να προπορευτεί η άμαξα του Βασιλιά;»

«Οι στρατοί κινούνται αργά,» του εξήγησε ο Ζάρναβ, «αλλά ο πατέρας σου πρέπει να φτάσει νωρίς στη Νουάλβορ, για να γίνουν οι κατάλληλες προετοιμασίες.»

«Μα, δεν είναι επικίνδυνο;...»

«Νόρβορ,» είπε ο Ζάρναβ, σιγανά, «είναι θέμα σήψης. Θέλουμε να έχουμε τον αδελφό μου σε μια... αρκετά καλή κατάσταση. Καταλαβαίνεις;» Έμοιαζε κάτι να έσφιγγε το λαιμό του, καθώς μιλούσε. «Τα βοτάνια των ιερέων είναι αποτελεσματικά, αλλά ο χρόνος είναι ισχυρός εχθρός.»

Ω θεοί... σκέφτηκε ο Νόρβορ. Πήρε μια βαθιά ανάσα, κι ένευσε. «Καταλαβαίνω.»

Κάποιος ζύγωσε. Ο Πρίγκιπας λοξοκοίταξε, και είδε τον Νεκρομένονα τον δολοφόνο, ντυμένο με σκούρα-γκρίζα κάπα και μαύρο δέρμα.

Ο Άνγκεδβαρ πλησίασε τον Νόρβορ και του έσφιξε το χέρι. «Καλό ταξίδι, ξάδελφε,» είπε. «Θα είμαστε στη Νουάλβορ, για την κηδεία, και θα ξαναϊδωθούμε.»

Ο Πρίγκιπας ένευσε. «Να είσαι καλά, Άνγκεδβαρ.» Ύστερα, στράφηκε και πήγε προς την άμαξα που του είχαν ετοιμάσει, στηριζόμενος στο δεκανίκι του και συνοδευόμενος από τον Φέλναθαρ και τον Ζάρναβ, οι οποίοι βάδιζαν εκατέρωθέν του, σαν σωματοφύλακες.

Ο Νόρβορ μπήκε στο αμάξι, μαζί με τον θείο του, και ένας στρατιώτης έκλεισε την πόρτα.

Η Αρχόντισσα Ρικέλθη, που στεκόταν μπροστά από την πύλη του παλατιανού κήπου και παρακολουθούσε τον νεαρό Πρίγκιπα, σκέφτηκε: *Κι έτσι αρχίζει το παιχνίδι με τα παιδιά του Άργκελ. Αναρωτιέμαι αν θ'αποδειχτούν το ίδιο κραταιά όσο και ο πατέρας τους.* Έκανε νόημα να της φέρουν το άλογό της, και ένας ιπποκόμος ζύγωσε, τραβώντας το απ'τα γκέμια.

«Σ'ευχαριστώ,» είπε η Ρικέλθη, και πιάστηκε απ'τη λαβή της σέλας, για ν'ανεβεί.

Η Φερνάλβιν την πλησίασε, λέγοντας: «Να τους προσέχεις, και τους δύο, Ρικέλθη.» Δε χρειαζόταν να εξηγήσει ότι αναφερόταν στον Ζάρναβ και τον Νόρβορ.

Η Ρικέλθη ένευσε. «Θα τους προσέχω.»

Ύστερα, ύψωσε το δεξί χέρι και χαιρέτησε τον Άρχοντα Άραντιρ, που βρισκόταν σε απόσταση μερικών μέτρων από αυτήν, έφιππος. «Καλό ταξίδι!»

Εκείνος απάντησε, υψώνοντας επίσης το χέρι και χαμογελώντας. «Καλό ταξίδι, Ρικέλθη! Καλό ταξίδι!» Και, μ'αυτά τα λόγια, έστρεψε το άλογό του προς τα βόρεια, και απομακρύνθηκε, μαζί με τους καβαλάρηδες του, τροχάζοντας επί της Οδού Πυλών.

«Δεν ξεκινάμε, Αρχόντισσά μου;» πρότεινε ο Νεκρομένων, που είχε κι αυτός ανεβεί σ'ένα άλογο.

Η Ρικέλθη χαιρέτησε, με το βλέμμα, τον Δάρβαν, και έστρεψε τον ίππο της προς την άμαξα του Πρίγκιπα Νόρβορ, ζυγώνοντάς την, ενώ ο νεκρενοικημένος δολοφόνος ερχόταν πλάι της.

Και δεν αισθάνομαι καθόλου παράξενα, που τον έχω κοντά μου, διαπίστωσε η Αρχόντισσα. Τόσο εύκολα ένας εχθρός σου μπορεί να γίνει σύμμαχος;... Η Ρικέλθη ποτέ της δεν εμπιστευόταν κανέναν – όχι απόλυτα, τουλάχιστον· όμως είχε την εντύπωση πως τον Νεκρομέμονα μπορούσε να τον εμπιστευτεί. Δεν ήξερε γιατί ή πώς της είχε έρθει τούτο στο νου, μα υπήρχε εκεί, το αισθανόταν. Και ήταν βέβαιη ότι δεν επρόκειτο για τίποτα παραπάνω από μια ψευδαισθησιση. *Μην αφήνεις τον εαυτό σου να χαλαρώνει· να είσαι έτοιμη.*

Η Ζιάθραλ ατένιζε την πεθερά της ν'απομακρύνεται, μαζί με τον φονιά, και τα μάτια της είχαν ακούσια στενέψει. *Τι να σου ευχηθώ, Ρικέλθη; Να πέσεις απ'το άλογο και να σπάσεις το λαιμό σου; Όχι, αυτό θα ήταν πολύ καλό, για να συμβεί. Όμως, σίγουρα, σου εύχομαι να πνιγείς μέσα στο ίδιο το δίχτυ που συνεχώς υφαίνεις.*

Ζύγωσε τον Δάρβαν, έφιππη. «Εισ το επανιδείν,» είπε, και έσκυψε, για να τον φιλήσει.

«Εισ το επανιδείν,» αποκρίθηκε εκείνος, όταν το φιλή τους τελείωσε. «Κι άμα δεις ότι ο Άρχοντας Μόλραν είναι αμετανόητος, μη ριψοκινδυνέψεις για να τον μεταπέσεις. Εγώ το ξέρω ότι δεν είσαι μ'αυτούς.»

«Θα κάνω ό,τι χρειαστεί, αγάπη μου,» είπε η Ζιάθραλ, και χτύπησε το άλογό της στα πλευρά, με τα τακούνια των μποτών της, κάνοντάς το να προχωρήσει.

Δίπλα της ήρθε, έφιππη, η πολεμίστρια που ονομαζόταν Εφνέρκα και ήταν αρχηγός των υπόλοιπων καβαλάρηδων που θα τη συνόδευαν στη Σέλριγκ. Επρόκειτο για μια γυναίκα μετρίου αναστήματος, γεροδεμένη όπως οι περισσότερες πολεμίστριες, και με κοντά, ξανθά μαλλιά. Η Ζιάθραλ δεν τη γνώριζε, πάντως εκείνη της είχε πει πως ήταν από την Έριγκ, και, μάλιστα, από τους λίγους μαχητές που είχαν καταφέρει να επιζήσουν από την εισβολή του Μόρντεναρ, το οποίο έμοιαζε να της δίνει μεγάλη υπερηφάνεια, σαν να είχε κατορθώσει κάτι τρομερό. Η Ζιάθραλ δεν μπορούσε να το καταλάβει· η γυναίκα είχε απλά καταφέρει να σώσει τη ζωή της: τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο!

Αλλά δε θ'ασχοληθώ τώρα μαζί της. Υπάρχουν άλλα πράγματα που μ'απασχολούν πιο πολύ...

Το στράτευμα ξεκίνησε να προελαύνει επάνω στην Οδό Πυλών, κατευθυνόμενο προς τη νότια πύλη της Έριγκ. Φτάνοντας εκεί, διέσχιζε το πρόχειρο ξύλινο κομμάτι της γέφυρας και, ύστερα, το στέρεο πέτρινό της μέρος, για να περάσει πάνω από τον παγωμένο ποταμό Μάρνελ και να βρεθεί στην αντίπερα όχθη, όπου ο υπόλοιπος στρατός περίμενε, υπό τη διοίκηση της Μπενρίγκιας Στρατηγού Λανκάμα ε Πέρνταλιν.

Η Αρχόντισσα Ρικέλθη, που βρισκόταν στην αρχή του στρατεύματος, έψαξε, με το βλέμμα, για τον γιο της, Χάφναρ, και τους υπόλοιπους δράκαρχους, αλλά δε μπόρεσε να τους εντοπίσει πουθενά. *Πού βρίσκονται;*

«Τι αναζητάς, Αρχόντισσα Ρικέλθη;» τη ρώτησε ο Νεκρομένων.

«Τους δράκαρχους.»

«Σ'αυτές τις άμαξες είναι, εκεί.» Ο δολοφόνος έδειξε.

«Έχεις κοφτερά μάτια, Νεκρόμεμον...»

«Αυτή είναι η δουλειά μου. Αλλά η αλήθεια είναι πως δεν το πρόσεξα τώρα· το είχα μάθει χτες.»

«Να σου κάνω μια ερώτηση;» είπε η Ρικέλθη, καθώς το φουσατό του Αρχιστράτηγου Φέλναθαρ ενωνόταν μ'αυτό της Στρατηγού Λανκάμα ε Πέρνταλιν κι άρχιζαν όλοι μαζί να προελαύνουν νότια. «Έχεις επικοινωνήσει καθόλου με τον Φανλαγκόθ;»

«Ύστερα από την πολιορκία της Έριγκ; Όχι, Αρχόντισσα Ρικέλθη, καθόλου.»

«Μου χρωστάει μια χάρη, και δε μου την έχει ξεπληρώσει. Σε περίπτωση που επικοινωνήσεις μαζί του, θύμισέ του το.»

«Δε νομίζω πως είναι από τους ανθρώπους που ξεχνάνε...»

«Εσύ θύμισέ του το, όμως, αν έχεις την καλοσύνη.»

Ο Νεκρομένων δεν αποκρίθηκε.

Σαν τον Έξβαρ κι αυτός: όταν δε συμφωνεί, δε μιλάει! σκέφτηκε η Ρικέλθη, πικαρισμένη.

Μερικοί καβαλάρηδες πέρασαν από δίπλα της, αφήνοντάς την πίσω τους και καλπάζοντας επάνω στη δημοσιά, όπου όσα χιόνια δεν είχαν λιώσει είχαν παραμεριστεί από το στρατό. *Η ομάδα της Ζιάθραλ*, παρατήρησε η Ρικέλθη, και αναρωτήθηκε αν η νύφη της είχε

ψυλλιαστεί τίποτα για τους κατασκόπους που την παρακολουθούσαν. *Ελπίζω να την έχω τρομοκρατήσει αρκετά, ώστε να μην το έχει σκεφτεί ούτε να το σκεφτεί αργότερα.* Επειδή, αν το σκεφτόταν, πιθανώς να κατάφερνε να τους μπερδέψει και να χαλάσει τα σχέδια της Ρικέλθης.

«Αρχόντισσα Ρικέλθη!»

Εκείνη στράφηκε, για να δει τον Ζάρναβ να την κοιτάζει από το παράθυρο της άμαξας που μοιραζόταν με τον Νόρβορ.

«Θα έρθεις μαζί μας τώρα; Ή θα συμπορευτείς με το στρατό;»

«Μαζί σας θα έρθω, ασφαλώς,» του αποκρίθηκε. «Το ίδιο κι ο Νεκρομέμων.» Έριξε ένα βλέμμα στο δολοφόνο, υψώνοντας ένα φρύδι ερωτηματικά. «Έτσι;»

Εκείνος ένευσε.

«Θα σας συνοδέψουν πενήντα ιππείς, Υψηλότε,» είπε ο Φέλναθαρ –που ήταν ντυμένος με την αρματωσιά του και έφιππος– στον Ζάρναβ. «Είναι αρκετοί;»

«Αν εσύ, Αρχιστράτηγε, τους θεωρείς αρκετούς, τότε πιστεύω θα είναι αρκετοί,» απάντησε ο Πρίγκιπας.

Ο Φέλναθαρ έκανε νόημα στον διοικητή των καβαλάρηδων. Και είπε στον Ζάρναβ: «Εύχομαι καλό σας ταξίδι, Υψηλότε.»

Ο αμαξάς της άμαξας του Πρίγκιπα Νόρβορ έβαλε τα άλογα να κινηθούν γρηγορότερα, ώστε ν'απομακρυνθούν από το υπόλοιπο στράτευμα. Η Αρχόντισσα Ρικέλθη, ο Νεκρομέμων, οι δύο άμαξες με τους δράκαρχους, και η άμαξα του νεκρού Βασιληά Άργκελ ακολούθησαν, ενώ οι πενήντα ιππείς τούς περιτριγύρισαν, και ο επικεφαλής τους ζύγωσε το πριγκιπικό αμάξι και είπε:

«Άρχοντές μου, είμαι ο Έλαρχος Άλισβαρ ε Όσριν, και βρίσκομαι στις προσταγές σας.»

Ο Ζάρναβ απάντησε μ'ένα ευγενικό νεύμα.

Ο ιππέας έκλινε το κεφάλι και απομακρύνθηκε. Ήταν ένας ψηλός άντρας, με κοντά, μαύρα μαλλιά και ξυρισμένο πρόσωπο· τα μάτια του ήταν στενά και βλοσυρά.

Η Αρχόντισσα Ρικέλθη τον έβρισκε μάλλον συμπαθητικό... γουστόζικο.

Κεφάλαιο 5

«Από τη Μια Παλιοϊστορία στην Άλλη»

Φτάσαμε, επιτέλους, στον πολιτισμό,» είπε η Νίθρα, κάνοντας μια μικρή στάση και ξεφυσώντας, καθώς ατένιζε τη νότια πύλη της Ήανβαν καμια εκατοντάδα μέτρα μακριά της. «*Πεθαίνω για ένα μπάνιο!*»

Η αντίδρασή της παραξένεψε τον Φένταρ, γιατί την έκανε να μοιάζει *θνητή* ξανά, ενώ τις τελευταίες ημέρες εκείνος είχε συνηθίσει να τη βλέπει σαν κάτι ανάμεσα σε γυναίκα και θεά, με τις αλλόκοτες δυνάμεις που κατείχε, ύστερα απ'όσα συνέβησαν στους βάλτους Βενέβριαμ. Μειδίασε. Ένωθε βολικότερα να έχει μια θνητή Ρουζβάνη κοντά του, παρά ένα ημίθεο, ακατανόητο πλάσμα.

«Κι εγώ το ίδιο,» της αποκρίθηκε. «Νομίζω ότι ακόμα μπορώ να αισθανθώ τα έλη επάνω μου.»

Η Νίθρα ένευσε. «Ξύνεσαι κι εσύ παντού;»

«Ναι.»

Ο Φένταρ στράφηκε, για να δει την αντίδραση της Χρυσοδάκτυλης στο διάλογό του με τη Ρουζβάνη, αλλά παρατήρησε πως η Μιρλίμια βρισκόταν στην ίδια κατάσταση με πριν. Δεν έμοιαζε να δίνει και πολύ σημασία στους γύρω της, από τότε που σκοτώθηκε η Αστρογέννητη στους βάλτους· κι επίσης, φαινόταν να του κρατά κακία για το χαμό της, λες και έφταιγε *εκείνος* –λες και μπορούσε να κάνει κάτι για να τη σώσει.

Η Νίθρα ξεκίνησε πάλι να βαδίζει επάνω στη δημοσιά, κατευθυνόμενη προς την πύλη της Ήανβαν. Ο Φένταρ κι η Χρυσοδάκτυλη την ακολούθησαν, η τελευταία τραβώντας πίσω της το μοναδικό άλογο που τους είχε απομείνει.

«Θα βρούμε εδώ αυτόν τον Σαμόλθιρ;» ρώτησε η Ρουζβάνη.

«Δεν ξέρω αν θα έχει επιστρέψει ακόμα,» απάντησε ο Φένταρ· «πάντως, μας είπε πως, αν δε μας έβρισκε στην αρχή των βάλτων, θα ερχόταν στην Ήανβαν.»

«Υπάρχει περίπτωση να πήγε σε άλλη πόλη;»

«Όχι. Πού να πάει;»

«Εντάξει· μια υπόθεση έκανα,» είπε η Νίθρα, υπομειδώντας. Είχε, φυσικά, χρησιμοποιήσει την Πειθώ της, χωρίς ο Φένταρ να το καταλάβει, για να τον κάνει να αποκαλυφθεί, σε περίπτωση που της έλεγε ψέματα. Καθοδόν, από τους βάλτους μέχρι εδώ, είχε δοκιμάσει την ίδια τακτική κι άλλες φορές, ώστε να βεβαιωθεί ότι όλα τα σχετικά μ' αυτόν τον Σαμόλθιρ τον Κυματοπαλαιστή ήταν αλήθεια. «Όμως δεν μπορώ να περιμένω για πολύ σε τούτη την πόλη, Φένταρ.»

«Δε νομίζω ν' αργήσει. Και *πρέπει* να τον συναντήσω, Νίθρα· δε θα ήταν σωστό να εξαφανιστώ χωρίς καμία εξήγηση.»

«Μην ξεχνάς ότι δουλεύεις για μένα τώρα,» του θύμισε εκείνη.

«Ίσως να σε βοηθήσει και ο Σαμόλθιρ. Με το αζημίωτο, ασφαλώς.»

«Τι έχει να μου προσφέρει, που μπορεί να θέλω;»

«Το πλοίο του, κατ' αρχήν· και, κατά δεύτερον, τη βοήθειά του.»

«Γιατί θα έπρεπε να θεωρήσω τη βοήθειά του τόσο σημαντική;» ρώτησε η Νίθρα.

«Δεν είναι όποιος κι όποιος, ο Σαμόλθιρ,» αποκρίθηκε ο Φένταρ· και σκέφτηκε: *Πώς να της το πω τώρα ετούτο; Δε νομίζω να τον δει και με πολύ καλό μάτι, αν της αποκαλύψω πως κάποτε ήταν Ανθρωποκυνηγός σε τούτα τα μέρη...*

Η Νίθρα παρατήρησε το δισταγμό του, και δεν της άρεσε καθόλου. Κάτι της έκρυβε! «Τι θέλεις να πεις, Φένταρ;»

«Ήταν πειρατής, κάποτε... στις 'νεαρές του ημέρες', όπως τ' αρέσει να λέει.»

«Σ' αυτές τις περιοχές;»

Ο Φένταρ ένευσε.

Και φοβάσαι ότι πιθανώς να τον αντιπαθήσω γι' αυτό το λόγο; σκέφτηκε η Νίθρα. *Μα, ένας πειρατής είναι ό,τι χρειάζομαι, επί του παρόντος!* «Ίσως να τον προσλάβω. Αν δεν αργήσει να παρουσιαστεί.»

«Πόσο θέλει κανείς για να κάνει μια γύρα τους βάλτους;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Ξέρω γω;»

«Ε, τόσο χρόνο θα χρειαστεί... Ίσως, μάλιστα, να είναι ήδη στο λιμάνι.»

«Θα πας να κοιτάξεις;»

«Ναι, γιατί όχι; Πρώτα, όμως, θα κάνω ένα μπάνιο,» δήλωσε ο Φένταρ, καθώς έφταναν στην πύλη.

«Το μπάνιο προηγείται,» συμφώνησε η Νίθρα, χαμογελώντας στραβά.

Η πύλη ήταν ανοιχτή, και πέρασαν κάτω απ'τη μεγάλη της αυίδα... όπου δύο πάνοπλοι φύλακες τούς σταμάτησαν.

«Ένας τυπικός έλεγχος,» είπε ο ένας.

«Δε χρειάζεται να μας ελέγξετε,» αποκρίθηκε η Νίθρα, επικαλούμενη τις δυνάμεις της Πειθούς. «Δε βλέπετε ότι είμαστε κατάκοποι από το ταξίδι μας, και ταλαιπωρημένοι; Αναμφίβολα, δεν είμαστε επικίνδυνοι.»

«Ναι, πράγματι,» ένευσε ο φρουρός, «δε φαίνεστε επικίνδυνοι.»

«Άστους να περάσουν,» συμφώνησε κι ο άλλος.

«Ευχαριστούμε πολύ, κύριοι,» είπε η Νίθρα, καθώς εκείνη κι οι σύντροφοί της άφηναν πίσω τους τη νότια πύλη της Ήανβαν και έμπαιναν στους δρόμους της πόλης. Τα σπίτια που, την προηγούμενη φορά, είχαν φανεί στη Νίθρα κακοφτιαγμένα και άκομψα (και ήταν, αντικειμενικά, κακοφτιαγμένα και άκομψα!) τώρα, ύστερα από τους βάλτους Βενέβριαμ, της έμοιαζαν το άκρον άωτον του πολιτισμού. Τουλάχιστον, βρισκόταν σε μια πόλη, όπου κατοικούσαν άνθρωποι και όχι τερατόμορφα Κτήνη, γλοιώδη ερπετά, και ανατριχιαστικά έντομα!

«Τι τους έκανες;» τη ρώτησε ο Φένταρ. «Προσταγή;»

«Απλή Πειθώ ήταν,» απάντησε η Νίθρα, και συλλογίστηκε: *Απλή Πειθώ!* Πώς μπορούσε να τη σκέφτεται ως απλή; Η Πειθώ δεν ήταν καθόλου «απλή»· ήταν το ύστατο Χάρισμα της φυλής της. Όμως, τώρα που κατείχε τρία σαφώς ανώτερα Χάρismata, ετούτο της φαινόταν σαν τίποτα. Τελικά, υπήρχε μέτρο σύγκρισης για τα πάντα, φαίνεται...

«Κι άμα σε καταλάβαιναν ότι πήγαινες να τους ξεγελάσεις;»

«Το αποκλείω. Δεν περίμεναν να είμαι Ομιλήτρια.»

«Γιατί δε χρησιμοποίησες Προσταγή;»

«Η Προσταγή δεν είναι... διακριτική ιδιότητα, Φένταρ· είναι σα να σε χτυπά ένα σφυρί στο κεφάλι.»

Ναι, πράγματι, συλλογίστηκε ο Ωθράγκος τυχοδιώκτης, που είχε αισθανθεί αυτό το σφυρί να τον χτυπά στο κεφάλι, και δεν επιθυ-

μούσε να το αισθανθεί ποτέ ξανά. Τα μέλη του νόμιζε πως είχαν παραλύσει, όταν η Νίθρα είχε χρησιμοποιήσει την Προσταγή επάνω του· ο ίδιος του ο νους αρνείτο να τον υπακούσει. Ήταν φρικτό.

«Ξέρω ένα πανδοχείο εδώ. *Της Θεάς το Σπίτι* ονομάζεται,» είπε η Ρουζβάνη.

«Σας είχαμε δει να μπαίνετε εκεί, όταν σας παρακολουθούσαμε,» αποκρίθηκε ο Φένταρ. «Ε, Χρυσοδάκτυλη;» Λοξοκοίταξε τη Μιρλίμια, ελπίζοντας πως θα την έκανε να μιλήσει.

«Είμαι βέβαιη ότι θυμάσαι πολύ καλά,» έκανε εκείνη, κοφτά· και τον αγνόησε, κοιτάζοντας απ'την άλλη.

«Νίθρα,» είπε ο Φένταρ, «της *Θεάς το Σπίτι* είναι στην άλλη άκρη της Ήανβαν· δεν ξέρεις κανένα άλλο, πιο κοντά;»

«Δυστυχώς, δε γνωρίζω και τόσο καλά ετούτη την πόλη,» αποκρίθηκε η Νίθρα. Και, με σιγανότερη φωνή, σα να μιλούσε στον εαυτό της: «Ωστόσο, θα πρέπει να κάνω μια επίσκεψη στην Αρχόντισσά της, αργότερα...» Έστρεψε το βλέμμα στο φρούριο που ορθωνόταν στα ανατολικά, επάνω στα βράχια και πλάι στη θάλασσα, η οποία ήταν φουρτουνιασμένη σήμερα· τα κύματα ακούγονταν να σκάνε δυνατά στην ακτή, και τα γλαροπούλια έκρωζαν.

Η Νίθρα και οι σύντροφοί της διέσχισαν την Ήανβαν από το Νότο ως το Βορρά και, ρωτώντας καθοδόν δύο περαστικούς, έφτασαν στο πανδοχείο «*Της Θεάς το Σπίτι*». Άφησαν το άλογό τους στο στάβλο (όπου ο σταβλίτης τούς έριξε ένα παραξενεμένο βλέμμα, έτσι όπως, σίγουρα, φαίνονταν περίεργοι, μετά από τις περιπέτειές τους) και μπήκαν στην τραπεζαρία· εκεί έκλεισαν δωμάτια και ζήτησαν να τους φέρουν φαγητό επάνω, και να ετοιμάσουν μπάνιο για όλους τους, οπωσδήποτε.

Όταν η Νίθρα πέρασε το κατώφλι του καταλύματός της, έλυσε την κάπα της και κάθισε σε μια καρέκλα, βγάζοντας τα μαύρα της γάντια και ρίχνοντάς τα στο πάτωμα. Έτσι όπως είχαν γίνει, ύστερα από τους βάλτους, δε νόμιζε ότι θα τα ξαναχρησιμοποιούσε. Ή, μάλλον, κανένα από τα ρούχα της δε θα ξαναχρησιμοποιούσε· θ'αγόραζε άλλα, με την πρώτη ευκαιρία.

Η πόρτα χτύπησε. «Υπηρεσία.»

«Πέρνα.»

Η κοπέλα άνοιξε και μπήκε. «Ζητήσατε μπάνιο;»

«Ναι.»

Η υπηρέτρια πήγε στο λουτρό, και η Νίθρα άκουσε ένα δυνατό ββββββββββββββ να προέρχεται απ'τους σωλήνες. Μάλλον, το σύστημα ύδρευσης δεν ήταν και πολύ καλό εδώ πέρα. Αλλά, τουλάχιστον, είχαν σύστημα ύδρευσης, παρότι η Ήανβαν έμοιαζε να βρίσκεται ένα σκαλοπάτι μετά από τον πρωτογονισμό στην αρχιτεκτονική της. *Για την ακρίβεια*, έκρινε η Νίθρα, *είναι σαν μικρή Ωθράγκικη πόλη*. Και ο νους της πλημμύρισε με αναμνήσεις από το Νόρβηλ: αναμνήσεις που είχαν, για λίγο καιρό, χαθεί από τη μνήμη της, σαν να είχαν τυλιχτεί σε πέπλα ομίχλης και σκότους. Τώρα, όμως, ο Βάνμιρ, ο Ρόλμαρ, το Φρούριο Ράλτον, το ταξίδι μέσα στην άμαξα, το κυνηγητό στη Νουάλβορ, όλα είχαν επιστρέψει στο μυαλό της.

Πρέπει να ευχαριστήσω τον Ρόλμαρ για ό,τι έκανε. Αλλά, πρώτα, οφείλω να τακτοποιήσω τα πράγματα εδώ, στο Νούφρεκ. Ύστερα, θα υπάρχει χρόνος για τα άλλα. Χαμογέλασε, άθελά της. Αναρωτιέμαι τι θα πει όταν με δει Βασίλισσα ετούτου του τόπου; Τεντώθηκε επάνω στην καρέκλα, καθώς αναλογιζόταν πώς θα ξεπάστρευε την ξαδέλφη της, την Καλβάρθα· πόσο γλυκιά θα ήταν η εκδίκηση...

Αλλά δεν πρέπει να παρασύρομαι. Ο Νουτκάλι είναι πανίσχυρος εχθρός· προσοχή απαιτείται από μέρος μου.

Η υπηρέτρια βγήκε απ'το μπάνιο. «Το λουτρό σας είναι έτοιμο, κυρία,» δήλωσε. «Υπάρχει σαπούνι στο ντουλάπι, μόλις μπειτε αριστερά. Θέλετε κάτι άλλο, κυρία;»

«Ναι, φαγητό—»

«Αυτό ετοιμάζεται.»

«—και ν'ανάψεις το τζάκι.»

«Ναι, φυσικά.»

Η κοπέλα το άναψε και, ύστερα, έφυγε από το δωμάτιο, βλέποντας πως η «κυρία» δεν την ήθελε για τίποτε άλλο.

Η Νίθρα σηκώθηκε από την καρέκλα και γδύθηκε, πετώντας τα ταιλωρημένα της ρούχα με μίσος απο δώ κι απο κεί στο δωμάτιο. Μάλιστα, τώρα που τα έβλεπε ριγμένα κάτω, απορούσε πώς άντεχε να τα έχει επάνω της σ'όλη τη διάρκεια του ταξιδιού· ήταν βρόμικα και κουρελιασμένα —ειδικά στα σημεία που την είχαν τραυματίσει τα Κτήνη των Βάλτων.

Η Νίθρα κοίταξε τα τραύματά της. Οι κοψιές στο δεξί της χέρι – που εκτείνονταν από τον βραχίονα ως τον πήχη– είχαν επουλωθεί, δημιουργώντας μεγάλες εφελκίδες που, σίγουρα, θα άφηναν ουλές. Το τραύμα στον αριστερό της ώμο –το οποίο είχε προκληθεί από δάγκωμα ενός από τα Κτήνη– ήταν σαφώς χειρότερο, και η εφελκίδα έμοιαζε στη Νίθρα αποκρουστικότερη. Η ουλή εκεί θα ήταν πιο άσχημη. Αντιλαμβανόταν πως, αν βρισκόταν κοντά στον πολιτισμό όταν έπαθε αυτά τα τραύματα, ίσως να μπορούσε να πάει σ'έναν χειρουργό, ώστε να τα ράψει όπως έπρεπε και να μικρύνουν οι ουλές όσο το δυνατόν περισσότερο· όμως, δυστυχώς, δεν ήταν καθόλου κοντά στον πολιτισμό όταν χτυπήθηκε, και ο Φένταρ είχε κάνει ό,τι μπορούσε. Ο Ωθράγκος δεν ήταν ούτε χειρουργός ούτε καν θεραπευτής· ήταν μισθοφόρος, στρατιώτης που είχε αγωνιστεί στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ (οι οποίοι, απ'ό,τι είχε καταλάβει η Νίθρα, πρέπει να ήταν εξαιρετικά αιματηροί και σκληροί), και γνώριζε κάποια βασικά πράγματα. *Πολύ περισσότερα από εμένα, το δίχως άλλο. Αν δεν τον είχα μαζί μου, πιθανώς να είχα πεθάνει από τη μόλυνση.*

Πήγε στο λουτρό που της είχαν ετοιμάσει. Έβαλε το δεξί χέρι μέσα και διαπίστωσε πως το νερό ήταν κρύο. Η Νίθρα προτιμούσε το μπάνιο της χλιαρό, ειδικά το χειμώνα, μα, τη συγκεκριμένη στιγμή, και το κρύο δεν της φαινόταν καθόλου άσχημο. Πήρε σαπούνι από το ντουλάπι σ'αριστερά και βυθίστηκε μέσα στη μπανιέρα, βουτώντας ακόμα και το κεφάλι. Ηδονή!

Ο Φένταρ είχε πλυθεί, είχε τελειώσει το φαγητό του, και είχε ξαπλώσει στο κρεβάτι του δωματίου του, χωρίς να φορέσει κανένα από τα βρομισμένα ρούχα που φορούσε και στο βάλτο. Η πόρτα χτύπησε όταν ο ύπνος τον είχε πάρει. Τα μάτια του, όμως, άνοιξαν πάραυτα, πάντοτε ετοιμοπόλεμος, ό,τι και να γινόταν· η Φεν εν Ρωθ είχε αφήσει έντονο αποτύπωμα εντός του, και κάποιες συνήθειες δεν κόβονταν.

«Ποιος είναι;» φώναξε.

«Εγώ.» *Η Νίθρα.*

«Μπες.»

Η πόρτα άνοιξε, και η Ρουζβάνη πέρασε το κατώφλι. Ήταν τυλιγμένη μ'ένα λευκό σεντόνι, χωρίς να φαίνεται να φορά τίποτ'άλλο επάνω της. Ήταν, επίσης, ξυπόλυτη. *Μάλλον, κι εκείνη σιχάινεται να ξαναφορέσει τα ρούχα που φορούσε στο βάλτο*, συμπέρανε ο Φένταρ, καθώς έπαιρνε καθιστή θέση στο κρεβάτι, ακουμπώντας την πλάτη του στον τοίχο· ο τραυματισμένος του ώμος τού έριξε μια δυνατή σουβλιά.

«Καλώς την. Πώς είναι οι πληγές σου;»

«Εντάξει, νομίζω· αλλά θ'αφήσουν ουλές...» Η Νίθρα κάθισε δίπλα του, λυγίζοντας τα γόνατα και διπλώνοντας τα πόδια από κάτω της.

Ο Φένταρ γέλασε, κοφτά. «Ναι, μάλλον. Αν κι εμένα ούτε που μου πέρασε απ'το μυαλό αυτό. Βλέπεις, όταν έχεις γεμίσει με ούλες, μια-δυο παραπάνω δε σ'ενοχλούν.»

Η Νίθρα κοίταξε το αριστερό του χέρι, το οποίο ο Ωθράγκος ακουμπούσε στο γόνατό του, και παρατήρησε ότι, όντως, υπήρχαν μπόλικες ουλές, και στον πήχη και στο βραχίονα.

«Τι;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Τίποτα· απλά, βλέπω.»

«Τι σου λέει η μαγική σου ματιά, όταν κοιτάς εμένα;»

«Ότι είσαι Ωθράγκος.»

«Μόνο;»

Η Νίθρα γέλασε. «Τι άλλο να μου λέει, δηλαδή;»

«Ξέρω γω; Ίσως να μπορούσες να μου πεις πού θα καταλήξω, ύστερα απ'όλη αυτή την κατάσταση.»

«Δεν είμαι εγώ που προβλέπω το μέλλον, Φένταρ. Ο Φανλαγκόθ προμαντεύει.»

«Ναι, σωστά. Αυτός ο τύπος που σου είπε ότι θα γίνεις Βασίλισσα εδώ πέρα. Εξακολουθείς να τον πιστεύεις;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Μάλιστα, νομίζω πως, όσο περνά ο καιρός, τον πιστεύω ολοένα και περισσότερο.»

«Ενδιαφέρουσα ψυχοπάθεια—»

«Άντε πνίξου.»

Ο Φένταρ μειδίασε. «Λες ότι θα τα καταφέρεις;»

«Ναι.»

«Το εύχομαι,» είπε ο Ωθράγκος. «Άλλωστε, από σένα περιμένω τώρα να πληρωθώ... Μεγαλειοτάτη.»

«Τι ώρα θα πας στο λιμάνι, να δεις άμα ήρθε ο φίλος σου;» τον ρώτησε η Νίθρα.

«Σε λίγο. Βιάζεσαι;»

«Όταν πας, πέρνα κι απ'την αγορά κι αγόρασέ μου ρούχα. Δε σκοπεύω να ξαναφορέσω τα παλιά μου.»

«Δε συνηθίζω ν'αγοράζω φουστάνια. Θα με κοιτάνε περιέργα οι έμποροι,» αποκρίθηκε ο Φένταρ, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

«Δε θέλω φουστάνια,» εξήγησε η Νίθρα. «Πάρε μου ρούχα σαν αυτά που είχα πριν. Παντελόνι, πανωφόρι, πουκάμισο, μπότες.»

«Εσώρουχα;»

«Ναι.»

«Και δε θα με κοιτάνε περιέργα;»

«Δεν ξέρω πώς έχεις μάθει στο Νόρβηλ, αλλά εμείς εδώ, στο Νούφρεκ, και στη Λιάμνερ-Κρωθ γενικά, δεν είμαστε τόσο προκατειλημμένοι!»

«Ντύνονται οι άντρες σας και με φουστάνια;»

Η Νίθρα γέλασε, κι ανασήκωσε τον ατραυμάτιστό της ώμο. «Άμα θέλουν. Κανείς δε θα τους πει τίποτα.»

«Μάλιστα. Αλλά δεν ξέρω το μέγεθός σου, έτσι κι αλλιώς. Πρέπει να τα δοκιμάσεις.»

«Πάρε τα παλιά μου και δειξ'τους τα...»

Ο Φένταρ μούγκρισε, εκνευρισμένα. «Καλά, θα τους τα δείξω. Υποθέτω πως, άμα σου πω όχι, θα χρησιμοποιήσεις την Πειθώ σου επάνω μου.»

«Έλα τώρα, Φένταρ, δε χρησιμοποιώ Πειθώ με κάθε φύσημα του ανέμου,» αποκρίθηκε η Νίθρα, διανθίζοντας με λίγη Πειθώ τα λόγια της, για να τα κάνει πιο πειστικά. Ως Ομιλήτρια, είχε μάθει πως ήταν καλύτερα όταν οι άλλοι δεν πίστευαν ότι θα χρησιμοποιούσες το Χάρισμά σου επάνω τους.

«Δε μου λες: σου ξαναμίλησε ο Φανλαγκόθ, ή ο Νουτκάλι, ύστερα από τους βάλτους;» τη ρώτησε ο Φένταρ.

«Όχι. Δεν πηγαίνεις τώρα να δεις αν έχει έρθει ο Σαμόλθιρ; Το βράδυ θα έχω άλλη δουλειά.»

«Τι δουλειά;»

«Θα πάω να επισκεφτώ την Αρχόντισσα Κονθάρα της Ήανβαν.»

«Γιατί;»

«Γιατί κι εκείνη, σαν κι εμένα, απεχθάνεται τη Βασίλισσα Καλβάρθα. Και, μάλλον, θα μπορούσαμε να... αλληλοβοηθηθούμε, Φένταρ.»

—*Νίθρα*—Η φωνή του Φανλαγκόθ αντήχησε στο νου της, κι εκείνη βλεφάρισε, έκπληκτη.

«Θα συγκεντρώσεις όλους τους αντιπρονούντες, ε; Αλλά τι σε κάνει να πιστεύεις ότι θα σ'ακολουθήσουν;» ρώτησε ο Φένταρ. «Σίγουρα, δεν—»

Η Νίθρα ύψωσε το χέρι της. «*Σος!*»

—*Τι είναι, Φανλαγκόθ;*—

—*Ο αδελφός μου, ο Νουτκάλι, έχει στείλει φονιάδες να σε κυνηγήσουν. Σκέφτηκα ότι θα ήθελές να σε ενημερώσω—*

—*Υπήρχε πιθανότητα να μη θέλω;*—απόρησε η Νίθρα, παρατηρώντας πως, ό,τι και να γινόταν, τελικά, η μοίρα της ήταν νάναι κυνηγημένη.

—*Θυμάσαι τους ανθρώπους που επιτέθηκαν στους στρατιώτες του Σάβμιν, επάνω στο πλοίο του;*—

—*Αυτούς που με ήθελαν;*—

—*Ναι. Το όνομά τους είναι «Οι Λεπιδοφόροι Γέρακες», και για σύμβολό τους έχουν ένα γεράκι με ανοιχτές φτερούγες και κεφάλι υψωμένο—*

—*Αυτοί με κυνηγάνε πάλι;*—

—*Ναι—*

—*Από πού έρχονται; Και γιατί υπηρετούν το Νουτκάλι;*—

—*Δεν υπάρχει χρόνος για ιστορικά στοιχεία τώρα, Νίθρα. Να έχεις το νου σου. Βρίσκονται στην Ήανβαν—*

—*Πού;*—

—*Στο λιμάνι. Μέσα σ'ένα καράβι που ονομάζεται Μελανόπτερος—*

—*Ξέρουν πού είμαι εγώ;*—

—*Ο αδελφός μου τους καθοδηγεί, μην ξεχνάς—*

—*Τι σημαίνει αυτό; Ναι ή όχι;*—

Καμιά απάντηση.

Μάλλον, ναι σημαίνει, σκέφτηκε η Νίθρα, κι αναστέναξε. «Που να τους πάρει και τους δυο ο Λύκος...!» υποτονθόρυσε.

«Ο Φανλαγκόθ ήταν;» τη ρώτησε ο Φένταρ. «Ή ο Νουτκάλι;»

«Ο Φανλαγκόθ.» Δάγκωσε το κάτω της χείλος, σκεπτική. «Μας κυνηγάνε, κάτι φονιάδες γνωστοί ως οι Λεπιδοφόροι Γέρακες. Τους έχω ξανασυναντήσει.»

«Πού;»

«Όταν ο Σάβμιν με είχε συλλάβει και με έφερνε στο Νούφρεκ, διασχίζαμε τις Νήσους Λάβηθ· και, καθώς πλέαμε δίπλα από τη Νήσο Άγκρεμ (που είναι η μεγαλύτερη εκεί πέρα, νομίζω), κάποιοι άγνωστοι πήδησαν στο κατάστρωμά μας από τις όχθες. Και ήταν αυτοί, οι Λεπιδοφόροι Γέρακες, αν και τότε δεν ήξερα πώς λέγονταν. Είναι πολύ επικίνδυνοι Φένταρ· αντιμετώπιζαν με μεγάλη ευκολία τους μαχητές του Σάβμιν, κι ακόμα κι ο ίδιος δεν ήταν ανώτερός τους στη μάχη. Πιστεύω ότι θα είχαμε ηττηθεί, αν οι πειρατές δε μας είχαν βοηθήσει.»

«Οι πειρατές;»

«Ναι. Κάποιοι άλλοι άγνωστοι οι οποίοι πήδησαν από τις όχθες και χίμησαν στους Λεπιδοφόρους Γέρακες. Έτσι, τους περικυκλώσαμε και τους νικήσαμε. Αλλά πολέμησαν μέχρι θανάτου· ούτε ένας τους δεν παραδόθηκε.»

«Αυτή είναι η χρησιμότερη αρετή που μπορεί να έχει ένας στρατιώτης, Νίθρα: αλύγιστη πειθαρχία. Ποιος είχε στείλει, όμως, τους πειρατές; Ή, άσε, θα μαντέψω: Ο Φανλαγκόθ.»

«Έτσι πιστεύω κι εγώ. Γιατί, ύστερα από τη μάχη, ένας κουκουλοφόρος άντρας, που στεκόταν σ'ένα βράχο της ακτής, μας μίλησε —ή, μάλλον, μίλησε στον Σάβμιν.»

«Κι ο κουκουλοφόρος αυτός ήταν ο Φανλαγκόθ;»

«Υποθέτω.»

«Τι είπε στον Σάβμιν;»

«Του είπε ότι είχαν κοινό σκοπό, ή ότι ο σκοπός τους συνέπιπτε. Κάτι τέτοιο· δε θυμάμαι ακριβώς. Πάντως, τον προέτρεψε να με μεταφέρει στην Έρλεν.»

«Για στάσου. Δεν υποτίθεται ότι θα σε πήγαιναν εκεί για να σε καρατομήσουν;»

«Ναι.»

«Και ο Φανλαγκόθ ήθελε να σε καρατομήσουν; Πώς είναι δυνατόν;»

Η Νίθρα έγλειψε τα χείλη. Ναι, όντως, της φαινόταν περίεργο κι εκείνης, τώρα που το ξανασκεφτόταν. «Κοίτα... ο Φανλαγκόθ, πιθανώς, ήξερε ότι θα μας χτύπαγε καταιγίδα και ότι θα πηδούσα στη θάλασσα. Γενικά, πρέπει να σχεδιάζε να με φέρει, κάπως, στους βάλτους Βενέβριαμ.»

«Μα, Νίθρα, μπορούσαν να είχαν συμβεί χίλια-δύο άλλα πράγματα!» είπε ο Φένταρ. «Μπορούσες να είχες πνιγεί, παλεύοντας με τα κύματα· μπορούσες να είχες τσακίσει το κεφάλι σου σε κάποιον βράχο· μπορούσες να είχες σκοτωθεί από τα Κτήνη των Βάλτων· ή μπορεί απλά να μην είχες ποτέ συναντήσει τον Πρίγκιπα Δόλβεριν...»

«Τι να σου πω; δεν ξέρω... Ο Φανλαγκόθ, πάντως, έχει τη δύναμη να προβλέπει το μέλλον· μην το ξεχνάς.»

Δεν τον εμπιστεύομαι, όμως, σκέφτηκε ο Φένταρ. *Δεν τον εμπιστεύομαι καθόλου, ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ να τον κερατοκαρφώσει! Ούτε αυτόν ούτε τον Νουτκάλι.* Ο Νουτκάλι, ο τρισκατάρατος, τον είχε χρησιμοποιήσει, βάζοντάς τον να απαγάγει τη Νίθρα, ώστε να μην αισθάνεται απειλημένος απ'αυτήν. Όχι, βέβαια, πως δε συνέφερε και τον Φένταρ να την πάρει και να την πάει στη Νουάλβορ, αλλά.... Ο Ωθράγκος γρύλισε υπόκωφα. Τι απίστευτο κουβάρι! Στον Σάλ'γκρεμ'ρωθ ετούτοι οι δαιμονισμένοι μάγοι και οι ραδιουργίες τους!

«Θες να πεις κάτι;» ρώτησε η Νίθρα.

«Είμαι πολύ κατακεραυνωμένος για να πω οτιδήποτε.»

«Το πλοίο τους λέγεται *Μελανόπτερος*, και βρίσκεται εδώ, στο λιμάνι της Ήανβαν.»

«Το πλοίο των Λεπιδοφόρων Γεράκων;»

«Ναι.»

«Υπέροχα... Τι σκοπεύεις να κάνεις;»

«Χρειάζομαι *οπωσδήποτε* τον φίλο σου, τον πειρατή, για να με πάρει από εδώ,» τόνισε η Νίθρα. «Αλλά τώρα δεν μπορώ να σ'αφήσω να βγεις μόνος σου από το πανδοχείο.»

«Ξέρουν ήδη πού είμαστε;»

«Λογικά, ναι. Ο Νουτκάλι θα τους έχει ενημερώσει. Αλλά, και να μην τους έχει ενημερώσει ακόμα, πάλι είναι επικίνδυνο να πας. Θα έρθω κι εγώ, και θα έρθει κι η Χρυσοδάκτυλη.»

«Ό,τι πεις, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο Φένταρ· και σκέφτηκε:
Από τη μια παλιοϊστορία στην άλλη μπλέκουμε...

Κεφάλαιο 6

Τα Όρια του Κελεύσματος

Ελάτε απο δώ,» είπε ο Φένταρ, «να μην πέσουμε μέσα στη φτωχογειτονιά.»

Εκείνος, η Νίθρα, και η Χρυσοδάκτυλη είχαν μόλις βγει από το πανδοχείο «*Της Θεάς το Σπίτι*», αναγκαστικά ντυμένοι με τα ρούχα που φορούσαν και στους βάλτους, αλλά, τουλάχιστον, καθαροί και ξεκούραστοι.

«Πώς ξέρεις από πού είναι η φτωχογειτονιά;» τον ρώτησε η Ρουζβάνη.

«Μπήκα κατά λάθος, την προηγούμενη φορά, θέλοντας να φτάσω στο λιμάνι.» Ο Φένταρ ξεκίνησε να βαδίζει, και οι δύο γυναίκες τον ακολούθησαν.

Οι σκιές είχαν πληθύνει μέσα στην πόλη, καθώς το μεσημέρι είχε περάσει, δίνοντας τη θέση του στο απόγευμα και στο σούρουπο. Ορισμένοι καταστηματαρχες έκλειναν τα μαγαζιά τους, ενώ άλλοι – πανδοχείς και ταβερνιάρηδες, κυρίως – περίμεναν τους νυχτερινούς τους πελάτες. Η κίνηση στους δρόμους μειωνόταν σταδιακά.

Η Νίθρα δεν είχε ιδιαίτερο πρόβλημα στο να βλέπει, παρά τις σκιές που είχαν απλωθεί· η Ματιά της μπορούσε εύκολα να διαπεράσει τα πέπλα τους. Και η Ρουζβάνη είχε ανακαλύψει, επίσης, ότι ορισμένες φορές μπορούσε να δει ακόμα και μέσα στο απόλυτο σκοτάδι –όπως τώρα, για παράδειγμα, που έβλεπε μια γάτα να κινείται αθόρυβα σε μια σκοτεινή γωνία· μια γάτα την οποία, αναμφίβολα, ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη δεν μπορούσαν να δουν.

Καλύτερα, όμως, να εστίαζε την προσοχή της στους ανθρώπους κι όχι στα ζώα. Το βλέμμα της άρχισε ν'αλωνίζει όλα τα σημεία γύρω της, από τις οροφές των χιτριών ως τα σκοτάδια πίσω από τα μισόκλειστα παράθυρα. Οι Λεπιδοφόροι Γέρακες μπορούσαν να καιροφυλαχτούν παντού.

Τελικά, όμως, η Νίθρα δεν παρατήρησε κανέναν ύποπτο, και εκείνη κι οι σύντροφοί της έφτασαν στο λιμάνι της Ήανβαν χωρίς επεισόδια.

«Πού θα έχει, λογικά, αράξει ο Σαμόλθιρ;» ρώτησε τον Φένταρ.

«Δε νομίζω ότι υπάρχει 'λογικά' γι'αυτόν τον παλιοπειρατή,» αποκρίθηκε εκείνος. «Όμως απο δώ, νομίζω, ήταν την προηγούμενη φορά.» Και, με σιγανότερη φωνή, σκύβοντας το κουκουλωμένο του κεφάλι κοντά στ'αφτί της Νίθρα: «Ο *Μελανόπτερος* πού βρίσκεται;»

«Δεν ξέρω. Πάντως, εδώ γύρω δεν μπορώ να τον δω. Τουλάχιστον, δε βλέπω κανένα τέτοιο όνομα επάνω στα πλοία.»

«Ίσως να το έχουν αλλάξει, ή να το έχουν σβήσει, ξέροντας ότι θα γνωρίζουμε γι'αυτούς,» υπέθεσε ο Φένταρ. «Ωστόσο, Νίθρα, πιστεύω πως μπορούμε εύκολα να τους εντοπίσουμε, ρωτώντας τους λιμενοφύλακες αν έφτασε πρόσφατα κανένα πλοίο με μισθοφόρους.»

«Με μισθοφόρους;»

«Ναι. Πώς αλλιώς θα δικαιολόγησαν την παρουσία τους εδώ; Μάλλον, θα είπαν ότι είναι μισθοφορικό τάγμα προς αναζήτηση εργασίας. Ίσως, μάλιστα, να μην έκρυψαν καν το όνομά τους.»

«Να δηλώσαν πως είναι οι Λεπιδοφόροι Γέρακες;»

«Ναι, γιατί όχι; Μπορεί νάναι και γνωστοί σε τούτα τα μέρη.»

Η Νίθρα κούνησε το κεφάλι. «Δεν τους έχω ξανακούσει.»

«Από πού έρχονται;»

«Ο Φανλαγκόθ έφυγε, προτού προλάβω να του κάνω ερωτήσεις. Δεν ψάχνουμε τώρα για το φίλο σου; Και μετά βλέπουμε πώς μπορούμε να εντοπίσουμε τους Γέρακες, καθώς και αν, τελικά, *συμφέρει* να τους εντοπίσουμε.»

Ο Φένταρ άρχισε να βαδίζει, με τη Νίθρα δεξιά του και τη Χρυσοδάκτυλη αριστερά. «Πάντα συμφέρει να γνωρίζεις πού είναι ο εχθρός σου.»

«Δίδαγμα από τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ;»

Εκείνος κατένευσε. «Ναι, και πολύ σημαντικό.»

Κινήθηκαν βόρεια, κατά μήκος του λιμανιού, μα δε βρήκαν πουθενά τον *Κυματόλυκο*. Ούτε η Νίθρα είδε επάνω σε κανένα καράβι να υπάρχει γραμμένη η λέξη *Μελανόπτερος*. Κι αυτό μπορεί να σήμαινε πως είτε οι Λεπιδοφόροι Γέρακες δεν ήταν σε τούτη τη μεριά της Ήανβαν, είτε ο Φένταρ είχε δίκιο και είχαν σβήσει το όνομα από το πλοίο τους (η Νίθρα είχε προσέξει ότι δυο-τρία σκάφη δεν είχαν τίποτα ζωγραφισμένο ή λαξεμένο επάνω τους) ή το είχαν αλλάξει.

«Πάμε νότια;» πρότεινε ο Ωθράγκος.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Νίθρα.

Έτσι, διέσχισαν όλο το λιμάνι, από το βορειότερό του σημείο μέχρι το σημείο που συναντούσε τον βράχο επί του οποίου ήταν χτισμένο το φρούριο της Αρχόντισσας Κονθάρα. Εκεί, ένας βαθύς κόλπος δημιουργείτο και, σε μια απ'τις αποβάθρες του, η Νίθρα διέκρινε ένα σκάφος που είχε επάνω του γραμμένο, με μαύρα γράμματα, το όνομα *Μελανόπτερος*.

«Νάτοι...» είπε.

«Ποιοι;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Οι Γέρακες. Αυτό είναι το πλοίο τους. Δίπλα από εκείνη τη βάρκα με το κοντό κατάρτι.»

«Μπορείς να δεις το όνομα *Μελανόπτερος* επάνω του;»

«Ναι.»

Τα μάτια του Φένταρ στένεψαν. Εκείνος δεν μπορούσε να διακρίνει σχεδόν κανένα από τα ονόματα των караβιών, τώρα που ο ήλιος είχε δύσει.

«Διόλου ευκαταφρόνητο σκάφος, θα έλεγα,» παρατήρησε. «Δεν είναι πλοίο της ακτής· είναι πλοίο ανοιχτής θαλάσσης.»

«Είσαι βέβαιος;» Η Νίθρα δεν είχε καμία ναυτιλιακή γνώση.

«Ναι. Δεν μπορείς να το καταλάβεις από το μέγεθος κι απ'τα κατάρτια του;»

«Εντάξει, και τι θες να πεις μ'αυτό;»

«Αναρωτιέμαι,» αποκρίθηκε ο Φένταρ: «Ποιος ο λόγος για τέτοιο σκάφος;»

Η Νίθρα ένευσε, αργά. «Καταλαβαίνω το σκεπτικό σου. Υποθέτεις ότι πρέπει να έρχονται από μακριά.»

«Από άλλη ήπειρο, πιθανώς.»

«Από τη Βάλγκριθμωρ;»

«Σου έμοιαζαν για Ωθράγκος, τότε που τους είδες;»

«Πραγματικά, δεν μπορώ να πω,» απάντησε η Νίθρα. «Θα μπορούσαν να ήταν Ωθράγκος· θα μπορούσαν, όμως, να ήταν και Ρουζβάνοι ή Μιρλίμιοι. Οτιδήποτε, εκτός από Ρογκάνοι. Ή Ράζλερ, που είναι μαυρόδερμοι. Αλλά αυτοί έχουν εξαφανιστεί, έτσι κι αλλιώς· μονάχα ο Φανλαγκόθ και το σόι του έχουν απομείνει.»

«Νάθλιγκερ;»

«Αυτοί που μένουν στη Φράλ'μπρίν'χ; Δεν έχω δει ποτέ μου κανέναν από δαύτους, και έχω ακούσει ότι το είδος τους τείνει προς εξαφάνιση –διάφορες θεωρίες λέγονται. Αλλά δεν πιστεύω να ήταν Νάθλιγκερ.» Συνοφρυώθηκε. «Εσύ έχεις δει, Νάθλιγκερ, Φένταρ;»

«Όχι. Αν και έρχονται, περιστασιακά, στη Βάλγκριθμωρ, και πηγαίνουν στη στοιχειωμένη Φεν εν Ρωθ.»

«Γιατί;»

«Υπάρχουν κάτι γελοίες φήμες που λένε ότι αναζητούν το μυστικό της αθανασίας ή της αποθέωσης. Όμως η αλήθεια είναι πως κανείς δεν ξέρει, πραγματικά, τους σκοπούς τους. Τέλος πάντων· τι προστάξεις να κάνουμε τώρα, Βασίλισσά μου;»

«Υπάρχει περίπτωση ο Σαμόλθιρ να άραξε απ'την άλλη μεριά του βράχου του φρουρίου; Έχει κι απο κεί λιμάνι, αν και μικρότερο.»

Ο Φένταρ ανασήκωσε τους ώμους. «Τίποτα δεν αποκλείεται. Ας κοιτάξουμε. Αλλά, για τους Γέρακες τι προτείνεις;»

«Μπορούμε τώρα να κάνουμε κάτι γι'αυτούς;» είπε η Νίθρα. «Μάλλον, όχι. Οπότε, πάμε στο μικρό λιμάνι.»

Εγκατέλειψαν τον βαθύ κόλπο και μπήκαν στους δρόμους της Ήανβαν, διασχίζοντας κάθετα την πλακόστρωτη οδό η οποία οδηγούσε στο φρούριο επάνω στο βράχο και φρουρείτο από δύο πάνοπλους μαχητές στο σημείο που άρχιζε ν'انهφορίζει. Η Νίθρα τούς έριξε ένα λοξό βλέμμα, αναλογιζόμενη πως ίσως χρειαζόταν να τους Πείσει, για να την αφήσουν να δει την Αρχόντισσα Κονθάρα, αργότερα. *Ή ίσως, τελικά, να την επισκεφτώ αύριο το πρωί. Ήδη έχει περάσει αρκετή ώρα· και, μετά, πρέπει να πάμε κι από την αγορά, για να πάρουμε ρούχα. Ελπίζω, τουλάχιστον, τα μεγάλα καταστήματα εδώ να μην κλείνουν με τη δύση του ήλιου.* Αυτό εξαρτιόταν, βέβαια, από τη βραδινή κίνηση που είχαν, και η Νίθρα, δυστυχώς, δεν έβλεπε πολύ κόσμο να περιδιαβαίνει στους δρόμους της Ήανβαν, καθώς η ώρα περνούσε.

Όταν έφτασαν στο μικρό λιμάνι, δεν άργησαν να το ερευνήσουν από τη δυτική ως την ανατολική του μεριά. Τον *Κυματόλυκο*, ωστόσο, δεν τον βρήκαν.

«Τσάμπα κόπος...» είπε ο Φένταρ. «Δεν πρέπει νάχει επιστρέψει ακόμα.»

«Και πότε θα επιστρέψει;» ρώτησε η Νίθρα, καθώς άρχιζαν να κατευθύνονται προς την αγορά της πόλης. «Ήδη σου είπα ότι βιάζομαι· και τώρα, έχω έναν λόγο παραπάνω.»

«Εννοείς τους Γέρακες.»

«Ποιους άλλους; Όσο μένουμε εδώ, τόσο περισσότερο κινδυνεύουμε.»

«Μα, όπου κι αν πάμε, πάλι ο Νουτκάλι δε θα τους πληροφορήσει πού ακριβώς βρισκόμαστε; Νομίζω ότι έχουμε μπλέξει πολύ άσχημα, Νίθρα· και δεν ξέρω κατά πόσο στην ύπαιθρο θα είμαστε πιο ασφαλείς. Πιθανώς να μας έχουν στήσει ενέδρα έξω απ'την πόλη. Αν, όμως, περιμένουμε τον Σαμόλθιρ, θα μπούμε στο πλοίο του και θα φύγουμε άνετα.»

«Άνετα; Θα μας καταδιώξουν!»

«Θα πηγαίνουμε παράκτια. Επομένως, άμα έρθουν ξοπίσω μας, θα έχουν προβλήματα. Εκτός αν πιστεύουν ότι μπορούν τόσο εύκολα να τα βάλουν με το ναυτικό του Νούφρεκ.»

Η Νίθρα δάγκωσε το κάτω της χείλος, σκεπτική. Μετά, είπε: «Είσαι καλός σ'αυτά. Δε λάθεψα που σε προσέλαβα, Φένταρ.»

«Ευχαριστώ, Μεγαλειοτάτη.»

«Σταμάτα να με λες έτσι!» μούγκρισε η Νίθρα. «Γιατί θα χρησιμοποιήσω την Πειθώ επάνω σου.»

Ο Φένταρ μειδίασε.

Έφτασαν στην αγορά και διαπίστωσαν πως τα περισσότερα καταστήματα είχαν κλείσει για το βράδυ. Όσα ήταν χτισμένα, τουλάχιστον· γιατί η Νίθρα παρατήρησε ότι ορισμένοι έμπορες κάθονταν ακόμα κάτω απ'τις σκηνές τους. Πάντως, επικρατούσε μια γενικότερη νέκρα. Αναμφίβολα, δεν έρχονταν και πολλοίπραματευτάδες στην Ήανβαν, τον τελευταίο καιρό, λόγω των φημών που κυκλοφορούσαν, για τα Κτήνη των Βάλτων.

Αναρωτιέμαι τι σκοπεύει ο Νουτκάλι να κάνει, στο τέλος, μ'αυτά. Θα τα προστάξει να εισβάλουν στο Νούφρεκ και να το κατασπαράξουν;

Ζύγωσε τη σκηνή ενός έμπορα, ο οποίος καθόταν πίσω από έναν πάγκο και συζητούσε με μια γυναίκα· όταν είδε, όμως, ότι κάποιος είχε έρθει στο κατάστημά του, σταμάτησε την κουβέντα και ορθώθηκε, στρεφόμενος στο μέρος τους.

«Να κι ένα παράξενο θέαμα!» είπε, χαμογελώντας· μάλλον, δεν είχε και πολλούς πελάτες απόψε. «Καλησπέρα. Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;» Ήταν ένας ψηλός άντρας με λευκά μαλλιά...

...και η Ματιά της Νίθρα τής έδωσε αμέσως κι άλλες πληροφορίες γ'αυτόν: Σαράντα-τριών χρονών, κατά πάσα πιθανότητα· Ρουζβάνος, σίγουρα.

«Καλησπέρα,» του αποκρίθηκε. «Ρούχα θέλουμε. Ταξιδιωτικά.»

«Κάπες; Μπότες;»

«Ναι. Και πουκάμισα, παντελόνια, εσώρουχα· τα πάντα.»

«Μάλιστα,» είπε ο έμπορος. «Θα σας δώσω καλό εμπόρευμα, και θα σας κάνω και καλύτερη τιμή! Και οι τρεις σας θ'αγοράσετε, έτσι;» Η Νίθρα ένευσε.

«Περάστε, περάστε!» Ο έμπορος βγήκε πίσω από τον πάγκο του και ζύγωσε ένα μπαούλο. Έσκυψε και το άνοιξε. «Ωθράγκικα, ε; Και οι Ωθράγκος ξέρουν από κρύο. Ρίξτε μια ματιά. Βέβαια, κάπες, μπότες, και γάντια δεν έχει εκεί· ούτε εσώρουχα. Θα σας δείξω μετά, από αλλού.»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε η Νίθρα, μπαίνοντας στη σκηνή και κοιτάζοντας ολόγυρα. «Τι άλλα πράγματα πουλάς;» Μπορούσε να δει καρέκλες και μικρά τραπέζια· πίνακες (πρέπει να ήταν πίνακες!), σκεπασμένους με υφάσματα· βαλσαμωμένα ζώα και πτηνά: μια κουκουβάγια, μια σαύρα, ένα γεράκι· μερικά μηχανικά κατασκευάσματα, των οποίων τη χρήση η Νίθρα δεν μπορούσε να καταλάβει· μπουτίλιες με ποτά· και σάκους με ξηρούς καρπούς.

«Ό,τι βλέπεις, κοπελιά,» της αποκρίθηκε ο έμπορος. «Ό,τι βλέπεις. Και κάνω και καλές τιμές.» Της έκλεισε το μάτι.

«Ρούχα θέλουμε, μόνο. Μπορούμε να τα δοκιμάσουμε κάπου;»

«Σας σηκώνω ένα παραβάν, όποτε μου πείτε· μην ανησυχείτε.»

«Ευχαριστούμε.»

Ψαχούλεψαν μέσα στο μπαούλο, ανακατεύοντας τα ήδη ανακατεμένα περιεχόμενά του, και βρήκαν ο καθένας από ένα παντελόνι, ένα πουκάμισο, και ένα πανωφόρι.

«Είστε έτοιμοι;» ρώτησε ο έμπορος. Η Νίθρα ένευσε. «Από εδώ έχω κάποιες μπότες που μπορείτε να δείτε.» Άνοιξε έναν σάκο και άδειασε κάμποσες επάνω στον πάγκο του. «Μόνο που θα πρέπει να βρείτε μόνοι σας τα ζευγάρια, γιατί είναι λιγάκι μπλεγμένα, δυστυ-

χώς. Αλλά μη νομίζετε ότι δεν είναι καλές και γιαυτό τις έχω άνω-κάτω. Όπως θα βλέπετε, έχω τα πάντα άνω-κάτω εδώ πέρα,» είπε, καθώς άνοιγε ένα άλλο μπαούλο, «και είναι όλα πρώτης ποιότητας. Αξιίζουν τα λεφτά τους και με το παραπάνω.» Έβγαλε δύο κουτιά και τ'ακούμπησε κι αυτά στον πάγκο. «Εσώρουχα. Τα γυναικεία είναι εδώ.» Άνοιξε το ένα κουτί. «Λάθος· τ'αντρικά είναι εδώ. Κι εδώ είναι τα γυν-» Άνοιξε και το άλλο κουτί, για ν'αποκαλύψει κάτι σακουλάκια, από τα οποία ερχόταν μια αρωματική οσμή, σαν από χόρτο. «Συγγνώμη, δεν είναι εδώ.» Έκλεισε το κουτί, ενώ η Νίθρα, ο Φένταρ, κι η Χρυσοδάκτυλη κοιτούσαν τις μπότες και επέλεγαν.

Ο έμπορος έφερε ένα άλλο κουτί και το άνοιξε. «Εδώ είναι τα γυναικεία εσώρουχα.»

Όταν είχαν όλοι διαλέξει αυτά που ήθελαν, η Νίθρα ζήτησε από τον πραγματευτή να στήσει ένα παραπέτασμα, ώστε να τα δοκιμάσουν. Εκείνος υπάκουσε, πρόθυμα.

Η Ρουζβάνη μπήκε πρώτη και, ύστερα από λίγο, βγήκε ντυμένη με τα καινούργια της ρούχα (τα παλιά τα άφησε μέσα). Ζύγωσε τον Φένταρ και του ψιθύρισε: «Πόσα χρήματα έχεις μαζί σου; Εγώ είμαι ταπί.»

«Πενήντα κορόνες. Ήμουν προετοιμασμένος, σε περίπτωση που ο Σαμόλθιρ μάς άφηνε εδώ.»

«Εντάξει, τότε.»

Εν τω μεταξύ, η Χρυσοδάκτυλη είχε κρυφτεί πίσω από το παραπέτασμα, και την περίμεναν να παρουσιαστεί. Όταν βγήκε –ντυμένη κι αυτή με τα νέα της ρούχα–, πήρε τη θέση της ο Φένταρ, περνώντας πίσω από το σκούρο ύφασμα του εμπορού (ο οποίος είχε πάει πάλι στον πάγκο του και σιγομουρμούριζε μαζί με τη γυναίκα που ήταν καθισμένη εκεί).

«Πώς είσαι, Χρυσοδάκτυλη;» ρώτησε η Νίθρα.

Η Μιρλίμια κατέβασε το βλέμμα της στις καινούργιες της μπότες. «...Ντάξει.»

«Το πέραςμα του χρόνου θα σε κάνει να αισθανθείς καλύτερα· θα δεις,» είπε η Νίθρα, ακουμπώντας το χέρι της στον ώμο της Χρυσοδάκτυλης. «Ο χρόνος γιατρεύει τα πάντα.»

Η Μιρλίμια δεν αποκρίθηκε· έτσι, περίμεναν, σιωπηλά, τον Φένταρ να ντυθεί.

«Είναι καλοκαμωμένος, ε;» ψιθύρισε η Νίθρα στη Χρυσοδάκτυλη, υπομειδώντας.

Εκείνη βλεφάρισε. «Ποιος;»

«Ποιος λες εσύ;» Η Ρουζβάνη έδειξε, με το σαγόνι, το σκουρόχρωμο παραπέτασμα.

«Βλέπεις από πίσω;» απόρησε η Χρυσοδάκτυλη.

«Λιγάκι μόνο· μια σκιά. Εσύ δε βλέπεις τίποτα;»

«Όχι· αλλά τον έχω ξαναδεί γυμνό.»

«Αα...» έκανε η Νίθρα. «Πρέπει να παραδεχτώ ότι δεν το δείχνεις.»

«Τον απεχθάνομαι. Την άφησε να πεθάνει. Για χάρη σου.» Της έριξε ένα άγριο βλέμμα.

Η Νίθρα χρησιμοποίησε Πειθώ: «Δε μπορούσε να κάνει και πολλά, Χρυσοδάκτυλη. Μην τον κατηγορείς. Ήταν μάχη, και στις μάχες συμβαίνουν αυτά τα πράγματα. Δυσάρεστα μεν, αλλά συμβαίνουν.»

Είδε το βλέμμα της Μιρλίμιας να μαλακώνει, για λίγο· ένα δάκρυ έτρεξε απ' το δεξί της μάτι, γυαλίζοντας πάνω στο μάγουλό της.

Ο Φένταρ βγήκε από το παραπέτασμα. «Όλα εντάξει με τα δικά μου ρούχα,» είπε. «Το παντελόνι είναι λίγο φαρδύ, αλλά με τη ζώνη είναι μια χαρά.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε η Νίθρα. Κι εκείνης τα ρούχα –όχι μόνο το παντελόνι– ήταν λιγάκι φαρδιά (καθότι ο μέσος Ωθράγκος είναι πιο σωματώδης από τον μέσο Ρουζβάνο), όμως δεν την πείραζε.

«Χρυσοδάκτυλη;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» είπε η Μιρλίμια.

«Α! Υπέροχα!» Ο έμπορος σηκώθηκε και τους πλησίασε. «Σας ταιριάζουν απόλυτα· ούτε ραμμένα για την αφεντιά σας να ήταν!»

Είπαμε, όχι κι έτσι... σκέφτηκε η Νίθρα. «Πόσο σου οφείλουμε;» τον ρώτησε. «Σου έχουμε αφήσει και τα παλιά μας ρούχα πίσω από το παραπέτασμα.»

Ο έμπορος κατέβασε το παραβάν. «Θέλετε και κάπες, δε μου είπατε;»

«Ναι, σωστά· δείξε μας.»

«Μισό λεπτό να δω τι πιάνουν τούτα.» Έριξε μια ματιά στα ριγμένα ρούχα, παραμερίζοντάς τα με το πόδι, για να τα ξεχωρίσει, σαν να σιχαινόταν να τ'αγγίξει (*πράγμα όχι παράλογο!* έκρινε η Νίθρα).

«Ναι...» είπε, σκεπτικά. «Κοιτάξτε, είναι λιγάκι... εμ, *κουρέλια*, είν'η αλήθεια. Χε-χε· ναι, είναι λιγάκι *κουρέλια*. Τρία αρχοντικά.»

«Τρία αρχοντικά;» έκανε ο Φένταρ. Απ'ό,τι ήξερε, το αρχοντικό είχε περίπου την ίδια αξία με το κορονίδιο του Νόρβηλ. Ίσως να ήταν λίγο πιο βαρύ, αλλά πολύ λίγο. Ο έμπορας πήγαινε να τους ληστέψει!

«Καλέ μου κύριε, ποιος θ'αγοράσει αυτά τα πράγματα; Είναι βρόμικα *κουρέλια*.»

«Σίγουρα, όμως, θα μπορούσες να τα καθαρίσεις, να τα μπαλώσεις, και να τα πουλήσεις σε μια χαμηλή αλλά αξιοπρεπή τιμή,» είπε η Νίθρα, χρησιμοποιώντας Πειθώ. «Μη μας κλέβεις. Δέκα αρχοντικά, πιστεύω, θα ήταν σωστό να μας δώσεις.»

Ο έμπορος την κοίταξε με κάποιο δισταγμό· ύστερα, ένευσε. «Εντάξει, δέκα αρχοντικά, αλλά όχι περισσότερα. Θα σας δείξω τις κάπες τώρα.» Τράβηξε ένα μπαούλο κάτω απ'τον πάγκο του και το άνοιξε. «Ορίστε, κοιτάξτε.»

Διάλεξαν ο καθένας μία κάπα, και τις φόρεσαν πάνω απ'τα ρούχα τους, δένοντάς τες. Ήταν καλοφτιαγμένες και ζεστές.

«Τι πληρώνουμε, λοιπόν;» ρώτησε η Νίθρα.

«Δε θέλετε κι ένα ζευγάρι γάντια;» Ο έμπορος παρουσίασε ένα ξύλινο κουτί, ανοίγοντάς το. Ήταν γεμάτο με δερμάτινα γάντια. «Σας δίνω ένα ζευγάρι στον καθένα και, μαζί μ'όλα τα υπόλοιπα, μου δίνετε ογδόντα αρχοντικά, *μείον* δέκα για τα ρούχα σας, εβδομήντα· τι λέτε;»

Εβδομήντα αρχοντικά, σκέφτηκε ο Φένταρ: *δηλαδή, επτά βασιλικά, ή οχτώ-και-κάτι Νορβήλιες κορόνες*.

«Καλή φαίνεται η τιμή σου,» είπε η Νίθρα.

«Θα σε πληρώσουμε με νομίσματα απ'το Νόρβηλ,» του εξήγησε ο Φένταρ. «Δεν πιστεύω να σε πειράζει.»

«Κανένα πρόβλημα. Θα πρέπει, επομένως, να μου δώσετε...» Ο έμπορος άγγιξε το σαγόνι του και κοίταξε κάτι ράφια, αναμφίβολα υπολογίζοντας αριθμούς μέσα στο κεφάλι του. «Ογδόντα-τέσσερα κορονίδια.»

Δεν προσπαθεί να μας κοροϊδέψει, παρατήρησε ο Φένταρ. *Και φαίνεται να ξέρει καλά τις ισοτιμίες*. Τον πλήρωσε.

«Ευχαριστώ πολύ!» είπε ο έμπορος. «Καλή σας νύχτα. Μην ξεχάσετε τα γάντια σας.»

Βγαίνοντας πάλι στους δρόμους της Ήανβαν, ο Φένταρ ρώτησε τη Νίθρα: «Θα πας τώρα να επισκεφτείς την Αρχόντισσα ετούτου του μέρους;»

«Δεν ξέρω αν θα ήταν καλή ιδέα να τη συναντήσω μέσα στην άγρια νύχτα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Επιπλέον, αφού δεν έχει έρθει ακόμα κι ο Σαμόλθιρ, κι αφού είμαστε αναγκασμένοι να τον περιμένουμε, δεν πειράζει να την επισκεφτώ αύριο το πρωί. Μάλιστα, ίσως να είναι καλύτερα.»

«Επιστρέφουμε στο πανδοχείο, λοιπόν;» είπε ο Φένταρ.

Η Νίθρα ανασήκωσε τους ώμους. «Δε νομίζω ότι υπάρχει κάτι άλλο να κάνουμε.»

Έτσι, πήγαν στις *Θεάς το Σπίτι*, ενώ στον δρόμο περίμεναν ότι κάποιος θα επιχειρούσε να τους σκοτώσει, και ήταν κι οι τρεις τους τσιτωμένοι· όμως κανείς δεν το επιχείρησε, και ούτε η Νίθρα είδε καμία ύποπτη κίνηση, με τη Ματιά της.

Γιατί δε μας επιτίθενται; αναρωτήθηκε. *Δεν ξέρουν πού ακριβώς είμαστε;* Σίγουρα, οι Λεπιδοφόροι Γέρακες ήταν καλοί στη δουλειά τους· θα μπορούσαν άνετα να γλιστρήσουν μέσα στα σοκάκια της Ήανβαν και να χιμήσουν στη Νίθρα και τους συντρόφους της, ενώ περνούσαν από κάποιο σκοτεινό σημείο. Κι όμως, οι φονιάδες δε ζύγωναν. Αυτό περισσότερο ανησυχούσε τη Ρουζβάνη, παρά την καθησύχαζε.

Όταν μπήκε στο δωμάτιό της, στις *Θεάς το Σπίτι*, ξάπλωσε ανάσκελα στο κρεβάτι της και διπλώσε τα χέρια πίσω από το κεφάλι, αναλογιζόμενη την όλη κατάσταση και προετοιμάζοντας τα λόγια της για τη συζήτηση που θα έκανε με την Αρχόντισσα Κονθάρρα. Ως Ομιλήτρια, είχε διδαχτεί πως τα κατάλληλα λόγια μπορούσαν να αποτελέσουν μεγάλη διαφορά· και, όταν συναναστρέφεσαι με άρχοντες, οφείλεις να είσαι πολύ προσεκτικός με την Πειθώ και να τη χρησιμοποιείς διακριτικά. Όσον αφορούσε την Προσταγή, η Νίθρα απέκλειε τη χρήση της, αφού δεν ήταν καθόλου διακριτικό Χάρισμα και, άρα, χρήσιμο μόνο σε ακραίες περιστάσεις, όχι σε διπλωματικούς ελιγμούς.

Βέβαια, κανονικά δε θα έπρεπε να ήξερε τόσα πολλά γι'αυτήν, ούτε θα έπρεπε να ήξερε να τη χειρίζεται τόσο καλά. Άλλωστε, δεν πήγαινε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε που την εἶχε ἀποκτήσει –λιγότερο ἀπὸ μισὸς μῆνας, για την ακρίβεια. *Κι ὁμως, τη χρησιμοποίησα αποτελεσματικά ἀπὸ την πρώτη στιγμή κιόλας, για ν'ἀποδιώξω τα Κτήνη των Βάλτων*, συλλογίστηκε η Νίθρα, παραξενεμένη. Στην Πειθῶ εἶχε χρειαστεῖ να εκπαιδευτεῖ αρκετά, για να μπορεῖ να τη χειρίζεται με ακρίβεια και αποτελεσματικότητα. Πῶς, λοιπόν, ὅλα ετοῦτα τα νέα της Χαρίσματα εἶχαν ἐρθεῖ τόσο ξαφνικά; Πῶς ἦταν δυνατόν να τα θεωρεῖ κτῆμα της ἀπὸ την πρώτη στιγμή που παρουσιάστηκαν ἐντὸς της;

Μεγάλη Θεά, τι ξύπνησε μέσα μου; Η σκέψη ἦταν ἀνατριχιαστική. Η Νίθρα έπρεπε να παραδεχτεῖ πῶς αὐτά που της συνέβαιναν δεν ἦταν καθόλου, μα καθόλου, φυσιολογικά. Ὅταν πλησίασε ἐκεῖνη τη δίνη, την Πληγή της Διάμνερ Κρωθ, *μεταλλάχτηκε*. Ἀκόμα και τα μαλλιά της εἶχαν ἀλλάξει χρώμα· ἀπὸ μαύρα εἶχαν γίνεῖ κόκκινα. Καὶ τα μάτια της ἦταν, ἐπίσης, διαφορετικά· τουλάχιστον, ο Φένταρ ἔτσι της ἔλεγε. *Και ἔτσι εἶναι*, σκέφτηκε, ἀναλογιζόμενη τις φορές που εἶχε κοιτάξει το πρόσωπό της στον καθρέφτη.

Ποια εἶμαι τώρα; Εξακολουθῶ να εἶμαι η Νίθρα Ρίνκιλ;

Σηκώθηκε ἀπὸ το κρεβάτι και πλησίασε το παράθυρο του δωματίου της, ἀκουμπώντας τα χέρια στο περβάζι και ατενίζοντας ἔξω, τη νυχτερινή Ἑανβαν, και τη θάλασσα στα βόρεια, σκοτεινή και θυμωμένη.

Ο εαυτός μου με τρομάζει...

Έκανε ἓνα βήμα πρὸς τα πίσω, και πρόσταξε το παράθυρο: «Ἀνοίξε!»

Και το παράθυρο ἀνοίξε, ἀφήνοντας τον παγερό ἀγέρα να εἰσβάλλει στο δωμάτιο και να κάνει τα πορφυρά μαλλιά της Νίθρα ν'ανεμίσουν πάνω ἀπ'τους ὤμους της.

Το Κοσμικὸ Κέλενσμα... συλλογίστηκε. *Πῶς το ἔμαθα ἔτσι απλά; Διατάζω, και η Πραγματικότητα με υπακούει. Δε θα έπρεπε κανονικά να εἶχα εκπαιδευτεῖ πολὺ προτοῦ κάνω κτῆμα μου αὐτό το Χάρισμα;*

Μονάχα ο Φανλαγκόθ ίσως να μπορούσε να της απαντήσει σε τούτο· αλλά αυτός μιλούσε όποτε τον βόλευε, και πάντοτε έμοιαζε να βιάζεται.

Η Νίθρα ατένισε τον μαύρο, συννεφιασμένο ουρανό. *Ως πού φτάνουν οι δυνάμεις του Κοσμικού Κελεύσματος;* αναρωτήθηκε.

Και πρόσταξε: «*Βρέξε!*» υψώνοντας το χέρι της έξω απ' το παράθυρο. «*ΒΡΕΞΕ!*»

Το σύμπαν τραντάχτηκε.

Κάτι ακούστηκε να *βρυχάται*, οργισμένα.

Η Νίθρα ζαλίστηκε. Παραπάτησε.

(Ολάκερη η Κουαλανάρα στριφογύριζε.)

Δεν μπορούσε ν' αναπνεύσει.

(*Τι έκανα;*)

Το δωμάτιο ανατράπηκε.

Το κεφάλι της χτύπησε στο ξύλο του πατώματος.

Ένα μαύρο πέπλο τη σκέπασε.

.....
.....
.....

Πόνος στο κεφάλι.

Μούδιασμα στο σώμα.

Ο ψυχρός άνεμος την είχε συνεφέρει. Τα μάτια της άνοιξαν. Τα χέρια της τη βοήθησαν ν' ανασηκωθεί επάνω στο πάτωμα... τα χέρια της, που έτρεμαν.

Η Νίθρα μάζεψε τα γόνατά της και τύλιξε τους αγκώνες της γύρω τους, ακουμπώντας το μέτωπό της επάνω. Θέλοντας να κρυφτεί. Ένας απόκοσμος τρόμος την είχε καταλάβει. Σαν να είχε διαπράξει κάποιο κοσμικό έγκλημα και να φοβόταν την τιμωρία όντων πέρα από την ανθρώπινη κατανόηση.

Έμεινε έτσι για αρκετή ώρα, ώσπου κατάφερε να χαλιναγωγήσει τον φόβο της, να τον αποδιώξει όσο ήταν δυνατό, και να συνέλθει, να μπορέσει ν' αναπνεύσει πάλι ελεύθερα.

Απλώνοντας το δεξί της χέρι, πιάστηκε από την άκρη του περβαζιού και ορθώθηκε. Τα γόνατά της έτρεμαν· ίσα που είχαν τη δύναμη να τη στηρίζουν.

Απ' έξω, στον νυχτερινό ουρανό, τίποτα δεν είχε αλλάξει.

Όστε, και το Κοσμικό Κέλευσμα έχει τα όριά του, σκέφτηκε η Νίθρα, νιώθοντας πυρωμένες λόγχες να διαπερνούν τον εγκέφαλό της. Πρέπει να προσέβαλα κάποιον –ή κάτι– ανώτερο με την ενέργειά μου. Ή, μήπως, ήταν η οργή της Λιάμνερ Κρωθ που αισθάνθηκα; Ναι, μάλλον, αυτό ήταν: η οργή της Θεάς...

Η Νίθρα έκλεισε το παράθυρο, και το μαντάλωσε. Μεγάλη Μητέρα, συγχώρεσέ με.

Παραπάτησε ως το κρεβάτι, και ξάπλωσε.

Το κεφάλι της την πόνεσε. Ύψωσε το χέρι και το ψηλάφισε· ένα καρούμπαλο είχε σχηματιστεί στη δεξιά του μεριά, κάτω απ'τα κόκκινα μαλλιά της.

Να σε πάρει ο Λύκος, Νίθρα! Τι θες και πειραματίζεσαι δίχως λόγο; Το Κοσμικό Κέλευσμα, προφανώς, δεν ήταν ένα Χάρισμα με το οποίο μπορούσε κανείς να παίζει, και σήμερα το είχε ανακαλύψει με τον άσχημο τρόπο, τον οδυνηρό. Νόμιζε ότι το μυαλό της ακόμα στριφογύριζε μέσα στο κρανίο της.

Παραλίγο να τρελαθώ.

Σκεπάστηκε και προσπάθησε να κοιμηθεί.

Δε θα το ξαναεπιχειρήσω. Ο Φανλαγκόθ έπρεπε να με είχε προειδοποιήσει για τούτο.

Η Νίθρα άρχισε να φοβάται τον εαυτό της περισσότερο από πριν.

Και, κάπου ανάμεσα στην εξάντληση και στον υπερκόσμιο τρόμο, ο ύπνος την κέρδισε.

...Μια άβυσσος ανοίχτηκε κάτωθén της, και άρχισε να πέφτει στο κενό...

...Μαυρίλα ολόγυρα, κι ένας δαιμονισμένος άνεμος να λυσσομανά, βασανίζοντας τ'αφτιά της...

Κεφάλαιο 7

Πάνω από τα Αφρισμένα Κύματα

Οι ματιές που τους έριξαν οι φρουροί ήταν κάθε άλλο παρά φιλικές. Ωστόσο, δεν ήταν και εχθρικές· απλά, επιφυλακτικές, σαν να είχαν λόγο για να είναι προσεκτικοί.

«Θα θέλαμε να περάσουμε, για να μιλήσουμε με την Αρχόντισσα Κονθάρα,» δήλωσε η Νίθρα. Εκείνη, ο Φένταρ, και η Χρυσόδακτυλη στέκονταν επάνω στη λιθόστρωτη οδό που οδηγούσε στο φρούριο της Ήανβαν. Πίσω τους, ορισμένοι περαστικοί είχαν σταματήσει και τους κοιτούσαν· μάλλον, δεν έρχονταν κάθε μέρα επισκέπτες εδώ, ζητώντας πρόσβαση.

«Για ποιο λόγο; Και ποιοι είστε;» ρώτησε ο φρουρός. «Σας περιμένει;»

Η Νίθρα αντιλαμβανόταν πως, αν δε χρησιμοποιούσε Πειθώ, κατά πάσα πιθανότητα, δε θα την άφηναν να περάσει ανώνυμα· έτσι, επικαλούμενη το Ρουζβάνικο Χάρισμά της, είπε: «Ο λόγος μου είναι πολύ σημαντικός και επείγων. Η Αρχόντισσα Κονθάρα περίμενε, εδώ και καιρό, κάποιον να έρθει και να της μιλήσει για το θέμα που θα της μιλήσω. Η παρουσία μου θα τη χαροποιήσει· ενώ θα δυσαρεστηθεί τα μάλα, σε περίπτωση που μου απαγορέψετε την είσοδο.»

Οι φρουροί αλληλοκοιτάχτηκαν. Εκείνος που δεν είχε μιλήσει έννευσε, και ο άλλος είπε στη Νίθρα: «Πολύ καλά· μπορείτε να περάσετε.» Παραμέρισαν από το διάβα τους.

Η Ρουζβάνη και οι σύντροφοί της ανηφόρισαν την πλακόστρωτη οδό, κατευθυνόμενοι προς το φρούριο πάνω στο βράχο. Η πρώτη αισθανόταν λιγάκι κουρασμένη από τη χρήση της Πειθούς, αλλά πίστευε πως, σύντομα, θα συνερχόταν.

Οι συνέπειες του χτεσινοβραδινού της «πειράματος» με το Κοσμικό Κέλευσμα ακόμα την ενοχλούσαν. Το κεφάλι της της έριχνε σουβλιές, πού και πού, και τα μέλη της ήταν βαρύτερα απ'ό,τι συνήθως. Γι'αυτό κιόλας είχε κουραστεί έτσι απότομα, επικαλούμενη την Πειθώ. *Τι μ'έπιασε να ζητήσω βροχή; αναρωτιόταν τώρα. Περίμενα,*

πραγματικά, *ότι ο καιρός θα με υπάκουγε; Νίθρα, έχεις αρχίσει να παραγίνεσαι αλαζονική!*

Σταμάτησε μπροστά στην ανοιχτή πύλη του φρουρίου και ατένισε τους δύο μαχητές που στέκονταν εκεί, βαστώντας ασπίδες και δόρατα. Από τον ουρανό και τις επάλξεις, ακούγονταν τα γλαροπούλια να κρώζουν, και ο αέρας χτυπούσε δυνατά τον μεγάλο βράχο επάνω στον οποίο ήταν οικοδομημένη η ακρόπολη της Αρχόντισσας Κονθάρα.

«Χαίρετε,» είπε η Νίθρα στους στρατιώτες. «Ήρθαμε να επισκεφτούμε την Κυρά της Ήανβαν.»

«Σας περιμένει;» ρώτησε ο φρουρός. Το βλέμμα του ήταν το ίδιο επιφυλακτικό με αυτό των δύο προηγούμενων.

Κι ετούτο έκανε τον Φένταρ να παραξενευτεί. Είχε δει πολλούς στρατιώτες στη ζωή του, και ήξερε τις αντιδράσεις τους. Έτσι, μονάχα με έναν τρόπο μπορούσε να εξηγήσει τη συμπεριφορά αυτών εδώ: έμοιαζαν να αναμένουν κάποιο άσχημο περιστατικό, ή ίσως να πίστευαν πως η εργοδότηριά τους είχε τόσους εχθρούς που όφειλαν να την προστατεύουν από τον καθένα. Ό,τι απ'τα δύο κι αν ίσχυε, ήταν ανησυχητικό.

«Δεν περιμένει εμάς ακριβώς,» αποκρίθηκε η Νίθρα στον φρουρό, «αλλά ετούτα τα νέα τα περιμένει πολύ καιρό.» Φυσικά, είχε χρησιμοποιήσει πάλι την Πειθώ της· δεν είχε καμία όρεξη να τη διώξουν τώρα που είχε φτάσει ως εδώ.

Ο στρατιώτης στράφηκε και φώναξε σ'έναν άλλο: «Οδηγείστε την κυρία στη μεγάλη αίθουσα!» Και προς τη Νίθρα: «Περάστε.»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε εκείνη, καθώς έμπαινε στον περίβολο του φρουρίου, μαζί με τον Φένταρ και τη Χρυσοδάκτυλη.

Τρεις στρατιώτες τούς ζύγωσαν. «Ελάτε μαζί μας,» είπε η μία. Η Νίθρα και οι σύντροφοί της τους ακολούθησαν.

Η Μάτια της Ρουζβάνης ερευνούσε το χώρο, καθώς διέσχιζαν την αυλή, και σταμάτησε σ'ένα παράθυρο του κεντρικού οικοδομήματος της ακρόπολης. Ένας άντρας στεκόταν εκεί, ντυμένος με πέτσινη αρματωσιά και έχοντας μια μεταλλική πλάκα στο στέρνο... επάνω στην οποία ήταν λαξεμένο ένα γεράκι με τις φτερούγες ανοιχτές και το κεφάλι υψωμένο—

Όχι, Μεγάλη Θεά! Αυτοί εδώ;

Μέσα στο κεφάλι της νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει το γέλιο του Νουτκάλι ν'αντηχεί απόμακρο.

«Φένταρ!» ψιθύρισε, έντονα, στον Ωθράγκος, πλησιάζοντας το στόμα της στ'αφτί του. «Οι Γέρακες είναι εδώ! Δες αυτόν που μας κοιτάζει απ'το παράθυρο, επάνω δεξιά!»

Ο Φένταρ ξαφνιάστηκε. *Πρέπει να κάνει λάθος, συλλογίστηκε. Πώς να μπήκαν οι δολοφόνοι στο φρουρίο;* Έστρεψε, όμως, το βλέμμα του προς τα εκεί όπου του είπε η Νίθρα, και είδε ότι, όντως, κάποιος στεκόταν πίσω απ'το παράθυρο.

«Πώς το ξέρεις ότι είναι τέτοιος;»

«Έχει το έμβλημά τους λαξεμένο στο στήθος του.»

Ο Φένταρ δεν μπορούσε να το διακρίνει. Πάντως, ο άντρας που στεκόταν στο παράθυρο έμοιαζε να κοιτάζει κάτω με άνεση. Επομένως, δεν επρόκειτο για ύπουλη εισβολή στην ακρόπολη της Αρχόντισσας· οι Λεπιδοφόροι Γέρακες είχαν μπει κανονικά, σαν καλεσμένοι... Αλλά πώς;... Μα, φυσικά! Πρέπει να είχαν έρθει εδώ ζητώντας εργασία. Όμως γιατί να τους προσλάβει η Κονθάρα; Ορισμένες πιθανές απαντήσεις πέρασαν από το νου του Φένταρ: *Επειδή, μ'όλες αυτές τις φήμες για τα Κτήνη, δε θα έρχονται και πολλοί μισθοφόροι στην Ήανβαν· ή επειδή η Αρχόντισσα πιστεύει ότι οι Γέρακες θα καταφέρουν να σκοτώσουν τα τέρατα· ή επειδή έχει πολλούς εχθρούς και θέλει προστασία· ή επειδή έχει σκοπό να δολοφονήσει κάποιον...*

Πέρασαν την πύλη του κεντρικού οικοδομήματος του φρουρίου και διέσχισαν διαδρόμους.

Τα μάτια της Νίθρα κοιτούσαν ολόγυρα, προσπαθώντας να εντοπίσουν κανέναν άλλο Γέρακα. Όμως μάταια. Μονάχα μερικούς φρουρούς είδε, οι οποίοι δε διέφεραν από τους υπόλοιπους της Κονθάρα.

Μπαίνοντας στη μεγάλη αίθουσα, παρατήρησε πως ήταν άδεια.

«Καθίστε,» τους προέτρεψε η πολεμίστρια που είχε μιλήσει και πριν. «Θα ειδοποιήσουμε την Αρχόντισσα για την άφιξή σας. Ποιοι να της πούμε ότι τη ζητούν;»

«Θα αποκαλύψω το όνομά μου μόνο σ'εκείνη,» αποκρίθηκε η Νίθρα, χωρίς να χρησιμοποιήσει Πειθώ.

Η πολεμίστρια την κοίταξε με καχυποψία, αλλά είπε: «Όπως επιθυμείτε, κυρία.

»Τώρα, όμως, θα πρέπει να μας παραδώσετε τα όπλα σας, παρακαλώ.»

Η Νίθρα δίστασε για λίγο, αναλογιζόμενη ότι μέσα σε τούτο το οικοδόμημα βρίσκονταν οι Λεπδοφόροι Γέρακες. Ωστόσο, καταλάβαινε ότι δεν είχε άλλη επιλογή απ'το να υπακούσει· η Πειθώ δε μπορούσε να τη γλιτώσει από τούτο. Θα φαινόταν πολύ παράξενο αν αρνείτο, και η Κονθάρα πιθανώς να μη δεχόταν να τη συναντήσει.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε, κι έκανε νόημα στους συντρόφους της να παραδώσουν τα όπλα τους. «Μην κρατήσετε κανένα,» τους τόνισε, βέβαιη πως κι οι δυο θα είχαν κάποιο ξιφίδιο ή στιλέτο κρυμμένο επάνω τους.

Ελπίζω να ξέρει τι λέει, σκέφτηκε ο Φένταρ, ξεθηκαρώνοντας το σπαθί του.

Όταν παρέδωσαν τα όπλα τους, οι φρουροί τούς έψαξαν, τυπικά και διακριτικά, και εγκατέλειψαν τη μεγάλη αίθουσα, διαβεβαιώνοντάς τους πως η Κυρά της ακρόπολης θα ερχόταν εντός ολίγου.

Δύο υπηρέτες είχαν ήδη μπει στο δωμάτιο. «Να σας προσφέρουμε κάτι;» ρώτησε ο ένας.

«Ευχαριστώ, όχι,» απάντησε η Νίθρα, και πήρε θέση σ'ένα ανάκλιντρο, κοντά στο τζάκι.

«Όχι,» είπε κι ο Φένταρ, και κάθισε σε μια καρέκλα. Η Χρυσοδάκτυλη, χωρίς να πει τίποτα, θρονιάστηκε σ'έναν καναπέ. Κι έτσι όπως είχαν οι τρεις τους απλωθεί, έμοιαζαν να πιάνουν όλο το δωμάτιο.

Η Νίθρα παρατήρησε το χώρο, με τη Ματιά της.

.

. . . Μας παρακολουθούν! Πίσω από το κρύσταλλο ενός καθρέφτη μπορούσε να διακρίνει μια σκιερή φιγούρα. Ωστόσο, δεν είχε τη δυνατότητα να καταλάβει αν επρόκειτο για κάποιον από τους Λεπδοφόρους Γέρακες.

Σηκώθηκε από το ανάκλιντρό της. «Τελικά, θα πάρω ένα ποτήρι κρασί, αν υπάρχει.»

«Αμέσως, κυρία,» είπε ο υπηρέτης. Γέμισε ένα μακρύποδο ποτήρι και της το έδωσε.

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε η Νίθρα, μ'ένα χαριτωμένο χαμόγελο. Βάδισε μέσα στο δωμάτιο, πίνοντας μια μικρή γουλιά και παριστά-

νοντας πως παρατηρούσε το περιβάλλον –τους πίνακες, τις ταπετσαρίες, και τα βαλσαμωμένα κεφάλια ζώων.

Ο Φένταρ την κοίταζε, και πρόσεξε ότι υπήρχε κάτι το... μη-φυσιολογικό στον βηματισμό της. *Τι ψάχνει;* Είχε δει, με τη μαγική της ματιά, κάτι που δεν το είχαν δει εκείνος κι η Χρυσοδάκτυλη; Και γιατί δε μιλούσε; Γιατί δεν ερχόταν να τους το πει; Δεν ήθελε να τραβήξει την προσοχή κάποιου; Των υπηρετών, ίσως; *Όχι, δε νομίζω νάναι αυτό. Μάλλον, μας παρακολουθούν από κάπου, και προσπαθεί να ξεγελάσει τον κατάσκοπο...* Πρόσεχε, όμως, Νίθρα, γιατί ένας κατάσκοπος δε χρειάζεται πολύ για να γίνει δολοφόνος...

Η Νίθρα πλησίαζε τον καθρέφτη, αλλά τα μάτια της δεν ήταν εστιασμένα εκεί· προσποιείτο πως παρατηρούσε έναν πίνακα. Ύψωσε το ποτήρι στα χείλη της και ήπια μια γουλιά κρασί. Ύστερα, συνέχισε να βαδίζει... ζυγώνοντας κι άλλο τον καθρέφτη, και τώρα κοιτάζοντάς τον. Από πίσω του, μπορούσε να δει μια σκιερή φιγούρα, μα εξακολουθούσε να είναι αδύνατο να διακρίνει τα χαρακτηριστικά της. Ούτε καν αν ήταν άντρας ή γυναίκα δεν καταλάβαινε.

Στάθηκε μπροστά στο κάτοπτρο. Ήπια άλλη μια γουλιά κρασί. «Το ξέρω ότι με παρακολουθείς,» είπε.

Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη, πάραυτα, πετάχτηκαν επάνω, έτοιμοι να πολεμήσουν με τα χέρια και τα πόδια τους, αν χρειαζόταν.

Οι υπηρέτες αναπήδησαν, αιφνιδιασμένοι.

Η σκιερή φιγούρα πίσω από τον καθρέφτη στράφηκε και έφυγε, γρήγορα.

«Τι συμβαίνει;» απαίτησε η Μιρλίμια.

«Τίποτα το ανησυχητικό, ελπίζω,» είπε η Νίθρα, ενώ οι υπηρέτες γλιστρούσαν, διακριτικά, έξω απ' το δωμάτιο.

«Μας παρατάτε μόνους;» τους φώναξε ο Φένταρ.

«Άστους,» του είπε, απαλά, η Νίθρα.

«Γεράκι ήταν απο κεί πίσω;»

«Ίσως. Αλλά ας περιμένουμε την Αρχόντισσα. Καθίστε.» Η Νίθρα πήρε πάλι θέση στο ανάκλιτρο, εξακολουθώντας να παρατηρεί τη μεγάλη αίθουσα που τώρα ήταν τελείως άδεια, πέρα από εκείνη και τους συντρόφους της.

Αναρωτήθηκε αν η Κονθάρα ήταν με τον Νουτκάλι. Την είχε, άραγε, επισκεφτεί κι αυτήν ο «Προφήτης»; Της είχε υποσχεθεί ότι θα της έδινε το Θρόνο του Αετού;

Θα μάθουμε σύντομα, υποθέτω. Τώρα, δεν μπορώ να κάνω πίσω· δεν μπορώ να φύγω. Προσπάθησε να παραμείνει ψύχραιμη. Αν επιχειρούσαν να τη σκοτώσουν, τα Χαρίσματά της θα τη βοηθούσαν να παραμείνει ζωντανή, αλλά ο πανικός δε θα τη βοηθούσε σε τίποτα: μάλλον, θα την παρεμπόδιζε.

Η Αρχόντισσα Κονθάρα δεν άργησε να έρθει. Ήταν μια γυναίκα γύρω στα πενήντα (σαράντα-εφτά, την έκρινε η Ματιά της Νίθρα), με μακριά καστανά μαλλιά, έντονα βαμμένα. Είχε πρόσωπο λιγνό, δυνατό σαγόνι, και μεγάλη, λεπτή μύτη. Τα μάτια της ήταν στενά και παρατηρητικά. Φορούσε ένα κίτρινο φόρεμα με όμορφα κεντήματα επάνω.

Και δεν είχε έρθει μόνη. Γύρω της βρίσκονταν τέσσερις Λεπιδοφόροι Γέρακες και τέσσερις μαχητές της φρουράς της.

Πρέπει να τους εντυπωσίασα με την... ανακάλυψή μου, συλλογίστηκε η Νίθρα.

«Γιατί αυτή η αναστάτωση στην οικία μου;» απαίτησε η Αρχόντισσα Κονθάρα, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός της.

Η Νίθρα, ο Φένταρ, και η Χρυσοδάκτυλη είχαν ήδη σηκωθεί από τις θέσεις τους· και η πρώτη είπε: «Αρχόντισσα Κονθάρα, μας συγχωρείτε εάν προκαλέσαμε αναστάτωση. Δεν ήταν αυτή η πρόθεσή μας.»

Τα μάτια της Κονθάρα ήταν σκληρά, καθώς εστιάζονταν επάνω της. «Ποια είσαι;» ρώτησε, ευθέως. «Και πώς μπόρεσες να δεις πίσω απ'τον καθρέφτη;»

«Αρχόντισσά μου, τα μάτια μου είναι κοφτερά· πάντοτε μου το έλεγαν. Όσο για το ποια είμαι... με έχετε δει, ορισμένες φορές, στην Έρλεν. Είμαι η Νίθρα Ρίνκιλ, κόρη του αδελφού σας, Πρίγκιπα Ένκεριν, και ανιψιά σας.»

«Η Νίθρα;» Η Κονθάρα την κοίταξε από πάνω ως κάτω. «Τα τελευταία νέα που άκουσα για σένα ήταν πως ήσουν κυνηγημένη και μακριά από το Νούφρεκ. Επίσης, νομίζω ότι τα μαλλιά σου ήταν μαύρα...»

«Τα μαλλιά μου ήταν μαύρα,» συμφώνησε η Νίθρα. «Και, όσον αφορά το άλλο θέμα, επέστρεψα, Αρχόντισσά μου, και θα έλεγα πως έχουμε να συζητήσουμε πολλά οι δυο μας.»

«Μου ζητάς άσυλο;» ρώτησε η Κονθάρα.

«Όχι ακριβώς. Μπορούμε να μιλήσουμε ιδιαιτέρως, Αρχόντισσά μου;»

«Έχεις αποκτήσει μια κακή φήμη, ότι χρησιμοποιείς την Πειθώ σου μάλλον... ασύστολα, ανιψιά. Και, μάλιστα, κατά αρχόντων.»

«Δε χρειάζεται ν' ανησυχείτε για το Χάρισμά μου, Αρχόντισσα Κονθάρα. Είστε έξυπνη γυναίκα, και οι σκοποί μας συμπίπτουν, πιστεύω. Αντιπαθούμε τα ίδια πρόσωπα,» πρόσθεσε. Είχε χρησιμοποιήσει ελάχιστη από την Πειθώ της: μια σταγόνα ναρκωτικό μέσα σ' ένα ποτήρι κρασί.

«Ας συζητήσουμε,» αποκρίθηκε η Κονθάρα. «Ελπίζω, όμως, το *ιδιαιτέρως* να μην περιλαμβάνει και τους φίλους σου από εδώ.»

«Ασφαλώς και όχι.»

«Καλώς.» Η Κονθάρα έκανε νόημα στους στρατιώτες της να φύγουν, κι εκείνοι υπάκουσαν, γυρίζοντας.

Οι Λεπιδοφόροι Γέρακες τράβηξαν ξίφη από τις ζώνες τους, και σκότωσαν και τους τέσσερις μαχητές της ακρόπολης, προτού προλάβει κανείς να κινηθεί. Τα όπλα τους έκοψαν λαιμούς με τόση ταχύτητα και ακρίβεια που έμοιαζαν με τον άνεμο. Οι στρατιώτες της Αρχόντισσας σωριάστηκαν στο χαλί του πατώματος, αιμόφυρτοι και σπαρταρώντας, καθώς τα τελευταία αποθέματα ζωής εκτινάσσονταν από μέσα τους ως πορφυροί πίδακες.

Μεγάλε Άνκαραζ! εξεπλάγη ο Φένταρ. Τι δεξιολογία ήταν αυτή που είχαν επιδείξει ετούτοι οι μπάσταρδοι! Μέσα σ' όλους τους Πολέμους, λίγους είχε δει να κινούνται έτσι –*ελάχιστους!*

Την ίδια στιγμή που τούτα περνούσαν από το νου του Ωθράγκος, η Νίθρα φώναξε: «*Κονθάρα, τρέξε!*» επικαλούμενη τις δυνάμεις της Προσταγής.

Η Αρχόντισσα, πάραυτα, υπάκουσε, σαν κάποιος να την είχε κλοπήσει στην πλάτη.

Ο Φένταρ άρπαξε την καρέκλα στην οποία πριν από λίγο καθόταν. Η Χρυσοδάκτυλη έπιασε το σκάλευθρο του τζακιού.

«*Έξω!*» Πρόσταξε η Νίθρα τους Λεπιδοφόρους Γέρακες. «*Έξω!*»

Εκείνοι φάνηκαν ζαλισμένοι, για λίγο, μα δεν έφυγαν· στράφηκαν στη Ρουζβάνη και τους συντρόφους της, και βάδισαν καταπάνω τους.

Πώς στ'ανάθεμα αντιστέκονται στην Προσταγή; απόρησε η Νίθρα· κι αμέσως, επικαλέστηκε το Κοσμικό Κέλευσμα, διατάζοντας το χαλί: «Σταμάτησέ τους!»

Εκείνο σηκώθηκε, ανατρέποντας καρέκλες κι ένα τραπέζι· και, αναδιπλούμενο σαν φίδι, χίμησε στους Γέρακες, τα ξίφη των οποίων κινήθηκαν αστραπιαία, όπως και πριν, χτυπώντας το. Το χαλί δε φαινόταν να έχει πιθανότητες νίκης, καθώς οι λεπίδες το κατέσχιζαν και το διαπερνούσαν.

«Επάνω τους! Σκοτώστε τους!» Κέλευσε η Νίθρα τα έπιπλα, που σηκώθηκαν, λες και ήταν ζωντανά, κι έπεσαν καταπάνω στους φονιάδες –οι οποίοι τώρα έβγαζαν άναρθρες κραυγές, που δεν έμοιαζαν, όμως, με φωνές πόνου ή πανικού, αλλά με... καλέσματα. *Καλούνε τους συντρόφους τους εδώ!*

Η Κονθάρα, βλέποντας τα πράγματα μέσα στη μεγάλη αίθουσα να κινούνται από μόνα τους, λιποθύμησε, όχι πολύ μακριά από τη Νίθρα.

«Φένταρ! Σήκωσέ τη, Φένταρ!» είπε η Ρουζβάνη, κι εκείνος υπάκουσε, αφήνοντας κάτω την καρέκλα του και παίρνοντας την Αρχόντισσα της Ήανβαν στα χέρια.

«Νίθρα, δε φεύγουμε απ'τον καθρέφτη;» Η Χρυσοδάκτυλη έδειξε το κάτοπτρο.

«Σπάσε!» Κέλευσε η Ρουζβάνη, και το κρύσταλλο του καθρέφτη θρυμματίστηκε, αποκαλύπτοντας από πίσω ένα πέρασμα.

Η Μιρλίμια έτρεξε προς τα εκεί, και ο Φένταρ κι η Νίθρα την ακολούθησαν, όσο οι Γέρακες μάχονταν ακόμα με τα έπιπλα και το χαλί.

«Επιδιορθώσου!» είπε η Νίθρα στο κάτοπτρο, και τα κομμάτια κρυστάλλου επανενώθηκαν.

Αυτά είναι τρελά πράγματα! σκέφτηκε ο Φένταρ, δικαιολογώντας απόλυτα την Αρχόντισσα Κονθάρα που είχε λιποθυμήσει. *Οι Γέρακες, όμως, μάλλον ήξεραν για τις δυνάμεις της Νίθρα...*

Από το τέλος του διαδρόμου φαινόταν φως να βγαίνει από μια χαλαράδα, χαμηλά στο πάτωμα. Η Χρυσοδάκτυλη έτρεξε πρώτη προς

τα εκεί και παραμέρισε την κουρτίνα, μπαίνοντας σ'ένα μικρό δωμάτιο, όπου στέκονταν δύο άντρες, έχοντας ξεθηκαρώσει τα ξίφη τους.

«Αφήστε την Αρχόντισσα!» πρόσταξε ο ένας, που ήταν ξανθός και είχε κοντά μαλλιά και μούσι.

«Δεν την απαγάγουμε!» εξήγησε, βιαστικά, η Νίθρα, νιώθοντας λαχανιασμένη και κατάκοπη. «Θα τη σκότωναν!»

«Φρουροί!» φώναξε ο άλλος άντρας (που ήταν μελαχρινός με ξυρισμένο πρόσωπο), ζυγώνοντας την πόρτα κι ανοίγοντάς την. «Φρουροί!»

«Ποιοι θα τη σκότωναν;» ρώτησε ο ξανθός τη Νίθρα.

«Οι Λεπιδοφόροι Γέρακες.»

«Ψεύδεσαι!» την κατηγόρησε. «Είναι μισθοφόροι μας. Τους προσλάβαμε!»

Τρεις φρουροί μπήκαν στο δωμάτιο –δύο άντρες και μία γυναίκα, όλοι τους με ξίφη και ασπίδες.

«Παραδοθείτε!» γρύλισε ο μελαχρινός άντρας με το ξυρισμένο πρόσωπο.

«Πετάξτε τα όπλα σας!» Πρόσταξε η Νίθρα, νιώθοντας το κεφάλι της να διαμαρτύρεται έντονα. «Όλοι!»

Τα σπαθιά τους έπεσαν στο πάτωμα.

«Τι στο Λύκο;...» καταράστηκε ο μελαχρινός άντρας, έκπληκτος με τη δική του κίνηση και με την κίνηση των υπολοίπων.

«Ακούστε με, σας παρακαλώ!» είπε η Νίθρα, επικαλούμενη την Πειθώ, παρότι ήξερε ότι όλα τούτα είχαν αρχίσει να την καταβάλλουν. «Οι Λεπιδοφόροι Γέρακες θέλουν να με σκοτώσουν. Δουλεύουν για τη Βασίλισσα.» (Αυτό δεν ήταν ακριβώς αλήθεια, μα την εξυπηρετούσε τώρα, πίστευε.) «Είμαι η Νίθρα Ρίνκιλ, και ήρθα εδώ για να σας προσφέρω πολύτιμη βοήθεια. Άρχοντα Άθμαρκορ, δε μ'αναγνωρίζεις;» Απευθυνόταν στον ξανθό άντρα, ο οποίος ήταν γιος της Κονθάρα· τον είχε δει σε δεξιώσεις, στην Έρλεν.

Ο καθρέφτης στο άλλο άκρο του περάσματος ακούστηκε να σπάει.

Η Νίθρα στράφηκε, απότομα, νιώθοντας την καρδιά της ν'αναπηδά μέσα της. Είδε τους φονιάδες να έρχονται.

«Σταμάτησέ τους!» Κέλευσε την κουρτίνα, η οποία ξεγαντζώθηκε από το κουρτινόξυλό της και χίμησε καταπάνω τους, πετώντας.

«Μεγάλη Θεά!» αναφώνησε ο Άθμαρκορ. Προφανώς, δεν είχε ξαναδεί κάτι τέτοιο.

«Έξω!» Πρόσταξε η Νίθρα εκείνον και τους υπόλοιπους. «Βγείτε όλοι έξω!»

Υπάκουσαν, και η Ρουζβάνη τούς ακολούθησε, κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

«Τι συμβαίνει;» γρύλισε ο μελαχρινός άντρας. «Τι συμβαίνει, Άρχοντά μου;» Απευθυνόταν στον Άθμαρκορ, ο οποίος ήταν πολύ σατισμένος για ν'απαντήσει.

Η Νίθρα παραπάτησε. Η Χρυσοδάκτυλη τη στήριξε. «Είσαι καλά;»

«Κάθε άλλο παρά καλά είμαι. Πρέπει να φύγουμε απο δώ!» Νόμιζε ότι είχε πυρετό· το κεφάλι της φλεγόταν, τα πνευμόνια της πονούσαν, ζαλιζόταν...

«Άρχοντά μου,» είπε ο Φένταρ στον Άθμαρκορ. «Πάμε κάπου που θα είμαστε ασφαλείς. Οι Λεπιδοφόροι Γέρακες είναι φονιάδες!» Του έδωσε τη λιπόθυμη Αρχόντισσα Κονθάρα, κι εκείνος τη δέχτηκε στην αγκαλιά του.

«Ελάτε στον πύργο μου.»

Έτρεξαν, με τον Άρχοντα Άθμαρκορ να τους οδηγεί.

Από ένα παράπλευρο πέρασμα, οι Λεπιδοφόροι Γέρακες φάνηκαν να έρχονται.

«Πόσους προσλάβετε;» ρώτησε ο Φένταρ.

Εκείνη τη στιγμή, η Νίθρα σκόνταψε από την εξάντληση, και ο Ωθράγκος την άρπαξε και τη σήκωσε στα χέρια, μη σταματώντας καθόλου.

«...Φένταρ,» μουρμούρισε εκείνη. «Μη μ'αφήσεις να λιποθυμήσω· θα μας σκοτώσουν...»

Τα βήματα των φονιάδων ζύγωναν. Οι τρεις στρατιώτες του φρουρίου, λόγω του εξοπλισμού τους, δεν έτρεχαν το ίδιο γρήγορα με τον Φένταρ, τη Χρυσοδάκτυλη, τον Άρχοντα Άθμαρκορ, και τον μελαχρινό άντρα· έτσι, έμειναν πίσω, και οι Γέρακες τούς έφτασαν και τους σκότωσαν, μ'επιδέξιες σπαθιές.

«Φύγετε!» πρόσταζε ο Άθμαρκορ τούς σκοπούς που συναντούσαν στις γωνίες των διαδρόμων. «Οι Λεπιδοφόροι Γέρακες είναι φονιάδες και προδότες! Συγκεντρωθείτε κι επιτεθείτε τους!»

Ο Άρχοντας σταμάτησε μπροστά σε μια πόρτα, και ο μελαχρινός άντρας την άνοιξε. «Μπείτε,» είπε ο Άθμαρκορ, λαχανιασμένος. «Εδώ είναι ο πύργος μου.» Το μέτωπό του γυάλιζε από τον ιδρώτα, και το βλέμμα του ήταν αργιμένο.

Σαν τον πολεμιστή που αντικρίζει το θάνατο να πλησιάζει, και φοβάται πως δεν μπορεί να κάνει τίποτα για να τον εμποδίσει, παρατήρησε ο Φένταρ, έχοντας δει κι άλλους με παρόμοιες όψεις, στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ.

Μπήκε στον πύργο του Άρχοντα, εξακολουθώντας να κρατά τη Νίθρα στα χέρια και ρίχνοντάς της μια ματιά, για να δει αν είχε ακόμα τις αισθήσεις της. Τα μυστηριακά της μάτια ήταν ανοιχτά, αλλά το πρόσωπό της χλομό, άσπρο σαν το φρεσκοπλυμένο σεντόνι.

Ο μελαχρινός άντρας έκλεισε την πόρτα πίσω τους, και την αμπάρωσε.

Βρίσκονταν σ'ένα στρογγυλό, συμπαθητικό δωμάτιο, με τζάκι, δύο παράθυρα, μια μικρή βιβλιοθήκη, μια κάβα, ένα τραπέζι, και τέσσερα ανάκλιτρα.

Βήματα ακούστηκαν να κατεβαίνουν απ'τις σκάλες, και μια γυναίκα παρουσιάστηκε. Φορούσε γαλανό φόρεμα και είχε μακριά, λεία, ξανθά μαλλιά, που έπεφταν σχεδόν ως τη μέση της. Φαινόταν εξαιρετικά λεπτεπίλεπτη.

Τα μάτια της γούρλωσαν. «Άθμαρκορ! Τι συμβαίνει;»

«Δεν υπάρχει χρόνος να σου εξηγήσω, αγάπη μου— Ούτε εγώ δεν ξέρω. Όχι ακριβώς. Οι Λεπιδοφόροι Γέρακες αποδείχτηκαν προδότες. Είναι δολ—»

Κάποιος χτύπησε την πόρτα (*με τον ώμο, υπέθεσε ο Φένταρ*), κάνοντάς τη να τρανταχτεί.

«Ήρθαν!» σφύριξε η Χρυσοδάκτυλη.

«Επάνω! Ανεβείτε!» είπε ο Άθμαρκορ. «Λένθρα, επάνω! Επάνω! Πάρε και τον Κένμιν απ'το δωμάτιό του.»

Η ξανθιά γυναίκα, που ήταν φανερά ταραγμένη, κατένευσε και άρχισε ν'ανεβαίνει, γρήγορα, τις πέτρινες σκάλες.

Ο Άθμαρκορ και ο μελαχρινός άντρας την ακολούθησαν, και ύστερα απ'αυτούς, ο Φένταρ —που μετέφερε τη Νίθρα στα χέρια— και η Χρυσοδάκτυλη.

«Μπορείς να κάνεις κάτι;» ρώτησε ο Ωθράγκος τη Ρουζβάνη, ακούγοντας πίσω τους την πόρτα του πύργου να τραντάζεται.

«Το μόνο πράγμα που μου έρχεται να κάνω τώρα είναι να ουρλιάξω,» αποκρίθηκε, μουδιασμένα, η Νίθρα.

«Ελπίζω να μην το επιχειρήσεις, γιατί μπορεί να σωριάσεις όλες τις πέτρες ετούτου του καταραμένου πύργου επάνω μας.»

Μόλις πέρασαν από μια καταπακτή, ο Άθμαρκορ σταμάτησε και άφησε τους υπόλοιπους να τον προσπεράσουν, μένοντας πίσω, για να κλείσει το ξύλινο σκέπασμα, με μια κλοτσιά, και να το μανταλώσει με το πόδι, αφού κουβαλούσε την Αρχόντισσα Κονθάρα και δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει τα χέρια του.

«Άρχοντά μου,» είπε ο μελαχρινός άντρας. «Θα κάνω εγώ αυτή τη δουλειά.»

«Πήγαινε πάνω, Άρφεκεν!» αποκρίθηκε ο Άθμαρκορ. «Δεν έχει σημασία ποιος θα κλείνει τις καταπακτές. Σημασία έχει πόσο γρήγορα θα οργανωθούν οι μαχητές μας, για να χτυπήσουν αυτά τα καθάρματα.»

«Πόσους προσλάβετε, Άρχοντά μου;» ξαναρώτησε ο Φένταρ, καθώς η Λένθρα έβγαινε από ένα παράπλευρο δωμάτιο, μαζί μ'ένα μικρό αγόρι, πέντε ή έξι χρονών, το οποίο είχε πάρει στην αγκαλιά της.

«Είκοσι, νομίζω,» είπε ο Άθμαρκορ. «Η μητέρα το κανόνισε.»

«Γιατί;»

Άρχισαν πάλι ν'ανεβαίνουν σκάλες.

«Γιατί το κανόνισε η μητέρα;»

«Όχι. Γιατί τους προσέλαβε;»

«Δεν έχεις ακούσει όλες αυτές τις φήμες για τα Κτήνη των Βάλτων; Δεν είναι 'μόνο φήμες', ξέρεις!»

«Ναι, το ξέρω! και πολύ καλά, μάλιστα!»

Ανέβηκαν στο επόμενο πάτωμα. Από κάτω, ακούγονταν χτύποι στην καταπακτή.

«Ο Λύκος να τους φάει!» αναφώνησε ο μελαχρινός άντρας. «Τίποτα δεν τους σταματάει αυτούς τους διαβόλους;» Κοίταξε τη Νίθρα στην αγκαλιά του Φένταρ. «Είπες ότι θέλουν να σε σκοτώσουν, και είπες ότι τους έχει στείλει η Βασίλισσα· αλλά πώς ήξεραν ότι θα είσαι εδώ; Ή, μήπως, ήθελαν να μας σκοτώσουν όλους; Σχεδίαζε η Καλβάρθα να μας ξεπαστρέψει;» γρύλισε.

«Δεν αποκλείεται,» αποκρίθηκε η Νίθρα, δίχως να χρησιμοποιήσει Πειθώ (δεν άντεχε άλλο, και ήθελε να συγκεντρώσει τις δυνάμεις της για όταν θα τις χρειαζόταν άμεσα –κι αυτή η στιγμή, μάλλον, δε θα αργούσε!). «Τίποτα δεν αποκλείεται.»

Ο Άθμαρκορ είχε ήδη κλείσει την καταπακτή, κλοτσώντας την πάλι, και μανταλώνοντάς τη με το πόδι.

«Πόσα πατώματα έχει αυτός ο πύργος;» τον ρώτησε ο Φένταρ.

«Άλλο ένα.»

«Δε νομίζω ότι θάναι αρκετά για να τους κρατήσουν!»

«Ούτε κι εγώ, αλλά έχεις κάτι καλύτερο να προτείνεις;» Ο Άθμαρκορ στράφηκε κι άρχισε ν'ανεβαίνει τα τελευταία σκαλοπάτια.

Ο Φένταρ τον ακολούθησε. «Νίθρα,» είπε. «Προσπάθησε να μιλήσεις στον Φανλαγκόθ! Προσπάθησε να επικοινωνήσεις μαζί του. Αν δε μας βοηθήσει, θα καταλήξουμε κορακοβορά!»

Λες και μπορώ να τον φωνάξω όποτε εγώ θέλω, σκέφτηκε εκείνη. Και αναρωτήθηκε τι μπορούσε να κάνει, για να τους γλιτώσει από τούτη την κατάσταση. Τι ανόητη που είμαι! Αν δεν «πειραματιζόμουν» χτες βράδυ, τώρα δε θα είχα εξαντληθεί τόσο εύκολα.

Το βλέμμα της έπεσε στα πέτρινα σκαλοπάτια που ανέβαιναν. *Θα μπορούσα, άραγε, να κάνω τη σκάλα να ρίξει τους Γέρακες, καθώς θα έρχονται; ή θα με χτυπούσε πάλι εκείνη η ακατονόμαστη δύναμη; Πού βρίσκονται τα όρια του Κοσμικού Κελεύσματος; Πρέπει να μάθω περισσότερα γι'αυτό. Αλλά, μάλλον, αργά το σκέφτηκα!*

Βγήκαν στο ανώτερο πάτωμα του πύργου. Ο Άρφεκεν –όπως είχε αποκαλέσει ο Άθμαρκορ τον μελαχρινό άντρα– έσκυψε κι έκλεισε την καταπακτή, αμπαρώνοντάς την. Ο γύρω χώρος ήταν μια αρκετά μεγάλη βιβλιοθήκη, με ράφια και γραφεία.

«Νομίζω ότι μπορώ να σταθώ,» είπε η Νίθρα στον Φένταρ, κι εκείνος δε δίστασε να την αφήσει. Η Ρουζβάνη πάτησε σταθερά στα μποτοφορεμένα πόδια της. Ένιωθε καλύτερα τώρα. Λιγάκι.

Ο Άθμαρκορ απόθεσε την Αρχόντισσα Κονθάρα στην καρέκλα ενός γραφείου, και σκούπισε ιδρώτα απ'το μέτωπό του.

«Θα έλεγα ότι μας οφείλετε κάποιες εξηγήσεις τώρα,» είπε ο Άρφεκεν, κοιτάζοντας έντονα τη Νίθρα και τον Φένταρ.

«Άσε τις αηδίες, Άρφεκεν!» του γρύλισε ο Άθμαρκορ, πανικόβλητος. «Αν βγούμε ζωντανοί απο δώ, θα υπάρχει αρκετός χρόνος για εξηγήσεις.»

Ο μελαχρινός άντρας πήγε να απαντήσει· ύστερα, όμως, έκλεισε το στόμα του και ένευσε. Κι απ'το βλέμμα του, η Νίθρα έκρινε ότι δεν το έκανε μόνο από ευγένεια, αλλά συμφωνούσε πραγματικά με τον Άρχοντά του. Δε φαινόταν ανόητος άνθρωπος· απλά, τα είχε κι εκείνος χαμένα. Πράγμα απόλυτα κατανοητό.

Ο Φένταρ πλησίασε ένα παράθυρο και κοίταξε κάτω. Η αυλή του φρουρίου ήταν ανάστατη. Δε γινόταν μάχη, αλλά στρατιώτες έβγαιναν από τον στρατώνα και έτρεχαν προς το κεντρικό οικοδόμημα. *Όμως αποκλείεται να προλάβουν να μας γλιτώσουν. Να πάρει και να σηκώσει ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ αυτούς τους ηλίθιους Ρουζβάνους! Αν είχα τώρα ένα σπαθί, θα αισθανόμουν πολύ καλύτερα.*

Στράφηκε στον Άθμαρκορ, αλλά είδε πως το θηκάρι του ήταν άδειο. Φυσικά... η Νίθρα τούς είχε Προστάξει όλους να πετάξουν τα όπλα τους και, μετά, κανείς δεν τα είχε αρπάξει από κάτω. Άπαντες είχαν τρέξει να γλιτώσουν από τους φονιάδες.

«Υπάρχει κανένα σπαθί εδώ πέρα;» ρώτησε. «Κανένα ξιφίδιο, έστω; Οτιδήποτε με το οποίο να μπορούμε να πολεμήσουμε!»

«Έχω ακόμα αυτό,» είπε η Χρυσοδάκτυλη, υψώνοντας το σκάλευθρο του τζακιού που είχε πάρει απ'τη μεγάλη αίθουσα.

«Το οποίο, αναμφίβολα, θα μας σώσει όλους,» είπε ο Άρφεκεν, σαρκαστικά. Τράβηξε δύο ξιφίδια μέσα απ'την τουνίκα του και πέταξε το ένα στον Φένταρ, ο οποίος το έπιασε από τη λαβή, επιδέξια.

«Και νομίζεις ότι θα μας σώσουν τούτα τα μαραφέτια;» ρουθούνισε η Μιρλίμια. «Τίποτα δε μας σώζει τώρα. Εσύ δεν τους είδες αυτούς τους μπάσταρδους να μάχονται· εγώ τους είδα, και αμφιβάλλω αν κανένας μας εδώ μέσα είναι ισάξιος τους.»

Ο Φένταρ ένευσε. «Έχει δίκιο. Έτσι όπως σκότωσαν τους φρουρούς... δεν προλάβαμε να καταλάβουμε για πότε έγινε.»

«Μονάχα κάποιοι πολύ συγκεκριμένοι άνθρωποι θα μπορούσαν να πολεμάνε έτσι—» άρχισε η Χρυσοδάκτυλη, αλλά ένας χτύπος στην καταπακτή τη σταμάτησε.

«Μεγάλη Θεά!» φώναξε ο Άθμαρκορ. «Έφτασαν.»

«Και μονάχα αυτοί θα μπορούσαν να έχουν τόση δύναμη,» συνέχισε η Χρυσοδάκτυλη, «ώστε να σπάνε έτσι τις πόρτες και τις καταπακτές...»

«Τι στο Σάλ'γκρεμ'ρωθ μουρμουράς;» γρύλισε ο Φένταρ. «Σε ποιους αναφ—;»

«Ελάτε εδώ,» είπε η Νίθρα. «Εδώ όπου στέκομαι.»

«Γιατί;» απόρησε ο Φένταρ.

«Ελάτε,» επέμεινε εκείνη, και ο Ωθράγκος την πλησίασε. «Ελάνω στο χαλί. Κι εσείς, Αρχόντισσά μου.» Έκανε νόημα στη Λένθρα, που είχε ζαρώσει κοντά σ'ένα παράθυρο, μαζί με το γιο της. «Ελάτε κοντά μου.»

Η Χρυσοδάκτυλη στάθηκε πλάι στη Νίθρα, καθώς επίσης κι ο Άθμαρκορ κι ο Άρφεκεν.

«Άρχοντά μου,» είπε εκείνη, «πάρτε και τη μητέρα σας. Φέρτε την εδώ.»

«Γιατί; Δε σε καταλαβαίνω! Τι θα γίνει αν τη φέρω εδώ;»

Η καταπακτή αναπήδησε από ένα γερό χτύπημα· το μάνταλό της τραντάχτηκε, παραλίγο να ξεφύγει.

Ο Άθμαρκορ έτρεξε στο γραφείο και πήρε τη λιπόθυμη Αρχόντισσα Κονθάρα στα χέρια, όπως και πριν. Εν τω μεταξύ, η γυναίκα του κι ο γιος του είχαν πλησιάσει τη Νίθρα.

«Φένταρ, άνοιξε το παράθυρο!» πρόσταξε εκείνη.

Ο Ωθράγκος το άνοιξε, δίχως να ρωτήσει.

Το ξύλινο σκέπασμα της καταπακτής πετάχτηκε πάνω, ενώ το μάνταλο εκτοξευόταν στον αέρα, σπάζοντας.

Ο Άθμαρκορ έφτασε πλάι στη Νίθρα.

Ένας Λεπιδοφόρος Γέρακας ανέβηκε, βαστώντας δύο ξίφη, έτοιμα να λιανίσουν. Η ματιά του καρφώθηκε αμέσως στο στόχο του —την Ομιλήτρια.

«Απογειώσου, και βγες απ'το παράθυρο!» πρόσταξε η Νίθρα το χαλί, επικαλούμενη το Κοσμικό Κέλευσμα και νιώθοντας την ισχύ του να διαπερνά επώδυνα το σώμα και το νου της.

Για μια στιγμή, νόμιζε πως τίποτα δε θα συνέβαινε και όλοι τους θα πέθαιναν. Όμως το χαλί την υπάκουσε· υψώθηκε και βγήκε απ'το μεγάλο παράθυρο, μεταφέροντας εκείνη και τους υπόλοιπους έξω απ'τον πύργο.

Η Λένθρα ούρλιαξε. Ο Άθμαρκορ, κατάχλομος, έσφιξε την Αρχόντισσα Κονθάρα μέσα στα χέρια του, προσπαθώντας να μην παραπατήσει και πέσει, γιατί το χαλί από κάτω τους δεν ήταν καθόλου σταθερό· έκανε λακκούβες εκεί όπου πατούσαν τα πόδια τους, και ταλαντευόταν. Τα μάτια του μικρού Κένμιν είχαν γουρλώσει, καθώς κοίταζε κάτω. Το στόμα του Άρφεκεν είχε μείνει μισάνοιχτο. Η Χρυσοδάκτυλη κοίταζε γύρω-γύρω, σαν να ήθελε να βεβαιωθεί ότι δεν ονειρευόταν.

«Το Κέρατο του Σάλ'γκρεμ'ρωθ!» έκανε ο Φένταρ. «Δεν το πιστεύω αυτό!»

«Πέταξε!» Κέλευσε η Νίθρα το χαλί, δείχνοντας βόρεια. Και εκείνο πέταξε πάνω απ'το βράχο όπου βρισκόταν η ακρόπολη της Κονθάρα και πάνω απ'τη θάλασσα. Η Ρουζβάνη έχασε την ισορροπία της και σωριάστηκε στα γόνατα. Τα χέρια της γαντζώθηκαν στο επεξεργασμένο μαλλί, φοβούμενη ότι θα έπεφτε. Το κεφάλι της στριφογύριζε.

«Μη στέκεστε!» είπε η Χρυσοδάκτυλη. «Γονατίστε· αυτό το πράγμα δεν είναι σταθερό.»

Οι άλλοι υπάκουσαν, παρατηρώντας ότι μιλούσε λογικά. Η ίδια η Μιρλίμια, όμως, έμεινε όρθια· η ισορροπία επάνω στο παλλόμενο χαλί δε φαινόταν να τη δυσκολεύει.

«Νίθρα! Πού μας πηγαίνεις;» ρώτησε ο Φένταρ.

Η Ρουζβάνη, που ένιωθε το νου της να φλέγεται από την ισχύ του Κοσμικού Κελεύσματος και το στομάχι της ν'ανακατεύεται από την ανώμαλη πτήση του μάλλινου μεταφορικού τους μέσου, δε νόμιζε ότι μπορούσε ν'απαντήσει, και δεν απάντησε. Συνέχισε να κρατιέται γερά, αναρωτούμενη κι η ίδια πού πήγαιναν.

Από κάτω τους, έβλεπε τη θάλασσα νάναι φουρτουνιασμένη.

Μεγάλη Μητέρα! Τα πράγματα δεν είναι καθόλου όπως νόμιζα! συλλογίστηκε.

Ιπτάμενο χαλί! Σε κάτι παραμύθια που είχε διαβάσει, τα ιπτάμενα χαλιά των Νότιων Ρουζβάνων δεν έκαναν λακκούβες εκεί όπου έβαζες τα πόδια, τα χέρια, και τα γόνατά σου, ούτε πετούσαν τόσο ανώμαλα! Για μια στιγμή, σκέφτηκε να το προστάξει να τεντωθεί, ώστε να μην κάνει κοιλιές, και να πετάξει ευθύγραμμα, όχι πάνω-κάτω συνεχώς· μα, ύστερα, απέρριψε την ιδέα, γιατί φοβόταν μη λιποθυ-

μήσει από την εξουθένωση. Δεν ήθελε με τίποτα να χάσει τις αισθήσεις της εδώ πάνω!

–Γιατί η θάλασσα πλησιάζει;

«Νίθρα, πέφτουμε!» άκουσε τον Φένταρ να γρυλίζει πλάι της.

«Είστε τρελοί;» ούρλιαξε ο Άρφεκεν. «Θα μας σκοτώσετε!»

Οι Γέρακες θα σας είχαν ήδη σκοτώσει, αν είχατε μείνει πίσω, ηλίθιε! σκέφτηκε η Νίθρα, αλλά δε μίλησε, γιατί πάλι δε νόμιζε ότι θα τα κατάφερνε να φωνάξει.

Έπρεπε, όμως, να προστάξει το χαλί να–

Έχασαν κι άλλο ύψος, απότομα!

Η Λένθρα ούρλιαζε σαν να την έσφαζαν.

Η Νίθρα έμπηξε τα νύχια της στο μαλλί του μεταφορικού τους μέσου.

«...Νίθρα!» γρύλισε ο Φένταρ. «Κάνε κάτι γιατί άμα κατεβούμε ζωντανοί απ’ αυτό το πράμα μα τα Οκτώ Κέρατα του Σάλ’γκρεμ’ρωθ θα σε σαπίσω στο ξύλο!»

Η απόστασή τους από τη θάλασσα μειώθηκε ακόμα περισσότερο. Τα κύματα βρίσκονταν κοντά.

Η Νίθρα προσπάθησε να συγκεντρώσει τις δυνάμεις της... αλλά δεν τα κατάφερε. Ζαλιζόταν και πονούσε, στο νου κυρίως. Έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στο μαλλί του χαλιού, μη θέλοντας να κοιτάζει κάτω.

«Να σε πάρ’ ο Σάλ’γκρεμ’ρωθ Νίθρα!» βρυχήθηκε ο Φένταρ, βέβαιος ότι η φωνή του χανόταν ανάμεσα στα ουρλιαχτά της γυναίκας του Άθμαρκορ και στα πανικόβλητα γκαρίσματα του Άρφεκεν.

Το χαλί βούτηξε στην οργισμένη θάλασσα.

Κεφάλαιο 8

Γεράκια και Πνεύματα

Το παγωμένο νερό τη συνέφερε απότομα, ξυπνώντας τις αισθήσεις της, καθαρίζοντας το μυαλό της, και κάνοντας το σώμα της να αντιδράσει αμέσως, κλοτσώντας και κουνώντας τα χέρια, για να κολυμπήσει και να βγει στην επιφάνεια.

Ετούτη ήταν η *δεύτερη* φορά μέσα στο χρόνο που βρισκόταν στη θάλασσα, παρασυρόμενη από τα κύματα σαν ξύλινο συντρίμμι. Αναρωτιόταν τι άλλο θα συνέβαινε, μέχρι να βγει ο χειμώνας!

Το κεφάλι της ξεπρόβαλε στην επιφάνεια, και η Νίθρα πήρε βαθιές ανάσες, για να γεμίσει τα πνευμόνια της με αέρα— Ένα κύμα τη χτύπησε καταπρόσωπο, δίνοντάς της να πει αλμυρό νερό. Εκείνη έβηξε δυνατά, φτύνοντας και καθαρίζοντας τα μάτια, με τα χέρια της, ενώ, συγχρόνως, προσπαθούσε να μείνει στον αφρό και να μη βυθιστεί πάλι.

«*Φένταρ!*» φώναξε, και, ύστερα, κοίταξε ολόγυρα, προσπαθώντας να τον εντοπίσει. Είδε τρεις φιγούρες να παλεύουν με τα κύματα: τον Άθμαρκορ, την Αρχόντισσα Κονθάρα (που, προφανώς, είχε συνέλθει από την ψυχρολουσία), και τη Χρυσοδάκτυλη. *Πού είναι οι άλλοι;*

«*Νίθρα!*» Στράφηκε, και είδε τον Φένταρ να έρχεται, κολυμπώντας. Στην πλάτη του ήταν πιασμένο ένα μικρό αγόρι: ο Κένμιν, ο γιος του Άθμαρκορ. «*Θα σε σκοτώσω!*»

Παραδίπλα, ο Άρφεκεν βοηθούσε τη Λένθρα να μην παρασυρθεί κάτω από τα κύματα.

Είμαστε όλοι καλά, για την ώρα, σκέφτηκε η Νίθρα. *Αν μπορεί να θεωρηθεί «καλά» η κατάστασή μας...*

«*Νίθρα!*» Ο Φένταρ ζύγωσε, λαχανιασμένος. «*Γιατί στις Πέντε Ουρές του Σάλ'γκρεμ'ρωθ δεν κράτησες το ρημάδι το χαλί στον αέρα;*»

«*Είσαι ηλίθιος; Δεν μπορούσα! Ζαλιζόμουν και είμαι εξουθενωμένη!*»

Ένα κύμα τούς έλουσε και τους τρεις. Ο Κένμιν έβηξε δυνατά.

«*Είσαι καλά, μεγάλε;*» τον ρώτησε ο Φένταρ.

«Δεν ξέρω να κολυμπάω, κύριε,» του είπε εκείνος.

«Μη φοβάσαι· απλά, κρατήσου γερά.» Και προς τη Νίθρα: «Έχεις κάποιο τρόπο να μας πάρεις απο δώ;»

«Το λιμάνι δεν είναι μακριά!» Η Νίθρα έδειξε. «Θα κολυμπήσουμε.»

«Αυτό το είχα σκεφτεί και μόνος μου,» αποκρίθηκε ο Φένταρ, αρχίζοντας να κολυμπά και κάνοντας νόημα στη Χρυσοδάκτυλη και τους άλλους να τον ακολουθήσουν.

Η συμπεριφορά του είχε θυμώσει τη Νίθρα. *Τι στο Λύκο νομίζει ότι είμαι; Κάποια μυθική θεά, που θα χτυπήσω τα δάχτυλά μου και θα μας μεταφέρω στην ακτή;*

Έριξε μια ματιά στους υπόλοιπους. Ο Άρφεκεν δε φαινόταν να δυσκολεύεται ιδιαίτερα στην κολύμβηση, ακόμα και καθώς βοηθούσε τη Λένθρα, η οποία δεν έμοιαζε να ξέρει να κολυμπά. Η Χρυσοδάκτυλη βοηθούσε και την Αρχόντισσα Κονθάρα και τον Άθμαρκορ, ταυτοχρόνως, κολυμπώντας ανάμεσά τους. *Μεγάλη Θεά, είναι καταπληκτική!* σκέφτηκε η Νίθρα. Δε γνώριζε ότι η Μιρλίμια μπορούσε να κάνει τέτοια πράγματα. Τίποτα δεν την παρακώλυε· παντού ήταν βολικά. Πρέπει να είχε εκπαιδευτεί σε διάφορα περιβάλλοντα.

Η Νίθρα, σύντομα, κουράστηκε να κολυμπά. Το παγωμένο νερό την είχε, αρχικά, συνεφέρει, μα η κόπωση δεν είχε χαθεί, ξαφνικά, από το σώμα της και, μετά από λίγη κολύμβηση, τα χέρια και τα πόδια της βάρυναν, έγιναν σαν πέτρες.

Και κοντά της δε βρισκόταν κανένας για να τη βοηθήσει...

Από το λιμάνι, όμως, μπορούσε να δει βάρκες να έρχονται. Κάποιοι πρέπει να τους είχαν ατενίσει από απόσταση και να είχαν στείλει βοήθεια.

Αλλά είμαι μακριά τους. Να πάρει! σε ποιον να φωνάξω; Όπως είχε παρατηρήσει, ο Φένταρ βοηθούσε τον Κένμιν, ο Άρφεκεν τη Λένθρα, η Χρυσοδάκτυλη και την Κονθάρα και τον Άθμαρκορ.

Βυθίστηκε κάτω από τα κύματα. *Όχι!* Η κάπα της την τραβούσε. Η Νίθρα την έλυσε, γρήγορα, από το λαιμό της και την έσπρωξε μακριά. Οι μπότες της! Τις έβγαλε κι αυτές, ενώ αισθανόταν τον αέρα να τελειώνει στα πνευμόνια της. Ύστερα, πάλεψε με τη θάλασσα. *Επάνω! επάνω! επάνω! επάνω!*

Το κεφάλι της βγήκε από το νερό. Αέρας!

Τα κύματα την τύλιξαν.

Την παρέσυραν. *Όχι! Αφήστε με! Μεγάλη Θεά, βοήθησέ με!*

Κλοτσούσε και πάλευε, έχοντας την εντύπωση ότι τα μέλη της κινούνταν πολύ αργά. Δε θα γλίτωνε έτσι...

Ξαφνικά, βρέθηκε επάνω, και πήρε όσο αέρα πρόλαβε, προτού η θάλασσα την καταπιεί ξανά.

Χτύπησε σε κάτι στερεό. *Ένας βράχος!* Πιάστηκε πάνω στη βραχονησίδα μ'όλη της τη δύναμη, και ούρλιαξε: *Βοήθεια! Βοήθεια! ΒΟΗΘΕΙΑ!*

Μια βάρκα τη ζύγωνε.

Η Νίθρα κούνησε το χέρι.

Έφτασαν κοντά της. Ένας άντρας την άρπαξε και την τράβηξε πάνω, μέσα στο ξύλινο σκάφος. Εκείνη έπεσε στα βρεγμένα σανίδια, και λιποθύμησε.

Ο Φένταρ καθόταν μέσα σε μια βάρκα, μαζί με τον μικρό Κένμιν, τον Άρφεκεν, και τη Λένθρα, η οποία ήταν μισολιπόθυμη.

«Ποιοι είστε;» ρώτησε ένας άντρας, μάλλον από τους λιμενοφύλακες. Ήταν ψηλός και είχε μαύρο μουστάκι· νέος, όχι πάνω από είκοσι-πέντε. «Και πώς βρεθήκατε στα κύματα; Είδαμε κάτι... κάτι να πετάει πάνω από τη θάλασσα και, μετά, να πέφτει...»

«Εμείς ήμασταν,» τον διαβεβαίωσε ο Φένταρ.

«Η κυρία είναι η Αρχόντισσα Λένθρα, σύζυγος του Άρχοντα Άθμαρκορ, γιου της Αρχόντισσας Κονθάρα,» είπε, επίσημα, ο Άρφεκεν. «Και ο μικρός είναι ο γιος της, Κένμιν.»

«Αρχόντισσά μου.» Ο λιμενικός έκανε μια υπόκλιση. «Θα θέλατε κάτι;»

«...Όχι. Πού είναι ο σύζυγός μου; Τον βρήκατε;»

«Είναι και ο Άρχοντας Άθμαρκορ...;» Ο άντρας είχε χάσει τα λόγια του.

«Και αυτός και η Αρχόντισσα Κονθάρα,» του είπε ο Άρφεκεν.

Ο λιμενικός κοίταξε στην αντικρινή βάρκα. «Πρέπει να τους έχουν πιάσει, κύριε. Τρεις ναυαγοί είναι μέσα στο σκάφος. Ποιος άλλος βρίσκονταν στη θάλασσα μαζί τους;»

«Η Χρυσοδάκτυλη, μια φίλη μου,» εξήγησε ο Φένταρ, και ορθώθηκε, στηριζόμενος στο κατάρτι της βάρκας, που τα πανιά της ήταν, επί του παρόντος, κλειστά και δύο γεροδεμένοι άντρες κωπηλατούσαν. «Και μία ακόμα...» *Η Νίθρα*. «Πού είναι; Δεν τη βρήκατε;»

«Δε βλέπω κανέναν άλλο,» αποκρίθηκε ο λιμενικός.

«Κι αυτή η βάρκα που έρχεται;» Ο Φένταρ έδειξε.

«Δεν μπορώ να δω τόσο μακριά, κύριε! Ίσως να έχει κάποιον μέσα, δεν ξέρω...»

Ο Φένταρ ακούμπησε την πλάτη του στο κατάρτι. *Ήταν εξουθενωμένη, σκέφτηκε. Έπρεπε να την είχα βοηθήσει. Αν πνίγηκε... Αν πέθανε κι αυτή σαν την Αστρογέννητη... Όχι. Μάλλον, θα την έχουν στη βάρκα που έρχεται· αυτή είναι η δουλειά τους.* Ωστόσο, αισθανόταν μια έντονη ανησυχία εντός του. Και αναρωτήθηκε γιατί. Δεν τον ενοχλούσε μόνο το γεγονός ότι θα έχανε την ανταμοιβή που του είχε υποσχεθεί η Νίθρα. *Ίσως, τελικά, να την έχω συμπαθήσει, την τρελή Ρουζβάνη...* συλλογίστηκε, υπομειδιώντας. *Ναι, σίγουρα την έχω συμπαθήσει, παρότι είναι τόσο παράξενη.*

Η βάρκα τους δεν άργησε να φτάσει στο βόρειο τμήμα του λιμανιού της Ήανβαν. Ο λιμενοφύλακας έριξε ένα σχοινί σ'έναν άλλο άντρα που στεκόταν στην αποβάθρα, κι εκείνος το έδεσε στη δέστρα.

Ο Φένταρ έψαξε για Γέρακες, μα δεν είδε κανέναν. Αλλά, βέβαια, πώς μπορούσε να είναι βέβαιος; Ίσως να κρύβονταν και να περίμεναν. Βγήκε απ'το σκάφος, προετοιμασμένος για κάθε ενδεχόμενο. Κανείς δεν του επιτέθηκε· τίποτα ασυνήθιστο δε συνέβη.

Η δεύτερη βάρκα άραξε παραδίπλα, και η Αρχόντισσα Κονθάρα, η Χρυσοδάκτυλη, και ο Άθμαρκορ βγήκαν και ζύγωσαν τον Φένταρ, τη Λένθρα, τον Κένμιν, και τον Άρφεκεν. Ο Άθμαρκορ αγκάλιασε τη σύζυγο και το γιο του, και μίλησαν ψιθυριστά αναμεταξύ τους.

«Περιμένω να μου πείτε τι στο Λύκο συμβαίνει!» είπε η Κονθάρα, έχοντας το βλέμμα της καρφωμένο στον Ωθράγκος. «Γιατί οι Λεπιδοφόροι Γέρακες σκότωσαν τους φρουρούς μου; Και τι... τι ήταν εκείνες οι ψευδαισθήσεις που έβλεπα;»

«Σε ποιες ψευδαισθήσεις αναφέρεστε, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Νομίζω πως είδα το... το χαλί να σηκώνεται και να—!»

«Το χαλί σηκώθηκε.»

Η Κονθάρα έκλεισε το στόμα της, κοιτάζοντάς τον με δυσπιστία.

«Είναι αλήθεια, Αρχόντισσά μου,» της είπε ο Άρφεκεν. «Αυτή η γυναίκα, που» –χαμήλωσε τον τόνο της φωνής του– «υποστηρίζει ότι είναι η καταζητούμενη Νίθρα Ρίνκιλ μπορεί και κάνει παράξενα πράγματα. Είναι μάγισσα –δεν εξηγείται αλλιώς. Την είδα ο ίδιος να προστάζει μια κουρτίνα να πέσει πάνω στους Γέρακες· και, αργότερα, πρόσταξε ένα χαλί να μας πετάξει έξω από την ακρόπολή σας.»

«Πού βρίσκεται τώρα;» απαίτησε η Κονθάρα.

Ο Φένταρ κοίταξε την τρίτη βάρκα που ερχόταν. «Αν είναι ζωντανή, εκεί μέσα, Αρχόντισσά μου.»

Περίμεναν, σιωπηλά. Όσπου το σκάφος έφτασε στην αποβάθρα και άραξε. Οι λιμενοφύλακες βγήκαν, και ένας κρατούσε στα χέρια του μια γυναίκα με μακριά, πορφυρά μαλλιά.

«Είναι ζωντανή;» ρώτησε ο Φένταρ, αμέσως.

«Ναι,» απάντησε ο άντρας. Μια κοπέλα –η οποία πρέπει, επίσης, ν’ανήκε στη λιμενοφυλακή της Ήανβαν– άπλωσε μια κάπα στο ξύλινο δάπεδο της αποβάθρας, και ο λιμενοφύλακας απόθεσε τη Νίθρα εκεί. «Είχε πει κάμποσο νερό, βέβαια, αλλά τώρα είναι ’ντάξει. Πηγαίντε τη σ’ένα ζεστό μέρος και θα συνέλθει.»

Ξέρω πολλά ζεστά μέρη, συλλογίστηκε ο Φένταρ· *αλλά, ετούτη τη στιγμή, δεν μπορώ να σκεφτώ ούτε ένα ασφαλές μέρος...* «Αρχόντισσά μου,» είπε, στρεφόμενος στην Κονθάρα, «υπάρχει κάποιο μέρος όπου δεν έχουν τη δυνατότητα να εισβάλουν οι Λεπιδοφόροι Γέρακες; Κάποιο μέρος ασφαλές;»

«Δε θ’ανεχτώ αυτή την προδοσία τους!» δήλωσε η Κυρά της Ήανβαν. «Οι στρατιώτες μου θα τους σκοτώσουν όλους. Δε χρειάζεται ν’ανησυχείς γι’αυτό, όποιος κι αν είσαι.»

«Η φρουρά της ακρόπολης έχει ήδη ειδοποιηθεί, μητέρα,» είπε ο Άθμαρκορ, «και οι δολοφόνοι είναι μόνο είκοσι.»

«Είκοσι *προσλάβετε,*» τόνισε ο Φένταρ· «πόσοι, όμως, βρίσκονται στο πλοίο τους;»

«Δεν ξέρω,» είπε η Κονθάρα. Και συνοφρυώθηκε. «Πράγματι, ίσως να είναι περισσότεροι...»

«Με συγχωρείτε, Αρχόντισσά μου, αλλά και είκοσι δεν είναι λίγοι,» παρενέβη η Χρυσοδάκτυλη. «Μάλλον, είναι *πάρα* πολλοί.»

«Τι εννοείς;» τη ρώτησε ο Φένταρ. «Κάτι ήθελες να μας πεις πριν· κάτι γι'αυτούς.»

Η Μιρλίμια ένευσε. «Ναι. Είμαι σχεδόν βέβαιη ότι πρόκειται για νεκρενοικημένους δολοφόνους, Φένταρ.»

Τα μάτια του Ωθράγκος γούρλωσαν. «Όχι...»

«Ποιοι άλλοι θα πολεμούσαν έτσι; Ένας Μιρλίμιος φονιάς δε μάχεται τόσο γρήγορα· το ξέρω καλά αυτό.»

«Έχεις ξαναδεί νεκρενοικημένο εν δράσει;»

«Ναι.»

«Αν όντως είναι νεκρενοικημένοι, τότε... καταλαβαίνω ακριβώς τι θες να πεις, Χρυσοδάκτυλη...»

Ο Φένταρ στράφηκε στην Κονθάρα. «Αρχόντισσά μου, πρέπει να σας εξηγήσω κάτι που ίσως να σας φανεί περίεργο—»

«Περίεργο;» έκανε εκείνη, και γέλασε κοφτά, σαρκαστικά. «Σήμερα είδα αρκετά *περίεργα* πράγματα, θα έλεγα! Πάντως, αν είναι να μου εξηγήσεις τι είναι οι νεκρενοικημένοι, μην μπαίνεις στον κόπο· ξέρω.»

«Ξέρετε...;»

«Έχω ακούσει γι'αυτούς.»

Έχετε, μήπως, προσλάβει και κανέναν παλιότερα; δεν μπόρεσε παρά ν'αναρωτηθεί ο Φένταρ.

«Τι θα κάνουμε τώρα;» ρώτησε ο Άθμαρκορ.

«Θα πρότεινα να πάμε σε κάποιο άσημο μέρος,» είπε ο Άρφεκεν, «μέχρι η θύελλα να κοπάσει. Εσείς μπορείτε να κρυφτείτε εκεί, και εγώ θα σας μεταφέρω νέα, σχετικά με το τι συμβαίνει στην ακρόπολη και πότε θα είναι ασφαλές για να έρθετε.»

«Αν οι νεκρενοικημένοι δολοφόνοι έχουν ως στόχο τους τη Νίθρα,» είπε η Κονθάρα, «τότε, όπου κι αν κρυφτούμε μαζί της, θα μας βρουν. Χρειαζόμαστε στρατό για να την προστατέψουμε. Αλλά γιατί να μπω στον κόπο;» Κοίταξε τον Φένταρ.

«Αφήστε τη να σας μιλήσει, πρώτα, Αρχόντισσά μου, και ύστερα αποφασίζετε αν πρέπει να 'μπείτε στον κόπο' ή όχι,» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Κονθάρα στράφηκε στους λιμενοφύλακες, και πρόσταξε να έρθουν εδώ, πάραυτα, πενήντα φρουροί της πόλης, και να διασφαλι-

στεί ένα πανδοχείο για εκείνη και τους υπόλοιπους. «Πείτε στον πανδοχέα πως θα τον αποζημιώσω και με το παραπάνω.»

Οι λιμενοφύλακες έσπευσαν.

Ζεστασιά.

Η Νίθρα άνοιξε τα μάτια. Είδε τον Φένταρ να κάθεται δίπλα της. Εκείνη ήταν ξαπλωμένη σ'ένα κρεβάτι... κάπου. Σαν δωμάτιο πανδοχείου έμοιαζε, πάντως.

«Πού είμαστε;» τον ρώτησε, μουδιασμένα.

«Σ'ένα πανδοχείο,» επικύρωσε ο Ωθράγκος την υποψία της. «*‘Η Αρχοντική Θέση’* το λένε.»

«Πρέπει νάναι καλό, ε;»

«Δε νομίζω η Αρχόντισσα Κονθάρα να δεχόταν να πάει σε κανένα σαν της *Θεάς το Σπίτι*.»

«Είναι όλοι καλά;»

Ο Φένταρ ένευσε. «Σου έχω, όμως, κακά νέα.»

Η Νίθρα δε μίλησε· τον περίμενε να συνεχίσει. Δεν τόλμησε ούτε υποθέσεις να κάνει.

«Τι ξέρεις για τους νεκρενοικημένους δολοφόνους;»

«Τίποτα. Πώς τους είπες;»

«Νεκρενοικημένους δολοφόνους,» άρθρωσε, πιο αργά, ο Φένταρ. «Είναι φονιάδες, άριστα εκπαιδευμένοι, που μέσα τους ενοικεί το πνεύμα ενός νεκρού της Φεν εν Ρωθ.»

«Και γιατί θα έπρεπε να τους ξέρω;»

«Γιατί, κατά πάσα πιθανότητα, αυτοί είναι που σε κυνηγάνε.»

Η Νίθρα βλεφάρισε. «Θες να πεις πως οι Λεπιδοφόροι Γέρακες είναι νεκρενοικημένοι δολοφόνοι;»

Ο Φένταρ ένευσε. «Είναι πολύ καλοί στην τέχνη τους, για να μην είναι.»

«Τι το ιδιαίτερο έχουν; Αυτό το πνεύμα;...»

«Το πνεύμα του νεκρού τούς δίνει κάποιες δυνάμεις, απ'όσο ξέρω· υπερφυσικές δυνάμεις. Δεν είναι κανονικοί άνθρωποι πλέον, αν και κάποτε ήταν. Μία απ'αυτές τις δυνάμεις είναι να εντοπίζουν το στόχο τους, όπου κι αν βρίσκεται. Εσένα, δηλαδή.»

«Δες και ο Νουτκάλι δεν ξέρει, έτσι κι αλλιώς...»

«Μην τους υποτιμάς, Νίθρα.»

«Δεν τους υποτιμάω. Μετά από όσα είδα, είναι αδύνατον να τους υποτιμήσω.»

«Θέλεις κάτι να φας;» τη ρώτησε ο Φένταρ, καθώς σηκωνόταν από την άκρη του κρεβατιού.

«Ναι.»

Ο Φένταρ πήρε έναν δίσκο από ένα ξύλινο γραφείο και πλησίασε πάλι τη Νίθρα. Εκείνη ανασηκώθηκε, τυλίγοντας τα σκεπάσματα γύρω της, γιατί κατάλαβε ότι ήταν γυμνή. Ο Ωθράγκος ακούμπησε τον δίσκο στα γόνατά της. Το φαγητό περιλάμβανε κρεατόσουπα, πατάτες φούρνου, πράσινη σαλάτα, και κρασί. Η Νίθρα αισθάνθηκε το στόμα της να υγραίνεται, κι άρχισε να τρώει· όχι πολύ γρήγορα, όμως, γιατί η κοιλιά της δεν ήταν ακόμα απόλυτα καλά, ύστερα από την πτήση πάνω στο χαλί και την πάλη με τα κύματα.

«Τι έγινε στην ακρόπολη, Φένταρ;» ρώτησε, μασώντας.

«Δεν ξέρω. Είμαι όλη την ώρα εδώ, μαζί σου. Ο Άρφεκεν, πάντως, υποσχέθηκε στην Αρχόντισσα Κονθάρα ότι θα της φέρει πληροφορίες το συντομότερο δυνατό.»

«Τι ώρα είναι τώρα;»

«Απόγευμα. Το παράθυρο είναι κλειστό για λόγους ασφαλείας.

»Αλήθεια, ξέρεις ποιος είναι ο Άρφεκεν;»

«Όχι· και αναρωτιόμουν.»

«Ο Αρχικατάσκοπος της Κονθάρα.»

«Α, μάλιστα. Φαίνεται λογικό.» Συνέχισε να τρώει, σιωπηλά.

«Νίθρα,» είπε ο Φένταρ, ύστερα από λίγο, «αποκλείεται να τους σκοτώσουν τους Γέρακες.»

«Μα, ο Άθμαρκορ είπε ότι προσέλαβαν είκοσι, και οι στρατιώτες του φρουρίου πρέπει νάναι, σίγουρα, πενήντα φορές πιο πολλοί! Πώς να γλιτώσουν απο κεί μέσα;»

«Μου φαίνεται ότι δεν έχεις καταλάβει ακόμα τι θα πει νεκρενοικημένος δολοφόνος. Αν πεθάνουν οι μισοί Γέρακες, θα είμαστε υπερτυχεροί.»

Η Νίθρα δε μίλησε, προσπαθώντας να μη σκέφτεται –για λίγο, έστω– πού είχε μπλέξει. Φαίνεται πως ο Φανλαγκόθ δεν την είχε εξοπλίσει επαρκώς, τελικά...

Η πόρτα χτύπησε, και άνοιξε, προτού κανείς απαντήσει. Η Κονθάρα μπήκε.

«Ξύπνησες, Νίθρα,» παρατήρησε. «Είσαι καλά;»

Η Νίθρα, που είχε σχεδόν τελειώσει το φαγητό της, άφησε το κουτάλι στο δίσκο και αποκρίθηκε: «Αρκετά καλά, Αρχόντισσά μου. Ευχαριστώ που με φέρατε εδώ.»

«Μη μ'ευχαριστείς: ήταν αναγκαίο,» είπε η Κονθάρα, και κάθισε πίσω από το γραφείο. «Ο Φένταρ με πληροφόρησε ότι θα ήθελες να μου μιλήσεις. Και ελπίζω σε μια εξήγηση των όσων συνέβησαν.»

Η Νίθρα ήπια μια γουλιά κρασί. «Αρχόντισσά μου, είστε έτοιμη να ακούσετε κάποια πολύ παράδοξα πράγματα;»

«Το ίδιο με ρώτησε κι ο φίλος σου, πριν,» είπε η Κονθάρα. «Σε ακούω.»

Η Νίθρα τής εξιστόρησε όλα όσα της είχαν συμβεί, χωρίς να μπει σε λεπτομέρειες σχετικά με τον Ρόλμαρ, ασφαλώς, και συμπτωνώντας τα ασήμαντα σημεία. Κυρίως, προσπάθησε να εξηγήσει τι είχε διαδραματιστεί στους βάλτους Βενέβριαμ.

«Και γιατί ήρθες να με βρεις;» τη ρώτησε η Κονθάρα.

«Γιατί πιστεύω ότι θα μπορούσαμε να συμμαχήσουμε, Αρχόντισσά μου, εναντίον της Καλβάρθα και του Νουτκάλι.»

«Όστε να γίνεις Βασίλισσα.» Ο τόνος της Κονθάρα ήταν οξύς. Μάλλον, προτιμούσε *εκείνη* να καθίσει στο Θρόνο του Αετού, μετά την εκθρόνιση της ανιψιάς της.

«Θέλω να σώσω το Νούφρεκ, Αρχόντισσά μου, από τον Νουτκάλι κι από την εξαδέλφη μου, που είναι τρελή και ανίκανη να κυβερνήσει. Και θα το καταφέρω, είτε έχω τη βοήθειά σας είτε όχι. Όμως θα *επιθυμούσα* να με βοηθήσετε. Τι έχετε να χάσετε;»

Η Κονθάρα σηκώθηκε από τη θέση της στο γραφείο και βάδισε μέσα στο δωμάτιο. «Ας πούμε, ότι σε θεωρώ επικίνδυνη...»

«Επικινδυνότερη από την Καλβάρθα; Επικινδυνότερη από τον ψευδοπροφήτη Νουτκάλι;» Η Κονθάρα δεν αποκρίθηκε, έτσι η Νίθρα πρόσθεσε: «Ή, μήπως, θα προτιμούσατε *εσείς* να πάρετε το θρόνο, κι αυτό είναι που σας... *παρακωλύει* απ'το να συμμαχήσετε μαζί μου;»

Τα στενά μάτια της Κονθάρα στένεψαν ακόμα περισσότερο, και γυάλισαν στο φως της λάμπας, οργισμένα. «*Κανείς* δε θα σ'αφήσει

να κυβερνήσεις το Νούφρεκ!» σφύριξε. «Νομίζεις ότι είμαι η μόνη που θα ήθελε να κάθεται στο θρόνο; Χρειάζεται να σου απαριθμήσω πόσοι άλλοι θα το ήθελαν αυτό; Ο αδελφός μου, Νάζρεν, κατ'αρχήν· ο πατέρας σου, Ένκεριν—»

«Ο πατέρας μου δε θα έμπλεκε σε μηχανορραφίες, για να—»

«Έτσι νομίζεις!»

«Πιστεύετε, Αρχόντισσά μου, ότι ο πατέρας μου θα στρεφόταν εναντίον μου;» Η Νίθρα ύψωσε ένα φρύδι.

Η Κονθάρα σταύρωσε τα χέρια μπροστά της. «Ναι, σ'αυτό θα συμφωνήσω: δεν θα στρεφόταν εναντίον σου. Όμως θα στρέφονταν όλοι οι υπόλοιποι. Νίθρα, είσαι απλά μια ξαδέλφη της Καλβάρθα—»

«Ο Φανλαγκόθ προείδε ότι θα γίνω Βασίλισσα του Νούφρεκ!»

«Πες το αυτό στους άλλους που εποφθαλμιούν το θρόνο! Θα σε κάνουν κομμάτια!»

«Με *χρειάζονται*,» επέμεινε η Νίθρα. «Διαθέτω δυνάμεις που δεν μπορείτε εσείς να κατανοήσετε. Θα διώξω τον Νουτκάλι από το Βασίλειο και θα εκθρονίσω την Καλβάρθα, ώστε να επέλθει γαλήνη!»

Η Κονθάρα γέλασε. «Τότε είναι που θα αρχίσει το *πραγματικό* χάος! Το Νούφρεκ χρειάζεται μια *σταθερή* εξουσία, όχι ένα *κοριτσάκι* στο θρόνο! Θα ρίξεις τη χώρα στον ίδιο γκρεμό που την έριξε και η Καλβάρθα!»

«Κάνεις λάθος!» φώναξε η Νίθρα. «Ο Φανλαγκόθ το *προείδε*!»

«Δεν πιστεύω σε ανόητες προφητείες,» δήλωσε η Κονθάρα. «Και δε θα υποκλιθώ σε καμία γυναίκα που έχει τα μισά μου χρόνια!»

«Ο εγωισμός σου θα σε κατασπαράξει, Κονθάρα. Εξαιτίας ανθρώπων σαν κι εσένα είναι που το Νούφρεκ δε βρίσκεται ποτέ σε ησυχία!»

«Πώς *τολμάς*;» γρύλισε η Αρχόντισσα της Ήανβαν. «Είσαι *τρελή*! Τρελάθηκες στους βάλτους Βενέβριαμ! Δεν είσαι η πρώτη που έχει τρελαθεί εκεί, και δεν έχω καμία όρεξη ν'ακούω τις ηλίθιες ασυναρτησίες σου!» Στράφηκε στην πόρτα.

«Αρχόντισσα Κονθάρα,» επενέβη ο Φένταρ, «αυτά που σας είπε η Νίθρα αληθεύουν. Τα είδα να συμβαίνουν μπροστά στα ίδια μου τα μάτια. Εκτός αν θεωρείτε κι εμένα *τρελό*...»

Η Κονθάρα γύρισε να τους κοιτάξει. «Θα μπορούσες να είσαι, Φένταρ, δε θα μπορούσες;»

«Πιστεύετε ότι είμαι;»

«Αρχόντισσά μου,» είπε η Νίθρα, χαλιναγωγώντας το θυμό της και θυμούμενη τα όσα είχε μάθει ως Ομιλήτρια (*Ο θυμός είναι ο εχθρός της διπλωματίας*), «και η ίδια είδατε τους Δεπιδοφόρους Γέρακες που υπηρετούν το Νουτκάλι, καθώς επίσης κι εμένα να χρησιμοποιώ το Κοσμικό Κέλευσμα και την Προσταγή. Όταν σας φώναξα να τρέξετε, την Προσταγή χρησιμοποίησα –και, αν δεν το είχα κάνει, πιθανώς να μην είχατε αντιδράσει αμέσως και να σας είχαν σκοτώσει. Επίσης, η Ματιά ήταν που μου επέτρεψε να δω μέσα από τον καθρέφτη παρακολούθησης, στη μεγάλη αίθουσα.»

«Και τι σημαίνουν όλ'αυτά;» αποκρίθηκε η Κονθάρα· πιο ήρεμα από πριν, όμως. «Σημαίνουν ότι οφείλω να σε αποδεχτώ ως Βασίλισσα; Σου είμαι ευγνώμων, βέβαια, που μου έσωσες τη ζωή, αλλά, Νίθρα... μέχρι εκεί.»

«Δεν είναι ανάγκη να αποφασίσουμε από τώρα ποιος θα καθίσει στον Θρόνο του Αετού, Αρχόντισσά μου. Κυρίως, θέλω να ρίξω την Καλβάρθα από την εξουσία, και να διώξω τον Νουτκάλι από το Νούφρεκ. Σε αυτό δε θέλετε να με βοηθήσετε;» Και χρησιμοποίησε λίγο Πειθώ, όση τολμούσε, ώστε να μην το καταλάβει η Κονθάρα, και ώστε να επηρεάσει εξίσου λίγο την απόφασή της. Γιατί η Κυρά της Ήανβαν αντιπαθούσε εξαιρετικά την Καλβάρθα και, σίγουρα, δε χρειαζόταν πολύ για να στραφεί εναντίον της. Επίσης, παρά τον εγωισμό της, δεν μπορεί να μην την ενδιέφερε για το καλό της χώρας της· δεν μπορεί να ήθελε να την αφήσει στο έλεος του ψευδοπροφήτη Νουτκάλι.

«Συμφωνώ, εν μέρει, μαζί σου, Νίθρα... αν υποθέσουμε, βέβαια, πως δεν είσαι τρελή και πως όλα όσα λες για τον Νουτκάλι και τον Φανλαγκόθ αληθεύουν.»

«Τι αμφισβητείτε; Δεν είδατε αρκετά;»

«Η αλήθεια είναι πως είδα αρκετά,» παραδέχτηκε η Κονθάρα.

«Τότε, σας παρακαλώ, για το καλό του Βασιλείου: *βοηθήστε με*. Και το ποιος θα καθίσει στο θρόνο θα το αποφασίσουμε ύστερα. Είναι δευτερεύον, πιστεύω· η ασφάλεια του Νούφρεκ προέχει. Δε συμφωνείτε;»

Η Κονθάρα ένευσε. «Αλλά δε θα σε υποστηρίξω για να πάρεις το στέμμα. Βάλτο αυτό καλά στο μυαλό σου, Ομιλήτρια Νίθρα.»

«Δεν το ζήτησα τούτο από εσάς, Αρχόντισσά μου· μονάχα τη βοήθειά σας εναντίον του Νουτκάλι και της Καλβάρθα ζητάω.» *Ο Φανλαγκόθ, εξάλλου, θα φροντίσει για τα υπόλοιπα.* Της είχε υποσχεθεί πως θα βασιλεύε στο Νούφρεκ, κι εκείνη τον πίστευε. Όταν το χάος είχε υποκύψει στη νεογέννητη τάξη, όταν η θολούρα της μάχης είχε καθαρίσει, η Νίθρα θα καθόταν στο Θρόνο του Αετού.

Όταν η Κονθάρα έφυγε από το δωμάτιο, η Νίθρα σταύρωσε τα χέρια κάτω απ'το στήθος της κι ακούμπησε το σαγόνι στη γροθιά της. Μια σκοτεινή έκφραση υπήρχε στο πρόσωπό της.

«Τελείωσε το φαγητό σου,» της είπε ο Φένταρ, που στεκόταν ακίνητος μέσα στο δωμάτιο.

Το βλέμμα της Νίθρα στράφηκε στο μέρος του, κι ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη της. «Επιμένεις;»

«Επιμένω.»

Η Νίθρα άρχισε να τρώει το φαγητό που είχε μείνει στο δίσκο – λίγες κουταλιές σουπά και μισή πατάτα φούννου.

«Τι σκέφτεσαι;» τη ρώτησε ο Φένταρ.

«Πολλά, αλλά ένα μ'απασχολεί κυρίως,» απάντησε εκείνη: «Πώς θα κάνω τους Λεπιδοφόρους Γέρακες να με χάσουν.»

«Δεν μπορείς να τους κάνεις να σε χάσουν· είναι νεκρενοικημένοι δολοφόνοι. Έχεις αρχίσει ν'αμφιβάλλεις για το αν, τελικά, θα καθίσεις σε θρόνο, ε;»

«Ο Φανλαγκόθ το είπε.»

«Δε συνηθίζω να πιστεύω αόρατους ανθρώπους,» δήλωσε ο Φένταρ· «ούτε να δουλεύω γι'αυτούς.»

«Θα πληρωθείς,» του είπε η Νίθρα· «σ'το υποσχέθηκα.»

«Δε θα έχει νόημα, όταν θα είμαι νεκρός.»

«Στη Φεν εν Ρωθ δεν κινδύνεψες; Στις άλλες σου αποστολές δεν κινδύνεψες; Αυτή είναι η δουλειά σου Φένταρ: να κινδυνεύεις.»

«Αλλά το να με κυνηγάει ένα φουσατό από νεκρενοικημένους δολοφόνους παραείναι, ακόμα και για μένα.»

«Εμένα κυνηγάνε.»

«Θα με σκοτώσουν, όμως, για να σε φτάσουν, αν χρειαστεί.»

«Δε θα χρειαστεί,» είπε η Νίθρα, τελειώνοντας το φαγητό της και πίνοντας κρασί. «Θα βρω τρόπο να τους ξεπαστρέψω.»

«Αν βρεις αυτόν τον τρόπο, Νίθρα, δε θα γίνεις μονάχα Βασίλισσα του Νούφρεκ, αλλά και περιώνυμη ανάμεσα στους κύκλους των μυστικιστών της Φεν εν Ρωθ.»

«Δεν έχω καμία τέτοια επιθυμία· απλά, θέλω να μη με σκοτώσουν. Είσαι βέβαιος ότι με παρακολουθούνε τώρα μέσω του νεκρού τους πνεύματος;» Σήκωσε τον δίσκο, για να του τον δώσει.

Ο Φένταρ τον πήρε απ'τα χέρια της και τον άφησε στο γραφείο. «Έτσι έχω ακούσει ότι κάνουν.»

«Έπρεπε να είχα ρωτήσει την Κονθάρα τι έγινε στο φρούριό της,» είπε η Νίθρα, σα να μονολογούσε. «Πόσοι Γέρακες σκοτώθηκαν, πόσοι ξέφυγαν. Και το πλοίο τους, έχει φύγει από το λιμάνι ή είναι ακόμα εκεί; Κι αν είναι εκεί, του έχουν επιτεθεί οι φρουροί της πόλης;»

«Θες να πάω να μάθω;» προθυμοποιήθηκε ο Φένταρ.

Η Νίθρα ένευσε.

Ο Ωθράγκος βάδισε ως την πόρτα του δωματίου και έπιασε την πετούγια. «Κοιμήσου εσύ μερικές ώρες ακόμα.»

«Είναι ασφαλές;» Η Νίθρα έριξε μια ματιά στο κλειστό παράθυρο.

«Γύρω από το πανδοχείο βρίσκονται τουλάχιστον διακόσιοι στρατιώτες, όπως τους υπολόγισα, οι οποίοι έχουν αδειάσει όλο το τετράγωνο από κόσμο, και αρκετοί απ'αυτούς έχουν ανεβεί και σε οροφές, ακροβολισμένοι με βαλλίστρες. Θα έλεγα πως είσαι αρκετά ασφαλής, ακόμα και από νεκρενοικημένους φονιάδες.»

«Καλά, τότε· θα κοιμηθώ λίγο,» είπε η Νίθρα, και ξάπλωσε, ακουμπώντας το κεφάλι της στο μαξιλάρι.

Ο Φένταρ έφυγε από το δωμάτιο.

Ο ημιφωτισμένος διάδρομος του πανδοχείου φρουρείτο από έξι στρατιώτες, με τις πλάτες ακουμπισμένες στους τοίχους. Ο Ωθράγκος πέρασε ανάμεσά τους, χαιρετώντας τους μ'ένα νεύμα, το οποίο εκείνοι ανταπέδωσαν. Στις σκάλες, βρήκε τη Χρυσοδάκτυλη να κάθεται.

«Πώς είσαι;» τη ρώτησε.

«Καλά.»

«Γιατί κάθεσαι εδώ;»

«Έτσι.»

Ο Φένταρ, βλέποντας πως δεν επρόκειτο ν'ανοίξει κουβέντα μαζί της, ανασήκωσε τους ώμους και την προσπέρασε. *Εξακολουθούσε να παραμένει θυμωμένη μαζί του! Μακάρι να μπορούσα να ξαναζωντανέψω την Αστρογέννητη, αλλά δε μπορώ...*

Η τραπεζαρία του πανδοχείου ήταν γεμάτη με Ρουζβάνους στρατιώτες, οπλισμένους ως τα δόντια. Τα παράθυρα, φυσικά, ήταν κλειστά κι αμπαρωμένα, όπως και η εξώπορτα. Σ'ένα τραπέζι, κάθονταν η Αρχόντισσα Κονθάρα, ο Άρχοντας Άθμαρκορ, και ο Αρχικατάσκοπος Άρφεκεν. Ακούγοντας τον Φένταρ να κατεβαίνει τις σκάλες, στράφηκαν να τον κοιτάζουν.

«Αρχόντισσά μου, Άρχοντές μου.» Ο Ωθράγκος έκανε μια μικρή υπόκλιση, καθώς τους ζύγωνε. «Θα ήθελα να μάθω την κατάσταση στην ακρόπολη και στο λιμάνι, αν ήταν δυνατόν.»

«Η αφέντρα σου σε έστειλε;» ρώτησε η Κονθάρα.

«Ναι, Αρχόντισσά μου, μπορείτε να πείτε ότι η... αφέντρα μου με έστειλε. Δε θα θέλατε να την ενημερώσετε για την κατάσταση;»

«Τέσσερις Λεπιδοφόροι Γέρακες είναι νεκροί· οι υπόλοιποι διέφυγαν, και οι δύο απ'αυτούς πρέπει να είναι τραυματισμένοι. Οι στρατιώτες μου κάνουν, επί του παρόντος, έρευνες στο φρούριο, ώστε να βεβαιωθούν ότι κανείς δεν έχει μείνει πίσω και ότι το μέρος είναι ασφαλές. Ευτυχώς, κανένα από τα μέλη της οικογένειάς μου δεν έπαθε κακό.» (*Σε ποια άλλα μέλη της οικογένειάς της αναφέρεται;*)

«Μάλλον, δεν ήμασταν εμείς ο στόχος τους. Η αφέντρα σου είναι που φταίει για τούτη τη συμφορά.»

Ο Φένταρ είχε μάθει να μην απαντά με σαρकाσμό στα σαρκαστικά σχόλια των ευγενών, έτσι είπε: «Εξακολουθεί το καράβι τους να βρίσκεται στο λιμάνι, Αρχόντισσά μου;»

«Όχι, έφυγε.»

«Πόσοι ήταν οι Γέρακες μέσα του; Πέραν από τους είκοσι που προσλάβετε, εννοώ.»

«Υπολογίζουμε άλλους δέκα, δεκαπέντε,» αποκρίθηκε ο Άρφεκεν.

«Και τώρα, *σίγουρα* έχουν φύγει; Ή, μήπως, προσπαθούν να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι εγκατέλειψαν την πόλη;»

Τα μάτια του Αρχικατασκόπου στένεψαν. «Το ίδιο αναρωτιόμουν κι εγώ, Φένταρ. Είσαι... υποψιασμένος άνθρωπος, παρατηρώ. Πρέ-

πει να βεβαιωθούμε ότι ετούτη δεν είναι μια καλοστημένη απάτη, προτού απομακρυνθούμε από τη σχετική ασφάλεια του πανδοχείου.»

Ο Φένταρ απευθύνθηκε στην Κονθάρα. «Αρχόντισσά μου, ποιος είναι ο αρχηγός τους; Τι σας είπαν όταν τους προσλάβατε; Και ξέρατε ότι ήταν νεκρενοικημένοι;»

Η Κονθάρα ένευσε. «Ναι, μου το ανέφεραν, δίχως δισταγμό. Και δήλωσαν ότι δουλεύουν για τον Νησιώτη.»

«Τον Νησιώτη;»

«Ναι...» Η Αρχόντισσα ύψωσε το κρασοπότηρό της και ήπια μια γουλιά, σκεπτική.

«Έχετε ξανακούσει γι' αυτόν;» Η Κονθάρα τού έμοιαζε για γυναίκα που έφαχνε όλα τα παράξενα. Αλλιώς, πώς θα είχε ανακαλύψει τους νεκρενοικημένους; Όχι, βέβαια, ότι οι εν λόγω δολοφόνοι ήταν άγνωστοι· μάλιστα, ήταν φημισμένοι για τις ικανότητές τους – περιβόητοι. Μα, ήταν, επίσης, και από τα πράγματα που, αν δεν ψάξεις, δεν τα βρίσκεις. Αποκλείεται να μάθεις γι' αυτούς τυχαία σ' ένα καπηλειό· πρέπει να ρωτήσεις μυστικιστές ή φονιάδες.

«Ναι,» απάντησε η Κονθάρα, ευθέως. Πράγμα το οποίο εξέπληξε τον Φένταρ. Πίστευε ότι η Ρουζβάνη θα προσπαθούσε κάποια υπεκφυγή. Αλλά, τώρα που το ξανασκεφτόταν, γιατί; Τι λόγο είχε να το κάνει; Μάλλον, δεν την είχε συμπαθήσει και πολύ, και σκεφτόταν, κατευθείαν, το κακό για εκείνη.

«Και οι Γέρακες σάς μίλησαν σαν να το ήξεραν αυτό; Σαν να ήξεραν ότι γνωρίζατε για τον αρχηγό τους;»

Η Κονθάρα ένευσε, έχοντας σκεπτική έκφραση στο πρόσωπό της. *Σίγουρα, αναρωτιέμαι πώς το ήξεραν και, αναμφίβολα, καταλήγει σ' αυτά που της είπε η Νίθρα: ότι οι Γέρακες είναι, ουσιαστικά, υπηρέτες του Νουτκάλι, ο οποίος βλέπει το μέλλον.*

«Τι ακριβώς γνωρίζετε για τον αρχηγό τους, Αρχόντισσά μου;»

Η Κονθάρα ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα. «Κάθισε, Φένταρ,» πρότεινε, κι εκείνος υπάκουσε. «Ο Νησιώτης κατοικεί σ' ένα νησί (όπως, ασφαλώς, φανερώνει και το όνομα του), το οποίο βρίσκεται διακόσια-δεκαπέντε ναυτικά μίλια ανατολικά των Νήσων Λάβηθ.»

«Φαίνεται να ξέρετε πολλά, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Φένταρ. «Έχετε ασχοληθεί και παλιότερα μαζί του;»

«Οι κατάσκοποι μου μου έχουν μιλήσει γι' αυτόν,» εξήγησε η Κονθάρα, γεμίζοντας μια λιγνή πίπα με καπνό και ανάβοντάς την. «Φένταρ,» είπε, νωχελικά, «πόσα θα ήθελες για να γίνεις κι εσύ κατάσκοπός μου;»

Η πρότασή της τον έπιασε απροετοίμαστο. «Αρχόντισσά μου... τι εννοείτε 'κατάσκοπός σας';»

«Θα κατασκοπεύεις τη Νίθρα –ενώ θα βρίσκεσαι στις υπηρεσίες της, όπως και πριν– κι εγώ θα σε πληρώνω,» εξήγησε η Κονθάρα. «Δε θα σου ζητήσω να τη σκοτώσεις. Είπα πως σε θέλω ως *κατάσκοπο*, όχι ως *δολοφόνο*.»

Ίσως η πρότασή της να μην είναι και τόσο άσχημη. Δε βλέπτει να βγάλω μερικά παραπάνω χρήματα... «Θα το σκεφτώ, Αρχόντισσά μου.»

«Σκέψου γρήγορα,» είπε η Κονθάρα, καπνίζοντας. «Δε θα μείνετε για πάντα εδώ, υποθέτω. Νομίζω ότι η Νίθρα βιάζεται.»

Ο Φένταρ ένευσε. «Πείτε μου, όμως, για το Νησιώτη, Αρχόντισσά μου,» επανήλθε στην προηγούμενή τους κουβέντα· «τι άλλα γνωρίζετε γι' αυτόν;»

«Έχει έναν στρατό από νεκρενοικημένους δολοφόνους στο νησί του,» απάντησε η Κυρά της Ήανβαν, «το οποίο ονομάζεται Τάμαροκ.»

Στρατό από νεκρενοικημένους δολοφόνους! «Πόσο μεγάλος είναι αυτός ο στρατός;»

«Δεν ξέρω ακριβώς. Πάντως, οι κατάσκοποί μου το αποκλείουν να ξεπερνά τις εκατοντάδες.»

Και τόσοι, πολλοί είναι! «Πόσες εκατοντάδες;»

«Τούτη την πληροφορία δεν την έχω.»

«Και πώς ακριβώς εκπαιδεύονται αυτοί οι νεκρενοικημένοι, Αρχόντισσά μου; Σύμφωνα μ' ό,τι γνωρίζω, πρέπει μέσα τους να ενοικεί ένα πνεύμα νεκρού της Φεν εν Ρωθ. Οπότε, μου μοιάζει παράξενο να βρίσκονται σ' αυτό το νησί...»

Η Κονθάρα ένευσε. «Κι εμένα μ' έχει παραξενέψει τούτο. Πρέπει, κάπως, ο Νησιώτης να τους πηγαίνει στον Τόπο του Θανάτου και, μετά, να τους φέρνει στο νησί του.»

«Δεν είναι λιγάκι... ανορθόδοξη μέθοδος;»

«Είναι πολύ ανορθόδοξη μέθοδος. Αλλά έχεις άλλο τρόπο για να το εξηγήσεις, Φένταρ;»

«Τι σας λένε οι κατάσκοποί σας;»

«Δε γνωρίζουν. Όμως, προσωπικά, υποθέτω ότι ο Νησιώτης έχει κάνει κάποια συμφωνία με τον Βασιληά Σάρναλ, τον Τύραννο του Ένρεβηλ.»

«Για να περνά απ'τα μέρη του και να πηγαίνει στη Φεν εν Ρωθ;»

«Προφανώς. Και τώρα, θα ήθελα εσύ να μου απαντήσεις σε μια ερώτηση, Φένταρ: Πώς είναι δυνατόν ο Νησιώτης να υπηρετεί τον Νουτκάλι;»

«Κατά πάσα πιθανότητα, ο Νουτκάλι έχει επικοινωνήσει μαζί του, Αρχόντισσά μου, όπως είχε επικοινωνήσει και με μένα. Θυμάστε τι σας είπε η Νίθρα;»

«Φυσικά.» Η Κονθάρα δάγκωσε την άκρη της πίπας της, σκεπτική. «Δεν καταλαβαίνω, όμως, τι λόγο μπορεί να έχει ο Νησιώτης, ώστε να τον υπακούει...»

—Βάδιζε μέσα σ'ένα παλάτι, άδειο από ανθρώπους. Αλλά όχι κι από ανέμους. Παγερούς ανέμους, που βούιζαν δυνατά μέσα στις έρημες γαλαρίες και αίθουσες. Και όλοι τους την καταδίωκαν, δίχως να βιάζονται, σαν να ήξεραν ότι, έτσι κι αλλιώς, ήταν καταδικασμένη· δεν μπορούσε να πάει πουθενά για να ξεφύγει—

—Η σκάλα κατέβαινε σπειροειδώς, και κατέβαινε και κατέβαινε και κατέβαινε. Η επιφάνεια των σκαλοπατιών της ήταν άτσαλη, επικίνδυνη. Και εκείνη κινδύνευε να πέσει, μα συνέχιζε· γιατί φοβόταν να μη συνεχίσει. Πίσω της έρχονταν οι Άνεμοι, ουρλιάζοντας και σηκώνοντας σκόνη. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά κάτω απ'το στήθος της. Ήθελαν το κακό της. Η Προσταγή δεν τους επηρέαζε. Το Κοσμικό Κέλευσμα δε λειτουργούσε, μήτε επάνω τους μήτε πουθενά αλλού σε τούτους τους μυστηριώδεις τόπους—

—Ο λαβύρινθος μέσα στον οποίο μπλέχτηκε ήταν γεμάτος με σημεία απόλυτου σκοτούς και ομίχλης. Παγωνιά επικρατούσε παντού. Οι Άνεμοι έρχονταν. Τώρα βρίσκονταν πολύ κοντά. Δεν υπήρχε τρόπος να την αφήσουν σε ησυχία—

—Πρέπει, όμως, να τους φύγω. Δεν είναι παρά ένα ΟΝΕΙΡΟ! Ξύπνα! Ξύπνα!—

—Γλίστρησε στην πλαγιά και κουτρουβάλησε, παίρνοντας μαζί της πέτρες και χιόνια. Η πτώση της σταμάτησε μπροστά σε τρία σπαθιά. Καρφωμένα στο έδαφος, με τη λαβή, ενώ οι αιχμές τους έδειχναν εκείνη, σαν μυτερά δάχτυλα. Κι από πάνω τους στεκόταν ένα μαύρο σύννεφο, με ψυχρά γαλανά μάτια—

—Με βρήκε! Πρέπει να φύγω· είναι ένα ΟΝΕΙΡΟ!—

—Το μαύρο σύννεφο κινήθηκε προς το μέρος της. Και άλλα δύο πλησίασαν, εκατέρωθεν—

—Έλεσε, οικειοθελώς, πάνω στα σπαθιά. Το δέρμα της σχίστηκε από τις κόψεις τους, αίμα πότισε το χιόνι—

—Πόνος—

Η Νίθρα ξύπνησε. Για να δει από πάνω της τρεις άυλες μορφές να αιωρούνται. Πνεύματα. Τα πνεύματα που ενοικούσαν τους Γέρακες.

Πετάχτηκε κάτω από το κρεβάτι της, με μια λαρυγγώδη κραυγή. Μια παγωνιά είχε απλωθεί παντού.

«Φύγετε!» τα πρόσταξε, με το Κοσμικό Κέλευσμα. «Μακριά μου!» Μα δεν την υπάκουσαν. Γιατί; Γιατί; Γιατί;

«Φύγετε!» Τώρα, χρησιμοποίησε την Προσταγή. «Μακριά μου!» Πάλι δεν την υπάκουσαν.

Η πόρτα της άνοιξε, κι ένας στρατιώτης φάνηκε στο κατώφλι. «Είστε καλά, κυρία;» ρώτησε. Δεν έβλεπε τα πνεύματα.

Η Νίθρα, που βρισκόταν στα γόνατα, γυμνή, τράβηξε το σεντόνι του κρεβατιού, για να καλυφτεί, και ορθώθηκε. «Καλά είμαι. Μπορείς να πηγαίνεις. Και φώναξέ μου τον Φένταρ. Τον άντρα που ήταν μαζί μου, πριν.»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο στρατιώτης, με μια απορημένη (ή φοβισμένη;) έκφραση στο πρόσωπό του. Έφυγε, κλείνοντας την πόρτα.

Τα καταραμένα πνεύματα ακόμα τριγυρνούσαν στο δωμάτιο. «Τι στο Λύκο θέλετε;» τα ρώτησε η Νίθρα. «Πηγαίνετε! Δεν πρόκειται να κοιμηθώ μ'εσάς εδώ μέσα.» Έδωσε το σεντόνι γύρω της και κάθισε στην καρέκλα πίσω απ'το γραφείο. «Επιστρέψτε στους κυρίους σας.»

Τα πνεύματα την πλησίασαν. Η παγωνιά τους ήταν δυνατή. *Πώς να τα διώξω; Πώς; Δεν έλεγαν να φύγουν. Την κοιτούσαν, αιωρούμενα. Αλλά τίποτ'άλλο δεν έκαναν...*

Η Νίθρα αναστέναξε. «Μπορείτε, τουλάχιστον, να μιλήσετε; Αφού καθόμαστε που καθόμαστε, ας πούμε τίποτα ενδιαφέρον...» Σταύρωσε τα χέρια μπροστά της και τα πόδια της στο γόνατο.

Η πόρτα άνοιξε, και ο Φένταρ μπήκε.

Τα πνεύματα έφυγαν, περνώντας μέσα απ'τον τοίχο.

«Σε φοβήθηκαν,» του είπε η Νίθρα.

«Ποιοι;»

«Τα πνεύματα των νεκρενοικημένων.»

«Δε σε καταλαβαίνω...»

Η Νίθρα τού εξήγησε τι είχε συμβεί. «Κάτι προσπαθούσαν να κάνουν όσο κοιμόμουν. Δεν ξέρω τι ακριβώς ξέρεις εσύ;»

«Όχι.»

«Πώς θα τους σταματήσω, Φένταρ; Τι σου είπε η Κονθάρα; Της μίλησες;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ωθράγκος, και της μετέφερε όσα τον είχε πληροφορήσει η Αρχόντισσα της Ήανβαν.

«Δε με βοηθάνε και πολύ τούτα,» είπε η Νίθρα. «Μέχρι, τουλάχιστον, που να μπορώ να συγκεντρώσω ένα στόλο και να σκοτώσω τους πάντες επάνω σ'αυτό το νησί.»

Ο Φένταρ τη λοξοκοίταξε. «Θα πρέπει να είσαι Βασίλισσα πρώτα.»

«Μη με χλευάζεις, Φένταρ. Έχεις καμια καλύτερη ιδέα;»

«Όχι.»

«Τι θα κάνουμε, λοιπόν;»

—Υπάρχει μια μερική λύση στο πρόβλημά σου, Νίθρα—

«Φανλαγκόθ!» Σηκώθηκε όρθια, ενστικτωδώς.

Ο Φένταρ έμεινε σιωπηλός, καταλαβαίνοντας ποιος της μιλούσε.

—Στους Αρχέτοπους, μπορείς να κρυφτείς από τους νεκραδελφούς των νεκρενοικημένων;—

—Τους «νεκραδελφούς»;—

—Ναι, έτσι ονομάζονται τα πνεύματα που κατοικούν εντός τους—

—Τι είναι οι Αρχέτοποι;—

—Όταν ταξίδευες στους βάλτους Βενέβριαμ, είχες μπει σ'ένα... ασυνήθιστο μέρος. Θυμάσαι; Μόνο εσύ μπορούσες να δεις την πύλη. Και

ήξερες πως τα φωτεινά μονοπάτια σε οδηγούν βαθύτερα, ενώ τα σκοτεινά σε βγάζουν στην επιφάνεια. Αυτός ήταν ένας Αρχέτοπος—

—Κι εκεί δεν μπορούν να με βρουν;—

—Σου είπα: όχι—

—Μα, δεν μπορώ να ζήσω για πάντα σ'αυτά τα κρυφά μέρη!—

—Και πάλι, σου είπα: είναι μερική λύση—

—Πού μπορώ να βρω Αρχέτοπους; Και υπάρχει ολική λύση;—

—Αρχέτοπους θα βρεις σε πολλά σημεία. Κατ'αρχήν, στην Άζλεντεν, στα ερείπια μπροστά από το πανδοχείο «Οι Επτά Κίονες»—

Εκεί όπου είπα στην Αλλάρνα να με περιμένει! Άραγε, θα τη συναντήσω, όταν πάω;

Ο Φανλαγκόθ συνέχισε—Επίσης, θα πρέπει να ξέρεις ότι οι Αρχέτοποι συνδέονται αναμεταξύ τους—

—Αυτό σημαίνει ότι μπορώ να ταξιδέψω από τη μια μεριά της Κουαλανάρα στην άλλη, μέσω των Αρχέτοπων;—

—Ναι, αλλά να είσαι προσεκτική· κίνδυνοι ελλοχεύουν, ακόμα και σ'αυτά τα φαινομενικά γαλήνια μέρη—

—Τι είναι οι Αρχέτοποι, Φανλαγκόθ;—

—Πώς να σ'το πω;... Είναι κρυσταλλοποιημένα τμήματα της Πρωτοπλασματικής Μάζας—

—Με έχασες τελείως...—

—Δεν πειράζει. Δεν έχει σημασία, έτσι κι αλλιώς—

—Τι ξέρεις για τον Νησιώτη;—

—Είναι υπηρέτης του Νουτκάλι—

—Γιατί τον υπηρετεί;—

—Αυτό είναι μια άλλη ιστορία. Πάντως, ό,τι σου είπε ο Φένταρ γ'αυτόν αληθεύει. Όμως δεν ξέρει ένα πράγμα: ότι η Νήσος Τάμαροκ είναι Αρχετοπικό Κέντρο—

—Δηλαδή;—

—Δηλαδή, εκεί υπάρχουν πολλές πύλες που οδηγούν σε Αρχέτοπους. Έτσι, ο Νησιώτης πηγαίνει και στη Φεν εν Ρωθ—

—Μπορείς ακόμα και να διασχίσεις θάλασσες μέσω των Αρχέτοπων;—

—Φυσικά—

—Πώς θα εξολοθρεύσω τον Νησιώτη και τους μαχητές;—

—Ετούτη τη στιγμή, δε βλέπω καθαρή χρονορροή που να οδηγεί προς αυτό το αποτέλεσμα. Να προσέχεις, Νίθρα· γιατί ο αδελφός μου έχει σκοτεινούς κι επικίνδυνους υπηρέτες. Τώρα πρέπει να πηγαίνω—

—Περίμενε λίγο! Μια ερώτηση: Πώς αντιστέκονται στην Προσταγή οι Γέρακες;—

—Ο νεκραδελφός τους τους βοηθά—

—Πώς μπορώ να κατανικήσω τους νεκραδελφούς;—

—Πρώτα, πρέπει να ξέρεις τα ονόματά τους—

—Πώς τα βρίσκω; Εσύ δεν τα ξέρεις;—

—Μπορώ να ψάξω, για να τα βρω—

—Θα το κάνεις Φανλαγκόθ; Είναι πολύ σημαντικό! Και για μένα και για σένα...—

—Το αντιλαμβάνομαι, Νίθρα. Και θα προσπαθήσω να μάθω τα ονόματά τους. Αλλά είναι πολλοί, πάρα πολλοί...—

—Νόμιζα ότι γνώριζες τα πάντα—

—Μπορώ να μάθω τα πάντα, αλλά όχι χωρίς κόπο—

—Πόσοι είναι οι Γέρακες, συνολικά;—

—Περίπου διακόσιοι—

—Και με κυνηγάνε όλοι;—

—Όχι. Έχουν κι άλλες δουλειές στην Κουαλανάρα. Ο αδελφός μου δεν ασχολείται μόνο μαζί σου, Νίθρα· ούτε εγώ ασχολούμαι μόνο μαζί σου. Υπάρχουν ατελείωτα πράγματα τα οποία πρέπει να προσέχω, καθημερινά. Και ο χρόνος μου είναι άπειρος, άρα ελάχιστος—

Άπειρος, άρα ελάχιστος; Καλό κι αυτό! Αλλά δεν του ζήτησε να διευκρινίσει. Είπε—Πόσοι με κυνηγάνε;—

—Τριάντα-τρεις ήταν αρχικά. Αλλά σκοτώθηκαν οι τέσσερις στην ακρόπολη της Αρχόντισσας Κονθάρα· συνεπώς, τώρα έχεις να κάνεις μόνο με είκοσι-εννέα—

—Αυτό με παρηγορεί αφάνταστα...—

Ο Φανλαγκόθ γέλασε. Μετά, είπε, σοβαρά—Είναι εξαιρετικά δύσκολο να προσπαθείς να βρεις τα ονόματα είκοσι-εννέα πνευμάτων που τριγυρίζουν μέσα στην Πρωτοπλασματική Μάζα, αλλά θα το προσπαθήσω—

—Κι όταν τα βρεις, τι θα γίνει;—

—Να περιμένεις να τα βρω, πρώτα. Αντίο, για τώρα—

Η παρουσία του την εγκατέλειψε, και η Νίθρα κάθισε πίσω από το γραφείο ξανά.

«Έληξε η κουβέντα σας;» ρώτησε ο Φένταρ.

Η Νίθρα ένευσε, σιωπηλά.

«Τι σου είπε;»

Του εξήγησε.

«*Είκοσι-εννέα* νεκρενοικημένοι δολοφόνοι μάς κυνηγάνε!» έκανε ο Φένταρ. «Τι καλύτερο θα μπορούσαμε να περιμένουμε! Νίθρα, αρχίζω να έχω σοβαρές αμφιβολίες ότι θα ζήσεις αρκετά, ώστε να γίνεις Βασίλισσα.»

«Ο Φανλαγκόθ δε φαίνεται να έχει τις ίδιες αμφιβολίες μ'εσένα. Θα βρει τα ονόματα των νεκραδελφών και θα τους ξεφορτωθώ.»

Ο Φένταρ κούνησε το κεφάλι, δυσανασχετώντας. Έμεινε, για λίγο, σιωπηλός και, μετά, είπε: «Πώς σκοπεύεις να κινηθείς τώρα; Θα μείνεις στην Ήανβαν; Θα φύγεις;»

«Δεν έχω αποφασίσει ακόμα. Θα περιμένουμε τον Σαμόλθιρ, κατ'αρχήν. Ίσως μέχρι να έρθει να έχω και τα ονόματα των νεκραδελφών.»

«Και ποιος θα σε προφυλάξει απ'τους Λεπιδοφόρους Γέρακες ως τότε;»

«Είμαι αρκετά ασφαλής σ'αυτό το πανδοχείο, δεν είμαι; Κι επιπλέον, είπες ότι πήραν το καράβι τους από το λιμάνι, ότι έφυγαν.»

«Είπα, επίσης, ότι μπορεί να *παριστάνουν* πως έφυγαν, για να μας ξεγελάσουν.»

Η Νίθρα δε μίλησε. *Ναι, αυτό ίσως να συμβαίνει*, σκέφτηκε. *Μάλιστα, είναι πολύ πιθανό. Πώς στο Λύκο θα ξεμπλέξω απ'αυτούς; Μόνο μέσω των Αρχέτοπων μπορώ να τους αποφύγω· έτσι είπε ο Φανλαγκόθ. Αλλά πρέπει να φτάσω σε μια πύλη, πρώτα...*

«Θα πάω στην Άζλεντεν, σ'έκεινο το ερείπιο. Θα ζητήσω από την Αρχόντισσα Κονθάρα να μου δώσει ένα επανδρωμένο και εξοπλισμένο πλοίο, για να ταξιδέψω.»

«Άλλαξες γνώμη, δηλαδή; Δε θα περιμένεις το Σαμόλθιρ;»

Η Νίθρα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, Φένταρ, δεν μπορώ. Μονάχα στους Αρχέτοπους θα γλιτώσω από τους Γέρακες. Κι εσύ θα έρθεις μαζί μου, και η Χρυσοδάκτυλη.»

«Νίθρα... χρωστάω στον Σαμόλθιρ μια εξήγηση!»

«Κανόνισέ το με κάποιον από τη λιμενοφυλακή, ή με την Αρχόντισσα Κονθάρα. Αν τους ζητήσεις να παραδώσουν ένα μήνυμα για σένα, δε νομίζω να αρνηθούν.»

Ο Φένταρ ένευσε. «Εντάξει, έτσι θα γίνει.»

—Φανλαγκόθ, ηλίθιε! Γιατί της το είπες;—

—Μην εξάπτεσαι, αγαπητέ αδελφέ· δεν της αποκάλυψα εκείνο που τόσο τρέμεις—

—Ξέρω πολύ καλά τι της αποκάλυψες και τι όχι. Είναι, όμως, επικίνδυνο, δεν το βλέπεις;—

—Επικίνδυνο; Για ποιον; Η Νίθρα είναι δικό μου κομμάτι, Νουτκάλι, και θα τη βοηθήσω για να σε διώξω από τη Λιάμνερ-Κρωθ—

—Θα μας καταστρέψεις όλους! Αν το ανακαλύψει από μόνη της....—

—Δεν υπάρχει περίπτωση να το ανακαλύψει· αλλά, ακόμα κι αν το ανακαλύψει, δε νομίζω τίποτα ν'αλλάξει. Για την ώρα, το μόνο που την ενδιαφέρει είναι να ξεφύγει από τους φονιάδες σου, κι αυτό θα το επιτύχει—

—Ο Χρόνος θα δείξει. Και δεν είσαι εσύ η μόνη αράχνη που υφαίνει...—

—Μια και μιλάμε για αράχνες που υφαίνουν, έμαθες τίποτα για τον πατέρα; Πού κρύβεται ο γέρο-μπάσταρδος;—

—Έχω χάσει τα ίχνη του, όπως κι εσύ—

—Πράγμα το οποίο είναι τρομακτικό—

—Είναι—

—Οι δυνάμεις του διαφέρουν από τις δικές μας, Νουτκάλι—

—Υποθέτεις γιατί;—

—Γιατί ήταν ο πρώτος—

—Έτσι εικάζω κι εγώ—

Κεφάλαιο 9 Το Τρίτο Γεράκι

Η Κονθάρα ακούμπησε την πλάτη στην καρέκλα της και φάνηκε σκεπτική.

«Αρχόντισσά μου,» είπε η Νίθρα, «υποσχεθήκατε να με βοηθήσετε...» Καθόταν αντίκρυ της, στην τραπεζαρία του πανδοχείου «*Η Αρχοντική Θέση*», όπου η πόρτα και τα παράθυρα ήταν κλειστά κι αμπαρωμένα.

«Δεν είμαι, όμως, *υποχρεωμένη* να κάνω κάτι,» αντιγύρισε η Κονθάρα, κάπως απότομα.

Ο Φένταρ –που καθόταν σ'ένα άλλο τραπέζι, λίγο παραπέρα, μαζί με τον Αρχικατάσκοπο Άρφεκεν– ήλπιζε η συζήτηση της εργοδότριάς του και της Κυράς της Ήανβαν να μην κατέληγε πάλι σε διαφωνία. Εν καιρώ πολέμου, οι διαφωνίες μεταξύ συμμάχων μπορούν μονάχα να διαβρώσουν το στράτευμα. *Και τώρα, βρισκόμαστε σε καιρό πολέμου, με τους Δεπιδοφόρους Γέρακες να μας πολιορκούν.*

«Ασφαλώς και δεν είστε *υποχρεωμένη*,» αποκρίθηκε η Νίθρα, μιμούμενη τον τόνο της φωνής της Κονθάρα. «Όμως δε νομίζω εκείνο που θέλω να είναι τόσο υπερβολικό. Δεν είναι κάτι που θα απαιτούσε μια βασίλισσα, αλλά κάτι που θα ζητούσε μία σύμμαχος,» πρόσθεσε.

«Εύχομαι το πλοίο μου και το πλήρωμά του να επιστρέψουν...»

«Δεν πιστεύω οι Δεπιδοφόροι Γέρακες να μας επιτεθούν, όσο βρισκόμαστε κοντά στην περιπολούμενη ακτή του Νούφρεκ,» είπε η Νίθρα.

«Καλώς,» αποκρίθηκε η Κονθάρα, σαν να ήταν κουρασμένη από το ζήτημα, «θα έχεις το σκάφος, και τη συνοδεία που θα σε πάει ως εκεί. Αλλά, πρόσεχε, Ομιλήτρια Νίθρα, γιατί απαιτώ, συνήθως, πολλά από τους συμμάχους μου.»

«Ακριβώς όπως κι εγώ, Αρχόντισσά μου, πράγμα το οποίο δε θεωρώ μειονέκτημα.»

«Ίσως, τότε, να τα πάμε καλά, στο τέλος.»

«Είμαι βέβαιη γι' αυτό.» Η Νίθρα σηκώθηκε απ' το τραπέζι. «Με συγχωρείτε τώρα· θα ήθελα να πάω να ξεκουραστώ.»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε η Κονθάρα, γεμίζοντας την πίπα της με καπνό και ανάβοντάς την. «Το πρωί, όλα θα είναι έτοιμα.»

Η Νίθρα ανέβηκε τη σκάλα του πανδοχείου.

«Αρχόντισσά μου, θα ήθελα να ζητήσω μία χάρη.»

Η Κονθάρα έστρεψε το βλέμμα της στον Φένταρ.

«Τίποτα το σπουδαίο,» εξήγησε εκείνος. «Θα ήθελα μονάχα να παραδοθεί ένα μήνυμα σ' έναν φίλο μου, ο οποίος θα αράξει στο λιμάνι μέσα σε λίγες ημέρες.»

«Το όνομα του φίλου σου;»

«Σαμόλθιρ Κυματοπαλαιστής. Ωθράγκος είναι. Το πλοίο του λέγεται *Κυματόλυκος*.»

«Έχεις το μήνυμα έτοιμο;»

«Δεν έχω ούτε χαρτί ούτε μελάνι, Αρχόντισσά μου...»

«Άρφεκεν, θα μπορούσες...;» ρώτησε η Κονθάρα.

«Ασφαλώς, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Αρχικατάσκοπος. Σηκώθηκε και έφυγε απ' την τραπεζαρία του πανδοχείου.

«Έλα εδώ, Φένταρ,» είπε η Κονθάρα, κάνοντάς του νόημα να πλησιάσει το τραπέζι της.

Ο Ωθράγκος υπάκουσε, καθίζοντας κοντά της, και παρατηρώντας τα μάτια της να τον παρατηρούν.

Η Κονθάρα φύσηξε καπνό προς το ταβάνι. «Φένταρ. Σκέφτηκες την προσφορά μου;»

Την είχε σκεφτεί, και είχε καταλήξει πως δεν είχε τίποτα να χάσει. Έτσι κι αλλιώς, η Νίθρα δε φαινόταν πρόθυμη να κρύψει κάτι από την Κυρά της Ήανβαν· αλλά, ακόμα κι αν ήθελε να της κρύψει κάτι, ο Φένταρ δεν ήταν υποχρεωμένος να πει τίποτα στην Κονθάρα. Ή ίσως και να της το έλεγε, ανάλογα με το πώς έκρινε την κατάσταση. Το ζήτημα ήταν ένα: πως θα πληρωνόταν από την Αρχόντισσα, για να κάνει κάτι που ήδη έκανε: να βρίσκεται, συνεχώς, μαζί με τη Νίθρα. Απο κεί και πέρα, ήταν δικό του θέμα πόσα θα έλεγε στην Κυρά της Ήανβαν· άλλωστε, δεν είχε τρόπο να τον ελέγχει.

«Δέχομαι... αν τα χρήματα είναι καλά.»

Η Κονθάρα γέλασε, χαριτωμένα. «Ξέρω τι περνάει απ' το μυαλό σου, Φένταρ· ξέρω πολύ καλά. Όμως είμαι πρόθυμη να ρισκάρω. Για

κάθε άξια πληροφορία που θα μου φέρεις θα πάρεις από εκατό έως πεντακόσια διβασιλικά.»

Εκατό έως πεντακόσια διβασιλικά... Αυτά ήταν πολλά λεφτά! Όμως η Κονθάρα –και ο Φένταρ έπρεπε να την παραδεχτεί εδώ– είχε καλύψει καλά τα νώτα της: θα του έδινε χρήματα μόνο *αφότου* της έδινε εκείνος πληροφορίες. Δίκαιο, αλλά όχι και τόσο συμφέρον, έκρινε ο τυχοδιώκτης.

«Πολύ καλά,» της απάντησε. «Συμφωνώ.»

Το χαμόγελο της Κονθάρα έμοιαζε να λέει: *Σαν να μπορούσες να διαφωνήσεις κιόλας...*

Και η αλήθεια ήταν πως δεν μπορούσε. Αν προσπαθούσε να διαπραγματευτεί μαζί της, αν ζητούσε χρήματα *πριν* από την παράδοση πληροφοριών, αυτό θα αποτελούσε έκδηλη αγένεια και πρόθεση προς εκμετάλλευση. Η μόνη του ελπίδα ήταν η Κονθάρα να... παρέβλεπε την παγίδα και να προθυμοποιείτο *εκείνη* να τον πληρώσει εκ των προτέρων. Αλλά ήταν πολύ έξυπνη για να το κάνει τούτο.

Ο Άρφεκεν επέστρεψε, φέρνοντας μαζί του χαρτί και μελάνι. «Φένταρ,» είπε, αφήνοντας τα σύνεργα επάνω σ'ένα τραπέζι, «μπορείς να γράψεις το μήνυμά σου.»

—Καθώς έτρεχε πάνω στην αμμονδιά, ο ουρανός σκοτεινίαζε. Και ήταν κουρασμένη. Τα κύματα δυνάμωναν, μαστιγώνοντας τα βράχια με μεγάλους πίδακες. Ο καιρός ψύχραινε. Κάτι απειλητικό βρισκόταν στον αέρα. Άλλαξε μονοπάτι, για να του ξεφύγει—

—Τα βράχια ήταν τόσα πολλά που σχημάτιζαν λαβύρινθο. Και μέσα στο λαβύρινθο άνεμοι ακούγονταν να σφυρίζουν. Έτρεξε, προσπαθώντας να βρει την έξοδο. Πώς είχε μπλεχτεί εδώ;—

—Θα μπορούσε να είναι όνειρο;—

—Ο Άνεμος ερχόταν από μια βαθιά σήραγγα, αναδυνόμενος μέσα από τη γη, ουρλιάζοντας, με μάτια καταγάλανα και παγερά. Δεν έπρεπε να τη φτάσει! Έτρεξε. Αλλά τον άκουγε πίσω της, εξοργισμένο. Και οι άλλοι δεν ήταν μακριά. Τη ζύγωναν. Τη μυρίζονταν, όπως τα κυνηγόσκυλα μυρίζονται το θήραμά τους. Ο λαβύρινθος δεν αποτελούσε κώλυμα γι'αυτούς—

—Πρέπει να είναι όνειρο. Ξύπνα! Ξύπνα! Ξύπνα!—

—Ένα λαγούμι που οδηγούσε βαθιά κάτω απ'το έδαφος, στα έγκατα της γης. Βούτηξε μέσα του, ενώ τρεις Άνεμοι την καταδίωκαν. Το σκοτάδι την περιέβαλε. Κοπάνησε σε κάτι σκληρό. Σκόνταψε και έπεσε. Αισθάνθηκε τα κόκαλά της να πονάνε: τα γόνατα και τα δάχτυλα των ποδιών της. Τα πάντα ήταν μαύρα. Άνεμοι ζύγωναν. Σηκώθηκε, έτρεξε. Έπεσε πάλι το περιβάλλον την εχθρευόταν: πέτρες χτυπούσαν τις κνήμες της. Φως δεν υπήρχε. Τρία ζευγάρια μάτια υψώθηκαν από πάνω της. Ο τρόμος την πάγωσε. Οι Άνεμοι κατήλθαν—

Η Νίθρα ξύπνησε, λαχανιασμένη, και κοίταξε το δωμάτιο, που φωτιζόταν μονάχα από τις φλόγες του τζακιού.

Τι συνέβη; Οι νεκραδελφοί... τι μου έκαναν; Δεν τους έβλεπε πουθενά. Είχαν φύγει; Μετά, όμως, πρόσεξε κάτι ασυνήθιστο. Στα δεξιά της —κάτι υπήρχε!

Στράφηκε αμέσως, κάνοντας το λαιμό της να πονέσει από την απότομη κίνηση. Το κάτι χάθηκε, για λίγο... μα επανήλθε. Μια αύρα, που παρουσιαζόταν και εξαφανιζόταν, παρουσιαζόταν και εξαφανιζόταν. Σαν να κρυβόταν πίσω απ'το κεφάλι της.

Η Νίθρα τίναξε τα μαλλιά της, προσπαθώντας να το διώξει, αν και ήταν βέβαιη ότι δε θα έφευγε. Τώρα, υποπτευόταν τι είχε συμβεί.

Από τ'αριστερά είδε, με την άκρια του ματιού της, άλλη μια αύρα. Στράφηκε πάλι, μα την έχασε... και, ύστερα, εκείνη επανεμφανίστηκε. Παρουσιαζόταν και εξαφανιζόταν, παρουσιαζόταν και εξαφανιζόταν. Όπως αυτή στα δεξιά.

Η Νίθρα, όμως, παρατήρησε πως τις έβλεπε μόνο όταν τους έδινε σημασία. Όταν έστρεφε το βλέμμα της μπροστά, δεν την ενοχλούσαν.

Οι νεκραδελφοί έχουν εστιαστεί επάνω μου. Αυτό πρέπει να είναι, σκέφτηκε, παλεύοντας να πνίξει τον πανικό της. Οι Γέρακες με παρακολουθούν. Θα μου επιτεθούν απόψε; Σίγουρα όχι. Σίγουρα δεν μπορούσαν να την πλησιάσουν! Ο Φένταρ είχε πει ότι τουλάχιστον διακόσιοι στρατιώτες περικύκλωναν το πανδοχείο, και είχαν αδειάσει κι όλο το τετράγωνο.

Η Νίθρα προσπάθησε να κοιμηθεί. Αλλά δεν τα κατάφερε. Έμεινε ξάγρυπνη· και, όταν είδε το πρώτο φως της ημέρας να εισβάλει από τις χαραμάδες των κλειστών πατζουριών, σηκώθηκε από το κρεβάτι

της και ντύθηκε με τα ρούχα που της είχαν φέρει οι άνθρωποι της Αρχόντισσας Κονθάρα.

Κοιτάζοντας τον εαυτό της στον καθρέφτη, είχε την εντύπωση ότι μια άγνωστη την αντίκριζε. Δεν ήταν μόνο τα πορφυρά της μαλλιά, αλλά η όλη της όψη. *Κάτι επάνω μου είναι διαφορετικό. Άγγιξε το πρόσωπό της, σα να περίμενε ότι θα έβρισκε κάποια αλλοίωση εκεί, κάποια αλλοίωση που τα μάτια δεν μπορούσαν να παρατηρήσουν. Η αλλαγή δεν επήλθε μόνο έξω, μα και μέσα μου. Μέσα μου, πέραν των νέων μου Χαρισμάτων. Σκέφτομαι τώρα όπως παλιά, ή όχι;*

Απομακρύνθηκε απ'τον καθρέφτη και ζύγωσε την πόρτα του δωματίου, ανοίγοντάς τη και βγαίνοντας στον φρουρούμενο διάδρομο. Τον διέσχισε και κατέβηκε τις σκάλες. Η τραπεζαρία ήταν άδεια, εκτός από μερικούς στρατιώτες οι οποίοι έτρωγαν. Ο ένας από αυτούς σηκώθηκε και της έκανε μια μικρή υπόκλιση.

«Καλημέρα. Η Αρχόντισσα Γισάλθα Σάρπολ;»

«Ναι. Καλημέρα.» Έτσι είχε πει στην Κονθάρα να τη συστήσει στους συνοδούς της· δεν ήθελε να ξέρουν όλοι ποια ήταν και πού βρισκόταν. Κι αναμφίβολα, ούτε η Κυρά της Ήανβαν επιθυμούσε να μαθευτεί πως κάλυπτε μια καταζητούμενη.

«Η συνοδεία σας σας περιμένει απ έξω, Αρχόντισσά μου. Εκατό στρατιώτες.»

«Ευχαριστώ. Πείτε στους μαχητές σας να έχουν σε ετοιμότητα τις ασπίδες τους, γιατί έχω την υποψία ότι πιθανώς να επιχειρήσουν να με τοξέψουν, όσο θα κατευθύνομαι στο λιμάνι.»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο άντρας, και βγήκε από την τραπεζαρία.

«Καλημέρα, Νίθρα.»

Η Ρουζβάνη στράφηκε, για ν'αντικρίσει τη Χρυσοδάκτυλη να κατεβαίνει τη σκάλα, κάνοντας τόσο θόρυβο όσο θα έκανε και μια γάτα. Της ανταπέδωσε τον χαιρετισμό, και ρώτησε: «Πού είναι ο Φένταρ;»

«Θα παρουσιαστεί όπου νάναι,» απάντησε εκείνη. «Έμαθα ότι φεύγουμε...»

«Ναι,» είπε η Νίθρα. «Με συγχωρείς που δε σε ενημέρωσα αυτοπροσώπως· ήμουν πολύ κουρασμένη χτες. Θα πάμε στην Άζλεντεν.»

«Το ξέρω· με πληροφόρησε ο Φένταρ. Πόσο καλά γνωρίζεις αυτούς τους Αρχέτοπους;»

«Καθόλου καλά, αλλά πιστεύω ότι η Ματιά μου θα με καθοδηγήσει. Κι επιπλέον, εκεί είναι το μόνο ασφαλές μέρος για μένα· μέχρι που ο Φανλαγκόθ να βρει τα ονόματα των νεκραδελφών, τουλάχιστον. Ήδη με παρακολουθούν, Χρυσοδάκτυλη. Τρεις απ'αυτούς βρίσκονται εστιασμένοι επάνω μου. Μπορώ να τους δω, με τις άκριες των ματιών μου.»

«Να είσαι πολύ προσεκτική,» της είπε η Μιρλίμια. «Ή, μάλλον...» Κούνησε το κεφάλι. «Μου φαίνεται αστείο να σ'το λέω αυτό.»

«Γιατί;»

«Επειδή, όταν τρεις νεκρενοικημένοι σε έχουν βάλει στο μάτι, δεν έχει νόημα να είσαι προσεκτική· είναι σα νάσαι νεκρή, ό,τι κι αν κάνεις.» Η Χρυσοδάκτυλη κάθισε σ'ένα τραπέζι.

Η Νίθρα κάθισε αντίκρυ της.

«Να σας φέρω κάτι;» ρώτησε ο πανδοχέας, που τριγύριζε εκεί κοντά. Ήταν ένας μεσήλικας άντρας με γκριζα μαλλιά και μουστάκι. «Όλα δωρεάν είναι για σας. Η Αρχόντισσα Κονθάρα πληρώνει.» Χαμογέλασε.

Η Νίθρα το ήξερε ήδη. Παράγγειλε μια κούπα καφέ και βουτυρωμένο ψωμί. Η Χρυσοδάκτυλη ζήτησε γιαούρτι.

Ο Φένταρ κατέβηκε τη σκάλα, όταν ο πανδοχέας έφερνε στη Μιρλίμια και στη Ρουζβάνη το πρωινό τους. «Θέλετε κι εσείς κάτι, κύριε;»

«Μπίρα, μαύρη.»

«Αμέσως.»

Ο Φένταρ τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε.

«Μπίρα;» είπε η Νίθρα, ανασηκώνοντας ένα φρύδι. «Μαύρη;»

«Γιατί όχι; Ταιριάζει στην ψυχολογία μου, στη γενικότερη κατάσταση όπου βρισκόμαστε, και στον καιρό. Μου φαίνεται ότι θα βρέξει.»

«Άνοιξες παράθυρο για να κοιτάξεις έξω;»

Ο Φένταρ ένευσε.

«Κι αν σε χτυπούσαν;»

«Δεν είμ' εγώ ο στόχος τους.»

Ο πανδοχέας τού έφερε τη μπίρα του, και ο Φένταρ ήπια μια γουλιιά.

«Το βράδυ ονειρεύτηκα,» είπε η Νίθρα στον Ωθράγκος.

«Και λοιπόν;»

Του εξήγησε το όνειρό της. «Νομίζω ότι *τώρα* οι νεκραδελφοί εστιάστηκαν επάνω μου. Τρεις απ'αυτούς. Ακόμα τους βλέπω, με τις άκριες των ματιών μου.»

«Δηλαδή, τουλάχιστον τρεις Γέρακες ευελπιστούν να σε σκοτώσουν, σύντομα,» είπε ο Φένταρ, έχοντας μισοτελειώσει τη μπίρα του.

«Θα επαρκέσουν οι φρουροί της Κονθάρα για να με προστατέψουν, μέχρι να φτάσω στο λιμάνι;»

«Αμφιβάλλω αν οι Γέρακες θα σου επιτεθούν ανοιχτά. Μάλλον, θα έχουν ακροβολιστεί και θα σε περιμένουν να περάσεις, για να σε τοξέψουν.»

«Συμφωνώ,» ένευσε η Χρυσοδάκτυλη, που είχε τελειώσει το γιαούρτι της.

«Οπότε, έχε τα μάτια σου ανοιχτά, Νίθρα. Και καταλαβαίνεις τι εννοώ: Αν κάποιος μπορεί να τους προσέξει προτού σου ρίξουν, αυτός είσαι εσύ,» τόνισε ο Φένταρ.

Όντως, που να με δαγκώσει ο Λύκος, συμφώνησε νοερά η Νίθρα, και ήπια μια γουλιιά απ'τον καφέ της.

«Τι άλλη οικογένεια έχει η Αρχόντισσα Κονθάρα, πέραν του γιου της, Άθμαρκο;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Πώς σου ήρθε τούτο;»

«Χτες, μου ανέφερε πως, ευτυχώς, κανένα από τα μέλη της οικογένειάς της που βρίσκονταν στην ακρόπολη δεν είχε πάθει κακό από τους Γέρακες, και έχω την απορία...»

«Προφανώς, αναφερόταν στο σύζυγό της και στις κόρες της. Δύο κόρες έχει.»

«Μμμ.» Ο Φένταρ τελείωσε τη μαύρη του μπίρα.

«Κατά φωνή...» μουρμούρισε η Χρυσοδάκτυλη, στρέφοντας το βλέμμα της προς τη σκάλα, απ'όπου κατέβαινε η Κυρά της Ήανβαν, με κομπό βήμα και αριστοκρατικό ύφος. Ο χτεσινός πανικός την είχε φανερά εγκαταλείψει.

Η Νίθρα, ο Φένταρ, και η Χρυσοδάκτυλη σηκώθηκαν από τις θέσεις τους. «Ετοιμαζόμαστε να φύγουμε, Αρχόντισσά μου,» είπε η πρώτη.

«Καλή τύχη,» αποκρίθηκε η Κονθάρα, δίνοντάς της το δεξί χέρι και ανταλλάσσοντας μια θερμή χειραψία μαζί της. Δεν έμοιαζε να της κρατά καμία κακία. «Η Θεά μαζί σας.»

«Ευχαριστούμε,» είπε η Νίθρα. «Θα επικοινωνήσουμε σύντομα, Αρχόντισσα Κονθάρα.»

«Όποτε θέλεις, Νίθρα. Και θα επιθυμούσα, εφεξής, να μου μιλάς στον ενικό.»

Η η Αρχόντισσα Κονθάρα αποφάσισε, ξαφνικά, να με συμπαθήσει υπέρμετρα, ή προσπαθεί να με κάνει να χαλαρώσω την άμυνά μου, να την εμπιστευτώ, και να είμαι, επομένως, πιο ευάλωτη σε μια πιθανή μελλοντική της επίθεση εναντίον μου, σκέφτηκε η Νίθρα· αλλά αποκρίθηκε, μ'ένα ευγενικό χαμόγελο: «Κανένα πρόβλημα, Κονθάρα.»

Η Χρυσοδάκτυλη άνοιξε την πόρτα του πανδοχείου, και εκείνη, ο Φένταρ, και η Νίθρα βγήκαν από την *Αρχοντική Θέση*, μπαίνοντας σ'έναν μεγάλο δρόμο της Ήανβαν. Η ημέρα ήταν μουντή και το ηλιακό φως περιορισμένο, κάνοντας την ώρα να μοιάζει απογευματινή, παρότι ήταν πρωινή.

Τέλειος καιρός για δολοφονία.

Η Ματιά της Νίθρα ερεύνησε τα τριγυρινά οικοδομήματα, από πάνω ως κάτω, μα δεν εντόπισε κανέναν κίνδυνο.

«Ελάτε, Αρχόντισσά μου,» της είπε ο στρατιώτης που της είχε μιλήσει και μέσα στο πανδοχείο. «Πλησιάστε.»

Εκείνη πέρασε ανάμεσα από τους πάνοπλους πολεμιστές, οι οποίοι σχημάτισαν έναν κλοιό γύρω της. Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη, φυσικά, την ακολούθησαν. Ο πρώτος ζήτησε να του δώσουν μια ασπίδα, και οι Ρουζβάνοι τού έδωσαν· η δεύτερη δε φαινόταν να ενδιαφέρεται ούτε για ασπίδα ούτε για θώρακα. Όχι και τόσο παράξενο, έκρινε η Νίθρα· η Μιρλίμια ήταν ευέλικτη σαν γάτα.

Η Αρχόντισσα Κονθάρα στεκόταν στο κατώφλι του πανδοχείου και τους κοίταζε, στωικά. Δεν έκανε καμία κίνηση για να τους χαιρετήσει, αλλά στο πρόσωπό της υπήρχε μια έκφραση ικανοποίησης, θα έλεγε κανείς.

Οι στρατιώτες της συνοδείας ξεκίνησαν.

Ο Φένταρ μπορούσε να παρατηρήσει ανησυχία πίσω από τον επαγγελματισμό με τον οποίο βάδιζαν. Όλη αυτή η κατάσταση τούς είχε τρομάξει. Και δικαιολογημένα. Ο συνηθισμένος στρατιώτης δεν είναι εκπαιδευμένος ν'αντιμετωπίζει φονιάδες που λιώνουν μέσα στις σκιές σα διάβολοι και που κινούνται σαν τον άνεμο, κατέχοντας υπερφυσικές δυνάμεις. Επιπλέον, ετούτοι οι μαχητές τού έμοιαζαν και λιγάκι αδοκίμαστοι, παρότι ήθελαν να διατηρούν ένα σκληρό προσωπείο· δεν είχαν, άλλωστε, πολεμήσει και στη Φεν εν Ρωθ, όπως εκείνος.

Αυτοί οι Πόλεμοι μάς αλλάξανε όλους, σκεφτόταν ο Φένταρ, ενώ, συγχρόνως, βρισκόταν σε εγρήγορση. Δεν είμαστε φυσιολογικοί άνθρωποι πλέον. Αναρωτιέμαι αν συμβαίνει τούτο σε κάθε πόλεμο: αν αλλάζει τους ανθρώπους έτσι... Ναι, υποθέτω πως πρέπει να τους αλλάζει.

Έχοντας την ασπίδα του μισοϋψωμένη, έστρεψε τη ματιά του στις οροφές των χιτριών που έμοιαζαν, λόγω περιόστασης, ατελείωτες. Κανένας δολοφόνος δεν ήταν ακροβολισμένος, πουθενά...

Ο Φένταρ, τουλάχιστον, δεν έβλεπε κάποιον.

Τα μάτια της Νίθρα, όμως, τους είδαν: Ένας Γέρακας δεξιά κι ένας αριστερά –ο πρώτος κρυμμένος πίσω από μια καμινάδα που κάπνιζε· ο δεύτερος έχοντας βγάλει το κεφάλι και τους ώμους από μια καταπακτή μιας οροφής με μικρό τειχάκι, το οποίο τον έκρυβε ίσα-ίσα. Αυτά τα καθάρματα ήξεραν να βρίσκουν τις τέλειες θέσεις!

«Υψώστε ασπίδες!» φώναξε η Νίθρα, και οι ασπίδες των στρατιωτών, πάραυτα, υψώθηκαν, καθώς εκείνη έσκυβε.

Ο Φένταρ αμέσως στάθηκε εμπρός της, καλύπτοντάς τη με τη δική του ασπίδα–

–πάνω στην οποία καρφώθηκε το ένα βέλος, ενώ το άλλο μπήχτηκε στην ασπίδα ενός στρατιώτη.

Δύο φονιάδες! σκέφτηκε η Νίθρα. *Πού είν'ο τρίτος; Πού είν'ο τρίτος;*

«Πετάξτε τα δόρατά σας!» Πρόσταξε τους στρατιώτες που την περιέβαλλαν· και ύστερα, χρησιμοποιώντας το Κοσμικό Κέλευσμα, διέταξε τα μισά δόρατα: «*Σκοτώστε τον!*» δείχνοντας τον έναν Γέρακα· και τα άλλα μισά: «*Σκοτώστε τον!*» δείχνοντας τον άλλο.

Τα όπλα υψώθηκαν, σαν να είχαν δική τους βούληση, και χίμησαν καταπάνω στους νεκρευομένους δολοφόνους.

Οι μαχητές της Κονθάρα είχαν σαστίσει από αυτά που έβλεπαν, παρότι πρέπει, μάλλον, να είχαν μάθει εκ των προτέρων για τις... ασυνήθιστες δυνάμεις της Νίθρα –ή, τουλάχιστον, έτσι εκείνη πίστευε.

«Στο λιμάνι, γρήγορα!» φώναξε ο στρατιώτης που είχε μιλήσει με την Αρχόντισσα «Γιρσάλθα Σάρπολ» στο πανδοχείο και έξω απ'αυτό, και που πρέπει να ήταν αρχηγός των υπόλοιπων.

Οι πολεμιστές της συνοδείας επιτάχυναν το βήμα τους. Σχεδόν άρχισαν να τρέχουν. Το ίδιο κι η Νίθρα, ο Φένταρ, και η Χρυσοδάκτυλη, φυσικά.

Οι Λεπιδοφόροι Γέρακες μάχονταν με τα δόρατα, επάνω στις οροφές. Ο Φένταρ, ρίχνοντάς τους μια φευγαλέα ματιά, παρατήρησε ότι τα όπλα πολεμούσαν λες και τα χειρίζονταν αδέξιες σπιτονοικοκυρές, αλλά, τουλάχιστον, ήταν αρκετά ώστε να κρατάνε τους δολοφόνους καθηλωμένους, για την ώρα.

«Για πόσο θα τους κοπανάνε;» ρώτησε τη Νίθρα.

«Τι εννοείς;»

«Τα δόρατά σου, για πόσο θα τους επιτίθενται;»

«Δεν ξέρω. Όχι για πάντα, όμως.»

«Ελπίζω νάναι καλύτερα από το καταραμένο χαλί!...»

«Μένει ένας,» του είπε η Νίθρα. «Δύο μου έριξαν. Μένει ένας ακόμα, σίγουρα!» Τα μάτια της έψαχναν τα χτίρια. Πουθενά, όμως, δεν τον έβλεπε. *Κάτι δεν πάει καλά. Κάτι δεν πάει καλά.*

Έφτασαν στο λιμάνι –το μικρό, που βρισκόταν στην ανατολική μεριά της ακρόπολης της Αρχόντισσας Κονθάρα–, χωρίς κανένα περιστατικό.

«Αυτό είναι το πλοίο σας,» δήλωσε ο αρχηγός των στρατιωτών. «Επιβιβαστείτε.»

Είχαν πλησιάσει ένα αρκετά μεγάλο, δικάταρτο σκάφος, με το έμβλημα της Κυράς της Ήανβαν κεντημένο στα πανιά του –μια ακρόπολη κι ένα στέμμα από φλόγες πάνωθέν της.

Πού είναι ο τρίτος δολοφόνος; Η Νίθρα δεν μπορούσε να πάψει ν'αναρωτιέται. Γιατί δεν έχει επιτεθεί ακόμα; Ανέβηκε στην ξύλινη

σανίδα που βρισκόταν στην άκρη της αποβάθρας και, διασχίζοντάς τη, έφτασε στο κατάστρωμα του πλοίου.

Ο Φένταρ κι η Χρυσοδάκτυλη την ακολούθησαν καταπόδας.

«Όλα 'ντάξει, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε ένας σχετικά κοντός άντρας, ντυμένος σαν ναυτικός. Πρέπει να ήταν ο Καπετάνιος. «Η Αρχόντισσα Γισάλθα Σάρπολ είστε, σωστά;»

«Μάλιστα.»

«Τόξερα ότι θα σας καταλάβαινα αμέσως,» έκλεισε το μάτι ο Καπετάνιος. «Μου είπαν, έντονα πορφυρά μαλλιά· δεν πρόκειται να τα—»

«Μπορούμε να ξεκινήσουμε;» τον διέκοψε η Νίθρα.

«Ναι, και βέβαια, Αρχόντισσα· γιατί δεν είμαστ' εδώ;» Και, δυναμώνοντας τη φωνή, είπε στους ναύτες του: «Ε, παλικάρια! Ξεκινάμε!»

Ο αρχηγός της συνοδείας χαιρέτησε τη Νίθρα από την αποβάθρα. «Καλό ταξίδι, Αρχόντισσά μου!»

Η Νίθρα αντιχαιρέτησε, λιγάκι μουδιασμένα, γιατί ακόμα στο μυαλό της υπήρχε η απορία σχετικά με τον τρίτο Λεπιδοφόρο Γέρακα.

Το καράβι σήκωσε την άγκυρα και σάλπαρε, απομακρυνόμενο από το λιμάνι κι αφήνοντας την πόλη της Ήανβαν, σταδιακά, πίσω του—

Η Χρυσοδάκτυλη έσπρωξε τη Νίθρα παραδίπλα, κάνοντάς τη να σωριαστεί στα σανίδια της κουβέρτας και φωνάζοντας: «*Πρόσεχε!*»

Ο Φένταρ στράφηκε, ξεθηκαρώνοντας το σπαθί του, την ίδια στιγμή που ένας άντρας ξεπηδούσε από την καταπακτή του αμπαριού του πλοίου, υψώνοντας μια μικρή βαλλίστρα, με το δεξί χέρι. Το Μιρλίμιο Προαίσθημα της Χρυσοδάκτυλης πρέπει να την είχε προειδοποιήσει εγκαίρως —λίγο προτού παρουσιαστεί ο δολοφόνος, έκρινε ο Ωθράγκος. Δεν έχασε, όμως, χρόνο· καθώς ετούτο περνούσε από το νου του, ο Φένταρ πεταγόταν μπροστά από τη Νίθρα, και το βέλος καρφωνόταν στην ασπίδα του.

Ο Γέρακας πέταξε τη χειροβαλλίστρα και τράβηξε δύο σπαθιά, εφορμώντας καταπάνω του και κραδαινόντάς τα με ταχύτητα που έκανε ακόμα και τον εμπειροπόλεμο μαχητή από τη Φεν εν Ρωθ να φοβάται. Ο Ωθράγκος απέκρουσε χτυπήματα και σπάθισε κι εκείνος κατά του αντιπάλου του, δίχως να τον πετύχει.

Οι ναύτες είχαν απομακρυνθεί, τρομαγμένοι. Η Χρυσοδάκτυλη, όμως, βαστώντας ένα ξιφίδιο σε κάθε χέρι, επιτέθηκε στον Γέρακα,

ο οποίος βρέθηκε σε σχετικό μειονέκτημα, αντιμετωπίζοντας δύο καλά εκπαιδευμένους αντιπάλους. Έγινε πιο αμυντικός απ'ό,τι στην αρχή, και το ξίφος του Φένταρ παραλίγο να τον πετύχει δύο φορές· τη μία αστόχησε το κεφάλι του για εκατοστά, και την άλλη τον γρατσούνισε στο αριστερό μπράτσο.

Η Νίθρα, εν τω μεταξύ, ορθώθηκε. Το βλέμμα της έπεσε σ'ένα σκοινί που ήταν κουλουριασμένο εκεί κοντά, και σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει το Κοσμικό Κέλευσμα, για να το προστάξει να δέσει τον δολοφόνο. Μα αποφάσισε να μην το κάνει, γιατί φοβήθηκε ότι ίσως να έμπλεκε και τον Φένταρ ή τη Χρυσοδάκτυλη, έτσι όπως μάχονταν με τον Γέρακα, πηδώντας απο δώ κι απο κεί. Και οι τρεις τους ήταν εκπληκτικοί μαχητές! Η Νίθρα έπιασε τον εαυτό της να τους χαζεύει για λίγο.

Ύστερα, πρόσεξε τους ναύτες που κοιτάζαν αμήχανα... και απόρησε πώς δεν το είχε σκεφτεί τόση ώρα. «Επάνω του!» Πρόσταξε. «Σκοτώστε το δολοφόνο!»

Καμια δεκάδα από το πλήρωμα άρπαξαν ό,τι όπλο βρήκαν πρόχειρο –από μαχαίρια μέχρι ξύλα– και όρμησαν.

Την ίδια στιγμή, όμως, η Χρυσοδάκτυλη έμπηγε το ξιφίδιό της στ'αριστερά πλευρά του νεκρευοικημένου, τρυπώντας την πέτσινη πανοπλία του. Ο Γέρακας παραπάτησε και ο Φένταρ παραμέρισε, βίαια, το δεξί του σπαθί, με την ασπίδα του, και τον κάρφωσε στο λαιμό. Ο δολοφόνος σωριάστηκε, και οι ναύτες συγκεντρώθηκαν γύρω του, κοπανώντας τον με ρόπαλα και καμάκια.

«Ο τρίτος,» είπε ο Φένταρ, ζυγώνοντας τη Νίθρα, μαζί με τη Χρυσοδάκτυλη. «Τι δαιμονισμένος που ήταν, ο καριόλης...!» ξεφύσησε.

«Εμένα μου φάνηκε πως τα πήγατε πολύ καλά,» αποκρίθηκε η Ρουζβάνη. «Και μη βρίζεις, Φένταρ.»

«Πολύ καλά;» ρουθούνισε ο Ωθράγκος. «Εμείς οι δύο εναντίον ενός; Θα αστειεύσαι, Μεγαλειοτάτη! Αν ήταν οποιοσδήποτε άλλος, θα είχε πεθάνει προτού προλάβει να βλεφαρίσει. Η Χρυσοδάκτυλη απο δώ ζει σκοτώνοντας, κι εγώ έχω δει αρκετό πόλεμο για να μου φτάσει για δέκα ζωές!»

Ο Καπετάνιος πλησίασε. «Τί 'τανε τούτο;»

«Εγώ θάπρεπε να το ρωτήσω αυτό, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Πώς βρέθηκε ένας δολοφόνος κρυμμένος στο πλοίο σου;»

Χρησιμοποίησε Πειθώ, αφήνοντας μια χροιά απειλής να χρωματίσει τα λόγια της. Αν ο άντρας εμπρός της ήταν υπηρέτης του Νουτκά-λι....

«Πού να ξέρω;» έκανε αμέσως ο Καπετάνιος. «Θέλω να πω, Αρχόντισσά μου... Με συγχωρείτε κιόλας, είμαι ξαφνιασμένος. Αλλά δεν ξέρω· πραγματικά, δεν ξέρω. Κάπως, μπούκαρε και δεν τον είδαμε, σα λαθρεπιβάτης. Θα το ψάξω αμέσως, μη σκιάζεστε. Θα τους ανακρίνω όλους τους λεβέντες μου. Κι άμα βρω ότι κάποιος τα πήρε για να τονε μπάσει, θα τον ταΐσω στα καλαμάρια.» Και απομακρύνθηκε από τη Νίθρα.

«Λέει αλήθεια;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Έτσι νομίζω,» απάντησε η Ρουζβάνη.

«Μην παραξεनेύεστε που ο Γέρακας κατάφερε να γλιστρήσει μέσα στο πλοίο,» είπε η Χρυσοδάκτυλη. «Ήταν νεκρενοικημένος δολοφόνος, εξάλλου...»

«Θα μπορούσε, όμως, να συμβαίνει και τίποτ'άλλο, πιο προδοτικό...» Ο Φένταρ λοξοκοίταξε τους ναύτες που βρίσκονταν συγκεντρωμένοι γύρω απ'το κουφάρι του φονιά.

Κεφάλαιο 10

Εγκαταλείποντας τη Λιάμνερ-Κρωθ

Ήταν μεσημέρι όταν έφτασαν στη βόρεια ακτή των βάλτων Βενέβριαμ κι αντίκρισαν τα πλοία τους, αραγμένα εκεί όπου τα είχαν αφήσει.

Η Πριγκίπισσα Λιόλα πήρε μια βαθιά ανάσα, καθισμένη στο άλογό της. *Καθαρός αέρας, επιτέλους!* σκέφτηκε, μυρίζοντας τη θάλασσα. Ο αέρας στα έλη είχε μια άσχημη οσμή βρόμικου νερού και σαπισμένων φυτών, πέρα από όλα τα άλλα κακά που υπήρχαν εκεί μέσα –έντομα, ερπετά, κινούμενη άμμος, ασθένειες. Η ομάδα της Πριγκίπισσας είχε χάσει δύο στρατιώτες ακόμα, μέχρι να φτάσει εδώ: Τον έναν τον είχε τιμπήσει κάτι στον ύπνο του και ο λαιμός του είχε πρηστεί κι είχε δυσκολία ν’αναπνεύσει· ο Βάνμιρ προσπάθησε να τον σώσει, μα δεν τα κατάφερε, πράγμα που φανερά τον εκνεύρισε, καθώς καταράστηκε θεούς και δαίμονες για την αποτυχία του. Ο άλλος πέθανε από το δάγκωμα ενός από τα παράξενα όντα που κατοικούσαν κάτω από τη λάσπη των βάλτων. Το δεξί του πόδι βούλιαξε εκεί μέσα και τα δόντια του τέρατος έκλεισαν γύρω από τον αστράγαλό του, ακρωτηριάζοντάς τον. Οι υπόλοιποι τον τράβηξαν, γρήγορα, μακριά από το αλλόκοτο πλάσμα, μα ο στρατιώτης πέθανε το επόμενο πρωί, μάλλον λόγω μόλυνσης. Ο Βάνμιρ πάλι προσπάθησε να τον σώσει και πάλι απέτυχε (βρίζοντας θεούς και δαίμονες, γι’ακόμα μία φορά).

Η Καπετάνισσα Τάηλιν, που στεκόταν στην πρύμνη της *Χρυσαλλίδας*, είδε την Πριγκίπισσα και τους άλλους να επιστρέφουν, και έδειξε, φωνάζοντας στο πλήρωμά της.

«Κάνουν λες και μας είχαν για νεκρούς,» παρατήρησε ο Ρόλμαρ, που βάδιζε πλάι στην έφιππη Λιόλα.

«Θα είχε περάσει απ’το μυαλό τους,» αποκρίθηκε εκείνη. «Οι βάλτοι δε μοιάζουν και τόσο φιλόξενοι.

»Εσύ πώς είσαι;»

Ο Ρόλμαρ είχε προσβληθεί από μια ασθένεια που του προκαλούσε πυρετό και σύγκρυο, και τον έκανε να βλέπει ψευδαισθήσεις, πού

και πού. Κάτι πρέπει να τον είχε τσιμπήσει στον ύπνο του, είχε υποθέσει ο Βάνμιρ, ή κάποιο φυτό πρέπει να τον είχε πειράξει. Του έφτιαξε ένα μαντζούνι και του είπε να το πιει. Ο Ρόλμαρ το είδε με καχυποψία, γιατί του φάνηκε ότι κάτι αλλόκοτο περπατούσε μέσα στον χυλό που του πρότεινε ο αδελφός του· ο Βάνμιρ, όμως, επέμεινε και, μάλιστα, φάνηκε εκνευρισμένος με το δισταγμό του αδελφού του. «Θες να φοφήσεις κι εσύ, σαν τον άλλο;» του μούγκρισε· γιατί την προηγούμενη ημέρα είχαν χάσει τον πρώτο τους στρατιώτη. Ο Ρόλμαρ έκλεισε τη μύτη και ήπιε το παρασκεύασμα, χωρίς να σκέφτεται τι μπορούσε να περιέχει.

Τελικά, πρέπει να τον είχε βοηθήσει, όφειλε να παραδεχτεί. «Καλύτερα,» απάντησε στην Πριγκίπισσα. «Πολύ καλύτερα.»

«Σ'το είχα πει ότι θα σε έστρωνε,» είπε ο Βάνμιρ, ακόμα ελέγχοντας το έδαφος με το ραβδί του. «Ποτέ δεν εμπιστευέσαι εκείνους που πρέπει να εμπιστευτείς, αλλά εκείνους που δεν πρέπει...» Και, απροειδοποίητα, άλλαξε θέμα: «Θέλω να μιλήσουμε, σε λίγο.»

«Σχετικά με τι;»

«Θα μάθεις όταν μιλήσουμε.»

Παριστάνει τον σοφό! σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. *Το μυαλό του έχει πάρει αέρα, ύστερα από τα τελευταία γεγονότα.* Υποπτευόταν, όμως, για τι θέμα ήθελε να του μιλήσει ο αδελφός του: Για τη Νίθρα. *Αλλά έχω πάρει την απόφασή μου...*

Πλησίασαν τα αραγμένα πλοία, βλέποντας ότι ο Καπετάνιος Σέλερναβ, η Καπετάνισσα Τάηλιν, και μερικοί άλλοι από τα πληρώματα είχαν κατεβεί, για να τους προϋπαντήσουν.

Η Πριγκίπισσα Λιόλα αφίπτευσε, με λίγη βοήθεια από τον Ρόλμαρ, γιατί το τραύμα στο πόδι της δεν είχε ακόμα θεραπευτεί τελείως, αν και πήγαινε καλά.

Η Καπετάνισσα Τάηλιν υποκλίθηκε. «Υψηλοτάτη.»

Ο Καπετάνιος Σέλερναβ τη μιμήθηκε, και ρώτησε τον Βάνμιρ: «Τέλος αίσιο, Άρχοντά μου;»

«Ναι, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε εκείνος, πετώντας το ραβδί του παραδίπλα. «Τέλος αίσιο. Μπορούμε να επιστρέψουμε στο Νόρβηλ.»

Τα πληρώματα της *Χρυσασλίδας* και του *Ταχύπλου* τούς παρακολουθούσαν από τα καταστρώματα, και ζητωκραύγασαν, μόλις το άκουσαν τούτο.

Ο Σέλερναβ μειδίασε πλατιά, κι έφτιαξε το στρογγυλό καπέλο στο κεφάλι του. «Χε-χε, όλοι έχουν μπουχτίσει τους βάλτους.»

«Κανείς περισσότερο από εμάς, Καπετάνιε, σε διαβεβαιώνω,» είπε η Λιόλα.

«Το δίχως άλλο, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε εκείνος. «Είμαι βέβαιος ότι το ταξίδι σας ήταν δύσκολο.»

«Χάσαμε οκτώ μαχητές, συνολικά,» είπε η Λιόλα. «Δυστυχώς.»

«Ελάτε επάνω, Πριγκίπισσά μου,» πρότεινε η Καπετάνισσα Τάηλιν. «Όλοι σας χρειάζεστε ξεκούραση.»

Η Λιόλα κατένευσε, και ανέβηκε στη *Χρυσασλίδα*, ακολουθούμενη από τον Ρόλμαρ και τους μαχητές που της είχαν απομείνει.

«Μην ξεχνάς ότι πρέπει να μιλήσουμε,» φώναξε ο Βάνμιρ στον αδελφό του.

«Δεν το ξεχνώ,» αποκρίθηκε εκείνος, πάνω απ'τον ώμο του. «Αλλά αργότερα.»

Όταν έφτασαν στο κατάστρωμα της *Χρυσασλίδας*, η Καπετάνισσα Τάηλιν ρώτησε την Πριγκίπισσα: «Να ξεκινήσουμε το ταξίδι της επιστροφής, Υψηλοτάτη;»

«Ναι. Όσο πιο σύντομα γυρίσουμε στο Νόρβηλ, τόσο το καλύτερο. Πώς βλέπεις τον καιρό;»

«Θα μπορούσε να ήταν και ευνοϊκότερος. Όμως ταξιδεύεται,» είπε η Τάηλιν. «Σ'αυτά τα σημεία δεν έχει και τόσο άνεμο. Για τα πιο βόρεια ανησυχώ.»

Η Πριγκίπισσα βάδιζε, εν τω μεταξύ, προς τη γέφυρα του καραβιού, μαζί με τον Ρόλμαρ, και η Καπετάνισσα τούς ακολουθούσε. «Πρόσταξε να μας ετοιμάσουν ένα μπάνιο,» της είπε η Λιόλα. «Νομίζω ότι ακόμα σέρνομαι μέσα σ'αυτούς τους καταραμένους βάλτους.»

«Ασφαλώς.»

«Εξακολουθούμε να έχουμε γλυκό νερό;»

«Ναι, υπάρχουν τρία βαρέλια στο αμπάρι.» Η Τάηλιν άνοιξε την πόρτα της γέφυρας για τη Λιόλα και τον Ρόλμαρ. Εκείνοι πέρασαν το κατώφλι, μπαίνοντας. «Θα σας φέρουμε και φαγητό, Πριγκίπισσά μου· ο μάγειρας άρχισε τις προετοιμασίες μόλις σας είδαμε να πλησιάζετε. Θέλετε τίποτε άλλο;»

«Δε νομίζω,» είπε η Λιόλα, και ο Ρόλμαρ κούνησε το κεφάλι.

Η Τάηλιν έκανε μια σύντομη υπόκλιση και έκλεισε την πόρτα της γέφυρας, αφήνοντάς τους μόνους.

Ο Βάνμιρ είχε πλυθεί και φάει, και τώρα βρισκόταν ξαπλωμένος ανάσκελα στο κρεβάτι της καμπίνας, νιώθοντας τον *Ταχύπλου* να κινείται και ακούγοντας το τρίξιμο των ξύλων του... σαν να ήταν ζωντανά.

Από το μυαλό του ακρίτη του Ράλτον περνούσαν όλα τα τελευταία γεγονότα: το χάος μπροστά από τον Ουρανολίθινο Θρόνο, όταν ο Φανλαγκόθ είχε καταλάβει το σώμα της Πριγκίπισσας Λιόλα· η προσπάθεια του δαιμονολόγου Ερφάνιρ να διώξει το πνεύμα του Ράζλερ μέσα από την κόρη του Βασιληά Άργκελ, και η συμφωνία του Βάνμιρ η οποία, τελικά, έθεσε τα πράγματα σε μια πορεία· η επαναφορά του Νεκρομέμνονος μέσα στη βασιλική αίθουσα· η κλοπή των ουρανολίθινων κομματιών από τα υπόγεια του Καθεδρικού Ναού του Βάνραλ· το ταξίδι μέσα στους βάλτους Βενέβριαμ και το σφράγισμα του ανοίγματος που είχε ο Νουτκάλι δημιουργήσει εκεί.

Όλα τούτα στριφογύριζαν συνεχώς μέσα στο μυαλό του Βάνμιρ, μέχρι που εκείνος αναρωτήθηκε: *Και τώρα, τι; Επιστρέφουμε στη Νουάλβορ, και τι θα γίνει εκεί; Τι θα βρούμε; Τι θα έχει ετοιμάσει ο Φανλαγκόθ; Πότε θα τερματιστεί η διαμάχη του με τον Νουτκάλι και τον Λιζναγκάρ; Ποιος θα βγει νικητής; Και ποιο θα είναι το κόστος – για την Κουαλανάρα;*

Ό,τι κι αν έκαναν οι Ράζλερ, το μόνο βέβαιο ήταν πως έβαζαν τους πάντες σε προβλήματα. Αλλά τι μπορούσε να κάνει κανείς για να το αποτρέψει τούτο; Ουσιαστικά, τίποτα. *Η μόνη επιλογή είναι να προφυλάξουμε τους εαυτούς μας και τους δικούς μας.* Όμως δε θα βλάπτονταν όλοι, στο τέλος, με τον έναν τρόπο ή με τον άλλο; Ήδη είχαν εξοργίσει τον Νουτκάλι με τις ενέργειές τους· και, όσο δυνατός κι αν ήταν ο Φανλαγκόθ, δεν έπρεπε κανείς να λησμονεί πως κι ο αδελφός του ήταν εξίσου δυνατός. Το ίδιο και ο πατέρας του.

Αλήθεια, τι να συμβαίνει με τον Λιζναγκάρ; Δεν έχουμε δει κανένα σημάδι του πουθενά. Τούτο τον ανησυχούσε τον Βάνμιρ. Γιατί το μόνο βέβαιο ήταν πως ο εν λόγω Ράζλερ κάτι θα σχεδίαζε. Όμως ε-

κείνος δεν είχε τρόπο ν'ανακαλύψει τα σχέδιά του. Ούτε καν τα σχέδια του Φανλαγκόθ δεν μπορούσε να μαντέψει, που τον υπηρετούσε.

Τον υπηρετούσε... Τούτο δεν άρεσε και τόσο στον Βάνμιρ. Δεν του άρεσε να *υπηρετεί* κάποιον. Όμως ποια ήταν η εναλλακτική; Τότε, στο σπίτι του δαιμονολόγου Ερφάνιρ, έπρεπε να διαλέξει ή αυτό ή να... σκοτώσει την Πριγκίπισσα Λιόλα. Γιατί ο Ράζλερ ήθελε οπωσδήποτε έναν σύμμαχο στο Νόρβηλ, και σκόπευε να τον αποκτήσει, αδιαφορώντας για το κόστος –αδιαφορώντας για τις ζωές που μπορεί να κατέστρεφε ή για τους ανθρώπους που μπορεί να χάνονταν. Έτσι, καλύτερα να είμαι εγώ το... πιόνι του, παρά οποιοσδήποτε άλλος. Τουλάχιστον, ο Βάνμιρ πίστευε πως εκείνος ήταν ο καταλληλότερος για τούτη τη δουλειά. Ο Φανλαγκόθ δε θα τον ξεγελούσε εύκολα, και θα είχε και πολλά να του διδάξει.

Αυτά που του είχε πει στους βάλτους, σχετικά με τα Χαρίσματα του Λόγου και με την αρχαία ήπειρο Αρμάλκολ, η οποία ήταν, ουσιαστικά, οι ήπειροι Λιάμνερ-Κρωθ και Ναζ-Λορ ενωμένες, τον είχαν ενθουσιάσει. Τι πράγματα μπορούσε να δει ο Ράζλερ! Ούτε οι ιστορικοί δεν τα ήξεραν. Είχε τη δύναμη να κοιτάζει εκατομμύρια χρόνια στο παρελθόν... όπως ένας άνθρωπος που γυρίζει και κοιτάζει πίσω του, το τελευταίο χιλιόμετρο που έχει διανύσει.

Είναι εντυπωσιακό. Πολύ εντυπωσιακό.

Τι σχεδιάζει, όμως, για τώρα; Τι θα κάνουμε όταν πάμε πίσω, στο Νόρβηλ; Ο Βάνμιρ δεν αισθανόταν καμία ιδιαίτερη επιθυμία να επιστρέψει στο Ράλτον, παρότι, σύμφωνα με τα λόγια του Ρόλμαρ, ο πατέρας του τον είχε συγχωρέσει. Θα ήταν ξένος εκεί· οι άλλοι θα τον κοιτούσαν περίεργα –πιο περίεργα από παλιά. Θα ψιθύριζαν πίσω απ'την πλάτη του: «Να ο μπάσταρδος που φυλάκισε τον γονιό του, για να του κλέψει την εξουσία.» Κανείς δε θα καταλάβαινε τους λόγους του. Όπως πάντα, όλοι θα τον παρεξηγούσαν.

Πού κατευθύνομαι τώρα, λοιπόν;

Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και βάδισε, ξυπόλυτος, ως την πόρτα της γέφυρας, ανοίγοντάς την και φωνάζοντας στον Σέλερναβ να πλησιάσει.

Ο Καπετάνιος ζήγωσε. «Παρακαλώ, Άρχοντά μου.»

«Πες στη Ρικνάβαθ να έρθει εδώ, Καπετάνιε, αν έχεις την καλοσύνη. Και θύμισέ της να φέρει μαζί τα Οστά της Μοίρας.»

«Τα Οστά της Μοίρας. Μάλιστα.» Ο Σέλερναβ απομακρύνθηκε.

Ο Βάνμιρ έκλεισε πάλι την πόρτα κι επέστρεψε στο κρεβάτι, για να ξαπλώσει ανάσκελα, σταυρώνοντας τα χέρια πίσω απ'το κεφάλι. Του έμοιαζε φοβερή πολυτέλεια τούτη, ύστερα από όσα είχε περάσει στους βάλτους.

Η Ρικνάβαθ δεν άργησε να έρθει. «Θέλεις να σου πω το μέλλον;» ρώτησε, ακουμπώντας το σακούλι με τα Οστά επάνω στο γραφείο της καμπίνας. Ήταν κι εκείνη πλυμένη, όπως ο Βάνμιρ· τα μακριά, μαύρα μαλλιά της έσταζαν ακόμα. Φορούσε ένα ελαφρύ λευκό φόρεμα και σανδάλια. Ο Ωθράγκος ποτέ δε θα συνήθιζε την ανοσία στο κρύο που είχε η Καρμώζ.

«Ναι,» της αποκρίθηκε. «Θέλω να μάθω τι θα γίνει στη Νουάλβορ, όταν φτάσουμε εκεί.»

«Το ίδιο πράγμα σκεφτόμουν κι εγώ,» παραδέχτηκε η Ρικνάβαθ, και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού.

«Έριξες τα Οστά;»

«Όχι.»

«Ρίξτα τώρα.»

«Δεν κάνει να τα ρίχνεις επάνω σε πλοίο,» εξήγησε η Καρμώζ. «Πρέπει να τα ρίχνεις στη γη.»

«Γιατί;»

Η Ρικνάβαθ ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω· έτσι είναι.»

«Κρίμα...» είπε ο Βάνμιρ.

«Τι σχεδιάζεις;»

«Το τι σχεδιάζω εγώ δεν παίζει κανένα ρόλο· τι σχεδιάζουν ο Φανλαγκόθ και τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειάς του θα ήθελα να ξέρω.»

«Ναι, αλλά τι θα κάνεις όταν πάμε στο Νόρβηλ; Θα επιστρέψεις στο Ράλτον;»

«Όχι, Ρικνάβαθ, δεν το νομίζω.»

«Τότε;»

«Θα δω. Δεν έχω σκεφτεί ακόμα. Σοβαρά, δεν έχω σκεφτεί. Κατ'αρχήν, δεν ξέρω σε τι κατάσταση θα βρούμε το Βασίλειο. Μην ξεχνάς πως, όταν φύγαμε, ο Βασιλιάς Άργκελ ήταν έτοιμος να εκστρατεύσει κατά του Άρχοντα Μόρντεναρ, ο οποίος πήγαινε να πολιορκήσει την Έριγκ, τη δεύτερη σημαντικότερη πόλη του Νόρβηλ.»

«Πιστεύεις ότι θα βρεθούμε μέσα σ'έναν πόλεμο εν εξελίξει;»

«Εύχομαι ο Βασιληάς μας να έχει νικήσει τον Μόρντεναρ, μέχρι να επιστρέψουμε. Αλλά θα δούμε...»

«Αν γίνεται πόλεμος, τι θα κάνεις;»

«Θα δω.»

Η Ρικνάβαθ μειδίασε. «Δεν έχεις αποφασίσει τίποτα, ε;»

«Όχι, εσύ;»

«Τα ίδια και χειρότερα,» παραδέχτηκε η Καρμώζ.

«Είδες κανένα όραμα πάλι;»

«Όχι, και το παράξενο ξέρεις ποιο είναι; Ότι, καθώς επιστρέψαμε, δεν αισθανόμουν κανένα απολύτως κάλεσμα από τους βάλτους, παρά μονάχα μια απέραντη ευγνωμοσύνη από ένα πανίσχυρο ον.»

«Τη Λιάμνερ Κρωθ;»

«Μάλλον.»

«Όταν πηγαίναμε προς το άνοιγμα, ένιωθες καλέσματα;»

«Όχι. Αλλά, τότε, το είχα θεωρήσει λογικό, γιατί με πλημμύριζε ο πόνος της Θεάς.»

Ο Βάνμιρ δε μίλησε, για λίγο, αναλογιζόμενος τι μπορεί να συνέβαινε· ύστερα, είπε: «Στη Λιάμνερ-Κρωθ δεν υπάρχουν άλλοι θεοί πέραν της Λιάμνερ Κρωθ. Προφανώς, γιαυτό δεν αισθανόσουν κανένα κάλεσμα.»

«Μπορεί...» είπε η Ρικνάβαθ, κοιτάζοντας το σακούλι με τα Οστά της Μοίρας, το οποίο είχε αφήσει επάνω στο γραφείο.

«Υποθέτεις κάτι άλλο;»

«Έχω την εντύπωση ότι η Λιάμνερ Κρωθ θα με ήθελε για ιέρειά της...» μουρμούρισε η Καρμώζ.

«Ρικνάβαθ, όλοι οι θεοί θα σε θέλανε για ιέρειά τους. Μην πέφτεις στην ίδια παγίδα.»

Εκείνη τον κοίταξε. «Ίσως θα έπρεπε, κάποτε, ν'αποφασίσω.»

Τελειώνοντας το φαγητό, ξάπλωσαν και, για λίγο, τους πήρε και τους δύο ο ύπνος.

Ύστερα, ο Ρόλμαρ ξύπνησε και σηκώθηκε απ'το κρεβάτι.

Η Λιόλα τεντώθηκε και χασμουρήθηκε. «Πού πας;»

«Στον Βάνμιρ,» αποκρίθηκε εκείνος, πλησιάζοντας τον καθρέφτη για να φτιαχτεί λιγάκι. «Θα λυσσάξει, άμα δεν πάω να μιλήσουμε.»

Η Λιόλα γέλασε κοφτά.

Ο Ρόλμαρ έβαλε τις μπότες του και βγήκε απ'την καμπίνα. Ήταν απόγευμα και τα χρώματα του ουρανού είχαν γίνει μενεξεδιά, ενώ ένας ολοπόρφυρος ήλιος βούλιαζε στη Δύση, ματοβάφοντας τη θάλασσα. Υπέροχο θέαμα.

«Καπετάνισσα!» φώναξε ο Ρόλμαρ στην Τάηλιν, η οποία τον ζύγωσε. «Μπορούμε να πλευρίσουμε τον *Ταχύπλου*, γιατί θέλω να πηδήσω απέναντι, για να μιλήσω στον αδελφό μου.»

«Βεβαίως,» αποκρίθηκε εκείνη, και έδωσε την ανάλογη προσταγή στο πλήρωμά της. Ήταν εξαιρετη γυναίκα, νόμιζε ο Ρόλμαρ: Μιλούσε καλότροπα (σε αντίθεση με πολλούς ναυτικούς), ήταν ευγενική με τους άρχοντες, και πολύ καλή στη δουλειά της.

Σύντομα, η *Χρυσαλλίδα* πλευρίσε τον *Ταχύπλου*, και οι ναύτες από το αντικρινό κατάστρωμα έριξαν ένα σκοινί στον Άρχοντα από το Ράλτον, ο οποίος το έπιασε, με τα δύο χέρια, και πήδησε απέναντι. Τα μπτοφορεμένα πόδια του πάτησαν σταθερά στην κουβέρτα.

«Τι θέλετε, Άρχοντά μου;» τον ρώτησε ο Καπετάνιος Σέλερναθ.

«Έρθα να δω τον αδελφό μου,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ, κατευθυνόμενος προς τη γέφυρα. «Δεν κοιμάται;»

«Δε νομίζω. Τον έχει επισκεφτεί η κύρια Ρικνάβαθ.»

Ο Ρόλμαρ χτύπησε την πόρτα.

Ο Βάνμιρ άνοιξε. «Δε σε περίμενα τόσο γρήγορα.»

Κι εγώ που νόμιζα ότι θα ήταν και θυμωμένος, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, μπαίνοντας. «Είπα να μη σ'αφήσω με την αγωνία.

»Γεια σου, Ρικνάβαθ,» χαιρέτησε την Καρμώζ, η οποία καθόταν στην άκρη του κρεβατιού, ντυμένη μ'ένα ελαφρύ, λευκό φόρεμα. Ακόμα δεν είχε καταλάβει αν ο δίδυμός του είχε ερωτικές σχέσεις μ'αυτή τη γυναίκα. Σίγουρα, περνούσε πολλή ώρα μαζί της, μα ο Ρόλμαρ ποτέ δεν τους είχε δει να φιλιούνται, ούτε είχε προσέξει κανένα άλλο σημάδι που να του αποκαλύπτει ότι μοιράζονταν το ίδιο μαξιλάρι. Από την άλλη, βέβαια, ο Βάνμιρ ήταν περίεργο άτομο· δεν μπορούσες να υποθέτεις πράγματα γι'αυτόν· πάντα σε αιφνidiaζε στο τέλος.

Η Ρικνάβαθ έκλινε το κεφάλι σε χαιρετισμό. «Γεια σου, Ρόλμαρ.»

«Τι με ήθελες;» ρώτησε ο Ρόλμαρ τον αδελφό του.

«ΡΙκνάβαθ, μας αφήνεις;» ζήτησε ο Βάνμιρ.

Εκείνη ένευσε και βγήκε απ'το δωμάτιο.

Ο Βάνμιρ κάθισε στην καρέκλα πίσω απ'το γραφείο και ανέβασε τα πόδια επάνω. «Για τη Νίθρα, τι αποφάσισες;»

Λες και του χρωστάω εξηγήσεις! Αλλά τέλος πάντων... «Δε θα την αναζητήσω.»

Ο Βάνμιρ ένευσε. Η έκφρασή του έλεγε ότι ενέκρινε.

«Εκτός,» πρόσθεσε ο Ρόλμαρ, «αν μπορείς να τη βρεις για μένα· οπότε, θα ήθελα να της μιλήσω για μια τελευταία φορά, και το ξέρεις. Η απόφασή μου να μην την αναζητήσω βασίζεται καθαρά στο γεγονός ότι δεν έχω ιδέα πού να ψάξω γι'αυτήν. Δε γνωρίζω καν αν είναι ζωντανή!»

Ο Βάνμιρ μπορούσε να διακρίνει κάποια ανησυχία στο πρόσωπο του αδελφού του. Πράγματι, ενδιαφερόταν να μάθει για τη Νίθρα. *Και ίσως θα έπρεπε να του πω, τουλάχιστον, ότι είναι ζωντανή...* Όμως δίσταζε, γιατί, έτσι όπως είχε τώρα η κατάσταση, του φαινόταν πως ήταν καλά· δεν υπήρχε λόγος να μπουν σε αχρείαστες περιπέτειες. Ο Ρόλμαρ ήταν ξεροκέφαλος, κι αν του καρφωνόταν πάλι καμια περίεργη ιδέα, δε θα του την έβγαζε κανείς από το κεφάλι. Επομένως, ο Βάνμιρ δεν είχε λόγο να ρισκάρει. *Άστον να πιστεύει ότι η Νίθρα είναι χαμένη, ή και νεκρή· δεν έχει σημασία...*

Ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν μπορώ να τη βρω, αδελφέ. Σ'το είπα και στους βάλτους.»

«Ο Φανλαγκόθ, όμως, μπορεί· αλλά δε θέλει.»

Και πολύ καλά κάνει. «Θα έχει τους λόγους του.»

Ο Ρόλμαρ συνοφρυώθηκε. «Τι τον νοιάζει εκείνον; Δεν καταλαβαίνω! Θεξ να μου εξηγήσεις;»

«Ούτε κι εγώ ξέρω,» είπε ψέματα ο Βάνμιρ, γιατί ήξερε· εν μέρει, τουλάχιστον. Ο Φανλαγκόθ θα πολεμούσε τον Νουτκάλι μέσω της Νίθρα· θα τον έδιωχνε από τη Λιάμνερ-Κρωθ.

«Καλά,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ. «Θα τα ξαναπούμε, όμως. Θέλω να μάθω τι έγινε με τη Νίθρα, οπωσδήποτε.» Άνοιξε την πόρτα της καμπίνας και έφυγε, κλείνοντας πίσω του.

Απέξω στεκόταν η Ρικνάβαθ κι ατένιζε νότια, τη θάλασσα. Ακούγοντας τον Ρόλμαρ να βγαίνει, έστρεψε μια στάλα το κεφάλι της στο μέρος του.

«Μπορείς να επιστρέψεις,» της είπε εκείνος, και βάδισε ως την άκρη του καταστρώματος, κάνοντας νόημα στην Καπετάνισσα Τάηλιν να ξαναφέρει το σκάφος της κοντά στον *Ταχύπλου*. Με την άκρια του ματιού του, είδε την Καρμώζ να μπαίνει πάλι στη γέφυρα.

Η *Χρυσαλλίδα* πλησίασε. Ο Ρόλμαρ έπιασε το σχοινί που του πέταξαν απ'το κατάστρωμά της και πέρασε απέναντι. «Ευχαριστώ, Καπετάνισσα,» είπε.

«Στις υπηρεσίες σας, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Τάηλιν.

Ο Ρόλμαρ πήγε στη γέφυρα, και βρήκε τη Λιόλα εκεί όπου την είχε αφήσει· η Πριγκίπισσα δεν έμοιαζε να είχε κουνηθεί καθόλου από τη θέση της.

«Τι ήταν, λοιπόν;» τον ρώτησε.

«Τίποτα· αηδίες.» Ο Ρόλμαρ έβγαλε τις μπότες του και ξάπλωσε δίπλα της.

«Για τη Νίθρα σε ρώτησε, ε;»

«Ναι. Αλλά νομίζω πως έχω πλέον ψάξει αρκετά γι'αυτήν,» είπε ο Ρόλμαρ, αν και, βαθιά μέσα του, δεν το πίστευε. Ήθελε να ψάξει κι άλλο. Μα δεν ήξερε πού.

Η Λιόλα γύρισε και τον φίλησε, παίρνοντας το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της και κάνοντας το φιλί τους να διαρκέσει. Ο Ρόλμαρ έλυσε τη ζώνη της ρόμπας της και πέρασε το χέρι του κάτω απ'το ύφασμα και γύρω από τη γυμνή της μέση.

Κεφάλαιο 11

Μονοπάτια στα Ερείπια

Το γεγονός ότι κανένα πλοίο δεν τους είχε καταδιώξει μέχρι την Άζλεντεν δεν καθυσχάζε καθόλου τη Νίθρα. Άλλωστε, οι Λεπιδοφόροι Γέρακες μπορούσαν να κρύβονται μέσα στην πόλη· και, σίγουρα, θα προτιμούσαν να της έχουν στήσει ενέδρα σε κάποιο σκοτεινό σημείο, παρά να της επιτεθούν στις ακτές, όπου τα πλοία της Αρχόντισσας Κονθάρα περιπολούσαν περισσότερο από ποτέ, ύστερα από όσα είχαν συμβεί στην Ήανβαν.

Η Νίθρα άγγιξε την άκρη της πλώρης και στηρίχτηκε επάνω της, καθώς το καράβι έμπαινε στο λιμάνι της Άζλεντεν. Το βλέμμα της χάθηκε στην πόλη, ψάχνοντας για δολοφόνους, τυλιγμένους στις σκιές της νύχτας. Και είδε ανθρώπους που θα μπορούσαν να είναι δολοφόνοι: ένα ζητιάνο σε μια γωνία· μια μυστηριώδη γυναίκα, που είχε την πλάτη κολλημένη στον τοίχο ενός σοκακιού και παρακολουθούσε την κίνηση στις αποβάθρες· έναν άντρα ο οποίος πρέπει, κατά πάσα πιθανότητα, να ήταν κλέφτης, έτσι όπως καιροφυλαχτούσε και κοίταζε τους περαστικούς (ή ίσως να *παρίστανε* τον κλέφτη...)· και έναν (φαινομενικά) μεθυσμένο ναυτικό, που μισοκοιμόταν δίπλα σε μια αποθήκη, αγκαλιά μ'ένα μπουκάλι.

Οποιοσδήποτε από αυτούς θα μπορούσε να ήταν Γέρακας. Αλλά η Νίθρα δεν είχε τη δυνατότητα να μάθει την αλήθεια· μέσω της Ματιά της, έβλεπε πράγματα κρυφά σε άλλους –ή, τουλάχιστον, δυσδιάκριτα–, μα δεν κοίταζε μέσα στις ψυχές των ανθρώπων, όπως δεν κοίταζε και πίσω από τοίχους.

Αισθάνθηκε ένα χέρι να την πιάνει από τον ώμο και να την τραβά, ευγενικά, όπισθεν. «Μη στέκεσαι εκεί, στην άκρη,» της είπε ο Φένταρ. «Δίνεις στόχο.»

Η Νίθρα όφειλε να παραδεχτεί πως ο Ωθράγκος είχε δίκιο· ίσως να την τόξευαν. Τον ακολούθησε, λοιπόν, προς το κεντρικό κατάρτι του πλοίου, κοντά στο οποίο στεκόταν και η Χρυσοδάκτυλη, με τα χέρια της σταυρωμένα στο στήθος.

Το καράβι ζύγωσε μια από τις αποβάθρες και άραξε, ρίχνοντας άγκυρα. Οι ναύτες πέταξαν χοντρά σχοινιά και τα έδεσαν στις δέσμες.

«Όλα 'ντάξει, έτσι, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε ο Καπετάν Ξάρνιν τη Νίθρα.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Όλα εντάξει, Καπετάνιε. Όμως ακόμα δε μου απάντησες πώς μπήκε ο δολοφόνος στ'αμπάρι σου...»

«Εεεμμ, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Ξάρνιν, «δεν είχα και πολύ χρόνο να το ερευνήσω το θέμα. Το πρωί ξεκινήσαμε και, να, τώρα φτάσαμε στην Άζλεντεν, και δεν παρουσιάστηκε κανένα πρόβλημα· άρα, το θέμα είναι λήξαν, να πούμε, σωστά; Κι έκανα, βέβαια, ό,τι μπορούσα· μα ίσως να χρειαστώ περισσότερο χρόνο για να το... διαλευκάνω. Αλλά τι θα σας νοιάζει εσάς πλέον; Εσείς θα έχετε φύγει. Στο καράβι μου είναι το πρόβλημα.» Στένεψε το ένα μάτι. «Και θέλω να ξέρω άμα κανένα απ'τα κοπέλια μου τα παίρνει γενικότερα, άμα καταλαβαίνετε τι θέλω να σας πω, Αρχόντισσά μου.»

«Καταλαβαίνω, Καπετάνιε,» τον διαβεβαίωσε η Νίθρα, κρίνοντας ότι ο ναυτικός δεν πρέπει να έλεγε ψέματα. Εκτός κι αν ήταν τόσο καλός ψεύτης που ούτε εκείνη, μια εκπαιδευμένη Ομιλήτρια, δεν μπορούσε να τον αντιληφτεί. «Δεν αμφέβαλλα πως έκανες ό,τι μπορούσες. Σ'ευχαριστούμε που μας έφερες εδώ.»

Η Νίθρα άκουσε κάποιους ν'ανεβαίνουν στο κατάστρωμα, και στράφηκε, για να δει τους είκοσι στρατιώτες που είχε προστάξει η Αρχόντισσα Κονθάρα να βρίσκονται στο πλοίο, ώστε να τη συνοδέψουν ως την πύλη των Αρχέτοπων.

«Αυτοί οι τύποι είναι τελείως άχρηστοι,» της είχε πει ο Φένταρ, το μεσημέρι, που έτρωγαν, καθισμένοι στην πλώρη. «Κατά πρώτον, δε βρήκαν τον δολοφόνο που κρυβόταν στ'αμπάρι· και, κατά δεύτερον, τι έκαναν στις κουκέτες, όταν έπρεπε νάναι πάνω και να προσέχουν; Εκείνος ο Γέρακας παραλίγο να σε σκοτώσει.»

«Δεν ήξεραν για την παρουσία του, Φένταρ,» τους είχε υπερασπιστεί η Νίθρα, χωρίς να ξέρει ακριβώς γιατί το έκανε αυτό· ίσως επειδή ήταν πατριώτες της ενώ εκείνος Ωθράγκος, συμπέρανε αργότερα.

«Θα έπρεπε να ξέρουν!»

«Μην είσαι υπερβολικός,» του είχε πει η Χρυσοδάκτυλη. «Οι Γέρακες είναι νεκρενοικημένοι δολοφόνοι.» Έμοιαζε, γενικά, να τους έχει σε μεγάλη υπόληψη τους νεκρενοικημένους· αναμφίβολα, τους θεωρούσε σαφώς ανώτερους από τους Μιρλίμιους φονιάδες, ανάμεσα στους οποίους ανήκε κι η ίδια.

Τώρα, η Νίθρα είδε την αρχηγό των είκοσι στρατιωτών –μια μελαχρινή γυναίκα που είχε συστηθεί ως Φάλαρα– να τη ζυγώνει και να ρωτά: «Είστε έτοιμη, Αρχόντισσά μου;»

«Ναι.»

«Πού θέλετε να σας οδηγήσουμε;»

Δεν τους είπε η Κονθάρα; «Στη Νότια Αγορά, κοντά στο πανδοχείο ‘Οι Επτά Κίονες’.»

«Ξέρετε το δρόμο;»

«Τον ξέρω.»

«Καλώς. Αν δε σας είναι δύσκολο, θα μπορούσατε να μας οδηγήσετε;»

Εκείνη ένευσε.

Η Φάλαρα και οι μαχητές της κατέβηκαν στην αποβάθρα, και η Νίθρα, η Χρυσοδάκτυλη, κι ο Φένταρ τούς ακολούθησαν. Αυτοί, πάντως, σχημάτισαν κλοιό γύρω τους, αφού ο σκοπός που βρίσκονταν εδώ ήταν να τους προστατέψουν.

Ξεκίνησαν να βαδίζουν και, σχεδόν αμέσως, μια ομάδα φρουρών της Άζλεντεν τούς ζύγωσαν και τους σταμάτησαν, απαιτώντας να μάθουν τι συνέβαινε και ζητώντας να τους ελέγξουν.

«Έχουμε διαταγές από την Αρχόντισσα Κονθάρα της Ήανβαν, να οδηγήσουμε την Αρχόντισσα Γισάλθα Σάρπολ στον προορισμό της μέσα στην πόλη,» δήλωσε, επίσημα, η Φάλαρα, και έδειξε στον αρχηγό των φρουρών ένα χαρτί το οποίο τράβηξε απ’τη ζώνη της.

Εκείνος το διάβασε διεξοδικά και είπε, επιστρέφοντάς το: «Καλώς. Και πού είναι ο προορισμός σας;»

«Αυτό είναι δική μας δουλειά.»

«Και δική μας, επίσης!» ελέμεινε ο άντρας, αγριοκοιτάζοντάς την με μεγάλα, πράσινα μάτια.

«Στο πανδοχείο ‘Οι Επτά Κίονες’ κατευθυνόμαστε,» του είπε η Νίθρα, και χρησιμοποιώντας την Πειθώ: «Υποθέτω δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα, καλέ μου κύριε.» Είχε πάρει την αρχοντική έκφραση

που, συνήθως, επηρέαζε τους φρουρούς και τους στρατιώτες, οι οποίοι, όταν νομίζουν ότι αντικρίζουν κάποιον ισχυρό ευγενή ή, γενικότερα, κάποιον άνθρωπο με εξουσία, πάντοτε υποχωρούν, δίχως να τον πολυελέγξουν, ακόμα κι αν αυτό βρίσκεται εντός της δικαιοδοσίας τους.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο άντρας· «γιατί να υπάρξει; Καλό σας βράδυ.»
«Επίσης.»

Προσπέρασαν τους φρουρούς και έστριψαν βορειοδυτικά, κατευθυνόμενοι προς τον Μεγάλο Δρόμο, όπως ονομαζόταν η κεντρική οδός της Άζεντεν, η οποία ξεκινούσε απ'το λιμάνι και έφτανε ως τον Αρχοντόλοφο, όπου βρισκόταν το κάστρο του Άρχοντα Ρίζγκιλιν – έναν άνθρωπο που η Νίθρα δεν ήθελε να ξανασυναντήσει. *Βρήκε, άραγε, τους συνωμότες μέσα στην πόλη του;* αναρωτήθηκε. *Αν υπάρχουν συνωμότες, δηλαδή.* Ο άνθρωπος τής είχε φανεί λιγάκι – έως πολύ! – τρελός, τότε που εκείνη κι ο Πρίγκιπας Δόλβερν είχαν επισκεφτεί το κάστρο του.

Ο Πρίγκιπας Δόλβερν... Μελαγχόλησε, καθώς τον θυμήθηκε. *Δεν έπρεπε να πεθάνει έτσι... φαγωμένος από αυτά τα τέρατα.*

Νουτκάλι, θα πληρώσεις γι'αυτό! Κι εσύ, επίσης, Καλβάρθα.

Η Νίθρα δε θα ξανάβλεπε το Χαμόγελο του Δόλβερν. Ούτε εκείνη ούτε κανένας άλλος. Κι ετούτη ήταν μια μεγάλη απώλεια για το Νούφρεκ, πίστευε.

«Κάπου εδώ δεν πρέπει να στρίψουμε;» Η φωνή του Φένταρ την επανέφερε στην πραγματικότητα.

Βλεφάρισε. «Ε; Ναι, εδώ.»

Η συνοδεία της έστριψε σε μια κάθετη οδό, αφήνοντας το Μεγάλο Δρόμο και μπαίνοντας στην αρχή της Νότιας Αγοράς.

«Έχε τα μάτια σου ανοιχτά,» της ψιθύρισε ο Φένταρ. «Ξέχασες ότι σε κυνηγάνε;»

Ναι, η Νίθρα έπρεπε να παραδεχτεί ότι, για λίγο, το είχε ξεχάσει. Αλλά δεν είχε την πολυτέλεια να «ξεχνά» τώρα· όφειλε να βρίσκεται, διαρκώς, σε εγρήγορση. Ο Ωθράγκος είχε δίκιο. *Έχε τα μάτια σου ανοιχτά.*

Η Ματιά της ερεύνησε το περιβάλλον. Άνθρωποι, καταστήματα, ζώα. Μπορούσε να δει ακόμα και τις μικρότερες λεπτομέρειες. Κανείς, όμως, δε φαινόταν να τη σημαδεύει από κάποια οροφή ή από

οποιοδήποτε άλλο μέρος. Είχαν χάσει τα ίχνη της, οι Γέρακες; Όχι, αποκλείεται...

Η Νίθρα συνέχισε να ψάχνει για πιθανούς δολοφόνους. Οι εχθροί της πρέπει να είχαν προετοιμάσει κάποια παγίδα γι' αυτήν, καλύτερη από τις προηγούμενες· δεν εξηγιόταν αλλιώς.

Σύντομα, έφτασαν κοντά στο πανδοχείο «Οι Επτά Κίονες», και το βλέμμα της Νίθρα καρφώθηκε στο ερείπιο μπροστά του. Το ερείπιο που αποτελείτο, κυρίως, από επτά πέτρινες κολόνες... και, ανάμεσα σε δύο απ' αυτές, η *δίοδος* ήταν ολοφάνερη. Ένα φωτεινό μονοπάτι, μια... καθαρότερη πραγματικότητα ανοιγόταν εκεί.

Η Νίθρα πλησίασε, και οι συνοδοί της την ακολούθησαν.

«Πού πηγαίνετε, Αρχόντισσά μου;» τη ρώτησε η Φάλαρα, παραξε-νεμένη. Εκείνη δεν έβλεπε τίποτα το ασυνήθιστο, ούτε και κανέναν άλλον.

Μονάχα εγώ βλέπω την πύλη για τον Αρχέτοπο...

«Μη στέκεστε μπροστά μου!» είπε στους στρατιώτες. «Κάντε μου χώρο.» Και βάδισε μέσα στα πέτρινα ερείπια, ζυγώνοντας τη δίοδο, ενώ οι συνοδοί της την ακολουθούσαν έχοντας σχηματίσει ημικύκλιο, χωρίς να βρίσκονται εμπρός της.

«Το βλέπεις;» της ψιθύρισε ο Φένταρ.

Φυσικά και το βλέπω! Στεκόμαστε αντίκρυ του! σκέφτηκε η Νίθρα, αλλά ένευσε μονάχα, μουρμουρίζοντας: «Ναι.» Άπλωσε το χέρι της προς το φωτεινό μονοπάτι, μα δεν αισθάνθηκε καμία διαφορά. Ωστόσο, μέσα μπορούσε να δει τα ερείπια να *αλλάζουν*: ένα απαλό φως γαλήνης να απλώνεται επάνω τους. Τι τέλεια σκηνή! Δες και είχε βγει κατευθείαν από πίνακα. Τόσο ψεύτικη και, ταυτοχρόνως, τόσο πραγματική... Ήταν κρίμα που οι άλλοι δεν μπορούσαν να τη δουν.

–Κάτι κινήθηκε μέσα στον Αρχέτοπο... Όχι, *πίσω* απ' τον Αρχέτοπο, έξω απ' αυτόν, αλλά από τη μεριά του!

Η Νίθρα, πάραυτα, έσκυψε, φωνάζοντας: «Γέρακας!»

Ο Φένταρ ύψωσε την ασπίδα του εμπρός της, ψάχνοντας, με το βλέμμα, για το δολοφόνο.

Η Χρυσοδάκτυλη τράβηξε δύο ξιφίδια.

Οι στρατιώτες ξεσπάθωσαν.

Μια σκιερή μορφή πετάχτηκε από τη νότια μεριά των ερειπίων. Κι άλλες τέσσερις την ακολούθησαν. Στα χέρια τους, σπαθιά γυάλιζαν.

«Προστατέψτε την Αρχόντισσα Γισάλθα!» φώναξε ο Φένταρ, ξεθηκαρώνοντας το ξίφος απ'τη μέση του.

Οι μαχητές της Αρχόντισσας Κονθάρα περιτριγύρισαν τη Νίθρα και συγκρούστηκαν με τους Γέρακες.

Ο Φένταρ μπορούσε να κρίνει, εκ των προτέρων, το αποτέλεσμα της μάχης. Δεν ήταν και τίποτα το δύσκολο, εξάλλου, αν είχες λίγο εκπαιδευμένο μάτι. *Οι δικοί μας είναι καταδικασμένοι.* Είκοσι συνηθισμένοι στρατιώτες ενάντια σε πέντε νεκρονοικημένους δολοφόνους δεν ήταν καθόλου καλή αναλογία.

«Νίθρα, οδήγησέ μας στον Αρχέτοπο!» είπε στη Ρουζβάνη.

«Ελάτε,» αποκρίθηκε εκείνη, και προχώρησε, περνώντας ανάμεσα από τις δύο κολόνες.

Μια σχετική γαλήνη απλώθηκε γύρω από τον Φένταρ, τη Χρυσοδάκτυλη, και τη Νίθρα. Παρότι μια αιματηρή συμπλοκή μαινόταν κοντά τους και παρότι κραυγές ακούγονταν από τους ανθρώπους της αγοράς που είχαν προσέξει το σαματά στα ερείπια και είχαν στραφεί να δουν τι γινόταν, το περιβάλλον είχε αποκτήσει, ξαφνικά, κάτι το ήπιο, το ήρεμο.

Αλλά, δεν είμαστε αλλού! παρατήρησε ο Φένταρ. «Νίθρα, *πάρε μας απο δώ!*»

«Δε μπορούμε απλά να εξαφανιστούμε,» εξήγησε εκείνη, κοιτάζοντας μέσα στα ερείπια και βλέποντας κάπου παραπέρα ένα φωτεινό μονοπάτι, ανάμεσα σε μια κολόνα και τα απομεινάρια ενός πέτρινου τοίχου. «Ακολουθήστε με.»

«Τότε, πώς θα ξεφύγουμε;» απόρησε ο Φένταρ. Δεν του φαινόταν λογικό. Τι νόημα είχε να είσαι εδώ πέρα, σ'αυτούς τους καταραμένους «Αρχέτοπους», όταν όλοι μπορούσαν να σε δουν κανονικά;

Η Νίθρα δεν αποκρίθηκε· προχώρησε προς το φωτεινό μονοπάτι που μονάχα εκείνη έβλεπε, προσπαθώντας ν'αποφύγει τη συμπλοκή, όπου οι στρατιώτες της Αρχόντισσας Κονθάρα φαινόταν να σκοτώνονται ο ένας κατόπιν του άλλου, ενώ κανένα κουφάρι Γέρακα δεν είχε, μέχρι στιγμής, πέσει στο έδαφος. *Πεθαίνουν για μένα, σκέφτηκε, νιώθοντας ένα σκληρό χέρι να συνθλίβει την καρδιά της. Τους έφερα εδώ για να πεθάνουν...*

Τα γαλανά μάτια ενός δολοφόνου καρφώθηκαν επάνω της, καθώς ένας πολεμιστής σωριαζόταν στα πόδια του και δεν υπήρχε άλλος μπροστά του, ώστε να του κόψει το δρόμο.

«–Φένταρ!»

«Τον βλέπω τον μπάσταρδο.»

Ο Γέρακας χίμησε καταπάνω τους. Τα πόδια του δεν έμοιαζαν να πατάνε και πολύ στο έδαφος.

«*Επίθεση!*» Κέλευσε η Νίθρα τις πέτρες γύρω της, και ανακάλυψε κάτι πολύ σημαντικό: Το Κοσμικό Κέλευσμα δε λειτουργούσε μέσα στους Αρχέτοπους. *ΟΧΙ!*

Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη πετάχτηκαν εμπρός της, για να την προστατέψουν από τον Γέρακα, του οποίου οι λεπίδες στριφογύριζαν σαν φίδια ζωντανά, σπαθίζοντας κάθετα, οριζόντια, και τοξωτά, σ'έναν ασταμάτητο χορό ατσαλιού. Ο Ωθράγκος απέκρουε τα χτυπήματα, με ασπίδα και ξίφος... και παρατήρησε ότι τούτος εδώ ο νεκρευνοικημένος μαχόταν διαφορετικά από τον προηγούμενο. Ή, μάλλον, όχι ακριβώς διαφορετικά, μα... *λες και δε με βλέπει τόσο καλά. Τι στον Σάλ'γκρεμ'ρωθ; Θα έλεγα ότι ο Άνκαραζ με συντρέχει, αλλά δε νομίζω ο Αρχών της Μάχης νάχει καμία δύναμη στη Λιάμνερ-Κρωθ...*

Η Χρυσοδάκτυλη κλότσησε τον Γέρακα στα πλευρά, καθώς εκείνος απέφυγε το δάγκωμα των ξιφιδίων της. Ο Φένταρ επιχείρησε, εκείνη τη στιγμή, να τον καρατομήσει, με μια ημικυκλική σπαθιά, μα ο φονιάς έσκυψε και του επιτέθηκε καρφωτά, με το ένα ξίφος –το οποίο συνάντησε την ασπίδα του. Και ο Ωθράγκος, πάραυτα, τινάχτηκε όπισθεν, προτού ο αντίπαλός του χρησιμοποιήσει και τ'άλλο του λεπίδι.

Η Νίθρα έτρεξε προς το φωτεινό μονοπάτι, φτάνοντάς το και φωνάζοντας στους συντρόφους της: «Μην αργείτε!» Η Ματιά της είχε πιάσει άλλον έναν δολοφόνο να έρχεται.

Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη υποχώρησαν προς τη Ρουζβάνη, μα με αργές κινήσεις, ώστε να μη μείνουν ακάλυπτοι στα χτυπήματα του Γέρακα, ο οποίος δε χρειαζόταν τίποτα παραπάνω από μια ευκαιρία για να τους σκοτώσει.

Αλλά, σκέφτηκε ο Ωθράγκος, αναρωτιέμαι γιατί μάχεται σαν η όρασή του νάναι θολωμένη!

Η Χρυσοδάκτυλη πετάχτηκε στα δεξιά.

«Τι κάν-;» πήγε να της φωνάξει ο Φένταρ, και τότε μόνο πρόσεξε τον άλλο νεκρενοικημένο. *Γαμώτο!*

Η Νίθρα, που στεκόταν μπροστά απ'το φωτεινό μονοπάτι, τους έβλεπε να καθυστερούν, και τους φώναξε πάλι: «Γρήγορα! Ακολουθήστε με!»

Ο Φένταρ οπισθοχώρησε, προστατευόμενος με την ασπίδα του. Η Χρυσοδάκτυλη απέφυγε τα ξίφη του Γέρακα που αντιμετώπιζε και πήδησε πάνω σ'έναν βράχο και, ύστερα, παραπέρα, κοντά στον Ωθράγκος, χτυλώντας καρφωτά τον δολοφόνο με τον οποίο μαχόταν ο Φένταρ και πετυχαίνοντάς τον στο αριστερό μπράτσο, μπήγοντας το ξιφιδιό της βαθιά. Το σπαθί έπεσε απ'το χέρι του νεκρενοικημένου. Ο Ωθράγκος τον σπάθισε στο στέρνο· εκείνος πετάχτηκε πίσω, μα το χτύπημα έσπασε τη μεταλλική πλάκα όπου ήταν χαραγμένο το έμβλημά του και αίμα τινάχτηκε. Ο Γέρακας παραπάτησε και σωριάστηκε, όμως δεν ήταν νεκρός. Ο Φένταρ, που ο νους του φλεγόταν από τον πυρετό της μάχης, όπως και στον καιρό των Πολέμων της Φεν εν Ρωθ, ήταν έτοιμος να τον αποτελειώσει, μα η Νίθρα φώναξε πάλι να βιαστούν. Και, συγχρόνως, ο άλλος νεκρενοικημένος ερχόταν, σαν επικίνδυνος αγριόγατος.

Η Χρυσοδάκτυλη απέκρουσε το ένα του ξίφος ανάμεσα στις λεπίδες των ξιφιδίων της, διασταυρώνοντάς τα, κι έκανε να τον κλοπήσει στην κοιλιά, αλλά το γόνατό του τη σταμάτησε και το δεύτερό του σπαθί κινήθηκε. Η Μιρλίμια το απέφυγε, σκόνταψε και έπεσε.

Ο Φένταρ σπάθισε τον φονιά, γρυλίζοντας άναρθρα. Ο άντρας έσκυψε, και επιτέθηκε. Το χτύπημά του αποκρούστηκε από την ασπίδα του Ωθράγκος.

Η Νίθρα στεκόταν κι ένιωθε άχρηστη, ενώ ευχόταν να μπορούσε να βοηθήσει. Είδε τον πεσμένο Γέρακα να σηκώνεται, παρότι αίμα έτρεχε απ'το στήθος του, και καταράστηκε τον εαυτό της που είχε φωνάξει πριν στον Φένταρ· έπρεπε να τον είχε αφήσει να τον αποτελειώσει!

Η Χρυσοδάκτυλη πετάχτηκε πάνω, σε θέση γονατιστή, καρφώνοντας τον δολοφόνο που αντιμετώπιζε ο Ωθράγκος σύμμαχός της στην κλείδωση του αριστερού ποδιού. Ο νεκρενοικημένος παραπάτησε, και ο Φένταρ χίμησε καταπάνω του, με την ασπίδα μπροστά.

Τα ξίφη του Γέρακα δεν μπόρεσαν να σταματήσουν το δυνατό σπρώξιμο, ούτε ο άντρας μπόρεσε να πεταχτεί παραδίπλα, με το γόνατό του τραυματισμένο. Έλεσε, και ο Ωθράγκος πάτησε πάνω στη μεταλλική πλάκα του στέρνου του, ουρλιάζοντας: «Άααανκαααα-ραααααααζ!» Το σπαθί του υψώθηκε.

Μια λεπίδα τον χτύπησε στο κεφάλι, σωριάζοντάς τον.

Ο προηγούμενος Γέρακας είχε σηκωθεί.

Η Χρυσοδάκτυλη εκτόξευσε και τα δυο της ξιφίδια καταπάνω του, με μια κάθετη ημικυκλική κίνηση των χειρών της. Το πρώτο τον βρήκε στον ώμο, το δεύτερο στα πλευρά. Ο δολοφόνος παραπάτησε, κατατραυματισμένος, αιμορραγώντας από παντού. Ήταν θάυμα που στεκόταν ακόμα όρθιος.

Ο άλλος, τον οποίο Φένταρ είχε χτυπήσει με την ασπίδα του, ανασηκώθηκε, μη μπορώντας να χρησιμοποιήσει καλά το γόνατό του. Η Χρυσοδάκτυλη, τραβώντας ένα στιλέτο από το μανίκι της, τον κάρφωσε κάτω απ'το σαγόνι. Τα μάτια του την ατένισαν με μίσος στις τελευταίες του στιγμές. Κι εκείνη μπορούσε να αισθανθεί μονάχα αιφνιδιασμένη... αιφνιδιασμένη που είχε κατορθώσει να σκοτώσει έναν νεκρενοικημένο δολοφόνο.

Κάτι δεν πήγαινε καλά, πάντως· ήταν βέβαιη. Οι φονιάδες δεν πολεμούσαν όπως έπρεπε. Πολεμούσαν σα να βρίσκονταν μέσα σε ομίχλη. *Δυσκολεύονται να μας δουν επειδή είμαστε μέσα στον Αρχέτοπο; Αλλά κι αυτοί μέσα δεν είναι;*

Το Προαίσθημα!

Ο Γέρακας τον οποίο είχε πετύχει με τα ξιφίδιά της τη ζύγωνε· το ξίφος του ήταν υψωμένο. Παραπατούσε από τις πληγές, μα ερχόταν, ο μπάσταρδος! Η Χρυσοδάκτυλη κύλησε στο πλάι, αποφεύγοντας τη λεπίδα που θα την είχε κόψει από τον αριστερό ώμο ως το δεξί στήθος. Το στιλέτο της το άφησε μέσα στο σαγόνι του νεκρού φονιά, αλλιώς δε θα προλάβαινε· το Προαίσθημα την προειδοποιούσε για τέτοια πράγματα.

Αλλά πώς τούτο το καταραμένο καθαрма ακόμα στεκόταν... αυτό ήταν πέρα απ'την κατανόησή της!

Η Χρυσοδάκτυλη, καθώς κυλούσε στο πλάι, άρπαξε το σπαθί του Φένταρ που ήταν πεσμένο πάνω στις πέτρες, και ορθώθηκε μ'ένα πήδημα, βαστώντας το μανίκι με τις δύο γροθιές. Δεν είχε χρόνο

ν'αναρωτηθεί αν ο Ωθράγκος ήταν νεκρός ή όχι. Αυτό θα το έβλεπε μετά, αν υπήρχε χρόνος. Άλλωστε, ούτε εκείνος είχε πολυνοιαστεί για την Αστρογέννητη...

Ο Γέρακας τής χίμησε.

Το καθίκι! –δε θάπρεπε να στέκεται!

Η Χρυσοδάκτυλη απέκρουσε την επίθεσή του, και τον κλότσησε στα γόνατα, σωριάζοντάς τον. Τουλάχιστον, έδειχνε κάποια αδυναμία σε σχέση με πριν! Πήδησε πάνω του και τον πάτησε στο λαιμό, σπάζοντας του τον λάρυγγα.

Η Νίθρα πέρασε δίπλα απ'τη Μιρλίμια και γονάτισε δίπλα στον Φένταρ. Η αριστερή μεριά του κεφαλιού του Ωθράγκος ήταν τυλιγμένη στο αίμα. «Χρυσοδάκτυλη, βοήθησέ με να τον κουβαλήσουμε!» είπε. Δεν μπορούσε να τον αφήσει εδώ. Την είχε βοηθήσει τόσο πολύ· δεν ήθελε να πεθάνει κι αυτός... όπως τον Δόλβερνιν, όπως τους Λυκολάτρες, όπως τους στρατιώτες που τώρα–

Η Νίθρα ύψωσε το βλέμμα, για να δει τι γινόταν με τη συμπλοκή. Δεν είχαν ακόμα σκοτωθεί όλοι τους, παρατήρησε. Όμως πρέπει να είχαν μείνει οι μισοί, και οι Γέρακες –οι τρεις Γέρακες που αντιμετώπιζαν– τους λιάνιζαν ανελέητα, προσπαθώντας απεγνωσμένα να φτάσουν σε κείνη.

«Χρυσοδάκτυλη, κουνήσου!» σφύριξε, στρεφόμενη στη Μιρλίμια.

«Δες, πρώτα, άμα ζει· μην τον τραβάμε άδικα,» αποκρίθηκε, ψυχρά, εκείνη.

Πώς μπορεί να μιλά έτσι; απόρησε η Νίθρα, αλλά έπιασε το λαιμό του Φένταρ. «Δεν... δεν ξέρω! Έλα εδώ εσύ. Δες εσύ! Μην κάθεται!»

Η Μιρλίμια γονάτισε κοντά της και έπιασε το σφυγμό στο λαιμό του Ωθράγκος.

Εκείνος κουνήθηκε, σπασμωδικά. «...Καθίκια!... Αφήστε...!»

«Εμείς είμαστε,» του είπε η Νίθρα, χρησιμοποιώντας Πειθώ, γιατί υπέθετε ότι ίσως να παραληρούσε. «Εγώ κι η Χρυσοδάκτυλη. Ηρέμισε.»

«Πού είναι οι μπασταρδόσκυλοι;» μούγκρισε ο Φένταρ, ακουμπώντας τον αγκώνα στο έδαφος, για ν'ανασηκωθεί.

Η Νίθρα τον βοήθησε να σταθεί στα πόδια του. *Παραπατάει!* Και το αίμα συνέχιζε να τρέχει απ'το κεφάλι του. «Είναι νεκροί,» του είπε. «Τους σκότωσε η Χρυσοδάκτυλη.»

«Αν είναι να φύγουμε απο δώ, πρέπει να το κάνουμε *τώρα!*» τόνισε η Μιρλίμια, ρίχνοντας μια ματιά στη συμπλοκή των Γεράκων με τους στρατιώτες της Κονθάρα, οι οποίοι λιγότευαν επικίνδυνα. *Εφτά μένουν*, παρατήρησε. *Καλά πολέμησαν: πολύ καλά.*

Η Νίθρα, βάζοντας το δεξί χέρι του Φένταρ στους ώμους της, βάδιζε προς το φωτεινό μονοπάτι. Ο Ωθράγκος λιποθύμησε. Εκείνη γρύλισε, μην μπορώντας να τον βαστήξει. Η Χρυσοδάκτυλη την βοήθησε, βάζοντας στους δικούς της ώμους το άλλο χέρι του Φένταρ.

«Προχώρα!» σφύριξε η Μιρλίμια. «Μη νομίζεις ότι άμα έρθουν τρεις από δαύτους εναντίον μας, θα μπορέσω να μας σώσω!»

Μπήκαν στο φωτεινό μονοπάτι, και η γαλήνη γύρω τους εντάθηκε. Οι ιαχές της μάχης ήταν σχεδόν απόμακρες σ'αφτιά τους. Τα ερείπια που τις περιέβαλλαν είχαν πάρει μια άχρονη όψη. *Σαν από πίνακα*, δεν μπόρεσε παρά να τα συγκρίνει πάλι η Νίθρα, καθώς οδηγούσε τη Χρυσοδάκτυλη προς το επόμενο φωτεινό μονοπάτι, το οποίο βρισκόταν πίσω από μια κολόνα. Επρόκειτο για μία από τις ίδιες κολόνες που υπήρχαν εδώ και στην αρχή, προτού η Ρουζβάνη περάσει από την πρώτη δίοδο, μα τώρα η *προοπτική* έμοιαζε να είχε αλλάξει, λες και η Νίθρα να τις κοιτούσε από άλλο σημείο. *Τα φωτεινά μονοπάτια μάς πηγαίνουν πιο βαθιά... αλλά τι ακριβώς είναι αυτό το «πιο βαθιά»;* Ούτε κι εκείνη δεν μπορούσε να το κατανοήσει, παρότι το *έβλεπε*.

Βάδισε πίσω από την κολόνα, μαζί με τη Χρυσοδάκτυλη και τον αναίσθητο Φένταρ, και η προοπτική άλλαξε πάλι γύρω της. Τώρα, οι ιαχές της μάχης δεν ακούγονταν καθόλου, πράγμα που ίσως να σήμαινε πως είτε δεν έφταναν τόσο βαθιά μέσα στον Αρχέτοπο είτε όλοι οι στρατιώτες της Κονθάρα είχαν σκοτωθεί.

Η Ματιά της Νίθρα έπιασε ένα μονοπάτι σ'αριστερά: ένα μονοπάτι ανάμεσα σε μια κολόνα και έναν αρχαίο τοίχο με σπασμένη καμάρα, το οποίο ήταν φωτεινό και μέσα του αχνοφαίνονταν δέντρα.

Η Ρουζβάνη ζύγωσε.

«Ένα δάσος!» εξεπλάγη η Χρυσοδάκτυλη.

Η Νίθρα μπήκε στον καινούργιο Αρχέτοπο.

Κεφάλαιο 12

«Τα δάση βρίθουν από Λυκολάτρες· πρέπει να σώσουμε το Βασίλειο!»

Η Πάρνα στεκόταν στον Πύργο του Αετού και κοίταζε το στράτευμα να κυκλώνει τη δυτική μεριά της Βόλγκρεν και ν'αρχίζει να κατασκηнівνει.

Ο Άλαντμιν δεν έλεγε ψέματα. Ούτε οι πληροφορίες του ήταν λανθασμένες. Το φουσάτο είναι τεράστιο. Διόλου απίθανο να φτάνει και τις πενήντα χιλιάδες. Ο Έπαρχος Τάκμιν δε θα μπορούσε σε καμία περίπτωση να τους είχε συγκεντρώσει μόνος του όλους αυτούς. Είναι σύμμαχος των Ανφρακιανών. Κοίτα να δεις που, τελικά, η Καλβάρθα είχε δίκιο!...

Ένα μέρος του στρατού δεν καταυλιζόταν, παρατήρησε η Πάρνα· και επρόκειτο για ένα αρκετά μεγάλο μέρος. Παραπάνω από χίλιοι μαχητές, σίγουρα· ίσως και πέντε χιλιάδες. Ορισμένοι ήταν έφιπποι, ορισμένοι όχι. Αλλά όλοι ζύγωναν τη δυτική πύλη της Βόλγκρεν· και ένας άντρας ο οποίος προπορευόταν, καθισμένος πάνω σε ψηλό άτι, μίλησε μεγαλόφωνα. Τα λόγια του, ωστόσο, δεν έφτασαν στ'αφτιά της Πάρνα· όμως εκείνη υπέθεσε πως ζητούσε άδεια να μπει στην πόλη, και πως ήταν ο Έπαρχος Τάκμιν. Τον είχε δει μερικές φορές σε δεξιώσεις και άλλες κοινωνικές συγκεντρώσεις, μα, από την απόσταση που τον κοίταζε τώρα, δεν μπορούσε να είναι βέβαιη για την ταυτότητά του.

Οι φρουροί της πύλης τού απάντησαν. Η Πάρνα ήξερε τι του έλεγαν. Του ζητούσαν να μπει στην πόλη με ελάχιστους μαχητές, ώστε να συζητήσει με την Αρχόντισσα Ομάλθα Λάνσεν. Η Μητριάρχης του Ανακτόρου του Αρχέγονου Σεληνόφωτος είχε προσχεδιάσει τις κινήσεις της, αφότου δέχτηκε το μήνυμα του Αρχικατασκόπου Άλαντμιν, ότι ένας στρατός πενήντα χιλιάδων πολεμιστών ερχόταν από τη Σάλγκρινεβ.

Η δυτική πύλη σηκώθηκε, και ο Έπαρχος Τάκμιν (;) πέρασε κάτω από την αψίδα της, συνοδευόμενος από... καμια εκατοστή υπαίεις,

τους υπολόγιζε η Πάρνα. Οι ίδιοι οι δρόμοι της Πόλης των Μύθων έμοιαζαν να ψιθυρίζουν, καθώς οι έφιπποι μαχητές τούς διέσχιζαν.

Αυτό δεν πρέπει να το χάσω!

Άρχισε να κατεβαίνει βιαστικά από τον Πύργο του Αετού, με το πράσινό της φόρεμα ν'ανεμίζει.

Η μεγάλη αίθουσα του Ανακτόρου του Αρχέγονου Σεληνόφωτος ήταν γεμάτη με κόσμο. Η Πάρνα, μπαίνοντας από μια πλευρική πόρτα, είδε τη μητέρα της, Αρχόντισσα Ομάλθα· τον πατέρα της, Άρχοντα Κένκορ· τον μεγάλο της αδελφό, Σέλφελιν, μαζί με τη Ριβίνα, τη σύζυγό του· την αδελφή της, Τάλρυ, μαζί με τον δικό της σύζυγο, Ακενέμιν· τον μικρό της αδελφό, Νίτβοριν, ο οποίος τους κοίταζε όλους με βλέμμα μελαγχολικό· την Ήρια, Αρχιστράτηγο της Επαρχίας Βόλγκρεν· τον Σάρενλιν, Γενικό Σύμβουλο και Επιστάτη του Ανακτόρου· την Φασράλυ, Αρχιέρεια της Λιάμνερ Κρωθ στη Βόλγκρεν· τον Έπαρχο Τάκμιν (ναι, τελικά, ήταν αυτός), ντυμένο με αρματωσιά και ζωσμένο με ξίφος, σαν να ερχόταν να τους σκοτώσει όλους· και έναν πολεμιστή που της ήταν άγνωστος, μα ο οποίος πρέπει να είχε κάποιο αξίωμα στο στρατό του Έπαρχου. Επίσης, στην αίθουσα βρίσκονταν πολλοί στρατιώτες, του Ανακτόρου και μη.

Κανείς δε γύρισε να κοιτάξει την Πάρνα· ίσως, μάλιστα, κανείς να μην την αντιλήφτηκε να μπαίνει. Άπαντες στέκονταν –κανείς δεν καθόταν– και συζητούσαν έντονα· ή, μάλλον, φιλονικούσαν, γιατί μια ακατανόητη βαβούρα είχε γεμίσει το μεγάλο δωμάτιο.

«*Ησυχία!*» φώναξε, ύστερα από λίγο, η Αρχόντισσα Ομάλθα. «*Σας παρακαλώ, ησυχία!*» Βάδισε ως την κορυφή του μακρόστενου, ξύλινου τραπεζιού. «Ας ακούσουμε τι έχει να μας πει ο Έπαρχος Τάκμιν,» πρόσθεσε, καθώς η βαβούρα άρχισε να καταλαγιάζει.

«Τι ν'ακούσουμε, μητέρα;» φώναξε ο Σέλφελιν. «Γιατί έφερε εδώ τους στρατούς του; Για να μας απειλήσει; Και, κατ'αρχήν, αυτό είναι προδοσία–!»

«Δεν είμαι προδότης του Βασιλείου, Άρχοντά μου· ήρθα εδώ για να επιβάλλω τη χαμένη τάξη!» δήλωσε ο Τάκμιν.

«Θέλεις το θρόνο!» σφύριξε η Τάλρυ.

«*Ησυχία!*» πρόσταξε η Ομάλθα. «*Ησυχία!* Όλοι σας! Είπα, θα ακούσουμε τι έχει ο Έπαρχος να μας πει. Καθίστε.»

Η βαβούρα σταμάτησε, και άπαντες κοίταξαν τη Μητριάρχη του Οίκου των Λάνσεν.

«Καθίστε, παρακαλώ,» επανέλαβε εκείνη, με το βλέμμα της να φανερώνει ψυχρή οργή. Η Πάρνα ανατρίχιαζε, όποτε αντίκριζε αυτό το βλέμμα στα μάτια της μητέρας της.

Οι παρευρισκόμενοι κάθισαν, σε διάφορες θέσεις μέσα στη μεγάλη αίθουσα.

Η Ομάλθα στεκόταν ακόμα όρθια, και είπε: «Έπαρχε Τάκμιν, μιλήστε μας.»

Εκείνος σηκώθηκε. «Αρχόντισσά μου, δεν είναι η πρόθεσή μου να προκαλέσω καταστροφές μέσα στην Επαρχία σας, ούτε στην πόλη της Βόλγκρεν—»

«Έφερες *πενήντα* χιλιάδες στρατιώτες!» του φώναξε ο Σέλφελιν. «Θέλεις δε θέλεις, θα προκαλέσεις—»

«Σε παρακαλώ, Σέλφελιν!» Η Ομάλθα στράφηκε, απότομα, στο μέρος του. «Άσε τον Έπαρχο να τελειώσει.» Και προς τον Τάκμιν: «Άρχοντά μου, παρακαλώ, συνεχίστε.»

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε, κάπως ξερά, ο Τάκμιν. «Όπως είπα, δεν είναι η πρόθεσή μου να προκαλέσω καταστροφές εντός της Επαρχίας ή της πόλης σας, Αρχόντισσα Ομάλθα· και, μάλιστα, θα φροντίσω να αποφευχθούν και οποιεσδήποτε... παράπλευρες ζημιές, επιβάλλοντας αυστηρές τιμωρίες στους στρατιώτες μου—»

«Αναφέρεσαι μόνο στους Νουφρεκιανούς ή και στους Ανφρακιανούς μισθοφόρους;» είπε ο Σέλφελιν.

Η Ομάλθα τον αγριοκοίταξε, χωρίς να μιλήσει.

Ο Τάκμιν τον αγνόησε. «Έχω βάσιμες πληροφορίες ότι η Λυκολατρία ευδοκimei σε τούτα τα εδάφη. Και δεν υπαινίσσομαι πως φταίτε εσείς, ο Οίκος των Λάνσεν, γι' αυτό. Όμως πρόκειται για μια απειλή την οποία η Βασίλισσά μας αδυνατεί να αντιμετωπίσει. Βρίσκομαι, λοιπόν, εδώ για να εξολοθρεύσω τους Λυκολάτρες και να επαναφέρω την τάξη.»

«Και φέρνεις *Ανφρακιανούς* μισθοφόρους μέσα σε Νουφρεκιανό έδαφος;» είπε η Τάλρυ. «Έχεις την άδεια της Βασίλισσας γι' αυτό;»

«Όχι.»

«Τότε, πρόκειται για προδοσία, Έπαρχε Τάκμιν!»

«Η προστασία του Βασιλείου δεν είναι προδοσία, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Έπαρχος. «Είναι μια αναγκαιότητα. Από τότε που η Καλβάρθα Ρίνκιλ ανέλαβε καθήκοντα βασιλίσσας, το ένα κακό διαδέχεται το άλλο. Εγώ θα δώσω τέλος σε τούτο. Και η Καθολική Εκκλησία της Λιάμνερ Κρωθ είναι με το μέρος μου.»

«Μπορείς να το αποδείξεις αυτό;» απαίτησε ο Σέλφελιν.

«Η Ιερά Μητριάρχης, σύντομα, θα στείλει αντιπροσώπους της στο Νούφρεκ, Αρχοντά μου.»

«Τι θα γίνει αν αρνηθούμε να... φιλοξενήσουμε το στρατό σας εδώ, Έπαρχε Τάκμιν;» έθεσε το ερώτημα η Ομάλθα.

«Θα αναγκαστώ να πολιορκήσω την πόλη,» αποκρίθηκε, ευθέως, εκείνος. «Αλλά δε θα το επιθυμούσα να φτάσουμε ως εκεί.»

«Ούτε κι εγώ.»

«Έχω, συνεπώς, την άδειά σας να ερευνήσω τα πάντα εντός της Επαρχίας σας;»

«Μας εκβιάζεις!» είπε ο Σέλφελιν, καθώς σηκώνονταν από την πολυθρόνα του. «Δεν έχουμε και πολλές επιλογές, *προδότη!* Τι θα κάνεις, μετά; Θα φέρεις και το Βασιλιά του Άνφρακ να καθίσει στο Θρόνο του Αετού; Και να φανταστεί κανείς πως δεν πιστεύα όσα άκουγα για σένα και για την... *Ανφρακιανή* στην οποία είσαι Ορκισμένος. Τι ανόητος που ήμουν!»

«Ίσως θα έπρεπε να δίνετε περισσότερη βάση σε όσα ακούτε, Αρχοντά μου,» αποκρίθηκε, παγερά, ο Τάκμιν, σταυρώνοντας τους αρματωμένους του πήχεις εμπρός του.

«Έπαρχε Τάκμιν,» είπε η Αρχιέρεια Φασράλυ, «ελπίζω ο ισχυρισμός σας περί της Καθολικής Εκκλησίας της Μεγάλης μας Θεάς να είναι αληθής· διότι, όπως είμαι βέβαιη πως πολύ καλά γνωρίζετε, είναι βλασφημία να κάνετε τέτοιες δηλώσεις, αν δεν ισχύουν.»

«Η δήλωσή μου ισχύει, Σεβασμιότατη,» αποκρίθηκε ο Τάκμιν. «Η Ιερά Μητριάρχης θα στείλει, σύντομα, αντιπροσώπους της στο Νούφρεκ. Η μάστιγα των Λυκολατρών πρέπει να καταπολεμηθεί, προτού μας καταβροχθίσει όλους.»

«Έπαρχε Τάκμιν,» είπε η Πάρνα, μιλώντας για πρώτη φορά, καθώς ήταν καθισμένη σε μια καρέκλα πλάι στο τζάκι, «η Βασίλισσα, α-

ναμφίβολα, θα στείλει τα στρατεύματά της εδώ, μόλις πληροφορηθεί για τον ερχομό σας. Τι σκοπεύετε να κάνετε γι' αυτό;»

«Δε θα υποχωρήσω, Αρχόντισσά μου. Σκοπός μου είναι να επαναφέρω σε τάξη το Βασίλειο.»

«Θα κάνετε πόλεμο με τη Βασίλισσα, λοιπόν;»

«Θέλω να πιστεύω ότι θα φερθεί εξυπνότερα απ' το να προκαλέσει καταστροφές μέσα στο Νούφρεκ.»

Η Πάρνα σηκώθηκε. «Είμαι βέβαιη, Άρχοντά μου, πως δεν θα φερθεί εξυπνότερα.»

«Ας είναι, λοιπόν!» είπε, θυμωμένα, ο Τάκμιν. «Δε θ' αφήσω το Νούφρεκ να οδηγείται απ' το κακό στο χειρότερο υπό τη βασιλεία της!»

«Αλλά θα το οδηγήσετε εσείς στην καταστροφή;» Η Πάρνα ήξερε ότι πίεζε άσκοπα το ζήτημα· ο Έπαρχος της Σάλγκρινεβ αποκλείεται τώρα να έκανε πίσω. Ίσως, μάλιστα, να υπήρχαν διάφορα πρόσωπα που δεν του επέτρεπαν να κάνει πίσω, όπως ο Βασιληάς Σίλγκερομ ή η Ιερά Μητριάρχης.

«Έχω αρκετή δύναμη για να αποτρέψω την καταστροφή,» αντιγύρισε ο Τάκμιν. «Μη φοβάστε, Αρχόντισσά μου.

»Τώρα, δυστυχώς, πρέπει να σας εγκαταλείψω και να επιστρέψω στο στρατόπεδό μου.» Στράφηκε στην Έπαρχο της Βόλγκρεν. «Αρχόντισσα Ομάλθα, σας είμαι ευγνώμων για την άδεια που μου προσφέρατε.»

«Δε σας έδωσα ακόμα καμία άδεια, Έπαρχε Τάκμιν,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Μου την αρνείστε, λοιπόν;»

Η ατμόσφαιρα ηλεκτρίστηκε, καθώς η Ομάλθα δεν απάντησε αμέσως.

«Όχι,» είπε, τελικά.

«Ευχαριστώ, Αρχόντισσά μου. Θα τιμήσω την εμπιστοσύνη που μου δείχνετε. Δεν είμαι πολεμοχαρής άνθρωπος, αλλά φιλόπατρις.» Και προς όλους: «Άρχοντές μου, Αρχόντισσές μου, καλή σας νύχτα.»

«Καληνύχτα, Έπαρχε Τάκμιν,» αποκρίθηκε η Ομάλθα· μα κανείς άλλος δε μίλησε.

Ο Τάκμιν χαμογέλασε αχνά, σαν να διασκέδαζε με την αντίδρασή τους, και στράφηκε προς την έξοδο της αίθουσας, ακολουθούμενος από τους στρατιώτες του και τον αξιωματικό που είχε έρθει μαζί του.

«Στα τσακίδια!» σφύριξε ο Σέλφελιν, μόλις έφυγαν και η διπλή πόρτα έκλεισε πίσω τους. «Μητέρα, αυτό είναι απαράδεκτο! Δεν έπρεπε να του δώσεις την άδεια που ζητούσε!»

«Και τι θα πρότεινες, Σέλφελιν; Να του έδινα τη δικαιολογία που ζητούσε, για να μας πολιορκήσει;» αντιγύρισε η Ομάλθα.

«Έχουμε ανεχτεί πολλές προσβολές τον τελευταίο καιρό, μητέρα!» είπε η Τάλρυ. «Ήδη ο Αρχικατάσκοπος Άλαντμιν είναι εδώ και ερευνά, αμαυρώνοντας την τιμή του Οίκου μας—»

«Κι αναρωτιέμαι αν ο Έπαρχος γνωρίζει για την παρουσία του,» είπε ο σύζυγός της, Ακενέμιν.

«Δεν ανέφερε κάτι, πάντως,» αποκρίθηκε ο Σέλφελιν. «Αλλά αυτό δεν έχει τώρα σημασία. Μητέρα, δεν έπραξες σωστά. Δεν έπρεπε να του είχες δώσει την άδεια!»

«Θα προτιμούσες πόλεμο μαζί του, Σέλφελιν;» τον ρώτησε, έντονα, ο Κένκορ. «Δεν κάνεις πόλεμο, γιε μου, όταν ξέρεις ότι είσαι καταδικασμένος να χάσεις!»

«Σ'ετούτο πρέπει να συμφωνήσω, Άρχοντά μου,» είπε η Αρχιστράτηγος Ήρια. «Η πόλη μας δεν είναι σε θέση ν'αντιμετωπίσει πενήντα χιλιάδες μαχητές. Αυτός είναι στρατός εισβολής!»

Η βαβούρα είχε ξαναγεμίσει τη μεγάλη αίθουσα. Η Πάρνα στράφηκε και έφυγε, από μια πλευρική πόρτα. Με την άκρια του ματιού της, είδε πως μονάχα ο Νίτβοριν πρόσεξε την αποχώρησή της.

«Λύκαρχε Πάρνα!»

Ένα χέρι άρπαξε τον ώμο της, ξεπροβάλλοντας από το σκοτεινό σοκάκι. Εκείνη σταμάτησε να βαδίζει και ζύγωσε τον άντρα που ονομαζόταν Όσκεορ. Ήταν κοντός, και στο πρόσωπό του υπήρχε ένα μικρό, μαύρο μουστάκι. Τα μάτια του είχαν μια ύπουλη εξυπνάδα... μια εξυπνάδα που η Πάρνα είχε μάθει να εκτιμά. Ο άνθρωπος ήταν από τους καλύτερους της κατασκόπους.

«Τι είναι;»

«Τι προστάξεις;»

«Σχετικά με τον Έπαρχο Τάκμιν και το στρατό του;»
«Ασφαλώς. Ο Λύκαρχος Σάρενλιν θα τους χτυπήσει—»
«Δεν πρέπει! Κι επιπλέον, δεν έχει τη δύναμη.»

«Δεν έχει τη δύναμη, Λύκαρχε;» Ο Ώσκεορ γέλασε. «Σύντομα, ο στρατός του Τάκμιν θα διαιρεθεί, ώστε να ψάξει για εμάς, εντός και εκτός πόλης. Κι εμείς θα μπορούμε να τους *δαγκώσουμε* εκεί που μετράει, κάθε φορά.» Ένα διαβολικό μειδίαμα παρουσιάστηκε στο πρόσωπό του, σκιασμένο απ'την κουκούλα του.

Η Πάρνα τον άρπαξε απ'το πέτο, σπρώχνοντάς τον όπισθεν, ώστε να κολανήσει η πλάτη του στον τοίχο. «Μην *τολμήσεις* να προκαλέσεις αχρείαστα προβλήματα! Θα περιμένεις διαταγή μου.»

«Μα, Λύκαρχε, γι'αυτό σε ρώτησα. Τι προστάζεις, λοιπόν;»

«Να μη γίνει τίποτα, ακόμα.»

«Ως τότε;» Ο Ώσκεορ ανασήκωσε το δεξί του φρύδι.

«Ώσπου να προστάξω κάτι διαφορετικό.»

«Μη νομίζεις ότι και ο Λύκαρχος Σάρενλιν θα περιμένει,» την προειδοποίησε ο Ώσκεορ. «Άκουσα πως έχουν συναθροιστεί πολλοί λύκοι γύρω του.»

«Η διαταγή μου παραμένεις ίδια,» τόνισε η Πάρνα.

«Όπως επιθυμείς, Λύκαρχε. Παρεμπιπτόντως, πού ηγαίνεις;»

«Να αναφέρω τα νέα στον Άλαντμιν.»

«Βρίσκεται κοντά ο Κρυφός Λύκος;»

«Ναι, και με περιμένει.»

«Να τον προσέχεις.»

«Γιατί το λες αυτό, Ώσκεορ;»

«Γιατί κατοικεί στο παλάτι της Έρλεν, και το εν λόγω οίκημα φημίζεται για το πώς *διαφθείρει* τους ένοικους του...»

«Τον νομίζεις προδότη;»

«Έχει προδώσει τη Βασίλισσά του, δεν την έχει προδώσει; Γιατί όχι κι εμάς;»

Τα μάτια της Πάρνα στένεψαν. «Υπάρχει κάποιο στοιχείο; Κάποια υποψία;»

«Όχι. Όμως δεν τον εμπιστεύομαι.»

Ο Σάβμιν είχε εξοργιστεί, όταν ο Άλαντμιν τού είπε να μην μπουν στη Βόλγκρεν, παρά να περιμένουν απ έξω. «Τι είμαστε; *ποντίκια*, να κρυβόμαστε στο χορτάρι;» διαμαρτυρήθηκε. «Είναι σα να κάνουμε χώρο για τον ελεεινό προδότη!»

«Αν προτιμάς να πας στη Βόλγκρεν, δε θα σε σταματήσω,» του αποκρίθηκε ο Άλαντμιν. «Αλλά δε μπορώ να σου εγγυηθώ ασφάλεια. Ο Τάκμιν, κατά πάσα πιθανότητα, θα σε φυλακίσει, θεωρώντας σε επικίνδυνο... ή ίσως να σε σκοτώσει, με τρόπο ύπουλο και μη φανερό.»

Ο Σάβμιν μουρμούριζε για αρκετή ώρα, αλλά, τελικά, είχε συμβιβαστεί. Ο Άλαντμιν ήταν βέβαιος πως ο διοικητής κατανοούσε το πρόβλημα· απλά, ήταν πολύ εξοργισμένος αυτή τη στιγμή, και πολύ ξεροκέφαλος γενικότερα, ώστε να το παραδεχτεί.

Επί του παρόντος, ο Αρχικατάσκοπος καθόταν δίπλα σε μια φωτιά, μαζί με τον Σάβμιν, ενώ οι στρατιώτες βρίσκονταν λίγο παραπέρα, και οι περισσότεροι είχαν πέσει για ύπνο.

Ο διοικητής ήταν φανερά εκνευρισμένος. Καμία θέση δεν έμοιαζε να τον βολεύει και το βλέμμα του πουθενά δε σταματούσε, ενώ συνέχεια άνοιγε το φλασκί του και έπινε μικρές γουλιές κρασί.

«Πόσο θα διαρκέσει αυτή η κατάσταση;» μούγκρισε προς το μέρος του Άλαντμιν.

«Θέλεις να γίνεις πιο συγκεκριμένος;»

«Μέχρι πότε θα περιμένουμε;»

«Σταλθήκαμε εδώ ώστε να ψάξουμε για Λυκολάτρες, σωστά;»

«Η αποστολή μας, όμως, κατάντησε φιάσκο!» είπε ο Σάβμιν, εκνευρισμένα. «Και ήρθαν άλλοι για να βρουν τους Λυκολάτρες.»

«Ναι, και σύντομα ο στρατός του Τάκμιν θα γεμίσει τα δάση βόρεια και νότια της Βόλγκρεν.» Ο Άλαντμιν σηκώθηκε όρθιος, πλάι στη φωτιά, και κοίταξε τριγύρω, σα να περίμενε κάτι.

«Είδες τίποτα;» τον ρώτησε ο Σάβμιν, πιάνοντας το μανίκι τουθηκαρωμένου του ξίφους, το οποίο βρισκόταν στο έδαφος, δίπλα του.

«Όχι, θα έπρεπε;»

Ο Σάβμιν άφησε το σπαθί του. «Έχω, γενικά, την εντύπωση ότι μας παρακολουθούν.»

«Η ιδέα σου είναι,» είπε ο Άλαντμιν, που ήταν σίγουρος ότι τους παρακολουθούσαν, όχι μονάχα οι δικοί του κατάσκοποι, αλλά και

διάφοροι Λυκολάτρες. Πράγμα το οποίο τον εκνεύριζε. Ήταν λες και δεν τον εμπιστεύονταν! Ένα χάος είχε αρχινήσει· ο Άλαντμιν νόμιζε ότι μπορούσε να το μυριστεί στον νυχτερινό αέρα.

«Ίσως να μην είναι μόνο η ιδέα μου,» αντιγύρισε ο Σάβμιν.

«Αν εννοείς τους κατασκόπους μου, αυτοί το ξέρεις ότι μας παρακολουθούν. Αλλά τι σε ανησυχεί; Βρίσκονται εδώ για την ασφάλειά μας, καθώς και για να μου μεταφέρουν νέα.»

«Νομίζω ότι οι Λυκολάτρες έχουν τα μάτια τους καρφωμένα επάνω μας.»

«Αποκλείεται. Θα τους είχα εντοπίσει.»

Κάτι που έμοιαζε με αλύχτημα λύκου αντήχησε στα δάση: ένας όχι και τόσο ασυνήθιστος ήχος σε τούτους τους άγριους τόπους.

«Με συγχωρείς, Σάβμιν· η Φύση με καλεί,» είπε ο Άλαντμιν, κι απομακρύνθηκε, πηγαίνοντας προς ένα σημείο με πυκνή βλάστηση.

Όταν πέρασε μέσα από τις φυλλωσιές, κοίταξε διακριτικά προς τα πίσω, για να δει μήπως ο διοικητής τον είχε υποψιαστεί και τον παρακολουθούσε· αλλά ο Σάβμιν εξακολουθούσε να κάθεται πλάι στη φωτιά, πίνοντας μικρές γουλιές από το φλασκί του.

Λίγο παρακάτω, ο Άλαντμιν συνάντησε την Πάρνα. Η Λύκαρχος είχε την πλάτη ακουμπισμένη σ'ένα δέντρο και ήταν τυλιγμένη στην κάπα της.

«Οι κατάσκοποί σου κάνουν καλή δουλειά,» του είπε. «Παραλίγο να μην μπορέσω να τους προσπεράσω αθέατη.»

«Με εκπλήσσει το γεγονός ότι τους προσπέρασες.»

Η Πάρνα κατέβασε την κουκούλα της, μειδιώντας. «Δεν τους 'προσπέρασα' ακριβώς...»

«Πήγες από τη μεριά του Έτνεκιν.»

Η Πάρνα ένευσε, κλείνοντάς του το μάτι. Ο Έτνεκιν ήταν Λυκολάτρης και κοινός τους γνωστός.

«Τι έγινε, λοιπόν;» ρώτησε ο Άλαντμιν.

«Ο Τάκμιν έφτασε, και όλα πήγαν όπως τα είχαμε σχεδιάσει. Δέχτηκε να μπει στο Ανάκτορο και να συζητήσει μαζί μας.»

«Και τι είπατε;»

«Δήλωσε πως θα μας πολιορκήσει, αν δεν του δώσουμε την άδεια να ερευνήσει τα εδάφη μας. Έτσι, η μητέρα του την έδωσε. Ο Σέλφελιν, βέβαια, έχει γίνει έξω φρενών.»

«Υποπτεύεσαι ότι θα προβεί σε καμία σπασμωδική ενέργεια;»

«Δε νομίζω ότι θα παρακούσει τη μητέρα.»

«Πώς σου φάνηκαν οι διαθέσεις του Τάκμιν, Πάρνα;»

«Ισχυρίζεται ότι ενδιαφέρεται για το καλό του Βασιλείου, λέει ότι η Καλβάρθα δε βασιλεύει ορθά... πράγμα φανερό σε όσους έχουν μάτια, ούτως ή άλλως. Και λέει, επίσης, ότι έχει την υποστήριξη του Βασιληά Σίλγκερομ—»

«Αναμενόμενο ήταν αυτό.»

«—και της Ιεράς Μητριάρχης.»

«Αυτό δεν το είχα σκεφτεί,» παραδέχτηκε ο Άλαντμιν.

«Ο σκοπός του, μάλλον, θεωρείται 'ιερός', αφού θέλει να καταπολεμήσει τους Λυκολάτρες που έχουν συγκεντρωθεί σε τούτα τα εδάφη.»

«Χμμμ.» Ο Άλαντμιν έτριψε το σαγόνι του, πράγμα που του θύμισε ότι είχε να ξυριστεί μέρες.

«Κατά βάθος, είναι άλλος ένας εξουσιοφρενής μπάσταρδος,» είπε η Πάρνα.

«Πιστεύεις ότι τα κάνει όλα αποκλειστικά και μόνο για να καθίσει στο Θρόνο του Αετού;»

«Ναι... ίσως. Μάλλον, μια αφορμή χρειαζόταν. Και τώρα τη βρήκε. 'Τα δάση βρίθουν από Λυκολάτρες' πρέπει να σώσουμε το Βασίλειο!» είπε η Πάρνα, με θεατρική φωνή.

Ο Άλαντμιν γέλασε κοφτά και αποκρίθηκε, με σοβαρό ύφος: «Πιθανώς να έχεις δίκιο. Άλλωστε, συγκέντρωνε μισθοφόρους από καιρό, με το πρόσχημα πως ήθελε να αντιμετωπίσει ληστές στα εδάφη του.»

«Αν κάποιος δεν τον εμποδίσει, το Άνφρακ θα εισβάλλει στο Νούφρεκ.»

«Η Καλβάρθα θα στείλει στρατό. Ίσως ήδη να έχει στείλει.»

«Δε θα καταφέρει τίποτα, Άλαντμιν. Ο Τάκμιν φαίνεται πολύ σίγουρος για τον εαυτό του. Κι επιπλέον, τι συνέπειες θα έχει αυτή η σύγκρουση... για τη χώρα;»

«Καταλαβαίνω τι λες, αλλά, προς το παρόν, δε νομίζω ότι μπορεί να γίνει κάτι. Οι δικοί μας τι κάνουν;»

Η Πάρνα έσμιξε τα χείλη. «Δεν καταλαβαίνεις; Ο Σάρενλιν θ' αρχίσει να τους χτυπά. Όλους.»

«Και τότε είναι που θα ξεκινήσει το μεγάλο μακελειό...» είπε, μελαγχολικά, ο Άλαντμιν. «Γνωρίζει ο Τάκμιν για μένα, Πάρνα; Το ξέρει ότι είμαι εδώ, με τον Σάβμιν;»

«Δεν ανέφερε κάτι. Δεν πρέπει να το ξέρει.»

«Θα πρότεινες να επιστρέψουμε στη Βόλγκρεν;»

«Θα πρότεινα να μην επιστρέψετε, σε καμία περίπτωση. Θα είναι πολύ επικίνδυνο για σας. Σχεδόν αυτοκτονικό.»

«Όπως το φοβόμουν.»

«Σκέφτεσαι να πας στην Έρλεν, λοιπόν;»

«Όχι ακόμα. Θα παραμείνω στα δάση.»

«Άλαντμιν, από αύριο, αν όχι από σήμερα, ο στρατός του Τάκμιν θ' αρχίσει να ερευνά τα πάντα. Πού θα κρύψεις τους δικούς σου στρατιώτες;»

«Είπα, θα παραμείνω στα δάση, όχι θα παραμείνουμε.»

«Θα τους διώξεις;»

«Θα προσπαθήσω. Κι ελπίζω ο Σάβμιν να μη με ταλαιπωρήσει πολύ.»

«Εντάξει,» είπε η Πάρνα. «Καλή τύχη.» Φίλησε το μάγουλό του και, σηκώνοντας την κουκούλα της, απομακρύνθηκε μέσα στο νυχτερινό δάσος.

Ο Άλαντμιν επέστρεψε στην κατασκήνωση και κάθισε πλάι στη φωτιά.

«Σκεφτόμουν...» είπε στον Σάβμιν, αντικρίζοντάς τον πάνω απ' τις φλόγες.

«Καθώς υπάκουγες στο κάλεσμα της Φύσης;»

«Ναι. Όπως είπαμε και πριν, οι μαχητές του Τάκμιν θ' αρχίσουν να ψάχνουν τα πάντα βόρεια και νότια της Βόλγκρεν, καθώς και μέσα σ' αυτήν. Τι νομίζεις ότι θα γίνει μ' εμάς, όταν μας βρουν;»

«Πού το πηγαίνεις;» Ο Σάβμιν τον κοίταξε καχύποπτα.

«Καλύτερα να φύγεις από δω, προτού είναι πολύ αργά για σένα,» τον συμβούλεψε ο Άλαντμιν. «Γύρνα στην Έρλεν.»

«Γύρνα; Εννοείς ότι εσύ θα μείνεις;»

«Έτσι λέω.»

Το Σάβμιν τον κοίταξε με ακόμα μεγαλύτερη καχυποψία.

«Κάποιος πρέπει να κατασκοπεύει τις κινήσεις του Έπαρχου Τάκμιν,» είπε ο Άλαντμιν. «και ποιος νομίζεις ότι είναι καλύτερος

γί'αυτή τη δουλειά, από τον Αρχικατάσκοπο του Βασιλείου; Εγώ μπορώ να κρυφτώ όπως μπορεί να κρυφτεί και μια σαύρα, και μπορώ να ξεγλιστρήσω το ίδιο εύκολα. Εσύ, όμως, θα έχεις πρόβλημα αν μείνεις. Ετούτοι δω» –έδειξε τους στρατιώτες, με το σαγόνι του– «δεν είναι ευέλικτες σαύρες· είναι σιδερόφρακτες χελώνες. Και, επί του παρόντος, άχρηστοι. Μην τους αφήσεις να πεθάνουν άσκοπα.»

Το βλέμμα του Σάβμιν κατέβηκε στις φλόγες. Τα λόγια του Άλαντμιν τον είχαν αγγίξει, γιατί ο διοικητής δεν ήταν άνθρωπος που θ'άφηνε τους μαχητές του να σκοτωθούν, αν μπορούσε να κάνει κάτι για να το αποτρέψει. Κι έπρεπε να παραδεχτεί ότι ο Αρχικατάσκοπος είχε δίκιο, σ'ετούτη την περίπτωση: ο Τάκμιν θα τους έβρισκε εύκολα και, ακόμα και να μην τους σκότωνε, θα τους αιχμαλώτιζε, σίγουρα. *Και εμένα και αυτούς. Και τι θα μπορούμε να κάνουμε, ως αιχμάλωτοι; Τίποτα. Ποιον θα μπορούμε να βοηθήσουμε; Κανέναν.* Επιπλέον, όπως του είχε πει κι ο Άλαντμιν τις προάλλες, ο Έπαρχος δεν αποκλείεται και να τους σκότωνε ύπουλα, τέτοιος που ήταν. Λίγο δηλητήριο στο φαγητό τους, κάποιο «ατύχημα» στις φυλακές, ένας καυγάς... *Η μόνη μου επιλογή είναι η Έρλεν, θέλοντας και μη...*

Ένευσε προς τη μεριά του Αρχικατασκόπου. «Με το πρώτο φως της αυγής, θα φύγω.»

Κεφάλαιο 13

Ο Αετός

Ένα απαλό φως διαχεόταν από τον ουρανό, λούζοντας το απόλυτα γαλήνιο δάσος, όπου ούτε το παραμικρό φύλλο δε φαινόταν να κουνιέται. Άνεμος δε φυσούσε, και το περιβάλλον δεν ήταν μήτε ζεστό μήτε ψυχρό. Οι κορμοί των δέντρων έμοιαζαν... τέλειοι, σε ιδανική συμμετρία· πράγμα το οποίο ίσχυε και για τους λιγοστούς βράχους που υπήρχαν διάσπαρτοι στο τοπίο, καθώς και για το ίδιο το *χώμα*.

Όλα είναι σαν από πίνακα ζωγραφικής, σκέφτηκε η Νίθρα. Και τούτο το μέρος είναι, κάπως, πιο... τέλειο από εκείνον τον άλλο Αρχέτοπο, στους βάλτους Βενέβριαμ. Γιατί; Φταίει μήπως το γεγονός ότι βρίσκεται βαθύτερα; Για να φτάσει εδώ, είχε περάσει από τέσσερις φωτεινές πύλες: τέσσερα μονοπάτια. Αλλά ίσως να κάνω και λάθος· ίσως να εξαρτάται από το μέρος. Δεν αποκλείεται ορισμένοι Αρχέτοποι νάναι πιο γαλήνιοι από άλλους...

«Νίθρα,» είπε η Χρυσοδάκτυλη, διακόπτοντας τις σκέψεις της. «Πού πηγαίνουμε τώρα;»

Η Νίθρα στράφηκε, για να κοιτάξει τον Φένταρ ανάμεσα σ'εκείνη και τη Μιρλίμια. Ήταν ακόμα λιπόθυμος, και από την αριστερή μεριά του κεφαλιού του έτρεχε αίμα. «Πρέπει κάπου να σταματήσουμε, για να τον περιποιηθούμε.»

«Κι οι Γέρακες; Είσαι σίγουρη ότι δε μας ακολουθούν; Ή μόνο εσύ μπορείς να δεις τις πύλες;»

«Είμαι σίγουρη ότι μας ακολουθούν,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Ακόμα και να μην μπορούν να δουν τις πύλες, ο Νουτκάλι θα τους έχει πει προς τα πού να πάνε.» Ξεκίνησε να βαδίζει πάλι, περνώντας ανάμεσα από τους τέλειους κορμούς των δέντρων. Το φως που χυνόταν άπλετο από τον ουρανό –χωρίς να υπάρχει φανερή πηγή προέλευσής του– τους έκανε να γυαλίζουν υπέροχα· και αυτούς και τις φυλλωσιές. Το μέρος ήταν απόλυτα μαγευτικό, έκρινε η Νίθρα.

Παραμυθένιο. Αν μου το έλεγαν, δε θα το πίστευα. Θα το θεωρούσα ψέμα, ή ψευδαίσθηση ενός χαμένου ταξιδιώτη.

«Έχεις κάποια κατεύθυνση κατά νου;» ρώτησε η Χρυσοδάκτυλη, που τα μάτια της ατένιζαν καχύποπτα το περιβάλλον.

«Αστειεύεσαι; Δεν έχω ιδέα προς τα πού πηγαίνουμε.»

«Τι ωραία...»

«Ετούτο, όμως, είναι το ασφαλέστερο μέρος για εμάς,» είπε η Νίθρα. «Εδώ, οι νεκραδελφοί των Γεράκων είναι τυφλοί.

»Θα σταματήσουμε δίπλα σ'εκείνες τις πέτρες, εντάξει;» Έδειξε.

Η Χρυσοδάκτυλη έριξε μια ανήσυχη ματιά πάνω απ'τον ώμο της (και πάνω απ'το χέρι του Φένταρ που ακουμπούσε εκεί). «Δεν είναι πολύ κοντά στην πύλη;»

«Τους βλέπεις να έρχονται;»

«Όχι.»

«Τότε, δεν υπάρχει πρόβλημα, για την ώρα. Μας έχουν χάσει, θέλω να ελπίζω.»

Έφτασαν κοντά στις πέτρες που είχε δείξει και απόθεσαν τον Φένταρ στο έδαφος. «Ξέρεις πώς να περιποιείσαι τραύματα, υποθέτω...;» είπε η Νίθρα στη Χρυσοδάκτυλη.

Εκείνη ένευσε και γονάτισε δίπλα στον Ωθράγκος, βγάζοντας ένα φλασκί από το μικρό της σάκο και πλένοντας την αριστερή μεριά του κεφαλιού του με νερό.

«Θα προσέχω εγώ μήπως κανένας πλησιάσει,» δήλωσε η Νίθρα. «Τα μάτια μου θα τους δουν.»

Η Χρυσοδάκτυλη δεν αποκρίθηκε, αλλά δεν αμφέβαλλε ότι η Ματιά της Ρουζβάνης θα εντόπιζε ακόμα και κουνούπια που ζύγωναν με διαθέσεις να ρουφήξουν αίμα. *Κουνούπια...* σκέφτηκε, καθώς περιποιείτο την πληγή του Φένταρ. *Δεν πρέπει να υπάρχουν και πολλά κουνούπια εδώ.* Ήταν δάσος, κι όμως, πουθενά δεν είχε προσέξει έντομα. Ούτε ένα σκαθάρι. Από την άλλη, βέβαια, ήταν χειμώνας, και το χειμώνα τα ζουζούνια κρύβονται... όμως ετούτο δω το μέρος δεν έμοιαζε και πολύ χειμωνιάτικο. *Είναι σαν άνοιξη εδώ, σ'αυτούς τους Αρχέτοπους. Ή... όχι ακριβώς. Είναι σαν...* Η Χρυσοδάκτυλη δε νόμιζε ότι υπήρχε εποχή με την οποία να μπορούσε να κάνει σύγκριση.

«Νίθρα,» είπε, «από περιέργεια, έχεις δει κανένα έντομο;» Αν υπήρχαν έντομα, σίγουρα η Ρουζβάνη θα τα έβλεπε.

«Τώρα που το λες, όχι.»

«Κανένα ζώο; Κανένα πουλί;»

«Ούτε.»

«Κανένα είδος ζωής, γενικότερα;»

«Όχι.»

«Τι είναι εδώ πέρα; Νεκρότοπος;»

Η Νίθρα σταύρωσε τα χέρια μπροστά της, κοιτάζοντας γύρω-γύρω. «Καταλαβαίνω τι εννοείς, Χρυσοδάκτυλη...» είπε, αργά. «Το μέρος είναι τόσο... γλυκό, όμορφο, κι όμως δεν υπάρχει ίχνος ζωής. Ή, τουλάχιστον, δεν μπορούμε να τη δούμε, αν υπάρχει.»

«Θα σου ξέφευγε;» είπε η Μιρλίμια, καθώς σηκωνόταν όρθια, σκουπίζοντας τα ματοβαμμένα χέρια της μ'ένα μαντήλι.

Η Νίθρα στράφηκε στον Φένταρ, για να δει ότι η Χρυσοδάκτυλη είχε δέσει το κεφάλι του μ'έναν επίδεσμο. «Πότε θα συνέλθει;»

«Δεν ξέρω. Ελπίζω σύντομα.»

«Πρέπει να πηγαίνουμε.» Η Νίθρα έσκυψε, πάνοντας το ένα χέρι του Ωθράγκος. «Βοήθησέ με.»

Η Χρυσοδάκτυλη τη βοήθησε.

Πήραν πάλι τον Φένταρ ανάμεσά τους κι άρχισαν να βαδίζουν, ταξιδεύοντας στο δάσος. Ο τόπος εξακολουθούσε να είναι γαλήνιος και ένα απαλό φως να διαχέεται παντού.

«Νίθρα,» είπε η Μιρλίμια, ύστερα από χρονικό διάστημα που αδυνατούσε να προσδιορίσει επακριβώς, «δε σ'έχει πιάσει μια υπνηλία;»

«Ναι,» παραδέχτηκε εκείνη. «Τίποτα δεν αλλάζει. Τόσο μονότονο μέρος....» Είχε δει πολλά σκοτεινά και φωτεινά μονοπάτια, καθώς περπατούσαν, μα δεν είχε επιλέξει να πάει προς κανένα από αυτά. Το να βγει σε ρηχότερο σημείο την τρόμαζε, γιατί ίσως οι Γέρακες να βρίσκονταν εκεί· και το να μπει σε βαθύτερο σημείο επίσης την τρόμαζε, γιατί αυτοί οι Αρχέτοποι είχαν κάτι που της έφερνε τρέμουλο, κάτι το ψεύτικο, το μη-αληθινό: ποιος ξέρει τι μπορεί να κρυβόταν στα βαθύτερά τους σημεία; Η απόλυτη ακινησία, ίσως...

Ο Φένταρ μούγκρισε, ξαφνιάζοντας και τις δύο γυναίκες. Τα βλέφαρά του τρεμόπαιζαν, και πάτησε γερά στα μποτοφορεμένα του πόδια, κάνοντάς τες να σταματήσουν να τον σέρνουν.

«Πού είμαστε;» ρώτησε, παίρνοντας τα χέρια του απ'τους ώμους τους. «Στους Αρχέτοπους;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Νίθρα, κοιτάζοντάς τον ξαφνιασμένη. «Αισθάνεσαι καλά;»

«Αρκετά καλά. Χτυπήθηκα;» Άγγιξε την αριστερή μεριά του κεφαλιού του και τα δάχτυλά του συνάντησαν τον επίδεσμο της Χρυσοδάκτυλης.

«Ναι,» του απάντησε η Μιρλίμια. «Και δεν πίστευα ότι θα συνερχόσουν τόσο γρήγορα... αν και,» πρόσθεσε, χαμηλόφωνα, «πόση ώρα έχει, *πραγματικά*, περάσει δεν μπορώ να πω...»

«Ούτε κι εγώ,» ένευσε η Νίθρα.

«Φένταρ,» είπε η Χρυσοδάκτυλη, «μην κουνιέσαι λίγο.» Πήγε εμπρός του και άρχισε να λύνει τον επίδεσμο απ'το κεφάλι του. «Θέλω να δω κάτι.» Όταν τον έλυσε, κοίταξε το τραύμα. Τα μάτια της διαστάληκαν.

«Τι είναι;» ρώτησε η Νίθρα. Δεν έβλεπε τίποτα το παράξενο.

«Η πληγή έχει βγάλει εφελκίδα,» της είπε η Χρυσοδάκτυλη.

«Ε και;»

«Έ και; Μια τέτοια πληγή δε βγάζει, κανονικά, τόσο γρήγορα εφελκίδα, Νίθρα!»

«Μα κι εσύ το είπες: δεν ξέρεις πόση ώρα βαδίζουμε ακριβώς...»

«Ναι, αλλά δε νομίζω ότι βαδίζουμε *τόση* πολλή ώρα, ώστε το τραύμα του Φένταρ να έχει επουλωθεί!»

«Πόση ώρα υπολογίζεις ότι βαδίζετε;» τη ρώτησε ο Ωθράγκος.

«Καμία ωρίτσα, το πολύ.»

«Εσύ τι λες, Νίθρα;» Ο Φένταρ στράφηκε στη Ρουζβάνη.

«Συμφωνώ. Εκεί γύρω πρέπει να είναι... αν και ίσως... Όχι, εκεί γύρω πρέπει να είναι.»

«Κι αυτό μπορεί να σημαίνει μονάχα ένα πράγμα,» είπε η Χρυσοδάκτυλη. «Εδώ μέσα τα τραύματα θεραπεύονται ταχύτερα.»

«Μα, *γιατί*;» απόρησε ο Φένταρ.

«Γιατί τα πάντα γύρω μας είναι γαλήνια;» είπε η Χρυσοδάκτυλη. «Γιατί δεν υπάρχουν ζώα πουθενά; Γιατί δεν υπάρχουν ούτε καν *έντομα*;»

«Είναι αλήθεια;» ρώτησε ο Φένταρ τη Νίθρα. «Δεν υπάρχουν ούτε ζώα ούτε έντομα;»

«Φοβάμαι πως ναι.»

«Γιατί;» Ο Ωθράγκος κοίταξε ολόγυρα, τη βλάστηση.

«Γιατί δεν υπάρχουν ούτε ζώα ούτε έντομα;»

«Ναι. Το μέρος φαίνεται αρκετά πλούσιο σε τροφή.»

«Ό,τι ξέρεις ξέρω, Φένταρ,» είπε η Νίθρα, και άρχισε πάλι να προχωρά.

Ο Ωθράγκος και η Μιρλίμια την ακολούθησαν.

Τίποτα στο περιβάλλον δεν άλλαζε. Το δάσος συνέχιζε, απόλυτα γαλήνιο και φωτισμένο από ένα φως το οποίο οι ταξιδιώτες δεν μπορούσαν να χαρακτηρίσουν ούτε πρωινό ούτε απογευματινό· το μόνο βέβαιο ήταν πως δεν επρόκειτο για μεσημεριανό, ή για βραδινή αστροφεγγιά. Επίσης, όση ώρα κι αν πορεύονταν, δεν έδειχνε να μεταβάλλεται.

«Θα έρθει η νύχτα και δε θα το καταλάβουμε,» μουρμούρισε, κάποια στιγμή, ο Φένταρ, μα ούτε η Νίθρα ούτε η Χρυσοδάκτυλη δεν του αποκρίθηκαν.

Η Ρουζβάνη προσπαθούσε να εκπονήσει ένα σχέδιο, παρατηρώντας τον Αρχέτοπο με τη Ματιά της: να καταλάβει προς τα πού έπρεπε εκείνη και οι σύντροφοί της να κατευθυνθούν, ώστε να πάνε βόρεια, στην Έρλεν. Ο Φανλαγκόθ της είχε προτείνει να βρει τον Άλαντμιν και να ζητήσει βοήθεια απ' αυτόν, προφητεύοντας ότι θα αποτελούσε καλό σύμμαχο. *Πράγμα που δε χρειαζόμουν εκείνον για να μου το πει· το ξέρω πως ο Άλαντμιν θα έκανε τα πάντα για μένα. Δε θα με πρόδιδε στην Καλβάρθα, ποτέ.*

Πώς, όμως, θα φτάσω σ' αυτόν; Εδώ πέρα, δεν υπάρχει ούτε Βορράς, ούτε Νότος, ούτε Δύση, ούτε Ανατολή. Ούτε βλέπω κανένα ορόσημο που να μπορεί να με βοηθήσει. Δεν έχω τρόπο να προσανατολιστώ, να χαράξω μια πορεία... Ίσως να κάνουμε και κύκλους τόση ώρα!

Κοίταξε ένα σκοτεινό μονοπάτι, σ' αριστερά της. Να το ακολουθούσε; Κι αν την έβγαζε κοντά στους Γέρακες; Αυτή τη φορά, εκείνη κι οι σύντροφοί της δε θα γλίτωναν· δεν είχαν πλέον τους στρατιώτες της Κονθάρα για υποστήριξη. *Και το Κοσμικό Κέλευσμα δεν πιάνει εδώ.*

Όμως, αν δεν πειραματιστώ, πώς θα βρω το δρόμο μου;

Έκανε νόημα στον Φένταρ και τη Χρυσοδάκτυλη να έρθουν, και ζύγωσε το σκοτεινό μονοπάτι. Αν την έβγαζε σε επικίνδυνο σημείο, θα επέστρεφε.

Τελικά, όμως, το σημείο στο οποίο την έβγαλε δεν ήταν επικίνδυνο· τουλάχιστον, οι Γέρακες δε βρίσκονταν εκεί κοντά, και το δάσος συ-νεχιζόταν, άχρονο και γαλήνιο. Υπήρχε, ωστόσο, κάτι το διαφορετι-κό, έκρινε η Νίθρα, καθώς οδοιπορούσε, με τον Φένταρ και τη Χρυ-σοδάκτυλη να βαδίζουν εκατέρωθέν της. Τα δέντρα ήταν άλλου εί-δους. Κωνοφόρα. Και το έδαφος ήταν πιο... άτσαλο. Βουνίσιο. Είχε πολλά υψώματα και χαμηλώματα. Χαράδρες φαίνονταν, πού και πού, γεμάτες με χόρτα και κλαδιά. Ακόμα, όμως, η Νίθρα δεν είχε δει κανένα ζώο...

Δε θα υπάρχουν ζώα, πουθενά στους Αρχέτοπους, σκέφτηκε. Γιατί, άραγε; Και πώς δημιουργήθηκαν αυτά τα μέρη; Κάποιος θεός τα έφτιαξε; Και για ποιο σκοπό;

«Νίθρα,» το χέρι του Φένταρ ακούμπησε τον ώμο της, «έχεις πα-ρατηρήσει ότι δεν αφήνουμε ίχνη;»

Εκείνη στράφηκε και κοίταξε πίσω, όπου της έδειχνε ο Ωθράγκος. Πράγματι, δε φαινόταν το παραμικρό αχνάρι. «Όχι, δεν το είχα προσέξει... Άλλη μία από τις παραξενιές των Αρχέτοπων, υποθέτω. Αλλά καλύτερα για μας· οι Γέρακες δε θα μπορούν να μας ακολου-θήσουν.»

Ο Φένταρ ένευσε.

Προχώρησαν για κάποια ώρα ακόμα, ανηφορίζοντας, και, στο τέ-λος, έφτασαν σε σημείο απ'όπου μπορούσαν να δουν βουνά εξ απο-στάσεως.

«Η Ράχη της Θεάς;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Υποθέτω πως όχι,» είπε η Νίθρα.

«Υπάρχει άλλη οροσειρά εδώ γύρω;»

«Όχι, αλλά... Δεν ξέρω. Θα φαινόταν μέσα απ'τον Αρχέτοπο;»

«Τα ερείπια στην Άζλεντεν φαίνονταν,» της θύμισε η Χρυσοδάκτυ-λη.

«Σωστά,» παραδέχτηκε η Νίθρα. «Κι όμως, μου μοιάζει παράξενο. Αλλά πιθανώς να έχετε δίκιο—» Βλεφάρισε, νομίζοντας πως είδε κάτι στον ουρανό. Στένεψε τα μάτια και εστίασε το βλέμμα της εκεί. «Έ-να πουλί!...»

«Πού;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Εκεί!» Η Νίθρα έδειξε.

«Μάλλον, πρόκειται για ένα από τα πράγματα που μόνο εσύ μπορείς να δεις, Νίθρα.»

Η Χρυσοδάκτυλη κατένευσε. «Ούτε κι εγώ το βλέπω. Αλλά αυτό μας δείχνει πως υπάρχει ζωή εδώ, τελικά. Τι πουλί είναι;»

«Αετός, ίσως· ή γεράκι...»

«Μήπως είναι έξω απ'τον Αρχέτοπο;» είπε ο Φένταρ. «Όπως και οι Γέρακες;»

«Έχω την εντύπωση ότι είναι μέσα.»

«Πώς το καταλαβαίνεις;»

«Αυτή την εντύπωση έχω.»

«Λόγω της Ματιάς σου;»

«Πιθανώς,» είπε η Νίθρα.

Οδήγησε τους συντρόφους της προς τη μεριά των βουνών, κατηφορίζοντας την πλαγιά, η οποία δεν ήταν και πολύ απότομη. Ήθελε να δει από κοντά το πουλί, ει δυνατόν. Γιατί, αν αυτό το πλάσμα ζούσε εδώ, στους Αρχέτοπους, τότε δεν μπορεί να ήταν κάτι το συνηθισμένο, και ίσως, με κάποιο τρόπο, να τους βοηθούσε να κατευθυνθούν βόρεια. Φυσικά, ίσως να μην τους πρόσφερε και καμία βοήθεια, αλλά η Νίθρα δεν είχε τίποτ'άλλο για να βασιστεί.

Για λίγο, αναρωτήθηκε αν το πουλί θα μπορούσε να είχε βρεθεί τυχαία εδώ, όπως τυχαία μπορεί να μπει και ένας άνθρωπος στους Αρχέτοπους, αν περάσει μια από τις πύλες. *Δε μοιάζει και τόσο απίθανο τούτο.* Για την ακρίβεια, νόμιζε ότι, μάλλον, η υποψία της ήταν σωστή.

Όταν κατέβηκε την πλαγιά, μαζί με τους συντρόφους της, ακολούθησε ένα στριφτό μονοπάτι που διέσχιζε το δάσος πολύ τακτικά για να ήταν αληθινό. Και, μετά από λιγότερο από ένα χιλιόμετρο (αν η Νίθρα υπολόγιζε την απόσταση σωστά), το φως δυνάμωσε τριγύρω. Περνούσαν μέσα από μια φωτεινή δίοδο. Πήγαιναν βαθύτερα στον Αρχέτοπο.

Το περιβάλλον γινόταν ολοένα και πιο ψυχρό... και ύστερα, ολοένα και πιο *παγερό*. Είδαν χόνια επάνω στις φυλλωσιές των δέντρων και, παρακάτω, επάνω στο έδαφος και στο χορτάρι. Τυλίχτηκαν σφιχτά στις κάπες τους. Το τοπίο τώρα ήταν χιονισμένο, αν και χιόνι δεν είχε πέσει. Φόρεσαν τις κουκούλες τους.

«Είναι ανάγκη να πάμε απο δώ;» ρώτησε ο Φένταρ τη Νίθρα.

«Νομίζω πως αυτός είναι ο δρόμος για τα βουνά.»

«Και είναι *ανάγκη* να πάμε στα βουνά;»

«Θέλω να δω από κοντά εκείνο το πουλί,» εξήγησε η Νίθρα.

«Γιατί;»

«Ίσως να μας βοηθήσει...»

«Ένα πουλί! Να μας *βοηθήσει*;»

«Φένταρ, αν αυτό το πλάσμα ζει εδώ, δε θάναι ένα φυσιολογικό πουλί!» επέμεινε η Νίθρα. «Μπορεί, κοιτάζοντάς το, να καταφέρουμε να καταλάβουμε πώς προσανατολίζεται κανείς μέσα στους Αρχέτοπους. Θέλω να πάω βόρεια, αλλά δεν ξέρω τον τρόπο.»

«Αμφιβάλλω ότι ένα πουλί θα σ'τον δείξει...»

«Επιπλέον, μπορεί να μπήκε τυχαία εδώ,» υπέθεσε η Χρυσοδάκτυλη.

«Κι εγώ το σκέφτηκα αυτό,» είπε η Νίθρα, «μα δεν έχω κάτι καλύτερο να κάνω απ'το να το ακολουθήσω. Δεν μπορώ αλλιώς να βρω το δρόμο μου.»

Ο Φένταρ ατένισε μια παγωμένη λίμνη, δίπλα απ'την οποία περνούσαν. «Εύχομαι δύο πράγματα, Νίθρα: να ξέρεις πώς να μας βγάλεις από τούτο το μέρος προτού παγώσουμε, και να μη μας ταξιθεύεις προς τις παγωμένες ερημιές των Καρμώζι!»

Η Ρουζβάνη δεν αποκρίθηκε.

Είχαν πλέον φτάσει στους πρόποδες των βουνών και ανέβαιναν μια χιονοσκέπαστη πλαγιά. Ο Φένταρ στράφηκε πίσω του, για να δει αν έμεναν ίχνη. Όμως διαπίστωσε ότι πάλι τα χνάρια τους εξαφανίζονταν. Εκεί όπου τα μποτοφορεμένα πόδια τους πατούσαν, το χιόνι αναδημιουργείτο (!). *Αμφιβάλλω αν ποτέ χιονίζει εδώ*, σκέφτηκε ο Ωθράγκος. *Το χιόνι, μάλλον, θα φυτρώνει από το ίδιο το καταραμένο έδαφος!* Ήταν από τα πιο παράξενα πράγματα που είχε δει στη ζωή του. Και ο Φένταρ πίστευε ότι είχε δει παραπάνω από αρκετά παράξενα πράγματα, συμπεριλαμβάνοντας τον Ανώνυμο Θεό, τη Νίθρα, τα Κτήνη των Βάλτων, και την Πληγή της Λιάμνερ Κρωθ στους βάλτους Βενέβριαμ. *Κι όμως, ετούτοι δω οι Αρχέτοποι είναι, κατά κάποιον τρόπο, πιο παράξενοι απ'όλα αυτά. Δεν μπορώ να καταλάβω τι ρόλο έχουν στην Κουαλανάρα. Από την άλλη, βέβαια, τι ρόλο έχει η θάλασσα; Το νερό της δεν το πίνεις, έτσι κι αλλιώς. Γιατί να υπάρχει;*

Για τα ψάρια και τα μαργαριτάρια; Αλλά η θάλασσα, τουλάχιστον, τα είχε αυτά· οι Αρχέτοποι τι είχαν; Σε τι χρειάζονταν;

«Σταματήστε.» Η φωνή της Νίθρα ακουγόταν λαχανιασμένη. «Το πουλί.» Έδειξε στον ουρανό.

Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη ύψωσαν τα κουκουλωμένα τους κεφάλια. Και το είδαν. Ένας αετός, με μεγάλες φτερούγες, ο οποίος έκανε κύκλους από πάνω τους.

Η Νίθρα, όμως, μπορούσε να παρατηρήσει περισσότερα. Μπορούσε να δει τα μάτια του πτηνού να τους κοιτάζουν με περιέργεια και ενδιαφέρον· και *ήξερε* αμέσως ότι, σίγουρα, δεν επρόκειτο για ζώο φυσιολογικό. Ή, τουλάχιστον, όχι σαν αυτά που είχε εκείνη συνηθίσει.

Του έκανε νόημα, με το δεξί χέρι.

Ο αετός φτερούγισε και κατέβηκε, για να γαντζωθεί πάνω σ'έναν ψηλό βράχο, ο οποίος δε βρισκόταν και πολύ μακριά απ'τη Ρουζβάνη και τους συντρόφους της.

«Ή πεινάει—πράγμα που δε θα θεωρούσα παράλογο σε τούτη την παγωμένη ερημιά— ή βαρέθηκε να μας κοιτάζει αφ'ύψηλου και ήρθε να μας ρίξει μια ματιά από πιο κοντά,» είπε ο Φένταρ.

Ο αετός έγειρε το κεφάλι

—*Αρχαίο αίμα*—

Η φωνή αντήχησε γαλήνια πάνω από το χιόνι, ξαφνιάζοντάς τους και τους τρεις.

«Ποιος μίλησε;» απαίτησε ο Φένταρ, πηγαίνοντας να ξεθηκαρώσει το ξίφος του κι ανακαλύπτοντας ότι το θηκάρι ήταν άδειο.

—*Εγώ*—Ο αετός χτύπησε τις φτερούγες του—*Δε με βλέπεις; Έχουνε τα μάτια των Ωθράγκος θολώσει τόσο πολύ; Χο-χο-χο-χο*—Το γέλιο του ήταν βραχνό αλλά εύθυμο, σαν αυτό ενός καλόβουλου γέροντα.

«Σε βλέπω. Αλλά τα πουλιά δε μιλάνε!» αντιγύρισε ο Φένταρ.

—*Τότε, δεν είμαι πουλί!*—Το γέλιο συνεχίστηκε, κι ο αετός έκλεισε παιχνιδιάρικα το δεξί του μάτι.

«Και τι στον Οχτακέρατο είσαι; Γάτα;» Ο Φένταρ είδε ότι η Χρυσοδάκτυλη είχε το σπαθί του περασμένο στη ζώνη της, και έκανε να της το πάρει· όταν, όμως, το χέρι του ακούμπησε το μανίκι του όπλου, εκείνη έκλεισε το δικό της χέρι γύρω από τα δάχτυλά του.

«Δε διαισθάνομαι καμία απειλή,» τον πληροφόρησε.

«Αετέ,» είπε η Νίθρα, «μίλησες για αρχαίο αίμα...»

—*Ναι. Μέσα σου. Υπάρχει πολύ αρχαίο αίμα μέσα σου, Ρουζβάνη... και έχει αφυπνιστεί—*

«Αυτό είναι αλήθεια. Αλλά πώς το κατάλαβες;»

—*Οι αισθήσεις μου δεν έχουν γεράσει τόσο όσο το σώμα μου—Ο αετός τής έκλεισε το μάτι.*

Η Νίθρα δε νόμιζε ότι το σώμα του ήταν γέρικο· αλλά, βέβαια, δεν ήξερε και πολλά από πτηνά, οπότε δεν μπορούσε να κρίνει. «Το όνομά μου είναι Νίθρα Ρίνκιλ.»

—*Και τι αναζητάς εδώ, Νίθρα Ρίνκιλ;—*

«Προσπαθώ να βγω από τους Αρχέτοπους.»

—*Δε βλέπεις τα σκοτεινά μονοπάτια;—*

«Τα βλέπω, μα δε θέλω να βγω οπουδήποτε...» Σταμάτησε να μιλά, μην ξέροντας αν έπρεπε να εμπιστευτεί αυτό τον αετό. Μήπως ήταν ο Νουτκάλι, μεταμορφωμένος; Μπορούσε, άραγε, να πάρει τη μορφή ζώων; Σαν πολύ παραμύθι τής έμοιαζε, αλλά.... Από την άλλη, βέβαια, ο Νουτκάλι ήταν προφήτης· δε θα γνώριζε ήδη πού κατευθυνόταν η Νίθρα;

—*Πού θέλεις να βγεις;—*Το ένα μάτι του αετού στένεψε.

«Γιατί να σου πω; Δεν ξέρω ποιος είσαι, και δεν ξέρω αν είσαι με το μέρος μου,» είπε, ευθέως, η Νίθρα. Άλλωστε, ακόμα κι αν δεν επρόκειτο για τον Νουτκάλι, πάλι δεν μπορούσε να τον εμπιστευτεί ασυλλόγιστα.

—*Είμαι ο Αετός!—*

Ο Φένταρ ρουθούνισε. «Αυτό είναι προφανές... Αετέ.»

Ο Αετός γέλασε, όπως και πριν—*Οι Ωθράγκος έχουν χάσει την αίσθηση του χιούμορ. Όχι πως την είχανε και ποτέ πολύ ανεπτυγμένη!*—Έκλεισε το δεξί του μάτι.

«Υπάρχει ένας θρύλος στο Νούφρεκ...» είπε η Νίθρα, «ο οποίος μιλάει για έναν αετό που απέθεσε το Στέμμα του Βασιλείου στο κεφάλι της Πρώτης Βασιλίσσας.»

—*Εγώ ήμουν—*

Ο Φένταρ γέλασε.

—*Γιατί γελάς, Ωθράγκος;—*Η φωνή του Αετού ακούστηκε θυμωμένη—*Νομίζεις ότι δε θα μπορούσα να σηκώσω ένα στέμμα στα νύχια*

μου;—Άνοιξε, απότομα, τις μεγάλες του φτερούγες και τις χτύπησε δυνατά, για να πετάξει από τον βράχο και να υψωθεί στον ουρανό—*NOMIZEIS OTI ΔΕ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑ ΝΑ ΣΗΚΩΣΩ ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ*;—Τώρα, η φωνή του αντήχησε στα βουνά, κάνοντας εκκωφαντικό θόρυβο, και ένας ξαφνικός άνεμος σηκώθηκε, φέρνοντας μαζί του χιόνι και ψύχος.

Η Νίθρα και οι σύντροφοί της οπισθοχώρησαν, υψώνοντας τα χέρια μπροστά τους, καθώς οι κουκούλες έφευγαν απ'τα κεφάλια τους. «Δεν ήθελα να σε προσβάλλω, Αετέ, γαμώ το Κέρατο του Σάλ'γκρεμ'ρωθ!» φώναξε ο Φένταρ μέσα από το σφύριγμα του ανέμου.

Ο αγέρας ελαττώθηκε, και ο Αετός, φτερουγίζοντας, πήγε και κάθισε στο χαμηλότερο κλαδί ενός δέντρου το οποίο βρισκόταν δίπλα στον Ωθράγκος. Τα τρομαχτικά του μάτια τον ατένισαν καταπρόσωπο—*Γιατί το νομίζεις αυτό*;—ρώτησε, ήρεμα.

Ο Φένταρ σκούπισε χιόνι από την όψη του. «Ποιο;»

—*Ότι δε θα μπορούσα να σηκώσω το στέμμα ενός βασιλείου*—

«Δεν είπα ότι το νομίζω αυτό· απλά, γέλασα.»

—*Το γέλιο σου το υπονοούσε*—

«Συγγνώμη, αλλά δεν πιστεύω σε τέτοιους θρύλους, Αετέ.»

—*Καλύτερα ν'αρχίσεις να πιστεύεις*—Ο Αετός τού έκλεισε το μάτι.

«Δε θέλαμε να σε προσβάλλουμε,» επανέλαβε η Νίθρα στο πουλί, έχοντας κι εκείνη σκουπίσει το χιόνι που είχε γεμίσει την όψη της. «Αλλά πρέπει να μας καταλάβεις... Μπήκαμε σ'αυτά τα παράξενα μέρη,» έκανε μια ημικυκλική χειρονομία, δείχνοντας ολόγυρα, «συναντήσαμε έναν αετό που μιλάει, και τώρα αυτός ο αετός μάς λέει ότι ένας θρύλος είναι αληθινός.»

Ο Αετός φτερούγισε, χωρίς να απογειωθεί, σαν να αναλογιζόταν τα λόγια της Ρουζβάνης. Το κλαδί επάνω στο οποίο ήταν πιασμένος τραντάχτηκε—*Κι επομένως, υποθέτετε ότι ψεύδομαι*;—

«Όχι. Αλλά, επίσης σύμφωνα με το θρύλο, ο αετός που έθεσε το στέμμα στο κεφάλι της Πρώτης Βασίλισσας ήταν απεσταλμένος της Λιάμνερ Κρωθ, ή η ίδια η Λιάμνερ Κρωθ, όπως ισχυρίζονται ορισμένοι...»

—Δεν είμαι η Λιάμνερ Κρωθ, και δεν μπορώ να διανοηθώ πώς ξεκίνησε αυτή φήμη. Τους είπα εγώ ότι είμαι η Λιάμνερ Κρωθ; Όχι, ποτέ δεν τους το είπα—

«Τότε, σε έστειλε η Λιάμνερ Κρωθ;»

—Όχι ακριβώς. Είναι, όμως, παλιά μου φίλη. Και τώρα που πονούσε τόσο πολύ, υπέφερα κι ο ίδιος. Ευτυχώς, ο πόνος της έχει πλέον πάψει...—

Ο πόνος της; σκέφτηκε η Νίθρα. «Μιλάς για την Πληγή; Την Πληγή στους βάλτους Βένεβριαμ;»

—Ω ναι—αποκρίθηκε ο Αετός—γί'αυτήν μιλάω. Αλλά εσύ πώς την ξέρεις, πολύαιμη Ρουζβάνη;—

«Είχα ταξιδέψει ως εκεί. Για να την κλείσω. Ή, τουλάχιστον, η Αναζητήτρια που ήταν μαζί μας υποτίθεται πως, κάπως, θα την έκλεινε. Σκοτώθηκε, όμως, από τα Κτήνη, και το ίδιο κι όλοι οι υπόλοιποι σύντροφοί μου. Αλλά εσύ είπες ότι η Μεγάλη Θεά έχει πάψει πλέον να πονά...»

—Ναι. Η Πληγή έκλεισε—

«Πώς;»

—Δεν ξέρω ακριβώς. Όμως είμαι βέβαιος πως δεν το έκανε αυτός ο μεταλλαγμένος, αλλογενής διαφθορέας—

«Στον Νουτκάλι αναφέρεσαι;»

—Ναι—

Τότε, δεν πρέπει νάναι αυτός. Εκτός κι αν προσπαθεί να με μπερδέψει τελειώς. Αλλά ποιος ο λόγος να θέλει να με στρέψει εναντίον του; Ήδη είμαι εναντίον του. «Σκοπός μου είναι να τον διώξω από τη Λιάμνερ-Κρωθ, Αετέ. Και έχω την υποστήριξη του αδελφού του, Φανλαγκόθ.» Για να δούμε την αντίδρασή του σ'αυτό...

—Του Φανλαγκόθ· του άλλου μεταλλαγμένου Ράζερ... Μάλιστα, πολύαιμη Νίθρα. Τι γνωρίζεις γι'αυτούς;—

«Ελάχιστα...»

—Ο Νουτκάλι και ο Φανλαγκόθ έχουν έρθει από την Οντον'γκόκι, όπου όλοι οι Αρχέτοποι έχουν καταστραφεί και η Μάζα έχει κυριαρχήσει. Θα σε συμβούλευα ν'αποφύγεις τα μονοπάτια που φαίνονται πιο αληθινά από τα άλλα—

«Πιο 'αληθινά';»

—Εκεί όπου βλέπεις ασυνήθιστες κινήσεις των δέντρων και των φυτών, εκεί να μη ζυγώνεις. Η Μάζα έχει αρχίσει να παίρνει τον έλεγχο· κι αν πας παραπέρα, θα σε κατασπαράξει ή θα σε μεταλλάξει σε τερατούργημα—

«Σε ποια ‘Μάζα’ αναφέρεσαι;»

—Στην Πρωτοπλασματική Μάζα, ασφαλώς—

Κάπου είχε ξανακούσει γι’ αυτήν. «Ο Φανλαγκόθ μου είπε πως οι Αρχέτοποι είναι κρυσταλλοποιημένα τμήματα της Πρωτοπλασματικής Μάζας. Τότε, δεν του έδωσα και τόση σημασία...»

—Α, μα δεν το ήξερες; Φυσικά και οι Αρχέτοποι είναι κρυσταλλοποιημένα τμήμα της Πρωτοπλασματικής Μάζας—

«Τι σημαίνει αυτό; Δεν καταλαβαίνω.»

—Η Πρωτοπλασματική Μάζα—Έγειρε το κεφάλι, κόβοντας απότομα την πρότασή του—Αλήθεια, γνωρίζεις τι είναι η Πρωτοπλασματική Μάζα;—

«Όχι. Πρώτη φορά άκουσα γι’ αυτήν από τον Φανλαγκόθ.»

—Πρόκειται για την... πεμπτουσία της Κουαλανάρα. Φαντάσου τη ως ένα... χμμμ, πώς θα το κατανοούσε αυτό ένας άνθρωπος;... Φαντάσου τη σαν ένα εύπλαστο ζυμάρι. Όλος ο κόσμος, όλη η Κουαλανάρα, είναι ένα εύπλαστο ζυμάρι, πολύαιμη Ρουζβάνη. Και η Πρωτοπλασματική Μάζα αλλάζει μορφές συνέχεια, διαμορφώνοντας το παρελθόν, το παρόν, και το μέλλον. Επάνω, όμως, σ’ αυτές τις αναπλάσεις της, κάποια τμήματα σταθεροποιούνται... κρυσταλλώνουν, γίνονται Αρχέτοποι—

«Κι εσύ πώς βρέθηκες εδώ;»

—Έτυχε να είμαι στα μέρη που άρχισαν να σταθεροποιούνται. Τα περισσότερα πλάσματα εκεί πεθαίνουν, αλλά ορισμένα ζουν...—

«Και γίνονται σαν εσένα;» ρώτησε ο Φένταρ.

Τα μάτια του Αετού στράφηκαν πάλι στο πρόσωπό του—Περίπου, Ωθράγκος—

«Μπορούν και μυλάνε, δηλαδή;»

—Τα περισσότερα—

«Υπάρχουν και άνθρωποι παγιδευμένοι στους Αρχέτοπους;» είπε η Νίθρα.

—Ορισμένοι, ναι. Μα, είμαι βέβαιος πως εσείς πλέον δε θα τους αποκαλούσατε «ανθρώπους», όπως κι εμένα δε με σκέφτεστε ως

«ζώο», αυτή τη στιγμή, σωστά;—Τους έκλεισε το μάτι—Τέλος πάντων. Είπες ότι είσαι κατά του Νουτκάλι, Νίθρα Ρίνκιλ...—

«Είμαι.»

—Τότε, είσαι σύμμαχός μου, γιατί κι εγώ είμαι κατά του διαφθορέα, ο οποίος προκαλεί πόνο στην παλιά μου φίλη, Λιάμνερ Κρωθ· και όχι μόνο αυτό—Το ένα μάτι του Αετού στένεψε—αλλά έχει εισβάλει και στους Αρχέτοπους, ο τρισκατάρατος μεταλλαγμένος, και έχει διαφθείρει και τους Βιρθήλους τόσο πολύ που ο θυμός μου φουντώνει ολοένα και περισσότερο, όσο το συλλογιέμαι!—

Η Νίθρα είχε αρχίσει να ζαλίζεται από τα λόγια του Αετού. Συνεχώς, έμοιαζε να έχει κάτι καινούργιο να της πει! «Θα ήθελα να μάθω γι'αυτούς τους Βιρθήλους,» αποκρίθηκε, «όμως, πρώτα, θα ήθελα να με βοηθήσεις να βγω από εδώ. Μπήκα στους Αρχέτοπους με προτροπή του Φαναλαγκόθ, ώστε να μη μπορούν να μ'εντοπίσουν οι νεκραδελφοί των Λεπιδοφόρων Γεράκων—»

—Τι είναι οι νεκραδελφοί και τι είναι οι Λεπιδοφόροι Γέρακες;—

«Δεν έχεις ξανακούσει για τους νεκρενοικημένους δολοφόνους;»

Ο Αετός κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Θα σου εξηγήσω μετά,» υποσχέθηκε η Νίθρα, παραξενεμένη που ένα τέτοιο μυστηριώδες και φαινομενικά σοφό πλάσμα δε γνώριζε κάτι το οποίο γνώριζαν ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη. «Τώρα, πες μου πώς μπορώ να βγω στην Έρλεν, την πρωτεύουσα του Νούφρεκ, ή κάπου κοντά σ'αυτήν.»

—Δεν υπάρχουν έξοδοι κοντά στην Έρλεν. Υπάρχουν, όμως, έξοδοι στα δάση της Βόλγκρεν. Πολλές έξοδοι, για την ακρίβεια—

«Τότε, θα πάω εκεί,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Μπορείς να μου δείξεις το δρόμο;»

—Εφόσον είμαστε σύμμαχοι, Νίθρα Ρίνκιλ, θα το κάνω ευχαρίστως!—Ο Αετός τής έκλεισε το μάτι, φτερούγισε, και υψώθηκε στον ουρανό—Ακολουθήστε με!—Πέταξε προς μια απότομη πλαγιά.

Η Νίθρα κι οι σύντροφοί της έτρεξαν ξοπίσω του, προσπαθώντας να μη γλιστρήσουν στα χιόνια.

«Δεν πιστεύω να θες να σκαρφαλώσουμε εκεί πάνω, Αετέ!» φώναξε ο Φένταρ. «Μην ξεχνάς, εμείς δεν έχουμε φτερά!»

—Δύσκολο να το ξεχάσω, Ωθράγκος!—Ο Αετός σταμάτησε επάνω σ'έναν βράχο της πλαγιάς και τους περίμενε να ζυγώσουν—*Παρατηρήστε το σκοτεινό πέρασμα από κάτω μου—*

«Μια σπηλιά!» είπε ο Φένταρ, καθώς πλησίαζαν.

—Ω ναι, μια σπηλιά, που θα μας οδηγήσει σε δάση πυκνά!—Ο Αετός έκλεισε το μάτι, μοιάζοντας ευχαριστημένος με την ομοιοκαταληξία που πέτυχε. Και μετά, ρώτησε—*Σκοπεύετε να πλανιέστε γενικά στους Αρχέτοπους;—*

Οι σύντροφοι σταμάτησαν μπροστά από το σκοτεινό άνοιγμα της σπηλιάς.

«Ο Φανλαγκόθ είπε ότι εδώ οι Γέρακες δεν μπορούν να μας εντοπίσουν,» εξήγησε πάλι η Νίθρα. «Έτσι, λοιπόν, πιθανώς να ξαναμπούμε, ναι. Γιατί ρωτάς;»

—*Γιατί πρέπει να σας προειδοποιήσω πως οι Έξωθεν περιδιαβαίνουν στα μέρη μας, ετούτες τις ημέρες—*

Κι άλλα καινούργια πράγματα· η Νίθρα δεν άντεχε πλέον! «Τι είναι οι Έξωθεν;»

—*Πλάσματα όχι από τον κόσμο μας, Νίθρα Ρίνκιλ. Υπηρετούν κάποιον αφέντη έξω από την Κουαλανάρα. Δεν ξέρω ποιος είναι αυτός, ούτε γιατί έχει στείλει τους υπηρέτες του εδώ. Όμως δεν είναι και πολύ φιλικοί· να τους προσέχετε—*

«Πώς θα τους ξεχωρίσουμε;» ρώτησε ο Φένταρ. «Έχουν κάποια ιδιαίτερη εμφάνιση;»

—*Δεν έχουν πρόσωπο. Γιαυτό κιόλας ορισμένοι τους αποκαλούν «οι Απρόσωποι»—*

«Τι θες να πεις ‘δεν έχουν πρόσωπο’; Τι είναι; Λάσπη;» Ακόμα και τα έντομα έχουν πρόσωπο! σκέφτηκε ο Φένταρ. Ακόμα και τα χταπόδια.

—*Όχι, δεν είναι λάσπη! Αλλά η όψη τους είναι ακατανόητη σ'εμάς, τους κατοίκους της Κουαλανάρα. Μπορεί, μάλιστα, να μας τρελάνει—*

«Τι αναζητούν;» θέλησε να μάθει η Νίθρα.

—*Σας είπα: δεν ξέρω τίποτα γι'αυτούς. Όμως, απ'όσο τους έχω κατασκοπεύσει, έχω συμπεράνει ότι περιπλανιούνται μέσα στους Αρχέτοπους σαν να κρίνουν το μέρος...—*

«Πώς να το κρίνουν, δηλαδή;» ρώτησε ο Φένταρ.

—Δεν μπορώ να σου δώσω μια απάντηση που δεν έχω, Ωθράγκος—
«Φένταρ.»

—Όπως αγαπάς, Φένταρ. Τώρα περάστε, παρακαλώ—

Η Νίθρα μπήκε πρώτη στη σκοτεινή σπηλιά, και οι άλλοι δύο την ακολούθησαν. Στο βάθος, μπορούσε να δει μια οπή φωτός και δέντρα. Από πάνω της, άκουσε τον Αετό να φτερουγίζει.

—Προχωρείτε, προχωρείτε—

Η Νίθρα βάδισε προσεκτικά. Το κρύο είχε ελαττωθεί και, με κάθε της βήμα, ελαττωνόταν ακόμα περισσότερο. Κάτω από τις μπότες της αισθανόταν πέτρα, όχι χιόνι.

«Αετέ,» είπε, «δεν υπάρχουν τίποτα φυσικές παγίδες εδώ πέρα, σωστά;»

—Καμία παγίδα απολύτως. Μείνετε ήσυχοι—Και η Νίθρα είχε την αίσθηση ότι κάπου εδώ πρέπει να της έκλεισε το μάτι.

«Ποιοι είναι οι Βιρθήλοι, που ανέφερες πριν;»

—Μια πρωτογενής παρακμασμένη φυλή, η οποία διέφυγε στους Αρχέτοπους, για ν'αποτρέψει τη φυσική της εξαφάνιση, και κατάφερε να ζήσει εδώ—

«Το λες σαν να είναι δύσκολο κανείς να ζήσει εδώ...» παρατήρησε ο Φένταρ.

—Μα, είναι!—

«Εμείς, δηλαδή, δε θα μπορούσαμε;»

—Μόνο αν διώξετε την επιθυμία του ύπνου από το νου και το κορμί σας, ή αν εναρμονιστείτε με τον Αρχέτοπο, αν γίνεται ένα μ'αυτόν—

«Τι θα συμβεί αν κοιμηθούμε;»

—Ο Αρχέτοπος θα σας αφομοιώσει, το οποίο σημαίνει ότι θα πάψετε να υπάρχουν ως αυθύπαρκτες οντότητες—

Ο Φένταρ δεν είχε καταλάβει και πολλά.

Ούτε και η Νίθρα, αλλά είπε: «Γιατί ο Νουτκάλι έχει διαφθείρει τους Βιρθήλους; Και πώς;»

—Χρειάζεται τις εφευρέσεις τους. Για παράδειγμα, χρησιμοποιώντας μία από αυτές, άνοιξε την Πληγή στο σώμα της παλιάς μου φίλης. Και τους είχα προειδοποιήσει, τους ξεροκέφαλους τους Βιρθήλους! Και συνεχίζω να τους προειδοποιώ. Μα δε μ'ακούνε. Ο νους τους έχει στρεβλωθεί από τον Αρχέτοπο. Είναι παρακμασμένη φυλή, όπως είπα—

«Πώς τους διέφθειρε ο Νουτκάλι;»

—*Η αλήθεια είναι ότι δε χρειαζόταν να κάνει και πολλά: Τους υποσχέθηκε ότι έχει τρόπο να τους βγάλει απ'τον Αρχέτοπο, ο καταραμένος ψεύτης!*—

«Δεν μπορούν από μόνοι τους να βγουν;» είπε ο Φένταρ.

—*Αυτή είναι κάπως... ανούσια ερώτηση, Φένταρ των Ωθράγκος— γέλασε ο Αετός—Αν μπορούσαν, θα είχαν ανάγκη τις υποσχέσεις του ειδεχθούς, μεταλλαγμένου Ράζλερ;—*

Πλησίαζαν την έξοδο τώρα. Έβλεπαν το φως να έρχεται ολοένα και πιο κοντά τους, και δέντρα φαίνονταν απέξω.

—*Πείτε μου για τους νεκρενοικημένους δολοφόνους και τους νεκραδελφούς—*ζήτησε ο Αετός, φτερουγίζοντας μέσα στο σκοτάδι.

Η Νίθρα κι ο Φένταρ τού μίλησαν, όσο πιο αναλυτικά μπορούσαν· η Χρυσοδάκτυλη έμεινε σιωπηλή.

Όταν έφτασαν στην έξοδο της σπηλιάς, το κρύο είχε πλέον εξαφανιστεί εντελώς και μια ανοιξιάτικη ζέστη πότιζε το περιβάλλον. Ο Αετός δεν είχε ξαναμιλήσει, αφότου του εξήγησαν τι ήταν οι νεκρενοικημένοι δολοφόνοι, και ούτε κανένας από τους συντρόφους είχε ανοίξει συζήτηση μαζί του, λες και τα θέματα να είχαν στερέψει. Η αλήθεια, όμως, ήταν πως τα θέματα φυσικά και δεν είχαν στερέψει, αλλά οι ερωτήσεις που πλημμύριζαν το μυαλό της Νίθρα, του Φένταρ, και της Χρυσοδάκτυλης ήταν τόσες πολλές, που προτίμησαν να μείνουν σιωπηλοί. Δεν ήξεραν από πού ν'αρχίσουν, και δεν ήξεραν ποιες ερωτήσεις θα τους βοηθήσουν και ποιες ήταν ασήμαντες.

—*Εδώ θα σας αφήσω—*είπε ο Αετός, όταν όλοι τους βρίσκονταν στα δάση. Εκείνος είχε καθίσει σ'ένα ψηλό κλαδί και τους κοίταζε—*Μπορείτε εύκολα να βρείτε την έξοδο, υποθέτω. Αλλά, ακολουθήστε τα σκοτεινά μονοπάτια. Και καλή τύχη—*

«Σ'ευχαριστούμε για τη βοήθεια, και για τις πληροφορίες, Αετέ,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Αν θέλουμε να σου ξαναμιλήσουμε, πού μπορούμε να σε βρούμε;»

—*Μπείτε στους Αρχέτοπους και πηγαίνετε προς τη Ράχη της Θεάς. Κατά πάσα πιθανότητα, θα σας βρω εγώ—*

«Δηλαδή, η οροσειρά που αντικρίζαμε ήταν, τελικά, η Ράχη της Θεάς,» είπε ο Φένταρ.

—Υποθέτω—Ο Αετός τού έκλεισε το μάτι. Ύστερα, άνοιξε τις φτερούγες του και πέταξε πάνω απ'το δάσος—Και να θυμάστε—αντήχησε η φωνή του—μην κοιμηθείτε μέσα στους Αρχέτοπους. Τουλάχιστον, όχι χωρίς βάρδιες—

Κεφάλαιο 14

Σημειώσεις, Αναμνήσεις, και Σκοποί

Ο *Ταχύπλους* και η *Χρυσανθίδα* περνούσαν κοντά από κάτι μικρά νησιά, στ'ανατολικά της ηπειρου Λιάμνερ-Κρωθ. Ε-πρόκειτο για ξερονήσια, στο μεγαλύτερό τους μέρος, με μονάχα ελάχιστο πράσινο σε ορισμένα σημεία. Στις όχθες τους υπήρχαν ψαροχώρια, με χαμηλοτάβανα σπίτια, καμωμένα από πέτρα κατά κύριο λόγο. Μεγάλες παραλίες, αμμουδερές ή γεμάτες με βότσαλα που γυάλιζαν στο φως του μεσημεριανού ήλιου, υπήρχαν σε αρκετά σημεία των μικρών νησιών, ομορφαίνοντάς τα. Γλαροπούλια πετούσαν από πάνω τους, κρώζοντας μέσα στον άνεμο, ή βουτώντας πού και πού στο θαλασσινό νερό, για ν'αρπάξουν ψάρια στα ράμφη τους. Μεγάλα σκάφη δεν υπήρχαν σε τούτα τα μέρη, παρά μονάχα κάποιες βάρκες, δεμένες σε προχειροφτιαγμένες, ξύλινες αποβάθρες. Τα νησάκια ήταν, δηλαδή, ήσυχα, ήρεμα, γαλήνια...

...και ο Βάνμιρ βαριόταν να τα κοιτάζει από τη γέφυρα του *Ταχύπλου*. Έτσι, είχε καθίσει στο γραφείο, αρχίζοντας να μελετά κάτι χάρτες που βρήκε εκεί. Αλλά, σύντομα, τους βαρέθηκε κι αυτούς, και τους παράτησε. Δεν του έδειχναν τίποτα που δεν ήξερε, εξάλλου. Και ήθελε κάτι να κάνει· οτιδήποτε, για να σπάσει αυτή την ανία. Πήρε μερικά κομμάτια χαρτί και μια πένα, αποφασίζοντας να γράψει για τους βάλτους Βενέβριαμ (τι πλάσματα ζούσαν εκεί, τι έπρεπε κανείς ν'αποφεύγει, από πού έπρεπε να πηγαίνει, και τα λοιπά), αλλά ανακάλυψε πως δε γνώριζε πραγματικά πολλά για εκείνους τους τόπους, ώστε να συγγράψει κάτι άξιο να διαβαστεί· οπότε, παράτησε κι αυτή την ιδέα. Όμως το να γράψει μια μελέτη εξακολούθησε να στριφογυρίζει στο νου του. Κάπως έπρεπε να περάσει τις μέρες του, ώσπου να φτάσει στο Νόρβηλ· και κάπως έπρεπε να πάψει να σκέφτεται τι μπορεί να συναντούσε εκεί, γιατί αντιλαμβανόταν πως δε θα έβρισκε απαντήσεις από τον αέρα: και η Ρικνάβαθ έλεγε ότι δεν έκανε να ρίξει τα Οστά επάνω στο πλοίο, παρά μονάχα στη γη.

—Η Καρμώζ, όμως, ήξερε κι άλλα πράγματα!

Ο Βάνμιρ πρόσταξε να την καλέσουν στην καμπίνα του.

Η Ρικνάβαθ καθόταν στην άκρη της πλώρης κι αγνάντευε τα ξερονήσια, όταν ένας ναύτης τη ζύγωσε και της είπε: «Ο Άρχοντας Βάνμιρ σάς ζητά, κυρία μου. Μπορείτε να πάτε στη γέφυρα;» Εκείνη δεν είχε κανένα πρόβλημα μ' αυτό· εξάλλου, νόμιζε ότι είχε βαρεθεί πλέον να κοιτάζει τα νησάκια, αν και της άρεσε το θέαμα· τα μέρη τούτα ήταν τόσο διαφορετικά από αυτά της πατρίδας της...

Έγνεψε καταφατικά στον ναύτη και σηκώθηκε από τη θέση της.

Καθώς διέσχιζε το κατάστρωμα, για να φτάσει στην καμπίνα του Καπετάνιου, παρατήρησε πως η Ναυτιέρεια Τεβέλα την ατένιζε με βλέμμα που φώναζε ότι την αντιπαθούσε, ενώ είχε την πλάτη της ακουμπισμένη στο κατάρτι και τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της. Η Ρικνάβαθ δεν μπορούσε να καταλάβει τι είχε η Ωθράγκι εναντίον της. *(Τι της έχω κάνει;)* Αλλά υπέθετε ότι απλά δε συμπαθούσε τη φυλή της... λες και ήξερε τους Καρμώζ! για τους οποίους, κατά πάσα πιθανότητα, είχε ακούσει μονάχα σε παραμύθια και ψευδείς φήμες.

Η Ρικνάβαθ άνοιξε την πόρτα της γέφυρας και μπήκε, για να δει τον Βάνμιρ καθισμένο στο γραφείο του, με το κεφάλι ακουμπισμένο στο δεξί χέρι.

«Τι είναι, Βάνμιρ; Μου φαίνεσαι μελαγχολικός.»

«Σκέφτομαι,» εξήγησε εκείνος. Έγραψε κάτι πάνω σ' ένα κομμάτι χαρτί και το υπογράμμισε. «Κάθισε,» πρότεινε, χωρίς να δείξει κάποιο συγκεκριμένο σημείο.

Η Ρικνάβαθ έβγαλε τα σανδάλια της και ξάπλωσε, μπρούμυτα, στο κρεβάτι.

«Πες μου για τη χώρα σου, για τις βόρειες περιοχές της Βάλγκριθμωρ,» την προέτρεψε ο Βάνμιρ.

Η Ρικνάβαθ, που είχε ακουμπήσει το σαγόνι επάνω στα ενωμένα της δάχτυλα, συνοφρυώθηκε. «Πώς σου ήρθε αυτό;»

«Θέλω να γράψω μια μελέτη σχετικά με τα μέρη των Καρμώζ, ώστε να μη λέει ο καθένας ό,τι θέλει. Εγώ, παλιότερα, νόμιζα ότι ήσασταν άγριοι, μέχρι που μου είπες λίγα πράγματα για το Βασίλειο Άζμαρκωθ και για την Αυτοκρατορία σας. Κατ'αρχήν, δεν ήξερα καν ότι

υπάρχει Αυτοκρατορία εκεί πάνω. Θα μου μιλήσεις περισσότερο για την πατρίδα σου;»

Η Ρικνάβαθ αναστέναξε. «Εντάξει· αλλά μην παραξενευτείς άμα με πιάσει νοσταλγία...»

Ο Βάνμιρ χαμογέλασε. «Δε θα παραξενευτώ.»

«Τι θες να μάθεις πρώτα;»

«Πώς είναι ο καιρός. Γιατί ένας Ωθράγκος, ας πούμε, δεν μπορεί ν'αντέξει το κρύο εκεί; Σύμφωνα μ'όσο μου διηγήθηκες στο Ράλτον, υπάρχει φθινόπωρο, χειμώνας, άνοιξη, και καλοκαίρι, όπως πα-
ντού.»

«Ναι, αλλά είναι διαφορετικά.»

«Δε λιώνουν οι πάγοι;»

«Λιώνουν.»

«Τότε, ο καιρός θα γλυκαίνει, σωστά; Επομένως, γιατί δεν μπορεί ένας Ωθράγκος ν'ανεβεί στα μέρη σας; Το έχει κανένας προσπαθήσει, ή είναι προκατάληψη;»

«Δεν είναι προκατάληψη, Βάνμιρ,» τον διαβεβαίωσε η Ρικνάβαθ. «Καμια άλλη φυλή της Κουαλανάρα δεν μπορεί να ζήσει στην πατρίδα μας, εκτός από εμάς, τους Καρμώζ. Κοίτα... η άνοιξη, για παράδειγμα, είναι σαν... Συγκρίνοντάς την με τον καιρό που πέρασα στις Στέπες, η άνοιξη στις χώρες των Καρμώζ είναι όπως ο χειμώνας στις Στέπες, όπου όλοι ντύνονται με βαριά δέρματα, ενώ εγώ μπο-
ρούσα να τριγυρίζω σχεδόν γυμνή, χωρίς να κρυώνω.»

«Αχά... Αλλά τα χιόνια εξακολουθούν να λιώνουν; Στις περιοχές σας, εννοώ.»

«Ναι, στα χαμηλά μέρη, τουλάχιστον. Γιατί στα ψηλά μέρη, στα βουνά, εκεί τα χιόνια ποτέ δε λιώνουν, και υπάρχουν και σημεία που είναι τελείως παγωμένα, Βάνμιρ. Επιπλέον, τα βορειότερα τμήματα της Αυτοκρατορίας μας, όπως η Ναρκανβέθ, η πρωτεύουσα, είναι γεμάτα με πάγους, όλες τις εποχές του χρόνου.» Ο Βάνμιρ κρατούσε σημειώσεις, καθώς του μιλούσε, μη θέλοντας να του ξεφύγει τίποτα. Η Ρικνάβαθ αισθανόταν όμορφα που τον έβλεπε να δίνει σημασία στα λόγια της και να τα αποτυπώνει σε χαρτί, έτσι συνέχισε με περισσότερη διάθεση. «Η Παγογέφυρα, η οποία ενώνει τη Βάλγκριθ-
μωρ με τη Νήσο του Πάγου –όπου βρίσκεται η Αυτοκρατορική

Πρωτεύουσα Ναρκανβέθ—, είναι ένα καλό παράδειγμα πάγου που δε λιώνει ποτέ, κρυστάλλου που δε σπάει με τίποτα.»

«Και χρησιμοποιείται σαν κανονική γέφυρα;»

«Ναι.»

«Δεν είναι υπερβολικά γλιστερή για νάναι ασφαλής;»

«Την έχουν επενδύσει με ξύλο, και οι φρουροί πάντοτε καθαρίζουν το χιόνι. Έχω πάει εκεί μία φορά, Βάνμιρ· είναι υπέροχο μέρος...» Η νοσταλγία για την οποία είχε μιλήσει φάνηκε να πλημμυρίζει τα μάτια της.

Ο Βάνμιρ δεν ήθελε να την κάνει να στενοχωρηθεί, έτσι άλλαξε θέμα: «Μάλιστα. Μου σύγκρινες την άνοιξη των Καρμώζ με τον χειμώνα της Στέπας. Πώς, όμως, θα σύγκρινες τις υπόλοιπες εποχές των Καρμώζ με τις υπόλοιπες εποχές της Στέπας;»

«Ο χειμώνας μας δε συγκρίνεται με τίποτα παρόμοιο που έχω δει, μέχρι στιγμής. Το καλοκαίρι είναι σαν... την άνοιξη της Στέπας.» (Και, απ'όσο ήξερε ο Βάνμιρ, η άνοιξη της Στέπας δεν ήταν και τόσο ζεστή εποχή, όσον αφορούσε τους περισσότερους κατοίκους της Νότιας Βάλγκριθμωρ.) «Το φθινόπωρο είναι σαν το χειμώνα της Στέπας πάλι, αλλά λίγο πιο βαρύ από την άνοιξη.»

«Ναι,» είπε ο Ωθράγκος, σημειώνοντάς τα στο χαρτί του. «Και τόσο σπουδαίο είναι να έρθει κάποιος στις περιοχές σας, αν ντυθεί κατάλληλα; Δε νομίζω, Ρικνάβαθ, ότι θα πέθαινα ποτέ από τον χειμώνα της Στέπας, άμα φορούσα δέρμα και γούνα.»

«Δεν είναι έτσι απλό,» του εξήγησε εκείνη. «Το να έρχεσαι στις χώρες μας είναι σαν να μπαίνεις σ'άλλον κόσμο. Πρέπει να το αισθανθείς για να το καταλάβεις. Εγώ το αισθάνθηκα όταν έφυγα από την πατρίδα μου· ήταν λες και πέρασα σε διαφορετική Κουαλανάρα.

»Και θα σου φέρω ένα παράδειγμα πάλι: Μια φορά, είχαν έρθει δύο Ωθράγκος εξερευνητές στο Άζμαρκωθ, που μην ξεχνάς είναι από τα νοτιότερα βασίλεια της Αυτοκρατορίας—»

«Είχαν έρθει Ωθράγκος; Πότε; Τους είδες; Πώς δεν το ξέρω;»

«Ναι, είχαν έρθει. Πριν από τέσσερα-πέντε χρόνια. Τους είδα. Και είναι φυσικό να μην το ξέρεις, αφού ήταν Αρβενθλόνιοι, και το Αρβενθλον, αν δε λαθεύω, βρίσκεται στην άλλη μεριά της Νότιας Βάλγκριθμωρ σε σχέση με το Νόρβηλ.»

«Δε λαθεύεις,» της είπε ο Βάνμιρ. «Για συνέχισε...»

«Είχαν έρθει εξοπλισμένοι, με γούνινα ρούχα και γούνινες κάπες, και φίλτρα που έπιναν για να τους κρατούν ζεστούς— Α, και όλα τούτα έγιναν το *καλοκαίρι*, έχε υπόψη σου. Οι εξερευνητές άραξαν στη Σάθμακ (γιατί με πλοίο μάς είχαν επισκεφτεί) και ταξίδεψαν με άλογα ως τη Νόλγκεβραθ, την πρωτεύουσα του Άζμαρκωθ, για να συναντήσουν τον πατέρα μου, το Βασιλιά Θέναρτωρ. Όταν έφτασαν, η οικογένειά μου τους καλοδέχτηκε και προθυμοποιήθηκε να τους φιλοξενήσει, εφόσον ήταν μυστικιστές, ερευνητές, και φιλόσοφοι, όπως υποστήριζαν. Αλλά ήδη οι δύο από αυτούς —τέσσερις ήταν, συνολικά— είχαν κρυολογήσει και, μάλλον, είχαν πυρετό—»

«Προφανώς, δε θα είχαν προφυλαχτεί καλά.»

«Όχι, Βάνμιρ, είχαν προφυλαχτεί καλά· είμαι βέβαιη. Άκου και τη συνέχεια, προτού κρίνεις. Η μητέρα μου, Βασίλισσα Αντάρναθ, όταν τους είδε σ'αυτά τα χάλια, πρόσταξε να τους περιποιηθούν, για να αναρρώσουν· κι έτσι, οι δύο έμειναν κλειδωμένοι στον ξενώνα, αλλά δεν έδειξαν και καμια ιδιαίτερη βελτίωση. Ούτε τα 'ειδικά παρασκευασμένα' φίλτρα τους δεν τους βοήθησαν. Οι άλλοι δύο επέμειναν να περιηγηθούν στην Νόλγκεβραθ και στα περίχωρά της. Ο πατέρας μου τους πρόσφερε μια συνοδεία, και πήγα κι εγώ μαζί τους σε μερικές από τις περιηγήσεις τους. Όμως κι αυτοί, σύντομα, αρρώστησαν, παρότι έπαιρναν όλα τα προστατευτικά μέτρα. Κανείς μας δεν μπορούσε να καταλάβει τι τους είχε πιάσει, Βάνμιρ. 'Το κρύο μάς τρυπά ως το κόκαλο,' έλεγαν, μα εμείς δεν αισθανόμασταν κανένα κρύο. Και ούτε τους είχαμε πάει σε μέρη αέναου πάγου· στις πεδιάδες τούς οδηγούσαμε. Εν τω μεταξύ, οι άλλοι δύο φίλοι τους, που βρίσκονταν ακόμα κλεισμένοι στον ξενώνα, είχαν δείξει πολύ μικρή βελτίωση, και υποστήριζαν ότι 'το ψύχος τούτων των περιοχών τούς είχε χτυπήσει μόνιμα'.

»Τελικά, αποφάσισαν όλοι τους να φύγουν από τη Βόρεια Βάλγκριθμωρ, γιατί ήταν προφανές ότι το κλίμα δεν τους σήκωνε.» (Ο Βάνμιρ κρατούσε σημειώσεις σαν τρελός, καθώς η Ρικνάβαθ μιλούσε, κουνώντας της το κεφάλι να συνεχίζει, όποτε εκείνη έκανε παύση.) «Είπαμε να τους συνοδέψουμε, λοιπόν, μέχρι το λιμάνι της Σάθμακ, μην τους πιάσει και τίποτα χειρότερο στο δρόμο. Όχι πως μπορούσαμε να κάνουμε και πολλά γι'αυτούς, δηλαδή· κι έτσι όπως αποδείχτηκε μπορούσαμε να κάνουμε πολύ, πολύ λίγα. Η μία από

τους δύο που είχαν αρρωστήσει εξαρχής πέθανε προτού φτάσουμε στον προορισμό μας, ενώ ο άλλος βρισκόταν σε μαύρα χάλια, βήχοντας αίμα και παραμιλώντας καθώς ο πυρετός τον έψηνε. Οι άλλοι δύο ήταν επίσης άρρωστοι, όμως, ευτυχώς, όχι τόσο πολύ· δηλαδή, δεν έβηχαν αίμα, ούτε παραμιλούσαν, αλλά πυρετό είχαν. Τους βάλαμε στο καράβι τους άρον-άρον και τους διώξαμε για το Νότο. Απο κεί και πέρα, δεν ξέρω τι έγινε μ'αυτούς. Ίσως να μην επέστρεψαν ποτέ στο Άρβενθλον.»

Βάζοντας μια τελεία στις σημειώσεις του, ο Βάνμιρ είπε: «Πρέπει να μάθω. Κάποια στιγμή, πρέπει να πάω εκεί και να μάθω. Η υπόθεση είναι πολύ ενδιαφέρουσα. Πώς τους λέγανε, Ρικνάβαθ;»

«Ο αρχηγός της αποστολής ονομαζόταν Άνσεμοκ. Η σύζυγός του λεγόταν Ερεσάλ, κι αυτή ήταν που πέθανε κατά την επιστροφή τους.»

«Των άλλων τα ονόματα δεν τα θυμάσαι;»

Η Ρικνάβαθ κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Αλλά δε νομίζω ότι τώρα είναι η ώρα να πας να ψάχνεις γι'αυτούς, ούτως ή άλλως.»

«Σίγουρα, τώρα δεν έχω χρόνο. Όμως κάποτε θα βρω... αν τελειώσει ποτέ αυτή η ιστορία με τον Φανλαγκόθ και το σόι του...»

«Ναι, αν τελειώσει...» συμφώνησε η Ρικνάβαθ, μελαγχολικά.

«Το παγόξυλο τι είναι;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Προέρχεται από δέντρα που παγώνουν τελείως, στα μέρη αέναου πάγου. Είναι πολύ ισχυρό, σαν ατσάλι σχεδόν— Α, και κάτι άλλο που θα θέλεις να έχεις σημειωμένο, νομίζω: Η χλωρίδα και η πανίδα της Βόρειας Βάλγκριθμωρ δεν έχει καμία σχέση μ'αυτή στα νοτιότερά της σημεία. Περίπου όλα τα φυτά είναι διαφορετικά· και πολλά ζώα, παρότι μοιάζουν, έχουν μεγάλες διαφορές. Τα άλογά μας, για παράδειγμα, είναι πιο ογκώδη και τριχωτά από τα δικά σας.»

«Πώς το επεξεργάζεστε το παγόξυλο; Κατ'αρχήν, αν είναι τόσο σκληρό, πώς κόβετε τα δέντρα;»

«Υπάρχουν ειδικές διαδικασίες, τις οποίες κι εγώ δεν ξέρω επακριβώς, για να σου αναλύσω· και οι ξυλουργοί που κάνουν αυτά τα πράγματα είναι εξειδικευμένοι κι ακριβοπληρωμένοι. Έχω ακούσει, μάλιστα, ότι η επεξεργασία παγόξυλου είναι επικίνδυνη για την υγεία κάποιου. Χρησιμοποιούν το αίμα σμιλόδοντα και παγοσκώληκα, που και τα δύο είναι δηλητηριώδη σε μεγάλες ποσότητες.»

«Αχά...» Ο Βάνμιρ σημείωνε. «Μίλησέ μου για τη θρησκεία σας, Ρικνάβαθ. Θα επανέλθουμε σε λίγο στη χλωρίδα και στην πανίδα, γιατί θέλω να μου πεις τα πάντα γι'αυτές –όσα ξέρεις, δηλαδή. Τώρα, όμως, απάντησέ μου: Σε ποιους θεούς πιστεύετε;»

«Η θρησκεία του Παγογέρακα είναι από τις μεγαλύτερες και πιο διαδεδομένες. Επίσης μεγάλη είναι και η θρησκεία της Σοντράλμαθ, Κυράς της Θάλασσας και των Ποταμών, και η θρησκεία του Μολκράνβωλ, Αφέντη του Πάγου, της Παγωμένης Θάλασσας, και των Παγωμένων Ποταμών. Είναι εραστές η Σοντράλμαθ και ο Μολκράνβωλ, ή έτσι τουλάχιστον λένε οι θρύλοι.

»Εκτός απ'αυτούς, υπάρχει και η Θεντραγκάλ, που κανείς δεν ξέρει αν είναι αρσενική, θηλυκή, ή ουδέτερη θεότητα, μα οι περισσότεροι την ξέρουν ως θηλυκή. Την ονομάζουν Παγοκτόνο, και είναι ο Ήλιος. Εχθρός της είναι ο Ασρανγκάλ, που κυβερνά όπου δεν κυβερνά η Θεντραγκάλ, γιατί είναι η Σκιά, και υποθάλπει όλες τις μοχθηρές, επίβουλες, και υποχθόνιες πράξεις. Ούτε κι αυτή ξέρουμε αν είναι αρσενική, θηλυκή, ή ουδέτερη θεότητα, αλλά εγώ την αντιλαμβάνομαι συνήθως ως αρσενική.»

«Ρικνάβαθ, θα μου κάνεις ένα χάρτη της Αυτοκρατορίας των Καρμώζ εδώ πάνω;» Ο Βάνμιρ τράβηξε ένα άδειο κομμάτι χαρτί.

Εκείνη σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και κάθισε αντίκρυ του. Πήρε την πένα από το χέρι του Ωθράγκος και σχεδίασε την πατρίδα της.

Ο Βάνμιρ κοίταξε τον χάρτη, στρέφοντάς τον στο μέρος του.

«Όσο καλύτερα μπορούσα να τον κάνω,» εξήγησε η Ρικνάβαθ.

«Καλός είναι. Δεν έχω δει άλλον, έτσι κι αλλιώς. Εδώ είναι το Άζμαρκωθ, ε;» Έδειξε.

Η Καρμώζ ένευσε.

«Ναι, όντως, ήσουν στο νοτιότερο σημείο της Αυτοκρατορίας.»

Ατένισε για λίγο ακόμα τον χάρτη, σαν να προσπαθούσε να τον αποστηθίσει ή να ανακαλύψει κάποια κρυφή πληροφορία από το πρόχειρο σχέδιο της Ρικνάβαθ.

Η πόρτα χτύπησε, και η φωνή ενός ναύτη ακούστηκε: «Άρχοντα Βάνμιρ. Να σας φέρουμε φαγητό;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Για δύο.»

«Μά'στα, Άρχοντά μου.»

Ο Βάνμιρ ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα και έτριψε τα μάτια, αποφασίζοντας να κάνει ένα διάλειμμα.

«Σου φάνηκαν χρήσιμα αυτά;» τον ρώτησε η Ρικνάβαθ.

«Ναι. Πολύ,» απάντησε εκείνος. «Ουσιαστικά, δεν ξέρω τίποτα για τους Καρμώζ, όπως σου είπα. Ελάχιστοι από εσάς κατεβαίνουν από τη Βόρεια Βάλγκριθμωρ.»

Σε λίγο, το φαγητό τους ήρθε. Ο Βάνμιρ παραμέρισε τα χαρτιά επάνω στο γραφείο, για να τοποθετήσει ο ναύτης τον δίσκο και να φύγει.

Άρχισαν να τρώνε.

«Θέλω κάποτε να επιστρέψω, Βάνμιρ,» είπε η Ρικνάβαθ· το βλέμμα της ήταν απλάνες, σαν να κοίταζε την πατρίδα της. «Όμως ποτέ δε θα συμβεί αυτό... γιατί με κυνηγάνε.» Αναστέναξε και ήπια μια γουλιά μπίρα. «Δεν ήθελα να τον σκοτώσω, το ξέρεις. Αλλά δε θα με πιστέψουν. Η Βασίλισσα Φέρνταναθ δε θα με πιστέψει, και...» ακούμπησε την κούπα της επάνω στο γραφείο, συνεχίζοντας να την κρατά, «και δε νομίζω ότι την ενδιαφέρει και πολύ, αν το έκανα επίτηδες ή όχι. Καταλαβαίνω ότι ήταν γιος της, μα...»

«Ρικνάβαθ,» ο Βάνμιρ άγγιξε το χέρι της που κρατούσε την μπίρα, «μη βασανίζεσαι έτσι. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα για ν'αλλάξεις το παρελθόν, ούτε τον εαυτό σου.»

«Ναι, το ξέρω.» Η Ρικνάβαθ απομάκρυνε το χέρι της από το άγγιγμά του, κοιτάζοντας το πιάτο της. Κάρφωσε μια γαρίδα με το πιρούνι της και τη δάγκωσε.

Ίσως δε θα έπρεπε να είχα αρχίσει όλη αυτή τη συζήτηση για την πατρίδα της, σκέφτηκε ο Βάνμιρ. Της χάλασα τη διάθεση χωρίς λόγο... Ήταν, όμως, τόσο ενδιαφέρον θέμα οι περιοχές των Καρμώζ, που δυσκολευόταν να κρατηθεί. Ήθελε να μάθει ακόμα περισσότερα και να γράψει μια μελέτη για τη Βόρεια Βάλγκριθμωρ. Αλλά θα ολοκληρώσω τις σημειώσεις μου αύριο, αποφάσισε· δε χρειαζόταν να κάνει κι άλλες ερωτήσεις στη Ρικνάβαθ σήμερα.

Συνέχισαν το φαγητό τους σιωπηλά· και τα πιάτα είχαν σχεδόν αδειάσει κι οι κούπες σχεδόν στραγγίσει, όταν η Καρμώζ σηκώθηκε από τη θέση της και πλησίασε ένα παράθυρο της καμπίνας. Ο Βάνμιρ την ακολούθησε με το βλέμμα του. Η λυγερή της μορφή μέσα από το ελαφρύ, λευκό φόρεμα ήταν σίγουρα ένα πολύ ελκυστικό θέ-

αμα, αλλά ο Ωθράγκος ανάγκασε τον εαυτό του να κοιτάξει έξω από το παράθυρο, εκεί όπου κοιτούσε και η Ρικνάβαθ. Δεν μπόρεσε, όμως, να δει κάτι, εκτός από τη θάλασσα...

Η Καρμώζ άνοιξε το παράθυρο, άγγιξε το περβάζι, και τεντώθηκε προς τα κάτω.

Τι κάνει; απόρησε ο Βάνμιρ, τρομαγμένος, και σηκώθηκε από τη θέση του, πλησιάζοντάς την.

Άγγιξε τον ώμο της. «Ρικν—»

Εκείνη αναπήδησε. Στράφηκε. «Με κατατρόμαξες!»

«Φοβήθηκα μην πέσεις. Έσκυβες έξω από το παράθυρο,» της είπε ο Βάνμιρ. «Τι έβλεπες;»

Η Ρικνάβαθ κούνησε το κεφάλι. «Νόμιζα ότι κάποιος με φώναζε... μέσα από τη θάλασσα.»

«Πάλι τα ίδια;»

Εκείνη ένευσε. «Αλλά αυτό εδώ είχε ιδιαίτερο ενδιαφέρον... Ήταν σαν να ερχόταν από... μεγάλη απόσταση...»

«Οι θεοί και τα πνεύματα που σου μιλάνε είναι πιο κοντά;»

«Είναι σε άλλο... σημείο. Ναι, είναι πιο κοντά, αλλά και πιο μακριά συγχρόνως. Είναι κάπου αλλού, καταλαβαίνεις;»

«Μάλλον όχι.»

Η Ρικνάβαθ ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν μπορώ να το εξηγήσω καλύτερα.»

Ο Βάνμιρ έκλεισε το παράθυρο. «Ό,τι και να ήταν πέρασε. Δε νομίζω να ήθελες να βουτήξεις στη θάλασσα.»

«Ούτε κι εγώ,» απάντησε η Ρικνάβαθ, και βάδισε ως την καρέκλα όπου καθόταν και πριν, για να θρονιαστεί, συλλογισμένη. «Ή ίσως και να το ήθελα...» πρόσθεσε, απογοητευμένα.

Δεν έπρεπε να της είχα μιλήσει καθόλου για την πατρίδα της! σκέφτηκε ο Βάνμιρ, που ακόμα στεκόταν όρθιος, μπροστά από το παράθυρο. «Ρικνάβαθ, αν σε στενοχώρησα, με συγχωρείς.»

Εκείνη βλεφάρισε. «Για τι πράγμα μιλάς;»

«Για τις ερωτήσεις που σου έκανα για τους Καρμώζ. Με συγχωρείς αν σου έφερα στο μυαλό πράγματα που ήθελες να ξεχάσεις.»

«Δεν είναι αυτό,» αποκρίθηκε η Ρικνάβαθ. «Απλά, ορισμένες φορές, βλέπω ότι δεν έχει και πολύ νόημα η ζωή μου. Χρειάζομαι κάτι για να μου δώσει σκοπό ξανά, Βάνμιρ.»

«Κάτι σαν το Μεγάλο Θηρίο ή τον Άνκαραζ;»

«Ναι,» παραδέχτηκε η Ρικνάβαθ, κοιτάζοντας έναν χάρτη της κεντρικής Κουαλανάρα, στον τοίχο πίσω από το γραφείο.

«Αυτοί σε χρησιμοποιούσαν,» είπε ο Βάνμιρ. «Βρες τον σκοπό μέσα σου, Ρικνάβαθ· μην περιμένεις από κανέναν άλλο να σ'τον δώσει'»

«Δεν υπάρχει σκοπός μέσα μου,» δήλωσε η Καρμώζ.

Κεφάλαιο 15

Οικογενειακά Ζητήματα

Η Ζιάθραλ είχε τουλάχιστον τρία χρόνια να επισκεφτεί τη γενέτειρά της, όμως όταν ανακοίνωσε στους φρουρούς της ανατολικής πύλης ποια ήταν, αμέσως την άφησαν να περάσει, χωρίς ούτε καν τον τυπικότερο έλεγχο. Ετούτο της αναπτέρωσε το ηθικό: η εξουσία της δεν ήταν μηδενική στην Σέλριγκ· οι άνθρωποι εδώ ακόμα σέβονταν την παρουσία της!

Όμως ο φόβος εντός της είχε κάθε άλλο παρά φύγει. Γιατί δεν είχε τόσο μεγάλη σημασία τι πίστευαν γι' αυτήν οι φρουροί, οι λακέδες, κι οι υπηρέτες, αλλά ο πατέρας της και η οικογένειά της. Και το δυστυχές ήταν πως οι τελευταίοι –εκτός από τη μικρή της αδελφή, Ελμάρνια– δεν την είχαν ποτέ σε μεγάλη υπόληψη. Κι αφότου είχε πεθάνει η μητέρα, όλα είχαν χειροτερέψει· η Ζιάθραλ είχε χαρεί που έφυγε από τη Σέλριγκ κι εγκαταστάθηκε στην Έριγκ. Τουλάχιστον, εκεί, αν και υπήρχαν πολλοί που την αντιπαθούσαν, υπήρχαν και άλλοι που την αγαπούσαν. Ήταν ένα μέρος το οποίο αισθανόταν μακράν πιο οικείο από την πατρίδα της. Εξάλλου, ο πατέρας της ήθελε να τη διώξει, και είχε ικανοποιηθεί με το γάμο της, επειδή πίστευε ότι έτσι επέκτεινε την εξουσία του προς τα εδάφη της Έριγκ.

Και τώρα, μάλλον, θα δυσανεσχηθεί που θα με δει να επιστρέφω, και μάλιστα, ως απεσταλμένη των εχθρών του. Γιατί, ναι, η Φερνάλβιν και η Ρικέλθη και ο Ζάρναβ ήταν εχθροί του πλέον, αφού εκείνος είχε προδώσει το Βασίλειο: μια ενέργεια που η Ζιάθραλ δεν μπορούσε να χωνέψει. Ό,τι κι αν ήταν ο πατέρας της, πώς ήταν ποτέ δυνατόν να είχε συμμαχήσει με τον Μόρντεναρ; Δεν αντιλαμβανόταν την καταστροφή που θα προκαλούσε;

Σύντομα, θα τον δω αυτοπροσώπως, άρα ίσως να απαντήσει στα ερωτήματά μου. Κι ελπίζω ν' αποκριθεί θετικά στην... πρόσκληση του Ζάρναβ, γιατί αλλιώς θα έχει άσχημα μπλεξίματα, μάλλον επιζήμια για τον εαυτό του και για την Σέλριγκ.

Η Ζιάθραλ, καθισμένη επάνω στο άλογό της, διέσχιζε την Οδό Βαρβαροκτόνου, συνοδεία των δώδεκα ιππέων και της αρχηγού

τους, Εφνέρκα. Τα ρουθούνια της γέμιζε η αλμυρή μυρωδιά της θάλασσας, αναμιγμένη με τις οσμές της πόλης, οι οποίες δυνάμωναν, καθώς η Αρχόντισσα και οι καβαλάρηδες της έμπαιναν στην αγορά, έχοντας περάσει μπροστά από το Ναό του Ταχυβάμονος Ζικαράθορ.

Η Οδός Βαρβαροκτόνου έφτανε μέχρι την πύλη της Νότιας Χερσονήσου, όπου ήταν οικοδομημένο το παλάτι του Έπαρχου Μόλραν. Τη Νότια Χερσόνησο την ονόμαζαν, επίσης, «το Κέρατο του Σάλ'γκρεμ'ρωθ», επειδή προεξείχε σαν κέρατο από την ξηρά. Ωστόσο, αυτή δεν ήταν επίσημη ονομασία, και ούτε ευγενική. Η Ζιάθραλ δεν ήξερε ότι την έλεγαν έτσι, μέχρι που ο Πάτναμ τής το είχε μάθει, όταν ήταν μικροί· και μετά, ο αδελφός της την είχε ξεγελάσει, ώστε να το πει μπροστά στη μητέρα τους, η οποία κατσάδιασε τη Ζιάθραλ. Αλλά τούτο δεν ήταν το χειρότερο πράγμα που της είχε κάνει ο Πάτναμ... και εκείνη προτιμούσε να μη θυμάται τίποτα από αυτά.

Όταν έφτασε στην πύλη της Νότιας Χερσονήσου, φώναξε στους φρουρούς το όνομά της και εκείνοι, ύστερα από λιγοστές κουβέντες αναμεταξύ τους, της άνοιξαν χωρίς ερωτήσεις. Το ατσάλινο κιγκλιδώμα σηκώθηκε, μ'ένα εκνευριστικό κλανκ κλανκ κλανκ κλανκ, το οποίο γέμιζε τη Ζιάθραλ με φόβο, για κάποιο λόγο που δεν μπορούσε να συγκεκριμενοποιήσει. Της έφερνε στο νου πολλά δυσάρεστα πράγματα, και την έκανε να νομίζει ότι κάτι τρομερό την περίμενε πέρα από την πύλη: μια απαίσια, άθλια μοίρα: ένα σκοτεινό μέρος απ'όπου ποτέ δε θα επέστρεφε στον Δάρβαν και στη Φάλμα.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και ώθησε το άλογό της να περάσει κάτω από τη μεγάλη πέτρινη αψίδα. Ακόμα και το ζώο έμοιαζε διστακτικό!

Το παλάτι ορθωνόταν επιβλητικό στο τέλος του λιθόστρωτου δρόμου. Επρόκειτο για ένα ογκώδες, άγριο κατασκεύασμα με ελάχιστη έως καμία ομορφιά, το οποίο δεν μπορούσε να συγκριθεί με το ανάκτορο της Έρικκ. Πράγμα που δεν ήταν παράξενο, αφού είχε οικοδομηθεί για να αποκρούει τις επιθέσεις πειρατών και βαρβάρων. Όπως λεγόταν, προτού έρθουν εδώ οι πρόγονοι της Ζιάθραλ, αγριάνθρωποι ζούσαν σε τούτα τα μέρη, οι οποίοι έπρεπε να εκδιωχθούν, γιατί βρίσκονταν πέρα από κάθε ελπίδα εκπολιτισμού. Και υποτίθεται ότι ακόμα ορισμένοι από δαύτους κρύβονταν στα βουνά, μα εκείνη δεν είχε δει ποτέ κανέναν να κατεβαίνει, ούτε είχε ακούσει για επιδρομές. Ωστόσο, οι πειρατές δεν ήταν το ίδιο σπάνιοι, αν

και δεν πολυπλησίαζαν πλέον τη Σέλριγκ· ο πατέρας της είχε οχυρώσει καλά την περιοχή του, με φρούρια στα νησιά δυτικά της πόλης και έναν αρκετά ισχυρό στόλο με ειδικά εκπαιδευμένους θαλασσομάχους.

Τώρα, όμως, καθώς η Ζιάθραλ ζύγωνε την πύλη του χοντροφτιαγμένου παλατιού, δεν αισθανόταν καμία ασφάλεια, καθότι ήξερε πως δεν κινδύνευε ούτε από βαρβάρους ούτε από πειρατές, αλλά από την ίδια της την οικογένεια και τους προδότες του Βασιλείου... ανάμεσα στους οποίους, ουσιαστικά, ήταν και η οικογένειά της, σύμφωνα με τις ενδείξεις, όμως εκείνη δεν μπορούσε παρά να τους σκέφτεται ως δύο διαφορετικά σύνολα –οι προδότες και οι δικοί μου–, γιατί θεωρούσε ότι υπήρχε ελπίδα εξιλέωσης για τον πατέρα της, ό,τι κι αν είχε κάνει...

«Αφιπτεύστε, παρακαλώ, Αρχόντισσά μου,» ζήτησε ο ένας από τους δύο στρατιώτες που συνάντησαν τη Ζιάθραλ. Την ίδια στιγμή, η πύλη του παλατιού άνοιγε, για ν'αποκαλύψει τον κήπο που έκρυβαν τα ψηλά τείχη.

Η Ζιάθραλ κατέβηκε από το άλογό της, και οι ιππείς της το ίδιο. Οι φρουροί παραμέρισαν, αφήνοντάς τους να περάσουν.

«Καλωσορίσατε στο παλάτι της Σέλριγκ, Αρχόντισσά μου,» είπε ο στρατιώτης που είχε μιλήσει και πριν.

Ιπποκόμοι ήρθαν κοντά τους, για να τους πάρουν τα άλογα, ενώ υπηρέτες προθυμοποιήθηκαν να οδηγήσουν τους πολεμιστές στο στρατώνα.

«Αρχόντισσά μου, θα προτιμούσα εγώ κι άλλοι δύο να παραμείνουμε στο πλευρό σας,» είπε η Εφνέρκα στ'αφτί της Ζιάθραλ.

Νομίζεις πως, αν ο πατέρας μου θέλει να με σκοτώσει ή να με φυλακίσει, εσείς θα μπορέσετε να τον εμποδίσετε; σκέφτηκε εκείνη, ειρωνικά. Αλλά κατένευσε, δηλώνοντας στους υπηρέτες πως η αρχηγός της συνοδείας της και δύο ακόμα μαχητές θα έρχονταν μαζί της.

«Όπως επιθυμείτε, Αρχόντισσά μου,» της αποκρίθηκε ένας υπηρέτης, υποκλινόμενος.

«Παρακαλώ, ακολουθήστε με,» της ζήτησε μια υπηρέτρια. «Ο πατέρας σας σας περιμένει, μαζί με τον αδελφό σας.»

Η Ζιάθραλ αισθάνθηκε ένα σφίξιμο στα σωθικά. «Οδήγησέ μας,» κατάφερε να πει, αξιοπρεπώς.

Η υπηρέτρια τούς έβαλε στο εσωτερικό του παλατιού της Σέλριγκ, περνώντας τους από μέρη όπου η Ζιάθραλ είχε ζήσει τα παιδικά της χρόνια. Τώρα, όμως, τα δωμάτια, οι διάδρομοι, και οι γαλαρίες τής έμοιαζαν σαν κάτι απόμακρο και τρομαχτικό. Και τα βλέμματα που της έριχναν οι φρουροί τη φόβιζαν· της έδιναν την εντύπωση ότι όλοι τους ήταν προδότες και σκέφτονταν πώς να τη δολοφονήσουν.

Όταν η διπλή, δρύινη πόρτα της μεγάλης αίθουσας άνοιξε διάπλατα εμπρός της, η Ζιάθραλ αντίκρισε τον πατέρα της να κάθεται στον Πέτρινο Θρόνο, ο οποίος ήταν φτιαγμένος από την εποχή που οι πρόγονοί τους είχαν διώξει τους αγριανθρώπους από τούτες τις περιοχές. Ο Έπαρχος Μόλραν ήταν ντυμένος με βαθυγάλαζο βελούδο (το αγαπημένο του χρώμα) και είχε τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος. Το διαμαντοστόλιστο ξίφος του –το Θαλάσσιο Εύρημα, ή απλώς Εύρημα, όπως το ονόμαζε, ισχυριζόμενος ότι το είχε βρει στις ακτές της Σέλριγκ– ακουμπούσε στο πλάι του θρόνου του, θηκαρωμένο. Τα γαλανά μάτια του ψαρομάλλη πατέρα της Ζιάθραλ ήταν εστιασμένα στην κόρη του, ατενίζοντάς την με περίσσια καχυποψία. Το βλέμμα του την πάγωνε.

Ο αδελφός της, Πάτναμ, στεκόταν δίπλα σε ένα από τα παράθυρα της αίθουσας, με τη μορφή του να λούζεται από το φως του πρωινού ήλιου και τα ξανθά, μακριά του μαλλιά να κάνουν ανταύγειες. Ήταν ντυμένος με λευκό πουκάμισο και μαύρο γιλέκο και παντελόνι.

Στο ξύλινο τραπέζι του μεγάλου δωματίου, καθόταν μια γυναίκα, με πυρόξανθα, σγουρά μαλλιά. Η σύζυγος του Πάτναμ, Μερνέρα, η οποία ήταν ντυμένη με γκριζο δέρμα (μάλλον λύκου, έκρινε η Ζιάθραλ). Η τουνίκα της είχε ανοίγματα στις άκριες των ώμων και πάνω από τα στήθη. Το παντελόνι της ήταν κολλητό, και οι μαύρες της μπότες ψηλές ως το γόνατο και γυριστές. Από το ζωνάρι της κρεμόταν ένα μακρύ ξίφος, το πέρας της λαβής του οποίου γυάλιζε, φέροντας σμαράγδι.

«Καλημέρα, θυγατέρα μου,» χαιρέτησε ο Μόλραν, με ήρεμη φωνή.

«Καλημέρα, πατέρα. Πάτναμ. Μερνέρα.» Έκλινε το κεφάλι, ελαφρώς, προς τον αδελφό της και τη σύζυγό του, σε χαιρετισμό.

Η διπλή θύρα έκλεισε πίσω της.

«Σε τι οφείλουμε ετούτη την απρόσμενη επίσκεψη, Ζιάθραλ;» ρώτησε ο Πάτναμ, απομακρυνόμενος από το παράθυρο και βαδίζοντας

μέσα στη μεγάλη αίθουσα. Η μορφή του φάνηκε να σκοτεινιάζει απότομα, καθώς δεν τον έλουζε πλέον το φως του ήλιου.

«Θα ήθελα να μιλήσω στον πατέρα, ιδιαιτέρως,» αποκρίθηκε εκείνη, μην ξέροντας αν ο Πάτναμ και η Μερνέρα γνώριζαν για την προδοσία του Άρχοντα Μόλραν.

Ο Έπαρχος, όμως, είπε: «Δεν κρατώ μυστικά από τα παιδιά μου, Ζιάθραλ. Όλοι εδώ μέσα είμαστε οικογένεια, άλλωστε. Εκτός από» – το γαλανό του βλέμμα ατένισε την Εφνέρκα και τους δύο στρατιώτες μαζί της– «αυτούς τους αγνώστους. Ποιοι είναι, κόρη μου;»

«Μαχητές από την Έριγκ,» αποκρίθηκε η Ζιάθραλ, «η οποία είχε βρεθεί υπό πολιορκία από τον Άρχοντα Μόρντεναρ της Σέρνιντοκ.»

«Και τι συνέβη;» ρώτησε ο Μόλραν, ακουμπώντας τους αγκώνες του στους βραχίονες του Πέτρινου Θρόνου. Σιγή είχε πλακώσει την αίθουσα.

Ξέρον, σκέφτηκε η Ζιάθραλ. Όλοι τους. Ξέρον. Έγλειψε τα χείλη και αποκρίθηκε: «Ο Μόρντεναρ είναι νεκρός, πατέρα. Αλλά όχι προτού αποκαλύψει κάτι για σένα.»

«Αλήθεια...» Τα μάτια του Μόλραν άστραψαν και η όψη του συσπάστηκε· η Ζιάθραλ αισθάνθηκε την καρδιά της να σφυροκοπεί το στήθος της. «Και τι ακριβώς αποκάλυψε για εμένα;» Σηκώθηκε από τον Πέτρινο Θρόνο και, παίρνοντας το Εύρημα από το πλάι του καθίσματος, το πέρασε στη ζώνη του.

«Ο Μόρντεναρ πρόσταξε να μη με πειράξουν, γιατί εσύ του το είχες ζητήσει,» αποκρίθηκε η Ζιάθραλ.

«Δεν καταλαβαίνω, κόρη μου.» Ο Μόλραν άρχισε να την πλησιάζει με αργό βήμα, διασχίζοντας την αίθουσα. «Έλεσε η Έριγκ ή όχι;»

«Έλεσε,» εξήγησε η Ζιάθραλ, «μα, ύστερα, ο στρατός του Βασιληά Άργκελ ήρθε, μαζί με δράκαρχους, και διέλυσε τον Μόρντεναρ. Ο ίδιος ο Βασιληάς, όμως, σκοτώθηκε.»

«Ο Βασιληάς Άργκελ είναι νεκρός;» Ο Μόλραν είχε τώρα φτάσει εμπρός της.

Η Ζιάθραλ είδε τη Μερνέρα και τον Πάτναμ ν'ανταλλάσσουν ένα ξαφνιασμένο βλέμμα, γεμάτο νόημα.

«Μάλιστα, πατέρα, είναι νεκρός. Ο Μόρντεναρ τον σκότωσε· και, μετά, σκοτώθηκε κι αυτός.»

«Ταιριαστό τέλος, θα έλεγα,» σχολίασε ο Πάτναμ, «και για τους δυο τους. Δε συμφωνείς, πατέρα;»

Ο Μόλραν ένευσε, αργά. «Ταιριαστό, πράγματι...» Ένα χαμόγελο αλλοίωσε το πρόσωπό του, παραμερίζοντας τα ψαρά του γένια· και, ύστερα, ο Έπαρχος της Σέλριγκ γέλασε.

«Πατέρα,» είπε η Ζιάθραλ, επιστρατεύοντας όλο της το θάρρος, «εγώ δε θα γελούσα, αν ήμουν στη θέση σου.»

Το γέλιο του Μόλραν διακόπηκε. «Ήρθες για να με... συμβουλέψεις, Ζιάθραλ;» Το δεξί του χέρι ακούμπησε, ασυναίσθητα (;), στο μανίκι του ξίφους του.

«Με έστειλαν,» εξήγησε η Ζιάθραλ. «Ο Πρίγκιπας Ζάρναβ θέλει το κεφάλι σου— Ακγxxx!»

«Πώς τολμάς;» Ο Έπαρχος Μόλραν την είχε αρπάξει απ'το λαιμό, με μια απότομη κίνηση του δεξιού του χεριού.

Η Εφνέρκα και οι άλλοι δύο στρατιώτες μισοτράβηξαν τα σπαθιά τους απ'τα θηκάρια.

Ο Μόλραν ελευθέρωσε τη Ζιάθραλ και στράφηκε απ'την άλλη, βαδίζοντας μέσα στην αίθουσα, εξοργισμένος. «Πες μου όσα σου είπε ο Πρίγκιπας!» πρόσταξε, χωρίς να την κοιτάζει.

Εκείνη πήρε μερικές βαθιές ανάσες, ψηλαφώντας το λαιμό της. Κοίταξε τον Πάτναμ: η έκφρασή του ήταν πέτρινη· τα μάτια του της υπόσχονταν άσχημα πράγματα. Κοίταξε τη Μερνέρα: η γυναίκα έμοιαζε να ήθελε να τη σκοτώσει!

«Ο Πρίγκιπας Ζάρναβ με έστειλε εδώ για να σε πληροφορήσω, πατέρα, πως είναι πρόθυμος να μιλήσει μαζί σου. Σου ζητά να πας στη Νουάλβορ το συντομότερο δυνατό. Χωρίς στρατό, φυσικά. Αν αρνηθείς, θα το θεωρήσει εσχάτη προδοσία από μέρος σου —και ήδη σε θεωρεί προδότη. Θα πρότεινα να τον ακούσεις, πατέρα.»

«Θα... πρότεινες να τον ακούσω, ε;» Ο Μόλραν στράφηκε να την ατενίσει από απόσταση. «Είσαι μαζί μας, κόρη μου; Είσαι με την οικογένειά σου, ή μ'αυτούς;»

«Δεν καταλαβαίνω τι θέλεις, πατέρα,» αντιγύρισε η Ζιάθραλ. «Θες να τα βάλεις μ'όλο το Βασίλειο; Για ποιο λόγο; Και για ποιο λόγο να συμμαχήσεις μ'ανθρώπους σαν τον Μόρντεναρ; Είναι φονιάδες, πατέρα! Φονιάδες και βιαστές!»

«Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα, Ζιάθραλ,» αποκρίθηκε ο Μόλραν. «Απεχθανόμουν τον Μόρντεναρ. Ήταν ένας ανόητος από την αρχή έως το... ένδοξό του τέλος. Αλλά ήταν χρήσιμος. Μέχρι που άρχισε αυτή την ηλίθια εκστρατεία εναντίον της Έριγκ!» γρύλισε. «Χωρίς να ρωτήσει κανέναν!»

«Δεν ήξερες για...;» ψέλλισε η Ζιάθραλ.

«Όχι,» της αποκρίθηκε ο Πάτναμ. «Δε γνωρίζαμε τίποτα. Μετά το μάθαμε. Όμως ήταν πολύ αργά για να το σταματήσουμε.»

«Μα...» έκανε η Ζιάθραλ. «Τον υποστηρίζατε, έτσι; Γιατί; Τον χρηματοδοτούσατε, για να προσλαμβάνει μισθοφόρους... εσείς και κάποιοι άλλοι. Ποιοι είναι αυτοί οι άλλοι;»

«Γιατί να σου πούμε, Ζιάθραλ; Για να τρέξεις πίσω στους αφέντες σου και να τους το αποκαλύψεις;» αντιγύρισε, καυστικά, ο Πάτναμ.

Στους αφέντες σου! Στους αφέντες σου! Τα λόγια του είχαν κάνει όλα τα νεύρα του σώματός της να τσιτωθούν. «Ανόητε!» του είπε. «Ο Πρίγκιπας Ζάρναβ θα ισοπεδώσει τη Σέλριγκ, αν δεν αλλάξετε πορεία!»

«Είσαι, λοιπόν, με το μέρος τους,» παρατήρησε η Μερνέρα.

Η Ζιάθραλ απευθύνθηκε στον Έπαρχο Μόλραν. «Πατέρα, καταλαβαίνεις τον κίνδυνο; Όλο το Βασίλειο έχει στραφεί εναντίον σου!»

«Όχι όλο το Βασίλειο, θυγατέρα μου—»

«Αναφέρεσαι στους υπόλοιπους προδότες; Πιστεύεις ότι θα καταφέρουν ν'αντισταθούν στον Πρίγκιπα Ζάρναβ τώρα που—;»

«Ο θάνατος του Άργκελ μου δίνει ελπίδες,» δήλωσε ο Μόλραν. «Τελικά, ο Μόρντεναρ αποδείχτηκε χρήσιμος, πριν από το τέλος του.»

«Συμφωνώ, πατέρα,» είπε ο Πάτναμ. «Ο Βασιληάς Άργκελ ήταν ο συνδετικός κρίκος που κρατούσε το Νόρβηλ ενωμένο· τώρα το Βασίλειο χρειάζεται έναν νέο ηγέτη.»

«Την Πριγκίπισσα-Διάδοχο Λιόλα, την κόρη του,» τόνισε η Ζιάθραλ.

«Όχι,» είπε ο Μόλραν, χωρίς ένταση. «Χρειαζόμαστε μια αλλαγή· άπαντες τη ζητάνε. Και ήρθε η ώρα γι'αυτήν.»

«Αν αγνοήσεις τον Πρίγκιπα Ζάρναβ, πατέρα, είσαι καταδικασμένος,» τον προειδοποίησε η Ζιάθραλ. «Θα φέρει τους στρατούς του εδώ· θα καταστρέψει τη Σέλριγκ.»

«Θα σκεφτώ και θα ενεργήσω,» απάντησε ο Μόλραν· «δε θ'αποφασίσω βιαστικά. Όσο για σένα, κόρη μου, οφείλεις να πάρεις κι εσύ μια πολύ σημαντική απόφαση: Με ποιον είσαι.»

«Δεν ξέρω αρκετά καλά την κατάσταση για ν'αποφασίσω,» δήλωσε η Ζιάθραλ. «Κι επιπλέον, μην ξεχνάς πως είμαι παντρεμένη με τον Δάρβαν. Δε θα συμφωνήσω να τον σκοτώσεις.»

Ο Μόλραν γέλασε. «Τι λόγο έχω να τον σκοτώσω; Τον συμπαθώ πολύ, εξάλλου.»

«Εκείνος, όμως, δε σε συμπαθεί πλέον, πατέρα. Όχι ύστερα από την προδοσία σου. Χάρη σε σένα και τους υπόλοιπους προδότες, ο Μόρντεναρ συγκέντρωσε το στρατό που συγκέντρωσε κι επιτέθηκε στην Έριγκ. Η καταστροφή ήταν ασύλληπτη!»

«Ο Μόρντεναρ βρήκε εκείνο που ζητούσε. Δε μ'απασχολεί πια· είναι νεκρός. Όπως και ο Βασιληάς Άργκελ. Θα ασχοληθώ με τους ζωντανούς.»

Στράφηκε στους υπηρέτες. «Οδηγήστε τη θυγατέρα μου στα διαμερίσματά της και αυτούς τους στρατιώτες στο στρατώνα.»

«Θα προτιμούσα, πατέρα, αν έμεναν μαζί μ—»

«Ούτε κουβέντα. Ο καθένας στη θέση του. Πηγαίνετε τώρα! Φύγετε από την αίθουσα· πρέπει να σκεφτώ. Εσύ» —προς έναν στρατιώτη— «πες στον Ταχυπομπό Σάτμαρ να ετοιμάζεται.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.» Ο μαχητής υποκλίθηκε.

«Πατέρα, θα ήθελα να σου μιλήσω πάλι, αργότερα.»

«Ναι, *αργότερα*,» είπε ο Μόλραν. «Και, στο μεταξύ, καλά θα έκανες, Ζιάθραλ, να σκεφτείς με ποιον είσαι. Θα σου ζητήσω μιαν απάντηση, σύντομα.»

Με ποιον είμαι;

Η Ζιάθραλ καθόταν σε μια σκονισμένη πολυθρόνα των διαμερισμάτων της, δίπλα στο αναμμένο τζάκι. Όλος ο χώρος τριγύρω ήταν επίσης σκονισμένος, γιατί ετούτα τα δωμάτια είχαν χρόνια να χρησιμοποιηθούν. Η υπηρέτρια που την είχε φέρει εδώ είχε ρωτήσει αν η Αρχόντισσά της θα επιθυμούσε να καθαρίσει το μέρος, μα εκείνη την είχε προστάξει να πηγαίνει και να μην την ενοχλεί άλλο. Όταν η κοπέλα είχε φύγει, η Ζιάθραλ έβγαλε τα ταξιδιωτικά της ρούχα και,

ντυμένη με το μαύρο, δαντελωτό μεσοφόρι της, κάθισε κοντά στις φλόγες.

Με ποιον είμαι;

Τι θα έκανε ο πατέρας της, αν του έλεγε πως ήταν με τους εχθρούς του; Θα τη σκότωνε; Όχι· αλλιώς, γιατί να με σώσει από τα χέρια του Μόρντεναρ; Από την άλλη, βέβαια, τότε δεν ήταν εξοργισμένος μαζί μου... Θα τη φυλάκιζε; Αυτό της φαινόταν πιθανότερο. Ο Έπαρχος Μόλραν θα της απαγόρευε να φύγει... και ο Ζάρναβ θα την κήρυσσε προδότρια· δε θα έχανε ευκαιρία, ο καταραμένος!

Πρέπει να πείσω τον πατέρα να υποταχτεί στη θέληση του Πρίγκιπα, αλλιώς είμαι νεκρή. Ο βασιλικός στρατός θα έρθει εδώ και θα μας κομματιάσει όλους. Δε θα με πιστέψουν, αν τους πω ότι δεν είμαι κι εγώ εναντίον του Στέμματος.

Τι θ'αποκριθώ, όμως, στον πατέρα, όταν τον ξαναδώ; «Είμαι μαζί σου», ή «Είμαι με τους εχθρούς σου»;

Τι την συνέφερε περισσότερο; Αν του απαντούσε θετικά, ο Έπαρχος Μόλραν θα είχε, σίγουρα, απαιτήσεις απ'αυτήν· θα ήθελε να τον βοηθήσει στο σκοπό του. Αν του απαντούσε αρνητικά.... Η Ζιάθραλ ρίγησε. *Θα με κρατήσει αιχμάλωτη, κατά πάσα πιθανότητα.* Και δεν ήθελε ούτε καν να σκέφτεται τι θα περνούσε μέσα στο παλάτι της Σέλριγκ, όχι τόσο από τον πατέρα της, αλλά από τον αδελφό της. Ο Πάτναμ πάντοτε έψαχνε ευκαιρίες για να την ταπεινώνει, να την κάνει να υποφέρει. Τον διασκέδαζε τούτο, από τότε που ήταν μικρά παιδιά.

Η Ρικέλθη φταίει για όλα! Αυτή η σκύλα μ'έστειλε εδώ, για να με κατασπαράξουν! Ήταν μια σκέψη απελπισίας κι απόγνωσης, η οποία διαπέρασε το νου της αναπάντεχα, κι έκανε τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού να σφίξουν το βραχίονα της πολυθρόνας. Δεν έπρεπε να είχα έρθει· καλύτερα αιχμάλωτη στην Έριγκ, παρά στο παλάτι του πατέρα μου! Εκεί, ο Δάρβαν δε θα τους άφηνε να με κακομεταχειριστούν, αλλά εδώ....

–Σύνελθε! Η Ζιάθραλ έτριψε το πρόσωπό της, με τα δύο χέρια, σκύβοντας κι ακουμπώντας τους αγκώνες στα γόνατά της. Σύνελθε. Δεν είναι τόσο δύσκολη η κατάσταση. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Λοιπόν...

Αν έλεγε στον πατέρα της ότι ήταν με τους εχθρούς του, θα περνούσε τα πάνδεινα· οπότε, θα του απαντούσε πως τον υποστήριζε. Βέβαια, η σωτηρία της θα ήταν προσωρινή, γιατί, μετά, ο Πρίγκιπας Ζάρναβ θα ερχόταν εδώ με στρατό. Μέχρι τότε, όμως, πολλά μπορούσαν να συμβούν. Το μόνο πρόβλημα ήταν πως, αν δεν είχε τη δυνατότητα να φύγει απ'το παλάτι, θα ήταν παγιδευμένη, περιμένοντας το Βασιλικό Οίκο να πολιορκήσει τη Σέλριγκ...

Αν έλεγε στον πατέρα της ότι δεν ήταν μαζί του— Όχι, αυτό ήταν εκτός συζήτησης. Δε θα έφευγε ποτέ από εδώ, αν απαντούσε έτσι. Και μπορεί να την κλειδαμπάρωναν και στα μπουντρούμια.

Επομένως, υπήρχε μονάχα ένας δρόμος: Θα δήλωνε πως ήταν με το μέρος του, ενώ, στην πραγματικότητα, δε θα ήταν (κι ο *Βάνραλ* *ας με βοηθήσει, γιατί ο Ζάρναβ αφορμή ζητά, για να με κατηγορήσει*). Θα καθισούχαζε τον Έπαρχο Μόλραν και θα... Αυτό ήταν! Θα προθυμοποιείτο να ενεργήσει ως κατάσκοπός του, ώστε να φύγει από τη Σέλριγκ το συντομότερο δυνατό.

Και, συγχρόνως, θα προσπαθήσω να τον πείσω να υπακούσει τον Ζάρναβ. Πρέπει να υπακούσει, ο ανόητος! Αν δεν το κάνει, θα χάσει τα πάντα. Δεν το βλέπει;

Εκτός, βέβαια, κι αν πίστευε τόσο στη βοήθεια των συμμάχων του. Αλλά ποιοι ήταν οι σύμμαχοί του; Ποιοι ήταν οι άλλοι προδότες; Ο Έπαρχος Κάβμαρ της Νέλβορ ήταν ένας πιθανός, αν και τίποτα δεν ήταν σίγουρο ακόμα. Όμως, έστω ότι ο Κάβμαρ ήταν προδότης, η Ζιάθραλ δε νόμιζε πως μπορούσε ν'αντιμετωπίσει τις δυνάμεις του Βασιλικού Οίκου των Γάθνιν, ούτε και τώρα, ύστερα από το θάνατο του Βασιληά Άργκελ και τις στρατιωτικές ζημιές. Εξάλλου, και οι προδότες είχαν δεχτεί πολλές ζημιές, με την ήττα του στρατεύματος του Μόρντεναρ. Ένας στρατός δέκα χιλιάδων μαχητών δεν απαιτεί λίγα χρήματα. Αλλά *αναρωτιέμαι αν υπάρχουν κι άλλα τέτοια φου-sάτα, έτοιμα να επιτεθούν...*

Η εξώπορτα των διαμερισμάτων της έτριξε, ανοίγοντας, και δεν εισέβαλε φου-sάτο στο δωμάτιο, αλλά ο αδελφός της, πράγμα το οποίο την τρόμαξε περισσότερο από ό,τι θα την τρόμαζαν ένα μάτσο οπλισμένοι μαχητές.

«Ζιάθραλ,» είπε ο Πάτναμ, κλείνοντας πίσω του και βηματίζοντας αργά προς το μέρος της.

«Τι θέλεις;» τον ρώτησε εκείνη. «Είμαι πολύ κουρασμένη και θέλω να ξεκουραστώ, και να σκεφτώ.»

«Τι να σκεφτείς; Πώς να μας προδώσεις, αδελφούλα;» Ο Πάτναμ τώρα βρισκόταν κοντά: ένα σκοτεινό βλέμμα υπήρχε στα γαλανά του μάτια, τα οποία έμοιαζαν τόσο με του πατέρα της.

«Όχι,» είπε η Ζιάθραλ. «Δε θέλω να σας προδώσω. Δε θα ερχόμουν γι' αυτό. Ήρθα να σας *προειδοποιήσω* για— *Ααα!*» Τράβηξε το αριστερό της πόδι προς τα πίσω. Η μπότα του Πάτναμ είχε πατήσει τα δάχτυλά της.

«Συγγνώμη,» απολογήθηκε ο αδελφός της, υπομειδιώντας. «Τι έλεγες;»

Συγγνώμη! Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι το είχε κάνει επίτηδες! Η Ζιάθραλ έτριξε τα δόντια. «Έλεγα ότι ήρθα εδώ για να σας *προειδοποιήσω!*» σφύριξε. «Επειδή δεν καταλαβαίνετε πού έχετε μπλέξει!»

Ο Πάτναμ γέλασε. «Έτσι, ε;» Βάδισε, πηγαίνοντας πίσω της· εκείνη τον κοίταξε πάνω απ' τον αριστερό της ώμο, με την άκρια του ματιού της. «Δεν 'καταλαβαίνουμε πού έχουμε μπλέξει' κι εσύ ήρθες να μας *σώσεις!* Σωστά;»

«Μπορείς να το πεις κι έτσι,» αποκρίθηκε η Ζιάθραλ. «Αν και εγώ δεν ήμουν ειρωνική.»

«Ξέρεις ποια είναι η προσωπική μου άποψη περί του θέματος;»

«Όχι, αλλά είμαι βέβαιη ότι θα μου την πεις, είτε ζητήσω να τη μάθω είτε όχι.»

«Νομίζω πως είσαι κατάσκοπός τους, και ήρθες να συλλέξεις όσες περισσότερες πληροφορίες μπορείς, ώστε να τους τις μεταβιβάσεις—»

«Τώρα γίνεσαι παράλογος, Πάτναμ! Είστε οικογέν—»

«—αλλά δε θα φύγεις από δώ.» Το χέρι του την άρπαξε απ' τα μαλλιά, τραβώντας το λαιμό της προς τα πίσω. Ο αυχένas και η σπονδυλική της στήλη πόνεσαν, και μια πνιχτή κραυγή βγήκε απ' τα χείλη της.

«Π-Π-Πάτναμ, δ-δ-δεν είμαι κατάσκοπος!» έκανε, κοιτάζοντας το πρόσωπο του αδελφού της από πάνω της.

«Γιατί να σε πιστέψω; Δε σε θεωρώ ανίκανη κατασκοπίας, Ζιάθραλ. Αντιθέτως, σε βρίσκω *κατάλληλη* για την εν λόγω δουλειά...»

Η Ζιάθραλ ξεροκατάπιε, με κάποια δυσκολία. «Άσε με,» του είπε. «Δεν είμαστε παιδιά πλέον –άφησέ με!» Τα χέρια της υψώθηκαν, για ν'αρπάξουν τον καρπό του και να μπήξουν τα νύχια τους στη σάρκα του.

Ο Πάτναμ έσφιξε πιο δυνατά τα μαλλιά της και της έδωσε ένα δυνατό τράβηγμα. Η Ζιάθραλ ξεφώνισε.

«Άφησέ με!»

Ο Πάτναμ τη σήκωσε από την πολυθρόνα, τραβώντας την από τα μαλλιά, και την πέταξε στο σκονισμένο πάτωμα, ελευθερώνοντάς την. Εκείνη άγγιξε το πίσω μέρος του κεφαλιού της· οι ρίζες της την έκαιγαν και η ράχη της νόμιζε ότι ήταν έτοιμη να σπάσει.

«Παραδέξου ότι ήρθες εδώ για να κατασκοπεύσεις.»

«Όχι!» Η φωνή της είχε βραχνιάσει· δάκρυα είχαν μαζευτεί στα μάτια της, μα δεν άφηνε τον εαυτό της να κλάψει.

«Αρνείσαι να το παραδεχτείς;»

«Όχι!» σφύριξε η Ζιάθραλ. «Δεν είμαι κατάσκοπος!» Είχε σιχαθεί πλέον όλοι να την κατηγορούν για το ένα και για το άλλο! Στην Έριγκ, την κατηγορούσαν ότι ήταν κατάσκοπος του πατέρα της και έπρεπε να «αποδείξει την αθωότητά της»· εδώ, την κατηγορούσαν ότι ήταν κατάσκοπος του Οίκου των Γάθιν και έπρεπε πάλι να «αποδείξει την αθωότητά της»! Ήθελε να πάει να κρυφτεί σε κάποιο ζεστό, σκοτεινό μέρος. Οι πάντες την κατέτρεχαν...

«Ψεύδесαι!» Ο Πάτναμ πάτησε το δεξί της πόδι, συνθλίβοντας τα δάχτυλά της ανάμεσα στη μπότα του και στο ξύλινο πάτωμα. Η Ζιάθραλ ούρλιαξε, και τα δάκρυα έτρεξαν από τα μάτια της. «Είσαι ντροπή για τον Οίκο μας! Παραδέξου ότι ήρθες εδώ για να κατασκοπεύσεις και θα το σκεφτώ να σε λυπηθώ.»

«Πάτναμ, σε παρακαλώ! Δεν είμαι κατάσκοπος! Δεν είμαι κατάσκοπος!» Την είχε πιάσει υστερία και, μετά από τούτα τα λόγια, δεν ήξερε τι έλεγε· απλά, θυμόταν πως ούρλιαζε και προσπαθούσε, μάταια, να τραβήξει το πόδι της μακριά από τη μπότα του αδελφού της, που της τσάκιζε τα δάχτυλα.

Τελικά, ο Πάτναμ απομακρύνθηκε, με τα βήματά του ν'αντηχούν επάνω στο ξύλινο πάτωμα.

Η Ζιάθραλ έμεινε, για λίγο, ακίνητη, καθώς ο νους της ξεθόλωνε και η αναπνοή της επανερχόταν στο φυσιολογικό της ρυθμό. Ύστε-

ρα, ανασηκώθηκε, διπλώνοντας τη μέση της κι αγγίζοντας το δεξί της πόδι, με τα δύο χέρια. Τα δάχτυλά της είχαν μελανιάσει και πρηστεί. Ο μπάσταρδος! Πόσο τον μισούσε!

Τα βήματά του εξακολουθούσαν ν'αντηχούν επάνω στο πάτωμα.

«...Φύγε,» του είπε η Ζιάθραλ, δίχως να στραφεί να τον κοιτάξει. «Φύγε! Βγες απ'τα διαμερίσματά μου!»

Ο Πάτναμ σταμάτησε να βηματίζει. «Το θυμάσαι αυτό, αδελφούλα;»

Η Ζιάθραλ γύρισε το κεφάλι –η ράχη της της έριξε έναν πόνο απ'τον αυχένα ως τη μέση–, για να δει τον αδελφό της να στέκεται μπροστά από ένα ράφι και να σηκώνει από εκεί ένα ειδώλιο, το οποίο απεικόνιζε μια γυναίκα να βγαίνει από τα κύματα, βαστώντας ξίφος στο δεξί χέρι και σκήπτρο στο αριστερό. Υποτίθεται πως ήταν η Σιλινράκα, μια από τις νύφες του Τάρχεμοθ, η οποία φυλούσε τις ακτές της Σέλριγκ από τους πειρατές και τα θαλάσσια τέρατα.

«Το θυμάμαι,» είπε η Ζιάθραλ στον αδελφό της. «Εσύ το έσπασες.» Το ειδώλιο ήταν τώρα κολλημένο όσο καλύτερα γινόταν, αλλά ποτέ δε θα ήταν όπως πρώτα. Της άρεσε πολύ αυτό το αγαλματίδιο· όταν είχε καταστραφεί, είχε καταστενοχωρηθεί.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Πάτναμ, «εσύ το έσπασες, αδελφούλα.»

Είχαν τσακωθεί (για κάποιο λόγο που τώρα η Ζιάθραλ δε θυμόταν), εκείνος την είχε χαστουκίσει, κι εκείνη είχε παραπατήσει και είχε ρίξει το ειδώλιο από το ράφι, κομματιάζοντάς το, άθελά της. Τον απεχθανόταν ασύλληπτα για μήνες ύστερα από το γεγονός, και σχεδίαζε πώς να τον σκοτώσει, μα ήταν πολύ δειλή και ποτέ δεν το τόλμησε...

Τα μάτια της στένεψαν, ατενίζοντάς τον. «Εσύ το έσπασες, Πάτναμ.»

«Όπως και νάχει,» αποκρίθηκε εκείνος, μ'ένα διαβολικό χαμόγελο. «Αν μάθω ότι είσαι κατάσκοπος των εχθρών μας, Ζιάθραλ, έτσι θα καταλήξεις.» Πέταξε, με δύναμη, το ειδώλιο στο πάτωμα, θρυμματίζοντάς το χειρότερα από την προηγούμενη φορά.

Προχώρησε ως την εξώπορτα, την άνοιξε, και βγήκε, κλείνοντας.

Η Ζιάθραλ κοίταζε τα κομμάτια του αγαλματιδίου, νιώθοντας σαν να την είχαν κλοποστήσει στην κοιλιά. Σύρθηκε μέχρι τα θραύσματα και τα μάζεψε μέσα στις χούφτες της. Σηκώθηκε όρθια, προσπαθώ-

ντας ν'αγνοήσει τον πόνο στο δεξί της πόδι, και τα απόθεσε επάνω στο ράφι.

Βάδισε, παραπατώντας, ως τον καναπέ και ξάπλωσε, αδιαφορώντας για τη σκόνη, που την έκανε να βήξει προς στιγμή.

Να τους πάρει ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ, όλους! Δε βγαίνει άκρη. Πρέπει να ρισκάρω κάποια πράγματα, αλλιώς είμαι καταδικασμένη. Κι έτσι, το αποφάσισε, χωρίς άλλες αμφιβολίες: Θα έλεγε στον πατέρα της ότι ήταν μαζί του, και θα του ζητούσε –έμμεσα, ει δυνατόν– να τη στείλει να κατασκοπεύσει τον Δάρβαν και τη Φερνάλβιν, στην Έριγκ. οπότε, θα κατόρθωνε να φύγει από τη Σέλριγκ –πράγμα πολύ σημαντικό. Εν τω μεταξύ, έχοντας δηλωμένες τις προθέσεις της προς τον Έπαρχο Μόλραν, θα τον παρακαλούσε να σκεφτεί την πρόταση – ναι, *πρόταση* θα την ονόμαζε, όχι *προσταγή*– του Πρίγκιπα Ζάρναβ, να πάει στη Νουάλβορ, για να μιλήσουν.

Πήρε καθιστή θέση στον καναπέ, τρίβοντας τα μελανιασμένα δάχτυλα του δεξιού της ποδιού. *Ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ να τον πάρει, τον Πάτναμ! Θα τον κάνω να πληρώσει γι'αυτό!*

Σηκώθηκε και βάδισε ως την πόρτα, παραπατώντας. Την άνοιξε και φώναξε τους υπηρέτες, τρεις φορές. Ύστερα από λίγο, κατέφτασαν δύο νεαροί, ρωτώντας τι θα επιθυμούσε η Αρχόντισσα. Η Ζιάθραλ τούς πρόσταξε να καθαρίσουν τα διαμερίσματά της από τη σκόνη και να της ετοιμάσουν το λουτρό. Τους απείλησε, για να κάνουν γρήγορα· βιαζόταν πολύ, δήλωσε, και δε θ'ανεχόταν καμία άσκοπη καθυστέρηση από μέρος τους.

Καθώς έκανε το μπάνιο της, και οι υπηρέτες εξακολουθούσαν να καθαρίζουν, ένας χτύπος ήρθε από την πόρτα του λουτρού.

«Ποιος είναι;»

«Αρχόντισσά μου,» ακούστηκε η φωνή του ενός νεαρού. «Ο πατέρας σας. Σας ζητά.»

«Εδώ είναι;»

«Όχι. Αλλά με ειδοποίησαν ότι θέλει να σας δει.»

«Θα τον επισκεφτώ στα διαμερίσματά του, μόλις τελειώσω.» Δε σκόπευε να διακόψει το μπάνιο της για κανέναν, αυτή τη στιγμή.

«Όπως επιθυμείτε.» Άκουσε τον νεαρό ν'απομακρύνεται.

Ο μπαμπάς δε χάνει χρόνο, συλλογίστηκε η Ζιάθραλ. Θέλει μια απάντηση από μένα, και τη θέλει τώρα. Αναρωτιέμαι, όμως, τι να

σκέφτεται. Με θεωρεί κι εκείνος κατάσκοπο; Τον έχει δηλητηριάσει ο Πάτναμ; Ή, μήπως, δε χρειαζόταν κανέναν να τον δηλητηριάσει;

«Υπηρέτες!»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου;» ακούστηκε η φωνή του άλλου νεαρού πίσω απ' την πόρτα.

«Φροντίστε τα ρούχα στην ντουλάπα μου να βρίσκονται σε καλή κατάσταση, όταν θα βγω.»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου!»

Η Ζιάθραλ έμεινε για λίγο ακόμα μέσα στο μπάνιο και, ύστερα, βγήκε και κάθισε σ' ένα ξύλινο σκαμνί. Κοίταξε τη μαχαιριά στον δεξιό της μηρό. Το τραύμα έμοιαζε επουλωμένο, αλλά η Ζιάθραλ δεν έκανε καμία κίνηση να αφαιρέσει τα ράμματα των καταστηματαρχών: θα περίμενε οκτώ ημέρες, όπως της είχε πει ο Νεκρογνώστης και, τότε, θα πήγαινε σε θεραπευτή, για να κάνει τη δουλειά· δεν ήθελε να της μείνει καμία πολύ φανερή ουλή.

Το βλέμμα της κατέβηκε στα δάχτυλα του δεξιού της ποδιού. Αυτά ήταν σε χειρότερη κατάσταση απ' τη μαχαιριά στον μηρό. Ευτυχώς, όμως, δε νόμιζε ότι είχε σπάσει κανένα κόκαλο.

Χίλιες κατάρες επάνω σου, Πάτναμ! Θα το μετανιώσεις τούτο!

Σηκώθηκε και σκουπίστηκε. Τυλίχτηκε σε μια ρόμπα και βγήκε απ' το λουτρό. Τα διαμερίσματά της ήταν ξεσκονισμένα, όπως είχε προστάξει, αν και οι υπηρέτες ακόμα δούλευαν, τακτοποιώντας κάποια τελευταία πράγματα. Μπαίνοντας στην κρεβατοκάμαρα, βρήκε την ντουλάπα ανοιχτή και μερικά από τα φορέματα της απλωμένα επάνω στο μεγάλο κρεβάτι. Έκλεισε την πόρτα και άρχισε να ντύνεται και να στολίζεται.

Σε κάποια στιγμή, ένας υπηρέτης χτύπησε. «Αρχόντισσά μου;»

«Ναι;» Η Ζιάθραλ στέγγωνε τα μαλλιά της, με μια πετσέτα.

«Ο πατέρας σας. Επιμένει να τον δείτε το συντομότερο δυνατό. Έχει ετοιμαστεί μεσημεριανό στα διαμερίσματά του. Για δύο.»

«Πείτε του ότι πηγαίνω.»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου.»

Η Ζιάθραλ επιτάχυνε τις προετοιμασίες της. Και, όταν τελείωσε, φόρεσε ένα ζευγάρι μαύρα, δερμάτινα παπούτσια. Το δεξί το έδεσε αρκετά πιο χαλαρά από το αριστερό, αλλά και πάλι τούτο λίγο ανακούφιζε τον πόνο στα δάχτυλά της.

Άνοιξε την πόρτα και βγήκε. Οι υπηρέτες ακόμα συγύριζαν. «Μέχρι να έρθω, να γυαλίζουν τα πάντα,» τους αγριοκοίταξε η Ζιάθραλ, και έφυγε απ'τα διαμερίσματά της, κατευθυνόμενη προς αυτά του πατέρα της.

Σε μια σκοτεινή στροφή των διαδρόμων, όπου μονάχα ένας δαυλός ήταν αναμμένος και κανένα παράθυρο δεν υπήρχε, μια γυναικεία μορφή τη ζύγωσε, απρόσμενα.

«Πώς είστε, Αρχόντισσά μου;»

«Εφνέρκα!» εξεπλάγη η Ζιάθραλ. Η πολεμίστρια δεν ήταν τώρα ντυμένη με την αρματωσιά της. Φορούσε ένα απλό δερμάτινο παντελόνι, υφασμάτινη τουνίκα, λεπτή ζώνη, και μαλακές μπότες. Παραλίγο να μην την αναγνωρίσει! «Τι κάνεις εδώ;»

«Ήρθα να δω πώς είστε, Αρχόντισσά μου.»

Η Ζιάθραλ ανασήκωσε τους ώμους. «Καλά είμαι,» αποκρίθηκε και, πιο αυστηρά: «Δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό, άμυαλη! Ήδη έχω προβλήματα· μη με βάλεις σε αχρείαστου μπελάδες.» Τι ηλίθια που ήταν! Όπως όλοι οι στρατιώτες, το μυαλό της δε λειτουργούσε και πολύ.

«Τι προβλήματα έχετε, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε η Εφνέρκα. «Αν θα μπορούσα να βοηθήσω, πείτε μου.»

«Θα μπορούσες να βοηθήσεις με το να μην τριγυρνάς εδώ μέσα χωρίς άδεια,» της είπε η Ζιάθραλ. «Γιατί θα μας περάσουν για κατασκόπους και θα μας φυλακίσουν όλους –και εσάς και εμένα. Με καταλαβαίνεις;»

«Απόλυτα, Αρχόντισσά μου. Με συγχωρείτε για την απεισκευσία μου· δεν το έκανα σκόπιμα.»

«Πήγαινε,» την παρότρυνε η Ζιάθραλ. «Άμα σε χρειαστώ, θα σε φωνάξω.»

Η Εφνέρκα έκανε μια σύντομη υπόκλιση και έφυγε.

Κοίτα τι τραβάω, η γυναίκα! συλλογίστηκε η Ζιάθραλ, συνεχίζοντας το δρόμο της. *Δε μου έφταναν όλα, μόνο αυτό μου έλλειπε: να τους βάλει η ανεγκέφαλη πολεμίστρια σε –περισσότερες– υποψίες για μένα!... Μα τον Βάνραλ και τους Δεκάξι Αρχαγγέλους του...*

Όταν έφτασε στα διαμερίσματα του πατέρα της, χτύπησε την πόρτα, ευγενικά.

«Πέρασε, Ζιάθραλ,» ακούστηκε η φωνή του Άρχοντα Μόλραν από μέσα.

Εκείνη άνοιξε και μπήκε, κλείνοντας πίσω της. Ο πατέρας της καθόταν σ'ένα στρογγυλό τραπέζι, στρωμένο με φαγητά που της γαργαλούσαν τη μύτη. Τα πατζούρια του παράθυρου ήταν ανοιχτά και το φως του μεσημεριού διαχεόταν στο χώρο.

«Κάθισε,» πρότεινε ο Έπαρχος.

Η Ζιάθραλ πήρε τη μοναδική θέση αντίκρυ του. Ο Μόλραν γέμισε το ποτήρι της με κρασί. *Δεν υπάρχουν υπηρέτες· ο πατέρας επιθυμεί η κουβέντα μας να μείνει μονάχα μεταξύ μας.* Έβγαλε το δεξί της παπούτσι, κάτω από το τραπέζι, για ν'ανακουφίσει τα πρησμένα της δάχτυλα.

Ήπие μια γουλιά κρασί.

«Καλό;» τη ρώτησε ο Μόλραν.

Η Ζιάθραλ ένευσε· και δεν το έκανε μόνο από ευγένεια: το κρασί ήταν καλό.

«Ρουζβάνικο. Από το Βασιλείο Κάρνακ.»

Η Ζιάθραλ δοκίμασε τη χορτόσουπα. Κι αυτή υπέροχη ήταν: ζεστή και γευστική.

«Αποφάσεις;» Ο Μόλραν έφαγε, ανέμελα, μια κουταλιά απ'τη δική του σούπα, λες και δε μιλούσε για τίποτα σπουδαιότερο από τον καιρό.

Εσύ αποφάσεις τι θα κάνεις με τον Πρίγκιπα Ζάρναβ, πατέρα; ήταν έτοιμη ν'αποκριθεί η Ζιάθραλ, μα κρατήθηκε. Η αντιστροφή του ερωτήματος δε θα την οδηγούσε πουθενά· το πολύ-πολύ να εξόργιζε τον Έπαρχο Μόλραν.

«Αποφάσισα. Αλλά δε θα έπρεπε καν να με ρωτάς, πατέρα. Εννοείται πως είμαι μαζί σου...»

Ο Μόλραν συνέχισε το φαγητό του, χωρίς ν'αποκριθεί.

Η Ζιάθραλ αισθάνθηκε την πλάτη της να ιδρώνει. *Γιατί δε μιλά; Επίτηδες το κάνει;* Ανάγκασε τον εαυτό της να φάει ακόμα μερικές κουταλιές σούπα.

Είπε: «Εσύ τι αποφάσεις, πατέρα; Θα μιλήσεις με τον Πρίγκιπα; Και δεν το λέω αυτό επειδή είμαι μαζί τους, αλλά επειδή είμαι μαζί σου. Θα σου προκαλέσουν μεγάλη ζημιά, αν αρνηθείς.»

Ο Μόλραν ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, σκουπίζοντας τα χείλη με μια λευκή πετσέτα. «Έτσι λένε, ε;»

«Πιστεύεις ότι δεν έχουν τη δύναμη;»

«Έχω κι εγώ δική μου δύναμη. Υπάρχει μια συμμαχία, θυγατέρα μου, για την οποία δε μου φαίνεται πως ξέρεις πολλά...» Ήπια.

«Τι συμμαχία;»

«Όλα στην ώρα τους.»

Δε με εμπιστεύεται, παρότι δήλωσα πως είμαι μαζί του· υποπτεύεται ότι είμαι κατάσκοπος των εχθρών του. Δεν πειράζει· τουλάχιστον, έχω κερδίσει χρόνο.

«Μου προτείνεις, λοιπόν, να υπακούσω τον Πρίγκιπα...» είπε ο Μόλραν, ύστερα από λίγο. «Γιατί; Ποιος μου εγγυάται πως δεν πρόκειται για παγίδα;»

Κανείς. Αλλά ούτε και σε μένα το εγγυήθηκαν. «Αν ο Πρίγκιπας Ζάρναβ επιθυμεί να σε καταστρέψει, μπορεί να το κάνει και μ'άλλους τρόπους, πατέρα.»

«'Η έτσι νομίζει.»

«'Ισως. Όμως εγώ επιμένω πως θα σε ωφελούσε να κατεβείς στη Νουάλβορ. Εξάλλου, δεν είσαι υποχρεωμένος να συμφωνήσεις με όσα θα σου πει. Ή, μπορείς πάντα να *προσποιηθείς*, σωστά;»

Ο Μόλραν δεν αποκρίθηκε, αλλά τα μάτια του την κοίταζαν έντονα.

Τι σκέφτεται; Σκέφτεται, μήπως: «Όπως κι εσύ τώρα, κόρη μου, προσποιείσαι ότι είσαι με το μέρος μου»;

Η Ζιάθραλ έγλειψε τα χείλη της. «Δε συμφωνείς, πατέρα;» Έφαγε μερικές κουταλιές από τη σούπα της, προσπαθώντας κι εκείνη να δείξει πως ήταν ήρεμη, όπως τον Μόλραν, ο οποίος το κατάφερνε καλά αυτό, αν και η Ζιάθραλ ήταν *βέβαιη* ότι αποκλείεται να ήταν απόλυτα ήρεμος· σίγουρα, όσα είχε μάθει πρέπει να τον είχαν βάλει σε δυσοίωνες σκέψεις. Σίγουρα.

«Συμφωνώ. Εν μέρει. Όπως σου είπα, δεν μπορώ παρά να υποπτεύομαι ότι πρόκειται για παγίδα.»

«Ο Ζάρναβ, αναμφίβολα, θα προσπαθήσει να σε παγιδέψει, με τον έναν τρόπο ή με τον άλλο. Άλλωστε, σε θεωρεί προδότη του Βασιλείου και, ως ένα βαθμό, υπεύθυνο για τον θάνατο του αδελφού του. Όμως, αν πας στη Νουάλβορ, ώστε να συζητήσεις μαζί του, τότε έχεις πιθανότητες να κερδίσεις κάτι. Σε διαφορετική περίπτωση, θα

στρέψει όλο το Νόρβηλ εναντίον σου. Και, πραγματικά, θεωρείς ότι η συμμαχία σου με τους υπόλοιπους κατά του Στέμματος συνωμότες θα σε προστατέψει; Αν είναι τόσο ισχυροί, τότε γιατί δεν έχουν ήδη διεκδικήσει τον Ουρανολίθινο Θρόνο;»

Το γαλανό βλέμμα του πατέρα της κατέβηκε στο φαγητό του. Τα λόγια της τον είχαν ανησυχήσει! Η Ζιάθραλ δεν μπορούσε παρά να το χαρακτηρίσει ετούτο ως νίκη· μία μικρή νίκη, ίσως, αλλά ακόμα κι αυτή ήταν ένα βήμα...

«Τι θα κάνεις;» ρώτησε τον Μόλραν. *Στη βράση κολλάει το σίδερο!*

«Δεν έχω αποφασίσει ακόμα,» δήλωσε εκείνος. «Και η απόφαση δεν εξαρτάται αποκλειστικά από εμένα...»

Εξακολουθούσε να αρνείται να της αποκαλύψει τους υπόλοιπους συνωμότες. Εξακολουθούσε να τη θεωρεί πιθανή κατάσκοπο. *Πρέπει, κάπως, να του αλλάξω γνώμη. Αλλά πώς;*

«Τι θα ήθελες από εμένα, πατέρα;» τον ρώτησε.

Το βλέμμα που της έριξε ήταν τόσο καχύποπτο. *Ο Πάτναμ τού έχει μιλήσει εναντίον μου· αποκλείεται αλλιώς να ήταν τόσο προκατειλημμένος.* «Πώς νομίζεις ότι θα μπορούσες να με βοηθήσεις, Ζιάθραλ;»

Εκείνη έφαγε τις τελευταίες κουταλιές από τη σούπα της, και είπε: «Εξακολουθώ να μη γνωρίζω αρκετά καλά την κατάσταση· έτσι, πώς ν'απαντήσω σ'αυτό;»

Ο Μόλραν, αναμφίβολα, έπιασε το υπονοούμενο. Αλλά αποκρίθηκε: «Δεν υπάρχει κάτι που θα ήθελα, άμεσα, να κάνεις. Οπότε, καλύτερα να περιμένεις εδώ.»

Όχι! σκέφτηκε η Ζιάθραλ. *Να του προτείνω πως θα προτιμούσα να πάω στην Έριγκ, ή θα το θεωρήσει ύποπτο;* Αλλά, όπως είχε συμπεράνει και πριν, έπρεπε να ρισκάρει, κάπου-κάπου, ειδάλλως τίποτα δε θα κατάφερνε.

«Γιατί να μην επιστρέψω στην Έριγκ, ώστε να τους κατασκοπεύω για σένα;»

Πώς δεκαπλασιάστηκε η καχυποψία στο βλέμμα του! «Όχι,» αποκρίθηκε. «Θα ήταν καλύτερα να μείνεις εδώ. Μην τολμήσεις να εγκαταλείψεις την πόλη δίχως να μου το πεις.»

«Μα, δε σκοπεύω να κάνω κάτι τέτοιο,» δήλωσε η Ζιάθραλ, βάζοντας ένα κομμάτι κρέας στο πιάτο της. «Αισθάνομαι πολύ... σπιτικά στο παλάτι.»

«Η Αρχόντισσα Ρικέλθη βρίσκεται στην Έριγκ;» θέλησε να μάθει ο Μόλραν, πίνοντας μια γουλιά κρασί.

Παράξενη ερώτηση, συλλογίστηκε η Ζιάθραλ. Τι σημασία έχει γι' αυτόν; «Όχι. Πηγαίνει νότια, στη Νουάλβορ, μαζί με τον Πρίγκιπα Ζάρναβ.»

«Γιατί; Δεν περίμενα από εκείνη ν' αφήσει έτσι την πόλη της...»

«Έχουν προκύψει διάφορα θέματα,» απάντησε η Ζιάθραλ, κόβοντας ένα κομμάτι από τον ψητό χοίρο και μασώντας το. Κατάπιε και συνέχισε, γιατί ο πατέρας της την περίμενε, χωρίς ο ίδιος να μιλά: «Η Αρχόντισσα Ρικέλθη έχει ασχοληθεί ιδιαίτερα με την πλεκτάνη των συνωμοτών.»

«Τι εννοείς;»

Του είχε κεντρίσει το ενδιαφέρον! *Να ένας τρόπος να κερδίσω την εμπιστοσύνη του, λοιπόν... Χα-χα-χα-χα, Ρικέλθη: με χρησιμοποιείς εσύ, αλλά τώρα θα σε χρησιμοποιήσω κι εγώ!*

«Είχε ξετρυπώσει ορισμένες πληροφορίες για κάποιον Τάνιρ ε Έλ-βρεθ,» είπε η Ζιάθραλ, συνεχίζοντας νωχελικά το φαγητό της. Είχε το πάνω χέρι, αυτή τη στιγμή, και σκόπευε να το απολαύσει, όσο διαρκούσε.

«Μην παίζεις μαζί μου, Ζιάθραλ!» μούγκρισε ο Μόλραν. «Απάντησέ μου εξ ολοκλήρου.»

Κάπου το είχε παρατραβήξει... Αλλά δεν ήθελε να παρατήσει και το πλεονέκτημά της· ήπια μια γουλιά κρασί και, μετά, αποκρίθηκε: «Ο Άρχοντας Τάνιρ είναι, αναμφίβολα, ένας από τους συνωμότες, ή, τουλάχιστον, δουλεύει γι' αυτούς. Δεν τον γνωρίζεις, πατέρα;»

«Όχι.»

Λέει αλήθεια; «Τότε, μάλλον, δεν είναι βασικός συνωμότης, ούτε δουλεύει για σένα.»

«Γνωρίζεις για ποιον δουλεύει;»

«Δυστυχώς, όχι.»

«Γνωρίζει η Ρικέλθη;»

«Δεν έχω αυτή την πληροφορία,» είπε η Ζιάθραλ. «Την ξέρεις πόσο μυστικοπαθής είναι, πατέρα; δεν αποκαλύπτει και πολλά.»

Ο Μόλραν κατένευσε, αργά.

Έχω αρχίσει να κερδίζω την εμπιστοσύνη του; αναρωτήθηκε η Ζιάθραλ, και συνέχισε το φαγητό της, καθώς ο Έπαρχος της Σέλριγκ είχε μείνει σιωπηλός και συλλογισμένος.

Κεφάλαιο 16

Εξοπλισμοί, Άλογα, και Πληροφορίες

Πέρασαν τη βόρεια πύλη της Μπένριγκ, καθώς το μεσημέρι πλησίαζε και η κίνηση στους δρόμους ήταν αυξημένη. «Θα πας να δεις τους συγγενείς σου;» ρώτησε η Ζιάλα τον Κάφελ, γνωρίζοντας πως, κατά πάσα πιθανότητα, η απάντησή του θα ήταν αρνητική.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Δεν υπάρχει λόγος. Θα επισκεφτούμε μονάχα έναν φίλο. Και μακάρι να βρίσκεται εδώ...»

«Έμπορος είναι;» Η Ζιάλα κοιτούσε γύρω-γύρω, τα οικοδομήματα της Μπένριγκ και τους ανθρώπους που γέμιζαν τους δρόμους. Το μέρος της έμοιαζε τόσο κοσμοπολίτικο! Δεν είχε ξανάρθει εδώ. Σίγουρα, υπήρχαν πολλά ενδιαφέροντα πράγματα για να κάνει κανείς. Δυστυχώς, όμως, δε θα έμεναν για πολύ, μάλλον.

«Ναι, έμπορος είναι,» αποκρίθηκε ο Κάφελ, με λίγη καθυστέρηση, καθώς στο νου του είχαν έρθει οι συγγενείς του και η Ορίαναλ. Ποιο νόημα θα είχε να επιστρέψει σ'αυτούς τώρα, έτσι όπως ήταν; Θα τους στενοχωρούσε, και θα έβλεπε τον οίκτο στα μάτια τους. Όχι, δεν ήταν η ώρα να τους συναντήσει. Θα τους συναντούσε όταν επέστρεφε από τη Φεν εν Ρωθ. *Είδα ότι είχα χέρι, έστω και γαντοφορεμένο. Κάτι πρέπει να σήμαινε αυτό. Κάτι πρέπει να σήμαινε.* Άλλωστε, όπως είχε πει και η Ιέρεια Ριλάνα: «Ορισμένες φορές, οι θεοί μάς μιλούν, Κάφελ, για διάφορους λόγους: δικούς τους λόγους. Όμως, όταν σου μιλάνε, οφείλεις να τους ακούς προσεκτικά, γιατί ποτέ δεν επιλέγουν τυχαία.»

«Και τι θα μας δώσει;»

«Άλογα και, ίσως, πληροφορίες.»

«Σχετικά με τι;»

«Με τη σφραγισμένη ανατολική πύλη.» Είχαν καταλήξει πως από εκεί πρέπει να ξεκινούσε το μονοπάτι που οδηγούσε στη Φεν εν Ρωθ, αφού επάνω στη μεγάλη λιθόστρωτη δημοσιά, νότια της Έριγκ, δεν είχαν δει κανένα σημάδι που να τους δείχνει ότι ο δρόμος κάποτε

έστριβε ανατολικά, περνώντας από τις νότιες παρυφές του Δρακοδάσους.

«Υπάρχει περίπτωση να έχει πάει από κείνα τα μέρη;»

«Δεν το νομίζω, όμως μπορεί να γνωρίζει κάτι περισσότερο από εμένα. Ταξιδεύει στο Ένρεβηλ αρκετές φορές. Ίσως να μας προτείνει και κανέναν οδηγό, καλό και έμπιστο.»

Είχαν μπει στην κεντρική αγορά της Μπένριγκ και βάδιζαν ανάμεσα στον κόσμο. Οι μυρωδιές των φαγητών, των ποτών, του δέρματος, και των ζώων πλημμύριζαν τον αέρα. Ο Κάφελ δε σταμάτησε πουθενά, κατευθυνόμενος προς το κατάστημα του φίλου του. Η Ζιάλα βάδιζε πλάι του, αλλά το βλέμμα της πλανιόταν τριγύρω.

Έφτασαν μπροστά σε ένα μικρό οικοδόμημα, πάνω από την ξύλινη πόρτα του οποίου υπήρχε η επιγραφή:

ΛΑΝΞΑΡ:

ΑΛΟΓΑ – ΣΕΛΕΣ – ΣΑΚΟΙ – ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ ΠΑΝΤΟΣ ΤΥΠΟΥ – ΑΠΛΟΙ ΟΠΛΙΣΜΟΙ – ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ – ΧΑΡΤΕΣ – ΠΛΗΡΟΦΟΡΙ-

ΕΣ

ΛΟΓΙΚΕΣ ΤΙΜΕΣ

Δίπλα από την πόρτα ήταν ένα ανοιχτό παράθυρο, μέσα από το οποίο φαινόταν ένα μικρό δωμάτιο. Δύο άντρες και μια γυναίκα στέκονταν μπροστά από ένα ξύλινο γραφείο, κρύβοντας τον τύπο που καθόταν από πίσω, και συζητώντας μαζί του. Στον δεξή τοίχο κρεμόταν ένας πίνακας, που απεικόνιζε μια ομάδα ταξιδιωτών να διασχίζει μια ορεινή περιοχή.

Ο Κάφελ άνοιξε την πόρτα και πέρασε το κατώφλι, δίχως να βγάλει την κουκούλα της κάπας του. Οι τρεις πελάτες του Λάνξαρ παραμέρισαν, παρουσιάζοντάς τον –έναν άντρα μελαχρινό, με σγουρά, μαύρα μαλλιά που έπεφταν ως τους ώμους, και αξύριστο πρόσωπο. Ο Κάφελ ήξερε πως ο φίλος του δεν ξυριζόταν και πολύ συχνά, πιστεύοντας ότι αυτό βελτίωνε την εμφάνισή του. («Οι γυναίκες γουστάρουν τα άγρια μάγουλα, ό,τι και να λένε, Κάφελ!»)

«Περιμένετε, παρακαλώ.» Ο Λάνξαρ έδειξε, ευγενικά, τον καναπέ κοντά στον αριστερό τοίχο.

Ο Κάφελ ένευσε, με το κουκουλωμένο του κεφάλι, και κάθισε. Η Ζιάλα πήρε θέση πλάι του.

«Γιατί δεν του είπες ποιος είσαι;» τον ρώτησε, ψιθυριστά. «Θα μας εξυπηρετούσε πιο γρήγορα.»

«Δεν πειράζει. Άσε τους πελάτες να φύγουν. Έχω πολλά να του πω.»

Ο Λάνξαρ τελείωσε τη συζήτησή του με τους δύο άντρες και τη γυναίκα, και αυτοί τον χαιρέτησαν, δια χειραψίας, και έφυγαν.

«Χαίρετε,» είπε, στρεφόμενος στον Κάφελ και τη Ζιάλα. «Τι θα μπορούσα να κάνω για σας, φίλοι μου;»

Ο Κάφελ σηκώθηκε από τον καναπέ, βγάζοντας την κουκούλα του. «Γεια σου, Λάνξαρ.»

Ο έμπορος που καθόταν πίσω απ'το γραφείο τινάχτηκε πάνω, χαμογελώντας. «Κάφελ! Γιατί δεν—;» Μετά, πρόσεξε το δεξί του χέρι, που ήταν κομμένο απ'τον αγκώνα. «Τι...;»

«Είχα ένα... ατύχημα. Άκουσες για την πολιορκία της Έριγκ;»

Ο Λάνξαρ ένευσε. «Άκουσα ότι ο Έπαρχος Άρδαν έστειλε στρατό, για να ενισχύσει το Βασιλιά.»

«Ήμουν εκεί. Και τραυματίστηκα.»

Ο Λάνξαρ έσφιξε τα χείλη και κούνησε το κεφάλι. «Λυπάμαι, Κάφελ· πραγματικά, λυπάμαι...»

Που να τον χρεοκοπήσει ο Σνάρκαλ! τι θέλει και με κοιτάζει έτσι; «Δε χρειάζομαι τη λύπη σου, αλλά τη βοήθειά σου.»

Ο Λάνξαρ φάνηκε να κατάλαβε, και δεν προσβλήθηκε από την απάντηση του Κάφελ. «Θα κάνω ό,τι μπορώ. Μίλησέ μου. Κάθισε, κατ'αρχήν,» έδειξε τις καρέκλες μπροστά απ'το γραφείο του, «και εσύ και η φίλη σου.» Βάδισε ως την πόρτα του καταστήματός του και κρέμασε απ έξω μια πινακίδα που έγραφε *ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΠΡΟΣΩΡΙΝΩΣ*. Ύστερα, επέστρεψε και πήρε θέση πίσω από το γραφείο του.

«Λοιπόν, σε ακούω,» είπε στον Κάφελ, ο οποίος είχε καθίσει, όπως και η Ζιάλα.

«Θέλω να πάω στη Φεν εν Ρωθ, και χρειάζομαι άλογα, εξοπλισμό, και κάποιες πληροφορίες.»

Ο Λάνξαρ τον κοίταξε σαν ν'αναρωτιόταν μήπως ο φίλος του είχε τρελαθεί.

«Έχω επείγουσες δουλειές στη Νίζβερ,» εξήγησε ο Κάφελ.

«Στη Νίζβερ; Δεν το ήξερα ότι είχες πάρει-δώσε μ'αυτά τα μέρη...»

«Δεν είχα· τώρα έχω.»

«Επιτρέπεται να ρωτήσω για τι είδους δουλειές πρόκειται;»

«Προσωπικές. Δυστυχώς, δεν μπορώ να πω περισσότερα, Λάνξαρ, αλλά, πραγματικά, χρειάζομαι τη βοήθεια σου. Δεν έχω τη δυνατότητα να πάω πουθενά αλλού, αυτή τη στιγμή. Θέλω δύο άλογα, ένα για μένα κι ένα για τη Ζιάλα απο δώ. Επίσης, θέλω και κανένα όπλο. Κάποια βαλλίστρα υπάρχει;»

«Εμπορεύομαι μόνο απλό οπλισμό, Κάφελ. Επί του παρόντος, έχω τσεκούρια, ξιφίδια, κοντά ξίφη, στρογγυλές ξύλινες ασπίδες, δερμάτινες αρματωσιές, και μικρά τόξα.»

«Θα μπορούσες να χειριστείς ένα μικρό τόξο;» ρώτησε ο Κάφελ τη Ζιάλα.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω. Δεν έχω προσπαθήσει ποτέ. Ίσως να μάθω καθοδόν, βέβαια...»

Ο Κάφελ δεν πίστευε ότι θα κατάφερνε να «μάθει καθοδόν». Είπε στον Λάνξαρ: «Θα μας δώσεις τέσσερα ξιφίδια, ένα κοντό ξίφος, και ένα τόξο με φαρέτρα γεμάτη βέλη.» Ίσως να φαινόταν χρήσιμο κάπου...

«Και δύο άλογα.» Ο έμπορος εξακολουθούσε να μοιάζει παραξενεμένος με την όλη ιστορία. «Έχεις να πληρώσεις για όλ'αυτά;»

«Τώρα, όχι. Όμως, όταν επιστρέψω, θα σε αποζημιώσω με τόκο δεκαπέντε τοις εκατό· σύμφωνοι;»

Ο Λάνξαρ ένευσε. Και ρώτησε: «Πήγες στους δικούς σου;»

«Όχι, και θα σε παρακαλούσα να μην τους μιλήσεις για μένα, σε περίπτωση που τους συναντήσεις. Ούτε στην Ορίαναλ. Δε με έχεις δει καθόλου, εντάξει; Ίσως, μάλιστα, να σκοτώθηκα, ύστερα από τα τελευταία γεγονότα στην Έριγκ και τα περίχωρά της.»

«Όπως επιθυμείς, Κάφελ. Αλήθεια, όμως, τι έγινε εκεί;»

«Ο Άρχοντας Μόρντεναρ είναι νεκρός· σκοτώθηκε στη μάχη, και η πόλη βρίσκεται πάλι υπό την κυριαρχία της Επάρχου Φερνάλβιν. Ο Βασιλιάς Άργκελ, όμως, είναι επίσης νεκρός.»

«Τι!» έκανε ο Λάνξαρ.

«Όπως το άκουσες: ο Βασιλιάς είναι νεκρός.»

«Αυτό πιθανώς να φέρει αναστατώσεις...» Χαμήλωσε τον τόνο της φωνής του: «Ακούγεται πως υπάρχουν συνωμότες οι οποίοι εποφ-

θαλμιούν το θρόνο. Ανάμεσά τους ήταν, αναμφίβολα, κι αυτός ο Άρχοντας Μόρντεναρ.»

Ο Κάφελ ένευσε. «Ναι, έτσι λένε.»

«Ξέρεις τίποτα περισσότερο;»

«Όχι.»

«Πολύς κόσμος υποψιάζεται τον Έπαρχο Κάβμαρ, ή κάποιον άλλο από τη Νέλβορ. Οι απο κεί άρχοντες δε χωνεύουν την εξουσία στη Νουάλβορ.»

«Όπως και να έχει, Λάνξαρ, δεν έχω το χρόνο ν'ασχοληθώ μ'αυτούς. Ίσως όταν επιστρέψω να είμαι περισσότερο σαν τον παλιό μου εαυτό...»

Ο έμπορος πίσω απ'το γραφείο τον ατένισε με περιέργεια. «Η Νίζβερ είναι παράξενο μέρος· να προσέχεις.»

Ο Κάφελ ένευσε. «Θα προσέχω.»

Ο Λάνξαρ βούτηξε την πένα του στο μελανοδοχείο και έγγραψε κάτι επάνω σ'ένα φύλλο χαρτί. Σηκώνοντας ένα αναμμένο κερί, ζέστανε ένα κομμάτι σφραγιδόκηρο, μέχρι που έσταξε στην κάτω δεξιά γωνία του εγγράφου. Πήρε μια μεταλλική σφραγίδα από δίπλα και τη χτύπησε πάνω στο ημίρρευστο βουλοκέρι. Έβαλε μια βιαστική υπογραφή, έρανε το χαρτί με λεπτή άμμο, και το έδωσε στον Κάφελ. Ύστερα, επανέλαβε τη διαδικασία για άλλο ένα έγγραφο. Το πρώτο ήταν απόδειξη για τα όπλα και το δεύτερο για τα άλογα.

«Υπάρχει και κάτι ακόμα που θα ήθελα, Λάνξαρ, αν είναι δυνατόν.»

«Τι;» Ο Λάνξαρ άφησε την πένα του κοντά στο μελανοδοχείο.

«Μάλλον, είναι δύο πράγματα. Κατ'αρχήν, τι ξέρεις για την ανατολική πύλη της Μπέντριγκ;»

«Πέρα απ'το γεγονός ότι είναι σφραγισμένη;»

«Ναι, πέρα απ'αυτό. Νομίζω πως από εκεί ξεκινούσε ο δρόμος που οδηγεί στη Νίζβερ.»

«Προφανώς, τώρα πλέον έχει πέσει σε αχρηστία.»

«Πώς, όμως, θα πάω στη Νίζβερ, διαφορετικά;»

«Χμμ, καταλαβαίνω... Κοίτα, ένας ξάδελφός μου είναι διοικητής στη φρουρά της Μπέντριγκ. Ίσως να ήθελες να τον ρωτήσεις. Πες του πως έρχεσαι από εμένα και θα σε εξυπηρετήσει· δεν είναι ρουφιάνος. Τον λένε Νέσκιρ.»

«Σ'ευχαριστώ, Λάνξαρ· θα τον επισκεφτώ.»

«Και τι άλλο θέλεις;» Ο Λάνξαρ ακούμπησε την πλάτη στην πολυθρόνα του γραφείου του.

«Έναν οδηγό για εκείνα τα μέρη όπου θα πάω. Αλλά θέλω νάναι έμπιστος άνθρωπος.»

Ο Λάνξαρ έμπλεξε τα δάχτυλα των χεριών του. «Έχω υπόψη μου έναν Ένρεβήλιο τύπο. Μα, αν σκοπεύεις να φύγεις από τ'ανατολικά της Μπέντριγκ, δε θα τον βρεις στο δρόμο σου.»

«Πού μένει;»

«Στη Ντίλρομ. Όπου είμαι σίγουρος πως έχει δρόμο ο οποίος οδηγεί βόρεια, προς τη Νίζβερ. Γιατί δεν πας απο κεί, Κάφελ; Έτσι κι αλλιώς, ακόμα κι αν *υπάρχει* δρόμος ανατολικά της Μπέντριγκ, θα είναι έρημος και επικίνδυνος, αφού κανένας δεν ταξιδεύει απ'αυτή τη μεριά πλέον. Θα σου πρότεινα να τον αποφύγεις· εκτός, βέβαια, αν βιάζεσαι τόσο, ώστε να μη θες να χάσεις καθόλου χρόνο.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Πάντως, η δική μου άποψη είναι, καλύτερα ασφαλής παρά γρήγορος.»

«Δε βιάζομαι ιδιαίτερα,» είπε ο Κάφελ, που η πρόταση του Λάνξαρ τού φάνηκε δελεαστική, «και συμφωνώ πως καλύτερα ασφαλής παρά γρήγορος.»

«Βλέπεις, λοιπόν; Τελικά, δε θέλεις να επισκεφτείς τον ξάδελφό μου· θέλεις να βγεις από τη νότια πύλη της Μπέντριγκ και να πάρεις τον πρώτο δρόμο ανατολικά, προς Ένρεβηλ και Ντίλρομ. Μόνο για ένα πράγμα πρέπει να σε προειδοποιήσω: Ο Βασιληάς Άργκελ έστειλε ένα στράτευμα στο γειτονικό Βασίλειο, τελευταία—»

«Για να επιτεθεί;»

«Όχι: για να βοηθήσει τον Βασιληά Σάρναλ εναντίον των επαναστατών.»

«Τότε, πού είναι ο κίνδυνος;»

«Ίσως νάχουν αρχίσει τίποτα εκτεταμένες φασαρίες απο κεί, αν και δεν το νομίζω. Πάντως, νάχεις το νου σου.»

Ο Κάφελ ένευσε. «Θα το θυμάμαι, Λάνξαρ· ευχαριστώ και πάλι. Πώς τον λένε τον οδηγό που προτείνεις να αναζητήσω;»

«Έσριλαν. Μένει στη βόρεια μεριά της πόλης, κοντά στον ποταμό.»

«Εντάξει. Είναι έμπιστος, έτσι;»

«Ναι. Αλλά λιγάκι τρελούτσικος, έχει το υπόψη σου. Ήταν, λένε, στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ σαν παιδί.»

«Τον έχεις χρησιμοποιήσει;» ρώτησε ο Κάφελ.

«Αμέ· και μια χαρά την έκανε τη δουλειά του. Δε θάχεις πρόβλημα μαζί του· δε νομίζω.»

«Καλώς. Ετοίμασέ μου κι ένα συμφωνητικό, σχετικά μ'αυτά που σου χρωστάω.»

«Μα τ'Αριστερό Μάτι του Σνάρκαλ, δε σοβαρολογείς! Τόσα χρόνια σε ξέρω. Άμα γυρίσεις απο κεί που πηγαίνεις, θα με ξεπληρώσεις· δεν τ'αμφιβάλλω.»

«Επιμένω, όμως,» είπε ο Κάφελ.

«Ούτε κουβέντα,» αποκρίθηκε ο Λάνξαρ και σηκώθηκε απ'το γραφείο του. «Έτσι κι αλλιώς, άμα δε γυρίσεις, δε θάχει νόημα.»

Ο Κάφελ σηκώθηκε, επίσης. «Αυτό είναι αρκετά ενθαρρυντικό...» είπε.

Ο Λάνξαρ γέλασε και πήγε στην πόρτα, για να την ανοίξει και να βγάλει την πινακίδα «ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΠΡΟΣΩΡΙΝΩΣ».

Ο Κάφελ και η Ζιάλα βγήκαν από το κατάστημά του.

«Οι θεοί μαζί σας, φίλοι μου,» τους ευχήθηκε ο Λάνξαρ.

Ο Κάφελ τον χαιρέτησε, με το αριστερό χέρι, και φόρεσε την κουκούλα του. Η Μπένριγκ ήταν μεγάλη πόλη, αλλά δεν αποκλείεται κάποιος να τον αναγνώριζε τυχαία, πράγμα το οποίο εκείνος ήθελε να αποφύγει.

«Συμπαθητικός αυτός ο τύπος,» σχολίασε η Ζιάλα, όταν είχαν απομακρυνθεί.

«Πιστεύεις ότι αξύριστος είναι καλύτερος;» τη ρώτησε ο Κάφελ.

«Τι εννοείς 'καλύτερος';»

«Εμ... πιο όμορφος.»

«Γιατί ρωτάς;»

Ο Κάφελ ανασήκωσε τους ώμους. «Περιέργεια...»

«Δεν ξέρω· δεν τον έχω δει και ξυρισμένο,» είπε η Ζιάλα. «Πού πάμε τώρα; Πού τα έχει τα πράγματα που σου πούλησε;»

«Λίγο παρακάτω είναι ο στάβλος,» αποκρίθηκε ο Κάφελ.

«Γιατί δεν τα έχει συγκεντρωμένα;»

«Καταμερισμό εργασίας, το λέει. Στο γραφείο του κάνει διάφορες δοσοληψίες και θέλει να το έχει ξεχωριστό. Διευθύνει αρκετά καταστήματα.»

Ζύγωσαν έναν αρκετά μεγάλο στάβλο και μπήκαν. Ο Κάφελ έκανε νόημα σ'έναν μουσάτο άντρα να ζυγώσει.

«Παρακαλώ!» είπε εκείνος, πλησιάζοντας.

«Δύο άλογα θέλουμε.» Ο Κάφελ τού έδωσε την απόδειξη που του είχε γράψει ο Λάνξαρ.

«Μά'στα.» Έστρεψε το κεφάλι και σφύριξε σ'έναν άλλο. «Δυο άλογα απο δώ, Κρασοπατέρα! Και σέλες και τα λοιπά.»

«Τώρα!» ήρθε η απάντηση από έναν νεαρό, ο οποίος, ύστερα από λίγο, πλησίασε, φέρνοντας μαζί του δύο σελωμένα και χαλινωμένα άλογα.

«Πώς σας φαίνονται τούτα;» ρώτησε ο μουσάτος σταβλίτης.

«Καλά είναι,» αποκρίθηκε ο Κάφελ, παίρνοντας το ένα από τα ηνία. «Φχαριστούμε, φίλε.»

«Τίποτα. Στο καλό!»

Η Ζιάλα ακολούθησε τον Κάφελ έξω απ'τον στάβλο, τραβώντας τον δικό της ίππο απ'τα γκέμια. Δεν είχε ποτέ της ανεβεί σε άλογο –μόνο σε γαϊδούρι– και αισθανόταν μια ανυπομονησία να το καβαλήσει, να δει πώς είναι.

«Τώρα θα πάμε για τα όπλα;» ρώτησε.

«Ναι.»

«Είναι μακριά;»

«Λίγο παρακάτω.» Ο Κάφελ έστριψε ανατολικά, βαδίζοντας ανάμεσα σε σκηνές εμπόρων που πουλούσαν κεραμικά.

«Να το καβαλήσω;» ρώτησε η Ζιάλα.

«Άμα θες. Έχεις ξαναϊππεύσει άλογο;»

«Όχι.»

«Πρόσεχε, τότε.»

Η Ζιάλα πιάστηκε απ'τη χειρολαβή της σέλας, έβαλε το αριστερό πόδι στον αναβατήρα, και το καβάλησε. Γέλασε. «Εύκολο είναι.»

«Επειδή δεν τρέχει τώρα,» είπε ο Κάφελ. «Μην του κάνεις τίποτα απότομο.» Τη λοξοκοίταξε, υπομειδώντας.

«Σαν τι;»

«Να το κλοτσήσεις στα πλαϊνά, ή οτιδήποτε μπορεί να το τρομάξει.»

Μερικές δεκάδες μέτρα παρακάτω, ο Κάφελ έδωσε το άλογό του σ'έναν ξύλινο στύλο.

«Αυτό είναι το μαγαζί;» ρώτησε η Ζιάλα, βλέποντας ένα πέτρινο μονώροφο οικοδόμημα, που η πινακίδα πάνω απ'την πόρτα του έγραφε: *ΛΑΝΞΑΡ: ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΟΙ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ – ΑΠΛΟΙ ΟΠΛΙΣΜΟΙ*. «Φαίνεται μεγάλο.»

«Θάρθεις μέσα;»

«Ναι.» Η Ζιάλα αφίππευσε και έδωσε κι εκείνη το ζώο της στο στύλο.

Μπήκαν στο πέτρινο κατάστημα και βρέθηκαν σ'ένα χώρο με γυαλιστερό ξύλινο πάτωμα και ράφια τριγύρω, επάνω στα οποία ήταν κρεμασμένοι διάφοροι ταξιδιωτικοί εξοπλισμοί. Μια γυναίκα, ντυμένη με μακριά, πράσινη φούστα και μελανή, δερμάτινη τουνίκα, τους ζύγωσε. Τα μαλλιά της ήταν μαύρα και δεμένα κότσο, ενώ τα μάτια της βαμμένα έντονα.

«Χαίρετε.»

Την ίδια στιγμή, ένας άλλος υπάλληλος του καταστήματος εξυπηρετούσε δύο πελάτες οι οποίοι κοίταζαν κάτι σκηνές.

«Θα θέλαμε αυτά εδώ.» Ο Κάφελ έδωσε την απόδειξη του Λάνξαρ στη γυναίκα.

Εκείνη την κοίταξε και είπε: «Ελάτε μαζί μου,» βαδίζοντας προς μια ξύλινη σκάλα.

Ο Κάφελ και η Ζιάλα την πήραν στο κατόπι, για να βρεθούν στον όροφο του καταστήματος, όπου το πάτωμα ήταν σκεπασμένο με χαλί και σε μια γωνία βρίσκονταν κρεμασμένα όλα τα όπλα για τα οποία είχε μιλήσει ο Λάνξαρ.

Η υπάλληλος τράβηξε τέσσερα ξιφίδια και τα πέρασε σε δερμάτινα θηκάρια, ένα-ένα, αφήνοντάς τα σ'έναν ξύλινο πάγκο· ύστερα, επανέλαβε τη διαδικασία με ένα κοντόσπαθο· και, τέλος, ξεκρέμασε ένα τόξο και μια φαρέτρα γεμάτη βέλη.

«Ακονισμένα;» ρώτησε ο Κάφελ.

«Φυσικά. Ελέγχτε.» Ξεθηκάρωσε ένα ξιφίδιο και του το έδωσε.

Εκείνος άγγιξε την κόψη με τον αντίχειρά του, νιώθοντας άβολα που δεν μπορούσε να πιάσει τη λαβή με το άλλο χέρι. «Ευχαριστού-

με,» είπε, επιστρέφοντας το όπλο στη γυναίκα, η οποία το θηκάρωσε.

Ο Κάφελ έβαλε τα ξιφίδια στο σάκο του, ενώ η Ζιάλα πέρασε το κοντόσπαθο στη ζώνη της και το τόξο και τη φαρέτρα στους ώμους. Χαιρέτησαν την υπάλληλο του καταστήματος και έφυγαν, κατεβαίνοντας τη σκάλα και βγαίνοντας στο δρόμο όπου είχαν αφήσει τα άλογά τους.

Η Ζιάλα έλυσε το δικό της από το στύλο και το καβάλησε.

Ο Κάφελ χαμογέλασε. «Μοιάζεις με μισθοφόρο, ή κυνηγό.»

«Μακάρι να μπορούσα και να χρησιμοποιήσω τα όπλα που κουβαλάω!» αποκρίθηκε εκείνη, γελώντας.

«Πάμε πουθενά να φάμε, προτού ξεκινήσουμε το ταξίδι;» πρότεινε ο Κάφελ.

«Έχεις κάνα μέρος κατά νου;»

«Ναι. *‘Η Βροχερή Μέρα’* το λένε, και είναι ονομαστό για το φαγητό του.»

«Ωραία, τότε· πάμε!» Τράβηξε, απότομα, τα ηνία του αλόγου της. Εκείνο σηκώθηκε στα πισινά του πόδια, χρεμετίζοντας και κλοτσώντας τον αέρα με τα μπροστινά. Η Ζιάλα ούρλιαξε και κρατήθηκε γερά.

Ο Κάφελ ανησύχησε, προς στιγμή, αλλά, ύστερα, είδε πως το ζώο ηρέμησε, και γέλασε. «Πρόσεχε, είπαμε.»

Η Ζιάλα κοκκίνισε, γελώντας κι εκείνη. «Ατυχηματάκι...»

Κεφάλαιο 17

Ένα Κενό στην Καρδιά του Βασιλείου

Φίλησε τα χείλη της, νιώθοντας την αναπνοή του να τελειώνει, καθώς το ένα της χέρι έσφιγγε τον αυχένα του και το άλλο έμπηγε μυτερά νύχια στην πλάτη του. Η Ηλέβη πνέστηκε με δύναμη επάνω του, και η κραυγή της γέμισε το αριστερό του αφτί, ενώ η γλώσσα του γλιστρούσε στο μάγουλο και στο λαιμό της. Ωθώντας τον εαυτό του περισσότερο, τελείωσε μέσα της, και έμεινε ακίνητος, βαριανασαίνοντας πάνω στον ώμο της.

«Γιατί αυτή η πρωινή επίσκεψη;» τη ρώτησε, σιγανά.

«Ήθελα να σε δω,» ψιθύρισε η Ηλέβη. «Δεν κοιμήθηκα καλά χτες βράδυ.»

Ο Έπαρχος Κάβμαρ σηκώθηκε από πάνω της και ανακάθισε στο κρεβάτι, βάζοντας ένα μαξιλάρι πίσω απ'την πλάτη του. Το γκριζό φως της αυγής γλιστρούσε ανάμεσα από τις λευκές κουρτίνες του μεγάλου παραθύρου, πλημμυρίζοντας το δωμάτιο με πυκνές σκιές και ημίφως. Τα ξύλα του τζακιού έτριζαν δυνατά μέσα στη σιγή που επακολούθησε. Το βλέμμα του Κάβμαρ πλανήθηκε πάνω στην Ηλέβη, η οποία είχε γυρίσει στο πλάι. Τα μακριά, σγουρά, μαύρα της μαλλιά χύνονταν στους γυμνούς της ώμους· το φόρεμά της ήταν βιαστικά ξεκουμπωμένο· ο στηθόδεσμός της σηκωμένος πάνω απ'τα μικρά, στητά της στήθη· η μελανή, φαρδιά της ζώνη με το νεφρίτη στην πόρπη χαλαρωμένη, οι μεταξωτές της κάλτσες κατεβασμένες ως το γόνατο, και η περισκελίδα της κουλουριασμένη στους αστραγάλους. Η Ηλέβη τού χαμογέλασε.

Και έσπασε τη σιγή: «Εσύ τι κάνεις, αγάπη μου;» Είχαν να συναντηθούν αρκετές μέρες.

«Τα ίδια...» είπε ο Κάβμαρ, ακουμπώντας το χέρι του στο λυγισμένο γόνατό του. «Πολλά πράγματα...»

«Η γυναίκα σου είναι ακόμα στη Νουάλβορ;»

«Δε θα βρισκόταν εδώ, μέσα σ'ετούτο το δωμάτιο, αν είχε επιστρέψει;»

«Έλεγα μήπως πήγε πουθενά αλλού, για καμια δουλειά...»

Ο Κάβμαρ ρουθούνισε. «Η παρουσία του αδελφού της είναι πολύ... ικανοποιητική, για να την κάνει να φύγει.»

«Ζηλεύεις;» μειδίασε η Ηλέβη. «Μου είχες πει ότι δε ζηλεύεις.»

«Δε ζηλεύω.»

«Μα τ'ακούω στη φωνή σου...»

«Κάνεις λάθος.» Ο Κάβμαρ σηκώθηκε από το κρεβάτι, φορώντας το παντελόνι του και ρίχνοντας μια ρόμπα επάνω του.

«Μη θυμώνεις· δε σ'έβρισα, εξάλλου...» Την άκουσε να σηκώνετε κι εκείνη και να φτιάχνει τα ρούχα της.

Στράφηκε. «Απλά, θέλω να ξέρεις ότι την απεχθάνομαι. Και αυτήν και τον αδελφό της. Είναι κι οι δυο τους ανώμαλοι, και όχι μόνο για τους λόγους που μπορεί να νομίζεις, αγαπημένη μου Ηλέβη.

»Αλλά η βασιλεία τους δε θα κρατήσει για πολύ...»

«Τι κατάφερε ο Μόρντεναρ;»

«Φοβάμαι πως τίποτα. Μου έστειλε μια επιστολή, μέσω της οποίας ζητούσε στρατιωτική βοήθεια, γιατί ο στρατός του Άργκελ πλησίαζε την Έριγκ.»

«Του την πρόσφερες;»

«Φυσικά και όχι. Δεν υπήρχε αρκετός χρόνος. Ο Μόρντεναρ ή άντεξε ή έχει ήδη καταστραφεί.»

«Δεν ανέφεραν κάτι οι κατάσκοποί σου;»

«Όχι ακόμα.»

Η Ηλέβη βάδισε ως το παράθυρο και τράβηξε τις λευκές κουρτίνες, αφήνοντας το φως της αυγής να μπει ελεύθερα στο δωμάτιο. «Τι υποθέτεις, όμως; Έχασε τη μάχη ή όχι;»

«Αν πρόλαβε να καταλάβει την Έριγκ, ίσως να την κρατά ακόμα· αν δεν πρόλαβε όμως, μάλλον θα έχει ηττηθεί.»

«Και πώς θα δράσεις στη μία ή στην άλλη περίπτωση;»

«Θα περιμένω, και θα κινηθώ προσεκτικά. Θέλεις πρωινό;»

«Ναι.»

Ο Κάβμαρ βγήκε απ'το υπνοδωμάτιο και πήγε στο σαλόνι και στην εξώθυρα των διαμερισμάτων του, ανοίγοντάς την και προστάζοντας τους υπηρέτες να φέρουν φαγητό για δύο.

Η Ηλέβη τον είχε ακολουθήσει και μισοξάπλωσε σ'έναν καναπέ. «Έχει καταλάβει τίποτα για εμάς η Νιρκένα;»

«Είμαι βέβαιος πως κάτι ξέρει,» απάντησε ο Κάβμαρ. «Αλλά δεν τη νοιάζει. Ήρθε εδώ για να έχει τον έλεγχο της Νέλβορ, όχι για μένα. Όμως το σχέδιό της – ή, μάλλον, το σχέδιό τους – το δικό της και του αδελφού της – δεν πήγε και τόσο καλά, γιατί εγώ εξακολουθώ να άρχω εδώ, και δεν αισθάνομαι καθόλου απειλημένος.»

«Ούτε οι Παλαιές Οικογένειες,» είπε, κάπως απότομα, η Ηλέβη, η οποία ανήκε στον Οίκο των Άτραντ, μία από τις Παλαιές Οικογένειες της Νέλβορ.

«Σαφώς,» αποκρίθηκε ο Έπαρχος. «Γιατί να αισθάνονται, άλλωστε;»

«Ήσουν πάντοτε καλός μαζί μας, Κάβμαρ. Γιαυτό είσαι τόσο ισχυρός εδώ, παρότι έρχεσαι από έξω.»

Ο Κάβμαρ ήταν από μια οικογένεια της Νουάλβορ –τους Δάλχριν– η οποία είχε έρθει στη Νέλβορ εδώ και δύο αιώνες και είχε κατορθώσει να διοικήσει σε τούτα τα μέρη, όπου οι Παλαιές Οικογένειες διαρκώς φιλονικούσαν για το ποια θα «έπρεπε δικαιοματικά να έχει την εξουσία». Ο Οίκος Δάλχριν είχε αποτελέσει εξισορροπητικό παράγοντα ανάμεσά τους, διαθέτοντας αρκετό στρατό και χρήματα (τα οποία εκείνοι μπορούσαν να σεβαστούν σαν θεούς), και λύνοντας τις διαφορές με δίκαιο τρόπο. Ο προ-προπάππους του Κάβμαρ, ο Άρχοντας Δάλχριν που είχε έρθει ως Επικεφαλής του Οίκου σε τούτα τα μέρη, ήταν γνωστός ως Κάβμαρ ο Δίκαιος· και ο τωρινός Έπαρχος το θεωρούσε τιμή που έφερε το όνομά του. Θα ήθελε κι εκείνος να τον αποκαλούν «ο Δίκαιος», όμως, δυστυχώς, ετούτοι οι καιροί ήταν διεφθαρμένοι και κανείς δεν έβλεπε τους ανθρώπους γι' αυτό που πραγματικά ήταν!

Κάθισε στον καναπέ, δίπλα στην Ηλέβη. «Είμαι φίλος των Παλαιών Οικογενειών, όπως και όλοι οι πρόγονοί μου.»

«Είσαι περισσότερο από 'φίλος' για μένα,» είπε η Αρχόντισσα Άτραντ, υπομειδιώντας. Τύλιξε το χέρι της πίσω απ' το λαιμό του και τον φίλησε.

Σε λίγο, η εξώπορτα χτύπησε και ένας υπηρέτης ανακοίνωσε ότι το πρωινό ήταν έτοιμο. Ο Κάβμαρ τού είπε να περάσει και, σύντομα, το τραπέζι ήταν στρωμένο στο σαλόνι των διαμερισμάτων του. Κάθισε αντικριστά με την Αρχόντισσα Ηλέβη και άρχισαν να τρώνε, αργά

και νωχελικά, συζητώντας ανάλαφρα περί θεμάτων μικρής σημασίας.

Όταν είχαν σχεδόν τελειώσει το φαγητό τους, ένας άλλος υπηρέτης χτύπησε την πόρτα και, ακούγοντας το *Περάστε* του Έπαρχου, μπήκε. «Μήνυμα για σας, Άρχοντά μου,» είπε, προτείνοντας έναν κύλινδρο προς το μέρος του, «από τον Έπαρχο Μόλραν, της Σέλριγκ.»

Ο Κάβμαρ πήρε τον κύλινδρο από το χέρι του υπηρέτη, σκεπτόμενος: *Τι άλλες ανοησίες έχει να μου πει τώρα; Ελπίζω να μη μου το στέλνει αυτό για να παραπονεθεί ότι η κόρη του σκοτώθηκε ή κακοποιήθηκε στην Έριγκ.*

Άνοιξε τη θήκη και τράβηξε έξω το τυλιγμένο κομμάτι χαρτί, ξεδιπλώνοντάς το, ενώ έκανε νόημα στον υπηρέτη να πηγαίνει. Εκείνος υποκλίθηκε και αποχώρησε· πράγμα που ο Κάβμαρ μόλις που αντιλήφθηκε, καθώς διάβαζε τα γραφόμενα του Έπαρχου Μόλραν.

Φίλτατε Άρχοντα Κάβμαρ ε Δάλχριν,

Τα νέα μου είναι μάλλον δυσάρεστα. Υποθέτοντας ότι δεν τα έχεις πληροφορηθεί ήδη, θα σου τα αναφέρω όλα σε τούτη την επιστολή.

Ο Άρχοντας Μόρντεναρ εκπόρθησε την Έριγκ. Όμως ο στρατός του Βασιλιά Άργκελ ήρθε από το Νότο και, με τη βοήθεια των δράκαρχων, κατέλαβε την πόλη ξανά. Ο Μόρντεναρ σκοτώθηκε στη μάχη, αλλά –κι αυτό είναι το μόνο καλό που βγήκε από τούτη την ιστορία!– το ίδιο κι ο Άργκελ.

Ο Κάβμαρ κατέβασε το μήνυμα από εμπρός του, εμβρόντητος. Ο Άργκελ ήταν νεκρός! Απίστευτη τύχη! Τελικά, αυτό το σκυλί του πολέμου, ο Μόρντεναρ, είχε κάνει και κάτι σωστό.

«Τι είναι;» ρώτησε η Ηλέβη, συνοφρυωμένη από περιέργεια.

«Σας,» της έκανε ο Κάβμαρ, κι επέστρεψε στην ανάγνωση του μηνύματος, με το ηθικό του φοβερά αναπτερωμένο. Πόσοι δρόμοι ανοίγονταν μπροστά του, με το θάνατο του τρισκατάρατου Άργκελ!

Αναμφίβολα, αυτό το νέο θα σε έπιασε απροετοίμαστο (εκτός, φυσικά, κι αν τα είχες μάθει πριν έρθει ο ταχυπομπός

μου), και είμαι βέβαιος ότι πρέπει να σε χαροποιήσει ιδιαιτέρως. Ωστόσο, λάβε υπόψη σου την απώλεια χρημάτων που είχαμε, με τη διάλυση του στρατού του Μόρντεναρ. Δεν είναι όλα καλά για εμάς· η κατάσταση είναι δύσκολη, ίσως περισσότερο από πριν.

Τι είναι αυτά που λέει; Ο θάνατος του Άργκελ άξιζε όλα τα χρήματα που δώσαμε! Πού το πηγαίνεις, Μόλραν;...

Ο Πρίγκιπας Ζάρναβ, οφείλω να σε προειδοποιήσω, είναι εξοργισμένος μαζί μας. Ο ανόητος ο Μόρντεναρ δήλωσε φωναχτά ότι κανείς δεν έπρεπε να βλάψει την κόρη μου, Ζιάθραλ, κι έτσι μαθεύτηκε ότι είμαι εναντίον του Βασιλικού Οίκου και σύμμαχος του Άρχοντα της Σέρνιντοκ.

Ο συνασπισμός μας βρίσκεται σε άσχημη θέση, Άρχοντα Κάβμαρ. Πρέπει να κινηθούμε ευέλικτα. Πρέπει να πάρουμε πολύ σημαντικές αποφάσεις!

Έχει χεστεί απ'το φόβο του, σκέφτηκε ο Κάβμαρ. Μονάχα εκείνος –ο Μόλραν– φαινόταν να είχε αποκαλυφθεί, και κανείς άλλος. Γιαντό όλη τούτη η καταστροφολογία, λοιπόν. Προσπαθεί να με τρομάξει και μένα, ώστε να τον σώσω, καθότι ξέρει ότι είμαι καλύτερος σ'αυτό το παιχνίδι από εκείνον...

Όλες τούτες τις πληροφορίες τις έχω επειδή η κόρη μου, Ζιάθραλ, ήρθε στη Σέλριγκ...

Και αναρωτιόμουν πώς τα έμαθε τόσο γρήγορα.

...Το πρόβλημα, όμως, είναι ότι δεν ήρθε με δική της θέληση. Ο Πρίγκιπας Ζάρναβ την έστειλε σε μένα, για να με απειλήσει, μέσω εκείνης, πως, αν δεν πάω στη Νουάλβορ ώστε να συζητήσω μαζί του, τότε θα με καταστρέψει, αφότου κηρύξει την άρνησή μου ως εσχάτη προδοσία. Και, βέβαια, όλα τα υπόλοιπα μέλη του συνασπισμού μας θα έχουν σειρά...

Πάλι έκανε αυτές τις άκομψες προσπάθειες να τον τρομάξει! Ο Κάβμαρ αναποδογύρισε τα μάτια, ξεφυσώντας.

Η Ζιάθραλ μού έχει ήδη αναφέρει πως η Αρχόντισσα Ρικέλ-θη ε Νίλγκωρ έχει υποψίες για τον Άρχοντα Τάνιρ ε Έλβρεθ, ο οποίος πρέπει να δουλεύει για κάποιον από εμάς, και υπο-πτεύομαι πως αυτός ο κάποιος είσαι εσύ, Άρχοντα Κάβμαρ.

Τούτα τα νέα είναι, όντως, παλιά, σκέφτηκε ο Κάβμαρ, που, επί του παρόντος, φιλοξενούσε τον Τάνιρ στο παλάτι του.

Θα παρατηρείς, ασφαλώς, ότι η κατάσταση είναι ΠΟΛΥ δύ-σκολη για το συνασπισμό μας. Κι επιπλέον, έχω την υποψία ότι η Ζιάθραλ μπορεί να είναι μαζί τους και όχι με μένα. Πι-θανώς να είναι κατάσκοπός τους, δηλαδή, πράγμα που θα προσπαθήσω να εξακριβώσω, μην ανησυχείς γι'αυτό.

Αναμένοντας απάντηση εναγωνίως,

*Άρχοντα Μόλραν ε Θάρνεβιν,
Έπαρχος της Σέλριγκ,
Κάτοχος του Πέτρινου Θρόνου*

Κάτοχος του Πέτρινου Θρόνου... Ποιος νοιάζεται για το πέτρινό σου σκαμνί, γελοίο; σκέφτηκε ο Κάβμαρ, νομίζοντας ότι κάποιος προσπαθούσε να αντιγράψει τον μακαρίτη Βασιληά Άργκελ, που τόσο του άρεσαν οι πολλοί και φανταχτεροί τίτλοι.

Υ.Γ.: Ο Πρίγκιπας Ζάρναβ κατευθύνεται νότια, προς τη Νουάλβορ, με τη σορό του Βασιληά Άργκελ. Μαζί του είναι και η Αρχόντισσα Ρικέλθη.

Ο Κάβμαρ τύλιξε το χαρτί και ήπια μια γουλιά από τον καφέ του. «Καλά νέα,» είπε στην Ηλέβη. «Ο αδελφός της γυναίκας μου είναι νεκρός.»

«Ο... ο Βασιληάς Άργκελ;»

«Αυτός και όλες του οι εντυπωσιακές προσφωνήσεις,» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ, γελώντας και δίνοντάς της το μήνυμα, για να το διαβάσει.

«Παραμερίστε!» πρόσταξε ο Διοικητής Έντιμρ, μόλις ο Έλαρχος Άλισβαρ ε Όσριν δήλωσε πως η συνοδεία των πενήντα καβαλάρηδων ανήκε στον Πρίγκιπα Ζάρναβ και στον Πρίγκιπα Νόρβορ, ενώ σ'αυτές στις δύο άμαξες (τις έδειξε, με το γαντοφορεμένο του χέρι) βρίσκονταν όλοι οι δράκαρχοι του Βασιλείου.

Οι φρουροί της βόρειας πύλης παραμέρισαν, αφήνοντας τους ιππείς και τα τροχοφόρα να μπουν στην πρωτεύουσα του Νόρβηλ, τραντάζοντας το πλακόστρωτο της μεγάλης λεωφόρου, ενώ ο κόσμος απομακρυνόταν, για να τους κάνει χώρο.

«*Ο Βασιλιάς επέστρεψε! Ο Βασιλιάς επέστρεψε!*» ακούστηκαν οι φωνές ορισμένων.

Όχι ζωντανός, όμως, σκέφτηκε η Αρχόντισσα Ρικέλθη, η οποία πήγαινε ιππαστί δίπλα από την άμαξα του Πρίγκιπα Ζάρναβ και του Πρίγκιπα Νόρβορ. Στα δεξιά της ήταν, επίσης έφιππος, ο Νεκρομένων ο δολοφόνος: ο άνθρωπος που πριν από κανένα μήνα την κυνηγούσε για να τη σκοτώσει, και τώρα εκείνη δεν αισθανόταν πλέον καθόλου άβολα κοντά του (!)· για την ακρίβεια, όσο ταξίδευε μαζί του προς τα νότια, τόσο περισσότερο έβρισκε ότι τον συμπαθούσε. Είχε έναν μυστηριακό αέρα γύρω του, ο οποίος της κέντριζε το ενδιαφέρον.

Η συνοδεία έστριψε αριστερά, μπαίνοντας στην Οδό των Μεγαλειωδών Σκιών. Ο πρωινός ήλιος κρύφτηκε πίσω από τις μεγάλες πέτρινες καμάρες, περνώντας μόνο ανάμεσα από τα ανοίγματα, για να λούζει συγκεκριμένα σημεία με το φως του.

Οι πολίτες της Νουάλβορ ζητωκραύγαζαν, καθώς η έφιππη ομάδα περνούσε· ορισμένοι, μάλιστα, έριχναν και λουλούδια από ψηλά μπαλκόνια.

Ο Πρίγκιπας Νόρβορ, που κοιτούσε τους πανηγυρισμούς μέσα από την άμαξά του, αισθανόταν εξοργισμένος. Ο πατέρας του ήταν νεκρός, κι αυτοί πανηγύριζαν, πιστεύοντας ότι επέστρεφε! Δεν ήταν, φυσικά, δικό τους λάθος· δεν ήξεραν· μα ο Νόρβορ εξακολουθούσε να αισθάνεται άσχημα για το όλο γεγονός. Και όσο σκεφτόταν πώς

θα αντιδρούσε η οικογένειά του, μόλις μάθαινε για τον θάνατο του Βασιληά Άργκελ, τόσο πιο άσχημα ένωθε. *Η μητέρα, ο Δάτμιν, η Λιόλα... Η Λιόλα. Θα έχει γυρίσει από τη Λιάμνερ-Κρωθ; Μακάρι να έχει γυρίσει. Ο πατέρας είπε παράξενα πράγματα προτού ξεψυχήσει. Και με προέτρεψε να μιλήσω στη θεία Νιρκένα, που κι αυτή, σίγουρα, θα στενοχωρηθεί πάρα πολύ, όταν της πούμε για το θάνατό του· πάντοτε ήταν κοντά στον πατέρα, πάντοτε...*

Αναστέναξε και τράβηξε, απότομα, την κουρτίνα του παραθύρου, κλείνοντας τη χαραμάδα απ'την οποία ατένιζε τον κόσμο.

«Μη θυμώνεις με το λαό, Νόρβορ,» είπε ο Ζάρναβ.

«Δε θυμώνω μαζί τους,» αποκρίθηκε εκείνος. «Μακάρι, όμως, να έπαυαν να φωνάζουν. Δεν έχω διάθεση για πανηγυρισμούς.»

«Σε καταλαβαίνω,» ένευσε ο Ζάρναβ.

Η συνοδεία συνέχιζε να διασχίζει την Οδό των Μεγαλειωδών Σκιών, ακολουθούμενη από ζητωκραυγές και πλήθη, τα οποία οι ιππείς προσπαθούσαν να απομακρύνουν.

«Μην εμποδίζετε το δρόμο του Πρίγκιπα!» φώναζε ο Έλταρχος Άλισβαρ, προπορευόμενος. «Κάντε πέρα! Κάντε πέρα!»

«Πού είναι ο Βασιληάς;» ρώτησε κάποιος απ'το πλήθος. Και ένας άλλος: «*Ηττήθηκε ο Αρχοντας Μόρντεναρ;*» Και ένας τρίτος: «*Γιατί δε βγαίνει ο Βασιληάς;*»

«Κάντε πέρα!» εξακολουθούσε να τους φωνάζει ο Άλισβαρ, περνώντας το άλογό του ανάμεσά τους, καθώς οι υπόλοιποι ιππείς τους απομάκρυναν.

Η Αρχόντισσα Ρικέλθη μειδίασε λεπτά. Το όλο θέαμα τής έμοιαζε κωμικό. Ύστερα, όμως, πρόσεξε κάτι που δεν της φαινόταν καθόλου, μα καθόλου, αστείο: Ο Νεκρομένων παρατηρούσε τα πλήθη με βλέμμα σκοτεινό και καχύποπτο. *Τι βλέπει;*

«Τι είναι, Νεκρόμεμνον;» τον ρώτησε.

«...Κάτι που δεν περίμενα,» ψιθύρισε ο δολοφόνος· η Ρικέλθη ίσα που άκουσε τη φωνή του. Ρίγησε.

«Τι;»

«Ένας όμοιός μου είναι κοντά.»

«Ένας νεκρενοικημένος;»

Ο Νεκρομένων ένευσε, σιωπηλά.

«Πώς το ξέρεις;»

«Το αισθάνομαι.»

Η Ρικέλθη ξεροκατάπιε, σαρώνοντας κι εκείνη τα πλήθη με το βλέμμα της. «Πού;»

«Τώρα τον περάσαμε.»

«Τι θέλεις;»

«Αυτό δεν το γνωρίζω.»

«Εμείς είμαστε ο στόχος του;»

«Δεν υπάρχει κανένας νεκραδελφός εστιασμένος επάνω σου, Αρχόντισσα Ρικέλθη, μην ανησυχείς· ούτε επάνω στους Υψηλότατους μέσα στην άμαξα· ούτε επάνω σε κανέναν από τη συνοδεία μας, νομίζω.»

«Άρα, ήταν τυχαίο.»

«Το ότι ένας νεκρενοικημένος μάς παρακολουθούσε; Μάλλον όχι, Αρχόντισσα Ρικέλθη.»

Φαναλαγκόθ, είναι κι αυτός δικός σου; αναρωτήθηκε η Ρικέλθη. Ή, μήπως, είναι του... αδελφού σου; «Νεκρόμεμον, τον ξέρεις; Από παλιά, εννοώ.»

Ο Νεκρομένων κούνησε το κεφάλι του. «Ο Χέντραμ δεν αναγνωρίζει το νεκραδελφό του.»

«Δεν είδες το πρόσωπό του;»

«Όχι· φορούσε κουκούλα. Αλλά, σε διαβεβαιώνω, δεν τον ξέρω. Αν τον ήξερα, θα τον είχα καταλάβει.»

«Αυτός σε έχει εντοπίσει; Δηλαδή, έχει δει ότι είσαι νεκρενοικημένος;»

«Πρέπει.»

«Θα επιτιθόταν ποτέ ένας νεκρενοικημένος σ'έναν άλλο;»

«Γιατί όχι;»

Τούτη δεν ήταν και η πιο ικανοποιητική απάντηση που περίμενε. Η Ρικέλθη νόμιζε πως θα υπήρχε κάποια αλληλεγγύη μεταξύ τους, όπως μεταξύ άλλων ομότεχνων. Αλλά, βέβαια, η τέχνη των συγκεκριμένων ομότεχνων ήταν η δολοφονία· επομένως, η εξάσκηση των ικανοτήτων ενός κατά του άλλου ίσως να μην ήταν και τόσο παράλογο...

Ρώτησε: «Είναι καλύτερος από σένα;»

«Πρέπει να τον αντιμετωπίσω για να το ανακαλύψω αυτό,» είπε ο Νεκρομένων.

«Τότε ίσως νάναι πολύ αργά.»

«Διόλου απίθανο.»

Έφτασαν στο τέλος της Οδού των Μεγαλειωδών Σκιών και μπροστά στην πύλη του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων, όπου φρουροί συγκεντρώθηκαν, για να διώξουν τον κόσμο και να τον απομακρύνουν για τα καλά, δίνοντας και καμια κλοτσιά ή χτύπημα με την ασπίδα, απο δώ κι απο κεί.

Ο Νόρβορ και ο Ζάρναβ κατέβηκαν από την άμαξά τους, ο πρώτος στηριζόμενος στο δεκανίκι του. Οι δράκαρχοι βγήκαν από τις δικές τους άμαξες, μαζί με τους δράκους τους, οι οποίοι σφύριζαν απειλητικά προς όποιον τους ζύγωνε, κι επομένως, οι στρατιώτες προσπαθούσαν να κρατάνε τις αποστάσεις τους. Επίσης, ούτε τα άλογα έμοιαζαν να νιώθουν και τόσο βολικά κοντά στα φλογοβόλα ερπετά· έτσι, ιπποκόμοι ήρθαν, για να τα πάρουν, γρήγορα, στους στάβλους.

«Πηγαίνετε τη σορό του αδελφού μου στις Κρύπτες,» πρόσταξε ο Ζάρναβ μερικούς ξεπεζεμένους καβαλάρηδες, και εκείνοι έβγαλαν τον νεκρό Βασιλιά Άργκελ από την άμαξά του.

Ο Νόρβορ, που δεν είχε κοιτάξει καθόλου τον πατέρα του ύστερα από την αναχώρησή τους από την Έριγκ, τον κοίταξε τώρα, προετοιμάζοντας τον εαυτό του για το θέαμα· και δεν είδε κάτι τόσο τρομερό όσο περίμενε. Οι ιερείς είχαν κάνει καλά τη δουλειά τους, διατηρώντας το πτώμα· ωστόσο, το πρόσωπο του Βασιλιά είχε φανερά αλλοιωθεί, σχεδόν αποκαλύπτοντας το κρανίο από κάτω. Στα μάτια του βρίσκονταν τοποθετημένα δύο φύλλα, για λόγο άγνωστο στον Νόρβορ, ο οποίος προτίμησε να μην υποθέσει και να μη ρωτήσει.

Αντίο, πατέρα...

«Πάμε στην αίθουσα του θρόνου,» είπε ο Ζάρναβ, με βραχνή φωνή.

Από τη σιωπή που επικρατούσε στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, η Νιρκένα μπορούσε να καταλάβει ότι κάτι άσχημο είχε συμβεί. Είχαν ηττηθεί από τον Μόρντεναρ;

Κοίταξε τον Νόρβορ, που στηριζόταν σε ένα δεκανίκι, γιατί το αριστερό του πόδι φαινόταν τραυματισμένο, τον Ζάρναβ, την Αρχόντισσα Ρικέλθη, τον Νεκρομέμονα τον δολοφόνο... όλων οι εκφρά-

σεις –εκτός ίσως από του τελευταίου– μαρτυρούσαν πως έφερναν κακά μαντάτα. *Και πού είναι ο Άργκελ μου; Παρέμεινε στην Έριγκ, μαζί με τη Φερνάλβιν; Δεν το περίμενα αυτό, ειδικά τώρα, με τον Αυτοκράτορα Φανλαγκόθ...*

«Γιατί δε μιλάτε;» Η Βασίλισσα Ακάρθα ρώτησε πρώτη εκείνο που ήταν έτοιμη να ρωτήσει η Νιρκένα. Η σύζυγος του Άργκελ βρισκόταν εδώ πριν από την Πριγκίπισσα Έπαρχο της Νέλβορ, καθώς επίσης και ο Δάτμιν και η Μιάνη. Η Νιρκένα κοιμόταν όταν της είχαν χτυπήσει την πόρτα για να την ειδοποιήσουν. Ήταν από τις λίγες φορές που την είχε πάρει ο ύπνος· συνήθως, σηκωνόταν με την αυγή. Κακός οιωνός τούτος...

Ο Ζάρναβ περπάτησε μέσα στη μεγάλη αίθουσα, με τα βήματά του ν'αντηχούν. Πήρε μια ανάσα και είπε: «Ακάρθα, Βασίλισσά μου, ο Μόρντεναρ ηττήθηκε, η Έριγκ είναι πάλι δική μας–»

«Την είχε καταλάβει όταν φτάσατε;» ρώτησε η Ακάρθα.

«Ναι. Δε δυσκολευτήκαμε, όμως, να την πάρουμε, χάρη στη βοήθεια του Νεκρομέμονος και των δράκαρχων... Αλλά είχαμε μεγάλες απώλειες, και μία μεγαλύτερη απ'όλες. Ο Βασιλιάς τραυματίστηκε... θανάσιμα.»

Μια ακούσια πνιχτή κραυγή βγήκε απ'τα χείλη της Ακάρθα και τα μάτια της γούρλωσαν, σαν να μην ήθελε να το πιστέψει. Ο Δάτμιν έμεινε παγωμένος, κοιτάζοντας μια τη μητέρα του μια τον θείο του. Όλοι οι παρευρισκόμενοι στην αίθουσα είχαν κοκαλώσει, και μερικοί ακατανόητοι ψίθυροι ακούστηκαν.

Η Νιρκένα νόμιζε, ξαφνικά, ότι τα πάντα στριφογύριζαν. Άγγιξε την άκρια του ξύλινου τραπεζιού και κάθισε, μονοκόμματα, στην πρώτη καρέκλα που βρήκε κοντά της.

«Πριγκίπισσά μου...» Ένας υπηρέτης της έφερε μια κούπα νερό.

Η Νιρκένα ούτε που την άγγιξε. *Σκοτώθηκε... Ο Άργκελ σκοτώθηκε...* Ύστερα από τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ, όπου ανησυχούσε κάθε μέρα, κάθε ώρα, γι'αυτόν, δεν πίστευε πλέον ότι μπορούσε τίποτα να τον σκοτώσει. Τα χειρότερα είχαν, άλλωστε, περάσει... ή έτσι νόμιζα.

Αυτό το βρομόσκυλο, ο Μόρντεναρ! Ποτέ δεν έπρεπε ο Άργκελ να τον είχε κάνει άρχοντα. Πάντοτε ήταν άνθρωπος του πολέμου, υπηρέτης του Άνκαραζ, ανίκανος να διοικήσει εν καιρώ ειρήνης... Και

τώρα... ο Άργκελ... δε θα τον ξαναδώ... δε θα τον ξαναγγίξω... Αισθανόταν ένα μεγάλο, παγερό κενό να έχει, ξαφνικά, σκαφτεί εντός της... και να πονά, σαν πληγή.

«Νιρκένα...» Άκουσε τη φωνή του Ζάρναβ· τον ένωσε ν'ακουμπά τον ώμο της. «Λυπάμαι.» Ο μικρός της αδελφός κάθισε κοντά της, πήρε τα χέρια της μέσα στα δικά του. «Όλοι μας τον αγαπούσαμε.»

«Κανείς σαν κι εμένα,» ψιθύρισε η Νιρκένα. Δάκρυα έτρεχαν στο πρόσωπό της. Απομάκρυνε το αριστερό της χέρι απ'τη λαβή του Ζάρναβ και σκούπισε τα μάγουλά της, με το πίσω του καρπού. «Κανείς σαν κι εμένα...»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνος, ενώ από γύρω ακούγονταν φωνές, θρήνοι, και μурμουρητά.

«Ο μπάσταρδος, το ξιπασμένο *κάθαρμα*! ο Μόρντεναρ. Έπρεπε να τον είχαμε σκοτώσει μετά τους Πόλεμους, Ζάρναβ! Έπρεπε να τον είχαμε σκοτώσει. Είναι από τα σκυλιά που δαγκώνουν το χέρι του αφέντη τους. Πες μου ότι είναι νεκρός! πες μου ότι είναι νεκρός, Ζάρναβ!»

Ο Ζάρναβ ένευσε. «Είναι νεκρός, Νιρκένα. Ο Νεκρομένων τον σκότωσε, με τη βοήθεια του Δράκαρχου Χάφναρ, του γιου της Ρικέλθης.»

«Ο Άργκελ... πώς πέθανε;»

«Ο Μόρντεναρ τον σκότωσε.»

«Το *κάθαρμα*! το *κάθαρμα*!... Δεν έπρεπε να'χε πεθάνει τόσο γρήγορα, στη μάχη, αλλά αόμματος και άγλωσσος μέσα σ'ένα μπουντρούμι, ουρλιάζοντας άναρθρα!» έτριξε τα δόντια η Νιρκένα.

«Θα έχεις άλλους στόχους για να εξαπολύσεις την οργή σου,» τη διαβεβαίωσε ο Ζάρναβ, παρατηρώντας πως η αδελφή του ήταν στα πρόθυρα τού *εκτός εαυτού*.

Η Νιρκένα τράβηξε ένα μαντήλι μέσα απ'το φόρεμά της και σκούπισε τα δάκρυα από τα μάγουλα και τα μάτια της. «Αναφέρεσαι στους προδότες. Έμαθες ποιοι είναι;»

«Ένας είναι ο Έπαρχος Μόλραν—»

«Το ελεεινό, τρισάθλιο *κοράκι*! Πώς το πληροφορήθηκες αυτό, Ζάρναβ;»

«Ο Μόρντεναρ, όταν εισέβαλε στο παλάτι της Έριγκ, πρόσταξε να μη βλάψει κανείς την κόρη του Μόλραν, τη Ζιάθραλ—»

«Κι αυτή είναι στη σκευωρία;»

«Πιθανώς, αλλά όχι αποδεδειγμένως. Επί του παρόντος, την έχουμε στείλει στα λημέρια του πατέρα της, για να τον φέρει εδώ. Αν ολοκληρώσει σωστά το καθήκον της, ίσως μας αποδείξει την αθωότητά της.»

«Νομίζεις ότι θάρθει έτσι εύκολα ο Μόλραν;»

«Θα έρθει, αν θέλει το καλό του. Επιθυμώ μονάχα να συζητήσουμε—»

«Μόνο αν παραδοθεί—!» άρχισε η Νιρκένα.

«Ασφαλώς. Βρίσκεται σε μάλλον μειονεκτική θέση, θα έλεγα. Ωστόσο, μέσω αυτού, μπορούμε να μάθουμε για τους άλλους συνωμότες. Θα τον κάνω να πληρώσει για τη ζωή του με τις πληροφορίες που θα απαιτήσω από εκείνον.»

Η Νιρκένα σήκωσε την κούπα με το νερό και ήπια μια μεγάλη γουλιά, για να υγράνει το στόμα της που ήταν μουδιασμένο και στεγνό. «Γιατί δε μας τους αποκαλύπτει ο Φανλαγκόθ τούς συνωμότες; Πού είναι τώρα που τον χρειάζομαστε;»

«Δεν τον εμπιστεύομαι τον Φανλαγκόθ, και το ξέρεις,» είπε ο Ζάρναβ. «Από την αρχή, δεν τον εμπιστευόμουν. Κι άμα σου διηγηθώ ένα περιστατικό κατά την προέλασή μας προς την Έριγκ, θα πάψεις κι εσύ να τον εμπιστεύεσαι, Νιρκένα.»

«Τι περιστατικό;»

«Είσαι σίγουρη ότι θέλεις να το ακούσεις τώρα;»

«Ναι.»

Ο Ζάρναβ τής μίλησε για το βράδυ που είχαν κατασκηνώσει έξω από τη Γάρνακ και ο Φανλαγκόθ είχε επικοινωνήσει με τον Πρίγκιπα Νόρβορ, ζητώντας του να βρει μια ιέρεια του Άνκαραζ, ονόματι Ετρέσσα, η οποία κρυβόταν μέσα στο στρατόπεδο της Στρατηγού Λανκάμα ε Πέρνταλιν.

«Εσένα δε σου μοιάζουν περίεργα όλα τούτα; Ούτε εξηγήσεις ούτε τίποτα από τον Αυτοκράτορά μας. Ούτε καν λογική!» είπε ο Ζάρναβ, ολοκληρώνοντας τη διήγησή του.

Η Νιρκένα, έχοντας τελειώσει το νερό στην κούπα της, ήταν σκεπτική. Τώρα που το πρώτο σοκ της απώλειας του Άργκελ είχε περάσει, μπορούσε να χρησιμοποιήσει το νου της με περισσότερη ψυχραιμία. «Δεν ξέρω, Ζάρναβ...»

«Θες να πεις πως ακόμα τον εμπιστεύεσαι;» εξεπλάγη ο Πρίγκιπας. «Είναι φανερό πλέον ότι μας χρησιμοποιεί! Ακόμα κι ο Άργκελ είχε εξοργιστεί εκείνη τη νύχτα.»

Και δε θα εξοργιστεί ποτέ ξανά... Η Νιρκένα ένωθε πάλι την απώλεια του αδελφού της –του αγαπημένου της– να την πνίγει. Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Είχες δίκιο,» είπε· «δεν ήμουν έτοιμη να τ'ακούσω τώρα αυτά, ούτε να τα κουβεντιάσω. Θέλω λίγο να... να μείνω ήρεμη, μόνη.»

«Ναι,» είπε ο Ζάρναβ. «Κι εγώ δεν έπρεπε να σε ζαλίσω.»

Η Νιρκένα σηκώθηκε από τη θέση της. Και παρατήρησε πως σχεδόν όλη η τεράστια αίθουσα είχε αδειάσει. Η Βασίλισσα Ακάρθα, ο Νόρβορ, ο Δάτμιν, η Αρχόντισσα Ρικέλθη, και ο Νεκρομένων είχαν φύγει· μονάχα οι υπηρέτες είχαν μείνει, οι φρουροί, και οι σύμβουλοι, οι οποίοι μιλούσαν αναμεταξύ τους... και η Μιάνη, που στεκόταν δίπλα σε έναν από τους κίονες και ατένιζε τη μητέρα της, αμήχανα.

Η Νιρκένα την πλησίασε, και αγκαλιάστηκαν σφιχτά.

«Θα εκδικηθούμε γι'αυτό, μητέρα,» ψιθύρισε, έντονα, η Μιάνη στ'αφτί της. «Θα εκδικηθούμε!»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Νιρκένα, «πολύ σύντομα, και πολύ σκληρά...»

Κεφάλαιο 18

Μυστικά

Ο Νόρβορ είχε πάει στα βασιλικά διαμερίσματα, μαζί με τη μητέρα του και τον αδελφό του, Δάτιμιν, αλλά η Αρχόντισσα Ρικέλθη δεν τους είχε ακολουθήσει, παρά είχε ζητήσει από τον Νεκρομέμονα να έρθει στο δωμάτιό της στον Πύργο των Ξένων. Εκεί, έριξε το δρακοκέφαλο μπαστούνι της επάνω στο κρεβάτι, γέμισε ένα ποτήρι με νερό από την κρυστάλλινη καράφα στο τραπέζι (όπου υπήρχαν, επίσης, χειμερινά φρούτα, ζάχαρη, και γιαούρτι· προφανώς, οι υπηρέτες είχαν ετοιμάσει τα πάντα μόλις έμαθαν ότι η Αρχόντισσα επέστρεψε), και κάθισε σε μια ξύλινη καρέκλα, σταυρώνοντας τα πόδια στο γόνατο.

Ο δολοφόνος παρέμεινε όρθιος, με τα χέρια διπλωμένα εμπρός του.

«Κάθισε,» τον προέτρεψε η Ρικέλθη, πίνοντας μια γουλιά από το νερό της.

Ο Νεκρομέμων πήρε θέση αντίκρυ της. «Γιατί με έφερες εδώ, Αρχόντισσα Ρικέλθη;»

«Θέλω ν'ακούσω τη γνώμη σου σχετικά με το πώς πιστεύεις ότι πρέπει τώρα να κινηθούμε. Όσον αφορά τους προδότες, πάντα, και την εύρεσή τους εντός της πόλης.»

«Γνωρίζεις τις ανακαλύψεις μου εκείνο το βράδυ, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Νεκρομέμων. «Δεν έχω κάτι επιπλέον να προσθέσω. Είμαι δολοφόνος, όχι κατάσκοπος, όπως έχω ξαναπεί. Εκτελώ.»

«Σχεδιάζεις, όμως, προτού εκτελέσεις.»

«Μόνο ό,τι είναι απαραίτητο για τη δουλειά μου. Πες μου ποιον θέλεις να σκοτώσω και θα τον έχεις νεκρό.»

Από το νου της Ρικέλθης πέρασε αμέσως η Φερνάλβιν. Τι ειρωνεία που θα ήταν, να έστελνε τον Νεκρομέμονα να τη σκοτώσει –τον άνθρωπο που η Έπαρχος είχε, πριν από ένα μήνα, στείλει εναντίον εκείνης! Αλλά τώρα δεν ήταν η ώρα για τέτοια...

«Δεν έχω κανέναν στο μυαλό μου. Πρέπει, όμως, να βρούμε τους συνωμότες και τους κατασκόπους τους μέσα στη Νουάλβορ. Την

προηγούμενη φορά, μου μίλησες για ένα μέρος στη Δυτική Περιφέρεια. Θυμάσαι το δρόμο για εκεί;»

«Δεν ξεχνάω τόσο εύκολα.»

«Κατά πάσα πιθανότητα, πρόκειται για άντρο των κατασκόπων των συνωμοτών,» είπε η Ρικέλθη. Και ήπια μια γουλιά νερό, σκεπτική. Αν έπαιρνε μερικούς στρατιώτες και πήγαινε στη Δυτική Περιφέρεια, για να τους συλλάβει, τότε, μάλλον, δε θα τους έβρισκε εκεί. Θα είχαν φύγει πολύ προτού οι μαχητές ζυγώσουν, γιατί, αναμφίβολα, θα παρακολουθούσαν τα λημέρια τους, όπως κάνουν όλα τα ρεμάλια αυτής της περιοχής της Νουάλβορ, και θα αντιλαμβάνονταν τους εχθρούς να έρχονται. *Επομένως, πρέπει να ζυγώσουμε διακριτικότερα...*

Αναρωτήθηκε τι να είχαν μάθει οι κατάσκοποι του Βασιληά. Είχαν ερευνήσει το θέμα, όσο εκείνη και οι υπόλοιποι έλειπαν; Ποιος θα ήξερε; Ποιος έλεγχε τους κατασκόπους του Άργκελ, πέρα από τον Άργκελ τον ίδιο, που ήταν τώρα νεκρός;

Η Πριγκίπισσα Νιρκένα κατέβηκε στις κρύπτες του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων. Τα βήματά της αντηχούσαν επάνω στις πέτρινες σκάλες, η σκιά της επιμηκυνόταν από το φως των δαυλών. Τα μάτια των φρουρών έμοιαζαν να μην την κοιτάζουν· οι εκφράσεις τους ήταν στωικές, πειθαρχημένες. Βασιλικοί νεκροφύλακες ονομάζονταν αυτοί που επιλέγονταν για τη συγκεκριμένη δουλειά, και υποτίθεται πως ήταν τιμή τους να φρουρούν τη βασιλική σορό πριν από την κηδεία, μα η Νιρκένα ήταν βέβαιη πως κανένας δεν το απολάμβανε. Οι κρύπτες ήταν ένα υγρό και σκοτεινό μέρος, που τώρα διέθετε και μια αποπνιχτική οσμή, από τα φάρμακα με τα οποία οι ιερείς είχαν ποτίσει το νεκρό σώμα του Άργκελ, για ν'αποτρέψουν, όσο το δυνατόν περισσότερο, την αποσύνθεση. Αν και, μάλλον, δε θα γινόταν ανοιχτή κηδεία, γιατί, μέχρι να συγκεντρωθούν όλοι οι ευγενείς του Βασιλείου, το πρόσωπο του αδελφού της θα είχε αλλοιωθεί τόσο, ώστε να είναι αποκρουστικό.

Όταν βρέθηκε στον θάλαμο με το νεκροκρέβατο του Βασιληά, διέταξε να περάσει στο κατώφλι. Το δωμάτιο είχε ημικυκλικό σχήμα και φωτιζόταν από ψηλές δάδες, ανάμεσα από τις οποίες στέκονταν

νεκροφύλακες. Τα αντιαποσυνθετικά των ιερέων καθιστούσαν την αναπνοή δύσκολη· η Νιρκένα απορούσε πώς άντεχαν οι στρατιώτες εδώ μέσα και δε λιποθυμούσαν.

Ατσάλωσε τον εαυτό της και πέρασε το κατώφλι του θαλάμου. *Εί-
ναι νεκρός. Πρέπει να το συνηθίσω.* Αλλά το έβρισκε τόσο δύσκολο,
τόσο δύσκολο... Βάδισε ως το νεκροκρέβατό του και κοίταξε την όψη
του. Οι ιερείς τού είχαν φορέσει από τώρα το Προσωπείο των Βασι-
λέων: μια χρυσή μάσκα χωρίς έκφραση, που στο κούτελό της είχε το
σύμβολο του Βάνραλ, τον Αργυρό Ήλιο, ένα κομμάτι ασήμι συνενω-
μένο με το χρυσάφι.

Τα χέρια της Νιρκένα πλησίασαν το προσωπείο, τρεμάμενα, και το
άγγιξαν. Ήταν έτοιμη να το τραβήξει, αλλά σταμάτησε τον εαυτό
της. *Γιατί;* σκέφτηκε. *Γιατί θέλω να τον δω; Θα είναι σαν να τον
βλέπω για μια τελευταία φορά; Όχι, δε θα είναι ο Άργκελ μου, θα
είναι μια αλλοιωμένη του μορφή.* Απομάκρυνε τα χέρια της.

Έκλεισε τα μάτια και άφησε τα δάκρυά της να τρέξουν.

*Τόσο ξαφνικά... και σε μια τόσο αταίριαστη εποχή... Οι προδότες –
όχι ο πόλεμος– τον σκότωσαν.*

Βήματα ήρθαν στ'αφτιά της. Κάποιος κατέβαινε. Και ακουγόταν να
πηγαίνει σπαστά, σαν να δυσκολευόταν. Η Νιρκένα σκούπισε τα
δάκρυά της μ'ένα μαντήλι και στράφηκε. Πρώτα, είδε μια σκιά να
ζυγώνει και, ύστερα, ο Νόρβορ φάνηκε στην είσοδο του θαλάμου. Τα
μάτια του την ατένισαν λες και περίμενε να τη βρει εδώ. *Με έψαχνε;*

Πλησίασε, στηριζόμενος στο δεκανίκι του. «Θεία,» είπε. «Πώς εί-
σαι;»

«Πολύ θλιμμένη,» αποκρίθηκε, χαμηλόφωνα, η Νιρκένα. «Ο πατέ-
ρας σου ήταν περισσότερο από αδελφός για μένα Νόρβορ. Από μι-
κροί, ήμασταν πολύ κοντά...» Δάγκωσε το κάτω της χείλος. Είχε πα-
ρασυρθεί. *Δεν υπάρχει λόγος να βάλω το γιο του σε επιβλαβείς υπο-
ψίες.* «Όλα μας τα σχέδια μαζί τα κάναμε, Νόρβορ. Ήμασταν σαν
ένα. Το έχεις αισθανθεί αυτό με κάποιον;»

Ο Νόρβορ κούνησε το κεφάλι. «Όχι.» Του έκανε εντύπωση ο τρό-
πος που μιλούσε η θεία του. Ποτέ ξανά δεν την είχε ακούσει να μιλά
έτσι. Ακουγόταν τόσο πολύ τραυματισμένη: *βαθιά* τραυματισμένη:
πραγματικά τραυματισμένη. Περισσότερο από τη μητέρα του, θα
τολμούσε να υποθέσει. Η Βασίλισσα Ακάρθα έκλαιγε και φώναζε και

χτυπιόταν, αλλά... δεν ήταν το ίδιο. Τώρα που κοίταζε την Πριγκίπισσα Νιρκένα, ο Νόρβορ παρατηρούσε ότι ο θρήνος της μητέρας του ήταν από το ξάφνιασμα, κάτι που, με τον καιρό, πιθανότατα θα περνούσε, θα ξεχνιόταν· ενώ, ο θρήνος της θείας του ήταν κάτι που θα έμενε μαζί της για πάντα. Πάντα θα θρηνούσε για τον χαμό του αδελφού της. Ήταν παράξενη αυτή η εντύπωση που είχε ο Νόρβορ, πολύ, πολύ παράξενη, όφειλε να παραδεχτεί, μα νόμιζε πως δεν έκανε λάθος. Έγλειψε τα χείλη του και πρόσθεσε: «Με τη Λιόλα ποτέ δεν ήμασταν τόσο κοντά...» Χαμογέλασε αδύναμα. «Για την ακρίβεια, πάντοτε τσακωνόμασταν. Όχι πως δεν την αγαπώ, θεία.»

«Καταλαβαίνω,» ψιθύρισε η Νιρκένα.

«Θεία... Ο πατέρας, λίγο πριν πεθάνει, μου είπε κάποια πράγματα... Είπε πως ευχόταν να μου είχε μιλήσει περισσότερο, και... μου ζήτησε να προστατέψω τη Λιόλα που θα κληρονομήσει το θρόνο, και επίσης, να μιλήσω μαζί σου. Μου είπε ότι εσύ θα με ενημερώσεις για τα πάντα.»

«Ήσουν κοντά του, καθώς πέθαινε;»

Ο Νόρβορ ένευσε σιωπηλά. «Δυστυχώς, όμως, δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για να τον σώσω. Το χτύπημα του Μόρντεναρ ήταν θανάσιμο.»

Η Νιρκένα ξεροκατάπιε. «Πάμε στα διαμερίσματά μου, Νόρβορ.»

«Τι σκέφτεσαι, Αρχόντισσα Ρικέλθη;»

Η Ρικέλθη ακούμπησε το ποτήρι της στο τραπέζι και έκοψε ένα μήλο. «Δε σου έχει τύχει ποτέ να θέλεις τη γνώμη ενός ανθρώπου που, επί του παρόντος, δε βρίσκεται κοντά σου;»

«Όχι.»

Η Ρικέλθη δεν τον πίστευε· και εκείνη θα ήθελε να ρωτήσει τώρα τον Έζβαρ μερικά πράγματα, όμως αυτός είχε αποφασίσει να επιστρέψει στο Δημέρι του στο Δρακοδάσος. Ανέκαθεν ήταν περιέργος.

«Τον νεκρενοικημένο τον αισθάνεσαι ακόμα;»

«Τον αισθάνθηκα επειδή ήταν κοντά.»

«Αλλά τώρα δεν είναι;»

«Μάλλον όχι.»

«Αν βρισκόταν μέσα στο παλάτι, θα μπορούσες να τον καταλάβεις;» ρώτησε η Ρικέλθη.

«Όχι αμέσως. Θα έπρεπε να χρησιμοποιήσω τις δυνάμεις του νεκραδελφού μου.»

«Μπορείς να το κάνεις; Έχω την υποψία ότι ίσως ο Νουτκάλι να είναι ο εργοδότης του συγκεκριμένου δολοφόνου.»

Ο Νεκρομέμωνν έκλεισε τα μάτια και φάνηκε να βρίσκεται σε αυτοσυγκέντρωση.

Η Ρικέλθη τον περίμενε, τρώγοντας το μήλο της.

Ο Νεκρομέμωνν άνοιξε τα μάτια. «Δεν είναι στο παλάτι.»

«Πρέπει να τον βρούμε,» είπε η Ρικέλθη, «και να μάθουμε τι κάνει στη Νουάλβορ.»

«Πιθανώς να έχει αναλάβει κάποια εκτέλεση εδώ.»

«Ποιου, όμως; Αν είναι του Νουτκάλι—»

«Δεν το ξέρουμε αυτό, Αρχόντισσα Ρικέλθη.»

«Γιαυτό λέω ότι πρέπει να μάθουμε. Διαφωνείς; Πιστεύω ότι ο Φανλαγκόθ θα ήθελε να ερευνήσεις το ζήτημα.»

«Τότε, γιατί δε μου το ζητά ο ίδιος; Η παρουσία του είναι ισχυρή μέσα μου.»

Η Ρικέλθη συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς μ'αυτό;»

«Ο Φανλαγκόθ έχει πλάσει το σώμα μου· είναι ο θεός μου.»

«Μπορείς να έρθεις σε επαφή μαζί του, λοιπόν; Μπορείς να τον καλέσεις, για να του μιλήσουμε;»

«Όχι.»

«Από πότε έχει να επικοινωνήσει μαζί σου;»

«Από τότε που έχει να επικοινωνήσει και μ'εσάς.» Ο Νεκρομέμωνν κοίταξε το κενό.

«Όπως και να έχει,» είπε η Ρικέλθη, «αν δεν ήθελε να κάνεις αυτό που σου ζητάω, αν ήθελε να κάνεις κάτι άλλο, τότε θα σου μιλούσε, δε νομίζεις;»

Ο Νεκρομέμωνν δεν αποκρίθηκε· εξακολουθούσε να έχει αυτό το απόμακρο βλέμμα.

«Με ακούς;»

«Δεν είμαι κουφός, Αρχόντισσα Ρικέλθη.»

«Θα βρεις τον νεκρενοικημένο;»

«Θα προσπαθήσω. Αλλά, αν δω ότι δεν έχει σχέση μ'εμάς, δε θ'ανακατευτώ στις δουλειές του, όπως κι εκείνος δε θ'ανακατευόταν στις δικές μου.»

«Κατανοητό,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη. «Δε σου ζήτησα κάτι τέτοιον.»

Ο Νεκρομένων σηκώθηκε από τη θέση του.

«Θ'αρχίσεις από τώρα;»

«Υπάρχει κάτι καλύτερο να κάνω;»

Η Νιρκένα άνοιξε την εξώθυρα των διαμερισμάτων της, και βρήκε μέσα τη Μιάνη να την περιμένει, καθισμένη στο τραπέζι, το οποίο ήταν στρωμένο με πρωινό.

Ο Νόρβωρ ακολούθησε τη θεία του στο εσωτερικό του δωματίου, κλείνοντας την πόρτα.

«Πώς χτύπησες;» τον ρώτησε η Μιάνη, κοιτάζοντας το πόδι του και το δεκανίκι.

«Ο Μόρντεναρ σκότωσε το άλογό μου, και έπεσα,» εξήγησε ο Νόρβωρ, καθίζοντας σε μία πολυθρόνα κοντά στο αναμμένο τζάκι.

«Μιάνη, θα μπορούσες να μας αφήσεις;» είπε η Νιρκένα.

Εκείνη της έριξε ένα απορημένο βλέμμα και, μετά, έστρεψε τη ματιά της πάλι στον Νόρβωρ. Παρατηρώντας πως κανένας από τους δύο δεν ήταν πρόθυμος να της εξηγήσει τίποτα περισσότερο, σηκώθηκε από την καρέκλα της και είπε: «Κανένα πρόβλημα, μητέρα,» φεύγοντας.

Η Νιρκένα κάθισε στη θέση όπου καθόταν η κόρη της και παραμέρισε μια τούφα μαύρων μαλλιών από το μέτωπό της. «Καλά έκανε ο πατέρας σου και σε συμβούλεψε να έρθεις να μου μιλήσεις, Νόρβωρ,» είπε. «Είχαμε κάνει πολλά σχέδια, εκείνος κι εγώ. Και θα σου πρότεινα κι η ίδια να έρχεσαι να με βρίσκεις, όποτε κάτι σε απασχολεί. Μπορείς να με θεωρείς ό,τι θεωρούσες τον Άργκελ... μπορείς να με θεωρείς μητέρα σου.»

Ο Νόρβωρ ζεστάθηκε από τα λόγια της. Ένευσε, μην ξέροντας τι να πει. Και ρώτησε: «Τι είναι, όμως, αυτά που θα έπρεπε να μάθω; Συμβαίνει κάτι το τόσο...;» Πώς ακριβώς να το όριζε; Τρομερό; Συνταρακτικό;

«Όχι,» τον διαβεβαίωσε η Νιρκένα. «Ή, μάλλον, ναι. Περίπου.»

«Τι εννοείς, θεία;» Τώρα, τα λόγια της τον είχαν μπερδέψει περισσότερο από ό,τι ήταν ήδη μπερδεμένος.

Η Νιρκένα ατένισε για μερικές στιγμές τον γιο του Άργκελ, καθώς ήταν καθισμένος δίπλα από τις φλόγες του τζακιού, και αναρωτήθηκε: *Θα ήθελε ο αδελφός μου να του πω τα πάντα; Κάποια πράγματα ήταν μόνο για μας τους δύο –για εμάς και τον Ήλμον.* Τώρα, όμως, που ο Άργκελ ήταν νεκρός, τι θα γινόταν έτσι και συνέβαινε κάτι σ'εκείνη; Δε θα έμενε κανείς στη Νουάλβορ που να ξέρει... *Αλλά είναι ο Νόρβορ το κατάλληλο άτομο, για να του τα εκμυστηρευτώ;*

Ας αρχίσουμε από αυτά που ο Άργκελ θα ήθελε σίγουρα να του αποκαλύψω. «Άκουσε,» του είπε. «Είμαι σχεδόν βέβαιη πως ο ένας από τους συνωμότες –ο ένας από τους ανθρώπους που είχαν χρηματοδοτήσει τον Μόρντεναρ– είναι ο σύζυγός μου, Κάβμαρ.»

Και το λέει έτσι απλά! εξεπλάγη ο Νόρβορ. Η θεία του είχε μόλις κατηγορήσει τον Έπαρχο της Νέλβορ για εσχάτη προδοσία! και έμοιαζε να το αναφέρει σαν κάτι δεδομένο ή και αναμενόμενο. «Πώς το ξέρεις;»

«Ας πούμε ότι ποτέ δεν συμπαθούσε τον πατέρα σου και πάντοτε ήθελε να καθίσει στον Θρόνο του Νόρβηλ.»

«Δεν το είχα αντιληφθεί...» Και, *πραγματικά*, δεν το είχε αντιληφθεί. Όσες φορές είχε δει τον Έπαρχο Κάβμαρ, του είχε φανεί λιγάκι ψυχρός άνθρωπος και τυπικός, μα όχι τόσο διαβολικός, τόσο μηχανορράφος. Κι επιπλέον, δεν τον είχε παρατηρήσει να κοιτάζει τον πατέρα του με μίσος. Προφανώς, η εμφάνισή του έκρυβε καλά τη μαύρη του ψυχή... Πώς άντεχε η θεία Νιρκένα να είναι παντρεμένη μαζί του, γνωρίζοντάς τα όλα τούτα;

Η Πριγκίπισσα μειδίασε λεπτά. «Είσαι ακόμα νέος, Νόρβορ, και όχι τόσο παρατηρητικός όσο θα έπρεπε. Θα πρέπει να βελτιωθείς, όσο θα άρχεις εδώ ως Αντιβασιλέας.»

Ναι, είναι κι αυτό. Η Λιόλα ακόμα δεν έχει παρουσιαστεί. «Θα προσπαθήσω, θεία. Πες μου, όμως: Αφού ξέρεις ότι ο Έπαρχος Κάβμαρ είναι τέτοιος άνθρωπος....»

Η Νιρκένα ύψωσε ένα φρύδι. «Πώς δεν τον έχουμε συλλάβει ακόμα;»

«Όχι, δεν εννοούσα αυτό,» κούνησε το κεφάλι ο Νόρβορ.

«Πώς δεν τον έχουμε δολοφονήσει;»

Πόσο απλά μιλούσε για τη δολοφονία του συζύγου της! «Πώς μπορείς και είσαι παντρεμένη μαζί του, θεία; Γνωρίζοντας ότι θέλει το κακό μας, γνωρίζοντας ότι θα χαρεί όταν μάθει για το θάνατο του πατέρα μου, γνωρίζοντας ότι μπορεί να σκοτώσει ακόμα και σένα οποιαδήποτε στιγμή, πώς μπορείς;»

«Αν δεν τον είχα παντρευτεί, θα είχαμε πιθανώς χειρότερα προβλήματα. Δεν παντρεύεσαι πάντα όποιον επιθυμείς, Νόρβωρ, όταν έχεις ένα βασίλειο να διοικήσεις. Υπάρχουν αντίπαλες δυνάμεις στη Νέλβωρ, τις οποίες πρέπει να κρατάμε σε μια ισορροπία. Και ο Κάβμαρ δεν είναι τόσο δυσάρεστη συντροφιά όσο ίσως να φαντάζεσαι· κι ο ίδιος είπες πως δεν είχες καταλάβει τίποτα γι' αυτόν.»

«Ναι, μα εσύ... *ήξερες*, θεία!» επέμεινε εκείνος.

«Τούτο δεν αλλάζει τίποτα,» είπε η Νιρκένα· και σκέφτηκε: *Έχεις ακόμα πολλά να μάθεις, αγαπητέ ανιψιέ. Σίγουρα, θα χρειαστείς βοήθεια. Κι αφού ο Άργκελ δε θα βρίσκεται εδώ για να σε βοηθήσει, εγώ θα πρέπει να είμαι στο πλευρό σου...*

«Τέλος πάντων,» αποκρίθηκε ο Νόρβωρ, αντιλαμβανόμενος ότι γινόταν αγενής με τούτη την κουβέντα και καλύτερα να τη σταματούσε τώρα, προτού εξόργιζε τη θεία του. «Μόνο αυτό είναι; Ο πατέρας μου έδωσε την εντύπωση πως ήταν κάτι περισσότερο... πολλά περισσότερα, για την ακρίβεια.»

Και είναι πολλά περισσότερα, σκέφτηκε η Νιρκένα, τα οποία, όμως, δεν είναι επί του παρόντος. Έκανε λάθος που σου μίλησε έτσι, εκείνη την ώρα. «Νόρβωρ... όταν οι άνθρωποι βρίσκονται στις τελευταίες τους στιγμές, καταλαβαίνεις... αισθάνονται πιο ανήσυχοι απ' ό,τι συνήθως· πιο ανήσυχοι γι' αυτούς που αφήνουν πίσω, μόνους.»

«Το καταλαβαίνω αυτό, θεία,» αποκρίθηκε ο Πρίγκιπας.

«Πάντως, μην υποτιμάς την απειλή του συζύγου μου—»

«Ο πατέρας μου ζήτησε να προσέχω τη Λιόλα.»

Η Νιρκένα κατένευσε. «Ακριβώς. Σ' το ζήτησε διότι γνώριζε πως ο Κάβμαρ θα προσπαθήσει να τη σκοτώσει κι εκείνη.»

«Αφού τόσο καιρό τα ξέρατε όλα αυτά —αφού ξέρατε τι προδότης είναι ο Έπαρχος της Νέλβωρ—, γιατί δε μας είχατε προειδοποιήσει;» απαίτησε ο Νόρβωρ. «Έχω την εντύπωση πως ούτε στη μητέρα μου δεν έχετε πει τίποτα!»

«Έχεις δίκιο.»

«Γιατί;»

«Γιατί δεν υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία εναντίον του Κάβμαρ· γιατί δε θέλαμε να βάλουμε τους πάντες σε ανησυχία· γιατί δε θέλαμε, βάζοντας τους πάντες σε ανησυχία, να κάνουμε τον σύζυγό μου να ισχυροποιήσει τις άμυνές του και να γίνει προσεκτικότερος· γιατί, αν διέρρεε το γεγονός ότι τον θεωρούσαμε εχθρό, υπάρχουν δυνάμεις που πιθανώς να στρέφονταν ανοιχτά εναντίον μας, υποστηρίζοντας πως λασπολογούμε έναν ευυπόληπτο άρχοντα του Νόρβηλ· και γιατί επιθυμούσαμε να κρατήσουμε μια γενικότερη ισορροπία μέσα στο Βασίλειο και όχι να προκαλέσουμε αναταραχές. Και θα σου ζητούσα να κάνεις κι εσύ το ίδιο, Νόρβορ. Μόνο εσύ κι εγώ θα γνωρίζουμε αυτά που σου είπα· θα είναι το μυστικό μας, σύμφωνα;»

Ο Νόρβορ ένευσε, νιώθοντας πως δε θα είχε μεγάλο νόημα να διαφωνήσει. «Μας αφήσατε αφύλαχτους, όμως...» είπε.

«Κάνεις λάθος· σας προστατεύαμε—»

«Γιαυτό ο Μόρντεναρ επιτέθηκε στην Έριγκ;» τη διέκοψε ο Νόρβορ. «Επειδή μας *προστατεύατε*;» Είχε χάσει την ψυχραιμία του, και το μετάνιωσε αμέσως, αλλά δεν μπορούσε να πάρει τα λόγια του πίσω.

«Δεν είχαμε σκεφτεί ότι ο Κάβμαρ θα τον χρησιμοποιούσε. Και ο σύζυγός μου κάλυψε καλά τα ίχνη του· οι κατάσκοποί μας δεν εντόπισαν τις ύποπτες κινήσεις.»

«Τους υπόλοιπους συνωμότες τούς είχαν εντοπίσει;»

«Όχι.»

«Τότε, θεία, ή το κατασκοπευτικό σας δίκτυο είναι τελείως άχρηστο, ή η αντικατασκοπία των εχθρών σας είναι σαφώς ανώτερη, ή οι δικοί σας κατάσκοποι δωροδοκούνται,» είπε ο Νόρβορ.

«Το τελευταίο είναι πιθανό,» αναστέναξε η Νιρκένα. Γέμισε ένα φλιτζάνι με τσάι, έριξε λίγο λεμόνι μέσα, και ήπιε μια μικρή γουλιά. *Ναι, είναι πολύ πιθανό...* Οι κατάσκοποί τους είχαν αρχίσει να ερευνούν από τότε που ήρθαν τα νέα για την προδοσία του Μόρντεναρ και από τότε που η Αρχόντισσα Ρικέλθη εντόπισε τον Άρχοντα Τάνιρ ε Έλβρεθ, αλλά οι έρευνες δεν είχαν ακόμα ευοδώσει. Η Νιρκένα δεν είχε λάβει καμία χρήσιμη πληροφορία. *Είναι, άραγε, τόσο σπασμένο το δίκτυό μας;*

«Και τι θα κάνεις γι' αυτό;» ρώτησε ο Νόρβορ. «Δεν μπορείς να το αγνοήσεις!»

«Μην ανησυχείς, ανιψιέ· δεν το αγνοώ καθόλου. Ούτε ο πατέρας σου το είχε αγνοήσει. Όμως τα πράγματα είναι άσχημα.»

«Γιαυτό έμοιαζε ν' ανησυχεί τόσο για τη Λιόλα...» μουρμούρισε ο Νόρβορ, περισσότερο στον εαυτό του.

«Δεν είναι μόνο η Λιόλα που βρίσκεται σε κίνδυνο,» τον προειδοποίησε η Νιρκένα. «Κι εσύ βρίσκεσαι σε κίνδυνο, εξίσου, καθώς και ο Δάτμιν. Και ακόμα κι η κόρη μου.»

«Θα σκοτώσει ο Κάβμαρ το ίδιο του το παιδί;»

Υποπτεύεται πως δεν είναι δικό του παιδί... «Θα εκπλαγείς με το πόσο αδίστακτος μπορεί να φανεί ο σύζυγός μου, Νόρβορ.»

«Έχω ήδη εκπλαγεί, θεία...» δήλωσε ο Πρίγκιπας.

Η Νιρκένα ήπια τσάι, αμίλητα. *Πρέπει να συζητήσω και με τη Ρικέλη, σύντομα, συλλογίστηκε. Ίσως, τελικά, να μπορεί να με βοηθήσει περισσότερο απ' όσο νόμιζα. Και ο Νεκρομέμων, επίσης. Αυτός ο δολοφόνος είναι ό,τι χρειαζόμασταν σ' ετούτες τις δύσκολες ώρες. Ο Φανλαγκόθ δε λάθεψε που τον επανέφερε στη ζωή.*

Ο Νόρβορ σηκώθηκε από την πολυθρόνα, στηριζόμενος στο δεκανίκι του. «Πηγαίνω να δω τι κάνει η μητέρα,» είπε, και πρόσθεσε νοερά: *Και να χωνέρω τα όσα έμαθα από σένα, θεία.* «Θα τα ξαναπούμε.»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε η Νιρκένα. «Θα πρέπει να τα λέμε, συχνά-πυκνά, Νόρβορ. Και να θυμάσαι πως ό,τι συζητάμε είναι μόνο για μας τους δύο.»

«Όπως επιθυμείς, θεία.»

Όταν ο ανιψιός της έφυγε από το δωμάτιο, η Νιρκένα ήπια μία ακόμα γουλιά τσάι και άφησε το φλιτζάνι στο πιατάκι, μ' ένα αδύναμο κλικ. Ο μικρός τα είχε χαμένα· δεν ήταν έτοιμος για όλ' αυτά. Και, όταν ερχόταν η Λιόλα, θα έπρεπε κι εκείνη να τα μάθει... και ένα μυστικό που το μαθαίνουν ολοένα και περισσότεροι παύει πλέον να είναι μυστικό. Αυτό η Νιρκένα το γνώριζε πολύ καλά. Ποια ήταν η εναλλακτική, όμως; Να μην πει τίποτα στη Λιόλα;

Αλλά δε θα είναι παράδοξο, να ξέρει ο αδελφός της και να μην ξέρει εκείνη, η ίδια η Βασίλισσα του Νόρβηλ;

Προβλήματα.

«Πριγκίπισσα Νιρκένα. Λυπάμαι πολύ για το χαμό του αδελφού σου.»

Η Νιρκένα στράφηκε, τρομαγμένη, και είδε πως οι φλόγες είχαν σχηματίσει ένα *παράθυρο*, μέσα στο οποίο βρισκόταν η μορφή του Φανλαγκόθ, καθισμένη στον ξύλινο θρόνο, όπως και την προηγούμενη φορά. Στο δεξί χέρι του μαυρόδερμου Ράζερ ήταν το λευκό σκήπτρο με τον λίθο στην άκρη, ο οποίος ονομαζόταν Μάτι του Κυκλώνα και είχε, κάποτε, παγιδέψει τον Άρχοντα Ρόλμαρ.

«Μπορείς να τον επαναφέρεις, όπως τον Νεκρομέμονα;»

Ένα μειδίαμα χάραξε τα χείλη του Φανλαγκόθ. «Πάντοτε αυτή την ερώτηση κάνεις. Είναι αναπόφευκτο, εξάλλου.»

«Δεν καταλαβαίνω... Πότε-;»

«Δεν μπορώ να επαναφέρω τον αδελφό σου, δυστυχώς. Το πνεύμα του Νεκρομέμονος ήταν παγιδευμένο στην αίθουσα του θρόνου, λόγω της ουρανολίθινης ισχύος που είχε εξαπολυθεί εκεί. Το πνεύμα του Βασιλιά Άργκελ έχει προ πολλού αποχωρήσει.»

«Γιατί με επισκέφτηκες, λοιπόν; Έχω την εντύπωση πως δε βρίσκεσαι εδώ μόνο για να με συλλυπηθείς. Τι έχεις να μου προσφέρεις; Κάποια πληροφορία για τους συνωμότες;»

«Θα ήθελες να μάθεις ποιοι είναι οι κύριοί σου αντίπαλοι; Ή, μήπως, ήδη γνωρίζεις;»

«Μαντεύω. Αλλά διαβεβαίωσέ με,» ζήτησε η Νιρκένα.

«Ο σύζυγός σου, Κάβμαρ· ο Έπαρχος Μόλραν, της Σέλριγκ· και η Έπαρχος Λαθέμη, της Βένεριγκ.»

«Η Έπαρχος Λαθέμη... Να και κάτι για το οποίο δεν ήμουν καθόλου βέβαιη.»

«Δεν την είχες υποψιαστεί;»

«Πολύ γενικές υποψίες.»

«Θέλω ένα αντάλλαγμα για τις υπηρεσίες μου, Πριγκίπισσα Νιρκένα,» δήλωσε ο Φανλαγκόθ.

Εκείνη στένεψε τα μάτια της. «Άλλη μια πολύ γενική υποψία που είχα.»

«Ο θάνατος του Βασιλιά Άργκελ δεν κόστισε μόνο σε σένα και στην οικογένειά σου· κόστισε και σε μένα: Έχασα τον βασικό μου υπηρέτη επί της Νότιας Βάλγκριθμωρ. Και ο Βάνμιρ βρίσκεται ακόμα μακριά. Χρειάζομαι, επομένως, έναν... αντικαταστάτη.»

«Για ν'αγγίξει τον Ουρανολίθινο Θρόνο, σε περίπτωση που τον χρειαστείς...»

«Και εγώ και εσείς. Ο αδελφός μου, Νουτκάλι, έχει εξαπολύσει τις δυνάμεις του εναντίον σας.»

«Η Αρχόντισσα Ρικέλθη είτε κάτι για τον Τάνιρ ε'Ελβρεθ...»

«Και να ήταν μονάχα αυτός...» γέλασε ο Φανλαγκόθ.

«Ποιος άλλος;... Ο *Κάβμαρ*;»

«Εύγε,» είπε ο Ράζλερ, μειδιώντας. «Αν και δεν ήταν πολύ δύσκολο να το φανταστείς, έτσι, Πριγκίπισσα Νιρκένα; Ο αδελφός μου έχει τα πλοκάμια του απλωμένα παντού. Πίσω από κάθε ύποπτη ενέργεια, κατά πάσα πιθανότητα, εκείνος κρύβεται –να το έχεις υπόψη σου, ακόμα κι αν δεν έχεις καμία ένδειξη για την παρουσία του.»

Τα λόγια του έκαναν ένα ρίγος να διαπεράσει τη Νιρκένα, απ'τον αυχένα ως το πέρας της ράχης. «Δε φαίνεται να έχω άλλη επιλογή απ'το να σε υπηρετήσω, Αυτοκράτορα Φανλαγκόθ,» είπε.

«Επιλογές ποτέ δεν παύεις να έχεις, Υψηλοτάτη· ωστόσο, ετούτη είναι, ομολογουμένως, η πιο συμφέρουσα.»

«Τι κάνει η ανιψιά μου, Φανλαγκόθ; Πώς είναι;»

«Υγιής, ψυχικά και σωματικά. Το ίδιο και ο Ρόλμαρ, ο Βάνμιρ, και η Ρικνάβαθ των Καρμώζ. Επιστρέφουν στο Νόρβηλ, όσο μιλάμε.»

«Πού βρίσκονται;»

«Νότια των Νήσων Λάβηθ, όπου βλέπω έναν κίνδυνο να τους ζυγώνει.»

«Τι κίνδυνο;»

«Τίποτα που να μη μπορούν ν'αντιμετωπίσουν, πιστεύω, αν και ο Νουτκάλι έχει άλλες ελπίδες, ανόητος καθώς είναι.» Γέλασε. «Σ'αφήνω τώρα, Πριγκίπισσα Νιρκένα. Σ'ευχαριστώ για τη συνεργασία σου.»

«Στάσου λίγο! Έχουμε πολλά να—»

«Αλλά καθόλου χρόνο.» Το «παράθυρο» έκλεισε, και οι φλόγες συνέχισαν το χορό τους επάνω στα ξύλα του τζακιού.

Κεφάλαιο 19

Ο Πολεμιστής του Μαύρου Φρουρίου και τα Αρπακτικά

Τίποτα το ασυνήθιστο δε φαινόταν να υπάρχει στους δρόμους της Νουάλβορ. Τίποτα που ο Νεκρομένων δε θα περίμενε να δει σε μια κοσμοπολίτικη πρωτεύουσα του αντίστοιχου μεγέθους. Άνθρωποι –όχι μόνο Ωθράγκος, αλλά κι από άλλες φυλές, πού και πού– πήγαιναν στις δουλειές τους, κάρα κυλούσαν επάνω στο πλακόστρωτο,πραματευτάδες διαλαλούσαν τιςπραμάτειες τους...

Ο Χέντραμ δεν εντόπιζε κανέναν νεκραδελφό, και ο Νεκρομένων υποπτευόταν ότι, κατά πάσα πιθανότητα, τυχαίος ήταν ο νεκρενοικημένος δολοφόνος που είχε εντοπίσει, πηγαίνοντας προς το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων. Από την άλλη, βέβαια, δεν ήταν κι *απόλυτα* σίγουρος, και η Αρχόντισσα Ρικέλθη έμοιαζε να έχει τις ανησυχίες της. Πίστευε ότι ο φονιάς ίσως να βρισκόταν στη δούλεψη του Νουτκάλι. Πράγμα το οποίο δεν αποκλειόταν, μα ο Νεκρομένων σκεφτόταν πως, αν ίσχυε κάτι τέτοιο, τότε θα τον είχε ειδοποιήσει ο Φανλαγκόθ...

...ο νέος μου εργοδότης, ο νέος μου δημιουργός...

Αισθανόταν περίεργα τον τελευταίο καιρό. Εκτιμούσε το γεγονός ότι ο Ράζερ τον είχε επαναφέρει στη ζωή, ελευθερώνοντάς τον από το αλλόκοτο μέρος όπου είχε παγιδευτεί από την ισχύ του ουρανόλιθου, μα δεν του άρεσε αυτή η δουλική κατάσταση στην οποία είχε βρεθεί. Μπορούσε να νιώσει το αποτύπωμα του Φανλαγκόθ επάνω σ'όλο το καινούργιο του σώμα. *Ανήκε* στον νέο του εργοδότη, και η υπηρεσία του σ'αυτόν ποτέ δε θα τελείωνε.

Παγιδευμένος ξανά, επομένως...

Μπορούσε να σπάσει ετούτα τα δεσμά; Υπήρχε τρόπος; Ο Νεκρομένων πολύ φοβόταν πως όχι. Κι επίσης, πολύ φοβόταν ότι είχε αρχίσει να μισεί τον Ράζερ, κι αυτό του το μίσος, μάλλον, εκείνος μπο-

ρούσε να το αντιληφθεί, εφόσον ήταν δημιουργός του. *Θα με αφανίσεις, αν νομίζει πως έχω γίνει επικίνδυνος γι' αυτόν;*

Αλλά... επικίνδυνος; Πώς μπορούσε να απειλήσει τον Φανλαγκόθ; Ήταν αδύνατον να δολοφονήσει έναν άνθρωπο ο οποίος προέβλεπε το μέλλον· δε θα κατάφερνε ποτέ να τον ζυγώσει για να του δώσει τη χαριστική βολή. *Και νιώθω το άγγιγμά του, συνεχώς, επάνω μου· ίσως να έχει τη δύναμη να με καταστρέψει με μια του σκέψη. Δε μπορεί ο δημιουργός σου να σε σκοτώσει όπως σε έπλασσε;*

Ίσως και όχι... Όταν κάποιος τεκνοποιεί, δεν μπορεί πάντα να σκοτώσει και το παιδί του, ειδικά αφότου αυτό έχει πλέον ενηλικιωθεί και φύγει απ' τη φροντίδα του... Αλλά, *ισχύει τούτο ανάμεσα σε μένα και τον Φανλαγκόθ, ή έχουμε μια τελείως διαφορετική σχέση; Μια σχέση δούλου και αφέντη;*

Ο Χέντραμ κάτι εντόπισε!

Ο Νεκρομένων σταμάτησε να βαδίζει. Τι ήταν;

Ένα πνεύμα, ένας νεκραδελφός, στ' αριστερά!

Ο Νεκρομένων –που τώρα πλέον είχε φτάσει στην αγορά της Νουάλβορ– στράφηκε, για να κοιτάξει. Κι ανάμεσα από δύο σκηνές αντίκρισε κάποιον να ξεπροβάλλει. Έναν άντρα, ντυμένο με μακριά, μαύρη ταξιδιωτική κάπα. Τα μαλλιά του είχαν ένα σκούρο-ξανθό χρώμα και ήταν κοντοκουρεμένα και σγουρά· το πρόσωπό του ήταν ξυρισμένο.

Νεκρονοικημένος! Ο ίδιος που είχε εντοπίσει ο Χέντραμ όταν ζύγωναν το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων.

Τώρα, αναμφίβολα, κι αυτός έχει εντοπίσει εμένα, παρατήρησε ο Νεκρομένων· *με κοιτάζει*. Το γαλανό βλέμμα του αγνώστου ήταν καρφωμένο επάνω του· ένα στραβό μειδίαμα χάραζε την όψη του. *Με ξέρει;*

Ο Νεκρομένων τον πλησίασε, με γρήγορα βήματα.

–Και τον είδε να φεύγει, περνώντας πάλι ανάμεσα από τις δύο σκηνές.

Τον οδηγούσε σε παγίδα;

Ο Χέντραμ ξεχύθηκε μπροστά από τον αφέντη του, για να ερευνήσει το μέρος πίσω από τις σκηνές. Βρήκε τον νεκρονοικημένο πάλι, μα κανέναν άλλο που να φαινόταν πως είχε στήσει ενέδρα. Κι ακόμα

κι ο ίδιος ο δολοφόνος δεν έμοιαζε να ετοιμάζεται για επίθεση· απομακρυνόταν, κατευθυνόμενος δυτικά, διασχίζοντας την αγορά.

Ο Νεκρομέμων τον ακολούθησε, περνώντας ανάμεσα από οικοδομήματα και σκηνές, σιωπηλός και γρήγορος σα σκιά. Το πράγμα γινόταν ολοένα και πιο παράξενο.

Γιατί να εμφανιστεί κοντά μου; Δεν μπορεί και τώρα να ήταν τυχαίο... Ίσως την πρώτη φορά, αλλά όχι τώρα, αποκλείεται.

Ο Χέντραμ εξακολουθούσε να εντοπίζει τον άλλο νεκραδελφό προς τα δυτικά, ενώ ο Νεκρομέμων ίσα που έβλεπε την κάπα του δολοφόνου.

Δεν καταλαβαίνω. Θέλει να με συναντήσει ή δε θέλει;

Δεν ήταν έτοιμος για κάτι τέτοιο. Η εκπαίδευσή του σχετιζόταν καθαρά με το πώς να βρίσκει τους στόχους του και να τους σκοτώνει, όχι πώς να αποκωδικοποιεί τις παράξενες συμπεριφορές των ομοειδών του. Το προφανές ήταν πως ο άγνωστος τον οδηγούσε σε παγίδα· ωστόσο, ο Χέντραμ δεν έβλεπε καμία ενέδρα νάναι στημένη...

Όμως η δεύτερη εμφάνιση του ξανθού νεκρενοικημένου ήταν ύποπτη. *Και πρέπει να μου απαντήσει σε κάποιες ερωτήσεις.*

Ο Νεκρομέμων επιτάχυνε το βήμα του.

Διέσχισαν την αγορά και μπήκαν στους δρόμους, στα δυτικά της. Ο άγνωστος εξακολουθούσε να προπορεύεται και να ξεγλιστρά. *(Πού με οδηγεί;)* Ο Χέντραμ ερευνούσε τα πάντα τριγύρω και, κυρίως, μπροστά, όσο πιο γρήγορα και αναλυτικά μπορούσε, μα τίποτα το περίεργο δεν έβρισκε.

Ίσως θα ήταν συνετό να πάψω να τον ακολουθώ, σκέφτηκε ο Νεκρομέμων· αλλά δεν έπαψε, γιατί κάθε του αίσθηση τού έλεγε πως δεν υπήρχε κρυμμένος κίνδυνος.

Ο άγνωστος νεκρενοικημένος μπήκε σ'ένα στενωρύμι, από το οποίο ερχόταν ο ήχος τρεχούμενου νερού και στο πέρας του φαινόταν να κυλά ο ποταμός Σάλερεκ. Ο Νεκρομέμων κοντοστάθηκε, κοιτάζοντας τη σκοτεινή φιγούρα να διασχίζει το σοκάκι και να βγαίνει στην όχθη, για να στρίψει και να χαθεί απ'το βλέμμα του, αλλά όχι κι απ'το βλέμμα του Χέντραμ. Ο νεκραδελφός έλεγε πως ο άντρας είχε σταματήσει πλάι στον ποταμό και περίμενε.

Ο Νεκρομέμων πέρασε μέσα από το σκοτεινό στενωρύμι και βγήκε κι εκείνος στην επικλινή όχθη, στο τέλος της οποίας περίμενε ο άλ-

λος νεκρενοικημένος, τυλιγμένος στη μαύρη του κάπα. Ο άγνωστος δεν έκανε καμία κίνηση, και δεν έμοιαζε να ετοιμάζεται να τραβήξει όπλα.

Ο Νεκρομέμων κατέβηκε, μέχρι που βρέθηκε κι εκείνος δίπλα στο τρεχούμενο νερό. Εδώ, το μέρος ήταν ερημικό και πλακόστρωτο δεν υπήρχε, παρά μονάχα άμμος, η οποία έτριζε κάτω από τις μπότες του δολοφόνου.

«Με έστειλαν να σε σκοτώσω. Είσαι έτοιμος να με αντιμετωπίσεις, πολεμιστή του Μαύρου Φρουρίου;» ρώτησε ο άγνωστος.

Παράξενη προσφώνηση... *Πολεμιστή του Μαύρου Φρουρίου*. Πού ήταν εκπαιδευμένος ο άντρας αντίκρυ του; Αλλού; όχι στο Μαύρο Φρούριο;

«Δε νομίζω να είμαι περισσότερο έτοιμος κάποια άλλη στιγμή,» αποκρίθηκε ο Νεκρομέμων.

Ο άγνωστος έλυσε την κάπα του, αφήνοντάς τη να πέσει στην άμμο. Ήταν ντυμένος με ελαφριά αρματωσιά, από πετσό και ορισμένα σιδερένια κομμάτια. Στο στήρνο του βρισκόταν μια προστατευτική πλάκα, με ένα γεράκι λαξευμένο επάνω, το οποίο είχε τις φτερούγες του ανοιγμένες και το κεφάλι υψωμένο (ο Νεκρομέμων δεν αναγνώριζε το σύμβολο). Στα πλευρά του ήταν θηκαρωμένα δύο ξίφη, τα οποία ξεθηκάρωσε, πάραυτα, και πήρε στάση μάχης.

Διαφορετικός... Διαφορετικό ντύσιμο, διαφορετικές κινήσεις. Όντως, δεν πρέπει νάναι εκπαιδευμένος στο Μαύρο Φρούριο.

Ο Νεκρομέμων έλυσε τη δική του κάπα και την άφησε να πέσει. Ξεθηκάρωσε κι εκείνος δύο σπαθιά και πήρε την προσωπική του πολεμική στάση –αυτή που είχε μάθει στο Μαύρο Φρούριο.

«Ποιος σ'έστειλε;» είπε στον αντίπαλό του.

«ΑΣυνήθιστη ερώτηση από έναν ομότεχνο,» αποκρίθηκε εκείνος. «Έχω ακούσει ότι ούτε κι εσείς δεν αποκαλύπτετε τους εργοδότες σας. Γιατί, λοιπόν, να τους αποκαλύπτουμε εμείς;» Επιτέθηκε, με τα ξίφη του να διαγράφουν επικίνδυνες τροχιές στον αέρα.

Ο Νεκρομέμων απέκρουσε τη μία λεπίδα και πετάχτηκε όπισθεν, για ν'αποφύγει την άλλη. Ήταν εύκολο. *Ή δεν βάζει τα δυνατά του ή είναι πολύ χειρότερος από εμένα, κι από κάθε άλλο νεκρενοικημένο που γνωρίζω...*

«Ποιοι είστε εσείς;» τον ρώτησε. «Δεν εκπαιδεύτηκες στο Μαύρο Φρούριο· αυτό είναι φανερό.»

Ο αντίπαλός του δεν απάντησε· επιτέθηκε ξανά. Οι λεπίδες τους γυάλιζαν κάτω από τον μεσημεριανό ήλιο, καθώς συγκρούονταν.

Άνοιγμα!

Ο Νεκρομέμωνων σπάθισε τον άγνωστο νεκρενοικημένο πίσω απ'τον μηρό, κάνοντάς τον να παραπατήσει. Και, καθώς ο αντίμαχός του έχασε την ισορροπία του, θα μπορούσε, άνετα, να τον είχε τρυπήσει στα πλευρά· μα δεν το έκανε. Ήθελε να μάθει τι ήταν αυτός ο άνθρωπος.

Ο ξανθομάλλης συσπειρώθηκε και τα μάτια του στένεψαν, αναγνωρίζοντας την ανωτερότητα του άντρα αντίκρυ του. Δεν μπορούσε να τον νικήσει.

Δεν το ήξερε αυτό από την αρχή; Η εκπαίδευσή του είναι, σίγουρα, κατώτερη από εκείνη που λαμβάνουμε στο Μαύρο Φρούριο· κανονικά, έπρεπε να το γνωρίζει ότι θα τον νικούσα σε ισότιμη μονομαχία...

Τρεις ακόμα νεκρενοικημένοι έρχονταν! Ο Χέντραμ έβλεπε τους νεκραδελφούς τους. Δε βρίσκονταν μακριά· βάδιζαν επάνω στην Κάτω Γέφυρα της Νουάλβορ.

Ο αντίπαλός του χίμησε. Τα ξίφη τους ξανασυγκρούστηκαν.

Γιαυτό μ'έφερε εδώ. Ήταν παγίδα τελικά. Αλλά, οι άλλοι βρίσκονταν πιο μακριά, για να μη μπορώ να τους εντοπίσω μέσω του Χέντραμ. Το μέρος, όμως, το είχαν συμφωνήσει.

Μα δε θα προλάβουν να με στριμώξουν!

Ο Νεκρομέμωνων πετάχτηκε πίσω, απέφυγε μια λεπίδα του εχθρού του, και τον σπάθισε. Εκείνος τινάχτηκε στο πλάι, για ν'αποφύγει την κόψη· ο δεξής του ώμος σχίστηκε κάθετα, και θα σχιζόταν και το στήθος του, μα το ξίφος του Νεκρομέμμονος συνάντησε τη μεταλλική πλάκα με το σύμβολο του γερακιού.

Είχε αστοχήσει τον αντίπαλό του! Αρχικά, πήγαινε για το λαιμό.

Οι τρεις δολοφόνοι έτρεχαν! –μια προειδοποίηση από τον Χέντραμ.

Κατάρες! Ο Νεκρομέμωνων αμφέβαλλε αν θα μπορούσε να τα βάλει με όλους τους.

Το ξίφος του ξανθού έσχισε τον αέρα, στοχεύοντας το κεφάλι του. Εκείνος έσκυψε, απέκρουσε το άλλο λεπίδι που πήγαινε για την κοι-

λιά του, και διαπέρασε το στομάχι του αντιπάλου του. Η αιχμή ξεπρόβαλλε, ολοπόρφυρη, από τη ράχη του άντρα.

Ούτε ένας νεκρενοικημένος δε μπορούσε να ζήσει ύστερα από ένα τέτοιο χτύπημα, όσο ισχυρός και νάταν ο νεκραδελφός του.

Ο Νεκρομέμων τράβηξε πίσω το σπαθί του, εκτινάσσοντας αίματα και σωματικά υγρά.

Ο Ξανθός δολοφόνος κατέρρευσε πάνω στην άμμο.

Ο Χέντραμ άκουσε το ουρλιαχτό του νεκραδελφού του, και γέλασε, υστερικά και νικηφόρα. Ένα γέλιο που ο Νεκρομέμων ήταν βέβαιος πως μονάχα στα δικά του αφτιά έφτανε... στα δικά του και στων—
!

Πού ήταν οι άλλοι τρεις νεκρενοικημένοι;

Ο Χέντραμ συνήλθε και τους αναζήτησε.

Πολύ κοντά!

Κατάρες! Ο Νεκρομέμων σπάνια αισθανόταν να βιάζεται, μα τώρα ήταν μία από αυτές τις φορές.

Στράφηκε στο στενωρύμι που τον είχε βγάλει εδώ— Μια σκοτεινή μορφή το διέσχιζε, τρέχοντας και ξεθηκαρώνοντας δύο μακριές λεπίδες.

Οι άλλοι δύο;

Ο ένας από τα δεξιά κι ο άλλος από τ'αριστερά —ο Χέντραμ.

Δεν υπήρχε τρόπος να τα βάλει και με τους τρεις και να νικήσει· ο Νεκρομέμων ήξερε πως, αν το επιχειρούσε, θα τον σκότωναν, τόσο εύκολα όσο εκείνος είχε σκοτώσει τον μοναχικό τους σύντροφο.

Κανονικά, οι νεκρενοικημένοι δεν ενεργούσαν έτσι, συντονισμένα, αλλά μοναχικά. Τι είδους ανορθόδοξη εκπαίδευση είχαν ετούτοι; Και πού την είχαν λάβει;

Ο Νεκρομέμων θηκάρωσε τα σπαθιά του και βούτηξε στον ποταμό, με μια ευέλικτη κίνηση. Ο Χέντραμ τον γέμισε με δύναμη, και τα χέρια και τα πόδια του χτύπησαν σαν μαστίγια το νερό, ωθώντας το σώμα του μπροστά και ακολουθώντας το ρεύμα.

Πίσω του, οι φονιάδες έφτασαν στην όχθη, έχοντας θηκαρώσει τα ξίφη τους και τραβήξει δύο μικρές βαλλίστρες ο καθένας.

Ο Νεκρομέμων βυθίστηκε, πάραυτα, κολυμπώντας υποβρυχίως. Βέλη τρύπησαν το νερό, μα κανένα δεν τον πέτυχε· και μετά, ήταν

πλέον βέβαιος πως είχε βρεθεί έξω από την εμβέλειά των κυνηγών του.

«Αρχόντισσά μου.» Ο υπηρέτης υποκλίθηκε. «Η Πριγκίπισσα Νιρκένα σάς προσκαλεί να πάρετε μεσημεριανό μαζί της, σε μία ώρα, στα διαμερίσματά της.»

Απρόσμενο τούτο, σκέφτηκε η Ρικέλθη. «Πολύ ευχαρίστως. Ενημέρωσε την Υψηλότητά της πως θα είμαι εκεί.»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου.» Μ'άλλη μια σύντομη υπόκλιση, ο υπηρέτης έφυγε.

Η Ρικέλθη, που είχε πριν από λίγο τελειώσει ένα ζεστό μπάνιο, πήγε και κάθισε στην καρέκλα του γραφείου, παίζοντας το κομπολόι της με τις κοκάλινες χάντρες. Δεν είχε κάτι καλύτερο να κάνει, για να περάσει η ώρα, έτσι περίμενε.

Τι να ήθελε η Πριγκίπισσα Νιρκένα από εκείνη; Μάλλον, την είχε εντυπωσιάσει το γεγονός ότι η Ρικέλθη είχε εντοπίσει τον Τάνιρ ε'Ελβρεθ, αλλά τι μπορεί να είχε να της πει; Ήθελε να της ζητήσει κάτι; Να ασχοληθεί περισσότερο με την υπόθεση, για παράδειγμα; (Πράγμα το οποίο η Αρχόντισσα, έτσι κι αλλιώς, σκόπευε να κάνει γιαυτό, άλλωστε, είχε κατεβεί στη Νουάλβορ.) Ή, να *πάψει* να ασχολείται με την υπόθεση και να την αφήσει στην Πριγκίπισσα;

Χμμ, αυτό το τελευταίο δεν της άρεσε καθόλου· γιατί, αν υπάκουγε την εντολή της Νιρκένα, θα σήμαινε πως είχε κάνει άδικα όλο το ταξίδι από την Έρικκ ως τη Νουάλβορ, και πως θα περίμενε εδώ, επίσης άδικα, μέχρι να γίνει η βασιλική κηδεία –δε θα είχε νόημα να επιστρέψει στην πόλη της, μόνο και μόνο για να ξανάρθει στην πρωτεύουσα, ύστερα από λίγες ημέρες!

Κι επιπλέον, έχω τρόπους να λύσω τη γλώσσα του Άρχοντα Τάνιρ, πράγμα το οποίο αμφιβάλλω αν μπορούν να υποστηρίξουν οι κατάσκοποι της Νιρκένα. Αυτοί ούτε καν τον είχαν εντοπίσει!

Δεν ήθελε, όμως, να τσακωθεί με την Πριγκίπισσα· δε θα την ωφελούσε σε τίποτα αυτό. Ωστόσο, θα προσπαθούσε να της αλλάξει γνώμη, σε περίπτωση που εκείνη της ζητούσε να *πάψει* να ασχολείται με την υπόθεση.

Αλλά γιατί να μου το ζητήσει τούτο; Θέλει να πετάξει ένα επιπλέον όπλο που της προσφέρεται;

Όταν πέρασε μισή ώρα, η Ρικέλθη άρχισε να καλλωπίζεται, χρησιμοποιώντας μια κρέμα που της είχε φτιάξει ο Έζβαρ.

Ο νους της πήγε στον Νεκρομέμοννα. Γιατί είχε αργήσει να επιστρέψει; Έφαχνε ακόμα για τον δολοφόνο; Ή κάτι άλλο –κάτι κακό– είχε συμβεί;

Και μόνο η παρουσία ενός καινούργιου νεκρενοικημένου ήταν αρκετή για να ταραξεί τη Ρικέλθη. Φυσικά, δεν ήταν βέβαιο πως είχε εκείνη ως στόχο, αλλά τι γινόταν αν τον είχε στείλει ο Νουτκάλι;

Γιατί δε μιλάς, Φανλαγκόθ; Γιατί δεν εξηγείς τι συμβαίνει;

Είχε την εντύπωση πως ο ελεεινός Ράζερ την είχε χρησιμοποιήσει, για να πάρει τα κομμάτια ουρανόλιθου, και, μετά, την είχε παραμερίσει αδιάφορα. Απεχθανόταν τούτο το συναίσθημα. *Αν μου ξαναζητήσει κάτι, θα καταραστώ τ'όνομά του και θ'αρνηθώ να τον βοηθήσω!*

Όταν η μία ώρα κύλησε, η Ρικέλθη ήταν έτοιμη, φορώντας ένα μακρύ, μπλε φόρεμα με κόκκινους κυματισμούς, έναν λευκό μανδύα από μετάξι, μια μελανή, δερμάτινη ζώνη με διπλή αγκράφα, και μαύρα σανδάλια και κάλτσες. Τα μαλλιά της έπεφταν σπαστά στους ώμους της, κάνοντας γαλανές ανταύγειες. Στ'αφτιά της υπήρχαν μικρά, αργυρά σκουλαρίκια, ενώ ένα χρυσό περιδέραιο κρεμόταν από το λαιμό της και τρία δαχτυλίδια στόλιζαν το αριστερό της χέρι.

Ζητώντας κατευθύνσεις από τους φρουρούς, δεν άργησε να φτάσει έξω από την πόρτα των πριγκιπικών διαμερισμάτων της Νιρκένα και να χτυπήσει, με τις φάλαγγες των δαχτύλων της.

«Περάστε,» ακούστηκε η φωνή της Πριγκίπισσας από μέσα.

Η Ρικέλθη άνοιξε και μπήκε. Η Νιρκένα την περίμενε μπροστά στο τζάκι του σαλονιού· παραδίπλα, ένα τραπέζι ήταν στρωμένο με φαγητά, αναδίδοντας γαργαλιστικές οσμές.

«Αρχόντισσα Ρικέλθη. Πώς είστε;» Η Πριγκίπισσα την πλησίασε, για ν'ανταλλάξουν μια σύντομη χειραψία.

«Τώρα που ξέρω πως η πόλη μου και τα παιδιά μου είναι ασφαλή, πολύ καλύτερα, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ωστόσο, δεν μπορώ παρά να αισθάνομαι μεγάλη λύπη για το χαμό του Βασιληά

μας· αν και είμαι βέβαιη πως η δική μου λύπη αδυνατεί να συγκριθεί με τη δική σας, μιας τόσο κοντινού του συγγενή.»

Η Νιρκένα ένευσε. «Είναι αλήθεια πως η απώλεια του Άργκελ ήταν... απρόσμενη και... τρομερή, για μένα, αν μου επιτρέπεται να χρησιμοποιήσω μια τόσο απλή λέξη για να την περιγράψω.

»Πάντως, Αρχόντισσα Ρικέλθη, θα σας παρακαλούσα να με αποκαλείτε 'Νιρκένα', όταν είμαστε μόνες, και να μου μιλάτε στον ενικό. Θα σας μιλώ παρομοίως, αν το επιθυμείτε.»

Η Πριγκίπισσα αποζητά αμεσότητα μεταξύ μας και, πιθανώς, μια πιο στενή σχέση. Δεν μπορεί αυτό να είναι αρνητικό. «Ασφαλώς,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη, μειδιώντας ευγενικά.

Μια πόρτα άνοιξε και μια κοπέλα μπήκε... μια γνώστη κοπέλα. Η Αρχόντισσα της Έριγκ την είχε δει στο δωμάτιο του Ρόλμαρ· ήταν η υπηρέτρια που τον περιποιείτο όσο εκείνος βρισκόταν σε κώμα, ψυχικά παγιδευμένος από τα μάγια του Φανλαγκόθ. Πώς ήταν το όνομά της;...

«Αρχόντισσα Ρικέλθη, να σου συστήσω τη Σαντάνρα,» είπε η Νιρκένα.

«Έχουμε ήδη γνωριστεί. Φυλούσε τον Ρόλμαρ, όταν είχα πάει να τον επισκεφτώ.»

«Μάλιστα. Να καθίσουμε, τότε;» Η Νιρκένα έδειξε, κόσμια, το τραπέζι.

Κάθισαν, αντικριστά. Η Σαντάνρα γέμισε τα ποτήρια τους με κόκκινο κρασί.

Το βλέμμα της Ρικέλθης εστιάστηκε στο ποτό δίπλα στο πιάτο της. *Ένα ποτηράκι δε θα με βλάψει...* σκέφτηκε· αλλά, ύστερα, έθεσε υπό κυριαρχία τον εαυτό της. «Θα προτιμούσα νερό,» είπε στην υπηρέτρια, απομακρύνοντας το μακρύποδο ποτήρι από κοντά της. «Δεν πίνω.»

«Κανένα πρόβλημα, Αρχόντισσά μου.» Η Σαντάνρα πήρε το κρασοπότηρο και της γέμισε ένα άλλο ποτήρι με νερό.

Η Ρικέλθη ήπιε μια γουλιά, καθώς η υπηρέτρια σερβίριζε το φαγητό σ'εκείνη και τη Νιρκένα: άγρια περισσότερια με κόκκινη σάλτσα και ζυμαρικά.

«Ίσως να υποπτεύεσαι γιατί σε κάλεσα εδώ,» είπε η Πριγκίπισσα, ύστερα από μερικές μικρές πιρουνιές.

«Για την υπόθεση του Τάνιρ ε' Ελβρεθ.»

«Για την υπόθεση των συνωμοτών, γενικότερα,» εξήγησε η Νιρκένα. «Ρικέλθη... πιστεύω ότι μπορώ να σε εμπιστευτώ.»

«Μπορείς. Το μόνο βέβαιο είναι πως δεν δουλεύω γι' αυτούς που επιχειρήσαν να σκοτώσουν τα παιδιά μου και να καταστρέψουν την πόλη μου.»

Η Νιρκένα ένευσε, σα ν' αποκρινόταν: Σε πιστεύω· και είπε: «Χρειάζομαι τη βοήθειά σου ετούτο τον καιρό. Και, ύστερα από ό,τι συνέβη με τον Τάνιρ ε' Ελβρεθ, μου έχεις αποδείξει ότι *μπορείς* να με βοηθήσεις.»

«Ευχαρίστως να προσφέρω ό,τι βοήθεια δύναμαι...» απάντησε η Ρικέλθη, κάπως παραξενεμένη. Η έκκληση της Πριγκίπισσας έμοιαζε απεγνωσμένη, λες και η Αρχόντισσα της Έριγκ να ήταν η τελευταία της ελπίδα.

«Αναμφίβολα, αναρωτιέσαι γιατί σε χρειάζομαι τόσο πολύ,» είπε η Νιρκένα, σκουπίζοντας τα χείλη της με μια πετσέτα.

«Ναι,» παραδέχτηκε η Ρικέλθη.

«Σε χρειάζομαι διότι το κατασκοπευτικό μου δίκτυο βρίσκεται σε άθλια κατάσταση. Είναι ένας κύκλος... *σπασμένος*.»

«Θέλεις να πεις ότι έχουν διεισδύσει κατάσκοποι των αντιπάλων;»

«Ή οι δικοί μου δωροδοκούνται, που κάνει το ίδιο. Δεν είχαμε λάβει καμία ειδοποίηση, Ρικέλθη, ούτε για τη συγκέντρωση του στρατού του Μόρντεναρ, ούτε για τη χρηματοδότησή του από τους άλλους συνωμότες· και ούτε τα ονόματα των συνωμοτών γνωρίζαμε, ούτε των βοηθών τους, όπως του Τάνιρ ε' Ελβρεθ...»

«Κι ακόμα δεν τα γνωρίζουμε με σιγουριά,» πρόσθεσε η Ρικέλθη, «εκτός από ένα: Έπαρχος Μόλραν, της Σέλριγκ.»

«Και Έπαρχος Κάβμαρ, της Νέλβορ.»

«Είσαι βέβαιη ότι ο σύζυγός σου είναι μπλεγμένος σ' αυτή τη συνωμοσία;» Όχι πως δεν είναι πολύ πιθανό, βέβαια... Η Ρικέλθη εξαρχής τον υποπτευόταν.

«Ναι. Και ο τελευταίος συνωμότης είναι η Έπαρχος Λαθέμη, της Βένεριγκ.»

«Πώς το έμαθες αυτό;»

«Ο Αυτοκράτορας Φανλαγκόθ μού το αποκάλυψε, πριν από λίγες ώρες.»

Η Ρικέλθη συνοφρυώθηκε. «Μίλησες μαζί σου;»

«Ναι, μέσα από τις φλόγες του τζακιού, όπως και την προηγούμενη φορά,» αποκρίθηκε η Νιρκένα.

Μόνο μαζί μου φαίνεται πως αρνείται να μιλήσει! συλλογίστηκε η Ρικέλθη, θυμωμένη, και ήπие νερό, για να σβήσει τη δυνατή γεύση της κόκκινης σάλτσας από το στόμα της.

«Σου αποκάλυψε και τους βοηθούς τους; Σου είπε ποιοι είναι οι καταδότες μέσα στη Νουάλβωρ και, πιθανώς, μέσα στο παλάτι;»

«Δυστυχώς, όχι,» είπε η Νιρκένα. «Βιαζόταν, όπως υποστήριξε.»

«Κάποιες φορές, μου δίνει την εντύπωση ότι μας περιπαίζει,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη. «Αλλά είναι, αναμφίβολα, ένας χρήσιμος σύμμαχος, ακόμα και μ'αυτές τις πληροφορίες που προσφέρει.»

«Το δίχως άλλο,» συμφώνησε η Νιρκένα, υψώνοντας το κρασποπότηρό της για να πει· η Ρικέλθη τη ζήλευε γι'αυτό. «Όμως μόνος του δε φτάνει, όπως έχει αποδειχτεί. Πρέπει εγώ να βρω τους συμμάχους των συνωμοτών μέσα στη Νουάλβωρ, το συντομότερο δυνατό.»

«Και εκεί θέλεις να σε βοηθήσω.»

«Ακριβώς. Το κατασκοπευτικό μου δίκτυο είναι σπασμένο, επομένως πολύ λίγα άτομο μπορώ να εμπιστευτώ απόλυτα. Ανάμεσα σ'αυτά είναι και η Σαντάνρα, Ρικέλθη· να το γνωρίζεις. Ό,τι μαθαίνει το αναφέρει κατευθείαν σε μένα.»

Η Ρικέλθη κοίταξε την υπηρέτρια, με τις άκριες των ματιών της. *Αχά! Γιαυτό μου είχε φανεί κάπως παράξενη, στην προηγούμενή μας συνάντηση...*

«Θα το έχω υπόψη μου, Νιρκένα,» αποκρίθηκε. «Το εκτιμώ ιδιαίτερα που μου μιλάς ανοιχτά.»

«Ήλπιζα ότι θα το εκτιμούσες,» είπε εκείνη. «Αυτή τη στιγμή, *χρειάζομαι* ανθρώπους που να μπορώ να τους μιλήσω ανοιχτά.»

Προτού τελειώσει την πρότασή της (για την ακρίβεια όταν ήταν στο *που να μπορώ*), η εξώπορτα των διαμερισμάτων χτύπησε.

«Δες ποιος είναι, Σαντάνρα.»

Εκείνη πήγε και άνοιξε. Η Ρικέλθη έστρεψε το κεφάλι, για να κοιτάξει πάνω απ'τον δεξή της ώμο και να δει έναν υπηρέτη στο κατώφλι.

«Ένας κύριος ζητά την Αρχόντισσα Ρικέλθη ε Νίλγκωρ.»

Ένα χέρι πιάστηκε στις πέτρες, ξεπροβάλλοντας από το νερό· και μετά, άλλο ένα.

Ο Νεκρομέμων, έχοντας γαντζωθεί γερά, έσπρωξε το σώμα του προς τα πάνω και βγήκε στην ξηρά. Μια γρήγορη ματιά προς τα βόρεια τον διαβεβαίωσε γι' αυτό που ήδη γνώριζε· βρισκόταν νότια από το εσωτερικό τείχος της Νουάλβορ, και μακριά από τους διώκτες του.

Καλύτερα να επέστρεφε στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Αυτοί οι φονιάδες ίσως να μην ήταν εκπαιδευμένοι στο Μαύρο Φρούριο, αλλά είχαν μάθει να μάχονται συλλογικά, όπως ο στρατός, πράγμα που έβαζε τον Νεκρομέμονα –έναν κατεχοχήν μοναχικό κυνηγό– σε κίνδυνο.

Ξεκίνησε να βαδίζει ανατολικά, προς την Πύλη του Γλάρου, στάζοντας νερό στο διάβα του και περνώντας μέσα από σοκάκια, όσο ήταν δυνατόν, ενώ οι αισθήσεις του Χέντραμ παρέμεναν τεντωμένες, ερρευνώντας το περιβάλλον.

Ετούτη ήταν η δεύτερη φορά που ο Νεκρομέμων ερχόταν στη Νουάλβορ, αλλά τώρα πλέον γνώριζε τα βασικά· καθώς ταξίδευαν νότια, η Αρχόντισσα Ρικέλθη τού είχε μιλήσει για όλες τις περιφέρειες της πόλης και για όλες τις σημαντικές της τοποθεσίες.

Πέρασε από την Πύλη του Γλάρου και άφησε τη Νότια Περιφέρεια πίσω του, μπαίνοντας στην Κεντρική Περιφέρεια, που ένα μεγάλο μέρος της καταλαμβάνόταν από την αγορά. Ο Νεκρομέμων κινήθηκε ανατολικά, καταμήκος του τείχους, προσπαθώντας να πάρει τον συντομότερο δρόμο.

Αισθανόταν θήραμα: ένα ασυνήθιστο συναίσθημα γι' αυτόν, που είχε μάθει να είναι κυνηγός.

Πέρασε δίπλα από τον μεγάλο Καθεδρικό Ναό του Βάνραλ και βρέθηκε στην Περιφέρεια Παλατιών, όπου έμεναν ευγενείς, κατά κύριο λόγο, και το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων δεν ήταν μακριά.

Όταν έφτασε στην πύλη, οι φρουροί, βλέποντάς τον βρεγμένο όπως ήταν, του έφεραν πολλές αντιρρήσεις...

Η Αρχόντισσα Ρικέλθη ακολούθησε τον υπηρέτη, και μαζί της ήρθε κι η Πριγκίπισσα Νιρκένα. Ο άντρας τις οδήγησε σ'ένα σαλόνι του παλατιού, έξω από το οποίο βρίσκονταν δύο φρουροί, που τους άνοιξαν την πόρτα. Στο εσωτερικό στεκόταν ο Νεκρομέμων, καθώς κι ένας στρατιώτης σε κάθε γωνία του εξαγώνου δωματίου.

Η Ρικέλθη τον κοίταξε από την κορφή ως τα νύχια. Τα ρούχα του ήταν μουλιασμένα. «Τι σου συνέβη;» τον ρώτησε. «Βούτηξες στον ποταμό Σάλερεκ;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Νεκρομέμων. «Θα μπορούσαμε τώρα να μιλήσουμε ιδιαιτέρως, Αρχόντισσα Ρικέλθη;»

«Είναι τόσο επείγον που δεν προλαβαίνεις ούτε να σκουπιστείς και να φορέσεις στεγνά ρούχα;»

«Ελπίζω πως όχι. Θα σε συναντήσω σε λίγο, στο δωμάτιό σου, αν δεν υπάρχει πρόβλημα. Οι φρουροί μου είπαν ότι γευμάτιζες με την Πριγκίπισσα.»

«Έτσι είναι· αλλά θα επιστρέψω στο δωμάτιό μου, αν μου το επιτρέπει η Υψηλοτάτη...» Ατένισε τη Νιρκένα.

«Το επιτρέπω, με την προϋπόθεση ότι θα είμαι κι εγώ εκεί,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Ασφαλώς, Πριγκίπισσά μου,» είπε η Ρικέλθη. Δεν μπορούσε, άλλωστε, να της αρνηθεί να πάει όπου ήθελε μέσα στο ίδιο της το παλάτι.

Ο Νεκρομέμων –που δεν είχε αντίρρηση να είναι και η Πριγκίπισσα Νιρκένα παρούσα– βγήκε σιωπηλά από το σαλόνι και κατευθύνθηκε προς το δωμάτιό του, στον Πύργο των Ξένων.

«Τι μπορεί να συμβαίνει;» ρώτησε η Νιρκένα, έχοντας παρατηρήσει μια γυαλάδα στο βλέμμα της Ρικέλθης: μια γυαλάδα η οποία της φανέρωνε ότι η Αρχόντισσα της Έριγκ ήξερε κάτι παραπάνω, κάτι που δεν της είχε ακόμα αποκαλύψει.

«Καθώς πλησιάζαμε το παλάτι,» ψιθύρισε εκείνη, μη θέλοντας να την ακούσουν οι φρουροί, «ο Νεκρομέμων εντόπισε έναν νεκρενοικημένο δολοφόνο να μας παρακολουθεί–»

«Εννοείς καθώς ερχόσασταν με τις άμαξες και τη συνοδεία;»

Η Ρικέλθη ένευσε. «Ναι, όταν διασχίζαμε την Οδό των Μεγαλειωδών Σκιών,» εξήγησε. «Ο νεκραδελφός του Νεκρομέμονος εντόπι-

σε τον νεκραδελφό του άλλου δολοφόνου· και υποπτεύομαι πως ίσως ο Νουτκάλι να είχε στείλει αυτόν το νεκρενοικημένο.»

«Κι ο Νεκρομέμων πήγε να ερευνήσει;»

«Ναι· και τώρα επέστρεψε από την ερευνά του.»

«Κάτι, όμως, φαίνεται να πήγε στραβά,» είπε η Νιρκένα. «Δε θα βουτούσε στον ποταμό, σε διαφορετική περίπτωση· έτσι υποθέτω, τουλάχιστον.»

«Κι εγώ,» συμφώνησε η Ρικέλθη.

«Πάμε στο δωμάτιό σου,» την προέτρεψε η Νιρκένα, και ξεκίνησαν.

Όταν βρίσκονταν εκεί, η Αρχόντισσα της Έριγκ ρώτησε: «Θέλεις κάτι να πεις; Τσάι, νερό, καφέ; Μόνο τέτοια έχω.»

«Τίποτα, ευχαριστώ.» Η Πριγκίπισσα κάθισε σε μια καρέκλα, σταυρώνοντας τα πόδια στο γόνατο.

«Με συγχωρείς για τη διακοπή του μεσημεριανού γεύματος,» είπε η Ρικέλθη, καθώς έπαιρνε θέση σε μια πολυθρόνα, αντίκρυ.

«Δεν πεινούσα πολύ, έτσι κι αλλιώς. Οι θάνατοι αγαπημένων προσώπων μ'αφήνουν χωρίς όρεξη.»

«Καταλαβαίνω.»

Περίμεναν σιωπηλά, ώπου η πόρτα χτύπησε και ο Νεκρομέμων μπήκε, στεγνός και ντυμένος με καινούργια ρούχα· μονάχα τα μαλλιά του φαίνονταν να είναι ακόμα βρεγμένα.

«Βρήκα τον δολοφόνο,» είπε, καθώς κούμπωνε ένα ξεκούμπωτο μανικετόκουμπο του λευκού του πουκαμίσου και καθόταν πλάι στο τζάκι. «Πράγμα όχι τυχαίο. Με έψαχνε κι εκείνος, και με οδήγησε δυτικά, σε μια απομονωμένη όχθη του ποταμού...» Τους διηγήθηκε όλη του την περιπέτεια, μέχρι που επέστρεψε στο παλάτι· και τους μίλησε και για τα συμπεράσματά του σχετικά με τους συγκεκριμένους νεκρενοικημένους.

«Τι είναι αυτό το Μαύρο Φρούριο;» ρώτησε η Ρικέλθη.

«Το μέρος όπου εκπαιδευόμαστε, στη Νίζβερ.»

«Και μονάχα εκεί εκπαιδεύονται νεκρενοικημένοι; Πουθενά αλλού;»

«Δε γνωρίζω κάποιο άλλο μέρος, Αρχόντισσα Ρικέλθη. Αυτούς πρώτη φορά τους βλέπω. Και, πέραν από το γεγονός ότι το πνεύμα ενός νεκρού ενοικεί εντός τους, κατά τα άλλα, είναι τελείως διαφο-

ρετικοί από εμάς. Μοιάζουν με τους λύκους που κυνηγάνε αγεληδόν. Και πιστεύω πως ο Νουτκάλι πρέπει να τους έχει στείλει, γιατί δεν μπορώ να φανταστώ ποιος άλλος πιθανώς να με θέλει νεκρό.»

«Νιρκένα, μήπως σου θυμίζει κάτι το σύμβολό τους;» ρώτησε η Ρικέλθη.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι, τίποτα.»

—*Λεπιδοφόροι Γέρακες ονομάζονται, Πριγκίπισσα Νιρκένα—*

Τα μάτια του Νεκρομέμονος στένεψαν.

Η Ρικέλθη τινάχτηκε ελαφρώς, ξαφνιασμένη από την αιθέρια φωνή που αντήχησε από το πουθενά.

Η Νιρκένα έμεινε ακίνητη, σαν να είχε παγώσει στη θέση της, αναρωτούμενη αν και οι άλλοι είχαν ακούσει τον Φανλαγκόθ να τους μιλά.

Η Αρχόντισσα της Έριγκ τής έλυσε την απορία, λέγοντας στον αέρα: «Κι από πού έρχονται; Ο αδελφός σου τους έχει στείλει;»

—*Ασφαλώς. Ποιος άλλος;—*

«Μας οφείλεις κάποιες εξηγήσεις, παρεμπιπτόντως,» του είπε η Ρικέλθη.

—*Οι Γέρακες θα προσπαθήσουν να σας σκοτώσουν· δεν έχουμε χρόνο για ανοησίες. Χρειάζεστε ένα κομμάτι ουρανόλιθου, το οποίο θα πρέπει να σπάσετε από τον Ουρανόλιθινο Θρόνο—*

«Πόσο μεγάλο κομμάτι;» ρώτησε η Νιρκένα.

—*Σχετικά μικρό: όχι παραπάνω από ένα δάχτυλο σε διάμετρο. Θα σας φανεί απαραίτητο για ν'αντιμετωπίσετε τους νεκραδελφούς των εχθρών σας—*

«Πώς θα το χρησιμοποιήσουμε;»

—*Ο Νεκρομέμων θα το χρησιμοποιήσει. Αλλά εσύ θα το κατασκευάσεις—*

«Θα το κατασκευάσω;»

—*Με τη δική μου βοήθεια, φυσικά, ενώ ο Νεκρομέμων θα βρίσκεται, εν τω μεταξύ, σε επιφυλακή—*

«Θα επιτεθούν στο παλάτι;» ρώτησε ο δολοφόνος.

—*Αργά ή γρήγορα, ναι. Να τους προσέχεις, γιατί εγώ θα είμαι απασχολημένος, με την κατασκευή του φυλαχτού και με άλλες επείγουσες δουλειές που έχω αυτό τον καιρό. Τα πράγματα παντού στην*

Κουαλανάρα φαίνεται να γίνονται ολοένα και πιο έκρυθμα· οι χρονορροές μπλέκονται πολύ περισσότερο από παλιά—

«Και τι σημαίνει τούτο;» είπε η Ρικέλθη.

—Ότι μπαίνουμε σε μια δύσκολη περίοδο. Και όσοι έχουν επιλέξει τη δική μου πλευρά είναι πιο τυχεροί από τους άλλους, γιατί κερδίζω αυτό το παιχνίδι. Τώρα, όμως, ας αρχίσουμε! Πριγκίπισσα Νιρκένα, πήγαινε στο θρόνο και σπάσε το κομμάτι που σου ζήτησα—

«Και μετά, πώς θα το χρησιμοποιήσω;» ρώτησε ο Νεκρομένων.

—Θα μάθεις τότε. Στο μεταξύ, να φυλάγεις, και να προστατεύεις και τους υπόλοιπους υπηκόους μου—

Κεφάλαιο 20

Σχήμα μέσα στο Κενό

Η Πριγκίπισσα Νιρκένα μπήκε στην απέραντη αίθουσα και βάδισε προς τον Ουρανολίθινο Θρόνο. Μαζί της, βρίσκονταν η Αρχόντισσα Ρικέλθη και ο Νεκρομέμων ο δολοφόνος.

Η Έπαρχος της Νέλβορ έριξε μια ματιά στο αχανές δωμάτιο. Ο Τόρλαμον, ο σύμβουλος δημοσίων έργων, βρισκόταν στο ξύλινο τραπέζι, συζητώντας κάτι με τη Σέθρα, τη σύμβουλο της πολιτείας. Μόλις είδαν την Πριγκίπισσα να μπαίνει, σηκώθηκαν και υποκλίθηκαν, ύστερα επέστρεψαν στις θέσεις τους. Κανείς άλλος –πέραν από υπηρέτες και φρουρούς– δε φαινόταν να είναι στην αίθουσα, ωστόσο η Νιρκένα δε θα μπορούσε ποτέ να είναι σίγουρη... Το δωμάτιο ήταν τόσο μεγάλο, και γεμάτο με κολόνες, έπιπλα, κουρτίνες, και σκιές, που ίσως κάποιος να κρυβόταν κάπου και να μην τον είχε καν προσέξει.

«Αφήστε μας μόνους,» πρόσταξε η Πριγκίπισσα τους συμβούλους.

«Όπως επιθυμείτε, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε η Σέθρα, και εκείνη κι ο Τόρλαμον εγκατέλειψαν το δωμάτιο, ακόμα συζητώντας. Μερικές λέξεις από την κουβέντα τους έφτασαν στ'αφτιά της Νιρκένα: μιλούσαν σχετικά με τη βασιλική κηδεία και τις προετοιμασίες που θα έπρεπε να γίνουν. Αναμενόμενο.

«Κι εσείς,» πρόσταξε η Νιρκένα τους φρουρούς και τους υπηρέτες. «Όλοι σας. Αφήστε μας μόνους στην αίθουσα.»

Εκείνοι, φυσικά, υπάκουσαν, υποκλινόμενοι και λέγοντας «Μάλιστα, Υψηλοτάτη».

«Και κλείστε την πόρτα.»

Την έκλεισαν.

Η Νιρκένα κοίταξε γύρω-γύρω, μέσα στην αίθουσα. «Κι εσύ εκεί. Βγες,» πρόσταξε.

Σιγή ακολούθησε.

«Βλέπεις κάποιον;» της ψιθύρισε η Ρικέλθη, που εκείνη δεν έβλεπε κανέναν.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Νιρκένα, επίσης ψιθυριστά· «απλώς, είμαι προσεκτική.»

Η Ρικέλη καταλάβαινε. Η Αίθουσα του Ουρανόλιθινου Θρόνου ήταν τόσο μεγάλη, που, άνετα, ο καθένας θα μπορούσε να κρυφτεί σε κάποιο σημείο και να μην τον προσέξεις ποτέ. Η διάμετρος του δωματίου πρέπει να ήταν ίση με τη διάμετρο του πύργου στον οποίο βρισκόταν. *Επικίνδυνο μέρος*, σκέφτηκε η Αρχόντισσα της Έριγκ. *Απορώ γιατί το έφτιαξαν έτσι. Για μεγαλείο; Θα έπρεπε να είχαν αναλογιστεί κι άλλα πράγματα.* Βέβαια, κανένας από τους κατασκευαστές του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων δεν ήταν πλέον ζωντανός, για να της λύσει τις απορίες.

«Δεν υπάρχει άλλος άνθρωπος εδώ μέσα, εκτός από εμάς,» δήλωσε ο Νεκρομέμων.

Η Νιρκένα τού έριξε ένα αβέβαιο βλέμμα. *Πώς το ξέρει;* αναρωτήθηκε, παραξενεμένη. Ο δολοφόνος είχε μιλήσει με τόση σιγουριά, που θα νόμιζε κανείς ότι είχε ερευνήσει κάθε κρυφή γωνιά της αίθουσας.

«Ελπίζω να μην το λες αυτό μονάχα για να με καθησυχάσεις, Νεκρόμεμμον...»

«Δε θα καθησυχάζα ποτέ κάποιον που βρίσκεται σε κίνδυνο, εκτός κι αν ήθελα να τον κάνω πιο ευάλωτο,» είπε ο δολοφόνος, και βάδισε προς τον Ουρανόλιθινο Θρόνο, ανεβαίνοντας τα σκαλιά του βάθρου. Αρκετή από την πλάτη του καθίσματος ήταν φαγωμένη, από την προηγούμενη χρήση του πολύτιμου υλικού. Ο Νεκρομέμων τράβηξε μια σμίλη και ένα σφυρί από τη ζώνη του –με τα οποία τον είχε προμηθεύσει η Πριγκίπισσα Νιρκένα, πριν από λίγο– και χτύπησε, επιδέξια, μια γωνία της ράχης του θρόνου. Ύστερα από μερικά χτυπήματα, ένα κομμάτι ουρανόλιθου έπεσε, ηχώντας μέσα στην άδεια αίθουσα. Ο δολοφόνος έσκυψε και το σήκωσε. Κατέβηκε από το βάθρο και το έδωσε στη Νιρκένα.

Εκείνη πήρε στα χέρια της τον λίθο και τον περιεργάστηκε. Ήταν ένα απλό ακατέργαστο κομμάτι. Αναρωτήθηκε πώς θα κατάφερνε να το σμιλέψει, έτσι ώστε να μοιάζει με... φυλαχτό. *Φυλαχτό* το είχε αποκαλέσει ο Φανλαγκόθ, που σήμαινε ότι, μάλλον, ήθελε να κατασκευάσει κάτι το οποίο θα φοριόταν γύρω από το λαιμό. Αλλά εκείνη δεν είχε καμία ικανότητα γλυπτικής...

—*Πριγκίπισσα Νιρκένα, είσαι έτοιμη να συνεργαστούμε;*—Η φωνή πρέπει ν'αντήχησε μόνο μέσα στο κεφάλι της, γιατί δεν είδε καμία αντίδραση από τον Νεκρομέμονο ή την Αρχόντισσα Ρικέλθη.

—*Έτοιμη είμαι*—αποκρίθηκε, νοητικά—*Μακάρι να τα καταφέρω—*

—*Δεν υπάρχει περιθώριο να μην τα καταφέρεις· είναι πολύ σημαντικό αυτό που θα κατασκευάσουμε. Κι επιπλέον, θα έχεις τη βοήθειά μου: θα σε καθοδηγώ σε κάθε σου βήμα. Αλλά θα πρέπει κι εσύ να είσαι προσεκτική με τον ουρανόλιθο, γιατί εντός του κρύβονται δυνάμεις που μπορούν να βλάψουν την αφύλαχτη ψυχή. Όχι, μη φοβάσαι· είπα, θα σε καθοδηγώ—*

Η Νιρκένα έβαλε το κομμάτι ουρανόλιθου μέσα σ'ένα μικρό, μαύρο, βελούδινο σακούλι το οποίο κρεμόταν από τη ζώνη της—*Πού θα εργαστούμε;*—

—*Όπου αισθάνεσαι βολικότερα. Στα διαμερίσματά σου;*—

—*Ναι—*

Η Νιρκένα στράφηκε και βάδισε προς την έξοδο της Αίθουσας του Ουρανόλιθινου Θρόνου.

Η Αρχόντισσα Ρικέλθη, που έμεινε πίσω, μαζί με τον Νεκρομέμονο, δεν είχε ακούσει τη φωνή του Φανλαγκόθ, αλλά υποπτευόταν ότι η Πριγκίπισσα είχε μόλις μιλήσει με τον Ράζλερ: γιατί ήταν, ξαφνικά, πολύ σιωπηλή, κοιτάζοντας το ουρανόλιθινο κομμάτι σαν να βρισκόταν σε σκέψεις. *Είναι επικίνδυνο αυτό που θα κάνει;* Η Ρικέλθη θυμήθηκε τον Βάνμιρ. Ο ανιψιός της φαινόταν σε άσχημη κατάσταση, ύστερα από τη χρήση του Ουρανόλιθινου Θρόνου και την επαναφορά του Νεκρομέμονου. Μετά, βέβαια, είχε συνέλθει σχετικά γρήγορα. Άλλωστε, δεν είχε πρόβλημα να πάει, μαζί με τη Ρικέλθη και τον Έζβαρ, στον Καθεδρικό Ναό του Βάνραλ· ούτε εκείνη είχε προσέξει το περπάτημά του να είναι ιδιαίτερα κουρασμένο.

Και, μια κι ο Ναός του Βάνραλ είχε έρθει στο νου της... *Τι να κάνει ο ξάδελφός μου, ο Σέτερναρ;* Ίσως μπορούσε ν'αντλήσει σημαντικές πληροφορίες απ'αυτόν, αν είχε μιλήσει με την Ιέρεια Αλλόρβα, την αδελφή του Τάνιρ ε'Έλβρεθ, ή αν την είχε παρακολουθήσει και είχε παρατηρήσει τίποτα ασυνήθιστο.

«Είναι επικίνδυνο να βγω απ'το παλάτι;» ρώτησε τον Νεκρομέμονο.

«Ναι. Πού σκέφτεσαι να πας, Αρχόντισσα Ρικέλθη;»

«Στο Ναό του Βάνραλ, για να μιλήσω μ'έναν ιερέα.»

«Δε θα σ'το συνιστούσα.»

«Με παρακολουθεί κάποιος νεκρενοικημένος;» ρώτησε η Ρικέλθη.

«Είναι ο νεκραδελφός του κοντά μου;»

«Όχι, αλλά εξακολουθεί να είναι επικίνδυνο.»

«Αν βγω ντυμένη με κάπα και κουκούλα, θα μπορούν να με ξεχωρίσουν;»

«Πιθανώς, όχι.»

«Όμως πιστεύεις ότι είναι επικίνδυνο.» Δε χρειαζόταν να της το πει· η έκφρασή του μιλούσε γι'αυτόν.

Ο Νεκρομένων ένευσε.

«Θα έρθεις μαζί μου, τότε;» είπε η Ρικέλθη.

«Δε νομίζω ότι ο εργοδότης μου θα το επιθυμούσε αυτό. Πρέπει να μείνω στο παλάτι.»

«Έχω μια ιδέα, η οποία δε μου αρέσει και τόσο, αλλά αφού λες ότι είναι επικίνδυνο... Γιατί δεν εστιάζεις το νεκραδελφό σου επάνω μου, ώστε να ξέρεις τι μου συμβαίνει;»

«Αν οι Γέρακες σου επιτεθούν, δε θα προλάβω να έρθω να σε γλιτώσω,» είπε ο Νεκρομένων. «Κι επιπλέον, πρέπει, κανονικά, να κοιμηθείς, για να εσπιαστεί ο νεκραδελφός μου επάνω σου.»

Η Ρικέλθη σούφρωσε τα χείλη, σκεπτική. «Θα πρότεινες, τότε, να πάρω φρουρούς μαζί μου;»

«Όχι· θα δίνεις στόχο έτσι, και μπορεί να σε τοξέψουν. Καλύτερα να ντυθείς απλή ταξιδιώτισσα, όπως είπες αρχικά.»

—Πρόσταξε τους φρουρούς να μη σε ενοχλήσει κανένας, και κλείδωσε την πόρτα—

Η Νιρκένα, έχοντας μόλις μπει στα διαμερίσματά της, υπάκουσε. Οι φύλακες στις άκριες του διαδρόμου υποκλίθηκαν, λέγοντας «Μάλιστα, Υψηλοτάτη». Κανένας τους δεν έμοιαζε παραξενεμένος· η Πριγκίπισσα είχε χάσει τον αδελφό της: ήταν φυσικό να είναι στενοχωρημένη και να επιθυμεί απομόνωση.

Η Νιρκένα πήγε στο γραφείο της: ένα όχι πολύ μεγάλο δωμάτιο, με βιβλιοθήκες τριγύρω κι ένα παράθυρο στον βορινό τοίχο. Κάθισε και έβγαλε το ουρανολίθινο κομμάτι από το σακούλι στη μέση της, απο-

θέτοντάς το εμπρός της. Αισθανόταν ένα σφίξιμο στην κοιλιά, και πήρε μια βαθιά ανάσα για να ηρεμήσει. Γιατί ήταν τόσο αγχωμένη; Ο Φανλαγκόθ είχε πει ότι θα την καθοδηγούσε· δεν υπήρχε κανένας λόγος ανησυχίας.

Πώς μπορώ και τον εμπιστεύομαι, όμως; Ο Ζάρναβ τον—

—Κλείσε τα μάτια σου, Πριγκίπισσα Νιρκένα, και άγγιξε τον ουρανόλιθο με τα δύο χεριά—

Έκλεισε τα μάτια και τον άγγιξε. Σκοτάδι παντού γύρω, και η αίσθηση ενός σκληρού υλικού στα δάχτυλά της.

—Μ'αισθάνεσαι να πλησιάζω;—

Ένιωθε κάτι να την πλησιάζει: μια αύρα, έναν θερμό αέρα που, όμως, ήταν βέβαιη που δεν ανατάρασσε το παραμικρό φύλλο επάνω στο γραφείο της. Το μυστηριώδες ρεύμα την είχε τώρα τυλίξει.

—Ανοίξου σε μένα. Άσε με να περάσω—

—Πώς;—

—Χαλάρωσε. Μη μ'αποδιώχνεις. Άφησέ με να πλημμυρίσω τη συνείδησή σου—

Η Νιρκένα επικεντρώθηκε στη θερμή αύρα που την περιέβαλε. Προσπάθησε να κάνει τα μέλη της και το νου της να χαλαρώσουν. Δεν κινιόταν, δε σκεφτόταν τίποτα.

Μια παλίρροια την παρέσυρε. Αααα, τι υπέροχο συναίσθημα! Μια δύναμη βρισκόταν εντός της, μια δύναμη πέρα απ'τη δική της, η οποία τη γέμιζε, τη φόρτιζε. Έτσι αισθανόταν κι η Λιόλα, όταν υπηρετούσε τον Φανλαγκόθ, νομίζοντάς τον για τη θεά των Ρουζβάνων; Αν ναι, τότε η Νιρκένα δεν μπορούσε να την κατηγορήσει που είχε επιλέξει το δρόμο της «Λιάμνερ Κρωθ»· κι εκείνη το ίδιο θα είχε επιλέξει, υπό αυτές τις συνθήκες. Τι θα μπορούσε, άραγε, να κάνει με τέτοια δύναμη;

—Θα πλησιάσω τον ουρανόλιθο τώρα— την πληροφόρησε ο Ράζλερ—*Κι εσύ θα τον πλησιάσεις μαζί μου. Αλλά πρόσεχε! Η ισχύς του θα προσπαθεί να σε δελεάσει. Εσύ, όμως, δεν πρέπει, σε καμία περίπτωση, να έρθεις σε επαφή μ'αυτήν. Κρατήσου μακριά της, κι εγώ θα κάνω όλη τη δουλειά· μην ανησυχείς για τίποτα. Καμία ερώτηση;—*

—Πώς θα προσπαθεί να με δελεάσει;—

—Θα βάλει στο νου σου σκέψεις που δεν υπάρχουν· σκέψεις ότι θέλεις να την αποκτήσεις, πάση θυσία. Αλλά θα είναι κόλπο· δεν πρέπει να την πλησιάσεις. Με καταλαβαίνεις;—

—Ναι, Φανλαγκόθ. Ξεκίνα—

Και ο Ράζλερ ξεκίνησε. Η Νιρκένα αισθάνθηκε τη δύναμη εντός της να ανασταλεύει και να επικεντρώνεται στα χέρια της... και να προσεγγίζει μια άλλη δύναμη, η οποία μεγάλωνε και μεγάλωνε και μεγάλωνε. Όταν έπαψε να μεγαλώνει, η Πριγκίπισσα την «έβλεπε» ως ένα φωτεινό άνοιγμα, ενώ μπορούσε να νιώσει τη δύναμη του Φανλαγκόθ να διαμορφώνει την καινούργια ισχύ, την ισχύ του ουρανόλιθου.

Ο χρόνος είχε πάψει να υφίσταται. Ένα κενό κυριαρχούσε παντού, και οι δύο δυνάμεις, τόσο όμοιες αλλά και τόσο διαφορετικές, δρούσαν μέσα του.

Πόσο πιο μεγάλη ήταν η ουρανόλιθινη ισχύς από αυτή του Ράζλερ! Πώς θα ήταν, άραγε, αν η Νιρκένα την αντλούσε; Η έκσταση θα ήταν τριπλάσια. Και ίσως θα μπορούσα κι εγώ να κάνω θαύματα, χρησιμοποιώντας την, ακριβώς όπως ο Φανλαγκόθ! Να την αρπάξει; Αισθανόταν ότι μπορούσε να την αρπάξει, αν το ήθελε. Ο Ράζλερ ήταν απασχολημένος με τη διαμόρφωσή της· η Νιρκένα δεν είχε παρά να ορμήσει προς το μέρος της και να βυθιστεί στο ενεργειακό άνοιγμα που γέμιζε το πέρας του κενού...

Απλή ταξιδιώτισσα...

Η Ρικέλθη ακολούθησε τη συμβουλή του Νεκρομέμονος. Άλλωστε, ένας δολοφόνος, σίγουρα, ήξερε πώς να ξεγλιστρήσει από άλλους δολοφόνους· σκέφτονταν με παρόμοιο τρόπο, αναμφίβολα. Έτσι, η Αρχόντισσα, καθώς έβγαине από το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, ήταν ντυμένη με λευκό πουκάμισο, πέτσινο πανωφόρι, ζεστό παντελόνι, ψηλές μπότες, και κάπα· και, φυσικά, είχε την κουκούλα της στο κεφάλι και βάδιζε με τρόπο που δεν έμοιαζε ύποπτος.

Ωστόσο, δεν μπορούσε να σταματήσει τα μάτια της απ'το να κοιτάζουν, καχύποπτα, δεξιά κι αριστερά, πράγμα το οποίο πίστευε ότι κανείς δε θα πρόσεχε μέσα απ'την κουκούλα. Ο πειρασμός να κοιτάξει και πάνω απ'τον ώμο της ήταν μεγάλος, μα συγκρατιόταν, γιατί

αυτό θα ήταν αδύνατον να μη φανεί ύποπτο, κι όσο λιγότερη προσοχή τραβούσε τόσο καλύτερα ήταν για εκείνη.

Διέσχισε την πλατεία μπροστά από τον Καθεδρικό Ναό του Βάνραλ κι ανέβηκε τα οκτώ σκαλοπάτια, που στις άκριες του καθενός βρίσκονταν και δύο από τους Αρχαγγέλους του εν λόγω θεού. Καθώς έφτανε στο κεφαλόσκαλο και στεκόταν ανάμεσα στον Σόρλιφιλ τον Παιδοπροστάτη και τον Ζάνλοκοθ τον Εθνομαχητή, άκουσε μια βροντή από πάνω της.

Άσχημο σημάδι τούτο...

Πέρασε την Πύλη του Ουρανού, λίγο προτού αρχίσει να βρέχει. Το σημάδι δεν ήταν άσχημο γιατί η Αρχόντισσα Ρικέλθη ήταν προληπτική· όχι, το σημάδι ήταν άσχημο για άλλο λόγο: επειδή τους Λεπιδοφόρους Γέρακες –όπως τους είχε αποκαλέσει ο Φανλαγκόθ–, αναμφίβολα, θα τους εξυπηρετούσε αυτός ο καιρός.

Το εσωτερικό του ναού ήταν σχετικά άδειο αυτή την ώρα. Η Ρικέλθη έκανε νόημα σε μια διάκονο να πλησιάσει.

«Καλησπέρα, κυρία,» είπε η κοπέλα, ζυγώνοντας.

«Καλησπέρα. Μπορείς να καλέσεις τον Ιερέα Σέτερναρ; Πες του ότι τον ζητά η ξαδέλφη του.»

«Μάλιστα, κυρία.» Η διάκονος έφυγε, ανασηκώνοντας το χιτώνα της, με το ένα χέρι, και κατεβαίνοντας γρήγορα τα σκαλοπάτια της αμφιθεατρικά σχηματισμένης αίθουσας.

Η Ρικέλθη περίμενε, και ο Σέτερναρ δεν άργησε να παρουσιαστεί, στηριζόμενος στο ραβδί του. Το πρόσωπό του έμοιαζε πιο γέρικο και κουρασμένο από την τελευταία φορά που τον είχε αντικρίσει –κι αυτό σήμαινε ότι τώρα έδειχνε πολύ γέρικο και κουρασμένο.

«Επέστρεψες ασφαλώς!» είπε ο ιερωμένος, κοιτάζοντάς τη μέσα απ'την κουκούλα της. «Έμαθα ότι ο Βασιληάς είναι νεκρός.»

Η Ρικέλθη ένευσε. «Ναι, δυστυχώς· ο Μόρντεναρ τον σκότωσε.»

«Ο γιος σου; Η οικογένειά του; Είναι καλά;»

«Ναι.»

«Ο Βάνραλ ήταν μαζί τους,» είπε ο Σέτερναρ, μουρμουρίζοντας μια προσευχή στο θεό του.

Κι ο Νεκρομέμων, επίσης, συλλογίστηκε η Ρικέλθη· αλλά, ύστερα, σκέφτηκε πως, βρίσκόμενη μέσα στο Ναό του Βάνραλ, καλύτερα να μην περνούσαν καν από το νου της τέτοιες ειρωνικές σκέψεις.

«Γιατί είσαι ντυμένη έτσι;» τη ρώτησε ο Σέτερναρ. «Είναι σαν να θέλεις... να κρυφτείς από κάποιον, ξαδέλφη.»

Το μυαλό του είναι κοφτερό, παρά την εμφάνισή του. Όχι πως η Ρικέλθη ήταν, γενικά, από τους ανθρώπους που κρίνουν τους άλλους από την εμφάνιση.

«Θέλω να κρυφτώ από κάποιον· ή, για την ακρίβεια, από κάποιους. Ήρθα, όμως, εδώ για να μου πεις τι έμαθες, σχετικά με την Ιέρεια Αλλόρβα, ή σχετικά με οτιδήποτε άλλο πιστεύεις ότι ίσως να με ενδιαφέρει. Υπηρετώ, άμεσα, την Πριγκίπισσα Νιρκένα τώρα.»

«Αυτό είναι παράξενο, Ρικέλθη· νόμιζα ότι ποτέ δεν υπηρετούσες άμεσα κανέναν...»

«Οι καιροί αλλάζουν. Και η σχέση μου με την Πριγκίπισσα είναι περισσότερο *συμμαχική*, παρά σχέση αφέντη-δούλου.

»Πες μου, λοιπόν. Περιμένω να μάθω.»

«Τίποτα σπουδαίο δεν έχει συμβεί με την Ιέρεια Αλλόρβα. Αν μη τι άλλο, τελευταία είναι πιο... *μαζεμένη*, θα μπορούσε να πει κανείς.»

«Λογικό. Υποθέτω ότι έχει τρομάξει. Της μίλησες καθόλου; Την πίεσες λίγο περισσότερο;»

Ο ιερέας κούνησε το κεφάλι.

«Γιατί, Σέτερναρ;»

«Διότι δε θα ήταν ευγενικό από μέρος μου!» απάντησε εκείνος, με σκληρή φωνή, σα να είχε, ξαφνικά, θυμώσει μαζί της.

«Δεν καταλαβαίνεις ότι παίζονται πολύ μεγάλα και σημαντικά πράγματα;» σφύριξε η Ρικέλθη.

«Η Αλλόρβα είναι, πάνω απ'όλα, ιερωμένη του Βάνραλ, για μένα,» είπε ο Σέτερναρ, αμετάκλητος. «Όμως ίσως να σε ενδιέφερε να μάθεις κάτι από τα άδυτα του Ιερού μας Ναού...»

Προσπαθεί να μου αποσπάσει την προσοχή τώρα; συλλογίστηκε η Ρικέλθη.

Ο Σέτερναρ συνέχισε: «Ο Αρχιερέας πληροφορήθηκε ότι ο Ουρανολίθινος Θρόνος έχει... *συρρικνωθεί*, και σκοπεύει να ζητήσει εξηγήσεις γι'αυτό από το Βασιλικό Οίκο, αργά ή γρήγορα.»

«Του μίλησες για—;»

«Όχι, δεν είπα τίποτα,» αποκρίθηκε ο Σέτερναρ, μελαγχολικά. Πρέπει να το θεωρούσε λάθος που το είχε κρύψει, μα το είχε κάνει για να μην την προδώσει, και να μην προδώσει και τον εαυτό του,

φυσικά. Γιατί, αν έλεγε για εκείνη, θα έπρεπε, κάποτε, να καταλήξει και στο ότι είχε επιτρέψει στον Βάνμιν να πάρει τα ουρανόλιθινα κομμάτια από το υπόγειο.

«Σ'ευχαριστώ,» είπε, σιγανά, η Ρικέλθη. Και ρώτησε: «Η Ιέρεια Αλλόρβα ανέφερε τίποτα για το περιστατικό με τον ανιψιό μου και τον αδελφό της; Ανέφερε την κλοπή του ουρανόλιθου;»

«Όχι. Αν την είχε αναφέρει, τώρα ο Ναός θα βρισκόταν σε μεγάλη αναστάτωση.»

«Γιατί νομίζεις ότι το έκρυψε;»

«Κατ'αρχήν, για να προστατευτεί η ίδια, Ρικέλθη.»

«Ναι, αλλά τα κομμάτια δεν κλάπηκαν από αυτήν, τελικά.»

«Δεν έχει σημασία· ποινή θα επιβαλλόταν. Ίσως, μάλιστα, η Αλλόρβα να διωχνόταν από το Ναό.»

Όλα είναι φανερά ενώπιον του Φωτός του Βάνραλ, έλεγαν οι ιερείς του εν λόγω θεού· έτσι, κανείς δεν πρέπει να κρύβει από τους άλλους, διότι τα πάντα, κάποτε, αποκαλύπτονται, και ο κρυφίνους ξεμπροστιάζεται και ντροπιάζεται. Προφανώς, όμως, ούτε οι ίδιοι οι ιερείς δεν ακολουθούσαν τους κανόνες της θρησκείας τους· η Ρικέλθη το έβρισκε οξύμωρο. Κανονικά, η Αλλόρβα θα έπρεπε να είχε ομολογήσει τα πάντα, αν ήθελε να είναι σωστή ιερωμένη του Βάνραλ. *Αλλά τι μ'ενδιαφέρουν εμένα τα προβλήματά τους;* Όλα τα ιερατεία ήταν κοινωνίες εντός κοινωνίας.

«Γιατί ο Αρχιερέας έχει ανησυχήσει για τη συρρίκνωση του Ουρανόλιθινου Θρόνου;» ρώτησε τον ξάδελφό της.

«Ο Ουρανόλιθινος Θρόνος θεωρείται ιερό κειμήλιο, Ρικέλθη,» εξήγησε ο Σέτερναρ, «ασχέτως αν δε βρίσκεται μέσα στο Ναό, όπως τα άλλα ουρανόλιθινα κομμάτια. Όταν ο ουρανόλιθος έπεσε από τους αιθέρες, αυτό ήταν ένα σημάδι από τον Κύριό μας, ότι η πρωτεύουσα του Νόρβηλ όφειλε να είναι εδώ, και ότι εδώ μονάχα θα είναι ευλογημένη η θέση του μονάρχη και το Βασίλειο θα ευδαιμονεί.»

«Και τώρα που ο θρόνος συρρικνώνεται, τι λένε οι ιερείς κι ο Αρχιερέας;»

«Ότι ο Βάνραλ ορά κακό και είναι δυσαρεστημένος,» απάντησε ο Σέτερναρ.

«Κι αυτό σημαίνει προβλήματα, ε;»

«Είμαι σίγουρος, Ρικέλθη.»

Γαμώ το Κέρατο του Σάλ'γκρεμ'ρωθ! σκέφτηκε η Αρχόντισσα της Έριγκ. Μόνο τούτο μας έλειπε: το ισχυρότερο ιερατείο της χώρας να ξεσηκωθεί εναντίον του Στέμματος!... Και πώς θα μπορούσαν να το εκμεταλλευτούν αυτό ορισμένοι επιτήδειοι...! Το ένα κακό γεννά το άλλο.

«Θα ειδοποιήσω την Πριγκίπισσα Νιρκένα,» είπε στον ξάδελφό της.

Εκείνος ένευσε, και στο πρόσωπό του ήταν φανερό ότι συμφωνούσε.

«Υπάρχει κάτι άλλο, Σέτερναρ;»

«Ναι: Από ποιους κρύβεσαι;»

«Από τους υπηρέτες του Νουτκάλι.»

«Σε κυνηγάνε μέσα στην πόλη;»

«Ναι.»

«Φονιάδες, να υποθέσω;»

«Τι άλλο θα ήταν; Στρατός;»

«Ας είναι ο Βάνραλ μαζί σου. Και να προσέχεις,» τόνισε ο Σέτερναρ.

Η Ρικέλθη μειδίασε κάτω απ'την κουκούλα της. «Το λες αυτό επειδή ξέρεις ότι ο Βάνραλ δε με συμπαθεί και πολύ, ε;»

«Ο Βάνραλ αγαπά όλους τους ανθρώπους, ξαδέλφη· μα το προστατευτικό του χέρι δε φτάνει παντού.»

Όταν η Ρικέλθη βγήκε από το Ναό, περνώντας κάτω από την αψίδα της Πύλης του Ουρανού, είδε πως η Νουάλβορ λουζόταν μέσα στην καταρρακτώδη βροχή που είχε αρχινήσει πριν από λίγο. Τύλιξε την κάπα πιο σφιχτά γύρω της και κατέβηκε τα οκτώ μεγάλα σκαλοπάτια, προσέχοντας να μη γλιστρήσει.

Η Νιρκένα δεν είχε αντιληφθεί τη βροχή που χτυπούσε το τζάμι του παραθύρου της. Οι συνειδησή της ήταν βυθισμένη στο κενό, χαμένη μέσα στις ψυχικές δυνάμεις του Φανλαγκόθ και του ουρανόλιθου, ενώ τα πνευματικά της μάτια ήταν καρφωμένα στο ενεργειακό άνοιγμα, που δεν είχε παρά ν'απλώσει το χέρι της και ν'αγγίξει...

Ίσως, όμως, αυτός να ήταν ο «πειρασμός» για τον οποίο της είχε μιλήσει ο Ράζλερ· οπότε, έπρεπε ν'αντισταθεί, να αγνοήσει την έλξη.

Ο ουρανόλιθος προσπαθούσε να την ξεγελάσει, για να την καταστρέψει.

Αλλά γιατί να θέλει να με καταστρέψει; Τι έχει εναντίον μου; Μήπως, ο Φανλαγκόθ απλά επιθυμούσε να με τρομάξει, για να μην του κλέψω τη δύναμη; –για να έχει όλη την ουρανολίθινη ισχύ για τον εαυτό του;

«Είδε» το ενεργειακό άνοιγμα στο βάθος του κενού να μετασχηματίζεται από ακατέργαστο, με άκομψες γωνιές, να αρχίζει να στρογγυλοποιείται. Τι έκανε ο Ράζλερ;

Ίσως ετούτη νάναι η τελευταία μου ευκαιρία ν'αδράξω την ισχύ του ουρανόλιθου! Και ίσως να μπορούσα, μέσω αυτής, να γίνω ισχυρότερη από τον Φανλαγκόθ και να μην τον έχουμε πια ανάγκη! Ίσως να μπορούσα να διώξω και εκείνον και τον Νουτκάλι από το Νόρβηλ –να τους εξολοθρεύσω!

Όχι! Αν επρόκειτο για παγίδα του ουρανόλιθου, πήγαινε να πέσει κατευθείαν στα δίχτυα της.

Αλλ'αν δεν είναι παγίδα; Γιατί να μου στερήσει ο Φανλαγκόθ τη δύναμη;

Θα το ριψοκινδύνευε, όμως;

Πώς μπορώ να βεβαιωθώ για την αλήθεια και το ψέμα; Πώς μπορώ να... πειραματιστώ, να δοκιμάσω, να μάθω;

Ο Νεκρομέμων καθόταν στο δωμάτιό του και αισθανόταν τους νεκραδελφούς να τριγυρίζουν στο παλάτι. Έξι, του έλεγε ο Χέντραμ· έξι απ'αυτούς έψαχναν για στόχους. Ωστόσο, ό,τι κι αν έκαναν, έπρεπε να περιμένουν ως το βράδυ, που τα θύματα θα κοιμόνταν, για να εστιαστούν επάνω τους.

Πώς, όμως, έψαχναν; απόρησε ο Νεκρομέμων. Κανονικά, έπρεπε να ξέρουν για τι ψάχνουν· έπρεπε να έχουν δει τους στόχους τους... Πρόσταξε τον Χέντραμ να τους παρακολουθήσει, να μάθει ποιους ζύγωναν.

Εκείνος ερευνήσε. Ο Νεκρομέμων μπορούσε να νιώσει την απόγνωσή του, καθώς βρισκόταν, πού και πού, αντιμέτωπος με τους άλλους νεκραδελφούς και προσπαθούσε να τους αποφεύγει. Ωστόσο, σύμφωνα μ'όσα γνώριζε, κανένα πνεύμα δεν μπορούσε να βλάψει το

άλλο. Έτσι δίδασκαν στο Μαύρο Φρούριο και έτσι πρέπει να ήταν, αλλιώς, σίγουρα, οι νεκραδελφοί των Λεπιδοφόρων Γεράκων θα είχαν επιτεθεί στον Χέντραμ, για να τον ξεφορτωθούν. Το πρόβλημα, όμως, έγκειτο στο ότι ούτε ο Χέντραμ μπορούσε να επιτεθεί σ'αυτούς.

Και, τόσοι που είναι, πώς θα τους αντιμετωπίσω; Μακάρι αυτό που ετοιμάζει ο Φανλαγκόθ ν'αξίζει τον κόπο! Ο εργοδότης του τον έστελνε από τη μια απίθανη αποστολή στην άλλη. Η διάλυση του στρατού του Μόρντεναρ έμοιαζε παιχνιδάκι μπροστά στο μακελειό που ο Νεκρομένων υποπτευόταν ότι θα επακολουθούσε.

Ο Χέντραμ ανέφερε τα άτομα γύρω απ'τα οποία περιστρέφονταν οι νεκραδελφοί, και ο δολοφόνος είδε τα πρόσωπά τους στο νου του.

Ο Πρίγκιπας Ζάρναβ.

Ο Πρίγκιπας Νόρβορ.

Ο Πρίγκιπας Δάτμιν.

Η Πριγκίπισσα Νιρκένα.

Η Αρχόντισσα Μιάνη.

Ήθελαν να ξεκάνουν όλη τη βασιλική οικογένεια!

Λογικό. Ο Νουτκάλι σκόπευε, προφανώς, να βάλει τους δικούς του ανθρώπους στο θρόνο, για να έχει πρόσβαση στον ουρανόλιθο. Όμως ο Νεκρομένων εξακολουθούσε να είναι παραξενεμένος σχετικά με κάτι πολύ βασικό: Πώς ήξεραν τους στόχους τους οι νεκρενοικημένοι; Έπρεπε ή οι ίδιοι να τους είχαν δει ή να είχαν στείλει τους νεκραδελφούς τους μαζί με κάποιον προδότη ο οποίος θα τους έδειχνε τα θύματα.

Δεν αισθάνθηκα, όμως, κανέναν νεκραδελφό να βρίσκεται μέσα στο παλάτι, πριν... Ωστόσο, θα μπορούσε να είχε κάνει λάθος. Το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων ήταν μεγάλο οικοδόμημα· ίσως ο εισβολέας να του είχε ξεγλιστρήσει. *Ή ίσως να μπήκε αφότου εγώ είχα ερευνήσει.* Στο κάτω-κάτω, δεν ερευνούσε συνεχώς· δεν ήταν δυνατόν κάτι τέτοιο: θα τον άφηνε εξαντλημένο ύστερα από λίγο. Επομένως, πιθανώς κάποιος προδότης να είχε οδηγήσει ένα από τα νεκρά πνεύματα και να του είχε δείξει τους στόχους.

Πότε;

Πότε θα συνέφερε; Μα όταν βρίσκονταν όλοι συγκεντρωμένοι στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, φυσικά! Όταν ο Πρίγκιπας

Ζάρναβ έλεγε στους υπόλοιπους τι είχε συμβεί. Δεν έλειπε κανένα από τα μέλη της βασιλικής οικογένειας, τότε. Και ποιοι άλλοι ήταν εκεί; Ποιοι πιθανοί προδότες;

Πάρα πολλοί για να βγάλω άκρη! Η Αρχόντισσα Ρικέλθη ίσως μπορούσε να τον βοηθήσει εδώ. Εκείνη ήξερε τους συμβούλους και τους ευγενείς πολύ καλύτερα από τον Νεκρομέμνονα.

Όμως οι ύποπτοι δεν ήταν μονάχα αυτοί: Ήταν και οι φρουροί, και οι υπηρέτες, και κάποιοι που πιθανώς να κρυβόταν μέσα στην αχανή αίθουσα...

«Φανλαγκόθ!» φώναξε ο Νεκρομέμνων στο άδειο δωμάτιο. «Δεν ήξερες για τούτο, ή άλλο παιχνίδι παίζεις τώρα, καταραμένε;»

Η Νιρκένα βάλθηκε ν'αγγίξει λίγο την ουρανολίθινη ενέργεια, ίσα-ίσα για να δει αν θα πονούσε ή αν, γενικότερα, θα αισθανόταν άσχημα.

Πλησίασε...

–Ένα ψυχρό ρεύμα τη διαπέρασε. Η Πριγκίπισσα αποτραβήχτηκε. Τι ήταν αυτό; Ίσως να μην προερχόταν καν από τον ουρανόλιθο ή από τον Φανλαγκόθ, αλλά από διαφορετική πηγή. Πάντως, δεν έμεινε για πολύ.

Η Νιρκένα ανησύχησε, όμως δεν κουνήθηκε από τη θέση της· εξακολουθούσε να βαστά το ουρανολίθινο κομμάτι και να έχει τα μάτια της κλειστά, φοβούμενη μη χαλάσει ό,τι πήγαινε να κάνει ο Ράζερ. Τώρα, ωστόσο, η μανία ν'αγγίξει το ενεργειακό άνοιγμα στο πέρας του κενού τής είχε περάσει. Και σκεφτόταν πιο καθαρά.

Τι με είχε πιάσει; Ό,τι κι αν είναι η ουρανολίθινη δύναμη, γιατί εγώ να μπλέξω μαζί της; Άσε τον Φανλαγκόθ ν'ασχολείται μ'αυτές τις παρανοϊκές μαγείες· εγώ απλά κάνω αυτό που πρέπει, για να επιβιώσουμε από τους καταραμένους φονιάδες του αδελφού του.

Η Νιρκένα άδειασε το νου της από σκέψεις, και προσπάθησε ν'αγνοήσει την ισχύ του ουρανόλιθου, η οποία εξακολουθούσε να είναι μεγάλο δέλεαρ. Τώρα, όμως, η Πριγκίπισσα αντιλαμβανόταν και πόσο επικίνδυνη ήταν. Την προηγούμενη φορά, παραλίγο να την ξεγελάσει.

Αναρωτήθηκε πώς συνέβαινε τούτο. Πώς, δηλαδή, ο ουρανόλιθος επηρέαζε το νου της και διαστρέβλωνε τους συλλογισμούς και τις επιθυμίες της. Τι ήταν, τέλος πάντων, αυτό το υλικό; Λέγανε ότι είχε πέσει από τον ουρανό και ήταν ιερό για τον Βάνραλ, αλλά αλήθευε κάτι τέτοιο; Η Νιρκένα, που δεν είχε ποτέ ξανά πολυασχοληθεί με τον ουρανόλιθο, άρχισε να παραξενεύεται και ν'απορεί για τη φύση του πετρώματος...

Η Ρικέλθη επέστρεψε στο παλάτι και πήγε στο δωμάτιό της, στον Πύργο των Ξένων, για ν'αλλάξει ρούχα. Απέξω, άκουγε τη βροχή να χτυπά το παράθυρό της και τις πέτρες του τοίχου. Όταν ήταν έτοιμη, έφυγε και βάδισε ως το δωμάτιο του Νεκρομέμνονος. Αναρωτιόταν αν ο δολοφόνος είχε εντοπίσει καμία ύποπτη κίνηση από τους Λεπιδοφόρους Γέρακες... Λεπιδοφόροι Γέρακες! Αλήθεια, πώς είχε προκύψει αυτό το όνομα; Ήταν κάπως περίεργο...

Η Ρικέλθη χτύπησε την πόρτα του νεκρονοικημένου. «Εγώ είμαι.»

Ο Νεκρομέμνων άνοιξε. «Είσαι ζωντανή,» παρατήρησε. «Είχα μια υποψία ότι ίσως να μην επέστρεφες.»

Η Ρικέλθη μπήκε στο δωμάτιο. «Γιατί; Βρίσκονται εδώ;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Νεκρομέμνων, κλείνοντας και επιστρέφοντας στη θέση του, δίπλα στο τζάκι.

Η Ρικέλθη αισθάνθηκε ένα ρίγος να διατρέχει τη ράχη της. «Μέσα στο παλάτι;»

«Ναι· αλλά όχι οι ίδιοι: έχουν στείλει τους νεκραδελφούς τους. Πρέπει να υπάρχει ένας προδότης εδώ, κάποιος που τους οδήγησε. Φαίνεται πως γνωρίζουν όλα τα μέλη της βασιλικής οικογένειας: τον Πρίγκιπα Ζάρναβ, την Πριγκίπισσα Νιρκένα, τον Πρίγκιπα Νόρβορ, τον Πρίγκιπα Δάτμιν, και την Αρχόντισσα Μιάνη. Περιφέρονται γύρω τους.»

«Και γύρω από εμένα;» ρώτησε η Ρικέλθη, νιώθοντας ένα σφίξιμο στο λαιμό.

Ο Νεκρομέμνων κούνησε το κεφάλι. «Δεν αισθάνομαι κανέναν νεκραδελφό κοντά σου· όχι ακόμα, τουλάχιστον. Όμως, όπως έλεγα, πρέπει να υπάρχει κάποιος προδότης μέσα στο παλάτι, κάποιος που οδήγησε τους νεκραδελφούς –ή έναν από αυτούς– εδώ.»

«Γιατί, δεν μπορούν νάρθουν μόνοι τους;»

«Όχι· πρέπει να γνωρίζουν το στόχο τους, προτού εστιαστούν επάνω του, ή πρέπει κάποιος να τους τον έχει δείξει.»

«Στάσου λίγο...» Η Ρικέλθη συνοφρυώθηκε. «Μ'έμένα πώς έγινε;»

«Κάποιος σε έδειξε στο νεκραδελφό μου.»

«Ποιος;» *Αν και είμαι σίγουρη πως αυτή η σκύλα, η Φερνάλβιν, θα ήταν!*

«Δεν μπορώ να σ'το αποκαλύψω τούτο. Εκείνο που μπορώ να σου πω είναι ότι έστειλα τον Χέντραμ μαζί με τον 'οδηγό' του και, μόλις ο οδηγός σε είδε, ψιθύρισε τ'όνομά του νεκραδελφού. Έτσι, εκείνος σε ακολούθησε και, όταν κοιμήθηκες, εστιάστηκε επάνω σου,» είπε, άνετα, ο Νεκρομέμων, σα να μιλούσε για το φυσικότερο πράγμα στην Κουαλανάρα.

«Και υποθέτεις ότι κάτι παρόμοιο έγινε κι εδώ, ε;» Η Ρικέλθη βάδιζε μέσα στο δωμάτιο, στριφογυρίζοντας το δρακοκέφαλο ραβδί της, ανήσυχα.

«Είμαι βέβαιος. Έχεις καμια υποψία;»

«Όχι. Θα μπορούσε να είναι ο οποιοσδήποτε. Η Πριγκίπισσα Νιρκένα, όμως, ίσως να μας δια φωτίσει περισσότερο. Έχει ολοκληρώσει τη δουλειά του Φανλαγκόθ;»

«Δεν το νομίζω. Αν την είχε ολοκληρώσει, θα είχε έρθει σε μένα.»

«Σωστά,» είπε η Ρικέλθη· και ρώτησε: «Πότε θα επιτεθούν οι νεκρονοικημένοι; Πότε υποθέτεις ότι θα επιτεθούν;»

«Κανονικά, πρέπει να ξεκινήσουν μόλις έχουν εστιαστεί επάνω στα θύματά τους. Αν, όμως, γνωρίζουν τι κάνουμε, ίσως να προσπαθήσουν να μας ξεπαστρέψουν πιο πριν.»

«Αν γνωρίζουν τι; Αυτό που θέλει να φτιάξει ο Φανλαγκόθ; Ξέρεις τι είναι, Νεκρόμεμνον;»

«Όχι· αλλά, αναμφίβολα, είναι ένα όπλο εναντίον τους.»

«Δε θα το έχει προβλέψει ο Νουτκάλι;...» είπε η Ρικέλθη, σκεπτικά.

Ο Νεκρομέμων απλά ανασήκωσε τους ώμους. Μετά, είπε: «Κάθισε, Αρχόντισσα· η ώρα δε θα περάσει γρηγορότερα περπατώντας.»

Η Ρικέλθη ακολούθησε τη συμβουλή του. Στερέωσε το ραβδί ανάμεσα στα γόνατά της και τράβηξε το κοκάλινο κομπολόι της μέσα απ'το μαύρο της φόρεμα.

«Έμαθες τίποτα ενδιαφέρον στο Ναό;»

«Ναι, αλλά θέλω, πρώτα, να μιλήσω στη Νιρκένα γι' αυτό.»

«Ωστε πρόκειται για τόσο σημαντική πληροφορία...» είπε ο Νεκρομένων, και έμεινε σιωπηλός.

Κλικ-κλακ, κλικ, έκανε το κομπολόι της Ρικέλθης, καθώς εκείνη κοίταζε τη βροχή έξω απ' το παράθυρο. Ο σκοτεινιασμένος ουρανός σχιζόταν, πού και πού, από ξαφνικές αστραπές, φωτίζοντας τους Δεκαεννέα Πύργους και τους κρεμαστούς κήπους ανάμεσά τους.

Η Αρχόντισσα της Έριγκ αναρωτήθηκε αν ένα τέτοιο βροχερό απόγευμα ήταν που ο ουρανόλιθος έπεσε απ' τα ουράνια.

Η Νιρκένα είχε παρασυρθεί άλλες δύο φορές από την ισχύ του ουρανόλιθου: είχε δελεαστεί άλλες δύο φορές να βυθιστεί μέσα στην αχαλίνωτη ενέργειά του: είχε αισθανθεί άλλες δύο φορές την επιθυμία ν' αδράξει όλη τη δύναμη για τον εαυτό της. Αλλά είχε συγκρατηθεί, ασκώντας αυτοκυριαρχία. Ο φόβος ήταν που περισσότερο τη σταματούσε, παρά οτιδήποτε άλλο.

Στο πέρας του κενού αντίκριζε το φωτεινό άνοιγμα, το άνοιγμα από καθαρή ισχύ, το οποίο, καθώς ο χρόνος κυλούσε, διαμορφωνόταν – το μόνο σημάδι εδώ πέρα ότι, όντως, κυλούσε ο χρόνος– από την ψυχική δύναμη του Φανλαγκόθ... και είχε πλέον γίνει στρογγυλό, χωρίς σκληρές και άκομπες γωνίες, ενώ στο κέντρο του είχε δημιουργηθεί μια τρύπα, μέσα από την οποία η Νιρκένα έβλεπε πάλι το κενό, αλλά όχι ακριβώς ίδιο· ήταν σαν να το κοιτούσε μέσα από έναν παραμορφωτικό κρύσταλλο. Το Τίποτα έμοιαζε να *αναδιπλώνεται*. Τι παράξενο θέαμα!

Και δεν ήταν αυτό το μόνο παράξενο· γιατί η Πριγκίπισσα θα ορκιζόταν ότι στην περιφέρεια του δακτυλίου, γύρω από την τρύπα στο κέντρο του, είχαν σχηματιστεί χαράγματα, που σάλεuan οφιοειδώς και άλλαζαν μορφές, σαν ο δημιουργός να μην μπορούσε ν' αποφασίσει ποια θα ήταν η τελική τους μορφή.

Κάποια στιγμή, η ψυχική ισχύς του Φανλαγκόθ υποχώρησε, αφήνοντας πίσω της ένα σχήμα ολοκληρωμένο και σταθερό, έχοντας επιβάλλει τάξη επί του χάους.

—*Άνοιξε τα μάτια σου, Νιρκένα*—Η φωνή του Ράζλερ «ακουγόταν» κατάκοπη, εξαντλημένη, ασθμαίνουσα. Η προσπάθειά του τον είχε κουράσει.

Η Πριγκίπισσα άνοιξε τα βλέφαρά της με δυσκολία· πρέπει να τα είχε κλειστά για πολλή ώρα. Το κενό διαλύθηκε γύρω της... αλλά το στρογγυλό αντικείμενο με την οπή στο κέντρο παρέμεινε... Το κρατούσε ανάμεσα στα χέρια της. Το ουρανόλιθινο κομμάτι, διαμορφωμένο ως φυλαχτό, με λαξεύματα στην περιφέρειά του. Τόσο όμορφο.

Το δωμάτιο φωτίστηκε, ξαφνικά, και ένας δυνατός θόρυβος αντήχησε. Η Νιρκένα κοίταξε στο πλάι, τρομαγμένη, και είδε από το παράθυρο πως απ έξω είχε πιάσει καταιγίδα. Ο ουρανός είχε σκοτεινιάσει. Τι ώρα ήταν;

Άφησε το φυλαχτό επάνω στο γραφείο της και σηκώθηκε από την καρέκλα, νιώθοντας πιασμένη σε κάθε σημείο του σώματός της... και κουρασμένη· ήταν τόσο κουρασμένη, λες και δούλευε χειρονακτικά επί ώρες. Και ιδρωμένη· τα ρούχα της κολλούσαν στο πετσί της.

Σαν να ξύπνησα από κάποιον εφιάλη...

Καθάρισε το λαιμό της και είπε (για να σιγουρευτεί ότι μπορούσε να μιλήσει): «Φανλαγκόθ, τι ώρα είναι;»

—*Ωρα να πας το φυλαχτό στον Νεκρομέμονα, Πριγκίπισσα Νιρκένα. Εγώ πρέπει να φεύγω· ήδη έχω αφήσει δεκάδες δουλειές, και δεν έχω χρόνο... και τώρα είμαι τόσο εξαντλημένος*—Δέκοψε τα λόγια του, σαν να είχε πει περισσότερα απ'ό,τι έπρεπε—*Πήγαινέ το στον Νεκρομέμονα, Πριγκίπισσα. Θα ξέρει αμέσως πώς να το χρησιμοποιήσει*—

Η Νιρκένα σήκωσε το φυλαχτό από το γραφείο και το κράτησε ανάμεσα στον αντίχειρα και στον δείκτη του δεξιού της χεριού, κοιτάζοντάς το στο φως των αστραπών. *Ένα τόσο μικρό αντικείμενο... Ας δούμε τι μπορεί να κάνει.* Το έβαλε σε μια τσέπη του φορέματός της και πήγε στο σαλόνι των διαμερισμάτων της.

Για μια στιγμή, σκέφτηκε ν'αλλάξει, πρώτα, και να κάνει ένα μπάνιο· αλλά απέρριψε την ιδέα. Η φωνή του Φανλαγκόθ υποδήλωνε πως η ανάγκη ήταν άμεση· δεν υπήρχε περιθώριο για αργοπορία.

Βγήκε από τον Βασιλικό Πύργο και πήγε στον Πύργο των Ξένων, διασχίζοντας μια πέτρινη γέφυρα, τυλιγμένη στην κάπα της και κουκουλωμένη, ενώ η βροχή τη μαστίγωνε και ο δυνατός αγέρας απει-

λούσε να την πετάξει από το ύψος στο οποίο βρισκόταν, για να τσακίσει τα κόκαλά της στη γη.

Όταν χτύπησε την πόρτα του δολοφόνου, εκείνος άνοιξε αμέσως.

«Το έχω έτοιμο,» δήλωσε η Νιρκένα, καθώς περνούσε το κατώφλι, βγάζοντας την κουκούλα της και ρίχνοντάς τη στους ώμους.

Η Ρικέλθη ατένισε το πρόσωπο της Πριγκίπισσας με κάποια έκπληξη. Ήταν κατάχλομη και γύρω απ'τα μάτια της υπήρχαν μαύροι κύκλοι. Η όλη διαδικασία έμοιαζε να την είχε ξεθεώσει. Μετά βίας πρέπει να στεκόταν και να είχε έρθει εδώ.

Ο Νεκρομέμων έκλεισε την πόρτα. «Πού είναι;»

Η Νιρκένα το έβγαλε απ'την τσέπη του φορέματός της και το κράτησε με τον αντίχειρα και τον δείκτη. «Ο Φανλαγκόθ είτε πως θα ξέρεις πώς να το χρησιμοποιήσεις...»

Η Ρικέλθη σηκώθηκε απ'τη θέση της και ζύγωσε, για να κοιτάξει το φυλαχτό. «Ποιος το λάξεψε έτσι;»

«Όχι εγώ, πάντως. Λαξεύτηκε από μόνο του,» απάντησε η Νιρκένα.

«Να το αγγίξω;» Η Ρικέλθη ύψωσε το χέρι της.

Η Νιρκένα απομάκρυνε το φυλαχτό. «Δεν... δεν ξέρω αν πρέπει.»

Κάνει λες και θα το καταστρέψω! παρατήρησε η Ρικέλθη. *Παράξενη συμπεριφορά από μέρος της...* «Γιατί; Τι φοβάσαι;»

«Δεν έχω διάθεση για πειραματισμούς, Ρικέλθη!» αποκρίθηκε η Νιρκένα. «Τι θέλεις να το κάνεις; Είναι για τον Νεκρομέμονα!»

«Να το αγγίξω ήθελα μόνο. Τι άλλο να ήθελα να το κάνω;» *Θα με τρελάνει η Πριγκίπισσα! Τι την έχει πιάσει;*

Ο Νεκρομέμων άπλωσε το χέρι του προς το φυλαχτό. Η Νιρκένα το άφησε να πέσει στην ανοιχτή του χούφτα, την οποία εκείνος έκλεισε, και έκανε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο.

...Κάτι πρωτόγνωρο συνέβαινε εντός του. Ο Νεκρομέμων αισθανόταν μια ενέργεια να διαχέεται από το ουρανόλιθινο αντικείμενο και να διατρέχει όχι μόνο όλο του το σώμα, αλλά και την ψυχή του... φτάνοντας μέχρι και στον Χέντραμ, ο οποίος ούρλιαξε, από ηδονή, και γέλασε.

Ο νεκραδελφός σπαρταρούσε και χτυπιόταν. Δεν μπορούσε να συγκρατηθεί.

Τι γίνεται; απόρησε ο Νεκρομέμων, που ζαλιζόταν από τα καμώματα του. Τι έκανε ο Χέντραμ;

Ο Χέντραμ απάντησε πως όλα τούτα ήταν υπέροχα! Η ισχύς του ουρανόλιθου τον φόρτιζε, τον άλλαζε! Νόμιζε ότι είχε αποκτήσει... δόντια.

Δόντια;

Ναι, δόντια! Μυτερά και κοφτερά. Επικίνδυνα.

Μπορούσε να εντοπίσει τους άλλους νεκραδελφούς; τους νεκραδελφούς των Γεράκων;

Ναι, φυσικά! Ένας απ'αυτούς, μάλιστα, περιφερόταν τώρα γύρω από την Πριγκίπισσα Νιρκένα, και ήταν κατατρομαγμένος, καθώς αντίκριζε εκείνον, τον Χέντραμ, να αποκτά τέτοια δύναμη!

Γιατί φοβόταν;

Γιατί ο Χέντραμ μπορούσε να τον εξολοθρεύσει!

Μα πώς; Τα πνεύματα ήταν ήδη νεκρά!

Ο Χέντραμ θα έδειχνε τώρα στον κύριό του πώς ακριβώς μπορούσε να το κάνει! –Ξεχύθηκε καταπάνω στον νεκραδελφό που τριγύριζε την Πριγκίπισσα.

Το θύμα ούρλιαξε και προσπάθησε να φύγει. Ο Χέντραμ το πρόλαβε και έμπηξε τα νεοαπόκτητά του δόντια μέσα του, με λύσσα.

Ο Νεκρομέμνων έμεινε ακίνητος, καθώς αισθανόταν τον αντίπαλο νεκραδελφό να χάνεται, να εξαφανίζεται. Το πνεύμα είχε καταστραφεί ολοσχερώς· δεν είχε μείνει τίποτα απ'αυτό. Κι ετούτο σήμαινε πως ένας από τους Λεπιδοφόρους Γέρακες είχε μείνει χωρίς νεκραδελφό.

Μάλιστα... έτσι σκοπεύεις να τους νικήσουμε, Φανλαγκόθ, στερώντας τους τις δυνάμεις που έχουν ως νεκρενοικημένοι δολοφόνοι. Τώρα, θα μπορούν να βασιστούν μόνο στην εκπαίδευσή τους, και σε τίποτα παραπάνω.

Ύψωσε το φυλαχτό εμπρός του, βαστώντας το με τον αντίχειρα και τον δείκτη, όπως το βαστούσε πριν από λίγο η Πριγκίπισσα Νιρκένα.

Η Ρικέλθη, βλέποντάς τον να κοιτάζει προσηλωμένος το ουρανόλιθινο αντικείμενο, ρώτησε: «Τι είναι, τελικά, Νεκρόμεμνων; Καταλαβαίνεις, όντως, πώς μπορείς να το χρησιμοποιήσεις;»

«Ω ναι, Αρχόντισσα Ρικέλθη, η χρήση του είναι απελπιστικά εύκολη,» αποκρίθηκε ο δολοφόνος.

Κεφάλαιο 21

Νορβήλιοι στο Ένρεβηλ

Σουρούπωνε όταν ο Νορβήλιος στρατός έφτασε στη Φίρθμας, την πρωτεύουσα του Βασιλείου Ένρεβηλ, και η δυτική πύλη –η Ζωντανή Πύλη, όπως την αποκαλούσαν οι ντόπιοι– άνοιξε για να τον υποδεχτεί. Το φουσάτο αριθμούσε οκτώ χιλιάδες μαχητές, οι οποίοι ήταν παρατεταγμένοι σε μια μακριά σειρά, πάχους πέντε στρατιωτών και μήκους χιλίων εξακοσίων γραμμών. Στην πρώτη γραμμή δύο σημαίες κυμάτιζαν, φέροντας το σύμβολο του Νόρβηλ και του Βασιλιά Άργκελ: το ανάστροφο ξιφίδιο, με τρία άστρα από πάνω και τρία από κάτω, τα οποία σχημάτιζαν ημικύκλιο.

Οι Ενρεβήλιοι φρουροί στέκονταν προσοχή στις επάλξεις, και δύο αξιωματικοί χαιρέτησαν στρατιωτικά, καθώς το στράτευμα περνούσε κάτω από τη μεγάλη αψίδα της Ζωντανής Πύλης. Ο διοικητής του φουσάτου, Στρατηγός Άσθαν, που βρισκόταν στην πρώτη γραμμή, ανάμεσα από τους δύο σημαιοφόρους, πάνοπλος και έφιππος, χαμογέλασε μυστηριακά και χαιρέτησε κι εκείνος τους Ενρεβήλιους, με το ύψωμα του χεριού.

Στους δρόμους της πόλης, η φρουρά είχε απομακρύνει τον κόσμο, έτσι που τώρα αυτοί ήταν άδαιοι, από τα σημεία τουλάχιστον που θα περνούσαν οι Νορβήλιοι, για να πάνε στο στρατόνα. Η φύλαξη της Φίρθμας, πάντως, δεν ήταν καθόλου ελλιπής· ο Στρατηγός Άσθαν παρατήρησε βαλλιστροφόρους επάνω σε οροφές, και μονάδες έτοιμες για δράση σε παράπλευρες οδούς. Ο Βασιλιάς Σάρναλ φαίνεται πως δεν εμπιστευόταν απόλυτα τους Νορβήλιους, παρότι είχαν προθυμοποιηθεί να τον βοηθήσουν. Ίσως, όμως, ο φόβος του να ήταν δικαιολογημένος· άλλωστε, ετούτη τη στιγμή, βρίσκονταν οκτώ χιλιάδες ξένοι στρατιώτες εντός της πρωτεύουσάς του, και, απ'ό,τι γνώριζε ο Άσθαν, η Φίρθμας δεν είχε στρατό πάνω από δέκα χιλιάδες σε ετοιμότητα. Όχι πως αυτές ήταν λίγες δυνάμεις, δεδομένης της κατάστασης με τους επαναστάτες, όπου κανείς έπρεπε να στέλνει μαχητές σε όλη του τη χώρα και, επομένως, να διαιρεί το στρατό του...

Το στράτευμα από το Νόρβηλ έστριψε και κατευθύνθηκε προς τον μεγάλο στρατώνα, όπου το οδηγούσε μια μικρή ομάδα στρατιωτών της πρωτεύουσας του Ένρεβηλ.

Η πειθαρχία στην πόλη ήταν απόλυτη· κανένας πολίτης δεν τολμούσε να ξεμυτίσει και να πλησιάσει τους δρόμους απ'τους οποίους περνούσε το Νορβήλιο φουσάτο· γιατί άπαντες γνώριζαν τις ποινές που θα τους επέβαλε η φρουρά, έτσι και παράκουγαν. Οι φύλακες της Φίρθμας δεν προειδοποιούσαν και δεν απομάκρυναν απλώς· ξυλοκοπούσαν ανελέητα όποιον παρέβαινε τις εντολές τους ή τον περνούσαν από σπαθί μες στη μέση του δρόμου, ή, το χειρότερο απ'όλα, το οποίο οι πολίτες έτρεμαν περισσότερο, τον τραβούσαν στο Οίκημα του Πόνου, όπως το έλεγε ο κόσμος, ή στο Ανακριτήριο, όπως ήταν η επίσημή του ονομασία, όπου οι ανακριτές βασάνιζαν το θύμα, ζητώντας, τάχα, να μάθουν αν ήταν συνεργός των επαναστατών και γιαυτό παράκουγε τις εντολές της φρουράς. Τις περισσότερες φορές, οι άνθρωποι που έβγαιναν από το Ανακριτήριο –όσοι έβγαιναν– θα προτιμούσαν να είχαν πεθάνει εκεί.

«Όταν η Επανάσταση καταπνιγεί, όλα θα καλυτερεύσουν!» έλεγαν οι διοικητές της φρουράς. «Οι επαναστάτες φταίνε για την κατάσταση σας. Λόγω αυτών αναγκαζόμαστε σε υπέρμετρη αυστηρότητα!»

Κάποιοι τους πίστευαν και προσεύχονταν στον Βάνραλ να εξολοθρευτούν γρήγορα οι επαναστάτες· άλλοι, όμως, ισχυρίζονταν πως, και αυτοί να εξολοθρευόνταν, πάλι τα ίδια θα ήταν τα πράγματα, έτσι καλύτερα οι επαναστάτες να εξολοθρευαν τον Σάρναλ και τους υποστηρικτές του. Φυσικά, τέτοια λόγια μονάχα ψιθυριστά ακούγονταν, γιατί όποιος τάλεγε φωναχτά και ένα από τα Αφτιά του Τυράννου τον άκουγε κατέληγε στην κρεμάλα, ή σε χειρότερα μέρη, όπως το Οίκημα του Πόνου, όπου οι ανακριτές προσπαθούσαν να «ξετρυπώσουν από μέσα του» ό,τι γνώριζε για την Επανάσταση, ακόμα κι αν δεν ήξερε τίποτα...

Υπήρχαν, όμως, και άτομα που οι ανακριτές δεν μπορούσαν ν'αγγίξουν, παρότι θα το ήθελαν. Επρόκειτο για ευγενείς, παλιούς στο Ένρεβηλ, οι οποίοι είχαν δηλώσει υποταγή στον Βασιλιά Σάρναλ όταν σκότωσε τη Βασίλισσα Κυρκάνα και πήρε τον Βασάλτινο Θρόνο, μα κανείς δεν ήταν σίγουρος για την *πραγματική* τους υπο-

ταγή, πέραν από τους ίδιους. Είχαν στ'αλήθεια δεχτεί τον Σάρναλ ως μονάρχη τους, ή μηχανορραφούσαν εναντίον του; Ο Τύραννος τούς κατασκόπευε με ό,τι μέσα είχε στη διάθεσή του, μα δεν μπορούσε εύκολα να τους βλάψει, όπως είχε σκοτώσει όσους συγγενείς της Κυρκάνα κατόρθωσε να βρει· διότι, έτσι και κακοποιούσε τους ευγενείς του Βασιλείου, οι αντιδράσεις θα ήταν αλυσιδωτές, και η εξουσία του θα έφθινε, η θέση του θα γινόταν επισφαλής· και τούτος ο καιρός, όπου επαναστάτες κρύβονταν εντός της χώρας του, δεν ήταν για ρίσκα.

Επί του παρόντος, ο Σάρναλ στεκόταν σ'ένα μεγάλο μπαλκόνι του παλατιού κι ατένιζε το Νορβήλιο στράτευμα αφ'ύψηλού, ντυμένος με μακρύ, γαλανό χιτώνα και βαρύ, πορφυρό μανδύα με πλεκτή μπορντούρα. Στη ζώνη του ήταν περασμένο ένα μακρύ ξίφος, επάνω στη λαβή του οποίου αναπαυόταν το δεξί του χέρι. Τα μακριά, καστανά του μαλλιά ήταν καλοχτενισμένα, το ίδιο και τα γένια του, αλλά ο Βασιλιάς του Ένρεβηλ είχε μια γενικότερα άγρια όψη. Τα σκοτεινά του μάτια κοίταζαν το στρατό από το Νόρβηλ σαν να έκρυβαν πίσω τους δεκάδες ερωτήσεις.

Στ'αριστερά του Σάρναλ στεκόταν η Βασίλισσά του, Νάζμιν, έχοντας τους αγκώνες της ακουμπισμένους στο χείλος του μπαλκονιού και ατενίζοντας κι εκείνη τους Νορβήλιους με μυστήριο ύφος. Τα λεπτά της φρύδια σχημάτιζαν ένα V πάνω απ'τη μύτη της, το οποίο θα είχε, αναμφίβολα, εμπνεύσει πολλούς ζωγράφους. Τα μακριά, λεία, μαύρα της μαλλιά ανέμιζαν πάνω απ'τους ώμους της, γιατί δεν είχε και λίγο αέρα σήμερα· σαν ο άνεμος να είχε φέρει τους Νορβήλιους στο Ένρεβηλ, πιθανώς να έλεγαν κάποιοι προληπτικοί. Η Νάζμιν ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ, μενεξεδί φόρεμα, ενώ ένα χοντρό, πλεκτό, μελανό σάλι αγκάλιαζε την πλάτη, τους ώμους, και το στήθος της. Ο λαιμός της ήταν στολισμένος με ένα περιδέραιο από πέρλες, και οι καρποί και τα δάχτυλά της με βραχιόλια και δαχτυλίδια από όστρακα· όλα τα θαλασσινά πράγματα αποτελούσαν αδυναμία της Βασίλισσας. Τα χέρια της, όμως, δεν ήταν αυτά που θα περίμενε να δει κανείς σε μια κυρία της καλής κοινωνίας· είχαν κάλους και σημάδια, και πολλά από τα νύχια της είχαν σπάσει και ξαναμεγαλώσει σκληρότερα από πριν. «Βλέπεις, αγαπημένε μου;» έλεγε στον Σάρναλ· «ό,τι δε με σκοτώνει με κάνει σκληρότερη.»

Η Νάζμιν δεν ήταν, φυσικά, ευγενικής καταγωγής. Κάποτε, ήταν στο στρατό, ως βαλλιστροφόρος και ανιχνεύτρια· και, σε μια εκστρατεία, της είχαν κάνει μια πολύ δελεαστική πρόταση: θα πληρωνόταν πλουσιοπάροχα, αν τόξευε τον Άρχοντα Σάρναλ. Έτσι, τον παρακολουθούσε προσεχτικά μέσα στο στράτευμα και περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να του ρίξει. Η στιγμή, όμως, ποτέ δεν έμοιαζε νάναι «κατάλληλη», γιατί η Νάζμιν τον είχε, ασυναίσθητα, ερωτευτεί. Ο στρατός τους, σύντομα, ενεπλάκη σε μια αιματηρή μάχη, και η Νάζμιν πίστεψε πως τώρα θα ερχόταν η ευκαιρία που ζητούσε, γιατί το μακελειό παντού γύρω ήταν απερίγραπτο, και οι περισσότεροι μαχητές, έχοντας διαλύσει τις γραμμές τους, έτρεχαν από δώ κι από κεί, πετσοκόβοντας ο ένας τον άλλο, με ό,τι όπλο κατάφερναν ν'αρπάξουν. Η Νάζμιν βρήκε τον Σάρναλ πεζό, με τρεις αντιπάλους σφαγμένους εμπρός του και έναν ιππέα να έρχεται καταπάνω του, στριφογυρίζοντας έναν αλυσιδωτό κεφαλοθραύστη.

Η μεγάλη ατσάλινη σφαίρα διέγραφε κύκλους στον αέρα, εκτοξεύοντας τριγύρω αίμα προηγούμενων θυμάτων. Ο Άρχοντας ύψωσε την ασπίδα του κι απέκρουσε το θανατηφόρο χτύπημα· αλλά η ορμή της επίθεσης ήταν τέτοια που η ασπίδα έσπασε σε δύο κομμάτια και μονάχα ένας μισός δίσκος έμεινε δεμένος στο αριστερό χέρι του Σάρναλ, ο οποίος σωριάστηκε στη γη με αίμα στο πρόσωπό του.

Η Νάζμιν σήκωσε την οπλισμένη της βαλλίστρα, πατώντας γερά στα μποτοφορεμένα της πόδια και σημαδεύοντας.

Ο ιππέας έστρεψε πάλι το άτι του προς τον πεσμένο Σάρναλ, με τον αλυσιδωτό του κεφαλοθραύστη να στροβιλίζεται στον αέρα και μια μανιώδη πολεμική κραυγή να βγαίνει μέσα απ'το κλειστό του κράνος.

Η Νάζμιν έβαλε.

Το βέλος πέτυχε τον καρβάρη στο στήρνο, εκτοξευοντάς τον από τον ίππο του και στέλνοντάς τον στο αιματοβαμμένο έδαφος.

Έτσι, η Νάζμιν έσωσε τη ζωή του Άρχοντα Σάρναλ, ο οποίος, σύντομα, έγινε σύζυγός της και Βασιλιάς του Ένρεβηλ. Ασφαλώς, κάποια συγκεκριμένα άτομα είχαν θυμώσει εξαιρετικά μαζί της, όμως, τότε πλέον δεν μπορούσαν να κάνουν πολλά για να τη βλάψουν.

Η επίθεση του ιππέα με τον αλυσιδωτό κεφαλοθραύστη ήταν μία από τις αρκετές απόπειρες δολοφονίας που είχαν γίνει κατά του

Σάρναλ. Πρόσφατα, μάλιστα, κάποιος είχε στείλει έναν νεκρενοικημένο δολοφόνο εναντίον του· όμως ο Βασιλιάς είχε μάθει σχεδόν αμέσως τα νέα και είχε επιστρατεύσει ειδική άμυνα.

Η εν λόγω ειδική άμυνα στεκόταν τώρα στα άκρα του μπαλκονιού, μαζί με τον Σάρναλ και τη Νάζμιν: δύο μαυροντυμένοι άντρες, με πέτσινες πανοπλίες και κουκούλες. Στη ζώνη τους ήταν περασμένα δύο ξίφη, αλλά επάνω –και μέσα– τους έκρυβαν περισσότερα όπλα απ'ό,τι μπορούσε ν'αντιληφτεί κανείς.

«Πραγματικά, απορώ μ'αυτή την κίνηση του Βασιλιά Άργκελ,» είπε η Βασίλισσα Νάζμιν. «Πολύ εύκολα δε συμφώνησε να μας συντρέξει;»

Ο Σάρναλ ένευσε. «Πάρα πολύ εύκολα... Αν ο αδελφός του είναι, όντως, μπλεγμένος στην Επανάσταση, δεν είναι λογικό.»

«Αλλά είναι, όμως, αγάπη μου;» έθεσε το ερώτημα η Νάζμιν.

«Θα πρέπει να σιγουρευτούμε.» Μέχρι στιγμής, οι πληροφορίες τους δεν ήταν ακριβείς· υπήρχαν φήμες που έλεγαν ότι ο Πρίγκιπας Ήλμον του Νόρβηλ ήταν ένας από τους μεγάλους αρχηγούς των επαναστατών, μα κανείς δεν το είχε επιβεβαιώσει.

«Κι αυτούς,» η Βασίλισσα Νάζμιν έδειξε, με το σαγόνι της, το στρατεύμα που βάδιζε προς το στρατόνα, «να τους έχουμε από κοντά.»

«Ο διοικητής τους θα έρθει, σύντομα, στο παλάτι, καρδιά μου, και θα μιλήσουμε μαζί του.» Ο Σάρναλ αχνομειδίασε.

«Ο Στρατηγός Άσθαν;» ρώτησε ο στρατιώτης, πλησιάζοντας τον άντρα που στεκόταν στην αυλή του στρατόνα, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του, επιβλέποντας το στήσιμο μερικών σκηνών εφοδίων. Ήταν ψηλός και γεροδεμένος, ψηλότερος από όλους τους άντρες γύρω του, και είχε κοντοκομμένα, μαύρα μαλλιά και ξυρισμένο πρόσωπο. Η έκφρασή του ήταν επίπεδη και το βλέμμα του ασάλευτο.

«Ο ίδιος,» αποκρίθηκε.

Ο πολεμιστής χαιρέτησε στρατιωτικά. «Καλησπέρα, Στρατηγέ! Ο Βασιλιάς Σάρναλ σάς κάνει την τιμή να σας καλέσει σε δείπνο με τη Μεγαλειότητά του και την σύζυγό του, Βασίλισσα Νάζμιν.»

Μου κάνει την «τιμή», λοιπόν, σκέφτηκε ο Άσθαν, που αυτό του ακουγόταν περισσότερο ως προσταγή παρά ως πρόσκληση. «Σύντο-

μα, θα είμαι στο παλάτι,» αποκρίθηκε. «Ευχαριστώ τον Βασιληά Σάρναλ για την πρόσκλησή του.»

«Θα περιμένω εδώ, κύριε, για να σας συνοδέψω,» δήλωσε ο στρατιώτης, που, προφανώς, δεν το έκανε από ευγένεια· είχε ανάλογες διαταγές.

«Τότε, καλύτερα να αρχίσω να ετοιμάζομαι,» είπε ο Άσθαν, και μπήκε στον στρατώνα, όπου οι Ενρεβήλιοι τον οδήγησαν στο ευρύχωρο δωμάτιο που του είχαν παραχωρήσει.

Εκεί, τον περίμενε μια υπηρέτρια –μια κοντή, ξανθιά, στρογγυλοπρόσωπη κοπέλα–, η οποία καθάριζε το χώρο, και υποκλίθηκε, μόλις εκείνος μπήκε. «Χαίρετε, Άρχοντά μου.»

«Έχει ζεστό νερό;»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου, το μπάνιο είναι έτοιμο.»

Ο Άσθαν τής έκανε νόημα να τον βοηθήσει να βγάλει την αρματωσιά του, και παρατήρησε πως η κοπέλα ήξερε πολύ καλά αυτή τη δουλειά. Δεν έμοιαζε με πολεμίστρια, μα πρέπει να είχε βγάλει πολλές πανοπλίες στη ζωή της.

Ο Νορβήλιος Στρατηγός πήγε να κάνει μπάνιο, ζητώντας από την υπηρέτρια να έχει ένα πρόχειρο γεύμα έτοιμο όταν θα επέστρεφε. Δεν ήθελε να επισκεφτεί με άδειο στομάχι το παλάτι του Βασιληά Σάρναλ, γνωρίζοντας ότι εκεί περισσότερο θα συζητούσαν –ή, μάλλον, περισσότερο ο μονάρχης θα προσπαθούσε να τον ψαρέψει για πληροφορίες–, παρά θα έτρωγαν.

Όταν βγήκε από το λουτρό, έχοντας μια λευκή πετσέτα τυλιγμένη γύρω απ'τα λαγόνια του, είδε πως ένα τραπέζι ήταν στρωμένο με *αρκετό* φαγητό. Μάλλον, του είχαν φέρει διάφορα, μην ξέροντας τι ακριβώς θα προτιμούσε: το μενού περιλάμβανε χορταρικά, ζυμαρικά, κρέας, σούπα, κρασί, μπίρα, και... την υπηρέτρια, η οποία στεκόταν παραδίπλα, με τα δάχτυλα των χεριών μπλεγμένα μπροστά στην κοιλιά της.

«Θα θέλατε κάτι άλλο, Άρχοντά μου;»

«Όχι, μπορείς να πηγαίνεις.»

Η κοπέλα υποκλίθηκε και ζύγωσε την πόρτα του δωματίου, όταν ο Άσθαν τη σταμάτησε. «Ή, μάλλον, μείνε· άλλαξα γνώμη.»

Η υπηρέτρια στράφηκε.

Ο Στρατηγός τής έκανε νόημα να πλησιάσει και, όταν βρισκόταν κοντά του, τύλιξε το δεξί χέρι γύρω απ'τη μέση της και την πίεσε επάνω του, σκύβοντας, για να φιλήσει το μάγουλο και το λαιμό της.

«...Άρχοντά μου.»

Ο Άσθαν αποτραβήχτηκε και την κοίταξε στο πρόσωπο. «Φοβάσαι τους ανθρώπους από άλλες χώρες;»

«Όχι, Άρχοντά μου...» Κοιτούσε το στήθος του, που είχε μια λεπτή, μακριά ουλή από τ'αριστερά ως τα δεξιά.

«Ωραία, γιατί δεν τρώω κανέναν... εκτός κι αν είμαι πολύ πεινασμένος.»

Κάποια ώρα αργότερα, τη ρώτησε το όνομά της.

«Λερβάρη.» Η κοπέλα βρισκόταν ξαπλωμένη μπρούμυτα και τον κοίταζε με τις άκριες των ματιών, υπομειδώντας. Ο Άσθαν ήταν αργός και θωπευτικός μαζί της, όχι γρήγορος και αδιάφορος, όπως μάλλον είχε εκείνη συνηθίσει.

Τη ρώτησε πώς είχαν τα πράγματα εδώ, τι έλεγε ο κόσμος για την όλη κατάσταση.

«Κανείς δεν περνάει καλά. Ίσως, όταν οι επαναστάτες εξολοθρευτούν....» Ανασήκωσε τους ώμους, αφήνοντας την πρότασή της μισοτελειωμένη.

«Τι θα γίνει, τότε;» Ο Άσθαν γύρισε, για να χαϊδέψει την πλάτη της.

«Ίσως ο Βασιλιάς μας να μην είναι αναγκασμένος πλέον, Άρχοντά μου... ξέρεις, να είναι τόσο αυστηρός.»

«Τι έχεις ακούσει για τον Πρίγκιπα Ήλμον; Τον Νορβήλιο που λένε πως είναι με τους επαναστάτες, Λερβάρη.»

«Είμαι σίγουρη πως το Νόρβηλ δεν είναι εναντίον του Βασιλιά μας, Άρχοντά μου.»

Τι συμπαθητικά που ψεύδεται, σκέφτηκε ο Άσθαν. Δεν ήταν σίγουρη: δεν ήξερε τι να πιστέψει και τι όχι· ήταν προφανές. «Εγώ σε ρώτησα τι έχεις ακούσει για τον Πρίγκιπα Ήλμον...» Φίλησε τον δεξή της ώμο. «Έχεις ακούσει τίποτα;»

«Λένε ότι ίσως να κρύβεται με τους επαναστάτες, Άρχοντά μου· μα δεν έχω γνωρίσει κανέναν που να τον έχει δει, ξέρεις. Και ποιος τον ξέρει, ε; Κανείς. Δηλαδή, και να τον είχαν δει, δε θα ήξεραν να πουν ότι είν' αυτός, Άρχοντά μου.»

«Χμμμ· διόλου απίθανο, Λερβάρη...» Ο Άσθαν παραμέρισε τα ξανθά της μαλλιά και φίλησε το λαιμό της. Ύστερα, σηκώθηκε από το κρεβάτι. «Ωρα να πηγαίνω στον Βασιλιά Σάρναλ. Με έχει καλέσει, και ήδη νομίζω ότι έχω αργήσει.»

Η κοπέλα γύρισε, για να τον κοιτάξει πάνω απ'τον δεξή της ώμο. Τα μάτια της αποκάλυπταν ότι θα προτιμούσε να μη φύγει.

Ο Άσθαν άρχισε να ντύνεται, μπροστά στον καθρέφτη. Εκείνη σηκώθηκε, για να τον βοηθήσει. «Θα είσαι εδώ, όταν θα γυρίσω;» τη ρώτησε, δήθεν αδιάφορα.

«Αν το επιθυμείτε, Άρχοντά μου, ασφαλώς.»

«Το επιθυμώ.»

Αισθάνθηκε τα χέρια της να τρέμουν, όχι από φόβο, καθώς θηλύκωναν τα μπροστινά κουμπιά του πουκαμίσου του.

Όταν ήταν έτοιμος, πήγε προς την πόρτα, και η υπηρέτρια ρώτησε, μαζεμένα: «Δε θα φάτε τίποτα, Άρχοντά μου;»

«Σου είπα: έχω ήδη αργήσει,» της απάντησε.

«Εντάξει, Άρχοντά μου...» Το βλέμμα της κατέβηκε στο χαλί του πατώματος.

«Ποιο είναι το πρόβλημα;» είπε ο Άσθαν, ήπια.

«Τίποτα, Άρχοντά μου. Μπορεί να κατηγορήσουν εμένα που δε σας άρεσε το γεύμα... Όμως δεν—»

«Άδειασε τη σούπα στον απόπατο, και πες ότι την έφαγα αλλά δεν ήθελα τίποτ'άλλο πιο βαρύ.»

Η Λερβάρη ύψωσε το βλέμμα και χαμογέλασε.

Ο Άσθαν τής επέστρεψε το χαμόγελο, και έφυγε.

Το παλάτι της Φίρθμας βρισκόταν επάνω σ'ένα δασώδες ύψωμα, στην καρδιά της πόλης. Ένας μεγάλος κήπος το περιέβαλε, γεμάτος με άνθη και φυτά, ο οποίος ήταν περιτριγυρισμένος από πέτρινο τείχος. Ο Άσθαν, συνοδευόμενος από τον στρατιώτη που είχε έρθει να τον ειδοποιήσει για την πρόκληση του Βασιλιά, ζύγωσε την πύλη του κήπου. Οι εκεί φρουροί τού άνοιξαν, και ο Νορβήλιος μπήκε, ακολουθώντας ένα μονοπάτι ανάμεσα στη βλάστηση, το οποίο περιστρεφόταν γύρω από το ύψωμα όπου βρισκόταν το παλάτι, μέχρι που έφτανε στην είσοδο της βασιλικής οικίας.

Ο Άσθαν απόλαυσε τη σταδιακή άνοδο. Κάθε φορά που ολοκλήρωνε έναν γύρο του δενδρόφυτου λόφου, η πανοραμική θέα της Φίρθμας μεγάλωνε από κάτω του. Μπορούσε να δει την πόλη από την Ανατολή ως τη Δύση κι απ'το Βορρά ως το Νότο.

«Αυτή είναι η αρένα;» ρώτησε τον στρατιώτη, δείχνοντας ένα μεγάλο οικοδόμημα στη νότια μεριά της Φίρθμας.

«Μάλιστα, Στρατηγέ. Και έχουμε αγώνες σε τέσσερις ημέρες.»

Το εσωτερικό του παλατιού ήταν στολισμένο με εντυπωσιακό τρόπο. Το μέρος δεν ήταν λαβυρινθώδες, όπως το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, στη Νουάλβορ, μα αχανές, γεμάτο μεγάλες αίθουσες με κιονοστοιχίες. Οι υπηρέτες υποδέχτηκαν τον Άσθαν και ο στρατιώτης που τον είχε συνοδέψει ως εδώ έφυγε.

Ο Βασιλιάς Σάρναλ και η Βασίλισσα Νάζμιν περίμεναν το Νορβήλιο Στρατηγό σε μια τραπεζαρία, μαζί με άλλους δύο άντρες. Στις πλευρές και στις γωνίες της αίθουσας υπήρχαν φρουροί, καθώς και δύο μαχητές ασυνήθιστα ντυμένοι· φορούσαν πέτσινες πανοπλίες με λίγα κομμάτια σιδήρου και κουκούλες, ενώ στη ζώνη τους είχαν περασμένα δύο ξίφη. Στο στέρνο τους ήταν δεμένη μια προστατευτική μεταλλική πλάκα, με ένα σύμβολο επάνω: κάποιο πουλί, με ανοιχτά φτερά· γεράκι ή αετός, υπέθετε ο Άσθαν.

«Μεγαλειότητα, Μεγαλειοτάτη. Άρχοντές μου. Ο Στρατηγός Άσθαν, από το Νόρβηλ!» ανακοίνωσε ένας από τους υπηρέτες.

«Στρατηγέ, καλώς ορίσατε στο παλάτι μου,» είπε ο Σάρναλ, που ήταν ντυμένος επίσημα, γεμάτος με χρυσάφι και ασήμι, και έχοντας την κορόνα του στο κεφάλι.

«Τιμή μου να βρίσκομαι εδώ, Μεγαλειότητα,» αποκρίθηκε ο Άσθαν, κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση.

«Από εδώ, η σύζυγός μου, Βασίλισσα Νάζμιν,» σύστησε ο Σάρναλ τη γυναίκα πλάι του, η οποία δε χρειαζόταν συστάσεις· φαινόταν καθαρά ποια ήταν, από το μεγαλοπρεπές ντύσιμο.

«Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Άσθαν, μ'άλλη μια, μικρότερη υπόκλιση.

«Και,» πρόσθεσε ο Σάρναλ, «ο Άρχων Φάζναλ, Αρχιστράτηγος του Ένρεβηλ,» –έδειξε, κόσμια, έναν άντρα λιγνό σαν μπαστούνι που, όμως, κοιτάζοντάς τον, ο Άσθαν δεν μπορούσε να αμφιβάλλει ότι το σώμα του έκρυβε μεγαλύτερη δύναμη απ'ό,τι φαινόταν– «και ο Άρχων Βέλνιθερ, Ανώτατος Διπλωμάτης του Ένρεβηλ»· έδειξε έναν

άντρα κοντύτερο από τον προηγούμενο, με μούσι κάτω απ' το σαγόνι και στις πλευρές του προσώπου, τα μάτια του οποίου φανέρωναν ειρωνεία και παραφροσύνη.

«Χαίρω πολύ, Ἀρχοντές μου,» είπε ο Ἀσθαν, κλίνοντας το κεφάλι ευγενικά προς το μέρος τους.

«Παρακαλώ, καθίστε,» πρότεινε ο Βασιληάς.

Ἀπαντες πήραν θέση γύρω από το τραπέζι. Ο Σάρναλ κάθισε στην κορυφή, με τη Νάζμιν στα δεξιά του και τον Νορβήλιο Στρατηγό στα αριστερά (μια τιμητική θέση, αναμφίβολα), ενώ οι Ἀρχοντες Φάζναλ και Βέλνιθερ κάθισαν ο πρώτος πλάι του Ἀσθαν και ο δεύτερος αντίκρου του. Εκείνος δεν αισθανόταν και τόσο καλά, έχοντας αυτά τα γεμάτα παραφροσύνη και ειρωνεία μάτια να τον κοιτάζουν. Αναρωτήθηκε τι άλλο μπορεί να ήταν ο Ἀρχοντας Βέλνιθερ πέραν από Ἀνώτατος Διπλωμάτης. Μήπως και Ἀνώτατος Ανακριτής;

Υπηρέτες έφεραν το πρώτο πιάτο του γεύματος: γευστικότητα σούπα με χόρτα, συνοδευόμενη από κρασί ή μπύρα, ανάλογα με τις προτιμήσεις του καθενός.

«Στρατηγέ Ἀσθαν,» είπε ο Σάρναλ, «αισθάνομαι πραγματικά υποχρεωμένος προς τον Βασιλιά Ἀργκελ, που αποφάσισε να με συντρέξει εναντίον των επαναστατών. Τα προβλήματά μου, όπως θα γνωρίζετε, έχουν μεγαλώσει.»

«Ο Βασιλιάς Ἀργκελ επιθυμούσε να επιδείξει την καλή του θέληση προς το Ἐνρεβήλ, Μεγαλειότητα. Οι κατηγορίες σχετικά με τον αδελφό του τον έχουν δυσареστήσει πολύ.»

«Αυτό, όμως, ακούγεται ανάμεσα στο λαό μου, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε ο Σάρναλ: «ότι ο Πρίγκιπας Ἡλμον του Νόρβηλ είναι ένας από τους αρχηγούς της Επανάστασης. Τι θα έπρεπε να υποθέσω, λοιπόν; Δε θα έπρεπε να περάσει από το νου μου ότι το Νόρβηλ έχει στραφεί εναντίον μου;»

«Δε συμβαίνει κάτι τέτοιο, Μεγαλειότητα· σας διαβεβαιώνω. Και εύχομαι η αποστολή του στρατεύματός μου να το αποδεικνύει τούτο.»

«Πόσοι είναι οι μαχητές σας, αλήθεια, Στρατηγέ;» ρώτησε η Νάζμιν.

«Οκτώ χιλιάδες,» απάντησε ο Ἀσθαν, αν και αμφέβαλε ότι η Βασίλισσα δεν ήξερε.

«Ο Βασιλιάς Άργκελ φάνηκε ιδιαίτερα... γενναϊόδωρος, οφείλω να ομολογήσω. Τόσο πολύ τον ανησύχησαν οι φήμες ότι ο αδελφός του είναι μπλεγμένος στην Επανάσταση;»

«Ο Βασιλιάς μας δεν ανησύχησε, Μεγαλειοτάτη,» εξήγησε ο Άσθαν· «θέλησε να δείξει πως δεν έχει καμία εχθρική πρόθεση προς εσάς. Εξάλλου, δεχτήκατε τη βοήθεια που σας πρόσφερε· δεν την επιθυμείτε πραγματικά;»

«Ασφαλώς και την επιθυμούμε,» αποκρίθηκε η Νάζμιν.

«Πώς πηγαίνουν τα πράγματα με την Επανάσταση, λοιπόν;» θέλησε να μάθει ο Άσθαν. «Υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος τρόπος με τον οποίο θα μπορούσα να σας βοηθήσω;»

«Γνωρίζετε, κύριε, τα μέρη στα οποία επικεντρώνεται η Επανάσταση;» τον ρώτησε ο Αρχιστράτηγος Φάζναλ.

«Έχω μονάχα γενικές πληροφορίες. Θα με διαφωτίσετε περισσότερο, να υποθέσω;»

«Έχετε υπόψη σας τις σημαντικότερες πόλεις και ορόσημα του Ένρεβηλ;»

«Ασφαλώς.»

«Η Επανάσταση επικεντρώνεται στα ηφαιστειακά όρη, βόρεια της Φίρθμας, στα νότια σημεία των δασών Γάσπαρνηλ, στη Σάργκμον, στη Γόρλεχ, και στη Ντίλρομ.»

«Φαίνεται πως έχουν πιάσει Βορρά, Νότο, Ανατολή, και Δύση,» είπε ο Άσθαν, τελειώνοντας τη σούπα του και αφήνοντας λίγη μόνο μέσα στο βαθύ πιάτο, όπως απαιτούσαν οι καλοί τρόποι.

«Σωστή παρατήρηση, κύριε Στρατηγέ,» αποκρίθηκε ο Ανώτατος Διπλωμάτης Βέλνιθερ, μ'ένα βλέμμα που έκανε μια ανατριχίλα να διαπεράσει τον Νορβήλιο.

«Πιστεύετε ότι προσπαθούν να επιτύχουν κάτι συγκεκριμένο μ'αυτό; Πέραν από το προφανές, δηλαδή: ότι σκοπός τους είναι να στρέψουν όλο το Βασίλειο εναντίον σας.»

«Πολλές φορές, η απλούστερη εικασία είναι και η ορθότερη,» είπε ο Σάρναλ, καθώς οι υπηρέτες έπαιρναν τη σούπα και έφερναν το δεύτερο πιάτο: πουλερικά, καλυμμένα με παχύρρευστη σάλτσα και αναδίδοντα γλυκές μυρωδιές. «Ωστόσο, θα μπορούσε κανείς να υποθέσει και άλλα πιθανά... *σενάρια*.»

«Όπως, Μεγαλειότατε;» ρώτησε ο Άσθαν, πίνοντας μια γουλιά από τη μπίρα στην κούπα του.

«Ότι έχουν εστιαστεί στις άκρες του Ένρεβηλ επειδή δέχονται βοήθεια από άλλα βασίλεια.»

«Από το Νόρβηλ, στη Δύση, και από το Σάρενθαλ, στην Ανατολή. Από το Νότο, όμως; Υποπτεύεστε κάποιο βασίλειο των Ρουζβάνων, ή την Αυτοκρατορία των Ρογκάνων;»

«Μια εικασία έκανα, τίποτα περισσότερο, Στρατηγέ μου,» αποκρίθηκε ο Σάρναλ. «Για την ακρίβεια, *απορώ* τι θα μπορούσαν να έχουν εναντίον μου όλα τα έθνη που αναφέρατε. Δεν έχω βλάψει κανένα.»

«Αυτό είναι αλήθεια, Μεγαλειότατε,» συμφώνησε ο Άσθαν. «Και το Νόρβηλ, τουλάχιστον, δεν έχει λόγο για να σας εχθρεύεται.»

«Τώρα, λοιπόν, που είστε εδώ, Στρατηγέ,» είπε ο Βέλνιθερ, «και που έχετε πληροφορηθεί περί της κατάστασης, έχετε να μας προτείνετε κάποιο σχέδιο δράσης, ίσως;» Ύψωσε ένα φρύδι.

Πρέπει να *είναι* ανακριτής, σκέφτηκε ο Άσθαν· *έχει ένα κάποιο ύφος*. Ωστόσο, μπορεί να έκανε και λάθος... «Δεν ξέρω τόσο καλά την κατάσταση, ώστε να προτείνω σχέδιο δράσης, Άρχοντά μου. Για παράδειγμα, δεν έχω ιδέα για τις δυνάμεις των επαναστατών. Τι στρατό έχουν;»

«Ελάχιστο, πιστεύουμε,» είπε ο Φάζναλ. «Είναι αμφίβολο αν μπορούν να συγκεντρώσουν πέντε χιλιάδες μαχητές.»

«Αλλά δεν είναι αυτό, όμως, που μας ανησυχεί πραγματικά, Στρατηγέ,» δήλωσε η Νάζμιν. «Εκείνο που μας ανησυχεί είναι το τι δύναμη πιθανώς να μπορούν να συγκεντρώσουν όταν διακηρύξουν πως είναι ώρα να μας ρίξουν από την εξουσία.»

«Εννοείτε, Μεγαλειοτάτη, πως σας ανησυχεί ποιοι από τους ίδιους σας τους άρχοντες ίσως να συμμαχήσουν μαζί τους;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε η Νάζμιν. «Η *επιρροή* των επαναστατών είναι πιο επικίνδυνη, όχι η παρούσα στρατιωτική τους δύναμη.»

«Έχετε κατά νου πιθανούς προδότες;»

«Αρκετούς,» δήλωσε ο Βέλνιθερ, «και τους ξετρυπώνουμε έναν-έναν, σαν τα ποντίκια.»

Ανακριτής είναι. «Σε τι θα μπορούσα, λοιπόν, να σας βοηθήσω;» Ο Άσθαν είχε την εντύπωση πως δεν του έλεγαν τα πάντα (*Με υποπτεύονται;*), πως επίτηδες χρονοτριβούσαν.

«Αργά ή γρήγορα, οι επαναστάτες θα χρειαστεί να αποκαλυφτούν, Στρατηγέ, και τότε οι υπηρεσίες σας θα μας φανούν μάλλον χρήσιμες,» του είπε ο Φάζναλ.

«Αλλά ωστόσο, αυτό δε σημαίνει πως δεν μπορείτε να μας βοηθήσετε και καθόλου, πριν από την όποια μεγάλη κίνηση των επαναστατών,» δήλωσε η Βασίλισσα Νάζμιν.

«Μιλήστε μου, επομένως, ελεύθερα,» τους παρότρυνε ο Άσθαν· και είδε ένα λεπτό μειδίαμα να χαράσσει το μοχθηρό πρόσωπο του Βέλνιθερ –ή ίσως να ήταν μονάχα η ιδέα του... «Άλλωστε, γι' αυτή τη δουλειά βρίσκομαι εδώ: για να σας συντρίξω στην καταπολέμηση της Επανάστασης. Και, πάνω από καθετί, απεχθάνομαι να είμαι ανενεργός.»

Το υπόλοιπο δείπνο πέρασε με ανούσιες κουβέντες, που, στο τέλος, άρχισαν να ζαλίζουν τον Άσθαν. Προφανώς, ο Μονάρχης του Ένρεβηλ δεν είχε αποφασίσει ακόμα πώς ακριβώς θα χρησιμοποιούσε τις δυνάμεις που του είχε προσφέρει ο Βασιληάς Άργκελ. Ή ίσως να ήθελε να προετοιμάσει κάτι ιδιαίτερο για το στράτευμα του Άσθαν...

Με υποπτεύεται;

Κεφάλαιο 22

Πολυπόθητα Κομμάτια

Η χτεσινή καταιγίδα ήταν μέγιστη ταλαιπωρία. Τους είχε αφήσει όλους εξουθενωμένους και ζαλισμένους, και στα δύο καράβια. Στη *Χρυσαλλίδα*, η Πριγκίπισσα Λιόλα είχε περάσει τη θαλασσοταραχή κουκουλωμένη κάτω από το κρεβάτι, προσπαθώντας να μη σκέφτεται ότι το πλοίο παράδερνε σαν καρυδότσουφλο. Ο Ρόλμαρ ήταν επίσης ξαπλωμένος, κατά κύριο λόγο, αλλά, πού και πού, σηκωνόταν, για να κοιτάξει έξω απ'το φινιστρίνι και να δει τα πελώρια κύματα (ένα χάος, ένα συνονθύλευμα λυσσασμένου αέρα και οργισμένης θάλασσας), προτού επιστρέψει στο κρεβάτι, νιώθοντας άρρωστος. Η Καπετάνισσα Τάηλιν έκανε πάνω-κάτω στα καταστρώματα του караβιού, προσπαθώντας να διευθύνει τους ναύτες της, ώστε να μη βουλιάξει η *Χρυσαλλίδα* και να μη σπάσουν τα κατάρτια: τους είχε προστάξει να μαζέψουν τα πανιά και να πιάσουν τα κουπιά και μόνο. Ωστόσο, και η Καπετάνισσα αισθανόταν χάλια· αν και δεν το έδειχνε, επιθυμώντας να διατηρεί μια εικόνα για το πλήρωμά, από μέσα της δεν έβλεπε την ώρα να επιστρέψει στην καμπίνα της και να πέσει στο κρεβάτι.

Ο μόνος ανεπηρέαστος από την καταιγίδα έμοιαζε να είναι ο Καπετάνιος Σέλερναβ, στον *Ταχύπλου*, ο οποίος διεύθυνε τους ναύτες του με άνεση και αστειευόταν κιόλας. Είχε κι εκείνος προστάξει, φυσικά, να μαζέψουν τα πανιά και να πιάσουν τα κουπιά, ενώ, συγχρόνως, φαινόταν να περνά καλά από την όλη δραστηριότητα. Αναμφίβολα, θεωρούσε ετούτη την κατάσταση προτιμότερη από το άραγμα κοντά στους βάλτους Βενέβριαμ.

Ο Βάνμυρ βρισκόταν στη γέφυρα, και μαζί του ήταν και η Ρικνάβαθ. Το ταρακούνημα του караβιού είχε τραντάξει τα μυαλά και των δύο, στεριανοί όπως ήταν και ασυνήθιστοι στη θάλασσα. Ο Ωθράγκος, κάποτε, αναρωτήθηκε αν ο Τάρχεμοθ είχε εξοργιστεί μαζί τους και ρώτησε την Καρμώζ περί του θέματος· αισθανόταν τον Άρχοντα των Βυθών οργισμένο με κάτι που είχαν κάνει; «Όχι,» είχε απαντήσει η Ρικνάβαθ. «Ίσως η ναυτιέρεια να ξέρει καλύτερα από μένα.» Ο

Βάνμιρ, όμως, δεν είχε καμία διάθεση να πάει να επισκεφτεί την αντιπαθητική Ναυτιέρεια Τεβέλα, έτσι άφησε την καταιγίδα να περάσει, χωρίς να προβληματίζεται περί της φύσης της.

Το βράδυ, ευτυχώς, η φουρτουνιασμένη θάλασσα ηρέμησε, και οι επιβάτες των πλοίων *Χρυσοαλλίδα* και *Ταχύπλους* κατάφεραν να κοιμηθούν μερικές ώρες και να χαλαρώσουν. Τώρα ήταν πρωί και ο Βάνμιρ είχε βγει από τη γέφυρα, για να πάρει λίγο καθαρό αέρα. Στα δυτικά μπορούσε να δει ένα μεγάλο νησί.

«Πού είμαστε, Καπετάνιε;» ρώτησε τον Σέλερναβ.

«Στις Νήσους Λάβηθ, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αυτή είναι η Νήσος Άγκρεμ. Ευτυχώς, δε χάσαμε πολύ την πορεία μας μέσα στην καταιγίδα.» Κοίταξε τα πόδια του ακρίτη. «Βλέπω, αποφασίσατε ν'ακολουθήσετε τη συμβουλή μου...»

Ο Βάνμιρ ήταν ξυπόλυτος, έχοντας δει ότι αυτό συνέφερε καλύτερα επάνω στα βρεγμένα καταστρώματα. «Ναι,» είπε, χαμογελώντας.

Ύστερα, κοίταξε προς τ'ανατολικά. «Γιατί μας ζυγώνουν αυτά τα δύο πλοία, Καπετάνιε;» ρώτησε.

«Απ'την αυγή τάχα δει,» αποκρίθηκε ο Σέλερναβ. «Δεν πρόσεξα, όμως, κάνα σύμβολο πάνω τους.» Τράβηξε ένα κιάλι από τη ζώνη του και έκλεισε το ένα μάτι, για να κοιτάξει. «Όχι, κανένα σύμβολο δε βλέπω.»

«Τι άνθρωποι φαίνονται;»

«Ταξιδιώτες, ίσως. Και κανένας κανονικός ναύτης δεν υπάρχει πάνω στις κουβέρτες...»

«Τι εννοείς, 'κανονικός ναύτης';»

«Δείτε και μόνος σας.» Του έδωσε το κιάλι.

Ο Βάνμιρ το ύψωσε, βαστώντας το με τα δύο χέρια, και κοίταξε, κλείνοντας το αριστερό μάτι. Στα καταστρώματα των πλοίων μπορούσε να δει ανθρώπους με κάπες, που έμοιαζαν με ταξιδιώτες· αλλά, όντως, ναύτες με τη συνηθισμένη εμφάνιση δεν υπήρχαν. Αυτοί οι ίδιοι οι ταξιδιώτες φαινόταν να διοικούν τα καράβια.

Κατέβασε το κιάλι από εμπρός του. «Ναι... Δεν είναι παράξενο;»

Ο Σέλερναβ κατένευσε. «Δεν ξανάχω δει κανέν' άλλο σκάφος με τέτοιο πλήρωμ', Άρχοντά μου.»

Ο Βάνμιρ τού έδωσε το κιάλι. «Προσπάθησε να τους αποφύγεις. Φώναξέ το και στην Καπετάνισσα Τάηλιν, να κάνει το ίδιο.»

«Πιστεύετε ότι ίσως να πρόκειται για πειρατές;»

«Δεν αποκλείεται.» *Το χέρι του Νουτκάλι είναι μακρύ...*

Ο Σέλερναβ στράφηκε στο πλήρωμά του, δίνοντας διαταγές.

Ο Βάνμιρ είδε τα καράβια αντίκρυ να ζυγώνουν με μεγαλύτερη ταχύτητα. *Σκατά. Δεν είναι τυχαίοι.* «Καπετάνιε;» Ο Σέλερναβ δεν τον άκουσε, καθώς μιλούσε στην Καπετάνισσα Τάηλιν, από την άλλη άκρη του καταστρώματος. «Καπετάνιε!»

Τώρα τον άκουσε και ζύγωσε. «Τι είναι, Άρχοντά μου;»

«Δες πώς έχουν επιταχύνει.»

«Ναι, οι κερατάδες –με το συμπάθιο, Άρχοντά μου.» Ο Σέλερναβ ύψωσε το κιάλι, για να τους κοιτάξει. «Δε φαίνεται, όμως, να κάνουνε καμια ύποπτη κίνηση. Δε βγάζουνε όπλα. Δε μου μοιάζουν για πειρατές, όχι. Είναι παράξενοι, όμως...»

«Ετοίμασε τους καταπέλτες, και πες και στην Καπετάνισσα να κάνει το ίδιο.»

Ο Σέλερναβ κατέβασε το κιάλι από το δεξί του μάτι και στράφηκε στον Βάνμιρ. «Να ετοιμάσω τους καταπέλτες;» βλεφάρισε, αβέβαια. «Θέλετε να τους βυθίσουμε, Άρχοντά μου; Άμα δεν είν' εχθροί;»

«Κάντο, Καπετάνιε!» μούγκρισε ο ακρίτης. «Ετοίμασε τους καταπέλτες. Και μην είσαι σίγουρος ότι θα προλάβεις, μέχρι να μας φτάσουν.»

Ο Σέλερναβ έριξε μια ματιά στα ερχόμενα πλοία. Πήγαιναν πολύ γρήγορα.

«Έπρεπε να με είχες ειδοποιήσει από τότε που τα είδες να μας ζυγώνουν,» είπε ο Βάνμιρ.

«Δεν υπέθεσα ότι... Τέ'σπάντω.» Ο Σέλερναβ πήγε πάλι στο πλήρωμά του, φωνάζοντας να ετοιμαστούν οι καταπέλτες.

«Τι! Δεν μπορούμε έτσι απλά να τους ρίξουμε!» άκουσε ο Βάνμιρ την Τάηλιν να λέει, από το κατάστρωμα της *Χρυσασπίδας*.

Σκατά, σκέφτηκε. Πήγε στη γέφυρα και έδεσε μεταξύ τους τους τρεις σάκους με τα ουρανολίθινα κομμάτια, ώστε να μπορεί να τους σηκώσει εύκολα όλους μαζί, σε περίπτωση ανάγκης.

«Ρικνάβαθ!» φώναξε στην κοιμούμενη Καρμώζ. «Σήκω!»

Εκείνη ανασηκώθηκε επάνω στο κρεβάτι. «Τι είναι;» ρώτησε, τρίβοντας τα μάτια της.

«Ένα πλοίο έρχεται.»

«Και;»

«Πρέπει νάναι υπηρέτες του Νουτκάλι.»

«Μήπως υπερβάλλεις; Δε θα μας είχε ειδοποιήσει ο Φανλαγκόθ;»

«Δες και μας είχε ειδοποιήσει και τις άλλες φορές!» ρουθούνισε ο Βάνμιρ. «Ετοιμάσου.» Έδεσε τη ζώνη του γύρω απ'τη μέση και ξεσπάθωσε, βγαίνοντας πάλι στο κατάστρωμα.

«*Βάνμιρ!*»

Στράφηκε, για να δει τον Ρόλμαρ να στέκεται στην κουπαστή της Χρυσσαλίδας.

«*Τι είναι αυτά, Βάνμιρ; Πρόσταξες να ρίξουμε;*»

Ο Βάνμιρ πήγε στην κουπαστή του *Ταχύπλου*, αντικρίζοντας τον δίδυμό του. «Δε βλέπεις αυτά τα καράβια που έρχονται;» του φώναξε, δείχνοντας ανατολικά, τα πλοία που ήταν πλέον πολύ κοντά – λιγότερο από μισό μίλι τα χώριζε από τα σκάφη των Ωθράγκος. «Είναι του Νουτκάλι!»

«Πού το ξέρεις; Σ'το είπε ο Φανλαγκόθ;»

«Όχι, αλλά είναι προφανές! Τα πληρώματά τους δεν είναι φυσιολογικά· δεν έχουν ναύτες, παρά μόνο κάτι τύπους ντυμένους με κάπες οι οποίοι μοιάζουν με ταξιδιώτες.»

«Κουβαλάνε όπλα;»

«Δεν είδα κανένα, αλλά—»

«Και θες να τους ρίξουμε, έτσι επειδή έχεις μια *υποψία*; Είσαι παλαβός;» Ο Ρόλμαρ χτύπησε τον κρόταφό του με τον δείκτη του δεξιού του χεριού. «Μπορεί νάναι τυχαίοι ταξιδιώτες, ή ειδικοί απεσταλμένοι κάποιου άρχοντα!»

«Βλακείες! Δεν είναι τέτοιοι, σου λέω! Δε θα μας ζύγωναν με τόσο ζήλο, αν ήταν.» Στράφηκε να κοιτάξει τον Σέλερναβ, που ήταν αρκετά μακριά, αυτή τη στιγμή. «Καπετάνιε! έτοιμοι οι καταπέλτες;» φώναξε.

«Μάλιστα, Άρχοντά μου!»

«Μόλις είναι εντός εμβέλειας, ρίξτε τους!»

Ο Ρόλμαρ παρουσιάστηκε δίπλα του.

«Μη χρησιμοποιείς από τώρα Τηλεμεταφορά, αδελφέ,» του είπε ο Βάνμιρ· «θα χρειαστείς τις δυνάμεις σου.»

«Ανόητε!» γρύλισε ο Ρόλμαρ. «Τι θα γίνει αν δεν είναι εχθροί; Θα τους πεις 'Μας συγχωρείτε, κάναμε λάθος';»

Μα, είναι ηλίθιος ή παριστάνει τον χαζό; σκέφτηκε ο Βάνμιρ. Δε βλέπει το προφανές; Είναι άνθρωποι του Νουτκάλι, και ήρθαν για τον ουρανόλιθο.

«Ναι, αυτό θα τους πω,» του απάντησε, κοφτά, κι έτρεξε ως την άλλη άκρη του καταστρώματος, ατενίζοντας τα δύο πλοία να ζυγώνουν.

«Καπετάνιε! το κιάλι σου!» φώναξε.

Ο Σέλερναβ πλησίασε και του το έδωσε. Ο Βάνμιρ το σήκωσε, βλέποντάς το στο δεξί μάτι. Ακόμα, οι καταραμένοι, δεν είχαν βγάλει όπλα. Τι περίμεναν;

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη σκέψη του και είδε τα πληρώματα των εχθρικών σκαφών να τραβάνε δέρματα, για να αποκαλύψουν έναν οξυβόλο καταπέλτη στην πλώρη κάθε карабиού (σαν αυτούς που υπήρχαν πάνω στον *Ταχύπλου*) και δύο μικρούς λιθοβόλους λίγο πιο πίσω.

«Ρόλμαρ! Έλα εδώ να δεις!»

Ο Ρόλμαρ ζύγωσε και πήρε το κιάλι από τον Βάνμιρ, για να κοιτάξει κι εκείνος. «Ε, όχι...»

«Ε, ναι! Σ'το έλεγα τόση ώρα!» μούγκρισε ο αδελφός του.

«Ποιοι στο Μαύρο Άνεμο είναι αυτοί οι άνθρωποι;» αναρωτήθηκε ο Ρόλμαρ. «Δεν φέρουν κανένα έμβλημα και δεν είναι ντυμένοι με κανένα διακριτικό τρόπο... αν και θα μπορούσαν να κρύβουν τις ενδυμασίες τους κάτω απ'τις κάπες.»

Τα πλοία ζύγωσαν. Έφτασαν σχεδόν εντός εμβέλειας. Και τότε, ο Ρόλμαρ, που ακόμα τα παρακολουθούσε, με το κιάλι υψωμένο εμπρός του, είδε τους ανθρώπους επάνω στα καταστρώματα να λύνουν τις κάπες τους και να τις ρίχνουν στα βρεγμένα σανίδια, για ν'αποκαλύψουν πολεμικές ενδυμασίες. Ο καθένας είχε δύο ξίφη θηκαρωμένα στη ζώνη του, και φορούσαν πέτσινες πανοπλίες με κομμάτια σιδήρου· στο στήθος τους υπήρχε μια μεταλλική πλάκα, με ένα έμβλημα επάνω: ένα πουλί –γεράκι ή αετός– με ανοιχτές φτερούγες. Ο Ρόλμαρ δεν το είχε ξαναδεί πουθενά. Σε ποιο έθνος μπορεί να ανήκε; Σε ποιον άρχοντα;

«*Βυθίστε τους!*» πρόσταξε ο Σέλερναβ, και οι καταπέλτες του *Ταχύπλου* έβαλαν, εκτοξεύοντας τρία πελώρια βέλη–

—την ίδια στιγμή που και οι βλητικές μηχανές των εχθρών εξαπέλυαν τα δικά τους βλήματα: βέλη και πέτρες.

Ο Ρόλμαρ έχασε την ισορροπία του, νιώθοντας το κατάστρωμα να τραντάζεται. Τα μποτοφορεμένα του πόδια γλίστρησαν πάνω στα βρεγμένα σανίδια, και σωριάστηκε· το κιάλι έφυγε απ'το χέρι του και κύλησε.

«Πάμε κάτω!» φώναξε ο Βάνμιρ, πιάνοντας τον αδελφό του απ'το μπράτσο, καθώς μια πέτρα χτυπούσε την κουβέρτα κοντά τους.

Ο Ρόλμαρ τον ακολούθησε προς την καταπακτή, όπου κατευθύνονταν και άλλοι. Ύστερα, όμως, ο Βάνμιρ θυμήθηκε τη Ρικνάβαθ και τα ουρανόλιθινα κομμάτια, και σταμάτησε. Στράφηκε στην πόρτα της γέφυρας.

«Τι περιμένεις;» τον ρώτησε ο αδελφός του.

«Πήγαινε εσύ κάτω· εγώ θα—»

«Άσε τους ηρωισμούς!»

Ο Βάνμιρ τον αγνόησε, τρέχοντας στην πόρτα της γέφυρας.

Ο Ρόλμαρ κοίταξε τα εχθρικά καράβια. Βρίσκονταν πολύ κοντά πλέον, παρότι το ιστίο ενός ήταν σχισμένο. Βιάζονταν να τους πλευρίσουν. *Δεν έχει νόημα να κρυφτούμε κάτω.* Ο ακρίτης τράβηξε το σπαθί του.

«Στα όπλα! Στα όπλα!» φώναζε ο Σέλερναβ.

Ο Μάηραν ζύγωσε τον Ρόλμαρ. «Άρχοντά μου!» Ο πολεμιστής ήταν ντυμένος πρόχειρα με την αρματωσιά του, και είχε το σπαθί του στο χέρι. «Πού είναι ο Άρχοντας Βάνμιρ;»

«Στη γέφυρα, αλλά μείνε εδώ. Οι μπάσταρδοι έρχονται να μας ορμήσουν!» Έδειξε, με το ξίφος του.

Τα εχθρικά πλοία πλεύρισαν τον *Ταχύπλου* και τη *Χρυσασλίδα*.

—*Ρικνάβαθ, χρησιμοποίησε τον ουρανόλιθο. Βάνμιρ, κι εσύ το ίδιο· θα σε καθοδηγήσω—*

Ο Βάνμιρ θηκάρωσε το ξίφος του και πήρε δύο κομμάτια ουρανόλιθου από τον σάκο, ένα σε κάθε χέρι.

Η Ρικνάβαθ σήκωσε, διστακτικά, ένα άλλο κομμάτι. Θυμόταν πώς να βρει τη δύναμη που κρυβόταν εντός του, πώς να την αντλήσει μέσα της, και πώς να την κρατήσει εκεί για όσο θα της χρειαζόταν· μα

φοβόταν. Ένιωθε ότι υπήρχε κάτι επικίνδυνο στη χρήση του ουρανολίθου.

—*Ρικνάβαθ!*—αντήχησε η φωνή του Φανλαγκόθ στο νου της—*Αν δε χρησιμοποιήσεις τον ουρανολίθο, οι υπηρέτες του αδελφού μου θα σας σκοτώσουν. Ο Νουτκάλι είναι τόσο ζηλόφθονος: έστειλε τους φονιάδες του εναντίον σας, ώστε να μη σας μείνει άλλη επιλογή απ'το να χρησιμοποιήσετε —και να καταναλώσετε— το κρυφό μας όπλο. Αν δεν έχει εκείνος τον ουρανολίθο, δε θέλει να τον έχει κανένας άλλος—*

Ο Βάνμιρ, που είχε κι αυτός ακούσει τα τελευταία λόγια του Ράζλερ, άνοιξε την πόρτα της γέφυρας και κοίταξε έξω. Μακελειό γινόταν στο κατάστρωμα. Το πλήρωμα του ενός εχθρικού πλοίου είχε πηδήσει επάνω στον *Ταχύπλου*, και μαχόταν με τρόπο που ο ακρίτης δεν είχε ξαναδεί. Κραδαίνοντας τα δύο ξίφη τους, οι πολεμιστές του Νουτκάλι έσπερναν το θάνατο με τέτοια ταχύτητα που το μάτι δυσκολευόταν να παρακολουθήσει τις κινήσεις τους.

Ο Βάνμιρ βγήκε, καθώς αισθανόταν την ψυχική ισχύ του Φανλαγκόθ να τον γεμίζει και ν'αντλεί τη δύναμη του ουρανολίθου.

Είδε τα βλέμματα των εχθρών να στρέφονται επάνω του. Τρεις του χίμησαν, στριφογυρίζοντας τις λεπίδες τους· ο Βάνμιρ αμφέβαλλε αν θα μπορούσε —αν θα προλάβαινε— να τις αποφυγεί ή να τις αποκρούσει. *Τόσο θανατηφόροι μαχητές... ποιος τους εκπαιδεύει;*

Ύψωσε τα χέρια του, τα οποία βαστούσαν τα ουρανολίθινα κομμάτια, και φλόγες πετάχτηκαν, λούζοντας τους υπηρέτες του Νουτκάλι με τέτοιο μένος που εξαϋλώσαν τη σάρκα τους και οι σκελετοί τους σωριάστηκαν στα σανίδια του καταστρώματος, το οποίο είχε ήδη πιάσει φωτιά. Ο Βάνμιρ ένιωσε τα ουρανολίθινα κομμάτια να συρρικνώνονται μέσα στις χούφτες του. *Γιατί ο Φανλαγκόθ χρησιμοποιήσε τόση ενέργεια;* αναρωτήθηκε. Αλλά δεν είχε χρόνο για υποθέσεις· όρμησε στη μάχη, βλέποντας τον Ρόλμαρ σε δύσκολη θέση, αντιμέτωπο με έναν από τους φονιάδες.

Η Ρικνάβαθ βγήκε από τη γέφυρα, αντλώντας την ισχύ ενός ουρανολίθινου κομματιού και κρατώντας την εντός της. Τι δύναμη! Την τρέλαινε, την έκανε να αισθάνεται ανώτερη από κάθε άλλο πλάσμα στην Κουαλανάρα. Τα μάτια της εστιάστηκαν επάνω σε έναν από τους πολεμιστές με τα δύο ξίφη, και χίμησε καταπάνω του, αρπάζο-

ντας τα μαλλιά του και σπάζοντάς του το λαιμό, πανεύκολα, σαν να ήταν κλαδάκι.

Η Ρικνάβαθ κραύγασε, νικηφόρα, και γέλασε. Είδε μερικούς Ω-θράγκος στρατιώτες να παραπατάνε, κρατώντας το κεφάλι τους. Τι τους είχε πιάσει;

Δύο εχθροί τής χίμησαν, στριφογυρίζοντας τις διδymes λεπίδες τους σαν παιδάκια· τι αξιοθρήνητα αργοί που ήταν! Η Καρμώζ άρπαξε τα σπαθιά του άντρα που είχε σκοτώσει και τους κατέκοψε, καρατομώντας τον έναν και σχίζοντας, πέρα για πέρα, την κοιλιά του άλλου.

Γέλασε. Και η ισχύς του ουρανόλιθου παραλίγο να γλιστρήσει από μέσα της.

Για μια στιγμή, ήρθε στα συγκαλά της. *Πρόσεχε, ανόητη!* μάλωσε τον εαυτό της. *Αν χάσεις τον έλεγχο, είσαι νεκρή.*

Είδε φλόγες στο κατάστρωμα του *Ταχύπλου*, και παρατήρησε πως φωτιά πεταγόταν από τα χέρια του Βάνμιν, ο οποίος τα κατάφερνε καλά με τους εχθρούς· δεν έμοιαζε να χρειάζεται βοήθεια. Η Ρικνάβαθ έστρεψε το βλέμμα της στη *Χρυσαλλίδα*, όπου βρισκόταν η Πριγκίπισσα Λιόλα. Εκεί, τα πράγματα ήταν πολύ, πολύ άσχημα για τους αμυνόμενους. Οι πολεμιστές με τα δύο ξίφη τούς πετσόκοβαν.

Η Καρμώζ έτρεξε πάνω στην κουβέρτα του *Ταχύπλου* – σκοτώνοντας έναν εχθρό στο πέρασμά της, με μια πλαϊνή σπαθιά–, πάτησε στην κουπαστή, και πήδησε στη *Χρυσαλλίδα*, χιμώντας στους υπηρέτες του Νουτκάλι. Τα λεπίδια της έσχισαν σάρκα, έσπασαν κόκαλα, διαπέρασαν ζωτικά όργανα, έκοψαν μέλη και κεφάλια.

Η Ρικνάβαθ κραύγασε λυσσασμένα. Τι δύναμη! Μ'αυτή τη δύναμη μπορούσε να επιστρέψει στην πατρίδα της, στην Αυτοκρατορία τον Καρμώζ, και να μείνει για πάντα εκεί, τσακίζοντας όποιον τολμούσε να της αντισταθεί! *Όλη αυτή η δύναμη, ΔΙΚΗ ΜΟΥ! ΔΙΚΗ ΜΟΥ!*

Συνέχισε το μακελειό των πολεμιστών με τα δύο ξίφη, κρατώντας γερά την ουρανόλιθινη ισχύ εντός της, νιώθοντάς τη να τη φλογίζει, σώματι και ψυχή. Κάποια στιγμή, γλίστρησε πάνω στο βρεγμένο κατάστρωμα και παραλίγο να πέσει, μα κρατήθηκε απ'το κατάρτι, απέφυγε τις λεπίδες ενός αντιπάλου, και τον διαπέρασε οριζόντια, απ'το στομάχι ως τη ράχη.

Στράφηκε και είδε την Πριγκίπισσα Λιόλα να κινδυνεύει, καθώς πέντε ναύτες προσπαθούσαν να την προστατέψουν από δύο υπηρέ-

τες του Νουτκάλι. Η Ρικνάβαθ γέλασε με το πόσο δυσκίνητοι φαίνονταν οι προστάτες της Πριγκίπισσας· ήταν *απελπιστικά* αργοί, και οι εχθροί τους ήταν μόλις πιο γρήγοροι!

Πηδώντας πάνω από μια κουλούρα σχοινί, έτρεξε να βοηθήσει.

Δύο πολεμιστές έμπαιναν στη γέφυρα.

Πηγαίνουν για τα κομμάτια ουρανολίθου! σκέφτηκε ο Βάνμιρ, που τα κομμάτια στα χέρια του είχαν μικρύνει πάρα πολύ πλέον. Εστίασε το βλέμμα του στην είσοδο της γέφυρας και επικαλέστηκε την Ταχύτητα. Κάθε νεύρο του σώματός του τσιτώθηκε, φορτιζόμενο από την ενέργεια του Χαρίσματος των Ωθράγκος.

Ύστερα, ο Βάνμιρ απελευθέρωσε την ενέργεια αυτή.

Το Κοσμικό Χρώμα κυριάρχησε...

...για μια στιγμή, για μια αιωνιότητα...

...και διαλύθηκε, αναδιαμορφώνοντας τον κόσμο γύρω από τον ακρίτη· ο οποίος τώρα στεκόταν στο κατώφλι της γέφυρας.

Διάπυρη ενέργεια πετάχτηκε από το ένα ουρανολίθινο κομμάτι που κρατούσε –και το κομμάτι εξαφανίστηκε.

Οι δύο πολεμιστές τυλίχτηκαν στις φλόγες. Ο ένας εξαϋλώθηκε· δεν έμεινε ούτε το σκέλεθρό του. Ο άλλος, που είχε σκύψει μπροστά στους σάκους, ορθώθηκε, αλώβητος, ενώ τα πάντα φλέγονταν γύρω του. Στην αριστερή του γροθιά, έχοντας πετάξει το ξίφος του, έσφιγγε ένα συρρικνωμένο ουρανολίθινο κομμάτι.

Ο Νουτκάλι είχε συντρέξει τον υπηρέτη του.

Ο Βάνμιρ αισθάνθηκε τον Φανλαγκόθ να εξοργίζεται. Ο Ράζλερ άντλησε όλη την ισχύ από το τελευταίο κομμάτι που κρατούσε ο Ωθράγκος και την εξαπέλυσε μέσα στη γέφυρα.

Το ξύλινο δωμάτιο εξερράγη.

Δύο στρατιώτες και ο Μάηραν είχαν καταφέρει να τραυματίσουν και να σωριάσουν έναν από τους πολεμιστές με τα δύο ξίφη. Εκείνος, όμως, πετάχτηκε πάνω, σαν τα τραύματά του να μην τον παρακώλυαν στο ελάχιστο, και έσχισε το λαιμό του ενός Ωθράγκος, ενώ

το άλλο του σπαθί πήγαινε για το κεφάλι Μάηραν, ο οποίος απέκρουσε. Ο Ρόλμαρ πήδησε πάνω από τις φλόγες και ζύγωσε τον εχθρό, καρφώνοντάς τον στην πλάτη, με δύναμη, μπήγοντας τη λεπίδα βαθιά μέσα του. Ο μαχητής κατέρρευσε.

Ύστερα, ολάκερος ο *Ταχύπλους* τραντάχτηκε, και ο Ρόλμαρ είδε τη γέφυρα να εκρήγνυται. Φωτιά και ξύλινα κομμάτια εκτινάχτηκαν.

«*ΒΑΑΑΑΝΜΠΙΠ!*» ούρλιαξε, γιατί είχε δει τον αδελφό του να πηγαίνει προς τα εκεί πριν από λίγο. Τι είχε κάνει τώρα; Τι τον είχε βάλει ο τρισκατάρατος Φανλαγκόθ να κάνει;

Η Ρικνάβαθ σκότωνε ακόμα έναν υπηρέτη του Νουτκάλι, όταν η πρύμνη του *Ταχύπλου* εξερράγη.

Δαίμονες του πάγου! Τι έγινε; Τι έκανε ο Βάνμυρ;

Έτρεξε προς το αντικρινό κατάστρωμα. Στο δρόμο της, είδε τρεις από τους εχθρικούς πολεμιστές. Απέφυγε τις λεπίδες του ενός και του έκοψε τα πόδια, από το μηρό, διαγράφοντας δύο ημικύκλια με τα ξίφη της. Την ίδια στιγμή, απέφυγε και τις επιθέσεις των άλλων – ενώ αισθανόταν πλέον κουρασμένη απ'το να συγκρατεί την ουρανολίθινη ισχύ εντός της· έπρεπε να καταβάλλει ολοένα και περισσότερη προσπάθεια, όσο ο χρόνος κυλούσε– και κλότσησε τον έναν στην κοιλιά, σπάζοντας τα ζωτικά όργανα και τη λεκάνη του. Το δεξί της σπαθί απέκρουσε τις λεπίδες του τελευταίου· το αριστερό της μπήχτηκε στο στήθος του, τρυπώντας του την καρδιά. Και η Ρικνάβαθ, αφήνοντας το όπλο καρφωμένο μέσα του, πήδησε προς την κουπαστή, σκοπεύοντας να πατήσει εκεί και να μεταπηδήσει στο κατάστρωμα του *Ταχύπλου*.

Η ουρανολίθινη ισχύς κόχλαζε εντός της· ζητούσε να πεταχτεί έξω, μαινόμενη. Η Καρμώζ την κρατούσε υπό έλεγχο με δυσκολία.

Το δεξί της πόδι πάτησε στην κουπαστή. Και γλίστρησε.

Η Ρικνάβαθ έχασε την ισορροπία της, πέφτοντας ανάμεσα στα δύο πλοία.

Ούρλιαξε.

Η ουρανολίθινη ισχύς φτερούγισε από μέσα της, εγκαταλείποντάς την. Ξαφνικά, το περιβάλλον πάγωσε τόσο πολύ· και το ότι ήταν

Καρμώζ δεν έμοιαζε να την προστατεύει από αυτό το μυστηριώδες ψύχος...

Έπεσε στο νερό. Η χτεσινή καταιγίδα είχε προ πολλού τελειώσει, μα η θάλασσα δεν ήταν και γαλήνια, και η Ρικνάβαθ αισθάνθηκε τα ρεύματα να την παρασέρνουν. Προσπάθησε να τους αντισταθεί, αλλά ήταν αφάνταστα κουρασμένη. Η ουρανόλιθινη ισχύς την είχε αφήσει κατάκοπη.

Τα πλοία την πήραν από κάτω, και σκοτάδι την τύλιξε.

Η γέφυρα είχε εκραγεί προς την αντίθετη μεριά από αυτή όπου στεκόταν ο Βάνμιρ· έτσι, ο ακρίτης, εκτός από το γεγονός ότι είχε λιγάκι καψαλιστεί και μαυρίσει, ήταν αλώβητος, αν και πεσμένος ανάσκελα επάνω στην κουβέρτα.

Ανασηκώθηκε στους αγκώνες, παρατηρώντας πως ολόκληρη η πρύμνη είχε καταρρεύσει. Ο *Ταχύπλους* θα άρχιζε, σύντομα, να βυθίζεται! Ήδη έγερνε στο πλάι.

«Βάνμιρ!» Ο Ρόλμαρ ήρθε δίπλα του, πιάνοντάς τον απ'τον ώμο. «Δόξα τω Βάνραλ, είσαι καλά! Τι στο Μαύρο Άνεμο έκανε αυτός ο Ράζ-;»

Τα λόγια του αδελφού του χάθηκαν, καθώς ο Φανλαγκόθ μίλησε στο νου του Βάνμιρ—*Βούτα στη θάλασσα! Πρέπει να πιάσεις τους ουρανόλιθους! Ο υπηρέτης του Νουτκάλι είναι ζαλισμένος, αλλά όχι νεκρός—*

Ο Νορβήλιος ακρίτης πετάχτηκε πάνω και, ξεφεύγοντας από τη λαβή του έκπληκτου Ρόλμαρ, πήδησε στο νερό ανάμεσα στα συντρίμια.

—*Θα σε καθοδηγήσω—*του είπε ο Φανλαγκόθ, κι εκείνος αισθάνθηκε την ψυχική ενέργεια του Ράζερ να τον φορτίζει και να τον βοηθά στην κολύμβηση—*Αν και είμαι κουρασμένος, σήμερα, Βάνμιρ, τόσο κουρασμένος...—*

Ο Βάνμιρ δεν ήθελε να μάθει τι ήταν εκείνο που μπορεί να είχε κουράσει τον Φανλαγκόθ.

Κολυμπώντας υποβρυχίως, ατένιζε από κάτω του τα ουρανόλιθινα κομμάτια να βυθίζονται. Νόμιζε, μάλιστα, ότι μπορούσε να τα δει

καθαρότερα απ'ό,τι θα έπρεπε κανονικά· λόγω της αρωγής του Ράζ-λερ, αναμφίβολα.

Κολύμπησε γρηγορότερα. Η ψυχική δύναμη του Φανλαγκόθ τον ωθούσε.

Ο Βάνμιρ άπλωσε το χέρι του, παλεύοντας να πιάσει ένα κομμάτι. *Πιο γρήγορα! Πιο γρήγορα!* Με την άκρια του ματιού του, νόμιζε ότι μπορούσε να δει τη σιλουέτα του πολεμιστή του Νουτκάλι να κυνηγά ένα άλλο κομμάτι. Δεν είχε μείνει για πολύ ζαλισμένος, ο μπασταρ-δόλυκος!

Τα δάχτυλα του Βάνμιρ έκλεισαν γύρω απ'τον ουρανόλιθο, ενώ ο Ωθράγκος νόμιζε ότι, κανονικά, τα πνευμόνια του θα έπρεπε να είχαν ως τώρα εκραγεί. Δεν είχε ιδέα πόσο βαθιά βρισκόταν!

Το περιβάλλον φωτίστηκε. Και ο Βάνμιρ μπορούσε, ξαφνικά, να αναπνεύσει, σαν να ήταν έξω, στον καθαρό αέρα, και όχι δεκάδες μέτρα κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας.

Αντίκρυ του είδε τον εχθρικό πολεμιστή.

Ο Φανλαγκόθ άντλησε δύναμη από το ουρανολίθινο κομμάτι που κρατούσε ο ακρίτης και την έστρεψε κατά του υπηρέτη του αδελφού του. Εκείνος, όμως, δεν ήταν απροστάτευτος· κρατούσε, επίσης, κομμάτι ουρανόλιθου.

Ο Βάνμιρ άκουγε ένα βουητό ολόγυρά του, χωρίς προφανή πηγή προέλευσης. Ήταν σαν να σχιζόταν η ίδια η θάλασσα.

—*Είσαι κατάκοπος, ύστερα από το τελευταίο σου κατόρθωμα· παραδέξου ότι έχεις ηττηθεί ετούτη τη φορά!*—Μια φωνή, απόμακρη· ο Νουτκάλι πρέπει να ήταν—*Δεν μπορείς να τα κάνεις όλα, Φανλαγκόθ! Ακρωτηρίασες τους υπηρέτες μου στη Νουάλβορ· τώρα θα χάσεις κι εσύ ένα σημαντικό πιόνι! Και θ'ακολουθήσουν κι άλλα!*—

Στη Νουάλβορ; Τι εννοούσε;—Οι σκέψεις του Βάνμιρ διακόπηκαν, καθώς αισθάνθηκε την αναπνοή του να κόβεται. Ήταν σαν κάποιος να του στερούσε τον αέρα που πριν από λίγο του είχε προσφερθεί. Νερό γέμισε τα ρουθούνια του. Έβηξε. *Δεν πρέπει να το καταπιώ — όχι!* Έκλεισε το στόμα και τη μύτη του. *Όχι!* Το νερό έμοιαζε να τον πιέζει, για να περάσει μέσα του, ενώ ένα χέρι έσφιγγε το λαιμό του.

—*Τώρα θα πεθάνεις, ανόητε Ωθράγκος*—γρύλισε η φωνή του Νουτκάλι μέσα στο νου του—*Αρνήθηκες να με υπηρετήσεις, όταν*

είχες την ευκαιρία· μου προκάλεσες πολλά προβλήματα στο παιχνίδι. Θα σε τσακίσω σαν... ψάρι. Χα-χα-χα-χα-χα!—

Ο πολεμιστής άρχισε να κολυμπά προς το μέρος του Βάνμιρ, ο οποίος πάλευε να μη λιποθυμήσει από την ασφυξία. *Φανλαγκόθ, τι στο Μαύρο Άνεμο κάνεις, τερατούργημα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ;*

Ένα τείχος φάνηκε να παρεμποδίζει τον πολεμιστή απ'το να ζυγώσει· ένα τείχος που εκείνος δεν μπορούσε ούτε να διαπεράσει ούτε να αποφύγει· διότι ο Βάνμιρ παρατήρησε ότι έμοιαζε με σφαίρα συμπτκνωμένου ύδατος, εντός της οποίας ο εχθρός ήταν παγιδευμένος.

—Τι επιδέξιος χειρισμός της ουρανόλιθινης ισχύος, αδελφέ· πρέπει να σε παραδεχτώ σ'αυτό. Τι κρίμα που θα χάσεις όλα τα ουρανόλιθινα κομμάτια!—

Ο Βάνμιρ άγγιξε το λαιμό του, με το ελεύθερό του χέρι, γδέρνοντας το δέρμα του, προσπαθώντας να αποτινάξει το αόρατο κολάρο που τον έσφιγγε. Τα νύχια του μάτωσαν τη σάρκα του. *Πρέπει να ΑΝΑΠΝΕΥΣΩ!*

*—ΦΑΝΛΑΓΚΟΘ, ΤΙ ΣΤΟΥΣ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗΣ ΣΤΕΠΙΑΣ ΚΑΝΕΙΣ;—*φώναξε, νοητικά, στον Ράζερ.

Ο πολεμιστής αντίκρυ του πάλευε μέσα στη σφαίρα συμπτκνωμένου ύδατος, μα δεν κατάφερνε να ξεγλιστρήσει· και τώρα, ο Βάνμιρ παρατήρησε κάτι άλλο: το δεξί χέρι του υπηρέτη του Νουτκάλι —το χέρι που βαστούσε το ουρανόλιθινο κομμάτι— έμοιαζε παγιδευμένο, τεντωμένο αφύσικα στο πλάι, σαν ένα περιτύλιγμα στερεού νερού να είχε διαμορφωθεί γύρω του.

Ο Νουτκάλι γρύλισε.

*—Μπορεί να είμαι κουρασμένος, αδελφέ, αλλά έχω χειριστεί τον ουρανόλιθο περισσότερο από εσένα· και, όπως κι ο ίδιος παραδέχτηκες, είμαι πλέον πολύ επιδέξιος στη χρήση του—*ακούστηκε η φωνή του Φανλαγκόθ.

Το χέρι του πολεμιστή έσπασε, και το ουρανόλιθινο κομμάτι έπεσε απ'τα δάχτυλά του.

Το αόρατο κολάρο έφυγε από το λαιμό του Βάνμιρ, και ο Ωθράγκος ανέπνευσε βαθιά. Αντίκρυ του, ο υπηρέτης του Νουτκάλι σπαρταρούσε. Το σώμα του είχε πάρει μια αποτρόπαια κλίση.

Με ένα ανατριχιαστικό *κρακ*, η ράχη του έσπασε.

Κεφάλαιο 23 Η Μελωδία

Η Ρικνάβαθ συνήλθε κάτω από το νερό, νιώθοντας αδύναμη, νιώθοντας τα κύματα να την παρασέρνουν. Η ουρανολίθινη ισχύς την είχε εγκαταλείψει, αφήνοντάς την εξουθενωμένη. Σίγουρα, θα πνιγόταν· ετούτες ήταν οι τελευταίες της στιγμές. *Και ίσως να είναι καλύτερα έτσι. Δεν αντέχω πλέον· δεν αντέχω άλλο...*

—*Τα παρατάς από τώρα, Ρικνάβαθ; Όταν έχεις τόσα πολλά να κάνεις ακόμα;*—

Η φωνή που αντήχησε μέσα της δεν ήταν η φωνή του Φανλαγκόθ. Ποιος ήταν;

—*Ο Λιζναγκάρ είμαι, σε περίπτωση που αναρωτιέσαι. Και ήρθα για να σε βοηθήσω...*—

Ο Λιζναγκάρ! σκέφτηκε η Ρικνάβαθ, καθώς αισθανόταν μια ξένη δύναμη να τη γεμίζει. Ο πατέρας τους! Χτύπησε τα χέρια και τα πόδια της, κολυμπώντας γρήγορα. Έβγαλε το κεφάλι της στον αφρό και πήρε βαθιές ανάσες. Έψαξε με το βλέμμα της, για να βρει τα πλοία, και τα ατένισε στην απόσταση.

—*Μην κοιτάς εκεί, Ρικνάβαθ. Πήγαινε στην ακτή*—

—*Όχι*—του αποκρίθηκε—*Κάτι άσχημο συνέβη· πρέπει να—*

—*Πήγαινε στην ακτή, αλλιώς θα πάψω να σε βοηθάω, και θα πνιγείς*—

Τα λόγια του την πάγωσαν· τόσο... αδιάφορη ήταν η απειλή του. Σαν να της έλεγε, μ'ένα ανασήκωμα των ώμων: «Θες να με βοηθήσεις; Έχει καλώς. Δε θες; Μπορείς να πεθάνεις· δε σε χρειάζομαι.»

—*Τι ζητάς από μένα;*—

—*Θα σου πω στην ακτή*—

Η Ρικνάβαθ, μη βλέποντας άλλη λύση, άρχισε να κολυμπά προς το μεγάλο νησί στα δυτικά. Γιατί πάλι συνέβαινε αυτό; Γιατί πάλι κάποιος προσπαθούσε να την εκμεταλλευτεί; *Καταραμένη... είμαι καταραμένη πάντοτε να υποφέρω έτσι. Ποτέ δε θα σταματήσουν, ποτέ...!*

Κάτι διέκοψε τις σκέψεις της. Κάτι που έμοιαζε ν'ακούγεται από μεγάλο βάθος... όπως εκείνη τη μέρα που είχε σκύψει από το παράθυρο της γέφυρας του *Ταχύπλου* και ο Βάνμιρ την είχε τραβήξει πίσω· μόνο που τώρα το μυστηριώδες κάλεσμα δεν ερχόταν από τη θάλασσα, αλλά από την ξηρά. Έμοιαζε με μελωδία, μια τόσο γλυκιά μελωδία, που χάιδευσε τ'αφτιά της. Ποιος έπαιζε τόσο γλυκά;

Βγήκε στην αμμουδιά, κι αισθάνθηκε την ψυχική ενέργεια του Λιζναγκάρ να την εγκαταλείπει. Κατέρρευσε, μπρούμυτα, αγκομαχώντας. Τα πνευμόνια της την έκαιγαν. Και αισθανόταν γυμνή· τα ρούχα της είχαν καεί από τη δύναμη του ουρανόλιθου, όπως και την προηγούμενη φορά. Το κεφάλι της πονούσε, στριφογύριζε.

—*Ρικνάβαθ... πόσο πολύ επιθυμείς να γλιτώσεις τον εαυτό σου και τους συντρόφους σου από τους αχάριστους γιους μου;*—

«...Άσε με ήσυχη, σε παρακαλώ...» μουρμούρισε εκείνη, εξουθενωμένη.

—*Ξέρεις πού βρίσκεσαι; Στη Νήσο Άγκρεμ, όπου κατοικεί ο ένας μου γιος, ο Φανλαγκόθ. Μπορείς να τον καταστρέψεις, αν θέλεις—*

Η Ρικνάβαθ, παρά την αδυναμία της, κατάφερε να γελάσει: ένα λαρυγγώδες, σπαστικό γέλιο... το οποίο διακόπηκε, όταν σ'αφτιά της έφτασε πάλι εκείνη η γλυκιά μελωδία. Ποιος έπαιζε; Η Καρμώζ ανασηκώθηκε, στηριζόμενη στον ένα της αγκώνα, και κοίταξε τριγύρω, μα δεν είδε κανέναν.

—*Μην ψάχνεις για μένα, Ρικνάβαθ. Δεν είμαι κοντά σου. Είμαι πολύ μακριά. Πολύ βόρεια... στην παλιά σου πατρίδα—*

«Τι!»

—*Ναι. Και, αν με βοηθήσεις, θα μπορέσεις να επιστρέψεις εκεί—*

«Δε μου λες την αλήθεια.»

—*Σοβαρά; Πώς το ξέρεις;—*

«Κάτι θέλεις από μένα.»

—*Σου είπα τι θέλω από σένα. Θέλω, κατ'αρχήν, να εξολοθρεύσεις τον Φανλαγκόθ και, μετά, τον Νουτκάλι—*

«Κι εσένα; Ποιος θα εξολοθρευτεί εσένα;»

Ο Λιζναγκάρ γέλασε—*Δε θέλεις να εξολοθρευτώ εγώ, Ρικνάβαθ· γιατί, τότε, δε θα επιστρέψεις στην πατρίδα σου...—*

«Έτσι κι αλλιώς δε θα επιστρέψω. Θα με σκοτώσουν, αν πάω ξανά εκεί! Κι επιπλέον, δεν μπορώ να κάνω τίποτα στον Φανλαγκόθ. Πώς σου πέρασε η ιδέα ότι—;»

—Θα σε καθοδηγήσω επάνω στο νησί, ώστε να γλιστρήσεις κρυφά μέσα στο άντρο του και να του πάρεις το Μάτι του Κυκλώνα, με το οποίο θα τον παγιδέψεις, για πάντα—

«Θα με καταλάβει. Δεν ξέρεις ότι οι γιοι σου προβλέπουν το μέλλον;»

—Όχι το δικό μου μέλλον, Ρικνάβαθ. Και, όταν με βοηθάς, γίνεσαι μέλος του δικού μου μέλλοντος—

«Θες να πεις ότι... μπορείς να τους κρύβεσαι;»

—Ναι. Και μπορώ να κρύψω κι εσένα από τη ματιά τους. Είμαι πολύ ισχυρότερος από ό,τι νομίζουν· είμαι ο Πρώτος Υπηρέτης της Πρωτοπλασματικής Μάζας, και θα κυριαρχήσω στο τέλος. Αν είσαι μαζί μου, θα επιστρέψεις στην Αυτοκρατορία των Καρμώζ... και σε υψηλή θέση, μάλιστα—

Η Ρικνάβαθ μόλις που άκουσε τα τελευταία του λόγια· η μελωδία που αντηχούσε ήταν τόσο μαγευτική, και τη δελέαζε. Το υπέροχο πλάσμα που έπαιζε την προσκαλούσε. Από τι όργανο, άραγε, να έβγαινε αυτός ο ήχος; Σηκώθηκε στα πόδια της, που έτρεμαν, και βάδισε, παραπατώντας, επάνω στην άμμο.

—Πού πηγαίνεις, Ρικνάβαθ; Συλλογίστηκες αυτά που σου είπα;—

Δεν ακούει τη μελωδία, σκέφτηκε εκείνη. Δεν πρέπει να την αντιλαμβάνεται. Είναι μόνο για μένα...

—Θα επιστρέψεις στους Καρμώζ· το έχω προδεί. Φτάνει μόνο να με βοηθήσεις: να βγάλεις το γιο μου, Φανλαγκόθ, από το παιχνίδι, κατ'αρχήν—

«Δεν μπορώ!» γρύλισε η Ρικνάβαθ, σταματώντας να βαδίζει και ακουμπώντας σ'ένα βράχο, κουρασμένη. «Ακόμα κι αν...» πήρε μερικές ανάσες, «αν καταφέρω να κλέψω το Μάτι του Κυκλώνα— που δε θα τα καταφέρω—»

—Δε θα σε δει να πλησιάζεις. Το χέρι μου θα σε καλύψει—

«Ο Φανλαγκόθ δε μένει μόνος—»

—Μένει με κάποιους πειρατές· ναι, το ξέρω. Αλλά αυτοί δε θα σε σταματήσουν—

«Τόσο μεγάλη εμπιστοσύνη έχεις σε μένα; Ούτε εγώ δεν εμπιστεύομαι τόσο τον εαυτό μου!» Τι γλυκιά που ήταν η μελωδία. Ποιος έπαιζε έτσι, τέλος πάντων; Και γιατί εκείνη καθόταν εδώ και δεν πήγαινε κοντά του, να τον δει; Σίγουρα, θα ήταν το ίδιο όμορφος όσο και η μελωδία του... Άρχισε πάλι να βαδίζει.

—*Τσως θα έπρεπε να εμπιστεύεσαι περισσότερο τον εαυτό σου, Ρικνάβαθ—*

«Δεν ξέρω πώς να χρησιμοποιώ αυτό το Μάτι του Κυκλώνα! Και να το έκλεβα, δηλαδή, δε θα—»

—*Μην είσαι αφελής! Δε θα σου ζητούσα να κάνεις κάτι που ήξερα ότι είναι αδύνατο... Πού πηγαίνεις, Ρικνάβαθ; Γιατί βιάζεσαι;—*

Η Ρικνάβαθ είχε περάσει ανάμεσα από δύο μεγάλους βράχους, βγαίνοντας από την αμμουδιά και πατώντας σε πετρώδες έδαφος που κέντριζε τις πατούσες της. Η μελωδία ήταν τόσο δυνατή εδώ. *Με φωνάζει! Με φωνάζει! Ποιος είναι; Το ενδιαφέρον της είχε κορυφωθεί.*

—*Όχι! Μην πηγαίνεις απο κεί!—*

Η Ρικνάβαθ άρχισε να κατεβαίνει μια πετρώδη πλαγιά, κάνοντας χαλίκια και βότσαλα να κατρακυλούν στο πέρασμά της. «Πού είσαι;» φώναξε. «Πού είσαι;» Αλλά όποιος κι αν έπαιζε τη μελωδία δεν της απάντησε. *Γιατί μου κρύβεται; Πού είναι; Ήταν σαν παιχνίδι· θα τον έβρισκε!*

—*Ρικνάβαθ, ΣΤΑΜΑΤΑ!—*την πρόσταξε ο Λιζναγκάρ, μα εκείνη τον αγνόησε—*Είναι επικίνδυνα απο κεί!—*

Παραπάτησε, φτάνοντας σε ένα χαμήλωμα του εδάφους· τα γυμνά της πόδια κλοτσούσαν χαλίκια και βότσαλα. Να, εκεί! —το βλέμμα της εστιάστηκε δίπλα από έναν βράχο που έμοιαζε με κίονα— η μελωδία από εκεί ερχόταν! Βάδισε γρήγορα.

—*Ρικνάβαθ, μείνε πίσω! Μείνε πίσω, αλλιώς ποτέ δε θα επιστρέψεις στην πατρίδα σου!—*

Εκείνη άκουσε τα λόγια του, μα ήταν σαν ο Λιζναγκάρ να μιλούσε σε κάποια άγνωστη γλώσσα· ο νους της δεν κατανοούσε τι έλεγε. Η Ρικνάβαθ ζύγωσε τον κιονοειδή βράχο και τον προσπέρασε. Τι δυνατά και γλυκά που ακουγόταν η μελωδία τώρα! Αισθάνθηκε ένα σκίρτημα μέσα της. Σύντομα, θα βρισκόταν κοντά στην πηγή του ήχου! θα μάθαινε ποιος έπαιζε έτσι!

—*Ρικνάβαθ, είναι επικίν—*

Η φωνή του Λιζναγκάρ διακόπηκε απότομα, καθώς η Ρικνάβαθ προχωρούσε, ακολουθώντας τον πανέμορφο, προκλητικό ήχο. *Επιτέλους, μ'άφησε ήσυχη, ο καταραμένος Ράζλερ... Επιτέλους, μ'αφήσανε ήσυχη...*

Ο ήλιος χάθηκε από πάνω της· τώρα, το φως διαχεόταν από παντού τριγύρω. Μα εκείνη δεν το είχε προσέξει. Μονάχα η μελωδία είχε σημασία για τη Ρικνάβαθ· η μελωδία που πλημμύριζε γλυκά τη συνείδησή της...

Ο Βάνμιρ είδε το ουρανολίθινο κομμάτι στο χέρι του να λαμποκοπά και να συρρικνώνεται, ενώ τα υπόλοιπα κομμάτια έρχονταν προς το μέρος του, ελκόμενα από κάποια αόρατη δύναμη και περιστρεφόμενα γύρω από τον Ωθράγκος, διαγράφοντας ελλειπτικές τροχιές μέσα στο νερό.

—*Επάνω, Βάνμιρ!*—είπε ο Φανλαγκόθ μέσα του—*Επάνω!*—

Εκείνος κλότσησε το νερό, αρχίζοντας να ανεβαίνει. Δεν είχε κανένα πρόβλημα με το να αναπνέει, και αισθανόταν τρομερή δύναμη σ'όλα του τα μέλη. Τι δελεαστική που ήταν η ουρανολίθινη ισχύς... Ωστόσο, τώρα δεν ήταν αρκετή για να του προκαλέσει αυτό που του είχε προκαλέσει ο Ουρανολίθινος Θρόνος. Ίσως ένα ενιαίο, μεγάλο κομμάτι ουρανόλιθου να είχε περισσότερη δύναμη από πολλά και μικρά, υπέθεσε ο Βάνμιρ.

Ύστερα, οι σκέψεις του διακόπηκαν, καθώς είδε τρεις πολεμιστές του Νουτκάλι να κατεβαίνουν, κολυμπώντας υποβρυχίως και κρατώντας σπαθί στο ένα χέρι. Αισθάνθηκε τον Φανλαγκόθ να τραβά ενέργεια από τον ουρανόλιθο, και είδε τους εχθρούς να σπαρταράνε και να πεθαίνουν. Τόσο εύκολα... τόσο εύκολα που ήταν τρομακτικό.

Ο Βάνμιρ έσχισε την επιφάνεια της θάλασσας και υψώθηκε στον αέρα (!). Η έκπληξη του ήταν τέτοια, ώστε το στόμα του έμεινε ανοιχτό για λίγο. Ο Ράζλερ τον είχε υψώσει πάνω από τα κύματα, ενώ τα ουρανολίθινα κομμάτια περιστρέφονταν γύρω του!

Κοιτάζοντας τα καράβια, είδε πως ο *Ταχύπλους* είχε γείρει προς τα πίσω και βυθιστεί μέχρι τη μέση, ενώ φλόγες χόρευαν στα ξύλα του. Ορισμένοι από τους ανθρώπους που βρίσκονταν επάνω του είχαν

πέσει στο νερό, ενώ άλλοι κρατιόνταν απ'όπου έβρισκαν. Παραδίπλα, η *Χρυσαλλίδα* δεν είχε υποστεί καμία μεγάλη ζημιά και ελάχιστοι πολεμιστές του Νουτκάλι φαίνονταν στο κατάστρωμά της. Τα πλοία των εχθρών ήταν, επίσης, σε καλή κατάσταση, εκτός από το γεγονός ότι τα πληρώματά τους είχαν μειωθεί δραματικά. Η Ρικνάβαθ κι εκείνος είχαν προκαλέσει τρομερή καταστροφή.

Ο Βάνμιρ έφαξε για τον αδελφό του και τον βρήκε να κρατιέται από ένα κατάρτι του *Ταχύπλου*.

Τα μάτια τους συναντήθηκαν, για μερικές στιγμές, και ο χρόνος ήταν σα να σταμάτησε και για τους δυο τους...

Ο Ρόλμαρ ατένιζε τον Βάνμιρ έκπληκτος. Στην αρχή, όταν είχε δει τον δίδυμό του να βουτά στη θάλασσα, νόμιζε ότι αυτό θα ήταν και το τέλος του· όμως, όχι μόνο εκείνος είχε επιβιώσει, αλλά τώρα είχε πεταχτεί μέσα από τα κύματα σαν κάποιος μυθικός θεός, με τα ουρανολίθινα κομμάτια να περιστρέφονται γύρω του και φλόγες να τρεμοπαίζουν επάνω τους! Ο Ρόλμαρ δεν μπορούσε να το πιστέψει· δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ετούτος ήταν ο Βάνμιρ που ήξερε από παλιά. Η φιγούρα του ανθρώπου που αντίκριζε ετούτη τη στιγμή ήταν τρομακτική· τον έκανε να θέλει να τρέξει και να κρυφτεί κάπου, να γλιτώσει από την οργή του θεού που είχε ανέλθει από τη θάλασσα.

Τα μάτια του Βάνμιρ στραφτάλisan, και πύρινες λόγχες πετάχτηκαν από τα χέρια του, ενώ τα ουρανολίθινα κομμάτια τον είχαν περιβάλλει με ένα ενεργειακό δίκτυ. Τα θανατηφόρα βλήματα πετύχαιναν τους πολεμιστές του Νουτκάλι, εξαϋλώνοντας τα σώματά τους και σκορπίζοντας τα κόκαλα και τις στάχτες τους στη θάλασσα και στα καταστροφώματα.

«ΠΗΓΑΙΝΕΤΕ ΣΤΗ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΑ, ΑΝΟΗΤΟΙ!» φώναξε ο Βάνμιρ στο πλήρωμα του *Ταχύπλου*. «ΠΗΓΑΙΝΕΤΕ ΣΤΗ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΑ!» Η φωνή του αντηχούσε πάνω από τα κύματα, τον άνεμο, τους κρότους, και τα ουρλιαχτά.

Το βλέμμα του συνάντησε τον Μάηραν, ο οποίος είχε μόλις πέσει στο νερό και βυθιζόταν από το βάρος της αρματοωσιάς του.

—*Φανλαγκόθ, σώσε τον!*—είπε ο Βάνμιρ στον Ράζλερ, και είδε τον ξανθομάλλη πολεμιστή να υψώνεται, να αιωρείται ως το κατάστρωμα της *Χρυσαλλίδας*, και να προσγειώνεται εκεί.

Ύστερα, ο Βάνμιρ έδειξε το καράβι των πολεμιστών του Νουτκάλι που είχε επιτεθεί στον *Ταχύπλου*, και μια πύρινη λαίλαπα κατήλθε στο κατάστρωμά του, πυρπολώντας το.

Μα το Μαύρο Άνεμο! σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, που ακόμα κρατιόταν από το κατάρτι. *Μα τον καταραμένο το Μαύρο Άνεμο! Πώς είναι δυνατόν κάποιος να εκτοξεύει, έτσι απλά, φωτιά από τα ίδια του τα χέρια;* Είχε ξαναδεί τον δίδυμό του να το κάνει αυτό, στους βάλτους Βενέβριαμ, αλλά τώρα του φαινόταν ακόμα πιο παράξενο.

Ο Ρόλμαρ πήδησε στη θάλασσα, κολυμπώντας προς τη *Χρυσαλλίδα*, όπου κατευθύνονταν και όσοι άλλοι είχαν επιβιώσει. Οι ναύτες του πλοίου τούς είχαν ρίξει ανεμόσκαλες για ν'ανεβούν. Η Λιόλα κοιτούσε από την κουπαστή, και, όταν τα μάτια της έπεσαν πάνω στον Ρόλμαρ, η ταραγμένη της όψη φάνηκε να ηρεμεί κάπως. Εκείνος πιάστηκε από μια σχοινένια σκάλα και σκαρφάλωσε στο κατάστρωμα. Η Πριγκίπισσα τον ζύγωσε και τον αγκάλιασε, σφιχτά.

Ο Ρόλμαρ κοίταξε τριγύρω, για να δει αν κανένας από τους πολεμιστές του Νουτκάλι είχε επιζήσει. Τώρα, και τα δύο πλοία των εχθρών φλέγονταν, και κανείς δε φαινόταν στο νερό, ούτε στα καταστρώματα. *Είναι όλοι νεκροί...*

Ο Βάνμιρ κατέβηκε στην κουβέρτα της *Χρυσαλλίδας*, και οι ναύτες απομακρύνθηκαν από κοντά του. Τα ουρανολίθινα κομμάτια σωριάστηκαν γύρω του. Εκείνος ξεφύσησε, κουρασμένα. Και ερεύνησε τους ανθρώπους εμπρός του, με το βλέμμα του. Εδώ ήταν ο Ρόλμαρ, και η Λιόλα, και ο Καπετάνιος Σέλερναβ, και η αντιπαθητική Ναυτιέρεια Τεβέλα... αλλά...

«Πού είναι η Ρικνάβαθ;» ρώτησε. «Πού είναι η Ρικνάβαθ;»

«Την είδα να πέφτει, καθώς πήγαινε να πηδήσει στον *Ταχύπλου*, Βάνμιρ,» τον πληροφορήσε η Πριγκίπισσα Λιόλα. «Ή, ίσως... δεν είμαι και σίγουρη. Έτσι γρήγορα όπως κινείτο, η μορφή της δεν ήταν ευδιάκριτη. Μπορεί και να μην έπεσε, τελικά, δεν ξέρω...»

«Φανλαγκόθ, τι συμβαίνει;» υποτονθόρυσε ο Βάνμιρ. «*Μίλα*, Ράζλερ! Πού είναι η Ρικνάβαθ;»

—*Περίμενε...*—Ο Φανλαγκόθ «ακουγόταν» περισσότερο κουρασμένος από εκείνον.

Ο Ρόλμαρ πήγε να κοιτάξει από την άκρη της κουπαστής. «Ρικνάβαθ!» φώναξε στη θάλασσα. «Ρικνάβαθ! Ρικνάβαθ!» Καμία απάντηση, όμως...

—Τι αλλόκοτο...—είπε η φωνή του Φανλαγκόθ μέσα στο νου του Βάνμιρ.

—Τι είναι; Πού βρίσκεται;—

—Έπεσε στη θάλασσα, όπως είπε η Πριγκίπισσα, και κατέληξε στην ακτή της Νήσου Άγκρεμ...—

—Και πού είναι τώρα;—τον διέκοψε, ανυπόμονα, ο Βάνμιρ.

Ο Φανλαγκόθ δίστασε λίγο. *Γιατί;* Ο Ωθράγκος είχε την αίσθηση ότι ο Ράζλερ κάτι φοβόταν. Μάλλον κάνω λάθος, όμως.

—Στην ακτή είναι ακόμα. Ψάξε γι'αυτήν, γρήγορα! Ίσως να κινδυνεύει—

—Πέταξέ με ως εκεί, με τους ουραν—

—Δεν σπαταλώ τη δύναμή μου έτσι, Βάνμιρ!—Ήταν θυμωμένος, πολύ θυμωμένος· και ο Ωθράγκος αντισταμούσαν ότι δεν ήταν μονάχα τα δικά του λόγια που τον είχαν εξοργίσει—*Ήδη ο Νουτκάλι μ'ανάγκασε να ξοδέψω τόσα κομμάτια ουρανόλιθου—*

—Πες μου, όμως, πού ακριβώς θα τη βρω!—

—Στην ακτή έχει βγει. Ακολούθησε τα βήματά της επάνω στην άμμο και, μετά, στα χαλίκια και στα βότσαλα. Βιάσου, όμως, γιατί δεν αστειεύομαι όταν λέω ότι κινδυνεύει!—

«Πάμε προς την ακτή,» είπε ο Βάνμιρ, δείχνοντας τη Νήσο Άγκρεμ. «Εκεί είναι η Ρικνάβαθ.»

«Σ'το είπε ο Φανλαγκόθ;» ρώτησε η Πριγκίπισσα Λιόλα, συνοφρυωμένη.

Ο Βάνμιρ ένευσε.

Η Λιόλα στράφηκε στον Σέλερναβ. «Καπετάνιε, ανέλαβε τη διοίκηση του πλοίου.»

«Μά'στα, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Η Καπετάνισσα Τάηλιν;» έκανε ο Ρόλμαρ, καθώς ο Σέλερναβ κατευθυνόταν στην πρύμνη, φωνάζοντας στο πλήρωμα.

«Τη σκότωσαν,» εξήγησε, μελαγχολικά, η Λιόλα. «Μια σπαθιά στο λαιμό.»

Ο Ρόλμαρ κούνησε το κεφάλι, ξεφυσώντας. *Τόσες ζωές έχουν πάρει αυτοί οι διαολεμένοι Ράζλερ...* σκέφτηκε. *Πότε θα σταματήσει το*

παιχνίδι τους, τέλος πάντων; Κανένα τέλος δε φαινόταν στον ορίζοντα.

Η Χρυσαλλίδα έπλευσε προς την ακτή της Άγκρεμ.

Ο Βάνμιρ ζήτησε να του φέρουν τρεις σάκους, για να βάλει τα κομμάτια ουρανόλιθου· και, όταν του τους έφεραν, ανακάλυψε πως, τελικά, χρειαζόταν μόνο δύο. Ο Νουτκάλι είχε καταφέρει να μειώσει τα αποθέματα του αδελφού του στο ένα τρίτο...

Η Χρυσαλλίδα έριξε άγκυρα ανοιχτά της ακτής. Ο Καπετάνιος Σέλερναβ δήλωσε ότι δεν τολμούσε να ζωώσει περισσότερο, γιατί τα νερά ρήχαιναν πολύ πιο κοντά στη νήσο.

Ο Βάνμιρ φόρεσε ένα ζευγάρι μπότες και μπήκε στη μία από τις δύο ξύλινες λέμβους που διέθετε το πλοίο. Ο Ρόλμαρ έκανε να τον ακολουθήσει, μα εκείνος του είπε: «Μείνε εδώ.»

«Γιατί;»

«Δεν υπάρχει λόγος να κατεβούμε όλοι.»

Ο Μάηραν ζύγωσε. «Άρχοντά μου, τουλάχιστον, επιτρέψτε σε μένα να σας συνοδέψω.» Είχε βγάλει τα βρεγμένα του ρούχα και τώρα φορούσε καινούργια ενδυμασία. Ωστόσο, δεν είχε ξαναβάλει την πανοπλία του· μάλλον, είχε αποφασίσει ότι δεν τον συνέφερε στη θάλασσα.

Μόνο εσύ μου έλειπες, συλλογίστηκε ο Βάνμιρ, αλλά αποκρίθηκε: «Έλα.»

Ο Μάηραν τον ακολουθούσε μέσα στη λέμβο.

«Δε θα πάρεις τους ουρανόλιθους;» τον ρώτησε ο Ρόλμαρ.

Ο Βάνμιρ φάνηκε διστακτικός. «Φέρε μου τέσσερις,» είπε, τελικά· «και τους άλλους να τους φυλάς σαν τα μάτια σου.»

Ο Ρόλμαρ πήγε στους σάκους και πήρε από μέσα τέσσερα κομμάτια· τα έβαλε σ'έναν μικρότερο σάκο που ζήτησε από τους ναύτες, και επέστρεψε και τα έδωσε στον αδελφό του. «Αν χρειαστείς βοήθεια, γύρισε πίσω και φώναξέ μας,» του είπε, μην πιστεύοντας ότι θα άκουγε τη συμβουλή του· ο Βάνμιρ ήταν Βάνμιρ, άλλωστε...

«Θα σας φωνάξω,» υποσχέθηκε εκείνος, κι έκανε νόημα στους ναύτες να κατεβάσουν τη βάρκα.

«Να του το θυμίσεις,» είπε ο Ρόλμαρ στον Μάηραν. *Τουλάχιστον, εσένα μπορώ να σ'εμπιστευτώ...*

«Θα του το θυμίσω, Ἀρχοντά μου,» ἐκλινε το κεφάλι ο ξανθομάλλης πολεμιστής.

Ο Βάνμιρ αναποδογύρισε τα μάτια. *Δεν έπρεπε να τον είχα πάρει μαζί μου, τον σπαστικό,* σκέφτηκε.

Η βάρκα τους έπεσε στο νερό, και ο Μάηραν έπιασε τα κουπιά, ξεκινώντας να κωπηλατεί προς τη Νήσο Ἀγκρεμ. Ο Βάνμιρ καθόταν στην πλώρη της λέμβου και ατένιζε το νησί, σαρώνοντάς το με το βλέμμα του, ψάχνοντας για τη Ρικνάβαθ, αλλά –όπως το περίμενε– μη βρίσκοντάς την.

Τι εννοούσε, άραγε, ο Φανλαγκόθ, όταν του είπε ότι ο Καρμώζ ήταν σε κίνδυνο; *Πάντα τα ίδια και τα ίδια, που να τον πάρει ο Μαύρος Άνεμος! Μιλάει λιγότερο απ'ό,τι θα έπρεπε, πολύ λιγότερο!...*

Όσο πλησίαζαν την ακτή, ο Βάνμιρ εξακολούθησε να παρατηρεί το μέρος, όχι μόνο για τη Ρικνάβαθ –ήταν βέβαιος πως δε θα την έβρισκε έτσι εύκολα–, αλλά και για κανέναν άλλο που πιθανώς να ήταν εκεί. Γιατί, αν η Καρμώζ κινδύνευε, από *ποιον* μπορεί να κινδύνευε, ή από *τι*; Από κάποιο άγριο θηρίο, ίσως; Ή από κάποιο πνεύμα, σαν αυτά που συνεχώς την ενοχλούσαν; Το τελευταίο ο Βάνμιρ το θεωρούσε πιθανότερο.

Η λέμβος τους συνάντησε άμμο και σταμάτησε. Ο Μάηραν άφησε τα κουπιά και βγήκαν, πατώντας στο ρηχό νερό.

«Προς τα πού θα ψάξουμε, Ἀρχοντά μου;»

Άρχισε πάλι τις εκνευριστικές ερωτήσεις... «Σςς,» του έκανε ο Βάνμιρ, βάζοντας τον δείκτη του στα χείλη και κοιτάζοντας τριγύρω, για αχνάρια.

Ο Μάηραν συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος, αλλά –*ευτυχώς!*– χωρίς να πει τίποτα.

Ο Βάνμιρ περπάτησε, βιαστικά, από τη μια άκρη της ακρογιαλιάς στην άλλη, έχοντας το βλέμμα του στην άμμο. Και, τελικά, τα βρήκε. Τχνη από ανθρώπινα πόδια.

«Εδώ βγήκε,» είπε, και τράβηξε το σπαθί του.

Ο Μάηραν τον μιμήθηκε, και ακολούθησαν τα χνάρια, μέχρι που έφτασαν σ'ένα πετρώδες σημείο και ο Βάνμιρ σταμάτησε, κάνοντας νόημα και στον σύντροφό του να σταματήσει.

Τα μάτια του κοίταξαν ερευνητικά το μέρος εμπρός του. Επρόκειτο για μια πλαγιά, γεμάτη χαλίκια και βότσαλα, τα οποία έμοιαζαν να

είχαν παραμεριστεί από το πέραςμα κάποιου. *Θα πρέπει, όμως, να είμαι προσεκτικότερος εδώ.* Ήταν πολύ πιο εύκολο να χάσει τα ίχνη σε τούτο το σημείο απ'ό,τι στην αμμουδιά.

«Βάδιζε πίσω μου,» είπε στον Μάηραν. «Και μην πηγαίνεις αλλού· ίσως να χαλάσεις το μονοπάτι που ακολουθούμε.»

Εκείνος ένευσε. «Καταλαβαίνω, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε, σαν να είχε προσβληθεί από τα λόγια του ακρίτη.

Ο Βάνμιρ τον αγνόησε κι άρχισε να κατεβαίνει την πλαγιά, έχοντας μάτια μόνο για τα ίχνη που είχε αφήσει πίσω της η Ρικνάβαθ και αφουγκραζόμενος, μήπως ακούσει καμια φωνή. Τα μόνα πράγματα, όμως, που άκουσε ήταν ο ήχος των κυμάτων, οι φωνές των γλάρων, και ο άνεμος που σφύριζε πάνω από τις πέτρες. Σκέφτηκε να φωνάξει το όνομα της Καρμώζ, αλλά συγκράτησε τον εαυτό του. *Ας δούμε, πρώτα, ως πού θα μας πάνε τούτα τα χνάρια.*

Κατέβηκαν την πλαγιά και βρέθηκαν σ'ένα χαμήλωμα του εδάφους. Τα ίχνη εδώ ήταν δυσκολότερο ν'ακολουθηθούν. Και ο Βάνμιρ, φτάνοντας σ'ένα σημείο, κοντοστάθηκε, αναποφάσιστος.

«Ρικνάβαθ!» φώναξε. «Ρικνάβαθ!» Αλλά δεν πήρε απάντηση.

Καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα του και γονάτισε στο ένα πόδι, κοιτάζοντας επισταμένα το έδαφος και τις θέσεις των βότσαλων και των χαλικιών. «Ρικνάβαθ, πού στη Στέπα πήγες τώρα;» υποτονθόρυσε.

«Άρχοντά μου,» είπε ο Μάηραν, καθαρίζοντας, δυνατά, το λαιμό του.

«Τι είναι;»

«Νομίζω ότι πήγε απο κεί, Άρχοντά μου.»

Ο Βάνμιρ στράφηκε, για να κοιτάξει τον πολεμιστή πάνω απ'τον ώμο του. Ο Μάηραν είχε υψωμένο το αριστερό του χέρι, και ο ακρίτης, γυρίζοντας από την άλλη, είδε πως έδειχνε έναν ψηλό, κιονοειδή βράχο.

Ορθώθηκε. «Πώς το κατάλαβες;»

«Προς τα εκεί φαίνεται να οδηγούν τα ίχνη,» ανασήκωσε τους ώμους ο Μάηραν.

Ή είναι καλός στην ιχνηλασία ή το λέει στην τύχη, σκέφτηκε ο Βάνμιρ· *αλλά, όπως και νάχει, δε βλέπτει να προσπαθήσουμε.* Εξάλ-

λου, αυτή η κατεύθυνση έμοιαζε αρκετά πιθανή τώρα που ξανακοίταζε τα χνάρια στο έδαφος.

Προχώρησε προς τον όρθιο βράχο, και ο Μάηραν τον ακολούθησε. Παραπέρα, ο Βάνμιρ δεν μπορούσε να διακρίνει κανένα σημάδι του περάσματος της Ρικνάβαθ.

«Βλέπεις τίποτα;» ρώτησε.

«Όχι...» Η φωνή του πολεμιστή ήταν παραξενεμένη.

«Τι είναι; Πες το.»

«Απλά, μου μοιάζει κάπως περίεργο...» είπε, διστακτικά, ο Μάηραν.

Ο Βάνμιρ προχώρησε κάμποσα βήματα, και σταμάτησε απότομα.

Το περιβάλλον είχε αλλάξει. Είχε γίνει τόσο γαλήνιο, και όλοι οι θόρυβοι είχαν πάψει· ούτε η θάλασσα ακουγόταν, ούτε τα γλαροπούλια, ούτε ο άνεμος. Επίσης, το φως... Ο Βάνμιρ κοίταξε στον ουρανό. Δεν υπήρχε ήλιος. Το φως διαχεόταν από παντού.

Αρχέτοπος... Δεν είχε ποτέ ξανά βρεθεί σε τέτοιο μέρος, όμως είχε διαβάσει γι' αυτούς και ήξερε πώς ήταν.

«...Άρχοντά μου,» ψέλλισε πίσω του ο Μάηραν. «Κάτι δεν...»

«Κάτι δεν πάει καλά, ε;»

«Ναι.»

«Βρισκόμαστε μέσα σε Αρχέτοπο.»

«Μέσα σε τι;»

«Αρχέτοπο.»

«Τι είν' αυτό, Άρχοντά μου;»

«Υπάρχουν διάφορες θεωρίες. Ας προχωρήσουμε λίγο.»

Ο Μάηραν τον ακολούθησε.

Με κάθε τους βήμα, τα βράχια πλήθαιναν· σε ορισμένα σημεία, μάλιστα, διαμόρφωναν φυσικές καμάρες, μέρη σκοτεινότερα από τα άλλα: και ο Βάνμιρ ήξερε ότι τα σκοτεινά μέρη οδηγούν έξω από έναν Αρχέτοπο, ενώ τα φωτεινά πιο μέσα.

Πού να ήταν η Ρικνάβαθ; Είχε, άραγε, μπει εδώ, ή όχι;

«Ρικνάαααααααααααθ!» φώναξε ο Βάνμιρ, κάνοντας χωνί με τα χέρια του. «Ρικνάαααααααααααθ!»

Πόσο μακριά φτάνει η φωνή μέσα σ'έναν Αρχέτοπο; σκέφτηκε, αναρωτούμενος αν η Καρμώζ μπορούσε να τον ακούσει.

«Άρχοντά μου,» είπε ο Μάηραν. «Δε μ'αρέσει τούτο το μέρος, ό,τι κι αν είναι. Ίσως θα ήταν καλύτερα αν φεύγαμε. Εξάλλου, δεν υπάρχουν ίχνη στο έδαφος.»

«Στον Αρχέτοπο κανείς δεν αφήνει ίχνη.»

«Τι εννοείτε, Άρχοντά μου;»

«Αυτό που είπα.» *Χαζός είναι;* «Δες πίσω μας· έχουμε αφήσει ίχνη;»

Ο Μάηραν κοίταξε, κι αποκρίθηκε: «Όχι.»

«Βλέπεις, λοιπόν;»

Ο πολεμιστής δεν αποκρίθηκε.

Μια γλυκιά μελωδία ακούστηκε από το βάθος.

Ο Βάνμιρ συνοφρυώθηκε. *Τι ήταν τούτο;* Προχώρησε προς τον ήχο, βιαστικά.

«Τ'ακούτε κι εσείς, Άρχοντά μου;»

«Φυσικά και το ακούω.»

Η μελωδία δυνάμωνε καθώς ο Βάνμιρ ζύγωνε ένα φωτεινό μονοπάτι: μια δίοδο ανάμεσα σε δύο πανύψηλους βράχους, λουσμένη στο μυστηριώδες φως που διαχεόταν από τα ουράνια.

Οι Ωθράγκος διέσχισαν το πέρασμα, και η μελωδία δυνάμωσε ακόμα περισσότερο.

«Μπορεί να μένουν άνθρωποι εδώ πέρα;» ρώτησε ο Μάηραν. Η φωνή του ακουγόταν πνιχτή· φόβος πρέπει να τον είχε καταλάβει.

«Δεν έχω ιδέα,» απάντησε ο Βάνμιρ. Και δεν έλεγε ψέματα: αληθινά, δεν είχε ιδέα. Κι εκείνον τον είχε παραξενέψει πολύ η μελωδία, και έπρεπε να παραδεχτεί πως αισθανόταν τρομαγμένος. Τι μπορεί να κατοικούσε σ'έναν Αρχέτοπο; Κάποιος λησμονημένος θεός; Κάποιο διεστραμμένο πνεύμα; Κάποιος μοχθηρός δαίμονας;

Συνέχισε ν'ακολουθεί τον γλυκό ήχο, διασχίζοντας το λαβύρινθο των βράχων, ο οποίος τώρα όχι μόνο ήταν πυκνότερος από πριν, μα και *διαφορετικός*: οι πέτρες είχαν άλλα σχήματα, πιο δυσέυρετα.

«Μπορεί η Ρικνάβαθ να παίζει έτσι, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Μάηραν.

«Δεν την έχω ξανακούσει να παίζει μουσικό όργανο.»

Κάποτε, έφτασαν μπροστά σε μια σκάλα, λαξευμένη επάνω σ'ένα πελώριο βράχο. Η μελωδία ερχόταν από ψηλά, έτσι ο Βάνμιρ ξεκί-

νησε ν'ανεβαίνει. Ακόμα και να μην ήταν εκεί η Ρικνάβαθ, είχε την απορία να μάθει ποιος έπαιζε.

Ενόσω σκαρφάλωνε, του γεννήθηκε η εντύπωση ότι το περιβάλλον άλλαζε ξανά· μα οι αλλαγές δε φαίνονταν μεγάλες, οπότε δεν τους έδωσε σημασία. Και έφτασε στο τέλος της σκάλας, για να πατήσει σε μια μεγάλη, λίθινη προεξοχή και να σταθεί μπροστά σε μια ψηλή είσοδο, λαξευμένη κι αυτή επάνω στο βράχο, με πλαίσιο γεμάτο σκαλίσματα, τα οποία είχαν ως θεματολογία τη θάλασσα. Μέσα, εκτεινόταν ένας διάδρομος, φωτισμένος από δαυλούς.

«Άρχοντά μου, τι είν'αυτό;... Μήπως ονειρευόμαστε;»

Ήταν φυσικό ο Μάηραν να παραξενεύεται. Το πέραςμα εμπρός τους δε θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει μέσα σε έναν από τους βράχους της ακτής. Αλλά ο Βάνμιρ είχε μάθει πως οι συνηθισμένοι νόμοι της Κουαλανάρα δεν ίσχυαν στους Αρχέτοπους.

«Όχι· είμαστε απόλυτα ξύπνιοι,» είπε, και προχώρησε, μπαίνοντας στον διάδρομο.

Τα μποτοφορεμένα πόδια του –και του Μάηραν, επίσης– ηχούσαν επάνω στο πλακόστρωτο. Στο βάθος, μπορούσε να δει μια πέτρινη αίθουσα, ντυμένη σε βαθυγάλαζα και μενεξεδιά χρώματα –χαλιά, ταπετσαρίες, και καλύμματα επίπλων. Σε ένα ξύλινο σκαμνί καθόταν ένας ξανθός άντρας, με μακριά, σγουρά μαλλιά που έπεφταν στους φαρδείς του ώμους. Ήταν γυμνός, εκτός από μια λευκή, χρυσοποίκιλη περισκελίδα. Το σώμα του ήταν εύγραμμο και αρρενωπό. Στα χέρια του βρισκόταν μια αργυρή άρπα, από την οποία προερχόταν η γλυκιά μελωδία που οι Ωθράγκος είχαν ακολουθήσει ως εδώ. Στα πόδια του ήταν μισοξαπλωμένη η Ρικνάβαθ, ντυμένη με ένα ημιδιαφανές, κοντό φόρεμα.

Κεφάλαιο 24

Σάηρεντιλ

Ο Ρόλμαρ καθόταν στην πλώρη της *Χρυσαλλίδας* και περίμενε, με το δεξί χέρι ακουμπισμένο στο γόνατό του και τα μαλλιά του ν'αναδεύονται στον δυνατό αέρα που είχε σηκωθεί.

Η Λιόλα τον πλησίασε από πίσω, αγγίζοντας στον ώμο του. «Δεν έχουν φανεί ακόμα;»

«Όχι,» αποκρίθηκε, χαμηλόφωνα, ο Ρόλμαρ. Από τότε που ο αδελφός του και ο Μάηραν είχαν χαθεί από το πεδίο όρασής του, πηγαίνοντας ανάμεσα σε κάτι απόμακρους βράχους της ακρογιαλιάς, δεν είχαν ξαναπαρουσιαστεί. Και εκείνος είχε αρχίσει ν'ανησυχεί γι'αυτούς –κυρίως για τον Βάνμιρ. Εξάλλου, το μεσημέρι είχε ήδη περάσει...

«Έρχεται καταιγίδα πάλι...» είπε η Λιόλα, αναστενάζοντας.

Ο Ρόλμαρ κοίταξε τον ουρανό. Η Πριγκίπισσα έδειξε ανατολικά. Εκείνος έστρεψε το κεφάλι και είδε τα μαύρα σύννεφα που τους ζύγωναν.

«Ίσως, τότε, θα έπρεπε να φύγω νωρίτερα απ'ό,τι υπολόγιζα,» είπε.

«Να φύγεις; Πού να πας;»

«Να βρω τον Βάνμιρ.»

«Μην ανησυχείς· θα επιστρέψει. Αλλά, θα του πήρε λίγη περισσότερη ώρα μέχρι να εντοπίσει τη Ρικνάβαθ.»

«Πόση ώρα πια;»

Η Λιόλα καταλάβαινε τι έλεγε ο Ρόλμαρ, όπως καταλάβαινε και την ανησυχία του. Λογικά, η Ρικνάβαθ δεν μπορεί να είχε απομακρυνθεί πολύ από την ακτή, άρα τούτη η αργοπορία ήταν επόμενο να φέρνει κακά πράγματα στο μυαλό κάποιου. Ωστόσο, αν έφευγε κι ο Ρόλμαρ, ίσως κι αυτός να χανόταν· και τώρα, με την ερχόμενη καταιγίδα, τα πράγματα θα ήταν ακόμα χειρότερα.

«Πιθανώς να επιστρέφει καθώς μιλάμε,» είπε η Λιόλα, και κάθισε δίπλα του.

Ο Ρόλμαρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι... έπρεπε ήδη να είχε επιστρέψει.» Σηκώθηκε όρθιος. «Θα τηλεμεταφερθώ απέναντι· δε θ'αργήσω.»

«Καλύτερα να μην το κάνεις,» προσπάθησε να τον αποτρέψει η Λιόλα, καθώς κι εκείνη ορθωνόταν πλάι του. «Τι θα γίνει αν η καταϊγίδα πιάσει ενώ είσαι στο νησί; Θα μπορείς να έρθεις πάλι εδώ, μέσω της Τηλεμεταφοράς;»

Έχει δίκιο σ'αυτό, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ· θα είναι πολύ δύσκολο να τηλεμεταφερθώ στο πλοίο μέσα στη βροχή, γιατί, κατ'αρχήν, δε θα βλέπω καλά.

«Πάρε τη βάρκα, τουλάχιστον,» του πρότεινε η Λιόλα, παρατηρώντας, από την έκφρασή του, ότι δεν υπήρχε περίπτωση να τον κρατήσει.

«Είναι η τελευταία του πλοίου.»

«Το πλοίο δεν τη χρειάζεται τώρα· εσύ τη χρειάζεσαι.»

«Πιστεύεις ότι θα μπορώ να επιστρέψω με τη βάρκα, όταν θα έχει πιάσει καταϊγίδα; Δε θα είναι κι αυτό επικίνδυνο;»

Η Λιόλα ανασήκωσε ένα φρύδι. «Το ίδιο επικίνδυνο όσο να τηλεμεταφερθείς; Δε νομίζω.»

Ο Ρόλμαρ ένευσε κοφτά.

Η Πριγκίπισσα απομακρύνθηκε απ'αυτόν, βαδίζοντας πάνω στο κατάντρομα, βοηθούμενη από το ραβδί της· ακόμα το κούτσαινε το δεξί της πόδι. «Ετοιμάστε τη λέμβο!» φώναξε. «Βάλτε μέσα μερικές προμήθειες. Και τέσσερις ατραυμάτιστοι μαχητές να έρθουν μαζί μ'έμένα και τον Άρχοντα Ρόλμαρ, στην ακτή.»

Μαζί μ'έμένα και τον Άρχοντα Ρόλμαρ! σκέφτηκε ο ακρίτης, που δεν είχε καταλάβει ότι η Λιόλα σκόπευε να τον συνοδέψει. Πράγμα το οποίο ήταν, φυσικά, ανόητο από μέρος της. Έβαζε τη ζωή της σε κίνδυνο, χωρίς λόγο, για δεύτερη φορά μετά από την αποστολή στους βάλτους Βενέβριαμ. *Για μένα...* Ο Ρόλμαρ αισθάνθηκε συγκινημένος από τούτο· μα εξακολουθούσε να πιστεύει πως η Πριγκίπισσα δεν έπρεπε να πάει μαζί του στην ακτή.

Την πλησίασε. «Λιόλα, δε χρειάζεται να έρθεις. Πραγματικά, δε θα μείνω πολλή ώρα εκεί· μια ματιά θα ρίξω και θα επιστρέψω.»

«Ωραία, και τι σε πειράζει να έρθω;» ρώτησε η Λιόλα, ακουμπώντας τα χέρια στην κεφαλή του ραβδιού της.

«Δε με πειράζει, αλλά δεν το θεωρώ κι απαραίτητο.» Έγλειψε τα χείλη. «Κοίτα, αν υπάρχει κάτι επικίνδυνο εκεί...»

«Σαν τι; Άγρια θηρία;»

«Ναι, ίσως.»

«Τέσσερις πολεμιστές θα πάρουμε μαζί μας, και εσύ δεν είσαι καθόλου, μα καθόλου, αδέξιος με το σπαθί, όπως και με όλα τα υπόλοιπα όπλα, νομίζω. Αισθάνομαι ήδη πολύ καλά προστατευμένη,» δήλωσε η Πριγκίπισσα-Διάδοχος του Νόρβηλ, υπομειδώντας.

Ο Ρόλμαρ γέλασε. Την έσφιξε κοντά του και τη φίλησε.

Το ήξερα ότι μ'ένα φιλοφρόνημα θα του άλλαζα γνώμη, σκέφτηκε η Λιόλα, σταυρώνοντας τους πήχεις της πίσω απ'το λαιμό του και φιλώντας τον ξανά.

«Δεν ξεκινάμε;» είπε, ρίχνοντας μια ματιά πάνω απ'τον ώμο της, στην από τ'ανατολικά ερχόμενη καταιγίδα.

«Κάτι σου έπεσε.» Ο Ρόλμαρ έσκυψε και σήκωσε το ραβδί της, δίνοντάς της το.

Η Λιόλα το πήρε και κατευθύνθηκε προς τη βάρκα, όπου ήταν ήδη οι τέσσερις πολεμιστές. Ο ακρίτης την ακολούθησε.

«Καλή τύχη,» τους ευχήθηκε ο Καπετάνιος Σέλερναβ.

«Ο Τάρχεμοθ μαζί σας,» είπε η Ναυτιέρεια Τεβέλα, που στεκόταν πλάι του.

Οι ναύτες κατέβασαν τη λέμβο στη θάλασσα, και ένας από τους στρατιώτες άρχισε να κωπηλατεί.

Μέχρι να φτάσουν στην ακτή, η καταιγίδα τους είχε προλάβει. Ο ουρανός σκοτεινίασε από πάνω τους και ξεκίνησε να βρέχει.

«Να πάρει ο Μαύρος Άνεμος!» καταράστηκε ο Ρόλμαρ, βγαίνοντας από τη βάρκα και πατώντας στο νερό, που έφτανε ως λίγο πιο κάτω από τα γόνατά του. «Θα σβήσουν τα ίχνη στην άμμο.» Αμέσως, έψαξε για τα χνάρια του αδελφού του. Η δεύτερη λέμβος της *Χρυσασλίδας* είχε σταματήσει πλάι στην πρώτη, έτσι δε δυσκολεύτηκε καθόλου να τα βρει. Το πρόβλημα ήταν, ωστόσο, ότι αλλοιώνονταν με ταχύ ρυθμό!

Ο ακρίτης προσπάθησε να τ'ακολουθήσει, βαδίζοντας γρήγορα, ενώ η Λιόλα και οι στρατιώτες ακολουθούσαν εκείνον. Σύντομα, όμως, ο Ρόλμαρ έχασε τα χνάρια, και το γεγονός ότι η θάλασσα είχε

αρχίσει να φουσκώνει και να βγαίνει παραέξω δεν τον βοηθούσε καθόλου στην αναζήτησή του.

«Πάμε στους βράχους!» πρότεινε η Πριγκίπισσα, δείχνοντας. «Να καλυφτούμε.»

Χαμένος κόπος! γρύλισε εσωτερικά ο Ρόλμαρ. *Χαμένος κόπος!* «Πάμε,» αποκρίθηκε στη Λιόλα, και μπήκαν ανάμεσα στους βράχους, οι οποίοι τους προστάτευαν λίγο από τη βροχή και τον αέρα.

«Καλύτερα εδώ παρά στο πλοίο,» του ψιθύρισε στ'αφτί η Πριγκίπισσα, παραμερίζοντας την κουκούλα της κάπας του.

Ο Ρόλμαρ στράφηκε να κοιτάξει το πρόσωπό της, και γέλασε κοφτά. «Ίσως και νάχεις δίκιο,» αποκρίθηκε, ενθυμούμενος τα χτεσινά χάλια. «Έχασα τα ίχνη, όμως,» πρόσθεσε, μελαγχολικά. «Και δε νομίζω ότι θα τα ξαναβρώ.»

«Μπορεί ο Βάνμιρ να βρει εμάς...» είπε η Λιόλα.

Ή, ίσως να μην έχει τη δυνατότητα να μας βρει, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. Κάνοντας ένα χωνί με τα χέρια, φώναξε τ'όνομα του δίδυμού του, ξανά και ξανά και ξανά, μέσα στην καταιγίδα.

«--- Βάαανμμμμμ --- Βάααανμμμμμ --- Βάααααανμμμμμ ---»

Ο Βάνμιρ ύψωσε το ξίφος του. «Ποιος είσαι, και γιατί έφερες τη φίλη μου εδώ;»

«Βάνμιρ!» έκανε η Ρικνάβαθ, βλεφαρίζοντας, σαν τώρα να είχε προσέξει την παρουσία του.

Ο ξανθός άντρας χαμογέλασε και σηκώθηκε από το ξύλινο σκαμνί. «Η φίλη σου ήρθε από μόνη της· δεν την έφερα. Έπαιζα την άρπα μου μονάχα.»

«Ναι, δεν το αμφιβάλλω...» κούνησε το κεφάλι ο Βάνμιρ, που άρχιζε να καταλαβαίνει τι είχε συμβεί: Αυτός ο δαίμονας είχε μαγέψει, με τη μελωδία του, την ανοιχτή σε μυστηριώδη καλέσματα Ρικνάβαθ. «Τώρα, ας πάμε στην πρώτη μου ερώτηση: Ποιος είσαι; ή, τι είσαι;»

Ο άντρας βάδισε ως έναν τοίχο, όπου και κρέμασε την αργυρή του άρπα. Η Ρικνάβαθ τού έριξε ένα απογοητευμένο βλέμμα, που είχε σταματήσει να παίζει.

«Εσύ τι είσαι, ξένε;» ρώτησε ο ξανθομάλλης. «Υπηρέτης των Ράζ-λερ;» Άπλωσε το χέρι του πίσω από μια μενεξεδένια ταπετσαρία και τράβηξε ένα ξίφος, που δε φαινόταν εφικτό να μπορούσε να κρυφτεί σε κείνο το σημείο.

«Απευθύνεσαι στον Άρχοντα Βάνμιρ, γιο του Άρχοντα-Φύλακα Ά-ραντιρ, του Ράλτον!» ανακοίνωσε ο Μάηραν. «Και καλύτερα να πετάξεις το όπλο σου, αν θέλεις το καλό σου!»

Γιατί δεν το βουλώνει; σκέφτηκε ο Βάνμιρ. Ποιος του ζήτησε να μιλήσει;

«Οι Ράζλερ έχουν παντού υπηρέτες. Αλλά αυτή τη γυναίκα δε θα την κάνουν δική τους,» δήλωσε ο ξανθομάλλης, δείχνοντας με το βλέμμα την Καρμώζ, η οποία είχε πλέον σηκωθεί όρθια.

Ο Βάνμιρ τής έκανε νόημα να πλησιάσει. «Πάμε, Ρικνάβαθ.»

Εκείνη δίστασε.

«Δε θα σ'αφήσω να την πάρεις και να την παραδώσεις στον αφέντη σου,» είπε ο ξανθομάλλης. «Ποιον υπηρετείς; Τον Φανλαγκόθ, τον Νουτκάλι, ή τον Λιζναγκάρ;»

«Βλέπω πως γνωρίζεις πολλά, αν σκεφτεί κανείς ότι μένεις μέσα σ'ένα βράχο. Αλλά πιστεύω θα έχεις παρατηρήσει ότι είμαστε δύο και είσαι ένας. Κάνε στην άκρη, λοιπόν· θα πάρουμε τη Ρικνάβαθ και θα φύγουμε, ήρεμα.»

Ο ξανθομάλλης γέλασε. «Προσπαθήστε.»

«Αφήστε τον σε μένα, Άρχοντά μου,» είπε ο Μάηραν, κάνοντας να βαδίζει προς τον άγνωστο.

Ο Βάνμιρ τον άρπαξε από τον ώμο, σταματώντας τον. «Μείνε ακίνητος και κλείσε το στόμα σου!» γρύλισε. Και προς τον ξανθομάλλη: «Ακόμα δε μου απάντησες ποιος είσαι.»

«Το όνομά μου είναι Σάηρεντιλ. Σου θυμίζει τίποτα;» ρώτησε, ειρωνικά.

«Εξωτικό όνομα. Όχι, δε μου θυμίζει τίποτα.»

«Θα ήταν περίεργο αν σου θύμιζε. Και δεν είναι καθόλου 'εξωτικό' όνομα· τουλάχιστον, δεν ήταν τότε... πριν από... χμμμ, υποθέτω πως θα έχουν περάσει εκατομμύρια χρόνια.»

Τα μάτια του Βάνμιρ στένεψαν. «Είσαι... αθάνατος;»

«Άρχοντά μου,» είπε ο Μάηραν, «τούτος ο άνθρωπος είναι, προφανώς, παράφρων—»

«Σιωπή!» τον διέκοψε ο ακρίτης, καρφώνοντάς τον μ'ένα εξοργισμένο βλέμμα. Ύστερα, στράφηκε πάλι στον Σάηρεντιλ. «Δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει. Δεν καταλαβαίνω πώς είναι δυνατόν να κατοικείς μέσα στους Αρχέτοπους –έχω διαβάσει ότι πεθαίνει όποιος μένει εδώ–, δεν καταλαβαίνω πώς κατάφερες να ζήσεις τόσα χρόνια –αν μας λες αλήθεια–, και δεν καταλαβαίνω τι θέλεις από τη Ρικνάβαθ.»

«Οι Αρχέτοποι σε... *καταβροχθίζουν*» είναι αλήθεια, Άρχοντα Βάνμιρ,» αποκρίθηκε ο ξανθομάλλης, κατεβάζοντας ελαφρώς το σπαθί του. «Όμως εγώ είμαι πλέον ένα μ'αυτούς, και δεν κινδυνεύω. Το γεγονός ότι ζω τόσα χρόνια οφείλεται στον ίδιο λόγο. Και πιστεύω –εγώ και πολλοί άλλοι– πως η Ρικνάβαθ μπορεί να μας σώσει όλους από τους Ράζλερ.»

Η Καρμώζ, που είχε πια συνέλθει από τη μαγευτική μελωδία, είπε, συνοφρυωμένη: «Τα ίδια μου έλεγε κι ο Λιζναγκάρ: ότι μπορώ να εξολοθρεύσω τους γιους του, ενώ θα με καλύπτει απ'το βλέμμα τους. Εσύ τι τρόπο έχεις για να με κρύψεις;»

«Στους Αρχέτοπους δεν μπορούν να κοιτάζουν,» εξήγησε ο Σάηρεντιλ.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Ούτε αυτό το καταλαβαίνεις;»

«Εκείνο που κατάλαβα είναι ότι μας λες πως οι Ράζλερ δεν έχουν τη δύναμη να προβλέψουν το μέλλον μέσα στους Αρχέτοπους, ούτε να δουν το παρόν και το παρελθόν.»

«Ακριβώς.»

«Γιατί;»

«Ο αφέντης σου φαίνεται πως δε σου έχει μιλήσει για τις αδυναμίες εκείνου και των ομοειδών του. Αναμενόμενο,» είπε ο ξανθομάλλης. «Κάθισε, αν θέλεις: μπορώ να σε πληροφορήσω εγώ για κάποια πράγματα.» Έδειξε δύο σκαμνιά.

Ο Βάνμιρ θηκάρωσε το σπαθί του και πήρε θέση σε ένα από αυτά. Ο Μάηραν, όμως, παρέμεινε όρθιος πλάι του, βαστώντας το λεπίδι του γυμνολέπιδο. Ο Σάηρεντιλ πήρε θέση στο δικό του σκαμνί, ακουμπώντας το ξίφος του στα γόνατα. Η Ρικνάβαθ κάθισε οκλαδόν, ανάμεσα στον αρπιστή και στους Ωθράγκος.

«Ξέρεις τι είναι οι Αρχέτοποι, Άρχοντα Βάνμιρ;» ρώτησε ο Σάηρεντιλ.

«Όχι ακριβώς. Και λέγε με Βάνμιρ, αν θες.»

«Γνωρίζεις για την Πρωτοπλασματική Μάζα και τις αέναες αναπλάσεις της;»

«Ναι.»

«Οι Αρχέτοποι είναι τμήματα της Μάζας τα οποία, κάπου μέσα σ'αυτές τις αναπλάσεις, έχουν στερεοποιηθεί. Όταν γινόταν η στερεοποίηση, έτυχε ορισμένες φορές κάποιιοι να βρίσκονται εκεί. Οι περισσότεροι πέθαναν, ελάχιστοι έζησαν.»

«Κι εσύ είσαι ένας απ'αυτούς...»

«Ναι.»

«Και δεν μπορείς να πεθάνεις;»

«Όχι, ούτε και να βγω από τους Αρχέτοπους.»

Ο Βάνμιρ βρήκε την όλη ιδέα συναρπαστική! Έπρεπε να μάθει περισσότερα. Αλλά, πρώτα, θα ρωτούσε τα βασικά: «Γιατί οι Ράζλερ δεν μπορούν να 'δουν' εδώ;»

«Διότι χρησιμοποιούν την Πρωτοπλασματική Μάζα ως μέσο της 'όρασής' τους, Βάνμιρ,» εξήγησε ο Σάηρεντιλ. «είναι γεννήματα της Μάζας, μεταλλαγμένα όντα. Εδώ, όμως, στους Αρχέτοπους, η Μάζα έχει χάσει την επιρροή της· ετούτα τα μέρη είναι σταθερά, αέναα. Δεν έχουν ούτε παρόν, ούτε παρελθόν, ούτε μέλλον. Απλά, υφίστανται.»

Ο Βάνμιρ δε μίλησε, προσπαθώντας να κατανοήσει τα όσα είχε ακούσει. «Γιατί φοβάστε τους Ράζλερ, λοιπόν; Θέλω να πω είσαι εναντίον των Ράζλερ, έτσι; Κι όμως, δεν μπορούν να σε πειράξουν, απ'ό,τι καταλαβαίνω.»

«Θα καταστρέψουν την Κουαλανάρα με το ανόητό τους παιχνίδι!» είπε, θυμωμένα, ο Σάηρεντιλ. «Το γνωρίζεις αυτό; Γνωρίζεις για το 'παιχνίδι' τους;»

«Ξέρω πως προσπαθούν ο ένας να υπερισχύσει του άλλου. Ο Φανλαγκόθ μου έχει πει ότι ο πόλεμός τους δεν έχει νόημα στην ήπειρο Οντον'γκόκι, αφού εκεί δεν μπορούν να πεθάνουν, έτσι αποφάσισαν να τον μεταφέρουν στον υπόλοιπο κόσμο—»

«Και συμφωνείς μ'αυτό;»

«Όχι, αλλά τι μπορώ να κάνω; Όπως και να γίνει, είτε με τον έναν θα είσαι είτε με τον άλλο. Έχουν μοιράσει την Κουαλανάρα ανάμεσά τους, ή προσπαθούν να τη μοιράσουν.»

«Πρέπει να υπάρχει τρόπος να ηττηθούν.»

«Πώς;»

«Παρατηρώ ότι σ'ενδιαφέρει.»

«Με περνάς για ηλίθιο;» είπε ο Βάνμιρ. «Νομίζεις ότι υπηρετώ τον Φανλαγκόθ επειδή είμαι τρελός;»

«Θα ήθελες, δηλαδή, να τον εξολοθρεύσεις –αυτόν κι όλο του το καταραμένο είδος;» ρώτησε ο Σάηρεντιλ.

Ο Βάνμιρ δίστασε. Ο Φανλαγκόθ είχε να του μάθει τόσα πράγματα, τόσα ξεχασμένα πράγματα, άγνωστα σε όλους. Ωστόσο, ποιο θα ήταν το τίμημα; «Πώς το ξέρεις ότι θα καταστρέψουν την Κουαλανάρα;» ρώτησε. «Δε νομίζω ότι αυτό είναι στο νου τους.»

«Ίσως. Αλλά εκεί θα καταλήξουν.»

«Δεδομένης της ικανότητάς τους να βλέπουν τις χρονορροές, το αμφιβάλλω.»

«Να βλέπουν τις χρονορροές!» κάγχασε ο Σάηρεντιλ. «Νομίζουν ότι βλέπουν κάτι, νομίζουν ότι βλέπουν 'μακριά'· αλλά, στην πραγματικότητα, δε βλέπουν τίποτα!» Σηκώθηκε, απότομα, από το σκαμνί και έδειξε, με το ξίφος του. «Τι βλέπεις εκεί, Βάνμιρ;»

«Μια μενεξεδένια ταπετσαρία...» *Πού το πηγαίνει ο κάτοικος των Αρχέτοπων;*

«Πίσω απ'την ταπετσαρία βλέπεις;»

«Όχι, αλλά, αν τη σηκώσω, θα δω.»

«Τι;»

«Έναν τοίχο, υποθέτω.»

«Και πίσω απ'τον τοίχο; Μπορείς να δεις πίσω απ'τον τοίχο;»

«Όχι... εκτός κι αν βγω από τούτο το χώρο και—»

«Αν δεν μπορείς να βγεις από τούτο το χώρο;»

«Τότε, όχι, δε γίνεται.»

«Τόσο μακριά στο μέλλον βλέπουν και οι Ράζερ.»

Χμμμ, σκέφτηκε ο Βάνμιρ, αρχίζοντας να κατανοεί το σκεπτικό του. «Δηλαδή, θες να πεις ότι δεν μπορούν να δουν τα απώτερα αποτελέσματα της διαμάχης τους;»

«Ναι.» Ο Σάηρεντιλ κάθισε στο σκαμνί του.

«Πότε θα τελειώσει αυτός ο πόλεμος;»

«Ύστερα από χιλιάδες, ή ίσως και εκατομμύρια, χρόνια, όπως μετράτε το χρόνο έξω από τους Αρχέτοπους. Αυτό σημαίνει, όμως, ότι δεν πρέπει να ενδιαφερθείτε;»

«Από τώρα έχει νόημα να ενδιαφερθούμε, Σάηρεντιλ,» είπε ο Βάνμιρ, «γιατί άνθρωποι χάνουν άσκοπα τις ζωές τους, καθώς οι Ράζλερ αντιμάχονται. Όμως είμαι βέβαιος πως εσύ σε κάτι άλλο αναφέρεσαι, όταν μιλάς για την καταστροφή της Κουαλανάρα...»

«Όταν η Μάζα εισέβαλε στον κόσμο μας, όλοι οι Αρχέτοποι οι οποίοι κρύβονταν εντός της ηπείρου που αποκαλείτε Οντον'γκόκι χάθηκαν· και ο όλεθρος τούτος θα είχε εξαπλωθεί παντού, αν οι θάλασσες δε σταματούσαν τη διαρροή. Όμως πιστεύω ότι οι θάλασσες δε θα μπορούν να συγκρατούν για πάντα τις πρωτοπλασματικές δυνάμεις.»

«Κι αυτό οι Ράζλερ δεν το βλέπουν;»

«Δεν ξέρω. Πάντως, αν ταξιδέψεις σε ορισμένα μέρη μέσα στους Αρχέτοπους, Βάνμιρ, θα αντιληφθείς ότι κάτι δεν πάει καλά. Υπάρχει περισσότερη κίνηση απ'ό,τι συνήθως, περισσότερη *ρευστότητα*.»

«Η Μάζα έχει αρχίσει να τα επηρεάζει,» είπε ο Βάνμιρ.

Ο Σάηρεντιλ ένευσε. «Με τρομάζει. Όπως με τρομάζουν και οι Απρόσωποι.»

«Ποιοι είναι οι Απρόσωποι;»

«Πλάσματα που εμφανίστηκαν τελευταία στους Αρχέτοπους, και δεν είναι από εδώ... είναι από κάπου αλλού, και υπηρετούν κάποιον αφέντη άγνωστο σε μας. Τριγυρίζουν άσκοπα, *φαινομενικά* άσκοπα, σαν να ερευνούν. Δεν ξέρω τι ψάχνουν. Και είναι επικίνδυνο να τους κοιτάξεις. Δεν έχουν πρόσωπα...»

Ο Μάηραν έσκυψε και ψιθύρισε στ'αφτί του Βάνμιρ: «Άρχοντά μου, θα πρότεινα να πηγαίνουμε. Ο κύριος ίσως νάναι άκακος, μα *πρέπει* νάναι τρ—»

Ο Βάνμιρ τον απομάκρυνε, σπρώχνοντάς τον από τον ώμο. «Και πιστεύεις ότι αυτοί οι Απρόσωποι έχουν καμία σχέση με τους Ράζλερ;»

«Το αποκλείω,» αποκρίθηκε ο Σάηρεντιλ. «Είναι κάτι τελείως διαφορετικό. Κάτι που σχεδόν δεν μπορεί να πιάσει ο νους.»

«Αλήθεια, γνωρίζεις πώς ακριβώς εισέβαλε η Πρωτοπλασματική Μάζα στην Οντον'γκόκι; Ο Φανλαγκόθ, νομίζω, μίλησε για κάποιο πείραμα...»

«Ναι, κάποιος έκανε κάτι... απρόσεχτο εκεί. Τι ακριβώς, όμως, όχι, δε γνωρίζω, Βάνμιρ, δυστυχώς.»

«Και τι θέλεις τώρα από τη Ρικνάβαθ; Πώς νομίζεις ότι μπορεί να σε βοηθήσει; Και, ήξερες από πριν γι'αυτήν ή τυχαία την έφερες εδώ;»

«Όχι, δεν ήταν τυχαίο. Και υποθέτω ότι κι άλλοι κάτοικοι των Αρχέτοπων θα έχουν προσπαθήσει αλλά αποτύχει. Μπορούμε να την αισθανθούμε, Βάνμιρ. Κατέχει μια δύναμη πολύ, πολύ σπάνια...» Τα γαλανά του μάτια στράφηκαν στην Καρμώζ· εκείνη τον κοίταξε συνοφρυωμένη, με το σαγόνι ακουμπισμένο στη γροθιά της, καθώς καθόταν οκλαδόν.

«Τι μπορώ να κάνω, για να σας βοηθήσω να ξεφορτωθείτε τους Ράζλερ;» ρώτησε, κάπως ψυχρά. Στην αρχή, της είχαν φανεί όλα τόσο μαγευτικά –η γλυκιά μελωδία, ο γοητευτικός άντρας με την άρπα, ετούτο το όμορφο μέρος–, όμως τώρα, που είχε συνέλθει, αισθανόταν ενοχλημένη. Την είχαν χρησιμοποιήσει γι'ακόμα μια φορά, και ήθελαν να την εκμεταλλευτούν κι άλλο!

«Δεν είμαι βέβαιος, αλλά έχω υπόψη μου κάποιους που πιθανώς να γνωρίζουν. Και το γεγονός ότι φέρατε και λίγο ουρανόλιθο μαζί σας με βολεύει ιδιαίτερα...» Κοίταξε τον σάκο του Βάνμιρ.

«Τον διαισθάνεσαι;» ρώτησε ο ακρίτης.

«Φυσικά. Έχει κι αυτός σπάνιες ιδιότητες.»

«Και τι σκοπεύεις να κάνεις; Να μας πας σ'αυτούς τους 'κάποιους' που ίσως να ξέρουν πώς μπορούμε να εξοντώσουμε τους Ράζλερ;»

«Κατ'αρχήν, επιθυμείτε να με βοηθήσετε;» ρώτησε ο Σάηρεντιλ.

«Κοίταξε, προσωπικά, δεν έχω λόγο να είμαι με τους Ράζλερ,» δήλωσε ο Βάνμιρ· «μονάχα μπελάδες έχουν φέρει στο Βασίλειό μου...»

«Είσαι, λοιπόν, με το μέρος μας.»

Ο Ωθράγκος ένευσε.

Ο Σάηρεντιλ στράφηκε στη Ρικνάβαθ, μ'ένα ερωτηματικό βλέμμα.

Ο Λιζναγκάρ μού υποσχέθηκε ότι θα με επιστρέψει στην πατρίδα μου, σκέφτηκε εκείνη. Αν βοηθήσω στην καταστροφή του, τότε αυτό

ποτέ δε θα γίνει. Αλλά, της είχε πει αλήθεια, ή προσπαθούσε απλά να τη χρησιμοποιήσει ως όπλο εναντίον των γιων του;

«Τι είναι, Ρικνάβαθ;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Θα βοηθήσω,» δήλωσε εκείνη.

Τα μάτια του Βάνμιρ στένεψαν. *Τι σκέφτεται; Κάτι την προβληματίζει.* «Πριν από λίγο, είπες κάτι για τον Λιζναγκάρ...»

Η Ρικνάβαθ έγλυψε τα χείλη. «Ναι,» είπε, αργά.

«Και;» ρώτησε, μαλακά, ο Βάνμιρ.

Η Καρμώζ τού εξήγησε τι της είχε προτείνει ο Ράζλερ.

«Αποκλείεται να σου είπε αλήθεια,» της τόνισε ο Σάηρεντιλ.

Ναι, συλλογίστηκε η Ρικνάβαθ, ή έτσι θέλεις να πιστέψω, για να με βάλεις να εξολοθρεύσω τους Ράζλερ. Όλοι τους ζητούσαν κάτι από εκείνη! Αλλά ποιος της έδινε πραγματικά κάτι; Ποιος;

«Πες μας περισσότερα, Σάηρεντιλ,» τον παρότρυνε ο Βάνμιρ.

«Η αλήθεια είναι πως δεν υπάρχουν και πολλά περισσότερα να σας πω,» αποκρίθηκε εκείνος. «Πρέπει να πάμε να μιλήσουμε στους Μετουσιωμένους, οι οποίοι –προτού με ρωτήσετε– είναι ακατάληπτα πλάσματα που έχουν γίνει πραγματικά ένα με τους Αρχέτοπους. Είναι, κατά κάποιο τρόπο, κι οι ίδιοι Αρχέτοποι, αν θέλετε.»

«Βρίσκονται μακριά;»

«Ναι, θα μπορούσες να πεις ότι βρίσκονται ‘μακριά’, όπως υπολογίζετε τις αποστάσεις έξω από τους Αρχέτοπους.»

«Πόσες ημέρες ταξίδι;» Ο Βάνμιρ σκέφτηκε τον Ρόλμαρ, που θα τον περίμενε. Δεν μπορούσε να εξαφανιστεί χωρίς να τον ειδοποιήσει.

«Ο χρόνος μετρά διαφορετικά μέσα στους Αρχέτοπους,» εξήγησε ο Σάηρεντιλ.

«Ναι, κάπου το είχα διαβάσει αυτό...»

«Κινείται, συνήθως, με αργότερο ρυθμό απ’ό,τι στην μεταβαλλόμενη Κουαλανάρα. Αυτό σημαίνει ότι ήδη πρέπει να έχει περάσει καμια ημέρα εκεί.»

Ω, όχι! σκέφτηκε ο Βάνμιρ. *Ο Ρόλμαρ θα έχει τρελαθεί από την ανησυχία.* «Τότε, δεν μπορώ να ξεκινήσω αυτό το ταξίδι προτού ειδοποιήσω τον αδελφό μου, ο οποίος με περιμένει έξω.»

«Αν του μιλήσεις, οι Ράζλερ θα μάθουν αμέσως για τα σχέδιά μας. Εκεί, τα πάντα είναι φανερά γι’αυτούς,» τον προειδοποίησε ο Σάη-

ρεντιλ. «Βγαίνοντας τώρα από τους Αρχέτοπους, πιθανώς να χαλάσεις πολλά...» Έμοιαζε να υπάρχει κάποια συγκαλυμμένη απειλή στα λόγια του.

Μάλλον, δε σκοπεύει να μ'αφήσει να φύγω. Ρόλμαρ, με συγχωρείς...

«Εντάξει,» είπε στον Σάηρεντιλ.

«Οφείλεις να γνωρίζεις και κάτι ακόμα, Βάνμιρ: Όσο βρίσκεσαι στους Αρχέτοπους, δε θα πρέπει να κοιμηθείς· δε θα πρέπει κανένας σας να κοιμηθεί. Γιατί, τότε, οι Αρχέτοποι είναι πολύ πιθανό ότι θα σας αφομοιώσουν, εκτός κι αν κάποιος σας ξυπνήσει γρήγορα.»

«Θ'αντέξουμε, όμως, χωρίς ύπνο;» Ο Βάνμιρ καταράστηκε τον εαυτό του, που δεν είχε πάρει μαζί του κανένα από τα φίλτρα του. Είχε ένα που έδωχνε την υπνηλία· το χρησιμοποιούσε όταν ήθελε να δουλέψει περισσότερο, στο Κάστρο Ράλτον.

«Θα πρέπει να αντέξετε. Ωστόσο, σου λέω και πάλι, μη νομίζεις ότι οι αποστάσεις εδώ είναι όπως έξω. Αν κάποιος γνωρίζει τα σωστά μονοπάτια, δεν αργοπορεί.»

Ο Μάηραν καθάρισε το λαιμό του και είπε, σαν να ήταν έτοιμος να σκάσει αν δεν τόλεγε: «Αρχοντά μου, είστε βέβαιος ότι θέλετε ν'ακολουθήσετε αυτό τον άγνωστο; Εμένα όλα τούτα μου ακούγονται τρελά!»

«Δεν μπορείς, όμως, να φύγεις, φίλε μου,» του είπε ο Σάηρεντιλ, καθώς σηκωνόταν πάλι από το σκαμνί του. «Όχι ύστερα από όσα έχεις ακούσει.»

«Μάηραν,» είπε ο Βάνμιρ, προτού μιλήσει ο πολεμιστής, «ο Σάηρεντιλ δεν είναι τρελός.» Σηκώθηκε κι εκείνος. «Προσπάθησε να καταλάβεις, σε παρακαλώ. Η κατάσταση είναι πολύ σημαντική.»

Ο Μάηραν τον κοίταξε με δυσπιστία και κάποιο θυμό. Αλλά, «Όπως επιθυμείτε, Αρχοντά μου,» είπε και θηκάρωσε το σπαθί του. Η όλη του στάση, όμως, έδινε την αίσθηση ότι ήθελε, στην ουσία, να πει: *Κάντε ό,τι θέλετε, εγώ παραιτούμαι!*

Βιβλίο Ὁγδοο
Οι Μετουσιωμένοι

Κεφάλαιο 1

Μάγοι και Μάγισσες

Περίμεναν να περάσει η καταιγίδα, γιατί θα ήταν ανούσιο ν'αναζητήσουν τον Βάνμιρ μέσα στη βροχή και στον δυνατό αέρα. Η άμμος της ακτής είχε σηκωθεί και στροβιλιζόταν, εμποδίζοντας την όραση και μπαίνοντας στα μάτια των απρόσεκτων. Ο Ρόλμαρ, η Λιόλα, και οι τέσσερις στρατιώτες είχαν καλυφτεί πίσω από τα βράχια και είχαν κρύψει τα πρόσωπά τους μέσα στις κουκούλες τους.

Ευτυχώς, ο χαλασμός δεν άργησε να τελειώσει, και βγήκαν πάλι από την κρυψώνα τους. Ο ήλιος είχε αρχίσει να δύει, και ο Ρόλμαρ έριξε μια ματιά τριγύρω, ελπίζοντας για κάποιο σημάδι του αδελφού του, αλλά ξέροντας πως δε θα έβλεπε κανένα· τα ίχνη είχαν, φυσικά, εξαφανιστεί, και στον σκοτεινιασμένο ορίζοντα δε φαινόταν καμία φιγούρα που θα μπορούσε να ήταν ο Βάνμιρ ή, έστω, ο Μάηραν ή η Ρικνάβαθ.

Ο Ρόλμαρ βάδισε επάνω στις νεοσχηματισμένες θίνες της ακροθαλασσιάς, σφίγγοντας τις γροθιές του και φωνάζοντας: «Φανλαγκόθ! Φανλαγκόοοοοθ! ΦΑΝΛΑΓΚΟΟΟΟΟθ!»

Καμία απάντηση δεν ακούστηκε.

Ο δαιμονισμένος Ράζλερ έχει πει ότι κατοικεί εδώ, στη Νήσο Άγκρεμ, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. *Εν ανάγκη, θα τον βρω και θα του ζητήσω να εντοπίσει τον Βάνμιρ—*

Η Λιόλα σταμάτησε δίπλα του, μπήγοντας το ραβδί της στην άμμο της θίνας όπου στεκόταν ο ακρίτης. «Απαντάει;»

Ο Ρόλμαρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι.» Έστρεψε το βλέμμα του βόρεια, νότια, και τέλος, στα βράχια, δυτικά. «Θα ψάξω, Λιόλα· δε θα τον αφήσω εδώ.»

Η Πριγκίπισσα δεν μπορούσε να διαφωνήσει. Ήταν αδελφός του, άλλωστε· τι να του έλεγε; *Ξέχνα τον και πάμε στο Νόρβηλ; Όχι, δε γινόταν αυτό. Κι επιπλέον, ούτε εκείνη ήθελε να εγκαταλείψει τον Βάνμιρ, ο οποίος —δεν έπρεπε να ξεχνά— την είχε σώσει από τα δι-*

κτυα του Φανλαγκόθ: Αν δεν είχε επέμβει, πιθανώς η Λιόλα να ήταν ακόμα μαριονέτα της «Λιάμνερ Κρωθ». Του χρωστούσε, λοιπόν.

«Ας ψάξουμε,» συμφώνησε, γνέφοντας. «Θα στείλω πρώτα, όμως, έναν στρατιώτη στο πλοίο, για να ενημερώσει τον Καπετάνιο.»

Ο Ρόλμαρ ανασήκωσε τους ώμους.

Η Λιόλα πρόσταξε έναν μαχητή να πάρει τη μία από τις δύο λέμβους και να πάει στη *Χρυσαλλίδα*, για να πει στον Καπετάν Σέλερναβ τι συνέβαινε και για να φέρει κι άλλους στρατιώτες μαζί του, ώστε να ερευνήσουν για τον Άρχοντα Βάνμιρ.

«Ως προστάξετε, Υψηλοτάτη,» είπε ο νεαρός και, κάνοντας μια γοργή υπόκλιση, έτρεξε στις βάρκες.

Ο Ρόλμαρ και η Λιόλα, στεκόμενοι στην κορυφή της ανεμογενούς θίνας, τον είδαν να κωπηλατεί προς τη *Χρυσαλλίδα*.

«Εσύ,» είπε η Πριγκίπισσα στη μοναδική πολεμίστρια της ομάδας τους. «Πάρε την άλλη βάρκα και πήγαινε τη στο πλοίο, και μετά, γύρνα με τους υπόλοιπους.»

«Μάλιστα, Υψηλοτάτη.» Η κοπέλα έφυγε.

Σε λίγο, επέστρεψε, μαζί με τον πρώτο πολεμιστή και άλλους τέσσερις, οι δύο εκ των οποίων ήταν τραυματισμένοι: ο ένας είχε έναν επίδεσμο τυλιγμένο γύρω από τον δεξή του πήχη, και η άλλη έναν επίδεσμο γύρω από τον αριστερό της μηρό.

«Εσείς δεν ήταν ανάγκη να έρθετε,» τους είπε η Λιόλα. «Δεν υπήρχαν άλλοι, ατραυμάτιστοι;»

«Όχι, Πριγκίπισσά μου,» απάντησε ο στρατιώτης τον οποίο είχε στείλει με τη βάρκα –ένας μαυρομάλλης νεαρός, με μεγάλα, γαλανά μάτια και σχετικά κοντό ανάστημα αλλά φαρδείς ώμους. «Οι υπόλοιποι είναι σε χειρότερη κατάσταση.»

«Εντάξει,» είπε η Λιόλα. «Αρχίστε να ψάχνετε την περιοχή για τον Άρχοντα Βάνμιρ, τον πολεμιστή Μάηραν, και τη Ρικνάβαθ των Καρμώζ. Θα συναντηθούμε όλοι εδώ όταν η νύχτα έχει πέσει.» Τράβηξε το ξίφος απ'τη μέση της και το κάρφωσε στην κορυφή του αμμόλοφου όπου στεκόταν. «Ξεκινήστε!»

Οι στρατιώτες χωρίστηκαν: δύο βόρεια, δύο νότια, δύο βόρειο-δυτικά, και δύο νότιο-δυτικά.

Ο Ρόλμαρ κατέβηκε απ'τη θίνα, βαδίζοντας ευθεία δυτικά· η Λιόλα τον ακολούθησε. Μπήκαν στον λαβύρινθο των βράχων της ακτής και

έψαξαν κάθε σημείο, ακόμα και τα μικρά, σκοτεινά κοιλώματα που ήταν αμφίβολο αν ένας άνθρωπος θα χωρούσε μέσα, έστω και κουλουριασμένος. Κατά τη διάρκεια της αναζήτησής τους, ο Ρόλμαρ φώναζε, συχνά-πυκνά, το όνομα του αδελφού του· μα απάντηση δεν έπαιρνε. Και ούτε στο τέλος βρήκαν τίποτα: Όταν ο ήλιος είχε χαθεί πίσω από τα δασώδη βουνά που φαίνονταν στη Δύση, επέστρεψαν με άδεια χέρια στη θίνα όπου η Πριγκίπισσα είχε καρφώσει το ξίφος της. Οι στρατιώτες είχαν, επίσης, γυρίσει.

«Είδατε κανένα σημάδι τους;» ρώτησε ο Ρόλμαρ. Εκείνοι κούνησαν τα κεφάλια αρνητικά, και ένας-δύο ψιθύρισαν: «Όχι, Άρχοντά μου.»

Ο ακρίτης αναστέναξε. *Και τώρα τι κάνουμε; Δεν ήξερε προς τα πού να συνεχίσει την αναζήτησή του· ο Βάνμιρ δεν είχε αφήσει κάποιο σημάδι πίσω του, ή, τουλάχιστον, εκείνος και οι υπόλοιποι δεν μπορούσαν να το βρουν. Επιπλέον, φταίει κι η καταραμένη καταιγίδα· αν ο άνεμος και η βροχή δεν είχαν κάνει την ακτή άνω-κάτω, θα είχα ακολουθήσει τα ίχνη του, και θα ήξερα, αν μη τι άλλο, τη γενικότερη κατεύθυνση προς την οποία πρέπει να ψάξω.*

«Ανάψτε φωτιές να ξεκουραστούμε, προς το παρόν,» πρόσταξε η Λιόλα τους στρατιώτες.

Ο Ρόλμαρ κάθισε στην κορυφή του αμμόλοφου, ακουμπώντας τους πήχεις στα γόνατά του και κοιτάζοντας την αστροφεγγιά ν'αντανakλάται επάνω στη λεπίδα του καρφωμένου ξίφους της Πριγκίπισσας-Διαδόχου του Νόρβηλ. *Φανταγκόθ, γιατί δε μιλάς πάλι; Δε θέλεις να ξέρω πού είναι η Νίθρα: δε θέλεις, όμως, να ξέρω πού είναι κι ο Βάνμιρ; Γιατί, πού να σε πάρει ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ; Γιατί;*

Ο Ρόλμαρ πήρε το βλέμμα του από τη λεπίδα του ξίφους και το έστρεψε ανατολικά. Η Λιόλα είχε κατεβεί από τη θίνα και, έχοντας βγάλει τις μπότες και τις κάλτσες της, βάδιζε εκεί όπου το κύμα έγλειφε την άμμο. Ο ακρίτης τη χάζεψε, για λίγο· ήταν όμορφη μέσα στις σκιές και την αστροφεγγιά.

Σύντομα, οι στρατιώτες μάζεψαν ξύλα από τους λιγοστούς θάμνους και τα θαλασσόδεντρα, και άναψαν τρεις φωτιές, δύο για τους ίδιους και μία για τον Άρχοντα του Ράλτον και την Πριγκίπισσα-Διάδοχο του Νόρβηλ.

Η Λιόλα σκαρφάλωσε επάνω στη θίνα όπου καθόταν ο Ρόλμαρ και στάθηκε εμπρός του, ατενίζοντάς τον. «Έλα κάτω,» του είπε, δίνον-

ντάς του το χέρι της· «δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτ'άλλο για σή-μερα.»

«Ναι, μάλλον...» παραδέχτηκε εκείνος. «Αλλά θα καθίσω εδώ· μ'αρέσει καλύτερα.» Ξάπλωσε, ανάσκελα, μπλέκοντας τα δάχτυλα επάνω στο στήθος του και ατενίζοντας τον νυχτερινό ουρανό, λες και περίμενε κάποιο σημάδι από εκεί.

Σπάνια, όμως, παρουσιάζονται σημάδια στον ουρανό, σκέφτηκε η Λιόλα, ενθυμούμενη την ιστορία (μύθο;) του ουρανόλιθου. Πολύ σπάνια... Κάθισε οκλαδόν, δίπλα στον Ρόλμαρ, με το καρφωμένο της σπαθί να ορθώνεται στα δεξιά της· ο χτυπημένος της μηρός (που είχε πλέον επουλωθεί) της έριξε μια δυνατή σουβλιά, τίποτα περισσότερο όμως. Αισθανόταν την άμμο της ακτής να κολλάει στο δέρμα των βρεγμένων της ποδιών και κούνησε ελαφρώς τα δάχτυλά της, για να αποτινάξει την περισσότερη.

Ο άνεμος που φυσούσε ήταν ψυχρός. «Ρόλμαρ,» είπε η Λιόλα, «θα ξεπαγιάσεις, αν σκοπεύεις να περάσεις όλη τη νύχτα εδώ πάνω.»

«...Ίσως να μου κάνει καλό... να καθαρίσει το νου μου,» αποκρίθηκε, αργόσυρτα, εκείνος, «...να μου φανερώσει κάτι που έχω παρα-βλέψει.»

«Το αμφιβάλλω, και υποθέτω πως το αντίθετο θα συμβεί: οι σκέψεις σου θα θολώσουν από το κρύο. Σπάνια γίνεται κάτι διαφορετικό, εκτός κι αν έχεις αίμα των Καρμώζ στις φλέβες σου.»

«Δε νομίζω να έχω τέτοιο αίμα. Αλλά τι άλλο μπορώ να κάνω, Λιόλα;» Έστρεψε το βλέμμα του, για να κοιτάξει το πρόσωπό της. «Κάπου-κάπου, συνειδητοποιείς πόσο αδύναμος είσαι ν'αλλάξεις ορισμένα πράγματα, και σε παίρνει από κάτω· ύστερα, το ξεχνάς και νομίζεις ότι ελέγχεις τα πάντα στη ζωή σου· αλλά, αφού περάσει λίγος καιρός, συνειδητοποιείς ξανά την αδυναμία σου· και ο κύκλος συνεχίζεται: ξεχνάς και θυμάσαι, ξεχνάς και θυμάσαι, επ'άπειρον... Καταλαβαίνεις;»

Η Λιόλα κατένευσε. «Απόλυτα, Ρόλμαρ. Εγώ είμαι η Πριγκίπισσα που νόμιζε ότι την είχε επιλέξει η Λιάμνερ Κρωθ...» Μειδίασε, πικρά. «Όταν έμαθα πως ήμουν, στην πραγματικότητα, θύμα, πώς πιστεύεις ότι αισθάνθηκα; Θα μπορούσα να είχα αλλάξει μόνη τη μοίρα μου; Μάλλον, όχι. Αν ο Βάνμιρ και η Ρικνάβαθ δεν είχαν παρουσιαστεί.... Κι αυτή δεν ήταν η μοναδική φορά που έχω χάσει τον έλεγχο

στη ζωή μου... Προσπαθώ, όμως.» Ανασήκωσε τους ώμους, αναστενάζοντας.

«Αλλά υπάρχουν όρια,» είπε ο Ρόλμαρ, σα να μονολογούσε. «Και δεν μπορείς πάντα να τα ξεπεράσεις, όχι χωρίς βοήθεια. Σκέφτομαι να αναζητήσω τον Φανλαγκόθ, Λιόλα. Αφού εκείνος δεν έρχεται σε μένα, θα πάω εγώ σ' αυτόν. Είναι εδώ, στη Νήσο Άγκρεμ· μας το είχε πει.»

«Ναι...» η Πριγκίπισσα μάσησε το πάνω της χείλος, σκεπτική, «και, υποθέτω, δε μας είπε ψέματα. Αλλά δε μ' αρέσει και τόσο αυτή η ιδέα.»

«Ούτε εγώ τον συμπαθώ, μα τι άλλο να κάνω τώρα για να βρω τον Βάνμυρ;»

«Ίσως να γίνεσαι υπερβολικός,» είπε η Λιόλα. «Ίσως, τελικά, να μην έχει πάθει τίποτα και να εμφανιστεί.»

«Το ξέρεις ότι λες βλακείες. Ψάξαμε όλη την ακτή· δεν μπορεί να απομακρύνθηκε περισσότερο.»

«Τότε, πώς δεν τον βρίσκουμε; Άνοιξε η γη και τον κατάπιε; Προφανώς απομακρύνθηκε περισσότερο.»

«Με τη θέλησή του, όμως; Γιατί να το κάνει;»

«Υποθέτεις, λοιπόν, ότι τον πήραν; Ποιοι;»

«Αυτό είναι το ερώτημα, Πριγκίπισσα,» είπε ο Ρόλμαρ. «Ποιοι; Ή τι; Μην ξεχνάς πως έφυγε ψάχνοντας για τη Ρικνάβαθ, και η Ρικνάβαθ, συνεχώς, μπλέκει με παράξενα πράγματα.»

«Δεν αντέχω πλέον άλλα παράξενα πράγματα...»

«Ούτε κι εγώ,» συμφώνησε ο Ρόλμαρ, «μα, εθελοτυφλώντας, δεν μπορούμε να τα κάνουμε να εξαφανιστούν. Είμαι της άποψης πως ή κάποιοι απήγαγαν τον Βάνμυρ και τον Μάηραν, ή ο αδελφός μου βρήκε τη Ρικνάβαθ και έπεσε κι αυτός στην παγίδα που είχε πέσει εκείνη.»

«Χμ...»

«Μονάχα, όμως, ο Φανλαγκόθ μπορεί να μας πει τι έγινε στα σίγουρα. Έτσι, θα τον αναζητήσω.» Κοίταξε πάλι τον ουρανό. Και γέλασε.

«Τι;» τον ρώτησε η Λιόλα, παραξενεμένη.

«Θυμήθηκα αυτό που λένε αρκετοί ιερείς: πως δεν είναι συνετό να περιμένεις το θεό να έρθει σε σένα· πρέπει εσύ να τον αναζητήσεις.»

«Ο Ράζλερ δεν είναι θεός· μπορεί να τον παριστάνει μονάχα.»

«Δεν έχει σημασία· εγώ θα πάω να τον βρω. Εκτός αν έχεις καμια καλύτερη ιδέα για το πού να ψάξω για τον Βάνμιρ.»

Η Λιόλα έμεινε σιωπηλή. Δεν είχε κάποια καλύτερη ιδέα· αυτό ήταν αλήθεια. Ωστόσο, δεν εμπιστευόταν καθόλου τον Φανλαγκόθ· την είχε ξεγελάσει μία φορά –την είχε ξεγελάσει με έναν πολύ άσχημο τρόπο· είχε παίξει ψυχοφθόρο παιχνίδι μαζί της– και ήταν βέβαιη πως θα το ξανάκανε, αν υπήρχε λόγος και αν του δινόταν η ευκαιρία. Θα το ξανάκανε, είτε σε κείνη είτε σε κάποιον άλλο. Ότι, όμως, και να πω του Ρόλμαρ τώρα, δε θα του γυρίσω το κεφάλι· αλλά μπορώ, τουλάχιστον, να πάω μαζί του και να τον προσέχω, ώστε να μην πέσει στα δίκτυα του Ράζλερ. Η Λιόλα πάντοτε θεωρούσε τον εαυτό της καλό σ' αυτά τα πράγματα: να προσέχει τους άλλους, να διακρίνει πλεκτάνες, να «διαβάζει» την έκφραση κάποιου... *Κι όμως, έπεσα στην παγίδα της «Λιάμνερ Κρωθ»...* Ο εγωισμός της είχε κλονιστεί αξιοσημείωτα από τούτο, παρότι γνώριζε για τις υπερφυσικές δυνάμεις του Φανλαγκόθ, που η αλήθεια ήταν ότι ένας ανθρώπινος νους, οσοδήποτε ευφυής, αδυνατούσε να παραβγεί μαζί τους.

Δυνατές κραυγές διέκοψαν τους συλλογισμούς της. Έστρεψε το βλέμμα και είδε σκιερές φιγούρες να ξεπροβάλλουν, τρέχοντας και φωνάζοντας, από τα βράχια της ακτής. Ορισμένοι βαστούσαν δαυλούς, και όλοι έφεραν όπλα, αγχέμαχα κυρίως, αλλά η Λιόλα παρατήρησε και κάποιους να κρατούν βαλλίστρες.

«Τι στο Μαύρο Άνεμο;» αναφώνησε ο Ρόλμαρ, και πετάχτηκε όρθιος, ξεθηκαρώνοντας το σπαθί του, ενώ και οι στρατιώτες κάτω από τον αμμόλοφο έκαναν το ίδιο.

Η Λιόλα σηκώθηκε, ξεκαρφώνοντας το δικό της ξίφος από την κορυφή της θίνας, αλλά αφήνοντας το μπαστούνι της κάτω. «Πειρατές...» ψιθύρισε, έντονα.

Ο Ρόλμαρ έφτυσε μια κατάρα, παρατηρώντας πως οι κακοποιοί ήταν πολύ περισσότεροι από εκείνον και τους συντρόφους του: τουλάχιστον διπλάσιοι. Ακόμα κι ο πατέρας του, ο Άρχων-Φύλαξ Άραντιρ του Ράλτον, θα δίσταζε να τα βάλει απερίσκεπτα με τόσους.

Οι πειρατές τούς περιτριγύρισαν, αλλά δε χίμησαν αμέσως. Μάλλον, δεν ήθελαν να χύσουν άδικα το αίμα τους, αν μπορούσαν να τους ληστέψουν χωρίς μάχη.

«Ε, κοπέλια!» φώναξε ένας μελαχρινός άντρας, με μακριά, λεία μαλλιά και γενειάδα που του έφτανε σχεδόν ως τη μέση. Στο δεξί χέρι βαστούσε ένα μακρύ ξίφος που έμοιαζε το καλύτερο όπλο σε σύγκριση μ'αυτά των συντρόφων του. «Ρίξτε τ'άρματα στην άμμο και γδυθείτε! Τα υπάρχοντά σας θέμε, όχι τα κεφάλια σας... εκτός αν επιμένετε.» Τα μάτια του στένεψαν, και γυάλισαν στο φως του δαυλοφόρου δίπλα του. «Κι εσείς εκεί δα πάνω: κατεβείτε, τώρα!» Έδειξε, με το ξίφος του, τον Ρόλμαρ και τη Λιόλα. Μιλούσε σε μια διάλεκτο που έμοιαζε με μίξη της γλώσσας των Ωθράγκος και των Ρουζβάνων.

«Αν σας δώσουμε τα υπάρχοντά μας και τα όπλα σας, ποιος μας εγγυάται ότι δε θα μας σκοτώσετε;» φώναξε ο Ρόλμαρ.

«Κανείς, μωρέ!» αντιγύρισε ο πειρατής. «Αλλ'άμα δε μας τα δώσετε, τότε σίγουρα θα σας σκοτώσουμε.»

«Και κάποιοι από σας θα πεθάνουν.»

«Είσαι, λοιπόν, τόσο ανόητα θαρρετός, κοπέλι μ';»

Η Λιόλα ψιθύρισε στον Ρόλμαρ: «Έχεις κάποιο σχέδιο στο μυαλό σου;»

«Όχι,» της απάντησε εκείνος, «αλλά πάντα μπορώ να τηλεμεταφερθώ στην κορυφή των βράχων, δυτικά μας. Όταν σου πω 'Κρατήσου επάνω μου', να κρατηθείς.»

«Θα με τηλεμεταφέρεις μαζί σου;»

«Δε θέλεις;»

«Το έχεις ξανακάνει;»

«Όχι.»

«Τι θα γίνει;» τους διέκοψε η φωνή του πειρατή. «Ακόμα να πάρετε την απόφαση; Κατεβείτε κάτω, σας λέγω!» Ανέμισε το ξίφος του, απειλητικά.

«Κρατήσου επάνω μου,» είπε ο Ρόλμαρ στη Λιόλα. Εκείνη θηκάρωσε το σπαθί της, πήρε το ραβδί της από κάτω, και υπάκουσε· το ένα της χέρι τυλίχτηκε γύρω απ'τη μέση του και τ'άλλο έσφιξε τον ώμο του.

«Κατεβείτε!» πρόσταξε ο πειρατής. «Τώρα!»

Ο Ρόλμαρ εστίασε το βλέμμα του στην κορυφή ενός βράχου, δυτικά. Και επικαλέστηκε το χάρισμα της Ταχύτητας. Αισθάνθηκε τα νεύρα του να τοιτώνονται από την ισχύ που τον διαπερνούσε, κι ευ-

χήθηκε η Λιόλα να κρατιόταν γερά επάνω του, γιατί δεν μπορούσε πλέον να νιώσει το άγγιγμά της· όλες του οι αισθήσεις ήταν επικεντρωμένες στην προσπάθειά του.

«Άμα δεν κατεβείτε, θα σας ρίξουμε!» απείλησε ο πειρατής, κι έκανε νόημα σε τρεις βαλλιστροφόρους να υψώσουν τις βαλλίστρες τους.

Βιάσου, Ρόλμαρ! σκέφτηκε η Λιόλα, μα δε μίλησε, φοβούμενη πως, αν του αποσπούσε την προσοχή, ίσως να—

Ο αμμόλοφος κινήθηκε από κάτω της, σαν ένας ξαφνικός, παντοδύναμος άνεμος να την παρέσυρε· και ο κόσμος διαλύθηκε γύρω της: οι πειρατές, οι φωτιές, οι στρατιώτες, η αμμουδιά, η θάλασσα, ο ουρανός αναμίχθηκαν μέσα σ'ένα στρόβιλο, ο οποίος μετατράπηκε σε αρίφνητα θραύσματα, που δημιούργησαν ένα νέο, ανέγνωρο σύμπαν.

Η Λιόλα δεν αισθανόταν το σώμα της πλέον, ενώ ένα μυστηριώδες χρώμα την περιέβαλε, ένα χρώμα που αδυνατούσε να κατονομάσει.

Πού είμαι;

Πέρασε καιρός πολὺς —ή έτσι της φάνηκε— και τα πάντα αναδημιουργήθηκαν μέσα από συναρμώσεις χρωματικών θραυσμάτων και στροβιλιζόμενες δίνες.

Τώρα, εκείνη κι ο Ρόλμαρ βρίσκονταν στην κορυφή ενός βράχου. Αλλά όχι ακριβώς εκεί όπου ο δεύτερος υπολόγιζε...

Ποτέ δεν ήταν τόσο καλός με την Τηλεμεταφορά όσο ο Βάνμιρ, και, επί του παρόντος, είχε τηλεμεταφέρει τον εαυτό του επάνω στη δυτική, επικίνδυνη άκρη του βράχου. Τα μοτοφορεμένα του πόδια γλίστρησαν και, με μια ξαφνιασμένη κραυγή, ο Ρόλμαρ κατρακύλησε.

Η Λιόλα —που κρατιόταν γερά επάνω του, όπως της είχε ζητήσει— παρασύρθηκε απ'αυτόν, κι έκλεισε τα μάτια, τρομαγμένη.

Έπεσαν ανάμεσα στα ψηλά βράχια, παίρνοντας μπόλικες πέτρες, χαλίκια, βότσαλα, και άμμο μαζί τους.

Η Λιόλα έχασε τις αισθήσεις της, για λίγο· αλλά δεν άργησε να τις ανακτήσει, ακούγοντας φωνές από την ακρογιαλιά.

Σκοτώνονται;

Ανασηκώθηκε, προσπαθώντας να δει από πού έρχονταν οι θόρυβοι· όμως τα πάντα ήταν σκοτεινά γύρω της. Τα ψηλά βράχια εμποδίζαν τις ακτίνες του φεγγαριού και αρκετό μέρος της αστροφεγγιάς.

«Ρόλμαρ;» είπε η Λιόλα. «Ρόλμαρ;»

Ύστερα, κατάλαβε ότι ακουμπούσε τον αγκώνα της στο στήθος του. Τον πήρε από πάνω του και στράφηκε να τον κοιτάξει. Το πρόσωπό του ίσα που φαινόταν μέσα στο ημίφως.

«Ρόλμαρ;» Γιατί δεν της απαντούσε; Τον άρπαξε απ'τους ώμους και τον ταρακούνησε. «Ρόλμαρ!»

Σταμάτησε, καθώς παρατήρησε πως κάτι γυάλιζε στην αριστερή μεριά του κεφαλιού του. Άπλωσε το χέρι της και άγγιξε το συγκεκριμένο σημείο.

Αίμα.

«Γαμώτο...» ψιθύρισε, «γαμώτο...»

Έφαξε, γρήγορα, τα ρούχα της, για κάποιο μαντήλι. Βρήκε ένα και σκούπισε την αριστερή μεριά του κεφαλιού του Ρόλμαρ, προσπαθώντας, συγχρόνως, να καταλάβει πόσο άσχημο ήταν το τραύμα. Η Λιόλα είχε ορισμένες γνώσεις ιατρικής, και ο Φανλαγκόθ, τον καιρό που της παρίστανε τη Λιάμνερ Κρωθ, είχε εμπλουτίσει αυτές της τις γνώσεις.

Όχι, το τραύμα δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο, ευτυχώς. Ένα απλό χτύπημα, μόνο. Όμως ο Ρόλμαρ είχε χάσει τις αισθήσεις του.

Ετούτο το γεγονός της θύμιζε ένα άλλο... μια άλλη κατάσταση, στα διαμερίσματά της, στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων.

Δεν μπορεί να έπεσε πάλι σε κώμα! Αν είχα λίγο νερό μαζί μου, να του ρίξω στο πρόσωπο...

Η Λιόλα άπλωσε το χέρι, να πιαστεί από το μεγάλο βράχο δίπλα της και να σηκωθεί. Ο δεξής της μηρός τη διαπέρασε με ένα δυνατό λόγχισμα πόνου, κάνοντάς τη να τρίζει τα δόντια και να πέσει ξανά.

«Να πάρει και να σηκώσει...!» μούγκρισε η Πριγκίπισσα, ψηλαφώντας στο σκοτάδι, για να βρει το ραβδί της. «Πού στο Λαρύγγι του Σάλ'γκρεμ'ρωθ πήγε, το καταραμένο;...» Δεν μπορούσε να το βρει. *Πώς στους δαίμονες θα σηκωθώ τώρα;* Άπλωσε πάλι το χέρι της, για να πιαστεί απ'τον βράχο και να κάνει άλλη μια προσπάθεια –αλλά σταμάτησε τον εαυτό της.

Είσαι ηλίθια! Τράβηξε το σπαθί της απ' το θηκάρι στη μέση της και, χρησιμοποιώντας το σαν μπαστούνι, σηκώθηκε.

Άκουσε κάποιους να πλησιάζουν. Κοκάλωσε. Τι να έκανε τώρα; Τι μπορούσε να κάνει;

«Ρόλμαρ!» Τον σκούνηξε στα πλευρά, με το πόδι της. «Ρόλμαρ, σύνελθε!» Καμία αντίδραση. Τον κλότσησε. «Ξύπνα!» Τίποτα.

«Εδώ είναι! Σ' το είπα ότι τους είχα δει να εμφανίζονται πάνω στο βράχο και να πέφτουν!» Η φωνή ήταν γυναικεία.

Η Λιόλα κοίταξε μέσα από ένα άνοιγμα που σχημάτιζαν δύο βράχοι, και είδε μια γυναίκα με λάμπα. Ήταν ντυμένη όπως τους πειρατές· στη ζώνη της ήταν περασμένο ένα μακρύ μαχαίρι. Ένας άντρας την προσπέρασε, έχοντας βαλλίστρα υψωμένη και σημαδεύοντας την Πριγκίπισσα.

«Μη γκουνηθείς, μάγισσα!» απείλησε. «Ρίξ' το σπαθί σου! Ρίξ' το!»

Κι άλλοι πειρατές ακολούθησαν, ανάμεσά τους και ο μελαχρινός γενειοφόρος που είχε προστάξει τη Λιόλα και τον Ρόλμαρ να κατεβούν από τη θίνα.

Η Πριγκίπισσα στηρίχτηκε στον βράχο πλάι της κι άφησε το ξίφος της να πέσει.

Ο τύπος με τα μακριά, λεία, μαύρα μαλλιά και τη γενειάδα τη ζύγωσε, έχοντας το δικό του σπαθί θηκαρωμένο και βαστώντας ένα κυρτό ξιφίδιο.

Θα με σκοτώσουν; Η Λιόλα ετοιμάστηκε να υπερασπιστεί τον εαυτό της, αν και, έτσι όπως τη σημάδευε εκείνος με τη βαλλίστρα, δε νόμιζε πως θα κατάφερνε και πολλά. Ωστόσο, ίσως να υπήρχε μια ελπίδα, αν κατόρθωνε να ακινητοποιήσει τον πειρατή που τη ζύγωνε και να τον βάλει μπροστά της... Συσπείρωσε όλο της το θάρρος, σαν να ήταν φίδι.

«Μάγισσα,» είπε ο γενειοφόρος, «εσύ τόκανες εκείνο, ή ο σύντροφός σου;» Έδειξε τον Ρόλμαρ, με μια κίνηση των ματιών του.

«Εγώ,» απάντησε η Λιόλα, καθώς μια άλλη ιδέα ήρθε στο νου της. «Κι άμα δε φύγετε *τώρα* από μπροστά μου, θα το μετανιώσετε!»

Για μια στιγμή, είδε τη μπλόφα της να πιάνει. Ο πειρατής με το κυρτό ξιφίδιο ξεροκατάπιε, διστακτικός· τα χέρια του βαλλιστροφόρου τρεμούλιασαν.

Η Λιόλα προσπάθησε να κάνει τον εαυτό της να χαμογελάσει ήρεμα και διαβολικά, σαν να τους υποτιμούσε και να ήξερε πολλά που εκείνοι, οι κακόμοιροι, αγνοούσαν. Τα πρόσωπά τους της αποκάλυψαν ότι πέτυχε και πάλι το σκοπό της.

«Κοίτα, μάγισσα,» είπε ο πειρατής με το κυρτό ξιφίδιο, που πρέπει, αναμφίβολα, να ήταν αρχηγός τους, «δεν έχουμε και τίποτα μαζί σου, ντάξει; Δε γκουβαλάς τίποτα που νάναι πολύτιμο και να θέμε. Ο αφέντης μας, όμως, μπορεί νάθελε να σου μιλήσει· κι άμα μας πειράξεις, δε θα το ξεχάσει, ε, να τόχεις στα υπόψη, μάγισσα!» πρόσθεσε, απειλητικά.

Ο αφέντης τους; «Ποιος είναι ο αφέντης σας;»

Τα μάτια του πειρατή στένεψαν. «Ένας παντοδύναμος μάγος· δυνατότερος από σένα! Βλέπει το μέλλον, μάγισσα.»

Βλέπει το μέλλον, ώστε... Η Λιόλα θυμήθηκε τι είχε πει ο Φανλαγκόθ στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, τότε που τους είχε μιλήσει για πρώτη φορά:

«Έχεις δίκιο,» είχε αποκριθεί ο Ράζλερ στη Ρικνάβαθ: «σε νησί κατοικώ, και γύρω μου, όντως, έχουν συγκεντρωθεί καθάρματα που με νομίζουν για δαίμονα και με υπηρετούν. Τους χρειάζομαι, βλέπεις.»

«Πώς ονομάζεται ο αφέντης σας; Πιστεύω πως τον γνωρίζω,» είπε η Λιόλα.

Αυτό φάνηκε ν'ανησύχησε τον πειρατή. Αναμφίβολα, σκεφτόταν πως, αν είχε βλάψει κάποιον φίλο του αφέντη του, θα έμπλεκε πολύ άσχημα. Δε μίλησε αμέσως.

«Έχει μαύρο δέρμα, δεν έχει; Και είναι από τη χαμένη φυλή των Ράζλερ,» συνέχισε η Λιόλα.

Τα μάτια του πειρατή γούρλωσαν. Αν υπήρχε έστω και μια μικρή σκιά αμφιβολίας μέσα του, σχετικά με το αν η «μάγισσα» γνώριζε τον αφέντη του, τώρα είχε πλέον χαθεί.

«Μας... Να μας συγχωράς, κυρά,» είπε, θηκαρώνοντας το κυρτό του ξιφίδιο και κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση· «δε γνωρίζαμε. Εμ...» Στράφηκε στον βαλλιστροφόρο και του έκανε μια απότομη χειρονομία, να κατεβάσει το όπλο του· αυτός υπάκουσε, πάραυτα. «Είναι στρατιώτες σου εκείν' οι άλλοι, ε, κυρά;»

«Είναι. Ελπίζω να μη σκοτώσατε κανέναν τους,» αποκρίθηκε η Λιόλα, με βλέμμα αυστηρό.

«Όχι!» δήλωσε ο πειρατής. «Μονάχα τους πήραμε τα πάντα και τους δέσαμε. Δεν ξέραμε, όμως, για σας...»

«Ποιο είναι τ' όνομά σου;»

«Άλκαρελ, κυρά.»

«Είσαι αρχηγός εδώ, υποθέτω...»

«Αμέ, είμαι.»

«Πρόσταξε τους δικούς σου, λοιπόν, να φροντίσουν το σύντροφό μου, ο οποίος χτύπησε, πέφτοντας απ' το βράχο,» είπε η Λιόλα. «και λύσε τους στρατιώτες μου, επιστρέφοντάς τους όλα τους τα υπάρχοντα.»

«Ήσφαλώς, κυρά, 'σφαλώς,» αποκρίθηκε ο Άλκαρελ.

«Και μετά,» πρόσθεσε η Λιόλα, «θέλω να με οδηγήσετε στον αφέντη σας.»

Ο Ρόλμαρ άνοιξε τα μάτια, και είδε ένα ατελείωτο μαύρο κενό με μυριάδες φωτεινές κουκίδες. Ο νυχτερινός ουρανός, συνειδητοποιήσε. Ο ήχος της θάλασσας που σκάει στην ακρογιαλιά ήρθε σ' άφτιά του· κοίταξε προς τα εκεί κι αντίκρισε την Πριγκίπισσα Λιόλα να στέκεται κοντά στο νερό και να μιλά με τον Καπετάνιο Σέλερναβ.

Ο Ρόλμαρ αισθανόταν μπερδεμένος. Το τελευταίο πράγμα που θυμόταν ήταν ότι είχε τηλεμεταφερθεί και γλιστρήσει από την άκρη του βράχου –και ότι πειρατές είχαν περικυκλώσει εκείνον, τη Λιόλα, και τους στρατιώτες τους.

Ανασηκώθηκε, στηριζόμενος στους αγκώνες του, για να διαπιστώσει πως βρισκόταν κοντά σε μια φωτιά και ολόγυρά του ήταν καθισμένοι οι πειρατές, αλλά και οι Νορβήλιοι στρατιώτες, χωρίς οι δεύτεροι να μοιάζουν αιχμάλωτοι των πρώτων, αφού είχαν τα όπλα τους και τις αρματωσιές τους.

Ο Ρόλμαρ άγγιξε το κεφάλι του και διαπίστωσε πως ήταν δεμένο μ' έναν επίδεσμο. Επομένως, δεν πρέπει να είχε ονειρευτεί την πτώση του από τον βράχο...

Η Λιόλα ήρθε βιαστικά προς το μέρος του, παρατηρώντας ότι είχε συνέλθει. Στο δεξί της χέρι ήταν το μπαστούνι της και στηριζόταν για να περπατά· στηριζόταν περισσότερο από ό,τι πριν, πρόσεξε ο

Ρόλμαρ. Το πέσιμο από το βράχο, μάλλον, είχε βλάψει τον τραυματισμένο της μηρό.

Έφτασε κοντά του και κάθισε δίπλα του, όχι οκλαδόν, αλλά σε ημικλινή θέση, ακουμπώντας επάνω στον αριστερό, ατραυμάτιστό της μηρό. «Πώς αισθάνεσαι;» τον ρώτησε.

«Περίεργα,» παραδέχτηκε ο Ρόλμαρ. «Τι κάνουν οι πειρατές μαζί μας;» Στο βάθος, ατένιζε τον Καπετάν Σέλερναβ να μπαίνει σε μια βάρκα, όπου βρίσκονταν τρεις ναύτες του, και να φεύγει, κατευθυνόμενος προς την αγκυροβολημένη στ'ανοιχτά *Χρυσασπίδα*.

«Σου βρήκα τρόπο να επισκεφτείς τον Φανλαγκόθ,» του χαμογέλασε η Λιόλα.

«Πλάκα κάνεις...»

«Καθόλου.» Του εξήγησε τι είχε συμβεί.

«Είσαι απίστευτα τυχερή,» της είπε ο Ρόλμαρ.

Ο Λιόλα γέλασε. «Δεν ήταν τύχη· ήταν ικανότητα!» χαριτολόγησε.

«Ό,τι και νάταν, μας έβγαλε από δύο αδιέξοδα, συγχρόνως, Πριγκίπισσα.»

«Υπάρχει και μια πιθανότητα να μας έμπλεξε περισσότερο.»

«Γιατί το λες αυτό;»

«Γιατί, ποιος ξέρει τι θα μας πει ο Φανλαγκόθ, όταν τον συναντήσουμε; Ίσως να εξοργιστεί, μάλιστα, μαζί μας.»

«Το καλό που του θέλω, να μου βρει τον αδελφό μου,» είπε ο Ρόλμαρ, αν και δεν πίστευε ότι μπορούσε, αληθινά, να *αναγκάσει* τον Ράζλερ να κάνει τίποτα· ήταν απλά αδύνατο. «Εξάλλου, εκείνος ευθύνεται για το χαμό του. Εν μέρει, τουλάχιστον.»

Η Λιόλα δε μίλησε. Ύστερα, είπε: «Ας ξεκουραστούμε. Οι πειρατές θα μας οδηγήσουν στον Φανλαγκόθ με την αυγή.»

«Πόσο μακριά απο δώ είναι;»

«Μιας μέρας δρόμος, προς τα δυτικά.»

«Μέσα στα βουνά κατοικεί;»

«Έτσι υποθέτω,» είπε η Λιόλα. «Δε ρώτησα και πολλά, γιατί δε θέλω να τους δείξω ότι δεν ξέρω τίποτα. Πιο καλά να νομίζουν πως γνωρίζω τα πάντα.»

Ο Ρόλμαρ ένευσε, συμφωνώντας. Και ξάπλωσε, για να κοιμηθεί.

Στα όνειρά του είδε πως έφαχνε για τον Βάνμιρ, μα δεν μπορούσε να τον βρει· παντού απλωνόταν ένα πυκνό σκοτάδι. Και, όταν ο

Ρόλμαρ κοίταξε τον εαυτό του σ'έναν καθρέφτη, παρατήρησε ότι τα μάτια του ήταν καμένα. Αυτό τον τρόμαξε τόσο που ξύπνησε.

Η αυγή είχε έρθει και οι πειρατές ετοιμάζονταν για αναχώρηση, το ίδιο και οι οκτώ Νορβήγιοι στρατιώτες. Η Λιόλα κοιμόταν πλάι του, τυλιγμένη στην κάπα της. Ο Ρόλμαρ τεντώθηκε και φίλησε το μάγουλό της. «Μέρα,» της ψιθύρισε.

Τα μάτια της άνοιξαν. Ανασηκώθηκε και έριξε μια καχύποπτη ματιά στους πειρατές. Δεν τους εμπιστευόταν στο ελάχιστο, παρότι πίστευε ότι τους είχε τρομάξει.

«Δεν κάνουν τίποτα ύποπτο,» της είπε ο Ρόλμαρ.

Η Λιόλα ένευσε. «Έτσι φαίνεται.» Ξετυλίχτηκε από την κάπα της, φόρεσε τις μπότες της, και σηκώθηκε, στηριζόμενη στο ραβδί της.

Ο Ρόλμαρ τη μιμήθηκε, και ρώτησε: «Χτύπησες το πόδι σου, καθώς έπεσες;»

«Χτυπημένο ήταν...»

«Μη μου κάνεις τη χαζή, Πριγκίπισσα.»

«Δεν είναι τίποτα,» είπε η Λιόλα. «Απλά, δεν έχει ακόμα θεραπευτεί τελείως, και το πέσιμο σίγουρα δεν του έκανε καλό.» Και, θέλοντας ν'αλλάξει κουβέντα, φώναξε στον αρχηγό των πειρατών: «Άλκαρελ, είστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε;»

«Ναι, κυρά· μπορούμε να πηγαίνουμε,» αποκρίθηκε ο μελαχρινός άντρας με τη γενειάδα.

Ο Ρόλμαρ έκανε νόημα στους Νορβήγιους στρατιώτες να έρθουν κοντά σ'εκείνον και τη Λιόλα, αφήνοντας τους πειρατές να προπορευτούν, αφού, άλλωστε, αυτοί θα ήταν οι οδηγοί τους.

Διέσχισαν κατά πλάτος την αμμουδιά και μπήκαν στο λαβύρινθο των μεγάλων βράχων της ακτής, από τον οποίο δεν άργησαν να περάσουν και να οδοιπορήσουν επάνω σε μια μικρή πεδιάδα με χαμηλή βλάστηση. Στο τέλος της, φαίνονταν οι πρόποδες των βουνών, όπου η ομάδα δεν άργησε να φτάσει. Ανέβηκαν μια δενδρώδη πλαγιά και ο Άλκαρελ τούς έβαλε σ'ένα στενό μονοπάτι που περνούσε ανάμεσα από πανύψηλες χαράδρες.

Ο καιρός ήταν καλός, χωρίς βροχή ή πολύ δυνατό άνεμο, αν και μια σχετικά χαμηλή και αραιή ομίχλη πλανιόταν γύρω από τη μέση των ταξιδιωτών. «Να προσέχετε πού πατάτε,» τους είπε ο Άλκαρελ, με κάποιο δισταγμό, σα να φοβόταν μήπως η «μάγισσα» θεωρούσε τη

συμπεριφορά του προσβλητική. Η Λιόλα, όμως, χαμογέλασε με ανωτερότητα και του αποκρίθηκε: «Ευχαριστούμε για την προειδοποίηση, Άλκαρελ.» Ο Ρόλμαρ έπρεπε να παραδεχτεί από μέσα του πως η Πριγκίπισσα έπαιζε εξαίρετα το ρόλο της. Όμως, συγχρόνως, έβλεπε ότι συνέχιζε να κουτσαίνει, παρότι προσπαθούσε να μη δείχνει τη δυσχέρειά της· η οδοιπορία στη δύσβατη, ορεινή περιοχή δεν της έκανε καλό.

Το μεσημέρι σταμάτησαν να ξεκουραστούν κοντά σε έναν απύθμενο κρημνό, μέσα στον οποίο χανόταν η ομίχλη και από το βάθος του ερχόταν ο ήχος του τρεχούμενου νερού. Το τοπίο ήταν μαγευτικό, έκρινε ο Ρόλμαρ, αλλά και τρομαχτικό ταυτόχρονα: άλλωστε, το μονοπάτι που ακολουθούσαν, σ'ετούτο το σημείο, δεν ήταν παρά μια στενή προεξοχή τριών μέτρων, δίπλα από τον γκρεμό.

«Πώς είναι το πόδι σου;» ρώτησε τη Λιόλα, καθώς κάθονταν με τις πλάτες ακουμπισμένες στα βράχια.

«Σταμάτα να με ρωτάς πλέον για το πόδι μου!» μούγκρισε εκείνη, τρώγοντας παστό ψάρι από τις προμήθειές τους, το οποίο είχε βάλει ανάμεσα σε δυο φέτες ψημένο ψωμί.

«Δεν μπορώ να συγκρατηθώ· έχεις ωραίο πόδι.»

Η Λιόλα, μη προετοιμασμένη για τέτοια απάντηση, κοκκίνισε. «Βούλωστο...»

Ο Ρόλμαρ αναστέναξε, αλλά δε μίλησε.

«Και να σου πω, δηλαδή, ότι με πονάει, τι θα γίνει;» του είπε η Λιόλα, ύστερα από λίγο. «Πρόκειται να σταματήσουμε εδώ ή να επιστρέψουμε; Τώρα είναι πολύ αργά.»

Είχε δίκιο σ'αυτό· τώρα ήταν πολύ αργά. Έπρεπε να είχαν πάρει άλογα από το πλοίο. Αλλά, από την άλλη, τα άλογα θα δυσκολεύονταν πολύ να περάσουν από τούτα τα μέρη· ίσως, μάλιστα, να τους έβαζαν σε κίνδυνο. Δε φαινόταν να υπήρχε λύση, επομένως, και ο Ρόλμαρ αμφέβαλλε αν η Λιόλα θα συμφωνούσε να τη μεταφέρουν σε αυτοσχέδιο φορείο.

«Δεν έπρεπε νάχες έρθει.»

«Και θα πήγαινες μόνος σου; *Εμένα* θεωρούν 'μάγισσα'.»

«Ελπίζω να έχεις και κάποιο θαυματουργικό ξόρκι για να γιατρέψεις το πόδι σου...»

Η Λιόλα αναποδογύρισε τα μάτια. «Είσαι αχάριστος!»

Αυτό τον πείραξε. «Συγγνώμη που δε θέλω ν'αυτοτραυματιστείς, Πριγκίπισσα...»

«Μπορώ να περπατάω χωρίς ν'αυτοτραυματίζομαι,» αντιγύρισε η Λιόλα. «Έχω μάθει καλά αυτή την τεχνική, εδώ και είκοσι-πέντε χρόνια!»

Ο Ρόλμαρ δε συνέχισε τη συζήτηση.

Όταν άρχισε να σουρουπώνει, το ταξίδι τους δυσκόλεψε. Η ομίχλη είχε διαλυθεί, μα υπήρχε πυκνό σκοτάδι στα περισσότερα σημεία· το ορεινό τοπίο ήταν πλημμυρισμένο στις σκιές, και στον ουρανό είχαν συγκεντρωθεί πάλι μαύρα σύννεφα. Ο Ρόλμαρ και η Λιόλα φοβόταν μη βρέξει ξανά· ωστόσο, ούτε σταγόνα δεν έπεσε, μέχρι που έφτασαν στον προορισμό τους.

Καθοδόν, ο ακρίτης του Ράλτον είχε την ανησυχία ότι ίσως οι πειρατές να τους πρόδιδαν, στήνοντάς τους παγίδα, για να τους σκοτώσουν· στο κάτω-κάτω, ήταν... πειρατές. Έτσι, προσπαθούσε να προσέχει ιδιαίτερα, όχι τόσο τα μέρη από τα οποία τους πήγαιναν – αφού δεν ήξερε καθόλου ετούτες τις περιοχές–, αλλά περισσότερο τις εκφράσεις τους και τις ομιλίες αναμεταξύ τους, μην τυχόν και πιάσει τίποτα ύποπτο. Συνήθως, οι άνθρωποι που σκοπεύουν να σε πουλήσουν αλλάζουν συμπεριφορά: σε κοιτάνε σαν να τους υποψιάζεσαι, μιλάνε σιγανότερα, τα μάτια τους πλανιόνται απο δώ κι απο κεί. Ο Ρόλμαρ δεν παρατήρησε κανένα απ'αυτά τα σημάδια.

Με τη Λιόλα δεν αντάλλαξε άλλες κουβέντες, παρότι την έβλεπε που, κάπου-κάπου, παραπατούσε. Ό,τι και να της έλεγε τώρα δε θα άλλαζε τίποτα, οπότε δεν υπήρχε λόγος να γίνεται ενοχλητικός.

Οι πειρατές τούς οδήγησαν μπροστά από μια σιδερένια πόρτα, η οποία ήταν φτιαγμένη επάνω σε μια κάθετη πλαγιά και εκατέρωθεν της δαυλοί έκαιγαν. Ο Άλκαρελ χτύπησε με συνθηματικό τρόπο, και η θύρα άνοιξε, αποκαλύπτοντας μια γυναίκα, με κοντοκομμένα, πορφυρά μαλλιά και γιαταγάνι περασμένο στη ζώνη.

«Κάποιοι ήρθαν να μιλήσουν στον Κύριο μας,» της είπε ο πειρατής.

«Ο αφέντης είναι κλεισμένος στα προσωπικά του διαμερίσματα, εδώ και μέρες,» απάντησε εκείνη.

«Όχι,» ακούστηκε μια φωνή πίσω της. «Μπορούν να περάσουν.»

Η γυναίκα στράφηκε και υποκλίθηκε, παραμερίζοντας από την είσοδο, για να αποκαλυφτεί η φιγούρα του μαυρόδερμου Ράζερ. Ο

Φανλαγκόθ δεν ήταν ψηλός, αλλά το όλο του παρουσιαστικό εξέπεμπε μια εξώκοσμη δύναμη, η οποία υποδήλωνε τη σημαντικότητά του. Από ρούχα, δε φορούσε τίποτα, πέραν από μια περισκελίδα. Στο δεξί χέρι βαστούσε το Μάτι του Κυκλώνα· ο Ρόλμαρ ρίγησε, αντικρίζοντάς το.

«Καλωσορίσατε,» είπε ο Φανλαγκόθ. «Περάστε. Ελάτε μαζί μου.» Στράφηκε κι άρχισε να βαδίζει.

Αναμφίβολα, είχε προδεί τον ερχομό μας, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, καθώς περνούσε το κατώφλι της εισόδου, μαζί με τη Λιόλα, η οποία έκανε νόημα στους Νορβήλιους στρατιώτες να μην ακολουθήσουν εκείνη και τον ακρίτη.

Ο Φανλαγκόθ διέσχισε διαδρόμους και περάσματα που έδιναν την αίσθηση στους δύο Ωθράγκος ότι ήταν αρχαία, πανάρχαια. *Δεν μπορεί ετούτη η κρυψώνα να είναι καινούργια, συλλογίστηκε η Λιόλα, παρατηρώντας τα λαξεύματα στους τοίχους. Πρέπει να ήταν το άντρο κάποιου άλλου, ή κάποιων άλλων, πριν από εκατοντάδες, ή ίσως και χιλιάδες, χρόνια.*

Ο Φανλαγκόθ τούς οδήγησε σ'ένα κυκλικό δωμάτιο με τέσσερα αναμμένα πύραυνα και ένα μεγαλύτερο στο κέντρο. Ο Ράζερ πήγε στο τελευταίο και κάθισε μέσα του (!), οκλαδόν. Η περισκελίδα του κάρκε· εκείνος δεν έπαθε το παραμικρό. Οι Ωθράγκος τον ατένιζαν άφωνοι.

«Έχετε δει και πιο παράξενα πράγματα,» τους είπε εκείνος, μ'ένα ανασήκωμα των ώμων. «Μιλήστε μου, λοιπόν· μη μου τρώτε άδικο το χρόνο.»

«Δεν ξέρεις ήδη γιατί είμαστε εδώ;» είπε ο Ρόλμαρ, νιώθοντας παράξενα ν'απευθύνεται σ'έναν άνθρωπο που καθόταν μέσα σ'αναμμένο πύραυνο. «Θέλω να βρω τον Βάνμυρ! Γιατί δε μου απαντούσες όταν σε φώναζα;»

«Δεν είμαι συνέχεια πάνω απ'το κεφάλι σου, Ρόλμαρ,» απάντησε ο Φανλαγκόθ. «Έχω δεκάδες δουλειές να διεξάγω. Όσο χρόνο χάνω, τόσο χρόνο κερδίζουν ο Νουτκάλι και ο πατέρας μου.»

«Πού είναι ο Βάνμυρ; Θα μου πεις τώρα, τουλάχιστον;»

Ο Ράζερ δεν απάντησε· το βλέμμα του έγινε απλανές. Μονάχα οι φωτιές των μαγκαλιών ακούγονταν.

«Γιατί δε μιλάει;» ψιθύρισε ο Ρόλμαρ στη Λιόλα.

«Δεν ξέρω· ίσως να προσπαθεί να τον βρει, ή ίσως να σκέφτεται κάτι...»

«Δεν μπορώ να σου πω, Ρόλμαρ, πού είναι ο αδελφός σου,» δήλωσε ο Φανλαγκόθ.

Τι εννοεί, δεν μπορεί; «Γιατί;» Ίσα που κατάφερε να κρατηθεί απ'το να φωνάξει, εξαγριωμένος. Ο Ράζλερ, ουσιαστικά, τον κοροΐδευε καταπρόσωπο τώρα!

«Διότι δεν πρέπει ακόμα να μάθεις,» απάντησε ο Φανλαγκόθ.

«*Γιατί;*» είπε ξανά ο Ρόλμαρ.

«Για λόγους που δεν μπορείς να κατανοήσεις. Τώρα πήγαινε.» Ο Ράζλερ έδειξε την έξοδο του δωματίου, με το λευκό του σκήπτρο.

Το Μάτι του Κυκλώνα τρομοκράτησε τον Ρόλμαρ, αλλά ο Ωθράγκος πάλεψε να δαμάσει τον τρόπο του. Ζύγωσε τον Φανλαγκόθ, περνώντας ανάμεσα από τα αναμμένα πύραυνα, για να σταθεί μπροστά από αυτό μέσα στο οποίο καθόταν ο μαυρόδερμος άντρας.

«Τον έστειλες κάπου όπου θα σκοτωθεί;» φώναξε, σφίγγοντας τις γροθιές του.

Ο Φανλαγκόθ γέλασε, τυλιγμένος στις φλόγες. «Σκέφτεσαι τόσο απλοϊκά, Ρόλμαρ...»

Τι αλαζονικό κάθαρμα! «Τότε, διαφώτισέ με!» γρύλισε.

Η Λιόλα τον πλησίασε και τον έπιασε απ'τον ώμο. «*Μη γίνεσαι ανόητος!*» του σφύριξε στ'αφτί.

«Προς το παρόν,» είπε, ήρεμα, ο Φανλαγκόθ, «δεν μπορείς να ξέρεις πού βρίσκεται ο αδελφός σου, Ρόλμαρ· αποδέξου το. Κι αν θέλεις, μείνε εδώ, ώσπου να έρθει η ώρα.»

«Ποια ώρα;»

«Η ώρα να μάθεις πού είναι ο Βάνμιρ.»

«Γιατί να μη μάθω τώρα;»

«Δεν είναι δυνατόν.»

«Αυτή είναι η καλύτερη εξήγηση που μπορείς να μου δώσεις;»

«Ναι.

»Πριγκίπισσα Λιόλα, πες στον Άλκαρελ ότι πρόσταξα να σας φιλοξενήσουν στα καλύτερα δωμάτια και να σας δώσουν πρόσβαση στη βιβλιοθήκη.»

«Μάλιστα, Μεγάλη Θεά,» αποκρίθηκε εκείνη.

Ο Φανλαγκόθ γέλασε. «Οι χαριτολογίες σου είναι συμπαθητικές, Πριγκίπισσα, αλλά τώρα πρέπει να δουλέψω. Πηγαίνετε, κι οι δυο σας.»

«Να σου κάνω μερικές ερωτήσεις;» Η Λιόλα ήθελε να μάθει τι συνέβαινε πίσω, στο Νόρβηλ.

«Όχι. Πηγαίνετε.»

Υπάκουσαν, αφήνοντας τον Ράζλερ ανάμεσα στις φωτιές.

Κεφάλαιο 2

Ανέγνωρα Χαρίσματα

Η Νίθρα ακολούθησε ένα σκοτεινό μονοπάτι, με τον Φένταρ και τη Χρυσοδάκτυλη εκατέρωθέν της. Το δάσος άλλαξε γύρω της· η Ματιά της της έλεγε ότι τώρα βρισκόταν σε πιο ρηχό σημείο των Αρχέτοπων, και τα μέρη κάτι της θύμιζαν. Σα νάχε ξανάρθει απο δώ, παλιότερα.

Τα δάση της Βόλγκρεν τα αναγνώριζες αμέσως· είχαν κάτι το χαρακτηριστικό: τούτος ήταν κι ο λόγος που υπήρχαν τόσοι μύθοι, θρύλοι, και ιστορίες σχετικά μ'αυτά· και τούτος ήταν ο λόγος που –όπως ορισμένοι υποστήριζαν– οι κάτοικοι της Βόλγκρεν είχαν μια τόσο παράξενη ιδιοσυγκρασία. Και, φυσικά, δεν έλειπαν και οι διαδώσεις περί Λυκολατρίας· η Νίθρα, μάλιστα, είχε ακούσει, πολλές φορές, να κατηγορούνται οι Λάνσεν –οι άρχοντες της Βόλγκρεν– ότι υπέθαλπαν Λυκολάτρες· ωστόσο, ποτέ κανένας μονάρχης –ούτε η ηλίθια η Καλβάρθα, ούτε η μητέρα της, Βασίλισσα Σιγκέλθα– δεν είχε στραφεί εναντίον τους.

Η Νίθρα οδήγησε τους συντρόφους της ανάμεσα από μια σειρά δρυών, όπου απλωνόταν ένα άλλο σκοτεινό μονοπάτι· και, όταν πέρασαν από ένα συγκεκριμένο σημείο, οι ήχοι του δάσους τούς κούφισαν –τόσο δυνατοί τούς φάνηκαν, ύστερα από την απόλυτη σιγαλιά του Αρχέτοπου–, ενώ η αλλαγή φωτός τούς έκανε να βλεφαρίσουν, νομίζοντας ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τα μάτια τους, γιατί στον έξω κόσμο όπου είχαν βγει ήταν σκοτεινή νύχτα, σε αντίθεση με τον απαλό φωτισμό των Αρχέτοπων.

«Πού πηγαίνουμε τώρα;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Πρέπει να προσανατολιστώ,» αποκρίθηκε η Νίθρα· «δεν έχω ιδέα πού ακριβώς βρισκόμαστε. Πάντως, είμαι βέβαιη πως είμαστε στα δάση της Βόλγκρεν.»

«Πώς είσαι βέβαιη;»

«Έχουν κάτι το ιδιαίτερο αυτά τα δάση.»

Ο Φένταρ έριξε μια ματιά ολόγυρά του, και έπρεπε να παραδεχτεί πως η Ρουζβάνη είχε δίκιο. Ετούτα τα δάση είχαν κάτι το ιδιαίτερο, αν και δεν μπορούσε να το προσδιορίσει.

«Καλύτερα να κατασκηνώσουμε κάπου,» είπε. «Το πρωί θα μπορούσαμε να βρούμε το δρόμο μας ευκολότερα.»

Η Νίθρα κατένευσε, ενώ η Χρυσοδάκτυλη δεν έφερε καμία αντίρρηση· είχε πέσει πάλι στην αμίλητή της διάθεση.

Η Ρουζβάνη ξεκίνησε να βαδίζει.

Πού μας πηγαίνει τώρα; αναρωτήθηκε ο Φένταρ. Δεν της μοιάζει ετούτο το μέρος αρκετά καλό για να καταυλιστούμε;

Σε λίγο, όλοι τους άκουσαν τρεχούμενο νερό· και ο ήχος, μάλιστα, ήταν δυνατός.

«Υπάρχει κάποιος μεγάλος ποταμός εδώ;» ρώτησε ο Ωθράγκος.

«Ναι,» ένευσε η Νίθρα, «ο Δασοπόταμος.» Ύστερα, το βλέμμα της στράφηκε σ'αριστερά. «Μας παρακολουθούν.»

Ο Φένταρ ξεσπάθωσε.

Η Χρυσοδάκτυλη τράβηξε δυο στιλέτα, και τα μάτια της στένεψαν. Το Προαίσθημα δεν την είχε ειδοποιήσει. Άρα, μάλλον, δε βρισκόμαστε σε κίνδυνο, σκέφτηκε. Ωστόσο, το γεγονός ότι τους παρακολουθούσαν δεν μπορεί να ήταν θετικό· όχι απόλυτα, τουλάχιστον.

«Παρουσιάσου!» Πρόσταξε η Νίθρα τον κατάσκοπο, και ένας άντρας βγήκε απ'τις φυλλωσιές.

Βλεφάρισε, ξαφνιασμένος. Αναμφίβολα, αναρωτιόταν γιατί την είχε υπακούσει. Στράφηκε να φύγει.

«Πιάστε τον!» Κέλευσε η Νίθρα τα δέντρα, και τα κλαδιά απλώθηκαν και τύλιξαν τον άντρα, κολλώντας τον, με την κοιλιά, επάνω σ'έναν κορμό. Εκείνος ούρλιαξε, πανικόβλητος.

«Αν μου πεις ποιος είσαι, κανείς δε θα σε πειράξει,» του υποσχέθηκε η Νίθρα, επικαλούμενη την Πειθώ.

«Λέγομαι Έσπεριν.»

«Και γιατί μας παρακολουθούσες;»

«Δεν ήθελα το κακό σας. Μου φανήκατε παρείσακτοι. Νόμιζα ότι ίσως να ήσασταν άνθρωποι του Έπαρχου.»

«Ποιου Έπαρχου;»

«Του Έπαρχου Τάκμιν.»

Του Έπαρχου Τάκμιν; παραξενεύτηκε η Νίθρα. Τι ήθελε ο Έπαρχος Τάκμιν εδώ; Μήπως, τελικά, δεν είχαν βγει στα δάση της Βόλγκρεν; «Εσύ για ποιον δουλεύεις;»

«Εγώ...» Ο άντρας κόμπιασε.

Η Νίθρα χρησιμοποίησε την Πειθώ εντονότερα: «*Για ποιον δουλεύεις, φίλε μου; Σου είπα, δεν έχουμε λόγο να σε βλάψουμε, αν μας φερθείς σωστά.*» Χαμογέλασε, μυστηριακά.

«Για το Λύκαρχο Θόρενλор,» απάντησε ο άντρας, κι αμέσως χλόμιασε, σα να συνειδητοποίησε ότι είχε κάνει κάποιο τεράστιο λάθος.

«Και τι ακριβώς συμβαίνει με τον Έπαρχο Τάκμιν;» ρώτησε η Νίθρα, σταματώντας να χρησιμοποιεί την Πειθώ, γιατί αισθανόταν πως ήδη η χρήση των Χαρισμάτων της είχε αρχίσει να την κουράζει. Γιατί πάντα το παράκανε; Έπρεπε να μάθει να μετριάξει και να ελέγχει καλύτερα τις δυνάμεις της.

«Εμμ...» τραύλισε ο κατάσκοπος. «Ο Έπαρχος... Ποιοι είστε εσείς; Από πού ήρθατε;»

«Σε ρώτησα κάτι, και περιμένω απάντηση,» είπε η Νίθρα, αγριοκοιτάζοντάς τον.

Παρά το σχετικά κοντό της ανάστημα και τη γενικότερα μικροκαμωμένη της κατασκευή, ο Φένταρ έπρεπε να παραδεχτεί ότι έμοιαζε τρομακτική τώρα.

Ο κατάσκοπος έγλειψε τα χείλη, ακόμα παγιδευμένος από τα κλαδιά του δέντρου και πανικόβλητος.

Η Χρυσοδάκτυλη αισθάνθηκε το Προαίσθημα να την ειδοποιεί. Κάποιοι έρχονταν, με εχθρικές διαθέσεις, από πίσω τους. «Βέλη!» φώναξε. «Πέστε στο έδαφος! καλυπτείτε!» Και η ίδια βούτηξε πίσω από έναν σωριασμένο κορμό.

Ο Φένταρ άρπαξε τη Νίθρα και την έριξε πίσω από έναν βράχο, ενώ βέλη περνούσαν πάνω απ'τα κεφάλια τους. Ύστερα, γονάτισε στο ένα γόνατο, ετοιμάζοντας το σπαθί του, ενώ άκουγε κάποιους να τραβάνε αγχέμαχα όπλα.

Κρυφοκοίταξε δίπλα από τον γκρίζο, καλυμμένο στα μούσκλια βράχο και είδε φιγούρες ντυμένες με κάπες και κουκούλες να ζυγώνουν, διαγράφοντας ημικύκλιο γύρω από εκείνον και τους συντρόφους του. Αριθμούσαν πάνω από μια ντουζίνα, και ορισμένοι βαστούσαν ξίφη, ενώ οι άλλοι είχαν τα τόξα τους τενωμένα.

«Εκτός κι αν κρύβεις κάποιο πολύ ισχυρό μαγικό στο μανίκι σου, την έχουμε άσχημα,» είπε ο Φένταρ στη Νίθρα.

«Πόσοι είναι;»

Ο Φένταρ τούς μέτρησε. «Δεκαπέντε. Οι εννιά κρατάνε τεντωμένα τόξα, οι υπόλοιποι έχουν τραβήξει σπαθιά.»

«Φέρουν κανένα έμβλημα;»

«Φανερωθείτε!» πρόσταξε μια γυναικεία φωνή. «Τώρα! Βγείτε από τις κρυψώνες σας!»

«Όχι,» απάντησε ο Φένταρ στη Νίθρα.

Εκείνη ορθώθηκε, και ο Ωθράγκος –πιστεύοντας πως η τρελή Ρουζβάνη ήξερε τι έκανε!– τη μιμήθηκε. Η Χρυσοδάκτυλη, βλέποντάς τους να σηκώνονται, σηκώθηκε κι η ίδια, με τα στιλέτα της έτοιμα για ρίψη.

«Μην τολμήσεις,» την απείλησε ένας τοξότης, σημαδεύοντάς την.

«Δεν είμαστε εχθροί σας,» δήλωσε η Νίθρα, χρησιμοποιώντας Πειθώ, ενώ, με την άκρια του ματιού της έβλεπε τα κλαδιά να χαλαρώνουν γύρω από τον Έσπεριν κι εκείνος να ξεγλιστρά, επιφυλάχτηκα. «Για την ακρίβεια,» πρόσθεσε, «ίσως να είμαστε σύμμαχοί σας.»

«Τι σημαίνει τούτο;» απαίτησε η γυναίκα που είχε μιλήσει και πριν. Φορούσε κουκούλα και το πρόσωπό της ήταν καλυμμένο στη σκιά. Στα χέρια της κρατούσε ένα τεντωμένο τόξο, το οποίο σημάδευε τη Νίθρα.

«Είστε Λυκολάτρες, σωστά; Στην υπηρεσία του Λύκαρχου Θόρεν-λορ.»

Η γυναίκα έστρεψε το βλέμμα της στον Έσπεριν, που είχε ζυγώσει τους συντρόφους του. «Ναι, εγώ της το είπα,» παραδέχτηκε εκείνος. «Δεν ξέρω τι μ'έπιασε...»

«Δεν ξέρεις τι σ'έπιασε; Ο Λύκαρχος θα δυσανεχτεί με την... γλωσσική σου ακράτεια.»

«Δεν έφταιγε εκείνος. Χρησιμοποίησα Πειθώ επάνω του,» δήλωσε η Νίθρα.

«Ομιλήτρια, λοιπόν. Υπηρετείς την Καλβάρθα ή τον Τάκμιν; Με ποιο στρατό είσαι;»

«Τι εννοείς; Δεν ξέρω τι συμβαίνει.»

«Ζορκάμα,» είπε ο Έσπεριν, «δεν είναι απλά Ομιλήτρια. Είναι μάγισσα. Πρόσταξε το δέντρο να μ'αρπάξει κι εκείνο με άρπαξε –με τα κλαδιά του!»

«Τι στους Τρεις Νυκτοδαίμονες κάπνισες;»

«Δε λέω ψέματα! Πρόσταξε το δέντρο!»

«Το πρόσταξα,» τη διαβεβαίωσε η Νίθρα. «Μπορώ να προστάξω και το τόξο σου. *Φύγε απ'τα χέρια της κι έλα σε μένα!*» Το τόξο έφυγε από τη λαβή της Ζορκάμα και πήγε στη Νίθρα, η οποία το έπιασε στον αέρα· το βέλος είχε ήδη πέσει στο χορτάρι του δάσους.

Φωνές ακούστηκαν από τους Λυκολάτρες. «*Μάγισσα!*» γρύλισαν πολλοί. «Να τη σκοτώσουμε τώρα, Ζορκάμα!»

«Είμαι με το μέρος σας, κι εναντίον της Καλβάρθα!» δήλωσε η Νίθρα, με την Πειθώ να φορτίζει τα λόγια της.

«Πώς τόκανες αυτό;» απαίτησε η Ζορκάμα, που είχε, πάραυτα, τραβήξει το σπαθί της. «Πώς;»

«Έχω δυνάμεις που δεν είναι εύκολο να εξηγηθούν,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Η συγκεκριμένη ονομάζεται Κοσμικό Κέλευσμα.»

«Ποια είσαι;»

«Ίσως νάχεις ακούσει τ'όνομά μου. Έγινε ιδιαίτερα γνωστό από μια χρονική περίοδο και ύστερα. Είμαι η Νίθρα Ρίνκιλ.»

Η Ζορκάμα έβγαλε την κουκούλα της. Σγουρά, μαύρα μαλλιά έπεσαν στους ώμους και στην πλάτη της, πλαισιώνοντας ένα στενό, μακρύ πρόσωπο. «Η καταζητούμενη!»

«Ναι. Και, όπως θα φαντάζεσαι, δεν είμαι με την Καλβάρθα. Επέστρεψα για να την εκθρονίσω. Ο Λύκαρχος σας ίσως να ενδιαφέρεται να με συναντήσει.»

Η Ζορκάμα την ατένισε με περίσσια δυσπιστία. «Η Νίθρα για την οποία είχα ακούσει εγώ δε διέθετε τέτοιες δυνάμεις. Ήταν απλά Ομιλήτρια της Βασίλισσας.»

«Έχεις δίκιο: οι δυνάμεις μου, τότε, ήταν κρυμμένες ακόμα κι από εμένα.» Άπλωσε το τόξο προς το μέρος της.

Η Ζορκάμα θηκάρωσε το σπαθί της και πλησίασε, για να το πάρει, κοιτάζοντας, με τις άκριες των ματιών της, τον ετοιμοπόλεμο Φένταρ. «Ποιος είν'αυτός;» ρώτησε τη Νίθρα.

«Ένας πολεμιστής των Ωθράγκος, τον οποίο γνώρισα όσο ήμουν εξόριστη. Τον λένε Φένταρ. Η κυρία απο δώ,» έδειξε ευγενικά τη

Χρυσοδάκτυλη, «είναι Μιρλίμια φόνισσα και ονομάζεται Χρυσοδάκτυλη.»

«Ελάτε μαζί μας,» είπε η Ζορκάμα. «Θα σας οδηγήσουμε στον Λύκαρχο.»

Ξεκίνησαν να βαδίζουν μέσα στο δάσος. Οι Λυκολάτρες εξακολουθούσαν να τους έχουν περιτριγυρισμένους, μα δεν τους σημάδευαν όπως πριν.

«Τι ακριβώς συμβαίνει σε τούτα τα μέρη;» ρώτησε η Νίθρα τη Ζορκάμα. «Μου ανέφερες κάτι στρατούς...»

«Μα, είναι δυνατόν να μην ξέρεις; Πώς έφτασες εδώ;»

«Μη ρωτάς. Ας πούμε ότι διέσχισα τη Ράχη της Θεάς.»

«Αυτή την εποχή;»

«Ναι.»

«Τέλος πάντων. Θα σου πω τι συμβαίνει· εξάλλου, δεν είναι κρυφό. Ο Έπαρχος Τάκμιν ήρθε στη Βόλγκρεν με στρατό πενήντα χιλιάδων μαχητών, το μεγαλύτερο μέρος του οποίου αποτελείται από Ανφρακιανούς μισθοφόρους.» (Μεγάλη Θεά! σκέφτηκε η Νίθρα. *Είχε, τελικά, δίκιο η Καλβάρθα που τον υποψιαζόταν;*) «Μίλησε με την Έπαρχο Ομάλθα Λάνσεν και δήλωσε πως βρίσκεται εδώ για να εξολοθρεύσει όλους τους Λυκολάτρες· αφού η Βασίλισσα δεν κάνει σωστά τη δουλειά της, θα την κάνει εκείνος, υποστήριξε. Η Καλβάρθα, ασφαλώς, δεν άργησε να μάθει για το γεγονός, και έστειλε κι εκείνη το στρατό της: είκοσι χιλιάδες μαχητές με επικεφαλής τον Αρχιστράτηγο Σάνλον,» (ο οποίος συμπαθεί ιδιαίτερα τους Λάνσεν... συλλογίστηκε η Νίθρα, ειρωνικά) «και έχω ακούσει πως κι ο Αρχιδιπλωμάτης Βάνκελιν είναι μαζί.» Ο Πρώτος των Βασιλικών Ομιλητών, στον οποίο η Νίθρα όφειλε υποταγή. *Αλλά όχι πλέον· τώρα πια, δεν είμαι μια απλή Ομιλήτρια.*

«Υπήρξε σύγκρουση;»

«Όχι ακόμα,» απάντησε η Ζορκάμα. «Ο Αρχιστράτηγος Σάνλον έχει δώσει διορία δεκαπέντε ημερών στον Έπαρχο Τάκμιν, να αποσύρει το στράτευμά του από τη Βόλγκρεν.»

«Κι αν αρνηθεί;»

«Τότε, θα του επιτεθούν· και υποθέτω πως δε θα το κάνουν μόνοι τους, φυσικά, εφόσον ο στρατός του Επάρχου υπεραριθμεί. Είμαι

σίγουρη πως η Βασίλισσα θα έχει καλέσει βοήθεια κι από άλλες Επαρχίες.»

«Σε ποια μέρα της διορίας βρισκόμαστε τώρα;» ρώτησε η Νίθρα.

«Στη δεύτερη.»

«Τι μέρα ήταν όταν ο Αρχιστράτηγος Σάνλον έθεσε τη διορία;»

«Δεν ξέρεις να μετράς, Νίθρα Ρίνκιλ;»

«Πες μου.»

«Δωδέκατη ημέρα του Αποχείμωνου.»

Επομένως, έχουν περάσει έξι μέρες, από τότε που μπήκαμε στους Αρχέτοπους. Όντως, ο χρόνος κυλά πολύ διαφορετικά εκεί...
«Σ'ευχαριστώ.»

«Θες να σου πω τι πιστεύω ότι θα γίνει με τον Έπαρχο Τάκμιν;» ρώτησε η Ζορκάμα.

«Γιατί να μη θέλω;»

«Θα επιτεθεί στο στράτευμα του Αρχιστράτηγου Σάνλον, τώρα που είναι ισχυρότερος, γιατί αργότερα οι όροι πιθανώς να αντιστραφούν.»

«Μα, έτσι θα ρίξει το Βασίλειο σε εμφύλιο πόλεμο.»

«Δε νομίζω να φοβάται τον εμφύλιο πόλεμο· αν τον φοβόταν, δε θα είχε ξεκινήσει για τη Βόλγκρεν. Επιπλέον, ο πόλεμος, μάλλον, μόνο εμφύλιος δε θα είναι. Αυτή η σκύλα, η σύζυγος του Τάκμιν, θα στρέψει όλο το Άνφρακ εναντίον μας. Ευκαιρία έψαχνε.»

Πόσο λάθος είχα κάνει γι'αυτούς... σκέφτηκε η Νίθρα, που είχε δει θετικά τον Όρκο ανάμεσα στην Πριγκίπισσα Φόλνα και τον Έπαρχο Τάκμιν: Τον είχε δει ως μια ένωση των βασιλείων Νούφρεκ και Άνφρακ: μια αφορμή για να πάψουν οι πόλεμοι και οι εχθροπραξίες. Αλλά, τελικά, επρόκειτο για το τελείως αντίθετο. Η Καλβάρθα είχε δίκιο... Όχι, όμως, πως θα είχε σκεφτεί και πολύ την κατάσταση, προτού μιλήσει! Απλά, ήταν προκατειλημμένη. Ετούτη η απρόσμενη τροπή των πραγμάτων δε θα άλλαζε τίποτα στο σχέδιο της Νίθρα. Η ξαδέλφη της, έτσι κι αλλιώς, εξακολουθούσε να είναι ανίκανη να διοικήσει. Ένα τυχερό μάντεμα δεν την έκανε και ικανή Βασίλισσα.

«Κι εσείς, οι Λυκολάτρες, Ζορκάμα, πώς σκοπεύετε να κινηθείτε;»

«Αυτά θα τα συζητήσεις με τον Λύκαρχο Θόρενλορ...» Προφανώς, δεν ήξερε πόσα ήταν καλό να της αποκαλύψει, και η Νίθρα δεν την πίεσε.

Όταν έφτασαν σε ένα ξέφωτο λουσμένο στο φεγγαρόφωτο, η Ζορκάμα είπε: «Θα περιμένετε εδώ. Ο Λύκαρχος, σύντομα, θα είναι μαζί σας.»

Η Νίθρα ένευσε.

Οι Λυκολάτρες διαλύθηκαν γύρω από εκείνη και τους συντρόφους της, μπαίνοντας μέσα στις σκιές του δάσους. Η Ματιά της, όμως, μπορούσε να διακρίνει ότι αρκετοί τους παρακολουθούσαν, κρυμμένοι, και τόξα τούς σημάδευαν, για παν ενδεχόμενο. *Δεν το ριψοκινδυνεύουν καθόλου.*

«Τους εμπιστεύεσαι;» ρώτησε ο Φένταρ τη Νίθρα.

«Αρκετά.» *Τουλάχιστον, ξέρω ότι, σίγουρα, είναι κατά της Καλ-βάρθα.* Και, ζυγώνοντάς τον, του ψιθύρισε, προειδοποιητικά: «Μας παρακολουθούν.»

Ο Φένταρ ένευσε. Δεν είχε δει τους κρυμμένους Λυκολάτρες –οι σκιές ήταν αδιαπέραστες για τα δικά του μάτια που δεν έφεραν κανένα μαγικό Χάρισμα–, αλλά υποψιαζόταν ότι η Ζορκάμα και οι σύντροφοί της δε θα τους άφηναν χωρίς *επίβλεψη*.

Η Νίθρα κάθισε σ'έναν βράχο, για να ξεκουράσει τα πόδια της. Θα προτιμούσε να βγάλει τις μπότες της και να μπει σ'ένα ζεστό λουτρό, όπως στην Ήανβαν, αλλά, προς το παρόν, θα έπρεπε να αρκεστεί με ό,τι είχε.

Η Χρυσοδάκτυλη ακούμπησε την πλάτη σ'έναν κορμό, παίζοντας ένα λεπτό στιλέτο στα δάχτυλα του δεξιού της χεριού. Το Προαίσθημα δεν την προειδοποιούσε για άμεσο κίνδυνο. Και ούτε η λογική της της έλεγε ότι κινδύνευαν. Άλλωστε, οι Λυκολάτρες δεν ήταν ανάγκη να τους φέρουν εδώ, για να τους σκοτώσουν· μπορούσαν να το είχαν κάνει και καθοδόν.

Ο Φένταρ έμεινε, για λίγο, στη μέση του ξέφωτου, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του και τη φιγούρα του να φαίνεται σκοτεινή μέσα στο φεγγαρόφωτο που έπεφτε άπλετο εδώ. Ύστερα, πλησίασε τη Νίθρα και κάθισε κοντά της.

Ο Λύκαρχος άργησε κάμποσο να έρθει· τελικά, όμως, εμφανίστηκε, μαζί με μια συνοδεία έξι άλλων Λυκολατρών, τεσσάρων αντρών και δύο γυναικών, η μία εκ των οποίων ήταν η Ζορκάμα.

«Ο Λύκαρχος Θόρενλор!» ανακοίνωσε η εν λόγω Λυκολάτρισσα στη Νίθρα και τους συντρόφους της, που όλοι τώρα στέκονταν στα πόδια τους.

Ο Θόρενλор ήταν ένας Ρουζβάνος μετρίου αναστήματος, με μακριά, καστανά μαλλιά και μακρύ μουστάκι που έπεφτε εκατέρωθεν του στόματός του. Τα μάτια του ήταν στενά και γυαλιστερά· λυκίσια. «Εσύ είσαι η Νίθρα Ρίνκιλ;» ρώτησε.

«Ναι.»

«Η Ζορκάμα μου είπε ότι δηλώνεις σύμμαχός μας, έχοντας επιστρέψει από την εξορία σου με... *νέα χαρίσματα*.»

«Σκοπός μου είναι να εκθρονίσω την Καλβάρθα.»

«Είσαι, όμως, με το Λύκο; Το αμφιβάλλω.»

«Προτού έρθω εδώ, ήμουν στην ομάδα του Πρίγκιπα Δόλβεριν,» τον πληροφόρησε η Νίθρα. «Είχαμε πάει στους βάλτους Βενέβριαμ, για το ζήτημα των Κτηνών. Και ξέρω ποιον λατρεύει –ή, μάλλον, λάτρευε– ο Πρίγκιπας.»

«*Λάτρευε*;»

«Είναι νεκρός. Τον σκότωσαν τα Κτήνη.»

«Μεγάλη απώλεια,» είπε ο Θόρενλор, και έμοιαζε να το εννοεί· η Νίθρα ήξερε να κρίνει τη διάθεση των ανθρώπων από την όψη τους. «Πολύ μεγάλη απώλεια...

»Απάντησέ μου, όμως, ευθέως, Νίθρα Ρίνκιλ: Λατρεύεις το Λύκο;»

Να του πω ψέματα; «Όχι,» δήλωσε, «δεν τον λατρεύω. Όμως,» πρόσθεσε, χρησιμοποιώντας την Πειθώ με ιδιαίτερη προσοχή: διακριτικά, πολύ διακριτικά, «το γεγονός ότι επιθυμώ την εκθρόνιση της Καλβάρθα πιστεύω ότι μας κάνει συμμάχους.»

«Γιατί να σε χρειαζόμαστε;» έθεσε το ερώτημα ο Θόρενλор. «Είσαι καταζητούμενη· δεν έχεις πρόσβαση στο παλάτι.»

«Έχω, ωστόσο, τα *‘νέα μου χαρίσματα’*,» τόνισε η Νίθρα.

«Να κάνεις τα δέντρα να κουνιούνται;» Το βλέμμα του ήταν ειρωνικό. Την εκνεύρισε.

«Όχι μόνο τα δέντρα. *Παγίδευσέ τον!*» Κέλευσε την κάπα του Λύκαρχου, κι αυτή τον τύλιξε. Ο Θόρενλор σωριάστηκε στο έδαφος, παλεύοντας να ξεφύγει και βλαστημώντας. Οι συνοδοί του ξεσπάθωσαν.

«Άφησέ τον,» είπε η Νίθρα, και ο άντρας ελευθερώθηκε και σηκώθηκε ξανά, κατακόκκινος στο πρόσωπο και εξοργισμένος.

«Τι στους Νυκτοδαίμονες μού έκανες, μάγισσα;» γάβγισε, τραβώντας το σπαθί του και υψώνοντάς το, σα να ήταν έτοιμος να της το καρφώσει στο στήθος.

Η Νίθρα γέλασε, πραγματικά διασκεδασμένη. «Χρησιμοποίησα το Κοσμικό Κέλευσμα,» εξήγησε, όταν το γέλιο τής πέρασε. «Τώρα, *πέταξε το σπαθί σου!*» Πρόσταξε.

Ο Θόρενλор έτριξε τα δόντια, προσπαθώντας ν'αντισταθεί, αλλά υπάκουσε. Το λεπίδι του σωριάστηκε στο έδαφος του ξέφωτου.

«Αυτό ήταν Προσταγή,» τον πληροφόρησε η Νίθρα.

Ο Θόρενλор την ατένισε, βαριανασαίνοντας.

Η Νίθρα γέλασε πάλι. «Επίσης,» πρόσθεσε, «γνωρίζω πως ετούτη τη στιγμή μάς έχεις περικυκλωμένους με τοξότες. Μπορώ να σου πω και πού είναι ο καθένας.» Έδειξε. «Να, ένας είναι εκεί. Ένας άλλος εκεί· ένας άλλος εκεί· ένας άλλος εκεί.

»Αυτό το Χάρισμα ονομάζεται 'Ματιά'.»

Ο Θόρενλор προσπάθησε να επανακτήσει την αυτοκυριαρχία του. «Μάλιστα... Και πώς απέκτησες αυτά τα... Χαρίσματα;»

«Υπήρχαν μέσα μου, και αφυπνίστηκαν. Πρόκειται για Χαρίσματα που είχαν παλιότερες φυλές της Κουαλανάρα, πολύ πριν από εμάς. Νομίζεις, λοιπόν, ότι θα μπορούσα να σας φανώ χρήσιμη, Λύκαρχε;»

«Πρέπει να το σκεφτώ,» δήλωσε ο Θόρενλор. «Η απόφαση δεν μπορεί να είναι μόνο δική μου.»

«Πες μου ποια είναι η κατάσταση ανάμεσα στους Λυκολάτρες. Τι σκέφτεστε να κάνετε;»

«Χα! Ζητάς πολλά, Νίθρα Ρίνκιλ.»

«Δεν το πιστεύω, Λύκαρχε. Εγώ σας μίλησα για τα δικά μου σχέδια...»

«Με γενικότητες μόνο. Είπες ότι επιθυμείς να εκθρονίσεις τη Βασίλισσα Καλβάρθα –αυτό επιθυμούμε κι εμείς. Αλλά, επίσης, δήλωσες πως δεν λατρεύεις το Λύκο.»

«Ωστόσο, *είμαι* σύμμαχός σας.» Λίγη Πειθώ στα λόγια: λίγη μονάχα, γιατί είχε την υποψία ότι ο Θόρενλор θα είχε μάθει να προσέχει γι'αυτά τα πράγματα· όλοι οι αρχηγοί τα πρόσεχαν.

«Ίσως και να είσαι,» είπε ο Λύκαρχος. «Ίσως και να είσαι...» Υπήρχε, όμως, καχυποψία στο βλέμμα του –*πράγμα όχι παράλογο*, έκρινε η Νίθρα, *ύστερα από την επίδειξη δυνάμεων που του έκανα*.

«Πώς σκοπεύετε, λοιπόν, να δράσετε;»

«Δε θα σου πω τίποτα περισσότερο, μέχρι να συζητήσω και με... κάποια άλλα πρόσωπα,» δήλωσε ο Θόρενλор. «Θα σε φιλοξενήσω, όμως, αν το επιθυμείς.»

«Χαίρομαι που υπάρχει φιλοξενία ανάμεσα στους Λυκολάτρες,» είπε η Νίθρα, χαμογελώντας ευγενικά και κάνοντας μια μικρή, κόσμη υποκλίση.

Η κίνησή της φάνηκε να κολακεύει τον Λύκαρχο, ο οποίος αποκρίθηκε: «Για τι μας πέρασες, Αρχόντισσά μου; Μην πιστεύεις τις κακές ιστορίες που είμαι σίγουρος πως θα έχεις ακούσει για μας.»

«Ίσως, αύριο, θα μπορούσες να μου πεις τη δική σας αλήθεια, Λύκαρχε.»

«Πολύ ευχαρίστως. Απορώ, μάλιστα, που ο Πρίγκιπας Δόλβερν δεν το είχε κάνει ήδη.»

«Δυστυχώς, δεν υπήρχε καθόλου χρόνος.»

«Θα μου μιλήσεις περισσότερο για το ταξίδι σας στους βάλτους Βέ-νεβριαμ, Αρχόντισσα Νίθρα;»

«Αύριο.»

«Σύμφωνοι.»

Κεφάλαιο 3

Η Αλήθεια των Λυκολατρών

Η καλύβα όπου τους οδήγησαν οι Λυκολάτρες ήταν φτιαγμένη από πέτρες, λάσπη, και ξύλα, και διέθετε μια μικρή αλλά γερή πόρτα και δύο παράθυρα, ένα στην πρόσοψη κι ένα στην πίσω όψη. Το εσωτερικό, το οποίο ήταν, ουσιαστικά, ένα μόνο δωμάτιο μετρίου μεγέθους, ζεσταίνονταν από τη φωτιά ενός τζακιού. Τα τρία κρεβάτια που είχαν ετοιμαστεί ήταν χωρισμένα αναμεταξύ τους με σκουρόχρωμες κουρτίνες, ενώ, φυσικά, οι Λυκολάτρες είχαν φροντίσει να αφήσουν και έναν κοινό χώρο για τους τρεις φιλοξενούμενούς τους, όπου υπήρχε ένα τραπέζι με φαγητό και ποτό.

Πρώτος μπήκε ο Φένταρ, ύστερα η Χρυσοδάκτυλη, και τέλος η Νίθρα.

«Θέλετε κάτι επιπλέον;» τους ρώτησε ο Θόρενλор.

«Δε νομίζω, Λύκαρχε.» Η Νίθρα έριξε μια ερωτηματική ματιά στους συντρόφους της, οι οποίοι κούνησαν τα κεφάλια. «Όχι, δε θέλουμε τίποτα άλλο. Σ'ευχαριστούμε για τη φιλοξενία.»

«Η ευχαρίστηση είναι δική μου, Αρχόντισσα Νίθρα Ρίνκιλ,» αποκρίθηκε ο Θόρενλор. «Καλή σας νύχτα,» τους ευχήθηκε. «Το πρωί, θα μιλήσουμε περισσότερο.» Στράφηκε απ'την άλλη και, φορώντας την κουκούλα του, χάθηκε μες στις σκιές του σκοτεινού δάσους.

Για τη Νίθρα, βέβαια, οι σκιές δεν αποτελούσαν εμπόδιο όρασης, μα το βλέμμα της δεν ήταν εστιασμένο στον απομακρυνόμενο Λύκαρχο· αντιθέτως, κοιτούσε το μέρος γύρω από την καλύβα. *Βρισκόμαστε στις παρυφές κάποιου Αρχέτοπου*, συνειδητοποίησε η Νίθρα, αν και δε διέκρινε καμία Είσοδο. *Τα δάση της Βόλγκρεν πρέπει να είναι γεμάτα με τέτοια σημεία.*

Το σκοτεινό τοπίο φωτίστηκε, απρόσμενα. Από μια αστραπή. Και ύστερα, ακολούθησε ο βραχνός ήχος μιας βροντής.

Άρχισε να βρέχει.

Η Νίθρα έκλεισε την πόρτα, στρεφόμενη στο εσωτερικό της καλύβας.

Ο Φένταρ γέμισε μια κούπα με κρασί και την ύψωσε εμπρός του. «Λέτε νάναι δηλητηριασμένο;»

«Μην είσαι ανόητος,» του είπε η Χρυσοδάκτυλη. «Δεν έχουν ανάγκη να μας δηλητηριάσουν. Αν μας θέλανε νεκρούς, θα μας είχαν σκοτώσει.»

«Μπορεί να φοβήθηκαν τη Νίθρα και ν'αποφάσισαν ότι ο ύπουλος τρόπος είναι ο ασφαλέστερος,» αντιγύρισε ο Ωθράγκος.

Η Χρυσοδάκτυλη πήρε την κούπα απ'το χέρι του και την έφερε, αργά, στα χείλη της, χωρίς να πει, σα να περίμενε κάτι.

«Τι είναι;» τη ρώτησε ο Φένταρ.

«Το Προαίσθημα δε με προειδοποιεί,» τον πληροφόρησε εκείνη. «Άρα, δεν υπάρχει κίνδυνος· όχι άμεσος, τουλάχιστον.»

«Κι αν το δηλητήριο είναι βραδείας δράσης;»

«Χμ. Ας το ανακαλύψουμε.» Ήπιε, δίνοντας την εντύπωση στον Φένταρ πως δε θα την ένοιαζε πολύ ακόμα κι αν πέθαινε. Από τότε που είχε σκοτωθεί η Αστρογέννητη, την είχε πιάσει παραφροσύνη! *Εγώ, όμως, δεν είμαι αυτοκτονικός, σαν κι αυτήν...*

«Έχουμε και μαζί μας φαγητό,» τους θύμισε η Νίθρα. «Μπορείτε να φάτε απ'αυτό, αν θέλετε.»

«Θα το πρότεινα,» είπε ο Φένταρ.

«Εγώ θα φάω αυτά που έχουν εδώ,» δήλωσε η Χρυσοδάκτυλη, και κάθισε στο τραπέζι.

Ο Φένταρ αναποδογύρισε τα μάτια, μα δεν είπε τίποτα. Εκείνος κι η Νίθρα έφαγαν από τις προμήθειες στους σάκους τους.

Όταν χόρτασαν, σηκώθηκαν, για να πάνε στα κρεβάτια που τους είχαν ετοιμάσει οι Λυκολάτρες. Η Μιρλίμια, όμως, έμεινε εκεί όπου ήταν, πίνοντας κρασί.

Η Νίθρα έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Φένταρ· εκείνος ανασήκωσε τους ώμους και ζύγωσε το ένα κρεβάτι, τραβώντας την κουρτίνα πίσω του, για να εξαφανιστεί –η Ρουζβάνη, ωστόσο, μπορούσε να δει τη σιλουέτα του πολύ καθαρά μέσα από το ύφασμα.

«Χρυσοδάκτυλη, δε θα κοιμηθείς;» ρώτησε η Νίθρα· και παρατήρησε ότι ο Φένταρ, που είχε αρχίσει να λύνει την κάπα του, σταμάτησε, κρυφακούγοντας.

«Όχι ακόμα,» αποκρίθηκε η Μιρλίμια. «Κοιμηθείτε εσείς. Θα φρουρώ.» Ήπιε μια μεγάλη γουλιά κρασί.

Μ'αυτή την καράφα παρέα, το αμφιβάλλω, σκέφτηκε η Νίθρα. «Καληνύχτα,» είπε, και πήγε στο άλλο κρεβάτι, τραβώντας την κουρτίνα πίσω της.

«Νύχτα...» άκουσε τη Χρυσοδάκτυλη να λέει και να ξαναγεμίζει την κούπα της.

Η Νίθρα έλυσε την κάπα της και κάθισε στο κρεβάτι, για να βγάλει τις μπότες της. Το βλέμμα της γλίστρησε στην κουρτίνα που χώριζε το χώρο της από το χώρο του Φένταρ, και τον είδε να γδύνεται. Το σώμα του ήταν γεροδεμένο και ελκυστικό. Η Νίθρα έστρεψε τα μάτια της απ'την άλλη, βέβαιη πως δεν ήταν ευγενικό να τον κοιτάζει ενώ εκείνος δεν το ήξερε. Καθώς, όμως, έβγαζε τα ρούχα της, τον ξανακοίταξε δυο-τρεις φορές, προσπαθώντας να πείσει τον εαυτό της ότι το έκανε κατά λάθος.

Καταράστηκε τη Ματιά της και ξάπλωσε στο κρεβάτι, με την πλάτη στραμμένη στην κουρτίνα του Ωθράγκος. Ο ύπνος δεν άργησε να την πάρει, έτσι κουρασμένη όπως ήταν.

Το πρωί, την ξύπνησε ο Φένταρ, κουνώντας την απ'τον ώμο. «Νίθρα! Ο Λύκαρχος είναι εδώ,» της ψιθύρισε.

Τα μάτια της άνοιξαν. «Εντάξει· πες του ότι έρχομαι.»

Ο Φένταρ ένευσε και έφυγε.

Η Νίθρα πήρε καθιστή θέση επάνω στο κρεβάτι και κοίταξε μέσα απ'την κουρτίνα, τις σκιερές μορφές. Η όρθια ήταν ο Ωθράγκος· αυτή που καθόταν δίπλα στο τζάκι πρέπει νάταν ο Θόρενλορ· κι αυτή που κοιμόταν μπρούμυτα επάνω στο τραπέζι πρέπει να ήταν, σίγουρα, η Χρυσοδάκτυλη, που είχε μεθύσει χτες βράδυ.

«Δε σας άρεσε, λοιπόν, το γεύμα που σας είχαμε ετοιμάσει;» ρώτησε τον Φένταρ ο Λύκαρχος, καθώς η Νίθρα έβγαине από τα σκεπάσματα του κρεβατιού και άρχιζε να ντύνεται, βιαστικά.

«Είμαι, γενικά, προσεκτικός με το φαγητό που μου δίνουν,» αποκρίθηκε ο Ωθράγκος· «γιαυτό κιόλας κουβαλάω πάντοτε το δικό μου μαζί.»

«Νομίζεις ότι είμαστε τόσο αγενείς, ώστε να σας δηλητηριάσουμε;» είπε ο Θόρενλορ.

Ο Φένταρ ζύγωσε τη Χρυσοδάκτυλη. «Δεν ξέρω... Η φίλη μας, πάντως, δεν έχει σηκωθεί ακόμα από τη θέση της.»

«Αυτό, μάλλον, οφείλεται στο γεγονός ότι ήπια όλο το κρασί μόνη της,» αποκρίθηκε ο Θόρενλор, γελώντας.

«Δεν αποκλείεται.»

Η Νίθρα τελείωσε το ντύσιμο της κι ευχήθηκε να υπήρχε ένας καθρέφτης για να κοιταχτεί. Όμως καθρέφτης δεν υπήρχε, άρα θα έπρεπε να αρκεστεί με ό,τι είχε. Έβγαλε μια χτένα από το σάκο της και χτένισε, γρήγορα, τα πορφυρά της μαλλιά, που ήταν γεμάτα κόμπους. Ο Θόρενλор και ο Φένταρ είχαν σωπάσει· κανείς δε μιλούσε τώρα· μονάχα το αδύναμο ροχαλητό της Χρυσοδάκτυλης ακουγόταν.

Ελπίζοντας πως τα μαλλιά της βλέπονταν, η Νίθρα παραμέρισε την κουρτίνα και παρουσιάστηκε.

Ο Θόρενλор σηκώθηκε απ'την καρέκλα του. «Καλημέρα.»

«Καλημέρα, Λύκαρχε. Με συγχωρείς που άργησα.»

«Είναι πολύ νωρίς,» αποκρίθηκε εκείνος, «και καταλαβαίνω ότι το ταξίδι σου πρέπει να ήταν κουραστικό.»

«Κάθισε, παρακαλώ.»

Ο Θόρενλор κάθισε στη θέση όπου καθόταν και πριν. Η Νίθρα τράβηξε μια καρέκλα κοντά του και κάθισε κι εκείνη.

«Υποσχέθηκες να μου πεις τι συνέβη με τον Πρίγκιπα Δόλβερν,» της θύμισε ο Λύκαρχος.

«Και θα κρατήσω την υπόσχεσή μου.» Του διηγήθηκε τις περιπέτειές της, από τότε που έφτασε στη Λιάμνερ-Κρωθ, μην παραλείποντας να συμπεριλάβει την επικοινωνία της με τον Φανλαγκόθ και να τονίσει την επικινδυνότητα του αδελφού του, Νουτκάλι.

«Ο Νουτκάλι...» είπε ο Θόρενλор, όταν η Νίθρα τελείωσε. «Ο προφήτης της Βασίλισσας...»

«Ναι, αυτός.»

«Νίθρα, ο Νουτκάλι ήρθε να μας προειδοποιήσει.»

Εκείνη συνοφρυώθηκε. «Πότε; Και για ποιο πράγμα;»

«Συναντήθηκε με έναν Λύκαρχο και του είπε για τον ερχομό του Επάρχου Τάκμιν στη Βόλγκρεν. Επίσης, του είπε πως τώρα είναι η ώρα για να ξεσηκωθούμε, οι Λυκολάτρες, και να διεκδικήσουμε ό,τι μας ανήκει, αλλιώς θα μας αφανίσουν, ολοκληρωτικά.»

«Δεν έπρεπε να τον είχατε ακούσει!»

Το βλέμμα του Θόρενλор σκλήρυνε. «Και τι θα πρότεινες εσύ να κάνουμε, Νίθρα Ρίνκιλ; Να περιμένουμε ο Τάκμιν να νικήσει τον πόλεμο κατά της Βασίλισσας; Τότε, θα είναι πολύ αργά για μας. Τώρα, όμως, θα τους τσακίσουμε και τους δύο, όσο θα σκοτώνονται αναμεταξύ τους.»

Ωστε αυτό είναι το σχέδιό σας. Ήταν σίγουρη πως ετούτες οι πληροφορίες δεν είχαν γλιστρήσει κατά λάθος από τα χείλη του Θόρενλор· ο Λύκαρχος ήθελε η Νίθρα να ξέρει.

«Μπορούμε να βασισούμε στη βοήθειά σου;» τη ρώτησε.

Να βοηθήσω τους Λυκολάτρες να υπερισχύσουν; Ω Μεγάλη Θεά!... Αυτό θα ήταν βλασφημία κατά της Λιάμνερ Κρωθ, και η Νίθρα μπορεί να μην ήταν θρησκόληπτο άτομο, όμως πάντοτε σεβόταν τη Μεγάλη Μητέρα και δεν επιθυμούσε να την προσβάλλει. Ο Λύκος ήταν ο εχθρός της Θεάς: και μόνο που μιλούσε κανείς με τους ακόλουθούς του, ήταν σα να διέπραττε κάτι κακό.

Ο Θόρενλор πρέπει να διέκρινε το δισταγμό στην όψη της, και είπε: «Σου είχα υποσχεθεί να σου εξηγήσω τη δική μας αλήθεια –την αλήθεια των Λυκολατρών. Θες να την ακούσεις προτού αποφασίσεις;»

Αναμφίβολα, κι αυτό αποτελούσε προσβολή προς τη Λιάμνερ Κρωθ, μα η Νίθρα ένευσε. «Ναι, θα το ήθελα.»

Ο Φένταρ, που την παρατηρούσε να συζητά με τον Λύκαρχο, απορούσε με το πόσο πιστή έδειχνε να είναι η Ρουζβάνη στη Θεά της. Στη Βάλγκριθμωρ, δε νόμιζε ότι κανένας Ωθράγκος θα έπαιρνε τόσο σημαντικές πολιτικές αποφάσεις βασιζόμενος στη θρησκεία του. Οι άνθρωποι εκεί ξεχώριζαν τι αναλογούσε στους θεούς και τι στους θνητούς, άρχοντες ή κοινούς. Αλλά, βέβαια, στη Βάλγκριθμωρ πίστευαν σε πολλούς θεούς (πολυθεϊσμό, νόμιζε ο Φένταρ πως είχε ακούσει την Ταλίνα, την πλανόδια και συνήθως πεινασμένη φιλόσοφο, να ονομάζει αυτό το θρησκευτικό σύστημα), όχι σε μία Υπέρτατη Θεά των Πάντων (μονοθεϊσμό, το έλεγε η Ταλίνα)...

Καθώς ετούτες οι σκέψεις περνούσαν από το νου του Φένταρ, ο Λύκαρχος Θόρενλор καθάρισε το λαιμό του και ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, σαν να συλλογιζόταν από πού θα ήταν καλύτερα να αρχίσει. Τελικά, είπε: «Θα γνωρίζεις, Νίθρα, για τα δύσκολα

χρόνια του ερχομού των Θύραθεν, εκείνον που δεν ανήκαν στην ήπειρό μας...»

«Φυσικά,» ένευσε εκείνη.

«Οι ιέρειες της Λιάμνερ Κρωθ ισχυρίζονται πως, όταν οι Θύραθεν εισέβαλαν στα εδάφη μας, η Μεγάλη Κυρά και ο Σύζυγός της, που μέχρι τότε κυβερνούσαν εναρμονισμένα, διαπληκτίστηκαν σχετικά με το πώς θα έπρεπε να επιλύσουν την κατάσταση.»

«Διαφωνείτε μ' αυτό;»

«Όχι. Διαφωνούμε με το ψέμα ότι η Λιάμνερ Κρωθ αποφάσισε ν' αγωνιστεί έντιμα κατά των Θύραθεν ενώ ο Σύζυγός της επιθυμούσε να τους πολεμήσει ύπουλα. Η αλήθεια είναι, Νίθρα, πως η Λιάμνερ Κρωθ είχε αποφασίσει να επιτεθεί παράτολμα ενώ ο Σύζυγός της –ο Κύριός μας– της πρότεινε να σχεδιάσει καλύτερα την επίθεσή της κατά των εχθρών, να τους αντιμετωπίσουν με προσοχή, όχι παρορμητικά.»

«Αυτό είναι υποκειμενικό,» είπε η Νίθρα. «Ο καθένας μπορεί να υποστηρίζει ό,τι θέλει, γιατί κανείς μας δεν υπήρχε τότε, για να μας διηγηθεί τι πραγματικά συνέβη.»

«Μου ζήτησες, όμως, να σου εξηγήσω τι πιστεύουμε *εμείς*,» αντιγύρισε ο Θόρενλор. «Και μην ξεχνάς πως και η άποψη των ιερειών της Λιάμνερ Κρωθ είναι *εξίσου* υποκειμενική.»

«Συνέχισε,» τον παρότρυνε η Νίθρα. «Δεν πρόδωσε ο Λύκος τη Θεά μας;»

«Αν ο Κύριός μας δεν έβαζε σε εφαρμογή το σχέδιό του, η ήπειρος θα χανόταν· οι Θύραθεν θα νικούσαν. Η Λιάμνερ Κρωθ ποτέ δε θα κατάφερνε να τους αντιμετωπίσει με την κατά μέτωπο επίθεση που είχε επιλέξει. Έτσι, ο Κύριός μας *αναγκάστηκε* να παρακούσει την απόφασή της, για το καλό όλων. Αλλά η Λιάμνερ Κρωθ, τόσο ζηλόφθοно και εγωιστικό πλάσμα που είναι, δε θέλησε να παραδεχτεί πως ο πόλεμος κερδίστηκε χάρη στο δικό του σχέδιο, οπότε τον *κατάρστηκε*, να πάρει τη μορφή λύκου και να πλανιέται αενάως στην ήπειρο, μόνος και χωρίς εξουσία.»

Αυτή ήταν η απόλυτη βλασφημία! Ο Λυκολάτρης είχε αποκαλέσει τη Μεγάλη Θεά *ζηλόφθοно και εγωιστικό ΠΛΑΣΜΑ*! Η Νίθρα ήταν βέβαιη πως, έτσι και κάποια ιέρεια βρισκόταν τώρα εδώ, σε τούτο το

δωμάτιο, θα είχε χιμήσει στον Λύκαρχο Θόρενλор, για να τον σκοτώσει.

«Κοίτα,» είπε, νιώθοντας την ανάγκη να υπερασπιστεί την ορθόδοξη πίστη, «κι αυτά υποκειμενικά είναι...»

«Είπαμε, κανένας μας δε ζούσε τότε, ώστε να μας διηγηθεί τι πραγματικά συνέβη. Όμως σ' αυτό πιστεύουμε εμείς.»

«Πώς;» ρώτησε η Νίθρα. «Πώς είναι δυνατόν να πιστεύετε σ' αυτό; Δε μεγαλώσατε μέσα στο Βασίλειο; Από το δάσος ξεφυτρώσατε;»

Ο Θόρενλор γέλασε. «Όχι, δεν ξεφυτρώσαμε από το δάσος, προφανώς. Τη Λυκολατρία τη βρίσκεις με τρεις τρόπους, Νίθρα: Επειδή αναζητάς και βλέπεις ότι κάτι λείπει· επειδή απεχθάνεσαι τα σημερινά ιερατεία και τη διαφθορά στην οποία πλέουν· ή επειδή οι γονείς σου είναι Λυκολάτρες και σε διδάσκουν ανάλογα.»

Γινόταν αυτό το πράγμα; Υπήρχαν γονείς που ωθούναν τα παιδιά τους στη λατρεία του Λύκου; Η Νίθρα είχε μείνει αποσβολωμένη. Προσπάθησε, ωστόσο, να μην το δείξει πολύ. «Εσύ, Λύκαρχε,» ρώτησε, «πώς έγινες...;»

«Οι γονείς μου με δίδαξαν.»

Τι να πεις τώρα;...

«Λοιπόν, Νίθρα, ποια είναι η γνώμη σου για όλ' αυτά;»

«Μου είναι δύσκολο να τα πιστέψω,» δήλωσε εκείνη. «Ο Λύκος...»

«Σε έχουν μάθει ότι είναι 'κακός', ο εχθρός της Θεάς και των πιστών της.»

«Ναι, δεν είναι;» ρώτησε, απότομα, η Νίθρα.

«Είναι, από μια άποψη. Στην πραγματικότητα, όμως, ζητά να διορθωθεί η αδικία που έγινε εις βάρος του σε χρόνους αρχαίους. Αλλά η Λιάμνερ Κρωθ, παραμένοντας τόσο ζηλόφθονη και εγωίστρια όσο τότε, αρνείται να τον επαναφέρει στην παλιά του θέση.»

Αυτά είναι ανοησίες! σκέφτηκε η Νίθρα. *Δε θάπρεπε καν να κάθομαι να τ' ακούω!*

«Επί του προκειμένου, όμως: Είσαι εναντίον της Καλβάρθα, κι εμείς το ίδιο· και, χτες βράδυ, είπες ότι αυτό μας κάνει συμμάχους. Αλλάζεις γνώμη τώρα;»

«Όχι,» δήλωσε η Νίθρα, και το εννοούσε. «*Είμαι* εναντίον της Καλβάρθα, και είμαι σύμμαχός σας· αλλά δεν μπορώ να είμαι και Λυκολάτρισσα.»

«Όπως επιθυμείς.» Ο Λύκαρχος σηκώθηκε από την καρέκλα.

Η Νίθρα σηκώθηκε επίσης. «Φεύγεις;»

«Έχω ήδη αργήσει,» εξήγησε ο Θόρενλор. «Σου είπα και χτες ότι πρέπει να συζητήσουμε για σένα, με τους υπόλοιπους.»

Η Νίθρα ένευσε. «Πολύ καλά. Θα περιμένω ν'ακούσω την απόφασή σας. Ελπίζω να μην καθυστερήσετε.»

«Δεν πιστεύω να υπάρξει καθυστέρηση, πέραν της υποχρεωτικής. Αντίο για την ώρα, Νίθρα Ρίνκιλ.» Της έδωσε το χέρι του. Εκείνη το έσφιξε, και ο Λύκαρχος έφυγε από την καλύβα.

«Η εκδοχή του για τη Θεά σας δε μου φαίνεται τόσο παράλογη,» είπε ο Φένταρ.

Η Νίθρα τον αγριοκοίταξε.

«Με συγχωρείς, άμα προσβάλλω τις θρησκευτικές σου πεποιθήσεις· στο κάτω-κάτω, δεν ξέρω και πολλά από θρησκείες και θεότητες. Όμως πιστεύω ότι θα σε συνέφερε να συμμαχήσεις με τους Λυκολάτρες. Είναι περισσότερο πολιτική απόφαση, δεν είναι;»

«Μα *συμμάχησα* μαζί τους, Φένταρ.»

«Είδες, όμως, πώς σε κοίταξε ο Λύκαρχος, όταν σου είπε “Όπως επιθυμείς;”»

Η Νίθρα ένευσε.

«Δε θα σε εμπιστευτούν απόλυτα, όσο δηλώνεις μαζί τους αλλά κατά του θεού τους.»

«Ο Λύκος δεν είναι θεός! Όχι ακριβώς.»

«Όπως και νάχει, καταλαβαίνεις τι θέλω να πω, έτσι;»

Η Νίθρα καταλάβαινε· όμως δεν ήταν δυνατόν να ξεχάσει όσα είχε μάθει. Κάθισε στην καρέκλα, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της. *Δεν μπορώ να θεωρήσω πως ο Λύκος έχει δίκιο και πως η Μεγάλη Θεά είναι... ζηλόφθονο και εγωιστικό πλάσμα. Είναι τελείως παράλογο! Η Μεγάλη Θεά υπάρχει για να προστατεύει εμάς, τα παιδιά της· η Μεγάλη Θεά είναι η ίδια η ήπιρος Λιάμνερ-Κρωθ· η Μεγάλη Θεά νοιάζεται για κάθε ζωντανό ον...*

Τι θα έλεγε, άραγε, τώρα η Αναζητήτρια Λυρία, αν ήταν εδώ;

Η Αναζητήτρια Λυρία... Την είχε ξεχάσει, από τότε που έφυγε από τους βάλτους. Επί του παρόντος, όμως, η ιέρεια-πολεμίστρια επέστρεψε στο νου της· και, καθώς πλέον η αμνησία δεν της στεκόταν εμπόδιο, η Νίθρα θυμήθηκε από πού την ήξερε: Την ήξερε μέσω του

αδελφού της, Κένκορ, ο οποίος ήταν ερωτευμένος με τη Λυρία, αλλά εκείνη είχε επιλέξει την οδό της Ιεράς Αναζητήτριας, κι επομένως, δεν μπορούσε να Ορκιστεί στο όνομα κανενός άντρα· υποτίθεται ότι ήταν Ορκισμένη, πάνω απ' όλα, στη Λιάμνερ Κρωθ.

Την καημένη τη Λυρία, σκέφτηκε η Νίθρα, να πεθάνει έτσι... Όπως κι ο Δόλβερν... Όπως κι οι υπόλοιποι –η Γριξίλα, ο Νέλβακιν, ο Άρρανον, ο Όκενλορ, ο Σαλνάβιν... Μία Ιερά Αναζητήτρια της Λιάμνερ Κρωθ είχε συμπολεμήσει με Λυκολάτρες, για τον ίδιο σκοπό, και είχε ξεψυχήσει μαζί τους. Ήταν κάπως ρομαντικό στο μυαλό της Νίθρα· έμοιαζε με φαντασία, κάτι που, κανονικά, δεν μπορεί να συμβεί. Κι όμως, είχε συμβεί...

Επομένως, τι θα έλεγε η Λυρία τώρα; Θα με παρότρυνε να συμμαχήσω με τους Λυκολάτρες;

Όχι, αποφάσισε η Νίθρα, θα διαφωνούσε. Θα διαφωνούσε με τα πάντα. Δε θα ήθελε να εναντιωθώ στην Καλβάρθα. Συμμάχησε με τον Δόλβερν και τους άλλους επειδή ήταν αναγκαίο, προκειμένου να καταπολεμήσει την Πληγή στο σώμα της Λιάμνερ Κρωθ· σε διαφορετική περίπτωση, ποτέ δε θα έκανε κάτι τέτοιο.

Εγώ, όμως, δεν είμαι εκείνη, και δε θ' αφήσω την Καλβάρθα να κάθεται στο Θρόνο του Αετού!

Έστρεψε το βλέμμα της στον Φένταρ και τη Χρυσοδάκτυλη, η οποία ακόμα κοιμόταν, μπρούμυτα, επάνω στο τραπέζι. «Ξύπνησέ την,» είπε.

«Τι σκέφτεσαι;» τη ρώτησε ο Ωθράγκος.

«Διάφορα,» απάντησε η Νίθρα. «Έχω πολλά στο μυαλό μου. Ξύπνησέ τη τώρα.»

Ο Φένταρ ταρακούνησε τη Χρυσοδάκτυλη.

Κεφάλαιο 4

Διαμονή Πάνω από τη Θάλασσα

Οι ημέρες της Ζιάθραλ στο παλάτι της Σέλριγκ δεν ήταν ευχάριστες. Συνεχώς, προσπαθούσε να αποφεύγει τον αδελφό της, ενώ επιδίωκε προσωπικές συναντήσεις με τον πατέρα της, ώστε να τον πείσει να αποδεχτεί την πρόταση (προσταγή, ουσιαστικά, αλλά ως πρόταση του την παρουσίαζε εκείνη) του Πρίγκιπα Ζάρναβ. Ωστόσο, δεν τα κατάφερνε και πολύ καλά, γιατί ο Πάτναμ ποτέ δε φαινόταν να βρίσκεται μακριά από τον Άρχοντα Μόλραν, και η Ζιάθραλ το θεωρούσε σημαντικότερο να μην είναι κοντά στον αδελφό της παρά να πλησιάζει τον πατέρα της. Είχε την εντύπωση πως ο πρώτος την παρακολουθούσε διαρκώς, παρατηρώντας την και περιμένοντάς την να κάνει ένα «λάθος», για να την καταστρέψει. Ποτέ δεν τη συμπαθούσε και τώρα έμοιαζε να πιστεύει ότι απειλείτο από εκείνη. Και η σύζυγός του, Μερνέρα, έριχνε τέτοια βλέμματα στη Ζιάθραλ που, επίσης, της έδινε την εντύπωση πως την εχθρευόταν.

Εκείνη πάλευε να παραμείνει ψύχραιμη. *Δεν πρέπει να τους δείξω ότι τους φοβάμαι. Δείχνοντάς τους φόβο, σημαίνει πως έχω κάτι να κρύψω: σημαίνει πως υπάρχει κάποιος λόγος για το φόβο μου. Δεν πρέπει να δίνω σημασία στις έμμεσες απειλές τους, ούτε στον τρόπο που με κοιτάνε. Εξάλλου, έχω περάσει και χειρότερα· η πολιορκία της Έριγκ ήταν, σίγουρα, χειρότερη από το πατρικό μου παλάτι. Άντεξα εκεί, θα αντέξω κι εδώ. Ο Πάτναμ δεν μπορεί πλέον να με τρομάζει· δεν είμαστε μικρά παιδιά. Δε θα του το επιτρέψω!*

Την πρώτη της νύχτα στο παλάτι της Σέλριγκ, η Ζιάθραλ δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Είχε ξαπλώσει στο υπνοδωμάτιό της και άκουγε τον αέρα και τη θάλασσα, προσπαθώντας να νανουριστεί από αυτούς τους δύο ήχους, μα, μόλις ο ύπνος την έπαιρνε λιγάκι, κάθε ξαφνικός θόρυβος – το τρίξιμο των παραθυρόφυλλων, το νιαούρισμα μιας γάτας, το κρώξιμο κάποιου νυχτοπουλιού, το έντονο παράπονο μιας πόρτας– την έκανε να πεταχτεί επάνω· κι εκτός από τούτα, σύντομοι εφιάλτες την επισκέπτονταν: ότι ο αδελφός της γλιστρούσε

αθόρυβα στην κρεβατοκάμαρα κι ερχόταν να την πνίξει, μ'ένα μεγάλο μαξιλάρι.

Έτσι, η Ζιάθραλ σηκώθηκε από το κρεβάτι, ντύθηκε, κι έφυγε από τα διαμερίσματά της, για να κάνει βόλτα στις επάλξεις που βρίσκονταν πάνω από τους θαλασσόβραχους. Αλλά ούτε εδώ μπορούσε να ηρεμήσει. Διαρκώς, έριχνε ματιές πίσω της, μήπως κανένας την ακολουθούσε –μήπως ο Πάτναμ την ακολουθούσε. Άλλωστε, δεν ήταν ετούτο το τέλειο μέρος για να τη σπρώξει «κατά λάθος» και να τη γκρεμοτσακίσει; Η Ζιάθραλ ρίγησε· *δεν έπρεπε να είχα έρθει εδώ, τελικά!* Τα μάτια της κοίταξαν πέρα-δώθε μέσα στα σκοτάδια και το βήμα της επιταχύνθηκε ακούσια. Ύστερα, όμως, πήρε μια βαθιά ανάσα θαλασσινού αέρα, για να καλμάρει τα νεύρα της. *Ο Πάτναμ δεν μπορεί νάρθει χωρίς να τον δω· κι επιπλέον, υπάρχουν φρουροί* (το βλέμμα της πήγε στους πολεμιστές των τειχών, οι οποίοι στέκονταν κοντά σε αναμμένα μαγκάλια, ατενίζοντας ξηρά και θάλασσα): *δε θα τον αφήσουν να με σκοτώσει· κι αν με σκοτώσει, θα τον δουν. Δεν είναι τόσο ηλίθιος, ώστε να–*

Σταμάτησε τον εαυτό της. *Βγάλτον απ'το νου σου!*

Προχώρησε επάνω στις επάλξεις, κατευθυνόμενη στη βόρειά τους μεριά και κοιτάζοντας τη Βόρεια Χερσόνησο και τις Άνω Αποβάθρες της Σέλριγκ. Και εκεί κάπου, στον κολπίσκο που σχηματιζόταν ανάμεσα στη Βόρεια Χερσόνησο και στην πύλη της πόλης, παρατήρησε φωτιές αναμμένες, σαν να γινόταν κάποια γιορτή. Τι γιόρταζαν; Η Ζιάθραλ δε μπορούσε να θυμηθεί κάτι που γιορταζόταν σήμερα...

Άκουσε βήματα πίσω της, και στράφηκε, με την καρδιά της να χτυποβροντά μέσα στο στήθος της. Ο Πάτναμ; Όχι· η φιγούρα που ανέβαινε τις πέτρινες σκάλες των επάλξεων ήταν γυναικεία: και, όταν έφτασε επάνω, η Ζιάθραλ διέκρινε την όψη της.

Η Μερνέρα.

Η εμφάνισή της δεν ανησυχούσε λιγότερο τη Ζιάθραλ απ'ό,τι θα την είχε ανησυχήσει η εμφάνιση του αδελφού της· ήταν, άλλωστε, σύζυγός του.

«Καλησπέρα, Ζιάθραλ.» Τα μακριά, πυρόξανθα μαλλιά της Μερνέρα ανέμιζαν πάνω απ'τους ώμους της. Ήταν ντυμένη με σκουρόχρωμο (η Ζιάθραλ δεν μπορούσε να ξεχωρίσει το ακριβές χρώμα μέ-

σα στη νύχτα), φαρδύ παντελόνι, ψηλές μπότες, και μεγάλο σάλι, το οποίο κάλυπτε την ενδυμασία της από τη μέση και πάνω.

«Καλησπέρα. Δε σε βρίσκει ο ύπνος;» *Ή με κατασκοπεύεις και είπες να με χαιρετήσεις κιόλας;*

«Όχι ακριβώς,» αποκρίθηκε η Μερνέρα, ακουμπώντας τα χέρια στην άκρη των επάλξεων και κοιτάζοντας την πόλη, βόρεια. «Μ'αρέσει να κάνω βόλτα τη νύχτα· κι απο δώ πέρα, έχει τρομερή θέα, δε νομίζεις;»

Αυτό ήταν αλήθεια. Η Ζιάθραλ ένευσε. «Ναι.»

«Σου έχει λείψει, υποθέτω, ε;»

«Περίπου.»

Η Μερνέρα την ατένισε. «Δεν είχαμε ποτέ καιρό να γνωριστούμε, Ζιάθραλ...»

Κι αυτό ήταν αλήθεια. Η Μερνέρα είχε παντρευτεί τον Πάτναμ την περίοδο που η Ζιάθραλ είχε φύγει από τη Σέλριγκ. «Σίγουρα, ο αδελφός μου θα σου έχει πει για μένα...»

«Είναι, όμως, διαφορετικό να γνωρίζεις κάποιον αυτοπροσώπως.»

Και γιατί σε έπιασε η επιθυμία να με γνωρίσεις αυτοπροσώπως; Αναρωτιέσαι αν αληθεύουν όσα έχεις ακούσει, ή θέλεις να πάρεις πληροφορίες από μένα; «Δεν είμαι και τόσο ενδιαφέρον πρόσωπο,» αποκρίθηκε η Ζιάθραλ, χαμογελώντας ευγενικά.

«Θα ήταν δύσκολη ημέρα για εσένα, η σημερινή,» είπε η Μερνέρα. «Με συγχωρείς, αν σε κουράζω.»

«Δε με κουράζεις, και δεν ήθελα να φανώ αγενής. Κι εγώ θα επιθυμούσα να γνωρίσω περισσότερο τη σύζυγο του αδελφού μου. Αλλά, δυστυχώς, οι επισκέψεις μου στη Σέλριγκ ήταν γρήγορες και αραιές από τότε που παντρεύτηκα στην Έριγκ.»

«Καταλαβαίνω.»

«Όμως,» πρόσθεσε η Ζιάθραλ, «για να γνωρίσεις *πραγματικά* κάποιον, πιστεύω ότι χρειάζεται να περάσεις κάποιο καιρό μαζί του.»

«Αναμφίβολα. Σκοπεύεις, λοιπόν, να μείνεις περισσότερο ετούτη τη φορά;»

«Φοβάμαι πως όχι· δεν μπορώ. Θα κατευθυνθώ νότια, για την κηδεία του Βασιληά Άργκελ και για τη στέψη της Πριγκίπισσας-Διαδόχου Λιόλα. Ο πατέρας θα έρθει επίσης, νομίζω.» *Εκτός αν είναι τόσο ανόητος, ώστε να αγνοήσει τελείως τα επακόλουθα που θα*

έχει γι'αυτόν η απόφαση να μην έρθει. «Και θα μπορούσες να έρθεις κι εσύ· στο ταξίδι, ίσως καταφέρουμε να γνωριστούμε καλύτερα.»

«Πιθανώς να έρθω,» αποκρίθηκε η Μερνέρα, και στράφηκε πάλι στα βόρεια. Η Ζιάθραλ παρατήρησε ότι το βλέμμα της είχε πάει στις φωτιές, στον κολπίσκο.

«Τι γιορτή έχουν;» ρώτησε.

«Δεν ξέρεις;»

«Όχι. Παλιά, δε θυμάμαι να γινόταν κάτι τέτοιο ετούτη τη μέρα.»

«Ξέρεις τι είναι το οικοδόμημα που βλέπουμε;» είπε η Μερνέρα.
«Ο Ναός του Σάλ'γκρεμ'ρωθ.»

«Επιτρέπεται να είναι σε τόσο φανερό σημείο;» απόρησε η Ζιάθραλ. Ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ ήταν ο Θεός του Ψεύδους, της Ακολασίας, της Σοδομίας, της Απιστίας, και άλλων χειρότερων πραγμάτων. Ήταν, όπως έλεγαν κάποιοι, το συνονθύλευμα όλων των πειρασμών και των μη-κοινωνικά αποδεκτών ορμών του ανθρώπου. Και η λατρεία του απαγορευόταν σε εμφανή μέρη· οι ναοί του, δε, βρίσκονταν, συνήθως, σε υπόγεια, ή ήταν καλά κρυμμένοι σε επαύλεις ευγενών.

«Ναι,» απάντησε απλά η Μερνέρα. «Εφόσον οι πιστοί δεν ενοχλούν κανέναν, ο πατέρας σου τους το επιτρέπει.»

«Γιατί;»

«Γιατί όχι; Κανείς δε φαίνεται νάχει πρόβλημα μ'αυτό. Ειδικά, η αδελφή σου επισκέπτεται τακτικά το Ναό. Για την ακρίβεια, εκεί είναι τώρα, στη γιορτή.»

«Η... η αδελφή μου! Η Ελμάρνια, εννοείς;»

«Έχεις κι άλλη αδελφή;» Η Ζιάθραλ νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει ένα ειρωνικό μειδίαμα στις άκριες των χειλιών της Μερνέρα.

«Μα... πώς;... Η Ελμάρνια;...»

Η σύζυγος του Πάτναμ στράφηκε να την αντικρίσει· και τώρα, η Ζιάθραλ ήταν βέβαιη για το μειδίαμά της. «Μην εκπλήσσεσαι τόσο. Κι εγώ τον αδελφό σου στο Ναό του Σάλ'γκρεμ'ρωθ τον γνώρισα.»

Τι! «Μα, τότε, δεν υπήρχε τέτοιος Ναός στη Σέλριγκ!» αντιγύρισε η Ζιάθραλ. «Είμαι σίγουρη.»

«Δεν υπήρχε σε τόσο φανερό σημείο όπως σήμερα,» εξήγησε η Μερνέρα, στρέφοντας πάλι το βλέμμα της στη γιορτή κι ακουμπώντας τους αγκώνες της στις πέτρες των επάλξεων. Έπειτα, πρόσθε-

σε: «Δεν είναι τόσο απαράδεκτα μέρη, όσο πιθανώς νάχεις ακούσει, Ζιάθραλ.»

Ναι, ίσως... Αλλά... η Ελμάρνια;... Η μικρή της αδελφή ήταν τόσο καλή κοπέλα. Τουλάχιστον, έτσι τη θυμόταν. Μπορεί να είχε αλλάξει, σε τέτοιο βαθμό; Η Ζιάθραλ τη συμπαθούσε γιατί πάντοτε ήταν τόσο *διαφορετική* από εκείνη: ουδέποτε έλεγε ψέματα, ουδέποτε μηχανορραφούσε, ουδέποτε ευχόταν το κακό κανενός, ουδέποτε κακολογούσε κάποιον πίσω απ'την πλάτη του. Ακόμα και στους υπηρέτες φερόταν με ευγένεια, παρά τις γκάφες που μπορεί να έκαναν και το ξύλο που μπορεί να τους χρειαζόταν. Μια φορά, μάλιστα, ένας υπηρέτης της είχε *αντιμιλήσει* κι αυτή δεν του είχε κάνει *τίποτα*!

«Και γιατί έχουν γιορτή, απόψε;» ρώτησε η Ζιάθραλ.

«Είναι μια απ'τις ιερές ημέρες του Σάλ'γκρεμ'ρωθ. Πληροφοριακά, ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ είναι από τους αρχαιότερους θεούς μας, το ήξερες;»

«Όχι,» παραδέχτηκε η Ζιάθραλ. *Αλλά δε με πολυνοιάζει κιόλας!*

Δεν κουβέντιασαν τίποτ'άλλο σημαντικό εκείνο το βράδυ, γιατί η Μερνέρα είπε, σε λίγο, ότι ο ύπνος την καλούσε, και εγκατέλειψε τις επάλξεις. Η Ζιάθραλ είχε την εντύπωση πως η σύζυγος του Πάτναμ επιδίωκε να αποκτήσει μια φιλικότερη σχέση μαζί της, ώστε να της αποσπάσει πληροφορίες. Ωστόσο, ίσως να έκανε και λάθος. Ίσως η Μερνέρα να *μην* ήταν σαν τον αδελφό της· ίσως να ήθελε, όντως, να τη γνωρίσει καλύτερα, να μάθει αν τα όσα της έλεγε εκείνος για τη Ζιάθραλ (τα οποία, αναμφίβολα, ήταν κάθε άλλο *παρά* «καλά λόγια») αλήθευαν ή όχι. *Όπως και νάχει, όμως, πρέπει να την προσέχω.*

Επέστρεψε στα διαμερίσματά της, και τώρα κατάφερε να κοιμηθεί, παρά τα όσα είχε μάθει για τη μικρή αδελφή της. Ωστόσο, σκόπευε να μιλήσει στην Ελμάρνια όσο πιο σύντομα μπορούσε. Δηλαδή, αύριο, αν την έβρισκε στο παλάτι.

Το πρωί, ρώτησε τους υπηρέτες, κι αυτοί της είπαν πως η Αρχόντισσα Ελμάρνια είχε επιστρέψει, αλλά βρισκόταν στα προσωπικά της διαμερίσματα και είχε ζητήσει κανείς να μην την ενοχλήσει, γιατί ήθελε να ξεκουραστεί. Η Ζιάθραλ αποφάσισε να μην την ανησυχήσει. Εξάλλου, δε θα μπορούσε να συζητήσει και πολλά μαζί της, αν εκείνη ήταν εξουθενωμένη.

Έτσι, περίμενε και, τελικά, η Ελμάρνια ήταν που την επισκέφτηκε, μόλις έμαθε για τον ερχομό της στο παλάτι της Σέλριγκ.

«Ζιάθραλ!» είπε, χαμογελώντας. «Πώς είσαι;» Την αγκάλιασε, σφιχτά, μες στη μέση του καθιστικού των διαμερισμάτων της. «Άκουσα άσχημα πράγματα για την Έριγκ. Χαίρομαι, όμως, που είσαι καλά. Είναι επίσης καλά κι ο Δάρβαν και τα παιδιά σου;» Κρατώντας την απ'τους ώμους, την κοίταξε στα μάτια.

«Ελμάρνια, ένα παιδί έχω, τη Φάλμα—»

«Α, ναι, σωστά!» Η Ελμάρνια γέλασε. «Το είχα ξεχάσει. Είναι καλά, λοιπόν;»

«Ναι, ευτυχώς, κανένας μας δεν έπαθε τίποτα ανεπανόρθωτο,» αποκρίθηκε η Ζιάθραλ.

«Α, ωραία! Χαίρομαι, Ζιάθραλ, χαίρομαι. Βάλε κάτι να πιούμε!» Αλλά η Ελμάρνια δεν περίμενε· πήγε η ίδια στην κάβα του δωματίου και την άνοιξε, γεμίζοντας δύο ποτήρια με το δυνατότερο κρασί και προσφέροντας το ένα στην αδελφή της.

Η Ζιάθραλ το πήρε και κάθισε στον καναπέ. «Πώς είσαι τελευταία, λοιπόν; Άκουσα πως είχες πάει να... γιορτάσεις χτες.»

«Ω, ναι,» είπε η Ελμάρνια, καθώς καθόταν δίπλα της, πίνοντας μια μεγάλη γουλιά κρασί. «Μμμ! Καλό. Δοκίμασέ το!»

Η Ζιάθραλ το δοκίμασε, βάζοντας στο στόμα της μια σχετικά μικρή γουλιά... η οποία έκαψε το λαιμό και τα σωθικά της. «Ναι, είναι καλό,» αποκρίθηκε, «αλλά δυνατό, ε;»

«Ό,τι πρέπει για να σε ζωντανέψει λίγο,» της χαμογέλασε η Ελμάρνια.

«Ναι...» μουρμούρισε η Ζιάθραλ. *Τι είν'αντά που λέει; Η Ελμάρνια ποτέ δεν έλεγε τέτοια...*

«Είσαι σε άσχημη διάθεση, ε; Τι συμβαίνει;» Η Ελμάρνια την άγγιξε, τρυφερά, στον ώμο και την κοίταξε με ανησυχία στα μάτια. Κάποια πράγματα, προφανώς, δεν είχαν αλλάξει. Η αδελφή της εξακολουθούσε να είναι καλό κοριτσάκι, αποφάσισε η Ζιάθραλ, απλά λιγάκι πιο... άτακτο.

«Εμ... δεν ξέρεις γιατί είμαι εδώ;»

Η Ελμάρνια έσεισε το κεφάλι.

Η Ζιάθραλ τής εξήγησε, και είδε τα μάτια της αδελφής της να γουρλώνουν από έκπληξη.

«Όχι!» αναφώνησε. «Κάποιο λάθος θάχει γίνει! Ο μπαμπάς δε θα συμμαχούσε με προδότες του Στέμματος!»

«Κι όμως, είναι αλήθεια,» τη διαβεβαίωσε η Ζιάθραλ. «Κι εμένα με παραξένεψε, πολύ. Αλλά εγώ, βέβαια, δεν είμαι εδώ, τον τελευταίο καιρό. Εσύ, όμως, Ελμάρνια, νόμιζα ότι θα είχες παρατηρήσει κάτι...»

«Δεν το είχα παρατηρήσει, καθόλου...» Το βλέμμα της κατέβηκε, και η Ελμάρνια ταρακούνησε το κρασί μέσα στο ποτήρι της· ύστερα, ήπιε μια συγκρατημένη γουλιά.

Μάλλον, δε δίνεις ιδιαίτερη σημασία στους άλλους, φαίνεται. Αναρωτιέμαι γιατί. Τόσο πολύ τους σιχάθηκαν;

«Προφανώς, ο πατέρας κι ο Πάτναμ ήθελαν να το κρατήσουν κρυφό,» είπε η Ζιάθραλ. «Δε φταις εσύ.»

«Ναι, σωστά, δε μου λένε και ποτέ τίποτα.» Η Ελμάρνια ακούμπησε την πλάτη της στον καναπέ και στράγγισε το ποτήρι της. «Αλλά, να κάνουν τέτοιο πράγμα!... Μα, θέλω να πω, δεν... δεν μπορεί να το χωρέσει ο νους μου, Ζιάθραλ! *Γιατί;*»

«Μάλλον, ο μπαμπάς πιστεύει ότι έχει κάτι να κερδίσει.»

«Θα μας βάλει όλους σε προβλήματα...!» ξεφύσησε η Ελμάρνια.

Να και μια ευχάριστη αλλαγή! σκέφτηκε η Ζιάθραλ. Παλιότερα, η αδελφή της ποτέ δεν αμφισβητούσε τις αποφάσεις του πατέρα τους. «Σ' αυτό, συμφωνώ. Εγώ του τα είπα, πάντως.»

«Θα του μιλήσω κι εγώ!» είπε, παρορμητικά, η Ελμάρνια.

Η Ζιάθραλ τής άγγιξε τον καρπό. «Όχι. Δε θα βελτιώσεις την κατάσταση. Ίσως, μάλιστα, να τη χειροτερέψεις.» *Και ίσως να κάνεις τον Πάτναμ να ξεσπάσει επάνω μου...* «Άσε τον πατέρα σε μένα. Ήδη έχω αρχίσει να τον μεταπειθώ.» *Το εύχομαι.*

«Δηλαδή, σκέφτεται ν' αφήσει τη συμμαχία κατά του Στέμματος;»

«Το πρώτο βήμα είναι να πάει να μιλήσει με τον Πρίγκιπα Ζάρναβ· μετά, τα άλλα θα έρθουν. Αλλά εσύ μην ανακατευτείς· εντάξει, Ελμάρνια; Θα το κάνεις αυτό, για μένα;»

Εκείνη ένευσε. «Κανένα πρόβλημα, Ζιάθραλ,» είπε. «Μπορείς να μ' εμπιστευτείς.»

Ναι, εσύ είσαι, όντως, από τα λίγα άτομα εδώ πέρα τα οποία μπορώ να εμπιστευτώ. «Πάντα σ' εμπιστευόμουν, Ελμάρνια· κι αυτό δε

θ'αλλάξει,» της χαμογέλασε η Ζιάθραλ. «Πες μου τώρα ποιον σκέφτεσαι να παντρευτείς;» ρώτησε, θέλοντας ν'αλλάξει θέμα.

«Ααα, δε μπορώ ν'αποφασίσω,» δήλωσε η αδελφή της, και σηκώθηκε από τον καναπέ, για να ξαναγεμίσει το ποτήρι της με το ίδιο δυνατό κρασί. «Πραγματικά,» πρόσθεσε, καθώς επέστρεφε πλάι στη Ζιάθραλ. «Έχω γνωρίσει πολλούς που είναι... εμ...» ήπια, «ενδιαφέροντες, αλλά δεν ξέρω, ακόμα...»

«Ο μπαμπάς τι λέει;»

«Τίποτα.»

Παράξενο αυτό για τον μπαμπά. Αλλά, μάλλον, άλλα θέματα τον απασχολούσαν, πρόσφατα...

Η Ζιάθραλ συνάντησε την αδελφή της κι άλλες φορές μέσα στο παλάτι, ύστερα από αυτή, την πρώτη τους συνάντηση, και κατέληξε πως, όντως, η Ελμάρνια δεν είχε αλλάξει τόσο πολύ. Βαθιά εντός της ήταν η ίδια· απλά, όπως είχε αρχικά παρατηρήσει η Ζιάθραλ, είχε γίνει πιο άτακτη: είχε διαμορφώσει μια εξωτερική πανοπλία, για να προστατέψει το τρυφερό εσωτερικό.

Με τη Μερνέρα είχε, επίσης, κι άλλες συναντήσεις, όταν ο Πάτναμ δεν ήταν μπροστά, φυσικά· και η Ζιάθραλ προσπαθούσε να καταλάβει τι ήθελε η σύζυγός του αδελφού της από εκείνη, ενώ, συγχρόνως, επιχειρούσε να της αποσπάσει στοιχεία σχετικά με την αντιβασιλική συμμαχία, τα οποία ούτε ο Πάτναμ ούτε ο Μόλραν τής αποκάλυπταν. Αλλά και η Μερνέρα δε φαινόταν πιο πρόθυμη: πάντοτε απέφυγε να μιλήσει για τέτοια ζητήματα, και μάλιστα με πολύ επιδέξιο τρόπο. Η Ζιάθραλ έπρεπε να παραδεχτεί πως ήταν το ίδιο καλή στα λόγια όσο και στο σπαθί. Τη σύγκριση τούτη μπορούσε να την κάνει επειδή, εκτός από τις συζητήσεις που είχε μαζί της, την είχε δει κιόλας, αρκετές φορές, να εκπαιδεύεται στην αυλή του παλατιού, αντιμετωπίζοντας ακόμα και τρεις αντιπάλους ταυτόχρονα (!). Της θύμιζε τη Φερνάλβιν, κάπου-κάπου, αν και η Έπαρχος-Κεντροφύλαξ της Έριγκ, μάλλον, ήταν καλύτερη από εκείνη· είχε, άλλωστε, περάσει από τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ και επιβίωσε, πράγμα το οποίο δεν πρέπει να είχε κάνει η Μερνέρα: ή, τουλάχιστον, δεν είχε πει τίποτα στη Ζιάθραλ γι'αυτό.

Μια μέρα, η Ζιάθραλ έτυχε να βρει τα παιδιά της Μερνέρα και του αδελφού της μόνα τους στην αρχοντική αίθουσα του παλατιού. Ο

μεγάλος, που ήταν πέντε χρονών, όπως η Φάλμα, ονομαζόταν Μόλραν, έχοντας πάρει το όνομα του παππού του· ο άλλος, ο μικρότερος, που ήταν δύο χρονών, λεγόταν Νίμαρ, και έμοιαζε πιο σκανδαλιάρης από τον αδελφό του. Επί του παρόντος, έπαιζαν γύρω από τον Πέτρινο Θρόνο, και η Ζιάθραλ τους πλησίασε. Ήθελε κι εκείνη να κάνει ένα αγοράκι· υπέθετε ότι θα συμπεριφερόταν διαφορετικά από ένα κοριτσάκι, και αναρωτιόταν πώς ακριβώς θα ήταν. Ίσως να έκανε ένα με τον Δάρβαν, όταν όλα τούτα τελείωναν...

«Γεια σας. Τι κάνετε;» τους είπε, σκύβοντας και ακουμπώντας τα χέρια στους μηρούς της.

«Φύγε!» Ο Νίμαρ τής έβγαλε τη γλώσσα.

«Βλάκα!» Ο Μόλραν τον χτύπησε στο κεφάλι. Ο Νίμαρ γύρισε και τον έσπρωξε, αλλά ο αδελφός του ήταν πιο μεγάλος και δυνατός, και δεν έπεσε· τον άρπαξε απ'τα μαλλιά και τον έριξε κάτω, μπροστά στον Πέτρινο Θρόνο. Ο Νίμαρ άρχισε να κλαίει και να φωνάζει.

«Ε, μην τσακώνεστε!» τους μάλωσε η Ζιάθραλ, πιάνοντας τον Μόλραν από τους ώμους κι απομακρύνοντάς τον απ'τον αδελφό του. «Μόλραν, είναι κακό να δέρνεις τον αδελφό σου. Τι θα σου έλεγε η μαμά σου, αν σε έβλεπε;»

Ο Μόλραν σήκωσε τους ώμους. «Τίποτα.»

Η Ζιάθραλ γονάτισε στο ένα γόνατο· ο Νίμαρ ακόμα έκλαιγε. «Δε σε πιστεύω,» είπε. «Δες ψέματα, μικρέ κατεργάρη!» Τσίμπησε τη μύτη του Μόλραν, παιχνιδιάρικα.

«Όχι, αλήθεια,» επέμεινε ο μεγάλος γιος του Πάτναμ. «Δε θα έλεγε τίποτα η μαμά.»

«Κι ο μπαμπάς σου;»

Ο Μόλραν κούνησε το κεφάλι. «Τίποτα.»

Γιατί αυτό δε με παραξενεύει και τόσο;... σκέφτηκε η Ζιάθραλ.

«Θα πάγω το σπασί του παππού και θα σε σκοτώσω!» φώναξε ο Νίμαρ στον αδελφό του, κλαίγοντας.

Η Ζιάθραλ δεν μπόρεσε παρά να γελάσει. Του είπε: «Δε θα μπορείς ούτε καν να το σηκώσεις.»

Ο Νίμαρ ορθώθηκε, σταματώντας να κλαίει και παίρνοντας ένα σοβαρό ύφος που, στην ηλικία του, ήταν κωμικό. «Ότα μεγαλώσω, θα μπογώ!»

«Αλλά, τότε, δε θα θέλεις να σκοτώσεις τον αδελφό σου, Νίμαρ,» είπε η Ζιάθραλ. «Γιατί να θέλεις, ε;»

«Γιατί θα είμαι πιο δυνατός!»

Πρέπει να φταίει το αίμα...

«Σιγά μην είσαι πιο δυνατός από μένα!» φώναξε ο Μόλραν. «Εγώ θα μεγαλώσω πιο γρήγορα και θα πάρω το σπασί του παππού και θα σε σκοτώσω εγώ πρώτος!»

Θεοί! Τι λένε αυτά τα παιδιά!

Ο Νίμαρ τού έβγαλε τη γλώσσα.

«Βρε σεις,» τους είπε η Ζιάθραλ, «δεν είναι καλό να θέλετε να σκοτώσετε ο ένας τον άλλο.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Νίμαρ.

«Γιατί υπάρχουν κακοί άνθρωποι που θα θέλουν να σας σκοτώσουν και τους δύο· κι εσείς, αφού είστε αδέρφια, πρέπει να είστε ενωμένοι, για να τους νικήσετε.»

Τα παιδιά του Πάτναμ έμειναν, για λίγο, αμίλητα· ύστερα, ο Νίμαρ είπε: «Κι εσύ κακιά είσαι!»

«Εγώ κακιά;» Η Ζιάθραλ πήρε μια θεατρικά ξαφνιασμένη έκφραση. «Γιατί;»

«Γιατί το λέει ο μπαμπάς!» αποκρίθηκε ο Νίμαρ, σαν αυτό να σήμαινε πολλά. «Είσαι κακιά μάγισσα και δε π'έπει να σου μιλάμε!»

«Σας λέει ο μπαμπάς σας τέτοια πράγματα για μένα;» Η Ζιάθραλ κοίταξε μια τον έναν και μια τον άλλο· και τώρα, η έκφρασή της δεν ήταν καθόλου θεατρική.

Ο Μόλραν κούνησε το κεφάλι καταφατικά. «Ναι.» Απομακρύνθηκε από κοντά της. «Λέει ότι είσαι κακιά μάγισσα.»

«Δεν είμαι κακιά μάγισσα,» τους είπε η Ζιάθραλ.

«Τι είν'αυτά που λες; Φυσικά και είσαι!»

Η Ζιάθραλ στράφηκε, γιατί η φωνή είχε έρθει από πίσω της και δεν ήταν καθόλου παιδική. Είδε τον Πάτναμ να ζυγώνει και να γονατίζει κοντά στους γιους του, πιάνοντάς τους και τους δύο απ'τη μέση.

«Είναι πολύ, πολύ κακιά μάγισσα. Σας έχω πει τι έκανε στον παλιό μας σκύλο, τον κακόμοιρο τον Ορειβάτη;»

«Όχι, μπαμπά,» αποκρίθηκε ο Νίμαρ, ενώ ο Μόλραν κουνούσε το κεφάλι αρνητικά.

«Τον δηλητηρίασε, γιατί γάβγιζε τα βράδια και την ενοχλούσε.»

Η Ζιάθραλ σηκώθηκε και έφυγε, μη θέλοντας να τσακωθεί με τον Πάτναμ μπροστά στους μικρούς. Ο συγκεκριμένος σκύλος είχε πεθάνει από γηρατειά! Αλλά ήταν συνηθισμένο «αστείο» του αδελφού της να λέει σε όλους ότι εκείνη τον είχε δηλητηριάσει, ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ να τον πάρει!

Πίσω της, άκουσε τον Πάτναμ να γελά.

Απεχθανόταν το γέλιο του. Αλλά, δυστυχώς, ετούτη δεν ήταν η μοναδική φορά που το άκουσε, κατά την περίοδο της διαμονής της στο παλάτι της Σέλριγκ. Παρότι προσπαθούσε να τον αποφεύγει, εκείνος πάντοτε παρουσιαζόταν εκεί όπου δεν τον περίμενε. Δίχως αμφιβολία, την παρακολουθούσε, θέλοντας ν'αποκαλύψει στοιχεία που θα την αποδείκνυαν κατάσκοπο των εχθρών.

Εκτός, όμως, από τον Πάτναμ, η Ζιάθραλ είχε την εντύπωση πως και κάποιος άλλος την κατασκόπευε. Πού και πού, έβλεπε μια σκιά στους διαδρόμους του παλατιού, στην αυλή, ή στις επάλξεις· μα, μόλις επιχειρούσε να τη ζυγώσει, αυτή εξαφανιζόταν, σαν να μην επρόκειτο για τίποτα περισσότερο από ένα παιχνιδίσμα του φωτός. Αν ήταν ο Πάτναμ, σίγουρα, δε θα έφευγε· ήταν αρκετά θρασύς ώστε να μη θέλει να κρύψει πως την παρακολουθούσε· επομένως, ετούτος πρέπει να ήταν κάποιος άλλος. Αλλά ποιος;

Το απόγευμα της πέμπτης ημέρας της διαμονής της στο παλάτι, ο Άρχοντας Μόλραν την κάλεσε στα προσωπικά του διαμερίσματα, και η Ζιάθραλ, φυσικά, πήγε δίχως καθυστέρηση.

«Καλησπέρα, πατέρα.»

«Έλα, Ζιάθραλ, κάθισε κοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, καθισμένος σ'έναν καναπέ και χτυπώντας ελαφρά το μαξιλάρι δίπλα του.

Η Ζιάθραλ υπάκουσε, αν και έπρεπε να παραδεχτεί πως αισθανόταν λιγάκι άβολα δίπλα του. Είχε να καθίσει έτσι μαζί του από... τότε που ήταν πολύ μικρή.

«Αποφάσισα,» δήλωσε ο Έπαρχος.

«Σχετικά με το θέμα του Πρίγκιπα;»

«Ναι. Θα κατεβώ στη Νουάλβορ.»

Η Ζιάθραλ αισθάνθηκε ένα βάρος να φεύγει από πάνω της. Τα είχε καταφέρει!

Ο Μόλραν συνέχισε: «Θα περιμένω, όμως, πρώτα την πρόσκληση για την κηδεία του Βασιλιά.»

«Εννοείς ότι θα κατεβείς όταν γίνεται η κηδεία;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δεν έχει νόημα να κατεβώ νωρίτερα. Κι επιπλέον, μέσα στις επόμενες ημέρες, θα πρέπει να μου έρθει η πρόσκληση... εκτός κι αν ο Πρίγκιπας Ζάρναβ αποφάσισε να μη με καλέσει.» Τα μάτια του στένεψαν, ατενίζοντάς την.

«Όχι, δεν το νομίζω, πατέρα· γιατί να μη σε καλέσει; Θέλω να πω: από τη στιγμή που θέλει να σου μιλήσει κιόλας, θα σε καλέσει. Χαιρομαι που αποφάσισες να συζητήσεις μαζί του,» είπε, αγγίζοντας τον ώμο του.

«Φοβάμαι πως δεν είχα και πολλές επιλογές επί του θέματος...»

«Τι σ'έκανε ν'αλλάξεις γνώμη, αλήθεια; Αρχικά, ήσουν πολύ διστακτικός...»

Πάλι, αυτή η καχυποψία στο βλέμμα του! όπως και τις άλλες φορές. *Ποτέ ξανά δε θα μ'εμπιστευτεί...* «Σκέφτηκα κάποια πράγματα με περισσότερη ηρεμία,» της αποκρίθηκε.

Μάλλον, ήρθες σε επικοινωνία με τους υπόλοιπους συνωμότες, σκέφτηκε η Ζιάθραλ. Αλλά δεν την πείραζε αυτό, φυσικά. Το σημαντικό ήταν που ο πατέρας της αποφάσισε να υπακούσει τον Πρίγκιπα, γιατί διαφορετικά θα είχε όλος τους ο Οίκος –και η ίδια!– κακά ξεμπερδέματα. Τώρα, όμως, η Ζιάθραλ σκόπευε να συναντήσει τη Ρικέλθη και τον Ζάρναβ και να γελάσει μέσα στη μούρη τους. Δεν ήταν με τους συνωμότες και το είχε αποδείξει· είχε πείσει τον πατέρα της να πάει στη Νουάλβορ και να μιλήσει με τον Πρίγκιπα.

Κεφάλαιο 5

Προσφορά στον Σνάρκαλ

Μετά από ένα χορταστικό γεύμα στη *Βροχερή Μέρα*, ο Κάφελ και η Ζιάλα ανέβηκαν στα νεοαπόκτητά τους άλογα και βγήκαν από τη νότια πύλη της Μπένριγκ, καθώς το απογευματινό φως έλουζε τον κόσμο. Ταξίδεψαν μέχρι που η νύχτα έπεσε για τα καλά και είχαν φτάσει στο παρακλάδι του δρόμου που ο Κάφελ σκόπευε ν'ακολουθήσουν: μια μικρότερη οδό η οποία ξέφευγε από την κεντρική δημοσιά και έστριβε νοτιοανατολικά, χωρίς νάναι στρωμένη με πλάκες. Ήταν, ουσιαστικά, ένας χωματόδρομος, αλλά ένας μεγάλος και σκαμμένος χωματόδρομος, ώστε να μπορούν να περάσουν άνετα οι έμποροι και τα κάρα τους, κατευθυνόμενοι προς το Ένρεβηλ.

Ο Κάφελ τράβηξε τα ηνία του αλόγου του μπροστά απ'την ξύλινη πινακίδα με τα δύο βέλη, που το ένα, το νότιο, έγραφε *ΠΡΟΣ ΡΙΛΒΟΡ* και το άλλο, το νοτιοανατολικό, *ΠΡΟΣ ΝΤΙΛΡΟΜ, ΕΝΡΕΒΗΛ*. Αφίπτευσε και πήγε το ζώο του σ'ένα δέντρο, για να το δέσει. Η περιοχή ήταν δασώδης σ'ετούτο το σημείο, και οι σκιές ανησυχούσαν τον Κάφελ· ο καθένας θα μπορούσε να κρύβεται μέσα τους, κι ετούτοι οι καιροί δεν ήταν κι οι πιο ήσυχοι.

Η Ζιάλα ακολούθησε το παράδειγμά του, δένοντας τ'άλογό της κοντά στο δικό του. Ύστερα, βάλθηκε ν'ανάψει φωτιά, κάτι που ήξερε να κάνει καλύτερα από τον Κάφελ, γιατί εκείνος, ως έμπορος, σπάνια άναβε τη φωτιά το βράδυ· κάποιος από τους βοηθούς του το αναλάμβανε αυτό. Ωστόσο, οι γνώσεις του δεν ήταν τόσο περιορισμένες ώστε να μη μπορεί ν'ανάψει σπίθα, και τώρα είχε μια ιδιαίτερη δουλειά στο μυαλό του, την οποία όφειλε να μην ξεχάσει...

Συγκέντρωσε μερικά κλαδάκια και πήγε στο πλάι του δρόμου, βάζοντας ένα κορονίδιο ανάμεσά τους και ανάβοντάς τα.

«Τι κάνεις εκεί;» τον ρώτησε η Ζιάλα, πλησιάζοντάς τον.

Ο Κάφελ ορθώθηκε, καθώς τα ξυλαράκια είχαν πάρει φωτιά. Το αργυρό νόμισμα μαύριζε από τις φλόγες, και ο καπνός υψωνόταν στον ουρανό, σαν ένα μακρύ φίδι.

«Δεν έχεις ξαναδεί να το κάνουν αυτό οι έμποροι ή οι ταξιδευτές;»

«Όχι,» παραδέχτηκε η Ζιάλα.

«Είναι προσφορά στον Σνάρκαλ,» εξήγησε ο Κάφελ. «Λένε πως βλέπει τον καπνό και έρχεται ν'αρπάξει το νόμισμα. Έτσι, μένει ευχαριστημένος με τους πιστούς του και τους προφυλάσσει στο ταξίδι τους.

»Νόμιζα πως εσύ, που ήσουν και σε ναό, θα τα ήξερες αυτά...»

«Ήμουν σε ναό της Βιρκάνθα,» αποκρίθηκε η Ζιάλα. «Κι εκεί δε μαθαίνουμε πώς να λατρεύουμε τον Σνάρκαλ. Για την ακρίβεια, η Ιέρεια Ριλάνα δε φαινόταν ποτέ να τον θεωρεί και κανέναν σπουδαίο θεό...» Ανασήκωσε τους ώμους.

«Έτσι λένε οι περισσότεροι ιερείς. Αλλά οι έμποροι και οι ταξιδευτές τον σέβονται, τον Σνάρκαλ τον Πολυμήχανο.»

Η Ζιάλα δε μίλησε. Ύστερα από λίγο, είπε: «Τι περιμένουμε τώρα;»

«Να καούν όλα τα ξύλα.»

«Και μετά;»

«Θα θάψω το νόμισμα κάτω απ'τις στάχτες. Στον Σνάρκαλ πάντα αρέσει να ψάχνει λιγάκι, προτού βρει εκείνο που αναζητά.»

Έτσι, περίμεναν· και, όταν τα ξυλαράκια κήκαν, ο Κάφελ γονάτισε και έθαψε το μαυρισμένο αργυρό κέρμα μέσα στο χώμα και κάτω από τις στάχτες. Ένωθε άβολα που το έκανε αυτό με το αριστερό του χέρι, αλλά: *Η ιδέα μου είναι μόνο*, είπε στον εαυτό του. *Η ιδέα μου... Και, ακόμα και να μην είναι η ιδέα μου, είμαι βέβαιος πως ο Σνάρκαλ με καταλαβαίνει.* Γιατί, σύμφωνα με τους θρύλους, ο εν λόγω θεός είχε χάσει το αριστερό του μάτι.

Όταν ο Κάφελ τελείωσε με την προσφορά του στον Πολυμήχανο, εκείνος και η Ζιάλα κάθισαν κοντά στη φωτιά τους, ακούγοντας τον άνεμο να σφυρίζει ανάμεσα στα δέντρα.

«Ακόμα δεν αισθάνομαι και πολύ καλά που αποφάσισες νάρθεις μαζί μου,» είπε ο Κάφελ.

«Το ξανασυζητήσαμε αυτό...»

«Ζιάλα... η οικογένειά σου τι θα έλεγε για μένα, και για σένα, αν ήξερε ότι-;»

«Σς,» τον διέκοψε η Ζιάλα, βάζοντας τα δάχτυλά της μπροστά στα χείλη του και κοιτάζοντάς τον, για λίγο, στα μάτια. «Δεν έχω οικογένε-

νεια...» Το βλέμμα της απομακρύνθηκε από το πρόσωπό του και πήγε στις χορεύουσες φλόγες της φωτιάς.

«Λυπάμαι,» είπε ο Κάφελ, νιώθοντας αμήχανα· «δεν ήθελα να σου θυμίσω...»

«Δε μου θύμισες τίποτα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δε θυμάμαι τίποτα, ούτως ή άλλως. Ποτέ δεν τους γνώρισα. Μ'αφήσανε κοντά στο Ναό, και η Ιέρεια Ριλάνα με βρήκε και με κράτησε.» Έγειρε επάνω στον αριστερό του ώμο.

«Φαίνεσαι κουρασμένη,» είπε ο Κάφελ. «Θα φυλάξω εγώ την πρώτη σκοπιά, ε;»

«Εντάξει.»

«Κοιμήσου.» Ο Κάφελ έτριψε την πλάτη της.

Η κοπέλα πήρε το κεφάλι της απ'τον ώμο του και ξάπλωσε παραδίπλα.

Εκείνος τράβηξε το σπαθί του και έμπηξε την αιχμή ανάμεσα στις πλάκες της δημοσίας, ακουμπώντας το καλό του χέρι στο μανίκι. Είχε δει πολλούς από τους φρουρούς των караβανιών να το κάνουν αυτό, έτσι υπέθεσε πως τούτος πρέπει να ήταν ο σωστός τρόπος για να φυλά σκοπιά κανείς. Ίσως οι πιθανοί ληστές να έβλεπαν τη γυαλάδα της λεπίδας του όπλου σου στο φως της φωτιάς και ν'απομακρύνονταν.

Ωστόσο, δε νομίζω ότι θα φοβηθούν και πολύ, όταν παρατηρήσουν πως είμαι μονόχειρας, σκέφτηκε ο Κάφελ, κι αναστέναξε. Έκρυψε το κομμένο δεξί του χέρι μέσα στην κάπα του. Εκεί δεν το έβλεπε κανένας, ούτε οι πιθανοί ληστές... ούτε ο ίδιος. Και το αισθανόταν ολόκληρο, γερό. Νόμιζε ότι το είχε... όπως στο όνειρό του. Γαντοφορεμένο, μα υπαρκτό.

Θα έκανε, άραγε, ο Άνκαραζ το όνειρό του πραγματικότητα; Ή έπαιζε μαζί του;

Αλλά γιατί να παίζει μαζί μου; Τι μπορεί να θέλει από μένα; Δεν είμαι πολεμιστής, ουδέποτε ήμουν... εκτός ίσως από τότε, στην Έριγκ, όπου αναγκάστηκα να πολεμήσω.

Τα λόγια της Ιέρειας Ριλάνα αντήχησαν μες στο νου του, όπως αντηχούσαν συχνά τις τελευταίες ημέρες: «*Ορισμένες φορές, οι θεοί μάς μιλούν, Κάφελ, για διάφορους λόγους: δικούς τους λόγους. Ό-*

μως, όταν σου μιλάνε, οφείλεις να τους ακούς προσεκτικά, γιατί ποτέ δεν επιλέγουν τυχαία.»

Θα έπρεπε, λοιπόν, να περιμένει, για να μάθει. Ο Άνκαραζ, αν τον είχε επιλέξει, δεν τον είχε επιλέξει τυχαία. Και είχε δει στο όνειρό του πως το δεξί του χέρι *υπήρχε*.

Τέλος πάντων. Δεν είχε νόημα να το σκέφτεται τώρα. Είχε αποφασίσει ν'ακολουθήσει τούτο το δρόμο και θα τον ακολουθούσε, ως το τέλος. Μακάρι μόνο να μην είχε έρθει η Ζιάλα μαζί του· δεν ήταν ανάγκη να τη βάζει κι εκείνη σε κίνδυνο για μια προσωπική του υπόθεση. Ωστόσο, έπρεπε να παραδεχτεί πως ένιωθε καλά που την είχε κοντά του.

Ύστερα από κάποιες ώρες, την ξύπνησε, για να φυλάξει σκοπιά.

Εκείνη δεν άργησε να σηκωθεί. «Είδες τίποτα ανησυχητικό;» τον ρώτησε.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Κάφελ, θηκαρώνοντας το σπαθί του. «Αλλά, αν εσύ δεις κάτι, να με ξυπνήσεις αμέσως.»

Η κοπέλα ένευσε, και εκείνος τυλίχτηκε στην κάπα του κι έπεσε για ύπνο, κλείνοντας τα μάτια.

Η Ζιάλα περίμενε λίγο, μέχρι που ήταν βέβαιη ότι ο Κάφελ κοιμόταν –μπορούσε ν'ακούσει την αναπνοή του, ρυθμική και ήρεμη–, και μετά, πήρε το τόξο της από κάτω και το τέντωσε, δοκιμάζοντας τη χορδή. Θα μπορούσε, άραγε, να μάθει να το *χρησιμοποιεί* αυτό το πράγμα;

Έριξε μερικά ξύλα στη φωτιά, για να την κρατήσει ζωντανή. Πέρασε τη φαρέτρα της στον ώμο, σηκώθηκε, και απομακρύνθηκε μερικά μέτρα από τις φλόγες. Τράβηξε ένα βέλος, το έβαλε στο τόξο της, και τέντωσε τη χορδή, σημαδεύοντας τον φεγγαροφώτιστο κορμό ενός δέντρου. Έριξε. Κι αμέσως, δάγκωσε το κάτω της χείλος, μουγκρίζοντας. Το στέλεχος είχε γδάρει τον δείκτη του αριστερού της χεριού, με το οποίο η Ζιάλα κρατούσε το τόξο. Έγλειψε το χτυπημένο της δάχτυλο και γεύτηκε αίμα.

Να πάρει! σκέφτηκε. Γιατί δεν τους τα μάθαινε η Ιέρεια Ριλάνα αυτά στο Ναό;

Η Ζιάλα πήγε προς την κατεύθυνση όπου είχε εκτοξευτεί το βέλος –το οποίο, φυσικά, δεν είχε πετύχει τον κορμό του δέντρου. Ήταν *άχρηστη* μ'ετούτο τ'όπλο· έπρεπε να βελτιωθεί πολύ. Έψαξε για το

χαμένο βλήμα, μέχρι που το βρήκε ανάμεσα στο χορτάρι και το πέ-
ρασε πάλι στη φαρέτρα της.

Επέστρεψε κοντά στη φωτιά και στον κοιμισμένο Κάφελ και συνέ-
χισε την εκπαίδευσή της. Αρχικά, προσπάθησε τουλάχιστον να μην
χτυπά τα δάχτυλά της όποτε έριχνε.

Όταν ήρθε η αυγή, έφαχνε για άλλο ένα χαμένο βέλος, και δεν φαι-
νόταν να μπορούσε να το βρει μέσα στο χορτάρι. Ήταν έτοιμη να
πάει λίγο παραπέρα, μα σταμάτησε, γιατί ένας ήχος έφτασε
στ'αφτιά της. Κάποιος *πλησίαζε*, από τα βόρεια.

Σκαρφάλωσε σ'ένα δέντρο και κοίταξε. Ένας έμπορος –ή, τουλάχι-
στον, *έμοιαζε* για έμπορος– με σκεπαστή άμαξα και δύο έφιππους
φρουρούς εκατέρωθέν της.

Η Ζιάλα κατέβηκε απ'το δέντρο, μ'ένα πήδημα, και ζύγωσε τον
Κάφελ. «Εύπνα! Είναι πρωί, και κάποιος έρχεται.»

Εκείνος σηκώθηκε. «Ποιος έρχεται;»

«Ένας έμπορος, από τα βόρεια. Έχει άμαξα και δυο μισθοφόρους.»

«Εντάξει,» είπε ο Κάφελ. «δε μας αφορά εμάς.» Ύστερα, το βλέμ-
μα του έπεσε στη φωτιά –ή, μάλλον, στα κάρβουνα που είχαν απο-
μείνει. «Γιατί την άφησες να σβήσει; Νιώθω νάχω ξεπαγιάσει.»

Η Ζιάλα τώρα πρόσεξε, για πρώτη φορά, ότι η φωτιά είχε σβήσει.
«Ουπς... Συγγνώμη· ξέχασα να την ταΐσω.»

«Πώς 'ξέχασες';»

«Εμ... Εκπαιδευόμουν.» Ύψωσε το τόξο της.

Ο Κάφελ μειδίασε, κουνώντας το κεφάλι, και πήγε στο άλογό του,
για να το λύσει. «Και τι έμαθες;»

«Ότι πρέπει να προσέχω τα δάχτυλά μου,» αποκρίθηκε η Ζιάλα,
«και ότι, όταν εκτοξεύσεις ένα βέλος, είναι δύσκολο να το ξανα-
βρείς.»

Ο Κάφελ γέλασε. «Υποθέτω ότι αυτά είναι δύο πολύ σημαντικά
πράγματα στην τοξοβολία.» Καβάλησε το άλογό του.

Η Ζιάλα έλυσε και καβάλησε το δικό της. «Ναι, μάλλον. Όμως, από
είκοσι βέλη που είχα, τώρα έχω δεκαεφτά.»

«Μικρό το κακό.»

Ο Κάφελ σπιρουνίσε το άλογό του, και ξεκίνησαν να ταξιδεύουν
επάνω στον δρόμο που οδηγούσε νοτιοανατολικά. Σύντομα, άφησαν
πίσω τους τα δασώδη μέρη και μπήκαν σε πεδινές, καλλιεργήσιμες

περιοχές, συναντώντας χωριά και οικισμούς. Η ημέρα ήταν καθαρή και ο ήλιος έλαμπε πάνω απ'τα κεφάλια τους. Ο αέρας ήταν ψυχρός, μα όχι παγερός. Το μεσημέρι, έφτασαν σε μια ήσυχη κώμη με ένα πανδοχείο στην κεντρική της πλατεία, την οποία στόλιζε το ξύλινο άγαλμα ενός γέροντα. Η πινακίδα του πανδοχείου έγραφε *Η ΕΥΛΟΓΙΑ*. Δύο σκυλιά γάβγιζαν, τρέχοντας απο δώ κι απο κεί, καθώς ο Κάφελ και η Ζιάλα διέσχιζαν την πλατεία, για ν'αφιππεύσουν μπροστά από την πόρτα του πανδοχείου και να δέσουν τ'άλογά τους σε κάτι δέστρες που προεξείχαν από τον τοίχο και ήταν φτιαγμένες, προφανώς, γι'αυτό το σκοπό.

Στο εσωτερικό, μια συμπαθητική κυρία τούς καλωσόρισε και τους πρόσφερε φαγητό: χορτόσουπα, κοτόπουλο, και μπίρα. Εκτός από αυτούς, δεν υπήρχε κανένας άλλος πελάτης στην τραπεζαρία.

«Καλό;» τους ρώτησε, επανειλημμένως, η πανδοχέας. Και: «Πολύ καλό, ευχαριστούμε,» της αποκρινόταν, κάθε φορά, ο Κάφελ.

«Άμα μας ξαναρωτήσει,» είπε η Ζιάλα, «θα της φέρω τη μπίρα στο κεφάλι,» το οποίο έκανε τον Κάφελ να χαμογελάσει και να πει μια μεγάλη γουλιά απ'την κούπα του.

Σε λίγο, ένας άντρας μπήκε στο πανδοχείο. Ήταν ντυμένος με κάπα, πέτσινο θώρακα, δερμάτινο παντελόνι, ψηλές μπότες, και μαύρα, δερμάτινα γάντια. Στο πλευρό του κρεμόταν ένα μακρύ ξίφος. Το άλογό του το είχε αφήσει απέξω, στις δέστρες· η Ζιάλα κι ο Κάφελ τον είχαν δει από το παράθυρο της τραπεζαρίας.

Ο ξένος έβγαλε τα γάντια του και τάριξε πάνω σ'ένα τραπέζι. Τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε. Η πανδοχέας, πάραυτα, του πρόσφερε φαγητό και μπίρα και, ύστερ'από λίγο, φυσικά, τον ρώτησε πώς του φαινόταν το γεύμα. Εκείνος αποκρίθηκε ότι ήταν καλό.

Κατόπιν, ο άντρας στράφηκε στον Κάφελ και τη Ζιάλα. Είχε μακριά, μαύρα μαλλιά, δεμένα αλογοουρά πίσω απ'το κεφάλι του· το πρόσωπό του ήταν αμβλυγώνιο και τα μάτια του στενά και σκοτεινά. Η φωνή του, όταν μίλησε, ήταν σταθερή, ήρεμη, και με καλή προφορά· δεν ακουγόταν –ούτε έμοιαζε– για χωριάτης.

«Μισθοφόροι;» ρώτησε.

«Όχι, κύριε,» του απάντησε ο Κάφελ, «δεν είμαστε μισθοφόροι. Ούτε καν πανοπλίες κι ασπίδες δεν έχουμε.» *Ούτε καν δεξί χέρι...*

«Και λοιπόν; Ίσως να είχατε πέσει σε χαλεπούς καιρούς,» χαμογέλασε ο άντρας, και συνέχισε το φαγητό του.

«Παράξενος μού φαίνεται,» ψιθύρισε η Ζιάλα στον Κάφελ.

«Ό,τι και νάναι, δε μας ενδιαφέρει εμάς.»

Η Ζιάλα στράφηκε στον ξένο. «Εσύ μισθοφόρος είσαι;»

Ο Κάφελ αναποδογύρισε τα μάτια. *Μ'αρέσει που της είπα κιόλας πως δεν μας ενδιαφέρει εμάς...*

«Τώρα, όχι,» αποκρίθηκε ο άντρας, πίνοντας μπίρα. «Πώς σε λένε, κοπελιά;»

«Ζιάλα.»

Ο Κάφελ την κλότσησε, διακριτικά, κάτω απ'το τραπέζι. Δεν υπήρχε λόγος να πιάσουν κουβέντα μ'αυτό τον άγνωστο!

Η Ζιάλα στράφηκε να κοιτάξει τον Κάφελ. «Ποιο είναι το πρόβλημα;» τον ρώτησε, σιγανά.

«Δεν τον ξέρουμε· δε χρειάζεται να του μιλάμε. Ίσως νάναι ληστής. Δε νομίζεις ότι έχει την εμφάνιση ληστή;»

Η Ζιάλα ατένισε τον ξένο, καθώς εκείνος έτρωγε το κοτόπουλό του. *Ναι, σκέφτηκε, θα μπορούσε να είναι ληστής...* Δεν ήταν οπλισμένος βαριά, για νάναι μισθοφόρος, αλλά ήταν οπλισμένος (εκτός από το ξίφος στο πλευρό του, η Ζιάλα νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει και το μανίκι ενός ξιφιδίου να ξεπροβάλλει απ'την άκρη της μπότας του), και δεν έφερε κανένα έμβλημα ή οικόσημο, το οποίο να τον αναγνωρίζει ως πολεμιστή κάποιου άρχοντα ή οικογένειας ευγενών.

Καλά έλεγε ο Κάφελ· καλύτερα να μην του μιλούσαν...

Το γεύμα τους πέρασε σιωπηλά· και, όταν άπαντες έπαψαν να τρώνε και ο ξένος είχε ανάψει μια πίπα, καπνίζοντας γαλήνια, η πανδοχέας πλησίασε, για να τους ρωτήσει αν ήθελαν να κλείσουν δωμάτια.

«Για το μεσημέρι μόνο,» της είπε ο Κάφελ. «Ένα διπλό.» Την πλήρωσε και εκείνη του έδωσε ένα κλειδί με τον αριθμό 3 λαξεμένο επάνω.

Ο ξένος έμεινε σιωπηλός.

«Δε θέλετε κι εσείς δωμάτιο;» τον ρώτησε η πανδοχέας.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος· και, αφήνοντας ένα κορονίδιο πάνω στο τραπέζι του, σηκώθηκε. «Καλό το φαγητό,» είπε, δαγκώνοντας

την πίπα του, και βγήκε απ'το πανδοχείο. Σε λίγο, ακούστηκε ο ήχος των οπλών του αλόγου του, ν'απομακρύνεται.

«Τον ξέρετε αυτό τον άντρα;» ρώτησε η Ζιάλα την πανδοχέα.

Εκείνη σουφρώσε τα φρύδια της. «Τι εννοείς, κοπέλα μ';»

«Έχει ξαναπεράσει απο δώ;»

«Όχι, δεν τον θυμάμαι. Κι αν είχε ξανάρθει, θα τον θυμόμουν. Πρέπει νάναι κάνας ευγενής, μάλλον, σαν κι εσάς.»

Μα τι λέει; σκέφτηκε η Ζιάλα. Εμείς δεν είμαστε ευγενείς!

«Ας πηγαίνουμε πάνω, σιγά-σιγά,» είπε ο Κάφελ, ακουμπώντας το καλό του χέρι στους ώμους της.

Καθώς ανέβαιναν τη μικρή, πέτρινη σκάλα, η Ζιάλα ρώτησε: «Πώς μας πέρασε για ευγενείς;»

«Ίσα-ίσα σε πρόλαβα, ε;» μειδίασε ο Κάφελ.

«Ίσα-ίσα με πρόλαβες από τι;»

«Απ'το να τη ρωτήσεις αυτό που με ρωτάς τώρα κι εμένα.»

«Πώς μας πέρασε για ευγενείς;»

«Ναι.»

«Πώς μας πέρασε για τέτοιους, λοιπόν;»

«Εσύ πώς λες, Ζιάλα;» Έφτασαν επάνω και ο Κάφελ βάδισε προς την πόρτα με τον αριθμό 3. «Έχουμε άλογα, έχουμε όπλα, και δηλώσαμε ότι δεν είμαστε μισθοφόροι. Άρα, κατά πάσα πιθανότητα, είμαστε ευγενείς.» Ξεκλείδωσε την πόρτα και μπήκαν σ'ένα μικρό δωμάτιο με δύο κρεβάτια, τα οποία χωρούσαν ίσα-ίσα, κι από πίσω τους βρισκόταν ένα κλειστό παράθυρο. Ο Κάφελ το άνοιξε, για ν'αερίστει ο χώρος.

«Μήπως, λοιπόν, κι ο άλλος ήταν, τελικά, ευγενής;» υπέθεσε η Ζιάλα.

«Θα μπορούσε,» παραδέχτηκε ο Κάφελ. «Αλλά θα μπορούσε να ήταν και ληστής, επίσης. Τέλος πάντων, δεν έχει σημασία· τώρα έφυγε.» Έλυσε την κάπα και τη ζώνη του, έβγαλε τις μπότες, και ξάπλωσε στο ένα κρεβάτι, ανάσκελα.

Η Ζιάλα τον μιμήθηκε και ξάπλωσε κι εκείνη, αλλά μπρούμυτα, στηριζόμενη στους αγκώνες της. Τα μάτια της τον κοίταζαν.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Κάφελ.

Η Ζιάλα κοίταξε αλλού. «Απλά, αναρωτιόμουν άμα... άμα θα χρειαστεί να φυλάμε σκοπιές.»

Να σε πάρει, κοπελιά, σκέφτηκε ο Κάφελ· δεν αναρωτιόσουν αυτό. «Νομίζεις ότι είναι απαραίτητο; Εμένα μου φαίνεται αρκετά ασφαλές το μέρος...»

«Ε, ναι, μάλλον είναι... Ίσως να μ'έχει ανησυχήσει όλη αυτή η ιστορία με τον τύπο κάτω που μπορεί νάταν ληστής...»

«Δεν κλείνεις το παράθυρο, μην έρθει κανένα βέλος;» Κι αν δεν έρθει βέλος, σίγουρα θα ξεπαγιάσουμε.

Η Ζιάλα γέλασε. Σηκώθηκε στα γόνατα και τεντώθηκε, για να το κλείσει. Ύστερα, ξάπλωσε πάλι, αλλά πιο κοντά του από πριν.

«Κάφελ;»

«Τι;»

Η Ζιάλα ακούμπησε το πρόσωπό της στον ώμο του και πέρασε το ένα της χέρι γύρω απ'τη μέση του, χωρίς ν'αποκριθεί.

Αυτό δεν είναι σωστό, σκέφτηκε ο Κάφελ. Τι θα έλεγε η Ορίανάλ, αν ήξερε ότι εκείνος βρισκόταν τώρα ξαπλωμένος μαζί με μια άλλη γυναίκα; Θα τον σκότωνε, κατά πάσα πιθανότητα.

Όμως δεν είναι εδώ, ανόητε! είπε ο Κάφελ στον εαυτό του. Αλλά η Ζιάλα είναι. Και ήρθε μαζί σου σ'αυτό το παρανοϊκό ταξίδι προς τη Νίζβερ. Δεν ήταν, με κανέναν τρόπο, υποχρεωμένη, όμως ήρθε... Η κοπέλα τον αγαπούσε· δεν υπήρχε αμφιβολία για τούτο. Ίσως, μάλιστα, να τον αγαπούσε πιο πολύ από την Ορίανάλ· ίσως να τον αγαπούσε πραγματικά... Και μπορεί να πέθαινε, ερχόμενη μαζί του.

Ο Κάφελ ένιωθε ένοχος καθώς το έκανε, μα φίλησε απαλά τα μαύρα της μαλλιά και το μέτωπό της. Και η Ζιάλα ανταποκρίθηκε αμέσως, φιλώντας το πλάι του λαιμού του, και το μάγουλό του, και το λοβό του αφτιού του. Ύστερα, τα χείλη τους συναντήθηκαν και το μικρό δωμάτιο πήρε φωτιά.

Ο Κάφελ ξέχασε τα πάντα περί ενοχής.

Αργότερα, έφυγαν από το πανδοχείο και την κώμη, ακολουθώντας τον χωματόδρομο που διέσχιζε το Νόρβηλ νοτιοανατολικά. Τα χωράφια γύρω τους άρχισαν να αντικαθίστανται από δασώδεις περιοχές, και το βράδυ σταμάτησαν ανάμεσα σε μερικούς δεντρόφυτους λοφίσκους.

«Έχεις την αίσθηση ότι κάποιος μας παρακολουθεί;» ρώτησε η Ζιάλα τον Κάφελ.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος, αφιππεύοντας.

Εγώ, πάντως, την έχω. Η Ζιάλα κοίταξε τριγύρω, μα δεν εντόπισε κανέναν, με το βλέμμα της. «Ίσως θάπρεπε να ελέγξουμε...» Κατέβηκε κι εκείνη απ'το άλογό της και έβγαλε το τόξο της απ'την πλάτη, περνώντας ένα βέλος στη χορδή. Δεν ήλπιζε ότι θα μπορούσε να πετύχει κάποιον μ'αυτό, όμως ήλπιζε ότι ίσως να τον τρώμαζε αρκετά για να φύγει, αν είχε κακό στο νου του.

«Είδες κάτι;» τη ρώτησε ο Κάφελ, ανήσυχος. Ξεθηκάρωσε το σπαθί του, με το αριστερό χέρι, σκεπτόμενος κι εκείνος πώς περισσότερο για εκφοβισμό είχε το όπλο, παρά για αποτελεσματική χρήση.

Η Ζιάλα κούνησε το κεφάλι. «Όχι...»

«Τότε, γιατί...;»

«Δεν ξέρω. Σου είπα: έχω αυτή την αίσθηση, ότι μας παρακολουθούν... Και ήταν κι εκείνος ο παράξενος τύπος στο πανδοχείο...»

Ο Κάφελ κούνησε το κεφάλι και θηκάρωσε το σπαθί του. «Εμένα η περιοχή μου φαίνεται τελείως έρημη. Κοιμήσου καλύτερα· θα φυλάξω εγώ την πρώτη βάρδια.»

«Όχι, εσύ κοιμήσου.»

Ο Κάφελ ανασήκωσε τους ώμους. «Όπως επιθυμείς.» Έδεσε τα άλογά τους σ'ένα δέντρο, άναψε φωτιά –ενώ η Ζιάλα στεκόταν ακόμα όρθια, με το τόξο της στα χέρια–, και ξάπλωσε δίπλα, τυλιγμένος στην κάπα του.

Σε λίγο, είδε την κοπέλα να κάθεται σε μια πέτρα, λουσμένη στην αστροφεγγιά. Ήταν όμορφη. Και ο Κάφελ ένιωθε πάλι ένοχος γ'αυτό που είχε κάνει μαζί της, στο πανδοχείο. Ένοχος επειδή σκεφτόταν τι θα έλεγε, και πώς θα αισθανόταν, η Ορίαναλ, όχι για κανέναν άλλο λόγο. Γιατί νόμιζε ότι αγαπούσε τη Ζιάλα.

Δεν κατάλαβε ποτέ ακριβώς τον πήρε ο ύπνος, όμως σύντομα βρέθηκε σε μια έρημη χώρα, γεμάτη ερείπια και απόμακρες κραυγές που χάνονταν μες στον άνεμο, στοιχειώνοντας το περιβάλλον. Εκείνος βάδιζε αργά, σαν καταπονημένος, και στο δεξί του χέρι –στο γαντοφορεμένο δεξί του χέρι– έσφιγγε το μανίκι ενός ξίφους. Μέσα από ένα από τα ερείπια φωτιές φαίνονταν, και φωνές ακούγονταν...

Η Ζιάλα τον ξύπνησε μέσα στη μαύρη νύχτα. Σύννεφα είχαν καλύψει τον ουρανό· τ'αστέρια και το φεγγάρι είχαν χαθεί.

«Δεν είδες τίποτα ύποπτο;» της είπε εκείνος.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ζιάλα. Τον φίλησε και ξάπλωσε δίπλα στη φωτιά.

Ο Κάφελ σηκώθηκε και περίμενε την αυγή.

Την επόμενη ημέρα, συνέχισαν να διασχίζουν δασώδεις λόφους, ανάμεσα στους οποίους κοιλάδες σχηματίζονταν, και εκεί υπήρχαν χωριά, που καπνός υψωνόταν από τις καμινάδες των σπιτιών τους. Ο Κάφελ και η Ζιάλα τα έβλεπαν πανοραμικά, όταν ο χωματόδρομος τούς οδηγούσε στις κορυφές λόφων, αλλά δεν ακολούθησαν καμία πάροδο που πήγαινε προς αυτά. Ταξίδευαν μόνο επί της κεντρικής οδού, κατευθυνόμενοι ανατολικά, με τον ήλιο μπροστά τους το πρωί και πίσω τους το απόγευμα. Πού και πού, άκουγαν τα κρωξιμάτα πουλιών, τα οποία φτερούγιζαν από το ένα δέντρο στο άλλο ή διέγραφαν κύκλους πάνω από τους λόφους.

Καθώς βράδιαζε, είδαν τις φωτιές στα φυλάκια των συνόρων να ξεχωρίζουν ανάμεσα από τη βλάστηση. Ο Κάφελ και η Ζιάλα πλησίασαν, και πέρασαν κάτω από μια μεγάλη, πέτρινη αφίδα και ανάμεσα από δύο πυργίσκους που τη στήριζαν. Τα μάτια των φρουρών τούς παρατηρούσαν, μα κανείς δεν τους σταμάτησε. Εξάλλου, δεν έμοιαζαν για έμποροι, και μονάχα αυτοί πλήρωναν φόρο για να πάνε από το ένα βασίλειο στο άλλο. Ωστόσο, ο Κάφελ υποπτευόταν ότι θα τους σταματούσαν λίγο παρακάτω, όπου μπορούσε να δει τα Ένρεβήλια φυλάκια. Ετούτα που είχαν μόλις περάσει ήταν τα Νορβήλια – φανερό από τις σημαίες που κυμάτιζαν στις επάλξεις τους–, και το Νόρβηλ δεν έψαχνε για επαναστάτες, σε αντίθεση με το Ένρεβηλ.

Ο Κάφελ είπε στη Ζιάλα την υποψία του, και την προειδοποίησε να μη φανεί ύποπτη. Οι δυο τους ήταν απλοί ταξιδιώτες: αδέρφια, που πήγαιναν να επισκεφτούν έναν θείο τους, στη Ντίλρομ.

Ζυγώνοντας την πέτρινη πύλη και τους δύο πυργίσκους του Ένρεβηλ, παρατήρησαν πως αναστάτωση επικρατούσε ανάμεσα στους στρατιώτες των φυλακίων. Καβαλάρηδες τριγύριζαν έξω από τον κεντρικό δρόμο, φέροντας δαυλούς, ενώ στις επάλξεις υπήρχαν περισσότεροι βαλλιστροφόροι απ'ό,τι χρειαζόνταν σε μια ήρεμη νύχτα.

«Ψάχνουν για κάποιον,» μουρμούρισε ο Κάφελ. *Κι ετούτο δε μ'αρέσει καθόλου. Ίσως να έχει άσχημα επακόλουθα για μας...*

Οι στρατιώτες, όπως ήταν αναμενόμενο, τους σταμάτησαν, μόλις έφτασαν στην πέτρινη αφίδα.

«Αφιππεύστε!» πρόσταξε μια πολεμίστρια.

Ο Κάφελ και η Ζιάλα υπάκουσαν, και οι φρουροί έψαξαν αυτούς και τα άλογά τους.

«Κουβαλάτε πιο πολλά όπλα απ'ό,τι σας χρειάζονται,» παρατήρησε η πολεμίστρια. «Πού τα πηγαίνετε;»

«Τα έχουμε για την προσωπική μας ασφάλεια,» αποκρίθηκε ο Κάφελ. «Οι ληστές έχουν έξαρση στα εδάφη μας—»

«Όχι, όμως, και στα δικά μας εδάφη! Πού κατευθύνεστε;»

«Στη Ντίλρομ, να δούμε ένα θείο μας. Είμαστε αδέρφια.»

«Δε σας ρώτησα γιατί πάτε εκεί που πάτε, ούτε αν είστε συγγενείς! Και δε χρειάζεστε τόσα όπλα για να φτάσετε μέχρι τη Ντίλρομ.»

«Διασχίσαμε κι άλλες περιοχές, προτού—» άρχισε ο Κάφελ.

«Δε μας απασχολεί τι άλλες περιοχές διασχίσατε,» τον διέκοψε η πολεμίστρια. «Απο δώ και πέρα, οι δρόμοι είναι ασφαλείς.

»Πάρτε τους τα όπλα. Αφήστε τους μονάχα ό,τι είναι απαραίτητο για την αυτοπροστασία τους.»

«Ε! Μα, πληρώσαμε γι'αυτά!» διαμαρτυρήθηκε η Ζιάλα, καθώς ένας στρατιώτης άρπαζε το κοντόσπαθο απ'τη μέση της.

«Μπορείτε να τα παραλάβετε όταν θα ξαναπεράσετε απο δώ,» της αποκρίθηκε η πολεμίστρια.

Και ποιος μας το εγγυάται αυτό; σκέφτηκε ο Κάφελ. Προφανώς, κανείς.

Τελικά, τους άφησαν μόνο ένα ξιφίδιο στον καθένα.

«Αυτό δεν είναι αρκετό για την αυτοπροστασία μας!» είπε η Ζιάλα.

«Δεν είναι; Τι άλλο θα μπορούσε να σας χρειαστεί;» αντιγύρισε η πολεμίστρια. «Δεν εμπιστεύεστε τους στρατιώτες του Βασιλιά;»

Η Ζιάλα αποφάσισε πως θα ήταν συνετότερο να μην απαντήσει.

«Μπορείτε να περάσετε τώρα,» τους πληροφόρησε η πολεμίστρια.

Ναι, σκέφτηκε η Ζιάλα, ευχαριστούμε πολύ...

Καβάλησαν τα άλογά τους και άφησαν πίσω τους τα φυλάκια, μπαίνοντας στο Ένρεβηλ. Σύντομα, σταμάτησαν και βγήκαν από τον χωματόδρομο, για να κατασκηνώσουν.

«Τώρα αρχίζω να καταλαβαίνω γιατί υπάρχουν επαναστάτες σε τούτα τα μέρη!» είπε η Ζιάλα, καθώς άναβε τη φωτιά. «Είναι εξοργιστικό να σε ληστεύουν έτσι! Και μου φαίνεται απίθανο να μας επιστρέψουν τα όπλα μας όταν ξαναπεράσουμε απο κεί. Επιπλέον, πού

ξέρουν αυτοί πότε θα τους συναντήσουμε πάλι; Δεν τους είπαμε ότι πηγαίνουμε μόνο στη Ντίλρομ! Δηλαδή, πώς είναι δυνατόν να—;»

«Δεν τους ενδιαφέρει, Ζιάλα,» της είπε ο Κάφελ, που είχε καθίσει στο έδαφος, με την πλάτη του ακουμπισμένη στον κορμό ενός δέντρου. «Και δε ριψοκινδυνεύουν καθόλου, γιατί μπορεί να είμαστε κι εμείς επαναστάτες.»

«Νομίζεις ότι μοιάζουμε τόσο με επαναστάτες;» Η Ζιάλα ορθώθηκε, έχοντας ανάψει τη φωτιά.

«Γιατί, πώς είναι οι επαναστάτες, δηλαδή;»

«Χμ; Ναι, δεν έχουν κάτι το ιδιαίτερο... εκτός από όπλα επάνω τους, ίσως. Αλλά δε θα έρχονταν από το Νόρβηλ!»

«Γιαυτό δε μας φυλάκισαν αμέσως,» εξήγησε ο Κάφελ: «επειδή ερχόμαστε από το Νόρβηλ.»

«Λες;»

«Είμαι βέβαιος. Οποιονδήποτε άλλο θα τον θεωρούσαν επαναστάτη και θα τον έθεταν υπό κράτηση. Κι απ'ό,τι έχω ακούσει, είναι πολύ άσχημα στο Ένρεβηλ όταν είσαι υπό κράτηση.»

Η Ζιάλα κάθισε κοντά του. «Και τι θα κάνουμε τώρα;» ρώτησε. «Δε μπορούμε να πάμε στη Νίζβερ άοπλοι. Αυτός ο φίλος σου, ο Λάνξαρ, δεν ήξερε ότι θα μας αφοπλίζουν εδώ; Γιατί δε μας προειδοποίησε;»

«Το πιθανότερο είναι ότι κι εκείνος, σαν κι εμένα, δεν το σκέφτηκε. Βλέπεις, ο Λάνξαρ είναι έμπορος, και οι έμποροι περνάνε τα σύνορα συνοδεία μισθοφόρων, οι οποίοι, ασφαλώς, δεν αφοπλίζονται.»

«Κι αν οι μισθοφόροι είναι, στην πραγματικότητα, επαναστάτες;»

«Υπάρχει μια τέτοια πιθανότητα, αλλά είναι μικρή. Από τη μεριά των εμπόρων, δεν ξέρω πολλούς που θα έπαιρναν τόσο μεγάλο ρίσκο. Κι από τη μεριά του Βασιληά Σάρναλ, είμαι σίγουρος πως ο Τύραννος δε θέλει να πάψει το εμπόριο στο Βασίλειό του· έτσι, έχει αποφασίσει εκείνος να πάρει κάποιο ρίσκο (την πιθανότητα να κρύβονται επαναστάτες ανάμεσα στους μισθοφόρους), προκειμένου να έχει ένα πολύ μεγαλύτερο όφελος —τους φόρους από τα εμπορεύματα. Είναι καθαρά οικονομική λογική.»

«Αχά...» είπε η Ζιάλα, λιγάκι μπερδεμένη. «Και ο Λάνξαρ δεν είχε ποτέ περάσει τα σύνορα μόνος του; Ή με έναν-δύο άλλους;»

«Δε νομίζω. Τι λόγο είχε; Έρχεται εδώ μόνο για να πουλήσει τηνπραμάτεια του.»

«Έπρεπε να το είχε σκεφτεί, πάντως...»

«*Η εμείς* έπρεπε να το είχαμε σκεφτεί, Ζιάλα. Το θέμα, όμως, είναι πως, ακόμα κι αν το *είχαμε* σκεφτεί, τι θα κάναμε; Θα κρύβαμε τα όπλα; Πού; Αποκλείεται οι φρουροί να μην τα έβρισκαν· και όχι μόνο τούτο, αλλά θα μας θεωρούσαν και 'ύποπτους', αφού θα είχαμε προσπαθήσει να τα κρύψουμε από αυτούς.»

Η Ζιάλα δάγκωσε το κάτω της χέιλος, σκεπτική. «Δηλαδή, νομίζεις ότι καλά πράξαμε;»

«Δεν είχαμε άλλη επιλογή,» αποκρίθηκε ο Κάφελ. «Τα όπλα μας μας προστάτεψαν μέχρι να φτάσουμε στο Ένρεβηλ· τώρα θα πρέπει να βρούμε καινούργια.»

«Τι μας προστάτεψαν; Δε χρειαστήκαμε και πολύ την προστασία τους.»

«Σωστά· όμως ίσως να τη χρειαζόμασταν. Για τον ίδιο λόγο εμείς, οι έμποροι, προσλαμβάνουμε μισθοφόρους. Ουσιαστικά, δεν *θέλουμε* να μας επιτεθούν ληστές, αλλά οφείλουμε να είμαστε έτοιμοι γι'αυτούς, στην *περίπτωση* που μας επιτεθούν—»

«Καλησπέρα.»

Ο Κάφελ και η Ζιάλα στράφηκαν, αιφνιδιασμένοι. Ένας άντρας είχε βγει από το σκοτάδι του δάσους. Έριξε πίσω την κουκούλα του, και είδαν ένα γνώριμο πρόσωπο. Ήταν εκείνος που είχαν συναντήσει στο πανδοχείο «*Η Ευλογία*». Και το σπαθί του εξακολουθούσε να κρέμεται στο πλευρό του.

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε ο Κάφελ, διστακτικά. Το χέρι του πήγε στη λαβή του ξιφιδίου, στη ζώνη του.

«Μη θορυβείστε,» είπε ο άγνωστος. «Δεν έρχομαι ούτε για να σας ληστεύω ούτε για να σας σκοτώσω· μονάχα για να μοιραστώ τη φωτιά σας, αν μου το επιτρέψετε.»

«Κάθισε.»

«Ευχαριστώ.» Ο άντρας έριξε κάτι στο έδαφος, και πήρε θέση αντίκρυ τους, πίσω απ'τις φλόγες.

«Τι είν'αυτό;» έκανε αμέσως η Ζιάλα.

«Λαγός,» αποκρίθηκε ο άγνωστος. «Ζιάλα, σε είπαμε, σωστά;»

Εκείνη ένευσε· και ρώτησε: «Είσαι κυνηγός;»

«Κατά περίπτωση.»

«Πώς είναι τ'όνομά σου;»

«Ήθαρ.»

«Και έχεις τίποτα ιδιαίτερες διασυνδέσεις στο στρατό του Ένρεβηλ;» τον ρώτησε ο Κάφελ. «Τα δικά μας όπλα μάς τα πήραν, τα δικά σου όχι.»

«Εγώ μπήκα από την πίσω πόρτα,» εξήγησε ο Ήθαρ. Τράβηξε ένα μαχαίρι απ'τον σάκο του –τον οποίο είχε ακουμπήσει στο έδαφος, καθίζοντας– κι άρχισε να γδέρνει τον σκοτωμένο λαγό.

Ο Κάφελ συνοφρυώθηκε. «Εσένα έψαχναν, λοιπόν, οι στρατιώτες των φυλακίων;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ήθαρ, άνετα, χωρίς να σταματήσει καθόλου τη δουλειά του με το λαγό. «Και πώς σε είπαμε εσένα, φίλε μου;»

«Δε με είπαμε ακόμα. Το όνομά μου είναι Κάφελ.»

«Χάρηκα για τη γνωριμία, Κάφελ.»

«Μακάρι να μπορούσα να πω το ίδιο, Ήθαρ...»

«Γιατί όχι; Σας έφερα και λαγό.»

«Γιατί ίσως να μας προκαλέσεις προβλήματα, όταν έρθουν οι στρατιώτες.»

«Δε θα έρθουν. Νομίζουν ότι είμαι ακόμα στη δυτική μεριά των συνόρων.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Με έχασαν για κάμποση ώρα. Τότε ήταν που έπιασα και το λαγό,» εξήγησε ο Ήθαρ.

«Είσαι επαναστάτης;» τον ρώτησε η Ζιάλα.

Εκείνος δε φάνηκε να ξαφνιάζεται. «Γιατί το λες αυτό; Επειδή ήθελα να κρατήσω το σπαθί μου;»

«Και θα ριποκινδύνευες τη ζωή σου, μόνο και μόνο για να κρατήσεις ένα σπαθί;» είπε ο Κάφελ.

Ο Ήθαρ ανασήκωσε τους ώμους. «Οικογενειακό κειμήλιο.»

Ο άνθρωπος, κατά πάσα πιθανότητα, έλεγε ψέματα, αλλά ο Κάφελ σκέφτηκε πως δε θα είχε και πολύ νόημα να διαπληκτιστεί μαζί του. Στο κάτω-κάτω, ακόμα κι αν ήταν επαναστάτης, εκείνον δεν τον ένοιαζε. Αρκεί να μην τον έβαζε σε μπελάδες με τους στρατιώτες του Ένρεβηλ. *Επομένως, καλύτερα οι δρόμοι μας να χωρίσουν νωρίς...*

«Πού κατευθύνεσαι;» τον ρώτησε.

«Στη Ντίλρομ, για την ώρα.»

Ο Κάφελ αναστέναξε σιγανά, έχοντας την εντύπωση πως η προσφορά του κορονίδιου έξω από την Μπέντριγκ δεν είχε ικανοποιήσει αρκετά τον Σνάρκαλ.

Κεφάλαιο 6

Φύλακες Δράκοι

Η Πριγκίπισσα Νιρκένα ξύπνησε με πονοκέφαλο. Η χτεσινή... κατεργασία του ουρανόλιθου την είχε αφήσει εξουθενωμένη, και επρόκειτο για μια ασυνήθιστη εξουθένωση, κάτι που δεν είχε αισθανθεί ποτέ ξανά στη ζωή της. Δες και κάποιος να είχε κλέψει μέρος της ζωτικής της ενέργειας.

Ωστόσο, δε θ'άφηνε την κούραση να της πάρει το μυαλό από άλλα, σημαντικά ζητήματα. Μόλις ετοιμάστηκε και συνήλθε κάπως από τον ύπνο, πρόσταξε τους κατασκόπους της να ερευνήσουν τη Νουάλβορ και να βρουν αυτούς τους Λεπιδοφόρους Γέρακες: να μην τους επιτεθούν –γιατί ήταν εξαιρετικά επικίνδυνοι–, απλά να τους παρακολουθήσουν, να μάθουν πού κρύβονται και σε ποια μέρη συχνάζουν.

Ύστερα, η Νιρκένα κάλεσε την οικογένειά της, για να τους μιλήσει. Δεν ήθελε να τους πανικοβάλλει, αλλά έπρεπε να τους προειδοποιήσει γι'αυτό που συνέβαινε· επειδή, όπως της είχε πει κι ο Νεκρομένων χτες βράδυ, μπορεί το φυλαχτό του Φανλαγκόθ να βοηθήσει στην αντιμετώπιση των δολοφόνων, μα δεν ήταν πανάκεια. Οι Λεπιδοφόροι Γέρακες εξακολουθούσαν να είναι άριστα εκπαιδευμένοι και πολύ επικίνδυνοι· απλά, δεν μπορούσαν να στείλουν τους νεκραδελφούς τους για να εστιαστούν επάνω στα θύματά τους. Ήδη ο Νεκρομένων είχε σκοτώσει τρία από τα εν λόγω πνεύματα, και τα άλλα είχαν υποχωρήσει.

«Γιατί δε σκοτώνεις όλους τους νεκραδελφούς που είναι μέσα στην πόλη;» τον είχε ρωτήσει η Νιρκένα.

«Βρίσκονται πολύ μακριά μου, Πριγκίπισσα,» είχε αποκριθεί ο δολοφόνος. «Κι έχουν κρυφτεί στα σώματα των κυρίων τους. Όμως, αν οι Γέρακες πλησιάσουν το παλάτι και ο δικός μου νεκραδελφός τους αντιληφτεί, τότε τίποτα δεν τους γλιτώνει από τα καινούργια του δόντια...»

Πρώτος ήρθε στα διαμερίσματα της Νιρκένα ο Ζάρναβ. Η πόρτα της ήταν μισάνοιχτη, έτσι ο Πρίγκιπας μπήκε χωρίς να χτυπήσει. Εκείνη καθόταν στο τραπέζι, πίνοντας το πρωινό της τσάι.

«Τι συμβαίνει, αδελφή;» τη ρώτησε, με κάποια ανησυχία στη φωνή του. Προφανώς, νόμιζε ότι τον είχε καλέσει για να του μιλήσει για τον θάνατο του Άργκελ.

«Κάθισε,» τον προέτρεψε η Νιρκένα. «Δεν είναι αυτό που πιστεύεις.»

«Τι εννοείς;» Ο Ζάρναβ πήρε θέση δίπλα της.

«Θέλω να σας μιλήσω για κάτι σημαντικό που έγινε χτες,» είπε η Πριγκίπισσα, πίνοντας μια γουλιά από το ρόφημά της. Το κεφάλι της ακόμα την ενοχλούσε· κάτι χτυπούσε ρυθμικά μέσα του, σαν καρδιά.

«Έχεις καλέσει κι άλλους;»

Η Νιρκένα ένευσε. Προτιμούσε τη σιωπή. Οι ομιλίες την ενοχλούσαν. Όμως θα πρέπει να πάνον να μ'ενοχλούν, όταν θα έρθουν κι οι υπόλοιποι, σκέφτηκε, και σηκώθηκε από τη θέση της. «Επιστρέφω αμέσως,» είπε στον Ζάρναβ, και πήγε στο υπνοδωμάτιό της, για να ετοιμάσει ένα βοτάνι που περνούσε τον πονοκέφαλο.

Όταν γύρισε στο καθιστικό, είδε πως και η Μιάνη είχε έρθει. «Καλημέρα, μητέρα,» είπε.

«Καλημέρα,» αποκρίθηκε η Νιρκένα. Ο πονοκέφαλος δεν είχε περάσει ακόμα, φυσικά, όμως σύντομα το βοτάνι έπρεπε να την πιάσει.

«Ποιον άλλο περιμένουμε;» ρώτησε ο Ζάρναβ. «Τον Νόρβορ;»

Η Νιρκένα ένευσε. Τον Δάμιν είχε αποφασίσει να μην τον καλέσει. Δεν ήθελε να τον ανησυχήσει, κι επιπλέον, ακόμα κι αν του έλεγε όλα όσα είχαν συμβεί, δε θα είχε καμία διαφορά· δεν μπορούσε ο ίδιος να προστατέψει τον εαυτό του από τους Γέρακες: θα έπρεπε εκείνη να βρει κάποιους για να τον φυλάνε.

Ο Νόρβορ δεν άργησε να έρθει. Σε λίγο, η πόρτα άνοιξε και ο Πρίγκιπας μπήκε, στηριζόμενος στο δεκανίκι του. Καλημέρισε τους υπόλοιπους και κάθισε στο τραπέζι μαζί τους.

«Θέλει κανείς τσάι;» ρώτησε η Νιρκένα.

Εκείνοι κούνησαν τα κεφάλια.

«Γιατί μας κάλεσες, θεία;» θέλησε να μάθει ο Νόρβορ.

Η Νιρκένα έτριψε τους κροτάφους, με τα δάχτυλά της. Ο καταραμένος πονοκέφαλος δεν έλεγε να περάσει! «Έπρεπε να σας ειδοποιήσω όσο το δυνατόν πιο γρήγορα,» εξήγησε. «Καλύτερα θα ήταν να το είχα κάνει από χτες βράδυ, αλλά, δυστυχώς, ήμουν υπερβολικά κουρασμένη.» Και ύστερα, τους μίλησε για τους Λεπιδοφόρους Γέρακες και για όσα είχαν συμβεί με τον Νεκρομέμονα.

Όταν ολοκλήρωσε, κανείς δε μίλησε για κάποια ώρα, πράγμα που απάλυνε λιγάκι τον πόνο στο κεφάλι της Νιρκένα, ο οποίος είχε φουντώσει από τότε που η Πριγκίπισσα άρχισε να αφηγείται τα χτεσινά γεγονότα.

Έπειτα, ο Ζάρναβ είπε: «Και τι μπορούμε να κάνουμε τώρα εμείς; Το παλάτι είναι καλά φυλαγμένο. Δε νομίζω ότι αυτοί οι φονιάδες έχουν την ικανότητα να εισβάλλουν τόσο εύκολα.»

«Είναι νεκρονοικημένοι,» του θύμισε η Νιρκένα, «όπως ο Νεκρομέμων. Φυσικά και μπορούν.»

«Μα, τώρα δεν είπαμε ότι ο Φαναγκόθ έφτιαξε αυτό το φυλαχτό που τους αδρανοποιεί;»

«Όχι τελείως. Και δεν έχουν καταστραφεί όλοι οι νεκραδελφοί τους· απλά, ο Νεκρομέμων έχει τη δυνατότητα να τους καταστρέψει, όταν ζυγώσουν ή όταν προσπαθήσουν να εστιαστούν επάνω σε κάποιον από εμάς.»

«Τι προτείνεις, λοιπόν;» ρώτησε ο Ζάρναβ. «Έχεις κάτι συγκεκριμένο να προτείνεις, Νιρκένα;»

«Να έχετε φρουρούς μαζί σας, κάθε στιγμή.»

«Εγώ θα πρότεινα κάτι καλύτερο, θεία,» είπε ο Νόρβορ: «να βάλουμε τους δράκαρχους να μας φυλάνε.»

«Τους δράκαρχους;» έκανε η Νιρκένα.

«Ναι, γιατί όχι; Είναι έξι και εμείς, συνυπολογίζοντας τον Δάτμιν, πέντε. Ένας στον καθέναν, και μένει και ένας επιπλέον.»

Η Νιρκένα έκλεισε τα μάτια και έτριψε τους κροτάφους της. Το βότανι δε φαινόταν να είχε κάνει και πολλά. Τι διάολο ήταν αυτός ο πονοκέφαλος; Τι της είχε κάνει ο ουρανόλιθος;

Ο Ζάρναβ άγγιξε τον ώμο της. «Τι είναι, Νιρκένα; Είσαι καλά;»

Εκείνη βλεφάρισε. «Ναι, εντάξει.» Ήπια μια γουλιά τσάι. «Είμαι κουρασμένη, αυτό είν'όλο.»

«Καλύτερα να κοιμηθείς, μητέρα,» πρότεινε η Μιάνη.

Η Νιρκένα κατένευσε. «Θα κοιμηθώ, μετά.»

«Τι θα γίνει με τους δράκαρχους, όμως;» ρώτησε ο Νόρβορ. «Θα τους καλέσουμε, τελικά; Είναι καθήκον τους να υπηρετούν τον Βασιλικό Οίκο...»

«Εντάξει,» συμφώνησε η Νιρκένα. «Ας γίνει έτσι. Η ιδέα σου είναι καλή, Νόρβορ.»

«Θα τους μιλήσω ο ίδιος,» δήλωσε ο Πρίγκιπας.

«Θα έρθω μαζί σου,» του είπε η Μιάνη.

«Κι εγώ θα φροντίσω να ειδοποιηθεί η παλατοφυλακή για τον κίνδυνο,» είπε ο Ζάρναβ. «Νιρκένα, εσύ ξεκουράσου,» τόνισε, σφίγγοντας το χέρι της.

«Είπα, θα ξεκουραστώ,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δεν μπορώ να κάνω κι αλλιώς,» αναστέναξε. Η «καρδιά» εξακολουθούσε να χτυπά μέσα στο κεφάλι της.

«Καλημέρα, Νεκρόμεμον.»

Ο Νεκρομένων καθόταν στην ξύλινη πολυθρόνα μπροστά από το τζάκι, το οποίο είχε σχεδόν σβήσει. Στα χέρια του κρατούσε το ουρανολίθινο φυλαχτό που είχε φτιάξει γι' αυτόν η Πριγκίπισσα Νιρκένα, με τη βοήθεια του Φανλαγκόθ.

Ή, μάλλον, σκέφτηκε η Αρχόντισσα Ρικέλθη, ο Φανλαγκόθ το έφτιαξε, με τη βοήθεια της Πριγκίπισσας Νιρκένα.

Ο Νεκρομένων δεν της είχε απαντήσει. Έμοιαζε σκεπτικός.

«Κοιμήθηκες καθόλου;» τον ρώτησε η Ρικέλθη, παρατηρώντας ότι φορούσε τα ίδια ρούχα με χτες βράδυ.

«Πολύ λίγο,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Και τι κάνεις τώρα; Αισθάνεσαι ότι οι Γέρακες είναι κοντά; Ή έχουν στείλει τους νεκραδελφούς τους να εστιαστούν επάνω σε κάποιους;»

«Όχι, και όχι.»

«Σου μένει ακόμα μία ερώτηση να απαντήσεις,» του είπε η Ρικέλθη: «Τι κάνεις τώρα.»

«Προσπαθώ να συνηθίσω αυτό το μαραφέτι,» εξήγησε ο Νεκρομένων, περιστρέφοντας το φυλαχτό με τα δάχτυλά του. «Με κάνει να αισθάνομαι τόσο παράξενα... Αλλάζει τον Χέντραμ...»

Η Ρικέλθη δε μίλησε· δε νόμιζε ότι μπορούσε να καταλάβει τι εννοούσε ο δολοφόνος, και δε νόμιζε ότι είχε νόημα να προσπαθήσει. Ένας νεκρονοικημένος ήταν ένα πλάσμα διαφορετικό από όλους τους υπόλοιπους ανθρώπους, μυστηριώδες και επικίνδυνο.

«Επίσης, αναρωτιέμαι...» ο Νεκρομένων πήρε τα μάτια του από το ουρανολίθινο κατασκεύασμα και τα έστρεψε σ'εκείνη, «αν έχεις καμια αλυσίδα για να του περάσω.» Ύψωσε το φυλαχτό, βαστώντας το με τον αντίχειρα και τον δείκτη.

«Υποθέτω ότι θα μπορούσαμε να βρούμε μία, πολύ εύκολα,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη, υπομειδιώντας.

«Και, είναι κι άλλο ένα θέμα που με απασχολεί,» συνέχισε ο Νεκρομένων. «Ποιος είναι ο προδότης εδώ μέσα.» Τα μάτια του στένεψαν.

Αυτό κι εμένα μ'απασχολεί, σκέφτηκε η Ρικέλθη. Αλλά τι μπορώ να κάνω για να τον εντοπίσω;

«Έχεις καμια ιδέα για να τον βρούμε, Αρχόντισσα Ρικέλθη;» ρώτησε ο δολοφόνος.

«Προς το παρόν, όχι.»

Ο Νεκρομένων σηκώθηκε από την πολυθρόνα του, η οποία έτριξε, και έριξε το ουρανολίθινο φυλαχτό σε μια τσέπη του λευκού του πουκαμίσου. «Θέλω να πάρω λίγο αέρα, Αρχόντισσα Ρικέλθη.»

«Μια βόλτα στον Κήπο των Ανέμων;» πρότεινε εκείνη.

Ο δολοφόνος ανασήκωσε τους ώμους. «Γιατί όχι;»

Βγήκαν από το δωμάτιό του και έφυγαν από τον Πύργο των Ξένων, τον δέκατο-πέμπτο πύργο του λαβυρινθώδους Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων. Η Ρικέλθη ζήτησε κατευθύνσεις από τους φρουρούς και τους υπηρέτες, κι αυτοί της έδειξαν το δρόμο για τον κρεμαστό κήπο που αναζητούσε. Μαζί με τον Νεκρομένονα, διέσχισε μια τοξωτή, πέτρινη γέφυρα με σκαλιστές κληματσίδες και έφτασε στον Κήπο των Ανέμων, που βρισκόταν στη νότια μεριά του συμπλέγματος και ο θαλασσινός αέρας πάντοτε τον χτυπούσε. Τα δέντρα και τα φυτά που φύτεωναν εδώ είχαν πάρει λυγιστά σχήματα, κοιτάζοντας προς τα βόρεια.

Η Ρικέλθη αισθάνθηκε τον άνεμο να παίρνει τα μαλλιά της. Ακούμπησε στο δρακοκέφαλο μπαστούνι της και ατένισε το απέραντο γαλάζιο μετά από το λιμάνι της Νουάλβορ.

«Ίσως καταφέρουμε να τον βρούμε με την αντίστροφη μέθοδο,» είπε.

«Δηλαδή;» ρώτησε ο Νεκρομένων.

«Ο Άρχοντας Τάνιρ ε ΄Ελβρεθ μάς αποκάλυψε ότι υπηρετούσε τον Νουτκάλι. Επίσης, είμαι σχεδόν βέβαιη ότι υπηρετεί και τον ΄Επαρχο Κάβμαρ, αφού, όταν ο νεκραδελφός σου παρακολούθησε εκείνον τον ταχυπομπό, τον ‘είδες’ να πηγαίνει δυτικά, προς τη Νέλβορ. Τέλος πάντων, επί του θέματος: Σκέφτομαι πως, εφόσον ο Τάνιρ υπηρετούσε –ή, πιθανώς, *υπηρετεί*– τον Νουτκάλι, μπορεί να γνωρίζει και ποιος άλλος υπακούει στον ίδιο αφέντη μέσα στη Νουάλβορ.»

«Καταλαβαίνω τη συλλογιστική σου,» είπε ο Νεκρομένων. «Πιστεύεις, λοιπόν, ότι θα ήταν συνετό να... *κουβεντιάσουμε* το ζήτημα μ’αυτόν τον Άρχοντα Τάνιρ;»

«Νομίζω ότι θα άξιζε τον κόπο. Θα με συνοδέψεις ως την Οικία ΄Ελβρεθ;»

«Είμαι διστακτικός να εγκαταλείψω το παλάτι, Αρχόντισσα Ρικέλθη. Οι Γέρακες ίσως ν’αποφασίσουν να επιτεθούν. Ίσως ο Νουτκάλι να τους προτρέψει να το κάνουν, όσο θα λείπω.»

Τότε, θα πρέπει να βρω άλλο συνοδό, σκέφτηκε η Ρικέλθη.

«Χαίρετε, ω Μεγάλε Πρίγκιπα,» είπε ο Κέλσοναρ, με τη βραχνή, σαρκαστική του φωνή. Η όψη του κρυβόταν στα βάθη της κουκούλας του.

Αυτός ο τύπος είναι αηδιαστικός, συλλογίστηκε ο Νόρβορ. Είναι δυστυχία να χρειάζεται κανείς τη βοήθειά του.

Εκείνος και η Μιάνη είχαν μόλις μπει στην Αίθουσα των Δράκων, βρίσκοντας εκεί τον Δράκαρχο Κέλσοναρ, τη Δράκαρχο Φερλιάλα, και τους δράκους τους.

«Υψηλότατε, παρακαλούμε, καθίστε,» είπε η Φερλιάλα· η αργυρή προσωπίδα που κάλυπτε τη μισή της όψης γυάλιζε. «Πώς θα μπορούσαμε να σας εξυπηρετήσουμε;»

Πώς θα μπορούσαμε να σας εξυπηρετήσουμε! σκέφτηκε ο Κέλσοναρ. Πώς θα μπορούσαμε να σας εξυπηρετήσουμε! Θα έπρεπε, μήπως, να γυαλίσουμε και τις μπότες του Πρίγκιπα; Παλιά, οι άρχοντες

και οι μονάρχες ικέτευαν τους δράκαρχους για τη βοήθειά τους· δεν ρωτούσαν οι δράκαρχοι «Πώς μπορούμε να σας εξυπηρετήσουμε;»!

Ο Νόρβορ κάθισε στο μεγάλο, ξύλινο τραπέζι, μαζί με τη Μιάνη, η οποία έμοιαζε ν' ανησυχεί ιδιαίτερα γι' αυτόν. Λες και είμαι τελείως ανίκανος να μετακινηθώ! παρατήρησε ο Πρίγκιπας, ενοχλημένος. Δεν ήταν, όμως, και σε τέτοια χάλια. Ή έτσι δείχνω να είμαι; Αν ναι, έπρεπε να κάνει κάτι για να μη δείχνει έτσι· ήταν Αντιβασιλέας τώρα, και όφειλε να εμπνέει κάποιο σεβασμό στους άλλους, όφειλε να έχει κάποιο κύρος, κάποια δύναμη.

«Καλέστε και τους υπόλοιπους δράκαρχους,» πρόσταξε.

Κοίτα την αλαζονεία στην όψη του νιάνιарου! γρύλισε εσωτερικά ο Κέλσοναρ. Θα έπρεπε να σε μάθω πώς να ικετεύεις, Μεγάλε Πρίγκιπα, όμως δεν έχω τους... κατάλληλους συντρόφους.

«Θα τους ειδοποιήσω, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε η Φερλιάλα, και, παίρνοντας τη δράκαινά της από τα λουριά, εγκατέλειψε την αίθουσα. Όχι, δεν έχω καθόλου κατάλληλους συντρόφους, σκέφτηκε ο Κέλσοναρ, ατενίζοντας τη να αποχωρεί.

«Συμβαίνει κάτι ανησυχητικό, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε ο δράκαρχος.

«Ναι,» αποκρίθηκε, κοφτά, ο Νόρβορ.

«Τι;» Πρέπει να του τα βγάλω με το τσιγκέλι, του νιάνιарου;

«Όταν έρθουν και οι υπόλοιποι, θα σας εξηγήσω,» δήλωσε ο Πρίγκιπας, πειραγμένος από τη συμπεριφορά του Κέλσοναρ. Τι νόμιζε αυτός ο δράκαρχος; ότι ήταν κάτι το ιδιαίτερο;

«Όπως επιθυμείτε,» είπε ο Κέλσοναρ· η φωνή του ήταν πιο σιγανή απ' ό,τι συνήθως, πράγμα που έκανε, για κάποιο λόγο, τον Νόρβορ ν' ανατριχιάσει.

Πρώτος ήρθε ο Χάφναρ, μαζί με τη δράκαινά του και τη Δράκαρχο Φερλιάλα. «Καλημέρα, Πρίγκιπά μου,» χαιρέτησε, επίσημα, τον Νόρβορ. «Δεν περίμενα να σε δω εδώ. Κάτι άσχημο πρέπει να συμβαίνει.» Και κάθισε στο τραπέζι. Ήταν ντυμένος, ως συνήθως, στα μαύρα, φορώντας τη δερμάτινή του μάσκα.

Ο Νόρβορ ένευσε. «Ναι, κάτι πολύ άσχημο, για το οποίο κι εγώ μόλις πριν από λίγο ειδοποιήθηκα.»

Περίμεναν να έρθουν κι οι άλλοι δράκαρχοι –ο Θέλβορ, ο Νίσαρελ, και ο Πάρνορ– και, όταν έφτασαν, ο Πρίγκιπας τούς εξήγησε την

κατάσταση με τον Νεκρομέμονα και τους Λεπιδοφόρους Γέρακες. «Όλος ο Οίκος των Γάθιν βρίσκεται σε κίνδυνο από αυτούς τους φονιάδες,» τους τόνισε. «Για στόχους τους έχουν εμένα, τον Πρίγκιπα Δάτμιν, την Αρχόντισσα Μιάνη απο δώ, την Πριγκίπισσα Νιρκένα, και τον Πρίγκιπα Ζάρναβ.»

«Όχι τη Βασίλισσα Ακάρθα, Υψηλότατε;» ρώτησε ο Αρχιδράκαρχος Θέλβορ.

«Η Πριγκίπισσα Νιρκένα δε μου είπε ότι ο Νεκρομέμων ανέφερε τη μητέρα μου ως στόχο των Γεράκων... Όμως,» συνοφρυώθηκε, προβληματισμένος, «θα μπορούσε να είναι κι εκείνη στόχος.»

«Όχι απαραιτήτως, Υψηλότατε,» είπε ο Νίσαρελ. «Αφού ο Νουτκάλι προσπαθεί να θέσει δικό του μονάρχη στο θρόνο, προφανώς, αυτό που τον ενδιαφέρει άμεσα είναι να σκοτώσει όλους του πιθανούς διαδόχους.»

Ναι, σωστά, συλλογίστηκε ο Νόρβορ. Η μητέρα μου δεν είναι διάδοχος. «Τούτο σημαίνει πως και η αδελφή μου, Λιόλα, βρίσκεται σε κίνδυνο, καθώς κι ο θείος μου, ο Πρίγκιπας Ήλμον.» Ο οποίος, τόσο καιρό που έχουμε να τον δούμε, ίσως νάναι ήδη νεκρός, χωρίς να το γνωρίζουμε. «Και ο Άνγκεδβαρ... Ο γιος του Πρίγκιπα Ζάρναβ είναι, επίσης, διάδοχος του θρόνου. Μακρινός μεν, αλλά είναι.»

Ο Νίσαρελ κατένευσε.

«Πρέπει να ειδοποιήσουμε την Έπαρχο Φερνάλβιν,» είπε η Μιάνη. «Ίσως να πηγαίνουν Γέρακες και στην Έριγκ!»

«Ναι,» συμφώνησε ο Νόρβορ. «Θα στείλουμε ταχυπομπό.»

«Από εμάς, όμως, τι ακριβώς θέλετε, Υψηλότατε;» ρώτησε ο Θέλβορ.

«Να μας φρουρείτε. Ένας στον καθέναν· με εξαίρεση την Πριγκίπισσα Νιρκένα, η οποία θα έχει δύο από εσάς.»

«Εγώ θα είμαι μαζί σου, Νόρβορ,» δήλωσε ο Χάφναρ, και η Σρ'άερ έβγαλε ένα σύριγμα αντάξιο του ονόματός της, το οποίο έμοιαζε να λέει ότι συμφωνούσε.

«Επομένως,» είπε ο Θέλβορ, αργά. «Εγώ και ο Κέλσοναρ θα φρουρούμε την Πριγκίπισσα Νιρκένα.»

(Σ'ευχαριστώ που παίρνεις αποφάσεις για μένα, δρακαδελφέ!... γρύλισε εντός του ο Κέλσοναρ.)

«Η Φερλιάλα θα φρουρεί τον Πρίγκιπα Δάτμιν. Ο Πάρνορ την Αρχόντισσα Μιάνη. Και ο Νίσαρελ τον Πρίγκιπα Ζάρναβ. Συμφωνείτε όλοι μ' αυτό το διακανονισμό;»

Οι δράκαρχοι ένευσαν, και ο Νόρβορ είπε: «Εσείς ξέρετε καλύτερα, Αρχιδράκαρχε· εμπιστεύομαι την κρίση σας.»

Α, μάλιστα... σκέφτηκε ο Κέλσοναρ. Ο Πρίγκιπας παραδέχτηκε ότι «εμπιστεύεται την κρίση μας». Χα-χα-χα-χα, πολύ ωραία. Τώρα, αισθάνομαι υπέροχα!

«Με συγχωρείτε που έρχομαι απρόσκλητη, αλλά, όταν φώναξα, κανείς δεν απάντησε και, ακούγοντας γνώριμες ομιλίες από τούτο το δωμάτιο, τις ακολούθησα.»

Η Αρχόντισσα Ρικέλθη στεκόταν στο κατώφλι της Αίθουσας των Δράκων, έχοντας περάσει από το ένα ανοιχτό φύλλο της μεγάλης πόρτας.

«Αρχόντισσα Ρικέλθη!» είπε ο Θέλβορ, που, προφανώς, την είχε καταλάβει από τη φωνή της, γιατί ήταν τυφλός. «Πώς είστε;»

«Πολύ καλά, Αρχιδράκαρχε. Δεν το γνώριζα ότι είχατε επισκέπτες. Πρίγκιπά μου, θα θέλατε να φύγω και να επιστρέψω αργότερα;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Νόρβορ. «Εξάλλου, μόλις τελειώσαμε, και δεν έλεγα κάτι κρυφό. Εξηγούσα στους δράκαρχους τι συμβαίνει με τους Λεπιδοφόρους Γέρακες, και τους τόνιζα πως πρέπει να πάρουμε μέτρα ασφαλείας.»

Το ξέρω, σκέφτηκε η Ρικέλθη· σε κρυφάκουσα να μιλάς, καθώς ερχόμουν.

«Τι θέλεις εδώ, μητέρα;» τη ρώτησε ο Χάφναρ.

«Να ζητήσω μια χάρη από το γιο μου,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Είναι, πάντως, αγενές να μπαίνετε σε έναν πύργο σαν κλέφτης, Αρχόντισσα Ρικέλθη...» είπε, ξερά, ο Κέλσοναρ.

«Δρακαδελφέ!» έκανε ο Νίσαρελ, αλλά η Ρικέλθη τον πρόλαβε, αποκρινόμενη: «Ζήτησα ήδη συγνώμη που ήρθα απρόσκλητη· αλλά, όπως τόνισα και πριν, κανένας δε φυλούσε την είσοδο.» Ο τόνος της ήταν άνετος, όχι απολογητικός.

Ξεπαρμένη βρόμα! σκέφτηκε ο Κέλσοναρ. Πού νομίζεις ότι μπήκες; Στο ανάκτορο κανενός κατώτερου ευγενή; Είσαι στον Πύργο των Δράκων! Που να τους έπαιρνε όλους ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ, κανείς δε σεβόταν πλέον τους δράκαρχους! Κανείς! Και ακόμα κι οι ίδιοι οι δρά-

καρχοι τ'αποδέχονταν τούτο, αδιαμαρτύρητα. Ήταν ντροπή! *Αν είχα διαφορετικούς... αδελφούς, θα μπορούσα να είχα αλλάξει πολλά δεδομένα σε τούτο το ελεεινό Βασίλειο!*

Ο Χάφναρ σηκώθηκε από τη θέση του και ζύγωσε τη Ρικέλθη, μαζί με τη Σρ'άερ. «Τι χάρη ζητάς, μητέρα;»

«Θέλω να με συνοδέψεις κάπου, αν μου το επιτρέπει ο Πρίγκιπας.»

«Πού θα πάτε, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε ο Νόρβορ.

Η Ρικέλθη έριξε μια ματιά στους δράκαρχους. *Θα μπορούσε κάποιος απ'αυτούς να είναι ο άνθρωπος που ψάχνω;* «Θα προσπαθήσω να βρω έναν προδότη, για τον οποίο ίσως να σου έχει μιλήσει η Πριγκίπισσα Νιρκένα.»

«Εκτός κι αν εννοείτε τον Τάνιρ ε Έλβρεθ, όχι, δε μου έχει μιλήσει...»

«Αναφέρομαι στον άνθρωπο που χρησιμοποίησαν οι νεκραδελφοί των Γεράκων για να γνωρίσουν όλη τη βασιλική οικογένεια.» Και η Ρικέλθη περίμενε να δει αντιδράσεις από τους δράκαρχους, αν και κάτι τέτοιο ήταν δύσκολο, έτσι που σχεδόν άπαντες φορούσαν κουκούλες, για να κρύβουν τα πρόσωπά τους. *Κανένas δε μοιάζει ύποπτος...*

«Δεν καταλαβαίνω, Αρχόντισσα Ρικέλθη...» είπε ο Νόρβορ.

«Ρώτησε τον Νεκρομέμονα, Πρίγκιπά μου· θα σ'το εξηγήσει πολύ καλύτερα απ'ό,τι θα μπορούσα ποτέ να σ'το εξηγήσω εγώ.»

«Θα τον ρωτήσω.»

«Έχω, λοιπόν, την άδεια να πάρω τον Χάφναρ μαζί μου;»

«Ασφαλώς, αλλά πού θα πάτε;»

«Στην οικία των Έλβρεθ, εντός της Νουάλβορ.»

«Μα, νόμιζα ότι είπατε πως ψάχνετε για άλλον, όχι για τον Τάνιρ ε Έλβρεθ...»

«Για άλλον ψάχνω, όμως ο Άρχοντας Τάνιρ θα μου χρειαστεί, για να τον εντοπίσω.»

«Μάλιστα,» είπε ο Νόρβορ, συλλογισμένος· και, ύστερα, πρόσθεσε: «Ίσως, όμως, ο Χάφναρ να μην επαρκεί για να σας προφυλάξει από τους Γέρακες. Ίσως θα ήταν συνετό να πάρετε κι άλλους μαζί σας. Κάποιους στρατιώτες.»

«Ο Νεκρομέμων μού είπε τις προάλλες ότι έτσι θα δίνω στόχο και πιθανώς να με σαϊτέψουν.»

«Και με έναν δράκαρχο εξίσου στόχο θα δίνετε, Αρχόντισσά μου,» είπε η Μιάνη. «Οι δράκοι δεν κρύβονται εύκολα, και, αναμφίβολα, τραβάνε τα βλέμματα.»

«Δε θα βγω από το παλάτι *μαζί* με τον Χάφναρ· θα τον συναντήσω μετά. Θέλω, κυρίως, να τον έχω στο πλευρό μου όταν θα βρίσκομαι στην οικία των Έλβρεθ. Στους δρόμους της Νουάλβορ, αν είμαι ντυμένη ως απλή ταξιδιώτισσα (όπως μου πρότεινε κι ο Νεκρομέμων), οι Γέρακες δε θα με εντοπίσουν. Κανένας από τους νεκραδελφούς τους δεν είναι εστιασμένος επάνω μου.»

«Φαίνεται πως τα έχετε σκεφτεί όλα, Αρχόντισσα Ρικέλθη,» είπε ο Νόρβορ. «Επομένως, εμένα δε μου απομένει από το να σας ευχηθώ καλή τύχη στην έρευνά σας.»

«Ευχαριστώ, Υψηλότητα.»

Κεφάλαιο 7

Η Εύνοια του Βάνραλ

Ο Χάφναρ είχε διασχίσει την αγορά της Νουάλβορ, είχε περάσει μπροστά από το σιδεράδικο, είχε στρίψει αριστερά, και είχε ακολουθήσει τον λοξό δρόμο ευθεία, για περίπου είκοσι βήματα, όπως είχε συμφωνήσει με τη μητέρα του. Τώρα, όμως, δεν την έβλεπε πουθενά τριγύρω και ανησυχούσε.

Έσφιξε τα λουριά της *Σρ'άερ* μέσα στο γαντοφορεμένο του χέρι και περίμενε. Ήταν ντυμένος με την επίσημη ενδυμασία των δράκαρχων –λευκός χιτώνας με πορφυρή δρακοκεφαλή στο στήθος και στην πλάτη, και πορφυρός μανδύας με λευκή δρακοκεφαλή–, πράγμα το οποίο τον έκανε να αισθάνεται άβολα, καθότι κανείς δεν τον πλησίαζε πιο κοντά από τα πέντε μέτρα, αλλά άπαντες τον κοιτούσαν λες κι επρόκειτο για αξιοθέατο. Ή, μάλλον, ήταν αξιοθέατο, έπρεπε να παραδεχτεί ο Χάφναρ. Όλοι οι δράκαρχοι είμαστε, είτε το θέλουμε είτε όχι. Οτιδήποτε σπάνιο τραβάει την προσοχή. Κι εμείς είμαστε μονάχα έξι σ'ολάκερο το Νόρβηλ, αν όχι σ'ολάκερη τη Βάλγκριθμωρ. Απ'ό,τι είχε μάθει, δράκαρχοι υπήρχαν μόνο σε τούτο το Βασίλειο των Ωθράγκος και σε κανένα άλλο.

Η *Σρ'άερ* γρύλισε και στράφηκε, απότομα. Ο Χάφναρ γύρισε, και είδε μια γνώριμη μορφή να ζυγώνει: τη μορφή της μητέρας του. Παρότι ήταν ντυμένη με κάπα και κουκούλα, και φορούσε ταξιδιωτικά ρούχα, εκείνος θα αναγνώριζε το βάδισμα και την κορμοστασιά της οπουδήποτε και οποτεδήποτε.

«Παρατηρητική η δράκαινά σου,» είπε η Ρικέλθη. *Σα ζηλιάρα ερωμένη*, πρόσθεσε νοερά, αν και θα προτιμούσε ο γιος της να είχε μια κανονική ερωμένη, όχι αυτό το θηρίο στο πλευρό του. Ωστόσο, το ήξερε ότι έπρεπε να αισθάνεται περήφανη γι'αυτόν· ελάχιστοι κατόρθωναν να γίνουν δράκαρχοι. Αλλά, και πάλι, κάτι την ενοχλούσε –και δε νόμιζε ότι κάποτε θα έπαινε να την ενοχλεί...

«Φυσικά και είναι παρατηρητική,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ, χαϊδεύοντας το κεφάλι της *Σρ'άερ* με το γαντοφορεμένο του χέρι. «Όλοι οι δράκοι έχουν ιδιαίτερα οξείες αισθήσεις, μητέρα. Είναι υπέροχα

πλάσματα· κάθε μέρα ανακαλύπτεις και κάτι καινούργιο για την εξαιρετική τους φύση.»

«Πάμε;» είπε η Ρικέλθη.

«Ασφαλώς.»

Ξεκίνησαν να βαδίζουν, και ο Χάφναρ ρώτησε: «Είναι μακριά;»

«Λίγο παρακάτω.» Η Ρικέλθη θυμόταν καλά πού ήταν το σπίτι. Κοίταζε στ'αριστερά, περιμένοντας να δει την πινακίδα που έγραφε *Οικία Έλβρεθ*.

Όταν την είδε, σταμάτησε κι ανέβηκε τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στη διπλή ξύλινη πόρτα, η οποία είχε χαλκά σε κάθε της φύλλο. Η Ρικέλθη χτύπησε διακριτικά, χρησιμοποιώντας τον έναν απ'τους χαλκάδες. Από μέσα μπορούσε ν'ακούσει φωνές. Κανείς, όμως, δεν της άνοιξε. Εκείνη ξαναχτύπησε, δυνατώτερα. Τώρα, οι φωνές έπαψαν· μια νεκρική σιγή απλώθηκε, τόσο απότομα που έμοιαζε ύπνο, σαν να είχε πιάσει κλέφτες στα πράσα.

«Μ-μισό λεπτό,» ήρθε μια γυναικεία φωνή από μέσα, ενώ, συγχρόνως, η Ρικέλθη άκουγε βήματα: Κάποιοι έφευγαν βιαστικά απ'το δωμάτιο. «Ποιος είναι;»

«Η Αρχόντισσα Ρικέλθη ε Νίλγκωρ. Ήρθα να επισκεφτώ τον Άρχοντα Τάνιρ ε Έλβρεθ.»

«Αρχόντισσά μου!» Σαν η γυναίκα ν'ανακουφίστηκε που άκουσε το όνομά της. *Περίεργο... Ποιον περίμενε;*

Βήματα ζύγωσαν την πόρτα, και το ένα της φύλλο άνοιξε, για ν'αποκαλύψει την υπηρέτρια που η Ρικέλθη είχε δει και την προηγούμενη φορά: μια μελαχρινή κοπέλα με μακριά μαλλιά. *Τότε, όμως, τα ρούχα της έδειχναν καθαρά τη θέση της σ'ετούτη την οικία· τώρα....* Τώρα, θα έλεγε κανείς ότι ήταν η οικοδέσποινα. Η ενδυμασία της ήταν καλής ποιότητας και αποκαλυπτική, το ντεκολτέ βαθύ και το σχίσσιμο στο δεξί πόδι μακρύ, από τη μέση του μηρού ως τον αστράγαλο.

«Χαίρετε, Αρχόντισσά μου· πώς είστε;»

«Πολύ καλά. Θα μπορούσα να περάσω;»

«Αν το επιθυμείτε, ασφαλώς, Αρχόντισσά μου, αλλά ο Άρχοντας Τάνιρ λείπει αυτή τη στιγμή.»

Η Ρικέλθη παρατήρησε, πάνω από τον ώμο της υπηρέτριας, ότι μια γυναίκα κρυφοκοίταζε από μια πόρτα, κι από πίσω της βρισκόταν και κάποιος άλλος· αντρική πρέπει να ήταν η σιλουέτα.

«Ελπίζω να μη μου λες ψέματα. Έρχομαι εδώ για δουλειά της βασιλικής οικογένειας των Γάθνιν.»

Η κοπέλα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, Αρχόντισσά μου· ο Άρχοντας Τάνιρ λείπει.»

«Και πότε θα επιστρέψει; Έχεις υπόψη σου;»

«Δυστυχώς, δεν έχω ιδέα.»

«Τότε, πού θα μπορούσα να τον βρω;»

«Δεν ξέρω.»

«Πότε τον είδες για τελευταία φορά;»

«Δε θυμάμαι, Αρχόντισσά μου.»

«Καλά θα κάνεις να θυμηθείς. Άνοιξε την πόρτα να περάσω.»

«Μα, Αρχόντισσά μου...»

Η Ρικέλθη την κάρφωσε μ'ένα άγριο βλέμμα.

«Όπως επιθυμείτε, Αρχόντισσά μου.» Η υπηρέτρια άνοιξε το ένα φύλλο.

«Και το άλλο.»

Η υπηρέτρια την κοίταξε παραξενεμένη. Η Ρικέλθη δεν επανέλαβε, και η κοπέλα υπάκουσε. Καθώς άνοιγε και το δεύτερο φύλλο της πόρτας, πρόσεξε τον μασκοφόρο Χάφναρ, που είχε ήδη αρχίσει ν'ανεβαίνει τα πέτρινα σκαλοπάτια, μαζί με τη Σρ'άερ, και έβγαλε μια πνιχτή κραυγή τρόμου.

«*Αρχόντισσά μου!...*»

«Τι είναι, καλή μου; Γιατί εκπλήσσεσαι;» είπε η Ρικέλθη, υπομειδώντας. «Σου ανέφερα ότι βρίσκομαι εδώ για δουλειά του Οίκου των Γάθνιν, δε σ'το ανέφερα;»

«Μάλιστα, ναι, μάλιστα, Αρχόντισσά μου, ναι.» Η υπηρέτρια παραμέρισε από το κατώφλι.

Η γυναίκα που κρυφοκοίταζε από την αντικρινή πόρτα είχε εξαφανιστεί, καθώς επίσης και η αντρική μορφή πίσω της.

Η Ρικέλθη μπήκε στο σαλόνι της οικίας των Έλβρεθ, ακολουθούμενη από τον γιο της. «Τι συμβαίνει εδώ;» απαίτησε. «Γιατί αυτοί μάς κρύβονται;»

«Αρχόντισσά μου! Κανείς δεν—»

«Μη μου λες ψέματα,» τη διέκοψε η Ρικέλθη, χωρίς να υψώσει τη φωνή της. «Φώναξέ τους να φανερωθούν.»

«Χρρρρρ...!» έκανε η Σρ'άερ, σα να ήθελε να τονίσει τα λόγια της Αρχόντισσας της Έριγκ.

Η υπηρέτρια ξεροκατάπιε, τρέμοντας.

«Πώς είναι το όνομά σου;» τη ρώτησε, ήρεμα, η Ρικέλθη.

«Φ-Φερλιάλα, Αρχόντισσά μου.»

Ειρωνικό, μια Φερλιάλα να φοβάται τους δράκους, σκέφτηκε η Ρικέλθη, ενθυμούμενη τη Δράκαρχο Φερλιάλα με την ασημένια μισή μάσκα.

«Δε θα σου κάνουμε κακό, αν είσαι συνεργάσιμη. Τώρα, φώναξέ τους να βγουν.»

Η υπηρέτρια ξεροκατάπιε πάλι, και κατάφερε να υψώσει τη φωνή της, όχι υστερικά αλλά σταθερά: «Ελάτε εδώ! Βγείτε! Η Αρχόντισσα Ρικέλθη σάς θέλει εδώ, και έχει έρθει εκ μέρους του Βασιλικού Οίκου!»

Δύο γυναίκες και δύο άντρες βγήκαν από την αντικρινή πόρτα. Η μία δεν πρέπει να ήταν Ωθράγκι, αλλά Ρογκάνη, αν έκρινε κανείς από το σχεδόν γιγαντώδες ανάστημά της. Όλοι τους, ανεξαιρέτως, είχαν όψεις χλομές και τα μάτια τους ήταν εστιασμένα στη Σρ'άερ. Μάλλον, δε θα είχαν ξαναδεί δράκο στη ζωή τους· ή, τουλάχιστον, όχι από τόσο κοντά.

«Ποιοι είστε εσείς;» ρώτησε η Ρικέλθη.

«Αρχόντισσά μου,» είπε ένας νεαρός με κοντά, καστανά μαλλιά, «είμαστε γνωστοί της Φερλιάλα.»

«Και, όταν ο νοικοκύρης λείπει, χορεύουν τα ποντίκια, ε;» παρατήρησε η Ρικέλθη.

«Ω όχι, δεν είναι καθόλου έτσι, Αρχόντισσά μου!» δήλωσε η Φερλιάλα, με ένα ύφος που αποκάλυπτε πως, όντως, έτσι ήταν.

«Ίσως θα έπρεπε να πληροφορήσω τον Άρχοντα Τάνιρ για τα πράγματα που συμβαίνουν στην οικία του, όταν—»

«Αρχόντισσά μου, όχι! Σας παρακαλώ! Δεν είναι αυτό που νομίζετε. Ο Άρχοντας Τάνιρ ήξερε—»

«Αν ήξερε, δε θα τρέχανε οι φίλοι σου να κρυφτούν στα ενδότερα,» είπε η Ρικέλθη. «Δεν υπάρχει, όμως, λόγος να αποκαλύψω τίποτα στον κύριό σου... αν μου φανείς χρήσιμη.

»Χάφναρ, κλείσε την πόρτα, σε παρακαλώ.»

Ο Χάφναρ την έκλεισε, αφήνοντας για λίγο τα λουριά της *Σρ'άερ*, πράγμα που έκανε τη Φερλιάλα και τους γνωστούς της να κοκαλώσουν στις θέσεις τους, φοβούμενοι πως, έτσι και κινιόνταν, μπορεί η δράκαινα να τους έκαιγε ζωντανούς.

Η Ρικέλθη ζύγωσε το τραπέζι και κάθισε. «Παρακαλώ, μη στέκεστε,» είπε.

Η υπηρέτρια και οι φίλοι της υπάκουσαν. «Αρχόντισσά μου, τι ακριβώς θέλετε;» ρώτησε, σιγανά, η πρώτη, δαγκώνοντας τα χείλη της.

«Να μάθω πού βρίσκεται ο κύριός σου,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Αρχόντισσά μου, *πραγματικά*, δεν ξέρω...»

«Τότε, δε μου είσαι χρήσιμη...» παρατήρησε η Ρικέλθη, και είδε τη Φερλιάλα να γίνεται άσπρη, όμοια με το λευκό τραπεζομάντιλο που σκέπαζε το τραπέζι και που είχε πρόσφατους λεκέδες εδώ κι εκεί, σαν κρασί να είχε χυθεί επάνω του σε αρκετά σημεία. «Εκτός κι αν έχεις τίποτ'άλλο να μου πεις.»

«Τι θα θέλατε να μάθετε, Αρχόντισσά μου;» Η υπηρέτρια έμοιαζε τώρα πολύ συνεργάσιμη.

«Πότε είδες τον κύριό σου για τελευταία φορά;»

«Εμ... εκείνο το βράδυ όπου είχατε έρθει πάλι εσείς, Αρχόντισσά μου. Μετά, έφυγε.»

«Και πού πήγε;»

«Δεν είμαι απόλυτα βέβαιη.»

«Πού *υποθέτεις* πως πήγε, Φερλιάλα;» την πίεσε η Ρικέλθη.

«Στην έπαυλη των Έλβρεθ, έξω από την πόλη, Αρχόντισσά μου.»

«Και δεν έχει ξανάρθει εδώ από τότε;»

«Όχι.»

«Είπε τίποτα συγκεκριμένο, προτού φύγει;»

«Είπε, Αρχόντισσά μου, ότι θα λείπει για κάποιο καιρό.»

«Και τίποτε άλλο; Τίποτα σχετικά με το πού θα είναι όλα αυτό τον καιρό;»

«Όχι.»

Η Ρικέλθη έκρινε πως η κοπέλα έλεγε αλήθεια. «Θύμισέ μου πού ακριβώς είναι η έπαυλη των Έλβρεθ.» *Τώρα θα δούμε αν προσπαθεί να με παραπλανήσει...*

«Ανατολικά της πόλης είναι, Αρχόντισσά μου· μισής μέρας δρόμος με τα πόδια.»

Δεν προσπαθεί να με παραπλανήσει. «Σ'ευχαριστώ, Φερλιάλα. Εν τέλει, αποδείχτηκες αρκετά χρήσιμη,» είπε η Ρικέλθη, καθώς σηκωνόταν.

Η υπηρέτρια σηκώθηκε επίσης –όπως και οι υπόλοιποι– και υποκλίθηκε. «Ποτέ δεν είχα πρόθεση να *μη* σας εξυπηρετήσω, Αρχόντισσά μου.»

«Ο Οίκος των Γάθιν είναι ευχαριστημένος μαζί σου,» είπε η Ρικέλθη.

Ο Χάφναρ άνοιξε τη δίφυλλη πόρτα της οικίας και βγήκαν, κατεβαίνοντας τα πέτρινα σκαλοπάτια.

«Τι κάνουμε τώρα, μητέρα;»

«Κατευθυνόμαστε την έπαυλη.»

«Το φοβόμουν ότι θα τόλεγες αυτό...»

«Διαφωνείς, Χάφναρ;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος, «αλλά σκέφτομαι πως ίσως νάναι επικίνδυνο να βγούμε απ'την πόλη, δεδομένου ότι αυτοί οι φονιάδες τριγουρίζουν στα μέρη μας.»

«Δε νομίζω ότι κινδυνεύω.»

«Γιατί;»

Η Ρικέλθη μίλησε ψιθυριστά, σε περίπτωση που κάποιος τους κρυφάκουγε. «Κατά πρώτον, πιστεύω ότι οι Γέρακες είναι μόνο *μέσα* στη Νουάλβορ, όχι έξω απ'αυτήν. Κατά δεύτερον, βασικός τους στόχος είναι η βασιλική οικογένεια, όχι εγώ. Και, κατά τρίτον, θα επαναλάβουμε το ίδιο κόλπο.»

«Θα χωριστούμε και θα συναντηθούμε κάπου;»

Η Ρικέλθη ένευσε.

«Πού;»

«Τρία χιλιόμετρα ανατολικά της Νουάλβορ, πάνω από τη δημοσιά, υπάρχει μια γέρικη δάφνη. Αποκλείεται να μην την προσέξεις.»

«Πώς το έμαθες αυτό, μητέρα;» απώρησε ο Χάφναρ.

«Ετούτη δεν είναι η πρώτη φορά που κατεβαίνω στη Νουάλβορ, ξέρεις!» είπε η Ρικέλθη. «Τα μέρη δε μου είναι τόσο γνωστά όσο αυτά γύρω από την Έριγκ, μα δε μου είναι και τόσο άγνωστα, επίσης.»

Η συγκεκριμένη δάφνη υπάρχει από τότε που θυμάμαι, και δε νομίζω ότι τώρα θα έχει πέσει.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ. «Θα συναντηθούμε εκεί.»

«Εγώ θα βγω από τη βόρεια πύλη και θα κάνω τον κύκλο. Εσύ βγες από την ανατολική.»

Απομακρύνθηκαν από την οικία Έλβρεθ, βαδίζοντας προς την κεντρική αγορά της Νουάλβορ.

Πίσω τους, ένας ζητιάνος καθόταν στο πλακόστρωτο, με την πλάτη ακουμπισμένη σε μια παλιά μυλόπετρα που στηριζόταν στον τοίχο. Τώρα, βλέποντας τη γυναίκα και τον δράκαρχο να φεύγουν, ορθώθηκε. Δεν είχε καταφέρει να κρυφακούσει αυτά που έλεγαν – μονάχα μερικές λέξεις και σπαστές προτάσεις είχαν πιάσει τ'αφτιά του–, όμως ήταν βέβαιος πως το Χέρι θα ενδιαφερόταν πολύ να μάθει για τούτη την... ασυνήθιστη επίσκεψη στην οικία Έλβρεθ.

Ο κατάσκοπος έφυγε, τρέχοντας.

Ο τροχός κυλούσε μέσα στο σκοτάδι. Ένας φωτεινός γαλαζόγκριζος δακτύλιος μέσα στο κενό. Περιστρεφόμενος. Ολοένα και πιο γρήγορα.

Έγινε μια θολούρα.

Έμοιαζε με κύλινδρος τώρα. Μια ατέρμονη σήραγγα, με λαξεύματα στα τοιχώματά της.

Κι ένα βουητό ερχόταν από παντού γύρω.

Εκείνη ζαλιζόταν, καθώς έλεφτε, έλεφτε, έλεφτε, ακολουθώντας την κυλινδρική σήραγγα.

Θα σας φανεί απαραίτητο για ν'αντιμετωπίσετε τους νεκραδελφούς των εχθρών σας, έλεγε μια απόμακρη φωνή.

Και: Ο Νεκρομέμνων θα το χρησιμοποιήσει.

Είσαι έτοιμη να συνεργαστούμε;

Άπλωσε τα χέρια της, για να πιαστεί από τα τοιχώματα και να σταματήσει την πτώση. Αλλά τα δάχτυλά της πόνεσαν, και μούδιασαν. Το βουητό συνεχιζόταν.

Είδε το πρόσωπο του Άργκελ.

Αγάπη μου; Τι κάνεις σ'αυτό το μέρος;

Ο αδελφός της ζύγωνε από κάτω· έπεφτε κι αυτός, αλλά έπεφτε από την αντίθετη κατεύθυνση –ερχόταν προς το μέρος της!

Γέλασε, σαν να ήταν ευτυχισμένος. Σ'αγαπώ, Νιρκένα! Πάντα θα σ'αγαπώ! φώναξε, κουνώντας της το χέρι. Πάντα.

Εκείνη προσπάθησε να τον αγκαλιάσει, καθώς ερχόταν καταπάνω της, μα κάπως –κάπως!– της γλίστρησε απ'τα χέρια· πέρασε από δίπλα της. Όχι! Άργκελ! Γύρισε να τον κοιτάξει, και τώρα τον είδε να πέφτει, ενώ εκείνη υψωνόταν, και η γκριζογάλαζη σήραγγα περιστρεφόταν γύρω τους.

Ο αδελφός της της κούνησε το χέρι, εξακολουθώντας να γελά. Σ'αγαπώ, Νιρκένα! Σ'αγαπώ!

Μη φεύγεις, τότε! Γιατί φεύγεις; Γιατί;...

Η σήραγγα άρχισε να στροβιλίζεται πιο γρήγορα.

Άργκελ, μη φεύγεις!...

Μια φωνή έλεγε: Με τη δική μου βοήθεια...

Και: Δεν υπάρχει περιθώριο να μην τα καταφέρεις...

Είδε το Προσωπείο των Βασιλέων, να πετά μέσα στη σήραγγα, λες και δυνατός άνεμος το παρέσερνε. Προσπάθησε να το πιάσει, μα γλίστρησε ανάμεσα απ'τα δάχτυλά της.

Ο Νεκρομένων θα το χρησιμοποιήσει, είπε η απόμακρη φωνή.

Υψηλοτάτη, είπε μια άλλη, εξίσου απόμακρη φωνή, χίλια συγγνώμη που σας ξυπνάω, αλλά πρέπει να έρθετε, οπωσδήποτε. Έχει έρθει ένας απεσταλμένος από τον Καθεδρικό Ναό του Βάνραλ, και επιμένει να σας δει. Πριγκίπισσά μου; Με ακούτε;

.....

Η Νιρκένα βλεφάρισε και κοίταξε τριγύρω. Η γκριζογάλαζη σήραγγα είχε εξαφανιστεί. Βρισκόταν στο υπνοδωμάτιό της. Ανασηκώθηκε επάνω στο κρεβάτι, νιώθοντας να ζαλίζεται. Ο διαολεμένος πονοκέφαλος ακόμα δεν είχε περάσει!

Θεοί... τι μου συμβαίνει; Τύλιξε τα χέρια γύρω απ'τα γόνατά της και ακούμπησε το μέτωπο στους πηγχεις της.

«Πριγκίπισσά μου; Θέλετε να σας φέρω κάτι να πιείτε;»

Η Νιρκένα γύρισε το βλέμμα, για να δει μια παλιά υπηρέτρια του Βασιλικού Πύργου. «Ναι, λίγο νερό,» είπε, και σχεδόν αμέσως είχε μια κούπα με κρύο νερό στο χέρι της, το οποίο ήπιε μονορούφι.

«Έχει έρθει ένας απεσταλμένος του Καθεδρικού Ναού του Βάνραλ, Πριγκίπισσά μου, και θέλει να σας μιλήσει.»

Δεν ήταν όνειρο, τελικά. «Πού είναι;»

«Στην αίθουσα του θρόνου.»

Η Νιρκένα ετοιμάστηκε και βγήκε από το υπνοδωμάτιό της, ενώ ο πονοκέφαλος εξακολουθούσε. Στο καθιστικό, είδε κάτι... μη-αναμενόμενο. Δύο δράκαρχοι την περίμεναν, ντυμένοι με τις επίσημες τους ενδυμασίες και κρατώντας τους δράκους τους από τα λουριά.

«Πριγκίπισσά μου;» είπε ο ένας.

«Ναι, Αρχιδράκαρχε Θέλβορ,» αποκρίθηκε εκείνη, «εγώ είμαι. Γιατί βρίσκεστε εδώ; Τι συμβαίνει;»

«Νόμιζα ότι θα το γνωρίζατε, Υψηλοτάτη,» είπε ο Θέλβορ. «Εγώ και ο Κέλσοναρ θα σας φρουρούμε από την απειλή των Λεπιδοφόρων Γεράκων.»

«Α, μάλιστα,» έκανε η Νιρκένα. «Σωστά. Το είχαμε αποφασίσει με τον Πρίγκιπα Νόρβορ. Σας ευχαριστούμε για τις υπηρεσίες σας, δράκαρχε.»

«Αυτό είναι το καθήκον μας, Υψηλοτάτη.»

Η Νιρκένα βγήκε από τα διαμερίσματά της και οι δράκαρχοι την ακολούθησαν, βαδίζοντας εκατέρωθέν της.

«Πού πηγαίνουμε, Υψηλοτάτη;» άκουσε τον Κέλσοναρ να τη ρωτά. Η βραχνή του φωνή θα έλεγε κανείς πως ήταν γεμάτη ειρωνεία, μα η Πριγκίπισσα, επί του παρόντος, δεν ήταν βέβαιη. Μπορεί να έφταιγε το βουητό μέσα στο κεφάλι της...

«Στη βασιλική αίθουσα,» απάντησε στον δράκαρχο.

Όταν έφτασαν, η Νιρκένα βρήκε το μέρος γεμάτο με συμβούλους, υπηρέτες, και φρουρούς, ως συνήθως τα πρωινά. Ένας άντρας στεκόταν κοντά στον Ουρανολίθινο Θρόνο, και ήταν ντυμένος με το λευκό χιτώνα και τον γαλανό μανδύα των ιερέων του Βάνραλ.

Έκλινε το κεφάλι του σε χαιρετισμό. «Πριγκίπισσα Νιρκένα. Είμαι ο Ιερέας Άσπεναμ, απεσταλμένος του Καθεδρικού Ναού του Βάνραλ. Έχετε τα συλλυπητήριά μου, και τα συλλυπητήρια σύσσωμου του Ναού, για τον χαμό του αδελφού σας.»

«Ευχαριστώ, Σεβασμιότατε,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Είχα ζητήσει να μιλήσω και στη Βασίλισσα Ακάρθα,» είπε ο ιερέας, «αλλά δε δέχτηκε να έρθει.»

«Θα καταλαβαίνετε, ασφαλώς, τη θλίψη της.»

«Πράγματι, την καταλαβαίνω, και δεν θέλησα να την ανησυχήσω. Ωστόσο, το ζήτημα για το οποίο οφείλω να σας μιλήσω είναι σημαντικό, και χαίρομαι που εσείς αποφασίσατε να με συναντήσετε, όπως και ο αδελφός σας, Πρίγκιπας Ζάρναβ, και ο Αντιβασιλέας Νόρβορ.»

Η Νιρκένα έριξε μια ματιά στα τραπέζια της αίθουσας, για να δει πού ήταν οι δύο άντρες τους οποίους είχε αναφέρει ο ιερέας. Τους εντόπισε στα δεξιά της, να κάθονται αντικριστά, με τη Μιάνη κοντά τους. Ο Ζάρναβ κρατούσε μια μεγάλη, αργυρή κούπα και έπινε.

«Ας μιλήσουμε, επομένως, Σεβασμιότατε,» είπε η Νιρκένα, και πλησίασε τον αδελφό της, βέβαιη ότι ο πονοκέφαλος αποκλείεται να της περνούσε σήμερα, ύστερα από τόσες συζητήσεις.

«Πώς είσαι, Νιρκένα;» τη ρώτησε, χαμηλόφωνα, ο Ζάρναβ, μόλις κάθισε κοντά του.

«Χάλια,» του απάντησε εκείνη, εξίσου χαμηλόφωνα.

«Θέλεις πορτοκαλάδα;» Ύψωσε την αργυρή του κούπα.

«Ναι.»

Ο Ζάρναβ έκανε νόημα σε μια υπηρέτρια.

«Ποιο είναι, λοιπόν, το θέμα της συζήτησης, Σεβασμιότατε Άσπεναμ;» ρώτησε ο Νόρβορ τον ιερέα του Βάνραλ, ο οποίος είχε καθίσει επίσης.

«Το θέμα της συζήτησης είναι ο Ουρανολίθινος Θρόνος, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε εκείνος, και η Νιρκένα σκέφτηκε: *Α, ναι· η Ρικέλθη μού το είχε αναφέρει χτες βράδυ, νομίζω, αφότου έδωσα το φυλαχτό στον Νεκρομέμονο.* Η υπηρέτρια ακούμπησε μπροστά της μια κούπα γεμάτη πορτοκαλάδα, και η Πριγκίπισσα ήπие μια μικρή γουλιά.

«Ο Αρχιερέας μας έμαθε ότι το κάθισμα *συρρικνώθηκε,*» συνέχισε ο Ιερέας Άσπεναμ, «και έχει απορήσει κι ανησυχήσει, συγχρόνως, γι' αυτό. Μπορεί ο Βάνραλ, ο Επουράνιος Άρχων, να σκοπεύει ν' απομακρύνει την ευλογία του από τη Νουάλβορ;»

Σιγή έπεσε, για μερικές στιγμές, καθώς κανείς δεν ήξερε τι ακριβώς ν' αποκριθεί σ' ετούτο.

Τελικά, η Νιρκένα είπε: «Σεβασμιότατε, σας διαβεβαιώνω πως η συρρίκνωση του καθίσματος δεν έχει να κάνει τον θεό σας.»

«Μα, ο ουρανόλιθος κατήλθε εξ ουρανού, σταλμένος από τον Βάνραλ.»

«Μάλιστα, Σεβασμιότατε, αλλά αυτό που συμβαίνει τώρα είναι κάτι τελείως διαφορετικό.»

«Ο Αρχιερέας θα ήθελε πολύ να μάθει τι είναι αυτό το διαφορετικό που συμβαίνει, Υψηλοτάτη,» είπε ο Ιερέας Άσπεναμ.

«Προτού σας απαντήσω, θα επιθυμούσα να συζητήσω το θέμα με τον αδελφό μου, την κόρη μου, και τον ανιψιό μου,» δήλωσε η Νιρκένα.

«Ασφαλώς,» είπε ο ιερωμένος, αλλά δεν έμοιαζε να του αρέσει και τόσο η απόκρισή της.

Η Νιρκένα σηκώθηκε από τη θέση της, και ο Νόρβορ, ο Ζάρναβ, και η Μιάνη την ακολούθησαν. Πήγαν και κάθισαν σε μια απομακρυσμένη μεριά της αίθουσας, κοντά σ'ένα αναμμένο τζάκι. Για μια στιγμή, η Πριγκίπισσα νόμιζε ότι η μορφή του Φανλαγκόθ θα ξεπρόβαλλε μέσα από τις φλόγες, αλλά τίποτα τέτοιο δε συνέβη. Μάλλον, ο πονοκέφαλός της την έκανε νάχει παραισθήσεις...

«Δοιπόν,» ρώτησε, «τι να πούμε σ'αυτόν;»

«Αν του πούμε την αλήθεια,» αποκρίθηκε ο Ζάρναβ, «υπάρχει μια περίπτωση να μας πιστέψει (μάλλον απίθανο)· μια περίπτωση να *μη* μας πιστέψει και να θεωρήσει ότι του λέμε ψέματα, προσπαθώντας να καλύψουμε τα πραγματικά γεγονότα (το πιθανότερο, κατά την άποψή μου)· και μια περίπτωση να μας πιστέψει, αλλά –σιωπηλά– να κρίνει πως έχουμε κάνει συμφωνίες με κακοποιά πνεύματα και να στρέψει όλη τη θρησκεία του Βάνραλ εναντίον μας: πράγμα το οποίο δε θα μας ωφελήσει καθόλου, αφού υποτίθεται πως ο θρόνος βρίσκεται στη Νουάλβορ με τις ευλογίες του εν λόγω θεού, και μην ξεχνάμε πως υπάρχουν πολλά αρπακτικά στη Νέλβορ που θα επιθυμούσαν η πρωτεύουσα να μεταφερθεί εκεί...»

Ανάμεσά τους και ο αγαπημένος μου σύζυγος, πρόσθεσε νοερά η Νιρκένα. «Δηλαδή, τι προτείνεις; Να του αποκριθούμε 'Δεν μπορούμε να σου αποκαλύψουμε τι συνέβη'; Πώς θα το δει αυτό ο Αρχιερέας;»

«Ίσως θα ήταν καλό να ρωτήσουμε και τη μητέρα μου, τη Βασίλισσα,» είπε ο Νόρβορ, έχοντας τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του και τη ματιά του κατεβασμένη.

«Κοίτα, μητέρα,» είπε η Μιάνη στη Νιρκένα, «όλοι ξέρουν ότι κάτι αλλόκοτο συνέβη στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, εκείνο το βράδυ που η Λιόλα είχε καταληφθεί από τον Φανλαγκόθ. Επομένως, αν είναι να κατασκευάσουμε κάποια 'αλήθεια', τότε, καλύτερα να το έχουμε υπόψη μας τούτο.»

«Τι εννοείς;»

«Ότι δε μας συμφέρει να πούμε πως ο θρόνος συρρικνώθηκε από μόνος του, χωρίς καμία αιτία, γιατί οι ιερείς δε θα μας πιστέψουν.»

«Δηλαδή, προτείνεις να πούμε ότι κάτι *συνέβη* εκείνο το βράδυ και ο θρόνος συρρικνώθηκε;» ρώτησε ο Ζάρναβ.

«Ναι.»

«Οι ιερείς πιστεύουν σε διάφορα... θαύματα,» είπε ο Πρίγκιπας, «οπότε νομίζω πως ίσως να μπορούσαμε να τους μιλήσουμε για ένα τέτοιο θαύμα.»

Η Νιρκένα ύψωσε ένα φρύδι. «Όπως;»

«Μία ακατονόμαστη ακτινοβολία τύλιξε το θρόνο και φάνηκε να 'τρώνει' ένα μέρος της πλάτης του.»

«Δε θα το χάσουν,» είπε η Μιάνη. «Είναι υπερβολικό.»

«*Υπερβολικό;*» έκανε ο Ζάρναβ. «Τα όσα συνέβησαν στην πραγματικότητα είναι πολύ πιο υπερβολικά!»

«Ζάρναβ, δεν ξέρω αν μας συμφέρει αυτό που προτείνεις,» είπε η Νιρκένα.

«Γιατί όχι;»

«Διότι οι ιερείς θα το εκλάβουν ως εξής: Ο Βάνραλ απομακρύνει την ευνοιά του από τον Οίκο των Γάθνιν, το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, και τη Νουάλβορ.»

Ο Νόρβορ, ο οποίος είχε πειραχτεί που κανείς δεν του έδωσε σημασία, είπε, πιο έντονα από πριν: «Γιατί δεν πάμε να ρωτήσουμε και τη μητέρα μου;»

«Νομίζεις ότι θα έχει κάτι ενδιαφέρον να προτείνει;» ρώτησε η Νιρκένα, η οποία ποτέ δε συμπαθούσε ιδιαίτερα τη Βασίλισσα Ακάρθα. «Κάτι που δεν έχουμε σκεφτεί;»

«Εξακολουθεί να είναι Βασίλισσα,» της θύμισε ο Νόρβορ.

«Κι εσύ είσαι, επί του παρόντος, Αντιβασιλέας, ανιψιέ μου. Τι έχεις να πεις για όλα τούτα; Να αποκαλύψουμε την αλήθεια στο ιερατείο του Βάνραλ, ή όχι; Κι αν όχι, τι να τους πούμε αντί της αλήθειας;»

Προσπαθείς να με δοκιμάσεις, θεία; σκέφτηκε ο Νόρβορ. Και τώρα βρήκες την ώρα να το κάνεις; Ή απλά έχεις διάθεση να με περιγελάσεις; «Πραγματικά, δεν ξέρω,» αποκρίθηκε. «Ίσως θα ήταν, τελικά, καλύτερα να πούμε την αλήθεια. Ή θα μας πιστέψουν ή όχι· ως το ριψοκινδυνεύουμε.»

«Δε ριψοκινδυνεύεις τίποτα, όταν έχεις να διοικήσεις ένα βασίλειο,» του τόνισε η Νιρκένα.

«Επομένως, λες ψέματα; Ως τότε; Δεν είναι, επίσης, επικίνδυνο να κρύβεις τόσα πολλά;» *Ο πατέρα μου έκανε αυτό το λάθος, θεία, αλλά, λίγο πριν πεθάνει, το μετάνιωσε.* Ο Νόρβορ θυμόταν τον Άργκελ να λέει: «*Να σας πω... περισσότερα... έπρεπε.*»

«Τα πάντα είναι επικίνδυνα,» αποκρίθηκε η Νιρκένα. «Πρέπει να επιλέγεις το λιγότερο επικίνδυνο, κάθε φορά.» Όμως, μέσα της, έπρεπε να παραδεχτεί πως ο ανιψιός της είχε δίκιο. *Σ'έτοϋτο το Βασίλειο έχουν μαζευτεί πολλά ψέματα, ίσως υπέρμετρα πολλά, και, κάποτε, αναπόφευκτα, θα καταρρεύσουν και κάποιους θα συνθλίψουν. Ελπίζω αυτή η στιγμή να μην είναι κοντά, και αυτοί οι κάποιοι να μην είμαστε εμείς...*

«Και ποιο είναι το λιγότερο επικίνδυνο τώρα, μητέρα;» έθεσε το ερώτημα η Μιάνη.

«Αυτό πρέπει ν'ανακαλύψουμε,» αποκρίθηκε η Νιρκένα. Και πρόσθεσε, ύστερα από μια στιγμή σκέψης: «Ίσως η πιο απλή απάντηση να είναι η προτιμότερη. Μπορούμε να πούμε ότι μια συμπλοκή εκτυλίχθηκε μέσα στην αίθουσα· κάποιοι φονιάδες προσπάθησαν να σκοτώσουν ορισμένα μέλη της οικογένειάς μας. Και, μέσα στο χαλασμό, ο θρόνος χτυπήθηκε δυο-τρεις φορές από κεφαλοθραύστη, με αποτέλεσμα μέρος της πλάτης του να σπάσει.»

«Χμμ...» Ο Ζάρναβ δάγκωσε το μάγουλό του. «Μπορεί να σταθεί, πιστεύω.»

Η Μιάνη ένευσε. «Συμφωνώ.»

«Ίσως να τους φανεί πιστευτό,» είπε ο Νόρβορ, «μέχρι να μάθουν την αλήθεια.»

«Δε θα μάθουν την αλήθεια,» τόνισε η Νιρκένα· «θα φροντίσουμε γ'αυτό.»

Επέστρεψαν στον Ιερέα Άσπεναμ, και η Πριγκίπισσα είπε: «Μας συγχωρείτε για την καθυστέρηση, Σεβασμιότατε, όμως έπρεπε να το συζητήσουμε αναμεταξύ μας. Βλέπετε, πρόκειται για θέμα που αφορά την ασφάλεια του παλατιού.» Και του εξήγησε πως κάποιοι δολοφόνοι είχαν, κάπως, καταφέρει να εισβάλλουν στους Δεκαεννέα Πύργους και να φτάσουν στην Αίθουσα του Ουρανόλιθινου Θρόνου. «Δυστυχώς, ακόμα δεν έχουμε καταφέρει να μάθουμε πώς ακριβώς διείσδυσαν, αλλά εξακολουθούμε να ερευνούμε το ζήτημα. Και βασιζόμαστε στην εχεμύθειά σας και στην εχεμύθεια του Ναού, ώστε να μην απλωθεί η φήμη τού τι έγινε εκείνο το βράδυ και του τι κάνουμε τώρα.»

«Δε θα προδώσουμε την εμπιστοσύνη σας, Υψηλοτάτη,» είπε ο ιερέας. «Το ορκίζομαι στο όνομα του Επουράνιου Βάνραλ.»

Η Νιρκένα συνέχισε να διηγείται, εξηγώντας πως οι εν λόγω φονιάδες προσπάθησαν να σκοτώσουν τον Άρχοντα Βάνμιρ του Ράλτον, την Πριγκίπισσα-Διάδοχο Λιόλα, και κάποιους φιλοξενούμενους του παλατιού. Μέσα στη συμπλοκή, ο Ουρανόλιθος Θρόνος χτυπήθηκε, επανειλημμένα, από κεφαλοθραύστη και ένα μέρος της πλάτης του έσπασε.

Ο Νόρβορ θαύμαζε τη θεία του, καθώς εκείνη αφηγείτο αυτά τα φανταστικά γεγονότα. Ούτε για μια στιγμή δεν είχε μασήσει τα λόγια της.

«Έχετε τα σπασμένα κομμάτια, Υψηλοτάτη;» ρώτησε ο ιερέας.

«Δυστυχώς, όχι, Σεβασμιότατε,» αποκρίθηκε η Νιρκένα. «Τα χτυπήματα ήταν πολύ δυνατά και ο ουρανόλιθος διαλύθηκε σε πολλά μικρά θραύσματα, τα οποία σκορπίστηκαν στην αίθουσα και, μετά, πετάχτηκαν από τους υπηρέτες.»

«Μα τον Επουράνιο Άρχοντα!» αναφώνησε ο Άσπεναμ. «Πετάξατε κομμάτια του ιερού πετρώματος;»

«Η αναστάτωση ήταν μεγάλη, όπως θα αντιλαμβάνεστε, και δε δόθηκαν ανάλογες διαταγές στους υπηρέτες που καθάρισαν την αίθουσα. Υπήρχαν κι άλλα πολλά θραύσματα, εκτός από αυτά του ουρανόλιθου, Σεβασμιότατε· κι επιπλέον, το μέρος είχε πιάσει φωτιά.»

«Μάλιστα. Καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε η Ιερέας Άσπεναμ· μα, αν έκρινε κανείς από την όψη του, ήταν μάλλον δυσареστημένος. «Θα μεταφέρω τα νέα στον Αρχιερέα μας. Ευχαριστώ για το χρόνο σας, Υψηλοτάτη.» Σηκώθηκε από τη θέση του και –καθώς κι οι υπόλοιποι σηκώνονταν– έκλινε το κεφάλι προς τη Νιρκένα, σε ένδειξη χαιρετισμού. «Υψηλότατε.» Έκλινε το κεφάλι προς τον Νόρβορ. «Υψηλότατε.» Προς τον Ζάρναβ. «Αρχόντισσά μου.» Προς τη Μιάνη.

Εκείνοι του ανταπέδωσαν τον χαιρετισμό, και ο ιερωμένος έφυγε από το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων.

Κεφάλαιο 8

Η Έπαυλη στο Λόφο

Τρία χιλιόμετρα ανατολικά της Νουάλβορ. Πάνω από τη δημοσί-
α. Μια γέρικη δάφνη.

Ο Χάφναρ σταμάτησε και κοίταξε το δέντρο που πρέπει να
υψωνόταν δέκα μέτρα από το έδαφος. Πανύψηλο! Και ο κορ-
μός του πρόδιδε την ηλικία του· ήταν σαν το δέρμα γερόντισσας, γε-
μάτος αυλάκια, στρεβλώσεις, και ελικοειδή σχήματα.

Δίπλα από τη δάφνη, μια γυναίκα καθόταν σε μια γκρίζα, καλυμμέ-
νη με μούσκλια πέτρα. Φορούσε λευκό φόρεμα και κάπα, και τα μα-
κριά, σγουρά, μαύρα μαλλιά της ανέμιζαν, καθώς ατένιζε νότια, τη
θάλασσα που φαινόταν στο βάθος. Στην αρχή, δεν παρατήρησε τον
Χάφναρ που πλησίαζε, όμως, ύστερα, τον πρόσεξε και σηκώθηκε,
απότομα. Ωστόσο, δεν έμοιαζε τρομαγμένη, πράγμα που τον παρα-
ξένεψε.

«Καλησπέρα,» τη χαιρέτησε.

«Είσαι δράκαρχος;» τον ρώτησε η γυναίκα, κοιτάζοντας μια αυτών
μια τη *Σρ'άερ*.

«Είναι προφανές, νομίζω, κυρία,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ.

«Και υπηρετείς το Βασιλιά;»

«Ο Βασιλιάς, δυστυχώς, είναι νεκρός· αλλά εξακολουθώ να υπηρε-
τώ το Βασίλειο. Δεν υπάρχουν νόμιμοι δράκαρχοι που να *μην* το υ-
πηρετούν.»

Η γυναίκα συνοφρυώθηκε. «Ο Βασιλιάς είναι νεκρός, είπες;»

«Ναι.»

«Πώς; Πότε;»

«Σκοτώθηκε από τον Άρχοντα Μόρντεναρ, στην πολιορκία της Έ-
ριγκ.»

«Θεοί...! Έγινε και η κηδεία;»

«Όχι ακόμα.»

Η γυναίκα φάνηκε να ανακουφίζεται. «Ευτυχώς. Δε θα ήθελα να τη
χάσω.» Για μια στιγμή, ήταν σκεπτική. «Θα μ'αφήσουν να πλησιά-

σω, λες; Ίσως, μάλιστα, να μπορούσα να γράψω έναν ύμνο προς τιμή του Βασιληά. Θα το ήθελα πολύ.» Χαμογέλασε.

Ο Χάφναρ γέλασε. «Θες να γράψεις ύμνο για το Βασιληά; Ποια νομίζεις ότι είσαι;»

Η γυναίκα στάθηκε ευθυτενής, με υψωμένο το σαγόνι, και είπε: «Είμαι η Ταλίνα, γνωστή φιλόσοφος και στιχουργός σε όλο το νότιο Νόρβηλ.»

«Δε σ'έχω ξανακούσει,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ, μ'ένα ανασήκωμα των ώμων. «Αλλά εγώ δεν είμαι από το νότιο Νόρβηλ· τελευταία εγκαταστάθηκα εδώ. Από τότε που έγινα δράκαρχος.»

«Κατανοητό, τότε,» είπε η Ταλίνα. «Πώς σε λένε;»

«Χάφναρ.»

«Χαίρω πολύ.» Η Ταλίνα ύψωσε το δεξί της χέρι και έκανε να πλησιάσει, αλλά δίστασε, βλέποντας τη *Σρ'άερ* να την κοιτάζει. «Δε θα με δαγκώσει ο δράκος σου;...»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ, σφίγγοντας τα λουριά της *Σρ'άερ* μέσα στη γαντοφορεμένη του γροθιά. «Και είναι δράκαινα.»

«Α,» έκανε η Ταλίνα, και ζύγωσε, δίνοντάς του το χέρι.

Ο Χάφναρ το έσφιξε. «Χαίρω πολύ, Ταλίνα.»

«Ελπίζω η δράκαινά σου να μην προσβλήθηκε...»

«Δε νομίζω ότι κατάλαβε τι είπες.»

«Ναι; Έχω ακούσει ότι οι δράκοι καταλαβαίνουν τι λένε οι άνθρωποι.»

«Διαδεδομένος μύθος,» εξήγησε ο Χάφναρ.

Η Ταλίνα κοίταξε πάλι τη *Σρ'άερ*. «Από πού διακρίνεις το φύλο;»

«Υπάρχουν διαφορές στο σουλούπι ενός δράκου και μιας δράκαινας. Η δράκαινα έχει πιο λεπτή μουσούδα, κατ'αρχήν, και πιο στενά μάτια.»

«Μάλιστα...»

«Τι κάνεις εδώ, παρεμπιπτόντως;» είπε ο Χάφναρ. «Αν δεν είναι αγενές από μέρος μου να ρωτάω.»

«Καθόλου αγενές,» αποκρίθηκε η Ταλίνα, κάνοντας μια ημικυκλική χειρονομία. «Καθόμουν κάτω απ'τη δάφνη και κοιτάζα τη θάλασσα, περιμένοντας να με επισκεφτεί το Πνεύμα της Βιρκάνθα ή η Πονηριά του Σνάρκαλ και να μου έρθει η έμπνευση για κανένα καινούργιο ποίημα, ώστε να το πουλήσω όταν φτάσω στη Νουάλβορ. Είμαι

ταπί, αυτό τον καιρό. Αλλά, τώρα που έμαθα τούτο, ότι ο Βασιληάς είναι νεκρός... πραγματικά, θα ήθελα να γράψω έναν ύμνο προς τιμήν του. Θα μπορούσες να με συστήσεις στην Αυλή, Χάφναρ; Έχω ακούσει πως οι δράκαρχοι έχουν μεγάλη επιρροή.»

«Άλλος ένας διαδεδομένος μύθος.»

«Θα μπορούσες, όμως, να με συστήσεις στην Αυλή, δε θα μπορούσες;» είπε η Ταλίνα. «Αν θέλεις, φυσικά. Σου υπόσχομαι πως δε θα το μετανιώσεις. Ούτε και κανέναν άλλος. Είμαι πολύ καλή ποιήτρια.»

Και ελάχιστα μετριόφρων, σκέφτηκε ο Χάφναρ.

Η *Σρ'άερ* στράφηκε στα βόρεια, και εκείνος ακολούθησε το βλέμμα της, για να δει τη μητέρα του να ξεπροβάλλει από το πλάι της γέρικης δάφνης, έχοντας την κουκούλα της κάπας της σηκωμένη και κρύβοντας το πρόσωπό της στη σκιά.

«Ήρθε το άτομο που περίμενα,» είπε ο Χάφναρ στην Ταλίνα. «Πρέπει να πηγαίνω.»

«Θα το σκεφτείς, τουλάχιστον;» ρώτησε εκείνη.

«Θα το σκεφτώ,» υποσχέθηκε ο δράκαρχος.

«Μπορείς να με βρεις στον *Χαριτωμένο Χορευτή*, κοντά στην αγορά. Ο Ράνιρ, ο ιδιοκτήτης, με ξέρει. Αν με ζητήσεις, θα σε οδηγήσει σε μένα αμέσως.»

Ο Χάφναρ ένευσε. «Θα το έχω υπόψη μου, Ταλίνα. Καλό βράδυ.»

«Καλό βράδυ,» αποκρίθηκε εκείνη, και έκανε ν'απομακρυνθεί, αλλά σταμάτησε στα τρία βήματα απόσταση από τον δράκαρχο. «Πού πηγαίνεις; Θ'αργήσεις να επιστρέψεις;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ. «Σύντομα, θα είμαι πάλι στην πόλη.»

«Α, ωραία,» είπε η Ταλίνα. «Εισ το επανιδείν.» Του κούνησε το χέρι, καθώς έφευγε, κατευθυνόμενη δυτικά, προς τη Νουάλβορ.

«Ποια ήταν αυτή;» ρώτησε η Ρικέλθη.

«Ταλίνα, τη λένε· ποιήτρια είπε ότι είναι, γνωστή στο νότιο Νόρβηλ. Την έχεις ξανακούσει, μητέρα;»

«Νομίζω ότι κάτι έχει πάρει τ'αφτί μου.»

«Είναι τόσο καλή όσο υποστηρίζει.»

«Κανείς δεν είναι τόσο καλός όσο υποστηρίζει.»

Ο Χάφναρ γέλασε. «Δε γνωρίζεις πολλούς μετριόφρονες ανθρώπους, ε, μητέρα;»

«Τι ήθελε από σένα;»

«Τη συνάντησα τυχαία εδώ. Δεν ήξερε για το θάνατο του Βασιληά, αλλά, μόλις της ανέφερα ότι είναι νεκρός, δήλωσε πως θα επιθυμούσε να γράψει έναν ύμνο γι' αυτόν, και μου ζήτησε να τη συστήσω στην Αυλή.»

«Αναμφίβολα, σκέφτεται τα χρήματα που θα πάρει,» είπε η Ρικέλθη.

«Δεν αποκλείεται. Είπε ότι είναι ταπί τελευταία.»

«Τέλος πάντων· ας πηγαίνουμε.»

Ξεκίνησαν να βαδίζουν επάνω στη δημοσιά.

«Δε δυσκολεύτηκες να βρεις τη δάφνη, έτσι;» ρώτησε η Ρικέλθη.

«Όχι.»

«Ούτε είδες κανέναν να σε παρακολουθεί...;»

«Ούτε,» είπε ο Χάφναρ.

Το λιόγερμα, η δημοσιά πήρε κατηφορική κλίση, και ο Χάφναρ και η Ρικέλθη κατευθύνθηκαν προς την κωμόπολη όπου τους οδηγούσε. Η κωμόπολη βρισκόταν στην ακτή, και στο λιμάνι της ήταν συγκεντρωμένα αρκετά εμπορικά σκάφη... Πολλά, έκρινε η Αρχόντισσα της Έριγκ, για το μέγεθός της.

«Φτάσαμε,» είπε.

«Πού είναι η έπαυλη;»

«Σ' αυτό το λόφο, υποθέτω.» Η Ρικέλθη έδειξε βόρεια, όπου φαινόταν ένα δασώδες ύψωμα, και στην κορυφή του υπήρχαν φώτα.

Ο Χάφναρ ένευσε. «Κατά πάσα πιθανότητα.»

Λίγο παρακάτω και καμια εκατοστή μέτρα από την πύλη της κωμόπολης, συνάντησαν μια διακλάδωση της κεντρικής δημοσιάς και μια βελόσχημη πινακίδα η οποία έδειχνε βόρεια και έγραφε: *ΠΡΟΣ ΕΠΑΥΛΗ ΕΛΒΡΕΘ*. Η Ρικέλθη και ο γιος της ακολούθησαν αυτή την κατεύθυνση, βαδίζοντας επάνω σ' έναν λιθόστρωτο δρόμο, στενότερο από τον προηγούμενο. Γύρω τους, η βλάστηση άρχισε να πυκνώνει, καθώς πλησίαζαν το λόφο.

Τέσσερις φρουροί τούς ζύγωσαν. Ήταν ντυμένοι με αλυσιδωτές αρματωσιές και κράνη, και έφεραν δόρατα και μεγάλες ασπίδες· στους ώμους τους έπεφταν μανδύες.

Ο Οίκος των Έλβρεθ είναι ευκατάστατος, σκέφτηκε η Ρικέλθη, παρατηρώντας τον εξοπλισμό των μαχητών. Οι απλοί ευγενείς, συνήθως, δεν εξόπλιζαν τόσο ακριβά τους φρουρούς τους.

«Καλησπέρα σας, κύριοι,» τους χαιρέτησε. «Ερχόμαστε για δουλειά του Βασιλείου· μη θορυβείστε.»

«Ποιοι είστε, Αρχόντισσά μου;» τη ρώτησε ο ένας από τους μαχητές, με τραχιά φωνή. «Σας περιμένουν στην έπαυλη;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη. «Αλλά η δουλειά μας με τον Οίκο Έλβρεθ είναι επείγουσα. Είμαι η Αρχόντισσα Ρικέλθη ε Νίλγκωρ, κι απο δώ είναι ο γιος μου, Δράκαρχος Χάφναρ. Η δράκαινά του ονομάζεται *Σρ'άερ*, σε περίπτωση που ενδιαφέρεστε.» Το τελευταίο το πρόσθεσε με οξύτερο τόνο, θέλοντας να τους τρομάξει κάπως. *Αν δε μας επιτρέψετε να περάσουμε, σκοπεύουμε να επιμείνουμε...*

«Οφείλατε να είχατε στείλει κάποια... προειδοποίηση, πριν από την επίσκεψή σας, Αρχόντισσά μου,» είπε ο φρουρός.

Φυσικά και όχι, σκέφτηκε η Ρικέλθη. *Προτιμώ να τους πιάσω απροετοίμαστους. Θα μου αποκαλύψουν πολύ περισσότερα, χωρίς να το καταλάβουν...*

«Δε θα μας επιτρέψετε να περάσουμε;» είπε. «Σας τόνισα ήδη πως ερχόμαστε για επείγουσα δουλειά του Βασιλείου.»

«Μπορείτε να περάσετε,» της αποκρίθηκε ο φρουρός, αν και έμοιαζε να γρυλίζει σκυλίσια καθώς μιλούσε.

Από τώρα μας συμπάθησαν σε τούτο το σπίτι... παρατήρησε ο Χάφναρ. Έπρεπε να παραδεχτεί, πάντως, πως η Ρικέλθη ήταν ειδήμων στο να χειρίζεται τους άλλους· και στην οικία των Έλβρεθ εντός της Νουάλβορ και εδώ τα είχε καταφέρει πολύ καλά. *Αλλά η μητέρα πάντοτε ήταν ειδήμων σ'αυτό, βέβαια...*

Οι φρουροί παραμέρισαν, και ο δράκαρχος και η Αρχόντισσα συνέχισαν την πορεία τους επάνω στον λιθόστρωτο δρόμο, ο οποίος σκαρφάλωνε τον δεντρόφυτο λόφο και έφτανε ως τη μεγάλη πύλη της έπαυλης.

Καθώς ανηφόριζαν, η Ρικέλθη ένιωθε τα πόδια της να πονάνε, κι έκρινε πως τούτο ήταν σημάδι της ηλικίας, πράγμα το οποίο δεν την

ευχαριστούσε καθόλου. Είχαν βαδίσει μισή μέρα, και τώρα πήγαινε να τα φτύσει! Ακραίο! Αναμφίβολα, έφταιγε το γεγονός ότι δεν είχαν φάει τίποτα για μεσημέρι. Το στομάχι της γουργούριζε... Θα είχαν, άραγε, οι Έλβεθ την ευγένεια να τους κεράσουν;

Μπροστά στην ξύλινη, διπλή πύλη του κήπου, δύο φύλακες, παρόμοια ντυμένοι με τους προηγούμενους, τους σταμάτησαν, για να τους κάνουν τις ίδιες ερωτήσεις. Ποιοι ήταν; Γιατί έρχονταν στην έπαυλη; Τους περίμεναν; Η Ρικέλθη απάντησε με τον ίδιο τρόπο που είχε απαντήσει και πριν: δήλωσε το όνομά της και του γιου της, και τόνισε πως βρίσκονταν εδώ για δουλειά του Βασιλείου και έπρεπε να περάσουν, επειγόντως, για να μιλήσουν στους Έλβεθ. Οι φύλακες τούς άνοιξαν την πύλη και φώναξαν σε δύο πολεμίστριες, οι οποίες ήρθαν από το εσωτερικό του κήπου, γλιστρώντας μέσα από τις σκιές. Ήταν ντυμένες διαφορετικά από τους υπόλοιπους: φορούσαν πέτσινες αρματωσιές και είχαν μακριά, λιγνά ξιφη περασμένα στη ζώνη. Οι περικεφαλαίες τους είχαν ένα μακρύ προστατευτικό έλασμα μπροστά από τη μύτη και ένα άνοιγμα στο πίσω μέρος, για να ξεπροβάλλουν οι αλογοουρές τους, που της μίας ήταν ξανθιά και της άλλης μελαχρινή, αλλά κι οι δύο έφταναν ως το μέσο της πλάτης. Στα χέρια, οι γυναίκες φορούσαν δερμάτινα γάντια, ενώ στους πήχεις τους τυλίγονταν πλατιά, ατσάλινα περικάρπια, και στην αριστερή τους μπότα δενόταν ένα ξιφίδιο.

Η Ρικέλθη παρατήρησε πως οι πολεμίστριες ήταν πολύ χαρακτηριστικά ντυμένες για να είναι τυχαίο· πρέπει να ανήκαν σε κάποια συγκεκριμένη μισθοφορική ομάδα.

Τα μάτια τους κοίταξαν με κάποια έκπληξη τη Σρ'άερ, μα οι γυναίκες δε φάνηκαν να πανικοβάλλονται. «Ελάτε μαζί μας,» είπε η μελαχρινή, και βάδισαν εκατέρωθεν της Ρικέλθης και του Χάφναρ, οδηγώντας τους μέσα από τον κήπο, σε μια αυλή. Το μέρος ήταν σκεπαστό και καλυμμένο με πλάκες. Η σκεπή του στηριζόταν σε λευκολίθινους κίονες, ενώ στο κέντρο του ήταν ένα σιντριβάνι. Δεξιά κι αριστερά, υπήρχαν πόρτες. Η μελαχρινή πολεμίστρια άνοιξε μία απ'αυτές, και η Αρχόντισσα της Έρικ κι ο δράκαρχος πέρασαν σε μια σάλα, με τζάκι και καναπέδες.

«Ποιον θα επιθυμούσατε να δείτε;» ρώτησε η ίδια πολεμίστρια.

«Τον Άρχοντα Τάνιρ,» δήλωσε η Ρικέλθη, βγάζοντας την κουκούλα της κάπας της και ρίχνοντάς τη στους ώμους.

«Ο Άρχοντας Τάνιρ λείπει, Αρχόντισσά μου. Θα θέλατε να ειδοποιήσουμε τη σύζυγό του, Αρχόντισσα Νάρλη;»

«Γνωρίζετε, μήπως, πού θα μπορούσα να τον βρω;»

«Δυστυχώς, όχι.»

«Τότε, ναι, θα ήθελα να μιλήσω στην Αρχόντισσα Νάρλη.»

«Θα την ειδοποιήσουμε· καθίστε.»

Οι πολεμίστριες έφυγαν, και η Ρικέλθη κάθισε σ'έναν καναπέ, ακουμπώντας το δρακοκέφαλο μπαστούνι ανάμεσα στα γόνατά της. Ο Χάφναρ πήρε θέση πλάι της, και η *Σρ'άερ* κουλουριάστηκε στα μποτοφορεμένα του πόδια, ακουμπώντας το κεφάλι της, τεμπέλικα, στο χαλί του πατώματος.

Σε λίγο, η πόρτα άνοιξε, αλλά δεν ήταν η Αρχόντισσα Νάρλη, παρά δύο υπηρέτες, οι οποίοι γέμισαν ένα μικρό τραπέζι με ποτά και γλυκίσματα, ενώ, συγχρόνως, λοξοκοίταζαν τη δράκαινα και προσπαθούσαν να μην πηγαίνουν από τη μεριά της.

«Δεν υπάρχει νερό σ'αυτή την οικία;» ρώτησε η Ρικέλθη.

«Ασφαλώς και υπάρχει, Αρχόντισσά μου.»

«Τότε, θα ήθελα νερό, αν έχετε την καλοσύνη.»

«Ασφαλώς. Θα θέλατε και κάτι άλλο;»

«Όχι, ευχαριστώ.»

Οι υπηρέτες έφυγαν· και μετά, ο ένας από τους δύο επέστρεψε, φέρνοντας μια κρυστάλλινη καράφα με νερό και γεμίζοντας ένα γυαλιστερό, μακρύποδο ποτήρι για τη Ρικέλθη. Εκείνη τον ευχαρίστησε και ο άντρας εγκατέλειψε τη σάλα ξανά.

Δεν πέρασε πολλή ώρα και μια γυναίκα ήρθε στο δωμάτιο, συνοδευόμενη από τις δύο πολεμίστριες. Πρέπει να ήταν γύρω στα τριάντα, και είχε μέτριο ανάστημα. Τα μαλλιά της ήταν μαύρα και κομμένα μέχρι τους λοβούς των αφτιών. Είχε μικρό πρόσωπο και στόμα, αλλά τα χείλη της ήταν γεμάτα και κόκκινα. Φορούσε ένα μενεξεδί φόρεμα με δαντέλα, το οποίο αποκάλυπτε τις άκριες των ώμων.

«Χαίρετε,» είπε, ρίχνοντας ένα ενστικτωδώς ανήσυχο βλέμμα στη *Σρ'άερ*. «Είμαι η Αρχόντισσα Νάρλη ε Φέργκιλ σι Έλβρεθ.»

Η Ρικέλθη, που είχε σηκωθεί από τη θέση της, όπως και ο Χάφναρ, αποκρίθηκε: «Καλησπέρα, Αρχόντισσά μου. Μας συγχωρείτε για

την απρόσμενη επίσκεψη, αλλά η δουλειά μας είναι επείγουσα και αφορά το Βασίλειο. Είμαι η Αρχόντισσα Ρικέλθη ε Νίλγκωρ, σε περίπτωση που δε σας ενημέρωσαν ήδη οι φρουροί σας, κι απο δώ είναι ο γιος μου, ο Δράκαρχος Χάφναρ.»

«Παρακαλώ, καθίστε,» είπε η Αρχόντισσα Νάρλη. Όταν μιλούσε, στράβωνε το στόμα της προς τα δεξιά, παρατήρησε η Ρικέλθη, που είχε τη συνήθεια να προσέχει λεπτομέρειες επάνω στους άλλους.

Όταν όλοι –εκτός από τις δύο πολεμίστριες– είχαν καθίσει, η Νάρλη είπε: «Μου ανέφεραν ότι ζητήσατε το σύζυγό μου...»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη. «Είναι ανάγκη να τον βρούμε.»

«Δυστυχώς, Αρχόντισσά μου, έχω να τον δω καιρό.»

«Από πότε;»

«Από...» Ανασήκωσε τους ώμους. «Θα πηγαίνει κανένας μήνας.»

Χμμ, σκέφτηκε η Ρικέλθη. *Ναι, λογικό ακούγεται, αν έφυγε από τότε που επισκέφτηκα για τελευταία φορά την οικία Έλβρεθ εντός της Νουάλβορ.* «Και δε σας είπε πού κατευθυνόταν;»

«Ο σύζυγός μου ταξιδεύει συχνά· δεν είναι κάτι το ασυνήθιστο. Έχουμε καλές σχέσεις με το εμπόριο, όπως θα γνωρίζετε, Αρχόντισσά μου.»

«Είναι, όμως, συνηθισμένο ο Άρχοντας Τάνιρ να λείπει τόσο καιρό, χωρίς να δώσει σημάδια ζωής; Δε σας έχει στείλει ούτε κάποια επιστολή;»

«Όχι.»

«Και δεν έχετε ανησυχήσει;»

Η Νάρλη φάνηκε να εκνευρίζεται. «Σας είπα, Αρχόντισσά μου: δεν ξέρω πού είναι.»

«Αντιλαμβάνεστε πως πρόκειται για υπόθεση του Βασιλείου, έτσι, Αρχόντισσά μου;» είπε η Ρικέλθη. «Ο σύζυγός σας ίσως να βρίσκεται σε μεγάλο κίνδυνο. Αν έχετε κάποια πληροφορία, καλό θα ήταν να μου τη δώσετε.»

Η Νάρλη γέμισε ένα ποτήρι με κρασί και ήπие. Χρειαζόταν λίγο χρόνο, για να σκεφτεί πώς ν'αποκριθεί. «Τι σας κάνει να πιστεύετε ότι βρίσκεται σε κίνδυνο;»

«Εσάς δε σας βάζει σε υποψίες το γεγονός ότι λείπει για έναν ολόκληρο μήνα χωρίς να δώσει κανένα σημάδι ζωής;» αντέστρεψε το ερώτημα η Ρικέλθη.

«Όχι. Τι είναι, επομένως, εκείνο που βάζει εσάς σε υποψίες, Αρχόντισσά μου; Γιατί πιστεύετε ότι βρίσκεται σε κίνδυνο;»

Επίμονη, και πιο ευέλικτη από τον σύζυγό της, νομίζω. «Έχουμε πληροφορίες, τις οποίες, δυστυχώς, δεν μπορούμε να αποκαλύψουμε,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη. «Και, όταν λέω *έχουμε*, εννοώ τον Βασιλικό Οίκο των Γάθνιν, όχι εμένα, ασφαλώς.»

«Εφόσον αρνείστε να μου αποκαλύψετε πράγματα, Αρχόντισσά μου, θα μπορούσατε, κάλλιστα, να μπλοφάρετε.»

«Θεωρείτε ότι ο Οίκος των Γάθνιν θα υποστήριζε ότι κατέχει πληροφορίες που δεν κατέχει;»

«Δεν ξέρω, Αρχόντισσά μου,» είπε η Νάρλη, βιαστικά. «Πάντως, η αλήθεια είναι πως δεν έχω ιδέα πού βρίσκεται ο σύζυγός μου. Δυστυχώς, δε δύναμαι να σας βοηθήσω. Όταν, ωστόσο, επιστρέψει, θα τον ειδοποιήσω ότι τον ζητήσατε.»

Τι ευγενικό από μέρος σου... «Τότε, ίσως να είναι πολύ αργά,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη. «Αν, εν τω μεταξύ, θυμηθείτε ή μάθετε κάτι, μη διστάσετε να έρθετε να με βρείτε. Διαμένω στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, επί του παρόντος.»

«Θα το έχω υπόψη μου, Αρχόντισσα Ρικέλθη.» Η Νάρλη σηκώθηκε από την πολυθρόνα της. «Θα θέλατε να σας φιλοξενήσουμε στην έπαυλη ως το πρωί; Αν, φυσικά, δεν έχετε κάπου αλλού να πάτε.»

Η Ρικέλθη θυμήθηκε αυτά που της είχε πει ο Σέτερναρ για τους Έλβρεθ—

—«*Να προσέχεις, Ρικέλθη. Έχουν, κατά καιρούς, ακουστεί άσχημες φήμες για τον Οίκο τους.*»

—«*Από τα λόγια διακόνων, γνωρίζω ότι οι Έλβρεθ έχουν συναναστροφές με τον Βάκναν το μαυραγορίτη, ας πούμε—*»

—«*Και, ορισμένες φορές, οι αντίπαλοί τους... εξαφανίζονται, χωρίς ν'αφήνουν σημάδια πίσω τους.*»

«Δε θα χρειαστεί, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε στη Νάρλη, καθώς κι εκείνη σηκωνόταν. «Πρέπει να επιστρέψουμε γρήγορα στη Νουάλβορ.»

Ο Χάφναρ απόρησε. *Γιατί τόση βιασύνη, μητέρα;* Είχε την εντύπωση πως η Ρικέλθη θα ήθελε να μείνει, για να πάρει ίσως και καμια άλλη πληροφορία, με έμμεσο τρόπο...

«Όπως επιθυμείτε,» είπε η Νάρλη. «Σας εύχομαι καλή διαδρομή, Αρχόντισσα Ρικέλθη.» Και έφυγε από τη σάλα, συνοδευόμενη από τις δύο πολεμίστριές της.

«Τι τρέχει, μητέρα;» ρώτησε ο Χάφναρ τη Ρικέλθη.

«Θα σου πω έξω.»

Βγήκαν από τη σάλα και διέσχισαν τον κήπο, με τη συνοδεία ενός υπηρέτη. Οι φρουροί της πύλης τούς άνοιξαν, κι εκείνοι άρχισαν να κατεβαίνουν το λόφο, πάνω στον οποίο ήταν οικοδομημένη η έπαυλη.

«Έχω ακούσει κακές φήμες για τους Έλβρεθ,» εξήγησε η Ρικέλθη, ψιθυριστά, σε περίπτωση που κάποιος κρυφάκουγε πίσω από τα δέντρα.

«Και υποπτεύεσαι ότι μπορεί να μας σκότωναν στον ύπνο μας;»

«Δε θα το θεωρούσα απίθανο. Αυτή η Αρχόντισσα Νάρλη γνωρίζει πολύ καλά πού είναι ο σύζυγός της και αρνείται να μας το φανερώσει.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Ήταν προφανές.»

Προφανές για σένα, μητέρα. Ο Χάφναρ αναρωτιόταν αν η Αρχόντισσα Ρικέλθη είχε κάποια έκτη αίσθηση σε τέτοια ζητήματα.

«Και θα επιστρέψουμε τώρα στη Νουάλβορ; Δεν είσαι κουρασμένη;»

«Είμαι,» παραδέχτηκε η Ρικέλθη. «Και δεν έχω ακόμα αποφασίσει πού θα πάμε· το σκέφτομαι...»

Είχαν κατεβεί από τη λοφοπλαγιά και κατευθύνονταν προς την κεντρική δημοσιά, ακολουθώντας το λιθόστρωτο δρόμο. Η νύχτα είχε απλωθεί γύρω τους, και το κρύο είχε δυναμώσει. Η Αρχόντισσα της Έριγκ είχε πάλι φορέσει την κουκούλα της κάπας της.

«Τι σκέφτεσαι;» ρώτησε ο Χάφναρ.

«Μπορούμε να πάμε ή στην πρωτεύουσα ή στην κωμόπολη.»

«Η δεύτερη είναι σαφώς πιο κοντά.»

«Αλλά είναι και σαφώς υπό τον έλεγχο των Έλβρεθ.»

«Μητέρα, μήπως γίνεσαι παρανοϊκή; Πραγματικά, πιστεύεις ότι θα επιχειρήσουν να μας σκοτώσουν εκεί;»

«Ίσως,» είπε η Ρικέλθη.

«Τότε, πάμε στη Νουάλβωρ, αν νομίζεις ότι μπορείς ν'αντέξεις την πεζοπορία. Θα φτάσουμε μέσα στη βαθύτερη νύχτα.»

«Έχω περάσει κι από χειρότερα,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη, αν και αισθανόταν τα πόδια της να την κόβουν.

Πλησίαζαν το σημείο όπου ο λιθόστρωτος, παράπλευρος δρόμος συναντούσε την κεντρική δημοσιά, όταν η *Σρ'άερ* συσπειρώθηκε, σφυρίζοντας άγρια και έχοντας τα μάτια της στραμμένα προς τα νοτιοδυτικά.

Ο Χάφναρ ακολούθησε το βλέμμα της και πρόσεξε τέσσερις μορφές ανάμεσα στα δέντρα. Οι δύο ήταν σκαρφαλωμένες στα κλαδιά, ενώ οι άλλες δύο κρύβονταν πίσω απ'τους κορμούς. Όλες τους κρατούσαν τόξα, και είχαν τις χορδές τεντωμένες.

Ο δράκαρχος έριξε τη μητέρα του στο έδαφος και έπεσε μαζί της, την ίδια στιγμή που βέλη εκτοξεύονταν.

Η Ρικέλθη έγδαρε τα χέρια της στο λιθόστρωτο. «*Τι στις Ουρές του Σάλ'γκρ-;*»

«Καλύψου, μητέρα!» γρύλισε ο Χάφναρ. «Μας τοξεύουν!»

Θεοί! σκέφτηκε η Ρικέλθη. *Οι Λεπιδοφόροι Γέρακες!* Σηκώθηκε κι ακολούθησε το γιο της, μέσα στη βλάστηση, ανατολικά του δρόμου.

«Η *Σρ'άερ* τούς πρόσεξε,» είπε ο Χάφναρ, καθώς κρυβόταν πίσω από ένα χοντρόκορμο δέντρο. «Μας περίμεναν να ζυγώσουμε κι άλλο, για να μας ρίξουν από κοντά. Εδώ πού είμαστε, όμως, ίσα που μας φτάνουν τα βέλη τους.»

Καθώς ο δράκαρχος μιλούσε, οι τοξότες έβαλαν, και τα βλήματά τους έπεφταν στο έδαφος, περίπου τρία μέτρα απόσταση από την κάλυψη εκείνου και της μητέρας του.

«Βλέπεις;» είπε ο Χάφναρ.

Η Ρικέλθη –που είχε κρυφτεί πίσω από έναν βράχο, δίπλα στον γιο της, και κοίταζε από την άκρια– κατένευσε. «Ναι. Αλλά πώς θα φύγουμε τώρα; Πρέπει νάναι Γέρακες, και δεν έχουμε πολλές ελπίδες εναντίον τους· όχι χωρίς τον Νεκρομέμνονα.»

«Δε νομίζω να είναι Γέρακες, μητέρα. Πιστεύεις ότι οι Γέρακες θα χρησιμοποιούσαν τέτοια τόξα; Άνθρωποι σαν κι αυτούς, συνήθως, χρησιμοποιούν χειροβαλλίστρες.»

Ίσως νάχει δίκιο, σκέφτηκε η Ρικέλθη, ενθυμούμενη πως ο Νεκρομέμνων τής είχε πει ότι του έριχναν με βαλλίστρες όταν βούτηξε

Ο Χάφναρ ακολούθησε την Αρχόντισσα Ρικέλθη, σφίγγοντας τα λουριά της *Σρ'άερ*, η οποία κούτσαινε δίπλα του αλλά δεν καθυστέρούσε.

Κεφάλαιο 9

Αρπακτικά και Δράκοι στον Βασιλικό Πύργο

Ο Νόρβορ βάδιζε πλάι στον Νεκρομέμονα, μέσα στον Απάνεμο Κήπο των Δεκαεννέα Πύργων. Ο Χάφναρ έλειπε, έχοντας πάει με την Αρχόντισσα Ρικέλθη να ερευνήσει για τον προδότη, και ο Πρίγκιπας είχε αποφασίσει πως ο νεκρονοικημένος δολοφόνος ήταν παραπάνω από κατάλληλος για να αντικαταστήσει, προσωρινά, το δράκαρχο ως σωματοφύλακάς του.

Ο Νόρβορ, αν και χρησιμοποιούσε το δεκανίκι του για να περπατά, απολάμβανε την αποψινή βόλτα στον κρεμαστό κήπο, που βρισκόταν στο κέντρο του συμπλέγματος του βασιλικού παλατιού. Ο ήλιος ο οποίος χανόταν στη δύση γέμιζε το μέρος με μια μαγευτική ακτινοβολία, καθώς περνούσε ανάμεσα από τους πύργους και τις γέφυρες που τους συνέδεαν. Ωστόσο, κάτι απασχολούσε τον Πρίγκιπα, και δεν ήταν το γεγονός ότι οι Λεπιδοφόροι Γέρακες μπορεί, από στιγμή σε στιγμή, να επιχειρούσαν να σκοτώσουν αυτόν και την οικογένειά του.

Γιατί δεν έχει επιστρέψει ακόμα ο Χάφναρ; αναρωτιόταν. Ούτε εκείνος ούτε η Αρχόντισσα Ρικέλθη δεν είχαν φανεί. Και υποτίθεται πως θα πήγαιναν μόνο μέχρι την οικία Έλβρεθ μέσα στη Νουάλβορ... Πόση ώρα μπορεί να τους είχε πάρει αυτή η επίσκεψη;

«Ίσως θα έπρεπε να ψάξουμε για τον Δράκαρχο Χάφναρ και την Αρχόντισσα Ρικέλθη,» είπε ο Νόρβορ.

Ο Νεκρομέμων έτριψε το ουρανολίθινο φυλαχτό που κρεμόταν επάνω στο πουκάμισό του από μια αργυρή αλυσίδα. «Ίσως...» Είχε μια αφηρημένη όψη, σαν να συλλογιζόταν άλλα πράγματα.

«Δε νομίζεις ότι μπορεί να κινδυνεύουν; Λείπουν πολλή ώρα. Από το πρωί έχουν φύγει, από τότε που πήγα στον Πύργο των Δράκων.»

«Έρθαν, Υψηλότατε,» δήλωσε ο Νεκρομέμων.

«Πότε; Τώρα; Πώς το ξέρεις;» απόρησε ο Νόρβωρ. Ο δολοφόνος ήταν συνέχεια μαζί του· ό,τι είχε δει εκείνος το είχε δει κι ο Πρίγκιπας.

«Δεν αναφέρομαι στην Αρχόντισσα Ρικέλθη και στο γιο της.»

«Δεν...;» Ο Νόρβωρ στράφηκε να τον κοιτάξει, χάσκοντας.

Ο Νεκρομέμνων ένευσε. «Ναι, οι Λεπιδοφόροι Γέρακες είναι εδώ.»

«Έχουν μπει στο παλάτι;»

«Μπαίνουν, καθώς μιλάμε.»

«Τι! Και κανείς δεν τους σταματά;»

«Είναι νεκρονοικημένοι δολοφόνοι, Υψηλότετε,» αποκρίθηκε ο Νεκρομέμνων, σαν τούτο να εξηγούσε τα πάντα. Και πρόσθεσε: «Μην απομακρυνθείτε απ'το πλευρό μου.»

«Μα, πρέπει να πάμε μέσα!» έκανε ο Νόρβωρ. «Να βοηθήσουμε!»

«Εγώ μπορώ να βοηθήσω κι από μακριά,» δήλωσε ο Νεκρομέμνων. «Ήδη βοηθάω. Αν και έχετε δίκιο: θα ήταν καλύτερα αν πλησίαζα. Όμως, πού θα αφήσω εσάς;»

Ναι, σωστά· αν έμενε μόνος του, οι Γέρακες θα τον σκότωναν με μεγάλη ευκολία. «Πήγαινε με στα διαμερίσματα της Πριγκίπισσας Νιρκένα, όπου είναι οι Δράκαρχοι Κέλσοναρ και Θέλβωρ.»

Η Δράκαρχος Φερλιάλα είδε τη *Σί'ερν* να στρέφει το κεφάλι, απότομα, προς την πόρτα και να οσμίζεται τον αέρα.

Κάτι ασυνήθιστο συμβαίνει, σκέφτηκε η Φερλιάλα και τράβηξε το σπαθί απ'τη ζώνη της, καθώς σηκωνόταν από τον καναπέ.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Πρίγκιπας Δάτμιν, που καθόταν μπροστά στο τζάκι και διάβαζε ένα μεγάλο βιβλίο, τιτλοφορούμενο «*Τα Ταξίδια του Ζάρκαλαθ του Θανατοποιού*».

«Τίποτα το σπουδαίο, ελπίζω,» αποκρίθηκε η δράκαρχος, αν και το αμφέβαλλε. Τι να είχε μυριστεί η *Σί'ερν*;

Ζύγωσε την εξώθυρα των πριγκιπικών διαμερισμάτων...

Προτού τη φτάσει, η πόρτα έσπασε από μια δυνατή κλοτσιά, και ένας άντρας παρουσιάστηκε, ντυμένος με πέτσινη αρματωσιά και κράνος. Στο στέρνο του υπήρχε μια μεταλλική πλάκα με ένα γεράκι λαξευμένο επάνω, το οποίο είχε ανοιχτές τις φτερούγες του και το

κεφάλι υψωμένο. Στα χέρια του, ο δολοφόνος κρατούσε μικρές βολιστρες, σημαδεύοντας τη δράκαρχο.

Ποτέ δεν έβαλε, όμως.

Αναπάντεχα έκανε τη ράχη πίσω, ουρλιάζοντας, σαν κάποια αόρατη δύναμη να τον είχε χτυπήσει. Η Φερλιάλα δεν κάθισε να αναρωτηθεί τι μπορεί να ήταν· αμέσως, τινάχτηκε μπροστά και του διαπέρασε το στήθος, με το ξίφος της.

Ύστερα, οπισθοχώρησε, γιατί είδε κι άλλους πίσω απ'τον Γέρακα ο οποίος σωριαζόταν με σπασμούς.

Η Σί'ερν έβγαλε ένα γρύλισμα αντάξιο του ονόματός της και ξέρασε φλόγες καταπάνω στους φονιάδες, λούζοντας την είσοδο των πριγκιπικών διαμερισμάτων με φωτιά.

«Μέσα, Υψηλότετε!» φώναξε η Φερλιάλα στον Δάτμιν, δείχνοντας την πόρτα που οδηγούσε στην κρεβατοκάμαρα. «Μέσα!»

«Ήρθαν,» είπε, βραχνά, ο Κέλσοναρ, ξεθηκαρώνοντας το σπαθί του. Και εκείνος και ο Θέλβορ ήταν ντυμένοι με τις επίσημες τους ενδυμασίες και τις πανοπλίες των δράκαρχων.

Έξω από τα πριγκιπικά διαμερίσματα, κραυγές και ουρλιαχτά αβηχούσαν μέσα στον Βασιλικό Πύργο.

Η Νιρκένα, που ο πονοκέφαλος ακόμα τη βασάνιζε, βγήκε από την κρεβατοκάμαρά της, βαστώντας ξίφος στο δεξί χέρι. «Πάμε έξω!» είπε.

«Όχι, Πριγκίπισσά μου,» διαφώνησε ο Θέλβορ. «Είναι πολύ επικίνδυνο.»

«Σκοτώνουν τους υπηρέτες μας και τους φρουρούς μας, Αρχιδράκαρχε!» φώναξε η Νιρκένα, δείχνοντας την πόρτα με το λεπίδι της. «Δεν ξέρουν ακριβώς πού είμαι· θα τους κατακόψουν όλους, μέχρι να φτάσουν εδώ!»

«Ας τους βοηθήσουμε, λοιπόν!» γέλασε ο Κέλσοναρ. «Ας πάμε μπροστά τους!»

Τα μάτια της Νιρκένα στένεψαν, καθώς έστρεφε το βλέμμα της στο μέρος του. «Δεν εκτιμώ την ειρωνεία, δράκαρχε.»

«Εγώ θα έλεγα πως την εκτιμάτε, Υψηλοτάτη, θέλοντας να βγείτε από τα διαμερίσματά σας...»

«Αρκετά!» γρύλισε η Νιρκένα, και βάδισε προς την πόρτα.

Ο Κέλσοναρ την έσπρωξε πίσω, από τον ώμο. «Τουλάχιστον, μην αφήσετε να πουν ότι οι δράκαρχοι δεν σας προστάτεψαν καλά, Υψηλοτάτη!» σφύριξε, και άνοιξε ο ίδιος την πόρτα, βαστώντας τη *Σφ'έαρ*, τη δράκαινά του, από το ένα κέρατο, με το αριστερό χέρι, ενώ στο δεξί είχε μισοϋψωμένο το σπαθί του.

Στον διάδρομο, αντίκρισε μια σκηνή βίας και θανάτου, καθώς δύο Γέρακες πετσόκοβαν μερικούς υπηρέτες, που προσπαθούσαν να ξεφύγουν.

Ο Κέλσοναρ ώθησε τη *Σφ'έαρ* να εξαπολύσει δρακοφωτιά καταπάνω τους.

Οι μεντεσέδες έσπασαν και η πόρτα των διαμερισμάτων του Πρίγκιπα Ζάρναβ σωριάστηκε στο πάτωμα, καθώς τρεις δολοφόνοι πετάγονταν μέσα στο καθιστικό.

Ο *Κρ'άασκ*, ο δράκος του Νίσαρελ, άνοιξε τα σαγόνια του και απελευθέρωσε ένα κύμα φωτιάς προς τους Λεπιδοφόρους Γέρακες.

«NNNNAAAAAaaaaaaaaaaaaaaaaaarrp!» βρυχήθηκε ο ένας, καθώς οι φλόγες τον τύλιγαν. Ο δεύτερος πετάχτηκε παραδίπλα, με εκπληκτική ταχύτητα, για να καλυφτεί στο πλάι του πέτρινου τζακιού. Ο τρίτος πήδησε πάνω απ'τη φωτιά, βάλλοντας με τις δύο του βαλλίστρες.

Το ένα βέλος πέτυχε τον Ζάρναβ στον δεξή μηρό, και ο Πρίγκιπας γρύλισε, παραπατώντας και προσπαθώντας να μην πέσει και χάσει το σπαθί του. Το άλλο βλήμα εξοστρακίστηκε πάνω στην αρματωσιά του Νίσαρελ.

Ο δράκαρχος χίμησε στο δολοφόνο, με το λεπίδι του υψωμένο και μια δυνατή πολεμική κραυγή να βγαίνει μέσα απ'το κράνος του. Ο Γέρακας είχε βρεθεί στο έδαφος, ύστερα από το σχεδόν απίστευτο άλμα του πάνω απ'τη δρακοφωτιά, και δεν προλάβαινε να τραβήξει τα σπαθιά του για ν'αποκρούσει· προσπάθησε ν'αποφύγει το ξίφος του Νίσαρελ κυλώντας στο πλάι, μα η μεγάλη λάμα λιάνισε τα αριστερά του πλευρά.

«*Δράκαρχε!*» φώναξε ο Ζάρναβ, χιμώντας καταπάνω στον Γέρακα που είχε καλυφτεί δίπλα στο τζάκι. Ο δολοφόνος, εκείνη τη στιγμή,

ύψωνε τις βαλλίστρες του, σημαδεύοντας τον Νίσαρελ, παρότι το αριστερό του χέρι και το αριστερό του πόδι φλέγονταν. Τώρα, όμως, βλέποντας τον Πρίγκιπα να ζυγώνει, έστρεψε τα όπλα προς το μέρος του.

Τι ηλίθιος που είμαι! σκέφτηκε ο Ζάρναβ. Η κίνησή του ήταν ανόητη· δεν είχε υπολογίσει την ταχύτητα ετούτων των μπάσταρδων...

Ξαφνικά, όμως, ο Πρίγκιπας είδε δρακοφωτιά να πετάγεται και να πετυχαίνει τον Γέρακα, του οποίου η σάρκα έλιωσε από τις πανίσχυρες φλόγες.

Αλλά τα βέλη του εκτοξεύτηκαν...

«Δεν ακούω κανέναν να έρχεται προς τα εδώ, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Πάρνορ, ντυμένος με την αρματωσιά των δράκαρχων και κρατώντας τον Σρ'έεν από τα κέρατα.

Η Μιάνη είχε ντυθεί, γρήγορα, με μια πέτσινη αρματωσιά και φορέσει ένα ατσάλινο κράνος. Στα χέρια βαστούσε το ξίφος της. «Να πλησιάσουμε, τότε, τα διαμερίσματα της μητέρας μου. Ίσως να κινδυνεύει.»

«Κι εσείς κινδυνεύετε, Αρχόντισσά μου· απλά, όχι άμεσα,» αποκρίθηκε ο Πάρνορ. «Καλύτερα να μείνετε εδώ και να περιμένετε. Δεν ξέρω αν θα μπορώ να σας προστατέψω επαρκώς εκεί έξω, όπου οι εχθροί θα έρχονται απ'όλες τις κατευθύνσεις.»

Η Μιάνη το αντιλαμβανόταν αυτό. Είχε εκπαιδευτεί στην τέχνη της μάχης, και η εκπαίδευσή της δεν περιλάμβανε μόνο την εκμάθηση μερικών κινήσεων με το σπαθί, αλλά και γνώσεις σχετικά με το περιβάλλον, το έδαφος, τις συνθήκες, και άλλα. Έτσι, γνώριζε πως ήταν σαφώς καλύτερα να αμύνεσαι σε ένα στενό μέρος, παρά να πηγαίνεις εκεί όπου οι αντίπαλοι έχουν τη δυνατότητα να σε κυκλώσουν.

Κατένευσε, αν και ανησυχούσε πολύ για τη μητέρα της.

Μην ανησυχείς, ανόητη! πρόσταξε τον εαυτό της. *Δύο δράκαρχοι τη φυλάνε. Δύο.*

Η *Σφ'έαρ* έστρεψε το κεφάλι και εξαπέλυσε φωτιά, σώζοντας τον αφέντη της από τον φονιά που τον ζύγωσε απ'τα νώτα. Ο Κέλσοναρ, όμως, είδε, από το ένα άκρο του διαδρόμου, περισσότερους Γέρακες να έρχονται. Κι αμέσως μετά, άκουσε βήματα από μια άλλη στροφή.

«Θέλβορ!» φώναξε, βραχνά. «Βγες έξω! Η *Σφ'έαρ* δεν είναι δικέφαλη!»

Ο τυφλός Αρχιδράκαρχος ξεπρόβαλε από την είσοδο των διαμερισμάτων της Πριγκίπισσας, και ο *Σ'άαρν* έστρεψε τη φλογερή του ανάσα κατά των Γεράκων που έρχονταν από τη στροφή του διαδρόμου, ενώ η *Σφ'έαρ* προσπαθούσε να κάψει εκείνους που είχαν παρουσιαστεί από την άλλη μεριά. Οι δολοφόνοι, όμως, και στις δύο περιπτώσεις απομακρύνθηκαν, ενώ τα πάντα στον διάδρομο –χαλιά, ταπετσαρίες, πόρτες– είχαν αρπάξει φωτιά και καπνός είχε σηκωθεί –πράγμα το οποίο συνέφερε τους Γέρακες, όχι τους δράκαρχους.

Απρόσμενα, ένας ήχος θραύσης ήρθε απ'το εσωτερικό των διαμερισμάτων. Ο Κέλσοναρ, πάραυτα, μπήκε στο καθιστικό, ενώ ο Θέλβορ έμεινε στο κατώφλι της εξώθυρας, για να φρουρεί.

«Απ'την κρεβατοκάμαρα,» είπε η Νιρκένα, απομακρυνόμενη από την πόρτα του υπνοδωματίου.

Πώς κατάφεραν να βρεθούν εκεί, οι διαολεμένοι; σκέφτηκε ο Κέλσοναρ, και έβαλε τη *Σφ'έαρ* να ξεράσει δρακοφωτιά κατά της πόρτας. Η ξύλινη θύρα διαλύθηκε, αλλά ο δράκαρχος συνέχισε να ωθεί τη δράκαινά του να εξαπολύει φλόγες, μέχρι που εκείνη λαχάνιασε και η ανάσα της ακουγόταν βαριά πάνω από το μουγκρητό της φωτιάς.

«Όποιος κι αν ήταν εκεί μέσα είναι, σίγουρα, νεκρός,» είπε η Νιρκένα, που είχε κρυφτεί πίσω απ'τον Κέλσοναρ.

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια της και ένα βέλος πετάχτηκε μέσα απ'τη θολούρα, πετυχαίνοντας τη *Σφ'έαρ* στο λαιμό. Αμέσως μετά, εκτοξεύτηκε άλλο ένα, βρίσκοντας τη δράκαινα στον δεξιό ώμο. Το ερπετό σύριξε, πονεμένα, και ο Κέλσοναρ βρυχήθηκε σαν θηρίο.

Ένας άντρας με δυο σπαθιά χίμησε καταπάνω του, ξεπροβάλλοντας από τον καπνό και τις φλόγες.

Το γέλιο του Χέντραμ αντηχούσε μέσα στο κεφάλι του, καθώς ο νεκραδελφός χιμούσε στους νεκραδελφούς των Γεράκων όπως ο λύκος χιμά στο μαντρί των προβάτων. Η φονική του μανία είχε ξεπεράσει αυτήν της προηγούμενης φοράς. Ο Νεκρομένων δεν μπορούσε να τον χαλιναγωγήσει και να τον στείλει εκεί όπου ήθελε. Καθώς διέσχιζε τους διαδρόμους του Βασιλικού Πύργου, αντικρίζοντας σφαγμένους υπηρέτες και φρουρούς, ήλπιζε να κατάφερνε, τουλάχιστον, να ελέγξει τον Χέντραμ όταν οι Γέρακες τού ορμούσαν. Και, σαν να μην έφτανε τούτο, είχε και τον Πρίγκιπα Νόρβορ να προστατεύει, ο οποίος βάδιζε πλάι του, στηριζόμενος στο δεκανίκι του και κρατώντας σπαθί στ'άλλο χέρι. Σπαθί! Λες και είχε κανένα νόημα τούτο, δεδομένης της κατάστασής του!

Ο Νεκρομένων ζύγωνε μια ομάδα Γεράκων· ο Χέντραμ τον ειδοποίησε. *Καιρός ήταν να έρθει σε ευφυή επικοινωνία μαζί μου!* σκέφτηκε ο δολοφόνος, κάνοντας το θυμό του έκδηλο στον καταραμένο νεκραδελφό που είχε μεθύσει με την ουρανολίθινη ισχύ, όπως ο μπεκρής μεθάει με τη μπίρα.

Ο Νεκρομένων έστριψε και, πάραυτα, τέσσερα ζευγάρια μάτια στράφηκαν επάνω του. Γέρακες: δύο με βαλλίστρες στα χέρια, δύο με ξίφη. Εκείνος είχε ήδη τη δική του βαλλίστρα στο αριστερό χέρι, υψωμένη, και πάτησε τη σκανδάλη, πετυχαίνοντας τον έναν από τους πρώτους στο λαιμό, ενώ ο Χέντραμ χιμούσε στον νεκραδελφό του άλλου, ο οποίος σωριάστηκε, σπαρταρώντας και βγάζοντας το κράνος του, για να γδάρει το πρόσωπό του.

«Πολεμιστή του Μαύρου Φρουρίου –αυτή τη φορά είσαι νεκρός!» σφύριξε ο ένας από τους απομειναντες δολοφόνους, καθώς κι οι δύο χιμούσαν καταπάνω του, στριφογυρίζοντας επιδέξια τις δίδυμες λεπίδες τους.

Ο Χέντραμ, όμως, είχε κιόλας τελειώσει με το νεκραδελφό του συντρόφου τους και έπεσε πάνω σ'έναν απ'τους δικούς νεκραδελφούς. Ο Γέρακας που δέχτηκε αυτή την επίθεση ούρλιαξε σαν τον προηγούμενο, ενώ ο Νεκρομένων απέκρουε τις λεπίδες του τελευταίου, με το σπαθί στο δεξί του χέρι.

Η Νιρκένα είδε τον Κέλσονα να υψώνει το ξίφος του, για ν'αποκρούσει· αλλά τα δίδυμα σπαθιά του Γέρακα πέρασαν εύκολα την άμυνά του και τον χτύπησαν. Η πανοπλία του σχίστηκε και αίμα πετάχτηκε, καθώς ο δράκαρχος σωριαζόταν.

Απéξω, η Πριγκίπισσα άκουσε τον Θέλβορ να κραυγάζει και τον Σ'άαρν να συρίζει άγρια. *Βάνραλ! Χτυπήθηκαν κι αυτοί!*

Η Νιρκένα απομακρύνθηκε από τον Γέρακα μέσα στο δωμάτιο, ζυγώνοντας μια γωνία και βαστώντας το ξίφος της με τα δύο χέρια, λαχανιασμένη. Το κεφάλι της βούιζε όσο ποτέ· ο πόνος τη διαπερνούσε πατόκορφα. *Θα πεθάνω και θα τελειώσει, σκέφτηκε, ακούσια· θα πεθάνω και θα τελειώσει...*

Η Σφ'έαρ χίμησε στο δολοφόνο, με νύχια και με δόντια, ενώ τα βέλη του ήταν ακόμα καρφωμένα επάνω της και το αίμα έλουζε τις δρακοντικές της φολίδες. Η πανοπλία του Γέρακα κουρελιάστηκε από την ξαφνική επίθεση και μακριές, αιματηρές χαρακιές ζωγραφίστηκαν στο μυώδες σώμα του· αλλά όχι πριν οι λεπίδες του μπηχτούν μέσα στη δράκαινα. Η μία στο στήθος της και η δεύτερη κάτω απ'το λαιμό της.

Οι κραυγές απéξω είχαν δυναμώσει. *Τι γίνεται;* σκέφτηκε, πανικόβλητη, η Νιρκένα, μη μπορώντας να ξεκολλήσει τα μάτια της από τον Γέρακα, ο οποίος κλοτσούσε τη Σφ'έαρ, για να την πετάξει παραδίπλα, μέσα στις φλόγες. *Τι γίνεται εκεί έξω;*

Τα μάτια του δολοφόνου, κατάμαυρα σαν τη βαθιά νύχτα, στράφηκαν στην Πριγκίπισσα.

«Όχι!» ούρλιαξε εκείνη. «Μείνε μακριά μου! *Μακριά μου!*» Προσπάθησε να θυμηθεί όσα ήξερε περί ξιφομαχίας, γνωρίζοντας πως, ουσιαστικά, αυτά δεν μπορούσαν να τη βοηθήσουν εναντίον ενός τέτοιου αντιπάλου, ο οποίος είχε μόλις σκοτώσει έναν δράκαρχο και τη δράκαινά του.

Ωστόσο, ίσως να καταφέρω να κρατήσω για λίγο, ώστε να έρθουν να με—

Οι σκέψεις της διαλύθηκαν σαν ομίχλη στον άνεμο, καθώς ο Γέρακας όρμησε.

Η Νιρκένα, ουρλιάζοντας άναρθρα και νιώθοντας κρύο ιδρώτα να τη λούζει, ύψωσε το σπαθί της δίλαβα, για ν'αποκρούσει τα χτυπή-

ματα. Τα μάτια της είχαν διασταλεί, αντικρίζοντας τις λεπίδες του δολοφόνου να περιστρέφονται λες και ήταν ξυλαράκια.

Ύστερα, ο Γέρακας κραύγασε πονεμένα, πέφτοντας στα γόνατα και βαστώντας το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του.

Η Νιρκένα τον σπάθισε στα τυφλά, και –μην πιστεύοντας στα μάτια της– τον είδε να σωριάζεται, αιμόφυρτος.

Με συνέτρεξαν οι θεοί;...

Ζύγωσε, επιφυλακτικά, την πόρτα.

Ένας Γέρακας φάνηκε στο κατώφλι, έχοντας τη μία του βαλλίστρα υψωμένη. Η Νιρκένα αισθάνθηκε τη γλώσσα της να κολλάει στον ουρανίσκο και την αναπνοή της να κόβεται.

–Ένα σπαθί άστραψε, και το κεφάλι του δολοφόνου πετάχτηκε από τους ώμους του. Το σώμα σπαρτάρισε, τινάζοντας αίμα τριγύρω.

Ο Νεκρομέμων κλότσησε τον Γέρακα από μπροστά του και ζύγωσε την Πριγκίπισσα.

«Είστε καλά, Υψηλοτάτη,» είπε. Δεν ήταν ερώτηση· ήταν μια απλή παρατήρηση.

Η Νιρκένα έδειξε τον πεσμένο Κέλσοναρ και τη *Σφ'έαρ*, μη νομίζοντας ότι θα κατάφερνε να μιλήσει.

Ο Νεκρομέμων γονάτισε στο ένα γόνατο, δίπλα στον δράκαρχο και έβγαλε το κράνος του. Η Πριγκίπισσα αηδίασε, αντικρίζοντας το παραμορφωμένο πρόσωπό του. *Θεοί! είναι σαν κρανίο! Σαν... σαν...* Έστρεψε το βλέμμα της αλλού, προσπαθώντας να μην ξεράσει. Τελικά, δεν τα κατάφερε· διπλώθηκε, αδειάζοντας την κοιλιά της.

«Είναι ζωντανός,» άκουσε τον Νεκρομέμονα να λέει πίσω της.

«Θεία!» Ο Νόρβορ μπήκε στο δωμάτιο. «Θεία...!» Θηκάρωσε το σπαθί του και αγκάλιασε τους ώμους της.

«Εντάξει είμαι,» ψιθύρισε εκείνη, νιώθοντας δάκρυα να τρέχουν στα μάγουλά της. «Εντάξει είμαι.» Ξεροκατάπιε και στράφηκε στον νεκρευοικημένο δολοφόνο ο οποίος είχε σηκωθεί όρθιος. «Νεκρομέμων, πρόσεχε, σε παρακαλώ· ίσως να έρχονται κι άλλοι. Ή είναι ο Αρχιδράκαρχος Θέλβορ απέξω;»

«Δε διαισθάνομαι άλλους κοντά μας, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε ο Νεκρομέμων. «Πρέπει να είναι όλοι νεκροί, ή όσοι έμειναν έχουν φύγει.»

«Ο Αρχιδράκαρχος Θέλβορ χτυπήθηκε, θεία,» πρόσθεσε ο Νόρβορ, «όπως κι ο δράκος του.»

«Εἶναι ζωντανός;»

«Δεν ξέρω...»

«Τα πάντα φλέγονται εδώ πέρα,» είπε ο Νεκρομένων. «Πρέπει να φύγουμε –γρήγορα.»

«Μητέεεεεράαα! Μητέεεεερααα!» ακούστηκε η φωνή της Μιάνης από τους διαδρόμους του πύργου.

«Εδώ είμαι!» φώναξε η Νιρκένα. «Είμαι καλά! Έλα, γρήγορα! Δεν υπάρχουν άλλοι εχθροί εδώ γύρω!»

Η Μιάνη ζύγωσε, μαζί με τον Δράκαρχο Πάρνορ, ενώ ο Νεκρομέ-
μων έλυνε την πανοπλία του Κέλσοναρ, για να μπορέσει να τον με-
ταφέρει. Οι φωτιές είχαν απλωθεί επικίνδυνα ολόγυρά του.

«Θέλβωρ!» αναφώνησε ο Πάρνωρ, γονατίζοντας πλάι στον Αρχιδράκαρχο και ελέγχοντας το σφυγμό του.

Η Μιάνη αγκάλιασε τη Νιρκένα. «Μητέρα! Εδώ ήρθαν όλοι;»

«Δεν ξέρω αν ήρθαν όλοι,» αποκρίθηκε η Πριγκίπισσα, «πάντως ήρθαν πολλοί...»

«Από τη μεριά μου δεν ήρθε κανένας.»

«Δόξα τοις θεοῖς γι'αυτό.»

«Ἦμουν καλά προετοιμασμένη,» εἶπε ἡ Μιάνη, «καὶ ὁ δράκαρχος, ἐπίσης.»

«Ο Δάτμιν; Εἶναι καλὰ;»

«Δεν τὸν εἶδα. Πρῶτα ἐδῶ ἦρθα, ὅταν ἀκουσα τὸ σαματὰ νὰ σταματὰ κάπως.»

Ὁ Πάρνρορ ὀρθώθηκε. «Ὁ Ἀρχιδράκαρχος Θέλβορ εἶναι νεκρός,» δήλωσε, «ἀλλὰ ὁ Σ'άαρν ζεῖ, παρότι τραυματισμένος.»

Την ίδια στιγμή, ο Νεκρομέμων έπαιρνε τον Κέλσοναρ στα χέρια, φορώντας του την κουκούλα του μανδύα του. «Βγείτε όλοι. Τώρα!» είπε, και η Νιρκένα, ο Νόρβορ, και η Μιάνη βγήκαν από το καθιστικό, στον διάδρομο.

«Να βρούμε και τους άλλους!» είπε αμέσως ο Πρίγκιπας. «Τον Δά-
ττιν και τον Ζάρναβ, και τη μητέρα!»

«Όχι,» διαφώνησε ο Νεκρομέμων. «Αυτό το μέρος είναι πολύ μεγάλο. Θα καταφέρουν να βγουν, αλλά εμείς δεν προλαβαίνουμε να

πάμε να τους βρούμε. Ακολουθήστε με!» Έτρεξε, περνώντας μέσα από τους καπνούς και τις φωτιές που γέμιζαν το διάδρομο.

«Αρχόντισσα Μιάνη, σας ικετεύω, βοηθήστε με,» ζήτησε ο Πάρνορ, προσπαθώντας να σηκώσει τον τραυματισμένο Σ'άαρν.

Η Μιάνη τον βοήθησε, διαπιστώνοντας πως ο δράκος ήταν πολύ βαρύς. Βαρύτερος απ'ό,τι θα φανταζόταν κανείς, κοιτάζοντάς τον.

«Ελάτε!» Η Νιρκένα τούς έκανε νόημα, με το χέρι, ακολουθώντας τη σιλουέτα του Νεκρομέμνονος που φαινόταν μέσα στη θολούρα.

Κεφάλαιο 10

Η Νύχτα είναι Βαθιά Πριν από την Αυγή

Η πύλη της κωμόπολης δεν ήταν μακριά. Η Ρικέλθη την πλησίαζε πολύ γρήγορα, τρέχοντας. Το αίμα σφυροκοπούσε τα μηλίγγια της, και δεν άκουγε τι γινόταν πίσω.

Σε κάποια στιγμή, σταμάτησε και κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της. Ο Χάφναρ ερχόταν, μαζί με τη *Σρ'άερ*, η οποία παραπατούσε, έχοντας ένα βέλος καρφωμένο στο δεξί, μπροστινό της πόδι. Οι τοξότες δε φαίνονταν πουθενά, ενώ φλόγες είχαν τυλίξει τα δέντρα και το χορτάρι.

Ο Χάφναρ στάθηκε πλάι στη μητέρα του και κοίταξε κι αυτός πίσω. «Δε μας ακολουθούν πλέον,» είπε. «Ή, τουλάχιστον, δεν μπορώ να τους δω.»

«Ούτε κι εγώ τους βλέπω,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη. «Μην καθυστερούμε, όμως, γιατί, σίγουρα, θα προσπαθούν να βρουν τρόπο να μας πλησιάσουν και να μας ρίξουν.»

Ο Χάφναρ ένευσε, και έτρεξαν τις τελευταίες δεκάδες μέτρα που τους χώριζαν από την πύλη, η οποία ήταν κλειστή.

«Ανοίξτε!» φώναξε η Ρικέλθη στους φρουρούς. «Δε βλέπετε τη φωτιά;»

Κανείς δεν της απάντησε, αλλά, σε λίγο, η πύλη σηκώθηκε, παρουσιάζοντας μερικούς στρατιώτες, ο ένας εκ των οποίων ρώτησε: «Τι συμβαίνει, κυρία μου;» και, ύστερα, το βλέμμα του γλίστρησε στην τραυματισμένη δράκαινα του Χάφναρ.

«Όπως θα παρατηρείς, βρισκόμαστε εδώ για δουλειά του Βασιλείου,» είπε η Ρικέλθη. «Έχω έναν δράκαρχο μαζί μου. Παραμερίστε να περάσουμε!»

«Δε σκοπεύαμε να σας εμποδίσουμε,» αποκρίθηκε ο άντρας, κάνοντας νόημα στους στρατιώτες να παραμερίσουν.

Η Ρικέλθη και ο Χάφναρ πέρασαν την πύλη, μπαίνοντας σ'έναν λιθόστρωτο δρόμο με χαμηλά οικοδομήματα εκατέρωθεν.

«Θα εκτιμούσαμε, όμως, αν μας λέγατε τι συμβαίνει, κυρία μου,» συνέχισε ο πολεμιστής: ένας ψηλός άντρας, με αζύριστο πρόσωπο και μακριά, μαύρα μαλλιά, τα οποία ξεπρόβαλλαν από τις άκριες του κράνους του. Καθώς μιλούσε, η Ρικέλθη παρατήρησε ότι ένα από τα μπροστινά του δόντια ήταν σπασμένο.

«Προσπάθησαν να μας σκοτώσουν!» του αποκρίθηκε. «Μερικοί τοξότες.»

«Και η φωτιά; Από πού...;» Ο πολεμιστής διέκοψε τα λόγια του, και το βλέμμα του γλίστρησε πάλι στη *Σρ'άερ*. «Νομίζω ότι καταλαβαίνω.»

«Καλά καταλαβαίνεις,» τον διαβεβαίωσε η Ρικέλθη.

Ο άντρας –που πρέπει, αναμφίβολα, να ήταν διοικητής εδώ πέρα– πρόσταξε τους στρατιώτες να πάρουν άλογα και να ερευνήσουν την περιοχή για τους τοξότες.

«Πόσοι ήταν, κυρία;» ρώτησε.

«Τέσσερις, νομίζω,» του απάντησε ο Χάφναρ, αντί για τη Ρικέλθη.

Ο διοικητής ενημέρωσε τους στρατιώτες του για τον αριθμό, και διέταξε, επίσης, να πάρουν κουβάδες με νερό, για να σβήσουν τις φλόγες.

Η Ρικέλθη έβγαλε ένα μαντήλι μέσα από το φόρεμά της, για να σκουπίσει το αίμα από τις ξεγδαρμένες της παλάμες. Ύστερα, είπε στον διοικητή: «Χρειαζόμαστε μια βάρκα, για να επιστρέψουμε στη Νουάλβορ.»

Ο άντρας τούς κοίταξε διστακτικά.

«Ακόμα δεν πιστεύεις ότι βρισκόμαστε εδώ για δουλειά του παλατιού;» ρώτησε η Ρικέλθη.

«Το πιστεύω, κυρία,» είπε.

«Τότε, βρες μας μια βάρκα. Πρέπει να επιστρέψουμε, επείγοντως, στη Νουάλβορ.»

«Θα το κανονίσω,» υποσχέθηκε ο διοικητής, και απομακρύνθηκε, βιαστικά, ενώ στρατιώτες έβγαιναν από την πύλη, άλλοι έφιπποι κι άλλοι κουβαλώντας κουβάδες γεμάτους νερό.

Ο Χάφναρ είχε γονατίσει δίπλα στη *Σρ'άερ* και εξέταζε το τραύμα της. Το βέλος, ευτυχώς, δεν είχε τρυπήσει το κόκαλο, παρατήρησε· το είχε γδάρει μονάχα. Χάιδεψε το κεφάλι της δράκαινας ανάμεσα στα κέρατα και της ψιθύρισε να δείξει λίγο θάρρος. Ύστερα, πίεσε

το βλήμα προς τα μέσα, ώστε η αιχμή να ξεπροβάλλει, αιματοβαμμένη, από την άλλη μεριά του ποδιού. Η Σρ'άερ σύριξε αγριεμένα, μα δεν έφτυσε φωτιά: πράγμα το οποίο ο Χάφναρ φοβόταν, μη θέλοντας να πυρπολήσει την πόλη.

Έσπασε την αιχμή του βέλους και τράβηξε το στέλεχος έξω. Η δράκαινα έτριψε τη μουσούδα της επάνω στα πλευρά του, βγάζοντας σιγανούς ήχους από το λαιμό της. Ο Χάφναρ τη χάιδεψε πάλι ανάμεσα στα κέρατα και ύψωσε το βλέμμα του, για να κοιτάξει τη Ρικέλθι, η οποία στεκόταν κοντά.

«Μητέρα,» της είπε, «μπορείς να ζητήσεις επιδέσμους και τα λοιπά;»

Εκείνη ένευσε και ζύγωσε το φυλάκιο πλάι στην πύλη της κωμόπολης.

Ο Χάφναρ πήρε την αιχμή και το στέλεχος του βέλους στα γαντοφορεμένα του χέρια και τα κράτησε εμπρός του, ενώνοντάς τα προς στιγμή.

Φτηνό, σκέφτηκε. Τέτοια βλήματα φτιάχνει οποιοσδήποτε ξέρει πέντε πράγματα από βελοποιία. Το στέλεχος έμοιαζε μ'αυτά που χρησιμοποιούν οι ερασιτέχνες κυνηγοί οι οποίοι πηγαίνουν να σκοτώσουν κανένα λαγό στο δάσος. Η αιχμή ήταν ελαφρώς καλύτερη· θα μπορούσε να διαπεράσει μια μέτρια θωράκιση, αλλά τίποτα περισσότερο· ήταν καθαρή τύχη που είχε τρυπήσει τις φολίδες της Σρ'άερ.

Μάλιστα, συλλογίστηκε ο Χάφναρ, αφήνοντας το βέλος στο έδαφος. Επομένως, δεν ήταν επαγγελματίες κυνηγοί και δεν ήταν μισθοφόροι πολεμιστές. Τι ήταν, τότε; Και ποιος τους έστειλε;

Η Ρικέλθι επέστρεψε, μαζί μ'έναν άντρα ο οποίος είχε σάκο στον ώμο, και ο οποίος σάσπισε, μόλις αντίκρισε τη Σρ'άερ.

«Αρχόντισσά μου!» αναφώνησε. «Μου είπατε ότι κάποιος είχε τραυματιστεί, όχι ότι... ότι ήταν τέτοιο... τέτοιο πλάσμα. Δεν ξέρω πώς να—»

«Δος μου τα σύνεργά σου και κλείστο,» του μούγκρισε ο Χάφναρ, απλώνοντας το γαντοφορεμένο του χέρι.

«Ασφαλώς, Άρχοντά μου δράκαρχε. Όπως επιθυμείτε,» αποκρίθηκε ο θεραπευτής και, βγάζοντας το δερμάτινο σάκο απ'τον ώμο, του τον έδωσε.

Ο Χάφναρ πήρε από μέσα ό,τι χρειαζόταν –ένα απλό βοτάνι και έναν επίδεσμο– και έδεσε το τραύμα στο πόδι της *Σρ'άερ*, ενώ, συγχρόνως, αναρωτιόταν σχετικά με τους μυστηριώδεις τοξότες. Δεν πίστευε ότι τους είχε στείλει η Αρχόντισσα Νάρλη, γιατί, στην έπαυλη, οι Έλβρεθ φαινόταν να έχουν καλούς μισθοφόρους, κι αυτοί, αναμφίβολα, δε θα έριχναν τέτοια ερασιτεχνικά βέλη· θα χρησιμοποιούσαν πολύ πιο βαριά, αεροδυναμικά, και κοφτερά βλήματα, ικανά να τρυπήσουν πανοπλία ακόμα και στα εκατό μέτρα. Όχι, λοιπόν, κάποιος άλλος είχε στείλει τους φονιάδες.

Κάποιος που μας παρακολουθούσε από τη Νουάλβορ;

«Μπορείς να πάρεις το σάκο σου,» είπε στον θεραπευτή.

Εκείνος έσκυψε και τον σήκωσε. «Ό,τι άλλο χρειαστείτε, μη διστάσετε να με φωνάξετε, Αρχοντά μου,» είπε, και έφυγε, βιαστικά.

«Σε βλέπω εξαιρετικά σκεπτικό, γιε μου,» παρατήρησε η Ρικέλθη.

«Αναρωτιέμαι για τους τοξότες,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ, καθώς ορθωνόταν, παίρνοντας τη *Σρ'άερ* από τα λουριά. «Αποκλείεται να τους έστειλε η Αρχόντισσα Νάρλη;» και της εξήγησε τη λογική με την οποία είχε φτάσει σ'αυτό το συμπέρασμα.

Η Ρικέλθη έσκυψε και πήρε το σπασμένο βέλος στα χέρια της. Δεν ήξερε τίποτα από βελοποιία, αλλά ήθελε να το κοιτάξει κι εκείνη, μήπως προσέξει κάποιο σημάδι που δεν είχε προσέξει ο γιος της. Ωστόσο, δεν είδε κάτι το ιδιαίτερο.

«Κανένas, όμως, δε μας κατασκόπευε, καθώς βγαίναμε από τη Νουάλβορ,» είπε.

«Είσαι *σίγουρη* για τούτο, μητέρα;»

«Αρκετά,» αποκρίθηκε εκείνη. «Βέβαια, ίσως και να μου ξέφυγε κάποιος. Ή ίσως να παρακολουθούσαν εσένα, μέχρι που πέρασες την ανατολική πύλη.»

«Είναι πιθανό.»

Ο διοικητής επέστρεψε. «Η βάρκα είναι έτοιμη,» δήλωσε. «Ακολουθήστε με.»

«Ευχαριστούμε,» είπε η Ρικέλθη.

«Αλίμονο, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Υποχρέωσή μας να υπηρετούμε το βασιλικό παλάτι.» Και ξεκίνησε να βαδίζει, παίρνοντας έναν κάθετο δρόμο.

Η Ρικέλθη και ο Χάφναρ βάδισαν πίσω του, και ο δεύτερος είπε στη μητέρα του: «Μήπως κάποιος παραφυλούσε έξω από την οικία Έλβρεθ, στη Νουάλβορ;»

«Χμμ...»

«Το αποκλείεις, ύστερα από τα τελευταία γεγονότα με τον Άρχοντα Τάνιρ;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη. «Για την ακρίβεια, είναι πολύ πιθανό. Και ξέρω, μάλιστα, από πού θα ήταν σταλμένος αυτός ο κατάσκοπος.»

Ο Χάφναρ δε μίλησε, περιμένοντάς τη να συνεχίσει.

«Από ένα συγκεκριμένο μέρος της Δυτικής Περιφέρειας,» είπε η Ρικέλθη. «Εκεί όπου οδηγήθηκε ο Νεκρομένων, το βράδυ που εγώ κι ο Έζβαρ επισκεφτήκαμε την οικία Έλβρεθ.»

«Ναι, αυτό το μέρος πρέπει να ελεγχθεί.»

«Αλλά με προσοχή,» τόνισε η Ρικέλθη· *αλλιώς, πρόσθεσε νοερά, τα καθάρματα που κρύβονται μέσα θα φύγουν για αλλού: και, μετά, αποκλείεται να τους ξαναεντοπίσουμε.*

Ο διοικητής τούς οδήγησε σ'ένα σχετικά απόμερο σημείο του λιμανιού, όπου μια φρουρός καθόταν σε μια δέστρα και ένας άλλος στεκόταν όρθιος, στηριζόμενος στο σπαθί του.

«Αυτή είναι η βάρκα σας,» είπε ο διοικητής, δείχνοντας ένα μικρό κωπήλατο σκάφος. «Ο Φένταρ και η Ναρσάλιν θα σας πάνε ως τη Νουάλβορ. Καλό ταξίδι.»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη. «Θα φύγουμε σε λίγο, όμως.»

Τα φρύδια του διοικητή υψώθηκαν, καθώς φάνηκε να παραξενεύεται από τούτο.

Ο Χάφναρ είχε, επίσης, παραξενευτεί. *Τι έχει στο μυαλό της;*

«Θα περιμένουμε, μήπως πιάσετε κάποιον από τους τοξότες που προσπάθησαν να μας σκοτώσουν,» εξήγησε η Ρικέλθη στον πολεμιστή. «Θέλουμε να είμαστε μπροστά όταν θα τον ανακρίνετε.»

Ο Γέρακας ήταν από εκείνους που είχαν χάσει το νεκραδελφό τους· έτσι, ο Χέντραμ δεν τον εντόπισε αμέσως για νεκρενοικημένο δολο-

φόνο: τον εντόπισε για έναν άνθρωπο που ζύγωνε από έναν κάθετο διάδρομο.

Ο Νεκρομέμων είδε τον άντρα να πετάγεται, έχοντας υψωμένες και τις δύο βαλλίστρες. Πάραυτα, πρόσταξε τον Χέντραμ να εκτρέψει τα βέλη· όμως ήξερε πως, από τόσο μικρή απόσταση, αυτό πιθανώς να ήταν ανώφελο. Μονάχα ένα πράγμα τού έμενε για να εκμεταλλευτεί: το γεγονός ότι εκείνος ήταν νεκρευνημένος – με όλα τα πλεονεκτήματα που επέφερε αυτό – ενώ ο αντίπαλός του όχι πλέον.

Ο Γέρακας πάτησε τις σκανδάλες.

Και τα δύο βλήματα στόχευαν τον Νεκρομέμονα. Εκείνος έσκυψε, χαμηλά στο πάτωμα, παίρνοντας και τον τραυματισμένο δράκαρχο μαζί του, αλλά προσέχοντας να μην του γλιστρήσει.

Τα βέλη αστόχησαν. Το ένα πέρασε, σφυρίζοντας, δίπλα από το αριστερό αφτί του δολοφόνου – χάρη στον Χέντραμ.

Πίσω απ' τον Νεκρομέμονα ακούστηκε μια κραυγή. Εκείνος, όμως, δεν είχε χρόνο να γυρίσει για να κοιτάξει ποιος από τους άλλους είχε χτυπηθεί αντί γι' αυτόν. Αφήνοντας τον δράκαρχο στο πάτωμα του διαδρόμου, χίμησε στον Γέρακα, τραβώντας ένα ξιφίδιο από τα ρούχα του. Ο εχθρός προσπάθησε ν' αποφύγει το λεπίδι, αλλά μάταια: δεν ήταν πλέον νεκρευνημένος, και δεν μπορούσε να συγκριθεί μ' έναν τέτοιο αντίπαλο, όσο καλή εκπαίδευση κι αν είχε. Το όπλο του Νεκρομέμονος μπήχτηκε ως τη λαβή στο στήθος του Γέρακα, ο οποίος κατέρρευσε, πνιγμένος στο ίδιο του το αίμα.

Ύστερα, ο Νεκρομέμων στράφηκε στους ανθρώπους πίσω του. Και είδε ότι η Αρχόντισσα Μιάνη είχε τραυματιστεί. Ένα βέλος προεξείχε από το αριστερό της στήθος.

«*Είπες ότι δεν έχει μείνει κανένας άλλος!*» φώναξε η Νιρκένα στον δολοφόνο, εξαγριωμένη που της είχε πει ψέματα.

«*Δεν έχει μείνει κανένας άλλος με νεκραδελφό,*» εξήγησε εκείνος, πλησιάζοντας γρήγορα, για να κοιτάξει τη Μιάνη, που είχε σωριαστεί στο δάπεδο, όπως επίσης και ο πληγωμένος δράκος του Αρχιδράκαρχου Θέλβορ, τον οποίο η Αρχόντισσα κρατούσε, πριν από λίγο, μαζί με τον Δράκαρχο Πάρνορ.

Η Νιρκένα αισθανόταν την καρδιά της να χτυποβροντά. *Βάνραλ, σ' εκλιπαρώ, μην την αφήσεις να πεθάνει!* προσευχήθηκε.

«Το βέλος δεν έχει τρυπήσει πνεύμονα,» δήλωσε ο Νεκρομένων αμέσως, καθώς ήταν γονατισμένος δίπλα στη Μιάνη. «Πρέπει, όμως, να καλέσετε κάποιους υπηρέτες ή φρουρούς. Δεν μπορώ να την μεταφέρω κι αυτήν εγώ.»

«Ναι,» είπε ο Πάρνορ. «Θα τους καλέσω.» Και, κρατώντας τον Σρ'έεν απ'τα λουριά, απομακρύνθηκε, βιαστικά.

Δεν είχαν ακόμα βγει από τον Βασιλικό Πύργο, αλλά βρίσκονταν κοντά σε μία από τις εξόδους του, μακριά από τα σημεία όπου φλέγονταν. Στο δρόμο τους είχαν συναντήσει μονάχα νεκρούς, και κανέναν για να τους βοηθήσει· φαίνεται πως όλοι οι ζωντανοί υπηρέτες και φρουροί είχαν πάει προς το σαματά και ή είχαν σκοτωθεί από τους Γέρακες ή ακόμα πάλευαν με τις φλόγες και, ίσως, με κάποιους από τους δολοφόνους που απέμεναν –κάποιους χωρίς νεκραδελφούς.

Ο Νεκρομένων έπρεπε να μας είχε προειδοποιήσει γι'αυτό, ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ να τον πάρει! σκεφτόταν η Νιρκένα, ακόμα εξοργισμένη, παρότι είχε ακούσει πως η Μιάνη δε θα πέθαινε. *Νόμιζα πως όλοι τους ήταν νεκροί, όλοι!*

«Τους περνάς για τόσο ακίνδυνους;» είπε στον δολοφόνο, καθώς εκείνος ορθωνόταν.

«Ποιους, Πριγκίπισσα;»

«Τους καταραμένους Γέρακες χωρίς νεκραδελφούς! Τους περνάς για τόσο ακίνδυνους;»

«Σίγουρα, δεν είναι τόσο επικίνδυνοι όσο ένας νεκρονοικημένος.»

«Παραλίγο να σκοτώσουν την κόρη μου!» γρύλισε η Νιρκένα.

«Τι παραπάνω θα μπορούσα να είχα κάνει, Υψηλοτάτη;» ρώτησε ο Νεκρομένων.

«Θα μπορούσες να με είχες προειδοποιήσει!»

«Και ποια θα ήταν η διαφορά; Θα κάναμε κάτι άλλο από το να προσπαθούμε να φύγουμε απ'τον πύργο;» είπε, ήρεμα, ο Νεκρομένων.

Η Νιρκένα δεν ήξερε τι ν'απαντήσει σ'αυτό. Ο δολοφόνος έλεγε αλήθεια. Πάλι τα ίδια θα έκαναν: πάλι θα προσπαθούσαν να φύγουν απ'τον πύργο, και πάλι η Μιάνη θα τραυματιζόταν.

Η Πριγκίπισσα πήρε βαθιά ανάσα. «Ναι... Είμαι αναστατωμένη...» *Και το κεφάλι μου με πεθαίνει –εξακολουθεί να με πεθαίνει.*

Ο Νόρβορ άγγιξε τον ώμο της. «Είναι κατανοητό, θεία.»

Ο Πάρνορ επέστρεψε, μαζί με τρεις φρουρούς και δύο υπηρέτες, οι οποίοι σήκωσαν την Αρχόντισσα Μιάνη, τον Δράκαρχο Κέλσοναρ, και τον Σ'άαρν, τον τραυματισμένο δράκο του Θέλβορ.

«Πού να τους πάμε, Υψηλοτάτη;» ρώτησε ένας στρατιώτης τη Νιρκένα.

«Στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου.»

Εκεί ήταν, αναμφίβολα, το ασφαλέστερο μέρος· γιατί η Πριγκίπισσα είχε προστάξει είκοσι στρατιώτες να στέκονται, κάθε στιγμή, γύρω από το θρόνο και να μην αφήνουν κανέναν να τον πλησιάζει, εκτός από την ίδια: επιπλέον, είχε γεμίσει όλη την περιφέρεια του δωματίου με φρουρούς –και το συγκεκριμένο δωμάτιο διέθετε μεγάλη περιφέρεια, έχοντας διάμετρο σχεδόν ίδια με του πύργου στον οποίο βρισκόταν.

Όταν έφτασαν στη βασιλική αίθουσα, είδαν πως τα πράγματα ήταν ήρεμα από τούτη τη μεριά του παλατιού. Οι υπηρέτες και οι στρατιώτες άφησαν τη Σ'άαρν, τη Μιάνη, και τον Κέλσοναρ επάνω σε τραπέζια, και ένας πρόσταξε να καλέσουν θεραπευτές.

Ο Νόρβορ, που δεν ήξερε για τις προσταγές της θείας του σχετικά με τη φύλαξη του Ουρανολίθινου Θρόνου, έριξε μια ματιά στην αίθουσα, λιγάκι έκπληκτος. «Όταν το μάθει αυτό ο Ναός του Βάνραλ,» είπε στη Νιρκένα, «θ'αρχίσουν να παραξενεύονται...»

«Δε μ'ενδιαφέρει καθόλου,» αποκρίθηκε εκείνη, και ζύγωσε το τραπέζι όπου είχαν αποθέσει τη Μιάνη.

Εκείνη δεν είχε χάσει τις αισθήσεις της, και άγγιξε το χέρι της Πριγκίπισσας, λέγοντας, πνιχτά: «Μην ανησυχείς, μητέρα. Δεν είναι τίποτα. Απλά πονάει λίγο.»

Η Νιρκένα έσφιξε τα δάχτυλα της κόρης της.

Οι θεραπευτές δεν άργησαν να έρθουν και να της ζητήσουν ν'απομακρυνθεί από τη Μιάνη, η οποία της έγνεψε καταφατικά, ψιθυρίζοντας: «Πήγαινε, μητέρα· πήγαινε.»

Η Νιρκένα έφυγε, και κάθισε σε μια καρέκλα, δίπλα στον Νόρβορ.

«Πού είναι ο Νεκρομέμνων;» τον ρώτησε. «Πού είναι ο Πάρνορ;»

«Τους είδα να βγαίνουν από την αίθουσα.»

«Πού πάνε;»

«Δεν ξέρω. Ίσως πάνε να βρουν τους άλλους, ή να ερευνήσουν για δολοφόνους που έχουν απομείνει.»

Η Νιρκένα σταύρωσε τα πόδια της στο γόνατο και περίμενε. Το κεφάλι της βούιζε δαιμονισμένα και, κάπου-κάπου, η Πριγκίπισσα νόμιζε ότι η απέραντη αίθουσα έπαιρνε μια λοξή κλίση. Ζήτησε νερό από έναν υπηρέτη, ο οποίος της το έφερε αμέσως. Εκείνη το ήπιε, αργά-αργά.

Σε λίγο, η Σαντάνρα πέρασε τη μεγάλη, διπλή πόρτα και πλησίασε τη Νιρκένα. «Πριγκίπισσά μου,» είπε, «ο Πρίγκιπας Ζάρναβ είναι τραυματισμένος. Θέλετε να τον δείτε;»

Εκείνη ορθώθηκε, σαν κάτι να την είχε δαγκώσει. «Πού είναι; Είναι σε βαριά κατάσταση;»

«Αρκετά βαριά,» αποκρίθηκε η Σαντάνρα. «Τον έχουν πάει σε ένα δωμάτιο του Πύργου του Παρελθόντος. Η Βασίλισσα Ακάρθα βρίσκεται μαζί του, καθώς επίσης κι ο Πρίγκιπας Δάτμιν, η Δράκαρχος Φερλιάλα, και ο Δράκαρχος Νίσαρελ, όλοι εκ των οποίων είναι καλά.»

«Οδηγήσέ με εκεί, Σαντάνρα,» ζήτησε η Νιρκένα.

«Θα έρθω κι εγώ, θεία,» δήλωσε ο Νόρβορ, καθώς σηκωνόταν, στηριζόμενος στο δεκανίκι του.

Ο διοικητής (ο οποίος, πριν από λίγο, είχε συστηθεί ως Διοικητής Έλκμαρ της Φρουράς της Λέσμιν) μίλησε με έναν ιππέα που είχε μόλις περάσει την πύλη και, ύστερα, ζύγωσε τη Ρικέλθη και τον Χάφναρ.

«Εντοπίσατε κανέναν από τους τοξότες;» τον ρώτησε η Αρχόντισσα.

«Δυστυχώς, όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Πρέπει να έφυγαν, όσο η πυρκαγιά ήταν δυνατή.» Τώρα πλέον, οι φλόγες είχαν καταλαγιάσει, χάρη στις προσπάθειες των στρατιωτών της Λέσμιν αλλά και των φρουρών της έπαυλης των Έλβρεθ, οι οποίοι είχαν σπεύσει να βοηθήσουν.

«Ερευνήσατε προσεκτικά;» είπε η Ρικέλθη.

«Όσο μπορούσαμε, Αρχόντισσά μου,» δήλωσε ο Διοικητής Έλκμαρ. «Η ασφάλεια της πόλης προείχε, ασφαλώς.»

«Μάλιστα... Θα πηγαίνουμε, λοιπόν.»

«Λυπάμαι που δεν καταφέραμε να σας εξυπηρετήσουμε περισσότερο.»

«Είμαι βέβαιη πως κάνατε ό,τι ήταν εντός των δυνατοτήτων σας, διοικητή,» είπε η Ρικέλθη, πράγμα που φάνηκε να ευχαρίστησε τον πολεμιστή.

«Θα σας οδηγήσω στο λιμάνι,» προθυμοποιήθηκε ο Έλκμαρ, και τους πήγε πάλι εκεί όπου βρισκόταν η κωπήλατη λέμβος. Οι δύο στρατιώτες, ωστόσο, ο Φένταρ και η Ναρσάλιν, έλειπαν.

«Πρέπει να έφυγαν, για να βοηθήσουν στην κατάσβεση της φωτιάς,» εξήγησε ο διοικητής. «Θα τους ειδοποιήσω. Περιμένετε λίγο, αν έχετε την καλοσύνη.»

Η Ρικέλθη ένευσε, και ο Έλκμαρ μπήκε στους δρόμους της πόλης.

«Όλα τα μέρη έχουν, ξαφνικά, γεμίσει με φονιάδες,» είπε ο Χάφναρ, μπαίνοντας στη βάρκα, μαζί με τη Σρ'άερ. «Αυτός ο Νουτκάλι δε θα ησυχάσει, μέχρι να πάρει τον Ουρανολίθινο Θρόνο. Αλλά... και πάλι, να σου πω την αλήθεια, δεν καταλαβαίνω καθόλου πώς σκέφτεται...»

Η Ρικέλθη μπήκε, επίσης, στη βάρκα. «Κι αυτό σε παραξενεύει; Δεν είναι άνθρωποι, Χάφναρ: ούτε ο Νουτκάλι ούτε ο Φανλαγκόθ.» Κάθισε.

Ο δράκαρχος πήρε θέση αντίκρυ της. «Ναι, όμως εκείνο που θέλω να πω είναι το εξής: Έστω ότι ο Νουτκάλι καταφέρνει να εξολοθρεύσει όλη τη βασιλική οικογένεια, τι θα γίνει μετά; Ποιος θα πάρει το θρόνο; Πώς το ξέρει ότι, σίγουρα, θα είναι του χεριού του;»

«Σου είπα, Χάφναρ: *δεν είναι άνθρωποι*. Βλέπουν το μέλλον, και χειρίζονται καταστάσεις όπως κανένας άλλος δε θα μπορούσε να τις χειριστεί.»

«Ίσως, τελικά, να κάναμε λάθος που συμμαχήσαμε με τον Φανλαγκόθ...»

«Ίσως,» συμφώνησε η Ρικέλθη. «Τώρα, όμως, έχουμε μπει στο χορό και πρέπει να χορέψουμε.»

Ο Έλκμαρ επέστρεψε, μαζί με δύο στρατιώτες. «Δε βρήκα τον Φένταρ και τη Ναρσάλιν,» είπε. «Αλλά δεν έχει διαφορά. Τα παιδιά απο δώ θα σας πάνε το ίδιο γρήγορα στη Νουάλβορ.» Οι πολεμιστές

μπήκαν στη βάρκα και έπιασαν τα κουπιά. «Καλό ταξίδι, Αρχόντισσά μου, Άρχοντά μου.»

«Ευχαριστούμε για τη βοήθειά σου, Διοικητή Έλκμαρ,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη.

Ο Έλκμαρ έλυσε τη βάρκα από τη δέστρα, και οι στρατιώτες του ξεκίνησαν να κωπηλατούν.

Ο Πύργος του Παρελθόντος ήταν ο όγδοος πύργος του παλατιού, και ήταν ολόκληρος αφιερωμένος στο παρελθόν, όπως υποδηλώνει το όνομά του. Υπήρχαν αίθουσες με όπλα και πανοπλίες παλιότερης τεχνοτροπίας, βιβλιοθήκες με ιστορικά βιβλία ή παραμύθια άλλων εποχών, δωμάτια με σειρές από πίνακες βασιλέων και των οικογενειών τους, και άλλα θυμητάρια χρόνων περασμένων.

Ο Ζάρναβ βρισκόταν ξαπλωμένος επάνω σ'ένα τραπέζι, σε μια αίθουσα με πορτραίτα, ανάμεσα στα οποία ήταν κι αυτό του Δρακοβασιληά Γόρμεραλ, παρατήρησε η Νιρκένα. Γύρω από τον Πρίγκιπα, στέκονταν η Ακάρθα, ο Δάτμιν, ο Νίσαρελ, η Φερλιάλα, μερικοί στρατιώτες, και δύο παλατιανοί θεραπευτές.

«Νόρβορ!» έκανε η Βασίλισσα, βλέποντας το γιο της να μπαίνει στο δωμάτιο, μαζί με τη Νιρκένα. «Δεν τραυματίστηκες!...»

«Όχι, μητέρα,» αποκρίθηκε εκείνος, πλησιάζοντας για να την αγκαλιάσει. «Είμαι καλά.»

Η Νιρκένα ζύγωσε τον Ζάρναβ, ο οποίος είχε ένα τραύμα στην κοιλιά, ένα στο στήθος, και ένα στον δεξή μηρό. «Αδελφέ...» Κάθισε δίπλα του, παίρνοντας το χέρι του μέσα στα δικά του. «Όχι κι εσύ...» Έκλαιγε, μην μπορώντας να συγκρατήσει τον εαυτό της. «Όχι κι εσύ, σε παρακαλώ.»

«Δεν είμαι έτοιμος να πεθάνω ακόμα,» αποκρίθηκε ο Ζάρναβ. «Η Φερνάλβιν θα θυμώσει μαζί μου, άμα πεθάνω *τόρα*, ύστερα από τόσα άλλα...» Προσπάθησε να χαμογελάσει, αλλά δεν μπόρεσε· πονούσε πολύ. «Θ'αντέξω,» είπε μονάχα.

Η Νιρκένα στράφηκε στον έναν θεραπευτή. «Πώς είναι ο αδελφός μου;»

«Όπως είπα και στον ίδιο, Υψηλοτάτη, ο πνεύμονάς του έχει χτυπηθεί, αλλά δεν έχει τρυπηθεί. Αυτό είναι καλό σημάδι. Και στην

κοιλιά το βέλος δεν έχει πετύχει ζωτικά όργανα. Οι βολές δεν ήταν καλοσημαδεμένες. Ωστόσο, ο Πρίγκιπας, δυστυχώς, δεν είναι ακόμα εκτός κινδύνου. Αιμορραγεί. Κάναμε ό,τι ήταν εντός των δυνατοτήτων μας· τώρα, δε μένει παρά να περιμένουμε και να τον προσέχουμε.»

«Ο τύπος φλεγόταν από πάνω ως κάτω,» μούγκρισε ο Ζάρναβ. «Το δέρμα του έλιωνε σαν κερί! Απορώ πώς κατάφερε να ρίξει, χίλιες κατάρρες στην ψυχή του...!»

Όπως θα έλεγε κι ο Νεκρομέμων, ήταν νεκρενοικημένος δολοφόρος, σκέφτηκε η Νιρκένα, αλλά δε μίλησε· χάιδεψε μονάχα το ιδρωμένο μέτωπο του αδελφού της, το οποίο έκαιγε από τον πυρετό.

Ο στρατιώτης καθόταν στην τραπεζαρία του πανδοχείου και έπινε μπίρες, μαζί μ' άλλους δύο. Η αποψινή βραδιά τους είχε ταραξει όλους. Ευτυχώς, εκείνος δε βρισκόταν στον Βασιλικό Πύργο, όπου είχαν επιτεθεί οι φονιάδες, μα ήξερε καλύτερα από άλλους τι είχε συμβεί.

Σηκώθηκε, για να πάει να κατουρήσει. Βγήκε από την πλαϊνή πόρτα του πανδοχείου και βρέθηκε στο σοκάκι. Απέναντι ήταν η πόρτα του αποχωρητηρίου, δίπλα από ένα ασθενικό φανάρι. Πλησίασε, νωχελικά... και τότε, πρόσεξε ότι κάποιος ακουμπούσε την πλάτη του στον τοίχο και τον κοίταζε επίμονα.

«Καλησπέρα, αδελφέ,» ακούστηκε μια φωνή από το σκοτάδι.

Ήταν ο αδελφός του, ο Λώντιρ, που είχε χαθεί και, ύστερα, επανεμφανιστεί, διαφορετικός κι αυτοαποκαλούμενος «το Χέρι του Επάρχου».

«Τι θέλεις πάλι;» απαίτησε ο στρατιώτης, μιλώντας ψιθυριστά αλλά έντονα. «Δεν πρόκειται να σου ξανακάνω τέτοια χάρη! Ο Βάνραλ θα κάψει την ψυχή μου. Ακόμα νομίζω ότι αισθάνομαι την παγωνιά τους επάνω μου, καταραμένος νάσαι!» Ανατρίχιασε και μόνο στη θύμηση των δαιμόνων τους οποίους είχε οδηγήσει στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου.

Ο Λώντιρ γέλασε μέσα απ' το σκοτάδι. «Όχι, αδελφέ, δεν πρόκειται να σ' το ξαναζητήσω αυτό, μη φοβάσαι. Δεν έχει νόημα πλέον.»

«Τι θέλεις, λοιπόν;» είπε ο στρατιώτης, σιγανότερα τώρα.

«Έλα πιο κοντά, αγαπητέ Βέρντελ.»

Ο στρατιώτης ζύγωσε, βγαίνοντας από το ασθενικό φως του φαναριού και μπαίνοντας κι εκείνος στο σκοτάδι, όπου μπορούσε να δει τα μάτια του αδελφού του να γυαλίζουν μέσα απ'την κουκούλα της κάπας του.

«Βρίσκεις τη συμφωνία μας... *μη-ικανοποιητική*;» ρώτησε το Χέρι.

«Καθόλου. Όμως... δεν μπορώ να σου κάνω άλλες χάρες που σχετίζονται με δαίμονες. Ποτέ ξανά.»

«Πάψε να μουρμουρίζεις, και πες μου τι έγινε απόψε στο παλάτι.»

«Χάος. Ήρθαν, όπως μου είχες πει ότι θα έρχονταν.»

«Αλλά όχι όπως θα ήθελα να έρθουν.»

«Τι εννοείς;»

«Δεν είναι δικό σου το λάθος,» τον διαβεβαίωσε το Χέρι. «Οπότε, ηρέμησε. Και συνέχισε. Ποιοι είναι νεκροί;»

«Όχι πολλοί. Ένας δράκαρχος σκοτώθηκε, έμαθα –ο αρχηγός τους, μάλιστα, νομίζω. Και ένας άλλος τραυματίστηκε. Και η Αρχόντισσα Μιάνη τραυματίστηκε, η κόρη της Πριγκίπισσας Νιρκένα–»

«Και η ίδια η Πριγκίπισσα;»

«Είναι ζωντανή κι αλώβητη.»

Το Χέρι καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα του. «Ο Πρίγκιπας Νόρβορ; Ο Πρίγκιπας Ζάρναβ;»

«Ο Πρίγκιπας Νόρβορ είναι κι αυτός ζωντανός κι αλώβητος· ο Πρίγκιπας Ζάρναβ έχει τραυματιστεί βαριά: δεν ξέρω αν θα ζήσει. Ίσως νάχει πεθάνει ως το πρωί.»

«Ας το ελπίσουμε· γιατί, αλλιώς, η επίθεση έγινε άδικα.»

«Με θέλεις τίποτ'άλλο; Κατουριέμαι.»

«Πήγαινε να κατουρήσεις,» είπε το Χέρι, και ο στρατιώτης μπήκε στο αποχωρητήριο.

Ύστερα από ώρα, μέσα στη βαθιά νύχτα, το Χέρι του Ελάρχου συνάντησε μια γυναίκα, στη Δυτική Περιφέρεια.

«Είναι νεκροί;» τη ρώτησε.

«Όχι. Ο δράκαρχος τύλιξε τα πάντα στις φλόγες και φύγανε. Και δε μπορούσαμε να τους ακολουθήσουμε μέσα στη Λέσμιν.»

«Να σας κερατοκαρφώσει όλους ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ...!» μούγκρισε το Χέρι, αρχίζοντας να πιστεύει πως άπαντες οι συνεργάτες του ήταν τελείως κρετίνοι. «Φαίνεται πως τα λεφτά που σας δίνω δεν ανταπο-

κρίνονται στις υπηρεσίες που μου προσφέρετε...» Τα μάτια του στένεψαν.

Κεφάλαιο 11

Οι Δύο Άβυσσοι και η Βασίλισσα

Αρχοντά μου, δε μ'αρέσει αυτό το δάσος. Έχει κάτι το... στοιχειωμένο, θα μπορούσα να πω. Και κανένας ήχος δεν έρχεται από πουθενά. Αρχοντά μου;»

Ο Βάνμιρ τον αγνόησε. *Γιατί λέει τα ίδια και τα ίδια; Τώρα το πρόσεξε ότι κανένας ήχος δεν ακούγεται; Τόση ώρα είμαστε στους Αρχέτοπους!*

«Αρχοντά μου, εξακολουθώ να διαφωνώ μ'αυτή την... αποστολή. Δεν είναι συνετό ν'ακολουθούμε παραμύθια.»

«Αν η αποστολή μας σου φαίνεται 'παραμύθι', φίλε μου,» είπε ο Σάηρεντιλ, «τότε τι σου φαίνονται όλα αυτά που βλέπεις γύρω σου;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Μάηραν· «ίσως να ονειρεύομαι!»

«Επομένως, δε χρειάζεται ν'ανησυχείς για τίποτα. Είναι μονάχα ένα όνειρο και, αργά ή γρήγορα, θα τελειώσει, και θα ξυπνήσεις.»

Αυτό τον έκανε να το βουλώσει για λίγο: πράγμα το οποίο ο Βάνμιρ θεώρησε ευλογία. Γιατί ήταν πολύ συνεπαρμένος με το τοπίο γύρω του, για ν'ακούει τα ανούσια μουρμουρητά του Μάηραν. Το δάσος ήταν, πράγματι, κάτι που έμοιαζε βγαλμένο από παραμύθι ή από όνειρο· ήταν, κατά κάποιο τρόπο... *τέλειο*.

«Το περιβάλλον είναι διαφορετικό από αυτό στους βράχους της ακτής,» είπε στον Σάηρεντιλ, βαδίζοντας πλάι του. «Ποια είναι η διαφορά;»

«Βρισκόμαστε βαθύτερα μέσα στους Αρχέτοπους,» εξήγησε εκείνος.

«Και τι σημαίνει τούτο;»

«Ότι η Πρωτοπλασματική Μάζα έχει ολοένα και λιγότερη επιρροή.»

«Ναι,» ένευσε η Ρικνάβαθ, η οποία βάδιζε απ'την άλλη μεριά του Βάνμιρ, «είναι σαν μια πολύ απόμακρη δύναμη.»

«Μπορείς και την αισθάνεσαι;» απόρησε ο Ωθράγκος ακρίτης.

«Όταν συγκεντρωθώ, ναι. Είναι σαν φωτιά που βρίσκεται παντού γύρω μας, ενώ εμείς είμαστε μέσα σ'ένα κομμάτι πάγου.»

«Τέλεια παρομοίωση,» ενέκρινε ο Σάηρεντιλ. «Η Μάζα είναι, ό-
ντως, σαν φωτιά, διαρκώς μεταβαλλόμενη, διαρκώς ασταθής· και οι
Αρχέτοποι είναι, όντως, σαν πάγος, αμετάβλητοι, σταθεροί.»

«Ναι...» είπε ο Βάνμιρ. «Η θεωρία σου, πάντως, σχετικά με τους
Αρχέτοπους έχει κάτι που με παραξενεύει ιδιαίτερα...»

«Το οποίο είναι;»

«Υποστηρίζεις ότι δημιουργούνται από την ίδια την Πρωτοπλασμα-
τική Μάζα, ως επακόλουθο των αδιάκοπων αναπλάσεών της.»

«Ναι.»

«Δηλαδή, συνεχώς, δημιουργούνται ολοένα και περισσότεροι. Αν,
όμως, είναι έτσι, τούτο σημαίνει ότι, κάποια στιγμή, όλος ο κόσμος
θα είναι ένας απέραντος Αρχέτοπος...»

«Ίσως, κάποια στιγμή, να συμβεί αυτό. Ύστερα από εκατομμύρια
δικά σας χρόνια... Αλλά δεν το νομίζω, Βάνμιρ.»

«Γιατί;»

«Γιατί δε θα υπήρχαν εκείνοι που θέλουν να κάνουν το συγκεκρι-
μένο όραμα πραγματικότητα.»

Ο Βάνμιρ βλεφάρισε. «Τι εννοείς;»

«Υπάρχουν κάτοικοι των Αρχέτοπων οι οποίοι θα επιθυμούσαν να
γίνει ολόκληρη η Κουαλανάρα Αρχέτοπος· διότι, τότε, θα κυριαρ-
χούσαν, ενώ τώρα αδυνατούν να βγουν στον έξω κόσμο.»

«Ίσως απλά να βιάζονται.»

«Δεν υπάρχει λόγος να βιάζεσαι όταν είσαι άχρονος και δεν μπο-
ρείς να πεθάνεις από ηλικία.»

«Πιστεύεις, λοιπόν, ότι κάτι άλλο είναι που τους ωθεί;»

«Ναι. Το γεγονός ότι η Κουαλανάρα δεν θα γίνει ποτέ από μόνη της
ένας απέραντος Αρχέτοπος.»

«Έχει κάποια λογική αυτό που λες, αλλά σε τι άλλο το στηρίζεις,
πέραν από τις αντιδράσεις ορισμένων κατοίκων ετούτων των τό-
πων;» Άκουσε τον Μάηραν ν'αναστενάζει πίσω του. Αναμφίβολα, ο
ξανθός πολεμιστής δεν καταλάβαινε τίποτα απ'όσα έλεγαν, αλλά δεν
ήταν ανάγκη νάσαι τόσο απίστευτα αγενής! Στο κάτω-κάτω, μπο-
ρούσε να προσπαθήσει να καταλάβει...

«Οι Αρχέτοποι πεθαίνουν κιόλας. Έτσι νομίζω, τουλάχιστον. Δηλα-
δή, το γεγονός ότι είναι άχρονι, είναι κι αυτό υποκειμενικό. Ουσια-
στικά, είναι τόσο μακρόβιοι, που μοιάζουν άχρονι.»

«Αν κάτι ζει εκατομμύρια χρόνια, είναι σαν να μην πεθαίνει,» είπε ο Βάνμιρ.

Ο Σάηρεντιλ ένευσε.

«Τι σε κάνει, όμως, να νομίζεις ότι οι Αρχέτοποι, όντως, πεθαίνουν στο τέλος;»

«Όταν μένεις πολύ καιρό σε τούτα τα μέρη (και ως ‘πολύ καιρό’ εννοούμε εκατομμύρια χρόνια του έξω κόσμου), αρχίζεις και αντιλαμβάνεσαι ορισμένα πράγματα. Για παράδειγμα, βλέπεις ότι όλοι οι Αρχέτοποι δεν είναι ίδιοι. Υπάρχουν βαθύτεροι και ρηχότεροι. Τώρα βρισκόμαστε σε έναν βαθύτερο από ό,τι ήταν αυτός των βράχων της παραλίας, Βάνμιρ. Κι εσύ πρόσεξες ότι *υπάρχει* διαφορά. Και πού να δεις πόσο πιο διαφορετικό είναι το περιβάλλον σε μεγαλύτερο αρχετοπικό βάθος. Οι ρηχότεροι Αρχέτοποι είναι πιο αδύναμοι, οι βαθύτεροι πιο δυνατοί· αλλά ακόμα κι ανάμεσα στους ρηχότερους υπάρχουν διαβαθμίσεις δύναμης. Δες το πάλι ως ένα κομμάτι πάγου, περιτριγυρισμένο από φωτιά, όπως είπε η Ρικνάβαθ. Η φωτιά φυσικό δεν είναι, σιγά-σιγά, να τρώει το γύρω-γύρω του πάγου –το ρηχό του μέρος; Έτσι, κάποιοι Αρχέτοποι είναι πιο ‘φαγωμένοι’ από άλλους, γιατί ή δεν ήταν τόσο ισχυροί εξ αρχής, ή είναι πανάρχαιοι κι επομένως έχουν ταλαιπωρηθεί περισσότερο από τη Μάζα, ή η Μάζα έχει σε εκείνο το σημείο περισσότερη ένταση απ’ό,τι αλλού.»

«Άρα, οι Αρχέτοποι ‘λιώνουν’, σταδιακά, καθώς έρχονται σε επαφή με τη Μάζα. Αυτή είναι η θεωρία σου;»

«Ναι. Και είναι, ακριβώς, μια θεωρία· δεν είμαι βέβαιος. Ίσως κάποιος –όπως οι Μετουσιωμένοι, τους οποίους πάμε να συναντήσουμε– να έχουν την απάντηση, αλλά εγώ δεν την έχω.»

«Η Πρωτοπλασματική Μάζα, επομένως, γεννά και καταστρέφει, συγχρόνως.»

«Και όχι μόνο τους Αρχέτοπους. Στα πάντα αυτό κάνει: τα γεννά και τα καταστρέφει, τα γεννά και τα καταστρέφει... επ’άπειρον.»

«Δεν είναι, όμως, λογικό η φωτιά να γεννά πάγο,» είπε ο Βάνμιρ.

«Αυτή ήταν μόνο μια καλή παρομοίωση, για την κατανόηση ορισμένων πραγμάτων,» αποκρίθηκε ο Σάηρεντιλ. «Δεν είναι η γενικότερη αλήθεια για τη Μάζα, ούτε για τους Αρχέτοπους.»

Ναι, πράγματι, συλλογίστηκε ο Βάνμιρ, ο οποίος πάντοτε θεωρούσε την Πρωτοπλασματική Μάζα ως ένα εύπλαστο ζυμάρι, όχι ως μία

αχαλίνωτη φωτιά. *Πόσο παράξενος είναι ο κόσμος! Εκατομμύρια χρόνια να ζήσεις, ποτέ δε θα πάρεις ν'ανακαλύπτεις διάφορα γι'αυτόν.* Απόδειξη: ο Σάηρεντιλ. Ο άνθρωπος (;) είχε ζήσει εκατομμύρια χρόνια και πάλι δεν ήξερε τα πάντα. Δεν ήξερε, ίσως, ούτε τα μισά.

Ο Βάνμιρ δε συνέχισε την κουβέντα με τον κάτοικο των Αρχέτοπων. Τα ερωτήματά του είχαν απαντηθεί... εν μέρει, τουλάχιστον· γιατί απόλυτα ήταν αδύνατο να απαντηθούν.

Ο Σάηρεντιλ οδήγησε τους συντρόφους του μέσα σε ένα φωτεινό μονοπάτι του δάσους, όπου τα κλαδιά των δέντρων και οι φυλλωσιές σχημάτιζαν σήραγγα, και το φως δεν μπορούσες να κατανοήσεις από πού προερχόταν· ίσως από την ίδια τη βλάστηση...

...η οποία, σταδιακά, απλωνόταν κάτω από τους οδοιπόρους, καλύπτοντας εντελώς το χώμα, κάνοντας τα πάντα να φαίνονται πράσινα και καφετιά και κιτρινοπράσινα...

...και μετά, το πάνω και το κάτω μπλέχτηκαν αναμεταξύ τους, και έγιναν ένα...

...και, σε λίγο, το ίδιο συνέβη με το δεξιά και το αριστερά...

Ο Βάνμιρ θα ορκιζόταν ότι η φυτική σήραγγα περιστρεφόταν αργά γύρω τους. «Σάηρεντιλ...»

«Μη φοβάστε,» αποκρίθηκε ο κάτοικος των Αρχέτοπων. «Πρόκειται για ένα αρκετά γνωστό μονοπάτι, το οποίο οδηγεί ταχύτερα στα βαθύτερα σημεία. Και η ταχύτητα είναι κάτι που χρειαζόμαστε· δε θέλουμε να κοιμηθείτε.»

«...Μα ήδη κοιμόμαστε,» ακούστηκε η τρεμάμενη φωνή του Μάηραν.

«Αν είναι όνειρο, δεν μπορεί να σε βλάψει, φίλε μου,» του είπε πάλι ο Σάηρεντιλ· «και, σύντομα, θα ξυπνήσεις, και θα τα θυμάσαι όλα με θαυμασμό μικρού παιδιού και δέος.»

Ο Βάνμιρ ψιθύρισε σ'αφτί της Ρικνάβαθ: «Τι νιώθεις εδώ;»

Εκείνη έκλεισε τα μάτια, για μια στιγμή, εξακολουθώντας να βαδίζει. Ύστερα, τα άνοιξε και είπε: «Απομακρυνόμαστε, πολύ γρήγορα, από τη Μάζα, σαν να γλιστράμε μέσα σ'έναν πήλινο υδαταγωγό.»

«Υπομονή,» συνέστησε ο Σάηρεντιλ. «Φτάνουμε...»

Τώρα, στο τέλος της φυτικής σήραγγας φαινόταν ένα πετρώδες μέρος, τα κατσάβραχα ενός βουνού.

«Πού βρισκόμαστε;» ρώτησε ο Βάνμιρ. «Σε σχέση με τον έξω κόσμο, πάντα.»

«Δεν έχει σημασία,» αποκρίθηκε ο Σάηρεντιλ. «Είμαστε πολύ βαθιά.»

«Δε βρισκόμαστε, όμως, στη Νήσο Άγκρεμ;...»

«Ούτε κατά διάνοια.»

Βγήκαν από τη σήραγγα και πάτησαν επάνω στα βράχια, όπου ένας παγερός άνεμος φυσούσε. Ο Βάνμιρ αισθάνθηκε το κρύο να τον δι-απερνά. Ο Μάηραν έμοιαζε, επίσης, να κρύνει. Ο Σάηρεντιλ δε φαινόταν να επηρεάζεται από το ψύχος. Και η Ρικνάβαθ, ασφαλώς, δεν ένιωθε τίποτα. Ο αέρας έκανε το ημιδιαφανές φόρεμα να τυλίγεται γύρω της, καθιστώντας τη φιγούρα της προκλητική. Ωστόσο, κανένας δεν την κοίταζε· είχαν όλοι τα βλέμματά τους στραμμένα μπροστά, στο φανταστικό, επικίνδυνο τοπίο.

Οι σύντροφοι στέκονταν σε μια πέτρινη προεξοχή, η οποία οδηγούσε σε μια άλλη, πολύ στενότερη. Αυτή η δεύτερη προεξοχή ήταν σαν γέφυρα, καθώς περνούσε ανάμεσα από δύο αβύσσους.

Ο Σάηρεντιλ προχώρησε, τραβώντας το σπαθί του.

«Υπάρχει κίνδυνος;» τον ρώτησε ο Βάνμιρ, ξεθηκαρώνοντας κι εκείνος και ακούγοντας τον Μάηραν να τον μιμείται.

«Πιθανώς,» είπε ο Σάηρεντιλ. «Ετούτα είναι μέρη των παρακμα-σμένων Βιρθήλων.»

«Ποιοι είναι οι Βιρθήλοι;»

«Μια πρωτογενής φυλή. Υπήρχαν στους Αρχέτοπους πολύ πριν από εμένα. Αλλά τώρα ο Νουτκάλι τούς εκμεταλλεύεται· και οι ανόητοι τον αφήνουν! Πιστεύουν στις ψεύτικες υποσχέσεις του.»

«Τι τους υπόσχεται;»

«Να τους βγάλει απ'τους Αρχέτοπους, πράγμα ανέφικτο. Θα γίνουν σκόνη, τη στιγμή που θα πατήσουν το πόδι τους στον έξω κόσμο.»

«Και γιατί ο Νουτκάλι τούς έχει δώσει τη συγκεκριμένη υπόσχε-ση;»

«Χρειάζεται την τεχνολογία τους. Μέσω αυτής, κατάφερε να τραυ-ματίσει τη Λιάμνερ Κρωθ και να τη συνδέσει με τις πρωτοπλασματι-κές δυνάμεις που κυριαρχούν στην Οντον'γκόκι.»

«Όστε γι'αυτό ο Φανλαγκόθ δεν ήξερε τίποτα για το πώς ο αδελφός του κατάφερε ν'ανοίξει την πύλη!»

«Δε θα μπορούσε ποτέ να ξέρει τι γίνεται μέσα στους Αρχέτοπους,» ένευσε ο Σάηρεντιλ, καθώς έφταναν μπροστά στον γεφυροειδή πέτρινο σχηματισμό και σταματούσαν.

«Μήπως ο Νουτκάλι σκοπεύει να χρησιμοποιήσει την τεχνολογία τους, για να τους βγάλει από εδώ και να τους επαναφέρει στον έξω κόσμο;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Αδύνατον,» εξήγησε ο Σάηρεντιλ. «Η τεχνολογία των Βιρθήλων δε λειτουργεί στους Αρχέτοπους. Τα περισσότερά τους κατασκευάσματα είναι άχρηστα.»

«Τότε, γιατί ήρθαν εδώ;» απόρησε ο Βάνμιρ.

«Για την αθανασία. Κατόρθωσαν, με κάποιο τρόπο (προσωπικό τους μυστικό), να καταπολεμήσουν την ανάγκη για ύπνο και να κατοικήσουν στους Αρχέτοπους. Πίστευαν ότι, τελικά, θα κατάφερναν να υπερνικήσουν και την αντίσταση που προβάλλουν οι Αρχέτοποι στην τεχνολογία τους: πίστευαν ότι, διαμένοντας αενάως εδώ, θα εφεύρισκαν θαύματα, θα γίνονταν ανώτεροι από τους θεούς. Φυσικά, τίποτα απ'αυτά δεν έχει συμβεί ακόμα...

»Ας συνεχίσουμε.» Ο Σάηρεντιλ πάτησε στον γεφυροειδή σχηματισμό. «Και μη μιλάτε τώρα· να είστε προσεκτικοί.»

Τον ακολούθησαν.

Η πέτρινη προεξοχή δεν ήταν τόσο στενή όσο φαινόταν από απόσταση· είχε κάπου τέσσερα μέτρα φάρδος, πράγμα που σήμαινε ότι οι σύντροφοι μπορούσαν να βαδίζουν, άνετα, δύο-δύο.

Ο Βάνμιρ, που προχωρούσε στ'αριστερά του Σάηρεντιλ, κοίταξε μέσα στη μία από τις δύο αβύσσους, και είδε θολούρα... αλλά, πίσω από τη θολούρα, νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει ανθρωπόμορφες φιγούρες να περιφέρονται δώθε-κείθε, ανάμεσα σε ακατονόμαστα κατασκευάσματα. *Τι είναι εκεί κάτω; Κάποιου είδους εργαστήριο; Και τι κάνουν; Συνεχίζουν τις προσπάθειες να βελτιώσουν την τεχνολογία τους; Να την καταστήσουν λειτουργική στους Αρχέτοπους;*

Ο Βάνμιρ τούς κοίταζε, συνεπαρμένος. Πρωτογενής φυλή, είχε πει ο Σάηρεντιλ. *Πρέπει να είμαι από τους ελάχιστους ανθρώπους που βλέπουν αυτή τη φυλή, εδώ και δεκάδες εκατομμύρια χρόνια...*

Προσπάθησε να τους παρατηρήσει καλύτερα: να δει τον τρόπο που κινούνταν, να καταλάβει τι ακριβώς έκαναν... να διακρίνει τι πράγματα ήταν αυτά τα κατασκευάσματά τους—

Μια φιγούρα κινήθηκε με διαφορετικό τρόπο. Πέρασε ανάμεσα από τους υπόλοιπους ακανόνιστα, σαν να μην ήταν της φυλής τους, αλλά άλλου είδους. Κι όμως, ο Βάνμιρ αισθανόταν βέβαιος πως κι αυτός Βιρθήλος ήταν.

Και κάτι γυάλιζε στο κεφάλι του. *Στέμμα; Βασιληάς είναι;*

Όχι... όχι Βασιληάς. Νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει καμπύλο στήθος σ' αυτό το ανθρωπόμορφο πλάσμα. *Βασίλισσα;* Η απόσταση ήταν πολύ μεγάλη για να διακρίνει επακριβώς.

Η Βασίλισσα ύψωσε το κεφάλι και... *Μας κοιτάζει;*

Ύστερα, ύψωσε και το δεξί χέρι, και έβγαλε μια κραυγή, η οποία αντήχησε μες στην άβυσσο, αλλά ήταν σε γλώσσα άγνωστη για τον Βάνμιρ.

Μας είδε!

«Όχι!...» γρύλισε ο Σάηρεντιλ, παύοντας να βαδίζει. «Πώς έγινε...;»

«Δεν έκανα κανένα θόρυβο,» είπε ο Βάνμιρ. «Αλλ' αυτό το πλάσμα με έδειξε. Δεν ξέρω πώς με κατάλαβε.»

«Δεν έδειξε εσένα· εμένα έδειξε,» τον πληροφόρησε η Ρικνάβαθ.

«Γιατί;»

Ο Σάηρεντιλ στράφηκε να κοιτάξει την Καρμώζ. «Η Βασίλισσά τους σε *διαισθάνθηκε!*»

«Γιατί εκπλήσσεσαι;» τον ρώτησε η Ρικνάβαθ. «Κι εσύ δε με—;»

«Μα, οι Βιρθήλοι δεν είναι κανονικοί κάτοικοι των Αρχέτοπων!» εξήγησε ο Σάηρεντιλ. «Δεν πέρασαν από τη Μεταμόρφωση· κορόι-δεψαν τους Αρχέτοπους. Είναι κοινοί θνητοί που διαμένουν, όμως, εδώ.»

«Είτε όλα τούτα είναι όνειρο είτε όχι,» είπε ο Μάηραν, «θα πρότει-να να λύσουμε αυτό το ζήτημα *αφότου έχουμε περάσει απέναντι!* Ούτε στον ύπνο μου δε θάθελα να παγιδευτώ πάνω σ' αυτή την κα-ταραμένη γέφυρα!»

«Τώρα μιλάς σωστά,» είπε ο Σάηρεντιλ. «Βιαστείτε!»

Έτρεξαν κατά μήκος του γεφυροειδούς σχηματισμού, ενώ κραυγές αντηχούσαν από τις αβύσσους δεξιά κι αριστερά.

Η απόσταση μέχρι την αντίπερα άκρη ήταν μεγαλύτερη απ' ό,τι νό-μιζε αρχικά ο Βάνμιρ. *Αλλά γιατί βιαζόμαστε;* αναρωτήθηκε. *Αυτοί είναι από κάτω κι εμείς από πάνω· πώς μπορούν να μας φτάσουν;*

Η απορία τού λύθηκε όταν αντίκρισε ανθρωπόμορφες φιγούρες να συγκεντρώνονται αντίκρυ τους. *Πρέπει, κάπου, να υπάρχει κάποια σκάλα ή παρόμοιος τρόπος για ν'ανεβαίνουν από τις αβύσσους...*

Ο Σάηρεντιλ έκανε νόημα στους συντρόφους του να σταματήσουν, παύοντας να τρέχει και υψώνοντας το ένα του χέρι.

Οι μορφές απέναντι είχαν υψώσει βαλλίστρες.

«Είμαστε τελειωμένοι!» μουρμούρισε, έντονα, ο Μάηραν. *«Πραγματικά, το ελπίζω όλ'αυτά να είναι ένα όνειρο...»*

«Θ'απογοητευτείς,» του είπε ο Βάνμιρ, σκύβοντας –όπως και οι υπόλοιποι–, για να δίνει μικρότερο στόχο.

Τρία βέλη εκτοξεύτηκαν, μα κανένα δεν τους πέτυχε. Τα δύο έσχισαν τον αέρα, και το τρίτο χτύπησε στις πέτρες κι έπεσε στην άβυσσο αριστερά...

...απ'όπου ακουγόταν δυνατός σαματάς και φωνές.

Η Ρικνάβαθ έστρεψε το κεφάλι, για να κοιτάξει κάτω. Όταν η Βασίλισσα την είχε δείξει, είχε τρομοκρατηθεί· *άλλο ένα αλλόκοτο πλάσμα που θέλει να με χρησιμοποιήσει!* είχε σκεφτεί, σχεδόν πανικόβλητη και νιώθοντας την καρδιά της να σφυροκοπεί το στήθος της. Τώρα, όμως, είχε την περιέργεια να δει τη Βασίλισσα πιο προσεκτικά· να δει πώς ήταν στο πρόσωπο... Έμοιαζε, άραγε, με τις σημερινές φυλές, τις τριτογενείς; Τα μάτια της Ρικνάβαθ ερεύνησαν τη θολούρα που σκέπαζε την άβυσσο.

Οι φιγούρες από κάτω έτρεχαν, με ξέφρενους ρυθμούς. Η Βασίλισσα θα μπορούσε να είναι οπουδήποτε. *Το στέμμα της: αυτό θα τη φανερώσει...*

–Εκεί!

Στεκόταν ανάμεσα στους υπηκόους της και μιλούσε, έχοντας υψωμένο ένα σκήπτρο. Τριγύρω, οι Βιρθήλοι κινούνταν σαν μυρμήγκια, προς διάφορες κατευθύνσεις. *Θα ανεβούν όλοι αυτοί;*

Η Ρικνάβαθ ύψωσε το βλέμμα, για να κοιτάξει το πέρας της γέφυρας, πάνω απ'τον ώμο του Βάνμιρ. *Ναι, είναι περισσότεροι τώρα.*

«Ας επιστρέψουμε από εκεί όπου ήρθαμε!» φώναξε ο Μάηραν στον Σάηρεντιλ. «Σίγουρα, θα υπάρχει κι άλλος δρόμος. Δεν είναι ανάγκη να περάσουμε απο δώ. Εκτός κι αν είναι όνειρο, οπότε θα πρότεινα να πηδήσουμε στις αβύσσους και να ξυπνήσουμε.»

«Δε νομίζω να μπορούμε να επιστρέψουμε, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Σάηρεντιλ.

«Γιατί;»

«Κοιτάξτε πίσω σας.»

Η Ρικνάβαθ, ο Βάνμιρ, και ο Μάηραν στράφηκαν, και είδαν πως και στ'άλλο άκρο του γεφυροειδούς λίθινου σχηματισμού είχαν συγκεντρωθεί Βιρθήλοι.

Δεν υπάρχει τρόπος διαφυγής, παρατήρησε ο Βάνμιρ. Κανένας, μα κανένας, τρόπος διαφυγής.

«Έχεις κάποιο σχέδιο, για να ξεφύγουμε, έτσι;» ρώτησε η Ρικνάβαθ, και ήταν φανερό πως η ερώτησή της απευθυνόταν στον Σάηρεντιλ.

«...Όχι.»

Ένα δυνατό κρώξιμο ακούστηκε απ'τα ουράνια, και η Καρμώζ ύψωσε, πάραυτα, το βλέμμα της, γιατί αισθάνθηκε μια ισχυρή παρουσία από εκεί.

Ένας αετός πετούσε.

—*Ανόητε, Σάηρεντιλ! Ανόητε! Τι πήγες κι έκανες;*—αντήχησε μια φωνή.

«Δεν υπήρχε τρόπος να το καταλάβουν!» αντιγύρισε ο Σάηρεντιλ.

Ο αετός έχασε ύψος, κάνοντας κύκλους πάνω απ'τους συντρόφους—*Έτσι λες, ε;*—Τώρα, δεν υπήρχε αμφιβολία στο νου κανενός ότι η φωνή ερχόταν από το πτηνό.

«Ένα πουλί που μιλάει...!» είπε ο Μάηραν. «Τι άλλο θα δούμε, μα τα Μυτερά τ'Αφτιά του Σάλ'γκρεμ'ρωθ;...»

—*Όλοι οι Ωθράγκος το ίδιο περίεργοι είστε;*—αντιγύρισε ο αετός.

«Ε;...» έκανε ο Μάηραν.

Ο αετός τού έκλεισε το μάτι, και είπε—*Σάηρεντιλ, ηλίθιε, τα θαλάσσωσες! Και λένε ότι τα πουλιά έχουνε λίγο μυαλό! Χο-χο-χο!*—

«Οι Απρόσωποι να σε φάνε, Αετέ!» γρύλισε ο Σάηρεντιλ, προφανώς πειραγμένος από τα ειρωνικά λόγια του πτηνού. «Πώς αντιλήφθηκαν τη Ρικνάβαθ;»

—*Η Βασίλισσα, άφρονα!*—

«Η Βασίλισσα τι;»

—*Αυτή σας κατάλαβε!*—

«Πώς;»

—Μπορείς να τη ρωτήσεις, τώρα που θ'ανεβεί να σας μιλήσει. Καταλαβαίνεις τι έκανες, βλάκα; Θα μας πάρουν και την Καρμώζ και τα ουρανόλιθινα κομμάτια. Φάνηκες τυχερός, αλλά είσαι και ηλίθιος: συνηθισμένη κατάσταση! ΚραααααΑΑΑΑ!—

Θα μας πάρουν και την Καρμώζ και τα ουρανόλιθινα κομμάτια! σκέφτηκε η Ρικνάβαθ. Νομίζουν ότι είμαι ένα πιόνι, οι τρισκατάρατοι! Πάντα τα ίδια... ποτέ δε θα ξέφευγε απ'αυτή τη μοίρα, όσο κι αν το επιθυμούσε.

«Αετέ,» φώναξε ο Σάηρεντιλ, εξοργισμένος, «οι Βιρθήλοι δεν είναι κανονικοί κάτοικοι των Αρχέτοπων! Δεν έχουν τις δυνάμεις μας.»

—Η Βασίλισσά τους έχει προσαρμοστεί καλύτερα από τους υπόλοιπους—

«Το ήξερες αυτό; Το ήξερες από παλιότερα;»

—Ασφαλώς και το ήξερα, άμναλε αρπιστή—

«Οι Απρόσωποι να σε φάνε και να σε ξαναφάνε, καταραμένη ιπτάμενη κότα!» γρύλισε ο Σάηρεντιλ. «Γιατί δε μου το είπες ποτέ;»

—Γιατί δεν ήξερα ότι δεν το ήξερες, βλάκα!—Ο Αετός τού έκλεισε το μάτι.

«Επομένως, μην κατηγορείς εμένα αν χάσουμε την Καρμώζ! Κατηγόρησε τον εαυτό σου!»

«Σάηρεντιλ!»

Η φωνή ήρθε από την αντικρινή άκρη του γεφυροειδούς σχηματισμού, και ήταν γυναικεία.

Η Ρικνάβαθ ατένισε τη Βασίλισσα των Βιρθήλων, της οποίας το βλέμμα ήταν καρφωμένο με τέτοια ένταση επάνω στην Καρμώζ, που την έκανε να τρέμει. Όποια κι αν είναι αυτή η γυναίκα, είναι τρελή... Γιατί μπορεί να την ήθελε; Τι είχε στο νου της; Πώς σκόπευε να τη χρησιμοποιήσει;

Η Ρικνάβαθ σκέφτηκε να αρπάξει ένα ουρανόλιθινο κομμάτι και να τραβήξει την ισχύ του εντός της —να τους σκοτώσει όλους τους Βιρθήλους και να φύγει απο δώ. Όμως συγκράτησε τον εαυτό της. Θα περίμενε, και θα χρησιμοποιούσε τον ουρανόλιθο μόνο όταν δε γινόταν αλλιώς. Εξάλλου, την προηγούμενη φορά που είχε επικαλεστεί τις δυνάμεις του είχε μπει σε μπελάδες: και είχε, στο τέλος, οδηγηθεί εδώ, σ'ετούτη την καταραμένη πέτρινη γέφυρα, με εχθρούς να στέκονται και στις δύο άκρες.

«Πρέπει να διαπραγματευτούμε,» συνέχισε η Βασίλισσα των Βιρθήλων· και τώρα, όλοι καταλάβαιναν τα λόγια της: δε μιλούσε πλέον σ'εκείνη την παράξενη γλώσσα, παρά σε μία απόλυτα κατανοητή, αν και... άγνωστη (!).

Δεν ξέρουμε τη γλώσσα, κι όμως, την καταλαβαίνουμε! σκέφτηκε ο Βάνμιρ έκπληκτος. Αλλά, τώρα που το συλλογιόταν, και με τον Σάηρεντιλ το ίδιο δε συνέβαινε; Μιλούσε σε κάποια γλώσσα που ο Ωθράγκος δε γνώριζε, μα ήταν απόλυτα κατανοητή. Σαν να απευθυνόταν, κατευθείαν, στην ψυχή των άλλων...

«Χα-χα-χα-χα-χα!» γέλασε, επί του παρόντος, ο ξανθομάλλης αρπιστής. «Να... *διαπραγματευτούμε; Δε νομίζω ότι βρισκόμαστε σε θέση για διαπραγματεύσεις, Βασίλισσα! Μας έχετε περικυκλωμένους και μας σημαδεύετε. Τι θέλεις;*»

«Είναι προφανές τι θέλω. Την Καρμώζ!»

—*Δεν είναι και μεγάλη έκπληξη για κανέναν τούτο· είναι;*—

«Κλείσε το ράμφος σου, Αετέ!» φώναξε η Βασίλισσα. «Και γύρνα απο κεί όπου ήρθες. Πήγαινε να κάνεις παρέα στην Κυρά σου!»

—*Όχι, Βασίλισσα, σε ικετεύω, μη μιλάς έτσι. Με πληγώνεις ανεπανόρθωτα...*—

«Φύγε!»

—*Ανάγκασέ με*—

«Ρίξτε του!»

Ο Αετός βούτηξε μέσα στη δεξιά άβυσσο, καθώς βέλη εκτοξεύονταν και κανένα δεν τον πετύχαινε. Ύστερα, ξεπρόβαλλε πάλι μέσα από τη θολούρα, για να υψωθεί στον ουρανό—*Καλή προσπάθεια, Βασίλισσα!... Φυσικά και λέω ψέματα! Χε-χε...*—Της έκλεισε το μάτι.

«Δεν έχεις καμία δουλειά εδώ!» φώναξε η Βασίλισσα των Βιρθήλων. «Και δεν μπορείς να πάρεις την Καρμώζ. Είναι δική μας τώρα!»

—*Δική σας... ή του αφέντη σας; Ιδού το ερώτημα*—

«Το τι θα κάνουμε μαζί της ΔΕΝ σε αφορά!»

—*Έχει καλώς... ή κακώς —όπως το βλέπει ο καθείς. Αλλά επιτρέψτε μου να παριστάνω τον ηδονοβλεψία, παρακαλώ*—είπε ο Αετός, κάνοντας κύκλους πάνω από τους συντρόφους του Σάηρεντιλ και τους Βιρθήλους—*Ή, μη μου το επιτρέψετε· δε θα έχει καμία απολύτως διαφορά, ούτως ή άλλως! Χο-χο-χο-χο!*—

«Να σε φάνε οι Απρόσωποι, Αετέ,» μουρμούρισε ο Σάηρεντιλ, κάτω απ'την ανάσα του. «Πέρα απ'το να πετάς άσκοπα ευφυολογήματα, δεν μπορείς να κάνεις και κάτι για να βοηθήσεις;»

«Σάηρεντιλ!» φώναξε η Βασίλισσα. «Πλησίασε. Και φέρε μας την Καρμώζι!...» Τα μάτια της εξακολουθούσαν να ατενίζουν πεινασμένα τη Ρικνάβαθ.

«Μάλλον, το προτιμότερο θα ήταν να υπακούσουμε,» γνωμοδότησε ο Μάηραν. «Δε συμφωνείτε, Άρχοντά μου;»

Δε φαίνεται να υπάρχει κι άλλη επιλογή, για την ώρα, σκέφτηκε ο Βάνμιρ· και είπε: «Ας περάσουμε ήρεμα τη γέφυρα και, μετά, βλέπουμε.»

Ο Σάηρεντιλ ένευσε. «Αν και δε νομίζω πως θα καταφέρουμε να τους ξεφύγουμε.» Ξεκίνησε να βαδίζει, χωρίς να θηκαρώσει το σπαθί του.

Ο άλλοι τον ακολούθησαν.

«Δε θα σ'αφήσουμε σ'αυτούς,» ψιθύρισε ο Βάνμιρ στη Ρικνάβαθ. «Θα βρούμε έναν τρόπο για να ξεγλιστρήσουμε.»

«Βάνμιρ, μπορώ να χρησιμοποιήσω τους ουρανόλιθους,» του αποκρίθηκε εκείνη, εξίσου ψιθυριστά.

«Στο βάλτο σε είχαν εξουθενώσει.»

«Και στα πλοία με εξουθενώσαν. Ο Λιζναγκάρ ήταν που, ουσιαστικά, με έσωσε από τον πνιγμό, δίνοντάς μου δύναμη να συνεχίσω. Αλλά—»

«Επομένως—»

«Αλλά καλύτερα να εξουθενωθώ ξανά, παρά να με πιάσει αυτή...» Το βλέμμα της συνάντησε πάλι εκείνο της Βασίλισσας, και η Ρικνάβαθ ρίγησε, νιώθοντας τα γόνατά της να τρέμουν. *Γιατί τη φοβάμαι τόσο;* Εξάλλου, είχε δει και είχε δει παράξενα θεάματα στη ζωή της... «Καλύτερα να συμβεί οτιδήποτε παρά να με πιάσει αυτή.»

Τα κομμάτια που έχουμε μαζί μας, όμως, είναι λίγα, συλλογίστηκε ο Βάνμιρ. *Μόλις τέσσερα. Αν καταναλώσεις ένα, θα μας μείνουν τρία... και ο Σάηρεντιλ είπε ότι θα τα χρειαστείς, όταν βρούμε τους Μετουσιωμένους.* Πήρε βαθιά ανάσα. «Περίμενε.»

«Δώσε μου ένα, να το έχω στο χέρι. Για παν ενδεχόμενο.»

—*Βασίλισσααααα!*—ήρθε η φωνή του Αετού από ψηλά, σταματώντας τον Βάνμιρ προτού βγάλει το ουρανόλιθινο κομμάτι από το σάκο του—*Το ξέρεις ότι ένας Έξωθεν ζυγώνει το λημέρι σου, ε;*—

«Το Βασίλειό μου, θέλεις να πεις, πανάθλιο κουτορνίθι!» αντιγύρισε εκείνη. «Το Βασίλειο των Βιρθήλων.»

—*Πες το όπως αγαπάς. Ένας Έξωθεν εξακολουθεί να έρχεται*—
(«Τι είναι οι Έξωθεν;» ρώτησε ο Βάνμιρ τον Σάηρεντιλ, καθώς όλοι τους είχαν πάψει να βαδίζουν επάνω στον λίθινο γεφυροειδή σχηματισμό.

«Οι Απρόσωποι.»)

«Ψεύδεσαι!» φώναξε η Βασίλισσα.

—*Νομίζεις ότι προσπαθώ να σας τρομάξω; Ίσως νάχεις δίκιο... ή ίσως όχι*—Ο Αετός τής έκλεισε το μάτι.

Η Βασίλισσα τον αγνόησε, και στράφηκε στον Σάηρεντιλ. «Συνεχίστε!» πρόσταξε. «Συνεχίστε, αλλιώς θα σας τοξέψουμε!»

«Δε θέλεις να σκοτώσεις την Καρμώζ;» αποκρίθηκε εκείνος.

«Μπορώ, κάλλιστα, να την τραυματίσω, και να σκοτώσω εσένα και τους άλλους.»

«Δε σε συμφέρει.»

«Γιατί;»

«Διότι ξέρω κάτι που πρέπει να μάθεις. Σχετικά με την Καρμώζ.»

«Τι;» απαίτησε η Βασίλισσα.

«Όταν πλησιάσουμε, θα σου εξηγήσω.»

«Ελάτε, λοιπόν!»

Ο Σάηρεντιλ ξεκίνησε να βαδίζει πάλι.

Μπλοφάρει, σκέφτηκε ο Βάνμιρ, καθώς εκείνος κι οι υπόλοιποι τον ακολουθούσαν. Πρέπει να *μπλοφάρει!* Αλλιώς, τι εννοεί; Τι γνωρίζει για τη Ρικνάβαθ; Έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στην Καρμώζ.

Εκείνη κατάλαβε ποια ήταν η απορία του Βάνμιρ, και ανασήκωσε τους ώμους. Ούτε εκείνη ήξερε σε τι αναφερόταν ο Σάηρεντιλ, και πίστευε ότι, κατά πάσα πιθανότητα, ο κάτοικος των Αρχέτοπων μπλόφαρε. Αλλά, είτε μπλόφαρε είτε όχι...

«Τον ουρανόλιθο, Βάνμιρ —τόρα! Δε θα τον χρησιμοποιήσω, παρά μόνο αν δεν—»

Ο Ωθράγκος τής έδωσε ένα κομμάτι, το οποίο εκείνη κράτησε στο δεξί χέρι, κολλώντας το στα πλευρά της. Αισθανόταν μια ασυνήθιστη

ασφάλεια, καθώς το είχε επάνω της. Μπορούσε ν'απορροφήσει την ισχύ του στιγμιαία και να μεταμορφωθεί σε ένα ον πανίσχυρο... ισχυρότερο από κάθε θνητό πλάσμα... και, μάλλον, ισχυρότερο κι από όλους τους κατοίκους των Αρχέτοπων.

Οι μορφές των Βιρθήλων γίνονταν ολοένα και πιο ξεκάθαρες, καθώς η Ρικνάβαθ, ο Βάνμιρ, ο Μάηραν, και ο Σάηρεντιλ ζύγωναν την αντίπερα άκρη του γεφυροειδούς σχηματισμού. Οι άνθρωποι της πρωτογενούς φυλής ήταν ιδιαίτερα ψηλοί και λυγεροί, ενώ το δέρμα τους είχε ένα γκριζωπό χρώμα, σαν ελαφρύ μελάνι να το είχε βάψει. Τα μαλλιά τους ήταν, ως επί το πλείστον, σκούρα· η Βασίλισσα, όμως, είχε μακριά, αργυρόχρωμα μαλλιά, τα οποία δεν έμοιαζαν να είχαν γίνει έτσι λόγω ηλικίας, γιατί το δέρμα της και η κορμοστασία της δεν ήταν αυτά μιας γηραιάς γυναίκας. Στο κεφάλι της βρισκόταν μια χρυσή κορόνα, στολισμένη με μυτερές, ξιφοειδής προεξοχές. Τα μαβιά της μάτια ήταν καρφωμένα στη Ρικνάβαθ, με περισσότερη ανυπομονησία από πριν, ενώ ένα στραβό μειδίαμα είχε σχηματιστεί στα χείλη της.

Κεφάλαιο 12

Στο Φρούριο

Όταν η Λιόλα είπε στον Άλκαρελ ότι ο Φανλαγκόθ τούς είχε δώσει πρόσβαση στη βιβλιοθήκη, ο πειρατής ξαφνιάστηκε φανερά. Όμως δεν αμφισβήτησε τα λόγια του αφέντη του· ρώτησε μονάχα: «Θα θέλατε να πάτε εκεί τώρα;»

Η Λιόλα μπήκε στον πειρασμό να αποκριθεί «Ναι, οδήγησέ μας»· γιατί, για να ξαφνιάζεται έτσι ο Άλκαρελ, μάλλον, η βιβλιοθήκη ήταν σημαντική: ή, τουλάχιστον, πρέπει να υποτίθεται πως ήταν. Και, πιθανότατα, δεν είχαν όλοι πρόσβαση σ'αυτήν. Η Πριγκίπισσα, μάλιστα, αναρωτήθηκε αν είχε κι ο συγκεκριμένος πειρατής, που ήταν αρχηγός των υπολοίπων.

Ωστόσο, είπε: «Όχι. Πήγαινε μας στα δωμάτιά μας. Ο Κύριός σου πρόσταξε να μας οδηγήσετε στα καλύτερα δωμάτια αυτού του μέρους.»

Ο Άλκαρελ υπάκουσε, ξεκινώντας να βαδίζει μέσα στους διαδρόμους, οι οποίοι ήταν αρκετά λαβυρινθώδεις, έπρεπε να παραδεχτεί η Λιόλα, μα όχι τόσο λαβυρινθώδεις όσο αυτοί του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων· έτσι, πίστευε ότι δε θα δυσκολευόταν να τους μάθει.

Καθοδόν, κοίταζε τις τοιχογραφίες και αναρωτιόταν πόσο παλιό να ήταν ετούτο το μέρος. Πρέπει ανέκαθεν να επρόκειτο για κρησφύγετο, εδώ πέρα όπου βρισκόταν, μέσα στα βουνά. Αλλά σε ποιον να ανήκε; Ποιοι να το χρησιμοποιούσαν;

Ο Ρόλμαρ, σε αντίθεση με την Πριγκίπισσα-Διάδοχο του Νόρβηλ, δεν απασχολούσε το νου του με τέτοιες σκέψεις· ούτε καν έβλεπε τις τοιχογραφίες. Ήταν πολύ θυμωμένος από την κουβέντα του με τον Φανλαγκόθ. Οι απαντήσεις του Ράζερ τον είχαν εξοργίσει, με την αοριστία και την προσβλητικότητα τους...

«Δεν μπορώ να σου πω, Ρόλμαρ, πού είναι ο αδελφός σου.»

«Διότι δεν πρέπει ακόμα να μάθεις.»

«Για λόγους που δεν μπορείς να κατανοήσεις. Τώρα πήγαινε.»

«Σκέφτεσαι τόσο απλοϊκά, Ρόλμαρ...»

Παίζει με όλους μας! Ποιος του έδωσε αυτό το δικαίωμα; Πρέπει να βρω τον Βάνμυρ. Κατά πάσα πιθανότητα, είναι σε κίνδυνο· αλλιώς, γιατί να μη θέλει ο Φανλαγκόθ να μου αποκαλύψει πού βρίσκεται;

Ο Μαύρος Άνεμος να τον πάρει! τα ίδια μού έκανε και με τη Νίθρα... Ο Ρόλμαρ έσφιξε τις γροθιές του, νιώθοντας τα νύχια να μπηγόνται στις παλάμες του.

Ο Άλκαρελ ξεκλείδωσε μια βαριά, ξύλινη πόρτα. «Τούτα είναι τα καλύτερα δωμάτια του Φρουρίου.» (*Φρούριο* ονόμαζαν οι πειρατές το ενδόβουνο κρησφύγετό τους, και δεν ήξεραν αν είχε ποτέ άλλο όνομα, όπως πληροφορήθηκαν, αργότερα κατά τη διαμονή τους, ο Ρόλμαρ και η Λιόλα.) «Δε μένει κανείς άλλος εδώ. Αλλά μην περιμένετε, όμως, νάμαι και στην καλύτερη, εμ, κατάσταση, έτσι;»

Μέσα από την ανοιχτή θύρα φαινόταν ένα καθιστικό γεμάτο σκόνη και χώμα. Τα έπιπλα ήταν σαρακοφαγωμένα και μουντά, το τζάκι σβηστό, το πολύφωτο χωρίς κεριά. Στο δάπεδο απλωνόταν ένα βρόμικο χαλί. Αντίκρυ, υπήρχαν δυο πόρτες, καθώς και μία αριστερά.

«Ελπίζω, *τουλάχιστον*, να μας ανάψετε μια φωτιά,» είπε η Λιόλα, στηριζόμενη στο μπαστούνι της. Ο δεξής της μηρός τής έριχνε δυνατές σουβλιές.

«Αμέ,» αποκρίθηκε ο Άλκαρελ. «Μπείτε. Θα στείλω να περιποιηθούνε το μέρος.» Πήρε έναν δαυλό από τον τοίχο και τον έδωσε στον Ρόλμαρ. Ύστερα, έφυγε.

Ο ακρίτης μπήκε στο καθιστικό. Το χώμα έτριξε κάτω απ'τις μπότες του. «Τρομερός ο οικοδεσπότης μας...!» μουρμούρισε κάτω απ'την ανάσα του. «Αν *αυτά* είναι τα καλύτερα δωμάτια που έχει, τότε δε θα ήθελα να φανταστώ πώς είναι τα *χειρότερα*...»

Η Λιόλα έπρεπε να παραδεχτεί ότι είχε δίκιο. Το μέρος ήταν χάλια. Ωστόσο, πέρασε το κατώφλι και κάθισε σε μια πολυθρόνα. Έπρεπε, οπωσδήποτε, να ξεκουράσει το πόδι της. «Ρίξε μια ματιά και στις άλλες πόρτες,» είπε στον Ρόλμαρ.

«Σ'το έλεγα ότι η πεζοπορία μέσα στα βουνά δε θα σου έκανε καλό.»

«Α, ναι; και πώς να ερχόμασταν; Να πετούσαμε;» τον αγριοκοίταξε η Λιόλα.

Ο Ρόλμαρ άνοιξε την πόρτα αριστερά και κοίταξε μέσα. «Λουτρό,» είπε. «Γεμάτο έντομα. Και δε βλέπω να υπάρχει υδρευτικό σύστημα.» *Ακριβώς όπως και στο Κάστρο Ράλτον,* πρόσθεσε νοερά.

Έκλεισε και ζύγωσε την αριστερότερη από τις αντικρινές πόρτες. Την άνοιξε και είπε: «Κρεβατοκάμαρα. Το κρεβάτι σε άθλια κατάσταση, γεμάτο με έντομα. Παράθυρο δεν υπάρχει. Αλλά έχει έναν καθρέφτη, μαυρισμένο, σκονισμένο, και αραχνιασμένο.»

Πήγε στην τελευταία πόρτα και την άνοιξε κι αυτήν. «Γραφείο. Βιβλία δεν έχει. Τα έπιπλα στα ίδια χάλια όπως κι εδώ.»

«Υπέροχα...» σχολίασε η Λιόλα.

Βήματα ακούστηκαν από το διάδρομο, και η Πριγκίπισσα κι ο ακρίτης στράφηκαν. Τρεις άντρες και μια γυναίκα μπήκαν στο καθιστικό: πειρατές, φυσικά.

«Γεια...» χαιρέτησε ο ένας. «Ήρθαμε να τα μαζέψουμε λίγο.»

«Χρειάζονται, ομολογουμένως, λίγο μάζεμα,» είπε ο Ρόλμαρ, ξερά.

Ο πειρατής βλεφάρισε. «Ποιος είν' ο Ομολογουμένος; Θάσρολ με φωνάζουνε.»

Η Λιόλα χαμογέλασε. «Εντάξει, Θάσρολ. Μαζέψτε τα, κι ανάψτε μια φωτιά στο τζάκι.» Το έδειξε με τον αντίχειρά της.

«Γιαυτό τα φέραμ' αυτά, κυρά,» αποκρίθηκε ένας άλλος που κουβαλούσε ένα σακί με ξύλα στον ώμο.

Σύντομα, η φωτιά είχε ανάψει, αλλά τα δωμάτια χρειάστηκε αρκετή ώρα μέχρι να καθαριστούν. Οι πειρατές, όμως, έκαναν καλή δουλειά και γρήγορη, χωρίς παράπονα... πράγμα το οποίο φάνηκε στον Ρόλμαρ μάλλον παράδοξο. Οι πειρατές ήταν *ληστές της θάλασσας*, όχι καμαριέρες! Ο Φανλαγκόθ πρέπει να εξασκούσε *τεράστια* επιρροή επάνω τους, για να τους βάζει σε τέτοιες δουλειές. Το δίχως άλλο, τον είχαν για θεό.

Όταν ο ακρίτης του Ράλτον και η Πριγκίπισσα έμειναν μόνοι, ο πρώτος έριξε μια ματιά τριγύρω και είπε: «Εντυπωσιακό.»

«Σίγουρα,» συμφώνησε η Λιόλα, και σηκώθηκε απ'τη θέση της. «Τώρα, όμως, το μόνο που σκέφτομαι είναι να κάνω ένα μπάνιο.» Οι πειρατές, ανάμεσα στα άλλα, τους είχαν φέρει και κουβάδες με νερό, για να πλυθούν.

«Νομίζω ότι σου χρωστάω μια χάρη σχετική με μπάνιο,» είπε ο Ρόλμαρ, και άνοιξε την πόρτα, για να μπει στο λουτρό. Τώρα, ο χώ-

ρος ήταν, τουλάχιστον, αξιοπρεπής. Δεν υπήρχαν πλέον έντομα, και οι σκόνες και το χώμα είχαν καθαριστεί. Έξι αρωματικά κεριά βρίσκονταν στο ξύλινο πολύφωτο, πλημμυρίζοντας το δωμάτιο με το φως και τη γλυκιά μυρωδιά τους.

Ο Ρόλμαρ άδειασε έναν απ'τους κουβάδες στον πέτρινο λουτήρα, και έριξε μέσα σαπούνι.

«Εκπλήσσομαι που το θυμάσαι,» είπε η Λιόλα, ζυγώνοντας.

«Δεν είναι εύκολο να ξεχάσεις ότι η Πριγκίπισσα-Διάδοχος σου ετοίμασε, κάποτε, το μπάνιο.»

Η Λιόλα γέλασε και κόλλησε στην πλάτη του, διατρέχοντας τα χέρια της πάνω στο στέρνο του. «Η Πριγκίπισσα-Διάδοχος έχει κάνει από τότε κι άλλα, πιο... περίεργα πράγματα,» είπε, φιλώντας το πλάι του λαιμού του. «Χμμμ;»

«Πράγματι... με έχει δηλητηριάσει,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ, περιστρεφόμενος, για να την αντικρίσει.

«Θα μου το θυμίζεις πάντα;» είπε η Λιόλα, παραπονιάρικα. «Τώρα πρέπει να με κάνεις μπάνιο, για να... ξεπλύνεις την προσβολή.»

«Συμφωνώ με τους όρους σου, Πριγκίπισσα.»

Τη βοήθησε να βγάλει τα ρούχα της, και η Λιόλα βυθίστηκε μέσα στη μπανιέρα. Ο Ρόλμαρ γονάτισε πίσω της και έριξε σαπουνόνερο στα ξανθά της μαλλιά, λουζοντάς τα, με αργές κινήσεις των δαχτύλων του.

«Πώς είναι το πόδι σου;» τη ρώτησε.

«Πώς είναι; Εσύ τι λες;» Η Λιόλα έβγαλε το δεξί της πόδι από το νερό και το ύψωσε. Αισθάνθηκε μια σουβλιά στο μηρό της, αλλά προσπάθησε να μην το δείξει, και ο Ρόλμαρ δεν το παρατήρησε. «Είναι καλό;» Έστρεψε το λαιμό της, για να κοιτάξει το πρόσωπό του.

Εκείνος γέλασε και τη φίλησε. Μετά, είπε, χωρίς να απομακρυνθεί: «Σοβαρολογώ, Πριγκίπισσα: Σε πονάει;»

«Λίγο μόνο. Σκέφτεσαι να κάνεις κάτι γι'αυτό;»

«Ναι.»

Έβγαλε κι εκείνος τα ρούχα του και μπήκε στη μπανιέρα.

Αργότερα, ακούμπησε την πλάτη του στο χέλος της πέτρινης λεκάνης, και η Λιόλα ακούμπησε το κεφάλι στον ώμο του. Έμειναν σιωπηλοί για κάποια ώρα, και ύστερα, ο Ρόλμαρ ρώτησε:

«Γιατί δε μου είπες; Τι νομίζεις;»

«Αν αναφέρεις στον Φανλαγκόθ—»

«Σε ποιον άλλο;»

«—δεν έχω ιδέα. Πού να ξέρω;»

«Ήσουν κάποτε ιέρειά του...»

«Πίστευα ότι ήταν η Λιάμνερ Κρωθ. Αλλά, και πάλι, δεν τον καταλάβαινα. Θα έχει κάποιο λόγο, πάντως, που δε θέλει να μιλήσει.»

«*Προφανώς*. Και φαίνεται πως εμείς, οι άνοες, αδυνατούμε να τον κατανοήσουμε,» ρουθούνησε ο Ρόλμαρ, εκνευρισμένος. «Τι σκοπεύει να κάνει με τον Βάνμιρ, το καθίκι; Δες να είναι ήδη νεκρός, ο αδελφός μου, Λιόλα;»

«Όχι, δεν μπορεί...» αποκρίθηκε εκείνη, αλλά σκέφτηκε: *Ποιος ξέρει; Ίσως...*

Ο Ρόλμαρ αναστέναξε. «Δε θα το αφήσω έτσι. Θα ερευνήσω κι άλλο.»

«Δεν πιστεύω να κάνεις καμία ανοησία με τον Φανλαγκόθ. Αφού δε σου είπε πριν, δε θα σου πει και μετά.»

«Παρά μόνο όταν έρθει η ώρα, ε;»

Η Πριγκίπισσα δε μίλησε.

«Δεν μπορώ να περιμένω την 'ώρα' να έρθει, Λιόλα,» δήλωσε ο Ρόλμαρ. «Ο Βάνμιρ χάθηκε ανεξήγητα στην ακτή. Κανονικά, θα έπρεπε να τον είχαμε βρει, έτσι όπως ψάξαμε. Τι του συνέβη; Τι;»

«Αν ήταν νεκρός, θα είχαμε εντοπίσει το κουφάρι του. Άρα, δεν είναι νεκρός. Μην ανησυχείς.»

Πιθανώς, όμως, να βρίσκεται σε κάποια δύσκολη θέση, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. Τι να κάνω; Τι μπορώ να κάνω;

Εκείνη τη νύχτα, ξάπλωσε δίπλα στη Λιόλα αλλά δεν κοιμήθηκε, παρά την κούρασή του.

Την επομένη, η Λιόλα ζήτησε από τους πειρατές να την οδηγήσουν στη βιβλιοθήκη, όπως τους είχε προστάξει ο αφέντης τους, και, φυσικά, εκείνοι συμφώνησαν.

«Θα έρθεις ή θα κάθεις εδώ να σαπίζεις;» ρώτησε τον Ρόλμαρ.

«Θα κάθομαι εδώ να σαπίζω,» αποκρίθηκε ο ακρίτης.

Η Λιόλα τον ζύγωσε και του ψιθύρισε, για να μην ακούσουν οι πειρατές που περίμεναν στο διάδρομο: «Μην πας να βρεις τον Φανλαγκόθ.»

«Μείνε ήσυχη.»

Υπήρχε ελαφριά ειρωνεία στη φωνή του και η Πριγκίπισσα πικαρίστηκε. Στράφηκε και έφυγε από τα δωμάτια, χωρίς άλλη κουβέντα.

Οι πειρατές την οδήγησαν μπροστά σε μια μεγάλη, σιδερένια πόρτα, την οποία ξεκλείδωσαν μ'ένα επίσης μεγάλο, σιδερένιο κλειδί.

«Ποιος έφτιαξε τη βιβλιοθήκη;» τους ρώτησε η Λιόλα.

«Ήταν εδώ όταν ήρθαμε,» απάντησε ο Άλκαρελ.

«Και ήρθατε πριν από τον Κύριό σας ή μετά;»

«Μετά. Εκείνος μας έδειξε το Φρούριο. Και μας αποκάλυψε κι άλλα σημαντικά πράγματα. Είναι πανίσχυρος, ο Άρχοντάς μας.»

Ο Άρχοντάς μας... Ποτέ δεν ανέφεραν το όνομά του· και η Λιόλα, σε σύντομο χρονικό διάστημα, συμπέρανε ότι κανείς τους δεν πρέπει να ήξερε πως τον έλεγαν Φανλαγκόθ.

Επί του παρόντος, η Πριγκίπισσα πήρε τη λάμπα που της πρόσφερε ο Άλκαρελ και πέρασε το κατώφλι της βιβλιοθήκης, διαλύοντας το σκοτάδι και φανερώνοντας ράφια γεμάτα βιβλία και ξύλινες σκάλες. Ο αέρας ήταν αποπνιχτικός και γεμάτος σκόνη. Η Λιόλα έβηξε, και είπε στους πειρατές: «Αφήστε την πόρτα ανοιχτή. Και τα δύο φύλα.»

«Μάλιστα, κυρά. Θέτε τίποτ'άλλο;»

«Τίποτα για την ώρα,» απάντησε η Λιόλα, κι άρχισε να βαδίζει ανάμεσα στα εκατοντάδες κείμενα.

Γιατί, άραγε, ο Φανλαγκόθ μου έδωσε πρόσβαση εδώ; αναρωτήθηκε. Ο Ράζλερ δεν έκανε τίποτα χωρίς λόγο. Ποιος ήταν ο σκοπός του τώρα; *Θέλει να του βρω κάτι;... Όχι, αυτό ήταν ανόητο να το σκέφτεται.* Τι θα μπορούσε ποτέ να βρει εκείνη το οποίο δε θα μπορούσε να βρει ο ίδιος; Ο Φανλαγκόθ ήταν που είχε τις μαντικές ικανότητες.

Δεν καταλαβαίνω, λοιπόν. Γιατί με άφησε να έρθω στη βιβλιοθήκη; Η Λιόλα κρέμασε τη λάμπα της από έναν σιδερένιο γάντζο και πήρε ένα βιβλίο στα χέρια. Ο τίτλος ήταν γραμμένος σε μια αρχαϊκή μορφή της Ρουζβάνικης Γλώσσας, και μερικά γράμματα έλειπαν. Η Ω-

θράγκι Πριγκίπισσα μπορούσε να τον μεταφράσει ως: *Τα* [μια λέξη που δεν καταλάβαινε] *του Λόγου*.

«Τέλος πάντων,» υποτονθόρυσε, και έβαλε το βιβλίο πάλι στη θέση του. Πήρε τη λάμπα της από τον γάντζο και βάδισε μέσα στη βιβλιοθήκη, για να δει πόσο μεγάλη ήταν.

Σύντομα, διαπίστωσε ότι πρέπει να ήταν πολύ μεγάλη. Υπήρχαν ένα σωρό στροφές και δίοδοι εδώ μέσα, και τα βήματά της Λιόλα αντηχούσαν. Ο ήχος ήταν ο μοναδικός που ακουγόταν, και την έκανε να αισθάνεται απόλυτα μόνη και χαμένη. Ανατρίχιασε.

Κρέμασε τη λάμπα της σ'ένα γάντζο (απ'τους οποίους υπήρχαν πολλοί, μάλλον γι'αυτόν ακριβώς το σκοπό) και τράβηξε άλλο ένα βιβλίο από τη θέση του. Κοιτάζοντας το εξώφυλλο, απόρησε με την καλή κατάσταση στην οποία βρισκόταν. Κανονικά, έπρεπε τα πάντα να είχαν σαπίσει ή φαγωθεί σε τούτο το μέρος, δεδομένης της μηδενικής συντήρησης που φαινόταν να δέχονται. Τι ήταν εκείνο που κρατούσε τα τρωκτικά, τα έντομα, και τον χρόνο σε απόσταση;

Η Λιόλα δεν ήξερε, και δεν μπορούσε να υποθέσει κάτι τώρα.

Κοίταξε τον τίτλο. *Τι γλώσσα είν'αυτή;* Σούφρωσε τα χείλη, σκεπτική.

Θυμήθηκε.

Η Γλώσσα των Λουάρων. Οι Λουάροι ήταν μια μισοεξαφανισμένη φυλή της Κουαλανάρα, για τους οποίους η Λιόλα είχε διαβάσει. Υποτίθεται πως είχαν γεννηθεί από τη θάλασσα και οι χαρισματικότεροι από αυτούς μπορούσαν να αναπνέουν υποβρυχίως, όπως τα ψάρια.

Η Λιόλα προσπάθησε να μεταφράσει τον τίτλο. Πρέπει να έλεγε, περίπου: *Περί του Μεγάλου της Αλχαβαρίας*. Ή, μάλλον, όχι *του Μεγάλου· του Μεγαλείου*. Ναι, σωστά: *Περί του Μεγαλείου της Αλχαβαρίας*.

Τι ήταν η Αλχαβαρία; Κάποια αρχαία πόλη; Βασίλειο; Αυτοκρατορία; Η Πριγκίπισσα δεν είχε ξανακούσει γι'αυτήν.

Άνοιξε το βιβλίο με προσοχή (φαινόταν πολύ παλιό!) και το ξεφύλλισε. Κάπου στη μέση, βρήκε χάρτες που της θύμιζαν την Κουαλανάρα μόνο στη γενικότερή της μορφή. Στο πλάι υπήρχε μια χρονολογία, αλλά δεν της έλεγε τίποτα.

Πριν από πόσα χρόνια υποτίθεται πως ήταν έτσι ο κόσμος μας;

Έκλεισε το βιβλίο και το επέστρεψε στη θέση του· ούτως ή αλλιώς, δεν ήξερε τόσο καλά τη Γλώσσα των Λουάρων, ώστε να το διαβάσει. Περιπλανήθηκε σ' άλλο σημείο της βιβλιοθήκης.

Τούτο το μέρος είναι θησαυρός! Ποιος τα έφερε όλ' αυτά τα συγγράμματα εδώ; Ο Φανλαγκόθ ή κάποιος άλλος;

Η Λιόλα πέρασε ολόκληρη την ημέρα στη βιβλιοθήκη· κι ετούτη δεν ήταν παρά η *πρώτη* ημέρα που πέρασε έτσι: γιατί ακολούθησαν κι άλλες, όπου η Πριγκίπισσα χανόταν μέσα στους πανάρχαιους τόμους και κυλίνδρους.

«Σε έχει πάλι επηρεάσει ο Ράζλερ, με κάποιο τρόπο;» τη ρώτησε ο Ρόλμαρ, ένα βράδυ που την έβαχνε και τη βρήκε κρυμμένη πίσω από μια στοίβα βιβλίων, μισοξαπλωμένη στο πάτωμα, να συγκρίνει δύο χάρτες, μετρώντας τις αποστάσεις επάνω τους μ' έναν μεγάλο, ξύλινο χάρακα.

Η Λιόλα ύψωσε το βλέμμα, για να τον κοιτάξει. «Έλα δω, να σου δείξω,» είπε. «Αυτή εδώ η ήπειρος—»

«Έχεις, πραγματικά, αρχίσει να μου θυμίζεις τον Βάνμιν!»

Η Λιόλα ακούμπησε τους αγκώνες στο πάτωμα και το σαγόνι στις παλάμες της. «Και τι θέλεις να κάνω, δηλαδή; Να προσπαθώ κι εγώ να διδάξω τους πειρατές καλύτερη ξιφομαχία;»

Αναφερόταν στη φορά που *εκείνη* έβαχνε τον Ρόλμαρ και τον είχε βρει εκεί όπου ποτέ δε θα περίμενε. Ήταν μεσημέρι και η Πριγκίπισσα είχε επιστρέψει στα δωμάτιά τους, φεύγοντας από τη βιβλιοθήκη, αλλά ο ακρίτης δεν ήταν πουθενά. *Θα έκανε καμια ανοησία!* σκέφτηκε η Λιόλα, κι έφυγε αμέσως, ρωτώντας όσα από τα ρεμάλια του Φανλαγκόθ συναντούσε στο δρόμο της μήπως τον είχαν δει. Στην αρχή, οι απαντήσεις που λάμβανε ήταν αρνητικές· τελικά, όμως, ένας τής αποκρίθηκε: «Στην πλαγιά είναι, και τους μαθαίνει. Είναι και καλός!»

«Τι τους μαθαίνει;»

«Να πολεμάνε.»

«Δείξε μου πού είναι. Πήγαινε με εκεί.»

«Μάλιστα, κυρά.»

Ακόμα τη θεωρούσαν μάγισσα και τη φοβόνταν. Έτσι, ο πειρατής την οδήγησε πάραυτα έξω απ' το Φρούριο, όπου, σε μια δεντρόφυτη πλαγιά, ο Ρόλμαρ αντιμετώπιζε τρεις, ενώ κι άλλοι ήταν μαζεμένοι

τριγύρω, παρακολουθώντας. *Τουλάχιστον, βρήκε κάποια απασχόληση*, σκέφτηκε η Λιόλα, παύοντας ν' ανησυχεί πλέον ότι ο ακρίτης θα έμπλεκε άσχημα με τον Φανλαγκόθ.

Επί του παρόντος, ο Ρόλμαρ είπε: «Αν δεν το κάνω, θα τρελαθώ. Δεν έχω, όμως, ξεχάσει τον Βάνμυρ, Λιόλα. Και ακόμα περιμένω τον Ράζλερ να μου πει τι έγινε μαζί του.»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε εκείνη: «γ' αυτό δεν είμαστε εδώ;»

Ο Ρόλμαρ κάθισε δίπλα της, στο πάτωμα. «Αρχίζω να πιστεύω ότι ποτέ δε θα μας πει.»

«Τότε, γιατί να μας κρατά σε τούτο το μέρος;»

Ο Ρόλμαρ ανασήκωσε τους ώμους. «Ποιος ξέρει;»

Βήματα ακούστηκαν να μπαίνουν στη βιβλιοθήκη, και μια φωνή αντήχησε: «Πριγκίπισσα Λιόλα;»

«Εδώ είμαι, Άλκαρελ. Πλησίασε.» Η Λιόλα σηκώθηκε από το πάτωμα, και ο Ρόλμαρ τη μιμήθηκε.

Ο πειρατής μπερδεύτηκε λίγο μέσα στη βιβλιοθήκη, αλλά, τελικά, τους βρήκε. «Ο Αφέντης επιθυμεί να σας πληροφορήσει πως μας έστειλε να έρθουμε σε επικοινωνία με το πλοίο σας, τη *Χρυσαλλίδα*—»

«Για ποιο λόγο;»

«Για να πούμε στον Καπετάνιο ν' αράξει σ' έναν κόλπο, κοντά στ' Απολιθωμένο Δάσος. Απο κεί, μπορεί εύκολα ν' αγοράζει προμήθειες, ενώ θάν' ασφαλής από τυχόν εχθρούς.»

«Για πόσο θα χρειαστεί να μείνουμε εδώ;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Αυτό δεν το ξέρω, Άρχοντά μου,» απάντησε ο Άλκαρελ.

Μόνο ένας το ξέρει, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, και αρνείται να μιλήσει, ο μπασταρδόλυκος.

Κεφάλαιο 13

«Ο Κόσμος Τρελάθηκε»

Η Αρχόντισσα Πάρνα ήταν πιασμένη έξω από ένα παράθυρο της μεγάλης αίθουσας. Τα γυμνά της πόδια πατούσαν σε μια πέτρινη εσοχή, και τα δάχτυλά της είχαν αρχίσει να μουδιάζουν από τον κρύο, νυχτερινό αγέρα. Τα χέρια της έσφιγγαν δύο προεξέχουσες πέτρες κάτω από το περβάζι, και είχαν κι αυτά παγώσει. Τα μάτια της ήταν καρφωμένα στους τρεις ανθρώπους στο κέντρο της αίθουσας, γύρω από το ξύλινο τραπέζι: τη μητέρα της, Έπαρχο Ομάλθα, τον Γενικό Σύμβουλο Σάρενλιν, και τον απεσταλμένο της Βασίλισσας Καλβάρθα, τον Αρχιδιπλωμάτη και Πρώτο του Τάγματος των Βασιλικών Ομιλητών Βάνκελιν, ο οποίος είχε την όψη αρπακτικού, ενώ έμοιαζε να κάθεται άνετος, με την πλάτη ακουμπισμένη στην καρέκλα και πίνοντας νωχελικά το ποτό του.

Η Πάρνα βρισκόταν πολύ μακριά, για να μπορεί ν'ακούει τι έλεγαν, κι επιπλέον το τζάμι του παραθύρου ήταν κλειστό, αλλά παρατηρούσε τις εκφράσεις τους. Ο Σάρενλιν έδειχνε φοβισμένος, και μιλούσε συγκρατημένα, με εξίσου συγκρατημένες χειρονομίες· τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ήταν σφιγμένα. Η Ομάλθα ήταν πιο ήρεμη από αυτόν, αλλά κι εκείνη φανέρωνε κάποια ανησυχία. Μπορεί κάποιος άλλος να μην το πρόσεχε, μα η Πάρνα είχε μάθει να διαβάσει την όψη της μητέρας της. Η Έπαρχος της Βόλγκρεν ήξερε πώς να ξεγλιστρά από την Πειθώ, μα φοβόταν τον τωρινό της αντίπαλο, γιατί δεν ήταν ένας συνηθισμένος Ομιλητής· αναμφίβολα, αναρωτιόταν μήπως την επηρέαζε δίχως να το καταλαβαίνει.

Ο Αρχιδιπλωμάτης Βάνκελιν δε φαινόταν να έχει καμία, μα καμία, έγνοια στο κεφάλι του· έμοιαζε απόλυτα βέβαιος ότι θα πετύχαινε το σκοπό του. Η Πάρνα, όμως, αμφέβαλλε ότι αισθανόταν έτσι· ήταν σίγουρη πως δε θα είχε συναντήσει πολλούς τόσο σκληρούς συνομιλητές όπως τη μητέρα της. Εξάλλου, συζητούσε μαζί της από τότε που είχε έρθει ο στρατός της Καλβάρθα, και οι συναντήσεις τους δεν

είχαν πάψει: συνεχίζονταν. Τούτο σήμαινε ότι ο Βάνκελιν δεν είχε καταφέρει εκείνο που επιδίωκε, όχι ακόμα, τουλάχιστον...

Σύμφωνα με όσα είχε πληροφορηθεί η Πάρνα, ο Αρχιδιπλωμάτης ήθελε το αναμενόμενο: τον στρατό της Βόλγκρεν με το μέρος της Βασίλισσας και εναντίον του Έπαρχου Τάκμιν. Η Αρχόντισσα Ο-μάλθα, όμως, αρνείτο να ρίξει το Βασίλειο σε εμφύλιο πόλεμο, επιθυμώντας να διατηρεί μια ισορροπία δυνάμεων και ελπίζοντας να κοπάσει αναίμακτα η κρίση.

Και δε μου φαίνεται ν'αλλάζει γνώμη, ούτε απόψε, σκέφτηκε η Πάρνα. Ο καλός μας Αρχιδιπλωμάτης θα χρειαστεί να μας ξαναεπισκεφτεί. Επομένως, εκείνη δεν είχε άλλο λόγο να κρέμεται από εδώ. Είχε αρχίσει και να κουράζεται. Μπορεί να ήξερε απέξω κι ανακατωτά το Ανάκτορο του Αρχέγονου Σεληνόφωτος, μα αυτή της η γνώση δεν καθιστούσε ορισμένες κρυψώνες ευκολότερα προσβάσιμες. Και η συγκεκριμένη ήταν μία από τις δυσκολότερες να φτάσεις και να κρατηθείς εκεί.

Η Πάρνα άφησε τις προεξέχουσες πέτρες και στηρίχτηκε στον γκριζόπετρο τοίχο, ακουμπώντας τις παλάμες της, ανοιχτές. Τα πόδια της κινήθηκαν μέσα στην εσοχή, πηγαίνοντας προς τα δεξιά. Όταν έφτασε αρκετά κοντά στην κληματαριά, άπλωσε το χέρι και πιάστηκε. Το φυτό λύγισε, φέρνοντάς τη πιο κοντά του, σαν εραστής που ήθελε να την αγκαλιάσει. Η Πάρνα έμπλεξε τα χέρια και τα πόδια της μέσα του, και κρατήθηκε γερά.

Μια τούφα από τα μακριά, καστανά της μαλλιά ξέφυγε από τον κότσο της και της έπεσε στα μάτια. *Γαμώτο...!*

Κατέβηκε μερικά μέτρα, βρήκε το δοκάρι που προεξείχε από τον τοίχο, και πιάστηκε, πρώτα με το ένα χέρι και ύστερα με τ'άλλο. Ταλαντεύτηκε, ενώνοντας τις κνήμες της, και οδήγησε τα πόδια της μέσα στο σκοτάδι... μέσα σ'ένα άνοιγμα. Γλίστρησε επάνω σε πέτρες που είχαν λειανθεί από πολλές βροχές... και σταμάτησε εκεί όπου το περίμενε: στο βαθούλωμα που υφίστατο ανάμεσα στους τοίχους. Μάζεψε τα γόνατά της στο στήθος και περιστράφηκε μέσα στο σκοτάδι. Αφού το κεφάλι της βρέθηκε στη σωστή κατεύθυνση, η Πάρνα σκαρφάλωσε στην άλλη μεριά του βαθουλώματος και προχώρησε στα τέσσερα, κατά μήκος μιας σήραγγας, η οποία τελείωνε στην παλιά ταπετσαρία, όπου η Αρχόντισσα είχε, προ καιρού, κάνει ένα μι-

κρό σκίσιμο με το ξιφίδιό της, για να μπορεί να κρυφοκοιτάζει. Επὶ του παρόντος, ζύγωσε και, ανοίγοντας τη σχισμάδα με δυο της δάχτυλα, κοίταξε ἔξω, τον διάδρομο.

Ωραία. Ψυχή δεν υπάρχει.

Παραμέρισε την ταπετσαρία και πήδησε ἔξω από τη σήραγγα, πέφτοντας με τα χέρια στο πέτρινο πάτωμα και κυλώντας επιδέξια. Τα γυμνά της πόδια πάτησαν γερά και ορθώθηκε. Τράβηξε πάλι την παλιά ταπετσαρία, για να κρύψει το άνοιγμα, και πλησίασε ένα πιθάρι λίγο παραπέρα. Πήρε τα δερμάτινά της παπούτσια από μέσα και, γρήγορα, τα φόρεσε. Ἐλυσε τα καστανά της μαλλιά και τα τίνανε. Ὑστερα, κατευθύνθηκε στα διαμερίσματά της.

Φτάνοντας εκεί, βρήκε τον Τάνθεβ να την περιμένει.

«Αυτό είναι για σας, κυρία,» εἶπε ο υπηρέτης, υψώνοντας ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί.

Η Πάρνα το πήρε στα χέρια της (τα οποία ἔτρεμαν, μετά από τόση ώρα που κρεμόταν ἔξω από το παράθυρο) και το ξετύλιξε.

Συνάντηση στου Σάρενλιν, το συντομότερο δυνατό. Κατεπείγον.

—Λ. Θόρενλορ

Τι μπορεί να ήταν τόσο επείγον; Και γιατί ἔπρεπε να συναντηθούν στα λημέρια του Σάρενλιν; Δεν της ἄρεσε που ο συγκεκριμένος Λύκαρχος εἶχε γίνει κάτι σαν αρχηγός όλων των υπόλοιπων, ὕστερα από την κουβέντα του με τον Προφήτη Νουτκάλι. Επειδὴ οργάνωνε τα περισσότερα από τα τελευταία γεγονότα, αυτό δε σήμαινε πως ἦταν και ο καταλληλότερος να παίρνει αποφάσεις για το σύνολο των Λυκολατρών στο Νούφρεκ. Στο κάτω-κάτω, ἦταν *ακραίος*! Και, όταν ένας ακραίος διοικεί, δεν μπορεί παρά την καταστροφή να φέρει.

«Κάτι το ανησυχητικό;» ρώτησε ο Τάνθεβ.

«Δες το.» Η Πάρνα τού ἔδωσε το μήνυμα, κι εκείνος το κοίταξε.

«Χμ, παράξενο. Θα φύγετε αμέσως;»

«Ναι, μόλις ετοιμαστώ.»

«Άρχοντά μου;» ψιθύρισε έντονα ο κατάσκοπος, ζυγώνοντας τη σπηλιά. «Άρχοντά μου;»

Ο Άλαντμιν βγήκε, για ν'αντικρίσει τον Έτνεκιν. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε, ενώ αναρωπιόταν πώς έπρεπε να είναι η όψη του, τώρα που έμενε εδώ, στα δάση. Σαν αγριάνθρωπος θα έμοιαζε. Κατ'αρχήν, είχε εφτά ημέρες να ξυριστεί. Ευτυχώς, τουλάχιστον, που υπήρχε ο Δασοπόταμος εδώ κοντά και έκανε κανένα μπάνιο... αν και τα νερά ήταν *απίστευτα παγωμένα* ετούτη την εποχή του χρόνου. Ο Άλαντμιν νόμιζε πως η καρδιά του θα σταματούσε, ορισμένες φορές.

«Μόλις πληροφορήθηκα κάτι που ίσως να σας φανεί εξωφρενικό.»

Εξωφρενικότερο απ'το να έρθει ο Έπαρχος Τάκμιν στη Βόλγκρεν, με δύναμη πενήντα χιλιάδων μαχητών; συλλογίστηκε ο Άλαντμιν, περιμένοντας τον κατάσκοπό του να συνεχίσει.

«Η Αρχόντισσα Νίθρα Ρίνκιλ βρίσκεται στο λημέρι του Λύκαρχου Θόρενλор.»

«Τι!» έκανε ο Άλαντμιν, αρπάζοντας τον Έτνεκιν απ'τους ώμους. «Είσαι βέβαιος; Είναι ζωντανή;»

«Δεν πληροφορήθηκα για το πτώμα της· πληροφορήθηκα για την ίδια. Όμως,» πρόσθεσε, «άκουσα κάποια... μυστήρια πράγματα γ'αυτήν. Είπε στον Λύκαρχο ότι διαθέτει μαγικές δυνάμεις...»

Ο Άλαντμιν τον άφησε, συνοφρυωμένος. «Τι 'μαγικές δυνάμεις';»

«Και του έκανε επίδειξη αυτών κιόλας. Μου είπαν, Άρχοντά μου, πως μπορεί και προστάζει τα πράγματα. Έκανε το μανδύα του Θόρενλор να τον τυλίξει.»

Ο Άλαντμιν κούνησε το κεφάλι, νιώθοντας μια τρομερή απογοήτευση να τον πλημμυρίζει. «Αυτή δεν είναι η Νίθρα... Η Νίθρα δεν ήταν ποτέ ταχυδακτυλουργός.» *Τι ηλίθιος που είμαι, ώστε να πιστέψω— Πρέπει να είναι νεκρή... Αλλιώς, υπήρχε ποτέ περίπτωση να φτάσει μέχρι εδώ χωρίς οι κατάσκοποί μου να την έχουν εντοπίσει;*

«Η ίδια δήλωσε πως κάτι έχει αλλάξει επάνω της. Και δεν πρόκειται για ταχυδακτυλουργίες, Άρχοντά μου. Τουλάχιστον, έτσι έμαθα. Υποτίθεται πως οι δυνάμεις της είναι πραγματικές. Και ο σκοπός της είναι να εκθρονίσει την Καλβάρθα. Έτσι, αποφάσισε να συμμαχήσει με τους Λυκολάτρες. Καθώς μιλάμε, οι Λύκαρχοι συγκεντρώνονται στο λημέρι του Λύκαρχου Σάρενλιν, για να συζητήσουν. Ο Θόρενλор τούς κάλεσε, όλους.»

Όχι, σκέφτηκε ο Άλαντμιν, *δεν μπορεί να είναι η Νίθρα... Αλλά, αν δεν είν'αυτή, τότε ποια είναι;* «Είπε ότι τη λένε *Νίθρα Ρίνκιλ*; Είσαι απόλυτα βέβαιος, Έτνεκιν; *Νίθρα Ρίνκιλ*;»

«Έτσι έχω πληροφορηθεί. Δεν την άκουσα ο ίδιος να το λέει, Άρχοντά μου.»

Πρέπει να τη δω. Οπωσδήποτε. Αν υπήρχε έστω και μία περίπτωση να ήταν η Νίθρα, η πραγματική Νίθρα.... Η καρδιά του Άλαντμιν βροντούσε.

Ο Αρχικατάσκοπος προσπάθησε να ηρεμήσει τον εαυτό του, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. Όφειλε να ήταν έτοιμος για όλα. *Ίσως να πρόκειται για κάποια άλλη που παριστάνει τη Νίθρα, που λέει πως είναι εκείνη.* Αλλά, για ποιο λόγο να έκανε κάτι τέτοιο; Τι μπορεί να είχε να κερδίσει;

Οι συλλογισμοί του ήταν πολύ μπερδεμένοι τώρα. Ο δυνατός του σφυγμός δεν έμοιαζε να τον αφήνει να σκεφτεί καθαρά.

Πρώτα, πρέπει να πάω να τη δω.

«Το καθυστερούμε πολύ, Άρχοντά μου. Έπρεπε ήδη να είχαμε επιτεθεί!» είπε ο Στρατάρχης Ρέλγκριν. Εξ αρχής ήταν υπέρ τού να τσακίσουν τις δυνάμεις της Καλβάρθα το συντομότερο δυνατό, προτού αυξηθούν.

«Τρεις μέρες έχουν περάσει...» αποκρίθηκε ο Τάκμιν, σηκώνοντας τα χέρια. Ήταν καθισμένος πίσω από το γραφείο του.

«Και δύο στρατοί έχουν έρθει για να ενισχύσουν τον Αρχιστράτηγο Σάνλον,» τόνισε ο Ρέλγκριν, ο οποίος έκανε πέρα-δώθε μέσα στη σκηνή. «Τώρα, οι δυνάμεις του φτάνουν τις *τριάντα* χιλιάδες, Άρχοντά μου! ενώ πριν θα είχαμε να κάνουμε μονάχα με είκοσι. Γιατί δε με ακούτε; Όσο αργοπορούμε, τόσο η κατάσταση στρέφεται εναντίον μας! Ο Σάνλον δεν έδωσε τυχαία τη διορία των δεκαπέ—»

«Αντιλαμβάνομαι γιατί έδωσε ο Σάνλον τη διορία, Στρατάρχη,» τον διέκοψε ο Τάκμιν.

«Ωστόσο, διστάζετε...»

«Ναι...»

«Γιατί;»

«Ίσως να μην είμαι τόσο πρόθυμος να χύσω αίμα από τώρα.»

«Δε νομίζω η Βασίλισσα Καλβάρθα να αισθάνεται το ίδιο, Άρχοντά μου,» είπε ο Ρέλγκριν. «Μόλις οι δυνάμεις του Σάνλον αυξηθούν αρκετά, ώστε να είναι βέβαιος ότι μπορεί να μας αντιμετωπίσει, θα επιτεθεί! Θέλετε να του προσφέρουμε αυτό το πλεονέκτημα;»

Ο Ρέλγκριν είχε δίκιο σ'ετούτο, έπρεπε να παραδεχτεί ο Τάκμιν. Ο Αρχιστράτηγος Σάνλον είχε δώσει τη διορία προκειμένου να πολλαπλασιάσει τις δυνάμεις του. Και ήδη είχε φτάσει βοήθεια από την Ένρεκεβ και την Άνρωχ: πέντε χιλιάδες μαχητές από την καθεμία. Είχαν αμέσως ανταποκριθεί στο πολεμικό κάλεσμα της Βασίλισσας. *Δεν πρόκειται ποτέ να δηλώσουν πως είναι κατά της Καλβάρθα*, σκέφτηκε ο Τάκμιν, *παρά μόνο όταν την έχω τσακίσει. Δε θα έπρεπε να καθυστερώ, λοιπόν. Κι όμως, η σφαγή που πρόκειται να επακολουθήσει με λυπεί το ίδιο, όσο και η βασιλεία της άχρηστής μας Βασίλισσας...*

«Επιπλέον, είναι κι εκείνο το φίδι, ο Αρχιδιπλωμάτης Βάνκελιν!» συνέχισε ο Ρέλγκριν. «Θα πείσει, στο τέλος, την Ομάλθα να στραφεί εναντίον μας.»

«Η Αρτλάνα δεν κατάφερε να τη φέρει με το μέρος μας...» Το βλέμμα του Τάκμιν στράφηκε στη γυναίκα που καθόταν σε μια ξύλινη καρέκλα, με τα πόδια διπλωμένα στο γόνατο. Είχε μακριά, μαύρα μαλλιά και λευκό, καθαρό δέρμα, ενώ φορούσε ένα μακρύ, πράσινο φόρεμα, με δαντέλα στον ποδόγυρο και στα μανίκια. Ο Βασιλιάς Σίλγκερομ του Άνφρακ την είχε στείλει, για να τους βοηθήσει.

«Η Πειθώ λειτουργεί αποτελεσματικότερα όταν ο συνομιλητής δεν είναι αποφασισμένος για κάτι, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Ομιλήτρια. «Και η Έπαρχος της Βόλγκρεν μού φάνηκε αποφασισμένη να παραμείνει ουδέτερη. Ωστόσο, ίσως να μπορέσω να τη φέρω με το μέρος μας, στο τέλος—»

«Στο τέλος!» ρουθούνισε ο Ρέλγκριν, στρεφόμενος στο μέρος της. «Το τέλος —το δικό μας τέλος— θα έρθει συντομότερα απ'ό,τι πιστεύεις! Αν η Αρχόντισσα Ομάλθα είναι να Πειστεί, ο Βάνκελιν θα την Πείσει πολύ πριν από εσένα.»

Μια γυαλάδα θυμού πέρασε απ'τα μάτια της Αρτλάνα. «Δεν αμφιβάλω για τις ικανότητες του Αρχιδιπλωμάτη της Καλβάρθα,» δήλωσε. «Και δεν υποστήριξα ότι η κατάσταση δεν είναι επικίνδυνη, Στρατάρχη.»

Ο Ρέλγκριν πέρασε τα δάχτυλα στη ζώνη της τουνίκας του. «Και τι προτείνεις, λοιπόν; Να περιμένουμε τον Βάνκελιν να στρέψει την Ομάλθα εναντίον μας και τον Σάνλον να συγκεντρώσει τους στρατούς του –ή να επιτεθούμε *τώρα*;»

Η Αρτλάνα πάντοτε προτιμούσε τη διπλωματία από το ξίφος. Άλλωστε, ήταν Ομιλήτρια, και όλοι οι Ομιλητές προτιμούσαν τη διπλωματία. Ωστόσο, επί του παρόντος, έπρεπε να παραδεχτεί μέσα της πως δεν μπορούσαν να νικήσουν τούτο τον αγώνα διαφορετικά. Αντιλαμβανόταν ότι δεν θα Έπειθε την Ομάλθα πριν από τον Βάνκελιν. Η Έπαρχος ήταν συνηθισμένη στην αντιμετώπιση Ομιλητών, κι επιπλέον, δεν ήθελε, σε καμία περίπτωση, να ρίξει το Βασίλειό της σε εμφύλιο πόλεμο: αυτό ήταν πασιφανές. Η Αρτλάνα ήταν βέβαιη πως ακόμα κι ο Αρχιδιπλωμάτης της Καλβάρθα θα δυσκολευόταν *απίστευτα* μαζί της. Γιατί πώς θα μπορούσε ποτέ να θολώσει το νου της αρκετά, ώστε να την κάνει να πιστέψει ότι θα ήταν καλό να στρέψει το στρατό της εναντίον του Τάκμιν και, επομένως, να προκαλέσει διαίρεση μέσα στο ίδιο το Νούφρεκ;

Αλλά, ακόμα κι ο Βάνκελιν να μην την Πείσει, ο χρόνος εξακολουθεί να μετρά εναντίον μας, συλλογίστηκε η Ομιλήτρια· και είπε: «Ό,τι αποφασίσει ο Άρχοντάς μας. Δε θέλω να πιστέψει ότι προσπαθώ να χρησιμοποιήσω Πειθώ επάνω του...»

«Α-χα-χα-χα-χα!» βροντογέλασε ο Ρέλγκριν. «Αυτή είναι η πιο άθλια δικαιολογία που έχω ακούσει, για ν'αποφύγει κανείς να πει τη γνώμη του! Πραγματικά, αρχίζω να καταλαβαίνω γιατί... δυσκολεύεσαι να Πείσεις την Αρχόντισσα Ομάλθα, *Ομιλήτρια*...»

«Τι στο Λύκο θες να πεις, Στρατάρχη Ρέλγκριν;» Η Αρτλάνα πετάχτηκε όρθια, σφίγγοντας τις μικρές της γροθιές. «Ότι δεν κάνω τη δουλειά μου καλά; Αν έχεις πρόβλημα μαζί μου, μπορείς να το αναφέρεις στον Έπαρχο κι εκείνος να συνεννοηθεί με το Βασίληά μου, σε περίπτωση που πλέον δε χρειάζεται τις υπηρεσίες μου!»

«Σας παρακαλώ, και τους δύο!» είπε ο Τάκμιν, καθώς σηκωνόταν κι αυτός όρθιος.

«Άρχοντά μου, δεν μπορώ ν'ανέχομαι τούτες τις προσβολές,» δήλωσε η Αρτλάνα. «Ζητώ να προστάξετε τον Στρατάρχη Ρέλγκριν να πάρει πίσω τα λόγια του.»

Ο Ρέλγκριν ρουθούνισε αποδοκιμαστικά. «Και τώρα, ο Έπαρχος δε θα πρέπει να πιστέψει ότι προσπαθείς να χρησιμοποιήσεις Πειθώ επάνω του;»

Τα μάτια της τον κάρφωσαν. Ήθελε να τον σκοτώσει, τον μπάσταρδο! Πώς *τολμούσε* να της μιλά έτσι; Πώς *τολμούσε* να μιλά έτσι σε μια Ομιλήτρια; Σε μια Ρουζβάνη με το Χάρισμα; Θα τον μάθαινε να τη σέβεται· αλλά όχι τώρα: άλλη στιγμή.

Παραμέρισε την κουρτίνα της σκηνής και έφυγε.

«Ρέλγκριν,» είπε ο Τάκμιν στον Στρατάρχη της Επαρχίας του. «Μα τη Μεγάλη Θεά, άνθρωπέ μου! γιατί της συμπεριφέρεσαι έτσι; Θέλεις να—;»

«Με συγχωρείτε αν παραφέρθηκα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Ρέλγκριν, με τρόπο που φανέρωνε ότι δεν το πίστευε, «αλλά προσπαθούσα να εξηγήσω κάτι πολύ σημαντικό, κι αυτή η γυναίκα—»

Φωνές από έξω. Κραυγές. Σαματάς.

«Τι στον—;» Ο Τάκμιν βγήκε απ'τη σκηνή του, τρέχοντας, και είδε... μια συμπλοκή να διαδραματίζεται στη βορειοανατολική μεριά του στρατοπέδου! «Όχι! Πώς...;»

Ο Ρέλγκριν τράβηξε το σπαθί του και απομακρύνθηκε από τον Έπαρχο, ο οποίος περίμενε μπροστά από τη σκηνή, κοιτάζοντας φλεγόμενα βέλη να εκτοξεύονται, βάζοντας φωτιά στις σκηνές του στρατοπέδου του.

Ωστε, ο Σάνλον αποφάσισε να μας επιτεθεί; Από τώρα; Ο ανόητος! Θα τον τσακίσουμε! Πιστεύει ότι με τριάντα χιλιάδες μαχητές και μ'έναν άθλιο αντιπερισπασμό θα καταφέρει να μας νικήσει;

Φώναξε σ'έναν κοντινό φρουρό να πλησιάσει. «Βοήθησέ με με την πανοπλία μου,» τον πρόσταξε, και μπήκε στη σκηνή.

Όταν ξαναβγήκε, διαπίστωσε πως ο χαλασμός είχε τελειώσει. Δεν πετάγονταν πλέον φλεγόμενα βέλη. *Σταμάτησαν την επίθεση τόσο σύντομα; Ποιο ήταν το νόημά της, τότε;*

Καβάλησε το άλογό του και, περιτριγυρισμένος από τέσσερις ιππείς-σωματοφύλακες, κάλπασε προς το σημείο όπου είχε γίνει η συμπλοκή.

Ο Ρέλγκριν τον συνάντησε, επίσης έφιππος, αλλά χωρίς αρματωσιά. Μονάχα ένα κράνος φορούσε και μια ασπίδα έφερε. «Έφυγαν, Άρχοντά μου. Δε σκοτώσαμε κανέναν. Ουσιαστικά, μέχρι να φτάσω

είχε τελειώσει η μάχη. Κοιτάξτε, όμως, τι έκαναν;» Έδειξε με το σπαθί του κάτι φλεγόμενες σκηνές, τις οποίες οι στρατιώτες προσπαθούσαν να σβήσουν. «Έβαλαν φωτιά στις προμήθειές μας! Και τα βέλη τα κοίταξα, και ήταν δικά τους: του στρατού της Καλβάρθα.

»Μην πείτε ότι δε σας είχα προειδοποιήσει, Άρχοντά μου. Όσο ο καιρός περνά, τόσο θα χειροτερεύουν τα πράγματα. Τώρα, έχουν ξεθαρρέψει!»

«Θα πρέπει να μιλήσω στον Αρχιστράτηγο Σάνλον...» μουρμούρισε ο Τάκμιν, αναρωτούμενος αν θ'άξιζε τον κόπο.

«Τι νόημα θάχει, Άρχοντά μου;» γρύλισε ο Ρέλγκριν. «Εγώ λέω να επιτεθούμε *ΤΩΡΑ!* Τώρα, που το αίμα των μαχητών μας βράζει από τούτη την ύπουλη ενέργεια! *ΤΩΡΑ*, Άρχοντά μου! Θα το καθυστερήσετε ακόμα περισσότερο;»

Ο Τάκμιν είδε ότι γύρω τους, πέρα από τους σωματοφύλακές του, είχαν συγκεντρωθεί κι άλλοι πολεμιστές, Ανφρακιανοί και Νουφρεκιανοί· και όλοι είχαν τα βλέμματά τους στραμμένα επάνω του, περιμένοντάς τον ν'αποφασίσει, να δώσει τη διαταγή. *Είναι έτοιμοι να πολεμήσουν για μένα. Έτοιμοι να εκδικηθούν. Ναι, τώρα θα ήταν η καλύτερη στιγμή για να χιμήσουμε στο στράτευμα του Σάνλον. Θα τους συνθλίψουμε, και τ'απομεινάρια τους θα επιστρέψουν στην Καλβάρθα, γλείφοντας τις πληγές τους...*

Ξεσπαθώνοντας, ύψωσε το λεπίδι του κάτω από το φως του φεγγαριού και φώναξε:

«Ας αρχίσει η επίθεση!»

Οι πολεμιστές ζητωκραύγασαν γύρω του.

«Θάνατος στα μαντρόσκυλα της Καλβάρθα!» ούρλιαξε κάποιος. Και, αμέσως μετά, κι άλλες φωνές τον μιμήθηκαν:

«Θάνατος στα μαντρόσκυλα!»

«Θάνατος!»

«ΘΑΝΑΤΟΣ!»

«Τσακίστε τους όλους!»

Ο Άλαντμιν κοντοστάθηκε, έχοντας το αριστερό χέρι ακουμπισμένο στη χαίτη του αλόγου του. Στον ορίζοντα, νοτιοδυτικά, μπορούσε να

δει ότι κάτι συνέβαινε. Φωτιές πετούσαν μέσα στη νύχτα. *Φλεγόμενα βέλη.*

«Τι γίνεται;» είπε.

«Δεν έχω ιδέα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Έτνεκιν.

Ο Άλαντμιν καβάλησε το άλογό του. «Έλα. Πάμε να δούμε.» Δεν είχε, φυσικά, ξεχάσει τη Νίθρα, μα ετούτο ήταν πολύ πιο άμεσο.

Μαζί με τον κατάσκοπό του, κάλπασε μέσα στα δάση βόρεια της Βόλγκρεν, προσπαθώντας να βρει ύψωμα με καλή θέα. Εν τω μεταξύ, ατένιζε στον ουρανό τα φλεγόμενα βέλη. *Αποφάσισαν να ξεκινήσουν τις εχθροπραξίες;* σκέφτηκε. Όχι πως κάτι τέτοιο δεν ήταν αναμενόμενο, βέβαια, από τη μεριά του Τάκμιν. Προφανώς, τον συνέφερε να επιτεθεί γρήγορα, προτού ο Σάνλον συγκεντρώσει κι άλλους μαχητές. Εκτός κι αν είχε αρχίσει να αναθεωρεί τα κατακτητικά του σχέδια, και να αντιλαμβάνεται πως δεν μπορούσε να καταφέρει τίποτα μ' αυτά, παρά να οδηγήσει το Βασίλειο σε διχασμό...

Ο Άλαντμιν εντόπισε ένα ύψωμα, και ανέβηκε. Από κάτω του, μπορούσε να δει το στρατόπεδο του Αρχιστράτηγου Σάνλον. Κάπου είκοσι χιλιάδες μαχητές βρίσκονταν εδώ. Στα ανατολικά, φαινόταν ο Δασοπόταμος και οι αυτοσχέδιες γέφυρες που είχε ρίξει ο Σάνλον εκεί, ώστε να περάσουν οι στρατιώτες του. Στην αρχή, ο Τάκμιν δεν ήταν διατεθειμένος να τον άφηνε να το κάνει αυτό: σκόπευε να βάλει τους πολεμιστές του να χτυπήσουν αυτούς του Αρχιστράτηγου, για να τον κρατήσει στην αντίπερα όχθη και μακριά του. Όμως η Ομάλθα είχε επέμβει, δηλώνοντας πως, αν ο Έπαρχος της Σάλγκρινεβ, προσπαθούσε να εμποδίσει το πέρασμα του στρατού του Σάνλον, τότε θα άνοιγε την ανατολική πύλη της πόλης της και θα επέτρεπε πρόσβαση στους μαχητές του Αρχιστράτηγου, κάτι που είχε αρνηθεί, εξ αρχής, να κάνει, επιθυμώντας η Βόλγκρεν να παραμείνει ουδέτερη σ' ετούτη την παραφροσύνη. Έτσι, ο Τάκμιν είχε υποχωρήσει, δεχόμενος το μισό στράτευμα του Σάνλον να περάσει τον ποταμό μέσω αυτοσχέδιων γεφυρών.

Όλα αυτά, φυσικά, ο Άλαντμιν τα ήξερε γιατί η Πάρνα τού τα είχε διηγηθεί, ύστερα από τη συνάντηση της οικογένειάς της, του Τάκμιν, και του Σάνλον μέσα στο Ανάκτορο του Αρχέγονου Σεληνόφωτος.

Τώρα ο Αρχικατάσκοπος, καθώς καθόταν στη σέλα του αλόγου του και βρισκόταν πάνω στο δεντρόφυτο ύψωμα, ατένιζε το στρατόπεδο του Αρχιστράτηγου του Βασιλείου και πέρα από αυτό, νοτιοδυτικά, το στρατόπεδο του Έπαρχου της Σάλγκρινεβ, όπου αρκετές σκηνές είχαν αρπάξει φωτιά. Η βροχή, όμως, των φλεγόμενων βελών είχε ήδη πάψει. Οι επιτιθέμενοι πρέπει να είχαν υποχωρήσει. Και, σίγουρα, δεν ήταν απεσταλμένοι του Σάνλον...

Καθώς ο Άλαντμιν έβλεπε τη βορειοανατολική μεριά του στρατοπέδου του Τάκμιν σε αναστάτωση, άρχιζε να καταλαβαίνει τι συνέβη. *Λυκολάτρες προβοκάτορες. Θέλουν να τουςβάλουν να επιτεθούν στους στρατιώτες της Βασίλισσας. Μεγάλη Θεά, αυτό δε θα έχει κατόλου καλή κατάληξη...*

Οι πολεμιστές του Έπαρχου ετοιμάζονταν για μάχη· ήταν φανερό. Ο καταυλισμός τους είχε ξεσηκωθεί.

Το βλέμμα του Άλαντμιν ερεύνησε τα σκοτάδια, ψάχνοντας να βρει τους προβοκάτορες. Πού είχαν κρυφτεί, οι μασταρδόλυκοι; Πού είχαν εξαφανιστεί; Ήξεραν τόσο καλά ετούτα τα μέρη, που ήταν αδύνατο να τους εντοπίσει κανείς, αν δεν ήθελαν οι ίδιοι να εντοπιστούν...

Δυνατές φωνές ήρθαν από το στρατόπεδο του Έπαρχου, και ο Άλαντμιν κοίταξε πάλι προς τα εκεί. Οι μαχητές του Τάκμιν εφορμούσαν στον καταυλισμό των βασιλικών στρατιωτών, ενώ οι τοξότες τους εκτόξευαν φλεγόμενα βέλη στον αέρα.

Είχαν πιστέψει οι ανόητοι ότι ο Σάνλον είχε πυρπολήσει τις σκηνές τους! *Ή, μάλλον, χρειάζονταν μια αφορμή... και τώρα την έχουν.*

Οι μαχητές του Αρχιστράτηγου, όμως, δεν έμοιαζαν ανέτοιμοι. Είχαν δει τους αντιπάλους τους να ετοιμάζονται για μάχη και είχαν ετοιμαστεί κι εκείνοι. Έτσι, καθώς οι στρατιώτες του Τάκμιν εφορμούσαν καταπάνω τους, σχημάτισαν ένα τείχος από ασπίδες και δόρατα.

Και η σύγκρουση ήταν άγρια.

Την ίδια στιγμή, ο Άλαντμιν έβλεπε και τα υπόλοιπα σημεία των δύο μεγάλων στρατοπέδων να αφυπνίζονται, ενώ οι ιαχές της μάχης γέμιζαν τη νύχτα. Στρατιώτες έσπευδαν να βοηθήσουν τους συντρόφους τους. Ακόμα και η ανατολική μεριά του Δασοπόταμου είχε ξε-

σηκωθεί· οι βασιλικοί πολεμιστές που βρίσκονταν καταυλισμένοι εκεί έπαιρναν όπλα.

Ως την αυγή, το γεύμα των λύκων θα είναι έτοιμο...

«Χα-χα-χα-χα-χα-χα!... Δείτε τους, αδέλφια! Δείτε τους με τι *θέρμη* επιτίθενται!» είπε η Λύκαρχος Τέμμιθα, στεκόμενη σ'ένα πυκνό, δασώδες ύψωμα, με το τόξο της ανά χείρας και τη φαρέτρα της περασμένη στην πλάτη. Ο άνεμος έκανε τα μακριά, ξανθά της μαλλιά ν'αναδεδύνονται.

Από κάτω, μπορούσε να δει τους πολεμιστές του Έπαρχου Τάκμιν να εφορμούν στο στρατόπεδο του Αρχιστράτηγου Σάνλον, ενώ τα βέλη των τοξοτών τους σκέπαζαν τον νυχτερινό ουρανό, φλεγόμενα, σαν μυριάδες άστρα. Οι πολεμικές τους κραυγές είχαν γεμίσει τον αέρα· αντηχούσαν παντού γύρω από τη Βόλγκρεν, που οι πύλες της ήταν σφαλισμένες και οι στρατιώτες στις επάλξεις της ατένιζαν, ξαφνιασμένοι, την απρόσμενη θύελλα που είχε ξεσπάσει.

Ο Σάρτνιν τύλιξε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της Τέμμιθα και γέλασε. «Ναι, δε χρειάστηκε να τους πιέσουμε και πολύ, ε; Κατά βάθος, *ήθελαν* να επιτεθούν.»

Εκείνη στράφηκε και τον φίλησε.

«Τι κάνουμε τώρα, Λύκαρχε;» ρώτησε ένας άλλος. «Μας έχουν μείνει ακόμα βέλη από την οπλοθήκη του Σάνλον.»

«Θα τα κρατήσουμε γι'άλλη φορά,» αποκρίθηκε η Τέμμιθα. «Τώρα, δε χρειάζεται να κάνουμε τίποτα. Καθόμαστε μόνο και παρακολουθούμε τους υπηρέτες της Λιάμνερ Κρωθ να αλληλοσφάζονται.» Χαμογέλασε. «Ετούτη η νύχτα άρχεται των Ημερών του Λύκου, αδέλφια.»

Η Πάρνα είχε μόλις τελειώσει ένα γρήγορο μπάνιο και ήταν έτοιμη για αναχώρηση, όταν ο χαλασμός ξέσπασε. Από τα παράθυρα των διαμερισμάτων της μπορούσε να ακούσει κραυγές και την κλαγγή των όπλων, μα δεν μπορούσε να δει τη συμπλοκή. Ατένιζε μονάχα το στρατόπεδο ανατολικά του Δασοπόταμου, όπου οι στρατιώτες ξεσηκώνονταν. Το χάος πρέπει να γινόταν βόρεια.

Να πάρει! Γιατί τώρα;

Η Πάρνα ντύθηκε βιαστικά, με μαύρο, κολλητό παντελόνι, πράσινο, χοντρό πουκάμισο, πέτσινο, σκούρο-καφέ πανωφόρι, ψηλές μπότες, και λιγνή ζώνη. Έριξε στους ώμους της μια κάπα και έτρεξε στον Πύργο του Αετού.

Όταν ανέβηκε στο παλιό παρατηρητήριο, είδε πως η μάχη βρισκόταν εν εξελίξει. Ο Έπαρχος Τάκμιν είχε επιτεθεί στον Σάνλον... πράγμα όχι και τόσο μη-αναμενόμενο. *Αλλά γιατί διάλεξε αυτή τη νύχτα, ο τρισκατάρατος; Τώρα από πού θα φύγω εγώ; Μονάχα ένας δρόμος της έμενε: το μυστικό πέρασμα κάτω από τα τείχη, βορειοανατολικά. Συνήθως, δεν το χρησιμοποιούσε, γιατί δεν το έβρισκε βολικό, καθώς και από φόβο μην τη δουν οι φρουροί στις επάλξεις· αλλά τώρα μ'αυτό το χαλασμό εκεί έξω, αποκλείεται να την έβλεπαν: τα μάτια τους δε θα ήταν στραμμένα στο εσωτερικό της πόλης.*

Οι ιαχές σταμάτησαν τη συζήτηση της Αρχόντισσας Ομάλθα με τον Αρχιδιπλωμάτη Βάνκελιν.

«Μεγάλη Θεά! τι συμβαίνει;» έκανε ο Γενικός Σύμβουλος Σάρενλιν, καθώς σηκωνόταν από τη θέση του.

«Άρχισαν την επίθεση,» είπε ο Αρχιδιπλωμάτης. «Αυτός είναι, λοιπόν, ο τρόπος τους να 'σώσουν το Βασίλειο'...»

Πράγματι, σκέφτηκε η Ομάλθα. Πώς μπορούν να «σώσουν» το Βασίλειο μ'αυτό τον τρόπο; Με το να ξεκινούν μια τέτοια διαίρεση;

«Πάμε σε κάποιο ψηλό μπαλκόνι, Αρχόντισσά μου,» πρότεινε ο Βάνκελιν.

«Από εδώ.» Η Ομάλθα σηκώθηκε απ'τη θέση της και τον οδήγησε έξω από την αίθουσα και επάνω σε σκάλες. Ο Σάρενλιν, φυσικά, τους ακολούθησε, μουρμουρίζοντας πίσω απ'τα δόντια.

Όταν βγήκαν στο μπαλκόνι, βρήκαν εκεί τον Σέλφελιν και τη Ριβίνα. Ο γιος της Ομάλθα ήταν ντυμένος με έναν μακρύ, λευκό χιτώνα με χρυσά σιρίτια, και η σύζυγός του φορούσε ένα στενό, κίτρινο φόρεμα.

«Δες τι κάνουν, μητέρα!» είπε ο πρώτος. «Επιτίθενται!» Έδειξε στα βορειοδυτικά, όπου οι μαχητές του Τάκμιν μάχονταν με τους μαχητές του Σάνλον, έχοντας εισβάλλει στο στρατόπεδό τους και

πυρπολώνοντας σκηνές. «Σ'το έλεγα πως δεν έπρεπε ποτέ να τον είχες εμπιστευτεί. Δε θέλει ειρήνη για το Βασίλειο, παρά μόνο διαίρεση!»

«Αρχόντισσά μου,» είπε ο Βάνκελιν στην Ομάλθα, «μπορείτε ακόμα να μας βοηθήσετε, αν το επιθυμείτε. Δεν είναι πολύ αργά. Ανοίξτε τις πύλες και επιτεθείτε στον Τάκμιν, ενώ δε θα το περιμένει.» Ο Αρχιδιπλωμάτης ήξερε πως ετούτη ήταν η ευκαιρία που ζητούσε. *Τώρα* θα κατόρθωνε να Πείσει την Αρχόντισσα της Βόλγκρεν να έρθει με το μέρος του· τώρα, που η κατάσταση ήταν τόσο έκρυθμη. Σε τέτοιες στιγμές το Χάρισμα των Ρουζβάνων λειτουργούσε αποτελεσματικότερα, όταν ο νους του θύματος δεν είναι επικεντρωμένος αλλά αποπροσανατολισμένος, αβέβαιος. *Τάκμιν, ύπουλο κάθαρμα, ίσως να μας έκανες, τελικά, μεγάλη χάρη, μ'ετούτη την επίθεσή σου...*

Η Ομάλθα ήταν σίγουρη πως η Πειθώ του Αρχιδιπλωμάτη την επηρέαζε, παρότι δεν το αντιλαμβανόταν άμεσα. Ήξερε ότι ο Βάνκελιν ήταν ο Πρώτος του Τάγματος των Ομιλητών, ο καλύτερος ανάμεσά τους, ο πιο επιδέξιος στη χρήση του Χαρίσματος. Ωστόσο, ο νους της δεν μπορούσε να μην παραδεχτεί ότι ο απεσταλμένος της Καλβάρθα είχε κάποιο δίκιο. Ο Τάκμιν είχε μόλις δείξει ξεκάθαρα τις επιθετικές του προθέσεις. *Όμως τι θα κατορθώσω, με το να συμβάλλω στο μακελειό, στο χάος, στη σφαγή –στη διαίρεση του Νούφρεκ;*

«Αρχόντισσά μου,» συνέχισε ο Βάνκελιν, «τώρα είναι η στιγμή να δώσετε τέλος. Μόνο εσείς μπορείτε. Ο Τάκμιν δε θα περιμένει επίθεση από τη Βόλγκρεν· οι μαχητές σας θα πέσουν στο αφύλαχτο στρατόπεδό του και θα το καταστρέψουν, ενώ οι τοξότες σας θα τους υποστηρίζουν από τα τείχη. Η νίκη θα είναι βέβαιη.»

Δεν ήταν αυτό απόλυτα λογικό; Ένα τέλος. Μπορώ να δώσω ένα τέλος... «Οι στρατιώτες μου δεν είναι αρκετοί, Άρχοντα Βάνκελιν,» είπε με σταθερή φωνή.

«Πέντε χιλιάδες μαχητές, επιτιθέμενοι αιφνιδιαστικά και υποστηριζόμενοι από τοξότες, μπορούν να κάνουν μεγάλη διαφορά, Αρχόντισσά μου!» διαφώνησε ο Αρχιδιπλωμάτης. *Πλησιάζω! σκέφτηκε. Δε χρειάζεται πλέον πολύ –είναι δική μου!* «Θα κατακόψουμε το στράτευμα του Τάκμιν και η απειλή εμφυλίου πολέμου θα πάψει.»

«Γιατί διαφωνείς, μητέρα;» είπε ο Σέλφελιν. «Θέλεις να το αφήσεις να συνεχιστεί;»

«Αρχόντισσά μου,» πρόσθεσε η Ριβίνα, «κι εγώ της ίδια άποψης είμαι.»

Τα λόγια του Βάνκελιν αντηχούσαν μέσα στο μυαλό της Ομάλθα: «Θα κατακόψουμε το στράτευμα του Τάκμιν και η απειλή εμφυλίου πολέμου θα πάρει.»

Αν κάνω πίσω, ο εμφύλιος πόλεμος θα γίνει πραγματικότητα, σκέφτηκε η Έπαρχος. Το στράτευμα του Σάνλον θα τραπεί σε φυγή και, μετά, το αληθινό χάος θα ξεκινήσει, καθώς η Καλβάρθα θα αρχίσει να ανασυγκροτεί τις δυνάμεις της. Και τότε, ποια θα ήταν η γνώμη της Αυλής για τη Βόλγκρεν; Όλοι θα τους αποκαλούσαν προδότες, επειδή δεν είχαν βοηθήσει τους μαχητές του Βασιλείου όταν το είχαν ανάγκη, παρά είχαν μείνει αμέτοχοι, όσο Ανφρακιανοί μισθοφόροι τούς κατέκοπταν.

«Πρόσταξε τους στρατιώτες μας να επιτεθούν, Σέλφελιν,» είπε η Ομάλθα.

Ναι! σκέφτηκε ο Βάνκελιν. Φαίνεται πως αυτό ήταν που χρειαζόταν. Λίγο λάδι στη φωτιά.

Η Πάρνα είχε φύγει από τον Πύργο του Αετού και βγει από το Ανάκτορο του Αρχέγονου Σεληνόφωτος. Τη φοράδα της δεν είχε πάει στους παλατιανούς στάβλους για να την πάρει, διότι ήξερε πως από εκεί όπου θα περνούσε το άλογο ήταν αδύνατον να την ακολουθήσει.

Καθώς διέσχιζε, βιαστικά, τους δρόμους της Βόλγκρεν, μπορούσε να δει τους πολίτες να έχουν ανεβεί σε μπαλκόνια ή οροφές, για να κοιτάζουν τη συμπλοκή στα βορειοδυτικά, ενώ οι φρουροί της πόλης βρίσκονταν στις επάλξεις, ετοιμοπόλεμοι. *Ευτυχώς που η μητέρα έχει αποφασίσει να παραμείνουμε ουδέτεροι.* Η Πάρνα δε θα ήθελε η πόλη της να μπλεχτεί σ'ετούτη την παραφροσύνη.

Στρίβοντας σ'έναν δρόμο, άρχισε να τρέχει, κατευθυνόμενη βορειοανατολικά, προς το Ποταμότειχος. Δεν της άρεσε που έπρεπε να εγκαταλείψει τη Βόλγκρεν ενώ τέτοια γεγονότα βρίσκονταν σε εξέλιξη, όμως τι μπορούσε να κάνει; Να αγνοήσει το κάλεσμα του Λύκαρχου Θόρενλор; Όχι, αυτό δε γινόταν. Το μήνυμά του έγραφε *κατεπείγον*. Και η Πάρνα, που γνώριζε τον Θόρενλор αρκετά καλά

(κάποτε, μάλιστα, ήταν και εραστές), ήξερε πως εκείνος δε θα χρησιμοποιούσε τη συγκεκριμένη λέξη χωρίς καλό λόγο.

Όταν ήταν κοντά στον προορισμό της, έπαιψε να τρέχει, για να μη δίνει στόχο, και μπήκε σ'ένα σοκάκι, ανάμεσα σε μια αποθήκη κι ένα παλιό βυρσοδευείο. Το στενωρύμι φωτιζόταν μονάχα από το φεγγαρόφωτο, αλλά η Πάρνα γνώριζε το δρόμο καλά· ακόμα και καθόλου φως να μην είχε, δε θα μπερδευόταν. Στο τέλος του σοκακιού υψωνόταν το Ποταμότειχος, επάνω στην επιφάνεια του οποίου υπήρχε το κάθετο άνοιγμα που έβγαζε στο υπόγειο πέραςμα. Και ήταν εξαιρετικά στενό. Η Λύκαρχος έπρεπε να μπει με το πλάι, τρίβοντας την πλάτη και το στήθος της στις πέτρες. Τη σιχαινόταν αυτή την καταραμένη δίοδο! Νόμιζε ότι οι πέτρες είχαν ζωή και ήθελαν να την αρπάξουν, να τη ζουλιξουν. Και το κακό δεν τελείωνε ύστερα από το πρώτο άνοιγμα· υπήρχαν κι άλλα στριμώκωλα σημεία, μέχρι που κάποιος να βγει από το πέραςμα. Σίγουρα, δεν ήταν μέρος για κλειστοφοβικούς.

Η Πάρνα δεν άργησε να περάσει από τη σχισμάδα και να βρεθεί στο σκοτάδι. Η μυρωδιά της γης, της πέτρας, και του νερού απλωνόταν εδώ. Η Λύκαρχος τράβηξε τον δαυλό που είχε περάσει στη ζώνη της και τον άναψε.

Πήρε μια βαθιά ανάσα. *Αρχίζει το υπόγειο ταξίδι...*

Ο Άλαντμιν παρακολουθούσε από τον δεντρόφυτο λόφο, μην μπορώντας ν'αποφασίσει πότε να φύγει. Από τη μια, ήθελε να καλπάζει νότια αμέσως, για να συναντήσει τη Νίθρα το συντομότερο δυνατό (αν ήταν, όντως, η Νίθρα η γυναίκα για την οποία είχε μάθει)· από την άλλη, ήθελε να μείνει εδώ και να περιμένει, για να δει πού θα κατέληγε αυτό το χάος.

Τώρα, η μάχη είχε θεριέψει στο στρατόπεδο του Σάνλον. Παντού φαίνονταν φωτιές και άνθρωποι να μάχονται μέσα στη σκόνη που είχε σηκωθεί.

Θα ξεκινήσω για νότια, σκέφτηκε ο Άλαντμιν. Δεν έχει νόημα να περιμένω άλλο. Ο Έτνεκιν θα μείνει εδώ και θα μου πει τι έγινε τελικά. Εξάλλου, δε θ'αργήσω να επιστρ—

Βλεφάρισε. Ήταν, μήπως, η ιδέα του; Όχι, ήταν πραγματικότητα! Οι τοξότες στα τείχη της Βόλγκρεν έβαλλαν! Έλουζαν με βέλη τους πολεμιστές του Τάκμιν, ενώ εκτόξευαν φλεγόμενα βλήματα στον καταυλισμό του.

Μα, η Αρχόντισσα Ομάλθα είχε δηλώσει ουδετερότητα...

Και ύστερα, συνέβη το ακόμα πιο απίθανο: Η δυτική πύλη της Βόλγκρεν άνοιξε και καβαλάρηδες εξήλθαν, εφορμώντας στο στρατόπεδο του Έπαρχου της Σάλγκρινεβ και πετώντας αναμμένες δάδες στις σκηνές, ενώ κατέκοπταν όποιον πεζό συναντούσαν.

«Ο κόσμος τρελάθηκε, Άρχοντά μου...!» έκανε ο Έτνεκιν, έφιππος πλάι στον Άλαντιμιν.

Ένας καταπέλτης έβαλε από τα τείχη της Βόλγκρεν. Το φλεγόμενο του βλήμα έπεσε πάνω σε μια σκηνή, τσακίζοντάς την κι απλώνοντας φωτιά τριγύρω.

Ο Αρχικατάσκοπος ένευσε. «Ναι, τρελάθηκε.»

Όλα ήταν άσχημα εδώ κάτω: οι στενές δίοδοι, οι μυρωδιές, η αποπνιχτική ατμόσφαιρα, το γλιστερό έδαφος. Η Πάρνα καθαριόταν και ξανακαθαριόταν μέσα από την αναπνοή της, ώσπου έφτασε στην έξοδο του υπόγειου περάσματος, η οποία, φυσικά, δεν μπορούσε παρά να είναι τόσο στενή όσο και η είσοδος...

Η Λύκαρχος έσβησε το δαυλό και τον πέρασε πάλι στη ζώνη της. Ύστερα, άρχισε να σκαρφαλώνει τη μικρή πλαγιά, στην κορυφή της οποίας φαινόταν μια οπή φωτός. Σύντομα, έφτασε στην τρύπα και έβγαλε το ένα της χέρι, για να πιαστεί από το έδαφος. Τα δάχτυλά της έσφιξαν δυνατά το χώμα και το χορτάρι. Κατόπιν, το άλλο της χέρι ξεπρόβαλε, και ώθησε το σώμα της προς τα πάνω. Το στόμιο ήταν στενό και η Πάρνα δυσκολεύτηκε μέχρι να βγει ως τη μέση· μετά, οι μηροί της τρίφτηκαν λίγο στις πέτρες, αλλά, όταν τελείωσε κι αυτό, τα πόδια της γλίστρησαν έξω εύκολα.

Αναρωτιέμαι αν αισθανόμουν έτσι όταν προσπαθούσα να ξετρυπώσω από την κοιλιά της μάνας μου... σκέφτηκε, καθώς βρισκόταν μπρούμυτα στο έδαφος, με τα χέρια της να σφίγγουν ακόμα το χώμα και το χορτάρι.

«Ε, εσύ!» Μια αντρική φωνή.

Γαμώτο...!

Η Πάρνα ανασηκώθηκε και κοίταξε το μέρος όπου είχε βρεθεί. Ήταν αρκετές δεκάδες μέτρα βόρεια της αυτοσχέδιας γέφυρας του Σάνλον, ακριβώς όπως το είχε υπολογίσει. Από τα δυτικά τη ζύγωναν δυο φιγούρες, ντυμένες με κάπες και δερμάτινες αρματωσιές. Α-ναμφίβολα, ανιχνευτές του Αρχιστράτηγου του Βασιλείου, απ' αυτούς που ερευνούσαν τα δάση για Λυκολάτρες.

Η Πάρνα βεβαιώθηκε ότι η κουκούλα κάλυπτε καλά την όψη της, καθώς ορθωνόταν.

«Τι 'σαι συ;» είπε ο ένας άντρας, καθώς έρχονταν κοντά της, κρατώντας σπαθιά.

Η Πάρνα έμεινε ακίνητη. Τι να τους έλεγε;

«Και τι 'ν' εκεί κάτω;» ρώτησε ο ίδιος στρατιώτης, δείχνοντας την τρύπα στο έδαφος.

«Εσείς τι κάνετε εδώ; Δε βλέπετε τη μάχη που έχει ξεσπάσει;» αποκρίθηκε η Πάρνα.

«Γυναίκα, ε;...» είπε ο άλλος άντρας. Δεν πρέπει, μέχρι στιγμής, να είχαν καταλάβει το φύλο της, μέσα στη νύχτα.

«Θες να μας υποδείξεις, να πούμε, πώς να κάνουμε τη δουλειά μας, κοπελιά;» της μούγκρισε ο πρώτος στρατιώτης. «Γδύσου. Πρέπει να σε ψάξουμε για όπλα.»

Ο δεύτερος μειδίασε.

«Δε θα χρειαστεί. Θα σας τα δείξω ούτως ή άλλως.» Η Πάρνα τράβηξε το ξίφος μέσα απ' την κάπα της.

«Λυκολάτρισσα, λοιπόν,» είπε ο πρώτος πολεμιστής, καθώς εκείνος κι ο σύντροφός του έπαιρναν θέσεις μάχης. «Λες να μας καθαρίσεις και τους δυο, μάγκισσα;» Γέλασε και τα μαύρα του μάτια γυάλισαν. Το πρόσωπό του ήταν αξύριστο, και είχε ιδιαίτερα κοντοκουρεμένα μαλλιά –λίγο πιο κοντά και θα ήταν καραφλός.

«Και θα φωνάξουμε κι άλλους, άμα χρειαστεί,» πρόσθεσε ο δεύτερος· «δεν είναι μακριά.»

«Δε θα προλάβετε,» αποκρίθηκε η Πάρνα, περιμένοντάς τους να κινηθούν. Προς το παρόν, έκαναν κύκλους γύρω της, για να της επιτεθούν από διαφορετικές μεριές.

«Γιατί δεν παραδίνεσαι, να τελειώσει εύκολα κι όμορφα, ε;» πρότεινε ο δεύτερος. Ήταν ένας μελαχρινός τύπος, με επίσης κοντά

μαλλιά, αλλά όχι τόσο κοντά όσο του πρώτου. Μια ουλή χάραζε το δεξί του μάγουλο.

«Δεν είμαι των εύκολων λύσεων,» δήλωσε η Πάρνα, και του χίμησε καρφωτά. Ο άντρας πισωπάτησε, αποκρούοντας το χτύπημά της.

Ο πρώτος τής όρμησε από τα πλάγια. Εκείνη απέφυγε τη σπαθιά, και το ξίφος του μπήχτηκε στο χώμα, καθώς ο τύπος έχασε την ισορροπία του. Η Λύκαρχος έμπηξε το δικό της λεπίδι στ'αριστερά του πλευρά και το τράβηξε πίσω, κλοτσώντας τον. Ο άντρας σωριάστηκε, αιμόφυρτος.

Ο άλλος κοίταξε τον πεσμένο του σύντροφο με γουρλωμένα μάτια. Έμοιαζε διχασμένος ανάμεσα στο αν έπρεπε να πολεμήσει ή να τρέξει.

«Αποφάσισε· βιάζομαι,» του είπε η Πάρνα, υπομειδιώντας μέσα στη σκιά της κουκούλας της.

Ο άντρας γύρισε και έτρεξε. Η Λύκαρχος τον κυνήγησε, σαν θηρίο, σπαθίζοντάς τον πίσω απ'τα γόνατα και στέλνοντάς τον να κυλήσει στο χορτάρι. Εκείνος έκανε ν'ανασηκωθεί και να ουρλιάξει όσο πιο δυνατά μπορούσε, μήπως έρθει βοήθεια, αλλά η Πάρνα τον κλότσησε καταπρόσωπο, σπάζοντάς του το σαγόνι. Τώρα, μονάχα ακατανόητα μουγκρητά έβγαιναν απ'το λαιμό του, καθώς σπαρταρούσε ανάσκελα. Η Λύκαρχος πάτησε στο στέρνο του και του κάρφωσε το σπαθί της στο λαιμό.

Πήγε στον άλλο, ο οποίος ακόμα ζούσε, βογκώντας και φτύνοντας αίμα. Τον αποτελείωσε κι αυτόν, και σκούπισε το λεπίδι της επάνω στην κάπα του.

Δεν ήθελε να τους σκοτώσει· δεν έφταιγαν σε τίποτα· όμως δεν μπορούσε να τους αφήσει και ζωντανούς, γιατί, κατά πρώτον, θα της προκαλούσαν προβλήματα και, κατά δεύτερον, είχαν δει την έξοδο του περάσματος.

Ήταν λυπηρό το γεγονόςός ότι έπρεπε κάποιοι άνθρωποι να πεθάνουν σε τέτοιες καταστάσεις.

Η Πάρνα θηκάρωσε το σπαθί της και έστρεψε το βλέμμα νοτιοδυτικά, όπου γινόταν η μάχη. Το μόνο που μπορούσε να διακρίνει ήταν φωτιές κι ένα σύννεφο σκόνης. Και... τι ήταν αυτό; Νόμιζε ότι από τα τείχη της Βόλγκρεν κάποιοι έριχναν φλεγόμενα βέλη! Όχι, αποκλείεται. Η μητέρα είχε πει πως θα παραμείνει ουδέτερη.

Η Πάρνα στράφηκε βόρεια κι έτρεξε μέσα στα σκοτεινά δάση.

Κεφάλαιο 14

Οράματα Επάνω στον Τροχό

Καθώς έφταναν στην αντίπερα άκρη του γεφυροειδούς σχηματισμού, τα μαβιά μάτια της Βασίλισσας εξακολουθούσαν να είναι καρφωμένα επάνω στη Ρικνάβαθ, με ακόμα μεγαλύτερη ένταση από πριν. Και εκείνη αισθάνθηκε μια παρόρμηση να χρησιμοποιήσει αμέσως τον ουρανόλιθο που κρατούσε: να αντλήσει την ισχύ του εντός της και να τσακίσει τους Βιρθήλους. Όμως έτριξε τα δόντια και συγκράτησε τον εαυτό της. *Όχι από τώρα. Όχι αν δεν είναι ανάγκη. Ο Βάνμιρ έχει δίκιο· δεν έχουμε πολλά κομμάτια μαζί μας, και ίσως να χρειαστούν περισσότερα αλλού.*

«Παραμέρισε, Σάηρεντιλ,» είπε η Βασίλισσα, καθώς οι σύντροφοι άφηναν τη γέφυρα πίσω τους και στέκονταν μπροστά σ'εκείνη και τους βαλλιστροφόρους της. «Και άσε την Καρμώζ να ζυγώσει.»

Μια παγωνιά διαπέρασε τη Ρικνάβαθ, από το κεφάλι ως την κοιλιά. Στα χέρια της, έσφιξε τον ουρανόλιθο.

Η Βασίλισσα τον παρατήρησε και τα μάτια της στένειψαν. «Τι είναι αυτό; Ένα ουρανόλιθινο κομμάτι; Σάηρεντιλ,» έστρεψε το βλέμμα στον ξανθό άντρα, «είσαι όλο εκπλήξεις σήμερα. Σ'ευχαριστώ για τα δώρα σου.»

«Δεν ήταν σκόπιμα,» αποκρίθηκε εκείνος.

—*Φαίνεται πως δε σας ενδιαφέρει και πολύ που ένας Έξωθεν σάς ζυγώνει...*—ακούστηκε η φωνή του Αετού από ψηλά.

«Μεγαλειοτάτη!» αναφώνησε ένας Βιρθήλος. «Το πουλί έχει δίκιο! Ένας Απρόσωπος!» Η τελευταία πρόταση ήταν ουρλιαχτό, και έκανε όλους τους Βιρθήλους να στραφούν προς τα εκεί όπου έδειχνε ο ομοειδής τους. Κι άλλες κραυγές ακούστηκαν, και ορισμένοι έβαλαν με τις βαλλίστρες τους.

Ο Σάηρεντιλ, καθώς η προσοχή τους είχε αποσπαστεί, χίμησε σε έναν και τον σπάθισε στο κεφάλι, σωριάζοντάς τον, αιμόφυρτο. «Ακολουθήστε με!»

Ο Βάνμιρ, ο Μάηραν, και η Ρικνάβαθ έτρεξαν ξωπίσω του, οι δύο Ωθράγκος σπαθίζοντας όπως ο κάτοικος των Αρχέτοπων.

Από την αντίθετη μεριά –από εκεί όπου κανένας τους δεν μπορούσε να δει– ουρλιαχτά και κραυγές έρχονταν, και η Καρμώζ μπορούσε να αισθανθεί μια ισχυρή παρουσία, κάτι τελειώς διαφορετικό από τον Σάηρεντιλ, τον Αετό, ή τη Βασίλισσα. Μια οντότητα που παρόμοιά της δεν είχε ξανασυναντήσει, και η οποία δεν είχε καμία ομοιότητα με τίποτα επάνω στην Κουαλανάρα, ούτε καν με τους θεούς. Τι ήταν αυτό το πλάσμα; Η Ρικνάβαθ ένιωσε το φόβο του αγνώστου – του απόλυτου αγνώστου– να την πλημμυρίζει.

Το πόδι της μπλέχτηκε κάπου, και έπεσε, φωνάζοντας «*Βάνμιρ!*» ενώ ο ουρανόλιθος έφευγε απ'τα χέρια της.

«Σταθείτε!» Ο Βάνμιρ, ακούγοντας τη φωνή της Ρικνάβαθ, στράφηκε και την είδε στο πετρώδες έδαφος, μπρούμυτα. Ένας Βιρθήλος, έχοντας μόλις ξεπροβάλει από μια πέτρινη σκάλα που έβγαине από έναν λάκκο, είχε αρπάξει την Καρμώζ από τον αστράγαλο και την τραβούσε.

Ο Ωθράγκος χίμησε, κραυγάζοντας «*Ράααααλτοοοοον!*», και κατέβασε το ξίφος του πάνω στον καρπό του γκριζόδερμου όντος, κόβοντάς τον. Ο Βιρθήλος ούρλιαξε, καθώς κατρακυλούσε πάνω στη σκάλα.

Τώρα, όμως, ο Βάνμιρ βρισκόταν κοντά στον λάκκο από τον οποίο είχε ξεπροβάλει ο εχθρός, και μπορούσε να δει ότι τουλάχιστον άλλοι τέσσερις ανέβαιναν –και κανένας τους δε σταματούσε, για να περισυλλέξει τον χτυπημένο τους συμμαχητή· έρχονταν επάνω σαν λυσσασμένοι σκύλοι, βαστώντας ξίφη τεχνοτροπίας που ο Ωθράγκος δεν είχε ξαναντικρίσει... και, σίγουρα, θα άξιζαν να τα μελετήσει κανείς (αν υπήρχε χρόνος!). *Ίσως να καταφέρω να πάρω ένα απ'αυτά!*

Η Ρικνάβαθ είχε σηκωθεί στο ένα γόνατο, καθώς οι Βιρθήλοι έφταναν στην επιφάνεια, και τώρα καταλάβαινε τι της είχε συμβεί· στην αρχή, νόμιζε πως είχε σκοντάψει σε κάποια πέτρα. Πάραυτα, ορθώθηκε και έκανε να φύγει, μα δεν πρόλαβε, γιατί ένας από τους γκριζόδερμους άντρες τινάχτηκε και την άρπαξε από τον ώμο, σχίζοντας το φόρεμά της και μπήγοντας τα νύχια του μέσα της.

Ο Βάνμιρ τον σπάθισε στα πλευρά και τον τραυμάτισε. Αλλά η Ρικνάβαθ είχε ήδη χάσει την ισορροπία της, και σωριάστηκε πάλι. Οι άλλοι Βιρθήλοι βρέθηκαν επάνω, και δύο χίμησαν στον Ωθράγκο. Εκείνος απέκρουσε ένα χτύπημα κι απέφυγε ένα άλλο. Ύστερα, ο

Μάηραν ήρθε στο πλευρό του, γρυλίζοντας και διαπερνώντας έναν αντίπαλο πέρα για πέρα.

«Δεν είσαι κακός για τα χάλια σου,» του είπε ο Βάνμιρ, πλαγιοπατώντας για ν'αποφύγει μια σπαθιά και κατεβάζοντας το ξίφος του λοξά, για να κόψει το κεφάλι ενός Βιρθήλου. Το ακέφαλο σώμα σπαρτάρισε, εκτοξεύοντας αίμα τριγύρω.

«Άρχοντά μου, γιατί το λέτε αυτό;» αποκρίθηκε ο Μάηραν, αποκρούοντας ένα χτύπημα.

«*Βάνμιρ!*» Η Ρικνάβαθ προσπαθούσε να ξεφύγει από τα χέρια των Βιρθήλων, οι οποίοι την τραβούσαν κάτω, μέσα στο λάκκο και την πέτρινη σκάλα. Τα μάτια της έψαχναν, απεγνωσμένα, για τον ουρανόλιθο, μα δεν μπορούσε να τον δει πουθενά, λες και είχε εξαφανιστεί· μονάχα πόδια έβλεπε. «*Βάνμιρ!*» Τα χέρια των γκριζόδερμων ανθρώπων είχαν κουρελιάσει το φόρεμά της, και η Ρικνάβαθ αισθανόταν τα νύχια τους να κάνουν μακριές χαρακιές επάνω της, καθώς την παρέσερναν. Και, παρότι εκείνη πάσχιζε να κρατηθεί έξω από το λάκκο, τα δάχτυλά της γλίστρησαν και κουτρουβάλισε στα σκαλοπάτια, χτυπώντας επώδυνα τα πλευρά και τη λεκάνη της. Νόμιζε ότι τα κόκαλά της έσπασαν. Οι Βιρθήλοι τη γράπωσαν απ'τα μαλλιά και την ακινητοποίησαν ανάμεσά τους.

Ο Βάνμιρ βρισκόταν ακόμα επάνω και δεν είχε καταλάβει τι συνέβη στην Καρμώζ. Οι εχθροί τον περιτριγύριζαν και δεν μπορούσε να δει καθαρά. Είχε μονάχα ακούσει τις κραυγές της, μα αδυνατούσε να τη βρει. Το σπαθί του συγκρουόταν με τα εξωτικά σπαθιά των Βιρθήλων, και η πολεμική του ικανότητα αποδεικνυόταν μακράν ανώτερη από τη δική τους. Πράγμα το οποίο θεωρούσε παράξενο, μιας κι αυτοί οι άνθρωποι είχαν εκατομμύρια έτη ελεύθερα για εκπαίδευση και εξάσκηση. *Χαμένος χρόνος*, θα έλεγε, αναμφίβολα, ο Άρχων-Φύλαξ Άραντιρ, ο πατέρας του, που ήθελε πάντοτε να είναι ετοιμοπόλεμος.

Ο Βάνμιρ απέκρουσε το λεπίδι ενός και τον έσπρωξε όπισθεν, ενώ απέφυγε το χτύπημα ενός άλλου, σκύβοντας και καρφώνοντάς τον στην κοιλιά. Ο Βιρθήλος παραπάτησε και σωριάστηκε ανάσκελα. Ο Ωθράγκος άρπαξε το εξωτικό του σπαθί (*Ευκαιρία είναι!*) και, κρατώντας τώρα ένα όπλο σε κάθε χέρι, διασταύρωσε τις λάμες, για

ν'αποκρούσει μια επίθεση και να κλοτσήσει τον επιτιθέμενο στο στομάχι.

Στράφηκε σ'έναν άλλο, σταματώντας το ξίφος του και τραυματίζοντάς τον στο στήθος. *Ούτε πανοπλίες δε φοράνε! Άχρηστοι είναι—*

Ένας πόνος στον δεξή μηρό τον έκανε να παραπατήσει.

Ο Βάνμιρ κοίταξε κάτω και είδε ένα βέλος καρφωμένο επάνω του.

Οι καριόληδες!...

Ύψωσε το ένα του ξίφος —το δικό του—, για ν'αποκρούσει έναν αντίπαλο, και, με το άλλο —αυτό των Βιρθήλων—, του έσχισε το λαιμό.

Ύστερα, κάτι τον χτύπησε στο στήθος, και ο Βάνμιρ παραπάτησε και έπεσε ανάσκελα.

Άλλο ένα βέλος ήταν καρφωμένο επάνω του.

Τα πάντα τυλίχτηκαν στο σκοτάδι, καθώς ένα γυναικείο γέλιο ακουγόταν.

Οι Βιρθήλοι την παρέσυραν μέσα στο λάκκο, τραβώντας την επάνω στα πέτρινα σκαλοπάτια, ενώ εκείνη προσπαθούσε να μη σκοντάψει και πέσει, γιατί εδώ έμοιαζε το ιδανικό μέρος για να σπάσει κανείς εύκολα και γρήγορα τα γόνατά του.

Πού με πηγαίνουν; Τι θέλουν από μένα; Ο Ασρανγκάλ να τους πάρει!

«Αφήστε με!» τους είπε. «Αφήστε με, και θα έρθω μαζί σας· δε θα φύγω...» Της κρατούσαν τα χέρια πίσω απ'την πλάτη, με τέτοιο τρόπο που ο πόνος λόγχιζε όλο της το σώμα.

Οι Βιρθήλοι δεν της απάντησαν, και ο τρόμος είχε γεμίσει τη Ρικνάβαθ, καθώς την οδηγούσαν κάτω από τη γη. Ο αέρας εδώ ήταν ασφυκτικός, αλλά σκοτάδι δεν υπήρχε· το μέρος φωτιζόταν από ένα απαλό φως που έμοιαζε να προέρχεται από τις ίδιες τις πέτρες.

«Με καταλαβαίνετε;» ρώτησε η Ρικνάβαθ. «Καταλαβαίνετε τι σας λέω;»

Οι οδηγοί της εξακολουθούσαν να είναι αμίλητοι.

Όταν η μακριά σκάλα τελείωσε, βρέθηκαν σε μια μεγάλη αίθουσα, γεμάτη μηχανήματα που η Καρμώζ δεν είχε ξαναδεί στη ζωή της. Η οροφή του δωματίου δε φαινόταν· χανόταν μέσα στη θολούρα: και η

Ρικνάβαθ αναρωτήθηκε αν ετούτο ήταν το μέρος που έβλεπε από κάτω της, διασχίζοντας τον γεφυροειδή σχηματισμό.

«Αφήστε με!» Προσπάθησε να ελευθερώσει τα χέρια της από τις λαβές των Βιρθήλων, μα το μόνο που κατάφερε ήταν να τη διαπεράσει ένα ισχυρό λόγχισμα πόνου, από τους ώμους ως τη μέση.

Σπρώχνοντάς τη, την οδήγησαν ανάμεσα από τα αλλόκοτα μηχανήματα και τους ανθρώπους που εργάζονταν εκεί, φτιάχνοντας σχέδια με κάρβουνο επάνω σε πλάκες, τραβώντας μοχλούς, ρυθμίζοντας γρανάζια, ή συζητώντας. Η Ρικνάβαθ παρατήρησε πως όλοι όσοι ασχολούνταν με τα μηχανικά κατασκευάσματα ήταν, περιέργως, γυναίκες. Αλλά γιατί της φαινόταν τούτο περίεργο; Θα έπρεπε να της φαίνεται;

Καθώς οι «συνοδοί» της την περνούσαν μέσα από τη μεγάλη αίθουσα, οι Βιρθήλες έστρεφαν τα βλέμματα, για να την κοιτάξουν, και μιλούσαν σε μια γλώσσα που εκείνη δεν καταλάβαινε. Πάντως, πρόσεξε ότι, πολλές φορές, την έδειχναν και έλεγαν: «*Σερεμπάτμ'νικ!*»

Τι σημαίνει αυτό; Τι με θεωρούν; Ο καθένας φαίνεται πως τη θεωρούσε και κάτι διαφορετικό. Η Ρικνάβαθ είχε βρεθεί σε καταστάσεις που τη νόμιζαν φρικτό, δολοφόνο, προφήτισσα, αρχιέρεια, πολεμίστρια, τρελή, ή απλά εργαλείο. *Τι είμαι για τους Βιρθήλους;* Κατά πάσα πιθανότητα, το χειρότερο: *εργαλείο*. Τι άλλο θα μπορούσε να τη θεωρεί μια φυλή που είχε το χώρο της πλημμυρισμένο από μηχανικά κατασκευάσματα; Οι τρίχες της σηκώθηκαν, καθώς ατένιζε στα δεξιά της χοντρές αλυσίδες να κινούνται, κάνοντας πελώριες τροχαλίες να περιστρέφονται και να παράγουν ένα δυνατό ΚΛΑΚ ΚΛΑΚ ΚΛΑΚ, ΚΛΑΚ, ενώ καπνός έβγαινε από ένα συγκεκριμένο σημείο κοντά στη βάση τους, κι απο κεί ένας άλλος ήχος ερχόταν: ένα αποτρόπαιο *φφφζζζζζζτ! φφφζζζζζζτ! φφφζζζζζτ!* καθώς κάτι έμοιαζε να καίγεται ή να εξαϋλώνεται.

Σε τι να χρησίμευε αυτό το μηχανήμα; αναρωτήθηκε η Ρικνάβαθ. Ο Σάηρεντιλ είχε πει ότι η τεχνολογία των Βιρθήλων δε λειτουργούσε σωστά στους Αρχέτοπους· άρα, τι έκαναν εδώ; Προσπαθούσαν, μήπως, να καταφέρουν τούτο το κατασκεύασμα να δουλέψει;

Αλλά, καθώς θυμήθηκε τον Σάηρεντιλ, ήρθε στο νου της και ο Βάνμιρ. Τι είχε γίνει ο Ωθράγκος; Ήταν ζωντανός ή οι καταραμένοι Βιρ-

θήλοι τον είχαν σκοτώσει; Ω, *Βάνμιρ!* Σε παρακαλώ, μην είσαι νεκρός!... Ήταν ο μόνος άνθρωπος που την καταλάβαινε, ως κάποιο βαθμό. Δεν ήθελε να τον χάσει...

Οι Βιρθήλοι σταμάτησαν να τη σπρώχνουν μπροστά από έναν μεταλλικό, οδοντωτό τροχό, ψηλότερο από εκείνη. Και της άφησαν τα χέρια, οπότε η Ρικνάβαθ μπόρεσε να τα κινήσει και να τα ξεμουδιάσει, ενώ ο πόνος της μειωνόταν σημαντικά.

«Πείτε μου,» ζήτησε, «με καταλαβαίνετε; Θέλω να ξέρω.» Τουλάχιστον, αν είχε τη δυνατότητα να συνεννοηθεί κάπως μαζί τους....

Μια γυναίκα ζύγωσε, κοιτάζοντάς την από πάνω ως κάτω, με ερευνητικό βλέμμα, λες και η Ρικνάβαθ ήταν... μηχανήμα.

«*Σανακάμαλε τίρα ικ βεντονάλοπ-ις,*» είπε η Βιρθήλη, και οι δύο άντρες που είχαν φέρει την Καρμώζ ως εδώ πήραν αλυσίδες από κάτω και τις πέρασαν γύρω από τα χέρια και τα πόδια της Ρικνάβαθ.

«Τι κάνετε;» απαίτησε εκείνη. «*Τι κάνετε;*»

Οι αλυσίδες σφίχτηκαν επάνω της, πιέζοντάς την και μελανιάζοντάς της το δέρμα, ενώ κι άλλοι Βιρθήλοι και Βιρθήλες ζύγωναν, κοιτάζοντάς την σαν αξιοπερίεργο εύρημα.

Θεοί! Τι κάνουν; Τι;

Οι αλυσίδες της ήταν μακριές, και κάποιοι τις άρπαξαν από το άλλο άκρο και τράβηξαν τη Ρικνάβαθ πίσω, κολλώντας τη ράχη της, επώδυνα, στην πλατιά επιφάνεια του μεταλλικού τροχού. Εκείνη ούρλιαξε, μ'όλη της τη δύναμη, βγάζοντας μια άναρθρη, θηριώδη κραυγή που έγδαρε το λαιμό της. Ο πανικός την είχε κυριεύσει.

Και τα μάτια των Βιρθήλων την κοίταζαν με απάθεια –με *απόλυτη απάθεια*. Σαν τίποτα να μη συνέβαινε. Σαν όλα τούτα να μην ήταν παρά μια απαραίτητη διαδικασία, μια διαδικασία για να βάλουν ένα μηχανήμα σε λειτουργία.

Όχι! Σας παρακαλώ, γελάστε μαζί μου! Πείτε κάτι! Κάντε κάτι! Κάντε KATI!

Οι αλυσίδες της τράβηξαν τα χέρια, τεντώνοντας τα πάνω απ'το κεφάλι της. «*Γιατί μου το κάνετε αυτό;*» φώναξε η Ρικνάβαθ, νιώθοντας το λαιμό της πληγωμένο.

Η Βιρθήλη που την είχε πλησιάσει στην αρχή είπε κάτι το οποίο έμοιαζε με διαταγή, και οι αλυσίδες τράβηξαν τα χέρια της Καρμώζ με περισσότερη δύναμη, υψώνοντάς την από το έδαφος, ενώ η πλά-

τη της τριβόταν στην επίπεδη, μεταλλική επιφάνεια του τροχού. Η Ρικνάβαθ φοβόταν ότι οι ώμοι της θα έφευγαν από τη θέση τους.

Ουρλιαξε ξανά, κλοτσώντας μανιωδώς τον τροχό με τις φτέρνες, μέχρι που οι Βιρθήλοι τράβηξαν και τις κάτω αλυσίδες, ακινητοποιώντας τα πόδια της.

Η Ρικνάβαθ δε σταμάτησε να ουρλιάζει. Μπορούσε να μυρίσει τον ιδρώτα της και να γευτεί τα δάκρυά της. Νόμιζε ότι θα πνιγόταν. Κοπάνησε το πίσω του κεφαλιού της επάνω στον τροχό, τρίζοντας τα δόντια, και το δωμάτιο με τα μηχανήματα περιστράφηκε, και περιστράφηκε, και περιστράφηκε, σαν στρόβιλος. Τα σχήματα και τα χρώματα διαλύθηκαν...

Ένας γιγαντιαίος οφθαλμός ήταν στον ουρανό... έξω απ'τον ουρανό... και την ατένιζε, χωρίς να βλεφαρίζει, και αναρωτιόταν για εκείνη.

Τι με θέλει; Τι με θέλει κι αυτός;

Ο οφθαλμός βλεφάρισε, και τώρα δεν ήταν στους αιθέρες, αλλά επάνω σε μια σαύρα, μια πολύ, πολύ τρομακτική σαύρα, που την έκανε να τρέμει· και η σαύρα μιλούσε: «Απρόσεκτη Ρικνάβαθ... Τι ανόητη που είσαι... Μπορούσα να σε επιστρέψω στην πατρίδα σου... Μπορούσα να σε κάνω Βασίλισσα!... Κι όμως, εσύ επέλεξες ετούτο... Σε λυπάμαι.» Το μάτι της σαύρας στράφηκε αλλού—

Η Ρικνάβαθ ουρλιαξε.

—Είδε έναν άντρα, ντυμένο με ακάνθινη πανοπλία· τον είδε να στέκεται μπροστά από έναν θρόνο και να βαστά το ξίφος του γυμνολέπιδο, περιμένοντας πόλεμο. Και έξω απ'το παλάτι του, στρατιώτες κλυμπούσαν σε μια θάλασσα αίματος. Και επάνω σ'ένα βουνό ήταν νύχτα, και αστραπές έσχιζαν τον αιθέρα, ενώ ένας μαύρος άντρας ακουμπούσε το αριστερό χέρι στον κορμό ενός δέντρου, κρατώντας στο δεξί ένα σπαθί αιματοβαμμένο. Τα μάτια του γνάλιζαν πορφυρά—

«Κυρίε μου! Άρχοντα της Μάχης! Λύτρωσέ με! Έσφαλα!»

—Όμως εκείνος δεν μπορούσε να την ακούσει. Οι κραυγές της δεν έφταναν σ'αφτιά του. Και από το Βορρά ποδοβολητό ακουγόταν, και, ύστερα, αντήχησε ένας μεγάλος γδούπος, καθώς κάτι σωριάστηκε στη γη... νεκρό. Ένα μεγάλο θηρίο, που σκεφτόταν: «Με απογοήτευσες. Με απογοήτευσες τόσο...»—

«Προσπάθησα, Μεγάλη Θεά!... Ο εχθρός... ήταν πολύ δυνατός... πολύ δυνατός! Συγχώρεσέ με!»

—Ένας μαυρόδερμος άντρας την κοιτούσε, καλά-καλά, από απόσταση. Θα ερχόταν, όμως, να τη συναντήσει, αργά ή γρήγορα. Ο αδελφός του καθόταν ανάμεσα σε φωτιές κι αναλογιζόταν... ότι ένας βασιληάς είχε χάσει τη ζωή του, και ότι έχιδνες συγκεντρώνονταν γύρω από δεκαεννέα πύργους.

Ο άντρας έλιωσε μέσα στις ίδιες του τις φλόγες, οι οποίες έσβησαν, σκορπίζοντας στάχτες στον άνεμο... Και οι στάχτες πήραν τη μορφή ενός νεαρού Ωθράγκος, χτυπημένου από βέλη: ένα βέλος στο μηρό, ένα στο στήθος. Τα μάτια του τρεμόπαιξαν, και μια λυπημένη έκφραση υπήρχε στο πρόσωπό του. «Γιατί ήρθαμε εδώ; Για να πεθάνουμε;» ψιθύρισε, κουρασμένα—

Η Ρικνάβαθ ούρλιαξε.

Κεφάλαιο 15

Βολές από τα Τείχη

Τοξότες και βαλλιστροφόροι, στεκόμενοι στις επάλξεις των τειχών της Βόλγκρεν, κατέβρεχαν τον δυτικό καταυλισμό των μαχητών του Έπαρχου Τάκμιν με αλλεπάλληλες ριπές βελών, άλλα απ'τα οποία φλεγόμενα κι άλλα όχι. Ταυτόχρονα, καταπέλτες έβαλλαν εναντίον των ίδιων στόχων, και οι καβαλάρηδες που είχαν βγει από την πύλη, καλπάζοντας άγρια, έσφαζαν τους αιφνιδιασμένους φρουρούς του στρατοπέδου και πέταγαν αναμμένες δάδες στις σκηνές, κάνοντάς τες παρανάλωμα πυρός και φωτίζοντας τη νύχτα.

Η Αρχόντισσα Ομάλθα, ο σύζυγός της, Κένκορ, η κόρη της, Τάλρυ, και ο γαμπρός της, Ακενέμιν, ο μικρός της γιος, Νίτβοριν, ο Γενικός Σύμβουλος Σάρενλιν, και ο Βάνκελιν, ο Αρχιδιπλωμάτης της Βασίλισσας Καλβάρθα, στέκονταν σ'έναν εξώστη του Ανάκτορου του Αρχέγονου Σεληνόφωτος και ατένιζαν τη μάχη. Ο Σέλφελιν, το μεγαλύτερο παιδί της Ομάλθα, και η νύφη της, Ριβίνα, είχαν πάει στο στρατώνα της πόλης, και μαζί τους ήταν κι η Αρχιστράτηγος της Βόλγκρεν, Ήρια.

Η Έπαρχος ακούμπησε τα χέρια της στην πέτρινη άκρη του μπαλκονιού και, κοιτάζοντας το πεδίο της μάχης και νιώθοντας τον νυχτερινό αέρα να χτυπά το πρόσωπό της, σκέφτηκε: *Δεν πρόκειται να καταφέρουμε να εξολοθρεύσουμε όλες τις δυνάμεις του Τάκμιν. Είναι αδύνατον.* Οι μαχητές του Έπαρχου της Σάλγκρινεβ είχαν συγκρουστεί με τους μαχητές της Βασίλισσας στα βορειοδυτικά και όδευαν βόρεια και ανατολικά, μέσα στο στρατόπεδο του Αρχιστράτηγου Σάνλον, θέλοντας, προφανώς, να τον κάνουν να υποχωρήσει πίσω από τον Δασοπόταμο. Σύντομα, όμως, θα καταλάβαιναν πως οι δυνάμεις της Βόλγκρεν τούς είχαν επιτεθεί απρόσμενα, και τότε, θα υποχωρούσαν στα δυτικά, απομακρυνόμενοι από τα τείχη της πόλης, και βγαίνοντας από την εμβέλεια των τοξοτών και των καταπελτών της. *Και δεν είμαστε αρκετοί για να εμποδίσουμε την υποχώρησή τους. Δεν μπορώ να στείλω όλους μου τους στρατιώτες για να*

τους κατακόψουν, γιατί δε θα έχει κανένα νόημα: εμείς θα είμαστε αυτοί που θα κατακοπούν.

Το πεδίο της μάχης δεν ήταν ισορροπημένο, παρατηρούσε η Έπαρχος. Ο στρατός του Τάκμιν ήταν κυκλωμένος, ναι, αλλά από τη μία του μεριά ήταν οι τριάντα χιλιάδες μαχητές του Σάνλον (οι οποίοι δεν είχαν καλή ευκινησία, ανάμεσα στη Βόλγκρεν και στα δάση βόρειά της, πέρα από το γεγονός ότι δέκα χιλιάδες από αυτούς βρίσκονταν ακόμα πίσω από τον Δασοπόταμο και δεν μπορούσαν να περάσουν γρήγορα από τις στενές αυτοσχέδιες γέφυρες) και από την άλλη ήταν οι στρατιώτες της Ομάλθα, που, αν έβγαιναν όλοι από τα τείχη, αριθμούσαν πέντε χιλιάδες.

Αυτό σημαίνει πως ο Τάκμιν, με τους πενήντα χιλιάδες μαχητές του, ουσιαστικά, δεν είναι παγιδευμένος, σκέφτηκε η Έπαρχος, αφού μπορεί, άνετα, να σπάσει τον κλοιό από τη μία μεριά.

Δεν έπρεπε ποτέ να είχα προστάξει επίθεση. Η κίνησή μου ετούτη θα κάνει την κατάσταση χειρότερη, όχι καλύτερη.

Με ξεγέλασε... Το βλέμμα της πήγε στον Αρχιδιπλωμάτη Βάνκελιν, ο οποίος ατένιζε τη μάχη με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του και με μια ήρεμη όψη στο πρόσωπο.

Φυσικά, σκέφτηκε η Ομάλθα, φυσικά· είναι ικανοποιημένος· πετυχαίνει εκείνο που θέλει: απώλειες στο στράτευμα του Τάκμιν και υποχώρηση του Έπαρχου της Σάλγκρινεβ προς τα δυτικά.

Η Ομάλθα αισθάνθηκε εξοργισμένη και ντροπιασμένη από τούτο, αν και ήξερε πως δε θα έπρεπε να αισθάνεται ούτε το ένα ούτε το άλλο. Εξάλλου, είχε ηττηθεί από έναν άξιο αντίπαλο: από τον Πρώτο του Τάγματος των Ομιλητών της Βασίλισσας. Αν νόμιζε ότι μπορούσε να του αντισταθεί, τότε ας του αντιστεκόταν πριν· τώρα πλέον, δεν είχε νόημα να σπαθίζει την ψυχή της.

Ωστόσο, η ήττα την ενοχλούσε. Κανένας Ρουζβάνος δεν ένιωθε καλά όταν ένας άλλος τον νικούσε σ'ένα παιχνίδι διπλωματίας. Και η Ομάλθα το είχε περηφάνια ότι, γενικά, κατάφερνε να αντιμετωπίζει αποτελεσματικά την Πειθώ των Χαρισματικών.

«Άρχοντά μου!»

Ο Τάκμιν, που ήταν έφιππος, πάνοπλος, και περιστοιχισμένος από εξίσου πάνοπλους ιππείς, στράφηκε, για να δει έναν ελαφριά οπλισμένο καβαλάρη να τον ζυγώνει, τραβώντας τα γκέμια του αλόγου του και σταματώντας το απότομα. Το ζώο χρεμέτισε δυνατά, κλοτσώντας τον αέρα.

«Μας επιτίθενται, Άρχοντά μου!»

«Ποιοι; Κι άλλοι τοξότες;»

«Ναι, αλλά όχι σαν τους προηγούμενους. Τώρα είναι από τη Βόλγκρεν! Τα δυτικά τείχη της Βόλγκρεν μάς χτυπάνε! Και ιππείς βγήκαν από την πύλη και πέρασαν ανάμεσά μας σαν σαρωτικός άνεμος, σκοτώνοντας και βάζοντας φωτιές.»

«Αδύνατον! Η Αρχόντισσα Ομάλθα.... *Η σκύλα μας πρόδωσε!*» σφύριξε μέσα απ'το κράνος του ο Τάκμιν. *Ή αυτός ο καταραμένος, ο Βάνκελιν, κατόρθωσε να την Πείσει να μας εναντιωθεί...*

«Άρχοντά μου, τι προστάζετε;» ρώτησε ο καβαλάρης.

Ο Τάκμιν έστρεψε το κεφάλι στα νοτιοδυτικά, αλλά δεν κατάφερε να διακρίνει τίποτα, μέσα από τη θολούρα που σκέπαζε τη νύχτα σαν λερός μανδύας ζητιάνου· γιατί ο Έπαρχος βρισκόταν στο στρατόπεδο του Αρχιστράτηγου Σάνλον, βόρεια της Βόλγκρεν, και η μάχη μαινόταν ολόγυρά του.

«Πόσο άσχημα είναι τα πράγματα, στρατιώτη;» αντερώτησε τον καβαλάρη.

«Πολύ άσχημα, Άρχοντά μου. Μας βάλλουν συνεχώς, με φλεγόμενα βλήματα και μη. Το στρατόπεδό μας διαλύεται.»

Χίλιες κατάρες! Θα το πληρώσει αυτό η Αρχόντισσα Ομάλθα! Ίσως ήθελε ν'αποφύγει τον εμφύλιο πόλεμο και την «άσκοπη αιματοχυσία», ε; Ωραίο τρόπο βρήκε να το δείξει!

«Υποχωρήστε,» πρόσταξε ο Τάκμιν. «Υποχωρήστε δυτικά. Πηγαίνετε εκτός εμβέλειας των βολών τους.»

«Μάλιστα, Έπαρχε!» αποκρίθηκε ο καβαλάρης, κι αμέσως σπιρούνισε τον ίππο του κι έφυγε, καλπάζοντας.

«Υποχώρηση!» φώναξε ο Τάκμιν στους μαχητές του, υψώνοντας το ξίφος πάνω απ'το κεφάλι του. «*ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ!*»

Ορισμένοι στράφηκαν, για να τον κοιτάζουν παραξενεμένοι. Η μάχη πήγαινε καλά εδώ: ο στρατός της Βασιλίσσας υποχωρούσε. Τι μπορεί να είχε πιάσει τον Έπαρχο; Μήπως έκανε λάθος;

«Υποχώρηση!» επανέλαβε ο Τάκμιν. «Υποχώρηση!»

Ο Άλαντμιν κοίταζε το στρατό του Τάκμιν να υποχωρεί, και δεν ήξερε αν αυτό θα έπρεπε να το θεωρήσει θετικό ή αρνητικό· γιατί ο Έπαρχος, αναμφίβολα, θα επέστρεφε, και τώρα θα λογάριαζε τον Οίκο των Λάνσεν ως εχθρούς. Θα ερχόταν για να πολιορκήσει τη Βόλγκρεν, όχι για να στρατοπεδεύσει ειρηνικά μπροστά από τα τείχη της και να ερευνήσει τα εδάφη για Λυκολάτρες.

Αναρωτιέμαι πώς αποφάσισε η Αρχόντισσα Ομάλθα να βοηθήσει τον Σάνλον... Ή, μάλλον, όχι, δε θάπρεπε ν'αναρωτιέμαι. Ο Βάνκελιν: αυτός θα τα είχε κανονίσει όλα. Ο Άλαντμιν, εξαρχής, το φοβόταν τούτο. Ο Αρχιδιπλωμάτης της Καλβάρθα δεν ήταν τυχαία Πρώτος του Τάγματος των Βασιλικών Ομιλητών.

«Έτνεκιν, νομίζω ότι ήρθε η ώρα να ταξιδέψω νότια. Να έχεις τα μάτια σου δεκατέσσερα εδώ. Αν υπάρξει κάποια σημαντική εξέλιξη, θέλω να μάθω γι'αυτήν το συντομότερο δυνατό.»

«Ασφαλώς, Αρχικατάσκοπε.»

Ο Άλαντμιν μάζεψε τα γκέμια του αλόγου του μέσα στα γαντοφορεμένα του χέρια και ξεκίνησε να κατεβαίνει τη δεντρόφυτη πλαγιά.

«Φεύγεις τώρα που άρχισαν τα καλά, Πάρνα;»

Η Πάρνα στράφηκε, για να δει μια γυναικεία φιγούρα να στέκεται ανάμεσα σε δύο κορμούς, τυλιγμένοι τόσο πολύ μέσα στις σκιές, που ήταν αδύνατον να την προσέξεις, εκτός κι αν το ήξερες ότι βρισκόταν εκεί.

«Τέμμιθα. Τι κάνεις εδώ;»

Η Λύκαρχος Τέμμιθα προχώρησε, βγαίνοντας από τα σκοτάδια. Από τον ώμο της ξεπρόβαλλε μια φαρέτρα με βέλη, ενώ στο χέρι της βαστούσε ένα τόξο. Πίσω της, ήρθαν κι άλλοι Λυκολάτρες, παρόμοια οπλισμένοι· ανάμεσά τους ήταν κι ο Σάρτνιν, τον οποίο η Πάρνα ποτέ δε συμπαθούσε, γλοιώδης και κακόγλωσσος όπως ήταν. Εκείνος, ωστόσο, πάντα έδειχνε να τη συμπαθεί μ'έναν διεστραμμένο τρόπο, παρότι η Λύκαρχος ήταν βέβαιη πως την κακολογούσε στους άλλους. Επιθυμούσε να γίνει εραστής της, αλλά όχι επειδή του άρεσε

ως γυναίκα, παρά περισσότερο επειδή η Πάρνα ήταν το άκρως αντίθετο σε χαρακτήρα από αυτόν, κι ο Σάρτνιν ίσως το θεωρούσε κατόρθωμα να την πολιορκήσει. Η κόρη της Αρχόντισσας Ομάλθα αναρωτιόταν αν η Τέμμιθα γνώριζε για τη συγκεκριμένη επιθυμία του Σάρτνιν, και, αν ναι, ποιες ήταν οι σκέψεις της επ'αυτού.

Τώρα, όμως, τίποτα από τούτα δε βρισκόταν στο μυαλό της Πάρνα. Καθώς αντίκριζε τους Λυκολάτρες –τους *ακραίους* Λυκολάτρες– να τη ζυγώνουν, τα μάτια της είχαν καρφωθεί στα τόξα τους, και κάτι άλλο περνούσε απ'το νου της...

«Εσείς;» ρώτησε. «Εσείς προκαλέσατε...;»

Η Τέμμιθα γέλασε, υψώνοντας λίγο το τόξο της. «Ναι. Αλλά ήταν φανερό πως δε χρειάζονταν και πολλή παρότρυνση για ν'αρχίσουν.»

Η σκύλα... «Ποιος σας *είπε* να το κάνετε αυτό;» απαίτησε η Πάρνα. «Ο Σάρενλιν;»

Η Τέμμιθα συνοφρυώθηκε, θυμωμένη που η Πάρνα είχε υπονοήσει ότι έπαιρνε διαταγές. «Όχι. Ήταν δική μου απόφαση. Αλλά είμαι βέβαιη πως κι εκείνος θα εκτιμούσε ένα τέτοιο σχέδιο.»

Το δίχως άλλο... «Δε σκέφτηκες, όμως, ότι θα έπρεπε νάχες ρωτήσει *ΕΜΕΝΑ* πρώτα!» γρύλισε η Πάρνα. «Η Βόλγκρεν είναι *δική μου* πόλη, και *ΕΓΩ* είμαι υπεύθυνη γι'αυτήν!» Ήταν, πραγματικά, εξοργισμένη μ'ετούτο· αισθανόταν την αναπνοή της να έχει δυναμώσει και όλο της το σώμα να είναι τσιτωμένο, ενώ το δεξί της χέρι έσφιγγε, ενστικτωδώς, το μανίκι του θηκαρωμένου ξίφους της.

«Αλήθεια;» αντιγύρισε η Τέμμιθα. «Τότε, γιατί είσαι εδώ, στα δάση, και όχι εκεί μέσα; Και γιατί ο στρατός της Βόλγκρεν βάλλει κατά του στρατοπέδου του Τάκμιν;»

«Τι κάνει;...» Η φωνή της Πάρνα ήταν ένας ψίθυρος, ο οποίος ίσα που ακούστηκε πάνω απ'τον αέρα που σφύριζε ανάμεσα από τους κορμούς του δάσους.

Η Τέμμιθα, ο Σάρτνιν, και μερικοί άλλοι γέλασαν, και η πρώτη είπε: «Μόλις πριν από λίγο άρχισαν. Μάλλον, θα ήσουν ήδη έξω, και δε θα τους είδες.»

Αδύνατον, σκέφτηκε η Πάρνα. *Η μητέρα.... Ο Βάνκελιν, ο τρισκατάρατος! αυτός θα την Έπεισε.*

«Τέμμιθα, δεν έπρεπε να το είχες κάνει αυτό χωρίς να με ρωτήσεις–»

«Κι από πότε οφείλω να σε ρωτάω προτού επιτεθώ στους εχθρούς του Κυρίου μας;»

«Ετούτο είναι το λημέρι μου!» τόνισε η Πάρνα.

«Και στο λημέρι σου επιτρέπεις να στρατοπεδεύουν οι εχθροί μας;» Η Τέμμιθα ύψωσε το δεξί φρύδι. «Να υποθέσω ότι ισχύει αυτό που λένε; ‘Περίμενε έναν κεντρώο να δραστηριοποιηθεί και θα περιμένεις για πάντα. Περίμενε έναν εναρμονισμένο να επιτεθεί και θα φιλήσει τα πόδια του εχθρού σου.’»

«Αυτό το λένε μόνο οι ακραίοι,» της θύμισε η Πάρνα, που συγκαταλεγόταν ανάμεσα στους κεντρώους Λυκολάτρες –εκείνους που επιθυμούσαν την πτώση της θρησκείας της Λιάμνερ Κρωθ, αλλά όχι με ατελείωτες αιματοχυσίες και φόνους.

«Κι εσείς το λέτε, εν μέρει.»

«Ζήτα από έναν εναρμονισμένο να επιτεθεί και θα τον βρεις να φιλά τα πόδια του εχθρού σου. Ζήτα από έναν ακραίο να επιτεθεί και θα τον βρεις να έχει δαγκώσει τον ίδιο του το λαιμό μέσα στη μάνητά του,» γνωμολόγησε η Πάρνα. «Αλλά όλ’αυτά δεν έχουν, *πραγματικά*, σημασία τώρα, Τέμμιθα. Εκείνο που έχει σημασία είναι το γεγονός ότι επιτέθηκες μέσα στο λημέρι μου *χωρίς καν να με ειδοποιήσεις!*»

«Δεδομένης της παρούσας κατάστασης, δεδομένου του *πολέμου* στον οποίο βρισκόμαστε με τους υπηρέτες της Λιάμνερ Κρωθ, το θεωρείς ετούτο προσβολή;»

«Ναι,» δήλωσε η Πάρνα.

«Αρκετά μεγάλη για μονομαχία;» ρώτησε η Τέμμιθα, χωρίς να δείχνει φόβο, σε περίπτωση που η Λύκαρχος αντίκρυ της απαντούσε πάλι θετικά.

«Αυτό θα εξαρτηθεί από τις συνέπειες ετούτης της νύχτας,» είπε η Πάρνα.

«Δηλαδή;»

«Η πόλη μου βρίσκεται σε μεγάλο κίνδυνο, χάρη στην ανοησία σου. Αν όλα καταλήξουν σε πολιορκία της Βόλγκρεν και αποκλεισμό της πόλης από τις δυνάμεις του Έπαρχου Τάκμιν, τότε να είσαι σίγουρη πως αυτό θα με ενοχλήσει πολύ,» δήλωσε η Πάρνα, και, στρέφοντάς της την πλάτη, άρχισε να απομακρύνεται.

«Πού πηγαίνεις;» άκουσε πίσω της την Τέμμιθα.

«Εκεί όπου σε λίγο θάρθεις κι εσύ.»

«Δεν καταλαβαίνω.»

Η Πάρνα την κοίταξε πάνω απ'τον ώμο. «Δεν έλαβες μήνυμα από τον Λύκαρχο Θόρενλор;»

«Όχι· θα έπρεπε;»

«Σωστά... είσαι μακριά απ'το λημέρι σου.»

«Ούτε τώρα σε καταλαβαίνω.» Η Τέμμιθα τη ζύγωσε, και οι δικοί της την ακολούθησαν.

«Αν ήσουν στις περιοχές σου, θα είχες λάβει το μήνυμα στο οποίο αναφέρομαι,» εξήγησε η Πάρνα. «Ο Θόρενλор έχει στείλει ένα σε όλους μας, υποθέτω. Εκτός κι αν σε θεωρεί τόσο αμελητέα, ώστε να σε αγνόησε.»

«Το αστείο σου είναι ψυχρό,» είπε η Τέμμιθα, εξίσου ψυχρά. «Τι έλεγε το μήνυμα;»

Η Πάρνα το θυμόταν απέξω, και αποκρίθηκε: «*Συνάντηση στον Σάρενλιν, το συντομότερο δυνατό. Κατεπείγον.*»

«Μόνο αυτό; Καμία άλλη εξήγηση;»

«Καμία. Αλλά δεν τον έχω για άνθρωπο που θα χρησιμοποιούσε άνευ λόγου τη λέξη *κατεπείγον*.»

«Εντάξει, λοιπόν,» είπε η Τέμμιθα. «Πάμε στο λημέρι του Σάρενλιν. Εξάλλου, δεν είμαστε μακριά.»

«Υποχωρούν!» είπε η Τάλρυ, εύθυμα. «Νικήθηκαν!»

Λάθος, κόρη μου, σκέφτηκε η Ομάλθα. *Τώρα αρχίζει ο πόλεμος...* «Δε νικήθηκαν. Απομακρύνθηκαν,» τόνισε· και στρέφοντας το βλέμμα στον Βάνκελιν: «Δεν μπορούσαμε να τους εξολοθρεύσουμε. Κάναμε λάθος που επιτεθήκαμε.» Ήξερε πως τούτα τα λόγια δεν είχαν και πολλή ουσία, όμως ήθελε να πει, έμμεσα, στον Αρχιδιπλωμάτη ότι μπορεί να την είχε ξεγελάσει πριν, μα δεν ήταν ανόητη, για να μη δει το σφάλμα εκ των υστέρων –και ούτε θα ξανάπεφτε σε τέτοιο σφάλμα.

«Μην το λέτε αυτό, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Βάνκελιν. «Ο Τάκμιν τρέχει να φύγει, σαν λαβωμένος σκύλος. Ο αριθμός του έχει μειωθεί σημαντικά, χάρη στην επέμβαση του στρατού σας. Του προ-ξενήσατε και ανθρώπινες και υλικές ζημιές.»

«Ο πόλεμος, όμως, δεν τελείωσε, Αρχιδιπλωμάτη!» Τα μάτια της Ομάλθα άστραψαν. «Τα πράγματα θα γίνουν χειρότερα!»

Ο Κένκορ ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της, σφίγγοντάς την ελαφρώς: σημάδι ότι την είχε δει πολύ ταραγμένη και της πρότεινε να καλμάρει τα νεύρα της.

«Μητέρα, δεν υπήρχε άλλη επιλογή,» είπε η Τάλρυ. «Καλύτερα που του δείξαμε ότι δεν τον ανεχόμαστε στα εδάφη μας.»

«Επιπλέον,» πρόσθεσε ο Ακενέμιν, «πώς θα μπορούσαμε να στεκόμαστε και να τον βλέπουμε να επιτίθεται έτσι στο στράτευμα της Βασίλισσας; Αυτό θα μας έκανε κι εμάς προδότες, σωστά;»

Η Τάλρυ ένευσε, συμφωνώντας με τα λόγια του συζύγου της.

«Μα, δε βλέπετε τι θα γίνει τώρα;» είπε η Ομάλθα, μιλώντας πιο ήρεμα από πριν. «Τώρα θα βρεθούμε, λίαν συντόμως, υπό πολιορκία.»

«Μη φοβάστε, όμως, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Βάνκελιν· «ο στρατός της Βασίλισσας θα σας στηρίξει, αφού κι εσείς τον στηρίζατε.»

Πράγμα το οποίο με κάνει να αισθάνομαι τόσο καλά... σκέφτηκε η Ομάλθα.

Ο Αρχιδιπλωμάτης είχε εκπληρώσει την αποστολή του άριστα. Όχι μόνο είχε προκαλέσει επιπλέον απώλειες στο στράτευμα του Τάκμιν, και το είχε κάνει να υποχωρήσει προσωρινά: μα τώρα θα έβαζε και τους μαχητές του Σάνλον στη Βόλγκρεν, προκειμένου να την «ενισχύσει». *Χάσαμε τη μάχη της ουδετερότητας. Εγώ την έχασα...* Μια λανθασμένη απόφαση, μια παρορμητική διαταγή, και η κατάσταση είχε γυρίσει...

Θα το χρωστούσε τούτο στον Αρχιδιπλωμάτη Βάνκελιν.

«Θα πρότεινα να αναλογιστούμε πολύ καλά την επόμενη ημέρα, Εξοχότατε,» είπε η Ομάλθα.

Ο στρατός ανασυγκροτείτο, ένα χιλιόμετρο δυτικά της Βόλγκρεν. Ο Τάκμιν βρισκόταν έφιππος ανάμεσα στους μαχητές, οι οποίοι είχαν σταματήσει και άρχιζαν να καταυλίζονται. Στο βάθος μπορούσε να δει τις φωτιές μπροστά από τα τείχη της πόλης: τις φωτιές από τις πυρπολημένες σκηνές των στρατιωτών του και από τις πυρπολημένες σκηνές του στρατεύματος του Σάνλον.

Αφίππευσε και έβγαλε το κράνος του, κρατώντας το παραμάσκαλα. *Θα πρέπει, λοιπόν, ν'αλλάξουμε τις τακτικές μας, σκέφτηκε. Θα πρέπει να τις αλλάξουμε δραματικά.*

Ο Στρατάρχης Ρέλγκριν τον πλησίασε. Ήταν ντυμένος μ'έναν αλυσιδωτό θώρακα και κρατούσε κι αυτός το κράνος του παραμάσκαλα. Το ξίφος του ήταν θηκαρωμένο στο πλευρό του. Τα μακριά, ξανθά του μαλλιά κολλούσαν στο πρόσωπό του, και το μούσι του έσταζε ιδρώτα.

«Ποια είναι η κατάσταση του στρατού μας;» τον ρώτησε ο Τάκμιν.

«Οι απώλειες δεν πρέπει νάναι μεγάλες,» απάντησε εκείνος, «αλλά όχι και μικρές.» Έτριξε τα δόντια. «Αυτό περίμεναν, η Θεά να τους κάψει!...»

«Ποιο πράγμα;»

«Περίμεναν να επιτεθούμε στο στρατόπεδο του Σάνλον, για να μας χτυπήσουν από τα τείχη! Τα είχαν όλα σχεδιασμένα από την αρχή.»

Αποκλείεται; σκέφτηκε ο Τάκμιν. Δεν αποκλείεται.

«Αποκλείεται, Στρατάρχη,» είπε η Ομιλήτρια Αρτλάνα, πλησιάζοντας.

«Τι ξέρεις εσύ από—;» αντιγύρισε εκείνος, στενεύοντας τα μάτια.

«Είμαι βέβαιη πως ο Αρχιδιπλωμάτης Βάνκελιν κατάφερε να ξεγελάσει την Αρχόντισσα Ομάλθα την τελευταία στιγμή, ενώ ο στρατός μας εφορμούσε στο στρατόπεδο του Αρχιστράτηγου Σάνλον.»

«Έχεις και *μαντικές* ικανότητες, Ομιλήτρια;» είπε ο Ρέλγκριν.

«Όχι,» αποκρίθηκε, ήρεμα, εκείνη. «Ξέρω, όμως, πώς θα ενεργούσε κάποιος με το Χάρισμα. Κι επίσης, όταν μίλησα με την Αρχόντισσα Ομάλθα, είδα πως ήταν σταθερή στις απόψεις της: επιθυμούσε η πόλη της να μείνει ουδέτερη ανάμεσα σ'εμάς και στο στρατό της Βασίλισσας.»

«Αυτό δε σημαίνει πως δεν μπορεί να έκανες λάθος. Ίσως η Έπαρχος να σε ξεγέλασε, ενώ δολοπλοκούσε πίσω απ'την πλάτη μας.»

«Δεν το πιστεύω, Στρατάρχη.»

Ο Ρέλγκριν δεν έμοιαζε πεπεισμένος, αλλά δεν αποκρίθηκε. «Θα επιθεωρήσω το στράτευμα,» είπε στον Τάκμιν, «και θα επιστρέψω, για να αναφέρω πόσες ακριβώς είναι οι απώλειες, Άρχοντά μου.»

Ο Έπαρχος ένευσε, και ο Στρατάρχης απομακρύνθηκε.

«Πώς βλέπεις την κατάσταση, Ομιλήτρια;»

«Αναμενόμενη.»

«Αναμενόμενη;»

«Τι άλλο περιμένετε, Άρχοντά μου; Ο σκοπός σας είναι να εκθρονίσετε τη Βασίλισσα Καλβάρθα. Θα πρέπει να είστε έτοιμος για τέτοιες μάχες, και χειρότερες.»

«Δεν ήμουν, όμως, έτοιμος για μια τέτοια προδοσία,» είπε ο Τάκμιν. «Και, πιθανότατα, αυτό ήταν ανοησία από μέρος μου. Ο Αρχιδιπλωμάτης Βάνκελιν θα φρόντιζε, αργά ή γρήγορα, να στρέψει την Ομάλθα και τους Λάνσεν εναντίον μου. Και, μάλλον, μπορεί να προκαλέσει κι άλλα προβλήματα. Κάποιος θα πρέπει να τον ξεπαστρέψει αυτό τον μπάσταρδο...»

«Όταν η Καλβάρθα έχει πέσει, θα υπηρετήσει εσάς, Άρχοντά μου. Δε νομίζω ότι θα πεθάνει γι' αυτήν.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Προαίσθημα.»

Κεφάλαιο 16

Παράδοση Μηνυμάτων

Η Κάρλα αισθανόταν καλά που της είχαν αναθέσει αυτή την αποστολή. Την έκανε να νιώθει ξανά υγιής και δυνατή: χρήσιμη. Ύστερα από την κακομεταχείρισή της από τους πολεμιστές του Άρχοντα Μόρντεναρ, η ζωή της είχε γίνει ακριβώς αυτό που απεχθανόταν: άπραγη. Η ταχυπομπός περνούσε τις ημέρες της περισσότερο στο πατρικό της και λιγότερο στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, προκειμένου να αναρρώσει. Και, πραγματικά, *χρηιαζόταν* ανάρρωση –δεν πίστευε κάτι το διαφορετικό· δεν ήταν φαντασμένη–, αλλά, σίγουρα, *δεν* χρειαζόταν τις αηδίες που της έλεγαν οι δικοί της: Είχαν φτάσει μέχρι και στο σημείο να της προτείνουν να *παραιτηθεί από ταχυπομπός!* Μα, πώς θα μπορούσε ποτέ να το κάνει αυτό; Η Κάρλα είχε *γεννηθεί* με την Ταχύτητα, το ύστατο Χάρισμα των Ωθράγκος, και είχε εκπαιδευτεί στη χρήση της. Ζούσε για να τη χρησιμοποιεί, και όλοι όσοι χρησιμοποιούσαν την Ταχύτητα ήταν ταχυπομποί, εργαζόμενοι είτε στο βασιλικό παλάτι είτε κάπου αλλού. Ναι, ορισμένες φορές, η συγκεκριμένη εργασία μπορεί να ήταν επικίνδυνη, αλλά ποια εργασία *δεν* εμπεριέχει κανέναν κίνδυνο; Κι επιπλέον, τις άλλες δουλειές τις διαλέγεις εσύ· η δουλειά του ταχυπομπού, όμως, διαλέγει εσένα –ή έχεις το Χάρισμα ή όχι.

Τώρα, η Κάρλα χρησιμοποιούσε πάλι την Ταχύτητα, μετά από έναν μήνα ανάρρωσης, και το συναίσθημα ήταν υπέροχο. Τόσο υπέροχο όσο *δυσάρεστα* ήταν τα νέα που μετέφερε: τα νέα για τον θάνατο του Βασιληά Άργκελ, και προσκλήσεις για την κηδεία του.

Ακολουθώντας την κεντρική δημοσιά για μία ημέρα, έστριψε, την επομένη, στο πρώτο δυτικό παρακλάδι, το οποίο οδηγούσε στη Νέλβορ. Πέρασε από τη γέφυρα του ποταμού Σάλερεκ και έτρεξε δίπλα από τους βάλτους Όρντλαχ, που απλωνόταν νότια της, τυλιγμένοι σε αέναες ομίχλες. Δύο νύχτες καταυλίστηκε κοντά τους και, μέσα από τα σκοτεινά τους βάθη, μπορούσε να δει ξωτικοφωτιές ν'αναβοσβήνουν. Ένας περαστικός ξυλοκόπος τη συμβούλεψε να

προσέχει τα στοιχεία που τριγύριζαν εδώ τις νύχτες, γιατί το συνήθιζαν ν'αρπάζουν κοπέλες και να τις σέρνουν σε άγνωστα σημεία των βάλτων, όπου κανείς πλέον δεν τις ξανάβλεπε. Η Κάρλα τον ευχαρίστησε για την προειδοποίηση και του ευχήθηκε ο Βάνραλ να είναι μαζί του. Η ίδια δεν πίστευε τόσο στα «στοιχεία» και σε άλλες τέτοιες δοξασίες, αλλά, εκείνη τη νύχτα που της μίλησε ο ξυλοκόπος (η οποία ήταν η δεύτερη και τελευταία της νύχτα πλάι στους βάλτους), δεν μπόρεσε να κοιμηθεί και τόσο καλά. Κάθε λίγο και λιγάκι άνοιγε τα μάτια της και κοιτούσε τα έλη, περιμένοντας μήπως δει καμια ξωτικοφωτιά να τρεμοπαίζει.

Την επομένη, έφτασε στη Νέλβορ, καθώς ο ήλιος είχε σχεδόν μεσουρανήσει. Οι φρουροί της πύλης την άφησαν να περάσει χωρίς ερωτήσεις, καθότι έβλεπαν τον πορφυρόχρυσό της μανδύα, ο οποίος την αναγνώριζε ως βασιλική ταχυπομπή.

Η Κάρλα είχε και παλιότερα έρθει στη Νέλβορ, για να παραδώσει μηνύματα· ετούτη δεν ήταν η πρώτη της φορά εδώ. Αλλά ποτέ δεν της άρεσε η πόλη. Όχι πως είχε κάτι το *ιδιαίτερα* άσχημο· ήταν αρκετά καθαρή, καλοχτισμένη, και ευνομούμενη, όπως και η Νουάλβορ· όμως παντού υπήρχε μια γλοιώδη αίσθηση, σαν τα πάντα να ήταν καλυμμένα μ'ένα αδιόρατο, λεπτό στρώμα λάσπης. Ίσως αυτό να οφειλόταν στο γεγονός ότι η Νέλβορ βρισκόταν τόσο κοντά στους βάλτους Όρντλαχ, σκεφτόταν η Κάρλα· *ή ίσως να είναι μονάχα η ιδέα μου...* γιατί και τους ανθρώπους της πόλης δεν τους πολυσυμπαθούσε. Είχαν κάτι το... μη-φιλικό επάνω τους· δεν ήταν ακριβώς εχθρικοί, μα σου δίνανε την εντύπωση ότι σε κοιτούσανε με μισό μάτι, διαρκώς καχύποπτοι, διαρκώς αναρωτούμενοι ποιος *πραγματικά* είσαι. Η Κάρλα δεν το άντεχε τούτο· την ενοχλούσε. Ήταν ένα χαρακτηριστικό που ο κόσμος στη Νουάλβορ δεν είχε: εκεί οι άνθρωποι ήταν πιο ανοιχτοί, πιο... ειλικρινείς. Αν δεν τους άρεσες, θα σ'το έδειχναν ξεκάθαρα· αν τους άρεσες, το ίδιο. Όχι μεσοβέζικες καταστάσεις.

Βέβαια, μπορεί ο παράξενος χαρακτήρας των Νελβόριων να οφείλεται κι αυτός στους βάλτους, όπως η αδιόρατη λάσπη που καλύπτει ετούτο το μέρος. Άλλωστε, τόσα παραμύθια για στοιχεία, φαντάσματα, παγανά, και τελώνια, συνήθως, επηρεάζουν τους ανθρώπους. Τους κάνουν πιο κλειστούς και μαζεμένους· τους κάνουν να προφυ-

λάσσονται από ανύπαρκτες απειλές. Γεννούν δεισδαιμονίες στις ψυχές τους.

Η Κάρλα μείωσε τη χρήση της Ταχύτητας, καθώς πέρασε την πύλη, και κατευθύνθηκε προς το παλάτι του Έπαρχου Κάβμαρ. Οι άνθρωποι παραμέριζαν από το διάβα της, γιατί, ακόμα και όσοι δεν αναγνώριζαν τον πορφυρόχρυσο μανδύα που ανέμιζε πίσω της, καταλάβαιναν πως ήταν ταχυπομπός η οποία, αναμφίβολα, μετέφερε κάποιο μήνυμα.

Οι φρουροί του κήπου του παλατιού, όμως, δεν μετακινήθηκαν από τις θέσεις τους. Σταύρωσαν μονάχα τα δόρατά τους, για να τις κόψουν το δρόμο.

«Φέρνω μήνυμα για τον Έπαρχο Κάβμαρ,» δήλωσε η Κάρλα, «από το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων.»

Οι πολεμιστές ξεσταύρωσαν τα δόρατά τους και της άνοιξαν την πύλη, για να περάσει στον κήπο. Η ταχυπομπός βάδισε επάνω στο λιθόστρωτο μονοπάτι, το οποίο ήξερε πως οδηγούσε στην κεντρική είσοδο του ανακτόρου. Από τα δεξιά της, μπορούσε ν'ακούσει τους ήχους ξιφομαχίας, πίσω από τις φυλλωσιές. Κάποιοι εξασκούσαν. Η Κάρλα δεν έδωσε σημασία, συνεχίζοντας να προχωρά. Τράβηξε έναν σπόρο χίλντρον απ'το σακούλι στη μέση της και τον έβαλε στο στόμα, δαγκώνοντάς τον και νιώθοντας την πικρή του γεύση να προσβάλλει τη γλώσσα της. Άνοιξε το φλασκι της και ήπιε μια μεγάλη γουλιά νερό. Ήδη αισθανόταν κάπως αναζωογονημένη, από το δυναμωτικό βοτάνι· και επίσης, ήταν βέβαιη πως ο Έπαρχος θα τη φιλοξενούσε εδώ ως το απόγευμα και θα την κερνούσε μεσημεριανό· οπότε, όταν ξεκινούσε πια την πορεία της, θα ήταν πλήρως ξεκούραστη. Ο Άρχοντας Κάβμαρ ήταν πάντοτε πολύ τυπικός σε αυτά τα πράγματα. Φερόταν όπως όφειλε –δηλαδή, με αμέριστη ευγένεια– στους ταχυπομπούς.

«Χαίρετε, κυρία!» είπε ένας νεαρός υπηρέτης που στεκόταν κοντά στην είσοδο του παλατιού.

«Χαίρετε,» αποκρίθηκε η Κάρλα. «Φέρνω μήνυμα στον Έπαρχο, από το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων.»

«Ακολουθήστε με, παρακαλώ.»

Η Κάρλα τον ακολούθησε, και οδηγήθηκε σ'ένα σαλόνι, θερμαινόμενο από τζάκι, όπου κάθισε σε μια ξύλινη πολυθρόνα, επενδυμένη

με βελούδο. Δίπλα της στεκόταν μια μεγάλη, μπρούτζινη λάμπα με ψηλό, κρυστάλλινο λαιμό, η οποία ήταν τώρα σβηστή, καθώς άπλετο φως έμπαινε από τα ανοιχτά παράθυρα.

Ο υπηρέτης έφυγε, για να ειδοποιήσει τον Έπαρχο. Και, σε λίγο, ο Άρχοντας Κάβμαρ ήρθε, ντυμένος με λευκόχρυσο χιτώνα, που άνοιγε από τη μέση και κάτω, για να αποκαλύψει μαύρο, μεταξωτό παντελόνι και μαλακές, μελανές μπότες. Τα ξανθά του μαλλιά ήταν καλοχτενισμένα, όπως επίσης και το μούσι του. Το χρώμα τους έμοιαζε τόσο νεανικό, που η Κάρλα ήταν βέβαιη πως ο Έπαρχος *πρέπει* να τα έβαφε, γιατί στην ηλικία του (πενήντα χρονών, αν δεν λάθευε η ταχυπομπός), λογικά, θα είχαν γκριζάρει κάπως, ενώ οι δικές του τρίχες, κυριολεκτικά, *γυάλιζαν*. Από την άλλη, βέβαια, υπήρχαν και άνθρωποι που διατηρούνταν εξαιρετικά καλά, ακόμα και μεγάλοι.

Τα γαλαζόγκριζα μάτια του Κάβμαρ είχαν, ως συνήθως, εκείνο το ήρεμο, υπολογιστικό βλέμμα, και στα χείλη του υπήρχε ένα ειρωνικό, καίτοι καλοπροαίρετο, μειδίαμα. Η Κάρλα τον έβρισκε μάλλον γοητευτικό, παρότι, κατά καιρούς, ακούγονταν διάφορες λασπολογίες για το άτομό του.

Σηκώθηκε από τη θέση της και υποκλίθηκε. «Καλημέρα, Άρχοντά μου.»

«Καλή σου ημέρα, ταχυπομπέ.»

«Φέρνω μήνυμα από το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων.» Τράβηξε μια κυλινδρική θήκη από τη ζώνη της και του την έδωσε.

«Σ'ευχαριστώ,» αποκρίθηκε ο Έπαρχος, παίρνοντας την επιστολή στο ένα χέρι. «Μπορείς να αναπαυθείς στο παλάτι για όσο θέλεις. Οι υπηρέτες μου έχουν ειδοποιηθεί για την άφιξή σου.»

«Ευχαριστώ πολύ, Άρχοντά μου,» είπε η Κάρλα, και έκανε ξανά μια μικρή υπόκλιση.

Ο νεαρός υπηρέτης, ο οποίος είχε επιστρέψει μαζί με τον Έπαρχο της Νέλβορ, είπε: «Ακολουθήστε με πάλι, παρακαλώ.»

Και η ταχυπομπός τον ακολούθησε, βγαίνοντας από το σαλόνι.

Ο Κάβμαρ έμεινε μόνος, και άνοιξε την κυλινδρική θήκη, τραβώντας από μέσα το μήνυμα και ξετυλίγοντάς το. Ήξερε τι έγραφε, προτού το διαβάσει.

Αξιότιμε Έπαρχε Κάβμαρ ε Δάλχριν,

Με μεγάλη μας λύπη, σας γνωστοποιούμε τον θάνατον του Βασιλέως Άργκελ ε Γάθνιν, ο οποίος εν τη πολιορκία της Έριγκ, μαχόμενος γενναίως τε κι εντίμως κατά του προδότου Άρχοντος Μόρντεναρ, έχασεν την ζωήν του κι εταξίδευσεν εις το Επουράνιον Βασίλειον· και σας προσκαλόμεν εις την κηδείαν της Μεγαλειότητός Του, η οποία θα λάβει χώραν προ του Καθεδρικού Ναού του Βάνραλ, εν τη του Βασιλείου Ενδόξω Πρωτευούση, Νουάλβορ.

*Μετά τιμής,
Αρχόντισσα Σέθρα,*

Σύμβουλος Πολιτείας εν τω Παλατίω των Δεκαεννέα Πύργων

Ο Κάβμαρ τύλιξε πάλι το μήνυμα και χαμογέλασε. Μια τυπική πρόσκληση· αναμφίβολα, την ίδια θα είχαν στείλει σε όλους τους προσκεκλημένους. *Τέλεια. Το παιχνίδι αρχίζει.*

Το απόγευμα, η Κάρλα έφυγε από τη Νέλβορ, επικαλούμενη την Ταχύτητα και ξεκινώντας να τρέχει επάνω στην παράκτια, δυτική δημοσιά. Από εδώ, τα εδάφη δεν ήταν βαλτώδη, αλλά εύφορα, γεμάτα με αγροικίες, αγροκτήματα, χωριά, και βοσκότοπους. Όταν ήρθε το λιόγερμα, η ταχυπομπός είδε το μεγαλειώδες θέαμα του ήλιου να λιώνει μέσα στη θάλασσα Νερεν'γκέρ, και συνέχισε την πορεία της για λίγη ώρα ακόμα, μέχρι που το σκοτάδι απλώθηκε στο Δυτικό Νόρβηλ και η Κάρλα σταμάτησε σ'ένα πανδοχείο.

Το μέρος είχε αρκετό κόσμο. Δυο έμποροι είχαν σταθμεύσει εδώ, μαζί με τα караβάνια τους. Και άπαντες στράφηκαν να την κοιτάξουν, όταν μπήκε στην τραπεζαρία. Κάποιες φορές, το να φοράς τον πορφυρόχρυσο μανδύα δεν ήταν ούτε τιμή ούτε διευκόλυνση, παρά μονάχα έλξη για τους περιέργους. Η Κάρλα πήγε στο μπαρ σιωπηλή και παράγγειλε κάτι να φάει. Ο πανδοχέας είχε ένα χαμόγελο μέχρι τ'αφτιά, καθώς της έφερνε σουπα και κρέας· μάλλον, απόψε ήταν μια από τις τυχερές του βραδιές.

Καθώς η ταχυπομπός έτρωγε, κρυφάκουγε τις συζητήσεις των γύρω της· ή, για την ακρίβεια, μιλούσαν τόσο δυνατά που δεν μπορούσε *παρά* να τους κρυφακούει.

Έκαναν υποθέσεις για τον Βασιλικό Οίκο, τώρα που ο Βασιλιάς Άργκελ είχε σκοτωθεί και η Πριγκίπισσα Λιόλα θα έπαιρνε το στέμμα...

...«αλλά λένε πως δεν είναι στη Νουάλβορ, κι ο αδελφός της, ο Πρίγκιπας Νόρβορ, που τραυματίστηκε κι αυτός στη μάχη όπου σκοτώθηκε ο πατέρας του, έχει, για την ώρα, το θρόνο. Και πιθανώς να θέλει να τον κρατήσει... Ίσως να μην είναι και τόσο *τυχαίο* που έχει εξαφανιστεί η αδελφή του, ε;»

«Ανοησίες. Έχω ακούσει να λένε πως ο Πρίγκιπας δεν έχει μυαλό για τέτοια. Η Πριγκίπισσα Νιρκένα, όμως... δε θα το απέκλεια να θέλει να βάλει την *κόρη της* στο θρόνο, ή να καθίσει η ίδια εκεί.»

«Μαζί με τον Έπαρχο Κάβμαρ,» πρόσθεσε μια γυναικεία φωνή. «Δεν είναι άγνωστο πως η Πριγκίπισσα κάνει πολλά πέρα-δώθε ανάμεσα στη Νουάλβορ και στη Νέλβορ. Φαίνεται ότι κάτι σχεδιάζει, αλλιώς θα έμενε εκεί που τη βόλεψε καλύτερα. Εξαρχής, νομίζω πως είχε κατά νου να σφετεριστεί το θρόνο· εκείνη κι ο σύζυγός της τα είχαν ετοιμάσει μαζί. Και ίσως να βάλανε το χέρι τους και στο θάνατο του Βασιλιά· μπορεί κάποιος να τον μέθυσε πριν από τη μάχη.»

«Μα, δεν ήταν κανένας τους εκεί, τότε. Η Πριγκίπισσα Νιρκένα είχε μείνει στη Νουάλβορ, λένε.»

Και η συζήτησή τους συνεχιζόταν.

Η Κάρλα ήταν βέβαιη πως προσπαθούσαν να την προκαλέσουν, ώστε να τους μιλήσει, γιαυτό κιόλας κουβέντιαζαν τόσο μεγαλόφωνα. Όμως εκείνη δε σκόπευε να τους κάνει τη χάρη. Τελείωσε το φαγητό της και κατευθύνθηκε στο δωμάτιο που είχε κλείσει για τη νύχτα. Καθώς ανέβαινε τις ξύλινες σκάλες, άκουσε ψιθύρους πίσω της. Τη σχολίαζαν· μάλλον, αναρωτιόνταν αν είχε θυμώσει μ'όσα άκουσε και είχε αποφασίσει να μη μιλήσει.

Τα ερωτηματικά τους, όμως, δεν την αφορούσαν. Εκείνη τη δουλειά της έκανε, η οποία ήταν να μεταφέρει μηνύματα, όχι να διαδίδει φήμες ή να διευκρινίζει λανθασμένες πληροφορίες.

Κοιμήθηκε, και το πρωί έτρεξε βόρεια, αφήνοντας τους εμπόρους πίσω της. Ο επόμενος προορισμός της ήταν η Σέλριγκ, η πόλη του

Έπαρχου Μόλραν, ο οποίος λεγόταν πως είχε συμμαχήσει με τον Μόρντεναρ και η βασιλική οικογένεια ήθελε το τομάρι του καρφωμένο στον τοίχο της Αίθουσας του Ουρανολίθινου Θρόνου. Η Κάρλα είχε την απορία αν ο εν λόγω Άρχοντας θα κατέβαινε για την κηδεία του Βασιληά...

Το βράδυ βρήκε την ταχυπομπό σε μια έρημη ακρογιαλιά, όπου ο ήχος των κυμάτων που σκάνε πάνω στα βράχια ακουγόταν δυνατός. Τούτα τα εδάφη ήταν εξαιρετικά πετρώδη και, κατά κύριο λόγο, ακατοίκητα και άγρια. Η Κάρλα εντόπισε μια σπηλιά και άναψε φωτιά, για να ξεκουραστεί. Στον ύπνο της είδε, γι' άλλη μια φορά, τους ακόλουθους του Άνκαραζ να την κυνηγάνε και, παραδόξως, να τρέχουν γρηγορότερα από εκείνη, παρότι χρησιμοποιούσε την Ταχύτητα. Σύντομα, την είχαν φτάσει και έσκιζαν τα ρούχα της, δένοντας της τα χέρια με χοντρά σκοινιά και σέρνοντάς τη στο χώμα. Όταν κάποιος άρπαξε τις κνήμες της, για να τη βιάσει, η Κάρλα ξύπνησε και βλεφάρισε στο φως του πρωινού ήλιου.

Βγήκε απ' τη σπηλιά και κοίταξε τη θάλασσα να γυαλίζει. Πήρε μια βαθιά ανάσα και έδωσε τον εφιάλτη από το νου της. *Τελείωσε. Τελείωσε. Και τώρα, έχω κάποια μηνύματα να μεταφέρω εκ μέρους του Οίκου των Γάθνιν.*

Δάγκωσε ένα σπόρο χιλντρού και ήπие νερό. Ύστερα, έτρεξε βόρεια, ακολουθώντας τον παράκτιο δρόμο.

Το απόγευμα, όταν ο ήλιος έγερνε προς τη θάλασσα αλλά δεν την είχε ακόμα ακουμπήσει, η Κάρλα έφτασε στη Σέλριγκ και, μειώνοντας τη χρήση της Ταχύτητας, διέσχισε τους κεντρικούς της δρόμους και πήγε στην πύλη της χερσονήσου όπου βρισκόταν το παλάτι.

«Μήνυμα για τον Έπαρχο Μόλραν!» φώναξε στους φρουρούς. «Από τον Βασιλικό Οίκο των Γάθνιν!»

Η πύλη άνοιξε και η Κάρλα ακολούθησε το δρόμο που οδηγούσε, κατά μήκος της χερσονήσου, στο χοντροδουλεμένο παλάτι: ένα από τα πιο ακαλαίσθητα οικοδομήματα που είχε αντικρίσει η ταχυπομπός. Ήταν φτιαγμένο, κυρίως, για άμυνα, απ' ό,τι γνώριζε, όχι για ομορφιά· γιατί, παλιότερα, ετούτα τα νερά έβριθαν από πειρατές, και ακόμα δεν ήταν απόλυτα ασφαλή.

Οι φρουροί του ανακτόρου τής άνοιξαν την πύλη, και η Κάρλα μπήκε στον κήπο, όπου μια καλοντυμένη υπηρέτρια προθυμοποιή-

θηκε να τη συνοδέψει ως την αρχοντική αίθουσα. Έτσι, η ταχυπομπός βρέθηκε μπροστά στον Πέτρινο Θρόνο –ένα τόσο χοντροκαμωμένο κατασκεύασμα όσο και τούτο το παλάτι–, ο οποίος ήταν, επί του παρόντος, άδειος.

«Περιμένετε, αν έχετε την καλοσύνη. Θα ειδοποιήσω τον Έπαρχο αμέσως,» είπε η υπηρέτρια.

Η Κάρλα ένευσε, σιωπηλή.

Και ύστερα, παρατήρησε πως, παρότι ο Πέτρινος Θρόνος ήταν άδειος, η αίθουσα δεν ήταν. Δίπλα σ'ένα τζάκι, καθόταν μια γυναίκα, μόνη, την οποία η ταχυπομπός νόμιζε πως είχε ξαναδεί. Η γυναίκα είχε ξανθά μαλλιά και φορούσε ένα μελανόχρωμο φόρεμα. Τα γαλανά της μάτια περιεργάζονταν την Κάρλα, ενώ στο χέρι της ήταν ένα ποτήρι κρασί.

«Καλησπέρα, Αρχόντισσά μου,» χαιρέτησε εκείνη. *Ποια είν' αυτή; Πού την έχω ξαναδεί;*

«Καλησπέρα, ταχυπομπέ,» αποκρίθηκε η γυναίκα, αναταράσσοντας σιγανά το ποτό της. «Από πού έρχεσαι;»

«Από το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, Αρχόντισσά μου. Φέρνω μήνυμα στον Έπαρχο Μόλραν, από τον Βασιλικό Οίκο των Γάθνιν.» *Να πάρει! Πού την έχω ξαναδεί; Σίγουρα, όχι εδώ· σίγουρα όχι στη Σέλριγκ. Κάπου αλλού...*

Τα μάτια της γυναίκας στένεψαν. «Από τον Οίκο, ή από κάποιο συγκεκριμένο μέλος του Οίκου;»

Αυτό το βλέμμα... «Από τον Οίκο.»

Η γυναίκα ήπιε μια μικρή γουλιά απ'το κρασί της, δίχως να μιλήσει. Έπειτα, σηκώθηκε από τη θέση της και έφυγε από την αίθουσα.

Παράξενη ερώτηση μού έκανε, σκέφτηκε η Κάρλα. Γιατί το μήνυμά μου να είναι από κάποιο συγκεκριμένο μέλος του Οίκου Γάθνιν;

Έβγαλε την κουκούλα της, έλυσε τα λουριά της κάπας από μπροστά της, και κάθισε σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού, σταυρώνοντας τα πόδια στο γόνατο και περιμένοντας.

Ο Έπαρχος Μόλραν δεν άργησε να παρουσιαστεί, ντυμένος με βαθυγάλαξη τουνίκα και μαύρο παντελόνι. Η όψη του, όπως πάντα, είχε μια φυσική αγριάδα, και τα γαλανά του μάτια... αυτά τα γαλανά μάτια θύμιζαν στην Κάρλα τα μάτια της γυναίκας που βρισκόταν

εδώ πριν από λίγο. Το Θαλάσσιο Εύρημα, το περιώνυμο σπαθί του Έπαρχου, κρεμόταν από τη φαρδιά, μαύρη του ζώνη.

«Ταχυπομπέ,» είπε, καθώς εκείνη σηκωνόταν από την καρέκλα της. «Καλωσόρισες στο παλάτι μου.»

«Καλησπέρα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Κάρλα, με μια υπόκλιση. «Σας φέρνω ένα μήνυμα από τον Βασιλικό Οίκο των Γάθιν.» Και τράβηξε από τη μέση της μια κυλινδρική θήκη.

Ο Μόλραν την πήρε στα χέρια. «Απαιτείται άμεση απάντηση;»

«Όχι, Άρχοντά μου.»

«Ωραία, τότε. Θα δεχτείς τη φιλοξενία μας ως το πρωί, ταχυπομπέ;»

«Ασφαλώς, Άρχοντά μου.»

Ο Μόλραν στράφηκε στην υπηρέτρια που είχε οδηγήσει την Κάρλα εδώ. «Φροντίστε η ταχυπομπός να φιλοξενηθεί όπως αρμόζει.»

Αυτή η ταχυπομπός είναι η ευκαιρία μου να μιλήσω στη Ρικέλθη προτού κατεβώ στη Νουάλβορ, συλλογιζόταν η Ζιάθραλ, έχοντας ανεβεί στα διαμερίσματά της και βαδίζοντας πέρα-δώθε μπροστά από το τζάκι. Ή να την αφήσω, τη γριά καρακάξα, να βράζει στο ζουμί της και ν'αναρωτιέται; Ετούτη ήταν, σίγουρα, μια εξαιρετικά ευχάριστη σκέψη, μα η πράξη –ή, μάλλον, η μη-πράξη– ίσως να στρεφόταν εναντίον της Ζιάθραλ, μακροπρόθεσμα· ίσως η πεθερά της, ή ο Ζάρναβ, ή και οι δύο, να αποφάσιζαν πως είχε αργήσει πολύ να έρθει σε επικοινωνία μαζί τους, κι επομένως, αυτό δεν μπορούσε παρά να σημαίνει ότι ήταν προδότρια που ήθελε να εξαγοράσει χρόνο, μέχρι να σχεδιάσει την επόμενη της κίνηση. Ενώ, αν τους στείλω μήνυμα τώρα, θα δείξω πως ενδιαφέρομαι να τους δώσω πληροφορίες για τον πραγματικό προδότη –τον πατέρα μου– και να τους ενημερώσω για το πώς έχει η κατάσταση εδώ.

Η Ζιάθραλ απεχθανόταν που έπρεπε να δείξει το οτιδήποτε σ'αυτούς, όμως αντιλαμβανόταν ότι, έτσι όπως είχαν τα πράγματα, ετούτη ήταν η συνετότερη κίνηση. Έτσι, πήγε στο γραφείο της κι άρχισε να συντάσσει μια επιστολή προς τον Πρίγκιπα Ζάρναβ.

Όταν τελείωσε, ξαναδιάβασε τα γραφόμενά της και έκανε τρεις μικροδιορθώσεις. Ράντισε το χαρτί με άμμο και περίμενε το μελάνι

να στεγνώσει. Ύστερα, τύλιξε το μήνυμα και το έδεσε, κι αφήνοντάς το επάνω στο γραφείο, σηκώθηκε και πήγε στην εξώπορτα των διαμερισμάτων της.

Κοίταξε δεξιά κι αριστερά στον διάδρομο, μήπως βρει κάποιον υπηρέτη. Μα δεν είδε κανέναν, και δε σκόπευε να φωνάξει, φοβούμενη μην την ακούσει ο αδελφός της ή κάνας σπιούνος του.

Επέστρεψε στο γραφείο, πήρε την επιστολή, και βγήκε από τα διαμερίσματά της. Μπορεί να μην ήξερε σε ποιο δωμάτιο ακριβώς είχε φιλοξενηθεί η ταχυπομπός –αυτό, άλλωστε, ήθελε να ρωτήσει τους υπηρέτες–, αλλά ήταν σίγουρη πως θα ήταν κάποιο δωμάτιο του ξεγνώνα, έτσι κατευθύνθηκε προς τα εκεί –και, καθοδόν, πιθανώς να συναντούσε και κανέναν υπηρέτη, για να της δώσει πιο συγκεκριμένες πληροφορίες.

Καθώς περπατούσε, είχε την εντύπωση πως την παρακολουθούσαν. Αλλά, στρέφοντας το βλέμμα, δεν είδε κανέναν. *Πάλι τα ίδια*, σκέφτηκε, γιατί, φυσικά, δεν επρόκειτο για την πρώτη φορά που είχε τούτο το συναίσθημα. Είχε πλέον κατακτήσει συνηθισμένο. Και εκείνος που την κατασκόπευε δεν πρέπει νάταν ο αδελφός της· αυτός παρουσιαζόταν, δεν κρυβόταν.

Η Ζιάθραλ σταμάτησε να βαδίζει και έτρεξε προς τη μεριά από την οποία νόμιζε ότι την παρακολουθούσαν, μπαίνοντας σ'έναν ημιφωτισμένο διάδρομο. Κανείς, όμως, δεν ήταν εδώ. Και μονάχα η αναπνοή της ακουγόταν, λαχανιασμένη.

Αν κρύβεται κάποιος, είναι παγιδευμένος, συλλογίστηκε, γνωρίζοντας καλά το παλάτι στο οποίο είχε μεγαλώσει· *δεν υπάρχει έξοδος από εδώ: μονάχα τρία δωμάτια*. Η Ζιάθραλ μπορούσε να διακρίνει τις πόρτες στο ασθενικό φως της λυχνίας. Οι δύο στ'αριστερά έβγαζαν σε υπνοδωμάτια υπηρετών· η μία στα δεξιά έβγαζε σε μια αποθήκη για έπιπλα, ταπετσαρίες, φωτιστικά, και τα συναφή.

Άνοιξε την πρώτη θύρα από τ'αριστερά. Το εσωτερικό φωτιζόταν μόνο από όσο φεγγαρόφωτο και αστροφεγγιά έμπαιναν από τα μισάνοιχτα πατζούρια του παραθύρου. Στα τρία από τα τέσσερα κρεβάτια κάποιος φαινόταν να κοιμάται, αλλά στο τελευταίο –αυτό που βρισκόταν αριστερά της εισόδου– δύο άνθρωποι έκαναν έρωτα, σιωπηλά. Μόλις, όμως, η πόρτα άνοιξε, τα κεφάλια τους στράφηκαν, και τα μάτια τους γούρλωσαν, τρομοκρατημένα. Η κοπέλα ήταν κο-

ρακομάλλα και λεπτή, και η Ζιάθραλ τη θυμόταν καλά· ο νεαρός τον οποίο καβαλούσε ήταν μυώδης και καστανός, και η Ζιάθραλ δεν τον αναγνώριζε.

«Τι κάνετε εδώ;» απαίτησε.

Η κοπέλα έβγαλε μια πνιχτή φωνή και κρύφτηκε κάτω από τα σκεπάσματα. Ο νεαρός τράβηξε ένα σεντόνι επάνω του. «Αρχόντισσά μου,» τραύλισε, «τι... τι θα θέλατε;»

«Να πάτε για ύπνο!» πρόσταξε η Ζιάθραλ. «Το πρωί δε θα μπορείτε να σηκωθείτε. Τα κρεβάτια σας είναι για να *κοιμάστε*!

»Και βγες απο κεί κάτω, Ηράλιν! Μη νομίζεις ότι δεν κατάλαβα ποια είσαι. Στο κρεβάτι σου. *Τώρα!*»

Το πρόσωπο της κοπέλας ξεπρόβαλε από τα σκεπάσματα, καθώς πλέον όλοι οι υπηρέτες ξυπνούσαν. «Αρχόντισσά μου, δε θ'αργήσω να σηκωθώ. Αργώ ποτέ;»

«Εννοείς ότι το κάνεις αυτό κάθε μέρα;»

«Φυσικά και όχι, Αρχόντισσά μου!»

«Σήκω και πήγαινε στο κρεβάτι σου!» σφύριξε η Ζιάθραλ, και έκλεισε την πόρτα, με πάταγο. Πίσω της, μπορούσε ν'ακούσει τις φωνές των ξυπνημένων υπηρετών.

Το βλέμμα της έπεσε στην αντικρινή πόρτα, που έβγαζε στην αποθήκη. Ήξερε πως, αν κάποιος ήθελε να κρυφτεί, εκεί, λογικά, θα πήγαινε. Αποκλείεται να έμπαινε στα δωμάτια των υπηρετών. *Τότε, γιατί μπήκα πρώτα σ'ένα απ'αυτά;* Δε χρειάστηκε να ψάξει πολύ τα σώψυχά της, γιατί η απάντηση ήταν απλή: Φοβόταν να μπει στην αποθήκη. Ίσως ο κατάσκοπος να караδοκούσε στις σκιές, έτοιμος να την κοπανήσει κατακέφαλα με κανένα βαρύ αντικείμενο.

Άνοιξε πάλι την πόρτα του δωματίου των υπηρετών.

«Αρχόντισσά μου!» είπε η Ηράλιν, που είχε ρίξει επάνω της ένα φόρεμα και κρατούσε τα εσώρουχά της στα χέρια. «Φεύγω, Αρχόντισσά μου· δε σας είπα ψέματα!»

«Βγες έξω,» την πρόσταξε η Ζιάθραλ, δείχνοντας το διάδρομο με το σαγόνι. «Κι εσύ,» πρόσθεσε, κοιτάζοντας τον υπηρέτη με τον οποίο η Ηράλιν ήταν στο ίδιο κρεβάτι πριν από λίγο. «Έξω!»

Ο νεαρός άρχισε να ντύνεται, ενώ η Ηράλιν περνούσε ξυπόλυτη το κατώφλι της πόρτας· μάλλον, δεν είχε φέρει παπούτσια μαζί της.

«Αρχόντισσά μου—» άρχισε.

«Σιωπή!»

Η κοπέλα κοίταξε το πάτωμα.

«Βιάσου, τεμπελχανά!» είπε η Ζιάθραλ στον υπηρέτη.

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου...» Ο νεαρός βγήκε στο διάδρομο, ξυπόλυτος κι αυτός και κουμπώνοντας το πουκάμισό του.

«Ανοίξτε την αποθήκη και ψάξτε μέσα,» πρόσταξε η Ζιάθραλ.

Οι υπηρέτες φάνηκαν παραξενεμένοι.

«Κουφαθήκατε απ' αυτά που κάνετε πριν;» μούγκρισε η Ζιάθραλ.

Ο νεαρός αμέσως άνοιξε την πόρτα. Και πετάχτηκε όπισθεν, τρομαγμένος.

Στο κατώφλι στεκόταν η Εφνέρκα (!).

Η Ζιάθραλ βλεφάρισε, ξαφνιασμένη. «Τι κάνεις εδώ;» Την παρακολουθούσε η αρχηγός της συνοδείας της; Γιατί;

«Αρχόντισσά μου,» είπε η Εφνέρκα, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση. «Ήρθα να πάρω μια λάμπα.» Σήκωσε μια μικρή λάμπα που κρατούσε στο δεξί χέρι. «Αυτή στο δωμάτιό μου έχει χαλάσει.»

«Ε;...» *Λέει ψέματα! Αποκλείεται να μη λέει ψέματα! Με παρακολουθούσε.* «Και γιατί δεν είπες σ'έναν υπηρέτη να σου φέρει άλλη;»

«Του το είπα, και με οδήγησε εδώ, στην αποθήκη, για να διαλέξω.»

«Ποιος υπηρέτης ήταν αυτός;»

«Εμ, δε θυμάμαι, Αρχόντισσά μου.» Η Εφνέρκα μόρφασε. «Έχει σημασία;»

«Με παρακολουθούσες,» της είπε η Ζιάθραλ, κοιτάζοντάς την κατηγορηματικά.

Η Εφνέρκα γέλασε. «Μα τι λέτε, Αρχόντισσά μου; Γιατί να σας παρακολουθώ;»

Γιατί η Ρικέλθθ σε πρόσταξε να το κάνεις, σκέφτηκε η Ζιάθραλ. Είσαι κατάσκοπός της, που να σε κερατοκαρφώσει ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ. «Σωστά,» είπε, ξερά. «Γιατί να με παρακολουθείς; Τι λόγο θα μπορούσες να έχεις, ε;»

«Ακριβώς. Είστε καλά, Αρχόντισσά μου; Θα θέλατε, μήπως, να μιλήσουμε ιδιαιτέρως;»

«Ναι, γιατί όχι;» συμφώνησε η Ζιάθραλ. Και προς τους υπηρέτες: «Στα κρεβάτια σας, εσείς.»

«Μάλιστα, Αρχόντισσα Ζιάθραλ,» αποκρίθηκαν και οι δύο συγχρόνως, και ο νεαρός μπήκε στο δωμάτιό του, ενώ η Ηράλιν έφυγε, βια-

στικά, από τον διάδρομο, με τα γυμνά της πόδια να ηχούν στο πέτρινο πάτωμα.

Η Ζιάθραλ είπε στην Εφνέρκα: «Ας αφήσουμε τις υπεκφυγές: Η Ρικέλθη σε έχει προστάξει να με κατασκοπεύεις, σωστά;»

«Πραγματικά, κάνετε λάθος, Αρχόντισσά μου,» απάντησε εκείνη, κοιτάζοντάς την καταπρόσωπο.

Τι *θράσος* είχε αυτή η γυναίκα! Η Ζιάθραλ ήθελε να σηκώσει το χέρι της και να τη μπατοίσει· όμως πάντα ένιωθε κάτι να τη σταματά όταν ήταν να χτυπήσει κάποιον πολεμιστή ή πολεμίστρια, παρότι με τους απλούς υπηρέτες δεν είχε κανένα πρόβλημα.

«Δεν κάνω κανένα λάθος. Το ξέρω ότι με κατασκοπεύεις. Με κατασκόπευες από την αρχή που ήρθαμε εδώ.»

«Αρχόντισσά μου, εγώ το μόνο που θέλω είναι να είστε ασφαλής. Με έχετε παρεξηγήσει.»

Επιμένει! «Πολύ καλά, Εφνέρκα,» είπε η Ζιάθραλ. «Αλλά μη νομίζεις ότι θα ξεχάσω τις ενέργειες και την... ειλικρίνειά σου.» Στράφηκε και έφυγε από τον διάδρομο, κατευθυνόμενη στον ξενώνα.

Καθώς βάδιζε, έριχνε, συνεχώς, φευγαλέες ματιές πάνω απ'τον ώμο της και αφουγκραζόταν, μα ούτε είδε ούτε άκουσε την Εφνέρκα να την παρακολουθεί.

«Πού είναι το δωμάτιο της ταχυπομπού;» ρώτησε έναν υπηρέτη ο οποίος είχε βάρδια στον ξενώνα.

«Τρίτη πόρτα δεξιά, Αρχόντισσά μου.»

Η Ζιάθραλ ζύγωσε την ξύλινη θύρα και χτύπησε, έντονα, τρεις φορές, με τις φάλαγγες των δαχτύλων.

Η πόρτα άνοιξε, και η ταχυπομπούς παρουσιάστηκε, έχοντας ένα μακρύ πουκάμισο ριγμένο επάνω της. *Πρέπει να την ξύπνησα.* «Αρχόντισσά μου;...»

«Με συγχωρείς που σε ενοχλώ,» είπε η Ζιάθραλ. «Μπορώ να περάσω;»

«Ασφαλώς· περάστε.»

Η Κάρλα παραμέρισε από το κατώφλι, παραξενεμένη που η Αρχόντισσα είχε έρθει να τη βρει μες στη νύχτα. *Τι θέλει από μένα;* αναρωτήθηκε. Ακόμα δεν είχε θυμηθεί από πού την ήξερε· ήταν βέβαιη, όμως, πως κάπου την είχε ξαναδεί. *Πού; Πού την έχω ξαναδεί;*

Η Ζιάθραλ μπήκε στο μικρό δωμάτιο, το οποίο περιείχε ένα κρεβάτι, ένα μπαούλο, και μια κρεμάστρα, ενώ στον αντικρινό τοίχο βρισκόταν ένα παράθυρο. Τα ρούχα της ταχυπομπού ήταν ριγμένα πάνω στο μπαούλο και οι μπότες της μπροστά απ'αυτό. Το σπαθί της ακουμπούσε, θηκαρωμένο, σε μια γωνία.

Η Κάρλα έκλεισε την πόρτα. «Αρχόντισσά μου,» είπε, «ποια είστε;»

Εκείνη στράφηκε να την κοιτάξει. «Η Ζιάθραλ ε Θάρνεβιν σι Νίλγκωρ.»

Ε Θάρνεβιν: ανήκουσα στον Οίκο των Θάρνεβιν. *Σι Νίλγκωρ:* νυμφευμένη στον Οίκο των Νίλγκωρ. *Φυσικά!* σκέφτηκε η Κάρλα. *Φυσικά! Είναι η γυναίκα του Αρχοντα Δάρβαν ε Νίλγκωρ. Στην Έριγκ την έχω ξαναδεί.*

«Και ποια είσαι εσύ;» διέκοψε τους συλλογισμούς της η Ζιάθραλ.

«Ταχυπομπός Κάρλα, Αρχόντισσά μου. Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;»

«Κάνοντας τη δουλειά σου: μεταφέροντας ένα μήνυμα, δηλαδή.» Η Ζιάθραλ ύψωσε το τυλιγμένο χαρτί στο δεξί της χέρι.

«Εξαρτάται πού θέλετε να το μεταφέρω,» αποκρίθηκε η Κάρλα, παραξενεμένη. «Έχω διαταγές, επί του παρόντος, να—»

«Θα το παραδώσεις στον Πρίγκιπα Ζάρναβ, επιστρέφοντας στη Νουάλβορ. Είναι πολύ σημαντικό. Μην το ξεχάσεις.»

«Ποτέ δεν ξεχνάω τα μηνύματα που πρέπει να παραδώσω, Αρχόντισσά μου,» δήλωσε η Κάρλα, λιγάκι πειραγμένη που η Ζιάθραλ υπαινισσόταν ότι υπήρχε έστω μία πιθανότητα στο εκατομμύριο να το λησμονήσει. Άπλωσε το δεξί χέρι και πήρε τον κύλινδρο. «Θα θέλατε να πω κάτι στον Πρίγκιπα;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ζιάθραλ. «Είναι όλα γραμμένα. Καλή σου νύχτα, ταχυπομπέ, και καλό ταξίδι.»

«Καληνύχτα, Αρχόντισσα Ζιάθραλ.»

Στα μέρη βόρεια της Σέλριγκ, το κρύο ήταν δυνατότερο. Η Κάρλα μπορούσε να αισθανθεί την παγωνιά να γαντζώνεται πάνω στα ρούχα και στο πρόσωπό της, καθώς ταξίδευε προς τη Βένεριγκ. Ταμποφορεμένα της πόδια έτρεχαν επάνω στη λιθόστρωτη, παραλιακή

δημοσιά, τρώγοντας το ένα χιλιόμετρο κατόπιν του άλλου. Στα ανατολικά της, οι περιοχές ήταν ορεινές και δύσβατες, αν και η ταχυτομπός έβλεπε, πού και πού, μονοπάτια και δρόμους να τις διασχίζουν, και διέκρινε καπνό από τις καμινάδες χωριών ή κωμοπόλεων. Στα δυτικά, υπήρχαν, συνήθως, κρημνοί και από κάτω τους βράχοι, όπου έσκαγαν τα κύματα, σηκώνοντας αφρό. Σπάνια οι μεγάλες, άγριες πέτρες ανοίγονταν, για να σχηματίσουν καμια παραλία, κι αυτή ήταν, κυρίως, καλυμμένη από βότσαλα.

Το πρώτο της βράδυ (και το μοναδικό) στο δρόμο, η Κάρλα σταμάτησε σε μια τέτοια, βοτσαλοντυμένη ακρογιαλιά, έχοντας προσπεράσει μια μικρή πόλη με λιμάνι πριν από μια-δυο ώρες και μη βρίσκοντας άλλο, καλύτερο μέρος για να ξεκουραστεί. Άναψε φωτιά και τυλίχτηκε στην κάπα της, κοιτάζοντας την απεραντοσύνη της θάλασσας και αναρωτούμενη πώς να ήταν οι χώρες στις άλλες ηπείρους: στη Λιάμνερ-Κρωθ, τη γη των δολοπλόκων, εκφυλισμένων Ρουζβάνων· στη Ναζ-Λορ, τη γη των γιγαντώσων, βαρβαρικών Ρογκάνων· στη Μιρλίμη, τη γη των τυχερών Μιρλίμιων· στη Φράλ'μπρίν'χ, τη Νήσο των Μύθων, όπου κατοικούσε η παράξενη φυλή των Νάθλιγκερ, που μερικοί λέγανε ότι αργοπέθαινε... και ακόμα και στην Οντον'γκόκι, την κατεστραμμένη ήπειρο, στην οποία, σύμφωνα με τις φήμες, κανείς πλέον δεν κατοικούσε, και τα εδάφη της ήταν καταραμένα και μολυντικά.

Αλλά τι σκέφτομαι για άλλες ηπείρους; Εδώ ούτε καν τη Βάλγκριθμωρ δεν ξέρω! Δεν είχε ταξιδέψει σε όλα τα βασίλεια των Ωθράγκος, και ούτε, φυσικά, είχε ποτέ πάει στα βόρεια της ηπείρου, όπου υπήρχαν οι περιοχές των Καρμώζ. Αλλά εκεί, ακόμα κι αν ήθελε να πάει, δε θα μπορούσε, γιατί το κρύο ήταν τόσο δυνατό που μονάχα η συγκεκριμένη φυλή είχε τη δύναμη να επιβιώνει, και κανείς άλλος.

Φανταζόμενη πώς να ήταν όλα εκείνα τα μέρη που δεν είχε επισκεφτεί, η Κάρλα κοιμήθηκε. Και στον ύπνο της είδε πως την καταδίωκαν επάνω σε μια άγνωστη πεδιάδα με σποραδικές συστάδες δέντρων. Ευτυχώς, όμως, η Ταχύτητα την κρατούσε μακριά τους... μέχρι που η ταχυτομπός άρχισε να κουράζεται... και τότε, άκουσε το τρίξιμο που κάνουν οι τροχοί της άμαξας—

—και ξύπνησε.

Σηκώθηκε από τα βότσαλα και πάτησε στα μποτοφορεμένα της πόδια, κοιτάζοντας βόρεια, και βλέποντας πως, όντως, μια άμαξα κυλούσε επάνω στη λιθόστρωτη δημοσιά, κατευθυνόμενη προς τη Βένεριγκ. Οι τροχοί της έτριζαν.

Η Κάρλα ξεφύσησε και κάθισε σε μια πέτρα, για να φάει κάτι πρόχειρο. Όταν τελείωσε, δάγκωσε ένα σπόρο χίλντρου, ήπιε νερό, και βγήκε στον κεντρικό δρόμο. Επικαλέστηκε την Ταχύτητα κι άρχισε να τρέχει. Σύντομα, προσπέρασε την άμαξα και την άφησε χιλιόμετρα πίσω.

Κατά το μεσημέρι, έφτασε στον προορισμό της. Πέρασε κάτω από την αψίδα της νότιας πύλης της Βένεριγκ και διέσχισε τις οδούς της πόλης, κατευθυνόμενη στο παλάτι. Ο κόσμος, ως συνήθως, της έκανε χώρο, βλέποντας τον πορφυρόχρυσο μανδύα της κι αναγνωρίζοντάς την ως βασιλική ταχυπομπό.

Στην πύλη του ανακτορικού κήπου, δύο πολεμίστριες κουβέντιαζαν. Η μία ακουμπούσε στο δόρυ της, και η άλλη είχε την πλάτη ακουμπισμένη στον γεμάτο με αναρριχόμενα φυτά τοίχο.

«Μήνυμα για την Έπαρχο Λαθέμη!» ανακοίνωσε η Κάρλα. «Από τον Βασιλικό Οίκο των Γάθιν.»

Οι γυναίκες τής άνοιξαν και την άφησαν να περάσει. Η ταχυπομπός μπήκε στον κήπο και προχώρησε ως την είσοδο του παλατιού, όπου ένας άντρας ήταν καθισμένος στα μεγάλα, μαρμάρινα σκαλοπάτια. Ήταν λιγνός και ψηλός, και είχε μακριά, πυρόξανθα μαλλιά και μούσι στο σαγόνι. Στα μάτια του υπήρχε μια υπόσχεση κατεργαριάς. Η Κάρλα τον γνώριζε.

«Χαίρετε, Άρχοντά μου,» είπε, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση.

Ο Φάντραν, σύζυγος της Επάρχου της Βένεριγκ, ορθώθηκε. «Καλωσόρισες, ταχυπομπέ! Μας φέρνεις μήνυμα από την πρωτεύουσα;»

«Μάλιστα. Και πρέπει να το παραδώσω στην Έπαρχο.»

«Γιατί όχι σε μένα;» ρώτησε, παιχνιδιάρικα, ο Φάντραν.

«Αυτές είναι οι οδηγίες μου, Άρχοντά μου: Πρέπει να το παραδώσω στην ίδια την Έπαρχο.»

«Κι αν σου έλεγα ότι η σύζυγός μου δεν είν' εδώ;»

«Τότε, θα περιμένω ώσπου να επιστρέψει.»

«Αν σου έδινα ένα...» τράβηξε μια διπλή κορόνα μέσα απ'το πουκάμισό του και την κράτησε ανάμεσα στον δείκτη και τον αντίχειρα του δεξιού του χεριού, «...τέτοιο πραγματάκι, θ'άλλαζες γνώμη;»

«Φοβάμαι πως όχι, Άρχοντά μου.»

«Δύο τέτοια πραγματάκια;»

Η Κάρλα κούνησε το κεφάλι.

«Τέσσερα;»

«Είμαι βασιλική ταχυπομπός, Άρχοντά μου· δε δωροδοκούμε. Απαγορεύεται.»

«Χα-χα· ψέματα! Όλοι δωροδοκούνται. Φτάνει να βρεις την τιμή τους. Ποια είναι, λοιπόν, η δική σου τιμή, ταχυπομπέ;» ρώτησε ο Φάντραν.

«Λυπάμαι, Άρχοντά μου· δεν έχω 'τιμή'. Θα μπορούσα τώρα να περάσω, για να παραδώσω το μήνυμά μου στην Έπαρχο... αν βρίσκεται εδώ, φυσικά.»

Ο Φάντραν αναστέναξε. «Καλώς! Ακολούθησέ με,» είπε, κι ανέβηκε τα σκαλοπάτια.

Η Κάρλα υπάκουσε, και ο σύζυγος της Επάρχου της Βένεριγκ την οδήγησε μέσα στο παλάτι. Η ταχυπομπός ήξερε πως όλα αυτά περί δωροδοκίας δεν της τα έλεγε σοβαρά· απλά, έπαιζε μαζί της. Της είχε ξανακάνει παρόμοια καμώματα, παλιότερα, όταν είχε έρθει εδώ για να παραδώσει ένα άλλο μήνυμα. Ήταν παράξενος τύπος· είχε ακούσει αρκετούς να το λένε στην Αυλή της Νουάλβορ.

Η αρχοντική αίθουσα του παλατιού της Βένεριγκ ήταν μικρή, σε σχέση με άλλες που είχε δει η Κάρλα, όμως ήταν ωραία στολισμένη, γεμάτη με πίνακες και ταπετσαρίες, αγάλματα κι αγαλματίδια, βαλσαμωμένες κεφαλές ζώων και βαλσαμωμένα πτηνά, γλυπτά, και άλλα. Η Έπαρχος Λαθέμη καθόταν σ'έναν ξύλινο, λαξευτό θρόνο, σκεπασμένο με γούνα, και άκουγε δύο καλοντυμένους άντρες, οι οποίοι πρέπει να είχαν κάποια διαφορά που ήθελαν η Αρχόντισσά τους να επιλύσει.

«Ταχυπομπός από τη Νουάλβορ!» ανακοίνωσε, μεγάλωφωνα, ο Φάντραν.

Η Λαθέμη έκανε νόημα στους δύο άντρες να παραμερίσουν, και κατέβηκε απ'το θρόνο της. Ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ μπλε φόρεμα, ενώ τους ώμους της κάλυπτε μια γούνινη σάρπα. Τα μακριά, μαύρα

της μαλλιά ήταν χαλαρά πιασμένα πίσω απ'το κεφάλι της, ώστε να μην της πέφτουν στο μέτωπο.

«Αρχόντισσά μου.» Η Κάρλα έκανε μια επίσημη υπόκλιση. «Φέρνω μήνυμα από τον Βασιλικό Οίκο των Γάθνιν.» Τράβηξε μια κυλινδρική θήκη από τη ζώνη της.

«Σ'ευχαριστώ, ταχυπομπέ,» είπε η Λαθέμη, παίρνοντας τη θήκη. «Κάτι άλλο;»

«Όχι, Αρχόντισσά μου.»

«Μπορείς να μείνεις στο παλάτι, να ξεκουραστείς.»

«Ευχαριστώ, Αρχόντισσά μου.»

«Θα φροντίσω προσωπικά για τη διαμονή της ταχυπομπού,» δήλωσε ο Φάντραν.

Η Λαθέμη τού έριξε ένα βλέμμα που η Κάρλα θα ορκιζόταν ότι ήταν ζηλότυπο· όμως, μάλλον, έκανε λάθος: ποτέ δεν ήταν ιδιαίτερα ικανή στο να κρίνει τις αντιδράσεις των άλλων.

«Πολύ καλά,» είπε η Έπαρχος στο σύζυγό της, κι επέστρεψε στον ξύλινο θρόνο, ανοίγοντας την κυλινδρική θήκη, ενώ οι δύο άντρες που της μιλούσαν προ ολίγου περίμεναν ανυπόμονα, ο ένας χτυπώντας το πόδι στο πάτωμα κι ο άλλος δαγκώνοντας το πάνω χείλος.

«Έλα, ταχυπομπέ,» είπε ο Φάντραν στην Κάρλα, κι εκείνη τον ακολούθησε έξω από την αίθουσα. «Πώς είπαμε τ'ονοματάκι σου;»

«Κάρλα, Άρχοντά μου.»

«Κάρλα... Μήπως έχεις ξαναπεράσει απο δώ;» ρώτησε ο Φάντραν, καθώς βάδιζαν μέσα στο παλάτι.

«Ναι.»

«Αχά! Και έλεγα, πού σε θυμάμαι, πού σε θυμάμαι...»

Ύστερα, έμεινε, για λίγο, σιωπηλός, πράγμα για το οποίο η Κάρλα ήταν ευγνώμων. Δεν ήθελε η Έπαρχος να την παρεξηγήσει, ότι τσιλημπούρδιζε με τον άντρα της...

Ο Φάντραν άνοιξε μια πόρτα, αποκαλύπτοντας έναν διάδρομο. Μέσα, βρίσκονταν δύο υπηρέτριες, στις οποίες έκανε νόημα, λέγοντας: «Ετοιμάστε ένα δωμάτιο για την ταχυπομπό. Σβέλτα.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου!» αποκρίθηκε η μία, και μπήκαν σε μια απ'τις πόρτες του διαδρόμου.

«Θα μου κάνεις παρέα στο μεσημεριανό, ταχυπομπέ;» ρώτησε ο Φάντραν.

Τι εννοούσε; *Εννοεί να κάνω παρέα μόνο σ'εκείνον, ή σ'εκείνον, στη σύζυγό του, και σ'όλη την υπόλοιπη οικογένεια;* Όπως και νάχε, η ευγένεια δεν την άφηνε παρά να απαντήσει «Ασφαλώς, Άρχοντά μου.»

«Θα σε περιμένω να ετοιμαστείς, τότε.»

«Δεν υπάρχει λόγος να σας καθυστερώ—»

«Καμία καθυστέρηση. Δεν έχω κάτι καλύτερο να κάνω, εξάλλου, και κάποιος πρέπει να σ'οδηγήσει στο τραπέζι, σωστά;»

Η Κάρλα ένευσε, χαμογελώντας ευγενικά. Έπρεπε να παραδεχτεί ότι ήταν κάπως γοητευτικός· αλλά ήταν, επίσης, σύζυγος της Επάρχου Λαθέμης, η οποία, μάλλον, δε θα έβλεπε και με τόσο καλό μάτι όλη τούτη την κατάσταση...

«Ετοιμάστε κι ένα μπάνιο για την ταχυπομπό!» φώναξε ο Φάντραν στις υπηρέτριες.

Σε λίγο, η Κάρλα μπήκε στο δωμάτιο και, ανάμεσα στα άλλα, βρήκε κι ένα βαρέλι γεμάτο ζεστό νερό και σαπούνι. Τι να έκανε τώρα; Δεν ήθελε να προσβάλλει τον Άρχοντα Φάντραν, και της χρειαζόταν κι ένα μπάνιο, τόσες ημέρες που ήταν στο δρόμο άλουστη· έτσι, γδύθηκε, πάτησε στο ψηλό σκαμνί που βρισκόταν δίπλα στο βαρέλι, και βυθίστηκε στο σαπουνόνερο. Φρόντισε να μην αργήσει, γιατί δεν αισθανόταν καλά που ο σύζυγος της Επάρχου την περίμενε απέξω.

Όταν τελείωσε, σκουπίστηκε, ντύθηκε με τα εσώρουκά της, και χτενίστηκε μπροστά στον καθρέφτη. Το χτένισμα τής πήρε περισσότερη ώρα απ'ό,τι της είχε πάρει το λούσιμο, καθότι τα μαύρα της μαλλιά έφταναν σχεδόν ως τη μέση της, και είχαν μπλεχτεί άσχημα, τόσες ημέρες που τα είχε δεμένα αλογοουρά και χρησιμοποιούσε την Ταχύτητα για να ταξιδεύει. Όταν κατάφερε να τα ξεμπλέξει, φοβόταν ότι ο Άρχοντας Φάντραν θα είχε πια βαρεθεί και θα είχε φύγει – εν μέρει, η Κάρλα ήλπιζε ότι θα είχε βαρεθεί και θα είχε φύγει. Ντύθηκε, φόρεσε τις μπότες της, και βγήκε από το δωμάτιο, χωρίς να δέσει τα μαλλιά της, ώστε να στεγνώσουν.

Απέξω, συνάντησε τον Φάντραν, ο οποίος δεν είχε φύγει, τελικά.

«Ταχυπομπέ,» της είπε, «θα πρέπει ν'αφήνεις συχνότερα τα μαλλιά σου λυτά. Σου πηγαίνουν.»

Η Κάρλα κοκκίνισε. «Άρχοντά μου, σας ευχαριστώ, αλλά για τη δουλειά μου είναι προτιμότερο να τα έχω δεμένα.» *Αν δε θέλω να τα κόψω μετά απ'το πρώτο ταξίδι*, πρόσθεσε νοερά.

«Το φαγητό μάς περιμένει,» είπε ο Φάντραν.

Η Κάρλα τον ακολούθησε πάλι μέσα στο παλάτι, και εκείνος την οδήγησε σε μια μικρή αίθουσα, όπου ένα ξύλινο τραπέζι ήταν στρωμένο. Οι μυρωδιές ήταν τόσο έντονες που γαργαλούσαν τη μύτη της ταχυπομπού.

Ο Φάντραν τράβηξε μια καρέκλα. «Κάθισε.»

Κανένας άλλος δεν ήταν στο δωμάτιο. *Επομένως, εννοούσε μόνο τον εαυτό του, πριν...*

Η Κάρλα κάθισε.

Ο Φάντραν πήρε θέση αντίκρυ της, και γέμισε τα ποτήρια τους με κρασί.

«Άρχοντά μου, δεν αισθάνομαι καλά που με κερνάτε,» είπε η Κάρλα. «Ούτε αισθάνομαι καλά που... συντρώνουμε.»

«Αα! μα τι είν' αυτά που λες;» έκανε, θεατρικά, ο Φάντραν. «Πάντοτε κερνάω τους επισκέπτες μου, και πάντοτε συντρώνω μαζί τους.» Ήπιε το μισό του ποτήρι. «Φάε. Σαν στο σπίτι σου,» την παρότρυνε· και, κόβοντας ένα κομμάτι κρέας, το έβαλε στο πιάτο της.

«Ευχαριστώ...» αποκρίθηκε η Κάρλα, αμήχανα, και δοκίμασε το φαγητό, από το οποίο, ασφαλώς, δεν είχε κανένα παράπονο.

«Τι νέα από τη Νουάλβορ;» ρώτησε ο Φάντραν, τελειώνοντας το κρασοπότηρό του και ξαναγεμίζοντάς το.

«Ο Βασιληάς είναι νεκρός, Άρχοντά μου. Σκοτώθηκε στην πολιορκία της Έριγκ από το χέρι του Άρχοντα Μόρντεναρ.»

«Α, ναι, τόχει πάρει τ'αφτί μου.» Δεν έμοιαζε να τον νοιάζει ιδιαίτερα. «Και τώρα, ποιος θα καβαλήσει την καρέκλα;» Ήπιε. «Δε σ'αρέσει το κρασί μας, Ταχυπομπέ Κάρλα;»

Η Κάρλα ήπιε λίγο. «Ωραίο είναι, Άρχοντά μου. Και τώρα που ο Βασιληάς είναι νεκρός, η κόρη του, Πριγκίπισσα Λιόλα, θα καθίσει στον Ουρανολίθινο Θρόνο, φυσικά.»

«Την έχω συναντήσει μια φορά, στη Νουάλβορ,» δήλωσε ο Φάντραν. «Είναι κάπως... χαριτωμένη, ε; Χα-χα-χα!» Ήπιε.

Χαριτωμένη; Αν μη τι άλλο, η Κάρλα την έβρισκε παράξενη και επιβλητική. «Ναι, Άρχοντά μου...»

Ο Φάντραν έμεινε για κάποια ώρα σιωπηλός, καθώς έτρωγαν. Μετά, ρώτησε: «Και τι έγινε με τον Μόρντεναρ;»

«Σκοτώθηκε στη μάχη.»

«Είν' αλήθεια ότι είχε δέκα χιλιάδες μαχητές, και ότι τσάκισε την άμυνα της Έριγκ και κατέλαβε την πόλη, προτού έρθει ο Βασιλιάς;» Τελείωσε το ποτήρι του και το ξαναγέμισε.

Πώς πίνει έτσι αυτός ο άνθρωπος! «Ναι, αλήθεια είναι, Άρχοντά μου.»

«Και πώς τους μάζεψε τόσους κατεργάρηδες, για να χτυπήσει την Έριγκ;»

«Δεν ξέρω, Άρχοντά μου.»

«Δεν είσαι και πολύ ομιλητική, ε;» Ο Φάντραν χαμογέλασε. «Πιες λίγο· θα νιώσεις πιο άνετα.»

«Ευχαριστώ, Άρχοντά μου, αλλά είμαι αρκετά άνετα.» Ήπιε, όμως, μια μικρή γουλιά. «Δε θέλω να ζαλιστώ, γιατί το απόγευμα πρέπει να φύγω. Και δεν μπορώ να χειριστώ την Ταχύτητα κρασωμένη.»

«Πού πηγαίνεις;»

«Στο Όρκτον, το οποίο είναι κι ο τελικός μου προορισμός. Εκεί αφήνω το τελευταίο μου μήνυμα κι επιστρέφω στη Νουάλβορ.»

«Το ξέρεις ότι είμ' απο κεί, ε;» Ήπιε βαθιά.

«Από πού, Άρχοντά μου;»

«Απ'το Όρκτον. Ο αδελφός μου είν' Άρχων-Φύλαξ εκεί.» Γέλασε. «Άρχων-Φύλαξ. Δε σου ακούγεται αστείος αυτός ο τίτλος;»

«Εμ...»

«Και ειδικά για τον αδελφό μου, χμ;»

«Δεν ξέρω τόσο καλά τον αδελφό σας.»

«Δεν τον έχεις δει;»

«Νομίζω πως όχι, Άρχοντά μου.»

«Άμα τον δεις, θα καταλάβεις τι λέω.» Τελείωσε το ποτήρι του και το ξαναγέμισε, γελώντας. «Τα χάλια του τα μαύρα έχει. Θα τον συναντήσεις τώρα και θα μου πεις γυρίζοντας, χμ; Και στην επιστροφή, άμα θες, μένεις και περισσότερο εδώ, να τα πούμε, ε;» Της έκλεισε το μάτι.

Η Κάρλα αποφάσισε να μην περάσει από το παλάτι της Βένεριγκ στο γυρισμό.

«Είσαι παντρεμένη;»

«Όχι, Άρχοντά μου.»

«Παιδιά;» Ήπια.

«Εμ, όχι...»

«Έχω τρία, το ξέρεις;»

«Σα να τόχω ακούσει, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Κάρλα. «Να σας ζήσουν.»

«Α, θα ζήσουν τα μπάσταρδα, μην ανησυχείς,» είπε ο Φάντραν, γελώντας. «Αλλά δε μου μοιάζουνε, ρε γαμώτο... και ξέρεις τι αηδία είναι να μη σου μοιάζουνε τα παιδιά σου;»

«Όχι, Άρχοντά μου.» Η Κάρλα ήπια κι εκείνη μια γουλιά κρασί. Το ποτήρι της είχε φτάσει ως τη μέση τώρα, και ο Φάντραν το ξαναγέμισε.

«Που λες, είναι χάλι μαύρο, να μη σου μοιάζουνε, τα τέρατα,» δήλωσε.

Η Κάρλα μειδίασε άθελά της. «Πόσω χρονώ είναι, Άρχοντά μου;»

«Ο μεγάλος είναι πέντε, η κόρη τριών, κι ο μικρός ενός χρόνου και πέντε μηνών. Κι άμα τα δεις, ο πρώτος είναι σα παγανό της Στέπας, η δεύτερη σαν εκείνα τα διαόλια που ανοίγουνε τρύπες κάτω από τις βάρκες των ναυτικών, κι ο τελευταίος έχει μια όψη μαυροτρίχη κάπρου.»

Η Κάρλα είχε αρχίσει να γελά από την περιγραφή της κόρης και ύστερα. «Με συγχωρείτε, Άρχοντά μου—»

«Για ποιο πράγμα;»

«—αλλά δε μπορεί τα παιδιά σας να είναι έτσι...»

«Όχι, είν' ακόμα χειρότερα. Άλλο να σου τα λέω άλλο να τα βλέπεις με τα ίδια σου τα μάτια.» Τελείωσε το ποτήρι του, κι έπεσε στο φαγητό.

Η Κάρλα προσπάθησε να πάψει να γελά και να φάει κι εκείνη. Τα κατάφερε, με κάποια δυσκολία. *Ακούς εκεί, είναι σαν αυτά τα διαόλια που ανοίγουνε τρύπες κάτω από τις βάρκες των ναυτικών... χαχαχαχα.*

Ύστερα από λίγο, ο Φάντραν γέμισε το ποτήρι του με κρασί (*Καιρό είχε να το κάνει...*) και είπε: «Θα μεταφέρεις ένα μήνυμα στον αδελφό μου, τον Άρχοντα-Φύλακα του Όρκτον, εκ μέρους μου, ταχυπομπέ;»

Σ'ετούτη τη διαδρομή, φαίνεται πως όλοι της ζητούσαν να τους μεταφέρει προσωπικά μηνύματα! «Πολύ ευχαρίστως, Άρχοντά μου.»

«Πες του...» Ο Φάντραν ήπие. «Πες του ότι λέω πως μοιάζει με κοκαλιάρα κίσσα, η οποία κρώζει σα μπούφος και βλεφαρίζει σαν κουκουβάγια.»

Η Κάρλα γέλασε. «Ασφαλώς αστειεύεστε, Άρχοντά μου...»

«Όχι, καθόλου! Καθόλου δεν αστειεύομαι. Θέλω να του μεταφέρεις αυτό το μήνυμα. Το θυμάσαι; Κάτσε να σ'το επαναλάβω: 'Ο Φάντραν, ο αδελφός σου,' θα του πεις, 'λέει πως μοιάζεις με κοκαλιάρα κίσσα, η οποία κρώζει σα μπούφος και βλεφαρίζει σαν κουκουβάγια.'»

«Όπως επιθυμείτε, Άρχοντά μου.»

Ο Φάντραν ήπие. «Επανάλαβέ το, ταχυπομπέ.»

«Ο Φάντραν, ο αδελφός σας, λέει πως μοιάζετε, Άρχοντά μου, με—»

«Όχι, όχι, όχι! Όχι πληθυντικοί και Άρχοντά μου' και τέτοιες αηδίες. Ακριβώς όπως σ'το είπα εγώ. Πες το· σ'ακούω.»

Ελπίζω ο αδελφός σου να καταλάβει το αστείο... σκέφτηκε η Κάρλα, και υπάκουσε: «Ο Φάντραν, ο αδελφός σου, λέει πως μοιάζεις με κοκαλιάρα κίσσα, η οποία κρώζει—» Σταμάτησε, γελώντας.

«Έλα, συνέχισε. Θέλω να είμαι σίγουρος ότι το θυμάσαι σωστά.»

Η Κάρλα κατάπιε το γέλιο της και ήπие μια γουλιά κρασί. «Ο Φάντραν, ο αδελφός σου, λέει πως μοιάζεις με κοκαλιάρα κίσσα, η οποία κρώζει σα μπούφος και βλεφαρίζει σαν κουκουβάγια,» κατάφερε να ολοκληρώσει και, μετά, ξέσπασε σε γέλιο.

Ο Φάντραν τής γέμισε πάλι το ποτήρι.

«Άρχοντά μου, είστε σίγουρος ότι θέλετε να του μεταφέρω αυτό το μήνυμα;» ρώτησε η Κάρλα, όταν το γέλιο έπαψε. Ή, πρόσθεσε νοερά, μιλάει το κρασί που έχετε κατεβάσει;

«Φυσικά και είμαι σίγουρος. Το θυμάσαι καλά, ή θέλεις να μου το επαναλάβεις άλλη μια φορά;»

Ο Άρχοντας Φάντραν, σύντομα, μέθυσε τελείως και δεν ήξερε τι έλεγε. Ή, ακόμα κι αν ήξερε εκείνος τι έλεγε, η Κάρλα δεν μπορούσε να κατανοήσει τα λεγόμενά του. Έτσι, δήλωσε ευγενικά πως ήθελε να ξεκουραστεί λίγο στον ξενώνα, προτού ξεκινήσει το τελευταίο

σκέλος του ταξιδιού της το απόγευμα, και, ευχαριστώντας τον Άρχοντα για το «υπέροχο γεύμα» (όπως το αποκάλεσε), έφυγε από τη μικρή αίθουσα.

Επέστρεψε στο δωμάτιο της και, βγάζοντας τις μπότες της, ξάπλωσε, ανάσκελα, στο κρεβάτι. *Να το παραδώσω το μήνυμα που μου ζήτησε;* αναρωτήθηκε, σταυρώνοντας τα χέρια της πίσω απ'το κεφάλι. *Ή να θεωρήσω ότι το κρασί μιλούσε;* Ίσως, μάλιστα, αν δεν μετέφερε το μήνυμα, ο Άρχοντας Φάντραν να την ευχαριστούσε μετά, επειδή τον γλίτωσε από ρεζιλίκι. *Όμως τι γίνεται αν θέλει πραγματικά να εκφέρω μπροστά στον αδελφό του αυτά που μου είπε; Μόλις μάθει ότι αρνήθηκα να τον υπακούσω, θα θεωρήσει ότι δεν έκανα καλά τη δουλειά μου, και η δουλειά μιας ταχυπομπού είναι να μεταφέρει μηνύματα.* Η Κάρλα δεν επιθυμούσε, σε καμία περίπτωση, να αμαυρωθεί το όνομά της· επομένως, αποφάσισε πως θα έπρεπε να κάνει το θέλημα του συζύγου της Επάρχου Λαθέμης. Στο κάτω-κάτω, τι την ένοιαζε αν αυτός ρεζιλευόταν;

Κοιμήθηκε για μερικές ώρες και, ύστερα, σηκώθηκε κι ετοιμάστηκε. Έφυγε από το παλάτι της Βένεριγκ, χωρίς να συναντήσει ούτε την Κυρά του μέρους ούτε τον Άρχοντα Φάντραν, παρά μονάχα μερικούς υπηρέτες και φρουρούς. Βγαίνοντας από την πόλη και ξεκινώντας να ταξιδεύει πάνω στη λιθόστρωτη δημοσιά, διαπίστωσε πως ο καιρός είχε ψυχράνει πολύ. Ωστόσο, η χρήση της Ταχύτητας, σύντομα, τη ζέστανε. Όταν έτρεχε, πάντοτε αισθανόταν όλο της το σώμα να φλέγεται.

Ο δρόμος τώρα έστριβε βορειοανατολικά, απομακρυνόμενος από την ακτή και διασχίζοντας χωράφια, αγροικίες, και, πού και πού, κανένα μικρό δάσος. Ο ήλιος είχε ήδη γείρει προς τη Δύση και, ενόσω η Κάρλα ταξίδευε, το σκοτάδι γύρω της ολοένα πυκνωνε... πρώτα, βαθιές σκιές· ύστερα, ελάχιστα φωτεινά σημεία κοκκινωπού χρώματος· και τέλος, τίποτε άλλο από αστροφεγγιά, καθώς το φεγγάρι ήταν κρυμμένο πίσω από μαύρα σύννεφα.

Η ταχυπομπός δεν άργησε να φτάσει στον προορισμό της.

Το Κάστρο Όρκτον έμοιαζε με μελανό βράχο μπροστά από την ατέρμονη Στέπα, ή με πέτρινο γίγαντα που φρουρούσε κάποια άλλη πραγματικότητα, πέρα από το Νόρβηλ. Κανένα-δύο χιλιόμετρα απόσταση από το φρούριο, βρισκόταν η ομώνυμη πόλη· όμως η Κάρ-

λα δεν την πλησίασε: πήγε, κατευθείαν, στο κάστρο. Σταμάτησε μπροστά από την πύλη και φώναξε στους φύλακες των επάλξεων: «Έρχομαι από τη Νουάλβορ, φέρνοντας μήνυμα για τον Άρχοντα-Φύλακα Έσελιρ!»

Ύστερα από μερικές στιγμές σιγαλίας, την οποία έσπαγε μόνο το μουγκρητό του ερχόμενου από τη Στέπα ανέμου, η πύλη άνοιξε, με έναν δυνατό τριγμό αλυσίδων και σιδήρου, και η ταχυπομπός αντίκρισε μια σκοτεινή, αντρική μορφή, ντυμένη με αρματωσιά – η οποία γυάλιζε στο φως ενός δαυλού που κρεμόταν από τον τοίχο– και χοινηρή κάπα. Στο πλευρό της κρεμόταν ένα μεγάλο σπαθί.

«Πέρασε,» είπε, με τραχιά φωνή.

Η Κάρλα υπάκουσε και, ζυγώνοντας, είδε το πρόσωπο του άντρα: ένα πρόσωπο σχεδόν τετράγωνο με κατάμαυρα μάτια και κοντοκουρεμένα μαλλιά. «Καλησπέρα,» τον χαιρέτησε. «Ποιον έχω την τιμή να συναντώ;» Ήταν βέβαιη πως ετούτος δεν ήταν ένας απλός στρατιώτης· φαινόταν από το ύφος του.

«Είμαι ο Καστελάνος Γάρνταλ. Θα σε οδηγήσω στον Άρχοντα.» Και, γυρίζοντάς της την πλάτη, άρχισε να βαδίζει.

Όλοι οι ακρίτες είναι παράξενοι, σκέφτηκε η Κάρλα, ακολουθώντας τον μέσα στο κάστρο. *Και στο Ράλτον, ο Αρχων-Φύλαξ Άραντιρ έμοιαζε έτοιμος να με σκοτώσει...* Ήλπιζε ο Έσελιρ να μην ήταν σαν κι αυτόν, γιατί πιθανώς να εξοργιζόταν ακούγοντας το μήνυμα του αδελφού του.

Ο Καστελάνος την πέρασε από τον περίβολο του κάστρου και την έβαλε στο κεντρικό οικοδόμημα, οδηγώντας την, μέσα από περάσματα, σε μια μεγάλη αίθουσα που ζεσταινόταν και φωτιζόταν από τέσσερα τζάκια. Στο πέρας της ήταν ένας θρόνος, κι εκεί καθόταν ένας άντρας, μισοκαλυμμένος στις σκιές, με το κεφάλι ακουμπισμένο στη γροθιά του.

Η Κάρλα έκανε υπόκλιση. «Άρχοντά μου, σας φέρνω μήνυμα από τη Νουάλβορ. Από τον Βασιλικό Οίκο των Γάθνιν.» Και τράβηξε μια κυλινδρική θήκη –την τελευταία που είχε μαζί της– από τη ζώνη της.

Ο Αρχων-Φύλαξ δεν έκανε καμία κίνηση να σηκωθεί από το θρόνο του· είπε μονάχα: «Άστο εκεί, πάνω στο τραπέζι,» και έδειξε, με το αριστερό χέρι.

Η Κάρλα παραξενεύτηκε από την αδιαφορία του, αλλά υπάκουσε. «Επίσης, Άρχοντά μου,» πρόσθεσε, «έχω ένα μήνυμα από τον αδελφό σας, Άρχοντα Φάντραν, σύζυγο της Επάρχου Λαθέμης της Βένε-ριγκ.» Και νόμισε πως είδε τα μάτια του Έσελιρ να γυαλίζουν, στιγ-μιαία, μέσα από το σκοτάδι στο οποίο ήταν τυλιγμένη η καθισμένη του μορφή.

«Άστο κι αυτό εκεί.»

«Είναι προφορικό, Άρχοντά μου.»

«Ας το ακούσουμε, τότε.» Ο Άρχων-Φύλαξ κινήθηκε, ορθώνοντας το κεφάλι και μπλέκοντας τα δάχτυλα των χεριών του. Για κάποιο λόγο, αυτή του η κίνηση φάνηκε τρομακτική στην Κάρλα, και η τα-χυπομπός ρίγησε.

Αλλά είπε: «Το μήνυμα είναι το εξής, Άρχοντά μου: *Ο Φάντραν, ο αδελφός σου, λέει πως μοιάζεις με κοκαλιάρια κίσσα, η οποία κρώζει σα μπούφος και βλεφαρίζει σαν κουκουβάγια.*»

Σιγή πλάκωσε.

Και η Κάρλα δεν αισθανόταν καμία παρόρμηση να γελάσει από τα λόγια που είχε μόλις εκφέρει.

Η σκληρή φωνή του Έσελιρ αντήχησε μέσα στην πετρόχτιστη αί-θουσα: «Ωστε ο Φάντραν σ'έστειλε εδώ για να με περιγελάσεις! Μέ-σα στο ίδιο μου το κάστρο!»

«Άρχοντά μου,» είπε η Κάρλα, που φοβόταν αυτή την αντίδραση, «εγώ μεταφέρω τα λόγια του μονάχα. Αντιλαμβάνομαι ότι ίσως να—»

«Πώς ΤΟΛΜΑΣ;» Ο Έσελιρ σηκώθηκε από το κάθισμά του, ξεθη-καρώνοντας ένα σπαθί, του οποίου η λεπίδα αντανάκλασε τις φλό-γες των τζακιών.

Πάραυτα, ο Καστελάνος Γάρνταλ ζύγωσε το θρόνο κι ανέβηκε τα σκαλοπάτια, για να ψιθυρίσει κάτι στ'αφτί του Άρχοντά του.

«Βγες από το κάστρο μου!» πρόσταξε ο Έσελιρ την Κάρλα, δείχνο-ντάς τη με το ξίφος του. «Εξαφανίσου, αλλιώς θα σε σφάξω εκεί ό-που στέκεσαι!»

Η Κάρλα στράφηκε κι έφυγε, μη θεωρώντας το σκόπιμο να πει τί-ποτα. Βγήκε από το κεντρικό οικοδόμημα του κάστρου, διέσχισε τον περίβολο, και πλησίασε την πύλη, κάνοντας νόημα στους φρουρούς

να τη σηκώσουν. Εκείνοι υπάκουσαν, και η ταχυπομπός βγήκε από το Όρκτον, ευχαριστημένη που δεν είχε συμβεί τίποτα χειρότερο.

Αυτός ο τύπος ήταν πιο τρελός από τον Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ! συλλογίστηκε, καθώς απομακρυνόταν. Θεότρελος! Αλλά κι ο αδελφός του...; Τι καθίκι! Δεν ήξερε ποια θάταν η αντίδρασή του, έτσι και τούλεγα αυτά που του είπα; Ορισμένοι ευγενείς ήταν τόσο απελπιστικά αργόσχολοι, που καταντούσαν γελοίοι.

Η Κάρλα πορεύτηκε προς την πόλη Όρκτον, για να βρει ένα πανδοχείο και να κοιμηθεί. Το πρωί, θα ξεκινούσε το ταξίδι της επιστροφής στη Νουάλβορ, και θα φρόντιζε να μην περάσει καθόλου από τη Βένεριγκ. Δεν είχε καμία απολύτως διάθεση να ξανασυναντήσει τον Άρχοντα Φάντραν.

Κεφάλαιο 17

Υποτακτικοί και Επαναστάτες

Εδώ οι δρόμοι μας χωρίζουν, φίλοι μου,» δήλωσε ο Ήθαρ. «Σας αποχαιρετώ.»

«Νόμιζα πως πήγαινες στη Ντίλρομ,» του είπε ο Κάφελ, παραξενεμένος. Όχι ότι λυπόταν που θα έφευγε ο παράξενος συνταξιδιώτης τους· κάθε άλλο, το έβρισκε μάλλον θετικό, γιατί, όσο τον είχαν μαζί τους, κινδύνευαν από τις Αρχές ετούτου του τόπου... οι οποίες δε φημίζονταν για τη λογική, την ευγένεια, και την καλοσύνη τους.

«Έφτασα στη Ντίλρομ,» αποκρίθηκε ο Ήθαρ, ατενίζοντας τα τείχη της εν λόγω πόλης, που βρίσκονταν λιγότερο από ένα χιλιόμετρο απόσταση εμπρός τους. «Τώρα, ο δρόμος μου αλλάζει, και πρέπει να σας εγκαταλείψω.» Έσφιξε τα ηνία του αλόγου του. «Είθε ο θεός να είναι μαζί σας, σε τούτη την ταλαιπωρημένη χώρα,» τους ευχήθηκε, και κάλπασε νοτιοανατολικά.

Ποιος θεός; σκέφτηκε ο Κάφελ, κοιτάζοντάς τον να ξεμακραίνει.

Η Ζιάλα είχε ακριβώς την ίδια απορία, αλλά δεν την κράτησε για τον εαυτό της. «Σε ποιο θεό αναφερόταν;»

«Ξέρω γω; Στον Σνάρκαλ ή στον Βάνραλ, υποθέτω,» είπε ο Κάφελ, αν και είχε την αίσθηση ότι ο Ήθαρ επίτηδες δεν ανέφερε όνομα· πράγμα που έκανε τις τρίχες του να ορθώνονται. Μήπως ήταν από κείνους τους διεστραμμένους που λάτρευαν τον Σάλ'γκρεμ'ρωθ; Μπα, δεν έμοιαζε για τέτοιους. Αλλά, βέβαια, ποτέ δεν ξέρεις...

Η Ζιάλα χτύπησε το άλογό της στα πλευρά, με τα τακούνια των μοτοών της, και ξεκίνησε πρώτη προς την πύλη της Ντίλρομ, όπου τους οδηγούσε ο δρόμος τους. Ο Κάφελ την ακολούθησε.

«Φαίνεται να βιάζεσαι,» είπε.

«Όχι ιδιαίτερα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά πεινάω κιόλας,» παραδέχτηκε. Πλησίαζε μεσημέρι.

Έπειτα, έμεινε σιωπηλή για λίγο· αλλά, όταν βρίσκονταν καμια διακοσαριά μέτρα από την πύλη, ρώτησε: «Πού είπαμε ότι μένει αυτός ο οδηγός που πρέπει να βρούμε;»

«Στη βόρεια μεριά της πόλης, κοντά στον ποταμό.» *Εκτός αν ο Λάνξαρ έκανε λάθος.* Πράγμα το οποίο αμφέβαλλε, φυσικά, γιατί ο εν λόγω έμπορος ήταν επαγγελματίας –από τους καλύτερους που ήξερε ο Κάφελ.

Όταν έφτασαν στην πύλη, οι φρουροί τούς έκαναν νόημα να κατεβούν από τ'άλογά τους, κι άρχισαν να τους ψάχνουν χωρίς να τους ρωτήσουν. Τα δύο ξιφίδια που τους είχαν αφήσει οι φύλακες των συνόρων δεν τους τα πήραν· μάλλον, θεωρείτο αποδεκτό να μεταφέρει κανείς τέτοια, μικρά όπλα, όσο ταξίδευε.

«Γιατί έρχεστε στην πόλη;» τους ρώτησε ένας στρατιώτης.

«Πηγαίνουμε να δούμε έναν θείο μας. Από το Νόρβηλ είμαστε,» αποκρίθηκε ο Κάφελ.

«Καλά, περάστε,» είπε, αδιάφορα, ο φρουρός, απομακρυνόμενος.

Ο Κάφελ και η Ζιάλα πήραν τα άλογά τους από τα χαλινάρια και μπήκαν στους πλακόστρωτους δρόμους της Ντίλρομ. Στ'αριστερά τους μπορούσαν να δουν το παλάτι.

«Ποιος άρχει εδώ;» ρώτησε η κοπέλα.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Κάφελ. «Θες να πάμε να βρούμε τον Έσριλαν τώρα, ή να φάμε πρώτα;»

Η Ζιάλα ανασήκωσε τους ώμους. «Ό,τι θέλεις εσύ. Πεινάω, βέβαια, αλλά δε νομίζω ότι θα λιμοκτονήσω κιόλας.» Χαμογέλασε και τον φίλησε στο μάγουλο.

«Εντάξει,» είπε ο Κάφελ. «Πάμε να τον βρούμε, γιατί αποκλείεται να μπορέσω να ηρεμήσω, μέχρι να του μιλήσουμε. Μακάρι μόνο να είναι στην πόλη.»

«Πιστεύεις ότι ίσως νάχει φύγει;»

«Κοίτα, οδηγός είναι· δεν αποκλείεται.»

«Σωστά...»

Έστριψαν σε μια μεγάλη στροφή του κεντρικού δρόμου που ακολουθούσαν, και ο Κάφελ ρώτησε έναν περαστικό: «Καλά πηγαίνουμε για τη βόρεια μεριά της πόλης και τον ποταμό;»

«Ναι,» απάντησε εκείνος: ένας άντρας γύρω στα πενήντα, ο οποίος κουβαλούσε ένα μεγάλο καλάθι στον ώμο, σκεπασμένο με λευκό πανί. «Συνεχίστε όλο ευθεία, περάστε τη γέφυρα, και θα φτάσετε.»

Ααα, σκέφτηκε ο Κάφελ, *ώστε η πόλη εκτείνεται και ύστερα από τον ποταμό.* Αυτό δεν το ήξερε. «Να σας κάνω και μια άλλη ερώτη-

ση; Είμαστε καινούργιοι εδώ και δε γνωρίζουμε το μέρος τόσο καλά.»

«Κάνε...»

«Μήπως έχετε υπόψη σας πού ακριβώς μένει ο Έσριλαν ο οδηγός;»

Μια γυναίκα δά περάσε απ'τα μάτια του άντρα, ο οποίος αμέσως κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Δεν έχω ξανακούσει αυτό το όνομα. Γεια σας· καλή διαμονή,» είπε, βιαστικά, και έστριψε δεξιά, σ'ένα σοκάκι.

«Η εντύπωσή μου ήταν ή φέρθηκε λιγάκι παράξενα;» είπε η Ζιάλα.

«Αν ήταν η εντύπωσή σου, τότε είχαμε την ίδια εντύπωση,» αποκρίθηκε ο Κάφελ. «Αυτός ο άνθρωπος, *σίγουρα*, είχε ακούσει κάτι για τον Έσριλαν, αλλά φοβόταν να το πει. Απορώ γιατί...»

«Δες ο οδηγός νάναι μπλεγμένος με τους επαναστάτες;» ρώτησε, ψιθυριστά, η Ζιάλα.

«Μην υπερβάλλεις. Αφού μας τον πρότεινε ο Λάνξαρ, θα είναι φυσιολογικός άνθρωπος.»

Αν είναι έτσι, τότε γιατί αυτός ο τύπος φάνηκε τόσο φοβισμένος; αναρωτήθηκε η Ζιάλα. Γιατί να μη θέλει να μας μιλήσει για τον οδηγό; Τι φοβόταν ότι μπορεί να του συνέβαινε, αν μιλούσε; Η μόνη λογική εξήγηση ήταν πως ο Έσριλαν είχε κάποια σχέση με την Επανάσταση, και ο άντρας με το καλάθι σκέφτηκε ότι ίσως ο Κάφελ και η Ζιάλα να ήταν κατάσκοποι του Άρχοντα ή της Αρχόντισσας της πόλης και να προσπαθούσαν να πάρουν πληροφορίες απ'αυτόν, ή να δουν αν ήταν κι ο ίδιος επαναστάτης. Γιατί, αν δε συμβαίνει τούτο, τι άλλο μπορεί να συμβαίνει; Είναι ο Έσριλαν τόσο τρομακτικός που οι απλοί άνθρωποι τον τρέμουν; Η Ζιάλα το αμφέβαλλε.

Ο Κάφελ παρατήρησε πως η φίλη του είχε μείνει αμίλητη, καθώς βάδιζαν προς τη βόρεια μεριά της Ντίλρομ, και μπορούσε να υποθέσει τι απασχολούσε το μυαλό της. *Δε φαίνεται να πείστηκε πως ο Έσριλαν δεν έχει σχέση με την Επανάσταση, κι έχει ανησυχήσει. Ίσως και να έχει δίκιο, αλλά δεν το πιστεύω... Ο Λάνξαρ αποκλείεται να προσλάμβανε ανθρώπους που πιθανώς να τον έβαζαν σε μελάδες.*

Επομένως, τι να συνέβαινε με τον εν λόγω οδηγό; Γιατί ο άντρας με το καλάθι τον φοβόταν; –ή, τουλάχιστον, έτσι έδειχνε, ότι τον φοβόταν· αλλιώς, πώς να εξηγήσει κανείς την αντίδραση του;

Ο Κάφελ θυμήθηκε κάτι που του είχε πει ο Λάνξαρ, όταν εκείνος τον είχε ρωτήσει αν ο Έσριλαν είναι έμπιστος: «*Ναι. Αλλά λιγάκι τρελούτσικος, έχει το υπόψη σου. Ήταν, λένε, στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ σαν παιδί.*»

Έτσι εξηγείται, λοιπόν. Έτσι πρέπει να εξηγείται. Τον έχουν για τρελό σε τούτα τα μέρη.

Πλησιάζοντας τον ποταμό Γάσπαρνηλ, είδαν τη γέφυρα για την οποία τους είχε μιλήσει ο άντρας με το καλάθι. Ήταν ένα ξύλινο κατασκευάσμα, όχι και τόσο καλά οικοδομημένο. Αποκλείεται να άντεχε άμαξες με βαριά εμπορεύματα, έκρινε ο Κάφελ. *Επομένως, σκέφτηκε, αναμφίβολα, υπάρχουν κι άλλες γέφυρες στη Ντίλρομ. Άλλη μία τουλάχιστον.*

Σταμάτησε να βαδίζει και κοίταξε τριγύρω.

«Τι ψάχνεις;» είπε η Ζιάλα.

«Κάποιον για να ρωτήσω.»

«Για το πού μένει ο Έσριλαν.»

Ο Κάφελ ένυσε.

Εκείνη τον έπιασε απ' το μπράτσο και του ψιθύρισε, έντονα: «Αν είναι επικίνδυνος, καλύτερα να μην τραβάμε τόση προσοχή επάνω μας!»

«Ζιάλα, μην ανησυχείς· αποκλείεται να είναι με τους επαναστάτες.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Ξέρω τον Λάνξαρ. Δε θα ριψοκινδύνευε έτσι. Είναι επαγγελματίας.»

«Αηδίες!» μούγκρισε η Ζιάλα. «Ίσως να μην το γνώριζε.»

«Θα το μάθαινε. Μαθαίνει τα πάντα για τους συνεργάτες του.»

«Τότε, γιατί όλοι φοβούνται να μιλήσουν για τον Έσριλαν;»

«Όλοι;» έκανε ο Κάφελ. «Μονάχα έναν άνθρωπο ρωτήσαμε.»

«Και γιατί τον φοβόταν αυτός ο ένας, ο τυχαίος περαστικός, που ρωτήσαμε;»

«Θυμάσαι τι μας είπε ο Λάνξαρ; Ότι ο Έσριλαν είναι λιγάκι τρελούτσικος, και ότι λένε πως είχε αγωνιστεί στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ;»

«Ε, και;»

«Μη μου πεις ότι δεν καταλαβαίνεις πού το πηγαίνω.»

«Καταλαβαίνω –αλλά νομίζω πως είναι κάτι περισσότερο απ’αυτό, Κάφελ.»

«Ίσως. Αλλά τούτο δεν είναι παρά μια υπόθεση. Κι εγώ δεν έχω άλλη επιλογή απ’το να ρωτήσω κάποιον· αλλιώς, δε θα βρω ποτέ τον Έσριλαν.» Στράφηκε, αφήνοντας τα χαλινάρια του αλόγου του, και απομακρύνθηκε απ’την κοπέλα.

Η Ζιάλα αναποδογύρισε τα μάτια, εκνευρισμένη. *Και μετά, φοβόταν ότι ο Ήθαρ θα μας έμπλεκε!*

Ο Κάφελ ζύγωσε ένα βυρσοδεψείο και έκανε νόημα στον βυρσοδέψη. «Να σε ρωτήσω κάτι, φίλε;»

Ο άντρας βγήκε στο κατώφλι. «Τι ’ναι, ταξιδιώτη;»

«Ξέρεις πού μπορώ να βρω τον Έσριλαν τον οδηγό; Μ’έχουν πληροφορήσει ότι μένει κάπου εδώ κοντά.»

Ο βυρσοδέψης κούνησε το κεφάλι και πήρε, περίπου, εκείνη την έκφραση που είχε πάρει κι ο άντρας με το καλάθι. «Όχι· όχι, φίλε μου. Δεν έχω ιδέα. Δεν τον έχω ακούσει ποτέ. Καλή σου μέρα.» Και μπήκε στο κατάστημά του.

Η Ζιάλα, που είχε παρακολουθήσει τη σύντομη συζήτηση εξ αποστάσεως, σκέφτηκε: *Κι αυτός τα ίδια. Ε, δεν μπορεί να είναι τυχαίο, λοιπόν!*

Ο Κάφελ έμεινε, για μερικές στιγμές, στο κατώφλι του βυρσοδεψείου, απορημένος. Τι μπορεί να είχε πια αυτός ο Έσριλαν, που όλοι αρνούνταν να μιλήσουν για το άτομό του; Αναστέναξε και μπήκε στο κατάστημα.

Η Ζιάλα δεν τον ακολούθησε μέσα, για να φυλάει τ’άλογά τους. Ωχ, συλλογίστηκε. *Τι θέλει και το πιέζει;* Έριξε μια ματιά τριγύρω, φοβούμενη ότι ίσως κάποιος –κάποιος από τη φρουρά της πόλης– να τους παρακολουθούσε...

Στο εσωτερικό του βυρσοδεψείου, ο Κάφελ –αναπνέοντας την οσμή του δέρματος, του λαδιού, των χρωμάτων, και άλλες, διάφορες, αναμιγμένες μυρωδιές– ζύγωσε τον βυρσοδέψη και του είπε: «Πρέπει οπωσδήποτε να μάθω πού μένει ο Έσριλαν ο οδηγός. Αν θέλεις χρήματα–»

«Όχι,» τον έκοψε ο άντρας, κουνώντας πάλι το κεφάλι. «Δε μπορώ να σου πω κάτι που δεν ξέρω, φίλε μου.»

«Τότε, ίσως να ξέρει κάποιος από τους βοηθούς σου.» Ο Κάφελ έριξε μια ματιά στις δύο κοπέλες και στον έναν νεαρό που δούλευαν μέσα στο κατάστημα.

«Κανείς τους δεν ξέρει τίποτα, ταξιδιώτη. Ούτε και πολλοί άλλοι στην πόλη ξέρουν. Κι αν θες,» τόνισε, «άκουσε τη συμβουλή μου: *Πάψε να ρωτάς γι' αυτό τον άνθρωπο.*»

«Γιατί;»

«Αυτά είχα να σου πω,» αποκρίθηκε ο βυρσοδέψης, και στράφηκε στη δουλειά του, αγνοώντας τον.

Ο Κάφελ, παρατηρώντας πως ετούτη η κουβέντα δεν τον οδηγούσε πουθενά, βγήκε από το κατάστημα.

Όταν πλησίασε τη Ζιάλα, ήταν φανερά εκνευρισμένος. «Δεν καταλαβαίνω!» γρύλισε. «Τι τους έχει πιάσει και-;»

«Αρνήθηκε κι αυτός να μιλήσει;»

«Προφανώς.»

«Τι είπε; Ή δεν είπε τίποτα απολύτως;»

«Με συμβούλεψε να πάψω να ψάχνω για τον Έσριλαν. Αλλά με παραξενεύει αυτό το πράγμα, Ζιάλα. Ο Λάνξαρ είπε, μεν, ότι είναι παράξενος ο οδηγός, μα δεν είπε κιόλας πως θα δυσκολευτώ τόσο να τον βρω!»

«Τότε, ίσως κάτι να συνέβη τώρα τελευταία. Κάτι που ο Λάνξαρ δεν ήξερε.»

Πολύ πιθανόν... έπρεπε να παραδεχτεί ο Κάφελ. Αλλά τι θα κάνω τώρα; Πώς θα τον εντοπίσω; Πήρε το άλογό του από τα χαλινάρια και ξεκίνησε να βαδίζει προς την ξύλινη γέφυρα.

Η Ζιάλα πορεύτηκε δίπλα του.

Όταν έφτασαν στην αντίπερα όχθη, είδαν εκεί κοντά ένα πανδοχείο, το οποίο είχε το όχι και τόσο μη-αναμενόμενο όνομα «*Το Ξύλινο Γεφύρι*». Το οικοδόμημα ήταν διώροφο και, μέσα από τα παράθυρα, φαινόταν αρκετός κόσμος συγκεντρωμένος στην τραπεζαρία.

«Πάμε για φαγητό;» πρότεινε ο Κάφελ. «Έτσι κι αλλιώς, δε νομίζω να βρούμε τον Έσριλαν και πολύ γρήγορα.»

Η Ζιάλα κατένευσε, και κατευθύνθηκε προς το στάβλο, δίπλα από το πανδοχείο. Καταλάβαινε πόσο *στενοχωρημένος* πρέπει να ήταν ο Κάφελ, ύστερα από τόσο δρόμο που είχε κάνει, ώστε να έρθει εδώ και να βρει αυτό τον οδηγό. Τώρα, άμα τελικά δεν τον έβρισκε, θα

έπρεπε να ταξιδέψει ως τη Νίζβερ *μόνος* –αποκλείεται ν'αποφάσιζε να τα παρατήσει· η Ζιάλα ήταν βέβαιη για τούτο–, και οι περιοχές στα βόρεια του Ένρεβηλ ήταν επικίνδυνες.

Τι μπορώ, όμως, να κάνω για να τον βοηθήσω; αναρωτήθηκε, καθώς τον κοίταζε να πληρώνει το σταβλίτη και να του δίνει τα ηνία του αλόγου του. *Εγώ δεν ξέρω κανέναν σε τούτες τις περιοχές.* Έδωσε κι εκείνη τα χαλινάρια του δικού της αλόγου, και βγήκαν από το στάβλο, για να μπουν στην τραπεζαρία του *Ξύλινου Γεφυριού*.

Η βαβούρα εδώ ήταν δυνατή, και, για ν'ακουστεί κάποιος, έπρεπε να φωνάζει, πράγμα το οποίο συνέβαλε στο γενικότερο θόρυβο. Ο Κάφελ και η Ζιάλα κάθισαν σ'ένα τραπέζι, και η δεύτερη έκανε νόημα σε μια σερβιτόρα να πλησιάσει.

«Τι θα πάρετε;» ρώτησε η κοπέλα, μεγαλόφωνα, και τους είπε το μενού.

Εκείνοι παράγγειλαν, και η Ζιάλα πρόσθεσε: «Θέλουμε να κλείσουμε κι ένα δωμάτιο.»

«Τι όροφο; Πρώτο, δεύτερο, ισόγειο, υπόγειο;»

«Πρώτο.»

«Θέα στον ποταμό ή στην πόλη;»

«Έχει διαφορά στην τιμή;»

«Όχι.»

Η Ζιάλα ανασήκωσε τους ώμους. «Στον ποταμό, τότε.»

Η σερβιτόρα έκανε να φύγει, αλλά ένα χέρι την έπιασε απ'τον καρπό.

«Να σε ρωτήσω κάτι, κοπελιά;» είπε ο Κάφελ.

Η Ζιάλα τού έριξε ένα έντονο βλέμμα, που έλεγε: *Καλύτερα να την αφήσεις! Θα τον βρούμε μ'άλλο τρόπο.* Αλλά εκείνος την αγνόησε, μην ελευθερώνοντας τη σερβιτόρα, η οποία αποκρίθηκε: «Ναι, ρωτήστε με...» και η ματιά της έπεσε, κάπως ανήσυχα, στο κομμένο δεξί χέρι του Κάφελ. Μάλλον, η εμφάνισή του την τρόμαζε, υπέθεσε η Ζιάλα. Ίσως να τον θεωρούσε παλιό πολεμιστή, ή ληστή... ή *επαναστάτη*. *Ελπίζω να μην είναι το τελευταίο!*

«Ξέρεις κάποιον που ονομάζεται Έσριλαν και είναι οδηγός;»

Τα μαύρα μάτια της σερβιτόρας γούρλωσαν. «Ό-όχι, όχι. Δεν τον ξέρω.» Έκανε να τραβήξει το χέρι της πίσω, αλλά ο Κάφελ δεν την άφησε, πράγμα το οποίο φάνηκε να την τρομοκρατεί περισσότερο.

Έμοιαζε έτοιμη να ουρλιάξει, παρατήρησε η Ζιάλα. *Κι αν συμβεί αυτό, την έχουμε άσχημα*, σκέφτηκε, ενώ, συγχρόνως, κλοτσούσε τον φίλο της κάτω απ'το τραπέζι.

«Είμαι πρόθυμος να σε πληρώσω καλά για τούτη την πληροφορία, κοπελιά,» είπε ο Κάφελ στη σερβιτόρα, τραβώντας τα πόδια του προς τα πίσω, για να μην τον ξανακλοστήσει η Ζιάλα. «Με χρυσάφι.»

«Μα, δεν έχω ξανακούσει για—»

«Κάθισε μαζί μας.» Ο Κάφελ έσφιξε τον καρπό της, ωθώντας την προς την καρέκλα, πλάι του. Η κοπέλα υπάκουσε, κι εκείνος την ελευθέρωσε, για να βγάλει ένα βαλάντιο και να τ'ακουμπήσει στο τραπέζι. (Από μέσα του, καταριόταν το κομμένο του χέρι, το οποίο δεν τον άφηνε να κάνει δύο δουλειές συγχρόνως.) «Πόσα θες, για να μου πεις;»

Η σερβιτόρα έτριβε τον καρπό της. «...Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε αδύναμα.

«Δεν ξέρεις πόσα θες; Αυτά σου φτάνουν;» Ο Κάφελ έλυσε το κορδόνι του βαλαντίου και τράβηξε από μέσα δύο χρυσά νομίσματα, γλιστρώντας τα πάνω στο τραπέζι και φέρνοντάς τα εμπρός της.

Τα μάτια της κοπέλας γυάλισαν, κάνοντάς τον ν'αναρωτηθεί αν είχε ποτέ στη ζωή της δει χρυσά νομίσματα.

«Τι λες, κοπελιά;» ρώτησε ο Κάφελ. «Θα μου πεις στ'αφτί;» Άγγιξε το λοβό του αριστερού του αφτιού, θεατρικά.

Η σερβιτόρα τεντώθηκε προς το μέρος του και του ψιθύρισε, πολύ, πολύ σιγανά: «Δεν είναι μακριά. Θα στρίψεις δεξιά από το πανδοχείο μας και θα βαδίσεις κοντά στον ποταμό. Η... η πέμπτη, νομίζω, πόρτα αριστερά είναι το σπίτι του.»

«Μισό λεπτό,» της είπε ο Κάφελ, γυρίζοντας να την κοιτάξει. «Θα στρίψω δεξιά καθώς μπαίνω ή καθώς βγαίνω;»

«Καθώς μπαίνεις.»

«Πες μου περισσότερα για το σπίτι του. Θέλω να ξέρω σίγουρα πού είναι.»

Η κοπέλα ψιθύρισε πάλι κοντά στ'αφτί του: «Εκεί δίπλα έχει μια αποθήκη με βαρέλια· πολλά βαρέλια. Κι απ'την άλλη είναι ένα μικρό ναυπηγείο για παλιές βάρκες.»

«Αχά.»

Η σερβιτόρα έκανε να πάρει τα νομίσματα, αλλά ο Κάφελ τα σκέπασε με το χέρι του. Η κοπέλα τον κοίταξε, έκπληκτη και θυμωμένη, πιστεύοντας ότι την είχε εξαπατήσει.

«Μπορώ να σ'τα δώσω σε αργύρια,» της εξήγησε εκείνος, «που τραβάνε λιγότερη προσοχή.»

Η σερβιτόρα δεν αποκρίθηκε· το βλέμμα της, όμως, τρεμόπαιξε και τα χείλη της ανοιγόκλεισαν χωρίς να βγάλουν ήχο.

«Μην ανησυχείς, δε σε κλέβω,» είπε ο Κάφελ, και πήρε πίσω τα νομίσματα, ρίχνοντάς τα στο βαλάντιό του, από το οποίο άρχισε να βγάζει αργύρια (Νορβήγια κορονίδια), μετρώντας τα ένα-ένα, μέχρι που έφτασαν την αξία των δύο χρυσών νομισμάτων. «Συμφωνείς;»

Η κοπέλα ένευσε, και χαμογέλασε. Τα μάζεψε και τα έκρυψε μέσα στο φόρεμά της. Ύστερα, σηκώθηκε και έφυγε.

«Τι σου είπε;» ρώτησε η Ζιάλα, που δεν είχε μπορέσει ν'ακούσει τους ψιθύρους της σερβιτόρας στ'αφτί του Κάφελ.

Εκείνος της απάντησε.

«Ίσως να είπε ψέματα,» υπέθεσε η Ζιάλα.

«Δεν έχουμε παρά να πάμε και να το μάθουμε.»

Σε λίγο, η σερβιτόρα επέστρεψε, για να τους φέρει το φαγητό τους –φασόλια με ντομάτα, ψητές πατάτες, λάχανο, και μπίρα– και το κλειδί του δωματίου.

«Και μην πεις τίποτα σε κανέναν,» τόνισε η Ζιάλα στην κοπέλα, προτού φύγει.

Εκείνη ξαφνιάστηκε. «Όχι· γιατί να–; Εντάξει, δε θα πω τίποτα.»

Η Ζιάλα ένευσε, και η σερβιτόρα έφυγε.

«Τι το ήθελες τώρα αυτό;» ρώτησε ο Κάφελ.

«Για ασφάλεια.»

Αν είναι να το πει, θα το πει, σκέφτηκε ο Κάφελ. Κανείς δε θάναι κοντά της, για να την εμποδίσει. Και, στο κάτω-κάτω, δεν έχουμε κάτι να κρύψουμε! Ακόμα πίστευε ότι ο Έσριλαν αποκλείεται να ήταν επαναστάτης· ο Λάνξαρ δε θα είχε ποτέ πάρε-δώσε μ'έναν επαναστάτη.

Άρχισε να τρώει.

«Ήταν επικίνδυνο, πάντως,» γνωμοδότησε η Ζιάλα.

«Ποιο;»

«Το ότι την πίεσες τόσο. Σε κάποια στιγμή, φοβήθηκα ότι θα ουρλιάζε και θα βρίσκαμε το μπελά μας.»

«Κανείς δεν ουρλιάζει άμα τον πληρώνεις.»

«Δίδαγμα της εμπορικής ζωής, να υποθέσω;»

«Πάνω-κάτω.»

Όταν τελείωσαν το φαγητό, η Ζιάλα είπε: «Θα πάμε να τον επισκεφτούμε τώρα, ή θα ξεκουραστούμε πρώτα;»

«Θες να ξεκουραστούμε;» ρώτησε ο Κάφελ, που, επί του παρόντος, έμοιαζε πολύ πιο ήρεμος από πριν. «Ούτως ή άλλως, δίπλα είναι το σπίτι του, και δε θάναι ευγενικό να τον επισκεφτούμε μες στο μεσημέρι.»

Η Ζιάλα μειδίασε λεπτά, παρατηρώντας ότι το βλέμμα του ήταν επάνω της με κάποιο ενδιαφέρον. Προφανώς, δεν ήθελε απλά να «ξεκουραστούν». Η σκέψη τη διέγειρε, σκληραίνοντας τα στήθη της. «Πάμε στο δωμάτιό μας, τότε,» είπε, παίρνοντας από το τραπέζι το κλειδί που τους είχε αφήσει η σερβιτόρα.

Διέσχισαν την κοσμοπλημμυρισμένη τραπεζαρία και έφτασαν στην ξύλινη σκάλα.

Ο Κάφελ πρόσεξε ότι κάποιος τους κοιτούσε: ένας άντρας με μαύρο μουστάκι και στενά μάτια, καθισμένος πλάι στο τζάκι. Ήταν τυχαίο που η ματιά του είχε στραφεί επάνω τους, ή όχι; *–Ησύχασε! Έχεις αρχίσει να γίνεσαι παρανοϊκός, μ'όλες αυτές τις κουβέντες, ότι ο Έσριλαν είναι επαναστάτης.*

Ανέβηκαν τη σκάλα και περπάτησαν στο ξύλινο πάτωμα του πρώτου ορόφου.

Η Ζιάλα έψαξε για τον αριθμό εννέα στις πόρτες που υπήρχαν δεξιά κι αριστερά, και γρήγορα τον βρήκε. Ξεκλείδωσε και μπήκαν στο δωμάτιο, του οποίου το παράθυρο είχε, όντως, θέα στον ποταμό Γάσπαρνηλ.

Άφησαν τα πράγματά τους στο πάτωμα, και ο Κάφελ έβγαλε μπότες και κάπα και ξάπλωσε στο κρεβάτι, ακόμα αναρωτούμενος ποιος μπορεί να ήταν ο μυστηριώδης άντρας που τους κοίταζε, καθώς διέσχιζαν την τραπεζαρία.

Μυστηριώδης άντρας! Τι το μυστηριώδες είχε επάνω του, αλήθεια, και μου δημιούργησε αυτή την εντύπωση; Ένα μαύρο μουστάκι δεν είναι δα και τόσο «μυστηριώδες»... Κι επιπλέον, ίσως να μη μας κα-

τασκόπευε, αλλά απλά να παρατηρούσε τη Ζιάλα, σκέφτηκε ο Κάφελ, καθώς την έβλεπε να λύνει τα κορδόνια της τουνίκας της και να την αφήνει να γλιστρήσει στο πάτωμα (την κάπα και τις μπότες της τα είχε ήδη βγάλει, και η πρώτη ήταν κρεμασμένη στην κρεμάστρα του δωματίου, ενώ οι δεύτερες ριγμένες εκεί κοντά, η μία όρθια κι η άλλη πεσμένη). *Είναι κάθε άλλο παρά άσχημο θέαμα...* Η Ζιάλα τράβηξε το μεσοφόρι της, περνώντας το πάνω απ'το κεφάλι και μένοντας με το στηθόδεσμο. Υπήρχε ένα στραβό χαμόγελο στα χείλη της. Δε γδυνόταν απλά για να ξαπλώσει, άρχισε να συνειδητοποιεί ο Κάφελ. *Ο άντρας με το μουστάκι, όμως, δεν κοίταζε μόνο εκείνη. Νομίζω ότι κοίταζε κι εμένα. Μας κοίταζε και τους δύο. Θα έλεγε κανείς ότι του θυμίζαμε κάτι...* Η Ζιάλα έλυσε το στηθόδεσμό της και του τον πέταξε.

Ο Κάφελ τον έπιασε, γελώντας. Ναι, σίγουρα, δε γδυνόταν απλά για να ξαπλώσει... Αισθάνθηκε το παντελόνι του να συρρικνώνεται.

Η Ζιάλα έλυσε τη ζώνη της, και έβγαλε το παντελόνι και την περισκελίδα.

Ο μουστακαλής εξαφανίστηκε μέσα σε μια έκρηξη καπνού.

Η Ζιάλα έδειξε τον Κάφελ, με το δεξί χέρι. «Έχεις κάτι δικό μου,» του είπε, παιχνιδιάρικα. «Δος το πίσω.» Έκανε νόημα με το δάχτυλό της, ζυγώνοντας την άκρια του κρεβατιού.

Εκείνος πέρασε το στηθόδεσμο μέσα στο παντελόνι του. «Έλα να το πάρεις.»

Η Ζιάλα τού χίμησε.

«Σήκω,» είπε ο Κάφελ, που ήταν ντυμένος και όρθιος.

«Τώρα που το πήρα, δε σ'το ξαναδίνω,» αποκρίθηκε η Ζιάλα, που ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα στο κρεβάτι και δε φορούσε τίποτα πέρα από το στηθόδεσμό της.

Ο Κάφελ γέλασε και, μετά, αναστέναξε.

Η Ζιάλα δε μίλησε.

«Καλά· εγώ, πάντως, θα πάω. Δε θ'αργήσω να—»

Η Ζιάλα αμέσως πήρε καθιστή θέση επάνω στο κρεβάτι. «Αστείο δε σηκώνεις!» είπε, λοξοκοιτάζοντάς τον και υπομειδιώντας. «Φυσικά και θα έρθω.»

Όταν βγήκαν από το πανδοχείο «*Το Ξύλινο Γεφύρι*», ήταν απόγευμα και τα χρώματα γύρω τους είχαν αρχίσει να σκουραίνουν. Ο Κάφελ ακολούθησε τις οδηγίες της σερβιτόρας, μπαίνοντας στον μικρό δρόμο δεξιά του οικοδομήματος και προχωρώντας πλάι στον ποταμό. Το μέρος εδώ μύριζε ψαρίλα και σάπιο ξύλο.

«Θεοί, θα ξεράσω...!» μουρμούρισε η Ζιάλα.

Λίγο παρακάτω, όμως, η αποπνιχτική οσμή ελαττώθηκε, αν και ακόμα πλανιόταν μια βρόμα στον αέρα.

Ο Κάφελ είδε την αποθήκη με τα βαρέλια και, μετά απ' αυτήν, το μικρό ναυπηγείο για βάρκες. Ανάμεσα τους ήταν ένα στενορύμι, στο τέλος του οποίου ο έμπορος νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει μια πόρτα. *Πρέπει να το βρήκαμε... Το σπίτι του Έσριλαν.*

Μπήκε στο σοκάκι, και η Ζιάλα τον ακολούθησε. Το χέρι της έκλεισε γύρω από το μανίκι του ξιφιδίου στη ζώνη της, γιατί το σκιερό περιβάλλον της έδινε την εντύπωση ότι εδώ το οτιδήποτε –το οτιδήποτε– μπορούσε να συμβεί.

Ο Κάφελ ζύγωσε την πόρτα στο πέρας του στενορυμιού και χτύπησε, δυνατά.

Περίμενε, μα κανείς δεν απάντησε.

«Να πάρει!...» μουρμούρισε κάτω απ' την ανάσα του. «Δε θάναι εδώ. Θάχει φύγει από την πόλη.»

Βήματα ακούστηκαν πίσω τους.

Ο Κάφελ και η Ζιάλα στράφηκαν. Κι αντίκρισαν πέντε άντρες, οπλισμένους με ασπίδες, ξίφη, θώρακες, και κράνη. Ένας τους κρατούσε μια αναμμένη λάμπα.

«Βγείτε έξω και πλησίασε, αργά.»

Φρουροί! σκέφτηκε η Ζιάλα. Ω θεοί, το ήξερα! Αυτός ο Έσριλαν είναι επαναστάτης· δεν έπρεπε να τον είχαμε αναζητήσει τόσο φανερά!

«Συμβαίνει κάτι, κύριοι;» ρώτησε ο Κάφελ.

«Πλησιάστε, είπα!» φώναξε ο στρατιώτης. «Αλλά αργά. Και σηκώστε τα χέρια σας, εκεί που μπορώ να τα βλέπω. Προχωράτε!»

Ο Κάφελ υπάκουσε, υψώνοντας τα χέρια και βαδίζοντας προς το μέρος τους. Η Ζιάλα άφησε το μανίκι του ξιφιδίου της και τον μιμήθηκε.

Δύο στρατιώτες θηκάρωσαν τα σπαθιά τους κι άρχισαν να τους ψάχνουν.

«Θα ήθελα να ξέρω τι συμβαίνει,» απαίτησε ο Κάφελ. «Κάναμε τίποτα;»

«Βούλωστο!» τον διέκοψε ο άντρας που είχε μιλήσει και πριν.

Η Ζιάλα αισθάνθηκε τα χέρια του στρατιώτη που την έψαχνε ν'αγγίζουν και σημεία που δεν υπήρχε κανένας απολύτως λόγος ν'αγγίζουν. Η δεξιά της παλάμη τον κοπάνησε στο κρανοφόρο του μέτωπο, σπρώχνοντάς τον πίσω.

«Ε! Τι συμβαίνει;» γκάριξε ο φρουρός που είχε, πριν από λίγο, πει στον Κάφελ να το βουλώσει.

«Πες στο στρατιώτη σου να έχει τα χέρια του πιο κοντά!» σφύριξε η Ζιάλα, νιώθοντας το πρόσωπό της να κοκκινίζει από θυμό.

«Ο 'στρατιώτης μου' χρειάζεται μακριά χέρια για να κάνει καλά τη δουλειά του. Σκάσε, λοιπόν, κι άστον να την κάνει!»

«Και δε μπορεί να κάνει τη δουλειά του πιο διακριτικά;» είπε ο Κάφελ.

«Δε σου είπα να το βουλώσεις εσύ;»

«Είμαστε κι οι δύο πολίτες του Νόρβηλ. Δεν έχετε—»

«Κλείστο!» Ο στρατιώτης έστρεψε το ξίφος του και κοπάνησε τον Κάφελ, με το πλατύ μέρος, στο πλάι του κεφαλιού. Εκείνος παραπάτησε, και κρατήθηκε απ'τον τοίχο, για να μην πέσει. «Και μην το ξανανοίξεις, άμα δε θες νάχετε περισσότερους μπελάδες.» Και προς τους άλλους στρατιώτες: «Τελειώστε μ'αυτή την ιστορία. Άιντε.»

Εκείνοι συνέχισαν τη σωματική έρευνα.

Η Ζιάλα έτριξε τα δόντια, καθώς ο άντρας που την έψαχνε πριν άρχισε πάλι να την ψαχουλεύει. Τα χέρια του δεν είχαν γίνει κοντύτερα· αν μη τι άλλο, είχαν μακρύνει. Εκείνη, όμως, ήταν αποφασισμένη να τον αφήσει να τελειώσει και ν'απομακρυνθεί από κοντά της· δε θα ξεμπέρδευαν με δαύτους αλλιώς. Ωστόσο, όταν της άρπαξε το αριστερό στήθος και το ζούληξε, η Ζιάλα φώναξε και τον κοπάνησε ξανά κατακέφαλα, βρίζοντάς τον με ό,τι βρισιές της έρχονταν κατά νου —*καριόλη! μπάσταρδε! ποντίκι! πουτάνας γιε! τομάρι! καθίκι! κάθαρμα!*—, ενώ εξακολουθούσε να τον χτυπά, κλοτσώντας και γρονθοκοπώντας.

Δύο άλλοι φρουροί ήρθαν και της έπιασαν τα χεριά, ακινητοποιώντας την.

«Μόνο αυτό φαίνεται νάχει επάνω της,» είπε ο στρατιώτης που την παχούλευε, δείχνοντας το ξιφίδιο της Ζιάλα στον αρχηγό.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Όπως κι ο φίλος της.

»Εντάξει, παλικάρια· πηγαίντε τους στην ψειρού.»

«Για μια στιγμή!» διαμαρτυρήθηκε ο Κάφελ. «Θα μας πάτε φυλακή; Γιατί; Τι κάναμε;»

«Στη φυλακή, θα περιμένετε νάρθει ο ανακριτής, ρεμάλια,» απάντησε ο στρατιώτης. «Και μη μας κάνετε κι άλλη φασαρία, γιατί θα σας σαπίσουμε στο ξύλο.»

Ο ανακριτής; σκέφτηκε ο Κάφελ. Είχε ακούσει για τους ανακριτές του Ένρεβηλ, και οι φήμες ήταν πολύ, πολύ άσχημες... Τρομοκρατήθηκε.

«Για όνομα του Βάνραλ, άνθρωπέ μου!» φώναξε. «Για τι μας πέρασες; για επαναστάτες; Δεν είμαστε επαναστάτες, ηλίθιε βλάκα! Είμαστε Νορβήγιοι πολίτες, και—!»

Το σπαθί του φρουρού τον ξανακοπάνησε στο κεφάλι, πολύ δυνατότερα από πριν, και ο Κάφελ σωριάστηκε στο πλακόστρωτο, με την όρασή του θολωμένη από έντονα χρώματα.

Ο Ήθαρ αφίπλευσε κοντά στις όχθες του ποταμού Γάσπαρνηλ, νότια της Ντίλρομ. Εδώ τα χαμόδεντρα έκαναν σκιά και ήταν ό,τι πρέπει για να περάσει το μεσημέρι του. Έδεσε τ'άλογο του σ'ένα χοντρό κλαρί και κάθισε στο χορτάρι, βγάζοντας ξηρά τροφή για να φάει.

Τα μάτια του όργωναν τους τόπους στα δυτικά. Λόφοι, ψηλά χόρτα, σύδεντρα. Ανοιχτό μέρος, αλλά με κάμποσες κρυψώνες. Βορειότερα, και πιο κοντά στη Ντίλρομ, μπορούσε να δει αγροκτήματα και χωράφια.

Άνοιξε το φλασκί του και έκανε πίσω το κεφάλι, πίνοντας κρασί.

Οι άκριες των ματιών του έπιασαν κάτι να κινείται ανάμεσα στα σύδεντρα, δυτικά: τη φιγούρα ενός καβαλάρη, νόμιζε· αλλά, όταν έστρεψε το βλέμμα προς τα εκεί, δεν είδε κανέναν. Μπορούσε να είχε κάνει λάθος;

Ακράγγιξε τη λαβή του ξίφους του.

Κανείς δε φάνηκε. Καλύτερα, όμως, να μην κοιμόταν ετούτο το μεσημέρι.

Έτσι, έμεινε εκεί όπου ήταν, περιμένοντας ναρθεί το βράδυ.

Και δεν άργησε ν'ακούσει κάποιον να σφυρίζει έναν σκοπό, από τη μεριά του ποταμού. Σηκώθηκε και γύρισε, για να κοιτάξει, ακουμπώντας το γαντοφορεμένο του χέρι στον κορμό ενός δέντρου.

Μια γυναίκα βάδιζε δίπλα στο νερό. Φορούσε φαρδύ, μαύρο παντελόνι, πέτσινα σανδάλια, και λευκή πουκαμίσια, που ανέμιζε στο ανάλαφρο αεράκι, μαζί με τα μακριά, μαύρα της μαλλιά. Στο ένα της χέρι είχε μαζέψει βότσαλα και, με τ'άλλο, τα πετούσε στον ποταμό.

Ο Ήθαρ δεν κινήθηκε, καθώς την κοίταζε.

Η γυναίκα στράφηκε και τον είδε. Έκανε ένα βήμα όπισθεν, σα νάχε τρομάξει. Ύστερα, όμως, χαμογέλασε και του κούνησε το χέρι. «Γεια!» φώναξε.

«Δε σου έχουν πει να μη μιλάς σε ξένους;» τη ρώτησε ο Ήθαρ.

«Είσαι ληστής;»

«Θα μπορούσα να είμαι.»

«Αν ήσουν, θα μου είχες επιτεθεί όσο δε θα έβλεπα.»

«Πού το ξέρεις; Ίσως νάμαι ληστής με τιμή!»

Η γυναίκα γέλασε. «Υπάρχουν και τέτοιοι;»

«Υπάρχουν όλων των ειδών οι άνθρωποι.»

«Είσαι ληστής, λοιπόν;»

«Όχι.»

«Βλέπεις; το ήξερα.» Άρχισε ν'ανεβαίνει την πλαγιά, ζυγώνοντάς τον. «Δεν είσ' από τούτα τα μέρη, ε; Είσαι ταξιδιώτης.»

Ο Ήθαρ δε μίλησε.

Η γυναίκα σταμάτησε να βαδίζει εμπρός του, και τα μαύρα της μάτια τον περιεργάστηκαν από πάνω ως κάτω. «Θα μου πεις;»

«Ναι, ταξιδιώτης είμαι,» απάντησε ο Ήθαρ.

«Από πού έρχεσαι;»

«Από πού θα μπορούσα να έρχομαι, εδώ όπου βρίσκομαι;»

Η γυναίκα ανασήκωσε τους ώμους. «Ξέρω γω; Αποπουδήποτε.» Και, κοιτάζοντας το ξίφος στο πλευρό του: «Κουβαλάς σπαθί... πρέπει νάσαι ευγενής ή μισθοφόρος, ή κάτι τέτοιο.»

«Κάτι τέτοιο.»

«Όπως... ληστής;» γέλασε η γυναίκα.

«Εσύ από πού είσαι;» τη ρώτησε ο Ήθαρ.

«Απ'το χωριό, πιο εκεί.» Έδειξε νότια. «Ο άντρας μου είναι ψαράς.»

«Έχεις, λοιπόν, τίποτα ψάρια να με κεράσεις; Ή πιάνετε μόνο βότσαλα με τον άντρα σου;»

Η γυναίκα γέλασε πάλι. «Πιάνουμε κάθε λογής ψάρια. Από πού είσαι, όμως; Ακόμα δε μου είπες.»

«Μάντεψε.»

«Δεν είμαι και πολύ καλή στους χάρτες, αλλά εδώ κοντά είναι το Νόρβηλ· άρα, απο κεί πρέπει νάχεις έρθει. Εκτός κι αν είσαι από κάποιο μακρινό σημείο του Ένρεβηλ...»

«Κι αν σου έλεγα ότι είμαι ντόπιος;»

«Αποκλείεται να είσαι ντόπιος.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Δε μοιάζεις για ντόπιος..»

«Και πώς είναι οι ντόπιοι εδώ πέρα;»

«Διαφορετικοί.»

«Σαν κι εσένα;»

«Ναι,» είπε η γυναίκα.

«Δεν έχεις καμία διαφορά από τις Νορβήλιες που ξέρω.»

«Είσαι Νορβήλιος, δηλαδή!»

Ο Ήθαρ μόρφασε αδιάφορα. «Είμαι.»

«Και γιατί βρίσκεσαι δω; Θες κατευθύνσεις; Μπορώ να σε βοηθήσω.»

«Δε χρειάζομαι τίποτα· σ'ευχαριστώ, όμως. Πώς σε λένε, παρεμπιπτόντως;»

«Χίκλα. Εσένα;»

«Ήθαρ.»

«Και τι είσαι; Ευγενής ή μισθοφόρος; Υποθέτω μισθοφόρος, βέβαια, γιατί, αν ήσουν ευγενής, θάχες κάποια συνοδεία, σωστά;»

«Πιθανώς, ή πιθανώς όχι.»

«Τέλος πάντων· αν είσαι μισθοφόρος, μπορώ να σου βρω δουλειά, άμα θες. Ο άντρας μου ξέρει ανθρώπους απ'τη φρουρά.»

«Ο άντρας σου το θεωρεί σωστό να μιλάς σε ξένους;»

«Τι χαζή ερώτηση!» παρατήρησε η Χίκλα. «Ο άντρας μου δεν είναι εδώ τώρα, είναι;»

«Άλλο ρώτησα.»

«Εντάξει, δεν το θεωρεί και τόσο 'σωστό'. Αλλά εγώ είμαι φιλικό άτομο. Δε μπορώ· άμα δω κάποιον, θέλω να του μιλήσω. Αυτή είν' η φύση μου.»

«Φαίνεται,» μειδίασε ο Ήθαρ.

«Έχεις πρόβλημα; Ίσα-ίσα, που άμα είσαι καινούργιος εδώ, μπορώ να σου δώσω κατευθύνσεις για όπου θες, ή πληροφορίες για ό,τι θες. Απλά, ρώτα.»

«Δε χρειάζομαι τίποτα.»

«Πάντα τόσο καχύποπτος είσαι; Κάνεις λες κι εγώ είμαι ληστής!»

«Θα μπορούσες.»

«Αλήθεια; Χωρίς όπλα;» ρώτησε, εύθυμα, η Χίκλα.

«Υπάρχουν διάφοροι τρόποι για να ληστέψεις...»

«Όπως;»

«Να παγιδέψεις το ανυποψίαστο θύμα σου και να το χτυπήσεις όταν είναι απροετοίμαστο. Ο άντρας σου ο ψαράς θα ξέρει από αυτά, αναμφίβολα...»

«Α-χα-χα-χα! Είσαι διασκεδαστικός. Αλλά, μείνε ήσυχος, Ήθαρ, δεν είμαι τόσο κακιά γυναίκα.»

«Πιθανώς, ή πιθανώς όχι,» είπε ο Ήθαρ, και στράφηκε απ'την άλλη, πηγαίνοντας να καθίσει εκεί όπου καθόταν και πριν.

Η Χίκλα τον ακολούθησε, αλλά έμεινε όρθια. «Σίγουρα, δε θες να με ρωτήσεις τίποτα;»

«Σίγουρα. Ξέρω πού πηγαίνω.»

«Καλά. Θα φύγω, τότε, να μην αργήσω κιόλας να γυρίσω σπίτι.»

«Γεια...»

«Γεια.» Η Χίκλα πήγε πάλι προς τον ποταμό.

Ο Ήθαρ περίμενε, αφουγκραζόμενος τα βήματά της· και, σύντομα, δε μπορούσε να τ'ακούσει καθόλου. Τα σανδάλια δεν έκαναν και πολύ περισσότερο θόρυβο απ'ό,τι τα γυμνά πόδια.

Σηκώθηκε από τη θέση του και στράφηκε, ψάχνοντάς τη με το βλέμμα. Μα δεν την είδε πουθενά.

Προχώρησε μερικά βήματα, κοιτάζοντας νότια· αλλά, ξανά, τίποτα. Η Χίκλα έμοιαζε να είχε εξαφανιστεί, όμως, μάλλον, είχε πάει πίσω από κάποιο από τα σύδεντρα.

Ο Ήθαρ σκαρφάλωσε σ'ένα δέντρο και κοίταξε γύρω-γύρω, την περιοχή. Η ματιά του, ωστόσο, δεν εντόπισε τη μελαχρινή γυναίκα με τα μακριά μαλλιά και τη λευκή πουκαμίσια.

Μάλιστα... Θα περίμενε, λοιπόν, ως το βράδυ και θα έβλεπε.

Οι φυλακές ήταν στη νοτιοανατολική μεριά της Ντίλρομ, πριν από τον ποταμό και κάτω από την αγορά. Οι φρουροί τούς οδήγησαν εκεί και τους κλείδωσαν, εγκαταλείποντάς τους στο ημίφως των δαυλών και στην οσμή ούρων και κοπράνων – κανείς δε φαινόταν να μπαίνει στον κόπο να καθαρίζει στοιχειωδώς ετούτο το μέρος.

Η Ζιάλα ήθελε πάλι να ξεράσει, κι αυτή τη φορά δεν κατάφερε να συγκρατηθεί. Στηρίχτηκε στον πέτρινο, γλιστρισμένο τοίχο, ο οποίος γλιστρούσε κάτω απ'την παλάμη της σαν έμβιο πλάσμα, και άδειασε το στομάχι της στο πάτωμα, μέχρι που δεν είχε τίποτ'άλλο να βγάλει.

«Έλα απο δώ,» της είπε ο Κάφελ, περνώντας το χέρι του γύρω απ'τη μέση της και τραβώντας την προς την καγκελωτή είσοδο του κελιού τους.

«Γιατί;» ρώτησε, πνιχτά, εκείνη.

«Γιατί εδώ, τουλάχιστον, έρχεται λίγος καθαρός αέρας απ'το διάδρομο.»

«Σκατά...»

«Σκατά, πράγματι,» είπε ο Κάφελ· και, στηρίζοντας τον ώμο του πάνω στα κάγκελα, έριξε μια ματιά στα υπόλοιπα κελιά γύρω τους, για να δει ποιος άλλος ήταν φυλακισμένος εδώ. Προς την έξοδο της φυλακής, αλλά από τη μεριά που βρίσκονταν εκείνος και η Ζιάλα, παρατήρησε κάποιον καθισμένο, του οποίου μονάχα τη σκιερή μορφή μπορούσε να διακρίνει. Προς το βάθος της φυλακής –όπου το σκοτάδι ήταν πυκνότερο– και στην αντικρινή μεριά, νόμιζε πως υπήρχε κάποιος άλλος, στηριζόμενος κι αυτός, όπως ο Κάφελ, στα κάγκελα του κελιού του και κοιτάζοντας. Όμως ίσως να κάνω και λάθος· ίσως οι σκιές να με παραπλανούν και να μην είναι κανείς εκεί.

Λίγο πιο πέρα από αυτόν τον πιθανό κρατούμενο, και κοντύτερα στον έμπορο και τη φίλη του, αλλά εξίσου στην αντικρινή μεριά, ήταν ένας ακόμα φυλακισμένος, ο οποίος φαινόταν καθαρότερα. Α-

κουμπούσε την πλάτη στον πίσω τοίχο του κελιού του και είχε τους πήχεις του στα γόνατα του. Το πρόσωπό του ήταν κρυμμένο μέσα σε πυκνά, ξανθά μούσια και μαλλιά· τα μάτια του, όμως, ήταν νηφάλια και παρατηρούσαν τον Κάφελ και τη Ζιάλα.

«Γιατί είσαι εδώ, φίλε;» τον ρώτησε ο πρώτος.

«Γαμημένοι φόροι του Άρχοντα...» αποκρίθηκε εκείνος.

«Δεν πλήρωσες;»

«Δεν είχα τίποτα να πληρώσω, γείτονα,» μούγκρισε ο ξανθομάλλης. «Τους είπα, όμως, πως θα τους τάδινα μετά, μαζεμένα. Δε συμφώνησαν, όπως βλέπεις.»

«Κι ως τότε θα είσαι εδώ;»

«Αυτή την απορία έχω κι εγώ, γείτονα. Λέγανε, οι καριόληδες, πως θα περίμενα μέχρι να με δικάσουν. Αλλά τρεις μήνες είμαι κλειδωμένος, μα το Βάνραλ, γείτονα! Έχουνε χάσει το δικαστή τους; Τα καθίκια...!

»Εσείς γιατί είστε δω;»

«Μακάρι να ξέραμε,» είπε η Ζιάλα. «Περπατούσαμε στο δρόμο και μας πιάσανε.»

«Είχαμε πάει να βρούμε τον Έσριλαν τον οδηγό,» εξήγησε ο Κάφελ. «Έξω απ'το σπίτι του μας συνέλαβαν.»

«Ε, μα είστε παλαβοί!» αποκρίθηκε ο ξανθομάλλης. Σηκώθηκε από τη θέση του και ζύγωσε τα κάγκελα, για να τους κοιτάξει καλύτερα. «Ξέρετε πού είναι ο Έσριλαν, γείτονα;»

«Μάλλον, εκτός πόλης,» υπέθεσε ο Κάφελ.

Ο ξανθομάλλης γέλασε. «Όχι· εντός πόλη είναι. Πιο εντός δε γίνεται!» Και, στρέφοντας το βλέμμα προς τη φιγούρα στο βάθος της φυλακής –τη φιγούρα που ο Κάφελ δεν ήξερε αν ήταν υπαρκτή ή της φαντασίας του–, φώναξε: «Ε, Έσριλαν! Σήμερα είν' η τυχερή σου μέρα, τσακάλι της ερημιάς! Έχεις επισκέπτες! Μ'ακούς, ρε; Έχεις επισκέεεπτεεες!»

Θεοί! σκέφτηκε ο Κάφελ. *Εδώ είναι; Στις φυλακές;*

«Τι έχει το στόμα σου και ποτέ δε μπορείς να σκάσεις, Μάλκραλ;» φώναξε η φιγούρα στο βάθος της φυλακής. «Το ίδιο σκατοφαγητό δε μας ταΐζουν οι σκυλομούρηδες;»

«Ίσως να φταίει τ'ότι εγώ δεν το τρώω!» αντιγύρισε ο ξανθομάλλης.

«Και προτιμάς τους ποντικούς σου...»

«Είναι νοστιμότεροι απ'αυτά που μας φέρνουν· διαφωνείς;»

«Δε μπορώ να διαφωνήσω με την αντικειμενική αλήθεια, ποντικοφάγε.»

«Είσαι ο Έσριλαν ο οδηγός;» ρώτησε ο Κάφελ τη σκοτεινή φιγούρα.

Σιγή έπεσε για μερικές στιγμές· ύστερα, ο άγνωστος άντρας είπε: «Ναι. Και ποιος είσαι εσύ;»

«Τ'όνομά μου είναι Κάφελ, και είμαι από το Νόρβηλ. Ερχόμουν να σε βρω, γιατί ήθελα τη βοήθειά σου. Ήθελα να με οδηγήσεις κάπου.»

«Πολύ ευχαρίστως, αλλά τώρα είμαστε κι οι δύο λιγάκι... *περιορισμένοι.*»

«Γιατί σ'έχουν κλείσει εδώ; Όχι πως θέλουν και λόγο, απ'ό,τι κατάλαβα,» είπε η Ζιάλα.

«Λένε πως είμαι με την Επανάσταση.»

«Είσαι;»

«Αυτό προσπαθούν ακόμα να... *εκμαιεύσουν* από μέσα μου.»

«Δυο φορές τον έχουν πάει στον ανακριτή!» ψιθύρισε ο ξανθομάλλης που λεγόταν Μάλκραλ. «Του έκαψαν τ'αριστερό μάτι! Άμα το δείτε....» Κούνησε το κεφάλι, φανερά αηδιασμένος.

Ο Κάφελ και η Ζιάλα αισθάνθηκαν να τρέμουν στη σκέψη ότι μπορεί το ίδιο να συνέβαινε και σ'αυτούς.

«Πρέπει να φύγουμε απο δώ μέσα,» είπε η Ζιάλα σ'αφτί του Κάφελ.

«Πώς;» ρώτησε εκείνος.

(Ο Μάλκραλ, βλέποντάς τους να μιλάνε σιγανά αναμεταξύ τους, επέστρεψε στην προηγούμενή του θέση, με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο και τους πήχεις στα γόνατα.)

«Δεν μπορεί να μην υπάρχει κάποιος τρόπος!» είπε η Ζιάλα. «Τούτο το οικοδόμημα είναι *ερείπιο.*»

«Πολλά παραμύθια ακούς,» αποκρίθηκε ο Κάφελ, βαδίζοντας μέσα στο κελί τους.

Η Ζιάλα τον ακολούθησε. «Δεν μπορούμε να τα παρατήσουμε!» επέμεινε. «Πρέπει να πάμε στη Νίζβερ, δεν πρέπει να πάμε; Κι επι-

πλέον, τι θα γίνει όταν... όταν μας αναλάβει ο ανακριτής; Πρέπει να φύγουμε, Κάφελ!» Έσφιξε τον ώμο του. «Πρέπει να φύγουμε!»

«Μη σε πιάνει πανικός—»

«Δεν άκουσες τι του κάνανε του άλλου; Του *κάψανε το μάτι!*»

Να πάρει και να σηκώσει, σκέφτηκε ο Κάφελ, δεν έπρεπε ποτέ να είχες έρθει μαζί μου. Εγώ είμαι απελπισμένος, αλλά εσύ, Ζιάλα.... Ωστόσο, δε διορθώνεται τώρα τούτο. «Το άκουσα, αλλά με το να μας πιάνει πανικός δε θα καταφέρουμε να δραπετεύσουμε.» Και πρέπει να δραπετεύσουμε, πρόσθεσε νοερά. Πρέπει οπωσδήποτε να δραπετεύσουμε. Δεν μπορώ να την αφήσω σ'ετούτες τις φυλακές. Εγώ την έφερα εδώ...

Η Ζιάλα ένενυσε, παρατηρώντας λογική στην απάντησή του. «Ναι,» είπε. «Όμως ας αρχίσουμε από τώρα να σχεδιάζουμε. Δεν ξέρουμε πότε θα έρθει ο ανακριτής.»

Ναι. Αλλά τι να σχεδιάσουμε; αναρωτήθηκε ο Κάφελ.

Ζύγωσε πάλι τα κάγκελα, και είπε: «Μάλκκραλ, έλα δω.»

«Νάρθω κει αποκλείεται, αλλά θάρθω όσο πιο κοντά μπορώ, γείτονα,» αποκρίθηκε ο ξανθομάλλης, και σηκώθηκε, πλησιάζοντας κι αυτός τα κάγκελα του δικού του κελιού.

«Έχει προσπαθήσει ποτέ κάποιος να δραπετεύσει από τούτο το μέρος;» τον ρώτησε ο Κάφελ.

«Απ'ό,τι ξέρω, τάχουν καταφέρει κιόλας.»

Να μια ελπίδα! «Αλήθεια; Πώς;»

«Ξεκλειδώσανε τα κελιά τους, κρυφτήκανε μέχρι οι φρουροί ν'ανοίξουν την κεντρική πόρτα, και πεταχτήκανε έξω.»

«Πώς ξεκλείδωσαν τα κελιά τους;»

«Κάπως.»

«Αυτό δε μας βοηθάει και πολύ. Εσύ δεν έχεις προσπαθήσει να δραπετεύσεις;»

«Όχι.»

«Γιατί;»

«Γιατί δεν μπορώ ν'ανοίξω την κλειδαριά μου. Αλλά, ακόμα κι άμα κατάφερνα να την ανοίξω και να τους ξεφύγω —πράγμα για τ'οποίο δεν είμαι σίγουρος, γείτονα—, πού θα πήγαινα, μετά; Θα έφευγα απ'τη Ντίλρομ; Για να γίνω, τι; Επαναστάτης;» Κούνησε το κεφάλι.

«Όχι, αυτή η ζωή δεν είναι για μένα. Θα περιμένω τον καταραμένο τους δικαστή. Δε θ'αργήσει πια. Θάρθει μέσα στο μήνα, δε μπορεί.»

Κατάλαβα... Δε θα μας προσφέρει καμία βοήθεια τούτος, σκέφτηκε ο Κάφελ, και στράφηκε στη Ζιάλα, της οποίας τα χείλη ήταν σφιγμένα και η όψη της χλομή στο φως του κοντινού δαυλού.

«Πώς θ'ανοίξουμε την κλειδαριά;» του ψιθύρισε.

«Δεν είμαι διαρρήκτης· έμπορος είμαι.»

«Αυτό σημαίνει ότι δεν ξέρεις;»

«Προφανώς.»

«Και τι θα γίνει τώρα, δηλαδή;»

«Τι να σου πω, Ζιάλα; Δεν έχω απάντηση,» αποκρίθηκε ο Κάφελ, ξεφυσώντας και πηγαίνοντας να καθίσει στο βάθος του κελιού, με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο και τον πήχη του καλού του χεριού στο γόνατό του, όπως ο Μάλκραλ, αντίκρυ.

Η Ζιάλα έκανε ένα γύρο του περιορισμένου χώρου μέσα στον οποίο βρίσκονταν, ερευνώντας τον με τη ματιά της. *Για τι ακριβώς ψάχνω; αναρωτήθηκε. Τι θέλω να βρω; Σίγουρα, δεν υπήρχε κάποιο μαγικό άνοιγμα εδώ πέρα, απ'όπου εκείνη κι ο Κάφελ θα μπορούσαν εύκολα να δραπετεύσουν. Ωστόσο, είχε την ελπίδα... την ελπίδα ότι θα έβλεπε κάτι που θα την καθοδηγούσε, που θα της έδινε... έμπνευση για το πώς να ξεφύγουν.*

Μα, δε βρήκε τίποτα τέτοιο.

Ο Κάφελ έχει δίκιο, σκέφτηκε· δεν υπάρχει τρόπος για να ξεφύγουμε. Παγιδευτήκαμε εδώ πέρα. Και ο ανακριτής θα έρθει, για να μας βγάλει τα μάτια... Ακούμπησε κι εκείνη την πλάτη σ'έναν τοίχο του κελιού και κάθισε, κρύβοντας το πρόσωπο στις χούφτες της κι αρχίζοντας να κλαίει. Δεν ήθελε να φανεί σαν μωρό, που βάζει τα κλάματα με την πρώτη αναποδιά, μα η κατάσταση τής φαινόταν τόσο απελπιστική, τόσο οριστική... σαν τον θάνατο.

Ο Κάφελ την είδε που έκλαιγε και πήγε να καθίσει δίπλα της, περνώντας το καλό του χέρι γύρω από τους ώμους της. Η Ζιάλα έγειρε επάνω του. Και έμειναν έτσι για αρκετή ώρα... μέχρι που ένας ήχος ήρθε από το βάθος της φυλακής. Σαν δύο σίδερα να χτυπάνε, κάπου-κάπου.

Η Ζιάλα ύψωσε το κεφάλι και κοίταξε την όψη του Κάφελ. «Τ'άκουσες αυ-;»

Εκείνος έβγαλε το δάχτυλό του μπροστά στα χείλη της και σηκώθηκε, αργά, όρθιος, αφήνοντάς την από την αγκαλιά του. Η Ζιάλα ορθώθηκε, επίσης, και πλησίασαν τα κάγκελα του κελιού τους.

Στο βάθος, είδαν τον Έσριλαν να ασχολείται με κάτι, το οποίο θα μπορούσε να ήταν και η κλειδαριά της πόρτας του. Κράτησαν κι οι δυο την αναπνοή τους.

Αντίκρυ τους, ο Μάλκραλ είχε σηκωθεί και κοιτούσε κι αυτός.

Κάποια στιγμή, οι ήχοι έπαψαν, και η καγκελόπορτα του Έσριλαν άνοιξε. Μια σκοτεινή φιγούρα βγήκε και βάδισε κατά μήκος του διαδρόμου, πλησιάζοντας τα κελιά τους και μπαίνοντας στην ακτίνα φωτός των δαυλών. Ήταν ένας ψηλός και μυώδης άντρας, ντυμένος με γκριζο, μάλλινο παντελόνι και κουρελιασμένη, πέτσινη τουνίκα. Τα πόδια του ήταν ξυπόλυτα. Είχε κοντά, καστανά μαλλιά και μούσια, και το αριστερό του μάτι ήταν καμένο, όπως είχε πει ο Μάλκραλ: ένας άσπρος βολβός, χωρίς κόρη, και γύρω του ζαρωμένο, κοκκινωπό δέρμα.

«Σήμερα,» είπε, «δεν είναι η δική μου τυχερή μέρα, αλλά η δική σας.» Ύψωσε ένα μακρύ μεταλλικό εργαλείο. «Θέλει κανένας ν'ανοίξω το κελί του;»

«Το ρωτάς;» αποκρίθηκε ο Κάφελ. «Θα σου είμαστε για πάντα ευγνώμονες.»

Ο Έσριλαν ζύγωσε το κελί τους και ξεκλείδωσε την κλειδαριά.

«Πώς κατάφερες και πέρασες αυτό το πράγμα εδώ μέσα;» τον ρώτησε η Ζιάλα, κοιτάζοντας το περίεργο εργαλείο.

«Έχω φίλους στην πόλη,» εξήγησε ο Έσριλαν, και στράφηκε στο κελί του Μάλκραλ.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι, αρνητικά. «Όχι, φύγε. Δε θέλω—»

«Είσαι ηλίθιος; Προτιμάς αυτή την ποντικοτρυπα από τον έξω κόσμο;»

«Δεν είμ' εγώ αγριάνθρωπος, να ζω στις ερημιές!» αντιγύρισε, έντονα, ο Μάλκραλ. «Άσε με δω που κάθομαι. Ο δικαστής θάρθει και—»

«Δε θα έρθει ο δικαστής, ρε ποντικοφάγε. Εδώ θα περιμένεις, τρώγοντας ποντίκια, μέχρι η σάρκα σου να σαπίσει και να πέσει απ'τα κόκαλά σου· και τότε, τα ποντίκια θα φάνε εσένα, και θα πάρουν την

εκδίκησή τους. Τώρα, άσε τα μουρμουρητά κι έλα μαζί μου.» Άρχισε να ξεκλειδώνει το κελί του.

Ο Μάλκραλ δε μίλησε. Έμοιαζε αναποφάσιτος, αλλά δεν έκανε και καμια κίνηση για να σταματήσει τον Έσριλαν.

Όταν εκείνος τελείωσε με την κλειδαριά, είπε: «Μείνετε εδώ,» και πήγε στο κελί που βρισκόταν κοντά στην έξοδο. Το ξεκλειδωσε κι αυτό και επέστρεψε, μαζί με μια καστανομάλλα γυναίκα που το πρόσωπό της ήταν πρησμένο από τα ξυλοκοπήματα.

«Ακούστε τώρα τι θα κάνουμε,» τους είπε ο Έσριλαν. «Θα περιμένουμε τους φρουρούς ν'ανοίξουν και να μπει ένας, για να μας φέρει φαγητό. Κάθε μέρα αυτή την ώρα φέρνουν το φαΐ,» εξήγησε στον Κάφελ και τη Ζιάλα. «Εσείς δε θα κάνετε τίποτα. Κανένas από εσάς. Θα μείνετε στα κελιά σας, όπως πριν. Μόλις, όμως, ο στρατιώτης ζυγώσει το δικό μου κελί, τότε εγώ θ'ανοίξω την πόρτα και θα του χιμήσω. Κι εσείς θα κάνετε το ίδιο: θα πεταχτείτε έξω και θα χιμήσετε στον άλλο φρουρό, στην είσοδο.»

«Σκατούλες,» είπε ο Μάλκραλ. «Θα μας βάλει κάτω· δε θα ξεφύγουμε.»

«Θα έρθω αμέσως, για να σας βοηθήσω,» τόνισε ο Έσριλαν. «Το θέμα είναι να μην τρέξει και ειδοποιήσει περισσότερους. Με καταλαβαίνετε;»

«Ναι,» ένευσε η Ζιάλα, που αισθανόταν μια κάποια έξαψη να την έχει καταλάβει. Θα *δραπέτευαν*! Ο ανακριτής δε θα τους έβρισκε εδώ, όταν ερχόταν!

«Στα κελιά σας, λοιπόν,» είπε ο Έσριλαν, κι άπαντες υπάκουσαν.

Και ο χρόνος κύλησε αργά, καθώς περίμεναν το φαγητό να έρθει.

Η Ζιάλα φοβόταν ότι ίσως οι φρουροί ν'αποφάσιζαν απόψε ν'αλλάξουν τις συνήθειές τους, σχετικά με το συσσίτιο, και δεν μπορούσε να ησυχάσει.

Ο Κάφελ αισθανόταν τα νεύρα του τσιτωμένα από την αναμονή. Εκείνο που τον ανησυχούσε ήταν ο στρατιώτης που θα έπρεπε ν'αναλάβουν αυτός και οι υπόλοιποι. Γιατί θα ήταν οπλισμένος και θωρακισμένος, ενώ εκείνοι δεν ήταν καν εκπαιδευμένοι στη μάχη... εκτός ίσως από την καστανομάλλα γυναίκα, που ο Κάφελ, φυσικά, δεν ήξερε τις ικανότητές της. Ωστόσο, αμφέβαλλε πως ήταν πολεμίστρια. Δεν είχε την εμφάνιση πολεμίστριας, οι οποίες, συνήθως, ή-

ταν πιο γεροδεμένες, όχι τόσο λεπτοκαμωμένες. Τα χέρια της γυναίκας ήταν πιο λεπτά από αυτά της Ζιάλα, είχε παρατηρήσει ο έμπορος.

Τέλος πάντων. Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε. Κι οι θεοί ας είναι μαζί μας.

–Ποιοι θεοί;

Μονάχα ένας θεός μπορούσε να τους συντρέξει τώρα, αλλά ο Κάφελ φοβόταν ακόμα και να σκεφτεί τ'όνομά του.

...Ανκαραζ...

Το ξεκλείδωμα της εξώπορτας της φυλακής τον επανέφερε στην πραγματικότητα, και το βλέμμα του στράφηκε στον διάδρομο, όπου ένας φρουρός έμπαινε, φωνάζοντας: «Φαῖ, κοπρίτες!» Κουβαλούσε ένα καλάθι, από το οποίο πήρε ένα πιάτο και το έσπρωξε μέσα στο κελί της καστανομάλλας γυναίκας.

Ύστερα, προχώρησε και πλησίασε τον Κάφελ και τη Ζιάλα. «Ελπίζω να σας φτάσει,» είπε, και πέρασε ένα μόνο πιάτο κάτω από τα κάγκελα.

Η Ζιάλα το κλότσησε, στέλνοντας τα περιεχόμενά του στις μπότες του στρατιώτη.

«Την επόμενη φορά που θα θες να φας, σκρόφα, θα σε βάλω να γλείφεις το φαγητό από τις μπότες μου,» είπε εκείνος, κι απομακρύνθηκε, πηγαίνοντας στο κελί του Έσριλαν–

–η πόρτα του οποίου άνοιξε, απρόσμενα, κοπανώντας το φρουρό στο κεφάλι και σωριάζοντάς τον στο πάτωμα.

Ο Κάφελ, πάραυτα, άνοιξε την καγκελόπορτα του δικού του κελιού και πετάχτηκε έξω, τρέχοντας προς την έξοδο της φυλακής όπου φαινόταν ο άλλος στρατιώτης.

«EEEEEE!» γκάριξε ο πολεμιστής, υψώνοντας ένα κοντό δόρυ. «Μείνε κει πού 'σαι, βρομόσκυλο!»

Ο Κάφελ τον αγνόησε, μη σταματώντας την έφοδό του.

Ο στρατιώτης επιχείρησε να τον διαπεράσει με το δόρυ του, αλλά ο έμπορος ήταν έτοιμος γι'αυτή την κίνηση κι έκανε στο πλάι, αρπάζοντας το στέλεχος του όπλου, με τ'αριστερό χέρι.

«AAAAAAAAAAAAA!» φώναξε ο πολεμιστής, παλεύοντας να τον αποτινάξει.

Ο Κάφελ κράτησε γερά το δόρυ, προσπαθώντας να κατεβάσει την αιχμή του, αλλά αποτυχαίνοντας, γιατί ο στρατιώτης βαστούσε το όπλο με δύο χέρια, ενώ εκείνος μονάχα με ένα.

Η Ζιάλα τινάχτηκε, περνώντας δίπλα από τον έμπορο και κοπανώντας το φρουρό καταπρόσωπο, με την ανοιχτή της παλάμη. Τα νύχια της μπήχτηκαν στα μάτια του, κι εκείνος ούρλιαξε, παραπατώντας.

Ο Κάφελ τον κλότσησε στην κοιλιά, στέλνοντάς τον να σωριαστεί στο πάτωμα.

Και τότε, ήρθε ο Έσριλαν, μ'ένα ξίφος στο χέρι. Διέγραψε ένα ημικύκλιο, με τη λεπίδα, κι έσχισε το λαιμό του στρατιώτη, προτού προλάβει κανείς να βλεφαρίσει. Ο φρουρός τώρα σπαρταρούσε στα πόδια του, και ο οδηγός τον κλότσησε κατακέφαλα, αναισθητοποιώντας τον κι αφήνοντάς τον να αιμορραγήσει του θανατά.

«Πάρτε τα όπλα του, και πάμε,» είπε ο Έσριλαν.

Ο Κάφελ τράβηξε το σπαθί από τη ζώνη του φρουρού, ενώ η Ζιάλα πήρε το κοντό του δόρυ.

Ο Έσριλαν βγήκε από τις φυλακές, και οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν. Έξω, ήταν νύχτα και ο δρόμος ερημικός.

«Θα μας καταδιώξουν,» τους πληροφόρησε ο οδηγός.

«Μα, δε σκοτώσαμε και τους δύο φρουρούς;» έκανε η Ζιάλα, παρξενεμένη.

«Έχουν κατασκόπους παντού, κοπελιά,» εξήγησε ο Έσριλαν. «Απλά, κερδίσαμε λίγο χρόνο. Μην ανησυχείς, όμως· ξέρω μια έξοδο από την πόλη. Αν βιαστούμε, θα φτάσουμε εγκαίρως.» Μπήκε σ'ένα σοκάκι δίπλα από τις φυλακές.

Κινήθηκαν βιαστικά μέσα στα νυχτερινά δρομάκια της Ντίλρομ, και σύντομα ο Κάφελ και η Ζιάλα είχαν αποπροσανατολιστεί, από τις στροφές στις οποίες τους οδηγούσε ο Έσριλαν. Δεν ήξεραν αν κατευθύνονταν προς τον ποταμό ή αν απομακρύνονταν από αυτόν.

Και φασαρία ακουγόταν από τις κεντρικές οδούς. Φωνές αντηχούσαν, και μποτοφορεμένα πόδια χτυπούσαν στο πλακόστρωτο. Λάμπες διάχεαν το φως τους, διώχνοντας τις σκιές.

Η φρουρά τους έψαχνε. Μα δεν τους είχε εντοπίσει ακόμα.

Η Ζιάλα δε θυμόταν ποτέ άλλοτε να είχε βρεθεί σε τόσο ταραχώδη κατάσταση. Ακόμα και στην *πολιορκία της Έριγκ* δεν ένιωθε έτσι. Τώρα, ο κίνδυνος ήταν πολύ πιο άμεσος. Την έκανε να νομίζει πως η

ζωή της κρεμόταν από ένα λεπτό νήμα που ένα σπαθί μπορούσε εύκολα να κόψει.

Ο Έσριλαν τούς έβγαλε στις όχθες του ποταμού, κοντά σε μια αποβάθρα. «Ελπίζω να μη φοβάστε το νερό,» είπε. «Βγάλτε τις μπότες σας και τις κάπες, άμα νομίζετε ότι θα σας δυσκολέψουν.»

«Τι θα κάνουμε;» ρώτησε ο Κάφελ.

«Θα κολυμπήσουμε κάτω απ'την αποβάθρα,» αποκρίθηκε ο Έσριλαν, και μπήκε στον ποταμό, βαδίζοντας.

Ο Κάφελ πέρασε το νεοαπόκτητο σπαθί του στη ζώνη του, ενώ η Ζιάλα πέταξε το κοντό της δόρυ στο νερό. Ύστερα, έβγαλαν γρήγορα κάπες και μπότες. Τύλιξαν τις δεύτερες μέσα στις πρώτες και, παίρνοντας το αυτοσχέδιο δέμα παραμάσκαλα, ακολούθησαν τον Έσριλαν, όπως και ο Μάλκραλ και η άγνωστη καστανομάλλα γυναίκα. Ο ποταμός τούς έφτανε ως τους ώμους ή το λαιμό, ανάλογα με το πόσο ψηλός ήταν ο καθένας τους.

«Δεν ξέρω να κολυμπώ και τόσο καλά,» διαμαρτυρήθηκε ο Μάλκραλ. «Μονάχα να πλατσουρίζω—»

«Βούλωστο,» τον διέκοψε ο Έσριλαν· «δε θα πάμε βαθιά. Θα πατώνετε, σχεδόν συνέχεια.»

Ευτυχώς, σκέφτηκε η Ζιάλα, που δεν ήξερε να κολυμπά. Και ο Κάφελ αισθανόταν επίσης ανακουφισμένος, γιατί ούτε εκείνος θεωρούσε τον εαυτό του κολυμβητή.

Ο Έσριλαν γλίστρησε κάτω από την αποβάθρα, και τον ακολούθησαν. Οι αναπνοές τους ακούγονταν εξαιρετικά δυνατές εδώ πέρα, και τα πάντα ήταν τυλιγμένα στο σκοτάδι. Ο οδηγός συνέχισε χωρίς δισταγμό, στρίβοντας αριστερά και υψώνοντας το χέρι, για να τους κάνει νόημα.

Ο Κάφελ ίσα που μπόρεσε να δει τα δάχτυλα του Έσριλαν, αλλά κατάλαβε προς τα πού κατευθυνόταν ο οδηγός, και πήγε πίσω του. Τα πόδια του ίσα που πατούσαν στον πυθμένα, με τις μύτες. Κλότσησε το νερό, για να προχωρήσει. Κι αισθάνθηκε τη Ζιάλα δίπλα του να κάνει το ίδιο.

Ο Έσριλαν ζύγωσε το πέτρινο τοίχωμα κάτω από την αποβάθρα, και κάτι μεταλλικό ακούστηκε να τρίζει.

«Τι είναι;» ψιθύρισε η Ζιάλα.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Κάφελ.

«Βιαστείτε!» σφύριξε ο Έσριλαν μέσα στο σκοτάδι. «Απο δώ! Ακολουθήστε τη φωνή μου.»

Κάποιος πέρασε δίπλα από τον Κάφελ. Η καστανομάλλα γυναίκα, υπέθεσε εκείνος, και πήγε πίσω της.

Σκοτάδι παντού.

«Ευθεία.» Ο Έσριλαν. «Ακολουθήστε τη φωνή μου. Εδώ είμαι.»

Ο Κάφελ άπλωσε τα χέρια και άγγιξε ένα κιγκλίδωμα... πίσω από το οποίο, όμως, ήταν τοίχος· τα δάχτυλά του περνούσαν από τις οπές κι άγγιζαν πέτρα. Ψαχούλεψε λίγο παραπέρα και βρήκε το άνοιγμα. Έκανε να περάσει, αλλά έπεσε πάνω σε κάποιον.

«Ποιος-;»

«Εγώ είμαι.» Η Ζιάλα.

«Πέρνα.»

Η κοπέλα πέρασε.

«Με προσοχή.» Ο Έσριλαν. «Το έδαφος είναι χαμηλά.»

Η Ζιάλα μούγκρισε, καθώς ακούστηκε να πέφτει.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε ο Κάφελ.

«Τελειώνετε!» σφύριξε ο Έσριλαν.

Ο Κάφελ πέρασε το άνοιγμα, προσεκτικά. Και έπεσε. Αλλά κατάφερε να πατήσει γερά στα πόδια του. Η πτώση δεν ήταν πολύ μεγάλη, μα, αν δεν πρόσεχες, μπορεί να έσπαγες και κάνα κόκαλο.

«Μάλκκραλ;» φώναξε ο Έσριλαν.

«Εδώ είμαι,» αποκρίθηκε εκείνος, και κατέβηκε.

Ο Έσριλαν έκλεισε το κιγκλίδωμα.

«Τι μέρος είν' αυτό;» ρώτησε η Ζιάλα, που δεν μπορούσε να δει τίποτα γύρω, καθώς τα πάντα ήταν σκοτεινά.

«Παλιά κατακόμβη,» είπε ο Έσριλαν.

«Τι είναι η κατακόμβη;»

«Ένα μέρος όπου βάζουν τους νεκρούς.»

«Βάζουν τους νεκρούς εδώ κάτω; Γιατί;»

«Δεν τους βάζουν πια. Η κατακόμβη είναι αρχαία. Άλλοι λαοί τη χρησιμοποιούσαν.»

«Κι όταν ο ποταμός φουσκώνει,» είπε ο Κάφελ, «τα νερά δε μπαίνουν;»

«Μπαίνουν,» αποκρίθηκε ο Έσριλαν. «Γιαυτό κιόλας, ορισμένες φορές, τούτο το πέρασμα είναι επικίνδυνο.»

«Αυτός ο λαός έβαζε τους νεκρούς του σ'ένα μέρος που γεμίζει με νερό;»

«Ναι. Έχω ακούσει πως πίστευαν ότι το νερό εξαγνίζει τις ψυχές τους από τις αμαρτίες που είχαν κάνει όσο ζούσαν. Αλλά τώρα ας αφήσουμε τα ιστορικά ζητήματα κι ας φύγουμε απο δώ. Πιαστείτε χέρι-χέρι.»

Ο Έσριλαν έδωσε το χέρι του στον Κάφελ· ο Κάφελ έδωσε το χέρι του στη Ζιάλα· η Ζιάλα έδωσε το χέρι της στην άγνωστη γυναίκα· και η άγνωστη γυναίκα έδωσε το χέρι της στον Μάλκραλ.

Ο οδηγός ξεκίνησε να βαδίζει.

«Πρέπει να σε ρωτήσω ένα πράγμα ακόμα,» του είπε Κάφελ: «Είσαι με τους επαναστάτες;»

«Ναι.»

«Δηλαδή, δε σε είχαν στη φυλακή κατά λάθος.»

«Όχι.»

Να σε πάρει, Λάνξαρ! σκέφτηκε ο Κάφελ. *Πού μας έστειλες;* «Κι ετούτο το πέραςμα το ξέρει ο Άρχοντας της πόλης; Ή μόνο εσείς το ξέρετε;»

«Δεν ξέρω αν το ξέρει,» απάντησε ο Έσριλαν.

«Αν το ήξερε, θα το φρουρούσε, δε θα το φρουρούσε;»

«Ίσως να γνωρίζει ότι υπάρχει, αλλά να μη γνωρίζει πως το χρησιμοποιούμε.»

«Αχά... Κι εσείς πώς το μάθατε;»

«Εμένα ένας από τους άλλους επαναστάτες μου το είπε,» απάντησε ο Έσριλαν. «Πώς το έμαθε αυτός δεν έχω ιδέα.»

«Πού πηγαίνουμε τώρα;» ρώτησε η Ζιάλα.

«Έξω απ'τη Ντίλρομ.»

«Και θα συνεχίσουμε έτσι για πολλή ώρα;» είπε ο Κάφελ, που ευχόταν να είχε φορέσει τις μπότες του μόλις πέρασε το άνοιγμα, γιατί το έδαφος κάτω απ'τα γυμνά του πόδια είχε μια παράξενη αίσθηση, σαν πολλές μικρές πέτρες, σπασμένες πλάκες, χώμα, και άλλα θραύσματα, ενώ, πού και πού, ο έμπορος νόμιζε πως πατούσε και κάποιο έντομο.

«Όχι,» δήλωσε ο Έσριλαν. «Σύντομα, θα φτάσουμε στην έξοδο.»

Αλλά, προτού φτάσουν, είδαν φως. Λάμπας.

Ο οδηγός τράβηξε το σπαθί του. «Ποιος είσαι;»

Ένας άντρας ζύγωσε, τον οποίο η Ζιάλα και ο Κάφελ αμέσως αναγνώρισαν.

Ο Ήθαρ!

«Δεν το πιστεύω...» έκανε ο Έσριλαν, και γέλασε. «Έλεγα πια πως κάποιος θα σε είχε καθαρίσει!»

Τα σκοτεινά μάτια του Ήθαρ στένεψαν. «Μα το Ματοβαμμένο Ξίφος του Άρχοντα της Μάχης!» είπε. «Είχα ακούσει ότι τριγυρνούσες σε τούτα τα λημέρια, μα δεν περίμενα να σε βρω εδώ κάτω.»

«Πού πηγαίνεις;»

«Έμαθα για τον Μαύρο Πρίγκιπα, και ήρθα να του προσφέρω το ξίφος μου.»

«Δεν είναι στη Ντίλρομ,» τον πληροφόρησε ο Έσριλαν.

«Το φαντάζομαι· μα εδώ μου είπαν να έρθω... στο μέρος συναντήσεων. Εσύ πού κατευθύνεσαι;»

«Ήμουν στα χέρια των ανακριτών, και τώρα πρέπει να φύγω από την πόλη. Μαζί μου, πήρα και μερικούς άλλους κρατούμενους.»

«Για μια στιγμή...» Ο Ήθαρ παρατήρησε τον Κάφελ. «Έχουμε ξανασυναντηθεί εμείς.» Χαμογέλασε.

«Και φαίνεται πως είσαι επαναστάτης, τελικά,» αποκρίθηκε ο έμπορος.

«Δεν είμαι,» είπε ο Ήθαρ· «ήρθα, όμως, για να γίνω. Εσείς πώς καταλήξατε εδώ;»

«Θα τα πούμε μετά αυτά,» τους διέκοψε ο Έσριλαν. «Τώρα πρέπει να φύγουμε. Θα σε οδηγήσω εγώ στον Μαύρο Πρίγκιπα, Ήθαρ.»

«Ξέρεις, δηλαδή, πού μένει;»

«Ναι. Προχώρα τώρα.»

Ο Ήθαρ υπάκουσε, βαδίζοντας πρώτος και βαστώντας τη λάμπα του ψηλά. Οι υπόλοιποι τον πήραν στο κατόπι.

«Από πού τον ξέρεις;» ρώτησε ο Κάφελ τον Έσριλαν.

«Από τους Πολέμους.»

«Της Φεν εν Ρωθ;»

Ο Έσριλαν μούγκρισε καταφατικά.

Από τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ, ώστε... σκέφτηκε ο Κάφελ. Και μετά, θυμήθηκε τι είχε μόλις πει ο Ήθαρ: «Μα το Ματοβαμμένο Ξίφος του Άρχοντα της Μάχης!» και τι είχε πει το μεσημέρι, που οι

δρόμοι τους χώρισαν: «Είθε ο θεός να είναι μαζί σας, σε τούτη την ταλαιπωρημένη χώρα.»

Ω θεοί, πιστεύει στον Άνκαραζ! Κι οι δυο τους πρέπει να πιστεύουν στον Άνκαραζ...

Ο Ήθαρ σταμάτησε κάτω από ένα κιγκλίδωμα. «Εδώ είμαστε, έτσι;» ρώτησε τον Έσριλαν, κοιτάζοντάς τον πάνω απ'τον ώμο.

«Ναι.» Ο οδηγός άνοιξε την έξοδο και πιάστηκε από τις άκριες, ανεβάζοντάς ευέλικτα το σώμα του και βγαίνοντας από τις κατακόμβες.

«Σειρά σου,» είπε ο Ήθαρ στον Κάφελ. «Εγώ θ'ανεβώ τελευταίος.»

«Κράτα αυτό, τότε,» αποκρίθηκε ο έμπορος, δίνοντάς του το δέμα με τις μπότες και την κάπα του. «Και, Μάλκκραλ, βοήθησέ με, σε παρακαλώ.» Δεν μπορούσε να πιαστεί μόνο με το ένα χέρι· χρειαζόταν και κάποιον να του δίνει ώθηση από κάτω.

Ο ξανθομάλλης άντρας ένευσε και ένωσε τις παλάμες του. Ο Κάφελ πάτησε επάνω τους και ανέβηκε, χωρίς μεγάλη δυσκολία.

Όταν, όμως, βρέθηκε στην όχθη του ποταμού, πάγωσε.

Ο Έσριλαν στεκόταν με τα χέρια υψωμένα, και εμπρός του βρισκόταν μια ομάδα τεσσάρων οπλισμένων στρατιωτών, με βαλλίστρες. Δίπλα από την ομάδα ήταν μια κορακομάλλα γυναίκα, μ'ένα στραβό μειδίαμα στο πρόσωπό της.

«Μη βγάλεις άχνα,» είπε στον Κάφελ, και του έκανε νόημα να ζυγώσει.

Εκείνος, πολύ σοκαρισμένος για ν'αντιδράσει διαφορετικά, έκανε μερικά βήματα εμπρός. Δεν μπορούσε να το πιστέψει πώς ήταν ποτέ δυνατόν να είχε συμβεί αυτό!

Μετά από τον Κάφελ, ανέβηκε η Ζιάλα, και τρόμαξε όπως κι εκείνος. Η κορακομάλλα γυναίκα είπε ξανά: «Μη βγάλεις άχνα,» και της έκανε νόημα να ζυγώσει. Η κοπέλα υπάκουσε, και κοίταξε τον Κάφελ, του οποίου η όψη είχε χλομάσει και δε μίλησε.

Τελευταίος ανέβηκε ο Ήθαρ, έχοντας σβήσει τη λάμπα του. Η ματιά του καρφώθηκε στη γυναίκα που στεκόταν δίπλα από την ομάδα των στρατιωτών.

«Ποιος απ'αυτούς είναι ο άντρας σου, ο ψαράς;» τη ρώτησε, ξερά.

Εκείνη έκανε πίσω το κεφάλι και γέλασε. «Κανένας,» αποκρίθηκε. Και είπε: «Έχετε ανεβεί όλοι;»

«Πήγαινε κάτω να δεις,» είπε ο Ήθαρ.

«Απάντησέ μου.»

«Αλλιώς τι;»

«Θα σε γεμίσουμε με βέλη.»

«Αν με γεμίσετε με βέλη, τότε οι σύντροφοί μου από δώ θα πέσουν πάνω σας και θα σας λιανίσουν.»

Μεγάλη εμπιστοσύνη μάς έχει... σκέφτηκε ο Κάφελ, που το θεωρούσε μακράν απίθανο να έλεφταν επάνω σ'αυτούς τους οπλισμένους φρουρούς και να τους λιάνιζαν.

«Ένα μόνο βέλος χρειάζεται για να πεθάνεις!» απείλησε η κορακομάλλα.

Και τότε, ο Έσριλαν φώναξε, στρέφοντας το κεφάλι προς την όχθη και το άνοιγμα: «*Άριφαλ –τρέξε!*»

«Εσείς οι δύο,» είπε η γυναίκα στους στρατιώτες της. «Κατεβείτε να δείτε τι υπάρχει. Πάρτε τη λάμπα του»· έδειξε τη λάμπα του Ήθαρ, με το σαγόνι.

Οι πολεμιστές κατένευσαν. Ο ένας κατέβασε τη βαλλίστρα του, για να πάρει τη λάμπα του Ήθαρ· ύστερα, την άναψε και μπήκαν κι οι δυο στο άνοιγμα, στην όχθη του ποταμού.

Ωραία, σκέφτηκε ειρωνικά ο Κάφελ, τώρα έχουμε να ξεπαστρέψουμε μόνο δύο που μας σημαδεύουν!

Απρόσμενα, ο Ήθαρ έκανε μια απότομη κίνηση με το δεξί του χέρι.

Ο Κάφελ είδε τον έναν από τους δύο βαλλιστροφόρους να σωριάζεται, μ'ένα στυλέτο καρφωμένο στο λαιμό. Ο άλλος, όμως, έστρεψε το τηλέμαχό του όπλο και πάτησε τη σκανδάλη· και τώρα, ο Ήθαρ ήταν που σωριάστηκε, μ'ένα βέλος μπηγμένο στ'αριστερά του πλευρά.

Θεοί! σκέφτηκε ο Κάφελ. Ο τύπος είναι τρελός! Ή ήταν!

Ο Έσριλαν είχε ήδη τραβήξει το σπαθί του και χιμούσε στον στρατιώτη που ακόμα στεκόταν. Εκείνος ύψωσε τη βαλλίστρα του, για ν'αποκρούσει, και το τηλέμαχο όπλο έσπασε, από το χτύπημα της λεπίδας. Έτσι, το πέταξε και οπισθοχώρησε, ξεσπαθώνοντας. Το ξίφος του συγκρούστηκε με του Έσριλαν, κι αντάλλαξαν μερικές σπαθιές, προτού ο στρατιώτης πέσει αιμόφυρτος στο έδαφος.

Εν τω μεταξύ, η κορακομάλλα γυναίκα είχε γίνει καπνός.

«*Τι συμβαίνει;*» ακούστηκε μια αντρική φωνή από το άνοιγμα στην όχθη του ποταμού.

«Τίποτα· συνέχισε τη δουλειά σου!» του φώναξε ο Έσριλαν.

Ο στρατιώτης έριξε τη βαλλίστρα του επάνω και πιάστηκε από τις άκριες του ανοίγματος, για ν'ανεβεί.

Μόλις το κεφάλι του ξεπρόβαλλε, το σπαθί του Έσριλαν κατέβηκε και το χώρισε απ'τους ώμους του άντρα, στέλνοντάς το να κατακυλήσει στην πλαγιά και να βουτήξει στον ποταμό, σκουραίνοντας τα νερά του.

Το σώμα γλίστρησε μέσα στο άνοιγμα.

«Μπάσταρδε!» αντήχησε μια φωνή από κάτω. «Ζύγωσε και θα σε καρφώσω στο μοναδικό σου μάτι, άθλιε μπάσταρδε!»

Ο Κάφελ, έχοντας συνέλθει από το πρώτο ξάφνιασμα τού τι είχε μόλις συμβεί εμπρός στα μάτια του, γονάτισε πλάι στον τραυματισμένο Ήθαρ.

«Φαίνεται πως ανησυχείς πολύ για έναν άγνωστο, φίλε,» του είπε εκείνος, χαμογελώντας.

«Πώς μπορώ να σε βοηθήσω;» ρώτησε ο Κάφελ.

«Μη σκοτίζεσαι· ο Άρχοντας της Μάχης γελάει ευχαριστημένος τώρα,» αποκρίθηκε ο Ήθαρ, γελώντας βραχνά κι ο ίδιος.

Ο άνθρωπος είναι τρελός! συμπέρανε ο Κάφελ.

Ο Έσριλαν άρπαξε το κουφάρι του στρατιώτη που είχε σκοτώσει και το πέταξε, απότομα, μπροστά απ'το άνοιγμα στην όχθη.

Μια φωνή αντήχησε από κάτω κι ένα βέλος εκτοξεύτηκε.

«Σ'έχω τώρα!» γρύλισε ο Έσριλαν, και χίμησε μέσα στο άνοιγμα... απ'όπου, εντός ολίγου, μια επιθανάτια κραυγή ακούστηκε, και ο οδηγός ξαναβγήκε και πήγε να γονατίσει κοντά στον Ήθαρ.

«Θα ζήσεις, άρρωστο τομάρι; τι λες;» τον ρώτησε.

«Έχω περάσει κι από χειρότερα...»

«Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια πολλών,» του θύμισε ο Έσριλαν, σκίζοντας τα ρούχα του Ήθαρ, για να κοιτάξει το τραύμα.

«Η σκρόφα θα ξανάρθει· φύγετε,» μούγκρισε εκείνος. «Θα φέρει πιο πολλούς μαζί της.»

«Δε σ'αφήνω εδώ—»

«Έχεις παραγίνει μαλθακός—»

«Είσαι έτοιμος να το τραβήξω;» Ο Έσριλαν έσφιξε το βέλος.

«Τράβα.»

Ο Έσριλαν τράβηξε έξω το βλήμα, στρίβοντάς το ελαφρώς, και ο Ήθαρ γρύλισε, δαγκώνοντας –και ματώνοντας– τα χείλη του, ενώ τα χέρια του ξεριζωναν τα χόρτα. Το αίμα άρχισε να κυλά ελεύθερα από την πληγή του.

Ο Κάφελ ορθώθηκε, μην μπορώντας να κοιτάζει άλλο.

«Μην κάθεστε εκεί, σαν κότρες,» άκουσε τον Έσριλαν να τους λέει. «Πάρτε τα σπαθιά τους, και τις βαλλίστρες. Θα μας χρειαστούν. Κουνηθείτε!»

Κεφάλαιο 18

«Δεν Είμαι Εκπαιδευμένος να Προστατεύω, μα να Σκοτώνω»

Όταν η Αρχόντισσα Ρικέλθη και ο Δράκαρχος Χάφναρ επέστρεψαν στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, αργά μετά τα μεσάνυχτα, βρήκαν τους πάντες και τα πάντα ανάστατα και, σύντομα, έμαθαν για τα πρόσφατα γεγονότα –την εισβολή των Λεπδοφόρων Γεράκων, τους τραυματισμούς, και τους θανάτους– από τον Νεκρομέμονα.

Ο Χάφναρ αισθάνθηκε μια βαθιά λύπη για το χαμό του Αρχιδράκαρχου Θέλβορ. Μπορεί να μην τον ήξερε για πολύ καιρό, μα τον είχε αισθανθεί κοντά του, όπως και όλους τους υπόλοιπους δράκαρχους. Εξεπλάγη, μάλιστα, και από την ανησυχία που ένιωσε για τον πληγωμένο Κέλσοναρ, ο οποίος δεν ήταν από τους πιο συμπαθείς ανθρώπους, μα εξακολουθούσε να είναι δρακαδελφός κι αυτός, και ο Χάφναρ δεν ήθελε να υποκύψει στα τραύματά του. Όπως επίσης δεν ήθελε, φυσικά, να υποκύψει κι ο Πρίγκιπας Ζάρναβ, τον οποίο γνώριζε χρόνια στην Έριγκ –από τότε που ήταν παιδί– και τον θεωρούσε δικό του άνθρωπο –οικογένεια.

«Πού είναι η Πριγκίπισσα Νιρκένα;» ρώτησε η Ρικέλθη τον Νεκρομέμονα, καθώς οι τρεις τους βρίσκονταν στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου.

«Είχε πάει να δει τον Πρίγκιπα Ζάρναβ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Τώρα, όμως, είναι στον Πύργο των Ξένων και κοιμάται, υπό φρουρηση. Ωστόσο, δεν υπάρχει λόγος για φρουρούς· είμαι σχεδόν βέβαιος πως όλοι οι Γέρακες έχουν πλέον φύγει, ακόμα κι αυτοί χωρίς νεκραδελφούς.»

«Πήγαινε με στον Ζάρναβ,» ζήτησε η Ρικέλθη. «Και θα ήθελα να δω και τη Μιάνη, μετά. Πού την έχουν;»

«Τους έχουν μεταφέρει και τους δύο στον Πύργο των Ξένων, σε δωμάτια κοντά στην Πριγκίπισσα,» εξήγησε ο Νεκρομέμων.

«Ο Δράκαρχος Κέλσοναρ πού βρίσκεται;» ρώτησε ο Χάφναρ.

«Στον Πύργο των Δράκων.»

«Μητέρα, θα πάω να τον δω· και ύστερα, θα έρθω στον Πύργο των Ξένων.»

Η Ρικέλθη ένευσε, και ο Χάφναρ έφυγε από την Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, με τη Σρ'άερ πλάι του.

Η Αρχόντισσα είπε στον Νεκρομένωνα: «Ξέρεις πού ήμασταν, εγώ κι ο γιος μου;»

«Οφείλω να ομολογήσω πως όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Και, μάλιστα, ο Πρίγκιπας Νόρβορ ανησυχούσε για σας.»

«Στην έπαυλη των Έλβρεθ είχαμε πάει, έξω από τη Νουάλβορ.»

«Αυτή δεν ήταν και πολύ συνετή κίνηση, Αρχόντισσα Ρικέλθη,» γνωμοδότησε ο δολοφόνος.

«Θες να μάθεις τι έγινε;»

«Για να το λες έτσι, μυρίζομαι σημαντικά γεγονότα...»

«Θα σου τα διηγηθώ, πηγαίνοντας προς τον Πύργο των Ξένων,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη· κι άρχισε να εξιστορεί, καθώς έβγαιναν από την Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου και χάνονταν μέσα στο λαβυρινθώδες Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων.

«Χμμ...» έκανε ο Νεκρομένων, όταν ανέβαιναν μια σκάλα του Πύργου των Ξένων και η Ρικέλθη είχε μόλις τελειώσει.

«Τι προτείνεις, Νεκρόμενον;» ρώτησε εκείνη.

«Ο εγκέφαλός μου, Αρχόντισσα Ρικέλθη, είναι, αυτή τη στιγμή, λιωμένος από όσα συνέβησαν, καθώς και από τα υστερικά γέλια του Χέντραμ· επομένως, δε νομίζω ότι είμαι σε θέση να προτείνω απολύτως τίποτα.»

«Μπορείς, όμως, να με οδηγήσεις στη Δυτική Περιφέρεια, εκεί όπου ακολούθησες τον κατάσκοπο που έφυγε από την οικία των Έλβρεθ, έτσι;»

«Τώρα;»

«Γενικότερα.»

«Γενικότερα, σου έχω πει πως, ναι, θυμάμαι το μέρος,» αποκρίθηκε ο Νεκρομένων, και ζύγωσε μια φρουρούμενη πόρτα. «Εδώ είναι το δωμάτιο του Πρίγκιπα Ζάρναβ.»

Η Ρικέλθη πλησίασε, για να πιάσει το πόμολο, αλλά ο ένας από τους δύο φρουρούς που στέκονταν εκατέρωθεν τής είπε: «Ο Υψηλότατος αναπαύεται, Αρχόντισσά μου.»

«Κοιμάται;»

«Έτσι πιστεύουμε. Αν, βέβαια, επιθυμείτε να μπειτε....»

«Το επιθυμώ.»

Ο φρουρός έκλινε το κεφάλι.

Η Ρικέλθη άνοιξε την πόρτα και πέρασε το κατώφλι, ακούγοντας τον Νεκρομέμονα να λέει πίσω της: «Θα σε περιμένω έξω.»

Στο εσωτερικό του δωματίου, ο Ζάρναβ ήταν ξαπλωμένος σ'ένα μεγάλο κρεβάτι και ένας θεραπευτής καθόταν πλάι του, ενώ τέσσερις στρατιώτες στέκονταν στις γωνίες του δωματίου. *Αυτό θα πει ΦΡΟΥΡΗΣΗ!* σκέφτηκε η Ρικέλθη. *Η επίθεση των Γεράκων πρέπει να τους τρομοκράτησε όσο τίποτ'άλλο στη ζωή τους. Και, μάλλον, δικαιολογημένα.*

Ο θεραπευτής σηκώθηκε και έκανε μια σύντομη υπόκλιση. «Αρχόντισσά μου.» Η φωνή του ήταν σιγανή.

«Κοιμάται;» ρώτησε η Ρικέλθη, εξίσου σιγανά, καθώς ζύγωνε το κρεβάτι όπου ήταν ξαπλωμένος ο Πρίγκιπας.

«Όχι,» δήλωσε ο Ζάρναβ, «δεν κοιμάμαι,» και τα μάτια του άνοιξαν.

«Υψηλότετε,» είπε, λιγάκι έκπληκτος, ο θεραπευτής, «αν έχετε πρόβλημα, σας είπα ότι μπορώ να σας δώσω—»

«Δε θέλω τίποτα. Θα κοιμηθώ όταν θέλω να κοιμηθώ.»

Η Ρικέλθη χαμογέλασε. «Καλά φαίνεσαι.»

«Αλλά δεν είμαι. Είμαι όσο χάλια μπορεί να είναι κάποιος. Ένα βέλος στην κοιλιά, ένα βέλος στο στήθος. Από έναν τρισκατάρατο φονιά που φλεγόταν.»

«Τι εννοείς, ‘που φλεγόταν’;»

«Η δράκαινα του Νίσαρελ τον είχε πυρπολήσει.»

«Μάλλον, ήταν αποφασισμένος.»

«Περισσότερο από φυσιολογικός άνθρωπος,» είπε ο Ζάρναβ· και μετά, μειδίασε, κοιτάζοντας το πρόσωπό της.

«Τι;» ρώτησε η Ρικέλθη.

«Αναμφίβολα, θα προτιμούσες να είχες βρει τη Φερνάλβιν σ'αυτή τη μισοπεθαμένη κατάσταση, όχι εμένα, ε;»

«Τι λόγια είναι τούτα; Κανέναν απ'τους δυο σας δε θα ήθελα να είχα βρει σ'αυτή την κατάσταση. Και δε νομίζω ότι είσαι μισοπεθαμένος.» Η Ρικέλθη κάθισε στην άκρια του κρεβατιού.

«Είμαι,» είπε ο Ζάρναβ. «Είμαι μισοπεθαμένος. Νομίζω ότι τα εντόσθιά μου ανασαλεύουν μέσα μου. Άμα ζήσω ως το πρωί, θάναι θαύμα.»

«Πρίγκιπά μου—» άρχισε ο θεραπευτής.

«Πάψε!» τον έκοψε ο Ζάρναβ. Και έπιασε το χέρι της Ρικέλθης, σφίγγοντάς το ελαφρώς μέσα στη δεξιά του γροθιά και λέγοντάς της, χαμηλόφωνα, ώστε να μην τον ακούσουν ούτε οι φρουροί ούτε ο θεραπευτής: «Ξέρω τι είχες συμφωνήσει με τη Ζιάθραλ.»

Η Ρικέλθη χαμογέλασε. «Τι εννοείς, Ζάρναβ;» *Αδύνατον να ξέρει! Εκτός κι αν αυτό το πορνίδιο μίλησε. Αλλά αποκλείεται εκείνη να του το έλεγε! Αποκλείεται: από φόβο. Γιατί η καρδιά της είναι σαν του λαγού σ'αυτά τα ζητήματα.*

«Άσε το θέατρο. Ξέρω τι είχες συμφωνήσει με τη νύφη σου,» επανέλαβε ο Ζάρναβ.

«Ο πυρετός σ'έχει επηρεάσει· καλύτερα να κοιμηθείς.»

Ο Πρίγκιπας γέλασε, και το γέλιο φάνηκε να του προκαλεί πόνο· το πρόσωπό του συσπάστηκε. Ύστερα, είπε: «Δεν υπάρχει συγκεκριμένος λόγος που σ'το λέω αυτό, Ρικέλθη... Το ήξερα ότι θα το αρνιόσουν... Όμως, σε περίπτωση που πεθάνω—»

«Δε νομίζω ότι θα πεθάνεις, Ζάρναβ.»

«Σε περίπτωση που πεθάνω, θέλω να ξέρεις ότι ήξερα.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη, όπως θα αποκρινόταν κανείς σ'ένα αγόρι που παραληρούσε. «Κοιμήσου τώρα· θα σου κάνει καλό.» Σηκώθηκε από την άκρια του κρεβατιού, γλιστρώντας το χέρι της μακριά από τη λαβή του.

Ο Ζάρναβ έκλεισε τα μάτια, χωρίς να μιλήσει.

Η Ρικέλθη στράφηκε και βάδισε προς την έξοδο, ενώ αναρωτιόταν: *Πώς ακριβώς το κατάλαβε; Του το αποκάλυψε κάποιος; Ή το συμπίερανε από μόνος του;*

Θυμήθηκε τα λόγια που της είχε πει η Ζιάθραλ, στο παλάτι της Έριγκ, πριν από καιρό: «Ο Πρίγκιπας έχει τις αμφιβολίες του. Φοβάται να τη σκοτώσει. Είναι... είναι πολύ διστακτικός.»

Τότε ήταν, άραγε, που άρχισε να το καταλαβαίνει; Ή αργότερα;

Η Ρικέλθη βγήκε απ'το δωμάτιο και συνάντησε τον Νεκρομέμονα. «Γιατί δεν πας να ξεκουραστείς;» τον ρώτησε.

«Υπέθεσα ότι ίσως να ήθελες να μου μιλήσεις, Αρχόντισσά μου.»

Η Ρικέλθη κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι σήμερα.»

«Τότε, πηγαίνω στο δωμάτιό μου,» αποκρίθηκε ο Νεκρομένων, και απομακρύνθηκε.

«Πού βρίσκεται η Αρχόντισσα Μιάνη;» ρώτησε η Ρικέλθη έναν φρουρό.

«Εκεί, Αρχόντισσά μου.» Ο άντρας έδειξε μια πόρτα αντίκρυ.

Η Ρικέλθη πλησίασε τις πολεμίστριες που στέκονταν εκατέρωθεν της θύρας, και είπε: «Κοιμάται η Αρχόντισσα Μιάνη;»

«Έτσι νομίζουμε, Αρχόντισσά μου.»

«Είναι κάποιος θεραπευτής κοντά της;»

«Ο θεραπευτής έφυγε πριν από λίγο,» απάντησε η πολεμίστρια. «Είπε ότι η Αρχόντισσα ήταν τυχερή και το τραύμα δεν είναι πολύ σοβαρό. Χτυπήστε, όμως, αν θέλετε.»

Η Ρικέλθη χτύπησε, δυο φορές, διακριτικά, και περίμενε. Καμία απάντηση δεν ήρθε από μέσα.

«Θα κοιμάται,» είπε η πολεμίστρια.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη. «Φτάνει που είναι εκτός κινδύνου.»

«Ναι, Αρχόντισσά μου,» ένευσε η πολεμίστρια.

Η Ρικέλθη κατευθύνθηκε προς το δωμάτιό της.

Τι νύχτα κι αυτή, μα όλους τους θεούς και τους δαίμονες!

Ο Χάφναρ βρήκε τους δράκαρχους γύρω από τα κρεβάτια των τραυματισμένων Κέλσοναρ και Σ'άαρν.

«Καλωσόρισες, δρακαδελφέ,» του είπε ο Νίσαρελ, ακουμπώντας το χέρι στον ώμο του. «Δυστυχώς, έλειπες μια πολύ σημαντική και τραγική ώρα. Ο δρακαδελφός Θέλβορ είναι νεκρός.»

«Το άκουσα,» αποκρίθηκε, σιγανά, ο Χάφναρ, πίσω από τη μαύρη του μάσκα. «Αλλά βλέπω πως ο δράκος του ζει.»

Ο Νίσαρελ ένευσε. «Ναι, και είναι εκτός κινδύνου.» Γνώριζε καλά την ανατομία των δράκων, και ήξερε πώς να βγάξει διάγνωση σχετικά μ'αυτούς. Ωστόσο, δεν είχε μέχρι στιγμής υπάρξει χρόνος για να διδάξει στον Χάφναρ τούτες του τις γνώσεις· γιατί, μόλις ο νέος δράκαρχος ήρθε στον Πύργο, τα προβλήματα στο Βασίλειο άρχισαν... και αγρίεψαν, κλιμακωτά.

«Η Σφ'έαρ;»

«Νεκρή. Οι Λεπιδοφόροι Γέρακες τη σκότωσαν κι αυτήν.»

«Και τώρα;»

Ο Νίσαρελ έμεινε σιωπηλός, και η Φερλιάλα μίλησε: «Χάφναρ, έχεις διαβάσει τι συμβαίνει με τους δράκαρχους που χάνουν τους δράκους τους; Ή με τους δράκους που χάνουν τους αφέντες τους;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Όχι.» *Υπάρχουν τόσα πολλά πράγματα που δεν ξέρω, ακόμα· τόσα πολλά...*

«Τρελαίνονται, ορισμένοι απ'αυτούς.»

«Ορισμένοι από τους δράκους ή ορισμένοι από τους δράκαρχους;»

«Και από τους δύο,» τόνισε η Φερλιάλα. «Πολλές φορές, μάλιστα, γίνονται επικίνδυνοι. Ειδικά οι δράκοι.»

«Δεν υπάρχει τρόπος να ξεπεράσουν την απώλεια;» ρώτησε ο Χάφναρ, αναρωτούμενος πώς, άραγε, θα αισθανόταν εκείνος αν έχανε τη Σρ'έαρ. *Πράγματι, σκέφτηκε, θα τρελαινόμουν.* Είχε θυσιάσει μέρος του εαυτού του για να την υποτάξει· την είχε κάνει ένα μ'αυτόν· και την αγαπούσε όπως το ίδιο του το σώμα, την ίδια του την ψυχή. Δε θα άντεχε να μην την έχει κοντά του...

«Υπάρχουν τρόποι,» αποκρίθηκε ο Νίσαρελ· «μα δεν τα καταφέρνουν όλοι. Και ο Κέλσοναρ δεν ήταν ποτέ... σταθερή προσωπικότητα.»

«Ας μην αρχίσουμε τώρα αυτά,» είπε η Φερλιάλα.

Ο Νίσαρελ δε μίλησε.

Ο Χάφναρ κοίταξε τον Σ'άαρν στο ένα κρεβάτι και τον Κέλσοναρ στο άλλο.

«Αυτό που σκέφτεσαι,» του είπε ο Πάρνορ, «αυτό ελπίζουμε κι εμείς, δρακαδελφέ.»

«Να αποδεχτούν ο ένας τον άλλο;»

Ο Πάρνορ ένευσε.

Και η Φερλιάλα πρόσθεσε: «Είναι ιδανική περίπτωση. Ένας δράκος που έχει χάσει τον κύριό του, και ένας δράκαρχος που έχει χάσει το δράκο του. Η ένωση ίσως να μπορέσει να τους γλιτώσει και τους δύο από τα νύχια της τρέλας.»

Το επόμενο πρωί, η Ρικέλθη πήγε στο δωμάτιο της Πριγκίπισσας Νιρκένα, στον Πύργο των Ξένων, και χτύπησε την πόρτα. Εκείνη της απάντησε και η Αρχόντισσα της Έριγκ μπήκε, βρίσκοντας την να κάθεται δίπλα στο παράθυρο, με μια θλιμμένη έκφραση στο πρόσωπό της.

«Θα άκουσες τι συνέβη...» είπε η Νιρκένα.

Η Ρικέλθη ένευσε και πήρε θέση αντίκρυ της.

«Πού ήσουν;» ρώτησε η Πριγκίπισσα.

Η Ρικέλθη τής εξήγησε, και τελείωσε λέγοντας: «Τώρα, σκέφτομαι να πάω στη Δυτική Περιφέρεια, για να ερευνήσω το μέρος που είχε, τότε, βρει ο Νεκρομέμων.»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Νιρκένα. «Θα είναι πολύ επικίνδυνο.»

«Το ξέρω,» είπε η Ρικέλθη. «Γιαυτό θα πρέπει να έχω κάποιους ανθρώπους μαζί μου. Όχι κανονικούς στρατιώτες, βέβαια, γιατί, τότε, οι κακοποιοί θα με αντιληφθούν και θα φύγουν.»

«Κατασκόπους θέλεις, δηλαδή;»

«Εκπαιδευμένους στη μάχη, όμως. Ίσως χρειαστεί να πολεμήσουν.»

Η Νιρκένα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Άστο καλύτερα. Άστο για τώρα. Περίμενε να ηρεμήσουν λίγο τα πράγματα, Ρικέλθη, και μετά. Εν τω μεταξύ, προσπάθησε να εντοπίσεις τον προδότη μέσα στο παλάτι: εκείνον που οδήγησε τους νεκραδελφούς εδώ. Θέλω, πραγματικά, το κεφάλι του. Τον θεωρώ πολύ πιο επικίνδυνο από μερικούς πληρωμένους αλήτες.»

Ίσως να είναι κάτι περισσότερο από πληρωμένοι αλήτες, σκέφτηκε η Ρικέλθη· και ίσως να έχουν να μας δώσουν κρίσιμες πληροφορίες. Αλλά δε μίλησε γι' αυτό το θέμα, παρά ρώτησε: «Εσύ πώς είσαι, Νιρκένα;»

«Το κεφάλι μου ακόμα βουίζει από τη χρήση του ουρανόλιθου, το πιστεύεις;» Αναστέναξε. «Μπορεί και να μην περάσει ποτέ...»

«Όλοι οι πονοκέφαλοι κάποτε περνάνε.»

Η Νιρκένα μειδίασε μελαγχολικά. «Ναι, μάλλον.»

«Όμως,» πρόσθεσε η Ρικέλθη, «πρέπει κι εμείς να κάνουμε κάτι γι' αυτό...»

Η Νιρκένα τη λοξοκοίταξε. «Πού το πηγαίνεις;»

«Θυμάσαι γιατί επισκέφτηκα την οικία των Έλβρεθ εντός της Νουάλβορ; Προκειμένου να μάθω για τον προδότη στο παλάτι. Και από εκεί οδηγήθηκα στην έπαυλή τους, έξω από την πόλη, όπου δεν πληροφορήθηκα και πολύ σημαντικά πράγματα· αλλά, φεύγοντας από εκείνο το μέρος, μου επιτέθηκαν οι κακοποιοί, και συμπέρανα ότι με είχαν ακολουθήσει από την πρωτεύουσα. Επομένως, ήταν σταλμένοι από αυτούς που κρύβονται στη Δυτική Περιφέρεια, αφού εκείνοι παρακολουθούν την Οικία Έλβρεθ. Κύκλος, λοιπόν: πήγα κάπου αλλού για να γυρίσω πάλι στο σημείο απ'όπου ξεκίνησα. Πρέπει να ερευνήσω τη Δυτική Περιφέρεια, Νιρκένα, αν θέλω να εντοπίσω τον προδότη μέσα στο παλάτι και να βάλω τέλος στον συγκεκριμένο πονοκέφαλο.»

Η Νιρκένα το συλλογίστηκε, προσπαθώντας να αγνοήσει τη βαβούρα μέσα στο κεφάλι της. *Ναι, η Ρικέλθη μιλά λογικά. Από την αρχή, της είχα ζητήσει να μου βρει τον συνεργάτη των Γεράκων, και εκείνη, ακολουθώντας όλα τα στοιχεία, κατέληξε ότι οι κακοποιοί της Δυτικής Περιφέρειας πιθανώς να ξέρουν γι'αυτόν. Άρα, εκείνο που της είπα προηγουμένως –να αφήσει την έρευνα της Δυτικής Περιφέρειας και ν'ασχοληθεί με τον προδότη στο παλάτι– ήταν πραγματικά ανόητο, αφού οι δύο έρευνες είναι αλληλοσυνδεόμενες. Φαίνεται πως είμαι χάλια όσο ποτέ ετούτες τις ημέρες...*

Κατένευσε. «Πήγαινε. Αλλά να είσαι προσεκτική.»

«Θα χρειαστώ κάποιους ανθρώπους, για να με βοηθήσουν,» είπε πάλι η Ρικέλθη. «Και θα ήθελα και τον Νεκρομέμονα.»

«Δυστυχώς, όμως, δεν μπορείς να τον έχεις,» δήλωσε η Νιρκένα. «Μας είναι απαραίτητος στο παλάτι.»

«Πιστεύεις ότι οι Γέρακες θα επανέλθουν;»

«Δε σκοπεύω να το ριψοκινδυνέψω.»

Συνετή απόφαση, παρατήρησε η Ρικέλθη. Όμως ο Νεκρομέμων θα μου φαινόταν τόσο χρήσιμος σ'ετούτη την έρευνα... Είναι ό,τι χρειάζομαι. Και δεν μπορώ να πάρω μαζί μου τον Χάφναρ. Μόλις οι κακοποιοί δουν δράκαρχο να ζυγώνει, θα λουφάξουν στα λαγούμια τους, και δε θα τους εντοπίσουμε ποτέ.

«Ποιους θα έχω μαζί μου, λοιπόν;» ρώτησε· και τόνισε: «Πρέπει να είναι απόλυτα έμπιστα άτομα, Νιρκένα. Δεν μπορώ να έχω το φόβο ότι θα με προδώσουν εκεί μέσα.»

Απόλυτα έμπιστα άτομα... σκέφτηκε η Πριγκίπισσα. Να κάτι δύσκολο να βρεθεί τώρα. Είχε πάψει να εμπιστεύεται το κατασκοπευτικό της δίκτυο, με όλα όσα είχαν συμβεί.

Η Ρικέλθη δεν μπόρεσε παρά να προσέξει το δισταγμό της. *Δύσκολα θα βρούμε λύση...*

«Αν δεν υπάρχει κανένας έμπιστος, δώσε μου τον Νεκρομέμονα—»

«Το ξέρεις, Ρικέλθη, ότι δε γίνεται!»

«Άκουσέ με λίγο: Μπορείς εσύ κι η οικογένειά σου να συγκεντρωθείτε σε ένα δωμάτιο όλοι, και να βάλετε δράκαρχους και φρουρούς να σας φυλάνε, μέχρι να επιστρέψω από τη Δυτική Περιφέρεια. Δε θ'αργήσω.»

Η Πριγκίπισσα φάνηκε πάλι διστακτική, πιέζοντας και στριφογυρίζοντας ένα αργυρό δαχτυλίδι στο δείκτη της, με τον αντίχειρά της.

«Κι επιπλέον, πραγματικά, δε νομίζω ότι οι Λεπιδοφόροι Γέρακες θα επανέλθουν τόσο σύντομα,» πρόσθεσε η Ρικέλθη. «Σκέψου το λογικά, Νιρκένα: Ο νεκραδελφός του Νεκρομέμονος σκότωσε τους νεκραδελφούς τους, και ο Νεκρομέμων, καθώς και οι παλατιανοί φρουροί και οι δράκαρχοι, σκότωσαν τους ίδιους τους Γέρακες, όσο ήταν... *αφοπλισμένοι*. Ακόμα κι αν *μερικοί* απ'αυτούς είναι ζωντανοί, θα τολμήσουν να εισβάλλουν στο λαβυρινθώδες Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων; Μάλλον όχι. Στην καλύτερη (για εκείνους) περίπτωση, θα περιμένουν να έρθουν ενισχύσεις από... από το μέρος όπου έρχονται, τέλος πάντων, όπου κι αν είν' αυτό.»

«Αλήθεια, από πού έρχονται;» αναρωτήθηκε η Νιρκένα. «Αν βρίσκαμε το άντρο τους και τους χτυπούσαμε εκεί....»

«Υποθέτω πως μονάχα ο Φανλαγκόθ μπορεί να μας το αποκαλύψει τούτο.»

«Ή, ίσως να ξέρουν στη Δυτική Περιφέρεια.»

«Διόλου απίθανο,» είπε η Ρικέλθη. «Όμως, για να πάω εκεί, πρέπει να έχω μαζί μου τον Νεκρομέμονα, Νιρκένα.»

Η Πριγκίπισσα κατένευσε. «Μπορείς να τον έχεις.»

«Δε θα το μετανιώσεις.»

«Το εύχομαι, Ρικέλθη.»

«Η Πριγκίπισσα Νιρκένα συμφώνησε να με συνοδέψεις στη Δυτική Περιφέρεια,» είπε η Ρικέλθη, στεκόμενη στη μέση του δωματίου του Νεκρομένου και βαστώντας το δρακοκέφαλο ραβδί της στο δεξί χέρι.

Ο Νεκρομένων ήταν μισοξαπλωμένος στο κρεβάτι και έπινε τον καφέ του. Η πλάτη του ακουμπούσε σ'ένα μεγάλο μαξιλάρι. Στο γυμνό του στέρνο κρεμόταν το ουρανόλιθινο φυλαχτό από μια αργυρή αλυσίδα.

«Και τι ακριβώς θέλουμε να βρούμε εκεί;»

«Διάφορα.»

«Θα μου αναφέρεις μερικά;»

«Κατ'αρχήν,» είπε η Ρικέλθη, «θέλουμε να μάθουμε για τον προδότη που κρύβεται μέσα στο παλάτι. Εκτός, όμως, απ'αυτό, θέλουμε να μάθουμε και πού βρίσκεται ο Τάνιρ ε'Ελβρεθ, καθώς και ποιοι ήταν εκείνοι που επιτέθηκαν σε μένα και στο γιο μου, όταν φεύγαμε από την έπαυλη των Έλβρεθ. Επιπλέον, είναι φανερό πως οι κακοποιοί εκεί πέρα δουλεύουν για κάποιον από τους συνωμότες κατά του Στέμματος· οπότε, ίσως καταφέρουμε να πληροφορηθούμε ποιος είναι αυτός. Τέλος, αν έχουν σχέση με τους Λεπιδοφόρους Γέρακες (που, μάλλον, έχουν), μπορεί να μάθουμε πού βρίσκεται το άντρο των εν λόγω νεκρονοικημένων.»

«Αυτά μόνο;» έκανε ο Νεκρομένων. Ήπιε μια γουλιά καφέ. «Εντάξει, δε λέω, θα είναι εύκολο να τα πραγματοποιήσουμε οι δυο μας.»

Η Ρικέλθη έβαλε το ελεύθερό της χέρι στη μέση. «Δε μ'αρέσει να με περιπαίζουν, Νεκρόμενον.»

Ο Νεκρομένων ακούμπησε τον καφέ του στο κομοδίνο. «Λοιπόν,» είπε, καθώς γλιστρούσε έξω απ'τα σκεπάσματα και σηκωνόταν από το κρεβάτι, «αφού έχουμε τόσα πολλά να κάνουμε, καλύτερα να ξεκινήσουμε.» Κατευθύνθηκε προς το μπάνιο.

«Δε θα τα κάνουμε όλα, σίγουρα,» είπε η Ρικέλθη. «Όμως αυτοί είναι οι σκοποί μας. Ίσως να μην επιτύχουμε τον έναν, αλλά να επιτύχουμε τον άλλον.»

Ο Νεκρομένων μπήκε στο μπάνιο, κι εκείνη τον περίμενε να επιστρέψει, αργοβαδίζοντας μέσα στο δωμάτιο.

Όταν ο δολοφόνος βγήκε, άρχισε να ντύνεται μπροστά στον καθρέφτη, και ρώτησε: «Δε θα έρθει κανείς άλλος μαζί;»

«Η Πριγκίπισσα Νιρκένα δεν εμπιστεύεται τόσο τους κατασκόπους της, ύστερα από τα τελευταία γεγονότα,» εξήγησε η Ρικέλθη, που τώρα στεκόταν με την πλάτη στο παράθυρο.

«Αντιλαμβάνεσαι, φυσικά, πως, αν μας επιτεθούν, τα πράγματα θα είναι δύσκολα.»

«Δε μπορείς να τα βάλεις με μερικούς αλήτες;»

«Δεν είναι για μένα το πρόβλημα, Αρχόντισσα Ρικέλθη· για σένα είναι. Μην ξεχνάς ότι δεν είμαι εκπαιδευμένος να προστατεύω, μα να σκοτώνω.»

«Τότε, σκότωσέ τους προτού με σκοτώσουν,» είπε εκείνη· αλλά καταλάβαινε απόλυτα τι εννοούσε ο Νεκρομέμων.

«Αυτό είναι το μόνο που μπορώ να κάνω· να το έχεις υπόψη σου.»

Κεφάλαιο 19

Οι Κίνδυνοι της Δυτικής Περιφέρειας

Όταν πέρασαν την Κάτω Γέφυρα, η πραγματικότητα άλλαξε. Μονάχα ο ουρανός έμεινε ίδιος. Τα οικοδομήματα εδώ έμοιαζαν με κακές αναπαραστάσεις αυτών της υπόλοιπης πόλης, καθώς επίσης και οι άνθρωποι. Εκεί όπου σε ένα άλλο σημείο της Νουάλβορ θα έβλεπες μια φρεσκοβαμμένη οικία, με γυαλισμένη εξώπορτα και παράθυρα στολισμένα με άνθη, εδώ, στη Δυτική Περιφέρεια, έβλεπες ένα σπίτι με σπασμένο σοβά, λερωμένους τοίχους (από ούρα, φαγητά, λάσπες, και άλλα), γδαρμένη εξώπορτα με ρωγμές, και παράθυρα που αν είχαν γλάστρες ήταν γεμάτες με φυτά τα οποία έμοιαζαν περισσότερο με τσουκνίδες. Και εκεί όπου σε ένα άλλο σημείο της Νουάλβορ θα έβλεπες έναν αξιοπρεπώς ντυμένο περαστικό να πηγαίνει στη δουλειά του, εδώ έβλεπες έναν αξύριστο, βρόμικο τύπο να γυροφέρνει βρίζοντας· ενώ οι άστεγοι στους δρόμους αποτελούσαν συνηθισμένο θέαμα. Ακόμα και το πλακόστρωτο ήταν χάλια στη Δυτική Περιφέρεια: ραϊσμένο, σπασμένο, και γεμάτο ακαθαρσίες.

Η Αρχόντισσα Ρικέλθη αποφάσισε να πετάξει τις μπότες της όταν θα έφευγε από τούτο το μέρος· γιατί σκεφτόταν πως, όσο και να τις καθάριζαν οι υπηρέτες, ποτέ δε θα κατάφερναν να τις απαλλάξουν από τη βρόμα που υπήρχε εδώ.

«Πιο διακριτικά,» της είπε ο Νεκρομένων.

Η Ρικέλθη τού έριξε ένα ερωτηματικά βλέμμα.

«Μην κοιτάς έτσι τα πάντα. Δίνεις στόχο.»

Δίνω ΣΤΟΧΟ;

Εκείνη κι ο δολοφόνος ήταν ντυμένοι με απλά ρούχα ταξιδιωτών και φορούσαν κουκούλες στα κεφάλια. Η Ρικέλθη δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ακριβώς έδινε στόχο! Στο κάτω-κάτω, σιγά μην πρόσεχε κανένας απ'αυτούς τους λεχρίτες πώς κοιτούσε εκείνη το μέρος...

Τέλος πάντων, όμως· για να το έλεγε ο Νεκρομένων, κάποιο λόγο θα είχε. Η Ρικέλθη τον εμπιστευόταν. Έτσι, προσπάθησε να κρατή-

σει το βλέμμα της επικεντρωμένο κάπου, αποτρέποντάς το απ'το να πλανιέται ολόγυρα.

«Έτσι είναι καλύτερα,» της είπε ο δολοφόνος, και έστριψε σε μια γωνία, παίρνοντας το δρόμο τον οποίο θυμόταν πως είχε ακολουθήσει, εκείνο το βράδυ, ο κατάσκοπος που είχε φύγει από την Οικία Έλβρεθ. Εν τω μεταξύ, προσπαθούσε να έχει τις αισθήσεις του σε εγρήγορση, και τον Χέντραμ παντού τριγύρω, ώστε να εντοπίσει κάποια πιθανή εχθρική κίνηση εναντίον εκείνου και της Ρικέλθης.

Ο Νεκρομένων δεν αισθανόταν καλά που είχε την Αρχόντισσα μαζί του. Την ένιωθε ως βάρος, που τον δυσκόλευε στις κινήσεις του. Και δεν ήξερε αν θα κατάφερνε να την προστατέψει σωστά, σε περίπτωση που οι κακοποιοί τους επιτίθονταν, μέσα σε τούτα τα βρομερά λημέρια. Όπως της είχε πει προτού ξεκινήσουν αυτή την εξόρμηση, δεν ήταν εκπαιδευμένος να προστατεύει αλλά να σκοτώνει.

Πάντως, μέχρι στιγμής, τα πράγματα πήγαιναν καλά· κανείς δεν τους είχε πλησιάσει με εχθρικές διαθέσεις.

Μέχρι στιγμής.

Γιατί τώρα ο Χέντραμ τον ειδοποιούσε για κάποιους που έρχονταν από τα δεξιά· και ο Νεκρομένων, στρέφοντας ελαφρώς το βλέμμα, είδε πέντε άντρες να ξεπροβάλλουν από ένα στενορύμι γεμάτο καμάρες, βαστώντας χοντροκομμένα ξύλα με μακριά καρφιά μπηγμένα στη μια τους μεριά, ώστε οι μυτερές, σκουριασμένες αιχμές να προεξέχουν απ'την άλλη.

Τα βήματα των ροπαλοφόρων ήχησαν στο πλακόστρωτο, και η Ρικέλθη, ακούγοντάς τα, γύρισε, ενώ ο Νεκρομένων σταματούσε.

«Τα λεφτά σας,» είπε ένας άντρας με ξυρισμένο κεφάλι και μούσι στο σαγόνι.

Ο δολοφόνος τράβηξε μια μικρή βαλλίστρα μέσα απ'την κάπα του και πάτησε τη σκανδάλη. Το βέλος βρήκε τον κακοποιοί στο αριστερό μάτι, σωριάζοντάς τον.

Κραυγές βγήκαν απ'τα χείλη των υπόλοιπων, και χίμησαν σαν ένας καταπάνω στον Νεκρομένονα. Το σπαθί του δολοφόνου γυάλισε, καθώς εκείνος, με την ίδια κίνηση, το τράβηξε απ'το θηκάρι και έσχισε το λαιμό ενός.

Τρία ρόπαλα επιχείρησαν να τον κοπανήσουν. Το πρώτο πέτυχε τον αέρα· το δεύτερο χτύπησε στο πλακόστρωτο και τα καρφιά του

στράβωσαν· και το τρίτο καρφώθηκε πάνω στο ξιφίδιο που είχε μόλις ξεθηκαρώσει ο Νεκρομέμων, με το αριστερό του χέρι.

Το σπαθί του φονιά διαπέρασε την κοιλιά του άντρα με το καρφωμένο ρόπαλο. Ύστερα, η λεπίδα τραβήχτηκε έξω και τα εντόσθια του ληστή χύθηκαν στο δρόμο.

Οι δύο απομεινάντες το έβαλαν στα πόδια, ενώ η Ρικέλθη είχε στρέψει τη ματιά της αλλού, για να μην ξεράσει.

«Χα-χα-χα! Χα! χα!» ακούστηκε ένα εύθυμο γέλιο από ψηλά.

Ο Νεκρομέμων και η Ρικέλθη ύψωσαν το βλέμμα τους, και είδαν έναν άντρα, λιγάκι κοντό και ευτραφή, να στέκεται σ'ένα μπαλκόνι που τα μισά του κάγκελα ήταν σπασμένα και τ'άλλα μισά ανύπαρκτα.

«Μπράβο, φίλε!» είπε. «Είσαι καλός! Θες να δουλέψεις για μένα; Υποθέτω πως βρίσκεσαι δω για δουλειά, ε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Νεκρομέμων, σκουπίζοντας τη λεπίδα του ξίφους του, «μα όχι για τη δική σου δουλειά.»

«Δε θα σ'ενδιέφερε να δουλέψεις για μένα, δηλαδή;»

«Όχι.»

«Κάποια άλλη στιγμή, ίσως;»

«Θα το σκεφτώ.»

«Όταν το σκεφτείς, έλα να με βρεις. Θυμάσαι πού μένω, έτσι; Άργκελ, είναι τ'ονομά μου, ο Βασιληάς! Κι απ'ό,τι άκουσα τελευταία, είμαι ο μόνος βασιληάς πλέον μ'αυτό τ'όνομα!» Γέλασε.

«Θα σ'έχω υπόψη,» αποκρίθηκε ο Νεκρομέμων, και στράφηκε απ'την άλλη, αρχίζοντας να βαδίζει, μαζί με τη Ρικέλθη.

Τον Χέντραμ τον είχε στείλει πίσω του, γιατί φοβόταν μην έκανε ο Άργκελ ο Βασιληάς καμια ύπουλη ενέργεια, όπως να σηκώσει βαλλίστρα και να ρίξει σ'εκείνον ή την Αρχόντισσα. Ωστόσο, φάνηκε πως οι προθέσεις του δεν ήταν τέτοιες.

«Ξαφνικό ήταν αυτό...» μουρμούρισε η Ρικέλθη.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Νεκρομέμων. «Κι ελπίζω να μην προδοθήκαμε σ'αυτούς που ψάχνουμε.»

«Υποθέτω πως δεν ήταν κάτι το ασυνήθιστο. Στη Δυτική Περιφέρεια βρισκόμαστε.»

«Το πρόβλημα είναι ότι δε μοιάζουμε και τόσο για ανθρώπους ετούτης της περιοχής.»

Και σ' αυτό η Ρικέλθη έπρεπε να συμφωνήσει. Όσο κι αν προσπαθούσαν, δεν μπορούσαν να μοιάσουν μ' ανθρώπους της Δυτικής Περιφέρειας. Εκείνη αντιλαμβανόταν πως είχε έναν κάποιο αέρα στο βάδισμά της, τον οποίο δεν ήταν εύκολα να κρύψει· και ο Νεκρομέμων, παρότι φονιάς, δεν ήταν σαν ετούτους που κυκλοφορούσαν εδώ: ήταν, αν μη τι άλλο, «φονιάς πολυτελείας». Επιπλέον, τα ρούχα και των δυο τους δεν ήταν τόσο χάλια όσο αυτά που έβλεπε η Ρικέλθη στους κατοίκους της Δυτικής Περιφέρειας. Μπορεί να μην είχαν κανένα ιδιαίτερο στολίδι επάνω τους, ή να μην ήταν φτιαγμένα από μετάξι ή άλλο εξεζητημένο ύφασμα, αλλά ούτε λερωμένα ήταν, ούτε σκισμένα ή τριμμένα από τον καιρό. Επίσης, και εκείνη και ο Νεκρομέμων φορούσαν μπότες, σε έντονη αντίθεση με πολλούς άλλους εδώ πέρα οι οποίοι βάδιζαν ξυπόλυτοι.

«Φτάνουμε,» είπε ο δολοφόνος, ύστερα από λίγο, και έβαλε τη Ρικέλθη σ' έναν δρόμο με καμάρες, σαν εκείνο απ' τον οποίο είχαν ξεπροβάλει οι ροπαλοφόροι. Η Αρχόντισσα κοίταξε μ' ανησυχία τις πυκνές σκιές – γιατί σε τέτοια μέρη ήταν που κρύβονταν όλοι οι κακοπράγμονες – και είδε διάφορες μορφές ζαρωμένες στις γωνίες· μα κανείς δε σηκώθηκε για να πλησιάσει εκείνη και το Νεκρομέμονο, ούτε φάνηκε κανένα όπλο να γυαλίζει.

Σ' ένα σημείο, ανάμεσα στις καμάρες, πρέπει να βρισκόταν μια αποθήκη (αν και παραξένευε τη Ρικέλθη το γεγονός ότι κάποιος θα έφτιαχνε την αποθήκη του εδώ), καθώς βαρέλια ήταν στοιβαγμένα το ένα επάνω στ' άλλο, σχηματίζοντας έναν ξύλινο πύργο.

Η Αρχόντισσα και ο δολοφόνος πλησίασαν, για να περάσουν από δίπλα –

– Κίνδυνος! προειδοποίησε ο Χέντραμ τον Νεκρομέμονο –

– και εκείνος, αντιλαμβανόμενος αμέσως τι συνέβαινε, έσπρωξε τη Ρικέλθη στο πλάι.

Η Αρχόντισσα παραπάτησε και έπεσε, κυλώντας στο γλοιώδες πλακόστρωτο και κοπανώντας σ' έναν τοίχο.

Ενώ ο πύργος των βαρελιών κατέρρεε.

ΘΕΟΙ! σκέφτηκε η Ρικέλθη, καθώς έβλεπε τα βαρέλια να πέφτουν σαν βροχή, και τον Νεκρομέμονο να πετάγεται παραδίπλα, προσπαθώντας να τ' αποφύγει.

Έκλεισε τα μάτια, ζαρώνοντας ενστικτωδώς, σίγουρη ότι τα κόκαλά της θα τσακιζόταν από το βάρος που θα την πλάκωνε.

Κάτι τη χτύπησε στον ώμο –κάτι ελαφρύτερο απ'ό,τι περίμενε–, κάτι άλλο στο μηρό, κάτι άλλο στην κνήμη, κάτι άλλο στην πλάτη—

—

Η Ρικέλθη είχε κρύψει το κεφάλι κάτω απ'τα χέρια της, προσπαθώντας να το προστατέψει.

Ο καταγιγισμός έπαψε, ύστερα από λίγο, και η Αρχόντισσα ανέπνευσε πάλι... και άνοιξε τα μάτια.

Σκοτάδι παντού.

Ενώ επάνω της αισθανόταν βάρος. Τα βαρέλια την είχαν καλύψει, συνειδητοποίησε, την είχαν θάψει από κάτω τους. Μα, ευτυχώς, δεν την είχαν λιώσει. *Δεν πρέπει νάναι γεμάτα, αλλά άδεια*, σκέφτηκε η Ρικέλθη, παραξενεμένη.

Ο Νεκρομέμων πετάχτηκε μακριά από τα βαρέλια, όσο πιο γρήγορα μπορούσε· μα, ακόμα και με τη δύναμη του Χέντραμ να τον φορτίζει, δεν κατόρθωσε να πάει τόσο μακριά ώστε να τ'αποφύγει όλα. Ένα απ'αυτά τον βρήκε στην πλάτη, κάνοντας τα πόδια του να γλιστρήσουν στο πλακόστρωτο και να σωριαστεί, ενώ κι άλλα βαρέλια έπεφταν επάνω του.

Ο Νεκρομέμων κάλυψε το σώμα και το κεφάλι του, με χέρια και πόδια, αναμένοντας τη βροχή να τελειώσει... πράγμα το οποίο δεν άργησε να συμβεί. Ο δολοφόνος προσπάθησε να πετάξει τα τέσσερα βαρέλια που τον πλάκωναν, βρίσκοντάς το εύκολο, όπως το περίμενε, γιατί είχε καταλάβει ότι δεν ήταν γεμάτα με τίποτα περισσότερο από αέρα.

Γιατί μας τα έριξαν, λοιπόν; Αν μας ήθελαν νεκρούς, θα τα είχαν γεμίσει με νερό πρώτα, ή τίποτα βαρύτερο. Φυσικά, ο Χέντραμ πιθανώς να έσωζε εκείνον από μια τέτοια επίθεση, σκληραίνοντας τους μύες του αρκετά ώστε να μην τσακιστούν τα κόκαλά του από τα τέσσερα μόνο βαρέλια που τον είχαν πετύχει, μα η Αρχόντισσα Ρικέλθη, σίγουρα, θα σκοτωνόταν.

Ή ίσως και τώρα να έχει χτυπήσει άσχημα! σκέφτηκε ο Νεκρομέμων, καθώς ξεπρόβαλλε ανάμεσα από τα βαρέλια και έβλεπε κακο-

ποιούς να ζυγώνουν από τη μια μεριά του σκεπασμένου με καμάρες δρόμου.

Κίνδυνος! τον προειδοποιούσε ο Χέντραμ. Πολλοί απ'αυτούς έφεραν οπλισμένες βαλλίστρες!

Ο Νεκρομέμων καλύφτηκε πίσω απ'τα βαρέλια, καθώς βέλη εκτοξεύονταν.

Πού είναι η Αρχόντισσα;

Ο Χέντραμ τη βρήκε λίγο παρακάτω –από τη μεριά που ερχόταν το πλήθος των κακοποιών.

Σκατά!

Άκουσε βαλλίστρες να οπλίζονται, ενώ φωνές αντηχούσαν.

Ο Νεκρομέμων ήξερε ότι ήταν αδύνατον να τα βάλει με όλους τους και να νικήσει· ήταν τουλάχιστον δεκαπέντε από δαύτους. Είχε αποτύχει να προφυλάξει την Αρχόντισσα Ρικέλθη, και καταράστηκε τον εαυτό του γι'αυτό.

Της το είχα πει! Δεν είμαι εκπαιδευμένος να προστατεύω κανέναν.

Ωστόσο, ίσως να μην είχαν όλα χαθεί.

Ο Νεκρομέμων πετάχτηκε σ'ένα στενορόμι ανάμεσα σε δύο χτίρι-α, ενώ πίσω του ένα βέλος σφύριζε, αστοχώντας τους ώμους του για εκατοστά.

Κάποιος έβγαζε τα βαρέλια από πάνω της, και η Ρικέλθη ένιωθε το βάρος να ελαττώνεται.

Μετά, είδε φως, καθώς και τρία άγνωστα πρόσωπα να την κοιτάνε: δύο άντρες και μία γυναίκα. Η γυναίκα ήταν μονόφθαλμη, και το βγαλμένο της μάτι έκρυβε μια μαύρη καλύπτρα.

Ποιοι είναι αυτοί; αναρωτήθηκε η Ρικέλθη, καθώς στηριζόταν στο δρακοκέφαλο ραβδί της (το οποίο κρατούσε σφιχτά, καθώς τα βαρέλια έπεφταν, προκειμένου να μην το χάσει) για να σηκωθεί όρθια. Όλα της τα κόκαλα πονούσαν από τα χτυπήματα που είχε δεχτεί.

Τριγύρω ήταν κι άλλες εγκληματικές φυσιογνωμίες. Ορισμένοι βαστούσαν βαλλίστρες.

«Έλα,» είπε η μονόφθαλμη στην Αρχόντισσα.

«Γιατί να έρθω; Ποιοι είστε;» ρώτησε η Ρικέλθη.

«Θάρθεις γιατί σ'το λέμε,» απάντησε απλά η γυναίκα.

Η Ρικέλθη συμπέρανε πως δεν είχε και πολλές επιλογές επάνω στο θέμα. Αν δεν πήγαινε μαζί τους, θα την έπαιρναν δια της βίας. *Πού είναι ο Νεκρομέμων;* αναρωτήθηκε, μη βλέποντάς τον εκεί κοντά.

Η μονόφθαλμη την έπιασε απ'τον καρπό και την τράβηξε.

«Μπορώ να περπατήσω και μόνη μου!» μούγκρισε η Ρικέλθη, ενώ η γυναίκα την περνούσε ανάμεσα από τα βαρέλια που γέμιζαν τον στενό δρόμο. Η ράχη της της έριχνε δυνατές σουβλιές και οι γοφοί της επίσης.

Η μονόφθαλμη την αγνόησε, οδηγώντας τη σε μια πόρτα που άνοιξε ένας άντρας, και σπρώχνοντάς την μέσα.

Το δωμάτιο ήταν σχεδόν άδειο, περιέχοντας μόνο ένα τραπέζι, μερικά κιβώτια, και τρεις καρέκλες. Στα δεξιά υπήρχε ένα κλειστό παράθυρο, στα αριστερά μια πόρτα, και στο βάθος άλλη μία.

«Προχώρα,» είπε η μονόφθαλμη, και έσπρωξε τη Ρικέλθη προς την πόρτα στο βάθος.

«Πού με πηγαίνεις;»

«Σκάσε και προχώρα.»

Η Ρικέλθη αισθάνθηκε μια παρόρμηση να στραφεί, απότομα, και να την κοπανήσει με το ραβδί της, αλλά: *Τι θα καταφέρεις έτσι;* σταμάτησε τον εαυτό της. *Τι θα καταφέρεις; Τίποτα. Τόσοι σύντροφοί της είναι εκεί έξω. Θα σε λιανίσουν.*

Η μονόφθαλμη άνοιξε την πόρτα και η Ρικέλθη μπήκε. Αυτό το δωμάτιο φωτιζόταν από μία μόνο λάμπα που κρεμόταν από το ταβάνι, και στο κέντρο του ήταν μια ανοιχτή καταπακτή, όπου σκάλες φαίνονταν.

«Κάτω,» την πρόσταξε η γυναίκα, και τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη ζώνη της. «Κάτω. Προχώρα.»

Ο σφυγμός της Ρικέλθης είχε δυναμώσει. Αν κατέβαινε εκεί μέσα, θα ξανάβγαινε ποτέ; Και γιατί ήθελαν να την πάνε σ'αυτό το μέρος; Την ήξεραν; Ήξεραν ποια ήταν;

Και, όλα τούτα δεν έμοιαζαν πολύ καλοστημένα για νάναι τυχαία;

Γνώριζαν ότι ερχόμασταν; Πώς;

Η μονόφθαλμη την κέντρισε στην πλάτη με το ξιφίδιό της. «Προχώρα! Κοιμήθηκες;»

Σκύλα, σκέφτηκε η Ρικέλθη, *θα έπρεπε, κανονικά, να σου ανοίξω το κεφάλι στα δύο!* Αλλά προχώρησε ως τη σκάλα, κι άρχισε να κατεβαίνει σ'ένα υγρό και σκοτεινό υπόγειο.

Ο Νουτκάλι; Αυτός τους το αποκάλυψε; Μα, εκείνη νόμιζε πως αυτοί που παρακολουθούσαν την Οικία Έλβρεθ δεν ήταν άνθρωποι του Νουτκάλι. Εξάλλου, τι ανάγκη είχε ο Ράζερ από κατασκόπους, από τη στιγμή που έβλεπε μέσα στο Χρόνο και ήξερε τα πάντα;

Αλλά, αν δεν τους είχε ενημερώσει αυτός, τότε ποιος; Ο προδότης μέσα στο παλάτι;

Πώς, όμως, ο προδότης να έμαθε για την εξόρμησή μας; Δεν κάναμε τίποτα ιδιαίτερο για να την ανακοινώσουμε.

Η Ρικέλθη ήταν τελείως μπερδεμένη. Τίποτα απ'όλα τούτα δεν έβγαζε νόημα!

Αλλά στάσου, σκέφτηκε. Ο προδότης βοήθησε τους νεκραδελφούς των Γεράκων να εισβάλουν στο παλάτι. Και οι Γέρακες υπηρετούν τον Νουτκάλι. Επομένως, και ο προδότης πρέπει να τον υπηρετεί. Και, αν αυτοί εδώ, στη Δυτική Περιφέρεια, έχουν σχέση με τον προδότη— Ή, μήπως, τελικά, δεν έχουν;

Όχι, αποκλείεται. Όλοι προσπαθούν το ίδιο πράγμα, εξάλλου: να πάρουν το Θρόνο από τον Οίκο των Γάθνιν, σωστά; Είναι μπλεγμένοι στον συνασπισμό κατά του Στεμ—

Οι σκέψεις της διακόπηκαν, καθώς έφτασε στο τέλος των σκαλοπατιών και βρέθηκε σ'ένα στενόμακρο διάδρομο με πόρτες δεξιά κι αριστερά.

«Στην πρώτη από δεξιά,» άκουσε τη γυναίκα πίσω της. «Προχώρα!»

Η Ρικέλθη βάδισε προς τα εκεί. *Τι στον Σάλ'γκρεμ'ρωθ είναι εδώ κάτω; Φυλακές;*

Άγγιξε το πόμολο της πόρτας και την άνοιξε, σπρώχνοντάς την και περνώντας το κατώφλι.

Το δωμάτιο ήταν πέτρινο και στο κέντρο του υπήρχε ένα τραπέζι με τρεις καρέκλες. Στο βάθος ήταν ένα αναμμένο τζάκι, και δίπλα στο τζάκι στεκόταν ένας άντρας με μούσι και μουστάκι. Τα χέρια του ήταν σταυρωμένα στην πλάτη.

«Αρχόντισσα Ρικέλθη!» είπε, μ'ένα ειρωνικό μειδίαμα. «Καλωσόρισες. Κάθισε.»

Η Ρικέλθη δεν κινήθηκε, ξαφνιασμένη. *Πώς με ξέρει;*

Το ξιφίδιο της μονόφθαλμης την κέντρισε. «Κάτσε!»

Η Αρχόντισσα υπάκουσε, καθίζοντας σε μια από τις καρέκλες. «Ποιος είσαι;» ρώτησε τον άντρα, που ακόμα στεκόταν όρθιος.

«Με ονομάζουν ‘το Χέρι’. Αυτό αρκεί,» αποκρίθηκε εκείνος, και έκανε ένα νόημα στη μονόφθαλμη.

Η γυναίκα πήρε ένα κομμάτι σκοινί από τη ζώνη της και πλησίασε τη Ρικέλθη.

«Δε χρειάζεται να με δέσετε!» είπε η Αρχόντισσα, αλλά η μονόφθαλμη δεν της έδωσε σημασία. Άρπαξε το ένα της χέρι και το έφερε πίσω απ’την καρέκλα.

Ύστερα, άρπαξε και το άλλο. «Άσε αυτό το καταραμένο ραβδί!» την πρόσταξε.

«Μη δυσκολεύεις τη θέση σου,» είπε το Χέρι. «Θέλω μονάχα ένα όνομα από σένα.»

«Τι όνομα;»

«Άσε το ραβδί και μη ζορίζεις τη φίλη μου. Για το δικό σου καλό, Αρχόντισσα Ρικέλθη.»

Να σας πάρει όλους ο Σά’λγκρεμ’ρωθ, παλιομπάσταρδο! Η Ρικέλθη άφησε το ραβδί να πέσει στο πάτωμα και επέτρεψε στη μονόφθαλμη να της δέσει τα χέρια πίσω από την πλάτη της καρέκλας.

«Έτσι είναι καλύτερα,» είπε το Χέρι, και κάθισε δίπλα της.

«Εγώ δεν το βρίσκω και πολύ βολικό,» δήλωσε η Ρικέλθη.

«Αν μου δώσεις το όνομα που θέλω, θα σ’ελευθερώσω.»

«Σε ποιο όνομα αναφέρεσαι;»

«Στο όνομα του νεκραδελφού του Νεκρομέμνονος.»

«Γιατί το θέλεις;»

«Αυτό δεν είναι δική σου δουλειά,» είπε το Χέρι.

«Πώς ξέρεις ποια είμαι;» απαίτησε η Ρικέλθη. «Πώς ξέρεις ποιος είναι ο Νεκρομέμνων; Πώς ήξερες ότι ερχόμασταν εδώ;»

«Ένας φίλος μού το είπε: ένας φίλος που βλέπει πολλά.»

Τα μάτια της Ρικέλθης στένεψαν. «Ο Νουτκάλι.»

«Έχουμε κοινούς γνωστούς, λοιπόν,» παρατήρησε το Χέρι.

«Εγώ τον έχω μόνο ακουστά. Από τον αδελφό του, που δεν τον συμπαθεί και τόσο.»

«Ναι,» είπε το Χέρι, «αλλά ας μην αλλάζουμε συζήτηση. Το όνομα, Αρχόντισσα Ρικέλθη.»

«Γιατί δε σ'το αποκαλύπτει ο Νουτκάλι;»

«Μου αποκάλυψε ότι το ξέρεις εσύ.»

Παράξενο, σκέφτηκε η Ρικέλθη. Δεν μπορεί να «δει» το όνομα του νεκραδελφού του Νεκρομέμονος; Γιατί; Μήπως είναι ένα από τα πράγματα που ο Φανλαγκόθ τού κρύβει; Όπως εκείνος έκρυβε από τον Φανλαγκόθ τον τρόπο που άνοιξε την... θύρα στους βάλτους Βέ-νεβριαμ της Λιάμνερ-Κρωθ;

«Το όνομα, Αρχόντισσα Ρικέλθη.»

«Δεν το γνωρίζω.»

«Ψέματα.»

«Ο Νουτκάλι έκανε λάθος. Οι νεκρενοικημένοι δεν αποκαλύπτουν το όνομα του νεκραδελφού τους σε κανέναν.» *Και τι μεγάλη ανοησία του Νεκρομέμονος, να αναφέρει το όνομα του Χέντραμ σε μένα! Δεν έπρεπε να είναι τόσο απρόσεκτος!*

«Ο Νουτκάλι δεν κάνει λάθη.»

«Αλήθεια; Τότε, γιατί δε βρίσκει το όνομα από μόνος του;»

Το Χέρι αναστέναξε. «Αρχόντισσα Ρικέλθη, θα μου πεις το όνομα, στο τέλος· να είσαι σίγουρη γι'αυτό. Από σένα εξαρτάται αν η διαδικασία θα είναι ανώδυνη, ή... επώδυνη. Μπορώ κάθε φορά που δεν μου απαντάς» –σηκώθηκε από την καρέκλα του και βάδισε, αργά, πηγαίνοντας πίσω της– «να σπάω κι ένα από τα δάχτυλά σου.» Γονάτισε και πήρε το δείκτη του δεξιού της χεριού ανάμεσα στα δικά του δάχτυλα. «Και, όταν έχω τελειώσει μ'αυτά, μπορώ να συνεχίσω με τα δάχτυλα των ποδιών, και ύστερα, με τα δόντια σου. Μονάχα τη γλώσσα σου χρειάζομαι ανέπαφη, για να μου αποκαλύψει το όνομα του νεκραδελφού.» Και, τελειώνοντας τα λόγια του, πίεσε τον δείκτη της, απότομα και προς τα πίσω, σπάζοντας το κόκαλο.

Η Ρικέλθη κραύγασε, σπαραττώντας επάνω στην καρέκλα.

Ο Νεκρομέμων ανέβηκε σε μια παλιά, πέτρινη σκάλα, δίπλα από ένα ερειπωμένο σπίτι, και αφουγκράστηκε, ενώ ο Χέντραμ ερευνούσε τα σοκάκια τριγύρω.

Κανέννας δεν ερχόταν. Οι κακοποιοί δεν είχαν διάθεση να τον ακολουθήσουν. Γιατί, όμως; Η όλη κατάσταση ήταν σαν μια καλοστημένη παγίδα· πρέπει να τους περίμεναν να πλησιάσουν, για να τους ρίξουν τα βαρέλια. Τώρα, λοιπόν, γιατί είχαν πάψει την καταδίωξη; Είχαν πετύχει εκείνο που ήθελαν; Και τι ήταν αυτό;

Και, κατ'αρχήν, πώς ήξεραν ότι ο Νεκρομένων και η Ρικέλθη θα έρχονταν στη Δυτική Περιφέρεια;

Ο Νουτκάλι τούς το αποκάλυψε;

Ο Χέντραμ έπαξε για την Αρχόντισσα, στον δρόμο όπου είχαν πέσει τα βαρέλια.

...και δεν τη βρήκε!

Την πήραν; Ο Νεκρομένων πρόσταξε το νεκραδελφό του να ερευνήσει περισσότερο γι'αυτήν, σε μεγαλύτερη ακτίνα.

Και περίμενε.

«Ε, φ'λαράκι! Τι κάν'ς εκεί;»

Ο Νεκρομένων στράφηκε, για να δει έναν άντρα ακαθορίστου ηλικίας –αλλά σίγουρα μεγάλο– να τον κοιτάζει από την οροφή του ερειπωμένου οικοδομήματος. Ήταν μετρίου αναστήματος και φορούσε τριμμένο, σταχτόχρωμο χιτώνα και κουρελιάριχη, πράσινη κάπα. Στο κεφάλι του είχε σηκωμένη την κουκούλα, και από το πρόσωπό του φύτρωνε μια πλούσια, γκριζα γενειάδα, γεμάτη λίγδα.

«Είσαι ο ιδιοκτήτης της σκάλας;» τον ρώτησε ο Νεκρομένων.

«Ο ποιος;»

«Λέω: είναι αυτή η σκάλα δική σου, γέρο;»

«'Δω μένω.»

«Τότε, θα με φιλοξενήσεις για λίγο, άμα δε σε πειράζει.»

«Δεν έχω πρόβλημα. Αλλά τι κάν'ς εκεί;»

«Περιμένω κάποιον.»

Ο άντρας κάθισε στο πάνω-πάνω σκαλοπάτι, παρατηρώντας τον δολοφόνο. «Θ'αργήσ';» ρώτησε.

«Μόλις ήρθε,» αποκρίθηκε ο Νεκρομένων.

Ο Χέντραμ τον πληροφόρησε πως δεν είχε καταφέρει να βρει την Αρχόντισσα Ρικέλθη.

Αδύνατον! Αποκλείεται να εξαφανίστηκε! Πού να την πήγαν;

Πρόσταξε το νεκραδελφό να ψάξει και στα υπόγεια.

Ο κόσμος διαλύθηκε: πνίγηκε μέσα στην κραυγή που βγήκε απ'το λαιμό της, τη στιγμή που το Χέρι έσπασε το δείκτη της. Η Ρικέλθη τραντάχτηκε πάνω στην καρέκλα, παλεύοντας να ελευθερωθεί· αλλά τα σχοινιά την κρατούσαν δυνατά και μπήγονταν στους καρπούς της –έναν πόνο που εκείνη ούτε καν αισθανόταν, ύστερα από αυτόν που είχε νιώσει.

«Το όνομα του νεκραδελφού,» είπε το Χέρι πίσω της. «Ποιο είναι, Αρχόντισσα Ρικέλθη;»

«Σάλ'γκρεμ'ρωθ είναι, κερατοκαρφωμένο κάθαρμα!» γρύλισε η Ρικέλθη, εκτός εαυτού.

Το Χέρι έσπασε το επόμενο δάχτυλο –τον μέσο– του δεξιού της χεριού.

Η Αρχόντισσα έκανε πίσω το κεφάλι, ουρλιάζοντας. Το αριστερό μμποτοφορεμένο της πόδι κλότσησε το τραπέζι, και το έπιπλο έτριξε.

«Δε βλέπω κα'έναν, ρε φίλε...» είπε ο άντρας.

«Ο φίλος μου είναι αόρατος,» αποκρίθηκε ο Νεκρομένων, μέσα απ'την κουκούλα της κάπας του, «και μόλις έφυγε πάλι.»

Ο άντρας γέλασε. «Έχω κι εγώ φ'λους που 'ν' αόρατοι. Έρχετ' ένας και με βρίσκει κάθε βράδ'. Σφυρίζει μέσ' από κείνη και τη ντρύπα.» Πρέπει να έδειξε κάποιο άνοιγμα, μα ο Νεκρομένων δεν τον κοιτούσε, καθώς περίμενε την επιστροφή του Χέντραμ.

Και ο νεκραδελφός επέστρεψε.

«Το όνομα, Αρχόντισσα Ρικέλθη. Το όνομα του νεκραδελφού.»

Η Ρικέλθη προσπάθησε να συνέλθει· προσπάθησε να συγκεντρώσει το νου της, να βρει έναν τρόπο να ξεγλιστρήσει από τούτη την κατάσταση... Πάντα έβρισκε έναν τρόπο να λύνει το οποιοδήποτε πρόβλημα–

Πάντα; είπε μια φωνή μέσα στο νου της. Ακόμα δεν έχεις ξεφορτωθεί τη Φερνάλβιν. Απέτυχες.

Όχι! Δεν έχω τελειώσει μαζί της!

Χα-χα-χα-χα! Έτσι λες, ε; Μια πολύ καλή δικαιολογία...

ΟΧΙ! Δεν έχω τελειώ-

«Μ'ακούς, Αρχόντισσα Ρικέλθη; Το όνομα. Πες μου το όνομα του νεκραδελφού του Νεκρομέμνονος, και δε θα χρειαστεί να νιώσεις άλλο πόνο. Μονάχα ένα όνομα είναι, και ο πόνος θα πάψει. Αλλιώς, θα συνεχιστεί...» Έσφιξε τον παράμεσο του δεξιού της χεριού μέσα στα δάχτυλά του. «Το όνομα.»

Τι να απαντήσω; Τι να του απαντήσω; Δεν μπορώ... δεν μπορώ να τον αφήσω να μου το κάνει αυτό ξανά... όχι-

Πες ψέματα, τότε, τη βοήθησε η φωνή.

Η Ρικέλθη θυμήθηκε το όνομα του μακαρίτη Αγριόγατου, και το είπε: «Χάργκελ.»

«Χάργκελ... Αυτό είναι το όνομα του νεκραδελφού;»

«Ναι.»

«Αρχόντισσα Ρικέλθη, αν λες ψέματα, θα το καταλάβω, και θα σου σπάσω δύο δάχτυλα για τούτο. Είσαι σίγουρη πως αυτό είναι το όνομα;»

Πώς θα το καταλάβει; Πώς; Μπλοφάρει! Αλλά και να μη μπλοφάρει, θα κερδίσω χρόνο, και ίσως καταφέρω να φύγω...

Ή ίσως να σου σπάσει άλλα δύο δάχτυλα, γέλασε η φωνή.

Όχι! Θα κατόρθωνε, κάπως, να του ξεφύγει.

«Ναι. Αυτό είναι... αυτό είναι το όνομα του νεκραδελφού.»

«Πολύ καλά,» είπε το Χέρι. «Θα το μάθουμε, σύντομα...»

Η Αρχόντισσα Ρικέλθη βρισκόταν στο υπόγειο, αλλά εκεί κοντά βρίσκονταν, επίσης, και πολλοί άλλοι: κακοποιοί, αναμφίβολα: δεσμοφύλακες.

Δύσκολο να προσπεραστούν.

Ο Νεκρομέμνων κάθισε στη σκάλα, σκεπτικός. *Δε μπορώ να την αφήσω εκεί. Γιατί, άραγε, την άρπαξαν; Θέλουν να εκβιάσουν τους Νίλγκωρ; Θέλουν να ζητήσουν λύτρα;*

«Φ'λαράκι, θες κρασί; Το σούφρ'σα κτες, απ'το *Ψαροπούλι*. Ε, ρε και να μ'έπιαν' ο Όντεν. Θα με 'χε κάνει μαύρο, ο πουτανιάρ'ς.»

Ο Νεκρομέμνων στράφηκε να κοιτάξει τον γενειοφόρο άντρα. Εκείνος ύψωσε ένα μπουκάλι. «'Δω τόχω. Θες;»

Ο δολοφόνος τον αγνόησε και ανέβηκε στην οροφή, όπου σκουπίδια και κουρέλια βρίσκονταν ριγμένα δώθε-κειθε. Έστρεψε το βλέμμα προς τη μεριά όπου ο Χέντραμ εντόπιζε την Αρχόντισσα Ρικέλθη, και είδε ένα ισόγειο οικοδόμημα στο δρόμο με τις καμάρες. Ο νεκραδελφός τού έλεγε ότι υπήρχαν πολλοί φρουροί από κάτω, μα κανένας δεν ήταν από πάνω.

Από πάνω, λοιπόν, θα πάω, για την ώρα...

Ο γενειοφόρος άντρας ήπιε μια γουλιά από το μπουκάλι. «Σίγ'ρα δε θες;» ρώτησε, αλλά δεν πήρε απάντηση.

Όταν στράφηκε να δει πού ήταν ο παράξενος άγνωστος, τον ατένισε να πηδά επάνω σε μία καμάρα και να περνά απέναντι, φτάνοντας στην οροφή ενός άλλου χτιρίου.

«Χεχ... το μαγάσα! Αλλοπαρμένος ήτανε...»

Το Χέρι και η μονόφθαλμη γυναίκα βγήκαν από το δωμάτιο και άφησαν τη Ρικέλθη μόνη, παρέα με τη φωτιά του τζακιού. Τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού τα αισθανόταν όλα μουδιασμένα, ενώ τον δείκτη και τον μέσο, συγκεκριμένα, δεν μπορούσε να τους αισθανθεί καθόλου· δεν μπορούσε να τους κινήσει· και, όποτε το επιχειρούσε, ένα κύμα πόνου τη διαπερνούσε.

Δεν έπρεπε να την είχα αφήσει να με φέρει εδώ! συλλογίστηκε, οργισμένη με τον εαυτό της. Έπρεπε να της είχα αντισταθεί! Αλλά τι να έκανε; Να γύριζε και να τη χτυπούσε με το ραβδί της, όπως είχε σκεφτεί; Και τι θα κατάφερνε έτσι; Πώς θα ξέφευγε μετά; Οι άλλοι κακοποιοί ήταν παντού γύρω.

Το ραβδί. Πού βρισκόταν το ραβδί; Η Ρικέλθη κοίταξε στο πάτωμα και το εντόπισε πλάι της. Το Χέρι ή η μονόφθαλμη πρέπει να το είχαν κλοτοήσει, γιατί τώρα ήταν κοντά στο δεξί της πόδι, αντί για πίσω της, όπου εκείνη το είχε αφήσει να πέσει.

Και λοιπόν; Σε τι μπορεί να με βοηθήσει; Μπορούσε, άραγε, να ξεθηκαρώσει τη λεπίδα από μέσα του και να κόψει τα σκοινιά της; Της

φαινόταν αδύνατο. Δεν ήταν σαν κάτι χορευτές ή θαυματοποιούς, που λύνιζαν το σώμα τους σε απίστευτες στάσεις. Ωστόσο, δεν έβλαπτε να προσπαθήσει, έβλαπτε;

Αλλά, όταν ελευθερωθώ, τι θα κάνω; αναρωτήθηκε. Και κατέληξε: Ελευθερώσου, πρώτα, και βλέπεις! Στο κάτω-κάτω, τι χειρότερο να συμβεί πια;

Η Ρικέλθη μετακίνησε το ραβδί, με το δεξί της πόδι, στρέφοντας την κεφαλή του προς τα πίσω και σπρώχνοντάς το με τη φτέρνα της μπότας της. *Τώρα είναι το δύσκολο...* Πάτησε την κάτω άκρια του μπαστουνιού, προσπαθώντας ν'ανασηκώσει την κεφαλή— *Όχι, ανόητη· δε γίνεται έτσι. Χρειάζεσαι κι άλλη βοήθεια.* Χρειαζόταν ένα αντικείμενο, για να στερεώσει το ραβδί, ώστε η κεφαλή του να μπορεί να ανασηκωθεί καθώς πατούσε την κάτω άκρη. *Αλλά δεν υπάρχει τέτοιο αντικείμενο...*

Απογνώστηκε.

Ύστερα, όμως, κατάλαβε: Είχε πάρει λάθος δρόμο· έπρεπε να το κάνει αλλιώς...

Έφερε το ραβδί ανάμεσα στα πόδια της και πέρασε τη μύτη της μιας μπότας από κάτω. Έτσι, το ύψωσε, προσεκτικά... και κατόρθωσε να το ανεβάσει στα γόνατά της.

Ως εδώ, καλά...

Προσπάθησε να τεντώσει όσο το δυνατόν περισσότερο το δεμένο αριστερό της χέρι, ώστε να είναι έτοιμο για την κεφαλή του μπαστουνιού, και έσπρωξε το μπαστούνι προς το μέρος της, με το γόνατό της, σέρνοντάς το επάνω στον αντίθετο μηρό και περνώντας το δίπλα από τα πλευρά της...

Λίγο ακόμα! σκέφτηκε, τεντώνοντας τα δάχτυλα του αριστερού της χεριού. *Έλα τώρα!*

Έσπρωξε κι άλλο το ραβδί, με το γόνατό της. Προσεκτικά...

Δεν έπρεπε να πέσει...

—Η πόρτα άνοιξε.

Το ραβδί γλίστρησε και έπεσε, χτυπώντας στο πάτωμα.

Το Χέρι και η μονόφθαλμη μπήκαν, αφήνοντας επάνω στο τραπέζι μια λεκάνη με νερό, ένα δερματόδετο βιβλίο, μια ασβεστολιθική πλάκα, και μερικά κομμάτια κάρβουνο.

«Ήσουν άτακτη όσο λείπαμε, Αρχόντισσα Ρικέλθη;» είπε το Χέρι, λοξοκοιτάζοντάς την. Έμοιαζε να τα είχε καταλάβει όλα.

Η Ρικέλθη τού έριξε ένα άγριο βλέμμα, χωρίς να μιλήσει.

Το Χέρι γέλασε. «Τώρα θα μάθουμε,» είπε, «αν προσπάθησες να μας κοροϊδέψεις με το όνομα Χάργκελ. Και, αν έκανες κάτι τέτοιο, να είσαι βέβαιη πως θα το πληρώσεις... με άλλα δύο δάχτυλα.»

Ο Νεκρομένων βρισκόταν στην οροφή του χτιρίου και κοιτούσε από κάτω, τους κακοποιούς, οι οποίοι είχαν μαζέψει τα βαρέλια και φρουρούσαν το μέρος. Στα υπόγεια, ο Χέντραμ μπορούσε να αισθανθεί την παρουσία της Αρχόντισσας Ρικέλθης, η οποία δεν ήταν μόνη στο χώρο όπου βρισκόταν: δύο άλλοι ήταν μαζί της.

Τι ακριβώς συμβαίνει; Γιατί την έχουν εκεί;

Και πώς μπορούσε να εισβάλει, για να την πάρει; Δε φαινόταν να υπήρχε δρόμος. Οι τρισκατάρατοι λεχρίτες έμοιαζαν να τα έχουν σκεφτεί όλα...

Ο Νουτκάλι φταίει, αναμφίβολα. Αλλά πού είναι ο Φανλαγκόθ; Γιατί δε μας προειδοποίησε γι' αυτό; Δε μας χρειάζεται πλέον; Δεν τον ενδιαφέρει η μοίρα μας;

Το Χέρι σήκωσε ένα κομμάτι κάρβουνο κι άρχισε να γράφει κάτι επάνω στον ασβεστόλιθο. Μια λέξη, ξανά και ξανά και ξανά.

ΛΕΚΤΡΑΧ.

Χάργκελ, σκέφτηκε η Ρικέλθη, αλλά ανάποδα.

Όταν όλη η επιφάνεια του ασβεστόλιθου ήταν γεμάτη, το Χέρι τον γύρισε από την άλλη κι άρχισε πάλι να γράφει την ίδια λέξη.

«Τι στο Σάλ'γκρεμ'ρωθ κάνεις; Είσαι τρελός;» είπε η Ρικέλθη.

«Έχεις ακούσει για μια τελετή που ονομάζεται *Σάναβ ετ Ρωθ*;» τη ρώτησε εκείνος.

«Όχι.»

«Είναι μια τελετή που διώχνει τους νεκρούς, Αρχόντισσα Ρικέλθη.»

Η αναπνοή της κόπηκε. Όστε γι' αυτό ήθελαν το όνομα του νεκραδελφού του Νεκρομένου; Για να τον εκδιώξουν. Για ν' αφήσουν τον δολοφόνο χωρίς νεκραδελφό. Θεοί... αυτό θα τον κατέστρεφε.

Θα τον αδρανοποιούσε, όπως εκείνος είχε αδρανοποιήσει τους Γέρakes.

«Και γιατί γράφεις τ'όνομα ανάποδα;»

«Έτσι πρέπει,» αποκρίθηκε το Χέρι, τελειώνοντας και βάζοντας τη λεκάνη με το νερό πάνω στον ασβεστόλιθο.

«Γιατί, όμως; Και γιατί θέλεις το νερό;» Τι αηδίες ήταν αυτές; Της έμοιαζε με κάτι παραμύθια, όπου ένας μάγος έβαζε μερικά σύννεργα στη σειρά και έκανε μια τελετή, για να σκοτώσει κάποιον. Αλλά ήταν μάλλον αποτρόπαιο να το βλέπεις να συμβαίνει στην πραγματικότητα...
 Τα Χέρι έβγαλε ένα πανί από την τσέπη του και, πηγαίνοντας πίσω της, της έδεσε το στόμα.

Η Ρικέλθη μούγκρισε. *Μπάσταρδε! Παλιοτόμαρο! Ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ να σε σοδομίσει!*

«Πρέπει να έχω ησυχία, για να κάνω αυτό που πρέπει να κάνω,» εξήγησε εκείνος, και ζύγωσε τη λεκάνη με το νερό. Άνοιξε το δερματόδετο βιβλίο και το πήρε στα χέρια, ψάχνοντας για μια συγκεκριμένη σελίδα, απ'όπου, όταν τη βρήκε, άρχισε να διαβάζει.

Τα λόγια που έβγαιναν από τα χείλη του ήταν ακατανόητα για τη Ρικέλθη, αλλά νόμιζε ότι ήταν στη γλώσσα των σοφών και των ιερέων – μια απόκρυφη γλώσσα την οποία δε γνώριζε.

Σε λίγο, το Χέρι έκλεισε το βιβλίο και το άφησε πάλι επάνω στο τραπέζι. «Αρχόντισσα Ρικέλθη,» είπε, στρεφόμενος να την κοιτάξει, «μου είπες ψέματα.»

—*Πρέπει να φύγεις, τώρα! Πήγαινε στον Ουρανολίθινο Θρόνο. Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο!*—

«Φανλαγκόθ!» σφύριξε ο Νεκρομέμων. «Τι συμβαίνει; Γιατί δε μας προειδοποίησες; Γιατί έχουν πάρει την—;»

—*Τρέξε στον Ουρανολίθινο Θρόνο! Και άγγιξέ τον. Ο νεκραδελφός σου θα δεχτεί επίθεση!*—

«Τι! Πώς;»

—*Η Αρχόντισσα Ρικέλθη, αργά ή γρήγορα, θα τους αποκαλύψει το όνομά του. Βιάσου!*—

«Και τόση ώρα γιατί δε μας είπες τίπ—;»

—Γιατί κι εγώ αναζητώ ονόματα, τελευταία, μαζί με όλες τις άλλες δουλειές που έχω. Τώρα, ΤΡΕΞΕ!—

Ο Νεκρομέμων έφυγε από την οροφή, πηδώντας επάνω στην καμάρια.

Η Ρικέλθη τραντάχτηκε επάνω στην καρέκλα της, δύο φορές, καθώς το Χέρι έσπασε πρώτα τον παράμεσο και, μετά, το μικρό δάχτυλο του δεξιού της χεριού. Ο πόνος την είχε παραλύσει και δάκρυα κυλούσαν στο πρόσωπό της. Τα δόντια της δάγκωναν το πανί στο στόμα της, και δυνατά μουγκρητά έβγαιναν από το λαιμό της.

Ζαλιζόταν. Το δωμάτιο στριφογύριζε.

Το Χέρι τής έβγαλε, απότομα, το φίμωτρο. «Το όνομα,» ψιθύρισε σ'αφτί της. «Το όνομα του νεκραδελφού.»

Θα έσπαγε και τον αντίχειρά της τώρα· και μετά, θα έσπαγε και τα δάχτυλα του αριστερού της χεριού...

Όχι, δεν αντέχω... δεν αντέχω...

Αλλά, αν του το πω, τότε δε θα με χρειάζεται άλλο... τότε, ίσως να με σκοτώσει...

Όμως, αν του το κρύψω.... Τότε, θα έσπαγε τα δάχτυλα των χεριών και των ποδιών της.

Τι να διάλεγε;

Δεν υπήρχε, τελικά, τρόπος να φύγει. Είχε μπλέξει πολύ άσχημα, ετούτη τη φορά...

Το κεφάλι της ήταν ριγμένο μπροστά και η αναπνοή της λαχανιασμένη. Στα ρουθούνια της ερχόταν η οσμή του ιδρώτα της. Το δεξί της χέρι έτρεμε από τους πόνους. Τα δάκρυά της δεν έλεγαν να πάνε να κυλούν.

Δεν μπορώ να ξεφύγω από εδώ... Στο τέλος, θα τους το φανερώσω...

«Το όνομα, Αρχόντισσα Ρικέλθη, το όνομα,» είπε το Χέρι, παίρνοντας το αντίχειρά της ανάμεσα στα δάχτυλά του. «Το όνομα του νεκραδελφού.»

«...Σε παρακαλώ,» ψιθύρισε εκείνη. «Σε ικετεύω...»

«Το όνομα.» Το Χέρι λύγισε τον αντίχειρά της.

«Χέντραμ.»

«Πώς;»

«Χέντραμ, που να σε πάρει ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ. Χέντραμ!»

«Χέντραμ.» Το Χέρι ελευθέρωσε τον αντίχειρά της, και πλησίασε το τραπέζι. Πήρε τη λεκάνη από τον ασβεστόλιθο και έσβησε τη λέξη *ΔΕΚΤΡΑΧ* και από τις δύο μεριές, για να γράψει τώρα με κάρβουνο τη λέξη *MARTNEX*.

Αφού τελείωσε, έβαλε πάλι τη λεκάνη επάνω στην ασβεστολιθική πλάκα και πήρε το δερματόδετο βιβλίο στα χέρια, ανοίγοντάς το στην ίδια σελίδα κι αρχίζοντας να διαβάζει.

Ω Νεκρόμεμνον, σκέφτηκε η Ρικέλθη, με συγχωρείς...

Ο Νεκρομέμνων είχε μόλις περάσει την Κάτω Γέφυρα της Νουάλβορ, όταν αισθάνθηκε τον Χέντραμ ν'απομακρύνεται, υπακούοντας σε κάποιο εξωτερικό κάλεσμα.

«Όχι!» γρύλισε. «Όχι!» Και προσπάθησε να φέρει το νεκραδελφό του πίσω. Εκείνος, όμως, δε φαινόταν πρόθυμος να τον ακούσει. Το κάλεσμα ήταν δυνατό. «*ΟΧΙΙΙ!*»

—*Το φυλαχτό!*—ούρλιαξε ο Φανλαγκόθ εντός του—*Πιάσε το φυλαχτό!*—

Ο Νεκρομέμνων πέρασε το χέρι μέσα στην τουνίκα του, και έσφιξε το ουρανόλιθινο κομμάτι στη γροθιά του, προστάζοντας τον Χέντραμ να επιστρέψει. *ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΕΙ! –ΤΩΡΑ!*

Η Ρικέλθη είδε το νερό μέσα στη λεκάνη ν'αναταράσσεται, χωρίς να το ενοχλεί κανείς, και οι τρίχες της σηκώθηκαν. *Θεοί!*

Το Χέρι συνέχιζε να κρατά το βιβλίο και να μιλά σ'εκείνη την παράξενη γλώσσα, επαναλαμβάνοντας, συχνά-πυκνά, το όνομα *Χέντραμ, Χέντραμ, Χέντραμ, Χέντραμ...*

Τώρα, η αναταραχή μέσα στο νερό είχε μεγαλώσει, σαν φωτιά να ήταν κάτω απ'τη λεκάνη... και φαινόταν ότι θα μεγάλωνε ακόμα περισσότερο —όμως άρχισε να ελαττώνεται!

Το μέτωπο του Χεριού σούφρωσε, ενώ τα χείλη του άρχισαν να αρθρώνουν τα απόκρυφα λόγια με περισσότερη ένταση.

Ο Χέντραμ επέστρεφε! Η δύναμη του ουρανόλιθου τον τραβούσε πίσω. Αλλά ο Νεκρομέμων αισθανόταν το φυλαχτό μέσα στη χούφτα του να συρρικνώνεται.

—*Φανλαγκόθ! Βοήθησέ με!*—

Μια στιγμή δισταγμού από τον Ράζλερ, σαν να αναλογιζόταν τι τον συνέφερε καλύτερα.

—*Φανλαγκόθ, με χρειάζεσαι! Βοήθησέ με, Κύριέ μου!*—

Ο Χέντραμ έμοιαζε έτοιμος να γλιστρήσει πάλι μακριά από τον Νεκρομέμονα... και το φυλαχτό συρρικνωνόταν.

—*Δεν μπορώ να σε βοηθήσω, Νεκρόμεμον. Ο Νουτκάλι ξέρει πλέον το όνομα...*—

Ο Νεκρομέμων σωριάστηκε στο βρόμικο σοκάκι, σπαρταρώντας και σφίγγοντας το φυλαχτό μέσα στο χέρι του... το φυλαχτό που συρρικνωνόταν...

...και, στο τέλος, χάθηκε, αφήνοντας μόνο μια αργυρή αλυσίδα να κρέμεται από το λαιμό του δολοφόνου.

Ο Χέντραμ απομακρύνθηκε.

Ο Νεκρομέμων κραύγασε, άναρθρα, γδέρνοντας το λαιμό του. Και η κραυγή του αντήχησε στους δρόμους και στα στενωρύμια.

Το νερό άρχισε πάλι να αναταράσσεται, με περισσότερη δύναμη από πριν, καθώς το Χέρι άρθρωνε τα μυστικιστικά λόγια του βιβλίου. Και η Ρικέλθη νόμιζε πως μέσα στη λεκάνη ένα πρόσωπο σχηματιζόταν... ή, τουλάχιστον, κάτι που έμοιαζε με πρόσωπο. Μπορούσε να διακρίνει μάτια, στόμα, μύτη, αν και πολύ αλλοιωμένα.

Τι είναι αυτό; Ο Χέντραμ; Και τι συνέβη στον Νεκρομέμονα;

Το Χέρι άφησε το βιβλίο επάνω στο τραπέζι και στράφηκε στη φωτιά του τζακιού. «Αφέντη Νουτκάλι! Τον φυλάκισα! Τον έχω εδώ!» Ήταν εξουθενωμένος: πράγμα φανερό από τη φωνή του κι από τον ιδρώτα που γυάλιζε στο πρόσωπό του.

Οι φλόγες αναδεύτηκαν και σχημάτισαν ένα παράθυρο, μέσα στο οποίο φάνηκε ένας μαυρόδερμος άντρας. «Ωραία,» είπε, μ'ένα διαβολικό μειδίαμα να φωτίζει το πρόσωπό του. «Ρίξτον στη φωτιά!»

Και το Χέρι άρπαξε τη λεκάνη και πέταξε το νερό στο τζάκι.

Ένα αφύσικο ξξξξξξξξξξξξξξ! αντήχησε στο δωμάτιο, και ύστερα, ένα σπαραχτικό ουρλιαχτό, που τρύπησε την ψυχή της Ρικέλθης.

Ο Νουνκάλι γέλασε. «Φανλαγκόθ!» φώναξε, νικηφόρα. «Αυτό το αφιερώνω σε σένα, αγαπητέ αδελφέ! Χα-χα-χα-χα-χα...»

Το Χέρι απόθεσε την άδεια λεκάνη επάνω στον ασβεστόλιθο, και είπε στον Ράζλερ: «Μου υποσχέθηκες μια προφητεία.»

«Ω ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, «και θα σου τη δώσω, καλό μου Χέρι. Άκουσε, λοιπόν—»

Κεφάλαιο 20

Επιστροφή και Απώλειες

Περίμενε!» σταμάτησε το Χέρι τον Νουτκάλι. «Η προφητεία είναι μόνο για μένα.» Στράφηκε στη Ρικέλθη. «Τι θα κάνουμε μαζί της;»

«Άστη να φύγει,» αποκρίθηκε ο Ράζλερ. «Δεν έμαθε κάτι που δεν ήξερε, και δεν μπορεί να προσφέρει κάποια πληροφορία που δεν έχει ήδη προσφέρει.»

Η Ρικέλθη έβλεπε ότι ο Νουτκάλι είχε δίκιο. Πράγματι, δεν είχε μάθει κάτι που δεν ήξερε –εκτός ίσως από το γεγονός ότι οι κακοποιοί είχαν σύνδεση μαζί του· αλλά τούτο δεν ήταν και κάτι το τρομερά μη-αναμενόμενο– και δεν μπορούσε να προσφέρει στην Πριγκίπισσα Νιρκένα κάποια πληροφορία που δεν είχε προσφέρει ήδη. Σίγουρα, μπορούσε να της πει ότι σ’αυτό το σημείο της πόλης μαζεύονταν οι συγκεκριμένοι εγκληματίες, αλλά και τι μέτοϋτο; Δεν ήταν, ούτως ή άλλως, γνωστό από όσα είχε αναφέρει ο Νεκρομέμων;

Ο Νεκρομέμων. Πού να ήταν τώρα; Και σε τι κατάσταση να βρισκόταν;

Το Χέρι έκανε νόημα στη μονόφθαλμη, κι εκείνη έλυσε τη Ρικέλθη από την καρέκλα και την τράβηξε απ’το μπράτσο, για να τη σηκώσει. Τα πόδια της Αρχόντισσας έτρεμαν, αλλά κατάφερε να σταθεί.

«Το ραβδί μου...» είπε.

«Δώσε της το ραβδί,» πρόσταξε το Χέρι.

Η μονόφθαλμη έσκυψε, το πήρε από κάτω, και της το έδωσε. Η Ρικέλθη το κράτησε με το αριστερό χέρι· το δεξί δεν μπορούσε να κρατήσει τίποτα, και τα δάχτυλα ήταν, φανερά, βγαλμένα από τις φυσιολογικές τους θέσεις· το θέαμα την έκανε να θέλει να ξεράσει, και πήρε το βλέμμα της από εκεί, στρέφοντάς το στην πόρτα. Βημάτισε, στηριζόμενη στο ραβδί.

Η μονόφθαλμη τής άνοιξε, και η Ρικέλθη πέρασε το κατώφλι και βάδισε στο διάδρομο, φτάνοντας στην πέτρινη σκάλα. Αρχίζοντας ν’ανεβαίνει, διαπίστωσε πως όλο της το σώμα πονούσε. Η πτώση των βαρελιών είχε χτυπήσει τη μέση της, και το κάθισμα στην καρέ-

κλα –ειδικά υπό την πίεση των βασανιστηρίων του καθάρματος που αποκαλούσε τον εαυτό του «το Χέρι»– δεν της είχε κάνει καλό.

Όταν κατάφερε να ανεβεί όλα τα σκαλοπάτια, παρατήρησε πως το επάνω δωμάτιο ήταν πλημμυρισμένο από εγκληματίες, οι οποίοι έμοιαζαν να το φρουρούν. *Τέσσερις... έξι... οκτώ... εννιά*, τους μέτρησε η Ρικέλθη. *Τόσο πολύ με φοβούνται;*

Φυσικά και όχι. Δε φοβούνταν εκείνη, αλλά τον Νεκρομέμονα, ο οποίος ίσως να ερχόταν να την πάρει από εδώ. *Αλλά, τώρα πλέον, είναι πολύ αργά...*

Ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ να σε κερατοκαρφώσει, Ρικέλθη! αν είχες κρατήσει λίγο ακόμα, μπορεί να τα είχε καταφέρει. Μπορεί να σε είχε βοηθήσει να αποδράσεις, χωρίς να χάσει το νεκραδελφό του.

Αισθανόταν ένοχη. Αισθανόταν τύψεις.

Θεοί, τι έκανα... Τώρα, οι Γέρακες θα μας σκοτώσουν όλους...

«Προχώρα!» Το ξιφίδιο της μονόφθαλμης την κέντρισε.

Η Ρικέλθη διέσχισε το δωμάτιο και μπήκε στο επόμενο, όπου και πάλι υπήρχαν φρουροί. Πέρασε και απ'αυτό και βγήκε στο δρόμο με τις καμάρες.

«Φύγε, τώρα!» άκουσε τη μονόφθαλμη να λέει πίσω της. «Άμα σε ξαναδούμε εδώ κοντά, θα σε σκοτώσουμε.»

Η Ρικέλθη σήκωσε την κουκούλα της κάπας της και ξεκίνησε να περπατά μέσα στην κακόφημη Δυτική Περιφέρεια.

Ο άντρας είχε πλέον πάψει να ουρλιάζει και κειτόταν μπροστά από την πόρτα του σπιτιού, σαν μισοπεθαμένος. Οι άνθρωποι που τον κοίταζαν απορούσαν τι δεν πήγαινε καλά μαζί του. Δε φαινόταν τραυματισμένος, ούτε χτυπημένος· τι είχε, λοιπόν; Μήπως ήταν τρελός; Ή, μήπως, ήταν δαιμονισμένος;

«Να τον πάμε στο Ναό του Βάνραλ,» ψιθύρισε μια γυναίκα.

«Θες εσύ να τον πλησιάσεις πρώτη;» τη ρώτησε μια άλλη.

«Γενικά μιλούσα...»

«Κάποιος πρέπει να τον βοηθήσει, όμως,» είπε ένας άντρας, που, ακούγοντας τις κραυγές, είχε σταματήσει το κάρο του εκεί κοντά και τώρα καθόταν στη θέση του οδηγού και κοιτούσε. «Ο άνθρωπος έχει πάθει κάτι, δεν το βλέπετε;»

«Κι άμα τον έχει καταλάβει κακό δαιμόνιο;» έθεσε το ερώτημα ένας άλλος. «Εγώ λέω, αφήστε τον· θα συνέλθει μόνος του.»

«Όχι, βρε!» φώναξε μια γυναίκα, η οποία φαινόταν από ένα παράθυρο, πάνω απ'τον πεσμένο άντρα. «Πάρτε τον απο δώ χάμω! Πηγαίντε τον κάπου αλλού.»

«Γιατί δεν κατεβαίνεις εσύ να τον πάρεις;» της είπε ο άντρας.

«Εσείς είστε κάτω, βρε. Πάρτε τον απο δώ!»

Ο πεσμένος άντρας σηκώθηκε, σε γονατιστή θέση.

Άπαντες σώπασαν. Κράτησαν την αναπνοή τους.

Ο άντρας ορθώθηκε, κοιτάζοντάς τους με κοκκινισμένα μάτια. Ορισμένοι γύρισαν και έφυγαν, βιαστικά. Ο τύπος πρέπει, σίγουρα, να ήταν δαιμονισμένος!

«Είσαι καλά, φίλε;» τον ρώτησε ο αμαξάς. «Θες κάποια βοήθεια;»

«Όχι.» Η φωνή του άντρα ήταν τραχιά, σαν ο λαιμός του να είχε ξεραθεί εδώ και μέρες. Άρχισε να βαδίζει, και οι άνθρωποι απομακρύνονταν από το διάβα του.

«Πριγκίπισσά μου,» είπε η Σαντάνρα, «η Αρχόντισσα Ρικέλθη επέστρεψε.»

Η Νιρκένα καθόταν δίπλα στο κρεβάτι της κόρης της. Την είχε επισκεφτεί για να πάρουν μεσημεριανό μαζί, και τώρα είχαν μόλις τελειώσει. Τα πιάτα ήταν σχεδόν άδεια.

«Πες της να περάσει,» πρόσταξε η Πριγκίπισσα τη Σαντάνρα, η οποία στεκόταν στο κατώφλι της πόρτας του δωματίου.

«Δεν μπορεί να έρθει, Υψηλοτάτη. Είναι τραυματισμένη. Όμως, μόλις παρουν—»

Η Νιρκένα πετάχτηκε όρθια. «Τι της συνέβη;»

«Δεν ξέρουμε ακόμα. Όμως, μόλις παρουσιάστηκε, ζήτησε εσάς. Θέλει να σας μιλήσει.»

«Μητέρα, τι είναι;» ρώτησε η Μιάνη. «Επέστρεψαν οι Γέρακες;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη, «δεν πρέπει νάναι αυτό. Η Αρχόντισσα Ρικέλθη είχε αναλάβει μια αποστολή για μένα.

»Σαντάνρα, οδήγησέ με σ'αυτήν.»

Η υπηρέτρια άνοιξε την πόρτα, και η Νιρκένα την ακολούθησε έξω απ'το δωμάτιο.

«Τι εννοείς, είναι τραυματισμένη;» τη ρώτησε, καθώς βάδιζαν.

«Τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού είναι σπασμένα, Πριγκίπισσά μου,» εξήγησε η Σαντάνρα. «Και έχει ένα μακρύ κόψιμο στα δεξιά πλευρά, σαν κάποιος με ξίφος να τη χτύπησε—»

«Θεοί! Κάλεσες θεραπευτή;»

«Ασφαλώς, Πριγκίπισσά μου. Πρέπει ήδη νάναι εκεί.»

Έφτασαν στο δωμάτιο της Ρικέλθης, και η Σαντάνρα άνοιξε την πόρτα, για να μπει η Νιρκένα. Η Αρχόντισσα της Έρικκ βρισκόταν καθισμένη σε μια καρέκλα, κι ένας άντρας έδενε τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού. Τα πλευρά της πρέπει να ήταν ήδη τυλιγμένα με κάποιον επίδεσμο, ο οποίος κρυβόταν κάτω από τη ρόμπα της. Η Ρικέλθη ήταν μισολιπόθυμη· δεν έμοιαζε να είχε καταλάβει ότι η Πριγκίπισσα είχε μπει στο δωμάτιο...

Στο νου της διαδραματιζόνταν τα πρόσφατα γεγονότα. Η εξόρμησή της στη Δυτική Περιφέρεια... η παγίδα με τα βαρέλια: μια βροχή από βαρύ ξύλο που χτυπούσε τη ράχη της... το δέσιμο στην καρέκλα, και τα βασανιστήρια του Χεριού...

«Το όνομα, Αρχόντισσα Ρικέλθη... Το όνομα... Το όνομα...»

Και μετά, ο άγνωστος άντρας στο δωμάτιό της —όχι, δεν ήταν άγνωστος· ήταν θεραπευτής· η Σαντάνρα τον είχε φέρει—, να της σπάει τα δάχτυλά ξανά... *Όχι! Γιατί το κάνει αυτό; Γιατί; Γιατί; Γιατί;... Γιατί έσπαγε πάλι τα δάχτυλά της; Ήταν με τους εχθρούς;*

Ύστερα, όμως, ο πόνος είχε περάσει, και τώρα δεν της έσπαγε τα δάχτυλα πλέον...

Και είχε δέσει και τα πλευρά της, οπότε δεν μπορεί να ήταν μαζί τους, σωστά; Αυτοί την είχαν τραυματίσει...

«Ε, περίμενε! Θέλω να σου πω κάτι,» σφύριξε ο άντρας από τη γωνία.

Η Ρικέλθη τον αγνόησε, βαδίζοντας γρηγορότερα. Μέχρι στιγμής, τίποτα δεν της είχε συμβεί, και νόμιζε ότι θα κατάφερνε να βγει απ'τη Δυτική Περιφέρεια χωρίς επεισόδιο. Όμως, μάλλον, δεν ήταν τόσο τυχερή.

«Περίμενε!» Άκουσε τον άντρα να σηκώνεται και να τρέχει ξωπίσω της.

Στράφηκε να τον αντικρίσει, υψώνοντας το ραβδί της. «Μη με πλησιάζεις!» τον απείλησε.

Ένα μαχαίρι ήταν στο δεξί του χέρι. «Το παίζεις άγρια;» κακάρισε. «Τι ωραίο μπαστούνι. Θα μου το δώσεις, όταν τελειώσω μαζί σου; Ξέρεις, σαν πληρωμή.» Κακάρισε πάλι.

Η Ρικέλθη κατέβασε το ραβδί της στο κεφάλι του.

«ΑΑ!» κραύγασε ο άντρας. «Βρόμα!» Διέγραψε ένα σπασμωδικό ημικύκλιο, με το μαχαίρι του. Εκείνη προσπάθησε να τ'αποφύγει, μα δεν τα κατάφερε· η λεπίδα έκανε ένα μακρύ σχίσσιμο στη δεξιά μεριά του φορέματός της, και η Ρικέλθη είδε αίμα να πετάγεται.

Ο άντρας την έσπρωξε, σωριάζοντάς τη ανάσκελα. Η πλάτη της χτύπησε στο πλακόστρωτο· πόνος την παρέλυσε για λίγο. Δεν μπορούσε ούτε ν'αναπνεύσει.

«Τώρα θα σε μάθω εγώ, πουτάνα...» γρύλισε ο κακοποιός, πηγαίνοντας από πάνω της κι αρπάζοντάς την από το πέτο.

Η Ρικέλθη νόμιζε πως φώναξε βοήθεια, μα κανείς δεν της απάντησε· ή, ίσως να μην είχε φωνάξει, τελικά. Εξάλλου, τι είδους «βοήθεια» μπορούσε να βρει εδώ, σε τούτο το ελεεινό μέρος;

Σφίγγοντας τη δρακοκεφαλή του ραβδιού της μέσα στην αριστερή της γροθιά, το ύψωσε απότομα, χτυπώντας τον άντρα στα αχамνά.

«ΟΟΟΟΟΟΟΟοοοοοοοοοο!» έκανε εκείνος και διπλώθηκε, παραπατώντας. «Θα σε σκοτώσω!»

Η Ρικέλθη προσπάθησε να περιστρέψει τη δρακοκεφαλή του ραβδιού της, με το αριστερό χέρι, ενώ κρατούσε το στέλεχος σταθερό ανάμεσα στον δεξή της πήχη και στα δεξιά της πλευρά· η πίεση που ασκούσε επάνω στην πληγή που βρισκόταν εκεί έκανε το αίμα να κυλά περισσότερο, μουσκεύοντας τα ρούχα της.

Ο άντρας ήρθε προς το μέρος της, με το μαχαίρι του υψωμένο και τα δόντια του να τρίζουν.

Η Ρικέλθη τράβηξε το σπαθί μέσα απ'το στέλεχος του ραβδιού. «Μη με πλησιάζεις! ΦΥΤΕ!»

Εκείνος τής χίμησε.

Η λεπίδα τον βρήκε στην κοιλιά, τρυπώντας τον σαν ξυράφι και σκοτώνοντάς τον.

Αλλά αυτός δεν ήταν με το Χέρι, έτσι; Ήταν κάποιος άλλος, άσχετος: ένα ρεμάλι της Δυτικής Περιφέρειας. Άρα, ο άνθρωπος που τώρα βρισκόταν μαζί της μπορεί να ήταν κατάσκοπος του Χεριού, και να ήθελε να τη θεραπεύσει για να τη βασανίσουν ξανά!

«Άσε με!» φώναξε η Ρικέλθη, τραβώντας το χέρι της πίσω. «Γιατί είσαι εδώ; Ποιος σ'έστειλε;»

«Αρχόντισσά μου,» είπε εκείνος. «Σας εξήγησα και πριν: είμαι βασιλικός θεραπευτής. Η Σαντάνρα με κάλεσε, για να σας περιποιηθώ. Είστε στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, και ασφαλής. Δώστε μου το χέρι σας, παρακαλώ. Έχουμε σχεδόν τελειώσει.»

Ναι, σωστά, σκέφτηκε η Ρικέλθη. Μου το είχε ξαναπεί. Πώς το ξέχασα;... Τι θα νομίζει ο άνθρωπος για μένα; Θα νομίζει ότι είμαι τρελή... Του έδωσε το χέρι της, για να τελειώσει με το δέσιμο των σπασμένων δαχτύλων.

«Ρικέλθη.» Μια γυναικεία φωνή. Κάποια κάθισε δίπλα της. «Τι συνέβη;»

Η Ρικέλθη στράφηκε, βλεφαρίζοντας. *Γιατί η όρασή μου είναι τόσο θολωμένη;* «Νιρκένα;»

«Ναι, εγώ είμαι.»

«Ο Νεκρομένων; Είναι εδώ;»

«Όχι· ή, δεν τον έχω δει, τουλάχιστον. Τι συνέβη, Ρικέλθη; Θα μου πεις; Μπορείς να μου πεις;»

«Ναι,» ένευσε. «Λίγο νερό;»

Κάποιος... *η Σαντάνρα*, παρατήρησε η Ρικέλθη... της έδωσε ένα ποτήρι. Εκείνη το κράτησε με το αριστερό χέρι, και ήπιε βαθιά. Το δροσερό υγρό φάνηκε να την αναζωογονεί, να την ξυπνά.

«Πήγαμε στη Δυτική Περιφέρεια....» άρχισε να διηγείται.

Η Νιρκένα, καθισμένη σε μια καρέκλα δίπλα της, την άκουγε προσεκτικά. Ο θεραπευτής τελείωσε, σε λίγο, με το δέσιμο των σπασμένων δαχτύλων της Ρικέλθης και έφυγε. Εκείνη δεν είχε ακόμα ολοκληρώσει τη διήγησή της· είχε φτάσει στο σημείο όπου τα βαρέλια έπεσαν επάνω της και οι κακοποιοί την πήραν στο υπόγειο.

Μα τον Βάνραλ...! σκέφτηκε η Νιρκένα, καθώς η Αρχόντισσα συνέχιζε την ιστορία της, λέγοντας για τα βασανιστήρια του Χεριού. *Ετούτη ήταν, σίγουρα, δουλειά του Νουτκάλι. Ο Φανλαγκόθ έπρεπε να μας είχε προειδοποιήσει, ο καταραμένος! Γιατί έμεινε σιωπηλός; Γιατί δε μας φανέρωσε την παγίδα, όπως έκανε με τους Γέρακες;*

Η Ρικέλθη ολοκλήρωσε τη διήγηση με την επιστροφή της στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, και είπε: «Όταν δεις το Νεκρομένωνα, Νιρκένα, αν εγώ δεν μπορώ να του μιλήσω, πες του ότι λυπά-

μαι.» Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της, και δεν μπορούσε να τα σταματήσει. «Έπρεπε να είχα κρατήσει. Αν κρατούσα λίγο, θα ερχόταν· το ξέρω ότι θα ερχόταν...» Τώρα έκλαιγε με λυγμούς, έχοντας ακουμπήσει το κεφάλι στο αριστερό της χέρι.

«Δεν έφταιγες εσύ, Ρικέλθη,» αποκρίθηκε η Νιρκένα. «Μπορώ να φανταστώ... θα ήταν πολύ δύσκολο για σένα. Ο καθένας θα του είχε αποκαλύψει το όνομα.» *Εγώ θα του το είχα αποκαλύψει πολύ πριν από σένα*, πρόσθεσε νοερά. Αμφέβαλλε αν θα άντεχε, μετά από το πρώτο σπασμένο δάχτυλο. Και μόνο που το συλλογιόταν, ένα ρίγος τη διαπερνούσε. «Ξεκουράσου τώρα, και μην το σκέφτεσαι άλλο. Έκανες ό,τι καλύτερο μπορούσες.

»Σαντάνρα, βοήθησέ τη να ξαπλώσει.»

«Μάλιστα, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε η υπηρέτρια, και υπάκουσε, οδηγώντας την Αρχόντισσα Ρικέλθη στο κρεβάτι της.

Η Πριγκίπισσα Νιρκένα επέστρεψε στο δωμάτιό της μέσα στον Πύργο των Ξένων, και πρόσταξε τους φρουρούς που βρίσκονταν εκεί να φύγουν και να την αφήσουν μόνη. Εκείνοι την κοίταξαν με κάποιο δισταγμό, αλλά δεν αντιμίλησαν.

Η Νιρκένα στάθηκε μπροστά στις φλόγες του τζακιού και είπε, έντονα: «*Φανλαγκόθ! Παρουσιάσου!*»

Καμία απάντηση. Κανένα μαγικό άνοιγμα μέσα από τη φωτιά.

Η Πριγκίπισσα έσφιξε τις γροθιές της. «*Φανλαγκόθ!*» σφύριξε. «Θέλω να σου μιλήσω, δαιμονισμένη Ράζλερ!»

Τίποτα.

Η Νιρκένα κοίταξε τις φλόγες με απέχθεια και στράφηκε απ'την άλλη, πηγαίνοντας να καθίσει στο γραφείο της και ακουμπώντας το κεφάλι στις παλάμες.

Τουλάχιστον, ο πονοκέφαλος είχε αρχίσει να περνά. Ο πονοκέφαλος που προερχόταν από τη χρήση του ουρανόλιθου· γιατί οι άλλοι πονοκέφαλοι έμοιαζαν να πολλαπλασιάζονται. Τι γινόταν στη Δυτική Περιφέρεια; Τι ακριβώς γινόταν; Και ποιος ήταν αυτός ο άντρας που ονομαζόταν «το Χέρι»; Γιατί είχε τέτοιο όνομα; Τι σήμαινε; *Για να είναι Χέρι*, σκέφτηκε η Νιρκένα, *πρέπει να είναι το Χέρι κάποιου. Αλλά ποιου; Του Νουτκάλι; Ή ενός από τους συνωμότες κατά του Στέμματος;*

Και το κατασκοπευτικό μου δίκτυο έχει παραλύσει. Τι θα κάνω;

Ο Άργκελ ίσως να μπορούσε να βρει μια λύση, αλλά... *αλλά ο Άργκελ μου είναι νεκρός...* Η Νιρκένα αισθάνθηκε μια πικρή γεύση να γεμίζει το στόμα της.

Και ο Ήλμον ίσως να μπορούσε να τη βοηθήσει, αλλά ο Ήλμον ήταν πολύ μακριά, επί του παρόντος.

Είμαι μόνη μου. Και πρέπει να τους πολεμήσω. Τώρα, ούτε τον Νεκρομέμονα δεν έχω.

Ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. Ο Φανλαγκόθ έπρεπε να τους είχε προειδοποιήσει για τούτο! Γιατί δεν είχε μιλήσει; Δεν είχε «δει» τι θα συνέβαινε; Τον απασχολούσε, μήπως, κάτι άλλο, ετούτο τον καιρό; Ή ήταν κι αυτός εξουθενωμένος από το δούλεμα του ουρανολίθου, όπως εκείνη;

Σίγουρα, θα υπήρχε μια εξήγηση· αποκλείεται να το είχε κάνει επίτηδες! Εξάλλου, εκείνος είχε αναστήσει τον Νεκρομέμονα. Τον είχε επαναφέρει από τους νεκρούς, μέσα στην Αίθουσα του Ουρανολίθι-νου Θρόνου. Δε θα τον άφηνε, λοιπόν, να καταστραφεί. Ειδικά από τη στιγμή που τον χρειαζόταν για την αντιμετώπιση των Γεράκων.

Και τώρα ποιος θα μας προστατέψει απ'αυτούς;

Η Νιρκένα περίμενε από ώρα σε ώρα τον Φανλαγκόθ να επικοινωνήσει μαζί της. Έπρεπε να της δώσει ένα καινούργιο όπλο, σε περίπτωση επιστροφής των δολοφόνων...

Αλλά, στο μεταξύ, δε θα καθόταν άπραγη. Άλλωστε, αναρωτιόταν τι να είχε γίνει ο Νεκρομέμων, τώρα που, κατά τα φαινόμενα, ο νεκραδελφός του ήταν νεκρός...

Πρόσταξε να καλέσουν τη Σαντάνρα, και η υπηρέτρια δεν άργησε να έρθει.

«Πριγκίπισσά μου,» είπε, κάνοντας μια υπόκλιση μπροστά από το γραφείο της. «Πώς θα μπορούσα να εξυπηρετήσω;»

«Με το να μάθεις πού βρίσκεται ο Νεκρομέμων ο δολοφόνος.»

«Όταν μάθω, να του ζητήσω να έρθει σε σας;»

«Όχι· εσύ να έρθεις σε μένα, και θα σου πω τι να κάνεις.»

«Μάλιστα, Υψηλοτάτη.»

Η Σαντάνρα έφυγε.

Κεφάλαιο 21

Χωρίς Πρόσωπο

Τα βλέφαρα του Βάνμιρ άνοιξαν.

Πυκνός, αργοκίνητος καπνός φαινόταν από πάνω του. Από κάτω του, υπήρχε κάτι σκληρό (ένα πέτρινο κρεβάτι;). Και το στήθος του τον πονούσε.

Το τελευταίο πράγμα που θυμόταν ήταν ότι τον είχε χτυπήσει βέλος.

Μα όλους τους δαίμονες και τα παγανά της Στέπας, νόμιζα ότι ήμουν νεκρός! Ή, μήπως, είμαι; Αυτός ο καπνός από πάνω μου... Πώς αλλιώς να είναι ο Άλλος Κόσμος; Ο Κόσμος των Νεκρών;

Ύψωσε το δεξί του χέρι, για να δει αν μπορούσε να το κοιτάξει. Ναι, το βλέπω, παρατήρησε. Το βλέπω. Άμα ήμουν πνεύμα, θα το έβλεπα; Θα έβλεπα το σώμα μου;

Άγγιξε το στέρνο του. *Επίδεσμοι...*

Ανασηκώθηκε, στηριζόμενος στους αγκώνες.

Γύρω του υπήρχαν πέτρινοι τοίχοι. Ένα οκταγωνικό δωμάτιο. Σε δύο από τους τοίχους, γκριζόδερμοι Βιρθήλοι βρίσκονταν κρεμασμένοι: Τα χέρια και τα πόδια τους ήταν τεντωμένα και ακινητοποιημένα με σιδερένιους κρίκους, ενώ στο κεφάλι τους ήταν κι άλλοι τέτοιοι κρίκοι, ένας στο λαιμό κι ένας στο μέτωπο... Ο Βάνμιρ παρατήρησε περισσότερο το λαιμό... *Είναι αποκεφαλισμένοι! Μα το Μαύρο Άνεμο! γιατί τους κρατάνε εδώ; Σίγουρα, ετούτος είναι ο Άλλος Κόσμος.*

Και, μάλλον, υπήρχαν φοβερά πράγματα για να εξερευνήσει!

Ο Βάνμιρ κατέβηκε από το πέτρινο κρεβάτι στο οποίο βρισκόταν, και έκανε να περπατήσει· αλλά παραπάτησε. Ο δεξής του μηρός τον πονούσε (είχε κι αυτός χτυπηθεί από βέλος· ο Ωθράγκος το είχε ξεχάσει, μέχρι στιγμής) και το τραυματισμένο του στήθος τον δυσκόλευε στην αναπνοή. Με κάθε του ανάσα, αισθανόταν άσχημα.

Στηρίχτηκε στην άκρη του πέτρινου κρεβατιού, και ερεύνησε το δωμάτιο με το βλέμμα. Υπήρχαν κι άλλα κρεβάτια εδώ· αρκετά, όφειλε να παρατηρήσει. Δύο... έξι... δώδεκα. *Ποιος ο σκοπός ετούτου*

του μέρους; Να ξυπνάνε οι νεκροί; Κάπου, πρόσεξε πως στεκόταν μια κρεμάστρα με ρόμπες και μπαστούνια. Και τότε μόνο συνειδητοποίησε ότι, εκτός από μια περισκελίδα, ήταν γυμνός.

Πού πήγαν τα ρούχα μου; Στον Άλλο Κόσμο δε φοράνε ρούχα; Ελπίζω, τουλάχιστον, να έχουν μελάνι και χαρτί (ή περγαμηνή) για να καταγράψω τα όσα θα δω εδώ. Από την άλλη, βέβαια, τι νόημα θα είχε να τα καταγράψει; Αν ήταν όντως νεκρός (όπως και υποψιαζόταν), τότε δε θα επέστρεφε ποτέ στον κόσμο των ζωντανών, για να μεταδώσει τις γνώσεις του...

Ίσως, όμως, να υπάρχει κάποιος δρόμος επιστροφής. Και ίσως νάμαι ο πρώτος που θα τον ανακαλύψει! Η σκέψη του έδωσε δύναμη να βαδίσει προς την κρεμάστρα, να φορέσει μια ρόμπα, και να πάρει ένα ραβδί. Το ύφασμα του ενδύματος ήταν μαλακό, παρατήρησε σχεδόν μεταξένιο. Το υλικό κατασκευής του μπαστουνιού ήταν γυαλιστερό, μα καθόλου γλιστερό· ο Βάνμιρ δε μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς ήταν.

Παίρνοντας μια βαθιά –και επώδυνη– ανάσα, στράφηκε στην έξοδο του δωματίου: ένα τριγωνικό άνοιγμα, με χαράγματα στην περίμετρό του.

...Έτσι, ο Βάνμιρ, ο Νορβήλιος Ωθράγκος, γιος του Αρχοντα-Φύλακα Άραντιρ του Ράλτον και της Αρχόντισσας Μανρούνα ε Νίλγκωρ, ξεκινά την εξερεύνηση του Άλλου Κόσμου...

Οι φωνές επανέφεραν τη Ρικνάβαθ, διαλύοντας τα οράματά της. Εκείνη βλεφάρισε, για να διώξει τα χρώματα που θόλωναν την όρασή της, και κοίταξε τριγύρω. Οι Βιρθήλοι δεν βρίσκονταν πλέον εμπρός της, αλλά μπορούσε να δει κάποιους να τρέχουν, στο βάθος.

Τι συμβαίνει; αναρωτήθηκε. Πόση ώρα είχα χάσει τον εαυτό μου;

Προσπάθησε να κινηθεί, αλλά διαπίστωσε ότι εξακολουθούσε να είναι αλυσοδεμένη επάνω στον μεταλλικό τροχό. Γιατί κανένας δεν ερχόταν να τη λύσει; Γιατί την κρατούσαν εδώ;

Θεοί... σκέφτηκε, απεγνωσμένα, κοπανώντας το πίσω μέρος του κεφαλιού της επάνω στον τροχό και κλείνοντας τα μάτια. Θεοί, τι συμβαίνει; Η όλη κατάσταση θα έλεγε κανείς ότι είχε βγει από κάποιον αλλόκοτο εφιάλτη. Ακόμα κι εκείνη δεν είχε συνηθίσει ετούτα

τα πράγματα! Είχε δει πελώρια θηρία, εξοργισμένα φαντάσματα, πνεύματα, θεούς, τέρατα, και Ράζλερ με υπερφυσικές δυνάμεις... μα κάτι σαν κι αυτό δεν της είχε τύχει ποτέ. Και αμφέβαλλε αν θα γλιτώνει...

Ο Βάνμιρ, ο Σάηρεντιλ, και ο Μάηραν πρέπει να ήταν νεκροί. Κα-
νένας δεν είχε μείνει για να τη βοηθήσει.

*Καημένη Ρικνάβαθ, σκέφτηκε, ποτέ δεν έπρεπε να είχες φύγει από την πατρίδα σου. Έπρεπε να είχες αφήσει τους φονιάδες της Βασίλισσας Φέρνταναθ του Ένμερακ να σε σκοτώσουν. Είσαι τέρας· δε σου αξίζει η ζωή. Γιατί να ζεις; Για να κάνεις τους άλλους να πεθαι-
νουν; Πόσους άντρες έχω σκοτώσει μόνο με το σώμα μου;*

Η Ρικνάβαθ δεν μπορούσε να σταματήσει τα δάκρυα που είχαν συ-
γκεντρωθεί στα μάτια της. *Πάψε!* πρόσταξε τον εαυτό της. *Πάψε!*

*Έπρεπε να είχα δεχτεί την προφορά του Λιζναγκάρ. Έπρεπε να την είχα δεχτεί... Θα ήταν, σίγουρα, καλύτερη από τούτη την κατάστα-
ση! Αλλά, τότε, δεν... δεν το περίμενα να φτάσω εδώ...*

Ω, γιατί δε με σκοτώνουν, να τελειώνει αυτό το μαρτύριο;

Αισθάνθηκε κάτι να ζυγώνει.

Ναι, το αισθάνθηκε. Δεν το άκουσε και, φυσικά, δεν το είδε, αφού τα μάτια της ήταν κλειστά. Το αισθάνθηκε. Μια ασυνήθιστη παρου-
σία: κάτι το πρωτόγνωρο, το εξώκοσμο... που, όμως, το είχε ξανα-
νιώσει, τότε που οι Βιρθήλοι προσπαθούσαν να την αιχμαλωτίσουν.

Ο Απρόσωπος!

Η Ρικνάβαθ άνοιξε τα μάτια, και τον είδε.

Ένα πλάσμα βρισκόταν εμπρός της, το οποίο η Καρμώζ δεν κατα-
λάβαινε αν ήταν αιλουροειδές ή ανθρωπόμορφο· στεκόταν σε δύο ή
σε τέσσερα πόδια; Το δέρμα του –ή, μήπως, φορούσε κάποιο ένδυ-
μα;– ήταν μαύρο και έκανε κυματισμούς, σαν από κάτω του κάτι να
κινείται, αργά. Τα νύχια που ξεπρόβαλλαν από τα μέλη του ήταν
γαμψά... ή ίσια; Οι άκριές τους γυάλισαν αργυρόχρωμα. Και το πρό-
σωπό του... πού ήταν το πρόσωπό του;

Η Ρικνάβαθ το βρήκε –και βυθίστηκε σε μια άβυσσο!

Ουρλιαξε, καθώς ένιωσε να πέφτει, με μεγάλη ταχύτητα.

Και ένα μάτι άνοιξε, από κάπου... έξω... και την κοίταξε, αναγνωρί-
ζοντάς την. Η Ρικνάβαθ ήταν γυμνή κάτω από τούτο το απόκοσμο
βλέμμα· το πλάσμα –ό,τι κι αν ήταν– κοίταζε την ψυχή της.

Πώς μπορεί ένα μάτι να είναι ποτέ τόσο μεγάλο; Αν ζύγωνε την Κουαλανάρα, θα... την ατένιζε όλη, όπως ένα τραπέζι με διάφορα αντικείμενα επάνω.

Θεοί! Βοηθήστε με!

Το παρόν, το παρελθόν, το μέλλον έλιωσαν το ένα μέσα στο άλλο. Όμως ένα μονάχα χρονικό σημείο ενδιέφερε Εκείνον-Που-Κοίταζε-Από-Έξω, και η Ρικνάβαθ έστρεψε τη ματιά της εκεί....

Ο Βάνμιρ πορευόταν μέσα σ'ένα μέρος όπου ομίχλες φαίνονταν από πάνω, ενώ γύρω του ορθώνονταν πέτρινοι τοίχοι. Το περπάτημα τον κούραζε, κι έπρεπε συνεχώς να στηρίζεται στο ραβδί του. Το τραύμα στο στέρνο του τον πονούσε.

Το πέραςμα, όμως, έστριβε κάπου μπροστά του, και ήθελε να φτάσει εκεί, για να δει τι ήταν παραπέρα. Έτσι, συνέχισε. Και, όταν πέρασε τη γωνία, αντίκρισε μια τοξωτή είσοδο και δύο φύλακες εκατέρωθεν της. Δύο Βιρθήλους. Από πίσω της, μπορούσε να δει γνώριμες φιγούρες και ν'ακούσει φωνές:

«Παίζεις με την υπομονή μου!»

«Εσύ πρώτη έπαιξες με τους συντρόφους μου, Βασίλισσα.»

Ο ένας από τους φρουρούς μίλησε, κάνοντας τις φωνές από το δωμάτιο να χαθούν: «Τι θέλεις, Ωθράγκος;»

Ο Βάνμιρ ζύγωσε. «Να περάσω.» Τελικά, δεν πρέπει να ήταν στον Κόσμο των Νεκρών...

Ο φρουρός στράφηκε στο εσωτερικό του δωματίου. «Μεγαλειοτάτη! Ο Ωθράγκος αφυπνίστηκε, και είναι εδώ.»

Οι φωνές έπαψαν· και μετά: «Να περάσει.»

Ο Βάνμιρ μπήκε, για ν'αντικρίσει μια αρκετά μεγάλη, πετρόχτιστη αίθουσα με κίονες, που δεν έμοιαζε να είχαν κανέναν λόγο ύπαρξης πέραν του διακοσμητικού, αφού δεν υπήρχε οροφή για να στηρίζουν. Στο βάθος του δωματίου ήταν ένα βάθρο κι ένας θρόνος, πέτρινα κι αυτά. Η Βασίλισσα των Βιρθήλων, ο Σάηρεντιλ, και ο Μάηραν δε βρίσκονταν μακριά από εκεί.

«Αρχοντά μου!» αναφώνησε ο τελευταίος. «Δόξα τοις θεοίς, είστε καλά!»

Ο Βάνμιρ άρχισε να πλησιάζει, τρεκλίζοντας. «Νόμιζα ότι ήμουν νεκρός.»

Ο Μάηραν ήρθε να τον υποστηρίξει, και εκείνος δεν τον απομάκρυνε.

«Σύμφωνα με το δικό σου μυαλό, θα έπρεπε να ήσουν,» είπε ο Σάηρεντιλ.

«Αυτός είναι ένας ευγενικός τρόπος για να με πεις ‘χαζό’;» ρώτησε ο Βάνμιρ, καθώς τον ζύγωνε.

Ο Σάηρεντιλ χαμογέλασε. «Όχι· είναι ένας τρόπος για να σου πω ‘Ζούμε σε διαφορετικές πραγματικότητες, Βάνμιρ των Ωθράγκος’. Στον κόσμο που αποκαλείς ‘κανονικό’, θα ήσουν νεκρός. Αλλά εδώ τα τραύματα θεραπεύονται ταχύτερα, ακόμα και για όσους δεν είναι μόνιμοι κάτοικοι.»

«Δηλαδή... για να καταλάβω... εκείνοι οι Βιρθήλοι ήταν κρεμασμένοι στους τοίχους για να κολλήσουν ξανά τα κεφάλια στα σώματά τους;»

«Ναι,» του απάντησε η Βασίλισσα.

«Αυτοί, όμως, δεν είναι αληθινοί κάτοικοι των Αρχέτοπων,» πρόσθεσε ο Σάηρεντιλ. «δεν έχουν υποστεί τη Μεταμόρφωση.»

«Και τι θα γινόταν με έναν αληθινό κάτοικο των Αρχέτοπων;» απόρησε ο Βάνμιρ.

«Αν κάποιος έφερνε το κεφάλι του σε επαφή με το σώμα του, τότε η επανένωση θα πραγματοποιείτο μέσα σε μερικές στιγμές. Και αυτό μου θυμίζει το εξής, Βασίλισσα: Πώς αισθάνθηκες τη Ρικνάβαθ να πλησιάζει; Ούτε εσύ είσαι αληθινή κάτοικος των Αρχέτοπων.»

«Έτσι νομίζεις, ε;»

«Είσαι; Έχεις περάσει την Αρχετοπική Μεταμόρφωση;»

Η Βασίλισσα ένευσε· κι αν έκρινε κανείς από το βλέμμα της, δεν πρέπει να ήταν και πολύ ευχάριστη εμπειρία αυτή η Αρχετοπική Μεταμόρφωση...

«Μα... πώς;» έκανε ο Σάηρεντιλ. «Εσύ ήρθες στους Αρχέτοπους· δε βρήκαν οι Αρχέτοποι εσένα.»

Η Βασίλισσα γέλασε. «Είναι μυστικό, Σάηρεντιλ. Αλλά ας τ’αφήσουμε αυτά... Ορίστε, λοιπόν!» έδειξε τον Βάνμιρ, μ’ένα ύψωμα των χεριών, «ο φίλος σου είναι καλά. Πες μου τώρα εκείνο που μου κρύβεις.» Τα μαβιά της μάτια στένεψαν.

«Ακόμα δεν έχω δει τη Ρικνάβαθ.»

«Λες να κάναμε ποτέ κακό στην—;»

«Βασίλισσα! Βασίλισσα!» Ένας Βιρθήλος μπήκε, λαχανιασμένος, στην αίθουσα του θρόνου. «Ο Απρόσωπος, Βασίλισσα! Επέστρεψε!»

«Και πού βρίσκεται;»

«Στο... στο χώρο όπου έχουμε και την Καρμώζ, Βασίλισσα!...»

«Όχι!»

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε αμέσως ο Βάνμιρ. «Θα τη σκοτώσει;»

Ο Σάηρεντιλ είχε ήδη τραβήξει το σπαθί του, και, στρεφόμενος στον Βιρθήλο που είχε μόλις μπει στην αίθουσα, πρόσταξε: «Οδήγησέ μας εκεί! Τώρα.»

Ένας άντρας τριγύριζε σ'έναν πύργο, ψάχνοντας... περνώντας από διάφορα νοητικά παράθυρα και ερευνώντας... αναζητώντας τα μυστικά της δημιουργίας. Ο άντρας είχε μαυριδερό δέρμα, και η κορμοστασιά του ήταν χαρακτηριστική· δεν μπορούσε παρά να επρόκειτο για Ράζλερ.

Και ο Οφθαλμός-Έξω-Από-Την-Κουαλανάρα ήταν στραμμένος επάνω του, με ενδιαφέρον. Διέκρινε ευκαιρία.

Οι αναζητήσεις του Ράζλερ τον οδήγησαν σε ζούγκλες, ερημιές, βουνά, υπόγεια, και ερείπια, και σε άλλες ηπείρους. Ο κόσμος ήταν αρχαιότερος, τότε· διαφορετικός από την εποχή της Ρικνάβαθ.

Ο Οφθαλμός εκμεταλλεύτηκε τον Ράζλερ· με τρόπο έμμεσο, του αποκάλυψε το Μυστικό. Γιατί ο Οφθαλμός «είδε» πολλά επάνω στο τραπέζι, τα οποία μονάχα εκείνος μπορούσε να «δει».

Ο άντρας που αναζητούσε να δημιουργήσει επέστρεψε στην πατρίδα του, κι άρχισε να δημιουργεί, εκστασιασμένος!

Και η Πρωτοπλασματική Μάζα εισέβαλε, και κατέστρεψε την Οντονόγκο.

Και ο Οφθαλμός ήταν ικανοποιημένος. Είχε κάνει το πρώτο βήμα...

Ποιος ήταν, όμως, ο τελικός του σκοπός; Η Ρικνάβαθ δεν κατανοούσε... και, συγχρόνως, ένιωθε μια απειλή να τη ζυγώνει---

Πήρε –με τρομερή δυσκολία– το βλέμμα της από την ανύπαρκτη όψη του Απρόσωπου και το έστρεψε στο πάτωμα. Ο νους της φλεγόταν από την ένταση, έτοιμος να σπάσει το κρανίο της.

Αργυρόχρωμα νύχια την πλησίαζαν, από χαμηλά. Ο Έξωθεν ήθελε να την ξεκοιλιάσει!

Η Ρικνάβαθ ούρλιαξε, προσπαθώντας μάταια να ξεφύγει από τα δεσμά της.

—Κάτι πετάχτηκε: Ένα υπερμέγεθες φίδι με μαύρα μαλλιά (!), το οποίο, περιστρεφόμενο στο πάτωμα, χτύπησε τα πόδια του Απρόσωπου, στέλνοντάς τον παραπέρα, καθώς ένας βρυχηθμός έβγαине απ'το λαιμό του (αν αυτό το πλάσμα είχε λαιμό).

Το ερπετό ορθώθηκε, και η Ρικνάβαθ νόμισε πως είχε κάνει λάθος, πως δεν επρόκειτο, τελικά, για φίδι· γιατί αντίκρισε εμπρός της μια γυμνή γυναίκα, με μακριά, μαύρα μαλλιά και αστραφτερά μάτια. Ύστερα, όμως, το βλέμμα της Καρμώζ γλίστρησε προς τα κάτω, προς τη μέση της γυναίκας, και παρατήρησε πως απο κεί και πέρα δεν ήταν άνθρωπος, παρά, όντως, φίδι.

Η Ρικνάβαθ ξεροκατάπιε. *Τι είναι πάλι τούτο;* «Ποια – ποια είσαι; —*Πρόσεχε!*» Ο Έξωθεν είχε κιόλας ορθωθεί!

Η γυναίκα-φίδι περιστράφηκε, έτοιμη πάλι να χρησιμοποιήσει την ουρά της, μα το πλάσμα την άρπαξε απ'τους ώμους, με τα νύχια του, κάνοντας αίμα να τρέξει, και το μη-πρόσωπό του βρέθηκε μπροστά στο πρόσωπό της.

«*ΝΑΑΑΑΑΑΑααααααααααα!*» ούρλιαξε η γυναίκα-φίδι, κάνοντας πίσω το κεφάλι. Η όψη του Έξωθεν έμοιαζε να την τρελαίνει.

Η Ρικνάβαθ προσπάθησε ξανά να ξεφύγει από τα δεσμά της, για να τη βοηθήσει. Μα δε μπορούσε· οι αλυσίδες την κρατούσαν σφιχτά.

—*Κραααααααα!*—Ένα πουλί κατήλθε από τους πυκνούς καπνούς που κάλυπταν τον ουρανό, κι έπεσε πάνω στη ράχη του Απρόσωπου, ραμφίζοντας και γδέρνοντας.

Ο Αετός!

Η γυναίκα-φίδι ξέφυγε από τον Απρόσωπο, κρατώντας το πρόσωπό της και με τα δύο χέρια και ουρλιάζοντας.

Ο Έξωθεν έστρεψε τα νύχια του κατά του Αετού· και η Ρικνάβαθ απόρησε με το πώς κατάφερε να γυρίσει, αφού ο αντίπαλός του είχε πιαστεί στην πλάτη του! Τι είδους πλάσμα ήταν τούτο; Δεν είχε σταθερή μορφή ή, μήπως, εκείνη δεν μπορούσε να διακρίνει σωστά τη μορφή του; Έμοιαζε να βρίσκεται, διαρκώς, μέσα σε μια θολούρα.

Ο Αετός πέταξε, προτού τα νύχια τον λιανίσουν.

Η γυναίκα-φίδι περιστράφηκε πάνω στο πάτωμα, χτυπώντας τον Απρόσωπο ξανά στα πόδια (;) και σωριάζοντάς τον.

—*Δίνε του!*—φώναξε ο Αετός, γαντζωμένος επάνω σε μια ψηλή τροχαλία—*Δίνε του, Απρόσωπε! Δε θα μας την πάρεις!*—

Ο Έξωθεν σηκώθηκε, και κάτι σαν γέλιο ακούστηκε από τη μεριά του—*ΕίΝαι ήΔη ΔιΚή Μας*—αποκρίθηκε· και τι αλλόκοτη φωνή ήταν αυτή που είχε!... Η Ρικνάβαθ νόμιζε ότι την άκουγε μια να δυναμώνει μια να χαμηλώνει, λες και περνούσε με δυσκολία από κάποιον στριφτό αγωγό, ώστε να φτάσει εδώ.

«Εγώ θα ακολουθούσα τη συμβουλή του Αετού, αν ήμουν στη θέση σου, Απρόσωπε,» ακούστηκε μια φωνή ανάμεσα από τις τροχαλίες, και ο Σάηρεντιλ ξεπρόβαλε, μαζί με τον Βάνμιρ (*Είναι ζωντανός!* σκέφτηκε η Ρικνάβαθ. *Ζωντανός!*), τον Μάηραν, και τη Βασίλισσα των Βιρθήλων. «Δε θα σ'αφήσουμε να την πάρεις.»

Ο Έξωθεν στράφηκε, για να τον κοιτάξει (ή δεν χρειάστηκε να στραφεί καθόλου;)—*ΕίΝαι διΚη Μας. Καί δε Μας ΧρειάζΕται!*—

«Θέλετε να τη σκοτώσετε;» σφύριξε η γυναίκα-φίδι, συσπειρώνοντας την ουρά της.

—*Να Τη...* «*ΣκοτΩσΟυΜε*;» *Το Βαϊζ'ΚέΛ'φΙξ δε θα υΠάΡΧει ΠιΛ εΔώ!*—

Τι λέει αυτός ο τρελός; απόρησε ο Βάνμιρ, ακούγοντας τα λόγια του Απρόσωπου. *Ποιο Βαϊ-τέτοιο;* Ο Ωθράγκος ήταν μισοδιπλωμένος από τον πόνο στο στήθος του, και λαχανιασμένος επίσης, καθώς είχε ακολουθήσει τους υπόλοιπους τρέχοντας, παρά τις προτροπές τους να μείνει πίσω.

«Προσέξτε,» είπε ο Σάηρεντιλ σ'εκείνον και τον Μάηραν. «Δεν πρέπει να κοιτάξετε την όψη του. Θα τρελαθείτε.»

«Περισσότερο απ'αυτόν;» μούγκρισε ο Βάνμιρ. *Αλήθεια, πώς κοιτάει ο ίδιος το πρόσωπό του στον καθρέφτη; Ή, μήπως, δεν το κοιτάει;* Μια αλλόκοτη ιδέα ήρθε στο νου του.

«Δεν ξέρουμε για τι πράγμα μιλάς, Απρόσωπε!» φώναξε ο Σάηρεντιλ, δείχνοντάς τον με το ξίφος του. «Φύγε!»

—*ΕΛΑΤε τΟτΕ να με δΙώΞεΤε*—Τα νύχια του Έξωθεν άστραψαν, και φάνηκαν να πηγαίνουν μέσα-έξω. Το ίδιο γέλιο αντήχησε.

Η γυναίκα-φίδι έκανε νόημα στον Σάηρεντιλ, και χίμησε στον εχθρό, χρησιμοποιώντας την ουρά της. Ο Απρόσωπος πήδησε πάνω

απ'την ουρά και έπεσε στους ώμους της, κολλώντας τη στο πάτωμα, ενώ ο Σάηρεντιλ κι ο Μάηραν επιτίθονταν, με τα ξίφη τους υψωμένα, κι ο Αετός έμοιαζε έτοιμος να πεταχτεί από την κορυφή της τροχαλίας όπου βρισκόταν.

Η πάλη που ακολούθησε ήταν μανιώδης: Νύχια και σπαθιά στραφτάλιζαν· ουρλιαχτά, συρίγματα, και κρωξίματα αντηχούσαν· πούπουλα πετάγονταν· όπλα έφευγαν από χέρια και κυλούσαν στο πάτωμα· αίμα πιτσιλούσε τον γύρω χώρο.

«Δε θα τους βοηθήσεις;» ρώτησε ο Βάνμιρ τη Βασίλισσα, στηριζόμενος στο ραβδί του.

«Περιμένω να δράσω την κατάλληλη στιγμή,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Όσο περιμένεις, μπορείς να μου φέρεις έναν καθρέφτη; Έχετε καθρέφτες εδώ, έτσι;»

«Θες να φτιάξεις τα μαλλιά σου, Ωθράγκος;»

«Έπρεπε να σ'ακούσει ο Ρόλμαρ να το λες αυτό, για να γελάσει,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, μειδιώντας μελαγχολικά, καθώς θυμήθηκε τον αδελφό του, ο οποίος τώρα, αναμφίβολα, θ'ανησυχούσε για εκείνον. Πόσες μέρες να είχαν, άραγε, περάσει στον πραγματικό κόσμο; Ή, μήπως, ήταν μήνες;

«Ποιος είναι ο Ρόλμαρ;»

«Έχεις να μου δώσεις έναν καθρέφτη;»

«Τι τον θέλεις;» επέμεινε η Βασίλισσα, μοιάζοντας εκνευρισμένη.

«Έχω ένα σχέδιο, για να νικήσουμε αυτό το πλάσμα.»

«Τον Έξωθεν;»

«Ναι.»

«Αμφιβάλλω ότι θα πετύχει, ό,τι κι αν είναι,» δήλωσε η Βασίλισσα.

«Δε μ'απασχολούν οι αμφιβολίες σου. Δώσε μου τον καθρέφτη!» μούγκρισε ο Βάνμιρ.

«Έλα απο δώ,» είπε η Βιρθήλη, οδηγώντας τον μέσα από αλυσίδες, τροχαλίες, και μηχανικά κατασκευάσματα που δεν έμοιαζαν να λειτουργούν.

Σε ένα σημείο, ο Βάνμιρ είδε καθρέφτες σε διάφορες θέσεις, οι οποίες δεν πρέπει να ήταν τυχαίες. Μάλλον, οι Βιρθήλοι είχαν βάλει τα κάτοπτρα έτσι προκειμένου να δημιουργείται μια συγκεκριμένη αντανάκλαση.

«Πάρε όποιον θέλεις,» είπε η Βασίλισσα.

Ο Βάνμιρ πήρε έναν μικρό, ο οποίος βρισκόταν χαμηλά. Δε νόμιζε ότι θα μπορούσε να σηκώσει κάποιον μεγαλύτερο, και αμφέβαλλε αν η Βασίλισσα θα προθυμοποιείτο να τον σηκώσει εκείνη.

Έτσι, έχοντας τον καθρέφτη στο ένα χέρι και το ραβδί του στο άλλο, ο Βάνμιρ επέστρεψε στο σημείο όπου ο Έξωθεν μαχόταν με τους κάτοικους των Αρχέτοπων. Περιέργως, τώρα αισθανόταν το τραύμα στο στήθος του καλύτερα, όπως επίσης κι αυτό στον μηρό του. Τελικά, οι πληγές είχαν πολύ ταχύτερο ρυθμό θεραπείας στους Αρχέτοπους. *Θα πρέπει να το θυμάμαι τούτο, για να το καταγράψω μαζί με όλα τα υπόλοιπα, όταν φύγω από εδώ...*

«Απρόσωπε!» φώναξε. «Κοίταξέ με, Απρόσωπε!»

Το πλάσμα φάνηκε να τον πρόσεξε· η μαύρη, ακαθόριστή του μορφή (τετράποδο ήταν ή δίποδο;) ανασάλεψε.

Ο Βάνμιρ ύψωσε τον καθρέφτη εμπρός του. «Και δες αυτό!»

—ΟοΟοΟοΟοΟ!—Ο Έξωθεν πετάχτηκε πίσω, σπαρταρώντας στο πάτωμα—οΟοΟ!—Φαινόταν να προσπαθεί να τυλιχτεί μέσα στα χέρια του.

«Χτύπα τον, Σάηρεντιλ!» φώναξε η γυναίκα-φίδι.

Ο Σάηρεντιλ χίμησε, κατεβάζοντας το σπαθί του με τα δύο χέρια και πετυχαίνοντας τον Απρόσωπο... στον ώμο;... σ'ένα σημείο του σώματός του, μ'αποτέλεσμα γαλάζιο αίμα να πεταχτεί και να μείνει στον αέρα, αιωρούμενο, σαν σαπουνόφουσκες που, όμως, τσιτσίριζαν και σπινθηροβολούσαν.

Ο Έξωθεν επιτέθηκε, εξαγριωμένος, και τα νύχια του βρήκαν τον Σάηρεντιλ στον μηρό, σωριάζοντάς τον.

«Ράαααααλτοοοοοοον!» κραύγασε ο Βάνμιρ, τρέχοντας καταπάνω στον Απρόσωπο, με τον καθρέφτη του υψωμένο.

Το πλάσμα τσίριξε και πετάχτηκε παραδίπλα, κοπανώντας με τόση δύναμη επάνω σ'ένα μεταλλικό γρανάζι, που έκανε τις αλυσίδες του να σπάσουν.

Ο Σάηρεντιλ κύλησε στα δεξιά, για να μην τον πλακώσει ο πελώριος τροχός που έπεφτε, ενώ ο Αετός φτερούγισε, πηγαίνοντας να καθίσει επάνω σ'ένα μηχανήμα που έμοιαζε με χοάνη.

«Έφυγε,» παρατήρησε η γυναίκα-φίδι, ψάχνοντας, με το βλέμμα, για τον Έξωθεν. «Υποχώρησε.» Και προς τον Βάνμιρ: «Ποιος είσαι εσύ; Και πώς το σκέφτηκες τούτο;»

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Απλά, αναρωτήθηκα πώς κοιτιέται στον καθρέφτη αυτό το πράγμα.» Παρατήρησε πως οι αιωρούμενες σταγόνες γαλάζιου αίματος είχαν αρχίσει να χάνονται, σαν να καίγονταν από μόνες τους.

«Βάνμιρ των Ωθράγκος,» είπε ο Σάηρεντιλ, λαχανιασμένος και πλησιάζοντας, «να σου γνωρίσω την Έχιδνα.»

«Χαίρω πολύ,» είπε η γυναίκα-φίδι, δίνοντάς του το χέρι της.

Ο Βάνμιρ άφησε τον καθρέφτη να πέσει κι αντάλλαξαν μια σύντομη χειραψία.

—*Δεν έφυγε μόνο ο Έξωθεν, πουλάκια μου—τους προειδοποίησε ο Αετός—αλλά και η Βασίλισσα. Καταλαβαίνετε τι σημαίνει τούτο, ε;—*Τους έκλεισε το μάτι.

«Σωστά.» Ο Σάηρεντιλ έσπασε τις αλυσίδες της Ρικνάβαθ, με μερικές εύστοχες σπαθιές, και η Καρμώζ γλίστρησε στο πάτωμα, ανακουφισμένη που τα σίδερα είχαν πάψει να πιέζουν τους καρπούς και τους αστραγάλους της.

«Σας νόμιζα όλους για νεκρούς...» είπε, αλλά κοίταζε τον Βάνμιρ, συγκεκριμένα. Ένα βλέμμα που έλεγε ότι είχε ανησυχήσει ιδιαίτερα για εκείνον.

—*Έλεγα ότι αυτός ο Σάηρεντιλ είναι βλάκας, αλλά, τελικά, είστε όλοι σας άμναλοι!—έκρωξε ο Αετός—Φύγετε! Τώρα! Μην αργείτε! Κραaaaaa!—*

«Ελάτε απο δώ,» είπε ο Σάηρεντιλ.

Ο Βάνμιρ άρπαξε τον καθρέφτη, προτού φύγουν. Ίσως να του ξαναχρειάζόταν...

Κεφάλαιο 22

Γεράκια και Λύκοι

Ήταν παίζαν χαρτιά, και η Χρυσοδάκτυλη νικούσε. Για τέταρτη φορά.
Ε «Εντάξει, παραιτούμαι!» δήλωσε ο Φένταρ. «Δεν έχει νόημα.» Έριξε τα φύλλα του στο τραπέζι κι ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα. «Τελικά, δεν έχουν άδικο όσοι λένε για την αφύσικη τύχη των Μιρλίμιων.»

Η Χρυσοδάκτυλη μειδίασε. Μια από τις ελάχιστες φορές που είχε χαμογελάσει, ύστερα από το θάνατο της Αστρογέννητης. Ο Φένταρ χάρηκε που το είδε.

«Εγώ δεν παραιτούμαι,» είπε η Νίθρα. «Αυτή τη φορά, θα νικήσω.» Πήρε ένα φύλλο από το χέρι της και το κατέβασε στο τραπέζι.

«Αποκλείεται,» αποκρίθηκε ο Φένταρ. «Δε φτάνεις την τύχη μιας Μιρλίμιας.»

«Δεν είναι τύχη,» διαμαρτυρήθηκε, χαμηλόφωνα, η Χρυσοδάκτυλη. «Έχω ένα προαίσθημα πότε να ρίξω το σωστό φύλλο.»

«Έστω,» αποκρίθηκε ο Φένταρ. «Αλλά, και πάλι, κανένας δεν μπορεί να σε νικήσει έτσι.»

«Θα τη νικήσω,» επανέλαβε η Νίθρα.

Η Χρυσοδάκτυλη έριξε ένα φύλλο.

«Πώς;» ρώτησε ο Φένταρ τη Ρουζβάνη. «Βλέπεις, μήπως, και πίσω από τα χαρτιά;»

«Όχι,» είπε η Νίθρα. Αλλά βλέπω την έκφραση του προσώπου της, πρόσθεσε νοερά. Ύστερα από τόσα παιχνίδια, έχω καταλάβει πότε είναι μπερδεμένη και πότε όχι· πότε είναι απεγνωσμένη και πότε άνετη· πότε σχεδιάζει κάτι και πότε είναι βέβαιη πως θα νικήσει. Και, για να διακρίνεις αυτά τα πράγματα σε κάποιον, δε χρειάζεται κανένα ιδιαίτερο «Χάρισμα», παρά μονάχα λίγη εκπαίδευση κι εμπειρία επάνω στην ανθρώπινη φύση. Χαμογέλασε λοξά στον Φένταρ, ο οποίος έμοιαζε παραξενεμένος.

Η Νίθρα κατέβασε ένα φύλλο, προσθέτοντάς το στον σχηματισμό πάνω στο τραπέζι και εξορίζοντας ένα από τα φύλλα της Χρυσοδά-

κυτλης. Μετά, τράβηξε ένα χαρτί από τη στοίβα, όπου λιγότερα από είκοσι απέμεναν.

Η Μιρλίμια δάγκωσε το κάτω της χείλος, καθώς παρατηρούσε τα ριγμένα φύλλα.

Προσπαθεί να σχεδιάσει κάτι τώρα, συλλογίστηκε η Νίθρα.

Η Χρυσοδάκτυλη κοίταξε τα φύλλα της, τα όποια μισόκρυβαν το πρόσωπό της.

Ο Φένταρ χασμουρήθηκε και άναψε την πίπα που του είχαν δώσει οι Λυκολάτρες. Η γλυκιά οσμή του καπνού πλημμύρισε την ατμόσφαιρα της μικρής καλύβας.

Το βλέμμα της Χρυσοδάκτυλη φάνηκε να *απομακρύνεται*, να κοιτάζει τα φύλλα της και να μην τα κοιτάζει, συγχρόνως... *Προσπαθεί να επικαλεστεί το Χάρισμα της φυλής της*, σκέφτηκε η Νίθρα, *για να τη βοηθήσει να συνεχίσει. Μα, δεν παρατηρώ να λαμβάνει καμία βοήθεια. Ίσως γιατί δεν υπάρχει λύση ετούτη τη φορά...*

Η πόρτα της καλύβας χτύπησε.

«Θ'ανοίξω εγώ,» είπε ο Φένταρ· «μην ενοχλήστε.»

Τα μάτια της Χρυσοδάκτυλης, όμως, είχαν ήδη στραφεί στην είσοδο. Τόσα χρόνια εκπαίδευσης ως δολοφόνος δεν ξεχνιόνταν από ένα έντονο παιχνίδι με χαρτιά· η Μιρλίμια ήταν προπάντων σε πολεμική ετοιμότητα.

Η Νίθρα είχε την πλάτη της γυρισμένη στην πόρτα, και δεν κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της. Δεν πίστευε ότι μπορεί να επρόκειτο για κάποιον κίνδυνο· οι Λυκολάτρες φρουρούσαν καλά την καλύβα. Επιπλέον, ένας εχθρός δε θα ερχόταν από την είσοδο: κι αν ερχόταν, σίγουρα, δε θα χτυπούσε.

Ο Φένταρ άνοιξε.

«Χαίρετε,» είπε μια φωνή: μια φωνή που η Νίθρα αναγνώριζε: μια φωνή που ήξερε πολύ καλά. «Είναι μέσα η Νίθρα Ρίνκιλ;»

Η Νίθρα σηκώθηκε, αφήνοντας τα φύλλα της να πέσουν άτακτα στο τραπέζι, και περιστρεφόμενη.

Άλαντμιν!

Ναι, ήταν αυτός, ακριβώς όπως τον θυμόταν. Ο Άλαντμιν.

«Εδώ είμαι.»

Ο Φένταρ παραμέρισε, αλλά το χέρι του είχε ήδη κατεβεί στη λαβή του σπαθιού του· εκείνος δεν ήξερε ποιος ήταν ο άντρας στην πόρτα.

Ο Άλαντμιν συνοφρυώθηκε, ατενίζοντας την πορφυρομάλλα γυναίκα αντίκρυ του. «Νίθρα; Τι έκανες στα μαλλιά σου;»

Εκείνη γέλασε, εύθυμα. «Έχεις τόσο καιρό να με δεις και με ρωτάς αυτό; ‘Τι έκανες στα μαλλιά σου’;» Και προς τον Φένταρ και τη Χρυσοδάκτυλη: «Αφήστε μας. Πρέπει να μιλήσουμε ιδιαιτέρως.»

«Τον ξέρεις αυτό τον άνθρωπο;» ρώτησε ο Ωθράγκος.

«Ναι.»

«Εντάξει, τότε.»

Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη έφυγαν, καθώς ο Άλαντμιν έμπαινε· η Μιρλίμια έκλεισε την πόρτα πίσω τους.

Η Νίθρα έπεσε πάνω στον Αρχικατάσκοπο, τυλίγοντας τα χέρια της πίσω απ’το λαιμό του και φιλώντας τον δυνατά.

«Είσαι, πράγματι, ζωντανή...» είπε ο Άλαντμιν, όταν το φιλή τους τελείωσε. «Είσαι, πράγματι, ζωντανή!» γέλασε, σηκώνοντάς τη μέσα στη αγκαλιά του και στριφογυρίζοντάς την. «Χα-χα-χα-χα! Είσαι ζωντανή!» Την άφησε να σταθεί πάλι στα πόδια της, όταν εκείνη είχε αρχίσει να ζαλίζεται. «Δεν ήμουν σίγουρος... Το έμαθα και...» ανασήκωσε τους ώμους, «δεν ήθελα να το πιστέψω.»

«Είμαι ίσως πιο ζωντανή από παλιά,» αποκρίθηκε εκείνη.

Ο Άλαντμιν πήρε το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια του και τη φίλησε. «Πες μου τι συνέβη. Ο Σάβμιν είπε ότι σ’έχασε στη θάλασσα.»

«Με έχασε στη θάλασσα,» απάντησε η Νίθρα. «Θα σ’τα διηγηθώ όλα, μετά.» Είχε ήδη λύσει τα δεσίματα της τουνίκας του, και τα χέρια της κατέβηκαν στη ζώνη του.

Σύντομα, και σχεδόν ασυναισθητα, τα ρούχα τους είχαν φύγει, και η Νίθρα τον παρέσυρε στο κρεβάτι της, λυγίζοντας και τυλίγοντας τα γυμνά της πόδια γύρω απ’τη μέση του. Ο Άλαντμιν ήταν σαν φωτιά και σίδερο μέσα της, και τα φιλή του δε σταματούσαν πουθενά, πηγαίνοντας από τα χείλη της, στα μάγουλά της, στο λαιμό της, στους ώμους της, στα στήθη της, και πίσω ξανά. Τα δάχτυλά της σφίχτηκαν επάνω στα μαλλιά του. *Ω Άλαντμιν, πόσο σ’αγαπώ!* του ψιθύρισε, έντονα, σ’άφτι. *Πόσο σ’αγαπώ!* Μετά, ο οργασμός της ήρθε, γρήγορος και δυνατός, και η Νίθρα κράτησε τον Άλαντμιν σφιχτότερα στην αγκαλιά της, χάνοντας όλο τον υπόλοιπο κόσμο για μερικές απολαυστικές στιγμές.

Όταν τα σώματά τους χαλάρωσαν, εκείνος δε σηκώθηκε από πάνω της, ακουμπώντας το κεφάλι του στα στήθη της και βαριανασαίνοντας. «Νίθρα...» είπε, αργά, «τότε που έφυγες....»

«Τι;» τον ρώτησε, σιγανά, χαϊδεύοντας τα μαλλιά του.

«...δε μπορούσα να συμφωνήσω μ' αυτό που έκανα.»

«Τι εννοείς;»

«Σε ήθελα κοντά μου. Όμως ήξερα ότι αυτό θα ήταν τόσο εγωιστικό. Έπρεπε να φύγεις· αλλιώς....» Ανασηκώθηκε, για να την κοιτάξει στο πρόσωπο.

Εκείνη χαμογέλασε. «Γιατί μου το λες αυτό; Δε χρειάζεται να απολογείσαι για τις σκέψεις σου. Όλοι κάνουμε εγωιστικές σκέψεις. Κι εγώ έχω κάνει τις δικές μου· παραπάνω από όσες θα έπρεπε, ίσως...»

Ο Άλαντμιν κατέβασε το κεφάλι του επάνω στον ώμο της, φιλώντας το λαιμό της και κλείνοντας τα μάτια. Η επιστροφή της ήταν σαν όνειρο για εκείνον. Ερχόμενος εδώ, δεν πίστευε ότι θα την έβρισκε. Πίστευε ότι, κατά πάσα πιθανότητα, θα έβρισκε κάποια άλλη· κάποια που *παρίστανε* πως ήταν η Νίθρα Ρίνκιλ.

«Δε φίλησα καμία γυναίκα από τότε που έφυγες,» της ψιθύρισε. «Κατά κάποιο τρόπο, μέσα μου, ήξερα ότι θα επέστρεφες...»

Η Νίθρα αισθάνθηκε ενοχές. Εκείνη είχε κοιμηθεί με τον Ρόλμαρ, στο φρούριο Ράλτον, τότε που νόμιζε ότι ποτέ ξανά δε θα ερχόταν στην πατρίδα της, ότι θα ήταν εξόριστη για πάντα και δε θα ξανάβλεπε τον Άλαντμιν.

«Δε χρειάζεται να μου λες ψέματα,» του είπε, γλυκά. «Υποτίθεται πως θα έφευγα μακριά από τη Λιάμνερ-Κρωθ: πολύ, πολύ μακριά.»

«Όχι, Νίθρα,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν, ακόμα ξαπλωμένος στον ώμο της, «δε σου λέω ψέματα. Μόνο εσένα είχα στο μυαλό μου, ακόμα κι όταν έλειπες.» Ανασηκώθηκε και τη φίλησε στα χείλη, αργά. «Δεν ξεχνιέσαι εύκολα, αγάπη μου.»

«Ούτε εσύ, αγάπη μου,» είπε η Νίθρα, και ξαναφιλήθηκαν, ενώ αισθανόταν τις ενοχές να την τρυπάνε βαθύτερα. Γιατί έπρεπε να της το αναφέρει αυτό τώρα; Στο κάτω-κάτω, ποιο το νόημα; Ακόμα κι αν ο Άλαντμιν είχε πάει με άλλη γυναίκα, όσο νόμιζε τη Νίθρα εξόριστη για πάντα, εκείνη δε θα του κρατούσε κακία. Πώς μπορούσε να έχει την απαίτηση να την περιμένει για μια ζωή; *Απλά, δεν είχε συνέλθει*

ακόμα από τα απρόσμενα γεγονότα, συλλογίστηκε. Αν δεν επέστρεφα, στο τέλος, θα είχε αγαπήσει κάποια άλλη, ή κάποιες άλλες. Ωστόσο, εξακολουθούσε να την ενοχλεί αυτό που της είχε πει...

«Πάμε ξανά;» του ψιθύρισε. «Ποτέ δεν ήμουν του γρήγορου έρωτα...»

Ο Άλαντμιν μειδίασε. *Ναι, πράγματι*, σκέφτηκε. Διέτρεξε τα χέρια του επάνω στους βραχίονές της, στους ώμους της, και στο λαιμό της, παρασέρνοντας τα πορφυρά της μαλλιά. Η Νίθρα ανασήκωσε το κεφάλι, αφήνοντάς τον να τα σηκώνει ανάμεσα στα δάχτυλά του. «Τι κάνεις;» τον ρώτησε.

«Παρατηρώ το χρώμα.»

«Σ'αρέσει;»

«Ναι. Μάλιστα, νομίζω ότι μ'αρέσει περισσότερο από το παλιό. Επιπλέον, αυτή η βαφή φαίνεται πολύ ισχυρή. Θα μπορούσε να πει κανείς πως τα μαλλιά σου άλλαξαν δια μαγείας!» γέλασε.

Η Νίθρα γέλασε επίσης. «Ίσως και να άλλαξαν δια μαγείας.»

Ο Άλαντμιν άφησε τα μαλλιά της να πέσουν. «Γιατί τα άλλαξες, αλήθεια;»

Η Νίθρα προσπάθησε να τον γυρίσει ανάσκελα, κι εκείνος δεν αντιστάθηκε. «Άλλαξαν από μόνα τους.»

«Από μόνα τους...» γέλασε ο Άλαντμιν. Ύστερα, όμως, συνοφρυώθηκε. «Και τα μάτια σου; Νομίζω πως κι αυτά έχουν αλλάξει, αγάπη μου. Νομίζω πως έχουν κάτι το πιο... μυστηριακό από παλιά...»

»Για τα μαλλιά έχω ακούσει ότι, μερικές φορές, αλ– μμμμμ...!«

Η Νίθρα πέρασε το χέρι της κάτω απ'τα σκεπάσματα, αγγίζοντας το σκληρό και γλιστερό του μόριο. «Τι έχεις ακούσει;» τον ρώτησε, πειραχτικά, υψώνοντας το δεξί φρύδι.

«...ότι, μερικές φορές, τα μαλλιά αλλάζουν χρώμα... αλλά σε πιο μικρές ηλικίες και... μμμμμμμ... όχι τόσο πολύ. Για τα μάτια, όμως, δεν ξέρω. Νομίζω πως δε γίνεται ν'αλλάξουν, ποτέ.»

«Γιατί δε γίνεται;» Η Νίθρα παραμέρισε τα σκεπάσματα και τον καβάλησε, ακουμπώντας τα χέρια στους ώμους του.

«Δεν ξέρω γιατί· έτσι νομίζω,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν, ανεβάζοντας το χάδι του από τους μηρούς της στα στητά στήθη της. «Αλλά τα δικά σου είναι διαφορετικά, Νίθρα· πολύ διαφορετικότερα από παλιά...»

Ύστερα, δε μίλησαν για κάποια ώρα, γιατί εκείνη δεν ήθελε να χαλάσει ετούτες τις στιγμές με εξηγήσεις και διηγήσεις (θα τα έλεγαν μετά αυτά), και εκείνος ζούσε σ'ένα ξυπνητό όνειρο και αδιαφορούσε ποιος ακριβώς ήταν ο λόγος που η αγαπημένη του είχε αποφασίσει να βάψει τα μαλλιά της, ή γιατί μπορεί να είχαν αλλάξει, κατά κάποιο τρόπο, τα μάτια της. Αυτό ήταν το λιγότερο που τον απασχολούσε τώρα... τώρα που είχε ξεχάσει κι άλλα, σημαντικότερα πράγματα, όπως τα δρώμενα στη Βόλγκρεν. Τα είχε σπρώξει όλα στα σκοτεινότερα σημεία του μυαλού του. Μονάχα η Νίθρα υπήρχε για τον Άλαντμιν.

Ο νους του άρχισε να επιστρέφει στη φυσιολογική του κατάσταση όταν, εξουθενωμένη και ιδρωμένη, η Νίθρα κατέβηκε από πάνω του και ξάπλωσε δίπλα, κοιτάζοντάς τον ανάμεσα από τα μακριά, πορφυρά της μαλλιά και χαμογελώντας του.

«Τι θέλεις, λοιπόν, να σου πω;» τον ρώτησε.

«Τα πάντα,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν, αγγίζοντας το χέρι της και μπλέκοντας τα δάχτυλά του με τα δικά της.

«Ελπίζω να μη σε πάρει ο ύπνος, γιατί είναι μεγάλη ιστορία,» τον πληροφόρησε η Νίθρα, και άρχισε να του λέει... παραλείποντας, φυσικά, το γεγονός ότι είχε ερωτευτεί τον Ρόλμαρ, εκεί στα βόρεια σύνορα του Βασιλείου Νόρβηλ, μπροστά από τις ατελείωτες Στέπες.

Ο Άλαντμιν την άκουγε αμίλητος. Ούτε μια φορά δεν τη διέκοψε, και ούτε μία φορά δεν τον πήρε ο ύπνος. Ωστόσο, τα όσα έμαθε δεν ήταν και τόσο εύκολο να τα χωνέψει, ή να τα κατανοήσει.

«Θα μου απαντήσεις τώρα κι εσύ σε κάτι;» τον ρώτησε η Νίθρα.

Ο Άλαντμιν ένευσε.

«Ήσουν εξ αρχής με τους Λυκολάτρες;»

Ο Άλαντμιν ένευσε πάλι.

«Γιατί δε μου το είχες πει;»

«Σε τι θα ωφελούσε, τότε;»

Σε τίποτα ίσως, σκέφτηκε η Νίθρα, αλλά την ενοχλούσε το ότι της το είχε κρύψει. Τι νόμιζε; πως θα τον πρόδιδε στη Βασίλισσα;

«Είσαι θυμωμένη μαζί μου;» ρώτησε ο Άλαντμιν.

Η Νίθρα κούνησε το κεφάλι. Και είπε: «Θα με βοηθήσεις;»

«Να εκθρονίσεις την Καλβάρθα;»

«Και να γίνω Βασίλισσα του Νούφρεκ,» πρόσθεσε εκείνη, και τα αλλαγμένα, μυστηριακά της μάτια γυάλισαν.

Ο Άλαντμιν ανακάθισε επάνω στο κρεβάτι, και η Νίθρα αναγκάστηκε να αλλάξει θέση, γιατί δεν υπήρχε και πολύς χώρος. «Θα σε βοηθήσω,» δήλωσε ο Αρχικατάσκοπος. «Όμως δεν είναι... παρατραβηγμένο;»

«Τι εννοείς;»

«Πώς σκοπεύεις να γίνεις Βασίλισσα, Νίθρα; Δεν ξέρεις πόσοι άλλοι κυνηγάνε το θρόνο;» Αναρωτήθηκε αν η αγαπημένη του είχε αρχίσει να τρελαίνεται, με όλα όσα της είχαν συμβεί...

«Δε θέλουν οι Λυκολάτρες να ρίξουν την Καλβάρθα;»

«Ναι, αλλά νόμιζαν ότι θα βάλουν τον Δόλβερν στο θρόνο—»

«Τώρα, ο Δόλβερν είναι νεκρός,» τόνισε η Νίθρα. «Και εγώ είμαι από τον Βασιλικό Οίκο των Ρίνκιλ!» του υπενθύμισε.

«Το ίδιο, όμως, είναι κι ο Μέριλεβ. Και βρίσκεται πριν από σένα στη διαδοχή.»

«Δε θα φροντίσουν οι Λυκολάτρες γι'αυτόν; Ή, μήπως, είναι μαζί τους;...»

«Όχι, δεν είναι Λυκολάτρης ο Μέριλεβ. Ούτε, όμως, κι εσύ.»

«Δηλαδή, δε θα με αποδεχτούν;»

«Προφανώς, όχι.»

«Ούτε όταν δουν πόσο με χρειάζονται;»

«Γιατί να σε χρειάζονται;»

«Ποιον θα βάλουν στο θρόνο; Ή, μήπως, σκοπεύουν να ξεκληρίσουν όλους τους Ρίνκιλ;»

«Πραγματικά, δεν ξέρω.» Ο Άλαντμιν έτριψε το πρόσωπό του. «Νίθρα, υπάρχουν πολλοί που δε θέλουν την Καλβάρθα στο θρόνο. Δεν είσαι μόνο εσύ, ούτε μόνο εγώ, ούτε μόνο οι Λυκολάτρες που βλέπουμε ότι δεν μπορεί να διοικήσει... και τώρα, η κατάσταση έχει μπλεχτεί πάρα πολύ.» Της μίλησε για το τι γινόταν στη Βόλγκρεν καθώς έφευγε, και πρόσθεσε: «Ο Έπαρχος Τάκμιν είναι άλλος ένας από αυτούς που επιθυμούν την πτώση της Καλβάρθα. Έχει συμμαχήσει με το Άνφρακ· σκοπεύει να πάρει το Θρόνο του Αετού και να διοικήσει με την καθοδήγηση του Βασιλιά Σίλγκερομ.»

«Ναι,» είπε η Νίθρα. «Και φαίνεται πως σ'ετούτο είχε δικίο η Βασίλισσά μας, ε;»

«Στους παραλογισμούς πάντα τα καταφέρνει καλά,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν.

Η Νίθρα γέλασε. «Στους παραλογισμούς, όντως...» Και ρώτησε, σοβαρά: «Τι σκέφτεσαι να κάνεις, Άλαντμιν; Πώς θα λυθεί το μπέρδεμα;»

«Πρέπει να ξεκαθαριστεί ποιος θα άρχει στο Νούφρεκ. Μόνο έτσι.»

«Και ο Νουτκάλι πρέπει να διωχτεί. Για τα περισσότερα δεινά εκείνος φταίει.»

«Τον είχα υποψιαστεί,» παραδέχτηκε ο Άλαντμιν. «Μα, δεν ήξερα το μέγεθος...»

«Είναι πιο επικίνδυνος απ'ό,τι νομίζεις· καλύτερα που δε μπλέχτηκες πολύ μαζί του. Πού βρίσκεται τώρα; Έχεις υπόψη σου;»

«Στην Έρλεν, πιστεύω.»

Η Νίθρα έμεινε αμίλητη, σκεπτική.

«Θα πας να τον βρεις;»

«Ο Φανλαγκόθ με προειδοποίησε να μην το κάνω αυτό. Μονάχα έμμεσα δύναμαι να τον διώξω από το Βασίλειο. Είναι σαν μόλυνση, Άλαντμιν: δεν μπορείς να την αντιμετωπίσεις καταπρόσωπο· μπορείς, όμως, να καταπολεμήσεις τα αποτελέσματά της, και να την απομακρύνεις από το σώμα σου. Και, εδώ, το σώμα είναι το Νούφρεκ.»

«Από πού θ'αρχίσουμε, τότε;»

«Θα πάω στη Βόλγκρεν, το συντομότερο δυνατό.»

«Δε θα περιμένεις να συνεδριάσουν οι Λύκαρχοι;»

«Αν περιμένω αυτούς, ίσως νάναι πολύ αργά, Άλαντμιν. Το πρώτο πράγμα που πρέπει να γίνει, νομίζω, είναι να σταματήσουμε τον Έπαρχο Τάκμιν. Γιατί, αν οι δυνάμεις του Άνφρακ τσακίσουν το Νούφρεκ, τότε δε θα μπορούμε να κάνουμε πολλά για να διασώσουμε την κατάσταση.»

«Και πώς σχεδιάζεις να σταματήσεις τον Τάκμιν; Με τα... Χαρίσματά σου;» Του είχε πει για την Προσταγή, το Κοσμικό Κέλευσμα, και τη Ματιά, μα ακόμα του φαίνονταν περιέργα· ακόμα αδυνατούσε να πιστέψει ότι η Νίθρα έλεγχε τέτοιες δυνάμεις. *Θα πρέπει να τη δω να τις χρησιμοποιεί, για να πειστώ...*

«Τα Χαρίσματά μου, σίγουρα, θα βοηθήσουν,» αποκρίθηκε εκείνη.

—Έχεις, όμως, ξεχάσει κάτι—Η φωνή αντήχησε και στο κεφάλι της Νίθρα και στο κεφάλι του Άλαντιμιν.

Ο Αρχικατάσκοπος πάγωσε και χλόμιασε· αισθάνθηκε όλες του τις τρίχες να σηκώνονται. Αυτός πρέπει να είναι, σκέφτηκε. Ο Φανλαγκόθ.

«Τι έχω ξεχάσει;» ρώτησε η Νίθρα, φωναχτά, παρατηρώντας ότι κι ο εραστής της είχε ακούσει τον Ράζερ —αποκλείεται αλλιώς να είχε πάρει αυτή την έκφραση, με τα γουρλωμένα μάτια και τα σμιγμένα χείλη.

—Τους Γέρακες—

Κρύος ιδρώτας έλουσε τη Νίθρα. Ξεροκατάπιε. «Είναι κοντά;»

—Όχι πολύ κοντά, μα σε πλησιάζουν—

«Έχεις βρει τα ονόματα των νεκραδελφών τους;»

—Ναι. Και αυτά τα ονόματα μού έχουν κοστίσει περισσότερο απ'ό,τι μπορείς να φανταστείς—Θυμός—Το παιχνίδι, σε μερικά σημεία, έχει στραφεί προς όφελος του αδελφού μου—

Η Νίθρα δε μίλησε. Δεν τον ρώτησε τι εννοούσε. Δεν είχε σημασία, εξάλλου· και, μάλλον, δε θα της έλεγε.

—Εδώ, όμως, κερδίζω—είπε, ικανοποιημένα, ο Φανλαγκόθ—κι ας νόμιζε ο Νουτκάλι ότι είχε το πάνω χέρι στη Λιάμνερ-Κρωθ... Είσαι η ισχυρότερή μου πολεμίστρια, Νίθρα, και, σύντομα, θα είσαι και Βασίλισσα του Νούφρεκ. Τα καλά, όμως, κόποις κτώνται· έτσι, έχεις δουλειά να κάνεις, αν θέλεις να ζήσεις από τα νύχια των Γεράκων—

«Τι δουλειά;»

—Γράφε τα ονόματα που θα σου πω, πρώτα—

«Δεν έχω γραφική ύλη μαζί μου,» είπε η Νίθρα, και στράφηκε στον Άλαντιμιν, με ερωτηματικό βλέμμα.

«Έχω εγώ,» αποκρίθηκε εκείνος, «στους σάκους του αλόγου μου.» Σηκώθηκε από το κρεβάτι και άρχισε να ντύνεται.

Η Νίθρα τον μιμήθηκε. «Πόσο μακριά είναι οι Λεπιδοφόροι Γέρακες, Φανλαγκόθ;»

—Στα δάση της Βόλγκρεν—

«Τότε, είναι πολύ κοντά!»

—Υπάρχουν και χειρότερα—

«Ναι, το παρατήρησα αυτό, την προηγούμενη φορά...»

Όταν ο Άλαντμιν ήταν ντυμένος, βγήκε από την καλύβα. Απέξω, είδε τον Φένταρ και τη Χρυσοδάκτυλη να κάθονται δίπλα σ'ένα δέντρο και να τον κοιτάζουν. *Μάλλον, δεν ξέρουν τίποτα για μένα, σκέφτηκε· δεν ξέρουν καν ποιος είμαι· κι αυτό πρέπει να τους ενοχλεί.* Ο Άλαντμιν τούς αγνόησε και ζύγωσε το άλογό του, το οποίο δε βρισκόταν πολύ μακριά, δεμένο σε κάτι κλαδιά.

«Όλα εντάξει;» ρώτησε τον Αρχικατάσκοπο ένας Λυκολάτρης, ο οποίος ήταν κρυμμένος σε μια φυλλωσιά, παραδίπλα, φέροντας τόξο.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, και έψαξε μέσα στους σάκους του αλόγου του για χαρτί, πένα, και μελανοδοχείο. Όταν τα βρήκε, επέστρεψε στην καλύβα και στη Νίθρα, η οποία ήταν τώρα ντυμένη και καθισμένη σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού, ανακατεύοντας τα φύλλα μιας τράπουλας.

Ο Άλαντμιν άφησε τη γραφική ύλη μπροστά της. Εκείνη ξετύλιξε ένα χαρτί, άνοιξε το μελανοδοχείο, και βούτηξε την πένα στο μαύρο υγρό. «Είμαι έτοιμη, Φανλαγκόθ,» δήλωσε· «πες μου τα ονόματα.»

Ο Ράζλερ τής τα είπε, ένα προς ένα. Ήταν είκοσι στο σύνολό τους και φαίνονταν παράξενα στη Νίθρα· ασυνήθιστα, εξωτικά.

Ο Άλαντμιν είχε, εν τω μεταξύ, καθίσει κι αυτός στο τραπέζι, και ρώτησε τον Φανλαγκόθ, κοιτάζοντας τον αέρα: «Και τώρα, σε τι θα μας χρειαστούν τούτα τα ονόματα;»

—*Στο να εξολοθρεύσετε τους νεκραδελφούς των Γεράκων, πράγμα το οποίο θα τους στερήσει πολλές από τις ικανότητές τους. Αυτό, βέβαια, δε σημαίνει ότι θα είναι τελείως ανίσχυροι. Σημαίνει, όμως, ότι θα πάψουν να είναι πλέον νεκρενοικημένοι δολοφόνοι· άρα, θα μπορείτε να τους αντιμετωπίσετε ευκολότερα—*

«Τι είναι ακριβώς οι νεκρενοικημένοι δολοφόνοι;» ρώτησε ο Άλαντμιν. Η Νίθρα τού είχε πει κάποια πράγματα πριν, μα δεν είχε καταλάβει.

—*Είναι κάτι δυνατότερο από άνθρωποι, χάρη στο νεκραδελφό τους—του απάντησε ο Φανλαγκόθ—Αλλά τώρα, πραγματικά, δεν έχω χρόνο για εξηγήσεις. Νίθρα, άκουσε με: Θα πρέπει να χρησιμοποιήσεις το Κοσμικό Κέλευσμα, προκειμένου να σκοτώσεις τους νεκραδελφούς των Γεράκων—*

Εκείνη εισέπνευσε βαθιά. *Το Κοσμικό Κέλευσμα...* Είχε μάθει να το φοβάται. Ήταν ένα Χάρισμα το οποίο δεν κατανοούσε πλήρως. Μπορούσε, με το παραμικρό, να γίνει λάθος... τραγικό λάθος· μοιραίο, ίσως.

—*Μη φοβάσαι. Αν ενεργήσεις προσεκτικά, δε θα υπάρξουν παρενέργειες*—τη διαβεβαίωσε ο Φανλαγκόθ—*Γράψε τα λόγια που θα σου πω—*

Η Νίθρα πήρε ένα άλλο κομμάτι χαρτί και βούτηξε την πένα της στο μελάνι.

—*Κάρφαστ, σότγκαρ-νοκ τι μόζριμ... Εδώ αφήνεις κενό για το όνομα του νεκραδελφού, και συνεχίζεις: αρμπάρτομ εν κρόζνι, μόρκολ ρι! Νέσκολ ρι! Σαράζοπ—τι μοζρίμοπ!—*

«Αυτό είναι;» ρώτησε η Νίθρα.

—*Ναι, αλλά θα πρέπει να χρησιμοποιήσεις το Κοσμικό Κέλευσμα μαζί μ'ετούτα τα λόγια. Θα πρέπει να φορτίσεις την κάθε λέξη με την ισχύ του συγκεκριμένου Χαρίσματος. Καταλαβαίνεις;—*

Η Νίθρα ένευσε.

Ο Άλαντμιν είχε παγώσει ξανά. Τι στο Λύκο ήταν αυτά τα πράγματα; αναρωτιόταν. Μπορούσε η Νίθρα να κάνει τέτοια πράγματα; Ο Αρχικατάσκοπος δε θεωρούσε τον εαυτό του προκατειλημμένο προς οτιδήποτε, μα δε θα δίσταζε ν'αποκαλέσει τα όσα άκουγε τώρα «μαύρη μαγεία», όπως οι ιέρειες της Λιάμνερ Κρωθ αποκαλούσαν ορισμένες πράξεις με τις οποίες διαφωνούσε η θρησκεία τους και οι οποίες, υποθετικά, προέρχονταν από τις «διαβολικές διδαχές του Λύκου».

—*Θα πρέπει, λοιπόν, να επαναλάβεις αυτά τα λόγια είκοσι φορές — μία για τον κάθε νεκραδελφό, του οποίου το όνομα θα προσθέτεις εκεί που σου είπα να αφήσεις κενό—*εξήγησε ο Φανλαγκόθ—*Ίσως να μην καταφέρεις να διώξεις όλους τους νεκραδελφούς απόψε, μα, μόλις ξεκουραστείς, πρέπει αμέσως να συνεχίσεις· οι Γέρακες σε πλησιάζουν με κάθε ώρα που περνάει—*

«Τι εννοείς, ίσως να μην καταφέρω να τους διώξω όλους απόψε;» ρώτησε η Νίθρα. «Εννοείς ότι το Κοσμικό Κέλευσμα θα με κουράσει, ή υπάρχει και κάτι άλλο που θα έπρεπε να προσέξω;»

—*Εννοώ το πρώτο—*

«Και πώς θα το καταλάβω όταν ένας νεκραδελφός διωχτεί; Θέλω να πω, δεν έχω επιτελέσει ποτέ ξανά τέτοια... μαγανεία· ίσως να κάνω κάποιο λάθος, ίσως να μη φορτίσω κατάλληλα τις λέξεις· πώς θα το ξέρω;»

—*Θα αισθανθείς ότι κάτι δεν πηγαίνει καλά—*

«Πώς θα το αισθανθώ;»

—*Μην ανησυχείς· θα το καταλάβεις αμέσως. Τώρα, καλύτερα ν'αρχίσεις—*

«Έφυγε;» ρώτησε ο Άλαντμιν, ύστερα από μερικές στιγμές σιγής.

Η Νίθρα ένευσε. «Έτσι νομίζω.»

«Μπορείς να κάνεις αυτό που σου ζήτησε;»

Εκείνη ένευσε ξανά. «Ναι. Πρέπει. Είναι, κυριολεκτικά, θέμα ζωής και θανάτου, Άλαντμιν.»

Σηκώθηκε από το τραπέζι και άνοιξε την πόρτα, κάνοντας νόημα στον Φένταρ και τη Χρυσοδάκτυλη να έρθουν. Αυτοί υπάκουσαν, αμίλητα και χωρίς καθυστέρηση.

«Να σας συστήσω,» τους είπε, «τον Άλαντμιν Ότραλ, Αρχικατάσκοπο του Νούφρεκ και καλό μου φίλο. Θα μας βοηθήσει στο σκοπό μας.»

»Άλαντμιν, από εδώ ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη, για τους οποίους σου μίλησα.»

«Χαίρω πολύ,» είπε εκείνος, έχοντας σηκωθεί από τη θέση του· και αντάλλαξε μια χειραψία με τον Ωθράγκος και τη Μιρλίμια.

«Θα περίμενα ο Αρχικατάσκοπος του Νούφρεκ να είναι με το μέρος της τωρινής Βασίλισσας, όχι της μελλοντικής,» είπε ο Φένταρ.

«Ο Αρχικατάσκοπος έχει κρίση και μπορεί να κρίνει, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν· «και δε βλέπω τίποτα καλό να έρχεται όσο η Καλβάρθα κάθεται στο Θρόνο του Αετού.»

«Υποθέτω πως η θέση σου είναι βολική, για να φτιάχνεις μονάρχες...» σχολίασε ο Φένταρ.

«Παρατήρηση ή κατηγορία;» ρώτησε ο Άλαντμιν, στενεύοντας τα μάτια.

Η Νίθρα κοίταξε έντονα τον Φένταρ. *Γιατί κάνει αυτή τη συζήτηση; Δε με πιστεύει ότι ο Άλαντμιν είναι άτομο εμπιστοσύνης;*

«Παρατήρηση,» είπε ο Ωθράγκος, και τίποτ'άλλο.

«Οι Λεπιδοφόροι Γέρακες βρίσκονται ξανά στο κατόπι μας,» δήλωσε η Νίθρα.

Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη στράφηκαν αμέσως στο μέρος της.

Το ήξερα ότι αυτό θα τους τραβούσε την προσοχή, γέλασε εντός της εκείνη. «Ο Φανλαγκόθ με πληροφόρησε για τούτο πριν από λίγο.»

«Θα πρέπει πάλι να κρυφτούμε στους Αρχέτοπους;» ρώτησε ο Φένταρ, αν και το απευχόταν. Ήλπιζε ο Ράζερ να είχε βρει μια λύση στο πρόβλημά τους.

Και η απόκριση της Νίθρα δεν τον απογοήτευσε: «Όχι,» είπε η Ρουζβάνη, «δε θα χρειαστεί. Γιατί μου έδωσε τα ονόματα των νεκραδελφών.» Βάδισε ως το τραπέζι και σήκωσε το χαρτί όπου τα είχε γράψει. «Και επίσης, μου εξήγησε πώς να τους εξουδετερώσω.»

«Πώς;»

Η Νίθρα σήκωσε το άλλο χαρτί. «Πρέπει να πω κάποια λόγια, φορτίζοντάς τα με το Κοσμικό Κέλευσμα.»

«Και τι θέλεις από εμάς;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Να είστε σε επιφυλακή. Οι Γέρακες δεν είναι μακριά, μου είπε ο Φανλαγκόθ. Βρίσκονται μέσα στα δάση της Βόλγκρεν.»

«Νίθρα,» είπε ο Φένταρ, «*αποκλείεται να καταφέρουμε να ξαναγλιτώσουμε από δαυτούς. Αν έρθουν—*»

«Πιστεύω πως θα προλάβω να καταστρέψω τους νεκραδελφούς τους προτού συμβεί αυτό.»

«Κι όταν τους έχεις καταστρέψει;»

«Θα έχουν χάσει τις δυνάμεις τους.» Δεν ήταν η Νίθρα που μίλησε, αλλά η Χρυσοδάκτυλη. «Όμως θα εξακολουθούν να είναι επικίνδυνοι.»

Η Ρουζβάνη ένευσε. «Ακριβώς αυτό είπε κι ο Φανλαγκόθ.»

«Επομένως, όσο πιο γρήγορα ξεκινήσεις, τόσο το καλύτερο,» παρητήρησε ο Φένταρ. «Τι περιμένεις;»

Φοβάμαι να χρησιμοποιήσω το Κέλευσμα, συλλογίστηκε η Νίθρα. *Όμως δεν είναι τώρα ώρα για δισταγμούς. Πάμε να σκέφτεσαι το φόβο,* πρόσταξε τον εαυτό της. *Κάντο σαν να το έκανε κάποιος άλλος.*

Κοίταξε το πρώτο όνομα στη λίστα: *Φθάρναρ.* Σήκωσε το άλλο χαρτί, με τα δύο χέρια, και, καθώς οι πάντες γύρω της σώπαιναν, επικαλέστηκε το Κοσμικό Κέλευσμα.

«*Κάρφαστ.*» Νόμισε πως άκουσε τα ίδια της τα λόγια να αντηχούν, σαν να βρισκόταν μέσα σε κάποιο σπήλαιο. Αυτό πρέπει να ήταν καλό σημάδι· μάλλον, έκανε το ξόρκι σωστά. «*Σότγκαρ-νοκ.*» Πάλι, η ίδια αίσθηση. Η σπηλαιώδης ηχώ. Δύναμη στη λέξη. «*Τι μόζριμ, Φθάρναρ.*» Δοκίμασε να αρθρώσει περισσότερες λέξεις μαζί, να δει αν θα εξακολουθούσε η αίσθηση της ισχύος και η σπηλαιώδης ηχώ. Και, όντως, ίσχυαν και τα δύο. Το Χάρισμά της λειτουργούσε όπως έπρεπε. Και το ένιωθε ήδη να απομυζεί ενέργεια από το σώμα και το νου της. *Πόσους νεκραδελφούς, άραγε, θ'αντέξω να διώξω; –*Οχι τέτοιες σκέψεις τώρα!

«*Αρμπάρτομ εν κρόζνι μόρκολ ρι!*» Ναι! Ήταν εύκολο· το Κοσμικό Κέλευσμα φόρτιζε τα λόγια της, και η Νίθρα νόμιζε ότι μπορούσε να νιώσει μια απόμακρη σύνδεση με... *κάτι*. Τον νεκραδελφό; Συνέχισε, ταχύτερα, ολοκληρώνοντας τη μαγανεία: «*Νέσκολ ρι! Σαράζοπ –τι μοζρίμοσ!*» Οι λέξεις βρόντησαν στον γύρω χώρο.

Και ύστερα, σιγή...

Η Νίθρα βλεφάρισε, αναπνέοντας ελεύθερα και κοιτάζοντας τον Άλαντμιν, τον Φένταρ, και τη Χρυσοδάκτυλη, τον έναν κατόπιν του άλλου.

«Αυτό ήταν;» ρώτησε ο Ωθράγκος.

«Είσαι καλά, Νίθρα;» είπε ο Άλαντμιν. «Όλα εντάξει;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, ελαφρώς λαχανιασμένη.

«Έδιωξες το νεκραδελφό;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Ναι,» ένευσε η Νίθρα. «Πρέπει.» Κοίταξε το επόμενο όνομα, ξεκινώντας πάλι το ξόρκι. Κι ετούτη τη φορά δεν ήταν τόσο διστακτική όσο πριν· άρθρωνε τις λέξεις με περισσότερη ευφράδεια και θάρρος. Και η φόρτιση μέσω του Κοσμικού Κελεύσματος γινόταν ολοένα και ευκολότερη, με την εξαίρεση ότι η χρήση του εν λόγω Χαρίσματος την κούραζε σταδιακά. Όμως δεν έτρωγε τις αντοχές της με το ρυθμό που εκείνη φανταζόταν. Μάλλον, αυτή η μαγανεία δεν ήταν τόσο δύσκολη όσο το να κάνει ένα χαλί να πετάξει ή χαλιά, καρέκλες, και έπιπλα να επιτεθούν, ή –αναριγούσε και μόνο στη θύμηση– να προστάξει τον ουρανό να βρέξει...

Ωστόσο, δεν άργησε να συνειδητοποιήσει πως εδώ το πρόβλημα δεν ήταν η εκδίωξη του κάθε νεκραδελφού ξεχωριστά, αλλά ο *όγκος*

των ξορκιών που είχε να επιτελέσει. Όταν τελείωσε και με το πέμπτο όνομα, αισθάνθηκε ζαλισμένη και κάθισε.

«Ξεκουράσου λίγο.» Ο Άλαντμιν ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της.

Ο Φένταρ γέμισε μια ξύλινη κούπα με νερό από την καράφα, και της την έδωσε.

«Ευχαριστώ,» είπε η Νίθρα, και ήπιε. «Τι μας έχουν φέρει για φαγητό;» ρώτησε.

«Αυτά.» Η Χρυσοδάκτυλη σήκωσε ένα καλάθι.

«Ας φάμε. Θα συνεχίσω μετά.»

Η Μιρλίμια έφερε το καλάθι στο τραπέζι, και όλοι κάθισαν γύρω. Έβγαλαν το φαγητό –μανιτάρια, ψημένο ψωμί, τρία ψημένα δασοπούλια, μερικά χειμερινά φρούτα, και ένα μπουκάλι μπίρα– και έφαγαν αργά. Έξω απ'την καλύβα τους ήταν περασμένα μεσάνυχτα πλέον, και οι φωνές των νυχτοπουλιών αντηχούσαν, καθώς και μερικά απόμακρα αλυχτήματα λύκων. Μια κουκουβάγια στάθηκε στο περβάζι του παραθύρου, κοιτάζοντας μέσα και βλεφαρίζοντας. Τα ξύλα που έκαιγαν στο τζάκι ήταν λιγοστά, και, στη μέση του γεύματος, ο Φένταρ σηκώθηκε για να ρίξει μερικά ακόμα στη φωτιά, από αυτά που τους είχαν φέρει οι Λυκολάτρες...

...οι οποίοι μας συντηρούν και μας προστατεύουν· ή ίσως και να μας κρατάνε δέσμιους, κατά κάποιο τρόπο, σκεφτόταν ο Ωθράγκος, καθώς επέστρεφε στο τραπέζι. Κανένας δεν μπορεί να μας βρει εδώ, αν δεν περάσει πρώτα απ'αυτούς... Και το βλέμμα του πήγε στον Βασιλικό Αρχικατάσκοπο.

«Είσαι μαζί τους, έτσι;»

«Με συγχωρείς;» έκανε ο Άλαντμιν, υψώνοντας τα φρύδια. *Τι έχει ο Ωθράγκος μ'εμένα; αναρωτήθηκε. Δεν του αρέσει η όψη μου; Νομίζει ότι θα τους προδώσω;*

«Είσαι με τους Λυκολάτρες, σωστά; Είσαι ένας απ'αυτούς,» είπε ο Φένταρ.

Ο Άλαντμιν ένευσε, και ήπιε μπίρα. «Πώς αλλιώς θα έφτανα εδώ;»

«Γιατί συμμαχήσες μαζί τους;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Δε 'συμμαχήσα' ακριβώς μαζί τους... αν και θα μπορούσες να το πεις και συμμαχία.» Ο Άλαντμιν κοίταξε το πιάτο του. Ύστερα, παρατήρησε ότι η Νίθρα τον ατένιζε. Αναμφίβολα, θα ήθελε κι εκείνη

να μάθει περισσότερα για το πώς πήγε με το μέρος των ακόλουθων του Λύκου.

Σκούπισε τα χείλη του, με μια πετσέτα. «Είμαι βοηθός τους, στην πραγματικότητα.»

«Είσαι ή δεν είσαι Λυκολάτρης;» τον ρώτησε ο Φένταρ.

«Ορισμένοι απ'αυτούς με αποκαλούν 'Κρυφό Λύκο'. Δε θεωρώ, όμως, τον εαυτό μου Λυκολάτρη· δεν παίρνω μέρος στις τελετές τους. Τους βοηθάω γιατί κρίνω πως τώρα βοηθάνε το Βασίλειο.» Ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα. «Θυμάσαι τον προηγούμενο Αρχικατάσκοπο, Νίθρα;»

Εκείνη ένευσε. «Τον Κάεβιν, ο οποίος δολοφονήθηκε. Κανείς, όμως, δεν ξέρει ποιος τον σκότωσε.»

«Εγώ ξέρω.»

Η Νίθρα συνοφρυώθηκε. *Και ποτέ δε μου το είπες;*

Ο Άλαντμιν συνέχισε: «Ήμουν ένας από τους ανώτερους κατασκόπους στο δίκτυό του· ήταν πολύ ικανοποιημένος μ'εμένα. Έτσι, όταν ανέλαβα τη θέση του, όφειλα να ερευνήσω—»

«Και ανέφερες στην τότε Βασίλισσα Σιγκέλθα ότι οι έρευνές σου δε σε οδήγησαν πουθενά,» είπε η Νίθρα.

«Αυτό ανέφερα στη Βασίλισσα.»

«Και ποια είναι η αλήθεια;»

«Ο Πρίγκιπας Νάζρεν.»

«Ο μικρότερος αδελφός της Βασίλισσας Σιγκέλθα σκότωσε τον Αρχικατάσκοπο; Γιατί;» απόρησε η Νίθρα.

«Διότι ο Αρχικατάσκοπος διαφώνουσε με τα σχέδια του.»

«Τα οποία άσε με να μαντέψω ποια ήταν...»

«Προφανώς, ήθελε το θρόνο. Και δεν αστειευόταν καθόλου: σκόπευε να σας ξεπαστρέψει όλους και να φτάσει εκεί. Είχε γεμίσει το βασιλικό δίκτυο κατασκόπων με ανθρώπους του.»

«Καλά, και πώς δε μαθεύτηκαν ποτέ αυτά;»

«Δεν έγινε τίποτα φανερό,» εξήγησε ο Άλαντμιν· και συνέχισε: «Όταν ανακάλυψα ποιος είχε δολοφονήσει τον Αρχικατάσκοπο Κάεβιν, άρχισα να φοβάμαι κι εγώ για τη ζωή μου. Αλλά, πρώτα, περίμενα τον Πρίγκιπα να με επισκεφτεί... κι εκείνος με επισκέφτηκε, και μου ζήτησε να συμμαχήσω μαζί του, να μην κάνω το λάθος του προκατόχου μου. Του είπα ότι θα το σκεφτόμουν, και μου αποκρίθηκε ότι θα

περίμενε απάντηση μέσα στο μήνα: μετά, τόνισε, τα επακόλουθα θα ήταν δυσάρεστα για μένα.

»Τότε, λοιπόν, εμφανίστηκαν οι Λυκολάτρες. Μια άγνωστη κυρία μου έστειλε επιστολή, δίνοντάς μου την περιγραφή της και ζητώντας μου να τη συναντήσω σε έναν ανώτερο οίκο συνεύρεσης. Μέσα στο γράμμα τόνισε πως πιθανώς να μπορούσε να με βγάλει από ένα αδιέξοδο στο οποίο είχα απρόσμενα βρεθεί. Αναμφίβολα, αναφερόταν στον Πρίγκιπα. Έτσι, πήγα να μιλήσω μαζί της.

»Ήταν, φυσικά, πράκτορας των Λυκολατρών, και μου έκανε μια προσφορά: να με βοηθήσει να... εξυγιάνω το κατασκοπευτικό μου δίκτυο, αν δεχόμουν να συμμαχήσω με τους ακόλουθους του Λύκου –δηλαδή, αν δεχόμουν να βάλω δικούς τους κατασκόπους μέσα στο δίκτυό μου. Τη ρώτησα ποια ήταν τα άμεσά τους σχέδια: σκόπευαν να απαιτήσουν από εμένα να δολοφονήσω τη Βασίλισσα, ή να κάνω κακό στον Οίκο των Ρίνκιλ; Γιατί, είπα, αν μου έλεγαν κάτι τέτοιο, θα αρνιόμουν κάθετα. Η Λυκολάτρισσα με διαβεβαίωσε πως δε θα μου ζητούσαν να κινηθώ κατά της Βασίλισσας ή του Οίκου της· μονάχα πληροφορίες ήθελαν από εμένα· τίποτα περισσότερο τίποτα λιγότερο. Και θα με έβγαζαν από το αδιέξοδο του Πρίγκιπα· θα εξυγιάιναν το δίκτυό μου, ξεπαστρεύοντας τους κατασκόπους του.

»Προφανώς, δέχτηκα, και σύντομα –ύστερα από το θάνατο της Βασίλισσας Σιγκέλθα, δηλαδή– έμαθα πως κι ο Πρίγκιπας Δόλβερν ήταν με τους Λύκους.»

«Ήταν δολοφονία αυτό που συνέβη στη Σιγκέλθα;» ρώτησε η Νίθρα.

«Ασφαλώς και ήταν. Νομίζεις, πραγματικά, ότι γλίστρησε στα σκαλοπάτια του κήπου;»

«Ποιος την έσπρωξε;»

«Ένας φρουρός. Ένας από τους απομεινάντες πράκτορες του Πρίγκιπα Νάζρεν μέσα στο παλάτι, τον οποίο φρόντισα, γρήγορα, να... αδρανοποιήσω. Πέθανε σ'ένα σοκάκι της Έρλεν.»

«Και τώρα, γιατί αυτός ο Πρίγκιπας Νάζρεν δεν κάνει τίποτα;» ρώτησε ο Φένταρ, νιώθοντας κάπως μουνδιασμένος από τη διήγηση του Άλαντμιν. Είχε έρθει και παλιότερα στο Νούφρεκ, μα δε γνώριζε τι γινόταν ανάμεσα στους ευγενείς.

«Δεν άκουσες; Εξυγίανα το δίκτυό μου. Το χέρι του πλέον δε φτάνει μέσα στο παλάτι. Και ακόμα και στην Έρλεν η επιρροή του έχει μειωθεί αισθητά. Με απεχθάνεται όσο κανέναν άνθρωπο στο Βασίλειο, αλλά δεν το δείχνει, ούτε σε μένα ούτε σε κανέναν άλλο· και διαρκώς προσπαθεί να με δελεάσει να τον βοηθήσω να πάρει το θρόνο –ειδικά τον τελευταίο καιρό, που η ανίκανη Καλβάρθα κάθε-ται εκεί.»

«Για νάχουμε καλό ερώτημα, με ποιον είσαι εσύ, Άλαντμιν;» ρώτησε ο Φένταρ. «Ή, μάλλον, με ποιον ήσουν προτού εμφανιστεί η Νίθρα, γιατί τώρα, υποθέτω, θα υποστηρίξεις εκείνη...»

«Ήμουν με τον Πρίγκιπα Δόλβερν, ο οποίος τώρα είναι, δυστυχώς, νεκρός.» Ο Άλαντμιν αναστέναξε. «Η Πάρνα θα καταστραφεί όταν το μάθει...»

«Μιλάς για την Πάρνα Λάνσεν; Την κόρη της Επάρχου Ομάλθα της Βόλγκρεν;» είπε η Νίθρα.

Ο Άλαντμιν ένευσε.

«Ήξερε ότι ο Πρίγκιπας ήταν Λυκολάτρης;»

«Φυσικά,» απάντησε ο Αρχικατάσκοπος. «Εκείνη τον έκανε Λυκολάτρη, ουσιαστικά. Η Πάρνα είναι Λύκαρχος, Νίθρα.»

Άλαντμιν... σκέφτηκε η Νίθρα, μου έκρυβες τόσα πολλά; Τη θύμωνε αυτό, παρότι καταλάβαινε πως, παλιότερα, πραγματικά, δε θα είχε νόημα να τα γνώριζε όλα τούτα. Εκείνη ήταν μια Βασιλική Ομιλήτρια, όχι Λυκολάτρισσα, μπλεγμένη σε υποχθόνιους κύκλους και συνωμοσίες. Για την ακρίβεια, η Νίθρα δεν ήθελε να μπλέκεται σε κανενός είδους πλεκτάνες... και είχε καταλήξει εξόριστη από μια α-περισκεψία. Ήταν ειρωνικό. Όπως ειρωνικός ήταν κι ο τρόπος που επέστρεφε τώρα. Πόσο θα το απολάμβανε να δει την έκφραση στο πρόσωπο της Καλβάρθα, όταν θα την είχε ρίξει απ'το θρόνο!

Ο Άλαντμιν τελείωσε τη μπίρα του.

«Θα μου πεις την προσωπική σου άποψη πάνω σ'ένα θέμα;» τον ρώτησε ο Φένταρ. «Την αληθινή σου άποψη, όμως, Αρχικατάσκο-πε.»

«Ποτέ δεν κάνω τέτοιες υποσχέσεις, μισθοφόρε,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν· «αλλά πάντα είσαι ελεύθερος να με ρωτήσεις.»

«Νομίζεις ότι η Νίθρα μπορεί να ανεβεί στο θρόνο;»

«Με τις σωστές κινήσεις, ο καθένας μπορεί να ανεβεί.»

«Μην αποφεύγεις την ερώτησή μου,» μούγκρισε ο Φένταρ.

«Έτσι δεν είπε ο Φανλαγκόθ; ότι μπορεί να ανεβεί στο θρόνο; Εγώ δεν είμαι μάντης, φίλε μου· εκείνος είναι.»

«Πιθανώς, όμως, να ψεύδεται. Εσύ ξέρεις καλύτερα την πολιτική κατάσταση εδώ: έως και *τρομαχτικά* καλά, νομίζω...» Από όσα είχε μόλις ακούσει, ο Φένταρ έκρινε πως ο Αρχικατάσκοπος του Νούφρεκ ήταν η κινητήριος δύναμη στο Βασίλειο. Αν ήθελε να διατηρήσει μια εδραιωμένη εξουσία, θα τη διατηρούσε· αν ήθελε να τη ρίξει, θα την έριχνε... και θα έβαζε στη θέση της μια άλλη, της επιλογής του.

Ο Άλαντμιν μειδίασε, σαν να γνώριζε κάτι που ο Ωθράγκος αγνοούσε. «Κάνεις λάθος. Συνεχώς, ψηλαφώ τις ομίχλες· απλά, έχω και μερικά επιπλέον χέρια για να με βοηθήνε.»

«Και τι συμπεραίνεις; Θα γίνει Βασίλισσα η Νίθρα;»

«Αυτή τη στιγμή,» τον πληροφόρησε ο Άλαντμιν, «δύο δυνάμεις διεκδικούν φανερά την εξουσία: ο Έπαρχος Τάκμιν, με βοήθεια από το Άνφρακ, και οι Λυκολάτρες. Επίσης, αναμφίβολα, υπάρχουν κι άλλες δυνάμεις που κρύβονται αλλά περιμένουν να ενεργήσουν όταν δουν ευκαιρία, όπως ο καλός μας Πρίγκιπας Νάζρεν, και όπως *εμείς*. Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου εύκολο να κάνω προβλέψεις.»

«Ο Φανλαγκόθ δεν είπε ψέματα,» δήλωσε η Νίθρα· «θα μας βοηθήσει να νικήσουμε, όπως και μας βοηθά. Γιατί θέλει να διώξει τον αδελφό του από τούτα τα μέρη.»

«Και να κυριαρχήσει εκείνος,» πρόσθεσε ο Φένταρ. «Τους σιχαίνομαι και τους δύο...!»

«Εμένα δε με απασχολεί τι κάνουν αναμεταξύ τους,» είπε η Νίθρα. «Δύο πράγματα με απασχολούν: η Καλβάρθα» –τα μάτια της γυάλισαν εκδικητικά, καθώς ανέφερε το όνομα της ξαδέλφης της– «και το Νούφρεκ. Πτώση για την τωρινή Βασίλισσα, και ειρήνη κι ευημερία για το Βασίλειο.»

Κανείς δεν απάντησε σ' αυτό, έτσι το γεύμα τους συνεχίστηκε χωρίς άλλες κουβέντες. Εξάλλου, κανένας δε διαφωνούσε με τη Νίθρα: Ο Άλαντμιν έβλεπε πως και η Καλβάρθα έπρεπε να εκθρονιστεί και το Βασίλειο χρειαζόταν ειρήνη κι ευημερία –μια *εξυγίανση*, όπως είχε κάνει εκείνος στο κατασκοπευτικό του δίκτυο, πριν από χρόνια. Ο Φένταρ δεν ενδιαφερόταν και πολύ για τους ακριβείς σκοπούς της

Ρουζβάνης εργοδότριάς του, αρκεί στο τέλος να τον πλήρωνε, όπως είχε υποσχεθεί, ώστε εκείνος να μπορούσε, μέσω των χρημάτων, να ψάξει για τον χαμένο του αδελφό. Και η Χρυσοδάκτυλη ήταν ακόμα πολύ μουδιασμένη από το θάνατο της Αστρογέννητης, για να την απασχολεί η ιδεολογία της Νίθρα· αισθανόταν να βαδίζει στο κενό, τελευταία.

Όταν τελείωσαν το φαγητό τους, η Νίθρα πήρε στα χέρια τα χαρτιά που έγραφαν το ξόρκι και τα ονόματα των νεκραδελφών και κάθισε πλάι στο αναμμένο τζάκι.

«*Κάρφαστ, σότγκαρ-νοκ τι μόζριμ...*» ξεκίνησε, φορτίζοντας τα λόγια της με την ενέργεια του Κοσμικού Κελεύσματος, το οποίο απομυζούσε τη δική της ενέργεια –ένας άυλος, πεινασμένος δαίμονας που είχε πέσει με μανία πάνω στα κόκαλά της.

Ο Άλαντμιν, ο Φένταρ, και η Χρυσοδάκτυλη κοιτούσαν έξω από την καλύβα, πανέτοιμοι για τυχόν επίθεση των Λεπιδοφόρων Γεράκων.

«Θα καταφέρουν να περάσουν τους Λυκολάτρες, πιστεύετε;» ρώτησε ο Αρχικατάσκοπος τους άλλους δύο.

«Αστειεύεσαι;» αποκρίθηκε η Μιρλίμια φόνισσα. «Φυσικά και θα τα καταφέρουν. Νεκρενοικημένοι δολοφόνοι είναι. Οι καλύτεροι στην Κουαλανάρα... αν και αυτοί οι συγκεκριμένοι έχουν κάτι το διαφορετικό... Τέλος πάντων, εξακολουθούν να είναι εξαιρετικά επικίνδυνοι.»

«Τι σημαίνει ‘νεκρενοικημένος’;» ρώτησε ο Άλαντμιν.

Η Χρυσοδάκτυλη τού εξήγησε όσο καλύτερα μπορούσε.

Εν τω μεταξύ, η Νίθρα συνέχιζε να επαναλαμβάνει το ξόρκι που της είχε υπαγορεύσει ο Φανλαγκόθ, και κατάφερε να εξολοθρεύσει εφτά ακόμα νεκραδελφούς –φτάνοντας τους δώδεκα–, προτού τα χαρτιά πέσουν από τα τρεμάμενά της δάχτυλα.

Η αναπνοή της είχε κοπεί, και νόμιζε ότι θα πνιγόταν. Ακούμπησε το δεξί χέρι στο στήθος της και προσπάθησε να πάρει βαθιές ανάσες. Το Κοσμικό Κέλευσμα ήθελε να τη συνθλίψει!

Μεγάλη Θεά, βοήθησέ με! Η Νίθρα είχε την εντύπωση ότι βρισκόταν κάτω από το νερό, όπως τότε που είχε πηδήσει απ’το πλοίο του Σάβμιν. Τα πνευμόνια της είχαν *κλείσει!* Χρώματα χόρευαν μπροστά στα μάτια της. Ήθελε να ουρλιάξει, μα δε μπορούσε.

Ηρέμησε! ηρέμησε! πρόσταξε τον εαυτό της. *Μην το πιέζεις... Ηρέμησε, Νίθρα...* Ακούμπησε τους αγκώνες της στα γόνατα και το κεφάλι της στα χέρια, κλείνοντας τα βλέφαρα...

...και τα πνευμόνια της άνοιξαν πάλι: λίγο μονάχα, όμως κατάφερε να πάρει μερικές ανάσες· κι έτσι, τα πνευμόνια της άρχισαν, σταδιακά, ν'ανοίγουν ολοένα και περισσότερο, μέχρι που η αναπνοή της επανήλθε στο φυσιολογικό ρυθμό... και τότε μόνο η Νίθρα κατάλαβε ότι της μιλούσαν και ότι κάποιος άγγιζε έντονα τον ώμο της.

«...λά;» Μια αλλοιωμένη φωνή.

«*Νίθρα!* Ακούς;» Ο Φένταρ.

Βλεφάρισε και τον είδε να βρίσκεται γονατισμένος εμπρός της, στο ένα γόνατο. Στην αρχή, το πρόσωπό του της φάνηκε περίεργα διογκωμένο· ύστερα, όμως, επέστρεψε στις κανονικές του διαστάσεις.

Έγλειψε τα χείλη της. «Ναι, τώρα σας ακούω.»

«Είσαι καλά;» Ένα σφίξιμο στον ώμο.

Στράφηκε, για να δει τον Άλαντμιν να στέκεται από πάνω της. «Ζαλίζομαι. Θα πάω να ξαπλώσω.» Σηκώθηκε.

«Πόσους έχεις ξαποστείλει, Νίθρα;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Δώδεκα,» αποκρίθηκε εκείνη, τρεκλίζοντας προς το κρεβάτι της και ξαπλώνοντας, μονοκόμματα.

«Δηλαδή, μένουν άλλοι οκτώ,» τόνισε η Χρυσοδάκτυλη, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός της, καθώς ο Άλαντμιν σκέπαζε τη Νίθρα, η οποία είχε ήδη αποκοιμηθεί.

«Καλύτερα να ειδοποιήσεις τους φίλους σου απέξω, Αρχικατάσκοπε,» πρότεινε ο Φένταρ. «Γιατί, σύντομα, πιθανώς να έχουμε παρέα. Και δε θα είναι ευχάριστη παρέα, σε διαβεβαιώνω.»

Ο Άλαντμιν ένευσε, και βγήκε απ'την καλύβα.

Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη περίμεναν μέσα, μέχρι που επέστρεψε.

«Το πήραν αρκετά σοβαρά;» ρώτησε ο Ωθράγκος.

«Δε νομίζω ότι γινόταν να *μην* το πάρουν σοβαρά,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν. «Πάντως, τους ρώτησα αν έχουν δει τίποτα παράξενο εδώ γύρω και μου έδωσαν αρνητική απάντηση.»

Ο Φένταρ πέρασε τους αντίχειρες των χεριών στη ζώνη του. «Δύο πράγματα αναρωτιέμαι,» είπε: «πόσο μακριά βρίσκονται, αυτή τη στιγμή, οι Γέρακες· και πώς ακριβώς σκοπεύουν να μας εντοπίσουν.

Μιλάμε, εδώ πέρα είναι δάσος! Πώς θα τους οδηγήσει σε μας ο Νουτκάλι;»

«Ίσως να μην περιμένουν τον Νουτκάλι να τους οδηγήσει,» υπέθεσε ο Άλαντμιν.

«Αλλά;»

«Ίσως να προσπαθήσουν να πάρουν πληροφορίες από τους Λυκολάτρες.»

Η Χρυσοδάκτυλη ένευσε. «Αυτό θα έκανα κι εγώ. Επιπλέον, οι νεκρενοικημένοι έχουν και τους νεκραδελφούς τους.»

«Μα, κανένας δεν είναι εστιασμένος επάνω στη Νίθρα,» της θύμισε ο Φένταρ.

«Δε χρειάζεται να είναι εστιασμένος· μπορεί να ερευνήσει το γύρω χώρο ούτως ή άλλως, αν όσα έχω ακούσει γι' αυτούς αληθεύουν.»

«Τότε, ποια είναι η διαφορά τού να *είναι* εστιασμένος στο θύμα του;» θέλησε να μάθει ο Ωθράγκος.

«Όταν έχει εστιαστεί, μπορεί να σε βρει αυτομάτως, όσο μακριά κι αν είσαι. Ή ίσως να υπάρχει και κάποιο όριο απόστασης· πάντως, εγώ δεν ξέρω ποιο είν' αυτό.» Η Χρυσοδάκτυλη ανασήκωσε τους ώμους.

«Μάλιστα,» είπε ο Φένταρ. «Ας περιμένουμε, τότε.» Τράβηξε το ξίφος του. «Με κλειστά παράθυρα, κατά προτίμηση.»

Ήταν αυγή όταν η πόρτα της καλύβας χτύπησε.

«Ποιος είναι;» ρώτησε ο Άλαντμιν, έχοντας το σπαθί του στο χέρι.

«Η Ζορκάμα.»

Ο Άλαντμιν άνοιξε, για να δει τη Λυκολάτρισσα. «Τι είναι;»

«Βρήκαμε τρεις ανθρώπους μας νεκρούς. Οι δύο πέθαναν από βέλη· ο ένας πρέπει να υπέστη βασανιστήρια.»

Έφτασαν, σκέφτηκε ο Άλαντμιν· και, μάλλον, τώρα ξέρουν πού είμαστε. «Να είστε πολύ προσεκτικοί, Ζορκάμα. Φέρε κι άλλους μαχητές σου εδώ. Με Δόντια του Λύκου, αν έχετε ετοιμάσει.»

Η γυναίκα ένευσε και έφυγε.

Ο Άλαντμιν έκλεισε.

«Λέω να την ξυπνήσουμε,» πρότεινε ο Φένταρ.

Ο Αρχικατάσκοπος ζύγωσε το κρεβάτι της Νίθρα και της άγγιξε τον ώμο, λέγοντας το όνομά της.

Εκείνη βλεφάρισε και τον κοίταξε. «Τι ώρα είναι;» ρώτησε, με ξεραμένη φωνή.

«Αυγή. Και έρχονται.»

«Οι Γέρακες;»

«Ναι. Σκότωσαν τρεις Λυκολάτρες μέσα στα δάση.»

Μια επιθανάτια κραυγή αντήχησε έξω απ' την καλύβα.

Η Χρυσοδάκτυλη, πάραυτα, κόλλησε δίπλα από την πόρτα, έχοντας τα στιλέτα της έτοιμα. Ο Φένταρ έριξε το τραπέζι στο πλάι και καλύφτηκε πίσω του· η λεπίδα του ξίφους του γυάλιζε στο φως της φωτιάς.

«Φέρε μου τα χαρτιά, Άλαντμιν!» είπε η Νίθρα.

Κι άλλες κραυγές άρχισαν να έρχονται από τα δάση.

Ο Αρχικατάσκοπος έδωσε στη Νίθρα τα χαρτιά, κι εκείνη ξεκίνησε να διαβάζει το ξόρκι του Φανλαγκόθ. Όταν το τελείωσε, άλλη μια σπαραχτική κραυγή αντήχησε, λες και κάποιου η ψυχή να ξεριζωνόταν.

Ένα δυνατό χτύπημα ήρθε από το μπροστινό παράθυρο της καλύβας, τραντάζοντας τα πατζούρια του.

Η Χρυσοδάκτυλη πετάχτηκε στη γωνία.

Με το δεύτερο χτύπημα, τα πατζούρια έσπασαν, κι ένας άντρας πήδησε μέσα, φέροντας δύο σπαθιά και φορώντας τη μεταλλική πλάκα με το έμβλημα των Γεράκων στο στήθος.

Η Μιρλίμια φόνισσα τινάχτηκε αιλουροειδώς, και τα στιλέτα της διαπέρασαν τα δεξιά του πλευρά, τρυπώντας του τον πνεύμονα. Ο δολοφόνος σωριάστηκε, φτύνοντας αίμα.

Η Νίθρα ολοκλήρωσε το ξόρκι για δεύτερη φορά, και άλλο ένα σπαραχτικό ουρλιαχτό ήρθε από τα δάση.

«Αυτός δεν είχε νεκραδελφό μέσα του,» είπε η Χρυσοδάκτυλη, σχίζοντας το λαιμό του Γέρακα στο πάτωμα.

«Πώς το ξέρεις;» ρώτησε ο Άλαντμιν, που στεκόταν μπροστά στη Νίθρα, με το σπαθί του έτοιμο.

«Θα είχε καταλάβει ότι κρυβόμουν στο πλάι,» εξήγησε η Μιρλίμια –και πετάχτηκε πίσω, για να περάσουν δύο βέλη από εκεί όπου βρισκόταν πριν από μια στιγμή, και να καρφωθούν στο τραπέζι.

«Ελάτε δώ, μπάσταρδοι κοπρίτες!» φώναξε ο Φένταρ, που κρυβόταν πίσω απ'το συγκεκριμένο έπιπλο.

Άλλα δύο βέλη καρφώθηκαν στο ξύλο... και μετά, οι Γέρακες χίμησαν, πηδώντας από το σπασμένο παράθυρο, ενώ κάποιος κοπανούσε την πόρτα.

«Τι κάνουν οι ξιπασμένοι Λυκολάτρες σου, εκεί έξω, Αρχικατάσκοπε;» γρύλισε ο Φένταρ, βγαίνοντας απ'την κρυψώνα του και χιμώντας στον έναν δολοφόνο, ενώ η Χρυσοδάκτυλη έλεφτε πάνω στον άλλο.

Η Νίθρα τελείωσε για τρίτη φορά το ξόρκι. Το Κέλευσμα είχε αρχίσει πάλι να της απομυζεί τη δύναμη· μα ήξερε πως, αν δεν έδιωχνε τώρα τους νεκραδελφούς, όλα ήταν χαμένα.

Ο Φένταρ απέκρουσε το ένα ξίφος του Γέρακα κι απέφυγε το άλλο. Τον κλότσησε, κάνοντάς τον να παραπατήσει, και τον σπάθισε στο στήθος, σπάζοντας τη μεταλλική πλάκα εκεί και σωριάζοντάς τον, αιμόφυρτο.

Η Χρυσοδάκτυλη είχε, την ίδια σχεδόν στιγμή, μπήξει το ένα της στιλέτο στο λαιμό του αντίπαλού της και το άλλο χαμηλά στην κοιλιά του. «Ούτε αυτοί ήταν νεκρενοικημένοι...» σφύριξε.

Η πόρτα έσπασε.

Ένας άντρας φάνηκε στο κατώφλι, σκοτεινός μέσα στο λυκαυγές. Ύψωσε το ένα του σπαθί και έδειξε τη Νίθρα. «Εδώ είναι μάγισσα!» φώναξε, και μπήκε στην καλύβα.

«Αυτός είναι νεκρενοικημένος!» παρατήρησε η Χρυσοδάκτυλη, καθώς τον έβλεπε να ορμά στον Φένταρ, στριφογυρίζοντας τα ξίφη του με απίστευτη δεξιότητα.

Η Νίθρα τελειώσει το ξόρκι για τέταρτη φορά, και ένα ουρλιαχτό ήρθε απ'έξω.

«Δεν μπορείς να αδρανοποιήσεις αυτόν τον συγκεκριμένο;» τη ρώτησε ο Άλαντιν.

«Δεν ξέρω... ποιος είναι,» αποκρίθηκε εκείνη, ξέπνοα. *Ανάθεμα αυτό το Κοσμικό Κέλευσμα! Θα μ'αποτελειώσει!* συλλογίστηκε, κι άρχισε ν'αρθρώνει πάλι τα λόγια.

Η Χρυσοδάκτυλη επιτέθηκε στο δολοφόνο από τα πλάγια. Εκείνος απέφυγε τα στιλέτα της και την κλότσησε στο κεφάλι, στέλνοντάς την επάνω στ'αναποδογυρισμένο τραπέζι.

Ο Άλαντμιν άρπαξε μια καρέκλα με το αριστερό χέρι και, ζυγώνοντας τον Γέρακα όσο τολμούσε (γιατί, φυσικά, φοβόταν να πλησιάσει πολύ αυτό το λεπιδοφόρο στρόβιλο!), την πέταξε καταπάνω του. Εκείνος έστρεψε το ένα του ξίφος και την κάρφωσε στον αέρα, σταματώντας την. Αυτή του η κίνηση, όμως, έδωσε ευκαιρία στον Φένταρ να τον σπαθίσει στον ώμο, κάνοντάς τον να παραπατήσει.

Την ίδια στιγμή, άλλοι δύο περνούσαν το κατώφλι

Η Χρυσοδάκτυλη –που είχε ειδοποιηθεί για τον ερχομό τους, μέσω του Προαισθήματος– εκτόξευσε ένα στιλέτο, πετυχαίνοντας τον ένα στο λαιμό. Ο δεύτερος στράφηκε στο μέρος της, επιτιθέμενος. Εκείνη απέφυγε τα ξίφη του και προσπάθησε να τον τρυπήσει, μα το όπλο της απλά έσχισε την πέτσινή του αρματωσιά. *Τουλάχιστον, όμως, δεν είναι νεκρονοικημένος!* παρατήρησε η Μιρλίμια.

Η Νίθρα τελείωσε το ξόρκι για πέμπτη φορά, και ο Γέρακας μπροστά απ'τον Φένταρ έπεσε στο πάτωμα, ουρλιάζοντας. Ο Ωθράγκος τον πάτησε στο στέρνο και τον κάρφωσε στο λαιμό, βρυχούμενος νικηφόρα: «*AAAANKAAAAAPAAAAAAZ!*»

Ο Άλαντμιν σπάθισε τον δολοφόνο με τον οποίο μαχόταν η Χρυσοδάκτυλη, πετυχαίνοντάς τον στην πλάτη και σωριάζοντάς τον. Η Μιρλίμια τον άρπαξε απ'τα μαλλιά και του έσχισε το λαρύγγι. Έστερα, πετάχτηκε εκεί όπου ήταν ο άλλος τον οποίο είχε σκοτώσει και πήρε το στιλέτο της απ'το λαιμό του –σκύβοντας και κυλώντας αμέσως, για ν'αποφύγει ένα βέλος. Αν το Προαίσθημα δεν την είχε προειδοποιήσει, θα ήταν νεκρή.

Η Χρυσοδάκτυλη ορθώθηκε κι ακούμπησε την πλάτη της στον τοίχο πλάι στην πόρτα, βαριανασαίνοντας.

Ο Φένταρ τράβηξε το αναποδογυρισμένο τραπέζι μπροστά απ'το κρεβάτι της Νίθρα, κι έκανε νόημα στον Άλαντμιν να έρθει από πίσω. Εκείνος υπάκουσε.

Η Ρουζβάνη τελείωσε το ξόρκι για έκτη φορά, και κατέβασε τα χαρτιά από εμπρός της. «Πρέπει... πρέπει να ξεκουραστώ... για λίγο,» είπε, πνιχτά. Ζαλιζόταν και νόμιζε πάλι πως είχε μια σχετική δυσκολία ν'ανασάνει. Και δεν ήθελε να φτάσει στην ίδια κατάσταση που είχε φτάσει χτες. Έτσι, καλύτερα να αναπαυόταν για μερικές στιγμές, να ανέπνεε ελεύθερα... Εξάλλου, δε φαινόταν τώρα να ερχόταν κανένας εχθρός.

«Η συμπλοκή μου μοιάζει να τελειώνει,» είπε ο Φένταρ, κοιτάζοντας πάνω από το αναποδογυρισμένο τραπέζι και έξω από τη σπασμένη πόρτα της καλύβας.

«Μέχρι που οι νεκρενοικημένοι να έχουν εξουδετερωθεί, μεγάλες κουβέντες να μη λες,» του αποκρίθηκε η Χρυσοδάκτυλη, από το σημείο όπου βρισκόταν.

Κάποια ώρα πέρασε, χωρίς να γίνει επίθεση στην καλύβα, και η Νίθρα, παρότι αισθανόταν κατάκοπη, τουλάχιστον τώρα ανέπνεε κανονικά· έτσι, ξεκίνησε να λέει το έβδομο ξόρκι. *Λίγο ακόμα και τελειώνω!* συλλογίστηκε.

Το πίσω παράθυρο της καλύβας έσπασε, και κάποιος πήδησε μέσα κι επάνω στο κρεβάτι της Χρυσοδάκτυλης. Τα σπαθιά του έσχισαν τη σκουρόχρωμη κουρτίνα που χώριζε εκείνο το σημείο από το κρεβάτι της Νίθρα, και η όψη του φάνηκε. Τα μάτια του καρφώθηκαν στη Ρουζβάνη που διάβαζε τα λόγια από το χαρτί.

Ο Φένταρ τού επιτέθηκε, και οι λεπίδες τους διασταυρώθηκαν. Η Χρυσοδάκτυλη έτρεξε και πήδησε κι εκείνη επάνω στο κρεβάτι της, για να χτυπήσει τον Γέρακα. Αυτός απέφυγε τα σιλήτα της και τη σπάθισε. Η Μιρλίμια έσκυψε, για να περάσει το ένα ξίφος πάνω απ'το κεφάλι της, και έκανε στο πλάι, για να περάσει το άλλο δίπλα από τα πλευρά της. Αλλά, στη δεύτερη περίπτωση, δεν αποδείχτηκε επαρκώς γρήγορη, και η λάμα έσχισε τα ρούχα της και την τραυμάτισε, ευτυχώς όχι πολύ βαριά, μα αρκετά για να τη ρίξει απ'το κρεβάτι.

Ο Φένταρ διέγραψε ένα ημικύκλιο, με το ξίφος του, στοχεύοντας την κοιλιά του δολοφόνου· ο Γέρακας, όμως, το απέφυγε, χωρίς δυσκολία.

Η Νίθρα ολοκλήρωσε το ξόρκι, κι ένα ουρλιαχτό αντήχησε στα δάση.

Να πάρει! σκέφτηκε ο Άλαντιν. *Αυτός εδώ μέσα είναι ο τελευταίος νεκρενοικημένος!* Βάστηξε το ξίφος του με τα δύο χέρια, έτοιμος να υπερασπιστεί τη Νίθρα, αν ο Φένταρ έπεφτε.

Ο Ωθράγκος, όμως, δεν έπεσε· άρπαξε τα σκεπάσματα του κρεβατιού της Χρυσοδάκτυλης και τα τράβηξε, απότομα, προσπαθώντας να κάνει τον Γέρακα να χάσει την ισορροπία του. Εκείνος δε σωριά-

στηκε, μα αναγκάστηκε να πηδήσει στο πάτωμα της καλύβας και, επομένως, ν'απομακρυνθεί από τη Νίθρα.

Οπότε και ο Φένταρ τού χίμησε, μαζί με τη Χρυσοδάκτυλη, η οποία είχε μόλις ορθωθεί ξανά.

Η αναμέτρησή τους ήταν τόσο γρήγορη και άγρια, που ο Άλαντμιν ένιωθε τρομοκρατημένος καθώς τους κοιτούσε, σκεπτόμενος πως εκείνος δε θα κατάφερνε ν'αντέξει ούτε *δευτερόλεπτο* εναντίον ενός νεκρενοικημένου.

Η Νίθρα ολοκλήρωσε το ξόρκι για όγδοη και τελευταία φορά, και ο Λεπιδοφόρος Γέρακας κραύγασε, όπως θα κραύγαζε κάποιος που ένα χέρι τού ξεριζώνει την καρδιά. Τα ξίφη του έπεσαν, και διπλώθηκε στο πάτωμα.

Τα όπλα του Φένταρ και της Χρυσοδάκτυλης τον διαπέρασαν στιγμιαία. Το αίμα του αναμίχθηκε με το αίμα των υπόλοιπων νεκρών που γέμιζαν το πάτωμα της καλύβας.

Η Νίθρα κατέβασε τα χαρτιά από εμπρός της, και έμεινε αμίλητη, ξεροκαταπίνοντας και επιτρέποντας στον εαυτό της να ηρεμήσει. Όλα τα νεύρα του σώματός της ήταν, πραγματικά, τσακισμένα, και τα μέλη της έτρεμαν.

«...Λίγο νερό,» κατάφερε να κρώξει. «Σας παρακαλώ, λίγο... νερό.»

Ο Φένταρ κοίταξε έξω από την πόρτα της καλύβας. Τώρα, δε φαινόταν κανένας να μάχεται. Έληξε, σκέφτηκε.

Ο Άλαντμιν γέμισε μια κούπα με νερό και την έδωσε στη Νίθρα, η οποία με το ζόρι κατόρθωσε να την κρατήσει και να πει.

Η Χρυσοδάκτυλη σήκωσε μια καρέκλα, με το πόδι, και κάθισε,θηκαρώνοντας τα σιλέτα της.

«Το τραύμα σου,» είπε ο Φένταρ, θηκαρώνοντας κι εκείνος το ξίφος του.

«Τίποτα το σπουδαίο,» αποκρίθηκε η Μιρλίμια.

Η Ζορκάμα ζύγωσε την είσοδο της καλύβας, μαζί με πέντε άλλους Λυκολάτρες. Οι μισοί κρατούσαν τόξα και οι υπόλοιποι αιματοβαμμένα σπαθιά.

«Έφυγαν, Αρχικατάσκοπε,» είπε η Λυκολάτρισσα στον Άλαντμιν.

«Ελέγξτε τα γύρω εδάφη,» αποκρίθηκε εκείνος, περνώντας το ξίφος του στο θηκάρι. «Και μετά, ξαναελέγξτε τα.»

Κεφάλαιο 23

Συνάντηση και Νέα

Η Πάρνα και η Τέμμιθα ήταν οι πρώτοι Λύκαρχοι που έφτασαν στο άντρο του Σάρενλιν. Τον κάλεσαν με τη Φωνή των Λύκων, και εκείνος δεν άργησε να τις συναντήσει ανάμεσα στα μεγάλα, λυκόμορφα αγάλματα. Κόντευε να χαράξει και η φιγούρα του ήταν φασματική μέσα στο λυκαυγές, σχεδόν αέρινη. Φορούσε μια μακριά σκούρα-πράσινη κάπα, με κουκούλα στο κεφάλι· τα γκρίζα του γένια προεξείχαν, ενώ η ουλή στο αριστερό του μάγουλο γυάλιζε, πού και πού, στο φως των ψηλών δαδίων.

«Καλώς ορίσατε,» είπε. «Εσένα, Πάρνα, σε περίμενα πρώτη απ'όλους· αλλά εσένα, Τέμμιθα, δεν περίμενα να σε δω τόσο νωρίς μαζί με τους μαχητές σου. Το ήξερα ότι δε θ'αργούσες να παρουσιαστείς, μα με εκπλήσσει που ήρθες από τώρα...»

«Είχα δουλειές εδώ γύρω,» αποκρίθηκε εκείνη, «κι έτσι συνάντησα την Πάρνα στα δάση, καθώς ερχόταν εδώ.»

«Τι είδους δουλειές, αν επιτρέπεται;»

«Έβαζα τους υπηρέτες της Θεάς να σκοτωθούν αναμεταξύ τους,» εξήγησε η Τέμμιθα, υψώνοντας λίγο το τόξο στο δεξί της χέρι.

«Και είχες καλά αποτελέσματα;»

«Καλύτερα απ'ό,τι ήλπιζα—»

«Μάλλον, χειρότερη έκανες την κατάσταση,» τη διέκοψε η Πάρνα, κοιτάζοντάς τη με στενεμένα μάτια.

«Τι εννοείς, χειρότερη;» ρώτησε ο Σάρενλιν.

«Η πόλη μου, σύντομα, θα βρεθεί υπό πολιορκία!» σφύριξε η Πάρνα, οργισμένη. «Θα πληρώσεις γι'αυτό Τέμμιθα,» υποσχέθηκε στη Λύκαρχο.

«Ποιο είναι το πρόβλημά σου;» αντιγύρισε εκείνη. «Είσαι υπέρ των εχθρών μας; Νόμιζα ότι το σχέδιο ήταν να τους χτυπήσουμε τώρα που αλληλοσκοτώνονται· να τους αποτελειώσουμε, μια και καλή!»

«Εις βάρος της οικογένειάς μου;» φώναξε η Πάρνα, και η φωνή της αντήχησε μέσα στην πρωινή σιγαλιά του δάσους. «Σου υποσχέθηκα

μονομαχία, αν η Βόλγκρεν πολιορκηθεί, Τέμμιθα, και μονομαχία θα έχεις!»

«Πείτε μου τι ακριβώς συνέβη,» ζήτησε ο Σάρενλιν.

Η Τέμμιθα τού εξήγησε, ενώ η Πάρνα έμεινε σιωπηλή. Δε διαφωνούσε μ'αυτά που έλεγε η άλλη Λύκαρχος· έτσι, όντως, ήταν τα γεγονότα, όπως τα διηγόταν. Όμως διαφωνούσε με το σχέδιο δράσης της, γιατί, αν η Βόλγκρεν βρισκόταν υπό πολιορκία, η οικογένειά της θα υφίστατο τις συνέπειες. *Ίσως οι σκέψεις μου να είναι εγωιστικές, συλλογίστηκε, αυτοκριτικά, αλλά δεν μπορώ να μην είμαι εγωίστρια κάτι τέτοιες στιγμές. Δεν μπορώ να θέσω το καλό των ακόλουθων του Λύκου πάνω απ'το καλό των δικών μου.*

Όταν η Τέμμιθα τελείωσε με τις εξηγήσεις της, ο Σάρενλιν είπε στην Πάρνα: «Δεν παρατηρώ κανένα σφάλμα να έχει διαπραχτεί.»

«Δεν περίμενα ότι θα παρατηρούσες,» αποκρίθηκε, ψυχρά, εκείνη.

«Πάρνα, βρισκόμαστε σε πόλεμο, και στον πόλεμο υπάρχουν και απώλειες, παράπλευρες και μη...»

«Η οικογένειά μου δε θα είναι ανάμεσα σ'αυτές τις 'παράπλευρες απώλειες',» αντιγύρισε η Πάρνα.

Ο Σάρενλιν κατέβασε την κουκούλα απ'το κεφάλι του και σταύρωσε τα χέρια εμπρός του. «Και τι προτείνεις; Να *μη* χτυπήσουμε τους υπηρέτες της Θεάς, τώρα που είναι ευκαιρία; τώρα που τρώγονται αναμεταξύ τους;»

«Δε σέβεσαι τις περιοχές μου, Λύκαρχε.»

«Οι περιοχές σου, Λύκαρχε Πάρνα,» αποκρίθηκε, στον ίδιο τόνο, ο Σάρενλιν, «είναι... άβολα αναμιγμένες με τις περιοχές των εχθρών μας. Έτσι, δεν έχουμε άλλη λύση απ'το να τους χτυπήσουμε εκεί.»

Η Φωνή των Λύκων αντήχησε στα δάση.

«Ο Θόρενλор...» είπε ο Σάρενλιν. «Δεν άργησε να παρουσιαστεί. Πρέπει να έφυγε αμέσως μετά απ'τον αγγελιαφόρο του.»

Τώρα πλέον, ο ήλιος είχε ξεπροβάλλει από την Ανατολή, και ο Λύκαρχος Θόρενλор φαινόταν χρυσαφένιος και κοκκινωπός, καθώς περνούσε ανάμεσα από τις φυλλωσιές, οδηγώντας το άλογό του από τα χαλινάρια. Ήταν κι αυτός ντυμένος με κάπα και κουκουλωμένος· η λαβή του σπαθιού του προεξείχε απ'τη μέση του, και γυάλιζε στο πρινοτό φως.

«Χαίρετε,» είπε, δίνοντας τα ηνία του ίππου του σ'έναν απ'τους φύλακες του μέρους και ζυγώνοντας την Πάρνα και τους άλλους.

«Όπως βλέπεις,» του είπε ο Σάρενλιν, «έχουμε ήδη αρχίσει να συγκεντρωνόμαστε. Ποιους άλλους έχεις καλέσει;»

«Όλους.»

«Ακόμα και τους νότιους αδελφούς μας;»

«Ασφαλώς.»

«Πάντα τυπικός, Θόρενλор... Όμως δεν υπάρχει χρόνος να περιμένουμε την άφιξή τους, και το ξέρεις· είναι πολύ μακριά, και βρισκόμαστε σε πόλεμο.»

«Το περίμενα ότι θα το έλεγες τούτο. Ωστόσο, δεν μπορούσα να μην τους ειδοποιήσω. Έτσι, φρόντισα η επιστολή μου σ'αυτούς να είναι πιο διευκρινιστική, αφού, πιθανώς, δε θα είναι εδώ στη συζήτησή μας.»

«Περί τίνος πρόκειται;» ρώτησε η Τέμμιθα.

«Δεν έχει μεγάλη σημασία να το κουβεντιάσουμε μόνοι, αλλά... θα σας πω, καθότι κρίνω ότι είναι πολύ σημαντικό,» είπε ο Θόρενλор. «Πριν από δύο νύχτες, μια γυναίκα παρουσιάστηκε στο λημέρι μου, η οποία υποστήριζε πως είναι η Νίθρα Ρίνκιλ.»

«Η εξόριστη;» έκανε η Πάρνα.

«Αυτή,» αποκρίθηκε ο Θόρενλор. «Όμως όχι ακριβώς η ίδια...»

Η Τέμμιθα μειδίασε, άθελά της. «Μας περδεύεις τώρα.»

«Αφήστε με να σας πω την ιστορία που μου είπε, και θα καταλάβετε,» υποσχέθηκε ο Θόρενλор, και ξεκίνησε να μιλά, καθώς όλοι κάθονταν σε πέτρες, και οι Λυκολάτρες του Σάρενλιν τούς έφερναν γάλα με μέλι, για να πιουν.

Όχι! συλλογίστηκε η Πάρνα, όταν η διήγηση του Λύκαρχου έφτασε στο σημείο όπου η Νίθρα είδε τον Δόλβερν να πεθαίνει, ξεσχισμένος από τα νύχια των Κτηνών των Βάλτων. *Δεν μπορεί νάναι αλήθεια! Δεν – μπορεί – να – είναι – αλήθεια!* Αισθάνθηκε δάκρυα να γεμίζουν τα μάτια της, μα δεν έκλαψε· δεν το έβρισκε ταιριαστό εδώ, ανάμεσα στους υπόλοιπους Λυκολάτρες –και, κυρίως, μπροστά στην Τέμμιθα. Θα θρηνούσε αργότερα, μόνη, μέσα στην ερημιά, με το Λύκο ως μοναδική συντροφιά της.

Ω Δόλβερν, το ήξερα ότι δεν έπρεπε να είχες πάει εκεί... το ήξερα.

Η Πάρνα είδε τον Θόρενλор να της ρίχνει ένα βλέμμα που έλεγε ότι κατανοούσε πώς πρέπει να αισθανόταν, πώς πρέπει να πονούσε από τούτο το γεγονός· μα δεν της μίλησε, καθώς συνέχιζε την ιστορήσή του, και εκείνη κοίταξε αλλού, αποφεύγοντας την όψη του.

Ο Λύκαρχος είπε στους άλλους για το παράξενο άνοιγμα στους βάλτους Βένεβριαμ, το οποίο η Νίθρα, καθοδηγούμενη από τον Ράζ-λερ που ονομαζόταν Φανλαγκόθ, πλησίασε... και τότε, *μεταμορφώθηκε*· απέκτησε δυνάμεις που κανείς επάνω στη Λιάμνερ-Κρωθ δεν είχε, εδώ και αναρίθμητους αιώνες. Το Κοσμικό Κέλευσμα, την Προσταγή, τη Ματιά—

«Παραμύθια!» διέκοψε η Τέμμιθα.

«Καθόλου,» διαφώνησε ο Θόρενλор. «Την είδα να χρησιμοποιεί και τα τρία αυτά Χαρίσματα.»

«Μήπως επρόκειτο για κάποια... οφθαλμαπάτη;» ρώτησε ο Σάρενλιν.

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι ο Θόρενλор, και τους μίλησε πιο συγκεκριμένα. Και ύστερα, τους είπε για το σκοπό που βρισκόταν η Νίθρα εδώ: να εκθρονίσει τη Βασίλισσα Καλβάρθα και να διώξει τον Νουτκάλι από το Νούφρεκ, γιατί εκείνος ευθυνόταν για πολλά από τα δεινά, και εκείνος ήταν που είχε φέρει τα Κτήνη των Βάλτων.

«Ο Νουτκάλι μάς προειδοποίησε για τον ερχομό του Έπαρχου Τάκμιν,» θύμισε ο Σάρενλιν στον Θόρενλор, «και μας πρότεινε να ενωθούμε, για να νικήσουμε τους υπηρέτες της Θεάς. Αδυνατώ να καταλάβω πώς μπορεί να είναι εχθρός μας.»

«Η Νίθρα νομίζει ότι μας χρησιμοποιεί. Επιπλέον, δεν άκουσες τι είπα; Εκείνος έφερε τα Κτήνη των Βάλτων!»

«Και πώς ξέρουμε ότι αυτή η Νίθρα δε λέει ψέματα;» έθεσε το ερώτημα ο Σάρενλιν.

«Πώς ξέρουμε ότι ο Νουτκάλι δε λέει ψέματα;» αντιγύρισε ο Θόρενλор.

«Μην είσαι ανόητος. Αν ο Νουτκάλι ήθελε να μας καταστρέψει, μπορούσε να το είχε κάνει, αποκαλύπτοντας στη Βασίλισσα τη θέση του άντρου μου.»

«Αυτό θα κατέστρεφε μόνο εσένα, Σάρενλιν, όχι και τους υπόλοιπους από εμάς.»

«Α, μάλιστα, τώρα καταλαβαίνω!» είπε ο Σάρενλιν, σαρκαστικά. «Θέλει να μας ξεπαστρέψει όλους με ένα μόνο χτύπημα. Το βρίσκει ανιαρό να μας βγάζει απ'τη μέση λίγους-λίγους, ε;»

«Έχεις κάποιο δίκιο σ'αυτό,» αποκρίθηκε ο Θόρενλор, «όμως... Νομίζω, όμως, ότι η Νίθρα δεν έλεγε ψέματα. Κι επιπλέον, οι δυνάμεις της θα μπορούσαν, αναμφίβολα, να μας φανούν χρήσιμες.»

«Δε χρειαζόμαστε τη βοήθεια υπηρετών της Θεάς!» δήλωσε ο Σάρενλιν.

«Μην ξεχνάς ότι εχθρεύεται την Καλβάρθα όσο κανέναν άλλο επάνω στη Λιάμνερ-Κρωθ. Η Βασίλισσα την εξόρισε.»

Ο Σάρενλιν ήπια μια γουλιά από το γάλα του, προτού μιλήσει. «Πρέπει, πραγματικά, να το σκεφτώ αυτό το ζήτημα,» είπε. «Όπως πιστεύω πως πρέπει να κάνουμε όλοι μας. Δεν ήταν λάθος που μας μίλησες πριν από την άφιξη των υπόλοιπων, Θόρενλор· η απόφαση δε θα είναι εύκολη.»

«Το αντιλαμβάνομαι τούτο,» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς ορθωνόταν. «Και δεν εμπιστεύομαι το Νουτκάλι όσο εσύ, Σάρενλιν...»

«Ούτε εγώ τον εμπιστεύομαι,» είπε ο Σάρενλιν, και σηκώθηκε κι αυτός. «Κανέναν δεν εμπιστεύομαι. Όμως, κατά τα φαινόμενα, είναι σύμμαχός μας.»

«Ο Νουτκάλι παίζει παράξενο παιχνίδι,» τόνισε η Πάρνα. «Εγώ από την αρχή σ'το έλεγα.»

«Και τι σημαίνει τούτο;» μούγκρισε ο Σάρενλιν. «Ότι θα πρέπει να προσποιηθούμε πως δε μας έδωσε καμία βοήθεια;»

«Ποια βοήθεια μας έχει *πραγματικά* προσφέρει;» είπε η Πάρνα. «Το ότι ο στρατός του Έπαρχου ερχόταν θα το μαθαίναμε, στο τέλος, και από μόνοι μας. Και, όσο για τη συμβουλή του, να ενωθούμε και να χτυπήσουμε τους υπηρέτες της Θεάς... μη μου πεις πως είναι κάτι το οποίο κάθε ακραίος δε θα σκεφτόταν.»

«Θα συμφωνούσατε, όμως, και οι υπόλοιποι μαζί μας;» ρώτησε ο Σάρενλιν. «Θα συμφωνούσατε να επιτεθούμε, ή, ως συνήθως, θα λέγατε πως 'κάνουμε λάθος στις εκτιμήσεις μας';»

«Δηλαδή, πιστεύεις ότι συμφωνήσαμε επειδή το είπε ο Νουτκάλι;»

«Είναι προφήτης· ξέρει τι θα συμβεί. Η άποψή του δεν μπορεί να είναι λανθασμένη. Και το δήλωσε ξεκάθαρα: 'Αν ενωθείτε και χτυπήσετε τους υπηρέτες της Λιάμνερ Κρωθ, θα θριαμβεύσετε'!»

«Αν ισχύουν τα όσα λέει ο Θόρενλор, ο Νουτκάλι προσπαθεί απλά να μας χρησιμοποιήσει.»

«Ενώ όχι η Νίθρα κι αυτός ο Φανλαγκόθ που υπηρετεί; Μη βγάξετε τόσο εύκολα συμπεράσματα! Σκεφτείτε πρώτα.» Και, στρεφόμενος, απομακρύνθηκε από τους Λύκαρχους, περνώντας ανάμεσα από τα λυκόμορφα αγάλματα και γινόμενος ένα με το δάσος.

«Σας έχουμε ετοιμάσει μέρος για να ξεκουραστείτε, Λύκαρχε,» της είπε ένας Λυκολάτρης.

«Δε θα κοιμηθώ τώρα. Αργότερα, ίσως,» αποκρίθηκε η Πάρνα, αφήνοντας τον άντρα πίσω της και πηγαίνοντας στα δάση, βαδίζοντας γοργά πάνω στο χορτάρι, μέσα από τις φυλλωσιές, κι ανάμεσα από τους σκληρούς κορμούς των δέντρων.

Ο Δόλβερν ήταν νεκρός.

Όσο η ώρα κυλούσε, τόσο περισσότερο το γεγονός τη γέμιζε θλίψη. Ο Δόλβερν νεκρός. Σκοτωμένος από τα Κτήνη των Βάλτων. Δε θα τον έβλεπε ποτέ ξανά. Ποτέ.

Ήταν νεκρός.

Ω Δόλβερν, σ'το είχα πει ότι ίσως να ήταν επικίνδυνο. Δεν έπρεπε να είχες πάει. Δεν έπρεπε να έχεις ταξιδέψει τόσο μακριά μέσα στους βάλτους. Ανόητε! Ανόητε! Ανόητε! Δεν ήξερες τους βάλτους Βενέβριαμ –όσα κι αν είχες διαβάσει γι'αυτούς, δεν τους ήξερες! Κανείς δεν τους ξέρει. Όλοι που πηγαίνουν εκεί πεθαίνουν...

Η Πάρνα γονάτισε στο έδαφος, και έκλαψε, χωρίς λυγμούς· τα δάκρυα κυλούσαν βουβά στα μάγουλά της.

Στην απόσταση, άκουσε λύκους να αλυχτάνε, να θρηνούν μαζί της το χαμό του Πρίγκιπα Δόλβερν, του Πρίγκιπα των Λύκων.

Η Νίθρα λέει αλήθεια: ο Νουτκάλι πρέπει να έφερε τα Κτήνη, σκέφτηκε η Πάρνα, μέσα στην οργή της. Ο Δόλβερν τον υποψιαζόταν εξ αρχής· υποψιαζόταν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά μαζί του, και ο προφήτης τον σκότωσε, για να μην ανακαλύψει τίποτα περισσότερο... Και τώρα μας εκμεταλλεύεται, τους υπόλοιπους· μας κάνει μέρος του σχεδίου του, όποιο κι αν είν' αυτό. Και δε θέλουμε να ξεφύγουμε από τα δίχτυα· θέλουμε να πολεμήσουμε τους υπηρέτες της Λιάμνερ Κρωθ, καθώς αλληλοσκοτώνονται· θέλουμε να τον βοηθή-

σουμε να επιτύχει εκείνο που επιδιώκει... Και τι νάναι αυτό; Νάναι, μήπως, η ολοκληρωτική καταστροφή μας;

Ποια είναι η αλήθεια; Ποιος τη γνωρίζει; Ποιος μπορεί να μου την πει;

Η Πάρνα ξάπλωσε ανάμεσα στα χόρτα, σκουπίζοντας τα δάκρυνά της. Ο Δόλβερν είχε εμπιστευτεί τη Νίθρα, σκέφτηκε· γιατί, λοιπόν, να μην την εμπιστευτούμε κι εμείς; Όμως, όταν εκείνος την είχε εμπιστευτεί, η εξόριστη Ομιλήτρια δεν είχε ακόμα αποκτήσει τις δυνάμεις της, ούτε είχε επικοινωνήσει μ' αυτόν τον Φανλαγκόθ. Τουλάχιστον, έτσι είχε πει στον Θόρενλор...

Η Πάρνα αναρωτήθηκε αν η Νίθρα τον είχε γεμίσει ψέματα, ή αν ένα μεγάλο μέρος των όσων του είχε διηγηθεί δεν ήταν αλήθεια. Ίσως να ήταν εξ αρχής με τον Φανλαγκόθ και να είχε πάει με τον Δόλβερν προκειμένου να βρει αυτό το αλλόκοτο άνοιγμα και να αποκτήσει τα άγνωστα Χαρίσματα που είχε αποκτήσει... Ίσως εκείνη να σκότωσε τον Πρίγκιπα, επειδή ήταν αδελφός της Καλβάρθα!

Αν έκανε κάτι τέτοιο, θα τη σκοτώσω η ίδια! σκέφτηκε η Πάρνα, νιώθοντας το αίμα να σφυροκοπεί τα μηλίγγια της. Αλλά δεν είμαι σίγουρη ότι σκότωσε τον Δόλβερν, προσπάθησε να ηρεμήσει τον εαυτό της· όλα τούτα είναι μονάχα υποθέσεις...

Υποθέσεις που βαραίνουν το νου μου. Δεν καταφέρνω τίποτα έτσι...

Τι μπορώ να κάνω, όμως; Πώς θ' αποφασίσω αν είμαι υπέρ της Νίθρα ή κατά;

Ο Φανλαγκόθ, τον οποίο υπηρετεί, είναι καλύτερος από τον Νουτκάλι; Ή, μήπως, χειρότερος; Τι είδους παράξενη πάλη είναι τούτη; Δύο αδέρφια που, θέλοντας να λύσουν τις διαφορές τους, έχουν βαλθεί να συμπαραλιάσουν ένα ολόκληρο βασίλειο;

Ποιοι είναι, πραγματικά, αυτοί οι Ράζερ; Γιατί μας βάζουν σε προβλήματα; Δεν υπάρχει διέξοδος από το παιχνίδι τους; Πρέπει να είμαστε με τον έναν ή με τον άλλο;

Τι εναλλακτικές επιλογές υπήρχαν; Η Πάρνα προσπάθησε να αναλύσει την κατάσταση: Πώς μπορούσαν να κινηθούν οι Λυκολάτρες, ώστε να μην υπηρετούν κανέναν από τους Ράζερ, ούτε το Νουτκάλι ούτε τον Φανλαγκόθ; Αν πολεμούσαν τους ακόλουθους της Λιάμνερ Κρωθ, τότε υπηρετούσαν τον πρώτο. Αν πήγαιναν με το μέρος της Νίθρα, υπηρετούσαν τον δεύτερο.

Η μόνη εναλλακτική λύση φαινόταν πως ήταν να μην πολεμήσουν τους ακόλουθους της Λιάμνερ Κρωθ και να μην συμμαχήσουν με τη Νίθρα. Η Πάρνα, όμως, ήξερε πως η πρώτη απ'αυτές τις προϋποθέσεις ήταν αδύνατον να πραγματοποιηθεί· οι αντιδράσεις των Λυκολατρών θα ήταν μεγάλες. Θα αποκαλούσαν προδότη της θρησκείας τους όποιον επέμενε να πάψουν τον αγώνα. Και ίσως να τον σκότωναν.

Έτσι, έκλιναν περισσότερο προς τον Νουτκάλι, παρά προς τον Φανλαγκόθ, συμπέρανε η Πάρνα.

Τι γίνεται, όμως, αν συμμαχήσουμε με τη Νίθρα, ενώ, συγχρόνως, πολεμάμε τους υπηρέτες της Θεάς; Αυτό δε θα ικανοποιούσε και τον Νουτκάλι και τον Φανλαγκόθ; Μάλλον, όχι· γιατί η Νίθρα σκόπευε να διώξει τον Νουτκάλι από τη Λιάμνερ-Κρωθ· επομένως, μόνο ο Φανλαγκόθ θα έμενε ικανοποιημένος στο τέλος.

Η Πάρνα άκουσε βήματα πάνω στα χόρτα. Και, πάραυτα, σηκώθηκε σε κοντοκαθιστή θέση, με τα γόνατα λυγισμένα και το χέρι της στη λαβή του σπαθιού της.

Αλλά ήταν ο Θόρενλορ, όχι κάποιος εχθρός.

Η Πάρνα ορθώθηκε, αφήνοντας το όπλο της.

«Δυπάμαι για ό,τι συνέβη στον Πρίγκιπα,» είπε ο Λύκαρχος, πλησιάζοντας. «Τα νέα με στενοχώρησαν πολύ κι εμένα.»

Η Πάρνα αναστέναξε και ένευσε. Ο Θόρενλορ συμπαθούσε τον Δόλβερνιν, κι επιπλέον, ο αδελφός της Βασίλισσας ήταν ο επερχόμενος Βασιληάς για τους Λυκολάτρες: ένας βασιληάς που θα αναγεννούσε τη χώρα. Τώρα που είχε σκοτωθεί, ποιος θα καθόταν στο θρόνο, όταν η Καλβάρθα έπεφτε; Ο Μέριλεβ; Αυτός δεν ήταν και τόσο επιθυμητός από τους ακόλουθους των Λύκων. Πειθήνιο όργανο, τον αποκαλούσαν, ό,τι χρειάζονταν οι ιέρειες της Λιάμνερ Κρωθ.

«Τι διδάχτηκα σήμερα, λοιπόν;» ρώτησε η Πάρνα.

Ο Θόρενλορ ήταν ο μυητής της, ο άνθρωπος που την είχε οδηγήσει στα βήματα της λατρείας του Λύκου, και παλιότερα, στις ημέρες που ακόμα τη δίδασκε, της έλεγε συχνά πως τα πάντα –όλες οι καταστάσεις, καλές και κακές– είχαν κάτι να τη διδάξουν.

«Τη θλίψη από την απώλεια κάποιου που αγαπάς,» αποκρίθηκε ο Λύκαρχος.

«Δε χρειαζόταν να το μάθω αυτό· δεν έχει τίποτα να με διδάξει.»

«Έχει να σε διδάξει,» είπε ο Θόρενλор, «πώς να το αντιμετωπίζεις.»

«Θέλω να σκοτώσω κάποιον,» αποκρίθηκε η Πάρνα, χωρίς ένταση, δηλώνοντας απλά μια αλήθεια.

Ο Θόρενλор αχνομειδίασε. «Τότε, μπορείς να σκοτώσεις εμένα.»

Η Πάρνα τον αγκάλιασε, και εκείνος την έσφιξε κοντά του.

«Ή,» πρόσθεσε ο Λύκαρχος, ψιθυρίζοντας κοντά στ'αφτί της, «μπορείς να πας για κυνήγι. Το κυνήγι διώχνει τις μαύρες σκέψεις απ'το νου του λύκου· τον βάζει να επικεντρωθεί στο θήραμα και μόνο στο θήραμα. Τον χαλαρώνει.»

Η Πάρνα έκανε ένα βήμα πίσω, και τον ρώτησε: «Έμαθες τι έγινε στη Βόλγκρεν;»

«Μια συμπλοκή, μου είπαν. Αλλά δεν κάθισα να μάθω λεπτομέρειες.»

«Θα σου πω εγώ τις λεπτομέρειες, όσο καλά τις ξέρω,» αποκρίθηκε η Πάρνα, και κάθισε στο χορτάρι.

Ο Θόρενλор κάθισε πλάι της, και εκείνη του εξήγησε τι είχε συμβεί με την Τέμμιθα και τους τοξότες της.

«Δεν έχασαν πολύ καιρό, λοιπόν...» παρατήρησε ο Λύκαρχος, κοιτάζοντας το ηλιακό φως, καθώς περνούσε ανάμεσα από ένα συγκεκριμένο σημείο των φυλλωσιών, σχηματίζοντας μια έντονη, λευκή δέσμη.

Η Πάρνα δε μίλησε.

Ο Θόρενλор έστρεψε το βλέμμα του, για ν'ατενίσει το πρόσωπό της. «Αργά ή γρήγορα, θα συνέβαινε,» της είπε. «Ήταν αναμενόμενο, ύστερα από την απόφαση που πάρθηκε.»

«Αν η Βόλγκρεν πολιορκηθεί, θα την καλέσω σε μονομαχία,» δήλωσε η Πάρνα, κοιτάζοντας το χώμα.

«Καλύτερα όχι—»

Τον αντίκρισε, απότομα. «Όφειλε, τουλάχιστον, να με είχε ρωτήσει πρώτα!»

«Δε θα επιφέρει κανένα καλό μια τέτοια σύγκρουση ανάμεσά μας, Πάρνα.»

«Μην παίρνεις αυτό το δασκαλιστικό ύφος μαζί μου, Θόρενλор!» Παλιότερα, οι δυο τους ήταν εραστές, αλλά, με τον καιρό, είχαν απομακρυνθεί, και ο λόγος ήταν ο ίδιος μ'ετούτο που συνέβαινε τώρα:

ο Θόρενλορ εξακολουθούσε να θεωρεί τον εαυτό του δάσκαλό της, ακόμα κι όταν είχε τελειώσει η μύησή της και είχε γίνει κι εκείνη Λύκαρχος. Η Πάρνα καταλάβαινε πως δεν το έκανε από κακία –ίσως, μάλιστα, να το έκανε από αγάπη–, μα τούτο δεν άλλαζε τίποτα...

«Δεν είναι ‘δασκαλίστικο ύφος’!» αντιγύρισε εκείνος. «Ο Σάρενλιν έχει δίκιο σε ένα πράγμα, Πάρνα: ότι βρισκόμαστε σε πόλεμο· και, όταν βρίσκεσαι σε πόλεμο, δε στρέφεις εναντίον των συμμαχητών σου.»

«Δεν είναι η πρώτη φορά που έχει γίνει μονομαχία ανάμεσα σε Λύκαρχους.»

«Ναι, αλλά τότε δεν βρισκόμασταν σε πόλεμο,» τόνισε ο Θόρενλορ. «Αυτό προσπαθώ να σου εξηγήσω.»

«Πάντα βρισκόμαστε σε πόλεμο με τους ακόλουθους της Λιάμνερ Κρωθ.»

«Δεν παρατηρείς τη διαφορά ανάμεσα στο *τότε* και στο *τώρα*;»

Η Πάρνα ορθώθηκε. «Δεν πρόκειται να υποχωρήσω!» δήλωσε. «Της είπα πως θα την καλέσω σε μονομαχία, αν η Βόλγκρεν πολιορκηθεί, και θα την καλέσω!»

Ο Θόρενλορ σηκώθηκε επίσης, αναστενάζοντας. «Για να μη θεωρήσουν ότι δειλίασες...»

Τα μάτια της Πάρνα στένεψαν. «Θα ήθελες να με αποκαλέσουν δειλή;»

«Κανείς δε θα τολμήσει. Όλοι θα καταλάβουν γιατί έκανες πίσω.»

«Όχι,» είπε η Πάρνα, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της και γυρίζοντάς του την πλάτη. «Η Τέμμιθα παραβίασε τα εδάφη μου, και θα πληρώσει γι’ αυτό.»

Κεφάλαιο 24

Η Πόλη των Μύθων υπό Πολιορκία

Ο ύπνος του Τάκμιν ήταν ανήσυχος. Ο Έπαρχος της Σάλγκρινεβ δε θυμόταν, όταν ξύπνησε, αν έβλεπε εφιάλτες ή τι εφιάλτες ήταν αυτοί, όμως είχε την αίσθηση πως δεν είχε κοιμηθεί καλά, πως δεν είχε ξεκουραστεί καθόλου. Σηκώθηκε από το στρώμα του, ντύθηκε με κάτι πρόχειρο, και πήγε στην είσοδο της σκηνής του, για να δει πώς ήταν τα πράγματα στο στρατόπεδο.

Ο στρατός του βρισκόταν σε τέλεια οργάνωση, παρατήρησε. Η χτεσινοβραδινή προδοσία του Οίκου των Λάνσεν τούς είχε πιάσει όλους απροετοίμαστους και τους είχε αναγκάσει να υποχωρήσουν, μα δεν είχε ρίξει το γενικότερο ηθικό τους. Αν μη τι άλλο, ο Τάκμιν νόμιζε ότι τώρα μπορούσε να δει τους πολεμιστές του σε περισσότερη πολεμική εγρήγορση από πριν, καθότι είχαν αρχίσει να πιστεύουν τον κίνδυνο αληθινό, απτό, και βρισκόμενο μπροστά τους.

Καλό αυτό, σκέφτηκε ο Έπαρχος. Θα αγωνιστούν με επιφυλακτικότητα και αποφασιστικότητα, συγχρόνως.

Ωστόσο, πρόσθεσε νοερά, καθώς ατένιζε από απόσταση τα τείχη της Βόλγκρεν, *ίσως να χρειαστούμε και κάποια περαιτέρω ενίσχυση από το Άνφρακ.* Ο στρατός του Αρχιστράτηγου Σάνλον αριθμούσε τριάντα χιλιάδες (χωρίς να υπολογίζει κανείς τις απώλειες που είχε δεχτεί χτες), ενώ στη Βόλγκρεν πρέπει να ήταν άλλοι δέκα χιλιάδες μαχητές, οι οποίοι τώρα βρίσκονταν με το μέρος της Βασίλισσας· και όλοι τους είχαν οχυρωθεί πίσω από τα τείχη της πόλης. Ο Τάκμιν αμφέβαλλε αν το φουσάτο του –πενήντα χιλιάδες στρατιώτες μείον τις χτεσινές απώλειες, που δε γνώριζε ακόμα πόσες ακριβώς ήταν– θα κατάφερνε να πολιορκήσει και να πορθήσει τη Βόλγκρεν. Αλλά, ακόμα κι αν τα κατάφερνε, θα έχανε τόσους πολλούς μαχητές, που ο Έπαρχος δεν ήξερε αν, αληθινά, θα άξιζε τον κόπο.

Ήταν έτοιμος να προστάξει ένας έφιππος αγγελιαφόρος να ετοιμαστεί, όταν είδε τον Ρέλγκριν να έρχεται προς το μέρος του. Ο Στρατάρχης δεν πρέπει να είχε κοιμηθεί όλο το βράδυ, αν έκρινε ο Τάκμιν από την εμφάνισή του.

«Άρχοντά μου,» χαιρέτησε ο Ρέλγκριν, ζυγώνοντας και κάνοντας μια μικρή, τυπική υπόκλιση, «καλημέρα. Αναμένουμε τη διαταγή σας, για να ξεκινήσουμε την πολιορκία.»

«Πόσες απώλειες είχαμε χτες βράδυ;» ρώτησε ο Τάκμιν.

«Περίπου χίλιους μαχητές, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Κάναμε καλά που υποχωρήσαμε εγκαίρως... αν και, βέβαια, είχε κι αυτή η κίνηση τα μειονεκτήματά της –τώρα, ο Σάνλον βρίσκεται οχυρωμένος πίσω απ'τα τείχη της Βόλγκρεν, ο άθλιος ποντικός.»

Ο Τάκμιν ένευσε.

«Ωστόσο,» πρόσθεσε ο Ρέλγκριν, «ήταν απαραίτητο να κινηθούμε έτσι. Να ξεκινήσει, λοιπόν, η πολιορκία, Άρχοντά μου;» Αν μη τι άλλο, ο Στρατάρχης φαινόταν πρόθυμος να βάλει τα στρατιωτικά του σχέδια εν δράσει.

«Με τους Λυκολάτρες τι γίνεται;» ρώτησε ο Τάκμιν. «Συνεχίζονται οι έρευνες στις γύρω περιοχές;»

«Επιθυμείτε να συνεχιστούν, Άρχοντά μου;» Ο Ρέλγκριν δεν έμοιαζε να είχε δώσει ιδιαίτερη βαρύτητα στο εν λόγω θέμα. Μάλλον, θεωρούσε την Καλβάρθα σημαντικότερη αντίπαλο από τους ακόλουθους του Λύκου. Ο Τάκμιν, όμως, δεν έκανε αυτό το σφάλμα...

«Ασφαλώς και επιθυμώ να συνεχιστούν!» είπε, κάπως απότομα. «Μην ξεχνάς πως οι πηγές μου με έχουν πληροφορήσει ότι υπάρχει έξαρση της λατρείας του Λύκου σε τούτα τα μέρη. Θέλω να εντείνετε τις προσπάθειές σας, Στρατάρχη, για την εύρεση των άντρων τους· μιλάω πολύ σοβαρά. Είναι απαράδεχτο που ακόμα δεν έχουμε εντοπίσει τίποτα περισσότερο από μερικά ίχνη και έναν μυστηριώδη άντρα τον οποίο οι ανιχνευτές μας, αφρόνως, σκότωσαν.»

Ο Τάκμιν θυμόταν, μάλιστα, ακριβώς τι του είχαν αναφέρει οι ανιχνευτές: «Στην αρχή, δεν καταλάβαμε ότι ήταν άνθρωπος, Άρχοντά μου· τον περάσαμε για σκιά ανάμεσα στις φυλλωσιές. Όμως, όταν ζυγώσαμε, κινήθηκε· και τότε, του φωνάξαμε να έρθει κοντά μας, να παρουσιαστεί. Αλλά εκείνος έτρεξε, και μας ανάγκασε να τον κυνηγήσουμε. Ήταν πολύ γρήγορος, Άρχοντά μου, και γνώριζε καλά ετούτους τους τόπους· δε θα τον προλαβαίναμε. Έτσι, η Φράλβν τον τόξεψε, στοχεύοντας τα πόδια του, μα, δυστυχώς, τον βρήκε στη ράχη, και ο καταραμένος πέθανε...»

«Δε θέλω να γίνουν άλλα παρόμοια λάθη, Ρέλγκριν,» τόνισε ο Τάκμιν, επί του παρόντος. «Θέλω να βρεθούν τα άντρα των Λυκολατρών –το συντομότερο δυνατό.»

«Θα φροντίσω να αυξήσω τον αριθμό των ανιχνευτικών ομάδων, Άρχοντά μου,» υποσχέθηκε ο Στρατάρχης. «Τώρα, σχετικά με την πολιορκία–»

«Μπορείτε να ξεκινήσετε,» είπε ο Τάκμιν. «Αλλά μην αμελήσεις τους Λυκολάτρες!»

«Φυσικά και όχι, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Ρέλγκριν, έκδηλα ενοχλημένος από τις συνεχείς επαναλήψεις του Έπαρχου.

Δεν πειράζει, σκέφτηκε ο Τάκμιν, καθώς τον έβλεπε ν'απομακρύνεται· ας «ενοχληθεί» λιγάκι. Έτσι, τουλάχιστον, δε θα ξεχάσει αυτά που του είπα, και θα βρούμε τις κρυφώνες των Λύκων. Όταν εγώ θα είμαι Βασιληάς ετούτης της χώρας, κανένα ίχνος Λυκολατρίας δε θα υφίσταται. Το Νούφρεκ θα είναι υποδειγματικό έθνος ανάμεσα στα βασίλεια των Ρουζβάνων: ιερό έδαφος για τη Μεγάλη Μητέρα και τις ιέρειές της.

Έκανε νόημα σ'ένα στρατιώτη να πλησιάσει.

Εκείνος ζύγωσε, υποκλινόμενος. «Διατάχτε, Άρχοντά μου.»

«Να ετοιμαστεί έφιππος αγγελιαφόρος,» πρόσταξε ο Τάκμιν. «Θέλω να μεταφέρει ένα μήνυμα για μένα.»

Ο Βασιλικός Αρχιδιπλωμάτης Βάνκελιν είχε φύγει χτες βράδυ, μόλις ο στρατός του Τάκμιν υποχώρησε προς τα δυτικά. Ο Πρώτος του Τάγματος των Ομιλητών είχε καβαλήσει ένα λευκό άλογο, είχε πάρει μαζί του μια συνοδεία δώδεκα υπέων, και είχε βγει από την ανατολική πύλη της πόλης, περνώντας τη γέφυρα του Δασοπόταμου και καλπάζοντας, με προορισμό την Έρλεν.

Τελείωσε τη δουλειά του εδώ και μας εγκατέλειψε, σκέφτηκε η Έπαρχος Ομάλθα, εξοργισμένη, καθώς στεκόταν σ'ένα από τα παράθυρα των διαμερισμάτων της και, μέσα στο χλομό φως της αυγής, κοιτούσε το στρατοπεδευμένο φουσάτο του Τάκμιν, ένα χιλιόμετρο μακριά της Βόλγκρεν. Αναμφίβολα, δεν επιθυμούσε να αποκλειστεί σε μια πολιορκούμενη πόλη, το κάθαμα. Αλλά εγώ και η οικογένειά

μου δεν έχουμε άλλη επιλογή, γιατί ετούτη η συγκεκριμένη πόλη είναι δική μας...

Και, άθελά τους, είχαν βρεθεί με το λάθος στρατόπεδο –με ένα από τα λάθος στρατόπεδα· γιατί, με όποιον κι αν πήγαιναν, είτε με την Καλβάρθα είτε με τον Τάκμιν, λάθος θα ήταν. Η Βόλγκρεν έπρεπε να είχε παραμείνει ουδέτερη. Και σ' αυτό απέτυχα...

Επομένως, η Ομάλθα δεν είχε τώρα άλλη επιλογή απ' το να υπερασπιστεί την πατρίδα της... μαζί με έναν άνθρωπο που μας απεχθάνεται, σκέφτηκε, φέρνοντας στο μυαλό της τον Αρχιστράτηγο Σάνλον Βέρνιθιλ, του οποίου ο Οίκος είχε χρέος αίματος προς τον Οίκο των Λάνσεν. Μια παλιά ιστορία, γεμάτη θανατικό. Πριν από δύο γενεές, ένας Βέρνιθιλ είχε παντρευτεί μία Λάνσεν, κι εκείνη τον είχε δηλητηριάσει και προσπαθήσει να καταστρέψει τον Οίκο του· ή, τουλάχιστον, έτσι έλεγαν ορισμένες εκδοχές της ιστορίας. Αλλά οι περισσότεροι, σήμερα, δεν έδιναν σημασία σε τέτοια... εκτός από μερικούς κολλημένους στο παρελθόν, όπως ο Σάνλον, ο οποίος, διαρκώς, κατηγορούσε τους Λάνσεν για Λυκολατρία και όχι μόνο...

Η Ομάλθα άκουσε κάποιον να μπαίνει στο δωμάτιο και να την πλησιάζει. Από το βηματισμό του, η Αρχόντισσα αντιλαμβανόταν πως επρόκειτο για τον σύζυγό της.

Ο Κένκορ ήρθε και στάθηκε δίπλα της, ακουμπώντας το δεξί του χέρι στον ώμο της και λέγοντας αργά: «Κανείς δεν μπορεί να βρει την Πάρνα.»

«Δεν είναι στα διαμερίσματά της;»

«Όχι. Χτυπήσαμε και ξαναχτυπήσαμε.»

«Κάπου θα κρύβεται,» είπε ο Ομάλθα· «τα συνηθίζει αυτά. Δεν μπορεί να έφυγε απ' την πόλη.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κένκορ, «έτσι πιστεύω κι εγώ. Όμως η εξαφάνισή της ετούτη μ' έχει ανησυχήσει, Ομάλθα... ιδιαίτερα λόγω της παρούσας κατάστασης.» Το βλέμμα του πήγε στο στρατοπεδευμένο φουσατό του Τάκμιν.

«Σας απογοήτευσα όλους χτες βράδυ,» είπε η Ομάλθα, «και προπάντων τον εαυτό μου. Δεν έπρεπε να είχα δώσει διαταγή να ρίξουν...»

Ο Κένκορ ξεφύσησε σιγανά. «Καταλαβαίνω πώς πρέπει να αισθάνεσαι. Όμως ο Βάνκελιν είναι πολύ ισχυρός στην τέχνη του.»

«Δε θα είχα μπερδευτεί απ'τα λόγια του, αν δεν είχε γίνει η έφοδος, ή αν είχε γίνει κάποια άλλη στιγμή.»

«Το ξέρω,» είπε ο Κένκορ. «Ήταν απρόσμενη. Και, αναμφίβολα, αυτό ήθελε κι ο Τάκμιν –να είναι απρόσμενη, για να πιάσει τους εχθρούς του απροετοίμαστους.»

«Ίσως να είχε σπρώξει το στράτευμα του Σάνλον πέραν του ποταμού, αν δεν επεμβαίναμε.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Κένκορ. «Αυτό μου έλεγε κι η Αρχιστράτηγος Ήρια, που της μίλησα πριν από λίγο.»

«Τι πιστεύει για μένα, Κένκορ;»

«Η Ήρια;»

«Ναι,» είπε η Ομάλθα. «Σχετικά με την ενέργειά μου –τη διαταγή μου να βάλουμε από τα τείχη.»

«Η απόφασή σου ήταν πολιτική,» αποκρίθηκε ο Κένκορ. «Η Ήρια επικεντρώνεται στα στρατιωτικά ζητήματα, και, στρατιωτικά, νομίζω ότι την κρίνει ορθή. Επιπλέον, δε μου φαίνεται ιδιαίτερα απαισιόδοξη για την πολιορκία.»

«Πιστεύει ότι μπορούμε ν'αντέξουμε;»

«Με τις δυνάμεις του Σάνλον εδώ; Ασφαλώς. Κι εγώ το καταλαβαίνω αυτό, Ομάλθα.»

«Ναι...» Η Αρχόντισσα της Βόλγκρεν ακούμπησε τις παλάμες της στο περβάζι και στηρίχτηκε επάνω τους. «Αναρωτιέμαι, όμως, πόσο επίμονος θα φανεί ο Τάκμιν, καθώς επίσης και πόσες ενισχύσεις είναι πρόθυμος να του προσφέρει ο Βασιλιάς Σίλγκερομ.»

Ο στρατός του Τάκμιν, σύντομα, ετοιμάστηκε και περιτριγύρισε τη Βόλγκρεν από δυτικά, βόρεια, και νότια, για αρχή, ξεκινώντας να τη σφυροκοπεί με βολές από καταπέλτες και να περιβρέχει τις επάλξεις των τειχών της με βέλη. Οι μαχητές της πόλης και οι στρατιώτες του Σάνλον ανταπέδιδαν, αλλά τώρα το φουσάτο του Έπαρχου της Σάλγκρινεβ δεν ήταν απροετοίμαστο, όπως την προηγούμενη νύχτα, έτσι δεν μπορούσαν να του προκαλέσουν την ίδια καταστροφή και τον ίδιο πανικό.

Όταν η πολιορκία είχε ενταθεί, ο Στρατάρχης Ρέλγκριν έστειλε μονάδες στρατού βόρειο- και νοτιοανατολικά της Βόλγκρεν, για να ρί-

ξουν αυτοσχέδιες γέφυρες και να περάσουν το Δασοπόταμο, ώστε να αποκλείσουν και την ανατολική πύλη της πόλης και να της στερήσουν την επικοινωνία με την Έρλεν, που βρισκόταν από εκείνη την κατεύθυνση.

Εν τω μεταξύ, οι ανιχνευτές του στρατεύματος είχαν λάβει διαταγή να επιτείνουν τις προσπάθειές τους στα δάση, βόρεια και νότια, ενώ ο αριθμός τους είχε αυξηθεί, όπως ο Ρέλγκριν είχε υποσχεθεί στον Έπαρχο Τάκμιν το πρωί. Ωστόσο, μέχρι το βράδυ, καμία από τις ομάδες δεν βρήκε σημάδια των Λυκολατρών· οι ακόλουθοι του Λύκου ήξεραν να κρύβονται καλά στα εδάφη τους. Αλλά οι Ανφρακιανοί ανιχνευτές δε θ' άργούσαν κι εκείνοι να μάθουν ετούτους τους τόπους, και τότε, θα εντόπιζαν τα θηράματά τους, θα τα παγίδευαν, και θα τα τσάκιζαν.

Το μεσημέρι, ο Ρέλγκριν κάλπασε μέχρι τη σκηνή του Έπαρχου της Σάλγκρινεβ και αφίππευσε, δίνοντας τα ηνία του αλόγου του σε έναν ιπποκόμο και μπαίνοντας. Στο εσωτερικό, βρήκε τον Τάκμιν να γευματίζει μαζί με την (αντιπαθέστατη, κατά τη γνώμη του Στρατάρχη) Ομιλήτρια Αρτλάνα. Τους χαιρέτησε και ανέφερε ότι το σχέδιό του για την κατάκτηση της πόλης έβαινε καλώς, ενώ οι ανιχνευτικές ομάδες είχαν αυξηθεί και ερευνούσαν εντατικά τα εδάφη· μολαταύτα, ακόμα δεν υπήρχε κανένα σημάδι Λυκολατρών. Ο Τάκμιν ένευσε, ευχαριστημένος από ετούτα τα νέα, και είπε στον Ρέλγκριν να συνεχίσει έτσι· επίσης, του πρότεινε να συμφάγει μαζί με εκείνον και την Αρτλάνα. Ο Στρατάρχης ευχαρίστησε τον Έπαρχο, αλλά αποκρίθηκε ότι θα προτιμούσε να ξεκουραστεί στη σκηνή του, και έφυγε.

Το απόγευμα, συγκέντρωσε τους αρχηγούς των δολιοφθορέων του στρατού και τους ζήτησε να έρθουν στη σκηνή του, όπου και τους εξήγησε ότι έπρεπε να υποσκάψουν τα τείχη της Βόλγκρεν, ξεκινώντας τη σήραγγά τους από εδώ –το χέρι του έδειξε ένα σημείο στον χάρτη επάνω στο τραπέζι–, ούτε κοντά στα τείχη, ούτε κοντά στα δάση βόρεια και νότια, αλλά κοντά στο στρατόπεδο, όπου υπήρχε ασφάλεια. Οι δολιοφθορείς ενέκριναν το σχέδιό του, μην έχοντας καμία διαφωνία επ' αυτού. Το μόνο που ρώτησαν ήταν από ποιες μεριές ήθελε ο Στρατάρχης να υπονομεύσουν τα τείχη. Όταν εκείνος τους έδωσε κι ετούτη την πληροφορία, οι δολιοφθορείς έφυγαν από τη σκηνή του και πήγαν να πιάσουν δουλειά.

Στο εσωτερικό της Βόλγκρεν, τα νεύρα των πολιορκούμενων τσιτώνωνταν ολοένα και περισσότερο με κάθε ώρα που περνούσε... και η πολιορκία, αναμφίβολα, θα διαρκούσε ημέρες ολόκληρες, αν όχι εβδομάδες ή μήνες.

Η Αρχόντισσα Ομάλθα –που προσπαθούσε να διατηρήσει την ψυχραιμία της, μη επηρεαζόμενη από τον πανικό που επικρατούσε παντού– συνάντησε τον Αρχιστράτηγο Σάνλον στην αρχοντική αίθουσα του Ανακτόρου του Αρχέγονου Σεληνόφωτος. Μαζί του ήταν ο μεγάλος της γιος, Σέλφελιν. Οι δύο άντρες στέκονταν δίπλα από ένα αναμμένο πέτρινο τζάκι, που είχε κρεμασμένη επάνω του τη βαλσαμωμένη κεφαλή ενός ελαφιού. Ανάμεσα από τον Σάνλον και τον Σέλφελιν βρισκόταν ένα κοντό ξύλινο τραπέζι, όπου απλωνόταν ένας χάρτης της Βόλγκρεν. Ξύλινες φιγούρες, που αναπαριστούσαν μονάδες στρατού, ήταν τοποθετημένες σε διάφορα σημεία του χάρτη.

Η Ομάλθα αναστέναξε, σιωπηλά. *Μακάρι οι μάχες να επιλύονταν στην πραγματικότητα τόσο εύκολα και τόσο οργανωμένα όσο αυτές επάνω στην περγαμηνή...*

Ζύγωσε το γιο της και τον Αρχιστράτηγο του Νούφρεκ. Ο πρώτος ήταν ντυμένος στα μαύρα –μαύρο μεταξωτό πουκάμισο, μαύρο πέτσινο παντελόνι, μαύρες ψηλές μπότες– και ασημικά στόλιζαν το λαιμό, τους καρπούς, και τα δάχτυλά του, ενώ ένα σπαθί βρισκόταν περασμένο στη μέση του. Τα μακριά, καστανά του μαλλιά χύνονταν στους ώμους του, και το πρόσωπό του ήταν φρεσκοξυρισμένο.

Ο Σάνλον φορούσε μια βαθυγάλαζη τουνίκα, με χρυσά σιρίτια και κουμπιά, ενώ στους ώμους του έπεφτε ένας πορφυρός μανδύας. Το υφασμάτινο παντελόνι του ήταν ομόχρωμο της τουνίκας, αν και ένα τόνο σκουρότερο. Στη ζώνη του κρέμονταν θηκαρωμένα ένα ξίφος και ένα ξιφίδιο. Το βλέμμα του ήταν, ως συνήθως, ατσάλινο· αλλά, αν έκρινε κανείς από την έκφρασή του, ο Σάνλον δε φαινόταν να αισθάνεται και τόσο βολικά μέσα στο Ανάκτορο του Αρχέγονου Σεληνόφωτος –κάτι το οποίο η Ομάλθα είχε παρατηρήσει από χτες βράδυ, που ο στρατός του μπήκε στην πόλη.

«Αρχιστράτηγε,» είπε η Έπαρχος, «εύχομαι ο Εξοχότατος Αρχιδιπλωμάτης Βάνκελιν να φροντίσει για την αποστολή ενισχύσεων στη Βόλγκρεν.»

«Η Βασίλισσα θα κάνει ό,τι κρίνει καλύτερο για το Νούφρεκ,» αποκρίθηκε, ψυχρά, ο Σάνλον.

«Μόνοι μας αποκλείεται να νικήσουμε ετούτο τον πόλεμο,» είπε η Ομάλθα.

«Και πώς φτάσατε σ' αυτό το συμπέρασμα, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε, βλοσυρά, ο Σάνλον.

Τι κόπανος που είναι...! «Ο εχθρός, προφανώς, υπεραριμθεί, Αρχιστράτηγε.»

«Είμαστε, όμως, οχυρωμένοι,» τόνισε εκείνος. «Και, σας το λέω εγώ, αποκλείεται να πάρουν τη Βόλγκρεν. Όσο εξακολουθούν να υπάρχουν τείχη γύρω μας, δε θα τους αφήσουμε.»

«Συμφωνώ,» είπε η Ομάλθα. «Ωστόσο, δεν έχουμε τρόπο να λύσουμε την πολιορκία. Όχι χωρίς βοήθεια, τουλάχιστον...»

«Ναι,» αναγκάστηκε να παραδεχτεί ο Σάνλον. «Μια έξοδος δε θα μας συνέφερε.»

«Αυτό σημαίνει ότι χρειαζόμαστε ενισχύσεις από τη Βασίλισσα.»

«Όχι άμεσα, όμως, Αρχόντισσά μου. Η πόλη έχει τη δυνατότητα να κρατήσει, άνετα, για κάποιο καιρό, ώστε το Βασίλειο να ανασυγκροτήσει τις δυνάμεις του και να χτυπήσει τον προδότη Έπαρχο Τάκμιν, τσακίζοντας το στράτευμά του με μία θανατηφόρα επίθεση.»

Προφανώς, δε σας απασχολεί η ψυχολογική πίεση που δέχεται ο λαός μου, σκέφτηκε η Ομάλθα. Αλλά αυτό θάπρεπε να το περιμένω...

«Δεν υπάρχει, όμως, περίπτωση να ενισχυθεί και ο Τάκμιν, εν τω μεταξύ, με πολεμιστές από το Άνφρακ;» έθεσε το ερώτημα ο Σέλφελιν.

«Δεν έχουμε καμία τέτοια πληροφορία,» είπε ο Σάνλον.

«Γιατί, είχατε καμία πληροφορία ότι θα γινόταν εισβολή στο Νούφρεκ;»

«Όχι· κι αυτό είναι, όντως, παράξενο. Με κάποιο τρόπο, ο Τάκμιν κατόρθωσε να μας ξεγελάσει.»

«Επομένως, μπορεί με τον ίδιο τρόπο να σας ξεγελάσει και πάλι,» είπε ο Σέλφελιν. «Σε τι ακριβώς σας χρησιμεύει το κατασκοπευτικό σας δίκτυο, Αρχιστράτηγε;»

Τα φρύδια του Σάνλον έσμιξαν (*Τώρα το παράκανες, γιε μου*, σκέφτηκε η Ομάλθα, αν και απολάμβανε τη συζήτηση) και ο Αρχιστράτηγος αποκρίθηκε, απότομα: «Προφανώς, Άρχοντά μου, ετούτη δεν είναι μία *συννηθισμένη περίπτωση!* Και να είστε βέβαιος πως ο Αρχικατάσκοπος Άλαντμιν θα ερευνήσει διεξοδικά το ζήτημα, ώσπου να βρει την απάντηση.»

Ο Αρχικατάσκοπος έχει εξαφανιστεί τελείως, τις τελευταίες ημέρες, σκέφτηκε η Ομάλθα. Μάλλον, θα τρόμαξε κι αυτός από τους στρατούς, και θ'αποφάσισε να κατευθυνθεί προς Έρλεν...

«Τι υποθέτετε εσείς, Αρχιστράτηγε;» ρώτησε η Αρχόντισσα της Βόλγκρεν. «Τι μπορεί να συμβαίνει;»

«Κατά πάσα πιθανότητα, ο Έπαρχος Τάκμιν έφερε Ανφρακιανούς μισθοφόρους από κάποιο μονοπάτι άγνωστο σ'εμάς.»

«Δεν έλεγαν πως έφερνε ορισμένους φανερά, ύστερα από τον Όρκο του με την Πριγκίπισσα Φόλνα;» είπε ο Σέλφελιν. «Ίσως να μην προσέξατε τον πραγματικό τους αριθμό, καθώς έρχονταν σταδιακά.»

«Σύμφωνα με τις πληροφορίες που έχω,» αποκρίθηκε ο Σάνλον, «αυτοί δεν ήταν τόσοι πολλοί –ούτε το ένα δέκατο του στρατεύματος που αντιμετωπίζουμε τώρα.»

«Άρα, ήρθαν από κάποιο... άγνωστο μονοπάτι,» είπε η Ομάλθα, μην κρύβοντας τη δυσπιστία της. «Με συγχωρείτε, Αρχιστράτηγε, αλλά ποιο μονοπάτι θα μπορούσε να ήταν αυτό; Ο μοναδικός τρόπος για να περάσει κανείς τον ποταμό Τάρφαν και να εισβάλει στο Νούφρεκ είναι από τη γέφυρα της Σάλγκρινεβ... εκτός κι αν θέλει να διασχίσει τα Καρνάκια Όρη ή τη Ράχη της Θεάς. Όμως δε νομίζω ότι κανένας σώφρων άνθρωπος θα έκανε κάτι τέτοιο, ειδικά ετούτη την εποχή του χρόνου.»

«Γνωρίζω κι εγώ γεωγραφία, Αρχόντισσά μου,» αντιγύρισε, έντονα, ο Σάνλον. Το σκληρό του βλέμμα την ατένισε ασάλευτα.

«Δεν αμφισβητώ τις γνώσεις σας, Αρχιστράτηγε· απλώς, αναρωτιέμαι σχετικά με τη φύση του 'άγνωστου μονοπατιού'. Είναι δυνατόν οι Ανφρακιανοί να ξέρουν το Νούφρεκ καλύτερα από εμάς, τους γηγενείς;»

«Τι θέλετε να πείτε, Αρχόντισσά μου; Ότι υπάρχουν προδότες μέσα στο κατασκοπευτικό δίκτυο της Βασίλισσας, οι οποίοι έκρυψαν την

άφιξη των πενήντα χιλιάδων μαχητών, μέχρι που ήταν πλέον πολύ αργά;»

«Δεν μπορώ να γνωρίζω κάτι τέτοιο,» αποκρίθηκε η Ομάλθα, αν και όφειλε να παραδεχτεί πως της είχε περάσει από το νου... *Ο Αρχικατάσκοπος Άλαντμιν. Ίσως να μην είναι και τόσο πιστός στην Καλβάρθα. Ίσως να επιδιώκει μια αλλαγή στο θρόνο...*

«Τότε, θα πρότεινα να μην το υπονοείτε, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Σάνλον. «Τα λόγια σας τείνουν προς το προσβλητικό.»

Κι άλλο που δε θέλεις, ε, Αρχιστράτηγε; Να με κατηγορήσεις ότι κατηγορώ τους ανώτερους υπερασπιστές του Βασιλείου αδικαιολόγητα. «Η πρόθεσή μου δεν ήταν να προσβάλω κανέναν,» αποκρίθηκε η Ομάλθα. «Γιαυτό, λοιπόν, θα πρότεινα εγώ, Αρχιστράτηγε Σάνλον, να μη βάζετε λόγια στο στόμα μου.»

«Όπως επιθυμείτε, Αρχόντισσά μου,» είπε εκείνος και, στρεφόμενος, βάδισε προς την έξοδο της αίθουσας.

Η συγκατοίκησή μας εντός της Βόλγκρεν θα αποδειχτεί δυσάρεστη, συλλογίστηκε η Ομάλθα, βλέποντας τον Σάνλον να περνά το κατώφλι της μεγάλης πόρτας του δωματίου, με τον πορφυρό του μανδύα να αναδεύεται.

Η Αρχιστράτηγος της Βόλγκρεν, Ήρια, καθόταν σταυροπόδι στο στρατηγείο της, ενώ ο Αρχιστράτηγος Σάνλον έκανε πέρα-δώθε, με τα χέρια πίσω απ'την πλάτη και μια αναμμένη πίπα στα δόντια. Η όψη του θύμιζε στην Ήρια λύκο ο οποίος έχει δαγκώσει κάτι· και ήταν, πραγματικά, περίεργο –και ειρωνικό, συνάμα– να παρομοιάζεις τον ανώτερο στρατιωτικό διοικητή του Νούφρεκ με λύκο.

Η Ήρια μειδίασε αχνά μέσα στο ημίφως που έμπαινε στο δωμάτιο, αλλά ο Σάνλον δεν παρατήρησε το χαμόγελό της. Πρέπει να συλλογίζοταν κάτι σημαντικό: Ίσως να προσπαθούσε να εκπονήσει κάποιο σχέδιο κατά του Άρχοντα Τάκμιν· ή ίσως να αναρωτιόταν πότε θα ερχόταν βοήθεια, ή μέχρι πότε ο Έπαρχος της Σάλγκρινεβ ήταν πρόθυμος να διατηρήσει την πολιορκία, γιατί, σίγουρα, η πόλη δε θα έπεφτε γρήγορα.

Κι αυτά ήταν κάποια από τα ερωτηματικά που απασχολούσαν και την Ήρια. Αλλά, φυσικά, δεν μπορούσε να βρει απαντήσεις· μπο-

ρούσε μονάχα να κάνει ό,τι θα έκανε οποιοσδήποτε σωστός στρατιωτικός διοικητής στην προκειμένη περίπτωση: να υπερασπιστεί τη θέση της με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, ελπίζοντας πως οι σύμμαχοί της θα τη συντρέξουν εγκαίρως.

Ετοιμότητα. Εγρήγορση. Αντοχή. Αυτές οι αρετές, πίστευε η Αρχιστράτηγος της Βόλγκρεν, έκαναν τον καλό διοικητή.

Η Ήρια άφησε το βλέμμα της να πλανηθεί μέσα στο μισοσκοτεινό δωμάτιο... και να καταλήξει στον χάρτη που ήταν καρφωμένος στον αντικρινό τοίχο: τον χάρτη που απεικόνιζε ολόκληρο το Νούφρεκ. Στη δυτική άκρη του Βασιλείου βρισκόταν η Σάλγκρινεβ, στο κέντρο η Βόλγκρεν, και στην ανατολική άκρη η Έρλεν, η οποία ήταν, αναμφίβολα, ο προορισμός του Τάκμιν.

Είμαστε το τελευταίο σοβαρό εμπόδιο στο δρόμο του. Αλλά, ακόμα κι αν η πόλη μας πέσει, η πολιορκία θα αφήσει το στράτευμά του εξουθενωμένο: δε θα έχει τις δυνάμεις να κατακτήσει την Έρλεν· όχι αμέσως, τουλάχιστον. Θα χρειαστεί κάποιο χρόνο για ν'ανασυγκροτηθεί, κι εν τω μεταξύ... εν τω μεταξύ, πολλά μπορούν να συμβούν. Μπορεί η Καλβάρθα να συγκεντρώσει κι άλλους μαχητές... όμως μπορεί κι ο Βασιλιάς Σίλγκερομ του Άνφρακ να στείλει ενισχύσεις στο γαμπρό του. Αναμφίβολα, επιθυμεί πολύ το Θρόνο του Αετού, και έχει τη δυνατότητα να τον αποκτήσει.

Οι περιστάσεις ήταν ιδανικές γι'αυτόν, έκρινε η Ήρια. Είχε Ορκίσει την κόρη του, Πριγκίπισσα Φόλνα, στον Έπαρχο Τάκμιν, ως κίνηση καλής θέλησης, ως μια αρχή ειρηνικής γειτνίασης, και οι περισσότεροι εντός του Νούφρεκ είχαν πιστέψει ετούτη την πρόφαση· ελάχιστοι μονάχα είχαν δηλώσει πως υποψιάζονταν την Πριγκίπισσα Φόλνα για κατασκοπία και τον Έπαρχο Τάκμιν για προδοσία, και, τελικά, τίποτα δεν είχε γίνει. Γιατί τι θα μπορούσε κάποιος να κάνει; Αν η Βασίλισσα αποφάσιζε να απαγορεύσει στον Τάκμιν να Ορκιστεί στο όνομα της Πριγκίπισσας, αυτό θα αποτελούσε μεγάλη προσβολή προς το Άνφρακ, πράγμα το οποίο θα χειρότερευσε τις σχέσεις του με το Νούφρεκ.

Ο Σίλγκερομ, λοιπόν, ήξερε εξ αρχής πως ο Όρκος θα δινόταν ανάμεσα στη θυγατέρα του και στον Έπαρχο της Σάλγκρινεβ. Και έτσι – δεδομένου ότι ο Τάκμιν ήταν πρόθυμος –, θα μπορούσε να προχωρήσει στην κατάκτηση του Νούφρεκ, με προσχήματα όπως την διοι-

κητική ανικανότητα της Καλβάρθα (πράγμα το οποίο ίσως να μην ήταν και τόσο ψέμα, μα και πάλι *ήταν* πρόσχημα!) και την αυξημένη επιρροή των ακόλουθων του Ακατονόμαστου Προδότη της εμπιστοσύνης της Μεγάλης Θεάς. Μ' αυτό τον τρόπο, ο Σίλγκερομ όχι μόνο κινείται σε πολιτικό επίπεδο μα και σε θρησκευτικό. Υποστηρίζοντας πως τον ενδιέφερε η καταπολέμηση των Λυκολατρών, είχε την υποστήριξη της Ιεράς Μητριάρχη που έδρευε στο Άνφρακ.

Και, όταν ο πόλεμος τελειώνει, θα είχε τον πλήρη έλεγχο του Νούφρεκ· γιατί, ως γνωστόν, ο σύζυγος παίρνει το όνομα του Οίκου της συζύγου, με ελάχιστες μονάχα εξαιρέσεις, όπως όταν εκείνος είναι μέλος βασιλικής οικογένειας και εκείνη δεν είναι. Ωστόσο, στην περίπτωση του Τάκμιν και της Φόλνα, εκείνη ήταν Πριγκίπισσα του Άνφρακ, ενώ εκείνος ένας έπαρχος μόνο, κι επομένως ο τίτλος του πολύ κατώτερος από τον δικό της. Έτσι, όταν Ορκίστηκαν, ο Τάκμιν πήρε το όνομα του Οίκου της –Χάντρεμπ–, και θα εξακολουθούσε να διατηρεί αυτό το όνομα όταν, έχοντας πλέον εκθρονίσει την Καλβάρθα, θα ανέρχετο ως Βασιλιάς του Νούφρεκ... και οι απόγονοί του θα είχαν το ίδιο όνομα, επίσης. Η δυναστεία, λοιπόν, του Βασιλιά Σίλγκερομ θα μεγάλωνε, και το βασίλειό του θα γινόταν δύο.

Εξαιρετη πολιτική, έπρεπε να παραδεχτεί η Ήρια, αν και οφείλαμε να είχαμε προβλέψει την κίνηση του γείτονά μας. Το κατασκοπευτικό δίκτυο της Βασίλισσας όφειλε να είχε μάθει την αλήθεια. Αλλά τίποτα δε φαίνεται να λειτουργεί σωστά σε τούτο το Βασίλειο. Είναι σαν άρρωστο ζώο. Πρέπει να πεθάνει ή να αναρρώσει· και η ανάρρωση, πολλές φορές, δεν είναι ευχάριστη διαδικασία... Καθόλου ευχάριστη διαδικασία, αλλά η Ήρια νόμιζε πως είχε ήδη ξεκινήσει.

Ο Σάνλον κάθισε στην ξύλινη πολυθρόνα, πίσω από το γραφείο που του είχαν ετοιμάσει όταν ήρθε στη Βόλγκρεν. Έβγαλε την πίπα απ' το στόμα του και φύσηξε καπνό, ακουμπώντας την δίπλα από κάτι χαρτιά.

«Τι σας απασχολεί;» τον ρώτησε η Ήρια. «Θα μπορούσα να βοηθήσω;»

«Μονάχα αν καταφέρεις να μπεις στο μυαλό αυτού του μπάσταρδου προδότη, του Τάκμιν,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Προσπαθείτε να μαντέψετε την επόμενη του κίνηση;»

«Ναι. Γιατί έχω την αίσθηση ότι δε σκοπεύει να μας πολιορκήσει για καιρό, προτού πάρει την πόλη.»

«Νομίζετε ότι θα κάνει αλλεπάλληλες εφόδους στα τείχη;»

«Δεν τον συμφέρει. Γιατί τι στρατός θα του απομείνει ύστερα, για να κινηθεί;»

«Ο Βασιληάς Σίλγκερομ—»

«Ναι,» ένευσε ο Σάνλον, διακόποντάς την, «θα του στείλει ενισχύσεις. Μα, μέχρι τότε θάναι ευάλωτος. Και, ούτως ή άλλως, κάνοντας εφόδους στα τείχη, δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι θα πάρει την πόλη, δε συμφωνείς;»

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε εκείνη· «δεν έχει αρκετούς μαχητές, για να το κατορθώσει, μα... τι άλλο μπορεί να σκέφτεται;»

«Έχει περάσει κάτι απ'το νου μου, Ήρια—»

Η πόρτα χτύπησε. «Αρχιστράτηγε! Αρχιστράτηγε! Επείγοντα νέα!» Η φωνή δε διευκρίνισε αν αναφερόταν στον Αρχιστράτηγο όλου του Νούφρεκ ή στην Αρχιστράτηγο της Επαρχίας.

«Πέρασε,» είπε η Ήρια.

Ένας στρατιώτης μπήκε, χαιρέτησε, και ανέφερε, κοιτάζοντας μια εκείνη μια τον Σάνλον: «Οι παρατηρητές μας είδαν ομάδες δολιοφθορέων να ετοιμάζονται να σκάσουν τα τείχη.»

«Από τι απόσταση;» ρώτησε η Ήρια, καθώς σηκωνόταν όρθια.

«Ακριβώς αυτό είχε περάσει απ'το νου μου,» την πληροφόρησε ο Σάνλον.

«Δεν είναι μακριά απ'το στρατόπεδό τους, Αρχιστράτηγε,» απάντησε ο στρατιώτης, που τώρα δεν υπήρχε αμφιβολία ότι αναφερόταν στην Ήρια, αφού αυτήν κοίταζε. «Οι βολές μας δεν τους φτάνουν.»

«Αποκλείεται ο Τάκμιν —ή, τουλάχιστον, ο Στρατάρχης του— να ήταν τόσο χαζός, ώστε να ξεκινήσει να σκάβει εκεί που τον φτάνουμε,» είπε ο Σάνλον, ανάβοντας πάλι το τσιμπούκι του.

Η Ήρια στράφηκε να τον ατενίσει. «Πρέπει, λοιπόν, ν'αρχίσουμε κι εμείς να σκάβουμε.»

Ο Σάνλον κατένευσε και σηκώθηκε από τη θέση του. «Οδήγησέ μας στο παρατηρητήριο, στρατιώτη,» είπε. «Κι ας ελπίσουμε πως από εκεί θα καταλάβουμε τα σημεία που σκοπεύουν να χτυπήσουν. Δε θάθελα να σκάψω κάτω απ'όλη την περίμετρο της Βόλγκρεν...»

Το απόγευμα της δεύτερης ημέρας της πολιορκίας, οι ανιχνευτές του Έπαρχου της Σάλγκρινεβ επέστρεψαν από τα νότια δάση, ανακοινώνοντας πως είχαν να αναφέρουν σημαντικά νέα. Ο Τάκμιν και ο Ρέλγκριν ειδοποιήθηκαν αμέσως και συνάντησαν τους απεσταλμένους τους ανάμεσα στις σκηνές του στρατοπέδου.

Ο Έπαρχος παρατήρησε ότι κάποιοι απ'αυτούς ήταν τραυματισμένοι. Τούτο σήμαινε πως συμπλοκή είχε προκύψει, κάπου στις ερημιές της Βόλγκρεν. «Αναφέρατε!» πρόσταξε.

Ο αρχηγός των ανιχνευτών υποκλίθηκε, και είπε: «Άρχοντά μου, συναντήσαμε μια ομάδα στα δάση, που πρέπει να έκανε την ίδια δουλειά μ'εμάς. Δηλαδή, ανιχνευτές πρέπει να ήταν κι αυτοί, και για κάποιους –ή για κάποιον– έψαχναν. Πέσαμε επάνω τους σχεδόν τυχαία· μάλιστα, νομίζουμε ότι ίσως να μας πέρασαν για εκείνους που αναζητούσαν–»

«Και τι συνέβη;» Ο Τάκμιν ήταν ανυπόμονος.

«Τους ζητήσαμε να πλησιάσουν, στο όνομά σας, Άρχοντά μου, και τότε μας χτύπησαν, με τόξα, κι εμείς τους επιστρέψαμε τις βολές.»

«Σας ξέφυγαν πάλι;»

«Ορισμένοι απ'αυτούς, ναι, Άρχοντά μου· όμως κατορθώσαμε να πιάσουμε δύο αιχμαλώτους!» ανέφερε, με περηφάνια, ο αρχηγός των ανιχνευτών, και έκανε νόημα στους ανθρώπους του να φέρουν τους κρατούμενους.

«Έχουμε αρχίσει πλέον να μαθαίνουμε τα εδάφη τους, Άρχοντά μου,» πρόσθεσε, υπομειδιώντας. «Δε θ'αργήσουμε καθόλου να τους ξετρυπώσουμε όλους, και...» Έστρεψε το βλέμμα του στους δύο αιχμαλώτους, που ζύγωναν με τα χέρια δεμένα πίσω απ'την πλάτη, συνοδεία τεσσάρων σπαθοφόρων ανιχνευτών. Ο ένας από τους Λυκολάτρες ήταν τραυματισμένος στον δεξή μηρό και παραπατούσε· ο άλλος είχε ένα τραύμα στον αριστερό ώμο. Τα πρόσωπά τους ήταν μελανιασμένα. «Και ετούτοι δω, μάλλον, θα μας δώσουν χρήσιμες πληροφορίες, οικειοθελώς ή μη.»

«Φαίνεται πως ρίξατε το δίχτυ σας σε καλό θήραμα,» αποκρίθηκε ο Τάκμιν. Και προς τον Ρέλγκριν: «Ανακρίνετέ τους, αμέσως. Θέλω να μάθω τα πάντα που κρύβονται μέσα στα κεφάλια τους.»

Εκείνη τη στιγμή, η Αρτλάνα ζύγωσε το πλευρό του Έπαρχου, και του ψιθύρισε στ'αφτί: «Νομίζω ότι θα μπορούσα να βοηθήσω αξιοσημείωτα σε τούτη τη δουλειά, Άρχοντά μου. Θα απομυζήσω απ'αυτούς πολύ περισσότερα από ό,τι ένας κοινός βασανιστής... ειδικά όταν το ηθικό τους έχει μαλακώσει, ύστερα από κάποια ώρα *ευγενικής μεταχείρισης*.»

Ο Ρέλγκριν συνοφρυώθηκε, καθώς δεν μπορούσε ν'ακούσει τι έλεγε η Ομιλήτρια στον Έπαρχο.

«Πολύ καλά,» είπε ο Τάκμιν στην Αρτλάνα. «Με βρίσκεις απόλυτα σύμφωνο.

»Στρατάρχη Ρέλγκριν, ακόμα εδώ είσαι;»

«Θα τους αναλάβω πάραυτα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, λιγάκι πειραγμένος που ο Έπαρχος έμοιαζε να δίνει περισσότερη σημασία στην Ομιλήτρια και που του απευθυνόταν έτσι μπροστά της. Ωστόσο, δεν είπε τίποτα επ'αυτού, και έκανε νόημα στους ανιχνευτές που φυλούσαν τους Λυκολάτρεις να τον ακολουθήσουν, μαζί με τους κρατούμενούς τους.

«Ακόμα δεν έχουμε δει την Πάρνα,» είπε ο Κένκορ στη σύζυγό του, παίζοντας στο καθιστικό των διαμερισμάτων τους, όπου η Ομάλθα ήταν μισοξαπλωμένη σ'ένα ανάκλιτρο.

«Τι; Κανένας δεν έχει μιλήσει μαζί της;»

Ο Κένκορ κούνησε το κεφάλι, βηματίζοντας. «Κανένας. Ούτε ο Σέλφελιν, ούτε η Τάλρυ, ούτε ο Νίτβοριν, ούτε κάποιος άλλος. Και έχω ρωτήσει τους πάντες, ακόμα και φρουρούς και στρατιώτες. Έχει εξαφανιστεί, Ομάλθα.»

«Αδύνατον,» είπε εκείνη, ταραγμένη, και σηκώθηκε από το ανάκλιτρο, πατώντας στα καλτσοντυμένα της πόδια. «Αδύνατον να έφυγε από τη Βόλγκρεν. Δες κάτι κακό να της έχει συμβεί;» ρώτησε, με τρεμάμενη φωνή, καθώς τον ζύγωνε, για να σταθεί εμπρός του.

Ο Κένκορ αναστέναξε. «Δεν ξέρω τι να υποθέσω. Τι κακό θα μπορούσε να της συμβεί μέσα στην πόλη;»

«Γνωρίζεις σε τι αναφέρομαι.»

Η Πάρνα πάντοτε τριγύριζε σε «περίεργα» σημεία του Ανακτόρου του Αρχέγονου Σεληνόφωτος· της άρεσε να το εξερευνεί, και η Ο-

μάλθα μια φορά, μάλιστα, την είχε πετύχει να αναρριχάται σ'έναν τοίχο (!). Όταν την είδε, τόσο απρόσμενα, της ήρθε λιποθυμία, γιατί νόμιζε πως η κόρη της είχε βρεθεί εκεί από κάποιο ατύχημα· αλλά η Πάρνα τής φώναξε ότι τίποτα το σπουδαίο δε συνέβαινε: απλά, εξερευνούσε.

«Είσαι τρελή;» της είπε η Ομάλθα. «Είσαι τελειώς τρελή, κόρη μου; Έλα επάνω! Και μη σε ξαναδώ να κάνεις αυτό το πράγμα· οι τοίχοι του ανακτόρου είναι *αρχαίοι*, οι πέτρες μπορεί να φύγουν απ'τη θέση τους οποιαδήποτε στιγμή!»

Η Πάρνα είχε, εν τω μεταξύ, σκαρφαλώσει στο μπαλκόνι όπου στεκόταν και η Αρχόντισσα. «Εντάξει, μητέρα, ηρέμησε. Δε θα με ξαναδείς να το κάνω.»

Και, πράγματι, η Ομάλθα δεν την είχε ξαναδεί να σκαρφαλώνει σε τοίχους, μα το *ήξερε* πως η κόρη της εξακολουθούσε να «εξερευνεί» το ανάκτορο· έτσι τώρα ο νους της δεν μπορούσε να πάει πουθενά αλλού.

«Πιστεύεις πως χάθηκε;» είπε ο Κένκορ. «Ή πως μπήκε κάπου και δε μπορεί να βγει;»

«Ή πως έσπασε το κεφάλι της...»

«Ομάλθα, μη φέρνεις την καταστροφή—»

«Μα τι άλλο να υποθέσω;»

Ο Κένκορ απομακρύνθηκε, πηγαίνοντας να βάλει ένα ποτό.

«Εγώ φταίω... ξανά,» είπε ο Ομάλθα.

Ο Κένκορ στράφηκε. «Μα, τι λες πάλι; Γιατί;»

«Έπρεπε να είχα πάρει πιο σοβαρά την πρώτη σου προειδοποίηση!»

«Ίσως. Όμως, τότε, μην ξεχνάς πως η κόρη μας δεν έλειπε δύο ημέρες,» αποκρίθηκε ο Κένκορ. «Κι επιπλέον, έχεις πολλά να σ'απασχολούν.»

«Αυτό είν' αλήθεια, αλλά...» Τέλος πάντων, σκέφτηκε η Ομάλθα· δεν έχει νόημα να λέμε τι κάναμε λάθος, αλλά τι μπορούμε να κάνουμε, μελλοντικώς, σωστά. «Πρόσταξες να ψάξουν για την Πάρνα;»

«Ναι,» απάντησε ο Κένκορ. «Όλη η πόλη θα ερευνηθεί, κι όλο το ανάκτορο.»

«Το πρόβλημα είναι πως, αν χάθηκε μέσα στο ανάκτορο, τότε πιθανώς να μη μπορέσουμε να εντοπίσουμε το μέρος όπου βρίσκεται.»

«Ναι,» είπε ο Κένκορ, που κρατούσε το ποτήρι του στα χέρια μα δεν είχε ακόμα πει, «αλλά πώς να λύσουμε τούτο το πρόβλημα; Η μόνη που ασχολείται με τα κρυφά σημεία του παλατιού είναι η Πάρνα· δεν υπάρχει άλλος που να μπορεί να μας βοηθήσει στη συγκεκριμένη έρευνα.»

«Υπάρχουν, όμως, σχεδιαγράμματα στη βιβλιοθήκη. Παλιά σχεδιαγράμματα του ανακτόρου. Έτσι νομίζω, τουλάχιστον.»

«Να πάω να κοιτάξω, τότε,» είπε ο Κένκορ· και, αφήνοντας το ποτήρι του επάνω σ'ένα ξύλινο ράφι, κατευθύνθηκε προς την έξοδο των διαμερισμάτων.

«Περίμενε,» τον σταμάτησε η Ομάλθα· «θα έρθω μαζί σου.»

Κεφάλαιο 25

Η Απειλή της Πορφυρομάλλας Μάγισσας

Η αποψινή βραδιά ήταν υπέροχη. Πρώτα, δείπνο με κεριά στο καθιστικό των διαμερισμάτων της, και τώρα... η Νυρίτα της είχε δέσει τα χέρια στο κρεβάτι, με μαύρα λουριά, κουρελιάζοντας το διχτυωτό της φόρεμα και χτυπώντας την, με μια βέργα, στα πλευρά, στους μηρούς, και στα μάγουλα.

«Ωωωωω, Νυρίτα,» έκανε η Καλβάρθα· «σε παρακαλώ, δείξε μου έλεος...»

Η Νυρίτα τη ράβδισε στην κνήμη, πάνω από το κουρελιασμένο της φόρεμα. «*Αρχόντισσα Νυρίτα!*» σφύριξε. «Θα με λες *Αρχόντισσα Νυρίτα!*» Άλλη μια ξυλιά: αυτή στα πλευρά, λίγο πιο κάτω από το αριστερό, στητό στήθος της Καλβάρθα.

«*Συγνώμη, συγνώμη, συγνώμη!*» γόγγυσε η Βασίλισσα.

«Πες το!» Η ερωμένη της τη χτύπησε στο μηρό. «Πες το!»

«*Αρχόντισσα Νυρίτα! Αρχόντισσα Νυρίτα! Αρχόντ–!*»

«Σςς!» Η Νυρίτα ύψωσε ένα δάχτυλο μπροστά στα χείλη της.

«*Συγνώμη που φωνάζω, Αρχόντ–*»

«Βασίλισσά μου,» είπε η Νυρίτα, παίρνοντας σοβαρή έκφραση, «νομίζω ότι κάποιος χτυπά την πόρτα των διαμερισμάτων σου.»

Η Καλβάρθα αναστέναξε. «Να τους πάρει ο Λύκος! Γιατί τώρα;»

«Πάω ν'ανοίξω,» δήλωσε η Νυρίτα. «Θα τους πω ότι είσαι κουρασμένη για να τους μιλήσεις.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα. «Πες τους ότι είμαι κουρασμένη.»

Η Νυρίτα άφησε τη βέργα της στο κρεβάτι και έφυγε απ'το υπνοδωμάτιο.

Η Καλβάρθα περίμενε, νιώθοντας τα χτυπημένα σημεία του σώματός της να φλέγονται και λατρεύοντας την αίσθηση αυτή.

Η Νυρίτα δεν άργησε να επιστρέψει, με τα μαλλιά της δεμένα κότσο –τα μαλλιά που, πριν από λίγο, έπεφταν στους ώμους της σαν

μαύρο μετάξι και την έκαναν να μοιάζει τόσο σκοτεινή και επιβλητική...

«Βασίλισσά μου, ο Αρχιδιπλωμάτης Βάνκελιν θέλει να σου μιλήσει. Αμέσως.»

«Δεν του είπες ότι είμαι κουρασμένη;»

«Του το είπα, μα επιμένει. Λέει πως είναι πολύ σημαντικό.»

«Το κάθαρμα...» αναστέναξε η Καλβάρθα. «Επίτηδες το κάνει. Ωχ, εντάξει, Νυρίτα, λύσε με.»

Η Νυρίτα τράβηξε ένα ντελικάτο στιλέτο και έκοψε τα σχοινιά της Βασίλισσας, η οποία σηκώθηκε από το κρεβάτι, μαζεύοντας τα κουρέλια του φορέματός της.

«Θα κάνω ένα μπάνιο, πρώτα,» είπε. «Δε θα κατεβώ άρον-άρον για χάρη του...»

Όταν πήγε στην αίθουσα του θρόνου, τη βρήκε σχετικά έρημη: Εκτός από τους τρεις γελωτοποιούς της, τέσσερις ανθρώπους των θαυμάτων (ανάμεσα στους οποίους δεν ήταν ο Προφήτης Νουτκάλι), μερικούς τροβαδούρους στη γωνία, τους συνηθισμένους φρουρούς και υπηρέτες, και τον Βάνκελιν, δεν ήταν κανένας άλλος.

Η Καλβάρθα βάδισε ως το Θρόνο του Αετού, σέρνοντας πίσω της τη μακριά ουρά ενός μαύρου φορέματος. Ανέβηκε στο βάθρο και κάθισε. Τα μάτια της στράφηκαν στον Αρχιδιπλωμάτη, ο οποίος την περίμενε όρθιος.

«Τόσο νωρίς επέστρεψες από τη Βόλγκρεν, Άρχοντα Βάνκελιν;»

«Φέρνω νέα, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Πολύ σημαντικά νέα.»

«Μπορείς να μου τα μεταφέρεις,» δήλωσε η Καλβάρθα, και ο Βάνκελιν τής διηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβεί στη Βόλγκρεν. Η Βασίλισσα τον άκουγε, μουρμουρίζοντας χαμηλόφωνα για το πόσο προδοτικός μπάσταρδος ήταν αυτός ο Τάκμιν, για το πώς θα έπρεπε εκείνη να είχε απαγορέψει το γάμο του με την Πριγκίπισσα Φόλνα, και για το πώς ήθελε τώρα να τους σκοτώσει και τους δύο και να επαναφέρει την τάξη στο Βασίλειό της.

Γιατί να συμβαίνουν τούτα τα πράγματα εν τη βασιλεία μου; συλλογίζοταν, απεγνωσμένα. Γιατί σε μένα; Γιατί όλοι να με εχθρεύονται; Γιατί να μη συμφιλιώνονται, ώστε να ζήσουμε ειρηνικά; Γιατί να με βάζουν σ'αυτά τα προβλήματα; Δε σκέφτονται καθόλου τη

Βασίλισσά τους; Εγώ προσπαθώ πάντα για το καλύτερο. Τυφλοί είναι;

«Φωνάξτε τον Προφήτη Νουτκάλι!» πρόσταξε η Καλβάρθα τούς υπηρέτες της, και ένας απ'αυτούς έφυγε αμέσως.

Ο Βάνκελιν κοιτούσε τη Βασίλισσα με σμιγμένα χείλη, σαν να ήθελε να πει κάτι αλλά να μην το έλεγε. Η Καλβάρθα αναρωτήθηκε τι μπορεί να ήταν αυτό το *κάτι*.

«Τι συμβαίνει, Άρχοντα Βάνκελιν;» τον ρώτησε.

«Τίποτα, Βασίλισσά μου. Μπορώ να καθίσω;»

«Ασφαλώς.»

Ο Αρχιδιπλωμάτης πήρε θέση στο τραπέζι, κάνοντας νόημα σε μια υπηρέτρια να του φέρει ένα ποτό. Ο Αρκουδοπόδης, ο ένας από τους γελωτοποιούς, του έβγαλε τη γλώσσα.

Η Καλβάρθα γέλασε, κρύβοντας το στόμα της πίσω απ'την παλάμη του δεξιού της χεριού, και ξεχνώντας, προς στιγμή, τα βάσανα του Βασιλείου.

Ο Νουτκάλι δεν άργησε να έρθει, και μπήκε στη βασιλική αίθουσα βαδίζοντας βιαστικά –κάτι που δεν συνήθιζε. Στάθηκε μπροστά στον Θρόνο του Αετού και υποκλίθηκε.

«Μεγαλειοτάτη!»

«Προφήτη Νουτκάλι, σε βλέπω ταραγμένο. Γιατί;»

«Χτες βράδυ, Βασίλισσά μου, είδα ένα όραμα.»

«Όραμα;» Τα χέρια της Καλβάρθα έσφιξαν τους βραχίονες του θρόνου. «Τι όραμα; Ίσως νάναι σχετικό με – με την πολιορκία της Βόλγκρεν.»

«Είδα μια γυναίκα, Βασίλισσά μου, η οποία σας μισεί όσο κανένας άλλος άνθρωπος στον κόσμο.»

Η Καλβάρθα αισθάνθηκε το στόμα της να ξεραίνεται, αλλά τον περίμενε να συνεχίσει. Ποια μπορεί να ήταν αυτή η γυναίκα; Η Ανφρακιανή Πριγκίπισσα Φόλνα;

«Είχε μαλλιά κόκκινα της φωτιάς,» είπε ο Νουτκάλι, «αλλά πίσω από το προσωπείο της κρυβόταν μια άλλη γυναίκα, με πολύ λιγότερα χαρίσματα.»

«Τι εννοείς;» Η Καλβάρθα δεν μπόρεσε τώρα παρά να μιλήσει. «Δεν καταλαβαίνω!» *Τι χρώμα μαλλιών έχει η Πριγκίπισσα Φόλνα; Έχει κόκκινα μαλλιά;*

«Πολλές φορές, ούτε κι εγώ δεν καταλαβαίνω τον εαυτό μου, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο Νουτκάλι. «Αλλά ακούστε τι είδα.»

«Είδες κι άλλα;»

«Ναι. Είδα αυτή τη γυναίκα να προσπαθεί να συμμαχήσει μ'έναν άνθρωπο που βρίσκεται ανάμεσα σε δύο βασιλεια—»

«Ο Έπαρχος Τάκμιν!»

«Ίσως· δε γνωρίζω.»

«Τι άλλο είδες, Νουτκάλι;» *Γιατί να συμβαίνουν τέτοια εν τη βασιλεία μου; Γιατί σε μένα; Γιατί; Γιατί; Γιατί; Γιατί; Είμαι τόσο κακή Βασίλισσα;...*

«Είδα ότι η πορφυρομάλλα γυναίκα επιθυμεί το θρόνο σας, Μεγαλειοτάτη, και την απόλυτη καταστροφή σας. Και οι σκιές μου ψιθύρισαν πως είναι πολύ ισχυρότερη από τον άνθρωπο ανάμεσα στα δύο βασιλεια. Είναι μάγισσα διαβολική!»

Η Καλβάρθα ξεροκατάπιε. *Μεγάλη μου Θεά, βοήθησέ με! Σε παρακαλώ, βοήθησέ με!* Ήταν τρομοκρατημένη· προσπάθησε, όμως, να μη φανεί ο τρόμος στην όψη της.

«Σ'ευχαριστώ για την προειδοποίησή σου, Νουτκάλι,» είπε, σταθερά. «Είσαι πάντοτε χρήσιμος.»

«Βασίλισσά μου, ο λόγος για τον οποίο ζω είναι για να σας είμαι χρήσιμος,» αποκρίθηκε ο Ράζερ, και υποκλίθηκε.

«Είδες τίποτα για τα Κτήνη των Βάλτων;»

Ο Νουτκάλι κούνησε το κεφάλι. «Όχι, Μεγαλειοτάτη. Η απειλή της πορφυρομάλλας γυναίκας είναι τόσο μεγάλη, τόσο μοχθηρή, που σκεπάζει κάθε άλλη στο Νούφρεκ.»

«Οι Λυκολάτρες δέχτηκαν επίθεση,» είπε ο Άλαντμιν, μπαίνοντας στην καλύβα.

«Από τους Γέρακες;» ρώτησε αμέσως η Νίθρα, που καθόταν στο τραπέζι, μπροστά από ένα αρκετά πλούσιο γεύμα. Όλη την ημέρα, ύστερα από την εμφάνιση των νεκρενοικημένων, κοιμόταν και μόλις πριν από δύο ώρες είχε ξυπνήσει, ενώ ο ήλιος έδυε.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν, καθώς έπαιρνε θέση αντίκρυ της.

«Από ποιους, τότε;» ρώτησε ο Φένταρ, ο οποίος καθόταν δίπλα στο τζάκι, καπνίζοντας ένα νέο χόρτο που τους είχαν φέρει οι Λυκολάτρες και βρίσκοντάς το ιδιαιτέρως γλυκό.

«Από τους ανιχνευτές του Έπαρχου Τάκμιν,» εξήγησε ο Άλαντμιν, «οι οποίοι κατάφεραν, μάλιστα, να πάρουν δύο αιχμαλώτους...»

«Και τώρα,» είπε η Νίθρα, «ο Τάκμιν θα τους βασανίσει, για να μάθει πού βρίσκεται το άντρο του Θόρενλορ...»

Ο Άλαντμιν ένευσε.

Η Νίθρα ήπια, αργά, μια γουλιά μπίρα. «Τι προτείνεις;»

«Νομίζω πως ήρθε η ώρα να κινηθείς,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αν είναι να κάνεις κάτι, καλύτερα να το κάνεις τώρα, προτού η κατάσταση τεθεί εκτός ελέγχου.»

«Θα ξεκινήσω αύριο, με την αυγή,» δήλωσε η Νίθρα. «Και θα επισκεφτώ τον Τάκμιν.»

«Δεν είναι έτσι σαν να πηγαίνεις στο στόμα του δράκου;» είπε ο Φένταρ.

«Σαν τι;» έκανε ο Άλαντμιν, συνοφρυωμένος.

«Κάτι που λέμε στο Νόρβηλ,» του είπε ο Φένταρ. «Εννοώ ότι είναι σαν να πηγαίνεις μέσα στο κάστρο του εχθρού σου.»

«Καταλάβαμε τι εννοείς, Φένταρ,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Αλλά δεν είναι τόσο επικίνδυνο όσο ίσως να πιστεύεις.»

«Γιατί;»

«Διότι είμαι εναντίον της Καλβάρθα, όπως κι ο Τάκμιν.»

Ο Φένταρ δάγκωσε την πίπα του. «Μου φαίνεται, Μεγαλειοτάτη, πως είσαι με όλους, ακόμα κι αν αυτοί είναι μεταξύ τους εχθροί. Και τούτο έχει βάλει σε μπελάδες πολλούς. Σου έχω πει για το τι έκαναν οι ιερείς του Άνκαραζ στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ;»

«Τι έκαναν;»

«Ήταν κι αυτοί με 'όλους'. Το αποτέλεσμα; Η θρησκεία τους έγινε παράνομη, μετά τους Πολέμους.»

«Δεν είναι ακριβώς η ίδια περίπτωση,» παρατήρησε η Νίθρα.

«Σίγουρα,» συμφώνησε ο Φένταρ, «αλλά θέλω να καταλήξω στο ότι δε συμφέρει νάσαι με τους πάντες.»

«Κατ'αρχήν, δεν είμαι με τους πάντες· είμαι με όσους εχθρεύονται την Καλβάρθα.»

«Λες, όμως, ο Τάκμιν να σε αποδεχτεί ως Βασίλισσα;»

«Αυτό δε θα το συζητήσουμε... στην αρχή.»

«Και τι θα γίνει *αργότερα*;»

«Θα χρειαστεί να επιλύσω κάποια ζητήματα μαζί του.»

«Όπως επιθυμείς,» αποκρίθηκε ο Φένταρ. «Αρκεί να θυμάσαι πως υποσχέθηκες να μας πληρώσεις ακόμα κι αν δεν γίνεις, τελικά, Βασίλισσα εδώ πέρα.»

«Δεν το ξεχνάω, Φένταρ,» είπε, ουδέτερα, η Νίθρα.

«Είναι τα δάση ασφαλή πλέον από Γέρακες;» ρώτησε, απρόσμενα, η Χρυσοδάκτυλη, που ήταν καθισμένη οκλαδόν στο κρεβάτι της και ακόνιζε ένα στιλέτο με μια πέτρα.

«Οι Λυκολάτρες δεν έχουν εντοπίσει κανέναν,» της απάντησε ο Άλαντιμιν.

«Ωραία, τότε,» είπε απλά η Μιρλίμια. «Δε βλέπω το λόγο γιατί να μην ξεκινήσουμε αύριο...» Έλαψε ν'ακονίζει το στιλέτο και το θηκάριωσε.

Ακόμα φαίνεται να μην τη νοιάζει πού θα την κουβαλήσει η Νίθρα, παρατήρησε ο Φένταρ, δαγκώνοντας την άκρη της πίπας του. *Αναρωτιέμαι αν θα ξεχάσει ποτέ το θάνατο της Αστρογέννητης... κι αν θα πάψει ποτέ να κατηγορεί εμένα γι'αυτόν.*

«Εσύ πού θα πας;» ρώτησε η Νίθρα τον Άλαντιμιν. «Δεν μπορείς να έρθεις μαζί μας στο στρατόπεδο του Τάκμιν.»

«Εκτός αν δηλώσω κι εγώ εναντίον της Καλβάρθα,» είπε εκείνος.

«Δε θα σε πιστέψει· πάντα θα σε υποπτεύεται.»

«Ακόμα κι αν τον... διαβεβαιώσεις πως είμαι έμπιστος;» έθεσε το ερώτημα ο Άλαντιμιν.

Η Νίθρα έφαγε μια κουταλιά από τη σούπα της, αργώντας επιτηδες να απαντήσει. Γνώριζε πως ο Άλαντιμιν ήξερε τις δυνατότητές της· δεν ήταν ανόητος. Ωστόσο, εκείνη φοβόταν να το ριψοκινδυνέψει. Αν κάτι πήγαινε στραβά, πιθανώς να τον σκότωναν...

«Ο Τάκμιν είναι υποψιασμένος με τους Ομιλητές· δε θα το χάσει.»

Τα μάτια του Άλαντιμιν στένεψαν. «Θα του το φέρεις με τρόπο... και με τέχνη. Νίθρα, μπορείς να καταφέρεις και πιο δύσκολα πράγματα από τούτο!»

Το ξέρω πως μπορώ να καταφέρω και πιο δύσκολα πράγματα, που να σε φάει ο Λύκος! μούγκρισε εντός της εκείνη. *Αλλά, αν δεν είναι απαραίτητο, γιατί να βάλεις τη ζωή σου σε κίνδυνο; Για μια στιγμή,*

σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει την Πειθώ επάνω του, ώστε να τον κάνει να συμφωνήσει μαζί της· μα απέρριψε την ιδέα, επειδή δεν ήθελε να τον ξεγελάσει: ήθελε να τον κάνει να καταλάβει.

«Υπάρχει, όμως, πιθανότητα αποτυχίας,» του είπε. «Κι επιπλέον, ίσως ο Έπαρχος να πειστεί αλλά οι γύρω του να μην πειστούν· και κάποιος απ'αυτούς μπορεί ν'αποφασίσει πως θα ήταν καλύτερα να ξεφορτωθούν το προδοτικό σκουλήκι'.»

«Νίθρα, κανείς δε με εμπιστεύεται πλήρως, ούτως ή άλλως—»

«Εγώ σε εμπιστεύομαι πλήρως.»

«Μόνο εσύ,» τόνισε ο Άλαντιν. «Και ίσως θα ήταν καλύτερα να μην μ'εμπιστεύεσαι τόσο—»

«Αηδίες—»

«Περίμενε να τελειώσω. Το ζήτημα είναι ότι δε θα μου είναι πρωτόγνωρο το να μη μ'εμπιστεύονται. Και, επίσης, δε νομίζω ότι ο Τάκμιν θα είναι τόσο βλάκας, ώστε να με σκοτώσει ή ν'αφήσει κάποιον από τους δικούς του να το κάνει αυτό, γιατί, όπως και νάχει, όταν δηλώσω εναντίον της Καλβάρθα, αναμφίβολα, θα θέλει τις πληροφορίες που μπορώ να του προσφέρω —θα με *ικετεύει* γι'αυτές, Νίθρα.»

Εντάξει, Αρχικατάσκοπε, σκέφτηκε η Νίθρα, υπομειδιώντας στραβά, κερδίζεις αυτό τον αγώνα. Αισθανόταν διασκεδασμένη απ'την κουβέντα τους, αν και το ήξερε πως κανονικά θα έπρεπε να την ενοχλεί το γεγονός ότι η επιχειρηματολογία του είχε υπερισχύσει της δικής της· στο κάτω-κάτω, *εκείνη* ήταν η Ομιλήτρια.

Αλλά, βέβαια, δεν είχε χρησιμοποιήσει και το Χάρισμά της...

«Τι συμβαίνει;» Η Ζορκάμα και μερικοί άλλοι Λυκολάτρες στάθηκαν στο διάβα τους, προτού προλάβουν να απομακρυνθούν από την καλύβα.

«Φεύγουμε,» αποκρίθηκε η Νίθρα, ελπίζοντας πως αυτή η κατάσταση δε θα εξελισσόταν άσχημα.

«Γνωρίζει ο Λύκαρχος για την αναχώρησή σας;» Η όψη της Ζορκάμα ήταν πολύ καχύποπτη, λες και η Λυκολάτρισσα φοβόταν ότι σχεδίαζαν κάποια απάτη.

«Όχι. Αλλά, αν ήταν εδώ, είμαι βέβαιη πως θα είχε συμφωνήσει.»

Η Ζορκάμα συνοφρυώθηκε. «Πώς το ξέρεις;»

«Το ξέρω διότι η κατάσταση στη Βόλγκρεν είναι έκρυθμη, και πρέπει να πάω εκεί,» της είπε η Νίθρα.

Η Ζορκάμα φάνηκε διστακτική, σαν να συλλογιζόταν αν όφειλε να τους εμποδίσει ή όχι.

«Υπάρχει λόγος που φεύγουμε,» τόνισε ο Άλαντμιν. «Σημαντικός λόγος. Κι επιπλέον, ίσως καταφέρουμε να ελευθερώσουμε τους αιχμάλωτους αδελφούς σας.»

«Θα πάτε μέσα στο στρατόπεδο του Έπαρχου Τάκμιν;» απόρησε η Ζορκάμα.

«Ναι,» είπε ο Άλαντμιν. «η Νίθρα θέλει να του μιλήσει.»

Άλλο ένα καχύποπτο βλέμμα από τη Ζορκάμα. «Τι μπορεί να έχει να πει μαζί του;»

«Ο Έπαρχος είναι εχθρός της Βασίλισσας,» αποκρίθηκε η Νίθρα, φορτίζοντας τα λόγια της με διακριτική Πειθώ, «όπως κι εγώ—»

«Αλλά είναι και δικός μας εχθρός!»

«Θα φροντίσω να στρέψω την προσοχή του αλλού, ώστε εσείς να μη δεχτείτε περαιτέρω απώλειες. Επίσης, θα προσπαθήσω η κατάσταση στη Βόλγκρεν να λυθεί με τον όσο το δυνατόν καλύτερο τρόπο.»

Η Ζορκάμα δε μίλησε.

Δε μ'εμπιστεύεται καθόλου, σκέφτηκε η Νίθρα. Ωστόσο, οι Λυκολάτρες κι εκείνη μας προστάτεψαν χτες από τους Λεπιδοφόρους Γέρακες... Παράξενοι άνθρωποι· ή, μάλλον, πιστοί αναμεταξύ τους και πιστοί στους αρχηγούς τους. Αναμφίβολα, είχαν πολεμήσει γι'αυτούς επειδή τους το είχε ζητήσει ο Λύκαρχος Θόρενλορ· θα έκαναν τα πάντα για το Λύκαρχό τους.

«Θα επιχειρήσεις να μας εμποδίσεις, Ζορκάμα;» ρώτησε η Νίθρα, όταν είδε πως η Λυκολάτρισσα αργούσε να απαντήσει. Υπήρχε μια συγκαλυμμένη απειλή στη φωνή της, ενισχυμένη από το Χάρισμα της Πειθούς.

Για μια στιγμή, φόβος καθρεπτίστηκε στα μάτια της Ζορκάμα (καθώς, αναμφίβολα, θυμήθηκε τι μπορούσε να κάνει η Νίθρα, με τις δυνάμεις της)... και έπειτα, θυμός (πώς τολμούσε η Νίθρα να την απειλεί!)... και έπειτα, συγκατάθεση (δεν ήταν και τόσο παράλογα αυτά που της έλεγε η Νίθρα, σωστά;).

«Όχι,» αποκρίθηκε. «Δεν είστε αιχμάλωτοί μας. Ο Λύκαρχος είχε προστάξει να σας προσέχουμε και να σας προστατεύουμε, όχι να σας φυλακίσουμε.»

«Σ'ευχαριστούμε, Ζορκάμα,» είπε η Νίθρα. «Αντίο, μέχρι που να ξανανταμώνουμε.» Και της έδωσε το δεξί χέρι.

Η Λυκολάτρισσα το έσφιξε. «Ο Μέγας Λύκος να οδηγεί τα βήματά σου, Νίθρα,» της ευχήθηκε, και η Ομιλήτρια ρίγησε άθελά της.

Ο Μέγας Λύκος να οδηγεί τα βήματά σου... Αν οποιοσδήποτε θεοσεβούμενος άνθρωπος επάνω στη Λιάμνερ-Κρωθ άκουγε αυτά τα λόγια, θα κοίταζε το συνομιλητή του με γουρλωμένα μάτια για μισό λεπτό, προτού συνειδητοποιήσει τι του είχε πει, και όταν το συνειδητοποιούσε, θα προσπαθούσε να καταλάβει αν ο άλλος ήθελε να κάνει κάποιο κακόγουστο αστείο. Μόλις συμπέραινε ότι δεν επρόκειτο για αστείο, θα απομακρυνόταν ολοταχώς από τον «βλάσφημο Λυκολάτρη»· ίσως, μάλιστα, να τον κατέδιδε και στη φρουρά ή στις ιέρειες της Μεγάλης Θεάς.

Η Νίθρα, όμως, δεν είχε πλέον τέτοιες τάσεις. Και πιθανώς τούτο να σήμαινε πως απομακρυνόταν από τη Λιάμνερ Κρωθ, αντί να απομακρύνεται (όπως θα έπρεπε) από τους Λυκολάτρες· αλλά οι περιστάσεις είχαν έρθει έτσι που δεν μπορούσε πια να θεωρεί τους τελευταίους εχθρούς. Τους είχε γνωρίσει· ήξερε ποιοι ήταν· και ήξερε ότι δεν ήταν τέρατα. Ο Πρίγκιπας Δόλβερν –ο γοητευτικός και γενναίος Πρίγκιπας Δόλβερν, που είχε χάσει τη ζωή του τόσο άδοξα, και η Νίθρα σκόπευε να εκδικηθεί για το θάνατό του– ήταν ένας απ'αυτούς: ένας ακόλουθος του Λύκου.

«Ο Λύκος να οδηγεί και τα δικά σου βήματα, Ζορκάμα,» αποκρίθηκε η Νίθρα.

Η Λυκολάτρισσα χαμογέλασε, και εκείνη κι οι σύντροφοί της παραιμέρισαν.

Η Νίθρα, ο Άλαντμιν, ο Φένταρ, και η Χρυσοδάκτυλη πέρασαν ανάμεσά τους και ξεκίνησαν να πορεύονται βόρεια μέσα στα δάση. Ο Αρχικατάσκοπος του Νούφρεκ καβάλησε το άλογό του, και έδωσε το χέρι του στη Νίθρα, για ν'ανεβεί, αλλά εκείνη κούνησε το κεφάλι αρνητικά, λέγοντας πως προτιμούσε το βάδισμα, για τώρα· όταν κουραζόταν, θα ανέβαινε.

Τα δάση ήταν γεμάτα με αρχετοπικές εισόδους, όπως διαπίστωσε η Νίθρα ως το βράδυ. Καθώς εκείνη και οι σύντροφοί της ταξίδευαν ανάμεσα στις φυλλωσιές και τους αρχαίους κορμούς, μπορούσε να δει, εδώ κι εκεί, *ανοίγματα*, μέσα στα οποία απλωνόταν γλυκό φως και υπερφυσική γαλήνη.

Επίσης, η Νίθρα παρατήρησε και κάτι άλλο, που την παραξένευε: Σε ορισμένα σημεία, είχε την εντύπωση ότι βάδιζε επάνω στα *σύννο-ρα* των Αρχέτοπων, δηλαδή σε μέρη που δεν ήταν ούτε απόλυτα Αρχέτοποι ούτε απόλυτα φυσικές περιοχές της Κουαλανάρα. Τα σημάδια ήταν δυσδιάκριτα, ασφαλώς, ακόμα και για τη Ματιά της Νίθρα, μα υπήρχαν· κι αν κοίταζε προσεκτικά, μπορούσε να τα εντοπίσει: μια ασυνήθιστη ηρεμία στις φυλλωσιές σε σχέση με το φύσημα του ανέμου· μια πανάρχαια αλλά, συγχρόνως, ακμαία όψη στους κορμούς των δέντρων· το γλυκό μουρμουρητό της πηγής, που νανουρίζει ο γαλήνιος ήχος που κάνει το χορτάρι καθώς χαϊδεύει τον εαυτό του... Ναι, τα σημάδια υπήρχαν.

Και, πέραν τούτων, η Νίθρα πρόσεξε και μερικά άλλα σημάδια, που ήταν, αναμφίβολα, ανθρώπινα. Χαράγματα στους κορμούς των δέντρων ή στις πέτρες, τα οποία δεν είχαν κανένα νόημα για εκείνη, μα η Ματιά της τα εντόπιζε εύκολα.

Το βράδυ, ενώ η Νίθρα κι οι σύντροφοί της κάθονταν γύρω από μια φωτιά, ο Άλαντμιν την είδε να κοιτάζει ένα από τα σημάδια και της είπε: «Οι Λυκολάτρες τα κάνουν, για να βρίσκουν το δρόμο τους μέσα στα δάση.»

«Ξέρεις να τα διαβάξεις;» τον ρώτησε η Νίθρα.

Ο Άλαντμιν κούνησε το κεφάλι. «Μόνο οι Λυκομύστες ξέρουν. Και Λυκομύστες δεν είναι ούτε όλοι οι Λυκολάτρες.»

«Τι είναι οι Λυκομύστες; Ιερείς του Λύκου;» θέλησε να μάθει ο Φένταρ.

«Περίπου.»

«Να υποθέσω πως όλοι οι Λύκαρχοι είναι και Λυκομύστες;» είπε η Νίθρα.

Ο Άλαντμιν ένευσε. «Ναι. Πρέπει κάποιος να είναι Λυκομύστης, για να γίνει Λύκαρχος.»

«Ποιος θα φυλάξει την πρώτη βάρδια;» ρώτησε η Χρυσοδάκτυλη, διακόπτοντας τη συζήτησή τους (την οποία δεν έμοιαζε να είχε παρακολουθήσει).

«Εγώ,» δήλωσε ο Φένταρ.

«Εντάξει.» Η Μιρλίμια πήγε παράμερα και τυλίχτηκε στην κάπα της, για να κοιμηθεί.

Ο άνεμος φυσούσε, τραγουδώντας, ανάμεσα στα δέντρα, κάνοντας τις φυλλωσιές να θροϊζουν δυνατά.

«Εσύ πώς ήρθες εδώ, χωρίς να ξέρεις να διακρίνεις τα σημάδια;» ρώτησε η Νίθρα τον Άλαντμιν.

«Έφτασα ως ένα σημείο μόνος μου και, μετά, με οδήγησαν. Έτσι κι αλλιώς, δεν μπορείς να μπεις σ'ένα λημέρι Λυκολατρών, αν δε σε οδηγήσουν αυτοί· θα σε τοξέψουν καθώς πλησιάζεις.»

«Δηλαδή, ο Τάκμιν θα δυσκολευτεί να έρθει...»

«Σίγουρα,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν, «αλλά, στο τέλος, πιστεύω ότι, αν επιμείνει, θα τα καταφέρει, γιατί οι Λυκολάτρες δεν είναι πολλοί, σχετικά με το στρατό του, ούτε εξοπλισμένοι το ίδιο βαριά.»

«Θα προσπαθήσουμε η κατάσταση να μη φτάσει ως εκεί,» είπε η Νίθρα.

Ο Άλαντμιν δε μίλησε· έριξε μονάχα ένα ξεραμένο ξύλο στη φωτιά.

Η Νίθρα τυλίχτηκε στην κάπα της και ξάπλωσε δίπλα από τις φλόγες, κλείνοντας τα μάτια και περιμένοντας να την πάρει ο ύπνος.

Σε λίγο, άκουσε τον Άλαντμιν να σηκώνεται, να βαδίζει επάνω στο χώμα, και να κάθεται πάλι, κανένα μέτρο δεξιά της.

Το άλογό του χρεμέτισε μία φορά και, έπειτα, σώπασε.

Ο Φένταρ ξεθηκάρωσε το σπαθί του –ένας συρτός, μεταλλικός ήχος– και το κάρφωσε στο έδαφος –ένας πνιχτός, ξερός θόρυβος.

Η Νίθρα κοιμήθηκε...

...και κρύφτηκε πίσω από μια σκηνή ενός στρατοπέδου (ποιος στρατός είχε καταυλιστεί εδώ;), για να κοιτάξει από την άκρη και να ατενίσει έναν μαυρόδερμο άντρα να στέκεται μπροστά από μια μεγάλη φωτιά. Ο άντρας είχε το βλέμμα του στραμμένο στις φλόγες, μα εκείνη ήξερε ότι την έβλεπε, με αόρατα μάτια... Όπου κι αν πήγαινε, θα την έβρισκε.

Αλλά η Νίθρα άρχισε να φεύγει απ'το στρατόπεδο, αδιαφορώντας για τη ματιά του. Οι στρατιώτες γύρω της ήταν σα σκιές, κινούμενες

επάνω στη γη, και στους κορμούς των δέντρων, και στα πάνινα τοιχώματα των σκηνών. Από πάνω τους σημαίες κυμάτιζαν: η μία –ο αετός με το στέμμα στα νύχια– ήταν του Νούφρεκ και η άλλη –η γυναικεία παλάμη κάτω από το στέμμα– του Άνφρακ. Όμως αυτό δεν εξέπληττε τη Νίθρα στο ελάχιστο...

Σύντομα, θα συναντούσε την Καλβάρθα. Η Βασίλισσα ήταν στο τέλος αυτής της πέτρινης σκάλας... Η Νίθρα έφτασε στο κεφαλόσκαλο και γλίστρησε μέσα στο ημιφωτισμένο πέρασμα· έγινε κι εκείνη σκιά, όπως τους στρατιώτες. Και κοίταξε από μια σχισμάδα, βλέποντας τη μεγάλη βασιλική αίθουσα του παλατιού της Έρλεν, και τη Βασίλισσα να κάθεται στο θρόνο, περιτριγυρισμένη από ανθρώπους με λευκές μάσκες, άντρες και γυναίκες, που φορούσαν όμορφα κοστούμια και φορέματα.

–Η Καλβάρθα έπρεπε να πεθάνει! Να πληρώσει! Αλλά η Νίθρα δεν μπορούσε ακόμα να τη φτάσει· η ξαδέλφη της ήταν τόσο μακριά: πέρα από τα δάχτυλα του χεριού της...

Τα μαλλιά της πόνεσαν. Κάποιος τα έσφιγγε μέσα στη γροθιά του, και έσπρωχνε το κεφάλι της μπροστά. Τα γόνατά της σύρθηκαν στο γυαλιστερό πάτωμα.

«Σε κρατάω τώρα. Δε θα μου ξεφύγεις πάλι.» Η φωνή του Σάβμιν. «Σε κρατάω πολύ γερά, για να φύγεις.» Έσφιξε τα μαλλιά της δυνατότερα. Η Νίθρα δε μπορούσε να μιλήσει, δε μπορούσε να χρησιμοποιήσει κανένα από τα Χαρίσματά της· ο λαϊμός της ήταν ξερός.

Ο Σάβμιν τη σώριασε, μ'ένα απότομο σπρώξιμο.

Τοκ, τικ, τακ, τοκ: μια γυναίκα με τακούνια ζύγωνε, βαδίζοντας χωρίς βιασύνη. Η Νίθρα ύψωσε το βλέμμα και είδε την Καλβάρθα, η οποία την κοιτούσε χαμογελώντας.

«Θα πεθάνεις αργά, Λυκολάτρισσα,» είπε η Βασίλισσα. «Αλλά, πρώτα, θα σου κόψουμε τη γλώσσα.»

Η Νίθρα αισθάνθηκε μια επώδυνη πίεση ανάμεσα στους μηρούς. Έστρεψε τη ματιά της εκεί, και είδε το πόδι της Καλβάρθα –μαύρη κάλτσα με λευκές και γαλανές λωρίδες και αργυρή γόβα με λουριά– να τη συνθλίβει.

Έκανε να ουρλιάξει, μα η γλώσσα της ήταν κομμένη από τη ρίζα--

Τα μάτια της άνοιξαν.

Η αναπνοή της ήταν γρήγορη, και η καρδιά της βροντούσε.

Μετακίνησε τη γλώσσα της, έγλειψε τα χείλη. Όχι, δεν ήταν κομμένη· δεν ήταν κομμένη.

Το δεξί της χέρι βρισκόταν ανάμεσα στους μηρούς της, και η Νίθρα το απομάκρυνε από εκεί, κοιτάζοντας τριγύρω. Ο Άλαντμιν κοιμόταν κανένα μέτρο στα δεξιά της. Η Χρυσοδάκτυλη φυλούσε σκοπιά, σκαρφαλωμένη πάνω στα κλαδιά ενός δέντρου, σχεδόν αόρατη· η Νίθρα αμφέβαλλε αν κάποιος χωρίς τη Ματιά θα μπορούσε να τη διακρίνει. Ο Φένταρ ήταν τυλιγμένος στην κάπα του, από την άλλη μεριά της φωτιάς, και έμοιαζε αποκοιμισμένος.

Η Νίθρα σηκώθηκε από τη θέση της (τα μάτια της Χρυσοδάκτυλης γυάλισαν μέσα στο σκοτάδι, πιάνοντας αμέσως την κίνηση· αλλά, μετά, η Μιρλίμια στράφηκε αλλού), ζύγωσε τον Άλαντμιν, και κούρνιασε δίπλα του. Εκείνος άνοιξε την κάπα του και την έβαλε μέσα, αγκαλιάζοντας τους ώμους της.

Η Νίθρα κοιμήθηκε πάλι.

Κεφάλαιο 26

Η Καμπύλη

Πού είναι τα ουρανολίθινα κομμάτια;» ρώτησε ο Βάνμιρ, καθώς ανέβαιναν τη μακριά, πέτρινη σκάλα.

«Η Βασίλισσα τα έχει,» αποκρίθηκε ο Σάηρεντιλ.

«Δεν μπορούμε να τ'αφήσουμε πίσω!» έκανε ο Βάνμιρ, τρίζοντας τα δόντια από τον πόνο στον μηρό και στο στήθος του. Το να ανεβαίνει αυτή την καταραμένη σκάλα, έτσι τραυματισμένος, ήταν εξαιρετικά επώδυνο, ακόμα και με τον ταχύ θεραπευτικό ρυθμό των Αρχέτοπων.

«Δεν μπορούμε, όμως, και να γυρίσουμε, μέσα σ'όλους αυτούς τους Βιρθή—»

«Έχετε κομμάτια ουρανόλιθου μαζί σας;» ρώτησε η Έχιδνα.

«Είχαμε,» είπε ο Βάνμιρ.

«Μπορώ να τα βρω για σας. Πού είναι, Σάηρεντιλ; Στη βασιλική αίθουσα των Βιρθήλων;»

Ο Σάηρεντιλ την κοίταξε με καχυποψία, αλλά ένευσε, καθώς εκείνος και οι υπόλοιποι έφταναν στην κορυφή της σκάλας και έβγαιναν στην επιφάνεια.

«Θα σας τα φέρω,» δήλωσε η Έχιδνα και, στρεφόμενη, άρχισε ν'απομακρύνεται, σέρνοντας τη φιδίσια της ουρά απίστευτα γρήγορα.

«Πώς θα μας ξαναβρείς;» της φώναξε ο Βάνμιρ, λαχανιασμένος.

«Η φίλη σας φωτίζει σαν λάμπα μέσα σε σκοτεινό σπήλαιο,» αποκρίθηκε η Έχιδνα, μ'ένα κοφτό, ξερό γέλιο, και χώθηκε ανάμεσα σε δύο βράχους.

«Θα καταφέρει να πάρει τα κομμάτια;» ρώτησε ο Βάνμιρ τον Σάηρεντιλ.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Η Έχιδνα γνωρίζει διόδους άγνωστες σε μας.» Προχώρησε γρήγορα προς μια πλαγιά, και οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν μέσα σε ένα σκοτεινό πέραςμα των Αρχέτοπων.

«Από εδώ πηγαίνουμε σε πιο ρηχό σημείο, σωστά;» είπε ο Μάηραν.

«Εσύ δεν έλεγες ότι ονειρευόμαστε;» τον πείραξε ο Βάνμιρ. «Τι σημασία έχει;»

«Έχω αρχίσει να πιστεύω, Άρχοντά μου, πως ίσως, τελικά, όλα τούτα να μην είναι όνειρο,» απάντησε ο Μάηραν. «Αλλά γιατί πηγαίνουμε σε ρηχότερο σημείο;»

«Διότι αυτός είναι ο ασφαλέστερος δρόμος,» του εξήγησε ο Σάηρεντιλ. «Δε θέλω οι Βιρθήλοι να μας ακολουθήσουν.»

Τώρα, το περιβάλλον ήταν δασώδες, και ο Βάνμιρ μπορούσε να αισθανθεί τραχύ χορτάρι κάτω από τα πόδια του. Ήταν έτοιμος να ρωτήσει πού θα έβρισκαν ρούχα, όταν η Ρικνάβαθ τον πρόλαβε, κάνοντας ακριβώς αυτή την ερώτηση στον Σάηρεντιλ, καθώς κρατούσε το κουρελιασμένο φόρεμα τυλιγμένο γύρω από τα καλλίγραμμα στήθη της.

«Υπάρχει ένα μέρος,» αποκρίθηκε ο κάτοικος των Αρχέτοπων. «Και, μάλιστα, δε βρίσκεται πολύ μακριά –δηλαδή, ξέρω το δρόμο για να πάω σχετικά γρήγορα–, μα ίσως να μην είναι και τόσο καλή ιδέα να πλησιάσουμε...»

«Γιατί;» είπε ο Βάνμιρ.

«Διότι εκεί μένει ένας όμοιός μου, ο οποίος πιθανώς να θέλει να κρατήσει τη Ρικνάβαθ για τον εαυτό του.»

«Και τι να με κάνει;» αναστέναξε εκείνη.

«Αυτό δεν έχει σημασία. Το θέμα είναι πως δεν ξέρω αν θα έπρεπε να το ρισκοκινδυνέψουμε για μερικά ρούχα,» είπε ο Σάηρεντιλ.

«Δε θα μπορούσε ο Αετός να μας φέρει ρούχα;» ρώτησε ο Μάηραν.

Ο Βάνμιρ τον κοίταξε παραξενεμένος. *Τι έπαθε αυτός ο άνθρωπος; Αρχισε, πραγματικά, να πιστεύει στα όνειρα;*

«Ίσως, αλλά δεν είναι εδώ,» είπε ο Σάηρεντιλ. «Κι επιπλέον, δεν τον εμπιστεύομαι κι αυτόν απόλυτα. Αν και τον εμπιστεύομαι περισσότερο από την Έχιδνα.»

Η Ρικνάβαθ συνοφρυώθηκε. «Υπάρχει περίπτωση να κλέψει τα ουρανόλιθινα κομμάτια και να τα κρατήσει για τον εαυτό της;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται,» απάντησε ο Σάηρεντιλ, καθώς έβγαιναν από το δάσος και έμπαιναν σε μια φωτεινή πεδιάδα, κατακίτρινη από το κριθάρι.

«Ο Έξωθεν γιατί είχε έρθει;» ρώτησε ο Βάνμιρ. «Τι ήθελε;»

«Εμένα,» είπε η Ρικνάβαθ, με κατηφή όψη, κοιτάζοντας το έδαφος, καθώς θυμόταν το όραμα που είχε δει στο ανύπαρκτο πρόσωπο του Απρόσωπου.

«Γιατί;»

«Για το λόγο που με θέλουν όλοι αυτοί οι δαίμονες, Βάνμιρ!» αντιγύρισε εκείνη. «Για δικούς τους λόγους. Αλλά, όταν ετούτος με πλησίασε....»

«Τι συνέβη;»

«Είδα παράξενα πράγματα κοιτάζοντας το πρόσωπό του.»

«Κοίταξες το πρόσωπο ενός Απρόσωπου;» έκανε ο Σάηρεντιλ.

«Ναι,» ένευσε η Ρικνάβαθ.

«Τότε, είσαι τυχερή που ζεις.»

«Δε νομίζω ότι θα πέθαινα. Είδα, όμως, παράξενα πράγματα...»

«Πες μας γι'αυτά,» την παρότρυνε ο Βάνμιρ.

Η Ρικνάβαθ έκλεισε τα μάτια, προσπαθώντας να επαναφέρει στο νου της τα όσα είχε οραματιστεί. Όταν άνοιξε ξανά τα βλέφαρά της, διαπίστωσε πως εκείνη κι οι σύντροφοί της είχαν βρεθεί σε ορεινή περιοχή και, στο βάθος, η γη *αναδιπλωνόταν*, σχηματίζοντας καμπύλη και σκεπάζοντας μέρος του ουρανού (!).

«Τι... τι είν' αυτό;» ρώτησε η Ρικνάβαθ. Το βλέμμα της ακολούθησε την καμπύλη που υψωνόταν, και στο άκρο της γης που βρισκόταν από πάνω της ατένισε έναν πύργο να κρέμεται ανάποδα· στην κορυφή του ήταν ένα φως. Μονάχα στους πίνακες τρελών ζωγράφων είχε δει τέτοια πράγματα!

«Τίποτα το αφύσικο,» απάντησε ο Σάηρεντιλ.

«Τίποτα το *αφύσικο*;»

«Εμένα, πάντως, μου μοιάζει αρκετά αφύσικο, κυρία,» ομολόγησε ο Μάηραν.

Ο Βάνμιρ –που πλέον αισθανόταν τα τραύματά του να είναι σε πολύ καλύτερη κατάσταση– γέλασε. Και μετά, είπε: «Ρικνάβαθ, μίλησέ μας γι'αυτό που είδες στο πρόσωπο του Απρόσωπου. Είμαι βέβαιος πως θάναί πιο παράξενο από τούτο που βρίσκεται τώρα εμπρός μας.»

Η Καρμώζ τούς διηγήθηκε το όραμά της.

«Ποιος ήταν ο Ράζλερ;» ρώτησε ο Βάνμιρ. «Ο Φανλαγκόθ; ο Νουτκάλι; ή ο πατέρας τους;»

«Νομίζω πως δεν ήταν κανένας απ'αυτούς. Όλα όσα είπα πρέπει να έγιναν σε κάποια παλιότερη εποχή...»

«Και ο Οφθαλμός;» θέλησε να μάθει ο Σάηρεντιλ. «Τι ήταν ο Οφθαλμός;»

«Κάτι που βρίσκεται έξω από τον κόσμο μας,» αποκρίθηκε η Ρικνάβαθ. «Δεν μπόρεσα να καταλάβω περισσότερα γι'αυτόν.»

«Μήπως είναι ο αρχηγός των Απρόσωπων;» υπέθεσε ο Μάηραν.

«Την ίδια σκέψη κάναμε,» του είπε ο Σάηρεντιλ, νεύοντας.

«Δεν ήταν Απρόσωπος αυτό το πλάσμα,» τους πληροφόρησε η Ρικνάβαθ. «Δεν υπήρχε καμία σύγκριση ισχύος. Ο Οφθαλμός ήταν... ήταν σαν θεός... αλλά πολύ, πολύ ισχυρότερος από οποιονδήποτε άλλο θεό έχω αισθανθεί. Δεκάδες χιλιάδες φορές ισχυρότερος, ίσως. Θα μπορούσα να τον συγκρίνω μόνο με...»

«Με τι;» ρώτησε, ανυπόμονα, ο Βάνμιρ.

«Με την ίδια την Κουαλανάρα.»

«Θέλεις να πεις ότι ο Οφθαλμός ήταν η Κουαλανάρα;»

«Όχι· θέλω να πω ότι ήταν αντίστοιχης ισχύος. Έτσι, τουλάχιστον, μου φάνηκε...»

«Αυτό δεν είναι πολύ λογικό,» είπε ο Μάηραν.

«Ονειρευόμαστε,» του έκανε ο Βάνμιρ· «τίποτα δεν είναι ανάγκη νάναι λογικό.»

«Μη με κοροϊδεύετε, Άρχοντά μου. Εννοώ ότι δεν είναι λογικό σύμφωνα με όσα έχουμε δει μέχρι στιγμής.»

«Όχι,» διαφώνησε ο Σάηρεντιλ, καθώς βάδιζαν προς το σημείο του ορίζοντα όπου η γη αναδιπλωνόταν, «είναι λογικό. Σκεφτείτε μόνο τους Απρόσωπους –τους Έξωθεν, οι οποίοι δεν ανήκουν στην Κουαλανάρα, αλλά έρχονται από κάπου αλλού. Πράγμα που σε κάνει να αναρωτιέσαι από πού έρχονται;»

«Και τώρα, έχουμε την απάντηση; Νομίζεις ότι έρχονται από τον Οφθαλμό που είδε η Ρικνάβαθ;»

«Ναι.»

«Και τι είναι ο Οφθαλμός;» ρώτησε ο Βάνμιρ. «Ένας άλλος κόσμος;»

«Πολύ πιθανόν.»

«Η Ρικνάβαθ, όμως, είδε τον Οφθαλμό να αποκαλύπτει μυστικά σ'εκείνον τον Ράζλερ: μυστικά της δημιουργίας. Αυτό, σίγουρα, δε θα μπορούσε να το κάνει ένας κόσμος. Δεν έχει νοημοσύνη, σωστά;»

«Ίσως...» Ο Σάηρεντιλ έμοιαζε προβληματισμένος.

«Επίσης,» συνέχισε ο Βάνμιρ, «προκύπτει και το εξής ερώτημα: Γιατί ο Οφθαλμός να αποκαλύψει τα μυστικά της δημιουργίας στον Ράζλερ;»

«Για να μας καταστρέψει όλους;»

«Γιατί να το θέλει αυτό;»

«Δεν έχω ιδέα. Οι Μετουσιωμένοι, όμως, ίσως να ξέρουν.»

«Βρισκόμαστε ακόμα μακριά απ'αυτούς;» ρώτησε η Ρικνάβαθ.

«Όχι τόσο όσο στην αρχή.»

«Προφανώς. Αλλά πόσο θα χρειαστεί για να—;»

«Σας είπα και πριν: δεν είναι εύκολο να κατανοήσετε το χρόνο μέσα στους Αρχέτοπους.»

«Εγώ, πάντως, είμαι αρκετά κουρασμένος ώστε να μου φαίνεται πως έχει περάσει μια ολόκληρη ημέρα,» δήλωσε ο Μάηραν.

«Τότε, ίσως θα έπρεπε να ξεκουραστούμε κάποια στιγμή,» είπε ο Σάηρεντιλ.

«Εσύ δε μας έλεγες ότι πρέπει να αποφεύγουμε τον ύπνο;» παραξενεύτηκε ο Βάνμιρ.

«Κατά πρώτον,» απάντησε ο Σάηρεντιλ, «υπάρχουν τρόποι για να μη σας αφομοιώσει ο Αρχέτοπος, όπως το να φυλάτε σκοπιές και, μόλις βλέπετε κάποιον να επηρεάζεται, να τον ξυπνάτε. Κατά δεύτερον, ζυγώνουμε τον Πύργο στην Άκρη της Γης, όπου σπάνια ο Αρχέτοπος αφομοιώνει.»

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Σημαίνει ότι θα μπορείτε να κοιμηθείτε πιο άνετα, Βάνμιρ.»

«Δηλαδή, υπάρχουν μέρη με... λιγότερη δύναμη;»

«Ας πούμε ότι υπάρχουν μέρη πιο χορτάτα, τα οποία δε θέλουν να σε καταπιούν —όχι αμέσως, τουλάχιστον. Ένα τέτοιο μέρος ήταν και ο θάλαμος όπου σε είχαν οι Βιρθήλοι, ώστε να αναρρώσεις.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Αν δεν ήταν έτσι, τότε θα είχες αφομοιωθεί, Βάνμιρ· γιατί, όσο ήσουν χτυπημένος, είχες χάσει τις αισθήσεις σου και κοιμόσουν.»

Έφτασαν το σημείο όπου η γη αναδιπλωνόταν, και ο Σάηρεντιλ συνέχισε να βαδίζει ακάθεκτος, χωρίς να γλιστρά, περπατώντας όπως οι αράχνες στους τοίχους.

«Ελάτε,» τους φώναξε. «Δε θα πέσετε.» Και εκείνοι τον ακολούθησαν, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο τους τον κόσμο να περιστρέφεται και το κάτω να γίνεται πάνω.

Η Ρικνάβαθ γέλασε. «Είναι σαν παραμύθι!»

«Από πού νομίζεις ότι βγαίνουν τα παραμύθια σας, αν όχι από την Καρδιά του Κόσμου;» είπε ο Σάηρεντιλ.

«Ποια Καρδιά του Κόσμου;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Το κεντρικό σημείο των Αρχέτοπων, το οποίο ολοένα και πλησιάζουμε. Θα δείτε κι άλλα παράξενα θεάματα εδώ.»

Τώρα πλέον, είχαν περάσει την καμπύλη της αναδίπλωσης και βάδιζαν επάνω σε ευθύ έδαφος. Γύρω τους, υπήρχαν δέντρα και λόφοι· αλλά, όταν κοιτάζαν επάνω, μπορούσαν να δουν, πέρα μακριά τους, τις περιοχές που είχαν διασχίσει για να έρθουν εδώ.

Όταν επιστρέψω στην κανονική Κουαλανάρα, σκέφτηκε ο Βάνμιρ, και λέω ότι αντίκρισα τέτοια πράγματα, κανείς δε θα με πιστεύει. Ως συνήθως.

«Σάηρεντιλ!» Μια σφυριχτή φωνή από τα δεξιά.

Η Έχιδνα στεκόταν ανάμεσα σε δύο δέντρα. Και δεν είχε μαζί της κανέναν σάκο.

«Πού είναι οι ουρανόλιθοι;» τη ρώτησε ο Βάνμιρ, αμέσως.

«Τους έχω, αλλά δε θα σας τους δώσω—»

Ο Σάηρεντιλ τράβηξε το σπαθί του. «Πρέπει να τους πάμε στους Μετουσιωμένους, Έχιδνα! Χρειάζονται και αυτούς και τη Ρικνάβαθ, για ν'απαλλάξουν την Κουαλανάρα από τους Ράζερ.»

«Έχω ακούσει την ιστορία τούτη,» είπε εκείνη, συσπειρώνοντας την ουρά της. «Αλλά ίσως νάναι κόλπο.»

«Έχιδνα, οι Μετουσιωμένοι γνωρίζουν πολύ περισσότερα από εμένα κι εσένα. Εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα με τη Ρικνάβαθ: τίποτα το χρήσιμο.»

«Επομένως, κατευθύνεσαι στις περιοχές τους...»

«Ναι,» δήλωσε ο Σάηρεντιλ. «Και είσαι ευπρόσδεκτη να έρθεις μαζί μας, αν θέλεις. Πιθανώς να χρειαστούμε τη βοήθειά σου.»

«Γιατί να σας προσφέρω τη βοήθειά μου; Και γιατί να σας δώσω τους ουρανόλιθους;»

«Σταμάτα αυτό το παιχνίδι, Έχιδνα!» γρύλισε ο Σάηρεντιλ. «Ούτε εσύ συμπαθείς τους Ράζλερ. Ολόκληροι Αρχέτοποι καταστράφηκαν από την εισβολή της Πρωτοπλασματικής Μάζας: ολόκληροι Αρχέτοποι όπου σύχναζες.»

«Αυτό είναι αλήθεια...» παραδέχτηκε η Έχιδνα, και, για μια στιγμή, βαθιά λύπη φάνηκε στα μάτια της. «Οι Μετουσιωμένοι, όμως, είναι παράξενα όντα, Σάηρεντιλ.» Και τώρα, τα μάτια της γυάλισαν. «Κάνεις δεν τους κατανοεί. Εσύ τους κατανοείς;»

«Φυσικά και όχι. Αλλά, χωρίς τη συμβουλή τους, δεν υπάρχει δρόμος. Αν κάποιοι μέσα στους Αρχέτοπους γνωρίζουν τι οφείλουμε να κάνουμε με τη Ρικνάβαθ, τότε αυτοί είναι οι Μετουσιωμένοι.»

«Κι αν προσπαθήσουν να μας την κλέψουν;»

«Δε θα τους αφήσουμε.»

Η Έχιδνα γέλασε, κοφτά. «Δε θα τους αφήσουμε; Όταν πάμε στις περιοχές τους, θα είμαστε πλέον στο έλεός τους, ανόητε!»

Ο Σάηρεντιλ πείσμων. «Δεν υπάρχει άλλη επιλογή. Αν δεν θέλεις να έρθεις μαζί μας, τότε μην έρθεις. Αλλά δώσε μας τα κομμάτια ουρανόλιθου. Τώρα.»

—Κραaaaaa!—Ο Αετός προσγειώθηκε σ'ένα κλαδί—Δώσε τους τον ουρανόλιθο, φιδογυναίκα—

Η Έχιδνα τον αγνόησε. «Θα επιχειρήσεις να μου πάρεις τα κομμάτια, Σάηρεντιλ; Πώς; Κατ'αρχήν, δεν ξέρεις πού τα έχω.»

«Θα τα βρω.»

«Είναι πολύ μακριά για να τα εντοπίσεις.»

«Θα σε αναγκάσω να μου αποκαλύψεις τη θέση τους.»

«Προσπάθησε...» Η Έχιδνα συσπειρώθηκε περισσότερο, στενεύοντας τα μάτια.

«Ο Αετός θα με βοηθήσει,» δήλωσε ο Σάηρεντιλ. «Είναι μαζί μου.»

—Μία από τις ελάχιστες φορές που συμφωνώ μ'αυτόν τον κοκορόμυαλο. Και ίσως να το μετανιώσω...—

«Θα φροντίσω προσωπικά να το μετανιώσεις!» τον απείλησε η Έχιδνα, λοξοκοιτάζοντάς τον.

—Τα φίδια δε με τρομάζουν. Δώσε τα κομμάτια. Τι θα τα κάνεις εσύ;—

«Το ζητούμενο είναι τι θα τα κάνουν οι *Μετουσιωμένοι*, κουτορνί-
θι;» σφύριξε η Έχιδνα.

—*Πληροφοριακά, δύο Έξωθεν ζυγώνουν, οπότε καλύτερα
ν'αποφασίσεις γρήγορα*—Ο Αετός τής έκλεισε το μάτι.

Ο Βάνμιρ έσφιξε τον καθρέφτη στο χέρι του, προετοιμάζοντας τον
εαυτό του να τον υψώσει.

«Ψεύδεσαι, Αετέ!» έκανε η Έχιδνα.

—*Τα ίδια έλεγε κι η Βασίλισσα των Βιρθήλων*—Ο Αετός τής έκλεισε
το μάτι.

«Δώσε μας τα ουρανόλιθινα κομμάτια, Έχιδνα!» φώναξε ο Σάηρεν-
ντιλ, ζυγώνοντας, με το ξίφος του υψωμένο. Ο Μάηραν τον ακολου-
θησε, κάνοντας νόημα στον Βάνμιρ και τη Ρικνάβαθ να μείνουν πί-
σω, και τραβώντας κι εκείνος το σπαθί του.

«Πίσω!» σφύριξε η Έχιδνα, έτοιμη να τιναχτεί καταπάνω στον
πρώτο που θα ερχόταν κοντά της.

—*Θα μπορούσα να κάνω μια πρόταση, πουλάκια μου;*—

«Σκάσε και βοηθήσε μας, Αετέ,» είπε ο Σάηρεντιλ, πλησιάζοντας τη
γυναίκα-φίδι με επιφύλαξη.

«Θα το *πληρώσεις*, άμα ανακατευτείς!» απείλησε η Έχιδνα.

Ο Αετός συνέχισε—*Δεδομένου ότι δύο Έξωθεν σάς ζυγώνουν, θα
πρότεινα να πάτε στον Πύργο και να λύσετε τη διαφορά σας εκεί*—

«Κανένας Απρόσωπος δεν έρχεται —πάψε!» είπε η Έχιδνα.

—*Κοιτάξτε επάνω και θα τους δείτε!*—έκρωξε, θυμωμένα, ο Αετός.

Άπαντες ύψωσαν τα βλέμματά τους και, όντως, είδαν δύο Έξωθεν
να τρέχουν, διασχίζοντας την αντικρινή μεριά του αναδιπλούμενου
εδάφους και κοντεύοντας να φτάσουν στην καμπύλη.

«Στον Πύργο!» είπε ο Σάηρεντιλ.

Ο Πύργος στην Άκρη της Γης φαινόταν στον ορίζοντα, ανάμεσα
στα δέντρα και πάνω σ'έναν από τους λόφους, και οι σύντροφοι έ-
σπευσαν προς το μέρος του.

Ο Βάνμιρ ένιωθε τώρα σχεδόν θεραπευμένος από τα τραύματά του·
μονάχα αυτό στο στήθος τον ενοχλούσε λίγο· έτσι, πέταξε το ραβδί
που είχε πάρει από τους Βιρθήλους, θεωρώντας ότι δεν το χρειαζό-
ταν άλλο. «Έχω τον καθρέφτη,» ενημέρωσε τους υπόλοιπους. «Α-
κόμα κι αν μας ζυγώσουν, μπορούμε να τους αντιμετωπίσουμε.»

—Καθρέφτης ή μη, οι Έξωθεν επικίνδυνοι είναι, ανόητε Ωθράγκος—έκρωξε ο Αετός από πάνω τους—Και τώρα, θάνατι προετοιμασμένοι για το κάτοπτρό σου—Ο Βάνμιρ δεν κοίταζε το πτηνό, αλλά είχε την αίσθηση ότι του έκλεισε το μάτι.

Μπήκαν σ'ένα σημείο όπου τα δέντρα φύτεωναν πυκνά, και ξεκίνησαν ν'ανεβαίνουν μια πετρώδη πλαγιά. Ο Βάνμιρ και η Ρικνάβαθ ένωσαν τα γυμνά τους πόδια να γδέρνονται στις πέτρες. Η Καρμώζ κοίταξε επάνω, για να εντοπίσει τους Απρόσωπους, μα δεν τους έβλεπε πουθενά στη γη αντίκρυ της. Κι αυτό μπορούσε να σημαίνει μονάχα ένα πράγμα: Είχαν περάσει την καμπύλη.

Η Ρικνάβαθ πολύ φοβόταν πως, αν τους πρόφταναν έξω από τον Πύργο, δε θα γλίτωναν, ετούτη τη φορά, είτε είχαν τον καθρέφτη του Βάνμιρ είτε όχι.

Ευτυχώς, όμως, δεν τους πρόφτασαν· και εκείνοι, σύντομα, σκαρφάλωσαν την πλαγιά και βρέθηκαν μπροστά από την πύλη του ψηλού, πετρόχτιστου οικοδομήματος, η οποία ήταν μισάνοιχτη.

Ο Σάηρεντιλ την έσπρωξε και μπήκε πρώτος, ακολουθούμενος από την Έχιδνα, τον Βάνμιρ, και τον Μάηραν. Η Ρικνάβαθ είδε τον Αετό να πετά προς τα δεξιά, απομακρυνόμενος· ύστερα, πέρασε κι εκείνη το κατώφλι του Πύργου και βρέθηκε εκεί όπου είχαν βρεθεί κι οι σύντροφοί της: σε μια στρογγυλή αίθουσα, ημιφωτιζόμενη από πράσινες φλόγες μέσα σε αργυρά πύραυνα, κρεμάμενα από την οροφή του χώρου, η οποία χανόταν στο πυκνό σκοτάδι. Στο πέρας του δωματίου φαινόταν μια πέτρινη, λαξευτή σκάλα, εκατέρωθεν του πρώτου σκαλιού της οποίας στέκονταν αγάλματα, που οι μορφές τους ήταν μια ανάμιξη ανθρώπου, γερακιού, και ερπετού, και φορούσαν πανοπλίες και κράνη, ενώ στα χέρια τους έφεραν μακριά δόρατα, με λεπίδες και στα δύο άκρα.

Για μια στιγμή, ο Βάνμιρ πέρασε τα αγάλματα για ζωντανά και ύψωσε, ενστικτωδώς, το ραβδί του. Έπειτα, όμως, αντιλήφθηκε την αληθινή τους φύση και χαλάρωσε.

«Ποιος έχει φτιάξει ετούτο το μέρος;» ρώτησε.

«Δε γνωρίζω,» αποκρίθηκε ο Σάηρεντιλ. «Εδώ υπήρχε από τότε που υπέστην τη Μεταμόρφωση.»

Η Έχιδνα ένευσε. «Ναι· είναι πανάρχαιο. Ο Αετός, όμως, ίσως να ξέρει ποιος το έφτιαξε, γιατί κι εκείνος είναι πανάρχαιος.»

Η Ρικνάβαθ άκουγε τα λόγια τους χωρίς να δίνει και πολύ σημασία. Αισθανόταν μια μυστηριώδη δύναμη να εκπέμπεται από τον Πύργο, παρόμοια μ' αυτή των άλλων Αρχέτοπων, αλλά... διαφορετική, κατά κάποιο τρόπο: σαν πολλοί Αρχέτοποι να συναντιόνταν εδώ, και οι ενέργειές τους να αναμιγνύονταν.

Επίσης, ένα *κάλεσμα* πλανιόταν στον αέρα. Ο Πύργος στην Άκρη της Γης την καλούσε...

Η Ρικνάβαθ ατένισε τις πράσινες φλόγες που χόρευαν γαλήνια, ρυθμικά, τόσο ρυθμικά, μέσα στα πύραυνα, και νόμισε ότι ετούτο το μέρος προσπαθούσε, μέσω αυτών, να επικοινωνήσει μαζί της...

Τι της έλεγε;

—Ένα χέρι τής έκλεισε το στόμα, και ένα άλλο τυλίχτηκε γύρω από τη μέση και τα χέρια της.

Η Ρικνάβαθ κλότσησε τον αέρα, καθώς κάτι την τραβούσε μέσα στις σκιές, μέσα στο σκοτάδι, και κανένας από τους συντρόφους της δε φαινόταν να είχε αντιληφθεί το γεγονός.

«*Μην κάνεις θόρυβο,*» σφύριξε μια φωνή κοντά σ' αφτί της. «*Θα έρθεις μαζί μου τώρα. Και θα περάσεις καλύτερα απ' ό,τι με τον μισητό Σάηρεντιλ και τη φιδογυναίκα. Λατρεύω αυτό που κρύβεται μέσα σου...*»

Πυκνό σκοτάδι τύλιξε τα πάντα.

Κεφάλαιο 27

Μονομαχία

Λύκαρχε. Η Βόλγκρεν βρίσκεται υπό πολιορκία,» της είχε αναφέρει ένας από τους μαχητές της, χτες βράδυ.
Και τώρα, καθώς η Πάρνα στεκόταν ανάμεσα στα λυκόμορφα αγάλματα, έκανε πίσω το κεφάλι και έβγαλε τη Φωνή των Λύκων, καλώντας όλους τους παρόντες Λύκαρχους σε τούτο το μέρος.

Ο Σάρενλιν, ο Θόρενλор, και η Τέμμιθα παρουσιάστηκαν χωρίς αργοπορία, και στάθηκαν εμπρός της. Ο δεύτερος έμοιαζε να είχε μαντέψει περί τίνος επρόκειτο, και το βλέμμα του αποκάλυπτε ότι διαφωνούσε με την απόφαση της παλιάς του μυσούμενης. Εκείνη, όμως, δε θ' άλλαζε τώρα γνώμη· είχε αποφασίσει.

«Η πολιορκία της Βόλγκρεν από τις δυνάμεις του Έπαρχου Τάκμιν έχει αρχίσει. Η πόλη μου είναι αποκλεισμένη, και οι κάτοικοί της κινδυνεύουν. Η οικογένειά μου κινδυνεύει,» είπε η Πάρνα. Και τώρα, φάνηκε πως κι ο Σάρενλιν και η Τέμμιθα κατάλαβαν γιατί τους είχε καλέσει όλους εδώ: Ο πρώτος σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος, ενώ ένα αχνό μειδίαμα (ειρωνεία ή ευθυμία;) διαγραφόταν στα χείλη του· η δεύτερη έμεινε ακίνητη, σαν ξύλο, αλλά οι γροθιές των χεριών της σφίχτηκαν, και τα γαλανά της μάτια στένεψαν, εκπέμποντας αντιπάθεια και μίσος, ψύχος και φωτιά, τα οποία η Πάρνα νόμιζε ότι μπορούσε να νιώσει στο πετσί της.

«Έτσι, όπως είχα υποσχεθεί, καλώ τη Λύκαρχο Τέμμιθα σε μονομαχία μέχρι θανάτου!»

Σιγή πλάκωσε, και ο Θόρενλор πήρε τα μάτια του από την Πάρνα, σαν να μην μπορούσε –ή να φοβόταν– να κοιτάζει την όψη της... ή σαν να έβλεπε εκεί κάτι που του προκαλούσε αποστροφή.

Δεν καταλαβαίνει; σκέφτηκε, θυμωμένη, η Λύκαρχος. Δεν αξιολογεί την προσβολή που μου έγινε; Ήταν αδύνατον να κάνω πίσω, Θόρενλор –ακόμα και για το συλλογικό καλό των Λυκολατρών. Αν και δε νομίζω πως το «συλλογικό καλό» μας είναι να έχουμε ανθρώπους σαν την Τέμμιθα ανάμεσά μας...

«Αποδέχομαι την πρόκλησή σου, Λύκαρχε Πάρνα,» αποκρίθηκε η Τέμμιθα, «και δικαιούμαι να επιλέξω όπλο ή τόπο.»

«Επέλεξε, λοιπόν,» είπε, ψυχρά, η Πάρνα.

«Επιλέγω, ως όπλο, το τόξο.» Η Τέμμιθα ήταν εξαιρετη τοξότρια· η Πάρνα το περίμενε τούτο. «Μπορείς να επιλέξεις τον τόπο...»

«Τα Καρνάκια Κρημνίσματα.» *Εδώ, η ικανότητά σου στο τόξο δε θα μπορεί να σε βοηθήσει και πολύ...*

«Τι μέρος είναι αυτό;» απαίτησε η Τέμμιθα.

«Αποκλείεται να μην το ξέρεις...»

«Το ξέρω, αλλά... δεν μπορούσες να διαλέξεις κάτι ακόμα πιο μακριά, Πάρνα;» Τι θυμός ήταν αυτός στα μάτια της!

«Όχι,» αποκρίθηκε, ουδέτερα, η Πάρνα. «Αυτός είναι ο τόπος της επιλογής μου. Θα συναντηθούμε εκεί σε έξι ημέρες. Με την έκτη δύση του ήλιου, η μονομαχία μας στα Κρημνίσματα αρχίζει.»

«Όπως επιθυμείς,» είπε η Τέμμιθα, και έφυγε, περνώντας ανάμεσα από τα λυκόμορφα αγάλματα.

«Είθε τα Νύχια και τα Δόντια του Κυρίου μας να κατακόψουν τη χειρότερη,» προσευχήθηκε ο Σάρενλιν, καθώς κι η Πάρνα εγκατέλειπε το ξέφωτο με τα αγάλματα.

Ο Θόρενλορ σκέφτηκε: *Είθε τα Νύχια και τα Δόντια του Κυρίου μας να κατακόψουν την Τέμμιθα*· και γλίστρησε μέσα στις πρωινές σκιές του δάσους.

Η Πάρνα μπαίνει στο κατάλυμά της, στο άντρο του Σάρενλιν. Έχει ήδη προετοιμάσει το νου της για την επερχόμενη μονομαχία: τον έχει φέρει σε πολεμική εγρήγορση, τον έχει φέρει στην κατάσταση φονικής μανίας του Λύκου.

Τα πράγματα που θα πάρει μαζί της τα έχει συγκεντρώσει από χτες βράδυ. Ακουμπισμένα σε μια γωνία βρίσκονται το τόξο και η φαρέτρα της. Η Πάρνα σηκώνει την τελευταία (η οποία περιέχει είκοσι βέλη) και την περνά λοξά στην πλάτη. Ύστερα, πιάνει το τόξο και στέκεται μπροστά στον καθρέφτη, εκατέρωθεν του οποίου φωτίζουν δύο κεριά, στερεωμένα σε προεξοχές του ξύλινου πλαισίου του, καμωμένες γι' αυτό το σκοπό. Η Λύκαρχος τεντώνει τη χορδή· τη δοκιμάζει. Τη λύνει και την ξαναδένει, σφίγγοντάς τη λίγο περισσότερο

από πριν. Την ξαναδοκιμάζει. Εντάξει, τώρα. Περνά το τόξο στην πλάτη, σταυρωτά με τη φαρέτρα.

Η Πάρνα αντικρίζει τον καθρέφτη και δένει τα μακριά, καστανά μαλλιά πίσω από το κεφάλι της, σε δυνατό, σφιχτό κότσο. Το πρόσωπό της μοιάζει τραβηγμένο έτσι· τα χαρακτηριστικά της πιο οξεία –πιο λυκίσια.

Απλώνει το χέρι και σηκώνει το σάκο που βρίσκεται πάνω στο ξύλινο σκαμνί, περνώντας τον στον δεξή ώμο. Ο σάκος περιέχει λιτό φαγητό για δεκαπέντε ημέρες. Και ούτε ένα όπλο. Μονάχα το επιλεγμένο όπλο της μονομαχίας επιτρέπεται, και κανένα άλλο· οι Λυκολάτρες θα την ελέγξουν προτού εγκαταλείψει το άντρο του Σάρενλιν. Σε περίπτωση που το όπλο της μονομαχίας σπάσει, ο μονομάχος έχει πάντα την επιλογή να πολεμήσει με τα χέρια και τα πόδια, να γδάρει με τα νύχια, και να δαγκώσει με τα δόντια, καθότι ο Λύκος μάχεται με ό,τι μέσο έχει στη διάθεσή του.

Η Πάρνα στρέφεται στην έξοδο του καταλύματός της, και βλέπει κάποιον να στέκεται εκεί.

.....

«Καλή τύχη, Πάρνα,» είπε ο Θόρενλор, περνώντας το κατώφλι και ζυγώνοντάς τη. «Ο Άρχοντάς μας να είναι μαζί σου.»

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε εκείνη, νιώθοντας τη μάνητα της μονομαχίας να την εγκαταλείπει, ψυχικά και σωματικά. «Το ξέρω ότι ακόμα διαφωνείς, αλλά είχα δηλώσει πως, αν η Βόλγκρεν βρεθεί υπό πολιορκία—»

«Καταλαβαίνω,» τη διέκοψε ο Θόρενλор, νεύοντας. «Να προσέχεις. Και να επιστρέψεις.» Την αγκάλιασε, περνώντας τα χέρια του κάτω από το τόξο και τη φαρέτρα στην πλάτη της, και σφίγγοντάς την κοντά του.

Η Πάρνα τού επέστρεψε την αγκαλιά, το ίδιο εγκάρδια. «Θα επιστρέψω,» του ψιθύρισε.

Και έφυγε.

Η Πάρνα διασχίζει δασώδη εδάφη, κατευθυνόμενη βόρεια, προς τα Καρνάκια Όρη. Οι Λυκολάτρες έχουν ειδοποιηθεί για τη μονομαχία·

κανένας δε θα επιχειρήσει να της σταθεί εμπόδιο. Η Λύκαρχος γίνεται ένα με τα δάση, αφυπνίζοντας το θηρίο που κρύβεται εντός της και απολαμβάνοντας τον άνεμο, το φεγγαρόφωτο, τη σκιά, και το ταξίδι. Οι αισθήσεις της είναι οξυμένες. Γνωρίζει ότι η Αντίπαλός της δε θα της επιτεθεί προτού φτάσουν στον συμφωνημένο τόπο της μονομαχίας, μα προετοιμάζει τον εαυτό της· εναρμονίζεται.

Οι ημέρες κυλάνε ονειρικά.

Και η Πάρνα θυμάται...

...το παγερό βλέμμα της Αντιπάλου της·

...τη ζεστή αγκαλιά του Θόρενλορ·

...το μυστηριακό, αχνό μειδίαμα του Σάρενλιν·

...την Πόλη των Μύθων –και τη φαντάζεται πολιορκούμενη από τις δυνάμεις του Έπαρχου Τάκμιν: φαντάζεται τον τρόπο των κατοίκων της· την αποφασιστικότητα των υπερασπιστών της· την απόγνωση της Αρχόντισσας Ομάλθα.

Και η οργή της δε σβήνει ούτε στιγμή κάτω από το φεγγαρόφωτο.

Η Αντίπαλος θα πληρώσει!

Η Πάρνα αφήνει πίσω της τα πυκνά δάση και σκαρφαλώνει στους πρόποδες των Καρνάκιων Ορέων, όπου η βλάστηση αραιώνει. Πλησιάζει τον τόπο της μονομαχίας...

Το τόξο της είναι στην καλύτερη δυνατή κατάσταση. Τα βέλη της το ίδιο. Το σώμα και η ψυχή της επίσης.

Τα Καρνάκια Κρημνίσματα είναι αρχαία ερείπια, βρισκόμενα σε μια πλαγιά των βουνών. Οι θρύλοι λένε πως, κάποτε, μια φυλή ισχυρότερη στο Χάρισμα από τους Ρουζβάνους είχε την πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας της εδώ. Η Πάρνα δεν ξέρει αν αυτό αληθεύει ή όχι, ούτε έχει μελετήσει ιδιαίτερα το ζήτημα. Ωστόσο, μία φορά, ταξιδεύοντας και εξερευνώντας, έφτασε στα Καρνάκια Κρημνίσματα και περιπλανήθηκε εντός τους· έτσι, γνωρίζει τα κατατόπια. Αμφιβάλλει αν η Αντίπαλος έχει έρθει ποτέ εδώ· πρέπει να έχει ακούσει μονάχα για το μέρος. Η Πάρνα, επομένως, θα έχει το πλεονέκτημα του τόπου, και εκείνη το πλεονέκτημα του όπλου. Αρκετά δίκαιο... αν και η Αντίπαλος δε θα μπορεί να χρησιμοποιήσει το τόξο της πολύ αποτελεσματικά ανάμεσα στις αρχαίες πέτρες.

Η Πάρνα φτάνει στα Κρημνίσματα με την έκτη δύση του ηλίου, και ζυγώνει σκυφή, κρύβοντας τον εαυτό της μέσα στις σκιές και πίσω από τους βράχους. Γιατί η Αντίπαλος πιθανώς να είναι ήδη εδώ...

Ένα σύριγμα στο λυκόφως, και ένα χτύπημα πάνω σε πέτρα.

Η Αντίπαλος *είναι* εδώ.

Η Πάρνα, έχοντας αποφύγει να τρυπηθεί από το βέλος της, κοιτάζει προς τη μεριά απ'όπου δέχτηκε την επίθεση, και βλέπει μια ανθρώπινη φιγούρα να στέκεται σε μια σχισμάδα των ερειπίων, σκοτεινή σα σκιά.

Τρέχει στη μισογκρεμισμένη πύλη των Κρημνισμάτων, προτού η Αντίπαλος ετοιμάσει ξανά το όπλο της. Ακουμπά την πλάτη στο εσωτερικό της καμάρας και τραβά ένα βέλος απ'τη φαρέτρα της, περνώντας το στη χορδή του τόξου. Αφουγκραζόμενη...

Τα πόδια της Αντιπάλου δε θα κάνουν πολύ θόρυβο, μα τα χαλίκια ίσως να μετακινηθούν· και οι αισθήσεις της Πάρνα είναι τώρα οξυμένες, λυκίστιες.

Τ'αφτιά της τεντώνονται· τα μάτια της στενεύουν, ερευνώντας τις σκιές που πυκνώνουν.

Ο αναμενόμενος ήχος ακούγεται.

Ώστε η Αντίπαλος πηγαίνει βαθύτερα...

Η Πάρνα γλιστρά, σκυφή, στο εσωτερικό των ερειπίων, και στρίβει αριστερά, εκεί όπου ήταν προηγουμένως η Αντίπαλος. Κοιτάζει, και τη βλέπει ν'ανεβαίνει μια επικίνδυνη σκάλα.

Εκείνη στρέφεται και της ρίχνει.

Η Πάρνα καλύπτεται στο πλάι ενός βράχου, και επιστρέφει τη βολή. Αστοχεί, πετυχαίνοντας τα σκαλοπάτια. Το τόξεμα ήταν κακοσημαδεμένο, σχεδόν τυχαίο. Θα πρέπει νάναι πιο προσεκτική στο μέλλον.

Η Αντίπαλος μπαίνει σ'ένα οικοδόμημα των ερειπίων: το οικοδόμημα που η Πάρνα νομίζει ότι, μάλλον, είχε τη χρήση ναού σε κάποιους παλαιούς χρόνους.

Δεν ακολουθεί την Αντίπαλο· δε σκοπεύει να την καταδιώξει τόσο ανοιχτά· γι'αυτό, εξάλλου, επέλεξε τούτο τον τόπο μονομαχίας...

Περνώντας ένα βέλος στη χορδή του τόξου της, τρέχει σ'ένα χτίσμα που του λείπει η οροφή, και πηγαίνει σ'ένα συγκεκριμένο σημείο του πατώματος. Αφήνει το όπλο της κάτω και σηκώνει με τα δύο χέρια

μια πλάκα. Παίρνει πάλι το τόξο και πηδά μέσα στο άνοιγμα που αποκάλυψε.

Σκοτάδι πανταχόθεν, εκτός από μια στήλη αχνού φωτός από πάνω.

Η Πάρνα βάζει ξανά το βέλος στη φαρέτρα (δεν υπάρχει χώρος για να χρησιμοποιήσει το όπλο της, έτσι κι αλλιώς) και βαδίζει, αγγίζοντας τον έναν τοίχο με το δεξί χέρι.

Υπάρχουν στενές σήραγγες κάτω από όλα τα ερείπια, οι οποίες δεν πρέπει να ήταν υπόνομοι.

Η Πάρνα αναγκάζεται να πηγαίνει σκυφτή, ενώ τ'αφτιά της ακούνε και τον παραμικρό θόρυβο. Είναι συνηθισμένη σε τέτοιο περιβάλλον· οι μυστικές διόδους του Ανακτόρου του Αρχέγονου Σεληνόφωτος δε διαφέρουν και πολύ από τούτο το μέρος.

Βρίσκει ένα άνοιγμα στα δεξιά, και στρίβει.

Νερό ακούγεται να στάζει από κάπου. Αλλά ένας άλλος ήχος είναι που τραβά την προσοχή της Πάρνα: Αργά βήματα.

Είμαι κάτω απ'το ναό. Η Αντίπαλος είναι από πάνω. Με ψάχνει, κοιτάζοντας από τα ανοίγματα των τοιχωμάτων, μα δε με εντοπίζει πουθενά.

Η Πάρνα πλησιάζει ένα σημείο από το οποίο έρχεται αχνό φως, και κοιτάζει έξω, την κεντρική αίθουσα του ναού, όπου μονάχα δύο μισές κολόνες παραμένουν όρθιες. Η Λύκαρχος υψώνει το βλέμμα, και βλέπει την Αντίπαλο εκεί που την περιμένει: στα απομεινάρια του ορόφου του οικοδομήματος, να βηματίζει αργά, έχοντας το τόξο της έτοιμο για βολή και ατενίζοντας από τα ανοίγματα των ρημαγμένων τοίχων.

Δεν μπορώ να τεντώσω τη χορδή εδώ κάτω, για να της ρίξω. Πρέπει να βγω.

Η Πάρνα σκαρφαλώνει από την οπή του πατώματος, όσο πιο αθόρυβα μπορεί, ποντάροντας στο γεγονός ότι η προσοχή της Αντίπαλου είναι στραμμένη αλλού... και πέφτοντας έξω στους υπολογισμούς της.

Η Αντίπαλος στρέφεται, ξαφνιασμένη μα αντιλαμβανόμενη αμέσως τι έχει συμβεί. Τεντώνει τη χορδή του τόξου της—

Η Πάρνα πετάγεται πίσω από μια μισή κολόνα. Το βέλος προσκρούει εκεί και σπάζει.

Η Αντίπαλος πέφτει στο πάτωμα του μισογκρεμισμένου ορόφου, για να μη δίνει στόχο.

Η Πάρνα ετοιμάζεται για βολή... *Δε θα την πετύχω*, σκέφτεται. *Είναι σχεδόν αόρατη μέσα στις σκιές*. Βλέπει μονάχα μια ασθενική γυαλάδα από τα ξανθά της μαλλιά.

Να πάω πάλι κάτω; Οι άκριες των ματιών της ατενίζουν το άνοιγμα στο δάπεδο του αρχαίου ναού.

Μια κίνηση!

Η Αντίπαλος σηκώνεται και γλιστρά, γρήγορα, μέσα σ'ένα από τα ανοίγματα του τοίχου.

Η Πάρνα ρίχνει. Και αστοχεί.

Η Αντίπαλος πρέπει να έχει βγει στην έξω μεριά και να κρατιέται από κάπου.

Η Πάρνα τρέχει σ'έναν τοίχο και, περνώντας το τόξο της στον ώμο, σκαρφλώνει προς τα απομεινάρια του ορόφου.

Ακούει την Αντίπαλο να πηδά στο έδαφος, έξω από το ναό, και επιταχύνει την αναρρίχησης της, φτάνοντας επάνω ελαφρώς λαχανιασμένη. Ζυγώνει ένα από τα ανοίγματα και κοιτάζει.

Η Αντίπαλος τρέχει ανάμεσα στα ερείπια.

Η Πάρνα έχει ήδη βγάλει το τόξο της απ'την πλάτη, και περνά ένα βέλος στη χορδή. *Αποκλείεται να πετύχω, αλλά δε βαριέσαι...* Σημαδεύει και ρίχνει.

«Αaaaa!» Η φωνή της Αντιπάλου αντηχεί.

Την πέτυχα! Μα δεν είναι νεκρή· προχωρά παραπατώντας –ο μηρός της πρέπει να χτυπήθηκε– και μπαίνει σ'ένα στρογγυλό οικοδόμημα: το οικοδόμημα που η Πάρνα είχε, κατά την εξερεύνηση τούτων των ερειπίων, ονομάσει Αίθουσα Συγκεντρώσεων.

Δεν υπάρχει πολύς χώρος για κρύψιμο εκεί, σκέφτεται, καθώς κατεβαίνει από την έξω σκάλα του ναού. Φτάνει κάτω και ακουμπά την πλάτη της σε μια γωνία του ερειπίου, περνώντας ένα βέλος στη χορδή του τόξου της και κρυφοκοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο.

Ένας ήχος έρχεται από τη μεριά της Αίθουσας Συγκεντρώσεων. Ένα κοφτό κλικ. Η Αντίπαλος πρέπει να ξεκάρφωσε το βέλος από πάνω της και να το πέταξε παραπέρα, εξαγριωμένη. Ωστόσο, δεν ούρλιαξε, ούτε γρύλισε.

Η Πάρνα προχωρά, σκυφτά, ανάμεσα στα ερείπια, καλυπτόμενη πίσω από πέτρες και έχοντας τα μάτια εκεί όπου πιστεύει ότι κρύβεται η Αντίπαλος.

Σταματά σ'ένα σημείο και περιμένει, τεντώνοντας το τόξο της.

Η Αντίπαλος ξεπροβάλλει από τη δεξιά μεριά της Αίθουσας Συγκεντρώσεων, κινούμενη προσεκτικά. Η Πάρνα, νιώθοντας τυχερή, της ρίχνει. Και αστοχεί.

Πρόσεχε, προστάζει τον εαυτό της. Πρόσεχε. Δε θα συμβαίνει κάθε φορά.

Η Αντίπαλος βάλλει καταπάνω της, και εκείνη κατεβάζει το κεφάλι. Το βέλος χτυπά το βράχο, εξοστρακίζεται, και προσγειώνεται δίπλα από το λυγισμένο, δεξί της πόδι.

Η Πάρνα κοιτάζει από την άκρια, και βλέπει την Αντίπαλο να πηγαίνει, κουτσαίνοντας, στη βορειοανατολική μεριά των Κρημισμάτων, προτού το σκοτάδι την τυλίξει. Δεν την ακολουθεί· κατευθύνεται προς εκεί όπου ξέρει πως θα βρει ένα άνοιγμα για τις σήραγγες. Και το βρίσκει, πίσω από την ξεραμένη πηγή. Περνά το βέλος της στη φαρέτρα, σπρώχνει την πέτρα που σκεπάζει την οπή, και πηδά στο εσωτερικό.

Προχωρά σκυφτά μέσα στο σκοτάδι, αφουγκραζόμενη. Μα δεν καταφέρνει ν'ακούσει τίποτα, πέρα από το *τιπ τιπ τιπ* του νερού που στάζει.

Δεν κινείται· με περιμένει να ζυγώσω. Έχει υποπτευθεί, άραγε, ότι βρίσκομαι από κάτω;

Η Πάρνα στρίβει και πλησιάζει μια έξοδο, απ'όπου περνά μονάχα μια λωρίδα φεγγαρόφωτου. Σπρώχνει την αρχαία πλάκα και κοιτάζει έξω, ψάχνοντας για την Αντίπαλο. *Βρίσκομαι στη βορειοανατολική μεριά των Κρημισμάτων, άρα κάπου εδώ πρέπει να είναι...* Τα μάτια της, όμως, δεν την εντοπίζουν.

Η Πάρνα γλιστρά, αργά, έξω απ'το άνοιγμα και κινείται προς την κοντινή κιονοστοιχία...

—Ο ήχος της χορδής.

Όχι! Η Πάρνα προσπαθεί να πέσει στο έδαφος.

Ένα δυνατό χτύπημα την πετά πίσω, κάνοντάς τη να σφίξει τα δόντια. Το τόξο έχει φύγει απ'το χέρι της. Ένα βέλος της έχει καρφωθεί στον αριστερό ώμο.

Δεν υπάρχει χρόνος να βρει το όπλο της· πρέπει να φτάσει στην κιονοστοιχία, προτού δεχτεί κι άλλη βολή. Σηκώνεται και τρέχει, κρατώντας το στέλεχος που είναι καρφωμένο επάνω της. Κρύβεται πίσω από μια σπασμένη κολόνα, και ένα βέλος εξοστρακίζεται.

Η Πάρνα αναπνέει, βαθιά και αργά, προσπαθώντας να συνεφέρει τον εαυτό της. Διατρέχει, με τα δάχτυλα της, το στέλεχος του βλήματος που την έχει πετύχει. *Δεν έχει πάει βαθιά, παρατηρεί· μονάχα η αιχμή είναι μέσα. Και πρέπει να βγει.*

Σφίγγει γερά το στέλεχος.

Σφίγγει τα δόντια.

Τραβά το βέλος έξω, πνίγοντας μια κραυγή. Αίμα πιτσιλά το πρόσωπό της· αίμα μουσκεύει τα ρούχα της, και κυλά πάνω στο δέρμα της, από κάτω.

Βγάζει έναν επίδεσμο, γρήγορα, από το σάκο της. Τον περνά πάνω από τον ώμο και κάτω απ' τη μασκάλη—

Ένας ήχος!

Σταματά και αφουγκράζεται.

Τα μάτια της στενεύουν. Η Αντίπαλος έρχεται. *Νιώθει τόσο βέβαιη για τη νίκη;*

Η Πάρνα δένει βιαστικά το τραύμα της, κι αυτό συνεχίζει να αιμορραγεί· αισθάνεται το αίμα να κυλά ανάμεσα στα στήθη της, προς την κοιλιά της. Αλλά δεν υπάρχει χρόνος τώρα. Αφήνει το σάκο στο έδαφος, το ίδιο και τη φαρέτρα. Τραβά δύο βέλη και τα περνά στις μπότες της. Ύστερα, γλιστρά μέσα στις σκιές των βράχων.

Βλέπει την Αντίπαλο να πλησιάζει, άφοβα. *Πρέπει να μ' άκουσε να χάνω το τόξο μου...*

Γίνε ένα με τις σκιές, Πάρνα. Ένα με τις σκιές...

Πηγαίνει πίσω απ' τον πανάρχαιο στρογγυλό βωμό —ή ό,τι έχει απομείνει απ' αυτόν. Η Αντίπαλος δεν πρέπει να την έχει δει, γιατί ζυγώνει την τελευταία της κρυψώνα —τη σπασμένη κολόνα—, κάνοντας τον κύκλο, για να της έρθει απ' τα πλάγια.

Η Πάρνα αντιγράφει τη στρατηγική της: κάνει κι εκείνη κύκλο, αθόρυβα και τραβώντας τα βέλη από τις μπότες της.

Η Αντίπαλος σταματά δίπλα απ' την κολόνα, με το τόξο της τεντωμένο. Αναμφίβολα, κοιτάζει το σάκο και τη φαρέτρα της Πάρνα, καθώς επίσης και το αίμα στο έδαφος.

Η Πάρνα δεν απέχει πολύ από το θήραμά της, όμως κρύβεται, σκυφτή, και περιμένει.

Η Αντίπαλος βηματίζει. *Ακολουθεί το αίμα μου...*

Η Πάρνα τη ζυγώνει κι άλλο, προσεκτικά, επικεντρώνοντας όλη της τη δύναμη στα πόδια. Δεν πρέπει να παραπατήσει· δεν πρέπει να προκαλέσει τον παραμικρό θόρυβο...

Η Αντίπαλος είναι μπροστά της, με την πλάτη γυρισμένη. Εκείνη, όμως, δεν ορμά, γνωρίζοντας πως μια απερίσκεπτη έφοδος μπορεί να της κοστίσει τον αγώνα. Αν η Αντίπαλος περιστραφεί τώρα και την τοξέψει, είναι αδύνατον να αστοχήσει...

Η Πάρνα την παρακολουθεί, και τη βλέπει να ζυγώνει τον στρογγυλό βωμό. *Σύντομα, θα καταλάβει ότι κάτι δεν πάει καλά, ότι κάνω κύκλο.*

Τρέχει, πατώντας στις μύτες των μποτών της, πηδά σε μια κομμένη κολόνα, και πηδά ξανά, προς την Αντίπαλο...

...η οποία περιστρέφεται, μα δεν προλαβαίνει να ρίξει, καθώς η Πάρνα πέφτει επάνω της, σωριάζοντάς τη στο βωμό, ανάσκελα, και καρφώνοντας τα βέλη στο στήθος της.

Τα γαλανά μάτια της Αντιπάλου την κοιτάζουν γουρλωμένα, γεμάτα τρόμο. Μετά, βήχει και αίμα πετάγεται απ'τα ρουθούνια και το στόμα της. Τα χείλη της κινούνται, σπασμωδικά, καθώς προσπαθεί να πει κάτι, μα δεν τα καταφέρνει· πνίγεται.

Η Πάρνα σηκώνεται από το βωμό και απομακρύνεται, παραπατώντας απ'την εξάντληση και τον πόνο του τραύματος στον ώμο της.

.....

Πήγε και κάθισε σε μια σπασμένη κολόνα, αρχίζοντας να δένει την πληγή της καλύτερα, για να σταματήσει την αιμορραγία. Όταν τελείωσε, σηκώθηκε και πλησίασε την Τέμμιθα, η οποία ήταν ξαπλωμένη στον στρογγυλό βωμό, νεκρή, με δύο βέλη καρφωμένα στο στήθος της.

Η Πάρνα έλυσε τα καστανά της μαλλιά, αφήνοντάς τα να πέσουν στους ώμους της και ν'ανεμίσουν στον ψυχρό αγέρα των βουνών.

Η μονομαχία είχε τελειώσει.

Κεφάλαιο 28

Οι Δυνάμεις του Χαρίσματος των Ρουζβάνων

Η Αρτλάνα κοιτάξε από τη χαραμάδα της σκηνής. Στο εσωτερικό, ένας άντρας βρισκόταν αλυσοδεμένος σε δύο πασσάλους καρφωμένους στη γη. Τα χέρια του ήταν τεντωμένα και τα γόνατά του λυγισμένα, αλλά τα δεσμά του δεν του επέτρεπαν να γονατίσει. Το πρόσωπό του ήταν καταμελανιασμένο, και από το αριστερό του μάτι αίμα έτρεχε. Ρούχα δε φορούσε, εκτός από μια λευκή περισκελίδα. Ο δεξής του μηρός ήταν τραυματισμένος από πριν, και είχε αρχίσει πάλι να αιμορραγεί.

Ο βασανιστής του έλειπε.

Η Αρτλάνα έριξε μια ματιά πίσω της, για να δει τον Στρατάρχη Ρέλγκριν να στέκεται μερικά μέτρα απόσταση, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήρνο και κοιτάζοντάς τη με βλέμμα εχθρικό.

Τι να περνά απ'το διεστραμμένο μυαλό του; Τι στο Λύκο έχει εναντίον μου; Δε θέλει να πάρω τις πληροφορίες πιο γρήγορα; Η συμπεριφορά του την εξόργιζε. Ο Ρέλγκριν δεν της είχε κανέναν σεβασμό για το γεγονός ότι ήταν Ομιλήτρια· δεν της έδειχνε ούτε καν την πρέπουσα ευγένεια! Πότε, όμως, θα τον δίδασκε το μάθημά του... Ω, πότε θα τον δίδασκε το μάθημά του!

Η Αρτλάνα τον αγνόησε, προς το παρόν, και στράφηκε πάλι στη χαραμάδα, κοιτάζοντας μέσα στη σκηνή, όπου ο κρατούμενος δεν είχε κουνηθεί καθόλου, λες κι ήταν νεκρός...

Μα δεν είναι νεκρός· η Ομιλήτρια μπορούσε να δει το πλατύ στήρνο του ν'ανεβοκατεβαίνει, καθώς ανέπνεε. Παραμέρισε την κουρτίνα και μπήκε, αφήνοντάς τη να πέσει πίσω της.

Ο κρατούμενος ύψωσε το βλέμμα. Το ματωμένο του μάτι δεν πρέπει να την έβλεπε και πολύ καλά· αλλά το άλλο την κοιτάζε με περίσσιο μίσος.

«Σου έφερα κάτι να πεις,» του είπε η Αρτλάνα. «Πρέπει να διψάς.» Ύψωσε ένα απλό, ξύλινο ποτήρι και το γέμισε με κρασί από ένα μπουκάλι με μακρύ λαιμό.

«...Θες να με ναρκώσεις!...» γρύλισε ο κρατούμενος, τρίζοντας τα δόντια και δείχνοντας ότι μερικά απ'αυτά ήταν σπασμένα.

Η Αρτλάνα χαμογέλασε, και χρησιμοποίησε Πειθώ: «Αν ήθελα να σε ναρκώσω, θα σου έκλεινα τη μύτη και θα σε *ανάγκαζα* να πεις.» Ζύγωσε, φέρνοντας το ποτήρι στα χείλη του.

Ο κρατούμενος ήπιε.

«Πώς αισθάνεσαι το στόμα σου; Καλύτερα;»

Εκείνος ένευσε, κοιτάζοντας το έδαφος.

«Δε μ'αρέσει να βλέπω τους ανθρώπους να υποφέρουν,» είπε η Αρτλάνα, επικαλούμενη το Χάρισμα της, «όποιοι κι αν είναι, Λυκολάτρες ή μη...» Και δεν έλεγε ψέματα. Απεχθανόταν κάθε μορφή βίας, ενώ έβρισκε τα βασανιστήρια αποκρουστικά. Ωστόσο, παραδεχόταν ότι, ορισμένες φορές, είχαν τη χρησιμότητά τους, προκειμένου να λυγίσουν τη θέληση του ανακρινόμενου και να γίνει η Πειθώ αποτελεσματικότερη επάνω του...

«Τι ζητάς εδώ, λοιπόν;» ρώτησε ο άντρας. Η φωνή του τώρα ακουγόταν πιο καθαρά. «Ήρθες να μ'ελευθερώσεις, επειδή μ'ερωτεύτηκες;» Γέλασε κοφτά. «Δεν το νομίζω. Αυτά συμβαίνουν μόνο στα παραμύθ...» Έβηξε, δυνατά.

Η Αρτλάνα τού έδωσε κι άλλο κρασί να πει· και, όταν ο κρατούμενος συνήλθε, του είπε: «Έχεις δίκιο. Αλλά πώς είναι τ'όνομά σου;»

«...Έρβαλθιν.»

«Έρβαλθιν... τι ωραίο όνομα. Και τι ωραίος άντρας που είσαι...» Η Αρτλάνα βάδισε μέσα στη σκηνή, αφήνοντας την Πειθώ να γλιστρά αργά από τα χείλη της, σαν αόρατη, ναρκωτική ομίχλη, πλημμυρίζοντας το περιβάλλον. «Είναι κρίμα να χαραμίζεις τον εαυτό σου έτσι. Έχεις τόσα πολλά να κάνεις, και προτιμάς να πεθάνεις εδώ; Ή να μείνεις *ανάπηρος*;» Κάνοντας το γύρο, βρέθηκε πίσω του και είδε το αίμα και τις ουλές στην πλάτη του. Ο ήχος του μαστιγίου και οι κραυγές του κρατούμενου αντηχούσαν σχεδόν όλο το βράδυ· δεν την άφηναν να κοιμηθεί. Μόλις την είχε πάρει λίγο ο ύπνος, πεταγόταν πάλι επάνω. Πώς μπορούσε ένας άνθρωπος να χτυπά έναν συνάνθρωπό του έτσι; «*Σημαδεμένος*; Όταν είναι τόσο απλό να δώσεις

τέλος στα βασανιστήρια;...» Γέμισε το ποτήρι (που είχε αδειάσει) ξανά με κρασί.

«Δεν έχω άλλη επιλογή, Αρχόντισσά μου...» ακούστηκε η φωνή του Ήρβαλθιν, αχνή, αδύναμη.

«Έχεις. Φυσικά και έχεις...» Στεκόμενη πίσω του, του έδωσε να πει κρασί, κι εκείνος το ήπιε, με περισσότερη όρεξη από πριν. «Αν τους πεις αυτό που ζητάνε, το μαρτύριό σου θα τελειώσει. Τώρα, που είναι ακόμα νωρίς. Αν αρνηθείς να τους μιλήσεις, θα συνεχίσουν, και θα συνεχίσουν, και θα συνεχίσουν... Κι εγώ δε θα μπορώ να κάνω τίποτα γι' αυτό, όσο κι αν με λυπεί ο πόνος σου...» Ψιθύριζε κοντά στ' αφτί του· η Πειθώ της είχε τυλίξει το νου του σαν αράχνη. Η Αρτλάνα αντιλαμβανόταν ότι τα πήγαινε καλά με τον κρατούμενο.

«Θα με σκοτώσουν όταν δε θα με χρειάζονται, Αρχόντισσα... Υπηρετώ το Λύκο. Οι ιέρειες θ' απαιτήσουν το θάνατό μου· θα με κάψουν, ή θα με πνίξουν.»

«Όχι,» του είπε η Αρτλάνα. «Θα σε θέσω υπό την προστασία μου. Ο Έπαρχος θα μου το επιτρέψει.»

«Ποια είσαι;»

«Μια Αρχόντισσα, με αρκετή δύναμη εδώ. Δε θα σε πειράξουν, αν ζητήσω να μη σε πειράξουν. Οι ιέρειες δε χρειάζεται να μάθουν παρά ότι πέθανες στα βασανιστήρια...»

Ο Ήρβαλθιν ξεροκατάπιε. Συλλογιζόταν την πρότασή της· τη συλλογιζόταν πολύ σοβαρά. «Κι ο Κάλβος;»

«Ο σύντροφός σου;»

Ο κρατούμενος ένευσε.

Η Αρτλάνα ήξερε ότι έπρεπε να βάλει τα δυνατά της, για να ξεπεράσει τούτο το εμπόδιο. Οι άνθρωποι, συνήθως, προσκολλούνται σε όσους θεωρούν φίλους, αγαπημένους, συντρόφους, ή συμμαχητές· δεν τους παρατάνε εύκολα. Όσοι έχουν κάποια συνείδηση, τουλάχιστον· κι ο συγκεκριμένος Λυκολάτρης έμοιαζε να έχει μπόλικη από αυτήν...

Πειθώ –«Ο ένας από εσάς, σίγουρα, θα πεθάνει, Ήρβαλθιν. Θα το ήθελα να σας σώσω και τους δύο, μα, πραγματικά, δεν μπορώ· ο Έπαρχος θα μου το αρνηθεί. Εσένα, όμως, δύναμαι πολύ εύκολα να σε γλιτώσω από τούτη την καταδίκη. Τι επιλέγεις, λοιπόν; Θάνατο μετά βασανιστηρίων, ή ζωή;

»Μίλησε στον Έπαρχο, πες του εκείνο που ζητά, κι εγώ θα σε πάρω υπό την προστασία μου. Κανείς δε θα σε πειράξει. Θα νομίζουν ότι είσαι νεκρός. Θα αρχίσεις μια καινούργια ζωή. Είναι η τελευταία σου ευκαιρία, 'Ηρβαλθιν' θα με λυπήσει εξαιρετικά αν δεν την αδράξεις...»

Ο κρατούμενος πήρε μια βαθιά ανάσα. Φαινόταν καταπονημένος. Αλλά αποφασισμένος.

«Να φωνάξω τον Έπαρχο;» τον ρώτησε η Αρτλάνα.

«Φώναξέ τον.»

Η Αρτλάνα άφησε το ποτήρι και το μπουκάλι στο πάτωμα, και βγήκε απ' τη σκηνή.

Έξω, είδε ότι ο Τάκμιν στεκόταν τώρα δίπλα από τον Ρέλγκριν, περιμένοντάς την. Εκείνη τον πλησίασε και είπε: «Συμφώνησε, Άρχοντά μου. Θέλω μονάχα μια χάρη από εσάς.»

«Τι χάρη, Ομιλήτρια;»

«Να με αφήσετε να πάρω τον κρατούμενο υπό την προστασία μου. Αυτόν μόνο, όχι και τον άλλο.»

«Τι!» μούγκρισε ο Ρέλγκριν.

«Οι ιέρειες της Λιάμνερ Κρωθ θα εξοργιστούν, και μαζί μου και μαζί σου, Ομιλήτρια,» είπε ο Τάκμιν.

«Δε χρειάζεται να το μάθουν. Μπορούμε να πούμε ότι πέθανε στα βασανιστήρια, λίγο αφότου μας αποκάλυψε εκείνο που θέλαμε.»

«Και γιατί να κάνουμε όλη αυτή την—;»

«Είναι προφανές, Άρχοντά μου!» γρύλισε ο Ρέλγκριν. «Η Ομιλήτρια γλυκοκοιτάζει τον κρατούμενο, και θέλει να τον πάρει στη σκηνή της, για να—»

Η Αρτλάνα τον χαστουκισε. «Πώς *τολμάς*; —*Ααγκχχ!*...»

Ο Ρέλγκριν είχε απλώσει το χέρι του, αρπάζοντάς την απ' το λαιμό. «Ελεεινή σκ—!»

«*Στρατάρχη!*» Ο Τάκμιν τον έσπρωξε πέρα, σοκαρισμένος από τη συμπεριφορά του στρατιωτικού του. «Τι *κάνεις*, Στρατάρχη; Είσαι *καλά*, άνθρωπέ μου;»

Η Αρτλάνα άγγιξε το λαιμό της, βήχοντας.

«Συμφωνείτε μ' αυτό που προτείνει, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Ρέλγκριν.

«Το αν συμφωνώ ή όχι δεν έχει *KAMIA* απολύτως σχέση με την ευγένεια!» Ο Τάκμιν χαμήλωσε τη φωνή του και συνέχισε πιο ήρεμα: «Είσαι ταραγμένος, Στρατάρχη. Πήγαινε να βγάλεις το θυμό σου αλλού.» Τον ατένισε, ασάλευτα.

Ο Ρέλγκριν τού ανταπέδωσε το βλέμμα, μα δεν αντιμίλησε. Στράφηκε και έφυγε.

«Ομιλήτρια,» είπε ο Τάκμιν, «πρέπει να σου ζητήσω, γ'άλλη μια φορά, συγγνώμη εκ μέρους του Στρατάρχη Ρέλγκριν.»

«Δεν είναι δικό σας το φταίξιμο, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Αρτλάνα, καθαρίζοντας το λαιμό της.

«Σε ακούω,» δήλωσε ο Τάκμιν. «Γιατί επιθυμείς να θέσεις τον κρατούμενο υπό την προστασία σου; Μπορούμε να πάρουμε πληροφορίες από αυτόν και, μετά, να τον αφήσουμε στις ιέρειες.»

«Του το υποσχέθηκα, Άρχοντά μου,» εξήγησε η Αρτλάνα. «Του υποσχέθηκα πως, αν σας μιλήσει, θα τον προστατέψω. Το ξέρω ότι δεν είμαι *υποχρεωμένη* να το κάνω, αλλά είναι μονάχα ένας άνθρωπος, Άρχοντά μου· δεν υπάρχει λόγος να πεθάνει, αν ο θάνατός του μπορεί να αποφευχθεί, δε νομίζετε;» Είχε χρησιμοποιήσει λίγη Πειθώ στα λόγια της, χωρίς να ξέρει *γιατί* ακριβώς το έκανε. Ίσως να ήθελε να κερδίσει ετούτη την αναμέτρηση για να δει την όψη του Στρατάρχη Ρέλγκριν· ή ίσως να είχε πραγματικά συμπονέσει τον Ήρβαλθιν, βλέποντάς τον να ταλαιπωρείται έτσι.

Ο Τάκμιν έσμιξε τα χείλη, αναποφάσιτος. Η φωνή της Αρτλάνα αντηχούσε μέσα στο νου του: «*Δεν υπάρχει λόγος να πεθάνει, αν ο θάνατός του μπορεί να αποφευχθεί, δε νομίζετε;*» Έβρισκε ότι συμφωνούσε ιδιαίτερα μ'αυτό, γιατί ήταν, κατά βάθος, ιδεαλιστής. Ο θάνατος *χρειάζεται μόνο όταν είναι τελείως απαραίτητος*· όταν δεν υπάρχει άλλη λύση. Όπως με την Καλβάρθα: Έπρεπε να γίνουν κάποιες μάχες, προκειμένου η Βασίλισσα να εκθρονιστεί και τάξη να επέλθει στο Βασίλειο. Ένας κρατούμενος, όμως, δεν ήταν ανάγκη να σκοτωθεί, αφότου τους είχε αποκαλύψει ό,τι ζητούσαν...

Εκείνο, όμως, που –λόγω της επήρειας της Πειθούς της Αρτλάνα– ο Έπαρχος Τάκμιν δεν υπολόγισε ήταν το ρίσκο το οποίο έπαιρνε, σε περίπτωση που οι ιέρειες της Λιάμνερ Κρωθ ανακάλυπταν τη μικρή τούτη απάτη...

«Έχεις την άδειά μου,» δήλωσε. «Μπορείς να πάρεις τον αιχμάλωτο υπό την προστασία σου.»

«Πάμε, λοιπόν, στη σκηνή του, Άρχοντά μου,» είπε η Αρτλάννα.

Η Χρυσοδάκτυλη, που προπορευόταν κατοπτεύοντας, επέστρεψε μέσα στο απογευματινό φως και την αραιή βροχή.

«Στρατιώτες έρχονται,» πληροφόρησε τους συντρόφους της.

«Του Έπαρχου Τάκμιν;» ρώτησε ο Άλαντμιν.

«Πρέπει.»

«Τι σύμβολο φέρουν;»

«Ένα γυναικείο χέρι κάτω από μια κορόνα.»

Η Νίθρα κοίταξε τον Άλαντμιν. «Το σύμβολο του Άνφρακ.»

«Που έχει συμμαχήσει με τον Τάκμιν,» είπε ο Αρχικατάσκοπος. Και ένευσε. «Ναι, δικοί του είναι οι στρατιώτες. Πόσοι αριθμούν, Χρυσοδάκτυλη;» ρώτησε, ενώ αναρωτιόταν γιατί οι κατάσκοποι του δεν τον είχαν ήδη ειδοποιήσει για τούτο. Τους είχε εμποδίσει κάτι; Ή βρίσκονταν καθοδόν;

«Χιλιάδες, σίγουρα. Όχι, όμως, δεκάδες χιλιάδες.»

«Οι αιχμάλωτοι πρέπει να μίλησαν...» υπέθεσε ο Φένταρ. Και ρώτησε τον Άλαντμιν: «Υπάρχει δρόμος για να τους αποφύγουμε;»

«Ναι, πολλοί δρόμοι,» αποκρίθηκε εκείνος και, καθισμένος στο άλογό του, στράφηκε δυτικά.

Η Νίθρα, ο Φένταρ, κι η Χρυσοδάκτυλη τον ακολούθησαν. Και, ύστερα από καμία ώρα, έφτασαν στις όχθες του Δασοπόταμου, ενώ από τ'ανατολικά μπορούσαν ν'ακούσουν το θόρυβο του στρατού που προέλαυνε. Μπότες και πεταλωμένες οπλές ποδοπατούσαν τη γη.

«Οι Λυκολάτρες δεν έχουν ελπίδες,» μουρμούρισε ο Άλαντμιν.

«Πόσοι είναι οι μαχητές του Θόρενλор;» ρώτησε η Νίθρα.

«Δε νομίζω να ξεπερνούν τους πεντακόσιους. Κι αν τους ξεπερνούν, σίγουρα, δεν τους ξεπερνούν κατά πολύ.» Οδήγησε το άλογό του σ'ένα ρηχό σημείο του ποταμού. «Εγώ θα περάσω απο δώ,» δήλωσε. «Εσείς μπορείτε να περάσετε από τις πέτρες εκεί.» Έδειξε έναν φυσικό πόρο. «Νίθρα,» είπε, «έλα μαζί μου.» Άπλωσε το χέρι του, και εκείνη, αυτή τη φορά, δεν έφερε αντίρρηση. Η ιδέα του να περπατήσει επάνω σ'εκείνες τις γλιστερές πέτρες ενώ έβρεχε δεν την ξε-

τρέλaine κιόλας. Έτσι, πιάστηκε από τον πήχη και τον ώμο του Άλαντμιν και κάθισε πίσω του.

«Αν νομίζετε ότι είναι δύσκολο να περάσετε, πείτε μου να επιστρέψω και να σας πάρω έναν-έναν,» είπε ο Αρχικατάσκοπος στη Χρυσοδάκτυλη και τον Φένταρ.

«Εγώ δεν έχω πρόβλημα,» αποκρίθηκε η Μιρλίμια· και, με μερικά ευέλικτα πηδήματα, διέσχισε τον φυσικό πόρο και βρέθηκε στην αντίπερα όχθη του ποταμού.

«Το φαντάστηκα πως δε θα είχε,» είπε ο Άλαντμιν στη Νίθρα. Εκείνη γέλασε σιγανά, ακουμπώντας το σαγόνι της στον ώμο του.

Ο Φένταρ ξεκίνησε να πατά στις πέτρες, πιο επιφυλακτικά από τη Χρυσοδάκτυλη, η οποία στεκόταν αντίκρυ και τον κοιτούσε.

Ο Άλαντμιν χτύπησε το άλογο με τα τακούνια των μποτών του, κι αυτό μπήκε στον ποταμό. Το νερό του έφτανε ως την κοιλιά, αλλά πέρασε χωρίς δυσκολία, και φταρνίστηκε όταν έφτασε στην όχθη.

Ο Φένταρ ακόμα δεν είχε διασχίσει τον πόρο.

«Χρειάζεσαι βοήθεια;» τον ρώτησε ο Άλαντμιν.

«Όχι, τα καταφέρνω,» αποκρίθηκε εκείνος, και δεν άργησε να βρεθεί μπροστά τους. «Είμαστε κοντά στη Βόλγκρεν τώρα;» θέλησε να μάθει.

«Ναι,» είπε ο Άλαντμιν. «Όταν έχει δύσει ο ήλιος, πρέπει να έχουμε φτάσει.» Έκανε μια ελαφριά κίνηση με το σώμα και το άλογό του ξεκίνησε να βαδίζει μέσα στα δάση, κατευθυνόμενο βόρεια. Ο Φένταρ κι η Χρυσοδάκτυλη προχώρησαν δεξιά κι αριστερά του.

«Δε θα κατεβείς τώρα;» πείραξε ο Άλαντμιν τη Νίθρα, λοξοκοιτάζοντάς τη πάνω απ'τον ώμο του.

«Όχι· βολεύτηκα, νομίζω,» αποκρίθηκε εκείνη.

Και μετά, κανείς τους δε μίλησε για κάποια ώρα. Μονάχα η ανάσα του αλόγου ακουγόταν και ο ήχος της αραιής βροχής.

Όταν ο ήλιος είχε δύσει, μια σκοτεινή φιγούρα ξεπρόβαλε από τις φυλλωσιές. «Αρχοντα Άλαντμιν;» είπε, με αντρική φωνή. «Εσείς είστε;»

«Ναι, Έτνεκιν, εγώ είμαι. Πλησίασε.»

Ο κατάσκοπος υπάκουσε, ζυγώνοντας το άλογο του Αρχικατασκόπου και υψώνοντας το βλέμμα, για να τον κοιτάξει. «Ο Έπαρχος

Τάκμιν έστειλε μαχητές του νότια, για να χτυπήσει τους Λυκολάτρες.»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν. «Παραλίγο να πέσω επάνω τους.»

«Θα έφερνα τα νέα ταχύτερα, αν μπορούσα—»

«Δε χρειάζονται δικαιολογίες. Εννοείται πως υπήρξε κάποιο κώλυμα...» Η τελευταία πρόταση του Άλαντμιν έμοιαζε να εμπεριέχει μια συγκαλυμμένη απειλή —*Αν μου λες ψέματα, Έτνεκιν, θα υποστείς τις συνέπειες...* «Πόσοι είναι οι στρατιώτες;»

«Τρεις χιλιάδες.»

«Οι οποίοι έχουν αφαιρεθεί από το κεντρικό σώμα του στρατού;»

«Ναι. Και επίσης, πιστεύω, θα σας ενδιέφερε, Άρχοντά μου, η πληροφορία ότι ο Έπαρχος έστειλε αγγελιαφόρο προς τα δυτικά.»

«Για να καλέσει ενισχύσεις;»

«Κατά πάσα πιθανότητα. Και είναι και κάτι ακόμα που πρέπει να σας πω: Σήμερα μόλις, έμαθα ότι μια ομάδα Αναζητήτριες και ιέρειες έρχονται από τα δυτικά.»

«Από το Άνφρακ;»

«Ναι. Μάλλον, είναι σταλμένες από την Ιερά Μητριάρχη, Άρχοντά μου,» είπε ο Έτνεκιν.

«Πόσες;»

«Τέσσερις ιέρειες, έξι Αναζητήτριες, και δυο ντουζίνες στρατιώτες.»

«Σε πόσο καιρό θα βρίσκονται στη Βόλγκρεν;»

«Σε καμια ημέρα.»

«Μάλιστα...» είπε ο Άλαντμιν. «Και πώς είναι η κατάσταση στην πόλη, Έτνεκιν;»

«Η Βόλγκρεν πολιορκείται, Άρχοντά μου. Τη σφυροκοπούν νυχθημερόν, κι επίσης, έχουν ξεκινήσει να σκάβουν σήραγγες. Υποθέτω πως σκοπεύουν να υπονομεύσουν τα τείχη.»

Απ'το κακό στο χειρότερο... σκέφτηκε ο Άλαντμιν. «Έχεις κανένα καλό νέο;»

«Φοβάμαι πως όχι, Άρχοντά μου... εκτός αν μπορούμε να θεωρήσουμε καλό το γεγονός ότι ο Αρχιδιπλωμάτης Βάνκελιν έφυγε από την πόλη, λίγο προτού αρχίσει η πολιορκία, κατευθυνόμενος ανατολικά, προς την πρωτεύουσα.»

«Ο στρατός του Αρχιστράτηγου Σάνλον πού είναι τώρα;»

«Οχυρωμένος εντός της Βόλγκρεν.»

«Η αποχώρηση του Βάνκελιν είναι καλή,» ψιθύρισε η Νίθρα στ'αφτί του Άλαντιν. «Δε θα ήθελα να τον έχω αντίπαλο.»

«Υπάρχει κάτι άλλο άξιο αναφοράς, Έντεκιν;»

«Όχι, Άρχοντά μου.»

«Ωραία, λοιπόν, πάμε στο στρατόπεδο του Έπαρχου Τάκμιν—»

«Πώς είπατε, Άρχοντά μου;» εξεπλάγη ο Έντεκιν.

«Θα επιχειρήσουμε να... μεταβάλουμε την κατάσταση προς το καλύτερο,» εξήγησε ο Άλαντιν.

Ο Έντεκιν προσπάθησε να κοιτάξει το πρόσωπο της κουκουλοφόρου γυναίκας η οποία καθόταν πίσω από τον Αρχικατάσκοπο. «Αυτή είναι, Άρχοντά μου; Ήταν αλήθεια;»

«Αρκετά αλήθεια,» είπε η Νίθρα. Και πρόσθεσε, χρησιμοποιώντας Πειθώ: «Επέστρεψα, σκοπεύοντας να συμβάλω στην παλινόρθωση της τάξης και της ειρήνης στο Νούφρεκ.»

Ο Έντεκιν δεν αποκρίθηκε. Έμοιαζε να μην ξέρει τι να πει.

«Να παρατηρείς τα πάντα,» τον πρόσταξε ο Άλαντιν, «και να μου αναφέρεις.» Και, χτυπώντας το άλογό του με τα ηνία, ξεκίνησε.

Το στράτευμα του Έπαρχου Τάκμιν ήταν κατασκηνωμένο ένα χιλιόμετρο δυτικά της Βόλγκρεν, κλείνοντας την κεντρική δημοσιά. Οι στρατιώτες που είχαν απόψε βάρδιες στα νότια του καταυλισμού εντόπισαν τέσσερις ανθρώπους να πλησιάζουν, ο ένας εκ των οποίων έφιππος. Σίγουρα, δεν μπορεί να έρχονταν εχθρικά, προσεγγίζοντας το στρατόπεδο έτσι ακάλυπτοι. Ωστόσο, οι σκοποί έκαναν τη δουλειά τους, υψώνοντας οπλισμένες βαλλίστρες και μπαίνοντας στο διάβα των αγνώστων.

«Ποιοι είστε;» ρώτησε ένας στρατιώτης.

Η μία από τις γυναίκες έβγαλε την κουκούλα της, φανερώνοντας μακριά, πορφυρά μαλλιά. «Ονομάζομαι Νίθρα Ρίνκιλ. Ο Έπαρχος Τάκμιν θα θέλει να με δει. Του φέρνω σημαντικές πληροφορίες, και έχω να του κάνω ενδιαφέρουσες προτάσεις.»

Η δύναμη της Πειθούς δεν άφησε και πολλές επιλογές στο στρατιώτη, ο οποίος αποκρίθηκε πως θα ειδοποιούσε τον Έπαρχο αμέ-

σως και πως η κυρία Ρίνκιλ κι η σύντροφοί της μπορούσαν να περάσουν.

«Ελπίζω αυτός ο Τάκμιν να μη διατάξει την άμεση εκτέλεσή μας...» μουρμούρισε ο Φένταρ, καθώς εκείνος, η Χρυσοδάκτυλη, ο Άλαντμιν, και η Νίθρα περίμεναν, περιτριγυρισμένοι από ένοπλους μαχητές.

«Το όνομά μου είμαι βέβαιη πως θα του κινήσει το ενδιαφέρον,» είπε η Νίθρα. «Αναμφίβολα, θα έχει ακούσει για μένα.»

«Έρχεται,» παρατήρησε ο Άλαντμιν.

Ένας ψηλός, γεροδεμένος άντρας τούς πλησίαζε. Είχε μαύρα μαλλιά και γένια, και φορούσε μακριά, πράσινη κάπα. Γύρω του ήταν φρουροί, φέροντας ασπίδες και ξίφη. Πλάι του, βάδιζε μια μελαχρινή γυναίκα με εκπληκτικά καθαρό, λευκό δέρμα, το οποίο έμοιαζε σχεδόν να φωσφορίζει, καθώς ερχόταν σε αντίθεση με το μελανό της φόρεμα.

Ο άντρας σταμάτησε μερικά μέτρα απόσταση από τη Νίθρα, και την κοίταξε από πάνω ως κάτω. Εκείνη –όπως κι ο Άλαντμιν– τον αναγνώριζε, καθότι τον είχε δει, ορισμένες φορές, στο παλάτι της Έρλεν.

Του έκανε μια ευγενική υπόκλιση. «Άρχοντά Τάκμιν, καλησπέρα.»

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε ο άντρας, συνοφρυωμένος. «Είσαι πράγματι η Νίθρα Ρίνκιλ; Η καταζητούμενη από τη Βασίλισσα Καλβάρθα;»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» είπε η Νίθρα. «Και πιστεύω πως ήρθα στο σωστό μέρος, για να ζητήσω άσυλο...»

Ο Τάκμιν γέλασε. «Όντως, ήρθες στο σωστό μέρος. Ο νέος Βασιλιάς του Νούφρεκ δε θα έχει τίποτα εναντίον σου, Νίθρα.»

«Πρέπει, όμως, πρώτα να καθίσει στο θρόνο για να γίνει Βασιλιάς,» είπε ο Άλαντμιν.

Τα μάτια του Τάκμιν στράφηκαν επάνω του, και στένεψαν, γυαλίζοντας· ο Έπαρχος τον είχε αναγνωρίσει. «Εσύ... Εσύ είσαι ο Αρχικατάσκοπος της Καλβάρθα, αν δε λαθεύω. Ο Άλαντμιν.»

«Δε λαθεύεις, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Και τι ζητάς εδώ; Τι κάνεις μαζί με...;» Κοίταξε τη Νίθρα.

«Ο Αρχικατάσκοπος είναι παλιός μου φίλος,» εξήγησε εκείνη. «Και βρίσκεται εδώ για να σας προσφέρει πληροφορίες, Άρχοντά μου.»

Όστε ο Αρχικατάσκοπος της Καλβάρθα έχει στραφεί εναντίον της! σκέφτηκε ο Τάκμιν. Συμβαίνουν, άραγε, περισσότερα πράγματα στο Βασίλειο απ'ό,τι έχω αντιληφθεί; Ή, μήπως, πρόκειται για παγίδα; Θα πρέπει να το ανακαλύψω...

«Ποιοι είναι οι άλλοι δύο σύντροφοι σου, Νίθρα;» ρώτησε.

«Ο Φένταρ,» αποκρίθηκε εκείνη, «Ωθράγκος μισθοφόρος· από τους καλύτερους που μπορεί κανείς να βρει, τολμώ να πω. Και η Χρυσοδάκτυλη, Μιρλίμια δολοφόνος.» Δε χρειάζονταν περισσότερες συστάσεις· οι Μιρλίμιοι δολοφόνοι ήταν, ούτως ή άλλως, από τους καλύτερους στην Κουαλανάρα.

«Και ποια είναι η κυρία;» θέλησε να μάθει ο Άλαντμιν, κοιτάζοντας τη γυναίκα πλάι στον Τάκμιν.

«Να σας γνωρίσω την Αρχόντισσα Αρτλάνα Ζάρφλεμ, συνάδελφο της Νίθρα.»

Ομιλήτρια, λοιπόν, σκέφτηκε η Νίθρα. Και στην υπηρεσία του Βασιλιά Σίλγκερομ, μάλλον... Θα πρέπει να είμαι προσεκτική κοντά της.

«Χαίρω πολύ,» είπε η Αρτλάνα, προτείνοντας το δεξί χέρι. Ο Άλαντμιν το έσφιξε, το ίδιο και η Νίθρα.

«Υποθέτω, θα είστε κουρασμένοι απ'το ταξίδι σας,» είπε ο Τάκμιν. «Αλήθεια από πού έρχεστε;» Οι στρατιώτες του του είχαν αναφέρει πως η ομάδα είχε παρουσιαστεί από τα νότια: από τα δάση· πράγμα το οποίο του είχε φανεί πολύ παράξενο, εφόσον εκεί κατοικούσαν οι Λυκολάτρες.

«Από το Νότο,» απάντησε η Νίθρα. «Διέσχισα χιλιόμετρα και χιλιόμετρα για να φτάσω εδώ και να μιλήσω μαζί σας, Άρχοντά μου. Σκοπεύω να σας βοηθήσω να εκθρονίσετε την Καλβάρθα.»

Και γιατί να χρειάζομαι τη βοήθειά σου, Ομιλήτρια; «Κάθε βοήθεια είναι ευπρόσδεκτη, Νίθρα,» είπε ο Τάκμιν.

«Θα δείτε, Άρχοντά μου, ότι η βοήθεια που θα σας προσφέρω είναι κάπως διαφορετική από ό,τι πιθανώς να φαντάζεστε,» τόνισε η Νίθρα, παρατηρώντας την αμφιβολία στο βλέμμα του, η οποία ήταν δικαιολογημένη. Εξάλλου, είχε Ομιλήτρια μαζί του· σίγουρα, θ'αναρωτιόταν σε τι μπορεί να του φαινόταν χρήσιμη άλλη μία, που, μάλιστα, ήταν και καταζητούμενη.

«Μου έχεις κεντρίσει την περιέργεια,» αποκρίθηκε ο Τάκμιν. «Θα μιλήσουμε αύριο,» είπε, κοιτάζοντας και εκείνη και τον Άλαντιν, «μόλις είστε έτοιμοι.»

«Ασφαλώς, Άρχοντά μου,» αχνομειδίασε η Νίθρα. «Έχουμε πάρα πολλά να πούμε.»

«Φιλοξενήστε τους σε ευρύχωρες σκηνές,» πρόσταξε ο Τάκμιν τους μαχητές του, «και προσφέρετέ τους φαγητό, ποτό, και ό,τι άλλο ζητήσουν.»

Όταν η Νίθρα Ρίνκιλ, ο Αρχικατάσκοπος Άλαντιν, ο Φένταρ των Ωθράγκος, και η Μιρλίμια φόνισσα Χρυσοδάκτυλη είχαν αρχίσει να ξεμακραίνουν, συνοδεία στρατιωτών, ο Τάκμιν ρώτησε την Αρτλάνα: «Τι νομίζεις για όλα τούτα;»

«Απορώ, Άρχοντά μου...»

«Για τι πράγμα;»

«Για δύο πράγματα: Πρώτον, πώς κατάφερε η Νίθρα να επιστρέψει στο Νούφρεκ και δεύτερον, τι έκανε τον Αρχικατάσκοπο να προδώσει τη Βασίλισσά του.»

«Μπορεί να είναι παγίδα,» είπε ο Τάκμιν.

Η Αρτλάνα ένευσε. «Αυτό φοβάμαι κι εγώ. Ίσως ο Αρχικατάσκοπος να προσπαθεί να πάρει πληροφορίες από εμάς, ώστε να τις μεταφέρει στην αφέντρα του.»

«Και η Νίθρα Ρίνκιλ;»

«Αυτή ίσως να θέλει, μέσω των πράξεών της, να φανεί άξια στα μάτια της Καλβάρθα, για να πάψει να είναι καταζητούμενη. Πολύ πιθανόν να χρησιμοποιήσει Πειθώ επάνω σας, Άρχοντά μου.»

«Εσύ, όμως, μπορείς να με προειδοποιήσεις, σωστά;»

«Αν είμαι μπροστά, ασφαλώς και μπορώ.»

«Θα είσαι μπροστά, Αρτλάνα,» τη διαβεβαίωσε ο Τάκμιν. Και έκανε νόημα σ'έναν στρατιώτη του να πλησιάσει.

Ο άντρας υποκλίθηκε. «Άρχοντά μου.»

«Θέλω να παρακολουθείτε τις σκηνές των φιλοξενούμενών μας,» πρόσταξε ο Τάκμιν. «Να μην είναι φανερό ότι τους φρουρείτε, αλλά να έχετε, συνεχώς, τα μάτια σας καρφωμένα επάνω τους και τ'αφτιά σας ανοιχτά, για ό,τι ύποπτο τυχόν κουβεντιάσουν.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.»

Κεφάλαιο 29

Στο Στρατόπεδο του Έπαρχου Τάκμιν

Ζήτησαν να μείνουν δύο-δύο στις σκηνές που θα τους ετοίμαζαν, γιατί έτσι ο Έπαρχος Τάκμιν θα δίσταζε να επιχειρήσει κάποιο... κόλπο εναντίον ενός από αυτούς, σε περίπτωση που περνούσε από το νου του κάτι τέτοιο. Η Νίθρα, βέβαια, καταλάβαινε πως το ότι θα κοιμόταν στο ίδιο κατάλυμα με τον Άλαντμιν πολύ πιθανόν να έβαζε τον Έπαρχο σε υποψίες, ότι εκείνη κι ο Αρχικατάσκοπος του Νούφρεκ ήταν εραστές. Ωστόσο, δεν πίστευε πως τούτο μπορούσε να είχε αρνητικό αποτέλεσμα· ίσα-ίσα, πιθανώς να είχε και θετικό. Ο Τάκμιν ίσως να σκεφτόταν ότι, αφού ο Άλαντμιν ήταν τόσο δεμένος μαζί της, θα είχε ακόμα ισχυρότερο κίνητρο να είναι κατά της Καλβάρθα –επομένως, μπορούσε να θεωρηθεί άτομο εμπιστοσύνης.

«Όλα έτοιμα, Άρχοντές μου,» είπε μια πολεμίστρια. «Περάστε.» Σήκωσε τον μπερντέ της σκηνής μπροστά στη Νίθρα και τον Άλαντμιν, ενώ ένας άλλος στρατιώτης οδηγούσε τον Φένταρ και τη Χρυσοδάκτυλη σε μια δεύτερη σκηνή, παραδίπλα.

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε, ευγενικά, η Νίθρα, και μπήκε, παρατηρώντας πως το εσωτερικό ήταν ευρύχωρο και βολικό. Η σκηνή διαιρείτο σε έναν κοινό χώρο και σε δύο υπνοχώρους με στρώματα και μαξιλάρια. Όλες οι κουρτίνες ήταν, προς το παρόν, σηκωμένες, ώστε να φαίνονται τα πάντα με μια ματιά. Επίσης, στον κοινό χώρο υπήρχαν δύο λυόμενες καρέκλες, ένα τραπέζι, και μία λάμπα. Επάνω στο τραπέζι φαγητό ήταν στρωμένο.

Ο Άλαντμιν ακολούθησε τη Νίθρα μέσα στη σκηνή, αφήνοντας τον μπερντέ να κλείσει πίσω του. Απέξω, μπορούσε ν'ακούσει την αραιή βροχή να δυναμώνει· το αντιλαμβανόταν από τον χτύπο που έκανε επάνω στα πάνινα τοιχώματα. *Ωραία, σκέφτηκε· ελπίζω να εξελιχτεί σε καταιγίδα –ισχυρή και διαρκής.* Οι καταιγίδες έχουν την τάση να παρακωλύουν προελαύνοντες στρατούς, ειδικά μέσα σε αφιλόξενα εδάφη· καθώς και να κάνουν τις πολιορκίες δυσκολότερες...

Η Νίθρα έβγαλε την κάπα και τις μπότες της και κάθισε, βαριά, σε μία από τις καρέκλες, σταυρώνοντας τα πόδια στο γόνατο.

Ο Άλαντμιν χαμογέλασε λεπτά, κοιτάζοντάς την· η θέα της του είχε λείψει. Ζύγωσε το τραπέζι και σήκωσε το μπουκάλι που βρισκόταν εκεί. «Κρασί;» ρώτησε.

«Άνευ δηλητηρίου, μόνο.»

«Αμφιβάλλω ότι σκοπεύουν να μας δηλητηριάσουν.» Ο Άλαντμιν γέμισε ένα ποτήρι και της το πρόσφερε.

«Αστειεύομαι,» αποκρίθηκε εκείνη, παίρνοντας το ποτήρι και πίνοντας.

«Μέχρι στιγμής, όλα καλά, ε;» είπε ο Άλαντμιν, λύνοντας την κάπα του και κρεμώντας την στην κρεμάστρα, σε αντίθεση με τη Νίθρα, η οποία την είχε ρίξει στο πάτωμα, πλάι στις μπότες της.

«Ναι...» Τα μάτια της κοίταξαν, πρώτα, το δεξι τοίχωμα της σκηνής και, ύστερα, το αριστερό. *Κάτι δεν πάει καλά...* συλλογίστηκε, παρατηρώντας τους στρατιώτες απέξω να κινούνται, κάπως, *ασυνήθιστα*, για στρατιώτες.

«Άδικα ανησυχούσες,» είπε ο Άλαντμιν, λύνοντας τις μπότες του.

«...Ίσως.» Η Νίθρα κοίταξε πάνω απ'τον ώμο, τα πίσω τοιχώματα της σκηνής. Και η Ματιά της αποκάλυψε κι άλλες *ασυνήθιστες* στρατιωτικές κινήσεις. «Έλα κοντά, να φάμε.»

Ο Άλαντμιν ζύγωσε την καρέκλα, αντίκρυ.

«Πιο κοντά,» είπε η Νίθρα.

Εκείνος την κοίταξε παραξενεμένος. *Τι έχει στο μυαλό της; Δεν ήξερε αν έπρεπε ν'ανησυχήσει από τούτη τη συμπεριφορά ή να τη θεωρήσει ερωτικό παιχνίδι. Ωστόσο, υπάκουσε, μεταφέροντας την καρέκλα δίπλα της και καθίζοντας.* «Τι είναι;»

«Μας παρακολουθούν,» τον πληροφορόρησε. «Τους βλέπω να γυροφέρνουν τη σκηνή.»

Ο Άλαντμιν κοίταξε τα πάνινα τοιχώματα.

«Έχω τη Ματιά,» του θύμισε η Νίθρα.

«Μάλιστα...» είπε εκείνος, που δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα το περίεργο. Γέμισε ένα ποτήρι κρασί για τον εαυτό του. «Τι λες, λοιπόν; Να φάμε ήρεμα, ψιθυρίζοντας συνωμοτικά;»

«Και μετά, να σβήσουμε τη λάμπα και να πάμε για ύπνο, στο ίδιο στρώμα,» αποκρίθηκε η Νίθρα, υπομειδώντας.

«Για μια γυναίκα που αποφεύγει τις δολοπλοκίες, έχεις εξαιρετικά δολοπλόκο νου...»

«Έχω αλλάξει, αγάπη μου...»

Ο Άλαντμιν ύψωσε το κρασοπότηρό του. «Στις αλλαγές;»

Η Νίθρα σήκωσε το δικό της και το χτύπησε ελαφρά πάνω στο κρασοπότηρό του, κάνοντας έναν απαλό καμπανιστό ήχο, ο οποίος ίσα που ακούστηκε μέσα στη δυναμωμένη βροχή. «Στις αλλαγές.»

Ο Φένταρ καθόταν στη μία απ' τις δύο λυόμενες καρέκλες του τραπέζιού, και κοίταζε τη Χρυσοδάκτυλη, στην άλλη άκρη της σκηνής. Η Μιρλίμια βρισκόταν οκλαδόν στο πάτωμα και έπινε κρασί από το μπουκάλι.

«Νομίζω πως αυτό το έφεραν και για τους δυο μας,» τόνισε ο Φένταρ. Εκείνη τον αγνόησε.

Ο Ωθράγκος αναστέναξε. «Γαμώ το Όγδοο Κέρατο του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, Χρυσοδάκτυλη! θα είσαι *στουπί* αύριο!» της γρύλισε.

«Τράβα πνίζου...!» αντιγύρισε εκείνη.

«Η Νίθρα μάς πληρώνει για να τη φυλάμε, όχι για να—»

«Βούλωστο,» είπε η Χρυσοδάκτυλη, με σιγανή, παγερή φωνή. Τα μάτια της είχαν στενέψει, κοιτάζοντάς τον δολοφονικά. «Και μη μου κάνεις εμένα μάθημα.»

Εκείνος δε μίλησε.

Η Χρυσοδάκτυλη έριξε πίσω το κεφάλι και έφερε το μπουκάλι στα χείλη.

Ο Φένταρ σηκώθηκε απότομα και, φτάνοντάς τη, με δυο μεγάλες δραςκελιές, της το άρπαξε.

Η Μιρλίμια βρέθηκε, πάραυτα, στα μποτοφορεμένα της πόδια, βάζοντας ένα στιλέτο στο λαιμό του. «Νομίζεις ότι είμαι από *τώρα* τόσο *στουπί*, ώστε να μη μπορώ να σε σκοτώσω;»

«Θες να φτάσεις εκεί; Ε;» είπε Φένταρ, απορώντας με τον εαυτό του, που έλεγε σε κάποιον να μη γίνει λιώμα στο ποτό. Άλλωστε, κι εκείνος είχε, πολλές φορές, κάνει τα ίδια, σε διάφορες ταβέρνες και πανδοχεία, όποτε απογοητευόταν, νομίζοντας ότι η αναζήτηση για τον αδελφό του ποτέ δε θα τελείωνε.

«Δώσε μου το μπουκάλι, Φένταρ,» επέμεινε η Χρυσοδάκτυλη, ξύνοντας το λαιμό του, με το σπιλέτο της. «Δε μπορείς να μου δώσεις πίσω την Αστρογέννητη· τουλάχιστον, δώσε μου το καταραμένο μπουκάλι, και πάψε να μ'ενοχλείς!»

Ο Ωθράγκος στράφηκε απ'την άλλη και πήγε στην καρέκλα του, καθίζοντας και κοπανώντας το ποτό στο τραπέζι· ο χτύπος έκανε τα πιατικά να τρίζουν. «Ακόμα πιστεύεις ότι εγώ φταίω, έτσι;» ρώτησε, θυμωμένα. «Ακόμα πιστεύεις ότι εγώ φταίω που σκοτώθηκε η Αστρογέννητη.»

«Ναι,» σφύριξε η Χρυσοδάκτυλη.

Τα λόγια της τον έκοψαν, σαν να τον είχε καρφώσει το σπιλέτο στο χέρι της. *Γιατί με νοιάζει τόσο; απόρησε με τον εαυτό του. Τι μ'ενδιαφέρει εμένα γι'αυτή τη Μιρλίμια; Ας την πάρ' ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ, ο Τάρχεμοθ, κι όποιοι άλλος δαίμονας ή θεός γουστάρει!*

«Ορίστε, λοιπόν,» της είπε, δείχνοντας το μπουκάλι. «Εδώ είναι. Άρπα το κι άντε να κοιμηθείς μαζί του. Μπορεί στον πάτο του να βρεις κρυμμένη τη φίλη σου.»

Η όψη της Χρυσοδάκτυλης στράβωσε, και τα μάτια της γυάλισαν. Από τα δάκρυα που συγκεντρώθηκαν εκεί; —ο Φένταρ δεν ήταν σίγουρος, στο φως της λάμπας.

Η Μιρλίμια ζύγωσε το τραπέζι και έπιασε το λαιμό του μπουκαλιού, με το αριστερό χέρι, ενώ στο δεξί βαστούσε ακόμα το σπιλέτο της. Στεκόμενη πάνω από τον Φένταρ, τον κοίταξε οργισμένα. «Δε θάπρεπε να μιλάς έτσι!» του γρύλισε. «Άμα ήσουν κοντά, δε θάτανε νεκρή. *Θα ήταν ΖΩΝΤΑΝΗ, ο Ερποχθόνιος να σε πάρει!*» Κι έκανε να τον χτυπήσει καταπρόσωπο, με το πέρας του μανικιού του όπλου της.

Ο Φένταρ τής έπιασε τον καρπό, και η καρέκλα του ανατράπηκε από την ορμή της Χρυσοδάκτυλης. Ο Ωθράγκος έπεσε όπισθεν, παρσέρνοντας και τη Μιρλίμια μαζί του και ρίχνοντάς την επάνω του. Το μπουκάλι γλίστρησε απ'το χέρι της, κοπάνησε στο πάτωμα, και κρασί χύθηκε.

«Θα ήταν ζωντανή!» επανέλαβε εκείνη, λες και δεν είχε πάρει είδηση την πτώση τους. Η όψη της είχε τώρα στραβώσει περισσότερο

από πριν, και δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της, στάζοντας στο πρόσωπο του Φένταρ.

«Χρυσοδάκτυλη,» της είπε, χωρίς νάχει ελευθερώσει ακόμα τον καρπό της, όπως κι η Μιρλίμια δεν είχε αφήσει τη λαβή του σπλιέτου της. «Είμαι βέβαιος ότι γνωρίζεις πολλά πράγματα για το πώς να σκοτώνεις ανθρώπους. Είμαι, μάλιστα, βέβαιος πως, αυτή τη στιγμή, μπορείς, με κάποιο μυστήριο τρόπο, να με σκοτώσεις εύκολα και γρήγορα, παρά τα χρόνια που έχω φάει στα πεδία μαχών. Ωστόσο, όποιοι σε εκπαιδευσαν να σκοτώνεις δε σου έμαθαν ένα πολύ σημαντικότερο πράγμα: Πώς να αντιμετωπίζεις το θάνατο ενός συντρόφου. Πρόκειται για ένα μάθημα που έχω διδαχτεί ξανά και ξανά, στη Φεν εν Ρωθ, Χρυσοδάκτυλη... το οποίο κάθε φορά πονάει το ίδιο – πονάει πολύ. Και σε βάζει και σε φθοροποιές σκέψεις: *Πώς θα μπορούσε να είχε σωθεί; Πώς θα μπορούσα να τον είχα σώσει; Γιατί οι άλλοι δεν τον βοήθησαν; Αν είχαμε αναπτύξει διαφορετική στρατηγική, δε θα είχε γίνει το κακό. Αν ο βοϊδοκέφαλος ο διοικητής μας είχε φερθεί σωστότερα· αν δεν είχε κάνει εκείνη την ηλιθιότητα· αν είχε διατάξει υποχώρηση όταν έπρεπε κι όχι μετά....*»

Η Χρυσοδάκτυλη τον άκουγε χωρίς να μιλά και χωρίς να κινείται. Τα δάκρυά της, ωστόσο, εξακολουθούσαν να τρέχουν και να στάζουν στο πρόσωπό του.

«Όλα αυτά, όμως, δε βοηθάνε κανέναν,» συνέχισε ο Φένταρ, «ούτε εσένα ούτε το νεκρό σου σύντροφο. Το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να θρηνήσεις για εκείνον και να τον θυμάσαι, ενώ αφήνεις το χρόνο να γιατρέψει την πληγή σου. Μονάχα τούτο επιθυμεί ο Άρχων της Μάχης, και τίποτα περισσότερο.»

Η Χρυσοδάκτυλη ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του, κλαίγοντας. Και ο Φένταρ χάιδεψε τα κοντά, ξανθά μαλλιά της, αναστενάζοντας και μένοντας σιωπηλός, για πολύ, πολύ ώρα.

Το πρωί, η ίδια πολεμίστρια τούς ειδοποίησε ότι ο Έπαρχος επιθυμούσε να τους δει, στη σκηνή του. Έτσι, η Νίθρα και ο Άλαντμιν ετοιμάστηκαν και βγήκαν. Η βροχή είχε πάψει, αλλά το στρατόπεδο ήταν γεμάτο με νερά και λάσπη, πράγμα το οποίο δυσκόλευε –μα δε σταματούσε– όλες τις διαδικασίες.

Ο Φένταρ στεκόταν μπροστά από τη σκηνή που μοιραζόταν με τη Χρυσοδάκτυλη και κοίταζε την εργοδότριά του και τον Αρχικατάσκοπο του Νούφρεκ. Η Νίθρα τού έκανε νόημα να μην ανησυχεί και να περιμένει.

Εκείνη κι ο Άλαντμιν ακολούθησαν την πολεμίστρια, αρχίζοντας να διασχίζουν τον καταυλισμό του στρατού. Στο βάθος, ανάμεσα από τις σκηνές, μπορούσαν να δουν την πολιορκούμενη Βόλγκρεν, τυλιγμένη στο φως του ανατέλλοντος ήλιου. Οι καταπέλτες είχαν αρχίσει να χτυπάνε· ο βρόντος τους έφτανε, εκκωφαντικός, ως εδώ, ένα χιλιόμετρο απόσταση. *Φαντάσου, δηλαδή, πώς θα τους ακούνε μέσα στην πόλη*, συλλογίστηκε η Νίθρα, θεωρώντας τον εαυτό της τυχερό που δεν είχε ποτέ βρεθεί σε πολιορκία.

Η πολεμίστρια οδήγησε εκείνη και τον Άλαντμιν στη σκηνή του Έπαρχου. Η κουρτίνα ήταν ανασηκωμένη και στο εσωτερικό φαινόταν ο Τάκμιν και η Αρτλάννα να τους περιμένουν, καθισμένοι σ' ένα τραπέζι στρωμένο με πρωινό.

«Καλημέρα,» είπε ο πρώτος, καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Περάστε, καθίστε.»

Η Νίθρα κι ο Άλαντμιν επέστρεψαν την καλημέρα και κάθισαν στο τραπέζι. Ένας υπηρέτης τούς γέμισε τις κούπες με καφέ, και έβαλε τηγανίτες στα πιάτα τους.

«Σας ακούω, λοιπόν,» είπε ο Τάκμιν. «Τι έχετε να μου πείτε;»

«Πρώτα,» αποκρίθηκε η Νίθρα, «θα σας διηγηθώ μια ιστορία, η οποία πιθανώς να σας φανεί ψεύτικη, αλλά, σας διαβεβαιώνω, Άρχοντά μου, είναι αληθινή.» Και του μίλησε, εν συντομία, για τις τελευταίες της περιπέτειες, παραλείποντας ορισμένες λεπτομέρειες, ανάμεσα στις οποίες το ότι ο Φανλαγκόθ τής είχε προφητέψει πως θα γινόταν Βασίλισσα του Νούφρεκ, καθώς επίσης και το ότι η ίδια ήθελε κάτι τέτοιο. Επικεντρώθηκε, κυρίως, στην έχθρα της προς την Καλβάρθα, στην επιθυμία της να επαναφέρει τάξη και γαλήνη στο Βασίλειο, και στα Χαρίσματα που είχε αποκτήσει.

«Για να είμαι απόλυτα ειλικρινής,» είπε ο Τάκμιν, «δεν μπορώ να πιστέψω λέξη από όλα τούτα—»

«Τότε, ίσως να χρειάζεστε μια επίδειξη, Άρχοντά μου,» τόνισε η Νίθρα. Δεν είχε ούτε στιγμή χρησιμοποιήσει Πειθώ, καθώς μιλούσε, γιατί έβλεπε πώς την παρατηρούσε η Αρτλάννα. «Τι λέτε;»

Ο Τάκμιν ένευσε. «Συμφωνώ.» Υπήρχε περιέργεια στα μάτια του.

Η Νίθρα στράφηκε στην Αρτλάνα. «Σήκω όρθια!» την Πρόσταξε, και εκείνη αμέσως ορθώθηκε. Τα μάτια της γούρλωσαν και η όψη της χλόμασε.

«Τι... τι έκανες;» ψέλλισε.

«Αυτή ήταν η Προσταγή,» εξήγησε η Νίθρα.

Ο Τάκμιν κοίταξε την Αρτλάνα, ερωτηματικά. Εκείνη κάθισε πάλι και είπε: «Είναι αλήθεια, Άρχοντά μου. Δεν έχει σχέση με την Πειθώ· είναι... είναι πολύ πιο... βίαιο Χάρισμα. Αισθάνθηκα κάποιος να με *τραβά* επάνω, σα μαριονέτα.»

Ο Τάκμιν συνοφρυώθηκε, σκεπτικός.

«Σήκω!» Κέλευσε η Νίθρα την καρέκλα της Αρτλάνα. «Αιωρήσου!» Και η καρέκλα υψώθηκε. Η Ομιλήτρια που ήταν καθισμένη επάνω έβγαλε μια ξαφνιασμένη κραυγή, και κρατήθηκε από τις άκριες του καθίσματος.

«Κατέβα, σιγανά,» είπε η Νίθρα, και η καρέκλα κατέβηκε πάλι.

Ο Τάκμιν ήπιε μια γουλιά από τον καφέ του. «Δεν πρόκειται, λοιπόν, για παραμύθια. Έχεις, όντως, τα Χαρίσματα... και, υποθέτω, υπάρχει όντως κι αυτός ο Φανλαγκόθ. Όμως δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι ο Νουτκάλι είναι εχθρός μας.»

«Γιατί;»

Ο Τάκμιν έκανε νόημα στον υπηρέτη να φύγει από τη σκηνή, και μετά, είπε στη Νίθρα: «Διότι με προειδοποίησε για την αυξημένη δύναμη των Λυκολατρών σε τούτα τα μέρη, και για την αυξημένη επιρροή του Λύκου σε όλο το Βασίλειο.»

«Ψέματα, Άρχοντά μου, για να σας ωθήσει να στραφείτε εναντίον της Καλβάρθα. Δε σας είπα ότι ο Νουτκάλι ήταν που έφερε τα Κτήνη των Βάλτων εδώ;»

«Χμ, ναι,» είπε ο Τάκμιν. «Έτσι είπες...»

«Δε με πιστεύετε;»

«Δεν είμαι βέβαιος αν *πρέπει* να σε πιστέψω ή όχι· εξάλλου, τι αποδείξεις έχεις για όσα λες; Όμως: όλα τούτα δε νομίζω ότι, έτσι κι αλλιώς, αλλάζουν στο παραμικρό τα δικά μου σχέδια.»

«Δε ζήτησα να αλλάξετε τα σχέδιά σας, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Κι εγώ την πτώση της Καλβάρθα θέλω, και βρίσκομαι εδώ για να σας βοηθήσω.»

«Έχεις, όμως, συμμαχήσει με τους Λυκολάτρες.»

«Δεν έχω συμμαχήσει μαζί τους. Τους χρησιμοποίησα, προκειμένου να φτάσω στο σκοπό μου. Πάντως, θα πρότεινα να μην επικεντρωθείτε σ'αυτούς, Άρχοντά μου· δεν αποτελούν πραγματική απειλή. Είναι θύματα του Νουτκάλι.»

«Τι εννοείς;»

«Ο Νουτκάλι τούς προειδοποίησε ότι θα ερχόσασταν να τους αναζητήσετε—»

«Τι!»

Η Νίθρα μειδίασε. «Ναι, Άρχοντά μου. Βλέπετε, λοιπόν, που ο προφήτης δεν είναι, πραγματικά, με το μέρος σας;»

«Τι τους είπε; Κι εσύ πώς το έμαθες;»

«Το έμαθα συζητώντας μαζί τους. Ο Νουτκάλι τούς προειδοποίησε για το στρατό σας και τους προέτρεψε να ενωθούν και να χτυπήσουν τους υπηρέτες της Θεάς τώρα που θα 'τρώγονται αναμεταξύ τους' – δηλαδή, τώρα που εσείς και η Καλβάρθα θα πολεμάτε ο ένας τον άλλο.»

«Το διπρόσωπο κάθαρμα...!» μουρμούρισε ο Τάκμιν, κάτω απ'την ανάσα του.

«Διπρόσωπος;» γέλασε η Νίθρα. «Δε νομίζω ότι τούτος ο χαρακτηρισμός ταιριάζει σ'έναν από τους τελευταίους Ράζλερ. Δεν είναι άνθρωποι, Άρχοντά μου· είναι κάτι διαφορετικό, και παίζουν ένα παιχνίδι ισχύος επί της Κουαλανάρα. Αν τύχει να μας συμφέρουν τα σχέδιά τους, έχει καλώς· αν τύχει να *μη* μας συμφέρουν, δεν τους απασχολεί και πολύ. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση, μας συμφέρουν τα σχέδια του Φανλαγκόθ, ο οποίος ενοχλείται από την παρουσία του αδελφού του σε τούτα τα μέρη και θέλει να τον διώξει. Ο Νουτκάλι είναι ικανός να προκαλέσει τρομερές ζημιές στο Νούφρεκ, αν μείνει.»

«Τι ακριβώς σκοπεύει να κάνει;»

«Τι ακριβώς δεν ξέρω,» είπε η Νίθρα, «όμως το βέβαιο είναι πως έχει *ήδη* κάνει πολλά. Σκεφτείτε μόνο ότι παίζει με τον έναν και με τον άλλο –με την Καλβάρθα, μ'εσάς, με τους Λυκολάτρες–, και ότι δημιούργησε εκείνο το *άνοιγμα* στους βάλτους Βενέβριαμ, για να φέρει τα Κτήνη –αφύσικα όντα από την καταραμένη ήπειρο Οντον'γκόκι.»

«Δηλαδή, ο Φανλαγκόθ είναι προτιμότερος του Νουτκάλι...» είπε ο Τάκμιν, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα και τρίβοντας τα γένια του.

«Αναμφίβολα.»

«Και τι θα πρότεινες εσύ να γίνει τώρα, Νίθρα Ρίνκιλ;»

«Κατ'αρχήν, θα πρότεινα να ανακαλέσετε τους μαχητές που έχετε στείλει νότια, στο άντρο του Λύκαρχου Θόρενλορ—»

«Δε θα συμμαχήσω με τους ακόλουθους του Λύκου!» δήλωσε, έντονα, ο Τάκμιν. «Ούτε θα τους καλύψω, γνωρίζοντας τις θέσεις τους. Επιπλέον, κι εσύ η ίδια το είπες: έχουν βαλθεί να μας καταστρέψουν όλους.»

Να πάρει! σκέφτηκε η Νίθρα· *εδώ θα μου φαινόταν χρήσιμη λίγη Πειθώ. Όμως* —κοίταξε την Αρτλάνα, με τις άκριες των ματιών— *δεν μπορώ να το ριψοκινδυνέψω· όχι όταν, μέχρι στιγμής, τα έχω πάει τόσο καλά...*

«Οι Λυκολάτρες, ωστόσο, δεν είναι η πραγματική απειλή. Ο Νουτκάλι είναι, και η Καλβάρθα.»

Ο Τάκμιν κούνησε το κεφάλι. «Όχι,» είπε· «δεν πρόκειται να ανακαλέσω τους μαχητές μου. Σκέψου μονάχα τι γνώμη θα διαμορφώσει ο κλήρος για μένα, αν το κάνω αυτό.»

Εδώ έχει κάποιο δίκιο... Ωστόσο, υποσχέθηκα στους Λυκολάτρες ότι θα τους βοηθήσω. Τι θα κάνω τώρα; Τα λόγια του Φένταρ ήρθαν στο νου της: «Μου φαίνεται, Μεγαλειοτάτη, πως είσαι με όλους, ακόμα κι αν αυτοί είναι μεταξύ τους εχθροί. Και τούτο έχει βάλει σε μπελάδες πολλούς. Σου έχω πει για το τι έκαναν οι ιερείς του Άνκα-ραζ στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ;»

«Ας αφήσουμε, τότε, το θέμα των Λυκολατρών, για την ώρα,» είπε η Νίθρα. «Κι ας πιάσουμε το θέμα της πολιορκίας της Βόλγκρεν. Μπορώ να σας βοηθήσω να πάρετε την πόλη σύντομα και χωρίς αιματοχυσίες, το οποίο, υποθέτω, επιθυμείτε.»

«Το επιθυμώ,» δήλωσε ο Τάκμιν. «Αλλά πώς σκοπεύεις να το καταφέρεις;»

«Θα μιλήσω με την Αρχόντισσα Ομάλθα.»

«Και θα της ζητήσεις να παραδοθεί;» Ο Τάκμιν γέλασε. «Μην ξεχνάς πως ο Αρχιστράτηγος Σάνλον κι ο Αρχιδιπλωμάτης Βάνκελιν είναι μέσα στην πόλη.»

«Ο Αρχιδιπλωμάτης έφυγε, λίγο πριν την αρχή της πολιορκίας,» του είπε ο Άλαντμιν. «Ένας από τους κατασκόπους μου μου το ανέφερε.»

«Σ'ευχαριστώ για την πληροφορία, Αρχικατάσκοπε,» αποκρίθηκε ο Τάκμιν. «Ελπίζω αυτή να είναι η πρώτη από τις πολλές που θ'ακολουθήσουν.»

«Αναμφίβολα, Άρχοντά μου,» είπε ο Άλαντμιν, παρατηρώντας πως ο Έπαρχος είχε αρχίσει να βλέπει τη χρησιμότητά του, και ευχαριστώντας, σιωπηλά, τη διπλωματική ικανότητα της Νίθρα, η οποία δεν είχε αναφέρει ότι ο Αρχικατάσκοπος του Νούφρεκ ήταν, επίσης, και ο Κρυφός Λύκος των Λυκολατρών· είχε αποφύγει να το αποκαλύψει, αφήνοντας μερικά κενά στη διήγησή της, «χάρη συντομίας». Σε διαφορετική περίπτωση, ο Άλαντμιν ήταν βέβαιος πως ο Άρχοντας της Σάλγκρινεθ θα τον ατένιζε με πολύ κακό μάτι. *Κάνουμε εξαίρετη ομάδα οι δυο μας, αγάπη μου*, συλλογίστηκε, υπομειδιώντας.

«Ωστόσο,» συνέχισε ο Τάκμιν, «ακόμα και με την απουσία του Αρχιδιπλωμάτη Βάνκελιν, δε νομίζω ότι θα είναι εύκολο να πειστεί η Αρχόντισσα Ομάλθα να παραδώσει την πόλη της –ειδικά όταν ο βασιλικός στρατός είναι μέσα. Ο Σάνλον, κατ'αρχήν, δε θα την αφήσει.»

«Θα ρίξω την πύλη, πρώτα,» δήλωσε η Νίθρα. «Μέσω του Κοσμικού Κελεύσματος.»

Ο Τάκμιν συνοφρυώθηκε. «Μπορείς να κάνεις τέτοιο πράγμα;»

«Ασφαλώς. Δεν είναι καθόλου δύσκολο.»

«Τότε, μπορούμε να πάρουμε την πόλη, έτσι κι αλλιώς!»

«Δε θέλετε, όμως, η Βόλγκρεν να πορθηθεί εύκολα κι αναίμακτα;» τον ρώτησε η Νίθρα.

«Ναι,» είπε ο Τάκμιν. «Τι σχεδιάζεις, λοιπόν, να κάνεις; Να ρίξεις, πρώτα, την πύλη και, ύστερα, να ζητήσεις να μιλήσεις με την Έπαρχο;»

«Ακριβώς,» απάντησε η Νίθρα. «Όταν η Ομάλθα δει ότι η πόλη της είναι χαμένη, θα συμφωνήσει ευκολότερα να παραδοθεί.»

«Εντάξει,» είπε ο Τάκμιν. «Ας βάλουμε το σχέδιό σου σε εφαρμογή. Πότε είσαι έτοιμη να ξεκινήσεις;»

«Αμέσως. Αλλά υπό έναν όρο: δε θέλω, σε καμία περίπτωση, οι μαχητές σας να επιτεθούν όταν ρίξω την πύλη, Άρχοντά μου.»

Ο Τάκμιν ένευσε. «Έχεις το λόγο μου.»

Η Νίθρα σηκώθηκε από την καρέκλα. «Τότε, θα επιστρέψω στη σκηνή μου, να μιλήσω με τον Φένταρ και τη Χρυσοδάκτυλη· και, ύστερα, θα πλησιάσω τη Βόλγκρεν.»

Ο Άλαντμιν ορθώθηκε πλάι της, και ο Τάκμιν κι η Αρτλάννα σηκώθηκαν, επίσης, για να τους χαιρετήσουν δια χειραψίας.

Όταν η Νίθρα και ο Αρχικατάσκοπος του Νούφρεκ είχαν φύγει από τη σκηνή, ο Έπαρχος στράφηκε στην Ομιλήτριά του και είπε: «Μίλησε στο φίλο σου και μάθε αν αυτή η πληροφορία για τον Προφήτη Νουτκάλι αληθεύει.»

«Εννοείτε, Άρχοντά μου, το αν προειδοποίησε τους Λυκολάτρες για τον ερχομό μας.»

«Ναι.»

«Πηγαίνω.» Η Αρτλάννα βγήκε απ'τη σκηνή.

Ο Τάκμιν παραμέρισε την κουρτίνα και πρόσταξε έναν φρουρό: «Καλέστε τον Στρατάρχη Ρέλγκριν.»

Ύστερα, επέστρεψε στην καρέκλα του, πλημμυρισμένος από μπερδεμένες σκέψεις. Όσο περισσότερο προσπαθούσε να αναλύσει την ιστορία που του είχε διηγηθεί η Νίθρα Ρίνκιλ, τόσο πιο πολύ χανόταν μέσα της. Αναρωτήθηκε αν η Ομιλήτρια είχε χρησιμοποιήσει επάνω του κάποιο άλλο Χάρισμα το οποίο είχε «ξεχάσει» να του αναφέρει...

Πολύ επικίνδυνη γυναίκα· πάρα πολύ επικίνδυνη. Ωστόσο, αν μου δώσει τη Βόλγκρεν, δε θα έχω κανένα παράπονο μαζί της...

«Το σχέδιό σου φαίνεται παλαβό,» είπε ο Φένταρ, «αλλά αφού πληρώνεις....»

«Γιατί φαίνεται 'παλαβό';» απαίτησε η Νίθρα.

«Γιατί μπορεί να μπεις στην πόλη και να σε σκοτώσουν.»

«Δε νομίζω να το επιχειρήσουν, επειδή, αν το κάνουν, ο στρατός του Τάκμιν θα τους επιτεθεί, και δε θα υπάρχει πύλη, για να τον κρατήσει έξω. Επιπλέον, θα έχω εσάς μαζί μου» –κοίταξε μια εκεί-

νον και μια τη Χρυσοδάκτυλη, οι οποίοι κάθονταν αντίκρυ της, στο τραπέζι της σκηνής της–, «οπότε τι να φοβηθώ;» Μειδίασε, στραβά.

«Εσύ δε θάρθεις;» ρώτησε ο Φένταρ τον Άλαντμιν.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος· «θα μείνω εδώ.» Δεν ήταν απόλυτα σύμφωνος μ'ετούτη την ιδέα (η οποία ήταν της Νίθρα), μα ούτε διαφωνούσε και τελείως. Γιατί, κατά πρώτον, καλύτερα να μη συναντούσε πάλι την Αρχόντισσα Ομάλθα, ύστερα από την τελευταία τους κουβέντα· και, κατά δεύτερον, ίσως μπορούσε να ψαρέψει τίποτα πληροφορίες εδώ, στο στρατόπεδο του Τάκμιν, όσο η προσοχή όλων θα ήταν στραμμένη στη Βόλγκρεν.

«Με τους κρατούμενους Λυκολάτρες τι θα γίνει;» ρώτησε ο Φένταρ, ψιθυριστά. Η Νίθρα είχε πει σ'εκείνον και τη Χρυσοδάκτυλη ότι τους παρακολουθούσαν.

«Δεν μπορούμε να κάνουμε τώρα κάτι γι'αυτούς,» απάντησε η Ομιλήτρια.

«Σ'το είχα πει,» τόνισε ο Φένταρ: «είναι αδύνατον να είσαι με όλους ταυτόχρονα.»

«Θα προσπαθήσω, όμως. Οι Λυκολάτρες με βοήθησαν, και τους χρωστάω.»

Ο Ωθράγκος ένευσε. «Καταλαβαίνω.»

«Το πρόβλημα είναι,» συνέχισε η Νίθρα, «ότι ο Έπαρχος δε μου φαίνεται και τόσο πρόθυμος να πάψει την εκστρατεία του εναντίον των ακόλουθων του Λύκου σε τούτα τα μέρη.»

«Μία λύση υπάρχει, πιστεύω,» είπε ο Άλαντμιν, και όλων τα βλέμματα στράφηκαν επάνω του: «Να κρυφτούν οι Λυκολάτρες, μέχρι η καταιγίδα να κοπάσει.»

«Δε θα το κάνουν,» αποκρίθηκε η Νίθρα, «γιατί ο Νουτκάλι–»

«Το ξέρω. Επομένως, κάποιος θα πρέπει να τους πείσει.» Την κοίταξε έντονα.

«Μπορείς να με φέρεις σε επαφή μαζί τους, χωρίς να μας αντιληφθεί ο Έπαρχος;»

«Αυτή τη στιγμή, όχι. Οι στρατιώτες του μας παρακολουθούν σε κάθε μας κίνηση.»

«Θα πρέπει, λοιπόν, να τους αφήσουμε να μας εμπιστευτούν, πρώτα,» είπε ο Φένταρ.

«Θα χρειαστεί κάποιος καιρός γι'αυτό –και καιρό δεν έχουμε,» τόνισε η Νίθρα.

«Δε γίνεται αλλιώς, όμως,» γνωμοδότησε ο Άλαντιν.

«Πόσος χρόνος υπολογίζεις ότι θα χρειαστεί;» τον ρώτησε η Νίθρα.

«Δε μπορώ να πω με απόλυτη βεβαιότητα. Ωστόσο, πιστεύω πως ο Τάκμιν θα χαλαρώσει λίγο όταν έχει πάρει τη Βόλγκρεν.»

«Κι αυτό δε θ'αργήσει να συμβεί.»

«Νομίζεις ότι θα τα καταφέρεις σήμερα κιόλας;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Εξαρτάται,» είπε η Νίθρα.

«Από τι;»

«Από τις διαθέσεις της Αρχόντισσας Ομάλθα, και από την αντίσταση που θα προβάλλει ο Αρχιστράτηγος Σάνλον.»

«Ο Αρχιστράτηγος θα θέλει το κεφάλι σου, μόλις σε αντικρίσει,» την προειδοποίησε ο Άλαντιν. «Δεν έχει καμία αμφιβολία ότι είσαι έσχατη προδότρια της Βασίλισσας και του Βασιλείου.»

«Ίσως χρειαστεί να τον αναλάβω...» είπε η Χρυσοδάκτυλη.

«Δε θα ήθελα ν'αρχίσω από εκεί,» αποκρίθηκε η Νίθρα, «ωστόσο, ναι, ίσως να χρειαστεί.»

Ο Ήρβαλθιν ήταν ξαπλωμένος στο βάθος της σκηνής, πίσω απ'την κουρτίνα. Η Αρτλάνα μπορούσε ν'ακούσει το ελαφρύ του ροχαλητό. *Κοιμάται*, σκέφτηκε. Δεν ήθελε να τον ξυπνήσει· έπρεπε, όμως. Για να μιλήσει μαζί του.

Προχώρησε προς την κουρτίνα και την παραμέρισε. Ο Λυκολάτρης ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα επάνω στο στρώμα, σκεπασμένος με μια λευκή κουβέρτα. Τα τραύματά του ήταν αλειμμένα με ιαματικές αλοιφές και δεμένα με επιδέσμους. Η Αρτλάνα δεν ήξερε πολλά από ιατρική, αλλά τον είχε περιποιηθεί όσο καλύτερα μπορούσε, γιατί απαγορευόταν να τον δει θεραπευτής. Ο Έπαρχος τής το είχε τόνισε πεντακάθαρα: *«Όταν τον πάρεις στη σκηνή σου, ο Λυκολάτρης είναι πλέον αποκλειστικά δική σου ευθύνη, Ομιλήτρια. Για μένα, πέθανε στα βασανιστήρια. Κρύψτον, λοιπόν, και φρόντισε να μην τον αναγνωρίσει κανείς.»*

Ειδικά αυτό το τελευταίο ήταν εξαιρετικά σημαντικό, καθότι, αν κάποιος αναγνώριζε τον Ήρβαλθιν, η Αρτλάνα θα είχε άσχημα ξε-

μπερδέματα με τις ιέρειες της Μεγάλης Μητέρας. Θα την κατηγορούσαν για Λυκόφιλη, και ο Τάκμιν δε θα την προστάτευε, μη θέλοντας να μπλέξει με τον κλήρο της Λιάμνερ Κρωθ, ο οποίος του είχε, επί του παρόντος, μεγάλη εκτίμηση για την εκστρατεία του κατά των ακόλουθων του Λύκου.

Έτσι, η Αρτλάνα δεν είχε μονάχα περιποιηθεί τα τραύματα του Ήρβαλθιν, αλλά και το πρόσωπό του. Τον είχε ξυρίσει και του είχε κόψει τα ξανθά του μαλλιά, προσπαθώντας να τον κάνει αγνώριστο. Αν και, βέβαια, το χτυπημένο του αριστερό μάτι θα τον αποκάλυπτε εύκολα, μέχρι να θεραπευτεί.

Η Ομιλήτρια γονάτισε δίπλα του και του άγγιξε τον ώμο, λέγοντας τ' όνομά του και κουνώντας τον ελαφρά.

Το δεξί του μάτι άνοιξε, γυαλίζοντας γαλανά στο φως της λυχνίας. Το αριστερό απλά κινήθηκε λίγο, μισανοίγοντας με δυσκολία· έμοιαζε νεκρό.

«Πώς αισθάνεσαι;» τον ρώτησε η Αρτλάνα.

«...Δεν ξέρω. Καλύτερ' από πριν, υποθέτω...» μουρμούρισε εκείνος.

«Το... το αριστερό σου μάτι» –η Αρτλάνα αισθανόταν κάποια αμηχανία που ρωτούσε γι' αυτό– «με βλέπει κανονικά;»

Ο Ήρβαλθιν σκέπασε το δεξί, με το χέρι του, και είπε: «Δε σε βλέπει καθόλου, Αρχόντισσα.»

Τώρα, θα έπρεπε να είχες από πάνω σου έναν ικανό θεραπευτή, σκέφτηκε η Αρτλάνα, *όχι εμένα.* «Θα επανέλθει με τον καιρό... Έτσι νομίζω.

»Να σου κάνω μια ερώτηση;»

«Τι ερώτηση;»

«Για τον Νουτκάλι τον Προφήτη, τι ξέρεις; Σε παρακαλώ, πες μου την αλήθεια, Ήρβαλθιν· σου έσωσα τη ζωή,» του θύμισε η Αρτλάνα, φορτίζοντας τα λόγια της με την ισχύ της Πειθούς.

«Ο προφήτης μίλησε με τον Λύκαρχο Σάρενλιν· τον προειδοποίησε για το στρατό σας που θα ερχόταν...»

Μας είπε αλήθεια, επομένως... «Και σας έδωσε κάποια συμβουλή;» Ο Ήρβαλθιν ήταν τώρα πολύ επιρρεπής στη δύναμη της Πειθούς, με τον οργανισμό του εξασθενημένο από τα τραύματα, τα χτυπήματα, και την αιμορραγία.

«Ο Σάρενλιν είπε... είπε ότι,» ξεφύσησε κουρασμένα, «μας πρότεινε να ενωθούμε και να επιτεθούμε, γιαυτό κι έτσι κάνουμε.»

Πάλι αλήθεια είπε η Νίθρα Ρίνκιλ. «Και πού είναι το άντρο του Λύκαρχου Σάρενλιν;» Ευκαιρία ήταν να το μάθει κι ετούτο...

«Στα βόρεια· δεν ξέρω ακριβώς...»

«Δεν έχεις πάει ποτέ;»

«Όχι.»

«Θέλεις να σου φέρω τίποτα να φας, Ήρβαλθιν; Τίποτα να πεις;»

«...Δεν πεινάω,» μουρμούρισε εκείνος, κλείνοντας τα μάτια. «Λίγο νερό, όμως... Διψάω πολύ.»

Πρέπει νάναι εμπύρετος. Η Αρτλάνα άγγιξε το μέτωπό του. Είναι εμπύρετος. Σηκώθηκε όρθια. «Θα σου φέρω.»

Κεφάλαιο 3ο

Είσοδος στη Βόλγκρεν

Καθόταν στη σέλα ενός γκρίζου αλόγου, ντυμένη μ'ένα μακρύ, μαύρο φόρεμα με μενεξεδιές πτυχές. Στα χέρια της, που κρατούσαν χαλαρά τα ηνία, υπήρχαν δερμάτινα γάντια, και στα πόδια της, που πατούσαν στους αναβατήρες, ψηλές, πέτσινες μπότες. Ο αγέρας έκανε τα μακριά, πορφυρά της μαλλιά –τα αλλαγμένα, μεταμορφωμένα της μαλλιά– να ανεμίζουν πάνω απ'τους ώμους της και μερικές τούφες να πηγαίνουν στο πρόσωπό της. Τα μάτια της ήταν στραμμένα στην πολιορκούμενη Βόλγκρεν, όπου τα χτυπήματα από καταπέλτες και οι βολές των τοξοτών είχαν πάψει.

Ο Φένταρ των Ωθράγκος βρισκόταν δεξιά της, έφιππος κι εκείνος σε μαύρο και ψηλό άλογο, και ντυμένος με αλυσιδωτή αρματωσιά και κράνος. Στη ζώνη του ήταν περασμένο ένα πλατυλέπιδο σπαθί, ενώ στο αριστερό χέρι βαστούσε στρογγυλή, μεταλλική ασπίδα. Η Χρυσοδάκτυλη η Μιρλίμια ήταν στην άλλη μεριά της Νίθρα, καβαλώντας άλογο όμοιο με του Φένταρ, αλλά ντυμένη τελείως διαφορετικά από εκείνον, με ελαφριά, πέσινη πανοπλία και περικεφαλαία με προσωπίδα που προστάτευε μόνο τα μάτια. Όπλα δεν είχε στα χέρια της, αλλά μπορούσε να τραβήξει κάποιο σιλήτο στο βλεφαρισμό του ματιού και να το εκτοξεύσει με θανατηφόρα ακρίβεια. Επίσης, από τη μέση της κρεμόταν ένα μακρύ ξίφος, σε περίπτωση που της χρειαζόταν.

Οι υπερασπιστές στα τείχη της Βόλγκρεν έμοιαζαν να κοιτάζουν με περιέργεια τους εχθρούς τους, απορώντας γιατί είχε πάψει το σφυροκόπημα της πόλης τους.

Η Νίθρα μειδίασε λεπτά. *Τώρα αρχίζει η πραγματική επίθεση*, συλλογίστηκε. Και προετοίμασε τον εαυτό της για την επίκληση του Κοσμικού Κελεύσματος. Πήρε μια βαθιά ανάσα, ευχόμενη να μην ήταν πολύ δύσκολο το άνοιγμα της πύλης–

Καλτασμός πίσω της.

Η Νίθρα στράφηκε. Όπως επίσης και ο Φένταρ κι η Χρυσοδάκτυλη.

Ένας ιππέας ζύγωσε, ντυμένος σαν διοικητής, και τράβηξε τα γκέμια του αλόγου του εμπρός της. Είχε μακριά ξανθά μαλλιά, δεμένα αλογοουρά, και μούσι.

«Είστε η Νίθρα Ρίνκιλ;» ρώτησε, με κοφτή, στρατιωτική φωνή, που, όμως, πρόδιδε κάποιο ακαθόριστο συναίσθημα.

«Ναι. Κι εσείς;»

Δε μ'έχει προσέξει ποτέ της, λοιπόν, σκέφτηκε ο άντρας· *ή δε με θυμάται.* «Στρατάρχη Ρέλγκριν Κόβρεν, της Σάλγκρινεβ.»

«Χαίρω πολύ,» αποκρίθηκε η Νίθρα, αδιάφορα. «Με θέλετε κάτι;»

Όχι, δε μ'έχει προσέξει ποτέ της, συμπέρανε ο Ρέλγκριν. Εκείνος, όμως, την είχε προσέξει· κάθε φορά που πήγαινε στο παλάτι της Έρλεν την πρόσεχε, αν την έβρισκε μέσα στα όρια της ματιάς του. Και θυμόταν πως είχε μαύρα μαλλιά τότε· αλλά τούτη επρόκειτο για μικρή διαφορά, καθώς τίποτα δεν είχε αλλάξει στην κορμοστασιά της. Ήταν το ίδιο σαγηνευτική, το ίδιο δελεαστική. Και δε συγκαταλεγόταν πλέον ανάμεσα στους Ομιλητές της Καλβάρθα, ούτε βρισκόταν μακριά του, άφταστη από κάποιον σαν εκείνον, που ο Οίκος του δεν είχε καμία απολύτως ιστορία. (Ο Ρέλγκριν ήταν ο *πρώτος* του Οίκου του· εκείνος τον είχε ξεκινήσει, όταν απέκτησε το βαθμό του Στρατάρχη.)

«Τίποτα το ιδιαίτερο, Αρχόντισσά μου,» της αποκρίθηκε. «Επιθυμώ, ωστόσο, να παρακολουθήσω το άνοιγμα της πύλης. Είναι αλήθεια ότι θα τη ρίξετε με μαγεία;»

«Αρκετά αλήθεια,» είπε η Νίθρα, ατενίζοντας τον Στρατάρχη με περιέργεια, αναρωτούμενη γιατί την κοίταζε έτσι και γιατί υπήρχε κάτι περίεργο στη φωνή του. «Αν και δεν ξέρω κατά πόσο είναι 'μαγεία' αυτό που θα κάνω.»

«Ελπίζω να μην ενοχλώ με την παρουσία μου...»

«Καθόλου, Στρατάρχη,» τον διαβεβαίωσε η Νίθρα. «Καθόλου.» Και στράφηκε στη Βόλγκρεν, εστιάζοντας το βλέμμα της στη δυτική πύλη.

Το Κοσμικό Κέλευσμα... *Γιατί με τρομάζει έτσι; Δεν έπρεπε ποτέ να είχα κάνει εκείνη τη βλακεία με τον ουρανό!* Προσπάθησε να ξεπεράσει το φόβο της και να επικαλεστεί το πανάρχαιο Χάρισμα.

Ύψωσε το γαντοφορεμένο της χέρι, και Κέλευσε την πύλη να σηκωθεί... και η πύλη άρχισε να σηκώνεται. Οι αλυσίδες της κροτάλιζαν.

Φωνές ακούστηκαν από τη Βόλγκρεν, και οι στρατιώτες της έπιασαν αμέσως να κατεβάσουν την πύλη.

«Στρατάρχη, ίσως θα ήταν προτιμότερο να επιτεθούμε τώρα,» είπε ένας διοικητής.

«Όχι!» γκάριξε ο Ρέλγκριν. «Δεν άκουσες τη διαταγή του Έπαρχου;»

«Ασφαλώς, Στρατάρχη...»

«Τότε, κάνε όπως σε πρόσταξαν!»

Η πύλη είχε τώρα κατεβεί ξανά, και έστεκε κλειστή μπροστά από το στρατό του Έπαρχου Τάκμιν.

Η Νίθρα δεν αισθανόταν και πολύ κουρασμένη από τη χρήση του Κοσμικού Κελεύσματος· ωστόσο, ήξερε ότι είχε δώσει λανθασμένη προσταγή: Δεν έπρεπε να πει *Άνοιξε!* γιατί έτσι η πύλη απλά θα σηκώνόταν, και οι υπερασπιστές μπορούσαν εύκολα πάλι να την κατεβάσουν, ή ακόμα και να σπάσουν τις αλυσίδες της, για να παραμείνει κλειστή. Όχι, λοιπόν, διαφορετική προσταγή όφειλε να δώσει...

Ύψωσε το χέρι της, όπως και πριν, και φώναξε: «*Κομματιάσου!*»

Η πύλη τραντάχτηκε πατόκορφα, σαν να την είχαν χτυπήσει δεκάδες πέτρες καταπέλτη μαζί, και θρυμματίστηκε, μ'ένα πανίσχυρο

ΚΡΑΚ!

που έκανε τους πάντες –ακόμα και τη Νίθρα– να βουλώσουν τ'αφτιά με τα χέρια τους.

Μεταλλικά κομμάτια εκτοξεύτηκαν δώθε-κείθε, τραυματίζοντας ή σκοτώνοντας στρατιώτες της Βόλγκρεν.

Όχι! σκέφτηκε η Νίθρα. *Όχι! Δεν ήθελα να συμβεί τούτο...* Το Κοσμικό Κέλευσμα την είχε προδώσει ξανά. Εκείνη δεν είχε ζητήσει να πάθει κανένας κακό...

«Μείνετε στις θέσεις σας!» φώναξε ο Ρέλγκριν στους μαχητές του. «Μείνετε στις θέσεις σας!»

«Είσαι 'ντάξει, Νίθρα;» ρώτησε ο Φένταρ, βλέποντας την εργοδότριά του καμπουριασμένη πάνω στη σέλα, και ξέπνοη.

Εκείνη ένευσε. «Τούτο δεν ήταν τίποτα, μπροστά σε άλλα,» αποκρίθηκε. Το Κοσμικό Κέλευσμα δεν την είχε εξαντλήσει, μα οι θάνατοι και οι τραυματισμοί που είχαν προκληθεί εξαιτίας της της πριόνιζαν την καρδιά. *Όφειλα να ήμουν πιο προσεκτική! Μπορούσα να είχα προστάξει την πύλη να γίνει χώμα.*

Η Νίθρα ύψωσε το κεφάλι και ορθώθηκε πάνω στη σέλα της, ενώ αναταραχή επικρατούσε στις επάλξεις της Βόλγκρεν, και στη δυτική πύλη οι στρατιώτες είχαν σχηματίσει ένα αυτοσχέδιο τείχος, με τις ασπίδες τους.

Καθάρισε το λαιμό της και φώναξε: «Επιθυμώ να μιλήσω με την Αρχόντισσα Ομάλθα Λάνσεν! Η άμυνά σας έχει σπάσει. Αν η Έπαρχος αρνηθεί να με συναντήσει, θα αρχίσουμε την επίθεση, και θα προκληθούν χειρότερες καταστροφές!»

Σιγή από τα τείχη. Ο σαματάς είχε πάψει.

«Ζητώ να μιλήσω με την Έπαρχο Ομάλθα Λάνσεν!» επανέλαβε η Νίθρα. «Πείτε της ότι τούτη είναι η τελευταία ευκαιρία που θα έχει, για να σώσει την πόλη της από την καταστροφή! Πρέπει να μιλήσει μαζί μου!»

Μια γυναίκα ανέβηκε στις επάλξεις, ντυμένη με πανοπλία και κράνος. «Ποια είσαι;» φώναξε.

«Το όνομά μου είναι Νίθρα Ρίνκιλ!»

«Θα ειδοποιήσω την Αρχόντισσα,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια, και κατέβηκε από τα τείχη.

Η αναμονή ήταν κάμποση, μα άπαντες ήταν σιωπηλοί, πολιορκητές και πολιορκούμενοι. Η Νίθρα αισθανόταν νευρική, ανυπόμονη· ήθελε οπωσδήποτε να συζητήσει με την Αρχόντισσα Ομάλθα, αλλιώς η κατάσταση θα μπλεκόταν υπερβολικά. Εν τω μεταξύ, ερευνούσε τις επάλξεις, με τη Ματιά της, να δει μήπως κανείς ετοιμαζόταν να τη σκοτώσει, όταν θα ζύγωνε την πύλη· δεν εντόπισε, όμως, κανέναν.

Ο Φένταρ ήταν ήρεμος· είχε συνηθίσει να περιμένει τη μάχη να ξεσπάσει, αν και γνώριζε πως οι αναμονές κάνουν κακό στο ηθικό του στρατού. Η Χρυσοδάκτυλη ήταν, επίσης, ήρεμη, αλλά για άλλο λόγο: είχε μάθει να περιμένει όσο χρειαζόταν, ώσπου να εμφανιστεί το θήραμά της. Ο Στρατάρχης Ρέλγκριν κοιτούσε μια τα κομμάτια της

σπασμένης πύλης, μια τα τείχη, και μια τη Νίθρα, προσπαθώντας να χωνέψει ότι η κάποτε Ομιλήτρια της Καλβάρθα είχε προξενήσει τέτοια ζημιά με μία μόνο λέξη! Ο Έπαρχος Τάκμιν, που αγνάντευε εξ αποστάσεως τα γεγονότα, είχε τα χέρια του σταυρωμένα στο στήρνο και χτυπούσε το δεξί του πόδι στο έδαφος, απορώντας γιατί αργούσε η Ομάλθα και θαυμάζοντας πόσο σπουδαίο όπλο ήταν αυτή η Νίθρα Ρίνκιλ. Η Αρτλάνα, η οποία στεκόταν κοντά στον Έπαρχο της Σάλγκρινεβ, ατένιζε με γουρλωμένα μάτια τη διαλυμένη πύλη της Βόλγκρεν, σκεπτόμενη ότι η Νίθρα ήταν απλά πολύ επικίνδυνη για να είναι ζωντανή· τι θα γινόταν έτσι και έστρεφε τις δυνάμεις της εναντίον τους;...

Όταν ο ήλιος μεσουράνησε, οι υπερασπιστές της Βόλγκρεν διέλυσαν το τείχος ασπίδων που είχαν σχηματίσει. Η πολεμίστρια η οποία είχε μιλήσει και πριν ανέβηκε πάλι στις επάλξεις και φώναξε: «Μπορείς να περάσεις, Νίθρα Ρίνκιλ. Η Αρχόντισσα Ομάλθα θα σε δεχτεί.»

«Να προσέχεις,» είπε ο Ρέλγκριν στη Νίθρα. Εκείνη ένευσε καταφατικά και χτύπησε το αλογό της στα πλευρά, με τις μπότες της, ξεκινώντας να καλπάζει προς την ορθάνοιχτη πύλη της Βόλγκρεν. Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη την ακολούθησαν, βρισκόμενοι εκατέρωθεν της.

Τα μάτια της Νίθρα ερευνούσαν πάλι τις επάλξεις για κανέναν βαλλιστροφόρο ή τοξότη ο οποίος είχε το όπλο του στραμμένο επάνω της· μα δεν είδε κάποιον. Και εκείνη κι οι σύντροφοί της πέρασαν την πύλη χωρίς επεισόδιο.

Στην άλλη μεριά των τειχών, συνάντησαν μια ομάδα οπλισμένων καβαλάρηδων. Τον έναν από αυτούς η Νίθρα τον γνώριζε: Ήταν ο Αρχιστράτηγος Σάνλον, και δίπλα του ήπτευε η γυναίκα που της είχε φωνάξει από τις επάλξεις –σίγουρα επρόκειτο για την ίδια· η Ματιά δεν τη γέλαγε.

Ο Σάνλον συνοφρυώθηκε, ατενίζοντας τη Νίθρα με επικριτικό, αμείλικτο βλέμμα, γεμάτο έχθρα και απέχθεια. «Διαφορετικά μαλλιά,» μούγκρισε, «αλλά το ίδιο προδοτικό πρόσωπο... Από πού ξετρύπωσες εσύ; Και πώς» –εδώ τα μάτια του γυάλισαν, από θαυμασμό, δέος, αλλά και έντονη περιέργεια– «κομμάτιασες την πύλη; Τι όπλο χρησιμοποίησες;»

«Τη φωνή μου,» απάντησε η Νίθρα.

«Θα προσπαθήσεις να με Πείσεις ότι Έπεισες την πύλη να κομματιαστεί;» γέλασε ο Σάνλον –ένα ξερό, υπόκωφο γέλιο, χωρίς καθόλου ευθυμία.

«Όχι, δεν την Έπεισα να κομματιαστεί· δε χρησιμοποίησα Πειθώ,» είπε η Νίθρα. «Θα μπορούσα τώρα να δω την Αρχόντισσα Ομάλθα; Γιαυτό βρίσκομαι εδώ.»

Η γυναίκα που είχε μιλήσει από τις επάλξεις συστήθηκε: «Είμαι η Αρχιστράτηγος Έρια, της Βόλγκρεν,» και κατέβηκε από το άλογό της. «Ελάτε μαζί μου, και θα σας οδηγήσω στην Έπαρχο.» Συγχρόνως, αφίπνευσαν και αρκετοί άλλοι καβαλάρηδες· και, προφανώς, περίμεναν και τη Νίθρα και τους συντρόφους της να αφιπνεύσουν.

Εκείνοι υπάκουσαν σε τούτο το σιωπηλό αίτημα, και βάδισαν πίσω από την Αρχιστράτηγο, περιτριγυρισμένοι από μαχητές. Η Νίθρα έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο της και είδε πως κι ο Αρχιστράτηγος Σάνλον τούς ακολουθούσε. *Δεν πρέπει να είναι μπροστά όταν θα μιλήσω με την Αρχόντισσα Ομάλθα· πρέπει, με κάποιο τρόπο, να τον βγάλω απ'τη μέση. Και, για την ώρα, η Χρυσοδάκτυλη μού είναι άχρηστη για τούτο το σκοπό...*

Η Αρχιστράτηγος Έρια τούς οδήγησε στο φημισμένο Ανάκτορο του Αρχέγονου Σεληνόφωτος. Διέσχισαν τον πλούσιο κήπο και πέρασαν μια μεγάλη, φρουρούμενη πύλη. Η Νίθρα παρατήρησε πως τα μάτια όλων των ανθρώπων που είχαν συναντήσει μέχρι στιγμής ήταν στραμμένα επάνω της, κοιτάζοντάς την με περιέργεια και δέος. Αναναμφίβολα, άπαντες θα είχαν ως τώρα ακούσει πως «μια πορφυρομάλλα μάγισσα είχε κάνει την δυτική πύλη της πόλης κομμάτια».

Η Αρχόντισσα Ομάλθα περίμενε στη μεγάλη αίθουσα, καθισμένη στο Θρόνο του Δάσους: ένα κάθισμα καμωμένο από το ξύλο των δασών που περιέβαλλαν τη Βόλγκρεν. Γύρω της βρίσκονταν φρουροί και υπηρέτες, και στο πλευρό της στεκόταν ο σύζυγός της, Κένκορ, ο οποίος ήταν συνονόματος με τον αδελφό της Νίθρα.

Η Αρχιστράτηγος Έρια σταμάτησε αρκετά βήματα απόσταση από το θρόνο και έκανε υπόκλιση. «Αρχόντισσά μου,» ανακοίνωσε, «σας φέρνω τη Νίθρα Ρίνκιλ!»

Η Ομάλθα έστρεψε το βλέμμα της στην πορφυρομάλλα γυναίκα, και την κοίταξε ερευνητικά. *Είναι πράγματι αυτή;* αναρωτήθηκε.

Την είχε, σίγουρα, δει ορισμένες φορές, στο παλάτι της Έρλεν, μα δεν τη θυμόταν και τόσο. Εξάλλου, δεν είχε κάτι το ιδιαίτερο επάνω της, που να την ξεχωρίζει από τους υπόλοιπους Βασιλικούς Ομιλητές. Ωστόσο, η Ομάλθα είχε την εντύπωση πως η Νίθρα διέθετε *μαύρα* μαλλιά...

Η πορφυρομάλλα γυναίκα τής έκανε μια μικρή υπόκλιση: τίποτα περισσότερο από μια ένδειξη ότι αναγνώριζε την παρουσία της. *Σαν να είμαστε σχεδόν ίσες...*

«Άκουσα ότι έδειξες τη δυτική πύλη της πόλης μου,» είπε η Ομάλθα, «και η πύλη έπεσε, Νίθρα Ρίνκιλ. Αληθεύεις;»

«Δεν την έδειξα μόνο, Αρχόντισσά μου. Χρησιμοποίησα ένα Χάρισμα.»

«Τι Χάρισμα;»

«Κοσμικό Κέλευσμα ονομάζεται.»

«Δεν το έχω ξανακούσει. Είσαι η ίδια Νίθρα Ρίνκιλ που η Βασίλισσα Καλβάρθα θέλει νεκρή;»

«Η ίδια.»

Μουρμουρητά ήρθαν από όλη την αίθουσα.

«Αρχόντισσά μου,» φώναξε ο Αρχιστράτηγος Σάνλον, για ν'ακουστεί πάνω από τη βαβούρα, «προτείνω την άμεση εκτέλεση ετούτης της γυναίκας!»

«Αυτό θα ήταν... ασύνετο, Αρχόντισσά μου,» είπε η Νίθρα, φορτίζοντας τα λόγια της με την ισχύ της Πειθούς, αλλά προσεκτικά, πολύ προσεκτικά, γιατί είχε ακούσει πως η Έπαρχος της Βόλγκρεν ήταν καλή στο ν'αντιλαμβάνεται τους Ομιλητές, ακόμα και με τόση τριγύρω σύγχυση· «διότι, αν αργήσω να επιστρέψω, ο Άρχοντας Τάκμιν θα επιτεθεί στην πόλη, και η έλλειψη της δυτικής πύλης θα δυσκολέψει τα πράγματα για εσάς...»

Η βαβούρα είχε αρχίσει να καταλαγιάζει.

«Με απειλείς, λοιπόν...» είπε η Ομάλθα, ακουμπώντας τους αγκώνες της στους βραχίονες του Θρόνου του Δάσους και ενώνοντας τα δάχτυλα των χεριών της, για να στηρίξει το σαγόνι της στους ενωμένους δείκτες. Τα μάτια της παρατηρούσαν διαπεραστικά τη Νίθρα.

Κατάλαβε ότι χρησιμοποίησα Πειθώ; αναρωτήθηκε εκείνη. «Δεν έρχομαι εδώ ως εχθρός,» διαβεβαίωσε την Έπαρχο (αυτή τη φορά, χωρίς την παραμικρή χρήση Πειθούς), «αλλά ως—»

«Θρυμματίζεις την πύλη μας με άγνωστες μεθόδους,» τη διέκοψε ο Σάνλον, «έχεις ήδη προδώσει τη Βασίλ—»

«Σιωπή!» Πρόσταξε η Νίθρα, και η φωνή της αντήχησε μέσα στην αίθουσα.

Τα χείλη του Αρχιστράτηγου του Νούφρεκ πάγωσαν, και δε μπορούσε να μιλήσει· παραπάτησε, πιάνοντας το κεφάλι του, σαν να πάλευε με τον ίδιο του τον εαυτό.

Η Ομάλθα είχε ορθωθεί. «Τι έκανες;»

«Χρησιμοποίησα ένα άλλο Χάρισμα,» εξήγησε η Νίθρα. «Μην ανησυχείτε, όμως· ο Αρχιστράτηγος θα είναι εντάξει σε λίγο.»

Ένας άντρας με καστανά, μακριά μαλλιά ξεπρόβαλλε ανάμεσα από τους υπόλοιπους και, υψώνοντας το ξίφος του, πρόσταξε: «Σκοτώστε τη!»

Πάραυτα, στρατιώτες ζύγωσαν τη Νίθρα, τον Φένταρ, και τη Χρυσοδάκτυλη απ'όλες τις μεριές—

«Όχι!» Τώρα ήταν η φωνή της Ομάλθα που αντήχησε την αίθουσα. «Επιστρέψτε στις θέσεις σας. Τώρα!» Οι πολεμιστές υπάκουσαν, και η Έπαρχος στράφηκε στον καστανομάλλη άντρα. «Σέλφελιν—»

«Μητέρα, αυτή η γυναίκα είναι επικίνδυνη!» φώναξε εκείνος. «Εσπασε την πύλη μας με μαγεία, και τώρα μάγεψε και τον Αρχιστράτηγο! Δεν μπορεί να είναι η Νίθρα Ρίνκιλ. Πρόκειται για απάτη του Έπαρχου Τάκμιν. Ήθελε να τη βάλει μέσα στο παλάτι για να μας καταστρέψει όλους και να πάρει την πόλη!»

«Δεν είναι έτσι, Άρχοντά μου,» του είπε η Νίθρα, αντικρίζοντάς τον. «Και είμαι η Νίθρα Ρίνκιλ, αν και όχι η παλιά Νίθρα Ρίνκιλ.»

«Φοβάμαι πως δε σε καταλαβαίνω, μάγισσα,» δήλωσε ο Σέλφελιν, ο πρώτος γιος της Ομάλθα, έχοντας ακόμα το σπαθί του γυμνολέπιδο.

Πρέπει να κινηθώ πολύ προσεκτικά τώρα, συλλογίστηκε η Νίθρα. Τόσοι άνθρωποι με παρακολουθούν, και κάποιες αλήθειες δεν είναι να λέγονται δημοσίως... «Όταν το πλοίο του Διοικητή Σάβμιν χτυπήθηκε από καταιγίδα, κοντά στη Λιάμνερ-Κρωθ, βούτηξα στα νερά. Το λογικό θα ήταν να πνιγώ, αλλά το θέλημα της Μεγάλης Θεάς ήταν άλλο· έτσι, ξεβράστηκα σε μια ακτή... και εκεί, είδα ένα όραμα: μια γυναίκα να με προστάζει να υπερασπιστώ το Νούφρεκ, και να μου προσφέρει δώρα, για να εκπληρώσω την προσταγή της.

»Όταν ξύπνησα και κοίταξα την αντανάκλασή μου στο νερό, διαπίστωσα ότι ήμουν αλλαγμένη. Τα μαλλιά μου είχαν γίνει κόκκινα. Αλλά η αλλαγή που υπέστην δεν ήταν μονάχα εξωτερική, μα κι εσωτερική. Αισθανόμουν διαφορετικά, και ήξερα ότι κατείχα δυνάμεις τις οποίες δεν μπορούσα αμέσως να κατανοήσω. Για ένα πράγμα, όμως, ήμουν βέβαιη: ένιωθα μια παρόρμηση να πάω στους βάλτους Βενέβριαμ, για να διώξω τα Κτήνη από εκεί και να θεραπεύσω την Πληγή στο σώμα της Θεάς.»

Ολάκερη η αίθουσα παρακολουθούσε τη Νίθρα, και κανένας δε μιλούσε. Εκείνη φόρτισε τα λόγια της με λίγη Πειθώ, για να σβήσει τυχόν μικροαπορίες από τα μυαλά των ακροατών της.

«Έτσι,» συνέχισε, «ταξίδεψα στους βάλτους, ενώ ανακάλυπτα τις δυνάμεις μου: τα Χαρίσματα που είχε ξυπνήσει μέσα μου η Θεά. Χαρίσματα τα οποία είχαν άλλες φυλές, παλιότερες από εμάς, αλλά που κατοικούσαν στα ίδια μέρη. Έχω, λοιπόν, στη διάθεσή μου, και με τη χάρη της Λιάμνερ Κρωθ, την Προσταγή –που χρησιμοποίησα, πριν λίγο, επάνω στον Αρχιστράτηγο Σάνλον–, το Κοσμικό Κέλευσμα –με το οποίο κατέστρεψα την πύλη–, και τη Ματιά –με την οποία μπορώ να δω εκεί όπου οι άλλοι αδυνατούν.

»Χειριζόμενη αυτά τα θεόδοτα Χαρίσματα, έφτασα στην Πληγή μέσα στους βάλτους και τη θεράπευσα.» Η Νίθρα προσευχήθηκε η Μεγάλη Θεά να μην έπαιρνε προσωπικά ετούτο το ψέμα· εξάλλου, ο Αετός είχε πει ότι η Πληγή είχε, όντως, κλείσει... «Και, θεραπεύοντάς την–»

«Μια στιγμή,» τη διέκοψε ο Σέλφελιν. «Τι είναι αυτή η Πληγή για την οποία μιλάς;»

«Ήταν ένα *άνοιγμα*,» εξήγησε η Νίθρα, «από το οποίο γεννιόνταν τα Κτήνη των Βάλτων, και το οποίο, καθώς το έκλεινα, ανακάλυπα –ή ίσως η Μεγάλη Θεά να μου το μεταβίβασε– ότι ο Νουτκάλι ο Προφήτης το είχε ανοίξει.»

«Τι σχέση έχει ο Νουτκάλι μ'όλα τούτα;» απόρησε ο Σάνλον.

Η Νίθρα έστρεψε το βλέμμα της επάνω του, και είδε ένα ίχνος φόβου στα μάτια του. «Ο Νουτκάλι επιθυμεί την καταστροφή μας. Είναι εχθρός της Λιάμνερ Κρωθ, και πολύ ισχυρότερος απ'ό,τι φαντάζεστε. Η Θεά με έστειλε σε σας για να τον πολεμήσω.»

«Και γιαυτό είσαι με τον Τάκμιν;» έκανε ο Σέλφελιν. «Για να τον πολεμήσεις;»

«Δεν είμαι με τον Έπαρχο Τάκμιν, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Νίθρα, γυρίζοντας να τον κοιτάξει.

«Τότε, γιατί διέλυσες την πύλη μας;»

«Διότι, αλλιώς, δε θα δεχόσασταν να με ακούσετε. Ούτε θα μπορούσα να διαπραγματευτώ μαζί σας. Σκοπός μου είναι να πάψει ο εμφύλιος πόλεμος εντός του Νούφρεκ, γιατί καταστρέφει το Βασίλειο.»

Αν τούτο είναι αλήθεια, σκέφτηκε η Ομάλθα, τότε, είσαι άνθρωπός μου, Νίθρα Ρίνκιλ. Άνθρωπός μου.

«Ο Νουτκάλι σχεδίασε αυτό τον πόλεμο,» τόνισε η Νίθρα.

«Εγώ θα έλεγα πως τον σχεδίασε ο Βασιληάς Σίλγκερομ του Άνφρακ,» είπε η Αρχιστράτηγος Ήρια, και ο Σάνλον κατένευσε.

«Σας είπα: ο Νουτκάλι είναι πολύ ισχυρότερος από ό,τι φαντάζεστε. Μην υποτιμάτε τη δύναμη του. Δεν πρόκειται για έναν απλό ψευδοπροφήτη ο οποίος διασκεδάζει τη Βασίλισσα. Είναι επικίνδυνος!»

«Νίθρα Ρίνκιλ,» είπε ο Ομάλθα, «ο σκοπός μου ήταν, αρχικά, ίδιος με το δικό σου: να σταματήσω τη σύγκρουση εντός του Νούφρεκ. Όμως, ύστερα από την επίθεση του Έπαρχου Τάκμιν κατά του στρατού του Αρχιστράτηγου Σάνλον, δε νομίζω ότι η εκεχειρία είναι πλέον εφικτή. Έχεις κάτι να προτείνεις;» ρώτησε, ευχόμενη ολόψυχα ότι η Νίθρα θα είχε κάτι να προτείνει, κάτι που θα έβαζε φραγμό στις εχθροπραξίες.

«Έχω,» αποκρίθηκε εκείνη, παρατηρώντας την ελπίδα στο πρόσωπο της Ομάλθα. «Αλλά θα πρέπει να μιλήσουμε οι δυο μας γι'αυτό, Αρχόντισσά μου. Μόνες.»

«Εκτός συζήτησης!» επενέβη ο Σέλφελιν.

«Δεν έχω καμία πρόθεση να βλάψω την Αρχόντισσα Ομάλθα,» τον διαβεβαίωσε η Νίθρα, επικαλούμενη την Πειθώ, και νιώθοντας τον εαυτό της ν'αρχίζει να κουράζεται από τη χρήση των Χαρισμάτων της. *Συγκεντρώσου! Δεν μπορείς να λυγίσεις τώρα!* «Απλά, πιστεύω ότι κάποιες διαπραγματεύσεις δεν είναι να γίνονται με τόσο μεγάλο... κοινό.» Έριξε μια ματιά ολόγυρα, στους στρατιώτες, τους υπηρέτες, και τους άρχοντες.

Η όψη του Σέλφελιν μαλάκωσε κάπως· η Πειθώ είχε πιάσει τόπο. «Ίσως. Όμως δεν μπορώ να σε αφήσω μόνη με τη μητέρα μου. Αν θέλεις να συζητήσεις μαζί της, θα παρίστανται κι άλλοι. Εγώ, κατ'αρχήν.»

Η Νίθρα αντιλαμβανόταν πως, μάλλον, δε θα κατάφερνε να τ'αποφύγει ετούτο, όση Πειθώ κι αν χρησιμοποιούσε. Ο γιος της Επάρχου τη θεωρούσε «μάγισσα», και φοβόταν ότι θα έκανε κακό στη μητέρα του.

«Και εκτός από εσάς, Άρχοντά μου;» τον ρώτησε.

«Εγώ,» είπε ο Κένκορ, που στεκόταν στα δεξιά του θρόνου της Ομάλθα.

«Και εγώ,» δήλωσε ο Αρχιστράτηγος Σάνλον.

Πώς θα τον διώξω τώρα αυτόν; σκέφτηκε η Νίθρα· και είπε: «Θα προτιμούσα να συζητήσω μόνο με τους άρχοντες της Βόλγκρεν, οι οποίοι επιθυμούν την εκεχειρία, και όχι με τους αρχηγούς των έτερων εχθρικών στρατευμάτων. Όχι ακόμα, τουλάχιστον.»

Είχε χρησιμοποιήσει Πειθώ, μα γνώριζε, εξ αρχής, πως δε θα κατόρθωνε να Πείσει έναν συγκεκριμένο στρατιωτικό...

«Μ'άλλα λόγια, δηλώνεις πως αρνείσαι να με δεχτείς στις διαπραγματεύσεις!» γρύλισε ο Σάνλον. «Αρνείσαι να δεχτείς τον μοναδικό αντιπρόσωπο της Βασίλισσας στη Βόλγκρεν! Πράγμα το οποίο δε με παραξενεύει, καταζητούμενη Νίθρα Ρίνκιλ...»

«Με παρεξηγείτε, Αρχιστράτηγε,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δεν είμαι η Νίθρα που θυμάστε, και είμαι βέβαιη πως ούτε εσείς μπορείτε να διαφωνήσετε μ'αυτό. Πιστέψτε με, δεν επιθυμώ να προκαλέσω περαιτέρω αναταραχή στο Βασίλειο, αλλά να φέρω ειρήνη. Και θεωρώ ότι η Αρχόντισσα Ομάλθα όσο και ο Άρχοντας Σέλφελιν θα καταλαβαίνουν το λόγο για τον οποίο ζητώ να μιλήσω μόνο μ'εκείνους και όχι με τους αρχηγούς των έτερων στρατευμάτων. Γιατί, Αρχιστράτηγε Σάνλον, αν παρίστασθε εσείς στη συζήτησή μας, τότε θα όφειλε να παρίσταται και ο Έπαρχος Τάκμιν· κι ετούτο θα προκαλούσε μόνο σύγχυση και διαπληκτισμούς, στο στάδιο επίτευξης της εκεχειρίας όπου ακόμα βρισκόμαστε. Ωστόσο, σε μελλοντική διαπραγμάτευση ασφαλώς και θα πρέπει να είστε παρών.» Η Νίθρα δε μιλούσε, φυσικά, για τον Αρχιστράτηγο Σάνλον· μιλούσε για όλους τους άλλους εκτός από εκείνον. Διότι γνώριζε πως ήταν αδύνατον να τον

κάνει ποτέ να συμφωνήσει να μείνει έξω από τη συζήτηση· όμως, αν έκανε την Ομάλθα και το γιο της να συμφωνήσουν, τότε ο Σάνλον, μάλλον, δε θα προσπαθούσε να μπει στις διαπραγματεύσεις δια της βίας. Έτσι, λοιπόν, η Νίθρα χειριζόταν τώρα την Πειθώ όσο πιο απο-τελεσματικά, αριστοτεχνικά, και λεπτά ήξερε, γιατί πιθανώς ετούτη να ήταν η τελευταία της ευκαιρία εδώ.

«Βρίσκω ότι η Νίθρα μιλάει λογικά, μητέρα,» είπε ο Σέλφελιν. «Το ζητούμενο είναι να βεβαιωθούμε ότι δε θα επιχειρήσει κάποιο από τα κόλπα της επάνω σου. Όσο για τα πράγματα που θα συζητήσουμε μαζί της, αν κρίνουμε ότι έτσι πρέπει, μπορούμε αργότερα να τα μεταφέρουμε στον Αρχιστράτηγο Σάνλον. Τίποτα δε μας εμποδίζει. Και είμαι βέβαιος πως ο ίδιος ο Αρχιστράτηγος μάς εμπιστεύεται...» Έστρεψε το βλέμμα του στον Σάνλον, σαν να τον προκαλούσε να διαφωνήσει με τούτο.

Η Ομάλθα γέλασε εντός της, και έκρυψε ένα χαμόγελο πίσω απ'τα ενωμένα χέρια της. *Αν μας εμπιστεύεται λέει!... Όλο εμπιστοσύνη είναι για μας, και τίποτε άλλο...* «Συμφωνώ,» δήλωσε. «Και πιστεύω πως κι ο Αρχιστράτηγος συμφωνεί...» Κοίταξε κι εκείνη τον Σάνλον.

«Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο στρατιωτικός, «το ξέρετε ότι δεν συμφωνώ. Η Νίθρα Ρίνκιλ –όσο κι αν έχει, ομολογουμένως, αλλάξει– εξακολουθεί να είναι προδότρια και καταζητούμενη!»

«Αρχιέρεια Φασράλυ!» φώναξε η Ομάλθα.

Μια γυναίκα ξεχώρισε από τον κόσμο και ζύγωσε τον Θρόνο του Δάσους. «Μάλιστα, Αρχόντισσά μου.»

«Θεωρείται πλέον η Νίθρα Ρίνκιλ καταζητούμενη, από τη στιγμή που η Μεγάλη Θεά τής μίλησε μέσω οράματος και της προσέφερε τα Χαρίσματα που της προσέφερε;»

«Πρόκειται για λεπτό ζήτημα, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε η Φασράλυ, «το οποίο, κανονικά, ο κλήρος πρέπει να συζητήσει με τη Βασίλισσα. Ωστόσο, όσον αφορά εμένα, ως ιέρεια της Λιάμνερ Κρωθ, η Νίθρα Ρίνκιλ είναι Εκλεκτή της Θεάς και της οφείλω σεβασμό.»

«Ίσως να ψεύδεται, Σεβασμιότατη,» είπε ο Σάνλον.

«Τα Χαρίσματά της αποδεικνύουν τα λόγια της, Αρχιστράτηγε. Ποιος, εκτός από τη Μεγάλη Θεά, θα μπορούσε να της τα έχει προσφέρει; Γνωρίζετε εσείς για κάποιον άλλο άνθρωπο επί της Λιάμνερ-

Κρωθ ο οποίος να διαθέτει παρόμοια Χαρίσματα; Το μοναδικό Χάρισμα για το οποίο έχω ακούσει εγώ είναι η Πειθώ.»

Ο Φένταρ έστρεψε το βλέμμα του στη Νίθρα, κι εκείνη είδε τα μάτια του μέσα από τη σχισμή του κράνους, και διάβασε τι έλεγαν: *Συνεχίζεις να μπλέκεις με πολλές παρατάξεις, Μεγαλειοτάτη· και οι «συμμαχίες» σου γίνονται ολοένα και πιο μπερδεμένες.*

Η Ομάλθα σηκώθηκε από το θρόνο της. «Τα λόγια της Αρχιέρειας νομίζω ότι θέτουν ένα τέλος σ'ετούτη τη διαφωνία. Νίθρα Ρίνκιλ, θα συζητήσω μαζί σου· και, κατά τη διάρκεια της συζήτησής μας, στο πλευρό μου θα βρίσκονται ο γιος μου, Σέλφελιν, ο σύζυγός μου, Κένκορ, και η Αρχιστράτηγος της Επαρχίας μου, Ήρια, που όλους τους τους εμπιστεύονται.»

«Μητέρα, θα ήθελα κι εγώ να παρίσταμαι.» Μια γυναίκα πλησίασε.

«Όχι, Τάλρυ,» είπε η Ομάλθα. «Η Νίθρα ζήτησε, αρχικά, να μιλήσουμε *ιδιαιτέρως*, και κρίνω ότι ήδη έφερε αρκετούς επιπλέον συζητητές.»

Ετούτο φάνηκε να δυσaráστησε την Τάλρυ, αλλά η κόρη της Επάρχου της Βόλγκρεν δεν είπε κουβέντα. Στράφηκε και απομακρύνθηκε.

Η Νίθρα ατένισε τον Αρχιστράτηγο του Νούφρεκ. Ο Σάνλον ήταν φανερά εξοργισμένος από την ήττα του, και το μίσος του προς εκείνη έμοιαζε να είχε πολλαπλασιαστεί, καθώς επίσης και ο φόβος του, ο οποίος έφερνε, με τη σειρά του, κι άλλο μίσος. Η Νίθρα αντιλαμβανόταν ότι η αντιπαλότητά τους δεν είχε λήξει· τουναντίον, είχε μόλις αρχίσει. *Ο Αρχιστράτηγος πρέπει να βγει από τη μέση, το συντομότερο δυνατό, αλλιώς δε θα έχουμε ποτέ ειρήνη στη Βόλγκρεν.*

Κεφάλαιο 31

Αποφάσεις. . .

Η Νίθρα είπε στον Φένταρ και τη Χρυσοδάκτυλη να μείνουν πίσω, και ακολούθησε την Έπαρχο Ομάλθα, τους Άρχοντες Κένκορ και Σέλφελιν, και την Αρχιστράτηγο Ήρια. Μπήκαν σε μια πλευρική πόρτα της μεγάλης αίθουσας και διέσχισαν έναν γκριζόπετρο διάδρομο, για να φτάσουν, τελικά, σε μια άλλη πόρτα κι ένα άλλο δωμάτιο πίσω από αυτήν, πολύ μικρότερο από το προηγούμενο στο οποίο βρίσκονταν. Το δωμάτιο ετούτο ήταν διακοσμημένο σαν απλό καθιστικό, με μερικές πολυθρόνες, έναν καναπέ, τρία ανάκλιντρα, δύο μικρά, κοντά τραπέζια, και ένα τζάκι. Ένα πολύφωτο με σβηστά κεριά κρεμόταν από την οροφή του, και ένα κρυστάλλινο παράθυρο βρισκόταν αντίκρυ, γεμίζοντας το χώρο με μεσημεριανό φως, αλλά κρατώντας τη θέα πίσω του θολή... για όλους τους φυσιολογικούς ανθρώπους, μα όχι και για τη Νίθρα, η οποία μπορούσε να δει τον κήπο κάτω από το παράθυρο, καθώς και έναν από τους πύργους του Ανακτόρου του Αρχέγονου Σεληνόφωτος.

Η Αρχόντισσα Ομάλθα κάθισε σε μια πολυθρόνα μπροστά από το τζάκι, μέσα στο οποίο τρεμόπαιζε μια ασθενική φωτιά. Ο Κένκορ κάθισε δεξιά της και ο Σέλφελιν αριστερά, ενώ η Ήρια παρέμεινε όρθια, σταυρώνοντας τα χέρια στο στήθος και παίρνοντας στρατιωτική στάση.

Η Νίθρα κάθισε αντίκρυ της Επάρχου. «Δε θα ήθελα να ακουστώ κυνική ή ψυχρή, Αρχόντισσά μου,» είπε, «αλλά πιστεύω πως μπορείτε να δείτε ότι η Βόλγκρεν δεν έχει πιθανότητες νίκης. Είναι βέβαιο ότι θα ηττηθεί από το στρατό του Τάκμιν, ειδικά ύστερα από την πτώση της δυτικής πύλης. Επομένως, έχετε δύο επιλογές: να αντισταθείτε, και η πόλη να υποστεί μεγάλες καταστροφές· ή να παραδοθείτε και να αφήσετε τον Τάκμιν να περάσει. Σας προτείνω το δεύτερο.»

«Εσύ δεν ήσουν που μιλούσες για ανακωχή;» Το βλέμμα του Σέλφελιν τη διαπέρασε.

«Αν παραδοθείτε –αν του επιτρέψετε να περάσει–, ο Τάκμιν δε θα σας βλάψει–»

«Και μετά, πού θα κατευθυνθεί;» έθεσε το ερώτημα ο Σέλφελιν. «Στην Έρλεν! Έτσι, θα επέλθει η ειρήνη;»

«Άρχοντά μου,» είπε η Νίθρα, «πρέπει να σας ξεκαθαρίσω κάτι που δεν ανέφερα προηγουμένως: Είμαι εναντίον της Καλβάρθα.»

«Επομένως, είσαι υπέρ του Τάκμιν!»

«Όχι. Είμαι μονάχα εναντίον της Καλβάρθα, και του Νουτκάλι. Δεν έχω καμια πρόθεση ο Έπαρχος να καθίσει για πολύ στο Θρόνο του Αετού. Τον χρειάζομαι μονάχα για να εκθρονίσει την τωρινή Βασίλισσα, η οποία δεν μπορεί να φέρει τίποτ'άλλο από καταστροφές στο Βασίλειο.»

«Και πώς το ξέρεις αυτό;» απαίτησε ο Σέλφελιν. «Είσαι, όντως, προδότρια, όπως ισχυρίζεται ο Αρχιστράτηγος Σάνλον!»

«Όχι,» είπε η Νίθρα, χρησιμοποιώντας Πειθώ· «υπηρετώ το Νούφρεκ, και ενδιαφέρομαι για το καλό του. Όσο η Καλβάρθα κυβερνά, θα υπάρχουν, συνεχώς, άνθρωποι σαν τον Τάκμιν και τον Νουτκάλι που θα προσπαθούν να τη ρίξουν ή να την εκμεταλλευτούν, θεωρώντας την είτε ανίκανη να κυβερνήσει είτε εύκολη λεία. Το Βασίλειο, όμως, χρειάζεται έναν ισχυρό μονάρχη.»

«Και ποιος θα είναι αυτός ο μονάρχης;» ρώτησε ο Κένκορ. «Ο αδελφός της Βασίλισσας, ο Πρίγκιπας Δόλβερν;»

Ο Πρίγκιπας Δόλβερν... Φυσικά. Δεν ξέρουν ότι είναι νεκρός. «Ναι, γιατί όχι; Σχεδόν ο οποιοσδήποτε θα είναι καλύτερος από την Καλβάρθα. Πρέπει να μπορείτε να το δείτε αυτό...» Κοίταξε την Ομάλθα, τον Κένκορ, και τον Σέλφελιν, περιμένοντας την αντίδρασή τους.

«Μπορούμε να το δούμε,» τη διαβεβαίωσε η πρώτη. «Όποιος έχει λίγο μυαλό το βλέπει. Όμως αυτό δε σημαίνει πως πρέπει να γίνουμε, κατευθείαν, προδότες. Γιατί, τι καλό θα φέρει τούτο στο Νούφρεκ; Έναν εμφύλιο;»

«Ο πόλεμος έχει ήδη ξεκινήσει, Αρχόντισσά μου,» είπε η Νίθρα. «Δεν είναι δυνατόν να τον σταματήσουμε εντελώς. Ωστόσο, μπορούμε να τον εκμεταλλευτούμε, ώστε να έχουμε τα λιγότερο επώδυνα αποτελέσματα για το Νούφρεκ και, ει δυνατόν, μια καλύτερη μελλοντική εξουσία.

»Έτσι, λοιπόν, σας προτείνω να παραδοθείτε: να αφήσετε τον Τάκμιν να περάσει από τη Βόλγκρεν και να κατευθυνθεί στην Έρλεν. Η Καλβάρθα θα εκθρονιστεί και ο Έπαρχος θα πάρει την εξουσία, αλλά όχι για πολύ...»

«Ποιος θα φροντίσει γι' αυτό;» ρώτησε η Ομάλθα.

«Έχω ανθρώπους σε πολύ ισχυρές θέσεις. Μπορούν να διαλύσουν το στρατό του, με δωροδοκίες και μηχανορραφίες, και να ρίξουν τον ίδιο από το θρόνο.»

«Θα ήθελες να γίνεις πιο συγκεκριμένη;» ρώτησε ο Σέλφελιν, στενέοντας τα μάτια. «Σε ποιους ανθρώπους αναφέρεσαι;»

«Έχω την απόλυτη εμπιστοσύνη σας;» Η Νίθρα τούς κοίταξε όλους, έναν-έναν.

Η Ομάλθα ένευσε. «Έχεις την εμπιστοσύνη μου, Νίθρα Ρίνκιλ,» δήλωσε· «και ζητώ και από τους υπόλοιπους να σου δώσουν τη δική τους.»

«Όπως προστάζει η Αρχόντισσά μου, έτσι πράττω,» αποκρίθηκε η Αρχιστράτηγος Ήρια, κλίνοντας το κεφάλι προς τη μεριά της Νίθρα.

«Κι εγώ, επίσης, συμφωνώ,» είπε ο Κένκορ. «Δεν είμαστε σπιούννοι της Καλβάρθα, Νίθρα, για να το θέσω απλά.»

«Ναι,» ένευσε ο Σέλφελιν. «Αν το σχέδιό σου έχει κάποια βαρύτητα, θα συμμαχήσουμε μαζί σου, προς όφελος της πόλης μας.»

«Ακριβώς,» είπε η Ομάλθα. «Μπορείς να μας μιλήσεις ανοιχτά.»

Η Νίθρα δε διέκρινε ψέμα στα λόγια τους, έτσι απάντησε: «Οι άνθρωποι στους οποίους αναφέρομαι είναι το βασιλικό κατασκοπευτικό δίκτυο. Ο Αρχικατάσκοπος Άλαντμιν είναι με το μέρος μου.»

Η Ομάλθα γέλασε. «Πολύ ενδιαφέρον!»

«Γιατί γελάτε, Αρχόντισσά μου;»

«Γιατί ο Αρχικατάσκοπος είχε έρθει εδώ πριν από κάποιες ημέρες, σταλμένος από τη Βασίλισσα, προκειμένου να μας ελέγξει –να δει αν έχουμε σχέσεις με τους ακόλουθους του Λύκου.»

«Δε με πιστεύετε, δηλαδή;»

«Σε πιστεύω,» είπε η Ομάλθα. «Απλά, θυμάμαι ότι τότε είχα ανησυχήσει περισσότερο από ό,τι έπρεπε, φοβούμενη ότι ίσως ο Αρχικατάσκοπος να έστηνε, κάπως, την κατάσταση εναντίον μας, με τη διαταγή της Βασίλισσας. Τώρα, όμως, βλέπω ότι μάλλον δεν είναι και τόσο πιστός σ' αυτήν...»

«Ο Άλαντμιν ουδέποτε ήταν απόλυτα πιστός στην Καλβάρθα. Όμως δίσταζε να κινηθεί εναντίον της –μέχρι στιγμής.»

«Τι τον έκανε ν'αλλάξει γνώμη;» ρώτησε ο Σέλφελιν.

«Οι καταστάσεις. Δε νομίζετε, Άρχοντά μου, ότι τα πράγματα έχουν... αγριέψει πολύ στο Βασίλειο;»

«Η αλήθεια αλήθεια...»

«Μάλιστα,» είπε η Ομάλθα. «Θέλεις, λοιπόν, να παραδώσω την πόλη μου στον Έπαρχο Τάκμιν και να του επιτρέψω να περάσει, ώστε να φτάσει στην Έρλεν, και εκεί να γίνει η... αλλαγή εξουσίας για την οποία μας μίλησες.»

Η Νίθρα κατένευσε.

«Δεν έχεις, όμως, υπολογίσει τον Αρχιστράτηγο Σάνλον,» της τόνισε η Ομάλθα, «ο οποίος είμαι βέβαιη πως θα αρνηθεί να συνεργαστεί. Πιστεύω, μάλιστα, πως θα φτάσει στο σημείο να πάρει την εξουσία από τα χέρια μου, σε περίπτωση που λάβω τέτοια απόφαση. Ο στρατός του, σίγουρα, υπεραριθμεί του δικού μου.»

«Καταλαβαίνω, Αρχόντισσά μου,» είπε η Νίθρα. «Και έχω υπολογίσει τον Αρχιστράτηγο· τον είχα υπολογίσει από την αρχή. Όμως ήθελα, πρώτα, να ξέρω ότι συγκατατίθεστε, γιατί, αν δε συμφωνείτε ούτε εσείς μαζί μου, τότε δεν μπορεί να γίνει τίποτα.»

«Εγώ συμφωνώ,» αποκρίθηκε η Ομάλθα. «Πώς, όμως, σκοπεύεις να κάνεις τον Σάνλον να συμφωνήσει;»

Δεν ξέρω· γι'αυτό έχω στο μυαλό μου τη Χρυσοδάκτυλη. Κατά πάσα πιθανότητα, θα καταφέρει να τον σκοτώσει, αν της το ζητήσω. Μα δε θέλω να ξεκινήσω από εκεί. Κι επιπλέον, ο θάνατός του ίσως να επιφέρει προβλήματα που δεν έχω σκεφτεί... «Θα μιλήσω μαζί του.»

«Καλή τύχη,» είπε ο Σέλφελιν.

Ο Αρχιστράτηγος του Νούφρεκ δέχτηκε με κάποιο δισταγμό να μιλήσει μαζί της, και, όταν επιτέλους κάθισαν αντικριστά σ'ένα ξύλινο τραπέζι, είχε έναν διοικητή και μια διοικήτρια εκατέρωθέν του. Προφανώς, δεν ήθελε να μείνει μόνος με τη Νίθρα, φοβούμενος ότι θα τον «μάγευε».

«Τι είπατε με την Αρχόντισσα Ομάλθα;» ρώτησε. Η Έπαρχος είχε αρνηθεί να του μεταφέρει αυτά που είχαν συζητήσει, προτρέποντάς τον να κουβεντιάσει ο ίδιος με την πρώην-Ομιλήτρια της Καλβάρθα.

«Είπαμε ότι η κατάσταση στην οποία έχετε βρεθεί είναι δύσκολη... έως και αδιέξοδη. Ο Άρχοντας Τάκμιν σάς έχει στριμώξει, έτσι δεν είναι, Αρχιστράτηγε;»

«Όχι ακριβώς,» αποκρίθηκε εκείνος, ενοχλημένος· το πρόσωπό του συσπάστηκε από την κίνηση των χειρών του. «Μπορούμε να αντέξουμε.»

«Ακόμα και με την απώλεια της δυτικής πύλης;»

«Αυτή ήταν δική σου δουλειά, προδότρια,» μούγκρισε ο Σάνλον. «Θα έπρεπε να είχες πάει στη λαμητόμο πριν από καιρό!»

«Τώρα, όμως, βρίσκομαι εδώ,» αποκρίθηκε η Νίθρα, χρησιμοποιώντας Πειθώ, «και συζητώ ετούτη τη δύσκολη κατάσταση μαζί σας, Αρχιστράτηγε, προκειμένου να βρεθεί μια λύση ελάχιστης ζημιάς προς εσάς και το Νούφρεκ.»

Ο Σάνλον γέλασε ξερά. «Έχεις, λοιπόν, κάτι να προτείνεις; Γνωρίζεις κι από θέματα στρατηγικής;»

«Η Αρχόντισσα Ομάλθα θα συμφωνήσει να παραδώσει την πόλη της στον Τάκμιν, αν συμφωνήσετε κι εσείς να αποσύρετε τα στρατεύματά σας, Αρχιστράτηγε,» είπε η Νίθρα, φορτίζοντας τα λόγια της με Πειθώ, για να τον κρατήσει, έστω και για λίγο καθηλωμένο, ώστε να μην τη διακόψει, όπως έμοιαζε να είναι έτοιμος να κάνει. «Κι ετούτη είναι μια κίνηση που, νομίζω, σας συμφέρει. Εάν μείνετε στη Βόλγκρεν, θα υποστείτε σοβαρές απώλειες, και το ξέρετε. Ο εχθρός υπεραριθμεί, και έχετε χάσει την προστασία της δυτικής πύλης. Σύντομα, η πόλη θα παρθεί, και το στράτευμά σας, παγιδευμένο καθώς είναι εδώ μέσα, θα συμπαραλιαστεί. Ελάχιστοι από τους μαχητές σας θα επιβιώσουν.»

Είδε την απογοήτευση στα μάτια του Σάνλον, και αντιλήφθηκε ότι είχε μαντέψει ακριβώς τις σκέψεις του· τον είχε χτυπήσει εκεί που πονούσε.

Ο Αρχιστράτηγος έσφιξε τη δεξιά του γροθιά και την κοπάνησε στο τραπέζι· μερικά ποτήρια αναπήδησαν, και κρασί χύθηκε στο λευκό τραπεζομάντιλο. «Μου ζητάς να υποχωρήσω, ώστε να χαρίσω στον

προδότη Άρχοντα Τάκμιν τη νίκη! Είσαι μαζί του, Νίθρα! Πάψε να το αρνείσαι! Όλα τούτα είναι—»

«Σφάλετε, Άρχοντά μου,» τον διέκοψε εκείνη, με σταθερή αλλά ήρεμη φωνή, φορτισμένη Πειθώ. «Σας παρουσιάζω την κατάσταση. Διαφωνείτε ότι τα πράγματα έχουν έτσι όπως σας τα περιέγραψα;»

«Όχι.»

«Θεωρείτε ότι τα διαστρεβλώνω;»

«Όχι, αλ—»

«Συνεπώς, δεν είμαι εδώ για να σας ‘ξεγελάσω’ προς όφελος του Τάκμιν. Θέλω μονάχα να σας βοηθήσω, ώστε να λυθεί ετούτη η κατάσταση με όσο το δυνατόν λιγότερες ζημιές.»

«Και μας προτείνεις να υποχωρήσουμε!»

«Ναι,» είπε, έντονα, η Νίθρα. «Αφού δεν υπάρχει ελπίδα νίκης, γιατί να εμμένετε εδώ; Μπορείτε να πάτε στην Έρλεν και να υπερασπιστείτε την πρωτεύουσα, η οποία θα είναι αφύλακτη, όταν ο Τάκμιν φτάσει εκεί—»

«Θα έχει υποστεί απώλειες από εμάς—»

«Θα έχουν, όμως, έρθει και ενισχύσεις από το Άνφρακ. Το αμφιβάλλετε, Αρχιστράτηγε;»

Ο Σάνλον συνοφρυώθηκε· αλλά η Νίθρα δεν είδε μονάχα θυμό στην έκφρασή του· είδε και— θαυμασμός ήταν αυτός; «Τα έχεις σκεφτεί όλα;» της είπε.

«Δε θα ερχόμουν εδώ αν δεν τα είχα σκεφτεί όλα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνη· «ούτε θα ισχυριζόμουν ότι μπορώ να λύσω την κατάσταση με τον λιγότερο ζημιογόνο τρόπο.»

Ο Σάνλον δε μίλησε για μερικές στιγμές· ήπια μια γουλιά κρασί, συλλογισμένος. Ύστερα, ρώτησε: «Τι ρόλο παίζεις μέσα στο στρατό του Τάκμιν;»

Η Νίθρα γέλασε. «Κανέναν απολύτως. Υποσχέθηκα, όμως, στον Έπαρχο ότι θα του παραδώσω την πόλη, κι αυτό κάνω.»

«Με ποιον είσαι;»

«Είμαι με το Νούφρεκ, Αρχιστράτηγε,» είπε η Νίθρα. «Ήταν ποτέ δυνατόν να είμαι με το Άνφρακ;» Η Πειθώ πλημμύριζε τα λόγια της· το κεφάλι της είχε αρχίσει να πονά από τη συνεχή χρήση του Χαρίσματός της. «Γεννήθηκα εδώ, όχι εκεί. Κι ελπίζω η Βασίλισσά μας ν’αναγνωρίσει τη βοήθεια που της προσφέρω...»

«Όταν ο στρατός του Τάκμιν φτάσει στην Έρλεν, τι θα γίνει, Νίθρα Ρίνκιλ;» ρώτησε ο Σάνλον. «Υποθέτοντας ότι θα έχω μεταφέρει τους μαχητές μου στην πρωτεύουσα και θα τους έχω οχυρώσει πίσω από τα τείχη της, τι σχεδιάζεις για τότε; Θα ρίξεις άλλη πύλη;»

«Όχι, φυσικά,» απάντησε η Νίθρα. «Τότε, θα προκαλέσω δολιοφθορές στο στράτευμα του Τάκμιν, όσο εκείνος νομίζει ότι είμαι με το μέρος του.»

«Και γιατί δεν το κάνεις από τώρα;»

«Δεν έχω ακόμα κερδίσει την εμπιστοσύνη του όσο θα ήθελα, Άρχοντά μου,» εξήγησε η Νίθρα. «Όταν, όμως, του έχω προσφέρει τη Βόλγκρεν, θα έχω κερδίσει αυτή την εμπιστοσύνη, και το Νούφρεκ δε θα έχει χάσει τίποτα.» *Προσπάθησε!* πρόσταξε τον εαυτό της, παλεύοντας να διώξει τη σωματική και ψυχική κόπωση της Πειθούς. *Ετούτη η στιγμή είναι πολύ σημαντική, ανόητη!* Άγγιξε το ποτήρι της και –ευχόμενη ότι το δεξί της χέρι δεν έτρεμε– το ύψωσε, πίνοντας μια μεγάλη γουλιά λεμονάδας. «Ακούστε το σκεπτικό μου: Η Αρχόντισσα Ομάλθα θα ανακοινώσει ότι η πόλη της παραδίνεται εντός μίας ημέρας. Εσείς θα υποχωρήσετε ανατολικά, έχοντας αυτή τη μία ημέρα ως προβάδισμα σε σχέση με τον εχθρό. Ο Τάκμιν θα μπει στη Βόλγκρεν και θα αφήσει εδώ ένα μέρος του στρατού του –υποθέτω, κάπου πέντε χιλιάδες μαχητές–, πράγμα που σημαίνει ότι η δύναμή του θα μειωθεί αριθμητικά. Και, τέλος, εσείς, καθώς θα προελαύνετε προς την πρωτεύουσα, μπορείτε να στείλετε μαντατοφόρους, ώστε να ειδοποιήσετε το βασιλικό παλάτι για τους ερχόμενους εχθρούς και να γίνουν οι κατάλληλες προετοιμασίες.»

«Ο Τάκμιν ίσως να περιμένει τις ενισχύσεις από το Άνφρακ, προτού κινηθεί εναντίον μας,» είπε ο Σάνλον.

Μου απαντά σε συζητητικό τόνο! παρατήρησε η Νίθρα, ενθουσιασμένη χωρίς να το δείχνει, και νιώθοντας τα μηλίγγια της να χτυπάνε από την ισχύ της Πειθούς. *Δεν αρνείται να μιλήσει μαζί μου! Έχει αποδεχτεί την κατάσταση όπως του την παρουσιάζω! Δεν μπορούσε να το πιστέψει. Ίσως, τελικά, να ήταν καλύτερη Ομιλήτρια απ'ό,τι θεωρούσε... Νόμιζε ότι ποτέ δε θα κατόρθωνε να κάνει τον Σάνλον να συζητήσει πολιτισμένα μαζί της· πόσο μάλλον να συμφωνήσει!*

«Σωστά,» αποκρίθηκε στον Αρχιστράτηγο. «Όμως τούτο δεν μπορούμε να το αποφύγουμε. Κι επιπλέον, αν ο Τάκμιν περιμένει τις

Ανφρακιανές ενισχύσεις, αυτό σημαίνει πως θα δώσει χρόνο και σ'εσάς να αυξήσετε το στρατό σας.» Τώρα, είχε πάψει τη χρήση της Πειθούς· χρειαζόταν μια διακοπή, αν δεν ήθελε να εκραγεί ο εγκέφαλός της. «Γενικά, λοιπόν, πιστεύω πως δεν έχετε να χάσετε, αν υποχωρήσετε από τη Βόλγκρεν, παρά, μάλλον, να κερδίσετε, αφού θα αποφύγετε τις απώλειες που θα υφίστασθε από μια κανονική έξοδο, θα μπορέσετε να οχυρωθείτε καλύτερα, και θα μου δώσετε κι εμένα την ευκαιρία να προκαλέσω δολιοφθορές στο στράτευμα του Έπαρχου.»

Τα μάτια του Σάνλον κοίταξαν τους λεκέδες κρασιού επάνω στο τραπεζομάντιλο· αλλά, ύστερα, υψώθηκαν για να ατενίσουν τη Νίθρα καταπρόσωπο, ψυχρά, στρατιωτικά. «Θα το σκεφτώ,» είπε, «και θα σου απαντήσω αύριο το πρωί.»

Νίκη! συλλογίστηκε η Νίθρα. *Μα όχι απόλυτη. Πρέπει, πρώτα, να έχω την τελική του απάντηση, για να μπορώ να το πω αυτό.* «Σύμφωνοι,» αποκρίθηκε. «Το πρωί θα βρίσκομαι έξω από τη δυτική πύλη της Βόλγκρεν, για να μιλήσουμε ξανά.» Σηκώθηκε από την καρέκλα, νιώθοντας τα πόδια της να τρέμουν. Ήπιε άλλη μια μεγάλη γουλιά λεμονάδα, παλεύοντας να ασκήσει αυτοκυριαρχία.

«Και πού πηγαίνεις τώρα, Νίθρα Ρίνκιλ;» ρώτησε ο Σάνλον, καθώς σηκωνόταν κι εκείνος.

«Στο στρατόπεδο του Έπαρχου, υποχρεωτικά,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αν δεν επιστρέψω, ο Άρχοντας Τάκμιν θα πιστέψει ότι με κρατήσατε αιχμάλωτη ή ότι με σκοτώσατε, και η πόλη θα δεχτεί επίθεση.»

Ο Σάνλον βάδισε, για να ζυγώσει τη Νίθρα και να σταθεί εμπρός της, έτσι που εκείνη μπορούσε να αισθανθεί την αναπνοή του στο πρόσωπό της, τραχιά και με μια ελαφριά μυρωδιά κρασιού. «Μη θεωρήσεις ότι μπορείς να με βάλεις να κάνω κάτι που δε συμφέρει το Βασίλειο—»

«Δεν είναι αυτή η πρόθεσή μου, όπως είπ—»

«Δεν έχω ξεχάσει ότι είσαι Ομιλήτρια, και το ξέρω πως έχεις χρησιμοποιήσει τις δυνάμεις σου επάνω μου. Επομένως, να είσαι βέβαιη πως θα το σκεφτώ πολύ, προτού σου απαντήσω, έχοντας κοιτάξει το θέμα από όλες τις πλευρές. Τα αποτελέσματα της Πειθούς δε θολώνουν το νου για πάντα, Νίθρα Ρίνκιλ, κι έτσι και αντιληφθώ ότι επιχείρησες να με ωθήσεις σε βλαβερή απόφαση, σ'το υπόσχομαι ότι θα

το μετανιώσεις.» Και, ολοκληρώνοντας τα λόγια του, ο Αρχιστράτηγος Σάνλον στράφηκε και βάδισε έξω από το δωμάτιο, ακολουθούμενος από τον διοικητή και τη διοικήτρια που είχαν έρθει μαζί του.

Η Νίθρα δεν είχε πλέον τη δύναμη ν'αποκριθεί, ούτε μπορούσε να σκεφτεί κάποια έξυπνη τελευταία κουβέντα να εκφέρει πίσω του.

Ο Τάκμιν, ο Ρέλγκριν, και η Αρτλάνα στέκονταν στην ανατολική άκρη του στρατοπέδου και κοίταζαν τη Νίθρα, τον Φένταρ, και τη Χρυσοδάκτυλη να έρχονται, έφιπποι.

Όταν έφτασαν κοντά τους και τράβηξαν τα χαλινάρια, ο Έπαρχος ρώτησε, ανυπόμονα: «Τι έγινε;»

Η Νίθρα αφίππευσε (*Είμαι κουρασμένη... τόσο κουρασμένη που παραπατάω*) και είπε: «Όλα πηγαίνουν σύμφωνα με το σχέδιο, Άρχοντά μου. Η Αρχόντισσα Ομάλθα συμφώνησε να σας παραδώσει τη Βόλγκρεν. Μονάχα με τον Αρχιστράτηγο Σάνλον δυσκολεύτηκα κάπως—»

«Αλλά συμφώνησε;» εξεπλάγη ο Τάκμιν.

«Όχι· όχι ακριβώς. Πάντως, η συζήτησή μας πήγε πολύ καλύτερα απ'ό,τι περίμενα. Κατάφερα να τον κάνω να δει την υποχώρηση του στρατεύματός του ως πιθανή λύση, και υποσχέθηκε να μου δώσει τελική απάντηση αύριο το πρωί.»

«Άρα, τίποτα δεν έχει αποφασιστεί ακόμα...» είπε η Αρτλάνα, η οποία έπρεπε να παραδεχτεί ότι ζήλευε λιγάκι, που η άλλη Ομιλήτρια τα είχε καταφέρει τόσο καλά —σχεδόν... *απίστευτα* καλά. *Αλλά θα φανεί, στο άμεσο μέλλον, αν μας λέει αλήθεια ή ψέματα...*

«Όχι,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Όμως νομίζω πως ο Αρχιστράτηγος κλίνει προς αυτό που του πρότεινα. Εξάλλου, βλέπει πως με την καταστροφή της δυτικής πύλης έχει χάσει ένα μεγάλο μέρος του πλεονεκτήματος της οχυρωμένης του θέσης.»

«Ίσως θα έπρεπε να είχαμε ρίξει και τις άλλες πύλες της Βόλγκρεν,» είπε ο Τάκμιν. «Ίσως, μάλιστα, θα μπορούσες να το κάνεις τώρα...;» Ύψωσε ένα του φρύδι, ερωτηματικά.

«Τώρα είμαι *εξαντλημένη*, Άρχοντά μου. Θα λιποθυμήσω την ίδια στιγμή που θα επικαλεστώ το Κοσμικό Κέλευσμα. Επίσης, δε νομίζω ότι, γενικότερα, μας συμφέρει να καταστρέψω και τις άλλες πύλες.»

«Γιατί;»

«Επειδή, αν το κάνω, τότε φοβάμαι πως δε θα δύναμαι πλέον να διαπραγματευτώ με την Αρχόντισσα Ομάλθα και τον Αρχιστράτηγο Σάνλον. Θα με σκοτώσουν εν όψει.»

«Αν, όμως, ο Αρχιστράτηγος αρνηθεί να υποχωρήσει;»

«Σ' αυτή την περίπτωση, θα έχει δηλώσει ξεκάθαρα τις εχθρικές του διαθέσεις, Άρχοντά μου...» αποκρίθηκε η Νίθρα, ευχόμενη πως δε θα συνέβαινε κάτι τέτοιο, πως ο Σάνλον θα έβλεπε ότι η υποχώρηση τον συνέφερε πραγματικά.

Ο Τάκμιν ένευσε, ικανοποιημένος.

«Τώρα, θα ήθελα να πάω στη σκηνή μου. Όπως είπα, είμαι εξουθενωμένη.»

«Ασφαλώς.»

«Θα σας συνοδέψω ως εκεί, Αρχόντισσά μου,» προθυμοποιήθηκε ο Ρέλγκριν, δίνοντάς της το χέρι του.

Η Αρτλάνα συνοφρύνθηκε. *Για φαντάσου...*

Η Νίθρα ήταν έτοιμη να αρνηθεί την προσφορά του Στρατάρχη της Σάλγκρινεβ, αλλά... γιατί να αρνείτο; Δεν ήξερε για ποιο λόγο ο Ρέλγκριν έδειχνε να τη συμπαθεί, μα η συμπάθεια του πιθανώς να της φαινόταν *χρήσιμη*. «Ευχαριστώ πολύ,» είπε, και τον έπιασε αγκαζέ.

Για φαντάσου... σκέφτηκε πάλι η Αρτλάνα, κοιτάζοντάς τους ν' απομακρύνονται. Τι είχε πάσει, ξαφνικά, τον Στρατάρχη Ρέλγκριν; Αυτόν τον άχαρο, μουγκρίζοντα, δύστροπο μούργο;

Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη ακολούθησαν την εργοδότηριά τους, σιωπηλά. Αλλά αντάλλαξαν ένα παραξενεμένο βλέμμα. *Τι τρέχει;* ρωτούσε η έκφραση του Ωθράγκος· και: *Ξέρω γω...* απαντούσε ο μορφασμός της Μιρλίμιας.

Ο Ρέλγκριν συνόδεψε τη Νίθρα μέχρι τη σκηνή της, και της είπε, ζεστά: «Οτιδήποτε χρειαστείς, θα είμαι στη διάθεσή σου.»

«Σ' ευχαριστώ και πάλι, Ρέλγκριν,» αποκρίθηκε εκείνη, χαμογελώντας λεπτά.

Ο Στρατάρχης φίλησε το χέρι της, υποκλίθηκε, και έφυγε.

Έχουμε ξαναϊδωθεί;... αναρωτήθηκε η Νίθρα, φοβούμενη ότι η καταραμένη αμνησία ίσως να μην την είχε εγκαταλείψει πλήρως, τελικά. *Όχι, δε νομίζω... δε νομίζω.*

«Τι κοιτάτε εσείς;» είπε στο Φένταρ και τη Χρυσοδάκτυλη.

Ο Ωθράγκος χαμογέλασε. «Τίποτα. Μας θέλετε για τίποτ'άλλο, Μεγαλειοτάτη;»

«Χαθείτ' από μπροστά μου!» αποκρίθηκε, μεταξύ αστείου και σοβαρού, η Νίθρα.

Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη μπήκαν στη σκηνή τους· και εκείνη παραμέρισε τον μπερντέ και μπήκε στη δική της.

«Θαυμαστής;» ρώτησε ο Άλαντμιν, που καθόταν στο τραπέζι.

Η Νίθρα γέλασε, λαρυγγωδώς, και κάθισε στα γόνατά του, περνώντας το δεξί της χέρι γύρω του και ακουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο του. «Δεν ξέρω. Ίσως... Νομίζω ότι από κάπου με ξέρει. Αυτή την εντύπωση μου δίνει. Αλλά δε θυμάμαι να τον έχω γνωρίσει ποτέ από κοντά.» *Και, όχι, δεν πρέπει να φταίει η καταραμένη αμνησία. Αυτή μου πέρασε!*

«Τι έγινε στη Βόλγκρεν;» Χάιδεψε την πλάτη της.

Η Νίθρα τού τα διηγήθηκε, με το νι και με το σίγμα, και ο Άλαντμιν έμεινε σιωπηλός.

Εκείνη σήκωσε το κεφάλι της απ'τον ώμο του και τον κοίταξε. «Ουδέν σχόλιο;»

«Ουδέν,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν. «Τα κατάφερεις καλύτερα απ'ό,τι περίμενα.»

«Τα κατάφερα καλύτερα απ'ό,τι περίμενα κι η ίδια,» τόνισε η Νίθρα. «Και τώρα, το μόνο που θέλω είναι να φάω και να κοιμηθώ.»

«Δεν έφαγες τίποτα στο Ανάκτορο;»

«Όχι. Νηστική είμαι όλη μέρα.» Τώρα ήταν απόγευμα, και ένιωθε το στομάχι της να διαμαρτύρεται.

«Κακόμοιρη, Νίθρα,» είπε, πειραχτικά, ο Άλαντμιν. «Φάε κάτι.» Έδειξε τα φαγητά πάνω στο τραπέζι, με μια ανάλαφρη κίνηση του χεριού.

Η Νίθρα σηκώθηκε απ'τα γόνατά του και κάθισε πλάι του. Άνοιξε το σκέπασμα της πιατέλας, για ν'αποκαλύψει ψητό κοτόπουλο. «Πώς ήταν η δική σου ημέρα, λοιπόν, αγάπη μου;»

«Γιατί με καλέσατε εδώ, Άρχοντά μου;» ρώτησε η Ήρια, μπαίνοντας στο στρατηγείο και βρίσκοντας τον Σάνλον να την περιμένει.

«Για να μάθω την άποψή σου επί του ζητήματος της υποχώρησης των βασιλικών στρατευμάτων, Αρχιστράτηγε.»

«Η Αρχόντισσα Ομάλθα εκφράζει επαρκώς τις απόψεις μου,» δήλωσε η Ήρια, φοβούμενη μην έλεγε κάτι που θα έφερνε σε δύσκολη θέση την Έπαρχο.

«Δε θα σε παρεξηγήσω, ό,τι κι αν πεις,» τόνισε ο Σάνλον, σα να είχε διαβάσει το μυαλό της.

Η Ήρια ταραχτηκε από τούτο. «Δεν έχω κάτι να πω. Η άποψή μου είναι πως η υποχώρηση συμφέρει, δεδομένων των περιστάσεων. Λιγότερες ζημιές για τη Βόλγκρεν, καλύτερη προστασία για την πρωτεύουσα. Η εισβολή των Ανφρακιανών πρέπει να αντιμετωπιστεί αποτελεσματικά.»

«Ναι, ναι, ναι...» έκανε ο Σάνλον, βηματίζοντας μέσα στο στρατηγείο. «Ωστόσο, την υποχώρηση την προτείνει μια προδότρια.»

«Η Νίθρα είδε οράματα, και έχει και Χαρίσματα που της προσέφερε η Μεγάλη Θεά.»

«Ή έτσι υποστηρίζει...»

Η Ήρια δε μίλησε, γιατί κι εκείνη δεν ήταν βέβαιη ότι, όντως, η Λιάμνερ Κρωθ είχε δώσει στη Νίθρα τις δυνάμεις που διέθετε – δυνάμεις που κομμάτιαζαν ακόμα και πύλες! Όμως, αν δεν της τις είχε προσφέρει η Θεά, τότε ποιος;...

«Τι πιστεύεις γι' αυτήν, Ήρια;» ρώτησε ο Σάνλον. «Μας λέει την αλήθεια, ή είναι με τον Τάκμιν και προσπαθεί να μας ξεγελάσει; Μην ξεχνάς ότι είναι Ομιλήτρια, και οι Ομιλητές γι' αυτά τα πράγματα εκπαιδεύονται –για την απάτη μέσω των λόγων τους.»

«Εφόσον η Αρχόντισσά μου την εμπιστεύεται–»

«Εσύ την εμπιστεύεσαι;»

«Αυτά που είπε μου φάνηκαν λογικά, και ωφέλιμα προς εμάς,» αποκρίθηκε η Ήρια. «Όμως δεν είναι εύκολο να δηλώσω αν την εμπιστεύομαι ή όχι.»

«Τι θα έκανες στη θέση μου;»

«Ό,τι συνέφερε καλύτερα το Βασίλειο.»

«Δηλαδή, τι;»

Η Ήρια δεν ήθελε να πάρει κανέναν στο λαιμό της. «Αυτό θα πρέπει να το αποφασίσετε εσείς, Άρχοντά μου· λυπάμαι.» Στράφηκε και έπιασε το πόμολο της πόρτας. «Καληνύχτα.» Άνοιξε και βγήκε.

«Κένκορ, πες μου: έκανα καλά που την εμπιστευτήκα;»

Η Ομάλθα ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα στο κρεβάτι, με τα χέρια διπλωμένα πίσω απ'το κεφάλι και τα γόνατα λυγισμένα και σταυρωμένα. Το δεξί της πόδι έκανε, νευρικά, πάνω-κάτω, κλοτσώντας τον αέρα.

Ο σύζυγός της καθόταν μπροστά στο τζάκι, καπνίζοντας από μια ξύλινη πίπα, λαξευμένη σαν το κεφάλι λύκου –κάτι που, σίγουρα, δεν ήταν να δείχνει κανείς στις ιέρειες. «Καλά έκανες, αγάπη μου.»

«Μη μου λες 'Καλά έκανες', απλά και μόνο για να με καθησυχάσεις!» αντιγύρισε η Ομάλθα. «Πες μου τι *πραγματικά* νομίζεις, Κένκορ!»

«Αυτό σου λέω. Πιστεύω ότι έκανες καλά. Ετούτο δεν ήθελες από την αρχή, εξάλλου; Δεν ήθελες η Βόλγκρεν να διατηρήσει ουδετερότητα; Τώρα την έχεις.»

«Όχι ακόμα.»

«Σωστά, όχι ακόμα. Αλλά είναι πολύ πιθανή.»

«Ναι,» συμφώνησε η Ομάλθα· «ο Σάνλον μού φάνηκε αρκετά θετικός. Η Νίθρα τον κατάφερε.»

Ο Κένκορ κατένευσε, υπομειδώντας, χωρίς να την κοιτάζει.

«Μακάρι να μπορούσε να βρει και την Πάρνα,» αναστέναξε η Ομάλθα.

Ο Κένκορ έβγαλε την πίπα από το στόμα, χάνοντας κάθε διάθεση για κάπνισμα. «Πού πήγε και χάθηκε αυτό το κορίτσι;» είπε, με φωνή βαριά και στενοχωρημένη. «Πού πήγε;» Τα διαγράμματα του Ανακτόρου τα οποία εκείνος και η Ομάλθα είχαν μελετήσει, δυστυχώς, δεν τους είχαν οδηγήσει ακόμα στην Πάρνα. Το παλάτι ήταν τεράστιο, και ίσως η κόρη τους να βρισκόταν σε κάποιο μέρος που δεν είχαν ως τώρα κοιτάξει...

«Εύχομαι μόνο να είναι καλά,» είπε η Ομάλθα, κλείνοντας τα μάτια και προσπαθώντας να ηρεμήσει από τούτη την κουραστική ημέρα. Η υπερένταση στο σώμα και στο μυαλό της ήταν μεγάλη. Ανάγκασε το πόδι της να σταματήσει να κάνει πέρα-δώθε.

Σιωπή απλώθηκε στο δωμάτιο για κάμποση ώρα· και ύστερα, ο Κένκορ είπε: «Θέλεις να έρθω απο κεί;»

«Ναι...» μουρμούρισε η Ομάλθα, έχοντας ακόμα τα μάτια κλειστά.

Τον άκουσε να σηκώνεται από την καρέκλα και να πλησιάζει. Αισθάνθηκε τα χέρια του ν'αγγίζουν τις κνήμες της και ν'απομακρύνουν, ευγενικά, τη μία από την άλλη, να παραμερίζουν τη ρόμπα της και να χαϊδεύουν το εσωτερικό των μηρών της. Η Ομάλθα πήρε μια βαθιά ανάσα και την έβγαλε αργά από τα πνευμόνια της· η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Ακόμα και ύστερα από τόσα χρόνια, το άγγιγμά του μπορούσε να τη διεγείρει όπως στην αρχή. Ο Κένκορ τράβηξε την περισκελίδα της και έσκυψε, για να τη φιλήσει. Εκείνη δεν άνοιξε τα μάτια...

Κεφάλαιο 32

Φως και Σκοτάδι

Ο Βάνμιρ ζύγωσε τη σκάλα, κοιτάζοντας τα αγάλματα εκατέρωθεν του πρώτου σκαλοπατιού της με επιφύλαξη. Έτσι ζωντανά όπως έμοιαζαν, τον έκαναν να φοβάται ότι μπορεί, ξαφνικά, να κινούνταν και να τον διαπερνούσαν με τα διλήπιδά τους δόρατα.

«Θ'ανεβούμε;» ρώτησε.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σάηρεντιλ. «Αλλά ακούστε με προσεκτικά, πρώτα: Ετούτο το μέρος αποτελεί αρχετοπικό επίκεντρο, που σημαίνει ότι πολλοί Αρχέτοποι συναντιούνται εδώ, κι επομένως, υπάρχουν ανοίγματα –μονόδρομα ανοίγματα, συνήθως– τα οποία οδηγούν σ'άλλα σημεία. Έχετε το υπόψη σας, λοιπόν, γιατί μπορεί να χαθείτε, αν πάτε εκεί που δεν πρέπει. Θα ακολουθείτε μονάχα εμένα... ή την Έχιδνα.» Έριξε ένα προειδοποιητικό βλέμμα στη γυναίκα-φίδι, σαν να την απειλούσε πως, έτσι και επιχειρούσε καμία ύπουλη ενέργεια....

«Πού είναι η Ρικνάβαθ;» ρώτησε ο Μάηραν, κοιτάζοντας την ανοιχτή πόρτα του Πύργου.

Ο Βάνμιρ ερεύνησε αμέσως το μισοσκοτεινό δωμάτιο, με το βλέμμα του, και δεν τη βρήκε πουθενά. «Ρικνάβαθ!» φώναξε, χωρίς να πάρει απάντηση.

Η Έχιδνα πετάχτηκε στο κατώφλι της πύλης. «Οι Απρόσωποι έρχονται!»

«Είναι έξω η Ρικνάβαθ;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Όχι.» Η Έχιδνα έκλεισε την πύλη.

«Πού είναι, τότε; Δεν μπορείτε να τη βρείτε; Δεν μπορείτε να την αισθανθείτε;»

Ο Σάηρεντιλ βλεφάρισε, και το βλέμμα του έγινε κενό, σαν να αυτοσυγκεντρωνόταν.

«Δεν είναι στον Πύργο,» είπε η Έχιδνα.

Και μετά, εκείνη κι ο Σάηρεντιλ αλληλοκοιτάχτηκαν. «Ο Σκιερός!...» άρθρωσαν, ταυτόχρονα.

«Τι;» έκανε ο Βάνμιρ. «Ποιος Σκιερός;»

«Ανεβείτε!» είπε, επιτακτικά, ο Σάηρεντιλ, και πήδησε πάνω στα σκαλοπάτια, τρέχοντας.

Ο Βάνμιρ τον ακολούθησε, και πάνω απ'τον ώμο του είδε την Έχιδνα και τον Μάηραν να έρχονται επίσης. *Ποιος Σκιερός; Τι εννοούσαν; Πού είναι η Ρικνάβαθ; Κάποιος την άρπαξε; Μα το Μαύρο Άνεμο, όχι πάλι τα ίδια!*

Ένας δυνατός γδούπος αντήχησε στον Πύργο. Η πύλη είχε ανοίξει, οι Έξωθεν είχαν εισβάλλει.

Ο Σάηρεντιλ έπιασε το πόμολο μιας ξύλινης πόρτας με λαξεύματα ακαθόριστων σχημάτων, και την έσπρωξε, περνώντας το κατώφλι. Ο Βάνμιρ, βαδίζοντας πίσω του, μπήκε σ'ένα δωμάτιο το οποίο φωτιζόταν από μια γαλανή, στρογγυλή λάμπα που αιωρείτο στο κέντρο. Από την οροφή κρέμονταν ανεμοκούδουνα. Γύρω-γύρω, στους τοίχους, υπήρχαν πίνακες, απεικονίζοντας διάφορα τοπία: βουνά, πεδιάδες, δάση, λίμνες, θάλασσες, νησιά. Στη δεξιά γωνία ελίσσόταν μια μικρή, στριφτή σκάλα.

«Τι είναι εδώ;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Σςς.» Ο Σάηρεντιλ έβαλε το δάχτυλό του στα χείλη, και έγειρε το κεφάλι, σαν ν'αφουγκραζόταν.

Ο Βάνμιρ άκουσε τα ανεμοκούδουνα να χτυπάνε, αν και δεν αισθάνθηκε τον αέρα να φυσά.

«Δεν έρχονται,» σφύριξε η Έχιδνα. «Δεν τους ενδιαφέρουμε εμείς. Την Καρμώζ θέλουν.»

Ο Σάηρεντιλ ένευσε, και είπε: «Θα τον βρουν τον ανόητο, και τότε θα μετανιώσει γι'αυτή του την απερισκεψία.»

Τα ανεμοκούδουνα χτύπησαν χωρίς πάλι να φυσήξει αέρας.

«Σε ποιον αναφέρεσαι;» ρώτησε ο Βάνμιρ. «Τι στο Μαύρο Άνεμο συμβαίνει εδώ πέρα; Θα μου πει κανένας;»

«Ο Σκιερός, ένας κάτοικος των Αρχέτοπων, πήρε τη Ρικνάβαθ,» εξήγησε ο Σάηρεντιλ.

«Τι κάνεις; Πού με πηγαίνεις;»

Σκοτάδι, παντού γύρω. Όμως μπορούσε να διακρίνει κίνηση. Το σκοτάδι ήταν ρευστό σε μερικά σημεία, ενώ σε άλλα η Ρικνάβαθ έ-

βλεπε αντανακλάσεις διάφορων μουντών χρωμάτων: βαθύ κόκκινο, μενεξεδί, μπλε, γκρι, καφέ.

«Γιατί με τραβάς έτσι;»

Ένα δυνατό χέρι –ή ίσως να μην ήταν χέρι· ίσως να ήταν ουρά ή πλοκάμι· η Ρικνάβαθ δεν μπορούσε να είναι σίγουρη– τυλιγόταν γύρω από τη μέση της και την παρέσερνε μέσα στο σκοτεινό, γλιστερό χάος, ενώ εκείνη δεν είχε τη δυνατότητα να δει τη μορφή του απαγωγέα της, σα να βρισκόταν πίσω ή πλάι του, σε τέτοια γωνία που το οπτικό της πεδίο να μην τον έφτανε. Μονάχα μάτια νόμιζε ότι έβλεπε, κάπου-κάπου· δύο γυαλιστερά μάτια, λευκά και κρύα, αλλά και παιχνιδιάρικα, συγχρόνως: πανούργα. Και το παράξενο ήταν πως δεν τα έβλεπε πάντα από την ίδια μεριά· συνεχώς, άλλαζαν θέση: Αρχικά είχαν εμφανιστεί στα δεξιά της, ξεπροβάλλοντας μέσα απ'το σκοτάδι· μετά, άνοιξαν απότομα μπροστά στο πρόσωπό της, τρομάζοντας την, και γυάλισαν σαν το μυαλό που κρυβόταν πίσω τους να σκεφτόταν πώς να την καταβροχθίσει· σε κάποια άλλη στιγμή (ύστερα από πόση ώρα; –ο χρόνος ήταν αδύνατον να υπολογιστεί εδώ· χειρότερα από τους Αρχέτοπους ετούτο το μελανό χάος!), τα μάτια παρουσιάστηκαν επάνω αριστερά, και την ατένισαν με τις άκριες, καθώς οι κόρες τους κύλησαν σαν σφαιρίδια εντός τους, προτού κλείσουν πάλι· και την τελευταία φορά που την κοίταξαν άνοιξαν κάτω απ'το σαγόνι της, ρίχνοντάς της ένα κοροϊδευτικό βλέμμα. Τώρα, τα μάτια δε φαίνονταν πουθενά· ο κόσμος όλος ήταν τυλιγμένος σε παχύρρευστο, γλιστερό σκοτάδι, διασπώμενο από μουντά χρώματα δώθε-κειθε.

«Σε παρακαλώ, μίλησέ μου!»

«Πολύ παράξενη είσαι, το ξέρεις;» Η φωνή ήρθε από πίσω της· ένας παγερός ψίθυρος κοντά στο δεξί της αφτί, ο οποίος έκανε τις τρίχες του αυχένα της ν'ανασηκωθούν.

«Πού πηγαίνουμε;»

«Ταξιδεύουμε. Απόλυνσε το ταξίδι.»

«Ποιος είσαι;»

«Σκιερό με λένε.»

«Είσαι υπηρέτης του Πύργου;»

«Πώς σου ήρθε αυτό;»

«Εκεί δεν ήσουν; Στον Πύργο;»

«Ναι, αλλά περίμενα μονάχα. Το ήξερα πως θα ερχόσουν, σύντομα. Χε-χε-χε-χε...!»

«Τι θέλεις από μένα;»

«Λίγη παρέα.» Η φωνή του ακουγόταν θλιμμένη. «Είναι τόσο μοναχικά εδώ...»

Η Ρικνάβαθ δεν ήξερε τι να πει. Συνήθως, τα αλλόκοτα πλάσματα που την ήθελαν την ήθελαν για κάτι πιο... ουσιαστικό· όχι για να τους κάνει παρέα! Για όνομα των θεών!... «Δεν... Ε, ευχαρίστως, αλλά δεν υπάρχει χρόνος,» τραύλισε. «Ο Σάηρεντιλ—»

«Οι Έξωθεν να τον πάρουνε τον Σάηρεντιλ! Είμαι πιο έξυπνος απ'αυτόν· σε άρπαξα κάτω απ'τη μύτη του! Χι-χι-χι-χι. Ναι, είμαι πολύ πιο έξυπνος!»

Η Ρικνάβαθ βούλιαξε προς μια σκούρα-βυσσινιά απόχρωση, τόσο γρήγορα που αισθάνθηκε το στομάχι της ν'αναποδογυρίζει. Το μελανόχρωμο χάος περιστρεφόταν. Εκείνη ούρλιαξε.

«Σταμάτα το! Σταμάτα! σταμάτα! σταμάτα! Δεν ήθελα να—!»

Έπεσε σ'ένα ψυχρό πάτωμα από μαύρες πλάκες διαφόρων σχημάτων: τριγωνικές, τετράγωνες, πολυγωνικές, στενές, πλατιές, μακριές, κοντές. Ακουμπώντας τα χέρια επάνω τους, ανασηκώθηκε και κοίταξε τριγύρω, με γουρλωμένα μάτια. Ο χώρος ήταν σκιερός· φωτιζόταν μονάχα από στενόμακρα, ορθογώνια παράθυρα, τα οποία βρίσκονταν ψηλά στους τοίχους, φτάνοντας σχεδόν στην οροφή... αν η οροφή ήταν, όντως, εκεί όπου υπέθετε η Ρικνάβαθ. Οι δέσμες φωτός που περνούσαν από τα παράθυρα έμοιαζαν να δημιουργούν έναν παράξενο λαβύρινθο, δίνοντας την εντύπωση ότι η αίθουσα ήταν μεγαλύτερη απ'ό,τι φαινόταν: ότι, αν κάποιος έστριβε πίσω από μία από τις δέσμες, θα έβλεπε τα πράγματα διαφορετικά.

Η Ρικνάβαθ ορθώθηκε, μη νιώθοντας πλέον το χέρι (;) στη μέση της. «Πού είσαι;» ρώτησε, διστακτικά.

Καμία απάντηση.

Παίζει μαζί μου; Ή είναι κάπου αλλού; Πού με έχει φέρει; Πώς θα βρω τον Βάνμιρ και τους άλλους τώρα; Ω, πώς θα τους βρω;

Ακούμπησε το χέρι στο στήθος και προσπάθησε να σταματήσει τους ταχείς χτύπους της καρδιάς της. Ρικνάβαθ, είπε στον εαυτό της, κοιτάζοντας το πάτωμα με τις πολύσχημες πλάκες, έχεις περάσει κι από χειρότερα.

Ύψωσε το βλέμμα. «Πού είσαι;» φώναξε. «Πού είσαι; Απάντησέ μου!» Οι γροθιές της ήταν σφιγμένες πλάι της. «Απάντησέ μου!»

«*Βλέπεις, λοιπόν, πώς είναι να βρίσκεσαι εδώ; Μόνος... παγιδευμένος αέναα ανάμεσα στο Σκοτάδι και στο Φως; Χμ; Είναι κόλαση, δεν είναι;*» Ένας λυγμός ακολούθησε τα λόγια του.

Η Ρικνάβαθ προσπάθησε να εντοπίσει την προέλευση της φωνής, περιστρεφόμενη γύρω από τον εαυτό της. «Πού είσαι;» ρώτησε, σιγανότερα από πριν. «Άσε με να σε δω.»

Ο Σκιερός δεν αποκρίθηκε.

Η Ρικνάβαθ βάδισε προς τα εκεί απ'όπου νόμιζε ότι είχε έρθει η φωνή του. Και πέρασε μέσα από μια δέσμη φωτός—

Ο χώρος γύρω της πήρε αποχρώσεις του γκριζου. Πράγματα προηγούμενως αόρατα έγιναν τώρα φανερά: μια μαρμαρίνη τράπεζα με κεριά· ένας καθρέφτης χωρίς αντανάκλαση· ένας χάρτης πεταμένος στο πάτωμα· ένα διακοσμητικό ξίφος, κρεμασμένο σε μια κολόνα...

Η Ρικνάβαθ βγήκε από τη δέσμη φωτός, και είχε την εντύπωση πως ολάκερη η αίθουσα περιστράφηκε. Ζαλίστηκε και παραπάτησε, κρατώντας το κεφάλι. Σκόνταψε κάπου και έπεσε.

«*Σκοτάδι και Φως. Φως και Σκοτάδι. Αλλά μήτε το ένα μήτε το άλλο—*»

—*ΚΡΑΑΑΑΑΑ!*—Το κρώξιμο είχε έρθει από ψηλά, και ήταν ένα κρώξιμο που η Ρικνάβαθ αναγνώριζε. Ύψωσε το βλέμμα της και είδε πως ένα από τα ορθογώνια, στενόμακρα παράθυρα είχε σκοτεινιάσει. Κάτι βρισκόταν απέξω. Ο Αετός.

—*Ηλίθιε! βλάκα! κρετίνε! κοκορόμυαλε! Ζών!*—

«*Χα-χα-χα-χα-χα-χα! Ποιος με αποκαλεί 'ζών'!... Χα-χα-χα-χα-χα!*»

—*Δεν έχεις την εμφάνιση ζώου, αλλά, σίγουρα, έχεις το μυαλό! Άστη να φύγει, ανόητε. Δε βλέπεις ότι τη χρειαζόμαστε; Πρέπει να σου θυμίσω τους ΡΑΑΑΑΑΖΛΕΕΕΕΕΡ; Ε; Πρέπει να σ'τους θυμίσω; Κρααααα! Ποιος μπορεί να μας σώσει από τους Ράζλερ, ε; Κρααααα!*—

«*Κλείσ'το ράμφος σου και πάρε δρόμο, σκατοπούλι!*» αντιγύρισε ο Σκιερός.

—*Πώς έχουνε μαζευτεί τόσα άμυαλα ζώα στους Αρχέτοπους;—*είπε ο Αετός, μοιάζοντας να μονολογεί—*Γιατί να μην είναι όλοι σαν κι εμένα, ευφυή και σκεπτόμενα όντα υψηλής νοημοσύνης;—*

«*ΔΙΝΕ ΤΟΥ!*» βρυχήθηκε ο Σκιερός, και οι δέσμες φωτός και το σκοτάδι άρχισαν να κινούνται, με τέτοιο τρόπο που η Ρικνάβαθ αναγκάστηκε να κλείσει τα μάτια, για να μην τυφλωθεί.

—*ΚΡΑΑΑΑΑ!*—Με τη φωνή του Αετού, δυνατός αγέρας χτύπησε την αίθουσα. Η Ρικνάβαθ αισθάνθηκε τα μαλλιά της ν'ανεμίζουν· αισθάνθηκε τον οργισμένο άνεμο να τα τραβά, σαν να ήθελε να τα ξεριζώσει. Έτσι, διπλώθηκε στο πάτωμα, όσο περισσότερο μπορούσε, προσπαθώντας να προστατευτεί από τη θύελλα.

Πράγματα ακούγονταν να πέφτουν και να διαλύονται, ενώ ένα βουητό αντηχούσε.

—*Θα έρθουν οι ΕΞΩΘΕΝ γι'αυτήν, ξυπνοπούλι μου! Δεν μπορείς να την προστατέψεις· άστη να φύνουνυγειειει!*—

«*Απαίτησα να εξαφανιστείς από το παλάτι μου, Αετέ!*» γρύλισε ο Σκιερός. «*Και εδώ είμαι ισχυρότερος από σένα. Θα εξαφανιστείς, λοιπόν, ή θα σε κάνω ΚΟΜΜΑΤΙΑ!*»

Ο άνεμος σταμάτησε, και η Ρικνάβαθ άκουσε φτερουγίσματα.

—*Οι Έξωθεν, βλάκα! Θα έρθουν οι Έξωθεν! Βάααααλε μυαλόοοοο!*—

Κι άλλα φτερουγίσματα, τα οποία απομακρύνονταν.

Με άφησε... σκέφτηκε η Ρικνάβαθ, απογοητευμένη.

Άνοιξε τα μάτια, και είδε την αίθουσα όπως τη θυμόταν: σκοτάδι και φως· λαμπερές δέσμες και μελανά σημεία. Σηκώθηκε από το πάτωμα και στάθηκε στα πόδια της.

«*Σκιερέ;*» είπε.

Εκείνος δεν της μίλησε.

«*Γιατί δεν εμφανίζεσαι, να σε δω;*»

«*Γιατί δεν μπορείς να με δεις. Βρίσκομαι εκεί όπου τα μάτια σου δε βλέπουν, ανάμεσα στο Σκοτάδι και στο Φως. Και είμαι παγιδευμένος για πάντα εδώ, μόνος... Η παρουσία των άλλων δεν έχει νόημα για μένα... εκτός από τη δική σου παρουσία, Ρικνάβαθ.*»

«*Δε... δε σε καταλαβαίνω.*»

«*Δατρεύω αυτό που κρύβεται μέσα σου.*»

«*Τι κρύβεται μέσα μου;*»

«Κάτι που μπορώ να αισθανθώ. Ξέρω ότι είσαι δίπλα μου. Ω, ναι, είσαι πολύ κοντά.»

«Τι στο Μαύρο Άνεμο συμβαίνει;» υποτονθόρυσε η Ρικνάβαθ, ενθυμούμενη τον Βάνμυρ. «Τι στο Μαύρο Άνεμο συμβαίνει;» Έκλεισε τα μάτια, προσπαθώντας να νιώσει την παρουσία του Σκιερού... και την ένωσε. Ναι, δεν ήταν μακριά της· για την ακρίβεια, βρισκόταν δίπλα της· στεκόταν πίσω της.

Η Ρικνάβαθ άνοιξε τα βλέφαρα και στράφηκε... μα δεν τον είδε. Είδε μονάχα σκοτάδι και μια δέσμη φωτός. Ωστόσο, εξακολουθούσε να τον αισθάνεται· είχε καταλάβει πώς έπρεπε να τον αναζητά.

Άπλωσε το δεξί χέρι προς το μέρος του, για να τον αγγίξει—

(Άπλωσε κι εκείνος το χέρι του· η Ρικνάβαθ μπορούσε να το καταλάβει.)

—και ένωσε κάτι. Κάτι επάνω στα δάχτυλά της, στην παλάμη της, στη ράχη του χεριού της.

«Ρικνάβαθ...»

«Τι;»

Δύο μάτια άστραψαν μέσα στο σκοτάδι. *«Πρέπει να μείνεις μαζί μου, για πάντα...»*

Κεφάλαιο 33

Ακολουθώντας τον Οδηγό

Προσεκτικά, προσεκτικά...» έλεγε ο Έσριλαν, καθώς πατούσαν επάνω στις πέτρες, για να διασχίσουν τον ποταμό Γάσπαρνηλ, και, συγχρόνως, κουβαλούσαν τον τραυματισμένο Ήθαρ.

Η Ζιάλα κρατούσε τον εν λόγω πολεμιστή από τις μασκάλες. Τον θαύμαζε, που δεν είχε χάσει ακόμα τις αισθήσεις του, ύστερα από όσα είχε υποφέρει. Αυτοί οι παλαιίμαχοι της Φεν εν Ρωθ ήταν σκληρά καρύδια! Και, μάλλον, για τούτο το λόγο είχαν επιβιώσει από εκείνους τους πολέμους: οι πιο αδύναμοι είχαν πεθάνει.

«Προσέχω,» μούγκρισε η Ζιάλα στον Έσριλαν, ο οποίος κρατούσε τα πόδια του Ήθαρ και, καθώς βάδιζε όπισθεν, έπρεπε, συνεχώς, να κοιτάζει πάνω απ'τον ώμο του, για να μην πέσει στο νερό.

«Μέχρι που να με περάσετε, θα ξεγεννήσω!» τους γρύλισε ο Ήθαρ. «Προχωράτε και κλείστε το!»

«Πάντα έτσι κάνει;» ρώτησε η Ζιάλα.

Ο Έσριλαν έβγαλε ένα ξερό γέλιο απ'το λαιμό του. «Ναι, πάντα σαν κουρούνα τον θυμάμαι να στριγκλίζει.»

«Ρ'άε πνίξου!» αντιγύρισε ο Ήθαρ.

«Δε θα γούσταρες να πέσω στο ποτάμι, τώρα που σε τραβάμε,» του είπε ο Έσριλαν.

«Κάφελ,» ρώτησε η Ζιάλα, «έρχεται κανένας πίσω μας;»

«Όχι· δε φαίνεται κανείς,» αποκρίθηκε εκείνος, που ακολουθούσε την κοπέλα επάνω στις πέτρες του ποταμού, μαζί με τον Μάλκκραλ και την καστανομάλλα γυναίκα που είχαν βγάλει απ'τα κελιά και η οποία είχε συστηθεί ως Λάρνη.

«Αυτό σημαίνει ότι κάποιος μπορεί να έρχεται,» είπε ο Έσριλαν. «Γρήγορα, λοιπόν!»

Ο Κάφελ έπρεπε να παραδεχτεί ότι ο παλαιίμαχος πιθανώς να είχε δίκιο. Μέσα στο σκοτάδι της νύχτας δεν κατάφερνε να διακρίνει και πολλά. Ωστόσο, υπέθετε πως, αν οι εχθροί τους αποφάσιζαν να τους ακολουθήσουν, μάλλον, θα είχαν δαυλούς ή λάμπες, κι επομένως, θα

ήταν φανεροί. Ύστερα, όμως, έπιασε τον εαυτό του να αναθεωρεί: *Ίσως να μην έχουν ανάψει φώτα, ελίτηδες, για να μας κρυφτούν και να μας πιάσουν απροετοίμαστους.*

Ο Έσριλαν επιτάχυνε το βήμα του επάνω στις πέτρες, και η Ζιάλα τον μιμήθηκε, όπως επίσης και οι υπόλοιποι που ακολουθούσαν. Κανείς δε διαμαρτυρήθηκε, και σύντομα βρέθηκαν στην αντίπερα όχθη του ποταμού και άφησαν τον Ήθαρ στο έδαφος, για να ξεκουραστούν.

Η Ζιάλα κάθισε σε μια πέτρα, ξεφυσώντας και ακουμπώντας τα χέρια στα γόνατά της. Οι βραχίονες κι οι ώμοι της πονούσαν. Ο Ήθαρ ήταν πολύ πιο βαρύς απ'ό,τι φαινόταν!

«Τι κάνουμε τώρα; Θα κατασκηνώσουμε;» ρώτησε ο Κάφελ τον Έσριλαν.

«Σάλεψες, φίλε μου; Φυσικά και όχι. Είμαστε πολύ κοντά στη Ντίλρομ ακόμα. Πρέπει ν'απομακρυνθούμε κι άλλο. Ν'απομακρυνθούμε όσο μας πηγαίνουν τα πόδια μας, απόψε. Και να φτάσουμε στα βουνά.» Κοίταξε ανατολικά, τους πελώριους, μαύρους όγκους.

«Αποκλείεται να είμαστε εκεί ως την αυγή!» είπε ο Κάφελ. «Είναι πάρα πολύ μακριά για κάποιους σαν κι εμάς, που πηγαίνουν βαδίζοντας· και μην ξεχνάς ότι έχουμε και τραυματία μαζί μας.» *Καθώς κι έναν μονόχειρα, που δεν μπορεί να βοηθήσει στη μεταφορά του,* πρόσθεσε νοερά, με πικρία.

Ο Έσριλαν ένευσε. «Το ξέρω ότι δε θα φτάσουμε ως την αυγή. Μα σου είπα: πρέπει ν'απομακρυνθούμε όσο το δυνατόν περισσότερο απ'τη Ντίλρομ.

»Τώρα. Αρκετά ξεκουραστήκαμε. Μάλκραλ! Περάσαμε τον ποταμό· πιάσ' τον Ήθαρ απ'τις μασκάλες και πάμε. Κουνηθείτε! Και νάχετε τις βαλλίστρες σας οπλισμένες.»

Ο Μάλκραλ σηκώθηκε, μουγκρίζοντας, από το έδαφος.

Ο Έσριλαν έπιασε τον Ήθαρ από τα πόδια. «Έλα, σβέλτα!»

«Δε μ'άφηνες στο κελί μου, καλύτερα, λέω γω...!» ξαναμούγκρισε ο Μάλκραλ, αλλά πέρασε τα χέρια του κάτω απ'τους ώμους του Ήθαρ, και τον σήκωσαν.

«Να σας πάρει όλους σας ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ ο Κερατοκαρφωτής!» είπε εκείνος. «Νιώθω σαν το γουρούνι που το κουβαλάνε για το ψήσιμο!» Έφτυσε στο πλάι.

«Σκάσε,» του έκανε ο Έσριλαν. «Θα μας ακούσουν από λεύγες μακριά, έτσι που κρώξεις, μωρή γκιόσα.»

«Πώς βρίζουν έτσι αυτοί;» ψιθύρισε η Ζιάλα στον Κάφελ, καθώς τους ακολουθούσαν. «Αν τους άκουγε η Ιέρεια Ριλάνα....»

Εκείνος γέλασε, κοφτά. «Δε μου μοιάζουν γι'ανθρώπους που θα σύχναζαν σε ναό της Βιρκάνθα.»

«Όντως...»

Ταξίδευαν ολονυχτίς. Ο Έσριλαν δεν ήθελε ν'ακούσει ούτε κουβέντα για να σταματήσουν και να κοιμηθούν, και σ'αυτό θύμιζε στον Κάφελ, παραδόξως, την Ιέρεια Ριλάνα: Κι εκείνη την ίδια αποφασιστικότητα είχε δείξει, τότε με τα χιόνια, που έπρεπε να φτάσουν στην Έριγκ πριν από το στρατό του Άρχοντα Μόρντεναρ. *Και τώρα, συμπορεύομαι με πιστούς του Άνκαραζ!* Έμοιαζε αδιανόητο, κι όμως, συνέβαινε.

«Να έχετε το νου σας,» τους έλεγε, συχνά-πυκνά, ο Έσριλαν. «Απο κεί είναι η Δύση και η Ντίλρομ» —ύψωνε το αριστερό χέρι, αφήνοντας για λίγο το ένα πόδι του Ήθαρ, ώστε να δείξει—, «κι απο κεί θαρθούνε οι εχθροί μας, άμα είναι να έρθουν.»

Και τελικά, ήρθαν. Η Ζιάλα, που κοιτούσε πίσω συχνότερα απ'όλους, εντόπισε φωτιές στον ορίζοντα, και ειδοποίησε αμέσως τους συντρόφους της.

«Καβαλάρηδες, με δαυλούς!» είπε.

«Χίλιες κατάρες,» έφτυσε ο Έσριλαν.

«Χαμένοι θα πάμε...» μουρμούρισε ο Μάλκραλ. «Τόξερα πως δεν έπρεπε νάχα έρθει...»

«Δε μας έχουνε δει· ψάχνουνε,» παρατήρησε ο Έσριλαν. «Κρυφτείτε.» Και τους οδήγησε στη δεντρόφυτη πλαγιά ενός λόφου, όπου περίμεναν, κρυφοκοιτάζοντας.

Όταν οι καβαλάρηδες ερεύνησαν την περιοχή και απομακρύνθηκαν, ο Έσριλαν είπε: «Τώρα συνεχίζουμε,» και σκούνηξε τον Μάλκραλ, που τον είχε μισοπάρει ο ύπνος.

«Θα σε βοηθήσω εγώ,» δήλωσε η Ζιάλα, πιάνοντας τα πόδια του Ήθαρ, ο οποίος είχε πλέον αποκοιμηθεί.

Ο Έσριλαν κατένευσε, χωρίς να μιλήσει, και ξεκίνησαν την οδοιπορία τους πάλι.

Η κατάσταση με τους δαυλοφόρους, έφιππους ανιχνευτές επαναλήφθηκε άλλες δύο φορές μέχρι την αυγή: Οι σύντροφοι τους είδαν να ζυγώνουν από κάποιο ύψωμα, και ο Έσριλαν βρήκε, πάραυτα, μέρος για να κρυφτούν, ώστε να τους αποφύγουν. Ο Κάφελ απόρησε με το πόσο καλά έμοιαζε να γνωρίζει αυτός ο άνθρωπος ετούτες τις περιοχές. Αλλά, από την άλλη, υποτίθεται πως ήταν οδηγός· άρα, αυτή ήταν η δουλειά του: να ξέρει καλά τους τόπους εδώ γύρω.

Όταν, επιτέλους, ο Έσριλαν είπε πως έφτασε ο καιρός να κάνουν στάση, ο ήλιος ξεμύτιζε από τα ανατολικά βουνά, σκορπώντας το φως του στα χαμηλώματα από κάτω. Οι σύντροφοι χώθηκαν σε μια στενή σπηλιά ενός λόφου και έπεσαν για ύπνο, σαν τους νεκρούς... όλοι εκτός από τον Έσριλαν, και τον Κάφελ, ο οποίος διαπίστωσε ότι είχε υπερβολική υπερένταση για να κοιμηθεί· έτσι, σηκώθηκε από το σημείο όπου είχε κουλουριαστεί και ζύγωσε τον οδηγό.

Εκείνος ήταν καθισμένος έξω απ'τη σπηλιά, οκλαδόν, στο έδαφος. Χωρίς να γυρίσει το κεφάλι, για να κοιτάξει, είπε: «Πήγαινε για ύπνο. Θα χρειαστείς όλες σου τις δυνάμεις αύριο.»

«Δε μπορώ.» Ο Κάφελ κάθισε πλάι του.

«Φτηνή δικαιολογία. Κάποιες φορές, πρέπει. Έτσι απλά.»

«Θέλω να σου πω γιατί ήρθα να σε βρω.»

Τώρα, ο Έσριλαν στράφηκε και τον κοίταξε με το καλό του μάτι· το άλλο ήταν σκοτεινό στο γκριζο φως της αυγής. «Γιατί;»

«Σε συνέστησαν σε μένα,» είπε ο Κάφελ.

«Ποιος;»

«Ο Λάνξαρ.»

Ο Έσριλαν συνοφρυώθηκε. «Νορβήλιος έμπορος, ε;»

Ο Κάφελ ένευσε. «Φίλος μου. Μου είπε ότι θα μπορούσες να με οδηγήσεις στη Νίζβερ.»

«Θα μπορούσα,» αποκρίθηκε ο Έσριλαν, και στράφηκε πάλι από την άλλη. «Υπό διαφορετικές συνθήκες. Γιατί τώρα... τώρα η κατάσταση είναι σκατά, φίλε μου.»

Η κατάσταση είναι σκατά, σκέφτηκε ο Κάφελ. *Ναι, η κατάσταση είναι πολύ σκατά...* Αναστέναξε. «Ο Λάνξαρ δεν ήξερε ότι ήσουν με την Επανάσταση, ε;»

Ο Έσριλαν κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν τόξερε.»

Σκατά στη μούρη σου, Λάνξαρ! Αναστέναξε πάλι.

«Γιατί θες να πας στη Νίζβερ; Τι είσαι; Από κείνους τους τρελαμένους που ανακατεύονται με τους νεκρούς;»

«Όχι.»

«Δε θες να πεις, ε;»

«Δε θα με πιστέψεις, έτσι κι αλλιώς.»

«Δοκίμασέ με.»

«Πηγαίνω να φτιάξω το χέρι μου.»

Ο Έσριλαν γύρισε να τον κοιτάξει. Να κοιτάξει το κομμένο του χέρι. «Αυτό;»

Ο Κάφελ ένευσε.

«Τι εννοείς ότι πηγαίνεις να το φτιάξεις;»

«Εννοώ ό,τι θα εννοούσες κι εσύ.»

«Πιστεύεις πως θα φυτρώσει καινούργιο χέρι;» απόρησε ο Έσριλαν, μορφάζοντας. «Φίλε, είσαι σαλεμένος, ή σ'έχουν παραμυθιάσει πολύ χοντρά.» Στράφηκε απ'την άλλη, ατενίζοντας πέρα.

«Δεν υπάρχει περίπτωση να με οδηγήσεις στη Νίζβερ;» ρώτησε ο Κάφελ, ύστερα από λίγο.

«Σου είπα, δε γίνεται. Έχει σκατώσει η κατάσταση, δε βλέπεις;»

«Θα πρέπει να πάω μόνος, λοιπόν.»

«Πήγαινε όπου θες, αλλά περίμενε πρώτα να φτάσουμε στα βουνά, γιατί θα σε μαγκώσουν οι Ντιλρόμιοι άμα την κάνεις τώρα.»

Ο Κάφελ απομακρύνθηκε σιωπηλά από τον Έσριλαν και κάθισε λίγο παραπέρα, με την πλάτη σ'ένα χαμόδεντρο. *Θα πρέπει να πάω μόνος, λοιπόν.* Τα ίδια του τα λόγια αντηχούσαν μέσα στο κεφάλι του, μέχρι που τον πήρε ο ύπνος, από την εξάντληση και την απογοήτευση.

Ο πολεμιστής βάδιζε επάνω σε μια έρημη έκταση, και πίσω του ήξερε πως κάποιοι τον ακολουθούσαν, όχι γιατί τον κατασκόπευαν μα γιατί τον έβλεπαν ως αρχηγό.

Τριγύρω, ο άνεμος φυσούσε, σφυρίζοντας, φέρνοντας επιθανάτιες κραυγές και ιαχές περασμένων μαχών.

Ο πολεμιστής βαστούσε σπαθί στο δεξί χέρι. Το δεξί χέρι: υπαρκτό και ντυμένο με μαύρο γάντι.

Ποιοι τον ακολουθούσαν; Περιστράφηκε, για να τους δει· μα αυτοί εξακολουθούσαν να βρίσκονται πίσω του. Έτσι, συνέχισε να προχωρά, περνώντας από ερείπια που ούρλιαζαν και από δάση που τα δέντρα τους κινούνταν σαν ζωντανά και οι ρίζες τους ρουφούσαν το αίμα από τη γη.

Αστραπές έσχισαν τον ουρανό, και μια σκοτεινή φιγούρα παρουσιάστηκε δίπλα σ'ένα λόφο. Ένα λόφο με μια στενή σπηλιά στην πλαγιά του. Η φιγούρα ακούμπησε το αριστερό χέρι στον κορμό ενός δέντρου· στο δεξί βαστούσε ένα αιματοβαμμένο ξίφος. Τα μάτια της ήταν ολοπόρφυρα.

Και κοίταζαν εκείνον. Τον υπηρέτη. Τον πολεμιστή---

Ο Κάφελ ξύπνησε, και κοίταξε από πάνω του. Γιατί η μορφή που είχε δει στο όνειρό του –η μορφή του Άνκαραζ– ακουμπούσε στο ίδιο δέντρο όπου ακουμπούσε κι εκείνος καθώς κοιμόταν· και νόμιζε ότι, υψώνοντας το βλέμμα, θα αντίκριζε τον σκοτεινό άντρα να πυργώνεται στα δεξιά του και να τον ατενίζει με τα ολοπόρφυρα μάτια του. Όμως ο Άρχων της Μάχης είχε εξαφανιστεί. Κι ετούτο ανακούφισε τον Κάφελ.

«Ξύπνησες την ώρα που ήθελα να σε ξυπνήσω,» ακούστηκε η φωνή του Έσριλαν.

Ο Κάφελ έστρεψε το βλέμμα και τον είδε να στέκεται μερικά μέτρα μακριά του. Σηκώθηκε κι εκείνος. «Σε γλίτωσα απ'τον κόπο, λοιπόν.» Αυτή δεν ήταν και η πιο ευγενική απόκριση που θα μπορούσε κανείς να δώσει στον άνθρωπο που τον είχε βγάλει από τις φυλακές μιας Ενρεβήλιας πόλης, μα ο Κάφελ δεν είχε καμία διάθεση για ευγένειες σήμερα· ειδικά προς τον Έσριλαν. Είχε θυμώσει μαζί του, που είχε αρνηθεί να τον οδηγήσει στη Νίζβερ, αν και ήξερε πως δεν είχε κανένα δικαίωμα να απαιτεί τίποτα απ'αυτόν. Αν μη τι άλλο, του χρωστούσε.

Ο Έσριλαν δε φάνηκε να πειράχτηκε από την απάντηση του Κάφελ· δε φάνηκε να έδωσε καν σημασία. Πήγε στη σπηλιά και φώναξε στους άλλους: «Σηκωθείτε! Ώρα να πηγαίνουμε.»

Εκείνοι ξεπρόβαλαν, ένας-ένας· εκτός από τον Ήθαρ, που δεν μπορούσε να κινηθεί, και ο Έσριλαν μπήκε στη σπηλιά, για να τον βγάλει.

Η Ζιάλα ζύγωσε τον Κάφελ, τρίβοντας τα μάτια με το πίσω του χεριού της. «Έξω ήσουν;»

«Ναι. Μιλούσα με το φίλο μας.»

Η Ζιάλα χασμουρήθηκε. «Τι λέγατε;»

«Ότι δε μπορεί να με οδηγήσει στη Νίζβερ.»

«Γιαυτό φαίνεσαι έτοιμος να σκοτώσεις άνθρωπο...» συμπέρανε η Ζιάλα.

Ο Κάφελ ένευσε. «Ναι· τώρα, ευχαρίστως θα σκότωνα κάποιον.»

«Μάλκραλ!» είπε ο Έσριλαν. «Πάρτον απ'τον μασκάλες και ξεκινάμε.»

«...Ντάξει· μη γκαρίζεις,» αποκρίθηκε εκείνος, υπακούοντας.

Δεν τους έμενε πολύ ταξίδι για να φτάσουν στους πρόποδες των βουνών. Μέχρι το απόγευμα ήταν εκεί. Όμως άπαντες αισθάνονταν απίστευτα εξαντλημένοι, πράγμα φανερό από το βήμα τους· ακόμα κι ο Έσριλαν είχε αρχίσει να παραπατάει, πού και πού, ενώ οι υπόλοιποι παραπατούσαν μία φορά κάθε δέκα βήματα. Η Ζιάλα, ο Μάλκραλ, και η Λάρνη (που δε μιλούσε καθόλου, λες κι ήταν βουβή) άλλαζαν, συχνά-πυκνά, θέσεις, για να κρατάνε τον τραυματισμένο Ήθαρ από τις μασκάλες. Ο Κάφελ κοίταζε πίσω τους, μη δει κανέναν καβαλάρη να έρχεται· μα, ευτυχώς, δεν εντόπιζε κανέναν στον ορίζοντα. Οι Ντιλρόμιοι πρέπει να τους είχαν χάσει.

Όταν έφτασαν στα ριζά των βουνών, ο ήλιος ζύγωνε τη Δύση και το κρύο ήταν δυνατό.

«Σε ψηλότερα σημεία έχει χιόνια,» πληροφόρησε ο Έσριλαν τους συντρόφους του, καθώς άφηναν τον Ήθαρ να καθίσει, με την πλάτη σ'έναν βράχο.

«Θ'ανεβούμε σ'αυτά τα ψηλότερα σημεία;» ρώτησε η Ζιάλα, τυλίγοντας την κάπα σφιχτά γύρω της.

«Όχι πολύ.»

«Δε νομίζω, όμως, ότι εμείς έχουμε άλλο θέση μαζί σας,» είπε ο Κάφελ. «Ίσως εδώ θα έπρεπε ν'αποχαιρετιστούμε.»

«Τότε, είστε χαμένοι από χέρι, αδελφέ,» έκανε ο Ήθαρ. «Ελάτε, να κρυφτείτε για λίγο, κι έπειτα, πηγαίνετε όπου θέλετε να πάτε.»

Ο Έσριλαν ένευσε. «Συμφωνώ. Ποιος θάρθει τώρα μαζί μου να μαζέψουμε ξύλα για τη φωτιά;»

«Εγώ,» προθυμοποιήθηκε η Ζιάλα.

«Καλό θάταν νάχαμε και κάνα τσεκούρι,» είπε ο Έσριλαν. «Αλλ'αφού δεν υπάρχει κανένα, θα τη βολέψουμε με τούτα.» Έδωσε ένα σπαθί στη Ζιάλα (από αυτά που είχαν λεηλατήσει από τους Ντιλρόμιους στρατιώτες) και πήρε ένα για τον εαυτό του.

Απομακρύνθηκαν από τους υπόλοιπους, πλησιάζοντας ένα σύδεντρο με κωνοφόρα δέντρα.

«Είν'αλήθεια αυτό που μου είπε ο φίλος σου;» ρώτησε ο Έσριλαν, κόβοντας ένα κλαρί. «Κατευθύνεστε στη Νίζβερ;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ζιάλα, απορώντας γιατί τη ρωτούσε. Πίστευε ότι ο Κάφελ τού είχε πει *ψέματα*;

«Και θέλει εκεί να φτιάξει το χέρι του;»

«Ναι.» Η Ζιάλα έσκυψε, για να ξεμπλέξει κάτι μπλεγμένα κλαδιά που βρίσκονταν στο έδαφος και να τα ενώσει σε δεμάτι.

«Είσαι παλαβή κι εσύ; Αυτά τα πράματα δε γίνονται. Ποιος σας παραμύθιασε;» Ο Έσριλαν έκοψε άλλα δύο κλαδιά, χρησιμοποιώντας το σπαθί του.

Η Ζιάλα σήκωσε το δεμάτι από κάτω και τον κοίταξε. «Τι σε νοιάζει; αφού δε θα μας βοηθήσεις.»

«Μπορεί και να σας βοηθήσω –προτείνοντάς σας να μην πάτε,» αποκρίθηκε ο Έσριλαν. «Ό,τι κι αν σας έχουνε πει είναι ψέματα, κοπελιά. Τα κομμένα χέρια δεν ξαναφυτρώνουν.»

Η Ζιάλα δε μίλησε. Γνώριζε πως ο Κάφελ *αποκλείεται* ν'άλλαζε γνώμη και να επέστρεφε στο Νόρβηλ. Είχε περάσει από τόσα, για να φτάσει ως εδώ· δε θα γύριζε πίσω, τώρα που βρισκόταν στα μέσα της διαδρομής. *Κι εξάλλου, γιατί να γυρίσει; Ίσως –ίσως– να τα καταφέρει, στο τέλος*, σκέφτηκε η Ζιάλα, αν και, βαθιά μέσα της, δεν το πίστευε. Ήταν πολύ παραμύθι να πιστεύει ότι ένα κομμένο μέλος θα αναπλαθόταν.

Όταν ο Έσριλαν είπε ότι είχαν μαζέψει αρκετά ξύλα, έφυγαν από το σύδεντρο και πήγαν πάλι στο σημείο όπου κάθονταν ο Κάφελ και οι άλλοι δύο. Ο άνεμος βούιζε δυνατά, καθώς περνούσε από τις χαράδρες των βουνών, και η νύχτα είχε πέσει.

Ο Έσριλαν περιτριγύρισε μερικά κλαριά με πέτρες, έφτιαξε ένα πρόχειρο εμπόδιο από τη μεριά του αέρα, και άναψε φωτιά, τρίβοντας δύο ξύλα μεταξύ τους. Φαινόταν να του είναι δευτέρα φύση αυτή η δουλειά.

Η Ζιάλα πήγε και κάθισε κοντά στον Κάφελ, ακουμπώντας επάνω του.

«Λοιπόν, Ήθαρ,» είπε ο Έσριλαν, τελειώνοντας με τη φωτιά, «πώς και βρέθηκες εδώ, παλιόλυκε;»

«Σου είπα: άκουσα για το Μαύρο Πρίγκιπα, και ήρθα να καταταγώ. Στο Νόρβηλ, δεν υπάρχει τίποτ' άξιο για να πολεμήσει κανείς πια—Μου δίνεις το σάκο μου, Έσριλαν; Ευχαριστώ.» Τον άνοιξε, και έβγαλε από μέσα μια πίπα. «Κι αυτός ο Άρχοντας Μόρντεναρ δε μου πολυγέμιζε το μάτι. Είχανε μαζευτεί πεντακόσοι σκύλοι μαζί του· τόξερα ότι, στο τέλος,» —γέμισε την πίπα με καπνό και την έβαλε στο στόμα— «θα φαγώνονταν αναμεταξύ τους. Μα δε φτάσανε ούτε ως εκεί, τ'άκουσες; ή δεν έχουνε έρθει ακόμα τα νέα εδώ;» Πήρε ένα κλαρί από τη φωτιά και άναψε την πίπα, φυσώντας καπνό.

«Τίποτα δεν έχω ακούσει. Τίποτα για τον Μόρντεναρ, γενικότερα. Τα τελευταία που θυμάμαι είναι ότι ο Βασιλιάς του Νόρβηλ τον έκανε Ήρωα του Βασιλείου.»

«Ναι, κι άρχοντα, επίσης. Του έδωσε κάτι κομμάτια γης μέσα στην Κεντρική Νορβήλια Οροσειρά, κοντά στον ποταμό Σάλερεκ. Σέρνιντοκ τη λένε την πόλη, άμα την ξέρεις.»

«Πρώτη φορά την ακούω.»

«Τέλος πάντων, από καιρό μάζευε πολεμιστές ο δικός σου. Κρυφά απ'το Βασιλιά.»

«Με συγχωρείς που διακόπτω,» είπε η Λάρνη, «αλλά έχει τίποτα στο σάκο σου για φαγητό;»

Ο Ήθαρ τής τον πέταξε. «Σερβιρίσου.»

«Πήγαινε για το θρόνο, ο Μόρντεναρ;» ρώτησε ο Έσριλαν.

«Τι άλλο;»

«Πάντα ενδιαφέρεται για το μεγάλο αγώνα,» είπε ο Έσριλαν.

Και ποτέ γ'αυτούς που θα πεθάνουν, σκέφτηκε ο Κάφελ, μα δε μίλησε, και έκανε νόημα στη Ζιάλα να μη μιλήσει ούτε εκείνη.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ήθαρ. «Τους είχε μαζεμένους, λοιπόν, και πήγε καρφί για την Έριγκ. Δέκα χιλιάδες, οι μπασταρδόλυκοι, έτσι;

Όχι παίξε γέλασε. Και η πόλη έπεσε, όπως άκουσα, κι ο Μόρντεναρ μπήκε στο παλάτι. Μα, μετά, δεν άργησε να φτάσει ο βασιλικός στρατός, κι εκεί τελείωσε το ζήτημα. Ουσιαστικά, νομίζω ότι ο βασιλικός στρατός *παραέφτασε* γρήγορα. Πρέπει νάχε πέσει σύρμα στους κατασκόπους του Βασιληά· δεν εξηγείται αλλιώς. Βαρέσανε τον Μόρντεναρ προτού προλάβει να κουμπώσει τα βρακιά του. Περιέργη ιστορία. Και να φανταστείς πως έλεγα να συμμετάσχω στην εκστρατεία κατά της Νουάλβορ, γιατί κει λέγανε πως θα κατευθυνόταν ο Μόρντεναρ μετά απ'την Έριγκ. Όπως και νάχει, ο Άρχοντάς μας με φύλαξε για τούτο τον αγώνα, φαίνεται, κι έτσι ήρθα να βρω το Μαύρο Πρίγκιπα.»

«Και θα τον βρεις, παλιόφιλε,» είπε ο Έσριλαν, παίρνοντας απ'το σάκο του Ήθαρ ένα αποξηραμένο μήλο και δαγκώνοντάς το.

«Α, δε σου είπα! Ο Βασιληάς Άργκελ σκοτώθηκε σ'εκείνη τη μάχη στην Έριγκ.»

«Ναι; Και ποιος έχει το στέμμα τώρα;»

«Η κόρη του θα το πάρει. Η Πριγκίπισσα Λιόλα.»

«Αχά...» Ο Έσριλαν έδωσε το σάκο στον Κάφελ και τη Ζιάλα. «Πάρτε τίποτα να φάτε.» Εκείνοι πήραν, νιώθοντας μουδιασμένοι απ'όσα άκουγαν.

Ο οδηγός ρώτησε τον Ήθαρ: «Ο Μόρντεναρ τι έγινε; Ζει;»

«Μπα, νεκρός είναι κι αυτός. Αλλά δεν πας τώρα να κυνηγήσεις τίποτα, ρε ρεμπεσκέ;»

«Καλή ιδέα,» παραδέχτηκε ο Έσριλαν. Σηκώθηκε όρθιος, και στράφηκε στον Κάφελ και τη Ζιάλα. «Να έχετε το νου σας, και τις βαλλίστρες σας έτοιμες.» Εκείνοι κατένευσαν, κι ο οδηγός έφυγε.

Όταν πέρασε λίγη ώρα στη σιωπή, ο Ήθαρ είπε στον Κάφελ: «Εσείς τώρα τι θα κάνετε; Τα πράγματα θα είναι δύσκολα για σας στο Ένρεβηλ.»

«Θα φύγουμε,» απάντησε εκείνος. «Δεν ήρθαμε για να μείνουμε στα βουνά.»

«Πού πηγαίνετε;»

Δες να *μπορεί να μας βοηθήσει*; αναρωτήθηκε ο Κάφελ. «Στη Νιζβερ.»

«Στη Νίζβερ;» έκανε ο Ήθαρ. Τα μάτια του γούρλωσαν, προς στιγμή· αλλά, μετά, τους ατένισαν ερευνητικά. «Για μυστικιστές δε μου μοιάζετε... Για παράφρονες, ούτε. Τι δουλειά έχετε εκεί;»

«Η φίλη μου,» είπε ο Κάφελ, «δεν είναι άσχετη από μυστικισμό. Ήταν κάποτε ακόλουθος σ'ένα ναό της Βιρκάνθα.»

Η Ζιάλα χαμογέλασε, αδύναμα.

«Έστω,» αποκρίθηκε ο Ήθαρ, αδειάζοντας την πίπα του στο έδαφος. «Τι δουλειά έχετε στη Νίζβερ;»

«Δική μας δουλειά,» είπε ο Κάφελ. «Και ψάχνουμε για οδηγό. Γι-αυτό είχαμε πάει να βρούμε τον Έσριλαν. Μπορείς να μας βοηθήσεις εσύ;»

«Ο Έσριλαν δε μπορεί, ε;»

«Έτσι λέει.»

«Δύσκολοι καιροί,» είπε ο Ήθαρ, προσπαθώντας να βρει πιο βολική θέση. Το τραύμα του πρέπει να τον ενοχλούσε.

Την επομένη, ο Έσριλαν τούς έβαλε στα βουνά, αλλά δεν τους προχώρησε πολύ, γιατί είδε ότι ο Μάλκραλ και η Λάρνη που δε φορούσαν κάπες ξεπάγιαζαν, και έτριβαν συνεχώς τα χέρια τους. Επίσης, κι ο ίδιος δεν μπορεί παρά να κρύωνε, υπέθετε ο Κάφελ, αν και δεν το έδειχνε.

«Εδώ δε μας βρίσκουν που να χτυπιούνται,» είπε ο οδηγός στους συντρόφους του. «Είμαστε μακριά τους και καλά καλυμμένοι. Όμως δε μπορούμε να συνεχίσουμε αν δεν κυνηγήσουμε, για να φτιάξουμε κάπες, γάντια, και μπότες, για όσους δεν έχουν. Πρέπει να με βοηθήσετε, λοιπόν.»

«Καλώς,» ένευσε ο Κάφελ, βλέποντας πως θ'αργούσε, τελικά, να πάει στη Νίζβερ, έτσι κι αλλιώς. Τώρα προείχε να ζήσουν από τούτη την περιπέτεια.

«Θα στήσουμε παγίδες και θα χρησιμοποιήσουμε και τις βαλλίστρες μας,» είπε ο Έσριλαν. «Θα σας δείξω. Αλλά νάστε προσεκτικοί, γιατί μπορεί να καταλήξετε εσείς θηράματα των θηραμάτων σας.»

Κι έτσι, ξεκίνησαν το κυνήγι, το οποίο τους πήρε τρεις ολόκληρες ημέρες, για να σκοτώσουν τα απαραίτητα ζώα και να τα γδάρουν,

ώστε να φτιάξουν πρόχειρες κάπες, υποδήματα, και γάντια, που θα τους προστάτευαν από το ψύχος των βουνών. Ο Έσριλαν δούλευε σα σκύλος, μοιάζοντας να μην κουράζεται, τίποτα να μην τον καταπονεί. Ο Κάφελ και η Ζιάλα τον θαύμαζαν και τον φοβόνταν, συγχρόνως, γιατί ήταν σχεδόν υπεράνθρωπος στις προσπάθειές του. Μέσα σ'αυτές τις τρεις ημέρες που χρειάστηκαν για να γίνουν τα ρούχα, ο οδηγός στοίχημα ήταν αν κοιμήθηκε συνολικά πάνω από δώδεκα ώρες. Δεν έλειπε σε καμία από τις εργασίες: βοηθούσε και στο στήσιμο των παγίδων, και στο τόξεμα των θηραμάτων, και στο γδάρσιμο, και στο ράψιμο· και έσωσε και τη ζωή του Κάφελ, όταν ένας αγριεμένος λύκος τού χίμησε από ένα ύψωμα.

Οι υπόλοιποι είχαν διαιρέσει τις εργασίες αναμεταξύ τους, ώστε να μην μπλέκονται ο ένας στα πόδια του άλλου και τα πάντα να γίνονται ταχύτερα και αποτελεσματικότερα. Ο Μάλκρाल έγδερνε (και φαινόταν να γδέρνει καλύτερα από τον Έσριλαν, ορισμένες φορές!)· η Λάρνη έραβε τα τομάρια με τα έντερα των ζώων και με σκληρές κληματσίδες που της έβρισκε ο οδηγός, και έστηνε και παγίδες πού και πού, όταν δεν είχε άλλη δουλειά· η Ζιάλα έστηνε, επίσης, παγίδες και τόξευε θηράματα, μαζί με τον Κάφελ, ο οποίος αισθανόταν εκνευρισμένος που δεν μπορούσε να βοηθήσει στο γδάρσιμο ή στο ράψιμο. *(Αν ήμουν γερός όπως πριν, θα έκανα τα πάντα· αν ήμουν γερός όπως πριν...)*

Ο Ήθαρ καθόταν και άναβε μονάχα τη φωτιά ή έψηγε κανένα σκοτωμένο ζώο, όταν είχε δυνάμεις· γιατί, κατά κύριο λόγο, ήταν σε άσχημη κατάσταση, εμπύρετος και παραληρητικός. Ο Έσριλαν, μέσα σ'όλα τ'άλλα που έκανε, κατάφερε να του βρει μερικά βοτάνια των βουνών, να τα βράσει, και να του τα δώσει να τα πιει. Ωστόσο, δεν τον βοήθησαν και ιδιαίτερα. Βέβαια, ίσως να είχε πεθάνει, αν δεν τα έπαιρνε, ποιος ξέρει;

Η Ζιάλα ξύπνησε ένα βράδυ, ακούγοντάς τον να παραμιλά. Κάτι πρέπει να θυμόταν, κάποιο συμβάν από τους *Πολέμους*, μα εκείνη δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα απ'τα μπερδεμένα του λόγια. Ανασηκώθηκε και τον κοίταξε πάνω απ'τη φωτιά, καθώς αυτός πάλευε μέσα στην κάπα του, μουγκρίζοντας και βρίζοντας. Η Λάρνη, που φυλούσε σκοπιά, της έκανε νόημα να ξαναπέσει για ύπνο, αλλά η Ζιάλα είπε: «Να του δώσουμε λίγο βοτάνι, ίσως;» Κι εκείνη τη

στιγμή, ο Ήθαρ άρχισε να ουρλιάζει, έτσι που τους ξεσήκωσε όλους, και ο Έσριλαν αναγκάστηκε να τον ακινητοποιήσει και να του κλείσει το στόμα, για να μην ειδοποιηθούν οι κραυγές του κανέναν που τους έψαχνε.

«Ο φίλος σου έχει τα χάλια του,» είπε η Ζιάλα στον οδηγό. «Πρέπει να τον πάμε σε κάνα θεραπευτή. Μ'αυτά τα μαντζούνια που του δίνεις, δε γίνεται τίποτα.»

«Εκεί που θα πάμε, θα βρούμε θεραπευτές,» της απάντησε ο Έσριλαν, καθώς ο Ήθαρ ηρεμούσε. «Αλλά πρέπει νάχουμε ρούχα, πρώτα, για να μπορέσουμε να *φτάσουμε*. Σκασμός, τώρα. Κοιμηθείτε όλοι.»

«Πού κατευθυνόμαστε;» ρώτησε ο Κάφελ, το μεσημέρι της πρώτης ημέρας που ξεκίνησαν να ταξιδεύουν. «Σε κάποιο άντρο επαναστατών;»

«Σ'ένα φιλικό μέρος,» απάντησε ο Έσριλαν, αρνούμενος να δώσει οποιαδήποτε άλλη πληροφορία.

Ο Κάφελ αντιλαμβανόταν ότι ήθελε να διατηρήσει κάποια μυστικότητα, λόγω της κατάστασης που επικρατούσε στο Ένρεβηλ, έτσι δεν πίεσε το ζήτημα. Στο κάτω-κάτω, αυτό που ενδιέφερε εκείνον ήταν να απομακρυνθεί από τα χέρια των Αρχών της Ντίλρομ και, ύστερα, να ταξιδέψει στη Νίζβερ... *Και μακάρι να καταφέρω ποτέ να φτάσω εκεί*, σκεφτόταν, απεγνωσμένος, καθώς έβλεπε όλο εμπόδια στο δρόμο του και ελάχιστη βοήθεια για να τα προσπεράσει.

Από τη δεύτερη ημέρα και έπειτα, η μορφολογία των εδαφών άλλαξε. Τα πετρώματα απέκτησαν αλλόκοτους σχηματισμούς, σαν να είχαν λιώσει και επανασταθεροποιηθεί. Και σ'ένα συγκεκριμένο μέρος, η Ζιάλα έδειξε στον Κάφελ κάτι στήλες που έμοιαζαν με πέτρινα δέντρα.

«Τι τόπος είναι τούτος;» ρώτησε ο τελευταίος τον Έσριλαν.

«Αυτό που βλέπετε είναι ένα απολιθωμένο δάσος,» αποκρίθηκε εκείνος. «Και τα εδάφη όπου τώρα βαδίζουμε είναι ηφαιστειακά. Κάποτε ο Γίγας και τα Αδέλφια του είχαν εκραγεί, απλώνοντας ρευστή φωτιά, σκόνη, και κάρβουνο σ'όλες ετούτες τις περιοχές. Φυσικά, αυτά συνέβησαν πριν από... πάρα πολλά χρόνια.»

«Κι αν ξανασυμβούν;» έκανε η Ζιάλα. «Αν ξανασυμβούν όσο είμαστε εδώ;»

«Το ηφαίστειο δεν αγριεύει τελευταία. Έτσι, τουλάχιστον, μου έχουν πει. Μην ανησυχείτε.»

«Έτσι *του έχουν πει!*» ψιθύρισε η Ζιάλα στ'αφτί του Κάφελ. «Τι γίνεται άμα του έχουν πει *ψέματα*;»

«Για να έρχεται απο δώ, θα ξέρει ότι δεν υπάρχει κίνδυνος,» αποκρίθηκε εκείνος. «Σ'αυτό, τουλάχιστον, του έχω εμπιστοσύνη. Γνωρίζει καλά τα μέρη.»

Οι λίθινοι σχηματισμοί γύρω τους έμοιαζαν να τους κοροϊδεύουν, καθώς ταξίδευαν. Οι πέτρες ήταν τόσο αλλοιωμένες, που μέσα τους διακρίνονταν πρόσωπα, φιγούρες, και σχέδια. Η Ζιάλα τα παρατηρούσε, προσπαθώντας να κατανοήσει τι έδειχναν. Και είδε ανθρώπους να συνομιλούν, να μάχονται, να τρέχουν, να βγάζουν απίστευτα μακριές γλώσσες· είδε φίδια τυλιγμένα και μη, και δράκους που έφτυναν φλόγες· είδε σύμβολα που θύμιζαν κέρατα και δόντια, στραβούς σταυρούς και όπλα· είδε πλοία να παραδέρνουν μέσα σε οργισμένες θάλασσες· είδε θεούς να κεραυνοβολούν ο ένας τον άλλο.

Την τρίτη ημέρα ανέβηκαν σε ψηλότερο επίπεδο των βουνών, και συνάντησαν χιόνια και παγερό άνεμο. Ο Έσριλαν τούς συνέστησε να τυλιχτούν γερά στις κάπες τους και να βρίσκονται ο ένας κοντά στον άλλο. Τα αυτοσχέδια ρούχα που είχαν φτιάξει δεν ήταν και τα καλύτερα, μα θα τους κρατούσαν μέχρι να φτάσουν στο ασφαλές μέρος, το οποίο δεν απείχε πολύ πλέον, αν κινούνταν με σταθερό ρυθμό. Σε μιάμιση μέρα πρέπει να είχαν φτάσει.

Η Ζιάλα έριξε μια ματιά στον Ήθαρ, ο οποίος κοιμόταν, καθώς εκείνη και ο Έσριλαν τον μετέφεραν ανάμεσά τους. *Θα ζήσει, μέχρι να βρεθούμε σ'αυτό το «ασφαλές μέρος», άραγε;* αναρωτήθηκε η κοπέλα. *Ή θα μας πεθάνει στα χέρια;* Του είχαν φτιάξει ένα αυτοσχέδιο φορείο από τα τομάρια των ζώων που είχαν σκοτώσει, και τον κουβαλούσαν έτσι ευκολότερα, μα τούτο δεν εγγυάτο τίποτα απολύτως. Ο άνθρωπος ήταν βαριά τραυματισμένος και χρειαζόταν έναν καλό θεραπευτή. Αν η *Ιέρεια Ριλάνα* ήταν εδώ, τότε, σίγουρα, θα μπορούσε να κάνει κάτι γ'αυτόν. Ο Έσριλαν φαινόταν νάναι καλύτερος στο να *σκοτώνει* παρά στο να *θεραπεύει*...

Τα χιόνια, όμως, ήξερε να τ'αντιμετωπίζει· ούτε στιγμή δε βρέθηκαν σε σημείο που να τον δυσκολεύει. Τα εμπόδια που θα ήταν απροσπέλαστα για άλλους ήταν παιχνιδάκι για εκείνον, καθώς τους οδηγούσε από μονοπάτια που αποκλείεται να τους οδηγούσε κάποιος ο οποίος δεν είχε περάσει ξανά και ξανά από τούτα τα μέρη.

Ο Κάφελ είχε μείνει εντυπωσιασμένος από αυτό τον άνθρωπο. *Καταλαβαίνω γιατί ο Λάνξαρ τον έχει σε μεγάλη εκτίμηση, και γιατί μου τον πρότεινε. Να πάρει και να σηκώσει! αν μπορούσα, κάπως, να τον καταφέρω να με πάει ως τη Νίζβερ, θα έφτανα εκεί προτού το καταλάβω!...* Αλλά τι να του έλεγε; Δεν έβρισκε τίποτα να του πει το οποίο θα τον έπειθε να έρθει μαζί του· και αισθανόταν απεγνωσμένος. *Πώς στα Οχτώ Κέρατα του Σάλγκρεμ'ρωθ θα φτάσω στη Νίζβερ, σ'αυτά τα χάλια; Πώς; Σνάρκαλ, βοήθησέ με, Άρχοντά μου! Βοήθησέ με! Φώτισέ με με κάποια ιδέα.* Όμως καμία ιδέα δεν ήρθε στο νου του...

Το μεσημέρι της επομένης, ο Έσριλαν οδήγησε τους συντρόφους του σε μια πλαγιά και τους είπε πώς να την κατεβούν, για να μη γλιστρήσουν: Τους εξήγησε ότι υπήρχαν δέντρα και βράχια σε συγκεκριμένα σημεία, τα οποία μπορούσαν να εκμεταλλευτούν προς όφελός τους στην κατάβαση. Ο Κάφελ δυσκολεύτηκε κάπως, με το κομμένο του χέρι, μα ο οδηγός τον βοήθησε, παρατηρώντας την αδυναμία του... πράγμα το οποίο δεν έκανε εκείνον να νιώθει και τόσο καλά. *Στη Νίζβερ! Πρέπει να πάω στη Νίζβερ!*

Όταν ήταν όλοι τους κάτω, ο Έσριλαν είπε: «Μας έχουν ήδη εντοπίσει—»

«Ποιοι;» τον διέκοψε η Ζιάλα.

«Οι φίλοι μου. Επομένως, έχετε δύο επιλογές τώρα: είτε να μπείτε στην επανάσταση είτε να σας δέσουμε το μάτια.» Περίμενε τις απαντήσεις τους.

«Δέσε μου τα μάτια,» είπε ο Μάλκραλ.

«Και τα δικά μας,» πρόσθεσε ο Κάφελ.

Η Λάρνη δε μίλησε, αλλά ο Έσριλαν δεν έδειξε να παραξενεύτηκε απ'αυτό.

Η Ζιάλα κοίταξε ερωτηματικά τον Κάφελ. Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. Ίσως, τελικά, αυτή η λιγομίλητη γυναίκα να ήταν επαναστάτρια, σκέφτηκε.

Ο Έσριλαν έκανε νόημα, με το δεξί χέρι, και τέσσερις άντρες ξεπρόβαλαν από τις κρυψώνες τους, περνώντας τόξα στους ώμους και πλησιάζοντας.

«Δέστε τους τα μάτια,» είπε ο οδηγός. «Θα τους πάρουμε μέσα, για λίγο.»

«Τι σου συνέβη;» τον ρώτησε ένας μαυρομάλλης άντρας με μούσι.
«Σε μάγκωσαν;»

«Ναι.»

«Δεν άφησες ίχνη, ερχόμενος εδώ;» Ο επαναστάτης συνοφρυώθηκε.

«Δες εγώ ν'άφησα ίχνη;» μούγκρισε ο Έσριλαν.

«Ποιος είναι τούτος;» ρώτησε ο μαυρομάλλης, κοιτάζοντας τον αναίσθητο Ήθαρ, που ήταν αφημένος στο έδαφος, πάνω στο φορείο του.

«Κάποιος που ήρθε να καταταγεί.»

Ένας άλλος επαναστάτης κάγχασε. «Θα προλάβει;»

«Αν τον πάτε γρήγορα μέσα, μπορεί!» αντιγύρισε, απότομα, ο Έσριλαν.

Ο μαυρομάλλης ένευσε, και πρόσταξε: «Δέστε τα μάτια των άλλων.»

Οι επαναστάτες έβγαλαν μαντίλια και έδεσαν, πρώτα, τα μάτια της Ζιάλα και του Κάφελ, οι οποίοι στέκονταν πιο μπροστά από τους υπόλοιπους· ο Μάλκραλ βρισκόταν τέλος-τέλος, υπέρ το δέον επιφυλακτικός, ως συνήθως.

«Τι κάνεις, βλάκα;» Αυτή η φωνή ήταν της Λάρνης· ο Κάφελ και η Ζιάλα την αναγνώρισαν από τις λίγες φορές που η καστανομάλλα γυναίκα είχε μιλήσει κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους. «Έσριλαν, πες τους!»

«Είναι μαζί μας,» δήλωσε εκείνος, ήρεμα.

«Εντάξει,» –η φωνή του μαυρομάλλη επαναστάτη– «αφήστε την και προχωράτε. Βάλτε τους μέσα.»

Κεφάλαιο 34

Αγώνες

Παλιότερα δε γίνονταν αγώνες. Την αρένα της Φίρθμας την έχτισε ο Σάρναλ, όταν πήρε την εξουσία του Ένρεβηλ από τη Βασίλισσα Κυρκάνα, μετά τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ. Είχε αποφασίσει να προσφέρει αυτή τη μικρή διασκέδαση στο λαό του: εντυπωσιακά θεάματα, ελεύθερα για όλους. Ωστόσο, στην πραγματικότητα, η προσφορά διασκέδασης ήταν το λιγότερο που τον απασχολούσε· εκείνο που πραγματικά ήθελε ήταν, όπως έβλεπαν άπαντες οι ευφυείς και μορφωμένοι άνθρωποι, ο αποπροσανατολισμός των υπηκόων του από τα αληθινά τους προβλήματα, από τα θέματα που απασχολούσαν τις καθημερινές τους ζωές, από τα βάρη που τους καταπίεζαν. Τώρα, οι πολίτες της Φίρθμας –αλλά και όσοι έρχονταν από άλλες πόλεις για να παρακολουθήσουν– είχαν μια δευτερεύουσα πραγματικότητα να τους απασχολεί: την πραγματικότητα της αρένας και των Αγωνιστών. Δεν έβλεπαν την ώρα για τους επόμενους αγώνες, και για τα επόμενα στοιχήματα.

Οι αγώνες κρατούσαν, κατά κανόνα, πέντε ημέρες, και σε κάθε ημέρα γίνονταν δύο αγωνίσματα, ένα το πρωί κι ένα το απόγευμα. Οι λαϊκές θέσεις ήταν στο πρώτο επίπεδο της αρένας, λίγο πιο πάνω από τον αγωνιστικό χώρο· εκεί, φυσικά, καθόταν ο λαός, και οι τραυματισμοί, από τυχαία εκτοξευμένα όπλα, δεν ήταν ανήκουστοι, ενώ μία φορά, μάλιστα, ένα αγρίμι είχε πηδήσει επάνω στους θεατές και οι φρουροί αναγκάστηκαν να το σκοτώσουν, με δόρατα και βέλη, για να σταματήσουν τη φονική του μάνητα. Οι ευγενείς είχαν ειδικές θέσεις, οι οποίες βρίσκονταν πάνω από τις λαϊκές και κάλυπταν ένα ημικύκλιο που ξεκινούσε από τη μέση της βόρειας μεριά της αρένας, κάλυπτε όλη την ανατολική μεριά, και τελείωνε στη μέση της νότιας μεριάς. Ο Βασιλιάς Σάρναλ και οι πλησίον του είχαν θέσεις ακόμα ψηλότερα από αυτές των ευγενών, βρισκόμενες στην ανατολική μεριά της αρένας και έχοντας πανοραμική θέα του αγωνιστικού χώρου.

Σήμερα, ήταν η δεύτερη ημέρα των αγώνων, πρωί, και ο Νορβήλιος Στρατηγός Άσθαν καθόταν στις βασιλικές θέσεις, μαζί με τον ίδιο το Βασιλιά, τη σύζυγό του, Βασίλισσα Νάζμιν, και τον Αρχιστράτηγο του Ένρεβηλ, Φάζναλ. Από κάτω τους, διεξαγόταν το αγώνισμα που έφερε την ονομασία 'Η Ορδή', όπου είκοσι κατάδικοι, οι μισοί εκ των οποίων οπλισμένοι με μαχαίρια και όλοι έχοντας κερασφόρες μάσκες δαιμόνων στο πρόσωπο, τα έβαζαν με πέντε Αγωνιστές, που έφεραν μικρά δίστομα τσεκούρια και στρογγυλές ασπίδες, ενώ φορούσαν πέτσινες αρματωσιές, κράνη, και ψηλές μπότες. Το αγώνισμα διεξαγόταν μέχρι που και ο τελευταίος Δαίμονας/κατάδικος ή ο τελευταίος Αγωνιστής να σκοτωνόταν. Αν η νίκη ανήκε στους Δαίμονες (κάτι που ποτέ μέχρι στιγμής δεν είχε συμβεί, σύμφωνα με όσα είχε μάθει ο Άσθαν), τότε οι επιβιώσαντες κατάδικοι ελευθερώνονταν και, αν ήθελαν, μπορούσαν να γίνουν Αγωνιστές στην αρένα. Αν η νίκη ανήκε στους Αγωνιστές, τότε εκείνοι αύξαναν τη φήμη τους, παίρνοντας τόσους πόντους ο καθένας όσους τους έδιναν οι κριτές, οι οποίοι βρίσκονταν καθισμένοι σε ένα συγκεκριμένο σημείο των θέσεων των ευγενών. Οι πόντοι φήμης του κάθε Αγωνιστή ήταν ένας τρόπος αξιολόγησής του, για να μπαίνουν στοιχήματα, ή για να τον αγοράσει κάποιος, αν το επιθυμούσε. Οι αγορές Αγωνιστών είχαν γίνει μόδα, τελευταίως, ανάμεσα στους ευγενείς.

Ο Άσθαν έβρισκε όλα αυτά τα αγωνίσματα πολύ περίεργα για τα γούστα του. Του έδιναν την εντύπωση ότι ήταν άδικοα. Υπήρχαν μόνο για να δημιουργούν ψεύτικους λαϊκούς ήρωες· δεν έδιναν ίσες πιθανότητες νίκης και στις δύο παρατάξεις. Και, συνήθως, ήταν μέχρι θανάτου. Επικίνδυνα, χωρίς να προσφέρουν τίποτα το ουσιαστικό, πέραν από ένα συναίσθημα έντασης και αγωνίας, όσο διεξάγονταν.

Ωστόσο, ο Άσθαν δεν είχε αρνηθεί να τα παρακολουθήσει, όταν του το πρότεινε ο Βασιλιάς Σάρναλ· γιατί, αναμφίβολα, αν αρνείτο, ο μονάρχης θα το έβλεπε ως προσβολή. *Αναρωτιέμαι αν πιστεύει πως μπορεί να με αποβλακώσει κι εμένα, όπως το λαό του...*

«Πώς σας φαίνεται η Ορδή, Στρατηγέ;» τον ρώτησε η Βασίλισσα Νάζμιν, γέρνοντας επάνω στο θρόνο της, για να τον κοιτάξει.

«Αρκετά... αιματηρό άθλημα, οφείλω να ομολογήσω, Μεγαλειότητά-τη,» αποκρίθηκε εκείνος, υπομειδώντας.

«Χα-χα!» γέλασε, ξερά, ο Σάρναλ. «Ο Στρατηγός, αναμφίβολα, δε θα έχει συνηθίσει τα δικά μας αγωνίσματα, αγαπητή μου. Έτσι δεν είναι, Στρατηγέ; Στο Νόρβηλ κάνετε... ταχυδρομίες, αν δε λαθεύω;»

«Δε λαθεύετε καθόλου, Μεγαλειότατε,» είπε ο Άσθαν.

«Εδώ χρησιμοποιούμε τους ταχυβάμονες σε διαφορετικά αγωνίσματα,» τον πληροφόρησε ο Σάρναλ.

«Όπως;»

«Θα τα παρακολουθήσετε αύριο,» τον διαβεβαίωσε ο Βασιλιάς.

«Πολύ ενδιαφέρον,» αποκρίθηκε ο Άσθαν, που δεν το έβρισκε και τόσο ενδιαφέρον, παρά μόνο από ακαδημαϊκής άποψης.

Έστρεψε το βλέμμα του πάλι στον αγωνιστικό χώρο, όπου ένας από τους πέντε Αγωνιστές φαινόταν να έχει τραυματιστεί ελαφριά στο μηρό (το οποίο ήταν, αδιαμφισβήτητα, μεγάλο κατόρθωμα για τους σχεδόν άοπλους αντιπάλους), ενώ τέσσερις Δαίμονες κείτονταν νεκροί στην άμμο –ο ένας ξεκοιλιασμένος, ο άλλος με το στέρνο του σπασμένο, ο τρίτος με το κεφάλι κομμένο, και ο τελευταίος με το κρανίο τσακισμένο από τη δεξιά μεριά και το κερασφόρο προσωπείο του πεταμένο παραδίπλα και ποδοπατημένο.

Για όνομα του Βάνραλ... σκέφτηκε ο Άσθαν, αηδιασμένος, καθώς παρακολουθούσε τη σφαγή. Δεν ήταν ότι το θέαμα τον τρόμαζε ή του προκαλούσε ναυτία· ήταν ότι η αδικία της όλης... «αναμέτρησης» τον εξόργιζε.

Ο αγώνας βρισκόταν κοντά στο τέλος, όταν ένας υπηρέτης ανέβηκε, βιαστικά, τα σκαλιά των βασιλικών θέσεων και πλησίασε τον Νορβήλιο Στρατηγό, μεταφέροντας ένα τυλιγμένο μήνυμα.

«Για εσάς, Εξοχότατε,» είπε, γονατίζοντας στο ένα γόνατο μπροστά στον καθισμένο Άσθαν και προσφέροντάς του τον κύλινδρο.

«Σ'ευχαριστώ,» αποκρίθηκε εκείνος, παίρνοντας το χαρτί και ξεδιπλώνοντάς το, για να το διαβάσει.

Ο Ταχυπομπός Φάλμορ βρίσκεται εδώ, φέρνοντας νέα από το Βασίλειο.

Υποστράτηγος Λύβνιρ

Ο Άσθαν τύλιξε πάλι το χαρτί μέσα στα χέρια του και έστρεψε το βλέμμα στον αγωνιστικό χώρο. Οι τέσσερις απομείναντες Δαίμονες είχαν βάλει κάτω τον Αγωνιστή με τον τραυματισμένο μηρό και προσπαθούσαν να τον σκοτώσουν. Ενώ ορισμένοι από τους συμμαχητές του αντιδρούσαν παράξενα... Ένας κοπανούσε και ξανακοπανούσε έναν Δαίμονα που, πέραν πάσης αμφιβολίας, ήταν νεκρός· δεν έδειχνε να έχει καταλάβει τίποτα, σαν να είχε παραφρονήσει. Ένας άλλος βάδιζε αργά προς τον Αγωνιστή που πάλευε με τους τέσσερις κατάδικους, λες και δε συνέβαινε κάτι το ασυνήθιστο, ή λες και δεν τον ένοιαζε καθόλου για το σύντροφό του. (Για ποιο λόγο, άραγε; Τον φθονούσε;) Οι δύο τελευταίοι Αγωνιστές, όμως, αντιδρούσαν φυσιολογικά· έτρεχαν, εκείνη τη στιγμή, να πάνε κοντά στον πεσμένο συμμαχητή τους, για να τον σώσουν.

Και πρόλαβαν τους Δαίμονες προτού σκοτώσουν τον τραυματισμένο άντρα. Τα πελέκια τους κοπάνησαν τους κατάδικους στα κεφάλια και στις πλάτες, σωριάζοντάς τους στην άμμο και εκτοξεύοντας αίματα στον αέρα.

Το κοινό ζητωκραύγαζε. Η οχλοβοή είχε σκεπάσει τα πάντα.

Ο Άσθαν έγειρε προς τον Βασιληά Σάρναλ. «Μεγαλειότατε, με συγχωρείτε, αλλά πρέπει να πηγαίνω. Ένας ταχυπομπός έχει έρθει από το Νόρβηλ.»

Ο Σάρναλ ένευσε, χωρίς να μιλήσει.

Ο Άσθαν σηκώθηκε από το κάθισμά του και κατέβηκε τα σκαλοπάτια του βασιλικού εξώστη, στην αρχή και στο τέλος των οποίων στέκονταν πάνοπλοι φύλακες. Περνώντας από τις θέσεις των ευγενών, είδε αρκετούς να στρέφουν τα κεφάλια, για να τον κοιτάζουν: λοξά, κριτικά βλέμματα. Ο Στρατηγός τούς αγνόησε και συνέχισε να κατεβαίνει τη σκάλα, για να φτάσει στην Είσοδο του Βασιλέα και να βγει από το μεγάλο οικοδόμημα της αρένας.

«Επιθυμείτε να σας συνοδέψουμε, Εξοχότατε;» τον ρώτησε μια πάνοπλη γυναίκα, η οποία στεκόταν, μαζί με κάμποσους άλλους μαχητές, έξω από την πύλη. Ήταν ψηλή και φορούσε κράνος και αλυσιδωτή αρματωσιά, ενώ στους ώμους της έπεφτε ένας άλικος μανδύας. Πάνω από την πανοπλία της βρισκόταν ένα μαύρο χιτώνιο, που στο στήρνο είχε κεντημένο το έμβλημα του Ένρεβηλ με αργυρή κλωστή –ένας πύργο πλαισιωμένος από τέσσερα ξίφη.

Να με συνοδέψουν... Ο Άσθαν ήταν έτοιμος να πει όχι, αλλά αμέσως άλλαξε γνώμη. Οι δρόμοι της Φίρθμας θα ήταν επικίνδυνοι για έναν άνθρωπο σαν εκείνον, ειδικά ντυμένος επίσημα όπως ήταν. Έτσι, ένευσε καταφατικά, και τέσσερις στρατιώτες (ανάμεσα στους οποίους δεν ήταν η γυναίκα που του είχε μιλήσει –αυτή πρέπει να είχε κάποιο αξίωμα στο παλάτι) ήρθαν μαζί του, καθώς απομακρυνόταν από την αρένα.

Διέσχισε την πρωτεύουσα του Ένρεβηλ από τα νότια ως τα βόρεια, και έφτασε στο στρατώνα, όπου οι προσωρινοί του σωματοφύλακες τον χαιρέτησαν και αποχώρησαν. Ο Άσθαν τούς έριξε ένα τελευταίο βλέμμα πάνω απ'τον ώμο του και, έπειτα, βάδισε προς το μέρος στο οποίο φιλοξενούνταν οι μαχητές του, μέσα σε σκηνές, καθότι δεν υπήρχαν χτίρια για να τους χωρέσουν. Ο Σάρναλ είχε γεμίσει κάθε διαθέσιμο σημείο του στρατώνα με στρατιώτες: ένδειξη ότι τα πράγματα δεν πήγαιναν και πολύ καλά γι'αυτόν, αλλιώς δε θα είχε τέτοια ανασφάλεια και δε θα συγκέντρωνε τόσο μεγάλο αριθμό ετοιμοπόλεμων μαχητών...

«Στρατηγέ, ο Ταχυπομπός Φάλμορ επιθυμεί να σας δει,» είπε ένας φρουρός, χαιρετώντας. «Σας περιμένει στη σκηνή-στρατηγείο σας.»

Ο Άσθαν πήγε εκεί και μπήκε, παραμερίζοντας την κουρτίνα. Στο εσωτερικό, είδε τον ταχυπομπό καθισμένο σε μια καρέκλα, μ'ένα μεγάλο ποτήρι στα χέρια.

Ο Φάλμορ σηκώθηκε από τη θέση του και, αφήνοντας το ποτήρι στο τραπέζι, έκανε μια σύντομη υπόκλιση. «Άρχοντά μου.»

«Κάθισε, ταχυπομπέ,» του είπε ο Άσθαν, κάνοντας νόημα με το χέρι του. «Τι πίνεις;»

«Κρασί,» αποκρίθηκε εκείνος, υπακούοντας. «Μ'αρκετό νερό μέσα.»

«Απ'αυτό;» Ο Άσθαν σήκωσε ένα οينوδοχείο που ήταν ακουμπισμένο στα ξύλινα ράφια, στη γωνία της σκηνής. Ο Φάλμορ ένευσε, και ο Στρατηγός γέμισε ένα ποτήρι για τον εαυτό του, χωρίς να προσθέσει νερό. Ήπιε. «Τι νέα μου φέρνεις;» ρώτησε, καθίζοντας αντίκρυ του ταχυπομπού.

«Ο Βασιλιάς Άργκελ είναι νεκρός, Άρχοντά μου.»

Ο Άσθαν αισθάνθηκε ένα παγωμένο κύμα να τον τυλίγει και να τον ακινητοποιεί, για μερικές στιγμές. *Ο Βασιλιάς Άργκελ νεκρός... Αυ-*

τό δεν αλλάζει τα σχέδιά μας, υποθέτω... Ήπια μια μεγάλη γουλιά κρασί. «Τι συνέβη;»

«Ο Μόρντεναρ τον σκότωσε, στην Έριγκ,» αποκρίθηκε ο Φάλμορ, και του διηγήθηκε τα γεγονότα, όπως του είχε ζητήσει η Πριγκίπισσα Νιρκένα να τα διηγηθεί.

Ο Άσθαν συνοφρυώθηκε. «Έδωσε η Πριγκίπισσα καμια... ιδιαίτερη εντολή για μένα;»

Ο Φάλμορ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, Άρχοντά μου. Είπε απλά να σας ενημερώσω για το θάνατο του Βασιληά.»

«Μόνον αυτό;»

«Μόνον αυτό.»

«Εντάξει,» είπε ο Άσθαν. «Μείνε λίγο εδώ. Ξεκουράσου.»

«Θα θέλατε να μεταφέρω κάποιο μήνυμα στην Πριγκίπισσα;» ρώτησε ο Φάλμορ.

«Ίσως...» Ο Άσθαν κατέβασε το βλέμμα του, σκεπτικός. «Αλλά όχι ακόμα.» Ήπια. «Θα σου πω. Εκτός αν βιάζεσαι να φύγεις...»

«Δεν έχω εντολή να επιστρέψω αμέσως στο παλάτι, Άρχοντά μου.»

«Τότε, μείνε κάποιο καιρό. Μπορεί, μάλιστα, να σε χρειαστώ.»

«Να με χρειαστείτε πού, αν επιτρέπεται;» ρώτησε ο Φάλμορ.

«Σε τούτα τα μέρη,» απάντησε, ασαφώς, ο Άσθαν.

Ο Φάλμορ παραξενεύτηκε, πολύ. Τι εννοούσε ο Στρατηγός; Έκρυβε κάτι; Αναρωτιόταν αν έπρεπε να του αποκαλύψει κάποια μυστική πληροφορία; «Για να μεταφέρω μηνύματα;»

«Και γρήγορα,» είπε ο Άσθαν. «Βλέπεις... πιστεύω πως υπάρχει περίπτωση να κινδυνέσω στη Φίρθμας. Να κινδυνέψει η ζωή μου. Κι αν είναι να συμβεί αυτό, θα ήθελα να έχω από κοντά έναν ταχυπομπό, για να ειδοποιήσει πάραυτα το παλάτι της Νουάλβορ. Κατανοητό;»

Ο Φάλμορ ένευσε. Αλλά εξακολουθούσε να είναι παραξενεμένος. «Από ποιον, Άρχοντά μου, μπορεί να κινδυνέψει η ζωή σας; Από τους επαναστάτες;»

«Από τον οικοδεσπότη μου.»

«Το Βασιληά Σάρναλ;» Ο Φάλμορ χαμήλωσε τη φωνή του, ακούσι-α.

«Είμαι βέβαιος ότι με υποπτεύεται,» είπε ο Άσθαν. «Έχει κρατήσει εδώ το στρατό μου για τόσες ημέρες... δεν τον έχει στείλει πουθενά.

Είναι σαν... Αισθάνομαι σαν να με δοκιμάζει, ώστε να μάθει αν, ό-
ντως, ήρθα να τον βοηθήσω.»

«Μα, υποτίθεται ότι ο Βασιληάς Άργκελ σάς έστειλε εδώ γι'αυτό το σκοπό, Άρχοντά μου: για να βοηθήσετε τον Σάρναλ κατά των επαναστατών.»

«Υποτίθεται, ταχυπομπέ. Υποτίθεται.»

Μα τον Ζικαράθωρ τον Ταχυβάμονα! εξεπλάγη ο Φάλμορ, νομίζοντας πως είχε αρχίσει να καταλαβαίνει. «Δεν είναι έτσι; Κι αν δεν είναι έτσι, τότε για ποιο λόγο βρίσκεστε εδώ;»

«Ταχυπομπέ,» είπε ο Άσθαν, ατενίζοντας τον με σκληρό βλέμμα, «εσύ δεν ξέρεις τίποτα. Ποτέ δε σου μίλησα για τούτο το θέμα. Και δεν έχει ποτέ περάσει από το νου σου καμία αμφιβολία για τη στρατιωτική αρωγή που ο Βασιληάς Άργκελ αποφάσισε να στείλει στο Ένρεβηλ.»

«Όπως επιθυμείτε, Άρχοντά μου.»

«Μείνε εδώ, όμως, και, αν κάτι παράξενο μού συμβεί, τρέξε να το αναφέρεις στο παλάτι.»

Οι επαναστάτες τούς έλυσαν τα μάτια.

Ο Κάφελ και η Ζιάλα βλεφάρισαν, και είδαν ότι βρίσκονταν σ'ένα πέτρινο δωμάτιο, μαζί με τον Μάλκραλ και άλλους τρεις οπλισμένους άντρες. Μπροστά τους υπήρχαν τέσσερα στενά, ξύλινα κρεβάτια. Από την οροφή κρεμόταν μια λάμπα λαδιού· το μοναδικό φως εδώ μέσα.

«Πού είμαστε;» ρώτησε η Ζιάλα.

«Σε ασφαλές μέρος,» της απάντησε ένας από τους επαναστάτες – ένας λιγνός, ξανθός, μακρυμάλλης άντρας. «Καθίστε και ξεκουραστείτε, αλλά: *μην τολμήσετε να βγείτε από εδώ*. Το αποχωρητήριο είναι απο κεί, αν θέλετε.» Έδειξε, με τον αντίχειρά του, ένα κοντό και στενό πέρασμα.

«Γιατί να μη βγούμε;» απαίτησε η Ζιάλα.

Ο Κάφελ τη σκούνητξε. *Είναι άντρο παρανόμων, μα τον Βάνραλ! τι ρωτάει;* Εκείνη τον αγριοκοίταξε.

«Γιατί το λέμε εμείς, κοπελιά,» μούγκρισε ένας άλλος επαναστάτης –μελαχρινός, φεγγαροπρόσωπος τύπος με ουλή στο μέτωπο. «Μην ξεχνάς τη θέση σου.»

«Δε σε βρίσαμε κιάλας...» υποτονθόρυσε η Ζιάλα, κάτω απ'την ανάσα της. Και, δυνατότερα: «Εννοείς ότι μας κρατάτε *αιχμάλωτους*;»

«Σας είμαστε ευγνώμονες για τη φιλοξενία,» παρενέβη ο Κάφελ, προτού οι επαναστάτες απαντήσουν. «Απλά, έχουμε κουραστεί λιγάκι απ'το ταξίδι στα βουνά, και τα νεύρα μας είναι τεντωμένα. Καταλαβαίνετε, περάσαμε από πολλά, μέχρι να φτάσουμε εδώ.» Χαμογέλασε.

«Κατανοητό,» αποκρίθηκε ο λιγνός ξανθομάλλης, νεύοντας. «Σας αφήνουμε, λοιπόν, να ξεκουραστείτε.» Άνοιξε την ξύλινη πόρτα του δωματίου, και οι σύντροφοί του βγήκαν. «Θα σας φέρουμε φαγητό, σύντομα.»

«Θα δούμε τον Έσριλαν και τους άλ-;» άρχισε η Ζιάλα.

«Ο Έσριλαν θα έρθει να σας δει όταν θέλει,» τη διέκοψε ο ξανθομάλλης.

«Και πότε μπορούμε να φύγουμε;»

«Όποτε το επιθυμείτε. Φτάνει να μας ενημερώσετε, για να σας συνοδέψουμε. Μη σας περάσει απ'το μυαλό να βγείτε μόνοι σας από τούτο το δωμάτιο· θα σας φρουρούμε.» Και, μέτουτα τα λόγια, ο επαναστάτης έφυγε, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Σιγή βασίλεψε για λίγο.

Ο Μάλκραλ είχε ήδη ξαπλώσει, ανάσκελα, σ'ένα απ'τα κρεβάτια. Έμοιαζε αρκετά ικανοποιημένος που η περιπέτειά τους στα βουνά είχε τελειώσει.

«Ωραία!...» αναστέναξε η Ζιάλα, καθίζοντας στο πέρασ ενός άλλου κρεβατιού. «Μας έφεραν εδώ και μας κλείδωσαν!»

Ο Κάφελ γέλασε, και κάθισε κι εκείνος σ'ένα κρεβάτι. «Υπερβάλλεις. Εσύ τι θα έκανες, αν ήσουν στη θέση τους;»

Η Ζιάλα δε μίλησε, για λίγο· ύστερα, είπε: «Μάλλον, έχεις δίκιο. Δε μας ξέρουν, στο κάτω-κάτω· κι όταν φύγουμε, μπορούμε – θεωρητικά– να προδώσουμε τη θέση τους στις Αρχές του Ένρεβηλ.»

«Ή μπορεί οι Αρχές του Ένρεβηλ να μας συλλάβουν και να μας βασάνισουν, για ν'αποκαλύψουμε πράγματα σχετικά με το άντρο των

επαναστατών,» είπε ο Κάφελ. «Όταν, όμως, δεν έχουμε δει παρά ελάχιστα, δεν μπορούμε ν'αποκαλύψουμε τίποτα σημαντικό, ε;»

«Άσε,» αποκρίθηκε η Ζιάλα, υψώνοντας το χέρι, «δε θέλω να σκέφτομαι ότι υπάρχει πιθανότητα να μας συλλάβουν πάλι!» Έβγαλε τις μπότες της και ξάπλωσε στο στενό κρεβάτι, μένοντας σιωπηλή.

Ο Κάφελ τη μιμήθηκε. Και δεν άργησε να τον πάρει ο ύπνος.

Ένας άνεμος φυσούσε έξω, στα χιονισμένα βουνά: ένας καυτός άνεμος, ο οποίος έφερνε μαζί του τις ιαχές του πολέμου – ουρλιαχτά, κλαγγή όπλων, κραυγές νίκης, ωρυγές ήττας– και κατευθυνόταν βόρεια, παρασέρνοντας κι εκείνον μαζί... προς μια χώρα σκεπασμένη με τα κόκαλα νεκρών και ποτισμένη με αίμα---

«Κάφελ. Κάφελ!»

Άνοιξε τα βλέφαρα και είδε τη Ζιάλα αντίκρυ του, στο άλλο κρεβάτι, να τον κοιτάζει. «Τι;» τη ρώτησε.

«Ζεσταίνεσαι;»

«Ε;» Συνοφρυώθηκε. «Τώρα που το λες, ναι, έχει ζέστη...» Παρατήρησε ότι εκείνη είχε βγάλει την κάπα της.

«Οι τοίχοι είναιθερμοί. Πιάσε να δεις.» Η Ζιάλα άγγιξε τον τοίχο πίσω απ'το κρεβάτι της.

«Ναι;» Ο Κάφελ πήρε καθιστή θέση, και άγγιξε κι αυτός τον συμπαγή βράχο. «Όντως, είναι.» Σηκώθηκε όρθιος και έλυσε την κάπα του, ρίχνοντάς τη παραδίπλα.

Η Ζιάλα συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

«Δεν ξέρω.» Κάθισε πάλι στο κρεβάτι. «Φαγητό μάς έφεραν;»

«Όχι ακόμα. Και μ'αρέσει που εκείνος ο τύπος είπε 'σύντομα'! Ν'ανοίξω την πόρτα, να τους θυμίσω την ύπαρξή μας;»

«Όχι. Θα μας το φέρουν μόνοι τους.»

Η Ζιάλα αναστέναξε. «Εντάξει.»

«Ο άλλος κοιμάται;»

Έστρεψε το κεφάλι της, για να κοιτάξει. «Ναι, έτσι φαίνεται.»

Η πόρτα χτύπησε και άνοιξε. «Σας φέραμε φαγητό,» είπε ο λιγνός, ξανθομάλλης επαναστάτης, μπαίνοντας.

«Καιρός ήταν,» αποκρίθηκε η Ζιάλα. Και ρώτησε: «Πού είναι ο Έσριλαν; Πού είναι ο Ήθαρ; Και, η Λάρνη είναι δική σας; Είναι επαναστάτρια;»

«Ορίστε.» Ο ξανθομάλλης ακούμπησε ένα δέμα στο κρεβάτι του Κάφελ. «Καλή όρεξη,» τους είπε, και έφυγε.

Η Ζιάλα έκανε μια γκριμάτσα πίσω του, σουφρώνοντας τα χείλη και γουρλώνοντας τα μάτια.

Ο Κάφελ γέλασε, κι άνοιξε το δέμα, βγάζοντας από μέσα το φαγητό: ψημένα λουκάνικα, πράσινα μήλα, ψωμί, τυρί, και ένα φλασκι μπίρα.

«Θα φάτε χωρίς εμένα;» ακούστηκε η φωνή του Μάλκραλ.

«Θα σε ξυπνούσαμε,» τον διαβεβαίωσε ο Κάφελ.

«Δε χρειάζεται· ξύπνιος είμαι.»

Ο Ζιάλα αναποδογύρισε τα μάτια. «Προφανώς...»

Ο Κάφελ τής πέταξε ένα μήλο, το οποίο εκείνη έπιασε με τα δύο χέρια. «Ηρέμησε. Εδώ είναι το καλύτερο μέρος όπου έχουμε βρεθεί τις τελευταίες... χμμ... οκτώ ημέρες;» Δάγκωσε ένα άλλο μήλο.

«Εμένα μου φαίνεται σα φυλακή,» είπε η Ζιάλα, και δάγκωσε το δικό της μήλο.

«Πρέπει να παραδεχτείς, όμως, ότι είναι καλύτερη από τη φυλακή των Ντιλρόμιων.»

«Ναι.»

«Επομένως,» είπε ο Κάφελ, «την επόμενη φορά, θα φροντίσουμε να μας αιχμαλωτίσουν επαναστάτες, όχι άνθρωποι του Σάρναλ.»

Η Ζιάλα γέλασε. Άνοιξε το φλασκι με τη μπίρα και ήπιε. «Είναι και το φαγητό καλύτερο.»

«Δε λες τίποτα!» συμφώνησε ο Μάλκραλ, μασουλώντας ένα λουκάνικο. «Στη Ντιλρομ είχαν αρχίσει να τελειώνουν και τα ποντίκια...»

«Στ'αλήθεια, ποντίκια έτρωγες;» τον ρώτησε η Ζιάλα.

«...Τρώμε...!» μούγκρισε ο Κάφελ.

«Ναι,» απάντησε ο Μάλκραλ. «Δεν είναι τόσο άσχημα όσο ίσως να νομίζεις. Στην ανάγκη, δηλαδή.»

«...Τρώμε...!» μούγκρισε ο Κάφελ.

Όταν τελείωσαν το φαγητό, η Ζιάλα είπε: «Λίγο ήταν.» Είχε ξαπλώσει, ανάσκελα, στο κρεβάτι της και έπινε τις τελευταίες γουλιές μπίρας που είχαν απομείνει στο φλασκι.

«Εμένα μου έφτασε,» είπε ο Μάλκραλ, από το άλλο κρεβάτι.

«Εσύ είχες συνηθίσει τα ποντίκια,» αποκρίθηκε η Ζιάλα, τελειώνοντας το φλασκι και αφήνοντάς το στο πάτωμα. Χασμουρήθηκε, βά-

ζοντας το δεξί χέρι μπροστά στο στόμα, και, μετά από μερικά λεπτά, την πήρε ο ύπνος. Η αναπνοή της έγινε απαλή και ρυθμική.

Ο Κάφελ, αντιθέτως, δεν κοιμήθηκε. Το όνειρο που είχε δει τον απασχολούσε. *Ένας καυτός άνεμος, που πηγαίνει βόρεια. Ένας καυτός άνεμος...* Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και άγγιξε τους τοίχους του δωματίου, έναν-έναν.

«Ψάχνεις τίποτα;» τον ρώτησε ο Μάλκραλ.

«Δεν έχεις προσέξει πόσο ζεστοί είναι;»

Εκείνος ένευσε.

«Γιατί;» είπε ο Κάφελ.

Ο Μάλκραλ ανασήκωσε τους ώμους. «Μάλλον, τα ηφαίστεια φτάνουν. Πρέπει νάμαστε κοντά σε κάποιο από δαύτα. Στον Γίγαντα ή σ'ένα απ'τα Αδέλφια του. Φωτιά βράζει μέσα τους, και δαίμονες κατοικούν εκεί, σαλεύοντάς τη, με μεγάλα κουτάλια σαν κουπιά.»

«Μη μου πεις ότι πιστεύεις αυτές τις αηδίες;»

«Ότι υπάρχει φωτιά μέσα στα ηφαίστεια;»

«Ότι δαίμονες τη σαλεύουν με κουτάλια.»

«Ξέρω γω,» είπε ο Μάλκραλ. «Δεν έχω ποτέ δει δαίμονες. Αλλά δεν έχω ποτέ δει και τα ηφαίστεια να πετάνε ρευστή φωτιά, όπως λένε. Οπότε, και τα δύο μπορεί νάναι πιθανά...»

Ο Κάφελ επέστρεψε στο κρεβάτι του και ξάπλωσε.

Επί δύο ημέρες –όσο μπορούσαν, τουλάχιστον, να υπολογίζουν το χρόνο, χωρίς να βλέπουν τον ουρανό– έμειναν κλεισμένοι σ'εκείνο το πέτρινο δωμάτιο με τους θερμούς τοίχους. Οι επαναστάτες τούς πρόσφεραν δύο φορές την ημέρα φαγητό και ποτό, και φρόντιζαν να μην τους λείπει τίποτα (ακόμα και βαρέλια με νερό και σαπούνι τούς έφεραν, για να πλυθούν), μα, σε καμία περίπτωση, δεν ήταν πρόθυμοι να τους αφήσουν να βγουν.

Η Ζιάλα, κάποια στιγμή, άνοιξε την ξύλινη πόρτα –παρά τη συμβουλή του Κάφελ να μην την ανοίξει– και κοίταξε έξω. Είδε έναν πέτρινο διάδρομο όπου υπήρχαν άλλες δύο πόρτες, ενώ λάμπες κρέμονταν από την οροφή. Εκεί κοντά, όμως, στεκόταν και ένας οπλισμένος άντρας, ο οποίος την αγριοκοίταξε, μόλις την πρόσεξε να ξεπροβάλλει (δηλαδή, αμέσως).

Η Ζιάλα χαμογέλασε. «Ξέρεις πότε θα έρθει να μας μιλήσει ο Έσριλαν;»

«Μέσα,» της είπε ο φρουρός.

Τι ΣΤΡΙΜΑΔΙΑ που είναι όλοι τους! σκέφτηκε η Ζιάλα, και μπήκε στο δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα, θορυβωδώς.

Ο Κάφελ ακούμπησε το μάγουλο στη γροθιά του καλού του χεριού. «Τόχεις βάλει σκοπό να μας βάλεις σε μπελάδες;»

«Μα, δεν έκανα τίποτα!» αποκρίθηκε η Ζιάλα. «Αυτοί είναι παράξενοι!»

Ο Έσριλαν τούς επισκέφτηκε την επόμενη ημέρα. Και ήταν ντυμένος πολύ καλύτερα από την τελευταία φορά που τον είχαν δει: Φορούσε σκούρα-γκρίζα, υφασμάτινη τουνίκα· μαύρο, πέτσινο παντελόνι με μεγάλες τσέπες στα πλάγια· ψηλές, ομόχρωμες μπότες γεμάτες λουριά· και μια μελανή ζώνη με αργυρή, σκαλιστή αγκράφα. Στο πλευρό του κρεμόταν ένα μακρύ ξίφος, θηκαρωμένο σε ξύλινο, καλογυαλισμένο θηκάρι. Το αριστερό του μάτι ήταν κρυμμένο πίσω από μια μαύρη καλύπτρα, που επάνω της είχε κεντημένο, με ασημιά κλωστή, έναν οφθαλμό με αστέρι για κόρη. Επιπλέον, ο οδηγός ήταν φρεσκοπλυμένος και τα κοντά, καστανά του μαλλιά χτενισμένα, όπως επίσης και τα μούσια του. Και, γενικότερα, έδινε την εντύπωση ανθρώπου αναζωογονημένου και έτοιμου για δράση.

«Σου είπαν, επιτέλους, ότι σε ζητούσαμε;» τον ρώτησε η Ζιάλα, καθισμένη οκλαδόν στο στενό της κρεβάτι.

«Μου είπαν ότι μια μελαχρινή, κοντή κοπέλα τούς έχει ζαλίζει τον Βάνραλ,» αποκρίθηκε ο Έσριλαν, σταυρώνοντας τα χέρια στο στήθος.

«Δεν είμαι κοντή!» διευκρίνισε η Ζιάλα.

Ο Έσριλαν χαμογέλασε. «Έχω καλά νέα για σας. Ή, τουλάχιστον, υποθέτω πως θα τα εκλάβετε ως καλά νέα.»

«Θα μας αφήσουν να βγούμε απ'το δωμάτιο;» έκανε η Ζιάλα.

«Τι νέα;» ρώτησε, σοβαρά, ο Κάφελ.

«Θα πάω μαζί σας στη Νίζβερ,» δήλωσε ο Έσριλαν.

Ο Κάφελ τον κοίταξε αμίλητος.

Η Ζιάλα συνοφρυώθηκε. «Άλλαξες γνώμη; Πώς;»

«Και, μάλιστα, θα το κάνω αφιλοκερδώς,» πρόσθεσε ο Έσριλαν.

«Κάποιον λάκκο έχ' η φάβα...» μουρμούρισε ο Μάλκραλ.

Το μοναδικό μάτι του Έσριλαν τον κάρφωσε. «Πώς τόπες αυτό, φίλε μου;»

«Κάποιο λάκκο έχ' η φάβα, είπα,» επανέλαβε ο Μάλκραλ.

«Η φάβα δεν έχει κανένα 'λάκκο',» τον διαβεβαίωσε ο Έσριλαν. «Εγώ, όμως, έχω μια επείγουσα δουλειά στη Νίζβερ. Έτσι, γιατί να μη συνοδέψω τους φίλους μας ως εκεί;»

«Η δουλειά σου αφορά την Επανάσταση;» ρώτησε η Ζιάλα.

«Ίσως,» αποκρίθηκε ο Έσριλαν. «'Η ίσως όχι.»

«Για να μη μας λες, μάλλον την Επανάσταση αφορά.»

«Θα πρότεινα να μην κάνεις τέτοιες υποθέσεις,» είπε ο οδηγός. «Τα αφτιά του Σάρναλ είναι μεγάλα και μακριά, και η ακοή τους ο-ξεία.»

«Πότε φεύγουμε, λοιπόν;» θέλησε να μάθει ο Κάφελ, εξαιρετικά ικανοποιημένος που ο Έσριλαν θα τους οδηγούσε, τελικά, στη Νίζβερ –και, μάλιστα, χωρίς οικονομική αποζημίωση! *Τι άλλο θα μπορούσα να ζητήσω; Σ'ευχαριστώ, Σνάρκαλ! Σ'ευχαριστώ!*

«Αύριο, με την αυγή. Οπότε, μην το ξεχνάτε άλλο· κοιμηθείτε, για να σηκωθείτε νωρίς.»

«Μια στιγμή,» είπε η Ζιάλα. «Τώρα τι ώρα είναι;»

«Λίγο πριν τα μεσάνυχτα.»

«Νομίζαμε ότι ήταν πρωί...»

Ο Κάφελ ένευσε. «Έχουμε χάσει την αίσθηση του χρόνου εδώ μέσα.»

«Ούτε σ'ένα παράθυρο δε μας αφήνουν να πάμε!» διαμαρτυρήθηκε η Ζιάλα.

«Τα βάσανά σας θα τελειώσουν σύντομα,» της είπε ο Έσριλαν. «Κοιμηθείτε και με την αυγή ξεκινάμε.»

«Πριν από λίγο ξυπνήσαμε!» εξήγησε η Ζιάλα.

«Τότε, μην κοιμηθείτε,» ανασήκωσε τους ώμους ο οδηγός. «Κάντε, γενικά, ό,τι θέλετε, αλλά μην ενοχλείτε πάλι το φρουρό απέξω.»

«Ποιος τον ενόχλησε; Μια ερώτηση τού έκανα!»

«Εξοπλισμό–;» άρχισε ο Κάφελ.

«Θα σας εφοδιάσουμε εμείς,» είπε ο Έσριλαν.

«Ευχαριστούμε. Θα σας ξεπληρώσω, μόλις βρω χρήματα· το υπό-σχομαι.»

«Μ'εμένα, τι θα γίνει;» ρώτησε ο Μάλκραλ.

«Εσύ,» του είπε ο Έσριλαν, «έχεις δύο επιλογές: Να μείνεις μαζί μας, ή να φύγεις και να πας... όπου νομίζεις ότι θα πας και δε θα σε κρεμάσουν.»

«Θα το σκεφτώ,» μούγκρισε ο Μάλκραλ. «Εγώ δεν ήθελα ποτέ να μπλέξω σε τούτη την παλιοϊστορία. Εσύ με τράβηξες, με το ζόρι, πανάθεμά σε...!»

«Και θα έπρεπε να μ'ευγνωμονείς γι' αυτό. Εκτός άμα προτιμάς να τρως ποντικούς, στις φυλακές της Ντίλρομ...»

«Γιατί δεν έρχεσαι μαζί μας;» ρώτησε η Ζιάλα τον Μάλκραλ.

«Πού; Στη Νίζβερ; Δεν είσαι με τα καλά σου, κοπελιά!»

«Σκέψου,» του είπε ο Έσριλαν, «και αποφάσισε γρήγορα. Ως το πρωί, ας πούμε.» Στράφηκε και άνοιξε την πόρτα, βγαίνοντας από το δωμάτιο και κλείνοντας πίσω του.

«Γιατί δεν έρχεσαι;» ρώτησε η Ζιάλα πάλι τον Μάλκραλ. «Ούτως ή άλλως, δεν μπορείς να επιστρέψεις στην πατρίδα σου.»

Εκείνος την ατένισε σα να ήταν τρελή. «Ξέρεις τι γίνεται στη Νίζβερ; Η πόλη όλη είναι γεμάτη μ' ανθρώπους που τα μυαλά τους – έδειξε το κεφάλι, με το δάχτυλό του – «δεν πάνε καλά, και οι νεκροί περπατάνε στους δρόμους κάτι σκοτεινές νύχτες.»

«Δε νομίζω ότι οι νεκροί περπατάνε στους δρόμους, φίλε μου,» είπε ο Κάφελ. «Για την ακρίβεια, ένας γνωστός μου είναι από τη Νίζβερ, και θα μου το έλεγε αν συνέβαινε κάτι τόσο... ακραίο.»

«Έχεις γνωστούς απ' τη Νίζβερ;»

«Ναι, και, μάλιστα, εξαιρετικά ισχυρούς. Ο συγκεκριμένος ονομάζεται Νεκρομένων, και είναι νεκρευνημένος δολοφόνος.»

«Νεκρε-τι;»

«Νεκρευνημένος,» άρθρωσε, αργά, ο Κάφελ. «Δολοφόνος από το Μαύρο Φρούριο. Και, πιστεψέ με, ξέρει τι λέει. Με πληροφόρησε για πολλά πράγματα, προτού αρχίσω ετούτο το ταξίδι.»

«Όπως και νάχει, μην περιμένετε ότι εγώ θάρθω μαζί σας,» τόνισε ο Μάλκραλ.

«Δε σ'ανάγκασε κανένας να έρθεις...»

«Μία επικίνδυνη περιπέτεια μού φτάνει. Για μια ολόκληρη ζωή.»

Οι επαναστάτες άφησαν τα πράγματα της Ζιάλα και του Κάφελ μπροστά στα κρεβάτια τους: δύο σάκους με κουβέρτες και τρόφιμα· δύο ζώνες με ξίφη· ένα τόξο και φαρέτρα· μία βαλλίστρα με αντίστοιχη φαρέτρα· τέσσερα ξιφίδια, θηκαρωμένα σε θηκάρια με λουριά, για να δένονται σε βραχιόνες ή μπότες· μια διπλωμένη σκηνή με όλα τα απαραίτητα εξαρτήματα· ένα χάρτη μέσα σε δερμάτινη, κυλινδρική θήκη· μια κουλούρα σκοινί με γάντζο στο πέρας· και δύο λάμπες.

Όταν οι επαναστάτες έφυγαν, αφήνοντας μόνο τον Έσριλαν στο δωμάτιο, ο Κάφελ είπε: «Πρέπει να έχετε πολύ περισσότερες πηγές εφοδίων απ'ό,τι φανταζόμουν, αλλιώς δε θα μας δίνετε τόσα πράγματα, υποθέτω. Κάνω λάθος;»

«Η Επανάσταση έχει μεγαλύτερη δύναμη απ'όση δείχνει,» αποκρίθηκε ο οδηγός. Και ρώτησε τον Μάλκραλ: «Τι θα γίνει μ'εσένα; Περιμένω την απάντηση.»

«Θα μείνω μαζί σας,» δήλωσε, μουντά, εκείνος.

Ο Έσριλαν ένευσε κοφτά, δείχνοντας να εγκρίνει την απόφασή του. Στη Ζιάλα και τον Κάφελ είπε: «Ετοιμαστείτε και ξεκινάμε.»

Αυτοί μοιράστηκαν τους εξοπλισμούς ίσα αναμεταξύ τους, χωρίς να μιλάνε. Εκείνη αισθανόταν ευχαριστημένη που θα έφευγαν από τούτο το πέτρινο κελί, και εκείνος ήταν ευχαριστημένος ακόμα περισσότερο, που ξεκινούσε για τον τελικό του προορισμό. Με τη βοήθεια του Έσριλαν, σίγουρα, θα έφταναν εύκολα και γρήγορα στη Νίζβερ... κι εκεί θα μάθαινε αν μπορούσε, τελικά, να γίνει κάτι με το χέρι του. Η ανυπομονησία τον έψηνε, παρότι η ιδέα του τι ίσως ν'ανακάλυπτε τον τρομοκρατούσε.

Ο Έσριλαν άνοιξε την πόρτα του δωματίου και έκανε νόημα στους επαναστάτες να μπουν. Δύο απ'αυτούς ζύγωσαν τη Ζιάλα και τον Κάφελ, κρατώντας μαύρα μαντήλια.

«Πάλι τα ίδια θα έχουμε;...» μούγκρισε εκείνη.

Οι επαναστάτες την αγνόησαν, και ο ένας τής έδεσε τα μάτια, ενώ ο άλλος τα μάτια του Κάφελ.

Κεφάλαιο 35

Μέσα στον Πίνακα

Περίμεναν να φυσήξει ο σωστός άνεμος, στεκόμενοι μπροστά από έναν πίνακα ομιχλιασμένων βουνών.

Ο «σωστός άνεμος», όπως είχε πει ο Σάηρεντιλ, ήταν ο άνεμος που θα ερχόταν από τον πίνακα και θα έκανε τα ανεμοκούδουνα σε τούτη τη μεριά του δωματίου να χτυπήσουν. Έτσι μόνο μπορούσες να τον αντιληφθείς, γιατί ούτε τον αισθανόσουν ούτε τον άκουγες· ήταν ανύπαρκτος.

«Και τι θα γίνει όταν τα κουδούνια χτυπήσουν;» είχε ρωτήσει ο Βάνμιρ.

«Θα μπούμε στον Αρχέτοπο που δείχνει ο πίνακας,» είχε απαντήσει ο Σάηρεντιλ.

Και τώρα, περίμεναν.

Μα, ο Βάνμιρ δεν άκουγε τα ανεμοκούδουνα κοντά τους να χτυπάνε, και είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή του. Κάθε πότε χτυπούσαν; αναρωτήθηκε. Κάθε πότε ερχόταν αυτός ο *ανύπαρκτος* αέρας από τον πίνακα; Φυσούσε σε τακτά χρονικά διαστήματα ή όποτε του κατέβαινε;

«Και τι θα κάνουμε σ' αυτό τον Αρχέτοπο;» είχε ρωτήσει τον Σάηρεντιλ, πριν από λίγο. «Εκεί είναι η Ρικνάβαθ;»

«Εκεί βρίσκεται το άντρο του Σκιερού, ο οποίος την έχει απαγάγει.»

«Γιατί την απήγαγε;»

«Είναι τρελός!» είχε σφυρίζει η Έχιδνα.

«Όλοι είμαστε 'τρελοί' για τους κατοίκους του έξω κόσμου,» της είχε πει ο Σάηρεντιλ.

«Ο Σκιερός είναι τρελός ακόμα και για μας.»

Ρικνάβαθ, σκεφτόταν τώρα ο Βάνμιρ, *γιατί να πρέπει συνέχεια να μπλέκεις σ' αυτές τις καταστάσεις;*

Επικέντρωσε το βλέμμα του στον πίνακα, για πολλοστή φορά. Άντε, *καταραμένε, φύσα! Φύσα, που να σε πάρει ο Μαύρος Άνεμος!*

«Μήπως χάνουμε το χρόνο μας, Σάηρεντιλ;» ρώτησε ο Μάηραν.

Και τότε, τα ανεμοκούδουνα γύρω τους χτύπησαν.

«Ενώστε χέρια!» είπε, πάραυτα, ο Σάηρεντιλ, πιάνοντας τον καρπό του Βάνμιρ.

Ο Βάνμιρ άπλωσε το άλλο του χέρι –αυτό που δεν κρατούσε τον καθρέφτη– και έπιασε τον αριστερό καρπό του Μάηραν, ενώ η Έχιδνα έπιασε τον δεξή καρπό του ξανθομάλλη πολεμιστή.

Ο Σάηρεντιλ άγγιξε τον πίνακα, και...

...ο Βάνμιρ είδε το τοπίο εμπρός του να μεγαλώνει, να μεγαλώνει, να μεγαλώνει.... Τρόμος τον κατέλαβε, γιατί νόμιζε ότι θα τσακιζόταν επάνω στις πέτρες των βουνών και θα έσπαγε τα κόκαλά του. Είχε χάσει πλέον την αίσθηση του πού βρισκόταν· είχε την εντύπωση ότι αιωρείτο... αλλά όχι στον αέρα! αν είναι ποτέ δυνατόν κάποιος να μην αιωρείται στον αέρα. Πίστευε ότι αιωρείτο σε κάποιον... *ενδιάμεσο*, ακατονόμαστο χώρο. Έναν ανύπαρκτο χώρο, όπως ανύπαρκτος ήταν κι ο άνεμος που είχε κάνει τα ανεμοκούδουνα να χτυπήσουν.

Ο Σάηρεντιλ άφησε τον καρπό του.

«ΟΧΙ!» φώναξε ο Βάνμιρ, τρομοκρατημένος ότι θα χανόταν στον ανύπαρκτο χώρο.

«Φτάσαμε,» τον πληροφόρησε ο κάτοικος των Αρχέτοπων.

Ο Βάνμιρ ξεφύσησε, διαπιστώνοντας ότι τα ξυπόλυτά του πόδια πατούσαν σε κοντό χορτάρι και πέτρες. Έστερα, άφησε τον αριστερό καρπό του Μάηραν, ο οποίος τον έτριψε, σαν να είχε πονέσει από το σφίξιμο.

—*Κραaaaa! Καλωσορίσατε, πουλάκια μου!*—Ο Αετός έσχισε τις ομίχλες και προσγειώθηκε πάνω σ'ένα βράχο.

«Δεν εκπλήσσομαι που σε βλέπω εδώ...» είπε ο Σάηρεντιλ. «Βρήκες τη Ρικνάβαθ;»

—*Εμ, τι; εσένα θα περίμενα να τη βρεις;*—Ο Αετός τού έκλεισε το μάτι.

«Πού είναι;» απαίτησε η Έχιδνα, τυλίγοντας και ξετυλίγοντας την ουρά της.

—*Εκεί όπου περιμένετε να τη βρείτε. Στο άντρο του. Και δε θα την πάρετε εύκολα, μάλλον...*—

«Προσπάθησες κι απέτυχες,» είπε ο Σάηρεντιλ.

—Ο Αετός ποτέ δεν αποτυχαίνει, ξυπνοπούλι μου!—έκρωξε, θυμωμένα, ο Αετός—*Καθυστερεί να επιτύχει, μονάχα. Ο Σκιερός είναι πολύ ισχυρός στα λημέρια του—*

«Πώς βρήκες το φρούριό του;» ρώτησε η Έχιδνα. «Είναι δύσκολο να εντοπιστεί.»

—*Τα μάτια μου είναι καλύτερα απ'τα δικά σας—Ο Αετός τούς έκλεισε το μάτι—Εντόπισα ένα παράθυρο. Στενό, βέβαια. Δε χωρούσα να περάσω, αλλά έκανα αρκετό σωματά. Όχι που θα τον άφηνα έτσι, τον ανεγκέφαλο—*Έκλεισε το άλλο μάτι.

«Αν δεν μπορούμε να μπούμε στο άντρο του, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα,» είπε ο Σάηρεντιλ.

«Δεν υπάρχει κάποια πύλη σ'αυτό το άντρο;» ρώτησε ο Μάηραν.

«Όχι.»

«Ούτε κάποιο υπόγειο πέρασμα; Θέλω να πω, πώς μπαίνει ο Σκιερός εκεί;»

«Ο Σκιερός είναι ένα πλάσμα που κατοικεί ανάμεσα στο φως και στο σκοτάδι, Μάηραν,» του εξήγησε η Έχιδνα. «Δε χρειάζεται εισόδους.»

«Και πώς θα πάρουμε, τότε, τη Ρικνάβαθ;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

—*Αφήστε τους Έξωθεν να σας οδηγήσουν—*πρότεινε ο Αετός, κλείνοντας το μάτι.

«Είναι εδώ οι Απρόσωποι;» είπε ο Σάηρεντιλ, ξεθηκαρώνοντας το σπαθί του.

—*Φυσικά. Και φαίνεται να τριγυρίζουν σα να... μυρίζονται κάτι. Δύο από δαύτους—*

«Οι ίδιοι που μας καταδίωκαν έξω από τον Πύργο στην Άκρη της Γης;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

—*Ισως. Δεν είναι εύκολο να διακρίνει κανείς τον έναν Έξωθεν από τον άλλον—*

«Προς τα πού βρίσκονται;» είπε η Έχιδνα. «Οδηγήσέ μας!»

—*Ελάτε!—Ο Αετός φτερούγισε και απογειώθηκε—Από εδώ! Από εδώ!—*Πέταξε μέσα στις ομίχλες, και εκείνοι έτρεξαν ξωπίσω του.

Ο Βάνμιρ ευχήθηκε να είχε ένα ζευγάρι μπότες. Τα πόδια του ξεγδέρνονταν σε τούτο το κακοτράχαλο μέρος, αν και οι πληγές φαινόταν να θεραπεύονται το ίδιο γρήγορα όσο είχαν θεραπευτεί και τα

άλλα του τραύματα, στο στήθος και στο μηρό, τα οποία τώρα πλέον δεν τον πονούσαν καθόλου.

Η εξουθένωσή του, όμως, ήταν μεγάλη. Ήθελε να βρει ένα μέρος και να κοιμηθεί για μερικές ώρες, να αναπαύσει το κουρασμένο του σώμα... *Ανόητε! Μην ξεχνάς τι σας είπε ο Σάηρεντιλ. Ο Αρχέτοπος θα σε καταπιεί, αν σε πάρει ο ύπνος. Κι επιπλέον, η Ρικνάβαθ κινδυνεύει.*

—*Σταματήστε! Σταματήστε!*—έκρωξε ο Αετός, χάνοντας ύψος—*Και κοιτάξτε κάτω από τον κρημνό—*

«Ποιον κρημνό;» απόρησε ο Βάνμιρ.

—*Μερικά μέτρα μπροστά σας. Προχωρήστε και θα τον δείτε—*

Προχώρησαν και, πράγματι, τον είδαν να ξεχωρίζει μέσα απ' τις ομίχλες. Πλησίασαν την άκρη του και κοίταξαν κάτω. Εκεί βρίσκονταν οι Έξωθεν, ο ένας ίδιος κι απαράλλαχτος με τον άλλο, ενώ οι μορφές τους φαινόταν να μεταβάλλονται συνεχώς. Ο Βάνμιρ στένεψε τα μάτια του, για να τους διακρίνει καλύτερα, μα δεν μπορούσε. Επιπλέον, συνέβαινε και κάτι πιο ενδιαφέρον, το οποίο ήθελε να παρατηρήσει: Οι δύο Απρόσωποι απομακρύνονταν με σταθερά βήματα ο ένας από τον άλλο, μοιάζοντας να κρατάνε κάποιο πανί ανάμεσά τους το οποίο προσπαθούσαν να απλώσουν ενώ εκείνο έφερνε αντίσταση. Πόσα χέρια είχαν; Δύο; Ένα; Τέσσερα; Το ένα μέλος ξεπρόβαλλε πίσω απ' το άλλο, σαν οι τρεις διαστάσεις να μην ήταν αρκετές για να τα χωρέσουν. Τέλος πάντων. Ο Βάνμιρ αγνόησε το πλήθος χεριών των Έξωθεν και επικεντρώθηκε στο «πανί», που δεν ήταν πανί, φυσικά... αλλά τι ήταν; *Θα μπορούσε να πει κανείς ότι έχουν αρπάξει τον αέρα και παλεύουν να τον σκίσουν!* Ρίγησε, καθώς έβλεπε μελανόχρωμα ανοίγματα να αιωρούνται. Αν μια γάτα κοιμάτιαζε με τα νύχια της μια κουρτίνα, τις ίδιες τρύπες θα είχε κάνει!

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Βάνμιρ, ξέπνοα. «Τι στο Μαύρο Άνεμο, συμβαίνει εκεί κάτω;»

«Σκάβουν τη φωλιά του Σκιερού,» σφύριξε η Έχιδνα.

«Σκάβουν;» απόρησε ο Βάνμιρ. «Μα, δεν ανοίγουν τη γη· τον αέρα ανοίγουν!»

«Το σκάψιμο έχει πολλές έννοιες,» μουρμούρισε ο Σάηρεντιλ. «Αυτή τη στιγμή, οι Απρόσωποι δημιουργούν ένα πέρασμα μέσα στους Αρχέτοπους· ένα καινούργιο πέρασμα!» Υπήρχε δέος στη φωνή του.

«Πράγμα το οποίο δεν είναι, κανονικά, εφικτό;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Δεν υπάρχει 'κανονικά'. Όμως, ναι, κανένας από εμάς, τους κάτοικους των Αρχέτοπων, δεν έχει τη δύναμη να το κάνει αυτό. Δεν νόμιζα ότι *μπορεί* να γίνει! Η Πρωτοπλασματική Μάζα είναι που τα φτιάχνει τα περάσματα, τρώγοντας τις ίδιες τις κρυσταλλοποιήσεις της.»

«Θυμάσαι τι μας είπε η Ρικνάβαθ; Θυμάσαι εκείνο τον Οφθαλμό;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σάηρεντιλ. «Μα, δεν καταλαβαίνω—»

«Η Ρικνάβαθ είπε ότι ο Οφθαλμός είναι πανίσχυρος —πανίσχυρος όσο ένας κόσμος. Και οι Έξωθεν είναι οι υπηρέτες του, άρα έχουν και αντίστοιχες δυνάμεις· ή *ορισμένες* από τις δυνάμεις του, τουλάχιστον, και σε κάποιο βαθμό.»

«Και τι σημαίνει τούτο; Όπως και νάχει, οι Απρόσωποι είναι επικινδυνότεροι απ'ό,τι πίστευα,» μούγκρισε ο Σάηρεντιλ.

—Ως συνήθως, ήσουν πολύ ελαφρόμυαλος για να το καταλάβεις εγκαίρως—

«Δηλαδή, εσύ ήξερες γι'αυτό» —ο Σάηρεντιλ έδειξε κάτω από τον κρημνό— «που μπορούν να κάνουν, Αετέ;»

—Όχι. Αλλά ήμουν βέβαιος πως μας επιφύλασσαν πολλές εκπλήξεις... και ακόμα μας επιφυλάσσουν—Του έκλεισε το μάτι.

Οι Έξωθεν είχαν τώρα δημιουργήσει ένα αρκετά μεγάλο άνοιγμα, στο εσωτερικό του οποίου φαινόταν σκοτάδι, διακοπτόμενο από λωρίδες φωτός.

Μια κραυγή οργής αντήχησε από μέσα.

Οι Απρόσωποι εισέβαλαν. Τα μεταβαλλόμενα τους σώματα, που θύμιζαν άμορφες μάζες, χάθηκαν στο σκοτάδι.

Οι δέσμες φωτός άρχισαν να κινούνται με φρενήρη ρυθμό, ενώ οι κραυγές οργής είχαν δυναμώσει.

«Ήρθαν να σε πάρουν από μένα,» γρύλισε ο Σκιερός. «Πρέπει να σε κρύψω!»

«Όχι,» είπε η Ρικνάβαθ. «Σε παρακαλώ. Είναι ανάγκη να πάω στους Μετουσιωμένους—»

«Δεν ήρθε ο Σάηρεντιλ. Οι Έξωθεν ήρθαν! Δες το άνοιγμα που προσπαθούν να δημιουργήσουν. Κοίταξέ το!»

Η Ρικνάβαθ διαισθάνθηκε τη μεριά που της έδειχνε. Και κοίταξε. *Τι πράγμα είν' αυτό; Το σκοτάδι διαλυόταν, αφήνοντας φως να μπει: δέσμες φωτός όμοιες μ'αυτές των παραθύρων, οι οποίες δεν έδιωχναν την απόλυτη μαυρίλα, μα την έσχιζαν, σαν ξίφη.*

«Θα σε κρύψω τώρα. Δεν έχουμε χρόνο!»

Κάτι την άρπαξε απ'τη μέση και, ύστερα, ένας μαύρος μανδύας την τύλιξε.

«Πού με πηγαίνεις πάλι;»

«Όχι μακριά. Απλά, να μη μπορούν να σε δουν. Ελπίζω να μη μπορούν να σε δουν. Δεν ήξερα ότι μπορούσαν... ότι μπορούσαν να σκάψουν το μεγαλοπρεπές μου φρούριο!» Η φωνή του πρόδιδε τρόπο. *«Θα τους δώσω και θα επιστρέψω. Αυτή η εισβολή είναι – εξοργιστική!»*

Ο Σκιερός την εγκατέλειψε. Η Ρικνάβαθ αισθάνθηκε την παρουσία του ν'απομακρύνεται, ενώ γύρω της ήταν, παντού, σκοτάδι, γλιστερό σα βελούδο.

Προσπάθησε να επικεντρωθεί επάνω στον κάτοικο των Αρχέτοπων, να δει πού πήγαινε... Και, ναι, δεν ήταν τόσο δύσκολο. Ο Σκιερός γλιστρούσε μέσα από πτυχές σκότους και φωτός, όπως το ψάρι γλιστρά μέσα στο νερό. *Θα μπορούσα, άραγε, να τον ακολουθήσω; Ή, μήπως, αυτό θα ήταν ανόητο; Εξάλλου, οι Απρόσωποι βρίσκονταν έξω· κι αν την εντόπιζαν, θα τη σκότωναν...*

Ο Βάνμυρ και οι υπόλοιποι είχαν κατεβεί από τον κρημνό και ζύγωναν το άνοιγμα, το οποίο συρρικνωνόταν, όχι γρήγορα, αλλά σταδιακά. Ο Αετός πετούσε από πάνω τους.

—Με προσοχή! Είναι δύο τώρα, όχι ένας, όπως πριν—

«Έχω τον καθρέφτη!» του θύμισε ο Βάνμυρ, υψώνοντάς τον.

—Τότε, ανόητε Ωθράγκος—είπε ο Αετός, κλείνοντάς του το μάτι— εσύ να προσέχεις περισσότερο!—

Ο Βάνμυρ στάθηκε μπροστά από το άνοιγμα, ανάμεσα στον Σάηρεντιλ και τον Μάηραν, που κι οι δύο βαστούσαν τα σπαθιά τους γυμνολέπιδα. Στο εσωτερικό, είδε σκοτάδι και δέσμες φωτός, καθώς και τις μορφές των Απρόσωπων να παρουσιάζονται και να χάνονται.

«Έξω!» βρυχιόταν μια φωνή. *«Έξω από την οικία μου, εισβολείς!»*

Η δέσμη φωτός διαλύθηκε, αλλά ο Απρόσωπος ούρλιαξε και υποχώρησε· ο Βάνμιρ το κατάλαβε ακούγοντας τις φωνές του να ξεμακραίνουν.

—ΚΡΑΑΑ!—έκανε ο Αετός, από ψηλά, φτερουγίζοντας θορυβωδώς, ενώ ένας δυνατός άνεμος είχε σηκωθεί, μπερδεύοντας τα μαλλιά του Βάνμιρ—*Σκιερέ! Ρίξε το φως επάνω τους! Ρίξτο επάνω τους!*—

Οι δέσμες μετακινήθηκαν, αποκαλύπτοντας έναν Απρόσωπο στα μάτια του Βάνμιρ. Ήταν ο προηγούμενος ή ο άλλος; Δεν μπορούσε να καταλάβει. Αλλά, όποιος κι αν ήταν, έπρεπε να τον διώξει. Ύψωσε πάλι τον καθρέφτη και έτρεξε καταπάνω του.

Εκείνος, όμως, ήταν προετοιμασμένος για την κίνηση του Ωθράγκος. Έσκυψε και, κάπως, *μαζεύτηκε* —δεν ήταν φίδι, ούτε ερπετό, μα τώρα έμοιαζε με κάτι τέτοιο!—, χτυπώντας τα πόδια του Βάνμιρ, με ουρά κοφτερή σα λεπίδα.

Ο Άρχοντας του Ράλτον κραύγασε, νιώθοντας το δέρμα του να σκίζεται. Σωριάστηκε, προσπαθώντας να κρατήσει το κάτοπτρο στο στήθος του, για να μη σπάσει.

Ο Απρόσωπος χίμησε, και φάνηκε να πυργώνεται από πάνω του, θεόρατος και απειλητικός, σα γίγαντας, με χέρια άπειρα και πλοκαμοειδή. Μετά, όμως, το φως έσβησε και άναψε πάλι, τρεμοπαίζοντας, δημιουργώντας μυριάδες σκιές. Και ο Έξωθεν είχε χαθεί. Ο Βάνμιρ τον έψαξε, με το βλέμμα, και τον είδε —τουλάχιστον, νόμιζε ότι ήταν αυτός και όχι ο άλλος— να παλεύει κάπου παραπέρα, εναντίον κάτι αόρατου, χτυπώντας τον αέρα με μακριά νύχια και τραυματίζοντάς τον —τον ίδιο τον αέρα! ο οποίος κάπνιζε και πετούσε στιγμιαίες φωτιές.

Τότε ήταν που ο Σάηρεντιλ χίμησε πίσω απ'το αλλόκοτο πλάσμα και το σπάθισε στην πλάτη (;), εκτοξεύοντας το γαλανό αίμα του και αφήνοντάς το να αιωρηθεί, τσιτσιρίζοντας.

Ο Απρόσωπος βρυχήθηκε και, στρεφόμενος, χτύπησε τον Σάηρεντιλ, στέλνοντάς τον κάτω.

Από μια άλλη πλευρά, ο Βάνμιρ άκουγε την Έχιδνα και τον Αετό να μάχονται με τον άλλο Έξωθεν. *Επομένως, όποιον κι αν τρώμαξα, με τον καθρέφτη μου, φαίνεται πως δεν τον τρώμαξα αρκετά, ώστε να φύγει.*

Σηκώθηκε όρθιος, αναρωτούμενος σχετικά με το πώς μπορούσε να βοηθήσει.

Η Ρικνάβαθ μπορούσε να διαισθανθεί τον χαλασμό έξω απ'την κρυψώνα της. Όλοι τους ήταν εκεί, το ήξερε: ο Σάηρεντιλ, ο Αετός, η Έχιδνα, ο Σκιερός, οι δύο Έξωθεν, και, υπέθετε, ο Βάνμιρ κι ο Μάη-ραν, που οι αύρες τους δεν ήταν τόσο ισχυρές, για να τις διακρίνει.

«*Ρικνάβαθ!*» άκουσε κάποιον να τη φωνάζει. «*Πού είσαι, Ρικνάβαθ;*»

Ο Βάνμιρ. Ο Βάνμιρ πρέπει να ήταν αυτός. *Τι να κάνω; Να βγω, ή να μείνω εδώ; Αν ήθελε να βγει, μπορούσε· είχε καταλάβει πώς την είχε φέρει εδώ ο Σκιερός. Η διαδρομή δεν ήταν και πολύ δύσκολη, ούτε πολύ μακρινή.*

Τι θα γίνει, όμως, με τους Έξωθεν; Μόλις με δουν, θα μου χιμήσουν. Και, μέσα σ'αυτό το σκοτάδι, θα μπορέσω να τους ξεγλιστρήσω;

Ίσως αν πήγαινα, κατευθείαν, προς το άνοιγμα που έχουν δημιουργήσει...

Πού είναι η Ρικνάβαθ; Ο Βάνμιρ έπιασε μια δέσμη φωτός επάνω στο κάτοπτρό του και την αντανάκλασε στον σκοτεινό χώρο, βλέποντας γκρίζα αντικείμενα απο δώ κι απο κεί και εντοπίζοντας τον Απρόσωπο που μαχόταν με τον Σάηρεντιλ και τον Σκιερό (ο οποίος ήταν αόρατος), μα μη βρίσκοντας πουθενά την Καρμώζ.

Έπρεπε να στρέψει τις προσπάθειές του αλλού, λοιπόν, γιατί, μάλλον, μέχρι να διώξουν τους Έξωθεν από τούτο το τρισκατάρατο μέρος, δε θα γινόταν τίποτα. Έτσι, ύψωσε τον καθρέφτη και έτρεξε στο πλευρό του Σάηρεντιλ, ο οποίος απέφευγε τα νύχια του Έξωθεν εμπρός του.

Ο Βάνμιρ έφερε το κάτοπτρο αντίκρυ στον Απρόσωπο και βάδισε καταπάνω του. Εκείνος κραύγασε κι αποτραβήχτηκε· χάθηκε ανάμεσα στα σκοτάδια και στις δέσμες φωτός. Ο Ωθράγκος προσπάθησε να τον ακολουθήσει, για να τον διώξει πιο μακριά· αλλά δεν μπορούσε να τον βρει. Και νόμιζε ότι, συνεχώς, το δαιμονισμένο δωμάτιο περιστρεφόταν!

«Σκιερé!» φώναξε. «Βοήθησέ με, μα τον Οχτακέρατο! Ρίξτου φως!»

Οι φωτεινές δέσμες κινήθηκαν, και δύο έπεσαν πάνω στον Απρόσωπο.

Τα μάτια του Βάνμιρ στένεψαν. «Τώρα, μπασταρδεμένε διάολε...!» υποτονθόρυσε, και χίμησε.

Ο Έξωθεν επιχείρησε πάλι να σκύψει, να πάρει αυτή την ερπετοειδή μορφή που ίσως να ήταν και η πραγματική του ή ίσως όχι. Ο Άρχοντας του Ράλτον, όμως, δεν ξεγελάστηκε, όπως την προηγούμενη φορά: Σταμάτησε, προτού φτάσει κοντά στον εχθρό, και γονάτισε στο ένα γόνατο. Ο Απρόσωπος τσίριξε, και οπισθοχώρησε.

«Ναι!» φώναξε ο Σάηρεντιλ. «Οδήγησέ τον έξω, Βάνμιρ! Έξω!»

Σκιές και δέσμες φωτός παιχνιδίζουν γύρω από τον Έξωθεν· ο Σκιερός είχε επικεντρωθεί επάνω του, και έμοιαζε να τον ζαλίζει, να τον τρελαίνει.

Ο Βάνμιρ πήγε καταπάνω στον Απρόσωπο, με σταθερά βήματα, αναγκάζοντάς τον να υποχωρήσει. *Στο άνοιγμα: πρέπει να τον σπρώξω στο άνοιγμα...*

Τότε, όμως, είδε μια άλλη φιγούρα να ζυγώνει εκεί. *Η Ρικνάβαθ!* Να πάρει! δεν μπορούσε να στείλει τον Έξωθεν προς τη Ρικνάβαθ. Πήδησε απ'την αντίθετη μεριά και πρότεινε τον καθρέφτη του. Ο εχθρός πετάχτηκε πίσω.

«Βγείτε, όλοι!» φώναξε ο Βάνμιρ στους συντρόφους του. «Η Ρικνάβαθ είναι στο άνοιγμα!»

Άκουσε τον Σάηρεντιλ να τρέχει, ενώ ο Μάηραν έλεγε από κάπου: «Μάλιστα, Άρχοντά μου!»

Ο Απρόσωπος μπροστά στον Βάνμιρ γρύλιζε, οργισμένος—*Θα Σε ΑφΑνΙσΩ πΡώΤο Απ'ΌΛουΣ τΟυΣ ΚΑΤΟΠΤΡΟΦΟΡΕ!*—

Από κάποια άλλη μεριά, ο Αετός και η Έχιδνα ακόμα ακούγονταν να μάχονται με τον δεύτερο Έξωθεν.

Ο Βάνμιρ πισωπάτησε προς το άνοιγμα, κρατώντας τον καθρέφτη εμπρός του —το μοναδικό πράγμα που τον προστάτευε από τη μοίρα που του υποσχόταν ο Απρόσωπος.

—*Κρρρρραaaaa!*...—Το κρώξιμο του Αετού ήταν πονεμένο· και μετά, ακούστηκε μια εξίσου πονεμένη κραυγή από την Έχιδνα.

Όχι! Τι γίνεται πάλι; Όχι, γαμώ το Μαύρο Άνεμο —όχι!

«Βάνμιρ –πρόσεχε, πίσω σου!» Η φωνή της Έχιδνας.

Ο Ωθράγκος κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του. Μια δέσμη φωτός... κάτι περνούσε από μέσα της: ο άλλος Έξωθεν –και τον ζύγωνε, γρήγορα.

Ο Βάνμιρ στράφηκε στο άνοιγμα, και επικέντρωσε το βλέμμα του στον κρημνό που φαινόταν έξω απ'αυτό. *Ελπίζω η Ταχύτητα να πιάνει εδώ πέρα!*

Κάθε νεύρο του σώματός του τεντώθηκε, καθώς αντλούσε την ισχύ του Χαρίσματος των Ωθράγκος, φορτίζοντας τον εαυτό του.

Οι Απρόσωποι πλησίαζαν· δεν είχε χρόνο.

Χρησιμοποίησε την ενέργεια, απελευθερώνοντάς την, σε μορφή Τηλεμεταφοράς.

Το Κοσμικό Χρώμα ήταν διαφορετικό από άλλες φορές. Ο Βάνμιρ αδυνατούσε να κατονομάσει τη διαφορά –όπως αδυνατούσε να κατονομάσει και το ίδιο το Κοσμικό Χρώμα–, αλλά υπήρχε.

Ο Αρχέτοπος αναδημιουργήθηκε γύρω του, και εκείνος τώρα στεκόταν μπροστά από τον κρημνό.

Η Ρικνάβαθ, ο Σάηρεντιλ, και ο Μάηραν έτρεχαν προς το μέρος του.

Από το άνοιγμα ένας Έξωθεν ξεπρόβαλε, ουρλιάζοντας σαν τον άνεμο και κυνηγώντας τους.

Θα τους φτάσει!

Ο Βάνμιρ επικαλέστηκε την Ταχύτητα, για δεύτερη φορά. Και έτρεξε. Έτρεξε ταχύτερα από τον Απρόσωπο και πολύ, πολύ ταχύτερα από τους συντρόφους του. Πέρασε ανάμεσα από τη Ρικνάβαθ και τον Σάηρεντιλ, και σταμάτησε, κοφτά, αντίκρυ στον Έξωθεν, με τον καθρέφτη του υψωμένο.

—ΑαΑαΑαΑαΑαΑαΑαΑαΑα!—ούρλιαξε ο εχθρός, πέφτοντας πίσω. Κοπάνησε ανάσκελα (;) στο έδαφος και κύλησε στο πλάι, σπαρταρώντας.

Ο άλλος Απρόσωπος έβγαινε τώρα από το άνοιγμα. Ο Αετός, όμως, βγήκε επίσης, φτερουγίζοντας ξέφρενα και χιμώντας του, ενώ ένας πανίσχυρος άνεμος είχε σηκωθεί—ΚΡΑΑΑ! ΚΡΑΑΑ! ΚΡΑΑΑ!—

Ο Έξωθεν προσπάθησε να τον χτυπήσει, με πλοκάμια και νύχια και ουρές, μα το πουλί τ'απέφυγε πετώντας. Και η ουρά της Έχιδνας τυλίχτηκε γύρω απ'τον αντίπαλο, σωριάζοντάς τον.

«Βάνμιρ!» Η φωνή του Σάηρεντιλ. «Τρέξε, Βάνμιρ! Έλα μαζί μας!»

Εκείνος στράφηκε να κοιτάξει πού βρίσκονταν, και τους είδε να μπαίνουν σε μια σχισμάδα του κρημνού.

«Τώρα! Παράτα τον Αετό και την Έχιδνα· θα τα καταφέρουν!»

Ο Βάνμιρ επικαλέστηκε την Ταχύτητα και έτρεξε, αφήνοντας πίσω του τον Απρόσωπο και φτάνοντας κοντά στους συντρόφους του.

«Αυτό είναι ένα σκοτεινό πέρασμα,» είπε ο Σάηρεντιλ, καθώς έμπαιναν στη σχισμάδα του κρημνού, «που σημαίνει ότι μας οδηγεί σε ρηχότερο σημείο των Αρχέτοπων· μα είναι, επίσης, ένα κοντινό πέρασμα, άρα μας συμφέρει.»

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Πίσω, στον Πύργο.»

«Στον Πύργο στην Άκρη της Γης;»

«Ναι, και τώρα είμαστε, δυστυχώς, κάπως μακριά του.»

«Πώς είναι δυνατόν;» απόρησε ο Μάηραν. «Αφού ήρθαμε μέσω εκείνου του πίνακα, δεν μπορούμε και να—;»

«Δε σας είπα ότι στον Πύργο υπάρχουν, κυρίως, μονόδρομα ανοίγματα;» τον διέκοψε ο Σάηρεντιλ, καθώς το σκοτεινό πέρασμα τους έβγαζε, σιγά-σιγά, σ'ένα βαλτώδες μέρος, με νερά που έμοιαζαν ψεύτικα, σχεδόν παγωμένα.

Κεφάλαιο 36

Τόσο Ξαφνικά. . .

Οι προετοιμασίες για το ταξίδι άρχισαν μόλις η Ταχυπομπός Κάρλα εγκατέλειψε τη Σέλριγκ, κατευθυνόμενη βόρεια. Και η Ζιάθραλ το θεώρησε θετικό, πολύ θετικό, που ο πατέρας της δεν είχε άλλες αμφιβολίες· οι ενέργειές του φανέρωναν προθυμία να ταξιδέψει στη Νουάλβορ και να μιλήσει με τον Πρίγκιπα Ζάρναβ, όπως του είχε εκείνη ζητήσει. Ο Άρχοντας Μόλραν δε θα προκαλούσε άλλα προβλήματα, και η οικογένειά τους δε θα έμπλεκε περισσότερο απ'όσο είχε ήδη μπλέξει. Η Ζιάθραλ ήλπιζε μόνο ο Ζάρναβ να αποδεικνυόταν λογικός.

Να τον πάρει ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ! πρέπει να φερθεί λογικά στον πατέρα μου. Δεν μπήκα άσκοπα σ'όλο τούτο τον κόπο! σκεφτόταν, καθώς βόλταρε στον κήπο του παλατιού.

Ορισμένοι υπηρέτες πέρασαν, τρέχοντας, από κοντά της. Αναμφίβολα, ήταν απ'αυτούς που έκαναν τις προετοιμασίες για το ταξίδι: και τούτο έφερε, ακούσια, στο μυαλό της τον Πάτναμ, καθώς αναρωτήθηκε αν ο αδελφός της θα ερχόταν μαζί τους στην πρωτεύουσα. Η Ζιάθραλ, φυσικά, ευχόταν να μην έρθει, γιατί πάντα έφαχνε ευκαιρίες για να τη μειώνει μπροστά στους άλλους, κι εκείνη δεν ήθελε να συμβεί κάτι τέτοιο στο παλάτι της Νουάλβορ. Οι σημαντικότεροι ευγενείς του Βασιλείου θα βρίσκονταν συγκεντρωμένοι εκεί! Δυστυχώς, όμως, δεν ήταν δική της απόφαση, αν ο Πάτναμ θα συνόδευε τον πατέρα τους ή όχι...

Άκουσε τον ήχο ξιφομαχίας από τα δεξιά της, και σταμάτησε. Η Μερνέρα πρέπει να ήταν. Στράφηκε και βάδισε προς το εκπαιδευτήριο: μια μεγάλη ενδότερη αυλή μέσα στον κήπο του παλατιού, διαμορφωμένη ειδικά για την άσκηση στα όπλα.

Είχα δίκιο, διαπίστωσε η Ζιάθραλ. Αλλά δεν είναι μόνη της... Η σύζυγός του αδελφού της ξιφομαχούσε με την Εφνέρκα –την κατάσκοπο της Ρικέλθης! Η ξιφομαχία τους, ασφαλώς, ήταν φιλική· για εξάσκηση και μόνο. Οι δύο γυναίκες ήταν ντυμένες με ελαφριές, κοντομάνικες τουνίκες και στενά, υφασμάτινα παντελόνια, ενώ βάδι-

ζαν ξυπόλυτες, καθώς έκαναν η μία κύκλο γύρω από την άλλη. Η Ζιάθραλ κρύνε και μόνο που της έβλεπε.

«Καλημέρα,» χαιρέτησε.

«Καλημέρα, Ζιάθραλ,» αποκρίθηκε η Μερνέρα, δίχως να στραφεί να την κοιτάξει.

«Καλημέρα, Αρχόντισσά μου,» είπε η Εφνέρκα, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση.

Μου το παίζει καλή κι ευγενική τώρα! γρύλισε εντός της η Ζιάθραλ· και γέλασε, βλέποντας τη Μερνέρα να εκμεταλλεύεται τη στιγμή που η Εφνέρκα έμεινε ακάλυπτη, για να κλοτηήσει το σπαθί από το χέρι της και να βάλει την αιχμή του δικού της σπαθιού στο λαιμό της.

«Παραδίνεσαι;» ρώτησε η Μερνέρα.

«Έκλεψες, Αρχόντισσά μου,» είπε, ήρεμα, η Εφνέρκα.

«Όντως,» παραδέχτηκε η Μερνέρα, παίρνοντας το ξίφος της από το λαιμό της αντίπαλου της. «Αλλά έμεινες αφύλαχτη.»

«Έπρεπε να χαιρετίσω την Αρχόντισσα Ζιάθραλ.» Η Εφνέρκα έσκυψε, για να σηκώσει το σπαθί της. «Να συνεχίσουμε;»

«Γιατί όχι;» αποκρίθηκε η Μερνέρα. Και προς την ανδραδέλφη της: «Ζιάθραλ, πήγαινε με το μέρος της πολεμίστριάς σου.»

«Δεν είμαι και τόσο των όπλων,» απάντησε εκείνη, χαμογελώντας ευγενικά.

«Υπόσχομαι να μη σε σκοτώσω,» είπε η Μερνέρα, επιστρέφοντάς της το χαμόγελο, αλλά πολύ πιο έντονα· τα δόντια της γυάλισαν στον πρωινό ήλιο. «Εξασκούμαστε μονάχα.»

«Δεν είμαι κατάλληλα ντυμένη,» αποκρίθηκε η Ζιάθραλ, που δεν είχε όρεξη να ξιφομαχεί πρωινιάτικα. Ήξερε κάποια πράγματα από μάχη, μα όχι πολλά. Ίσα-ίσα τα απαραίτητα, για να μπορεί να επιβιώσει σε μια στιγμή ανάγκης, όπως ήταν η πολιορκία της Έριγκ – μια κατάσταση που δεν επιθυμούσε, σε καμία περίπτωση, να ξαναζήσει.

«Ανοησίες.» Η Μερνέρα κάρφωσε το σπαθί της στο χώμα και τη ζύγωσε. «Βγάλε αυτή την κάπα, κατ'αρχήν.» Έπιασε την αγκράφα της ελαφριάς κάπας της Ζιάθραλ.

«Κάνει κρύο–»

«Θα ζεσταθείς.» Η Μερνέρα, έχοντας ανοίξει την αγκράφα, τράβηξε την κάπα της Ζιάθραλ από τους ώμους της και την έριξε στον αρι-

στερό πήχη. «Βγάλε φόρεμα και παπούτσια, δέσε τα μαλλιά σου, και είσαι έτοιμη.» Στράφηκε απ'την άλλη, βαδίζοντας προς ένα μικρό πέτρινο οικοδόμημα...

...μαζί με την κάπα μου! μούγκρισε εσωτερικά η Ζιάθραλ. *Δεν της είπα ούτε καν ότι συμφωνώ!* Μήπως ήταν όλα τούτα κάποιο κόλπο του αδελφού της, για να την κοροϊδέψει πάλι; Ο Πάτναμ, όμως, δε φαινόταν πουθενά. *Βέβαια, μπορεί να κρύβεται...*

Η Μερνέρα βγήκε απ'το πέτρινο σπιτάκι, βασιτώντας ένα σπαθί. Αλλά όχι την κάπα.

Τέλος πάντων, αναστέναξε η Ζιάθραλ. Έδεσε τα μαλλιά της κότσο και έβγαλε τα δερμάτινά της παπούτσια και το φόρεμά της. Η Μερνέρα τα πήρε απ'τα χέρια της και της έδωσε το ξίφος. Η Ζιάθραλ το κράτησε, πρώτα, με τη μία γροθιά και, έπειτα, με τις δύο, ενώ έβλεπε τη σύζυγο του Πάτναμ να πηγαίνει τα υποδήματα και το φόρεμά της στο πέτρινο οικοδόμημα.

«Αν δεν μπορείτε να το βαστήξετε καλά με το ένα χέρι, τότε να το πιάνετε δίλαβα.» Η φωνή του εκπαιδευτή της Ζιάθραλ αντήχησε μέσα στο νου της, επιστρέφοντας από παλιά. Αλήθεια, τι είχε γίνει ο Δάλμιρ; Δεν τον είχε δει στο παλάτι, όλες τούτες τις μέρες που ήταν εδώ.

Η Μερνέρα ζύγωσε πάλι και τράβηξε το σπαθί της από το χώμα, παίρνοντας πολεμική στάση, με το όπλο υψωμένο πάνω απ'τον ώμο και το ένα της χέρι τεντωμένο εμπρός.

Η Ζιάθραλ πισωπάτησε, κρατώντας το ξίφος της δίλαβα και τρέμοντας από το κρύο. Η Εφνέρκα, που βρισκόταν στ'αριστερά της, έκανε μερικά βήματα, απομακρυνόμενη από αυτήν. *Γιατί φεύγει;*

«Μερνέρα, τι έγινε ο Δάλμιρ;» ρώτησε η Ζιάθραλ.

«Ο πατέρας σου τον απέλυσε.»

«Γιατί;»

«Πρώτα εκείνον.» Η Μερνέρα ζύγωσε, κραδαινοντας το ξίφος της.

Η Ζιάθραλ πετάχτηκε όπισθεν, κι απομάκρυνε την αιχμή με το δικό της όπλο. Την ίδια στιγμή, παρατήρησε ένα λεπτό μειδίαμα στα χείλη της αντιπάλου της.

Η Εφνέρκα χίμησε. Η Μερνέρα στράφηκε κι απέκρουσε, και ανταλλάξαν μπόλικες σπαθιές οι δυο τους, προτού απομακρυνθούν η μία από την άλλη.

Η Ζιάθραλ κοιτούσε, κρυνώντας. Και κατάλαβε τι είχε προκαλέσει εκείνο το λεπτό μειδίαμα: Η Μερνέρα θα μπορούσε, πριν, να είχε περάσει άνετα την άμυνά της, αλλά έπαιζε μαζί της.

Η Εφνέρκα την πλησίασε και της ψιθύρισε. «Εγώ θα επιτεθώ από τα δεξιά, Αρχόντισσά μου· εσείς πηγαίνετε από τ'αριστερά.»

Η Ζιάθραλ ένευσε, και βάδισε, επιφυλακτικά, προς την αριστερή μεριά της Μερνέρα. Εκείνη την κοίταξε μόνο με τις άκριες των ματιών της, ενώ είχε την προσοχή της στραμμένη, κατά κύριο λόγο, στην Εφνέρκα. *Τόσο αμελητέα με θεωρεί;* Η Ζιάθραλ δε νόμιζε τον εαυτό της «πολεμίστρια», μα ετούτο κάπου την ενοχλούσε. Στο κάτω-κάτω, κρατούσε ένα *σπαθί*, που να πάρει, και την πλησίαζε! Δεν αισθανόταν καθόλου απειλημένη;

Η Εφνέρκα επιτέθηκε. Η Μερνέρα απέφυγε τη λεπίδα της, κάνοντας στο πλάι, κι επιχείρησε να τη χτυπήσει απ'την άλλη μεριά· εκείνη, όμως, έσκυψε κι απομακρύνθηκε.

Η Ζιάθραλ έτρεξε καταπάνω στη νύφη της, καθώς αυτή της είχε γυρίσει την πλάτη.

Η Μερνέρα στράφηκε τόσο απότομα που την τρόμαξε, και τα ξίφη τους διασταυρώθηκαν. Γέλασε και την έσπρωξε όπισθεν. Η Ζιάθραλ παραπάτησε και έπεσε.

«Θα σου γύριζα την πλάτη, αν δεν ήξερα πού βρισκόσουν;» είπε η Μερνέρα, πισωπατώντας, καθώς η Εφνέρκα τη ζύγωνε.

Η Ζιάθραλ σηκώθηκε από κάτω, τινάζοντας το χώμα από το μεσοφόρι της. *Θα σου γύριζα την πλάτη, αν δεν ήξερα πού βρισκόσουν;* Τόσο καλή νόμιζε ότι ήταν, που μπορούσε να την αντιμετωπίσει με κλειστά τα μάτια; Η Ζιάθραλ είχε αρχίσει να θυμώνει, και ακολούθησε την Εφνέρκα στην επίθεσή της κατά της Μερνέρα.

Εκείνη έμοιαζε τώρα να δυσκολεύεται να τις αντιμετωπίζει και τις δύο μαζί. *Δεν είναι και τόσο καλή, τελικά!* Η Φερνάλβιν δε θα δυσκολευόταν να μας βάλει κάτω και τις δύο. Η Φερνάλβιν ήταν άριστη σε όλες τις τέχνες του πολέμου. Ή, τουλάχιστον, αυτή την εντύπωση είχε δώσει στη Ζιάθραλ.

Η Μερνέρα παραπάτησε, και η Εφνέρκα τη σπάθισε. Εκείνη, όμως, παρότι είχε χάσει την ισορροπία της, ύψωσε το ξίφος της κι απέκρουσε. Οι δύο λεπίδες διασταυρώθηκαν.

Τώρα δε θα μπορεί ν'αποκρούσει τη δική μου! σκέφτηκε η Ζιάθραλ. Αλλά δεν ήξερε τι ακριβώς να κάνει. Αν χτυπούσε ευθεία, μπορεί να τραυμάτιζε –ή ίσως και να σκότωνε– τη Μερνέρα, και τότε, τίποτα δε θα τη γλίτωνε από τον Πάτναμ. Επιπλέον, δεν ήθελε να βλάψει τη νύφη της, η οποία δεν της είχε κάνει και τίποτα· ήταν μακράν πιο ευγενική απ'τον αδελφό της.

Έτσι, έσκυψε το κεφάλι κι έπεσε πάνω στο στομάχι της Μερνέρα, περνώντας κάτω από τα γυαλίζοντα, διασταυρωμένα ξίφη. Η Ζιάθραλ και η αντίπαλό της σωριάστηκαν στο χώμα. Η πρώτη άρπαξε το λαιμό της δεύτερης, με το αριστερό χέρι, και είπε: «Παραδίνεσαι;» ενώ η Εφνέρκα ακουγόταν να γελά από πίσω της.

Η Μερνέρα τής έπιασε τον καρπό. «Σήκω από πάνω μου!» μούγκρισε. «Δεν παλεύουμε· ξιφομαχούμε!»

Η Ζιάθραλ ορθώθηκε. «Και λοιπόν; Τι θες να πεις;» Ήταν σίγουρη πως η νύφη της ήταν απλά θυμωμένη, επειδή την είχε νικήσει.

Η Μερνέρα σηκώθηκε. «Όταν ξιφομαχείς, δεν πέφτεις έτσι πάνω στον άλλο. Κατ'αρχήν, είναι επικίνδυνο και για σένα.»

«Αλλά η κόρη μου, φυσικά, πού να ξέρει αυτές τις 'λεπτομέρειες';» Ο Έπαρχος Μόλραν στεκόταν μερικά μέτρα μακριά, έχοντας τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος και παρακολουθώντας. «Δεν ασχολείται με οτιδήποτε απαιτεί πειθαρχία.»

Η Ζιάθραλ κοκκίνισε, άθελά της. *Γιατί λέει αυτά τα πράγματα μπροστά τους; Δεν αληθεύουν.* «Πατέρα, έχω εκπαιδευτεί να ξιφομαχώ!»

«Με το ζόρι. Και η εκπαίδευσή σου ήταν *αστεία*.»

«Ο Δάλμιρ άλλα μού έλεγε,» αντιγύρισε η Ζιάθραλ, νιώθοντας τα χέρια της να τρέμουν από θυμό. Πώς της μιλούσε έτσι, μπροστά στη γυναίκα του Πάτναμ, την οποία εκείνη δε γνώριζε καλά-καλά, και μπροστά σε μια κοινή στρατιώτη, που ήταν και κατάσκοπος αυτής της μέγαιρας, της Ρικέλθης! «Μου έλεγε ότι θα μπορούσα να γίνω πολύ καλή, με λίγη προσπάθεια.»

Ο Μόλραν γέλασε δυνατά. «Ο Δάλμιρ ήταν συναισθηματικός. Σου έλεγε ψέματα, για να μη νιώθεις άσχημα.»

Η Ζιάθραλ στράβωσε το στόμα, αηδιασμένη και εκνευρισμένη. Πέταξε κάτω το σπαθί της και έφυγε, με γρήγορα βήματα, από το εκ-

παιδευτήριο, μην πηγαίνοντας στο πέτρινο οικοδόμημα να πάρει τα ρούχα και τα παπούτσια της.

Μπήκε στο παλάτι και κατευθύνθηκε στα διαμερίσματά της, αγνοώντας τους πάντες στο δρόμο της· μην ακούγοντας, μη βλέποντας. Μονάχα τα λόγια του πατέρα της αντηχούσαν στ'αφτιά της–

Ο Δάλμιρ ήταν συναισθηματικός. Σου έλεγε ψέματα, για να μη νιώθεις άσχημα...

Με το ζόρι. Και η εκπαίδευσή σου ήταν αστεία...

...αστεία... ΑΣΤΕΙΑ... ΑΣΤΕΙΑ!...

Και είχε γελάσει. Υποτιμητικά. Χλευαστικά.

...Σου έλεγε ψέματα, για να μη νιώθεις άσχημα...

...Με το ζόρι...

...Αλλά η κόρη μου, φυσικά, πού να ξέρει αυτές τις «λεπτομέρειες»; Δεν ασχολείται με οτιδήποτε απαιτεί πειθαρχία...

Το γέλιο του τρυπούσε το μυαλό της, καθώς άνοιγε την πόρτα των διαμερισμάτων της, βρίσκοντας μέσα μια υπηρέτρια.

«Τι κάνεις εδώ;» φώναξε η Ζιάθραλ. «Τι νομίζεις ότι κάνεις εδώ;»

Τα μάτια της κοπέλας γούρλωσαν· είχε τρομοκρατηθεί. «Αρχόντισσά μου. Φτιάχνω – φτιάχνω τον καναπ–»

«Έξω! Βγες έξω!» Η Ζιάθραλ την άρπαξε απ'τα μαλλιά –«Έξω!»– και την οδήγησε ως την πόρτα, σπρώχνοντάς την πέρα απ'το κατώφλι και κλείνοντας, με πάταγο.

«Σκύλα!» Άρπαξε ένα απ'τα μαξιλάρια του καναπέ και το εκτόξευσε στον τοίχο. Έκανε μια βόλτα γύρω-γύρω στο δωμάτιο και στάθηκε μπροστά από το παράθυρο, κοιτάζοντας κάτω.

«Το κάθαρμα...!» μουρμούρισε, «το κάθαρμα...! Σαν τον Πάτναμ είναι, αλλά διαφορετικός. Η διαφορετική όψη του ίδιου νομίσματος.» Κοπάνησε το τζάμι, και το άκουσε τα τρίζει δυνατά. Φοβήθηκε ότι θα έσπαγε, και ο φόβος έκανε, προς στιγμή, το θυμό της να καταλαγιάσει. Εξάλλου, δεν είχε χαθεί κι ο κόσμος· τον ήξερε τον πατέρα της... Αλλά: να της μιλήσει έτσι μπροστά... μπροστά σ'αυτές! Δεν μπορούσε να προσδιορίσει τι την είχε εξοργίσει περισσότερο: το γεγονός ότι η γυναίκα του αδελφού της είχε ακούσει τα λόγια του Άρχοντα Μόλραν, ή το γεγονός ότι η κατάσκοπος της Ρικέλθης τα είχε ακούσει; Ίσως και τα δύο να την είχαν εξοργίσει εξίσου.

Η Ζιάθραλ ξάπλωσε, μπρούμυτα, στον καναπέ. Ετούτη τη στιγμή, σιχαινόταν *απόλυτα* την οικογένειά της. Και ήθελε ο Δάρβαν να ήταν εδώ, για να την αγκαλιάσει...

Ακόμα ξαπλωμένη στον καναπέ βρισκόταν όταν η Ελμάρνια τής χτύπησε την πόρτα.

«Ζιάθραλ; Να μπω, Ζιάθραλ;»

«Μπες...»

Η Ελμάρνια μπήκε. Πλησίασε τον καναπέ και γονάτισε δίπλα της. «Τι έχεις;»

«Τίποτα.»

«Άκουσα ότι τσακώθηκες με το μπαμπά...»

«Σ'το είπε;»

«Η Μερνέρα μου το είπε.»

«Υπέροχα...» Η Ζιάθραλ κοίταξε απ'την άλλη, την πλάτη του καναπέ. Το κάλυμμα είχε κεντημένες ανθοδέσμες μέσα σε ρόμβους.

«Ο μπαμπάς παραφέρεται κάπου-κάπου· το ξέρεις. Μη χαλάς την καρδιά σου. Φεύγουμε αύριο, εξάλλου.»

Η Ζιάθραλ γύρισε ξανά για να κοιτάξει την αδελφή της. «Θα έρθεις κι εσύ;»

«Ναι,» ένευσε η Ελμάρνια, «και η Μερνέρα.»

«Ο Πάτναμ;»

«Όχι. Μου είπε ότι ο πατέρας θα τον αφήσει εδώ, αντικαταστάτη του.»

«Τι ώρα είναι, Ελμάρνια;»

«Απόγευμα. Έχεις φάει τίποτα;»

«Όχι.»

«Κάνε ένα μπάνιο και πάμε να φάμε.»

«Εσύ δεν έφαγες;»

«Έφαγα, αλλά δεν έχω χορτάσει.»

Η Ζιάθραλ γέλασε, κουνώντας το κεφάλι. Πήρε καθιστή θέση επάνω στον καναπέ και αγκάλιασε την αδελφή της. Η Ελμάρνια ήταν μικρότερη από αυτήν, αλλά, ορισμένες φορές, της έμοιαζε μεγαλύτερη...

Μετά από το γεύμα τους, το οποίο πήραν στα διαμερίσματα της Ζιάθραλ, κάθισαν κοντά στο παράθυρο να κουβεντιάσουν, η καθεμία μ'ένα ποτήρι γλυκό κρασί στο χέρι.

«Τι νομίζεις ότι θα γίνει τώρα;» ρώτησε η Ελμάρνια. «Υπάρχει περίπτωση ο Πρίγκιπας Ζάρναβ ν'αποφασίσει κάποια... τιμωρία για τον Οίκο μας;» Υπήρχε φόβος στη φωνή της, καθώς το έλεγε.

«Δεν είμαι σίγουρη,» αποκρίθηκε η Ζιάθραλ, αποφεύγοντας το βλέμμα της αδελφής της και κοιτάζοντας έξω απ'το παράθυρο, το λυκόφως να σκεπάζει τη Σέλριγκ. «Ελπίζω όχι. Θα του μιλήσω κιόλας.» *Αν και αμφιβάλλω ότι θα δεχτεί την οποιαδήποτε άποψή μου. Το μίσος του για μένα είναι μεγάλο, ύστερα απ'ό,τι συνέβη μεταξύ μας. Δεν έπρεπε να την είχα ακούσει τη Ρικέλθη! Έπρεπε να της είχα πει όχι, όταν μου ζήτησε να τον απομακρύνω από τη Φερνάλβιν και να τονβάλω να τη σκοτώσει.*

«Δε θα ήθελα να φυλακιστεί ο πατέρας, Ζιάθραλ. Ξέρεις, όσο κι αν παραφέρεται φορές-φόρες, τον αγαπώ...»

Όλους τους αγαπάς εσύ, Ελμάρνια. Εύχομαι να ήμουν σαν εσένα. Εύχομαι να μπορούσα να είμαι. «Αν ο Πρίγκιπας Ζάρναβ είναι έξυπνος, θα του ζητήσει να συμμαχήσουν. Ο πατέρας είναι ο μόνος που έχει τη δυνατότητα να του αποκαλύψει τους άλλους συνωμότες.»

«Ο μόνος;»

Η Ζιάθραλ ανασήκωσε τον έναν ώμο και ήπια μια γουλιά κρασί. «Ο Ζάρναβ δεν ξέρει κανέναν άλλο απ'αυτούς. Δεν ξέρει κανέναν άλλο που να είναι από μέσα.»

«Λες, επομένως, ότι θα συνεργαστεί...»

Η Ζιάθραλ ένευσε.

«Και ύστερα;»

«Τι ύστερα;»

«Όταν ο πατέρας του έχει αποκαλύψει τους άλλους συνωμότες, τότε τι θα γίνει;»

«Φοβάσαι πως ίσως ο Πρίγκιπας να τον προδώσει, όταν πλέον δε θα τον χρειάζεται;» είπε η Ζιάθραλ.

«Ναι. Για να πω την αλήθεια, ναι, αυτό φοβάμαι.»

«Υπάρχει μια τέτοια πιθανότητα. Όμως ο πατέρας πρέπει να το ριψοκινδυνέψει, γιατί σκέψου τι θα συμβεί αν αρνηθεί να μιλήσει στον Ζάρναβ: Θα έχουμε, σύντομα, το βασιλικό στρατό έξω απ'την πόλη μας, να σφυροκοπεί τα τείχη.»

Η Ελμάρνια ρίγησε, φανερά. «Μακάρι όλα να πάνε καλά,» αναστέναξε. Άφησε το ποτήρι της στο περβάζι του παραθύρου και ση-

κώθηκε. «Πάω να ετοιμάσω τα πράγματα που θα πάρω μαζί μου, Ζιάθραλ. Θα σε δω αύριο.»

«Καληνύχτα.»

«Καληνύχτα.» Η Ελμάρνια έφυγε από τα διαμερίσματα.

Η Ζιάθραλ άφησε το ποτήρι της δίπλα σ' αυτό της αδελφής της, και σταύρωσε τα χέρια στο στήθος. *Πού να είναι τώρα η Ταχυπομπός Κάρλα;* αναρωτήθηκε. *Θα έχει αρχίσει να επιστρέφει στη Νουάλ-βορ;* Ήθελε το μήνυμά της να φτάσει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα στο Ζάρναβ και στη Ρικέλθη, ώστε εκείνοι να βεβαιωθούν πως η Ζιάθραλ δεν τους είχε προδώσει και πως είχε κάνει ό,τι περνούσε από το χέρι της, για να φέρει τον Έπαρχο Μόλραν στην πρωτεύουσα. *Επιπλέον, συλλογιζόταν, αν με έχουν για άτομο εμπιστοσύνης, ίσως να μπορέσω να ελαφρύνω και την ποινή του πατέρα. Αλλιώς, δε θα έχω τη δύναμη να κάνω τίποτα γι' αυτόν...*

...που ίσως και να του αξίζει! Ίσως και να του αξίζει. Η Ζιάθραλ δεν μπορούσε να ξεχάσει τα πρωινά του λόγια.

Η εξώπορτα χτύπησε, και η φωνή ενός υπηρέτη ακούστηκε: «Αρχόντισσά μου; Να σας βοηθήσω με τα πράγματά σας, για το ταξίδι;»

Κάποτε έπρεπε να γίνει κι αυτό. «Ναι, πέρνα.»

Ένας νεαρός μπήκε, και υποκλίθηκε.

«Έλα μαζί μου,» είπε η Ζιάθραλ, καθώς σηκωνόταν από τη θέση της και πήγαινε προς το υπνοδωμάτιο. «Και να προσέχεις πώς θα διπλώνεις τα ρούχα.»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου...» αποκρίθηκε ο υπηρέτης, ακολουθώντας την.

«Σ' έχω παρατηρήσει εσένα από παλιά· είσαι άγαρμος,» είπε, αυστηρά, η Ζιάθραλ, ανοίγοντας μια ντουλάπα.

«Μα, Αρχόντισσά μου, εγώ ήρθα όταν εσείς δεν ήσασταν εδώ...»

«Είσαι κι αυθάδης, ώστε!»

«Με συγχωρείτε, Αρχόντισσά μου.» Ο υπηρέτης κοίταξε κάτω.

Η Ζιάθραλ στράφηκε στη ντουλάπα, διαλέγοντας.

Το πρωί, τρεις άμαξες βγήκαν από τη νότια πύλη της Σέλριγκ και ακολούθησαν τη μεγάλη δημοσιά. Μέσα στην πρώτη ήταν ο Έπαρχος Μόλραν, με μοναδική παρέα το Θαλάσσιο Εύρημα· μέσα στη

δεύτερη, βρίσκονταν η Ζιάθραλ, η Ελμάρνια, και η Μερνέρα, όλες τους ντυμένες με επίσημα φορέματα· και μέσα στην τρίτη ήταν στοιβαγμένες οι αποσκευές. Γύρω από τις τρεις άμαξες, τρόχαζαν οι δώδεκα ιππείς της Εφνέρκα, καθώς κι άλλοι δώδεκα καβαλάρηδες από τη Σέλριγκ.

Το ταξίδι μέχρι τη Νέλβορ τούς πήρε τέσσερις ημέρες, και έφτασαν εκεί στην αρχή της πέμπτης. Καθ'όλη τη διάρκεια της διαδρομής, οι κουβέντες που αντάλλαξαν η Ζιάθραλ, η Ελμάρνια, και η Μερνέρα ήταν λίγες και χωρίς κανένα ενδιαφέρον. Έτσι, η πρώτη βρήκε ότι βαριόταν υπερβολικά· δεν υπήρχε τίποτα για να σπάει την εκνευριστική ανία του τριξίματος της άμαξας, ούτε κάτι για να της παίρνει το μυαλό από τα τραντάγματα του τροχοφόρου, όποτε αυτό συναντούσε σημεία του δρόμου που δεν ήταν τόσο καλά διατηρημένα όσο άλλα.

Όταν φτάσω στη Νουάλβορ, το μυαλό μου θα έχει κουδουνίσει τόσο πολύ που δε θα καταλαβαίνω τίποτα!... Ο Δάρβαν, άραγε, θα ήταν εκεί; Θα είχε κατεβεί από την Έριγκ; Θα είχε φέρει και τη Φάλμα; Της έλειπε η κόρη της, όσο κι ο σύζυγός της. Δεν το είχε ποτέ φανταστεί ότι θα της έλειπαν τόσο, αν απομακρυνόταν έστω και λίγο από αυτούς.

Το πρωί της πέμπτης ημέρας, πέρασαν τη γέφυρα του ποταμού Άλβρεκ και μπήκαν στη Νέλβορ. Οι φρουροί της πύλης δεν τους έφεραν καμία αντίσταση και τους πρότειναν να τους οδηγήσουν στο παλάτι, όπου, εν τη απουσία του Έπαρχου Κάβμαρ, η Αρχόντισσα Ηλέβη ε΄Ατραντ τούς περίμενε, για να τους φιλοξενήσει. Ο Άρχοντας Μόλραν αποκρίθηκε στο διοικητή ότι δε θα έμεναν για πολύ στη Νέλβορ, έτσι δεν το θεωρούσε σκόπιμο να ανησυχήσουν την Αρχόντισσα.

«Δε θα την ανησυχήσετε καθόλου, Άρχοντά μου,» είπε ο στρατιωτικός. «Η Αρχόντισσα Ηλέβη έχει ήδη κάνει προετοιμασίες για σας. Παρακαλώ, επισκεφτείτε το παλάτι, έστω και για λίγο...»

Ο Μόλραν αποφάσισε να μην προσβάλει την Αρχόντισσα ε΄Ατραντ, η οποία ανήκε σε μία από τις λεγόμενες Παλαιές Οικογένειες της Νέλβορ. «Καλώς, στρατιώτη. Συνοδέψτε μας.»

Ο άντρας έκανε νόημα σε μερικούς φρουρούς· και, σύντομα, οι τρεις άμαξες διέσχιζαν τους δρόμους της Νέλβορ, ενώ ομάδες μαχητών παραμέριζαν τον κόσμο.

Η Ζιάθραλ κοιτούσε με ενδιαφέρον έξω απ'το παράθυρό της. Δεν είχε έρθει ποτέ ξανά σ'αυτή την πόλη, αν και είχε ακούσει ότι ήταν μεγάλο λιμάνι του Νόρβηλ και είχε ισχυρή οικονομία. Μάλιστα, ορισμένοι έλεγαν πως η Νέλβορ ήταν ισχυρότερη οικονομικά από τη Νουάλβορ...

Ετούτο το μέρος, πάντως, είχε μια γλίτσα που, σίγουρα, δεν υπήρχε ούτε στη Νουάλβορ, ούτε στη Σέλριγκ, ούτε στην Έριγκ, όφειλε να παρατηρήσει η Ζιάθραλ. Την έβλεπες αυτή τη γλίτσα στους τοίχους των οικοδομημάτων, στις γωνίες των παραθύρων, στις σχισμάδες του πλακόστρωτου· σχεδόν παντού.

Όταν έφτασαν στο παλάτι, η Αρχόντισσα Ηλέβη ε Άτραντ τούς υποδέχτηκε σε μια μεγάλη, στολισμένη αίθουσα. Ήταν μια γυναίκα μετρίου αναστήματος, με μακριά, σγουρά, μαύρα μαλλιά, δεμένα χαλαρά πίσω από το κεφάλι της. Φορούσε ένα φόρεμα στο πράσινο χρώμα της θάλασσας, τα μανίκια του οποίου έφταναν ως τους αγκώνες, η λαιμόκοπή του ήταν βαθιά και μυτερή, και είχε ένα ψηλό σκίσιμο στο δεξι πόδι, ενώ στην κοιλιά του υπήρχε κεντημένο, με χρυσή κλωστή, ένα δέντρο με πολλά και μπλεγμένα κλαδιά. Οι ρίζες του δέντρου πήγαιναν προς τα κάτω, και κρύβονταν πίσω από τη μαύρη, φαρδιά ζώνη της Αρχόντισσας. Στα χέρια της Ηλέβης βρίσκονταν περίτεχνα περικάρπια και δαχτυλίδια, ενώ από το λαιμό της κρεμόταν ένα περιδέραιο, που το πέρας του χανόταν ανάμεσα στα στήθη της.

«Καλωσορίσατε, Έπαρχε Μόλραν!» χαιρέτησε η οικοδέσποινα, χαμογελώντας και πλησιάζοντας, με το δεξι χέρι προτεταμένο.

«Καλώς σας βρίσκω, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, ανταλλάσσοντας μια σύντομη χειραψία μαζί της. «Ευχαριστώ για τη φιλοξενία σας και για όλες τις προετοιμασίες που έχετε κάνει για τον ερχομό μου. Δυστυχώς, όμως, φοβάμαι ότι δε θα μπορέσω να μείνω πολύ στο παλάτι. Ο χρόνος με πιέζει να φτάσω στη Νουάλβορ, καθότι, εκτός από τη βασιλική κηδεία, έχω και κάποιες άλλες, επείγουσες δουλειές εκεί.»

«Άρχοντά μου, τούτο με λυπεί ιδιαιτέρως,» είπε η Ηλέβη. «Θα δεχτείτε, τουλάχιστον, να σας κεράσουμε κάτι, για να αναζωογονηθείτε, πριν από την αναχώρησή σας;» Χαμογέλασε πλατιά.

«Ευχαρίστως,» αποκρίθηκε, ευγενικά, ο Μόλραν. «Να σας συστήσω κιόλας... Από εδώ η μεγάλη μου θυγατέρα, Ζιάθραλ, η μικρή μου θυγατέρα, Ελμάρνια, και η νύφη μου, Μερνέρα.»

«Χαίρω πολύ», «Χαίρω πολύ», και «Χαίρω πολύ,» είπε η Ηλέβη, ανταλλάσσοντας χειραψίες μαζί τους, ενώ εξακολουθούσε να χαμογελά. Η Ζιάθραλ έβρισκε το χαμόγελό της ενοχλητικό και, για κάποιο λόγο που δεν μπορούσε να προσδιορίσει, ανησυχητικό. Κάπως έτσι δε θα ήταν και το χαμόγελο του λύκου, προτού πέσει πάνω σου για να σε καταβροχθίσει;

Η Ηλέβη τούς οδήγησε στο μεγάλο τραπέζι της αίθουσας και τους άφησε να καθίσουν, ενώ υπηρέτες έφερναν φαγητά και ποτά.

«Κάτι ελαφρύ καλύτερα,» είπε ο Μόλραν, όταν είδε δύο άντρες ν'αφήνουν ένα ψητό γουρουνόπουλο στο κέντρο του τραπεζιού. «Τα πρωινά δεν τρώω βαριά.»

Η Ζιάθραλ ένευσε καταφατικά, συμφωνώντας με τον πατέρα της. Έτσι, οι υπηρέτες τής έφεραν δύο μεγάλα κομμάτια μηλόπιτας, μαζί με χυμό πορτοκαλιού. Τα πορτοκάλια, τους πληροφόρησε η Ηλέβη, ήταν εισαγόμενα από τη νότια Λιάμνερ-Κρωθ.

«Μπορεί κανείς να βρει τα καλύτερα εσπεριδοειδή σ'εκείνα τα μέρη. Πραγματικά γευστικά, δε νομίζετε;»

Η Ζιάθραλ ήπια. «Όντως, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε. «Έχουν μια... εξωτική γεύση.»

Το γεύμα τους δεν κράτησε πολλή ώρα, κυρίως γιατί ο Μόλραν ζήτησε να μην τους φέρουν άλλα φαγητά, ύστερα από το πρώτο πιάτο. «Θα πρέπει να φύγουμε τώρα, Αρχόντισσά μου,» είπε στην Ηλέβη. «Ίσως, επιστρέφοντας από τη Νουάλβορ, να μείνουμε περισσότερο, ώστε να απολαύσουμε τη φιλοξενία σας.» Και φίλησε το χέρι της, καθώς κι οι δυο τους βρίσκονταν όρθιοι.

Η Ζιάθραλ παρατήρησε μια γυαλάδα στα μάτια του πατέρα της, και σκέφτηκε: *Δεν ντρέπεται, να τα κάνει τούτα μπροστά μας;*

«Αυτό θα με ευχαριστούσε ιδιαιτέρως, Άρχοντα Μόλραν,» αποκρίθηκε η Ηλέβη, μειδώντας στραβά. «Ιδιαιτέρως.»

«Πόσες ημέρες είναι που ο Έπαρχος Κάβμαρ έχει φύγει για τη Νουάλβορ;» ρώτησε η Ζιάθραλ, θέλοντας να διακόψει τις χαριτολογίες αυτής της λύκαινας με τον πατέρα της.

«Πρέπει να είναι έξι ημέρες τώρα,» απάντησε η Ηλέβη. «Ίσως να έχει ήδη φτάσει στην πρωτεύουσα. Κι αν δεν έχει φτάσει, θα βρίσκεται κοντά.»

Ύστερα από αυτό, χαιρέτησαν την Αρχόντισσα ε Άτραντ, η οποία τους ευχήθηκε να έχουν καλό και ασφαλές ταξίδι, και βγήκαν στην αυλή του παλατιού, όπου τους περίμεναν οι άμαξές τους.

«Ειδοποιήστε τους στρατιώτες του Έπαρχου Μόλραν!» πρόσταξε ένας υπηρέτης έναν φρουρό, ο οποίος έτρεξε αμέσως.

«Πού πήγαν;» ρώτησε η Μερνέρα.

«Στο στρατώνα, να τους κεράσουμε κάτι, Αρχόντισσά μου,» εξήγησε ο υπηρέτης.

Η Εφνέρκα επέστρεψε, μαζί με τους δικούς της μαχητές και τους μαχητές από τη Σέλριγκ. Οι ιπποκόμοι τούς έφεραν τα άλογά τους και εκείνοι τα καβάλησαν, ενώ ο Μόλραν έμπαινε στην άμαξά του και η Ζιάθραλ, η Ελμάρνια, και η Μερνέρα στη δική τους.

«Δεν πιστεύω να παραήπιατε!» έκανε η Ζιάθραλ στην Εφνέρκα, κοιτάζοντάς την από το παράθυρο.

«Ασφαλώς και όχι, Αρχόντισσά μου.»

Βέβαια, σκέφτηκε η Ζιάθραλ. Αν μεθύσεις, πώς θα με παρακολουθείς, για ν'αναφέρεις στην αφέντρα σου;

Οι άμαξες ξεκίνησαν, και οι ιππείς τις ακολούθησαν, περιστοιχίζοντάς τες, ενώ οι φρουροί της Νέλβορ απομάκρυναν τον κόσμο από τους κεντρικούς δρόμους της πόλης. Ο Έπαρχος Μόλραν και η συνοδεία του βγήκαν, σύντομα, από την ανατολική πύλη, τροχάζοντας και κυλώντας επάνω στη δημοσιά, η οποία περνούσε βόρεια των βάλτων Όρντλαχ.

Η Ζιάθραλ κοίταζε, από το παράθυρό της, τα έλη να απλώνονται ως εκεί όπου έφτανε η ματιά. Είχε και παλιότερα δει τέλματα και βούρκους, μα τίποτα τόσο μεγάλο όσο τους βάλτους Όρντλαχ. Εδώ μέσα, θα μπορούσε εύκολα κάποιος να χαθεί και ποτέ να μη μάθει κανείς για τη μοίρα του. Επιπλέον, τι είδους όντα να κατοικούσαν σε τούτα τα μέρη; Τερατόμορφα, δίχως αμφιβολία· τερατόμορφα και γλοιώδη.

Η Ζιάθραλ άρχισε να υποπτεύεται από πού είχε προέλθει όλη εκείνη η γλίτσα της Νέλβορ. *Είναι σαν τα έλη να προσπαθούν να εξαπλωθούν και στις πολιτισμένες περιοχές, για να καταπιούν τους κατοίκους τους.* Ρίγησε στη σκέψη.

«Υπάρχουν διάφορες ιστορίες για τα βαλτοτόπια,» της είπε η Μερνέρα, βλέποντάς τη που κοίταζε συνέχεια έξω απ'την άμαξα. «Ιστορίες για τέρατα, φαντάσματα, στοιχειά, και ξωτικά. Οι ντόπιοι είναι εξαιρετικά δεισιδαίμονες, Ζιάθραλ.»

«Αλήθεια; Δεν το είχα ακούσει,» αποκρίθηκε εκείνη, εξακολουθώντας να κοιτάζει τους Όρντλαχ. «Βασίζονται κάπου αυτές οι ιστορίες;»

«Στη φαντασία τους, υποθέτω...»

Η Ζιάθραλ κοίταζε τους βάλτους για αρκετή ώρα ακόμα, μέχρι που τους βρήκε μονότονους και τράβηξε την κουρτίνα του παραθύρου. Ακούμπησε την πλάτη της στο μαλακό κάθισμα, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της και κλείνοντας τα μάτια.

Το βράδυ, οι τρεις άμαξες σταμάτησαν στο πλάι της δημοσιάς, από την αντίθετη μεριά όπου απλώνονταν τα έλη. Οι στρατιώτες και οι αμαξάδες δε χρειάστηκε καν να το συζητήσουν τούτο αναμεταξύ τους· έγινε μηχανικά, σαν να είχαν επικοινωνήσει χωρίς να μιλάνε. Επίσης, η Ζιάθραλ δεν άκουσε τον πατέρα της να τους δίνει καμία συγκεκριμένη διαταγή, αλλά, ακόμα κι αν εκείνος τους έλεγε να σταθμεύσουν δίπλα στους βάλτους, η κόρη του είχε την εντύπωση πως αυτοί πιθανώς να αρνούνταν να υπακούσουν. Κανείς τους δεν έμοιαζε να νιώθει βολικά εδώ: και, όταν κατασκηνώσαν, τα μάτια τους, διαρκώς, πήγαιναν στα ατέρμονα τέλματα, πέρα απ'τις φωτιές τους, όπου ξαφνικές αναλαμπές φαίνονταν, πού και πού· ενώ, όποτε κάποιος ανησυχητικός ήχος ακουγόταν (ένα πλατσούρισμα στα αβαθή νερά, ένα απότομο κρώξιμο, ένα υπόκωφο τρίζιμο), άπαντες ύψωναν ελαφρώς τις βαλλίστρες τους ή μισοτράβαγαν τα σπαθιά τους από τα θηκάρια.

Τελικά, δεν είναι μονάχα οι κάτοικοι ετούτων των περιοχών δεισιδαίμονες, σκέφτηκε η Ζιάθραλ, κλεισμένη μέσα στην άμαξα, μαζί με την Ελμάρνια και τη Μερνέρα. *Ίσως τα βαλτοτόπια να σε κάνουν δεισιδαίμονα, ακόμα κι όταν δεν είσαι...*

«Θέλετε να σας πω μια ιστορία από τους βάλτους;» ρώτησε η σύζυγος του Πάτναμ, η οποία ήταν ξαπλωμένη ανάμεσα από τα δύο καθίσματα, τυλιγμένη σε μια γούνινη κουβέρτα.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ελμάρνια, χαμογελώντας πάνω απ'την άκρια της δική της κουβέρτας, ενώ μια γυαλάδα περνούσε από τα μάτια της. Εκείνη ήταν ξαπλωμένη στο μπροστινό κάθισμα. «Δε θέλεις κι εσύ, Ζιάθραλ;»

Η Ζιάθραλ –που βρισκόταν αντίκρυ της Ελμάρνια, στο πίσω κάθισμα, τυλιγμένη κι αυτή σε κουβέρτα, όπως οι άλλες δύο γυναίκες– μούγκρισε καταφατικά. Έτσι, η Μερνέρα τούς διηγήθηκε την ιστορία της Θιριάδης ε Χόρλαντ, μιας κοπέλας η οποία ανήκε σε μια από τις Παλαιές Οικογένειες της Νέλβορ. Η Θιριάδη ταξίδευε ανατολικά, προς τα ενδότερα του Βασιλείου, μαζί με τον αδελφό της και μερικούς φρουρούς· και, μια νύχτα που το φεγγάρι είχε κρυφτεί πίσω από μαύρα σύννεφα, κατασκήνωσαν στις παρυφές των βάλτων, παρά τη συμβουλή των ντόπιων να απομακρυνθούν όσο το δυνατόν περισσότερο, παρά τις προειδοποιήσεις τους ότι κάτι τέτοια βράδια αφυπνίζοταν το Ομιχλογέννημα, ένα από τα παιδιά του βάλτου που υπηρετούν το Σκότος. Η Θιριάδη και ο αδελφός της δεν πίστευαν σ'αυτά τα πράγματα· τα θεωρούσαν πλάσματα της φαντασίας, αφού οι ίδιοι δεν είχαν ποτέ τους δει τίποτα το επικίνδυνο να βγαίνει από τα έλη.

«Ποτέ μέχρι τότε, βέβαια,» είπε η Μερνέρα, έχοντας τα μάτια κλειστά, καθώς διηγιόταν, «γιατί εκείνη τη νύχτα μια πυκνή καταιχνιά τύλιξε τα πάντα και εξαγρίωσε τα άλογα, κάνοντάς τα να σπάσουν τα σκοινιά τους και να φύγουν τρέχοντας προς τυχαίες κατευθύνσεις. Και, μέσα από την ομίχλη, η Θιριάδη κι ο αδελφός της νόμιζαν ότι μπορούσαν να δουν πρόσωπα να μορφάζουν και φιγούρες να κινούνται. Ορισμένα από αυτά χάνονταν, όταν τα ζύγωναν, ενώ άλλα αποκαλύπτονταν, τελικά, να είναι οι φρουροί τους.»

Αλλά οι φρουροί δεν ήταν όπως παλιά· έμοιαζαν με άγρια, τρομαγμένα ζώα, καθώς έτρεχαν δώθε-κειθε, λες και ζητούσαν να ξεφύγουν από κάποιον αόρατο εχθρό. Ο αδελφός της Θιριάδης τούς φώναζε να επιστρέψουν, μα εκείνοι δεν τον άκουγαν, ή τον απηφούσαν. Και τότε εκείνος είδε και τη Θιριάδη να απομακρύνεται, τρέχοντας. *Πού*

πηγαίνεις; της φώναξε. *Γύρνα πίσω!* Μα πρέπει κι αυτήν να την είχε πιάσει η ίδια τρέλα που είχε πιάσει και τους στρατιώτες—

«Πώς τον λέγανε τον τύπο;» ρώτησε η Ελμάρνια. «Γιατί δε μας λες τ'όνομά του;»

«Δεν το θυμάμαι. Πάντα είναι 'ο αδελφός',» απάντησε η Μερνέρα.

«Δώστου εσύ ένα όνομα,» επέμεινε η Ελμάρνια. «Δε μ'αρέσουν οι ιστορίες όπου δεν ξέρεις το όνομα ενός βασικού ήρωα. Πες τον Πάτναμ.»

«Εντάξει, θα τον πω Πάτναμ,» συμφώνησε η Μερνέρα, η οποία ακόμα είχε τα μάτια κλειστά, και δεν έμοιαζε να την ενοχλεί καθόλου που θα χρησιμοποιούσε το όνομα του συζύγου της.

Η Ζιάθραλ, από την άλλη, βρήκε την όλη ιδέα ανατριχιαστική, αλλά δε μίλησε. Μονάχα άκουγε, καθώς είχε κι εκείνη τα βλέφαρα κλειστά.

Όταν ο Πάτναμ είδε ότι η αδελφή του δεν αποκρινόταν (συνέχισε η Μερνέρα), έτρεξε ξωπίσω της μέσα στην ομίχλη, προσπαθώντας να την αρπάξει από τον αγκώνα και να την τραβήξει πίσω. Ωστόσο, η καταχνιά έπαιζε μαζί του, κάνοντάς τον να νομίζει ότι η Θιριάδη ήταν λίγο πιο κοντά του απ'ότι ήταν στην πραγματικότητα· έτσι, εκείνος συνεχώς έπιανε τον αέρα και, στο τέλος, την έχασε. Όμως δεν το έβαλε κάτω· εξακολούθησε να περιπλανιέται μες στην ομίχλη, φωνάζοντας —*ουρλιάζοντας*— το όνομά της, ζητώντας της να του απαντήσει· και, μετά από κάποια ώρα, φώναξε και τα ονόματα μερικών από τους πιο έμπιστους στρατιώτες του, ζητώντας κι απ'αυτούς να του απαντήσουν: να του πουν πού βρίσκονταν και πού βρισκόταν η Θιριάδη. Ωστόσο, καμία απάντηση δεν πήρε, όλες τις ατελείωτες ώρες που τριγύριζε μέσα στην ομίχλη. Και, διαρκώς, νόμιζε ότι έβλεπε πρόσωπα να τον παρατηρούν και μορφές να κινούνται στο βάθος· και κυνηγούσε κάθε σκιά, κάθε ήχο, κάθε ψίθυρο, μα ποτέ δε συνάντησε άνθρωπο, παρά μονάχα βατράχια, φίδια, έντομα, και άλλα αποκρουστικά ελόβια πλάσματα.

Το πρωί, η ομίχλη διαλύθηκε και ο Πάτναμ κάθισε να ξαποστάσει, ακουμπώντας την πλάτη του στον κορμό ενός δέντρου. Εκεί τον πήρε ο ύπνος και, όταν ξύπνησε, προσπάθησε να προσανατολιστεί, να καταλάβει πού βρισκόταν, ώστε να βγει από τους βάλτους. Μα, όσο

πάσχιζε να βγει, τόσο περισσότερο χανόταν. Έτσι, οι Όρντλαχ των κατάπιαν, και...

«Υπάρχουν δύο εκδοχές εδώ,» είπε η Μερνέρα. «Η πρώτη είναι ότι ‘ποτέ δεν το ξανάδε κανείς’ η άλλη είναι ότι κάποιος έμπορος τον βρήκαν να περιπλανιέται στις όχθες του ποταμού Σάλερεκ, αλλά, όταν του μίλησαν, εκείνος άρχισε να λέει ασυναρτησίες, σα να ήταν τρελός.»

«Και η Θιριάδη τι έγινε;» ρώτησε η Ελμάρνια.

«Θρυλείται ότι ακόμα κατοικεί στους βάλτους και, ορισμένες αφέγγαρες νύχτες, παρουσιάζεται μέσα από την ομίχλη, για να βοηθήσει τους χαμένους ταξιδιώτες, ή για να τους κάνει να χαθούν ακόμα περισσότερο.»

«Καλή κοπέλα, η Θιριάδη...» μουρμούρισε η Ζιάθραλ.

Η Ελμάρνια γέλασε.

«Επίσης, υπάρχει κι ένας άλλος θρύλος, που λέει πως έγινε γυναίκα του Ομιχλογεννήματος,» είπε η Μερνέρα· και η Ζιάθραλ θα ορκιζόταν ότι, εκείνη τη στιγμή, την πήρε ο ύπνος τη νύφη της, καθώς ολοκλήρωσε την ιστορία.

Ωρα να κοιμηθώ κι εγώ. Γύρισε απ’την άλλη και προσπάθησε να ηρεμήσει. Ωστόσο, ο ύπνος δεν την έπαιρνε. Στο μυαλό της κλωθογύριζε το παραμύθι της Μερνέρα, ο αδελφός της Πάτναμ ο οποίος τώρα βρισκόταν μόνος στη Σέλριγκ, ο πατέρας της που είχε μπλέξει άσχημα με τον Πρίγκιπα Ζάρναβ, ο ίδιος ο Πρίγκιπας και η Αρχόντισσα Ρικέλθη, ο Δάρβαν και η μικρή Φάλμα, ο δολοφόνος Νεκρομένων (αλήθεια; πώς τον είχε θυμηθεί αυτόν;), η Φερνάλβιν, η δημοσιά δίπλα στους βάλτους...

...η οποία απλωνόταν και απλωνόταν και απλωνόταν, και τελειωμό δε φαινόταν να έχει. Μέχρι που ομίχλη την κάλυψε, και η Ζιάθραλ χάθηκε στην καταχνιά και είδε μια γυναίκα να της δείχνει το δρόμο για να βγει, μα εκείνη την αγνόησε, επειδή κάτι άλλο της είχε τραβήξει την προσοχή: Ο αδελφός της, Πάτναμ.

Η Ζιάθραλ τον ακολούθησε, προσέχοντας πού πατούσε, ώστε να μην την ακούσει, γιατί, έτσι και την άκουγε, θα της έκανε αυτά που της έκανε πάντα· ή ίσως να γινόταν χειρότερος εδώ, μέσα στους βάλτους, και να την έπνιγε στα αβαθή βουρκόνερα.

Μην πηγαίνεις απο κεί, την προειδοποίησε μια γυναικεία φωνή πίσω της, μα η Ζιάθραλ δεν της έδωσε σημασία, νομίζοντας πως δεν είχε άλλη επιλογή παρά ν'ακολουθήσει τον αδελφό της.

Ο Πάτναμ βγήκε από τις ομίχλες, γελώντας και τρέχοντας μέσα στο παλάτι της Σέλριγκ. Στα μάτια του υπήρχε μια τρελή γυαλάδα. Έριξε έναν πήδο και κάθισε στον Πέτρινο Θρόνο· και τότε, η Ζιάθραλ, κρυμμένη πίσω από μια κολόνα και τρέμοντας από έναν ακατονόμαστο τρόπο, τον είδε να μεταμορφώνεται, να παίρνει τη μορφή του πατέρα της—

—και ξύπνησε, νιώθοντας το σώμα της μουδιασμένο από την κορυφή ως τα νύχια.

Όταν κατόρθωσε να κάνει τα μέλη της να κινηθούν, ανασηκώθηκε επάνω στο κάθισμα. Η Μερνέρα και η Ελμάρνια κοιμόνταν· η πρώτη ροχάλιζε αρκετά δυνατά. Έξω από τα παράθυρα φαινόταν το σκοτάδι και οι φωτιές των στρατιωτών.

Η Ζιάθραλ δε νόμιζε ότι μπορούσε να κοιμηθεί πάλι αμέσως. Προσπαθώντας να μην ξυπνήσει τη Μερνέρα (και καταφέρνοντάς το), φόρεσε τις μπότες της, άνοιξε τη μία πόρτα, και βγήκε από την άμαξα. Ένας από τους σκοπούς έστρεψε το βλέμμα του στη μεριά της· ύστερα, όμως, το γύρισε ξανά από την άλλη, στους βάλτους.

Η Ζιάθραλ βάδισε αργά, παρατηρώντας κι εκείνη τα έλη, και βλέποντας ότι μια αραιή, χαμηλή ομίχλη είχε απλωθεί εκεί. *Ομίχλη... Ανατρίχιασε. Τα ηλίθια παραμύθια της Μερνέρα μ'επηρεάσαν!*

«Τι κάνεις έξω τέτοια ώρα, Ζιάθραλ;» Η φωνή ήταν χαμηλή, αντρίκη, και είχε έρθει από πίσω της.

Η Ζιάθραλ αναπήδησε και στράφηκε, πνίγοντας μια κραυγή στο λαιμό της.

«Δεν είμαι στοιχειό,» είπε ο Άρχοντας Μόλραν· «μονάχα ο πατέρας σου.»

Είσαι χειρότερος από στοιχειό, σκέφτηκε η Ζιάθραλ, βλέποντάς τον να την κοιτάζει από το παράθυρο της άμαξάς του.

«Έλα πιο κοντά,» της ζήτησε.

«Είδα ένα όνειρο και ξύπνησα,» είπε εκείνη. «Δεν είναι τίποτα.»

«Έλα πιο κοντά,» επέμεινε ο Μόλραν.

Η Ζιάθραλ ζύγωσε, και η πόρτα της άμαξας άνοιξε, σαν από μόνη της.

«Μπες.»

Μπήκε, κλείνοντας, και κάθισε αντίκρυ του.

Ο Άρχοντας Μόλραν την περιεργάστηκε με το βλέμμα, αμίλητος.

«Τι θέλεις;» τον ρώτησε η Ζιάθραλ. Αντιλαμβανόταν ότι ο τόνος της ήταν απότομος και η φωνή της ψυχρή.

Ο Μόλραν αναστέναξε βαριά. «Θα σταματήσεις να με κοιτάξεις έτσι; Με κοιτάς έτσι από τότε που φύγαμε από τη Σέλριγκ.»

«Τι—; Πώς σε κοιτάω, δηλαδή;»

«Σα να θέλεις να με σκοτώσεις.»

«Πατέρα, δεν—» άρχισε εκείνη, κουνώντας το κεφάλι.

Ο Μόλραν ύψωσε το χέρι του. «Ίσως και να έχεις κάποιο δίκιο. Αλλά δε μ'αρέσει να έχω έχθρα με τα παιδιά μου. Όχι ετούτο τον καιρό, τουλάχιστον, που δεν ξέρω τι θα συμβεί...» Το βλέμμα του έγινε απλανές για λίγο, σα να προσπαθούσε να κοιτάξει στο μέλλον, να μάθει τι του επιφυλασσόταν.

«Δεν είναι έχθρα,» αποκρίθηκε η Ζιάθραλ. *Είναι;* «Απλά θύμωσα.» *Και είχα απόλυτο δίκιο, όχι «κάποιο δίκιο»!* Έσμιξε τα χείλη, διστάζοντας, αλλά, τελικά, είπε: «Γιατί μπροστά τους; Δεν ήταν ανάγκη να... να σ'ακούσουν. Αν ήθελες να μου πεις κάτι—»

«Είχα θυμώσει κι εγώ,» εξήγησε ο Μόλραν, αργά.

Είχε θυμώσει κι εκείνος! Τι λόγο είχε να θυμώσει; Τι του είχε κάνει η Ζιάθραλ; Ποτέ δεν τη συμπαθούσε· αυτό ήταν. Ποτέ όσο τον Πάτναμ, τουλάχιστον. Μόνο η μητέρα την καταλάβαινε. Αλλά η μητέρα είχε πεθάνει τόσο νωρίς. Γιατί οι θεοί την είχαν αφήσει να πεθάνει τόσο νωρίς;

«Κοιμήσου εδώ, αν θέλεις,» της πρότεινε ο Μόλραν.

«Νόμιζα ότι ήθελες να έχεις όλη την άμαξα για τον εαυτό σου.»

«Και είναι κακό να τη μοιραστώ μια νύχτα με τη μεγάλη μου κόρη;»

Η Ζιάθραλ ανασήκωσε τους ώμους. «Όχι,» ψιθύρισε. Περίεργα φερόταν ο πατέρας της απόψε. Δεν τα συνήθιζε κάτι τέτοια. Τι είχε αλλάξει τη συμπεριφορά του; Η «πρόσκληση» του Ζάρναβ; «Αλλά δε μ'αρέσει να έχω έχθρα με τα παιδιά μου. Όχι ετούτο τον καιρό, τουλάχιστον, που δεν ξέρω τι θα συμβεί...» Φοβόταν ότι ο Πρίγκιπας θα τον σκότωνε; ή ότι θα τον φυλάκιζε;

Η Ζιάθραλ ατένισε το πρόσωπο του Άρχοντα Μόλραν, και ο πατέρας της της φάνηκε τόσο λυπημένος και ευάλωτος, ετούτη τη στιγμή... *Γιατί εκείνος δεν κοιμάται, άραγε; Τι τον κρατά ξύπνιο μέσα στη νύχτα; Σκέψεις; Εφιάλτες;* Είχε δίκιο που φοβόταν, δεν είχε δίκιο; Ο αδελφός του μακαρίτη Βασιληά Άργκελ πιθανώς να του έκανε κάτι κακό, κάτι πολύ κακό, ακόμα κι αν ο Μόλραν δήλωνε πρόθυμος να συνεργαστεί μαζί του...

Η Ζιάθραλ σηκώθηκε από το κάθισμά της και πήγε στο αντικρινό κάθισμα, κοντά στον πατέρα της, ακουμπώντας το κεφάλι στον ώμο του. Εκείνος την αγκάλιασε, αναστενάζοντας ξανά, αμίλητος.

Ο ύπνος την τύλιξε στο μανδύα του.

Όταν ξύπνησε ήταν από το τράνταγμα της άμαξας, καθώς ταξίδευε επάνω στη δημοσιά. Ο Άρχοντας Μόλραν βρισκόταν στο άλλο κάθισμα, κοιτάζοντας έξω απ'το παράθυρο, τους βάλτους.

Η Ζιάθραλ πήρε καθιστή θέση, φτιάχνοντας τα μαλλιά της. «Καλημέρα, μπαμπά.»

Εκείνος ένευσε, σιωπηλά, προς το μέρος της. Και, αν έκρινε κανείς απ'την έκφρασή του, ήταν ξανά ο παλιός του εαυτός.

Το μεσημέρι, σταμάτησαν, για να ξεκουράσουν τα άλογά τους, και η Ζιάθραλ άλλαξε άμαξα, πηγαίνοντας σ'αυτήν όπου βρίσκονταν η Ελμάρνια και η Μερνέρα.

«Τι έγινε το βράδυ;» τη ρώτησε η μικρή της αδελφή. «Μίλησες με το μπαμπά;»

«Ναι,» απάντησε η Ζιάθραλ, φροντίζοντας να φανεί ότι δεν ήταν πρόθυμη να συζητήσει περισσότερο αυτό το θέμα. Ο Άρχοντας Μόλραν ήταν, όπως πάντα, ένας γρίφος για εκείνη, τον οποίο δε νόμιζε ότι οι άλλοι –ακόμα και η Ελμάρνια– μπορούσαν να τη βοηθήσουν να λύσει.

Όταν σουρούπωνε, ένας από τους καβαλάρηδες φώναξε: «Έχει πέτρες μπροστά! Κρατηθείτε! Και με προσοχή, αμαξάδες!»

«Πού βρέθηκαν οι καταραμένες πέτρες;» μουρμούρισε η Μερνέρα, κάτω απ'την ανάσα της. Πήγε στην άκρη του καθίσματος και έβγαλε το κεφάλι απ'το παράθυρό της.

«Ίσως να έγινε καμία κατολίσθηση,» υπέθεσε η Ζιάθραλ, «ή τίποτα τέτοιο.»

«Σε τούτα τα μέρη;» είπε η Μερνέρα. «Όχι, δε νομίζω. Βλέπεις κανένα βουνό εδώ κοντά;»

Σωστά, δεν υπήρχε βουνό...

«Κρατηθείτε, Αρχόντισσές μου!» τους φώναξε ο αμαξάς τους.

Και η άμαξα αναπήδησε, βίαια, και έτριξε ολάκερη. Η Ζιάθραλ γά-ντζωσε τα χέρια πάνω στο κάθισμά της.

Κάτι ακούστηκε να σπάει· ή, μάλλον, πολλά πράγματα ακούστηκαν να σπάνε, σχεδόν συγχρόνως.

Ο αμαξάς καταράστηκε, μεγαλόφωνα.

Η άμαξα έπεσε στο πλάι. Η Ζιάθραλ ούρλιαξε και βρέθηκε πάνω στη Μερνέρα.

Άλογα χρεμέτιζαν.

Το Κέρατο του Σάλ'γκρεμ'ρωθ! σκέφτηκε η Ζιάθραλ. *Η δική μας άμαξα ήταν να πάθει ζημιά!*

Αγριοφωνές αντήχησαν. Μαζί με καλπασμό. *Τι συμβαίνει;*

«Σήκω!» μούγκρισε η Μερνέρα. «Φύγ' από πάνω μου, Ζιάθραλ!»

Εκείνη υπάκουσε, πατώντας στην αναποδογυρισμένη πόρτα της άμαξας, καθώς και η Ελμάρνια ορθωνόταν.

Οι φωνές και τα ποδοβολητά απέξω είχαν δυναμώσει, και... ακούγονταν κι άλλα πράγματα μαζί. Ο ήχος των όπλων! *Δεν μπορεί!* σκέφτηκε η Ζιάθραλ. *Πρέπει να κάνω λάθος!*

Η Μερνέρα τράβηξε το σπαθί της –*Θεοί! δεν κάνω λάθος*– και σκαρφάλωσε προς την επάνω πόρτα, ανοίγοντάς τη και βγαίνοντας.

«Πού πας;» της φώναξε η Ζιάθραλ, μα δεν πήρε απάντηση.

«Τι γίνεται;» ρώτησε η Ελμάρνια. «Δεν καταλαβαίνω, Ζιάθραλ!»

«Μείνε εδώ,» της είπε η αδελφή της, και σκαρφάλωσε κι εκείνη, για να φτάσει την επάνω πόρτα και να κοιτάξει έξω.

Το θέαμα την τρομοκράτησε.

Οι καβαλάρηδες του πατέρα της και οι καβαλάρηδες της Εφνέρκα μάχονταν με κάποιους άλλους, καβαλάρηδες και πεζούς. Κουφάρια είχαν ήδη πέσει στο έδαφος.

Η άμαξα του Άρχοντα Μόλραν και η άμαξα των αποσκευών ήταν επίσης αναποδογυρισμένες· οι τροχοί τους είχαν σπάσει. Η Ζιάθραλ κοίταξε τους τροχούς της δικής της άμαξας, και διαπίστωσε πως κι αυτοί ήταν σπασμένοι· μονάχα μερικές ακτίνες και ξύλινα τμήματα απέμεναν γύρω από τους άξονές τους.

Πώς είναι ποτέ δυνατόν να έσπασαν όλοι μας οι τροχοί, τόσο εύκολα; απόρησε η Ζιάθραλ, που είχε δει άμαξες να περνάνε κι από δυσκολότερα σημεία από τούτο. Εκτός κι αν επρόκειτο για πολύ παλιές ή κακοφτιαγμένες, δε θα καταστρέφονταν έτσι...

Η Ελμάρνια ξεπρόβαλε πλάι της.

«Δε σου είπα να—;» άρχισε εκείνη.

«Ζιάθραλ!» Τα μάτια της μικρής της αδελφής είχαν γουρλώσει. «Πώς—; Τι—; Ληστές είναι;»

Ένας ιππέας ήρθε, καλπάζοντας, καταπάνω τους, με το ξίφος του υψωμένο, για να τους πάρει τα κεφάλια.

Η Ελμάρνια ούρλιαξε, μ' όλη της τη δύναμη. Η Ζιάθραλ —που νόμιζε ότι τα τύμπανά της θα έσπαγαν από το ουρλιαχτό της αδελφής της— είχε παραλύσει από τον τρόμο.

Ένας πεζός άντρας όρμησε και διαπέρασε τον καβαλάρη στα πλευρά, σωριάζοντάς τον απ' το άλογό του και πιάνοντας τα χαλινάρια.

Ο πατέρας!

«Ζιάθραλ! Ελμάρνια!» Τις ζύγωσε. Το Εύρημα ήταν αιματοβαμμένο ως τη λαβή στο δεξί του χέρι· πρέπει να είχε σκοτώσει κι άλλους, προτού φτάσει εδώ. «Ανεβείτε. Ανεβείτε και πηγαίνετε νότια, στο βάλτο—»

«Όχι!» είπε η Ζιάθραλ. «Όχι στο βάλτο!»

«Κάνε όπως σου λέω!» μούγκρισε ο Μόλραν. «Βγες από την άμαξα! Βγείτε κι οι δυο σας! Μας χάλασαν τους τροχούς στο παλάτι της Νέλβορ. Ο Έπαρχος Κάβμαρ το έκανε—»

Τρεις άντρες, ντυμένοι με ελαφριές πανοπλίες και βαστώντας αγχέμαχα όπλα και ξύλινες ασπίδες, του επιτέθηκαν, τρέχοντας. Εκείνος αναγκάστηκε να γυρίσει, για να τους αντιμετωπίσει. Τα χαλινάρια του αλόγου έφυγαν απ' το χέρι του, και το ζώο απομακρύνθηκε, χρεμετίζοντας.

Η Ζιάθραλ βγήκε από την άμαξα, και η Ελμάρνια την ακολούθησε.

Ω Βάνραλ, πού να πάμε; σκέφτηκε η πρώτη, κοιτάζοντας γύρω-γύρω και βλέποντας παντού ανθρώπους να μάχονται. Πού είναι η Μερνέρα; Πού είναι η Εφνέρκα;

Ο Άρχοντας Μόλραν είχε σωριάσει τον έναν από τους αντιπάλους του και αντιμετώπιζε τους άλλους δύο. Αλλά τώρα ερχόταν κι ένας καβαλάρης, βαστώντας τσεκούρι στο δεξί χέρι.

«Ζιάθραλ, πρέπει να τον βοηθήσουμε!» είπε η Ελμάρνια, κλαίγοντας.

«Μα... μα, τι-τι να κάνουμε;» αποκρίθηκε εκείνη. «Δ-δε μπορούμε...» Έτρεμε ολόκορμη. «Να... Στην άμαξα, να κρυφτούμε.»

«Θα μας βρουν εκεί. Ω Ζιάθραλ, ήρθαν για να μας σκοτώσουν όλους...!»

Η Ζιάθραλ κοίταξε τα κουφάρια στη γη, κοίταξε το πλήθος των εχθρών, κοίταξε την αγριότητα με την οποία διεξαγόταν η μάχη. Ναι, είχαν έρθει για να τους σκοτώσουν. Οι αντίπαλοί τους δεν ήταν ληστές· ήταν φονιάδες, πληρωμένοι. Ποιος, όμως, τους είχε πληρώσει; Ο Έπαρχος Κάβμαρ, όπως είχε πει ο πατέρας της; Γιατί; Η Ζιάθραλ δε μπορούσε τώρα να σκεφτεί καθαρά. *Πρέπει να φύγουμε! Πρέπει, κάπως, να φύγουμε!*

«Τι κάθεστε εδώ και κοιτάτε;» Ένα χέρι την άρπαξε απ'τον αγκώνα, τραβώντας την. Η Μερνέρα.

«Πού ήσουν;» ρώτησε η Ζιάθραλ.

«Ο πατέρας!» Η Ελμάρνια έδειξε τον Άρχοντα Μόλραν, ο οποίος τώρα αντιμετώπιζε μια πληθώρα εχθρών, σπαθίζοντας και αποκρούοντας. Κοντά του είχαν συγκεντρωθεί τέσσερα πτώματα, μα κι ο ίδιος αιμορραγούσε· τα τραύματά του φαίνονταν σαν ψεύτικα στο φεγγαρόφωτο.

«Δε μπορούμε να τον βοηθήσουμε. Ελάτε!» Η Μερνέρα τράβηξε τη Ζιάθραλ από το χέρι, κι εκείνη πήγε μαζί της, σχεδόν άβουλα. Η Ελμάρνια τις ακολούθησε, κλαίγοντας και μουρμουρίζοντας ακατανόητα.

Η Μερνέρα οδήγησε τις άλλες δύο γυναίκες προς την άμαξα των αποσκευών, όπου οι συμπλοκές ήταν λιγότερες. Ένας υπέας, όμως, έστριψε και κάλπασε καταπάνω τους. Η Ελμάρνια και η Ζιάθραλ έτρεξαν προς αντίθετες κατευθύνσεις, ενώ η σύζυγος του Πάτναμ ύψωσε το ξίφος της, για ν'αποκρούσει το χτύπημα του εχθρού.

Η Ζιάθραλ σκόνταψε και έπεσε μέσα στις άτσαλες πέτρες (που τώρα συνειδητοποιούσε ότι πρέπει επίτηδες να ήταν στημένες εκεί, για να σπάσουν οι ήδη φαγωμένοι τροχοί των αμαξών τους), χτυπώντας τα γόνατα και τα χέρια της και νιώθοντας τον πόνο να την παραλύει για μερικές στιγμές, καθώς χρώματα και δάκρυα θόλωναν τα μάτια της.

Όχι! Δε θέλω να πεθάνω εδώ! Δε θέλω να πεθάνω εδώ... Δε θέλω να πεθάνω... Δε θέλω να πεθάνω...

Μόλις συνήλθε, κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, να δει πού βρίσκονταν η Ελμάρνια και η Μερνέρα. Η πρώτη δε φαινόταν πουθενά. Η δεύτερη ήταν γονατισμένη πάνω στις πέτρες της δημοσιάς και αίμα είχε μουσκέψει τα ρούχα της, ενώ τρεις εχθροί την περιτριγύριζαν· η Ζιάθραλ δεν μπορούσε να διακρίνει αν επρόκειτο για γυναίκες ή άντρες, έτσι όπως ήταν όλοι τους ντυμένοι.

Θα τη σκοτώσουν! Ω Θεοί, θα τη σκοτώσουν! Ευχήθηκε τώρα να βρισκόταν ο Νεκρομένων κάπου κοντά. Να πεταγόταν, για να σώσει τη Μερνέρα. *Να πεταγόταν για να με πάρει εμένα, τουλάχιστον, από τούτο το χάος!...*

Η Ζιάθραλ σύρθηκε προς τις αποσκευές που είχαν ξεφύγει από την άμαξα και ήταν πεταμένες απο δώ κι απο κεί, στο δρόμο. Θα κρυβόταν ανάμεσά τους! Άνοιξε έναν σάκο και, πετώντας έξω κάτι ρούχα που είχε, μπήκε εκείνη μέσα και τον έκλεισε όσο καλύτερα μπορούσε από πάνω της.

Βούλωσε τ'αφτιά με τα χέρια της και περίμενε το χαμό να καταλαγιάσει. Αν αυτοί οι κακοποιοί είχαν έρθει μόνο και μόνο για να τους δολοφονήσουν, δε θα έπαχναν τις αποσκευές, σωστά; Δε θα την έβρισκαν εδώ. Θα έβλεπαν ότι είχαν σκοτώσει τους άλλους και θα έφευγαν.

Θα έβλεπαν ότι είχαν σκοτώσει τους άλλους...

Θα έβλεπαν ότι είχαν σκοτώσει τους άλλους...

Η Ζιάθραλ αισθανόταν ένοχη που είχε κρυφτεί. *Θα σκοτώσουν την Ελμάρνια, και τον πατέρα, και τη Μερνέρα, και την Εφνέρκα –αν και αυτής της αξίζει, που είχε έρθει για να με κατασκοπεύσει!* Οι υπόλοιποι, όμως... Μακάρι να υπήρχε ένας τρόπος να τους σώσω. Μακάρι να ερχόταν ο Νεκρομένων, ή οι δράκαρχοι, ή η Φερνάλβιν... ή ακόμα και η Ρικέλθη με τίποτα μισθοφόρους της. Ή ο Δάρβαν. Ο Δάρβαν... Πρέπει να μείνω ζωντανή, για εκείνον, και για τη Φάλμα. Δεν πρέπει να αισθάνομαι άσχημα γι'αυτό, όχι, δεν πρέπει...

Σαν η μάχη να είχε πάψει, ε;

Η Ζιάθραλ έβγαλε τα χέρια από τ'αφτιά της, κι αφουγκράστηκε, αναπνέοντας αργά, μην τυχόν και κανείς την ακούσει.

Άλογα χρεμέτιζαν, υπόκωφα· άνθρωποι μιλούσαν· μουγκρητά πό-
νου αντηχούσαν.

«Είναι όλοι τους νεκροί;» ρώτησε μια αντρική φωνή. Ο αρχηγός.

«Δε βλέπω κανέναν να στέκετ' όρθιος.»

«Ψάξτε τις άμαξες!» Ο αρχηγός, πάλι.

«Να μοιραστούμε και τα λάφυρα, ε;» Μια γυναικεία φωνή.

«Έτσι ήταν η συμφωνία μας. Αλλά ψάξτε, πρώτα!»

Πόδια βάδιζαν παντού.

Η Ζιάθραλ έκλεισε τα μάτια. Έπαψε να αναπνέει. *Ω Βάνραλ! Ω Βάνραλ! Κάνε με αόρατη! Κάνε με αόρατη! Κάνε με αόρατη! Ω Βάνραλ! Ω Βάνραλ! Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, σε παρακαλώ!*

Κάποιος έπιασε το σάκο μέσα στον οποίο κρυβόταν, κι εκείνη, άθε-
λά της, έβγαλε μια ξαφνιασμένη φωνή.

«Εδώ, ρε σεις!» φώναξε κάποιος.

Η Ζιάθραλ πετάχτηκε έξω, και είδε έναν αξύριστο, μελαχρινό ά-
ντρα να την κοιτάζει από ψηλά. Σηκώθηκε αμέσως, και έτρεξε. Εκεί-
νος έκανε να την αρπάξει απ'τη ζώνη, αλλά η ζώνη της έσπασε και
του έμεινε στο χέρι.

«Σκοτώστε τη, τη σκύλα!» γκάριξε ο αρχηγός. Η Ζιάθραλ δεν μπο-
ρούσε να τον δει, εκεί όπου βρισκόταν. Το βλέμμα της ήταν καρφω-
μένο στους βάλτους, και έτρεχε προς αυτούς, ελπίζοντας ότι οι κα-
κοποιοί δε θα την ακολουθούσαν, ελπίζοντας ότι ήταν δεισιδαίμονες
όπως και οι άλλοι κάτοικοι ετούτων των τόπων.

Ένα βέλος πέρασε δίπλα απ'το κεφάλι της. *Θεοί μου! Θεοί μου! Θεοί μου!...*

«Ηλίθιε γουρ'νοκέφαλε! Σκοτώστε τη, ρεεεε!»

Η Ζιάθραλ πήδησε μέσα στα βαλτονέρια, τρέχοντας, αγνοώντας τα
βρύα που τρυπούσαν το φόρεμα και τα πόδια της. Πίσω της, άκουγε
τους κακοποιούς να την ακολουθούν. Δεν πρέπει να ήταν δεισιδαί-
μονες, τελικά. *Ω που να πάρει και σηκώσει!...*

Έλυσε την κάπα της και την άφησε να πέσει, συνεχίζοντας να τρέ-
χει μες στα νερά, καθώς αυτά ολοένα και βάθαιναν. *Προτιμώ να
πνιγώ ή να με διαπεράσει κάποιο όπλο; Πιο απλό δε θάναι το δεύτε-
ρο; –Σταμάτα! Έως να τους φύγεις, ίσως να τους φύγεις, ίσως να
τους φύγεις...!*

Και να, το νερό έγινε πιο ρηχό, μετά από λίγα μέτρα. Η Ζιάθραλ ανέβηκε σε μια νησίδα όπου φύτρωναν δύο δέντρα, το ένα τόσο κοντά στο άλλο ώστε να μπορεί κανείς να τ'αποκαλέσει δίδυμα.

Ένα βέλος καρφώθηκε στον κορμό του δεξιού.

Η Ζιάθραλ πέρασε ανάμεσά τους, για να προστατευτεί πίσω από τα μακριά τους κλωνάρια, και, έπειτα, συνέχισε να τρέχει σε έδαφος βαλτώδες και γεμάτο νερά, πολύ ρηχότερα όμως από πριν.

Στα βάθη των βάλτων, έβλεπε φωτιές ν'αναβοσβήνουν απότομα, και στο μυαλό της ήρθε το παραμύθι της Μερνέρα, με τον Πάτναμ – τον αδελφό εκείνης της Θιριάδης, διόρθωσε τον εαυτό της – που έτρεχε μέσα στα έλη... όπως εγώ τώρα. Θα χαθώ και θα τρελαθώ, άραγε;

Τα πόδια της πάτησαν σε κάτι ασταθές, και βούλιαξαν μέχρι τα γόνατα. Η Ζιάθραλ ξεφώνισε, και προσπάθησε να βγει από το επικίνδυνο σημείο· όμως το μόνο που κατόρθωσε ήταν να βυθιστεί ακόμα περισσότερο.

Οι κακοποιοί τη βρήκαν να παλεύει με την κινούμενη άμμο. Ήταν οχτώ, έξι άντρες και δύο γυναίκες. Ένας απ'αυτούς κρατούσε άδεια βαλλίστρα, ενώ οι άλλοι αγχέμαχα όπλα: τσεκούρια, ξίφη, δόρατα, και ρόπαλο.

«Χα-χα-χα-χα!» γέλασε κάποιος με μακριά, ξανθά μαλλιά και πέτσινο πανωφόρι. «Σας τόπα, δε σας τόπα;» έκανε στους συντρόφους του. «Κάπου θα βουτούσε.» Μειδίασε, αποκαλύπτοντας κίτρινα δόντια, σαν τα μαλλιά του.

Η Ζιάθραλ δε μίλησε. Δε θα είχε νόημα να τους παρακαλέσει να την αφήσουν να ζήσει· είχαν πληρωθεί για να τη σκοτώσουν! Δε θα δώ τον Δάρβαν ποτέ ξανά, ούτε τη Φάλμα...

Ο βαλλιστροφόρος άρχισε να οπλίζει τη βαλλίστρα του. Αλλά ο ξανθομάλλης που είχε γελάσει τον άγγιξε στον ώμο. «Άστο, ρε, άστο. Μη χαλάς το βέλος σου. Ο βάλτος θα κάνει τη δουλειά μας. Πάμε.»

«Κι άμα τύχει και βγει;» ρώτησε μια γυναίκα.

«Σιγά μη βγει,» είπε ο ξανθομάλλης. «Βλέπεις νάχει τριγύρω τίποτα για να πιαστεί; Ξοφλημένη είναι! Τραβάτε.» Στράφηκε και ξεκίνησε να βαδίζει. Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν, ορισμένοι διστακτικότερα από άλλους.

Η Ζιάθραλ τούς έχασε, σύντομα, από τα μάτια της. Οι ομίχλες τούς τύλιξαν, και εξαφανίστηκαν σαν φαντάσματα.

«*Ξοφλημένη είναι! Τραβάτε.*» Και ήταν πράγματι ξοφλημένη. Δεν υπήρχε περίπτωση να βγει απο δώ.

Είχε πλέον πάψει να παλεύει με την κινούμενη άμμο, έτσι δε βούλιαζε το ίδιο γρήγορο όπως πριν, που κοπανιόταν πανικόβλητα· όμως δεν είχε καμία αμφιβολία ότι, στο τέλος, θα πνιγόταν.

Καλύτερα να με σκότωναν...

Η Ταχυπομπός Κάρλα δεν επισκέφτηκε παλάτια, καθώς επέστρεφε προς τη Νουάλβορ. Μετά από το τελευταίο επεισόδιο με τον Άρχοντα Φάντραν, σύζυγο της Επάρχου Λαθέμης της Βένεριγκ, δεν είχε καμία διάθεση να συναντήσει ούτε *μισό* ευγενή του Δυτικού Νόρβηλ. Τους απέφευγε σαν να ήταν δαίμονες του Σάλ'γκρεμ'ρωθ. Έτσι, πέρασε από τη Σέλριγκ χωρίς να σταματήσει καθόλου, και το ίδιο κι από τη Νέλβορ. Για τη Βένεριγκ, φυσικά, ούτε συζήτηση· εκεί δεν μπήκε καν στην πόλη: την προσπέρασε, τρέχοντας στα περίχωρα.

Είχε επικεντρώσει τις προσπάθειές της στο να πάει γρήγορα στη Νουάλβορ και να παραδώσει το μήνυμα της Αρχόντισσας Ζιάθραλ.

Τώρα ήταν αυγή, και η Κάρλα ταξίδευε επάνω στη δημοσιά η οποία περνούσε δίπλα από τους βάλτους Όρντλαχ, αυτό το άχαρο και, όπως φημολογείτο, στοιχειωμένο μέρος, όπου αναλαμπές φαίνονταν, κάπου-κάπου, τις νύχτες. Η ταχυπομπός δε σκόπευε να σταματήσει παρά όταν μεσημέριαζε, όμως κάτι που συνάντησε στο δρόμο της την έκανε να κόψει Ταχύτητα...

Εμπρός της βρίσκονταν τα σημάδια μιας βίαιης συμπλοκής: τρεις αναποδογυρισμένες άμαξες και απλωμένα κουφάρια παντού.

Όχι! σκέφτηκε. Δεν μπορεί να συνέβαιναν πάλι τα ίδια! Δεν μπορεί πάλι οι ακόλουθοι του Άνκαραζ να είχαν ληστέψει κάποιους...

Το μυαλό της γέμισε με όλες τις φρικαλεότητες που είχε ζήσει στα χέρια αυτών των καθαρμάτων, και παραπάτησε, κρατώντας το κεφάλι. Όχι... όχι! Δεν μπορεί νάναι οι ίδιοι. Έκλεισε τα μάτια και πάλεψε, για να διώξει τις αναμνήσεις από το νου της.

Άνοιξε τα μάτια και κοίταξε την καταστροφή. Την κοίταξε προσπαθώντας να μην επηρεαστεί απ' αυτήν· να μην επηρεαστεί στο ελάχιστο

στο. Αλλά, όσο κι αν το απεχθανόταν, ο φόβος υπήρχε ακόμα μέσα της, ριζωμένος γερά. Αναρωτήθηκε αν θα κατόρθωνε ποτέ να τον διώξει τελείως. Αν θα κατόρθωνε να ξεχάσει αυτά που είχε ζήσει.

Ποτέ, σκέφτηκε. Μα πρέπει να μάθω να τα παραμερίζω, όχι να με παραλύουν.

«Είναι κανένας ζωντανός;» ρώτησε, βαδίζοντας ανάμεσα στα συντρίμια και στους νεκρούς. «Είναι κανένας ζωντανός;» *Μα τι πέτρες είν'αυτές που έχει εδώ πέρα; Πού βρέθηκαν;*

Τότε, το βλέμμα της έπεσε στους σπασμένους τροχούς των αμαξών. Κι άρχισε να καταλαβαίνει. Ενέδρα. Και όχι μόνο. Κάποιοι πρέπει να είχαν σαμποτάρει τις άμαξες, ώστε να διαλυθούν μόλις βρεθούν σε τούτο το πετρώδες σημείο.

Ποιοι έπεσαν, όμως, στην παγίδα; Έμποροι, δε νομίζω. Δε μου μοιάζουν για έμποροι... Κοίταξε ανάμεσα στους νεκρούς, ψάχνοντας. Και είδε ένα πρόσωπο που κάτι της θύμιζε, παρότι ήταν αιματοβαμμένο.

Ο Έπαρχος Μόλραν! Αυτός που υποτίθεται ότι ήταν σύμμαχος του Μόρντεναρ.

Η Κάρλα γονάτισε πλάι του, κι έπιασε το σφυγμό του.

Νεκρός.

«...ήθεια!...»

Φωνή ήταν τούτη;

«...βοήθεια!...»

Ναι. Κάποιος φώναζε. Από το βάλτο.

Η Κάρλα ζύγωσε τα έλη. «Είναι κανείς εκεί;»

«*Ναι! Βοήθεια! Βοήθεια!*»

Η ταχυπομπός πάτησε στα βουρκόνερα και προχώρησε. Προσεκτικά. Πολύ προσεκτικά. «Συνέχισε να φωνάζεις! Για να σ'ακούω!»

«*Βοήθεια!*» αντήχησε πάλι η φωνή –η γυναικεία φωνή· πρέπει να ήταν γυναικεία.

Η Κάρλα ακολούθησε τον ήχο, περνώντας μέσα από τα γλοιώδη νερά και φτάνοντας στον προορισμό της. Η γυναίκα που φώναζε είχε βουλιάξει μέχρι τ'αφτιά στην κινούμενη άμμο.

Μόλις αντίκρισε την ταχυπομπό, είπε, πανικόβλητα: «Ποια είσαι; Αν – αν είσαι απ'αυτούς, σκότώσέ με καλύτερα! Σε π-παρακαλώ! Πιο καλά να με σκοτώσεις!»

«Αρχόντισσα Ζιάθραλ;»

«Με ξέρεις;»

«Είμαι η Ταχυπομπός Κάρλα, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνη, βγάζοντας την κουκούλα της κάπας της.

«Σε παρακαλώ, βγάλε με απο δώ μέσα! Βγάλε με!»

«Θα σας βγάλω, Αρχόντισσά μου,» είπε η Κάρλα. «Περιμένετε, όμως, μισό λεπτό· πρέπει να βρω κάποιο κλαδί, κάτι...» Κοίταξε τριγύρω, όμως μονάχα βρύα μπορούσε να δει. Και τα βρύα δε θα τη βοηθούσαν και πολύ.

«Άντε! Τι κάθεσαι;» Η Ζιάθραλ έφτυσε λάσπη.

«Μην παλεύετε,» της είπε η Κάρλα. «Έχω ακούσει πως, όσο παλεύεις, τόσο χειρότερα είναι.» Έλυσε τη ζώνη της και ξέμπλεξε από εκεί το θηκάρι του σπαθιού της. Ξεθηκάρωσε το ξίφος και το κάρφωσε στο ρηχό πυθμένα των νερών. Βαστώντας το θηκάρι προτεταμένο, έσκυψε και ζύγωσε τη Ζιάθραλ.

«Το φτάνετε, Αρχόντισσά μου;»

Εκείνη τέντωσε το δεξί χέρι –δε θυμόταν ποτέ ξανά στη ζωή της να είχε τεντώσει το δεξί της χέρι τόσο πολύ· νόμιζε ότι τα κόκαλα θα έφευγαν απ’τη θέση τους– και έπιασε την άκρη του θηκαριού της Κάρλα.

«Ωραία,» είπε η ταχυπομπός. «Κρατήστε το τώρα, γερά. Γερά.» Και την τράβηξε, με τα δύο χέρια, επιφυλακτική να μην παραπατήσει και πέσει κι εκείνη στην κινούμενη άμμο.

Η Ζιάθραλ αισθάνθηκε τον εαυτό της να γλιστρά προς την Κάρλα.

«Πιαστείτε πιο πάνω!» της ζήτησε εκείνη. «Σκαρφαλώστε. Βοηθήστε με!»

Η Ζιάθραλ υπάκουσε, πιάνοντας ένα ανώτερο σημείο του θηκαριού, με τα δύο χέρια.

Η Κάρλα την είδε να γλιστρά ακόμα περισσότερο προς το μέρος της. *Λιγάκι χρειάζομαστε, σκέφτηκε. Λιγάκι.* Και τράβηξε, μ’όλη της τη δύναμη, πατώντας γερά, μπήγοντας τα μποτοφορεμένα της πόδια στον ρηχό πυθμένα.

Η Ζιάθραλ κοίταζε το πρόσωπο της ταχυπομπού, και το έβλεπε να στραβώνει από την υπερπροσπάθεια και την κούραση. *Θεοί! κάντε τη να μην παραπατήσει! Κάντε τη να μην παραπατήσει!* προσευχήθηκε.

«Το χέρι μου, Αρχόντισσά μου!» γρύλισε η Κάρλα, νιώθοντας τους μύες και τα κόκαλά της να πονάνε. «Πιαστείτε απ'το χέρι μου!»

Η Ζιάθραλ το έκανε. Άρπαξε τον δεξή πήχη της ταχυπομπού και κρατήθηκε από εκεί, μπήγοντας τα νύχια της στη σάρκα της Κάρλα, η οποία σκέφτηκε: *Πανάθεμά σε, Αρχόντισσα Ζιάθραλ! Σου είπα «πιάσου», δε σου είπα «ξέσκισέ με»!*

Άφησε αμέσως το θηκάρι να πέσει και γράπωσε το άλλο χέρι της Ζιάθραλ, πισωπατώντας και τραβώντας την. *Τα καταφέραμε, μα τον Ζικαράθορ τον Ταχυβάμονα... Τα καταφέραμε...* συλλογίστηκε, βλέποντας την Αρχόντισσα να βγαίνει απ'την κινούμενη άμμο.

«Εντάξει...» είπε η Κάρλα, αγκομαχώντας. «Αφήστε με... αφήστε με...»

Η Ζιάθραλ την άφησε, διστακτικά, τρέμοντας.

Η Κάρλα κάθισε μέσα στα βουρκόνερα, αναπνέοντας βαθιά. Και τα δικά της χέρια έτρεμαν.

«Πώς... πώς βρέθηκες εδώ;» τη ρώτησε η Ζιάθραλ.

«Επέστρεφα...» ανέπνευσε η Κάρλα, «για να... πάω το μήνυμά σας... στη Νουάλβορ.»

Η Ζιάθραλ αναστέναξε. «Ήμουν ώρες εκεί μέσα... Ώρες...» Ώρες, επανέλαβε νοερά, και φώναζα στο σκοτάδι. Δεν κινιόταν καθόλου, για να μην τη ρουφήξει ο βούρκος, και κραύγαζε, όσο πιο δυνατά μπορούσε, ελπίζοντας ότι κάποιος θα την άκουγε, μα μην πιστεύοντας ότι θα την άκουγε κανείς. Όταν πλέον είχε έρθει η αυγή, ο βάλτος απειλούσε να σκεπάσει και το πρόσωπό της, και η Ζιάθραλ ούρλιαζε, ούρλιαζε συνεχώς (όταν δεν έφτυνε λάσπη, τουλάχιστον), περισσότερο για να επιβεβαιώνει στον εαυτό της ότι ήταν ακόμα ζωντανή, ή ίσως από υστερία, αλλά σίγουρα όχι για να έρθει βοήθεια. Το είχε αποφασίσει ότι θα πέθαινε, και τούτη ήταν η τελευταία της αντίσταση κατά του έλους

Όμως να που, τελικά, κάποιος την είχε ακούσει...

«Κάρλα, δε θα το ξεχάσω τούτο,» είπε στην ταχυπομπού.

Εκείνη ορθώθηκε, πήρε τη ζώνη της από τα νερά, και την έδεσε γύρω από τη λεπτή της μέση. «Δε θα σας άφηνα, Αρχόντισσά μου. Δε θ'άφηνα ούτε εσάς ούτε οποιονδήποτε άλλο χρειαζόταν βοήθεια.» Ξεκάρφωσε το σπαθί της και το πέρασε στη ζώνη, έτσι ώστε να κρέμεται από τον προφυλακτήρα της λαβής του. Το θηκάρι βρισκόταν

μέσα στην κινούμενη άμμο, και η Κάρλα δεν είχε καμία διάθεση να προσπαθήσει να το πιάσει.

«Ελάτε.» Έδωσε το χέρι της στη Ζιάθραλ.

Εκείνη το έπιασε και σηκώθηκε. Ήταν από πάνω ως κάτω καλυμμένη στη λάσπη, και βρομούσε.

«Πρέπει να σας πω κάτι, Αρχόντισσά μου...» είπε η Κάρλα, «ή... ή ίσως θα ήταν καλύτερα να το δείτε.» Ξεκίνησε να βαδίζει, και η Ζιάθραλ την ακολούθησε.

Όταν βγήκαν από το βάλτο, η Αρχόντισσα στάθηκε βουβή μπροστά στα απομεινάρια της συμπλοκής. Ήθελε να κλάψει, αλλά αισθανόταν ότι τα μάτια της δεν μπορούσαν να χύσουν άλλα δάκρυα.

Κοίταξε το κουφάρι της Μερνέρα, το οποίο δεν ήταν και πολύ μακριά, και, έπειτα, βάδισε, ψάχνοντας για τους υπόλοιπους, βέβαιη ότι θα τους έβρισκε... όπως και τους βρήκε. Βρήκε τον Άρχοντα Μόλραν, σκοτωμένο, και την Ελμάρνια το ίδιο, καθώς επίσης και την Εφνέρκα, για την οποία θα ήταν ψέματα αν έλεγε στον εαυτό της ότι λυπόταν.

Όμως... ο πατέρας της... η αδελφή της...

Η Ζιάθραλ γονάτισε επάνω στις τραχιές πέτρες, κρύβοντας το πρόσωπο μέσα στα λασπωμένα και ματωμένα χέρια της.

Οι άνθρωποι που είχαν κάνει αυτό το πράγμα έπρεπε να πληρώσουν! Έπρεπε να πληρώσουν πολύ ακριβά!

«Μας χάλασαν τους τροχούς στο παλάτι της Νέλβορ. Ο Έπαρχος Κάβμαρ το έκανε...»

Ένα χέρι στον ώμο της. «Αρχόντισσά μου... Καλύτερα να φύγουμε από τούτο το μέρος. Λυπάμαι, αλλά δεν μπορούμε να κηδέψουμε τον πατέρα σας. Είναι πολύ επικίνδυνο· ίσως να επιστρέψουν.»

Η Ζιάθραλ ορθώθηκε. «Ποιοι ήταν; Τους είδες;»

Η Κάρλα κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

Η Ζιάθραλ αναστέναξε. *Τους σκότωσαν... Έτσι. Τη μια στιγμή ήταν ζωντανοί, και μετά....* Για κάποιο λόγο, τούτη η σφαγή την είχε σοκάρει περισσότερο από την πολιορκία της Έριγκ. Εκεί, τουλάχιστον, *περίμεναν* το στρατό του Μόρντεναρ να έρθει· εδώ, όμως... εδώ τα πάντα είχαν γίνει τόσο ξαφνικά.

Η Ζιάθραλ πήρε μια βαθιά ανάσα και πλησίασε το πτώμα του πατέρα της. Στο χέρι του εξακολουθούσε να βρίσκεται η λαβή του Θα-

λάσσιου Ευρήματος. Η Αρχόντισσα έσκυψε και προσπάθησε να σηκώσει το όπλο, μα τα δάχτυλα του Έπαρχου Μόλραν το βαστούσαν γερά, ακόμα και στο θάνατο. Η Ζιάθραλ δυσκολεύτηκε να τα ανοίξει και να απεγκλωβίσει το μανίκι· όταν, όμως, τα κατάφερε αισθάνθηκε πως είχε κατορθώσει κάτι το οποίο έκανε την τραχιά πληγή στην ψυχή της να μαλακώσει. Ορθώθηκε, κρατώντας το Θαλάσσιο Εύρημα υψωμένο εμπρός της, με τη λεπίδα του καλυμμένη από ξεραμένο αίμα.

«Πάμε, Αρχόντισσά μου,» είπε η Κάρλα. «Πρέπει να βρούμε ένα μέρος να ξεκουραστείτε, να πλυθείτε, και να αλλάξετε.»

Η Ζιάθραλ κοίταξε τον εαυτό της. «Ναι,» αποκρίθηκε, προσθέτοντας με πικρία: «Δεν μπορώ να εμφανιστώ έτσι στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων...»

Κεφάλαιο 37

Μια Άφιξη, μια Εκπλήρωση Υπόσχεσης, ένα Στοιχείο, μια Προειδοποίηση, και άλλη μια Άφιξη

Η Φερνάλβιν έφτασε πρωί στη Νουάλβορ, συνοδευόμενη από δύο ντουζίνες πάνοπλους ιππείς. Δε βρισκόταν μέσα σε άμαξα, παρά καβαλούσε ένα ψηλό, μαύρο άτι, ντυμένη με φολιδωτή αρματωσιά και κάπα. Ο Δάρβαν και ο Άνγκεδ-βαρ, που ταξίδευαν μαζί της, ήταν επίσης έφιπποι και ντυμένοι παρόμοια με την Έπαρχο-Κεντροφύλακα της Έριγκ. Μονάχα μία άμαξα είχαν στη συνοδεία τους κι αυτή ήταν για τις αποσκευές και για τη μικρή Φάλμα, η οποία βρισκόταν γαντζωμένη στο παράθυρο και κοιτούσε έξω, με μεγάλα μάτια, γεμάτα ενδιαφέρον και θαυμασμό.

Οι φρουροί της πρωτεύουσας υποδέχτηκαν την Κεντροφύλακα και τη συνοδεία της, και τους οδήγησαν στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, περνώντας τους από την Οδό των Μεγαλειωδών Σκιών.

«Είμαστε οι πρώτοι που ερχόμαστε;» ρώτησε ο Δάρβαν τον Νουαλβόριο διοικητή που τους συνόδευε.

«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, «οι πρώτοι. Κανένας άλλος δεν έχει έρθει ακόμα για την κηδεία του Βασιληά. Και η Πριγκίπισσα Νιρκένα θέλει να σας μιλήσει. Να μιλήσει στην Έπαρχο, δηλαδή, αλλά και σε σας, υποθέτω. Το έχει διατάξει από ημέρες.»

Το έχει διατάξει από ημέρες; σκέφτηκε η Φερνάλβιν. Σαν κάτι να συνέβαινε... σαν κάτι να μην πήγαινε καλά.

Η Νιρκένα τούς συνάντησε στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, μαζί με τον Πρίγκιπα Νόρβορ (ο οποίος ακόμα βαστούσε πατερίτσα) και τη Βασίλισσα Ακάρθα.

«Καλημέρα,» χαιρέτησε η Φερνάλβιν, ενώ ο Δάρβαν και ο Άνγκεδ-βαρ έκλιναν τα κεφάλια σε χαιρετισμό. Η Φάλμα, που σ'όλο το δρόμο έλεγε ότι ήθελε να υποκλιθεί σαν κυρία της Αυλής όταν θα βρισκόταν στο παλάτι, υποκλίθηκε βαθιά.

Η Ακάρθα την κοίταξε, χαμογελώντας. «Καλωσορίσατε!» είπε.

«Καλωσορίσατε,» επανέλαβε η Νιρκένα.

«Μάθαμε ότι μας ζητούσατε, Υψηλοτάτη,» της είπε ο Δάρβαν· «ότι είχατε δώσει διαταγή να μας δείτε, μόλις θα ερχόμασταν.»

Η Ακάρθα έριξε ένα ενοχλημένο πλάγιο βλέμμα στη Νιρκένα. *Μάλλον, η Πριγκίπισσα δεν την είχε ειδοποιήσει γι' αυτό*, σκέφτηκε ο Δάρβαν, αναρωτούμενος γιατί. Υπήρχε κάποια... κόντρα ανάμεσά τους;

«Ναι,» αποκρίθηκε η Νιρκένα. «Συνέβησαν σημαντικά πράγματα στο παλάτι—»

«Τραγικά πράγματα,» τη διέκοψε η Ακάρθα· «πολύ τραγικά!»

«—για τα οποία πρέπει να σας μιλήσω. Και να σας εξηγήσω.»

«Πού είναι ο Ζάρναβ, ο σύζυγός μου;» ρώτησε η Φερνάλβιν. Της είχε κάνει εντύπωση που δεν είχε έρθει να τη συναντήσει, μαζί με τους άλλους. Επίσης, της είχε κάνει εντύπωση και η απουσία της Ρικέλθης, η οποία έχωνε τη μύτη της παντού· ωστόσο, δε ρώτησε για τη μητριά της.

«Ο Ζάρναβ τραυματίστηκε, άσχημα,» είπε η Νιρκένα. «Ευτυχώς, όμως, έζησε. Θέλετε να τον επισκεφτείτε;»

Η Φερνάλβιν ένευσε. «Φυσικά. Σε τι κατάσταση είναι τώρα;»

«Τώρα είναι εκτός κινδύνου,» τη διαβεβαίωσε η Πριγκίπισσα. «Όμως μένει στο δωμάτιό του τις περισσότερες ώρες, γιατί νιώθει κουρασμένος.»

«Και η μητέρα μου;» ρώτησε ο Δάρβαν. Είχε κι εκείνος παρατηρήσει την απουσία της Αρχόντισσας Ρικέλθης· δεν επρόκειτο για μια απουσία που εύκολα περνούσε απαρατήρητη.

«Με τη μητέρα σας, Άρχοντά μου, συνέβησαν άλλα πράγματα, τα οποία είμαι βέβαιη πως θα σας τα διηγηθεί η ίδια,» αποκρίθηκε η Νιρκένα.

«Θα ήθελα να τη δω.»

«Ασφαλώς. Βρίσκεται στον Πύργο των Ξένων.» Και προς μια υπηρέτρια: «Ξαντάνρα;»

«Μάλιστα, Υψηλοτάτη.» Η κοπέλα πλησίασε. Είχε μαύρα, μακριά μαλλιά και ήταν καλοντυμένη, όπως όλοι οι υπηρέτες του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων.

«Οδήγησε τον Άρχοντα Δάρβαν» –η Νιρκένα τον έδειξε κόσμια– «στο δωμάτιο της Αρχόντισσας Ρικέλθης. Επίσης, δώσε διαταγή να ξυπνήσουν τον αδελφό μου, Πρίγκιπα Ζάρναβ, αν κοιμάται, και να τον ειδοποιήσουν πως η σύζυγός του, Έπαρχος Φερνάλβιν, βρίσκεται εδώ και θα έρθει να τον επισκεφτεί.»

«Μάλιστα, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε η Σαντάνρα και υποκλίθηκε. Προς τον Δάρβαν είπε: «Παρακαλώ, Άρχοντά μου, ελάτε μαζί μου.»

«Πάμε να δούμε τη γιαγιά;» ρώτησε ο Δάρβαν τη Φάλμα, η οποία έγνεψε καταφατικά και ύψωσε τα χέρια της, για να την πάρει ο πατέρας της αγκαλιά και να τη σηκώσει.

Εκείνος την αγκάλιασε και τη σήκωσε, και είπε: «Φερνάλβιν, θα σε δω αργότερα.»

Η Έπαρχος της Έριγκ ένευσε, και ο ετεροθαλής αδελφός της έφυγε, ακολουθώντας τη Σαντάνρα. Η Φάλμα χαιρέτησε την Κεντροφύλλακα, κουνώντας της το χέρι πάνω απ'τον ώμο του Δάρβαν.

Η Φερνάλβιν τής χαμογέλασε, και ύστερα, ρώτησε τη Νιρκένα: «Τραυματίστηκε κανένας άλλος, Υψηλοτάτη; Τι έγινε, πολύ γενικά;»

«Δολοφόνοι εισέβαλαν στο παλάτι και προσπάθησαν να μας σκοτώσουν όλους,» απάντησε εκείνη. «Και, ναι, τραυματίστηκαν κι άλλοι· πολλοί άλλοι, Αρχόντισσά μου. Κατ'αρχήν, η κόρη μου, Μιάνη, και ο Δράκαρχος Κέλσοναρ. Επίσης, ο Αρχιδράκαρχος Θέλβोर σκοτώθηκε, καθώς κι ένας δράκος και πάμπολλοι φρουροί του παλατιού. Η καταστροφή ήταν μεγάλη. Και ο Φανλαγκόθ ήταν που, ουσιαστικά, μας έσωσε, δίνοντας ένα... όπλο στον Νεκρομέμονα... ο οποίος τώρα έχει χαθεί, και δεν μπορώ να τον βρω. Παρά τις προσπάθειές μου, δεν έχω την παραμικρή ιδέα πού είναι. Και ο Ράζλερ παραμένει σιωπηλός τούτο τον καιρό.»

«Τι έγινε με τον Νεκρομέμονα;» Η Φερνάλβιν δεν είχε καταλάβει και πολλά απ'όσα της είπε η Νιρκένα. «Και πώς μπήκαν αυτοί οι δολοφόνοι στο παλάτι; Κάποιος σας πρόδωσε;»

«Πάμε στα διαμερίσματα του αδελφού μου, και θα τα συζητήσουμε όλα,» απάντησε η Πριγκίπισσα, και ξεκίνησαν να βαδίζουν.

Η Φερνάλβιν βρήκε το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων λαβυρινθώδες, όπως πάντοτε όταν ερχόταν εδώ. Όσες φορές κι αν είχε επισκεφτεί ετούτο το μέρος, ποτέ δεν κατάφερνε να θυμάται τους διαδρόμους και τα περάσματα που οδηγούσαν από τον έναν πύργο στον

άλλο. Ήταν ένας κυκεώνας δωματίων, διόδων, θαλάμων, και πορτών!

Η Πριγκίπισσα Νιρκένα, πάντως, δεν είχε κανένα πρόβλημα να βαδίζει εδώ μέσα, αν και, αναμφίβολα, δε θα ήξερε τα πάντα στο εσωτερικό του παλατιού· η Φερνάλβιν ήταν βέβαιη για τούτο.

Όταν έφτασαν στον Βασιλικό Πύργο, η Έπαρχος παρατήρησε ότι πολλά σημεία των τοίχων ήταν μαυρισμένα. «Τι έγινε εδώ;» ρώτησε.

«Δρακοφωτιά,» εξήγησε η Νιρκένα. «Οι δράκαρχοι πολέμησαν με τους δολοφόνους.» Και, περνώντας τους από τα καμένα σημεία, τους οδήγησε μπροστά από μία πόρτα, και χτύπησε.

«Περάστε,» ακούστηκε η φωνή του Ζάρναβ από μέσα.

Η Πριγκίπισσα έκανε νόημα στη Φερνάλβιν να μπει πρώτη.

Εκείνη άνοιξε την πόρτα και μπήκε σ'ένα καθιστικό που δεν αναγνώριζε. Δε θυμόταν τα διαμερίσματα του συζύγου της να ήταν ακριβώς έτσι, παλιότερα. Το μέρος έμοιαζε τελείως διαφορετικό.

Ο Ζάρναβ καθόταν σε μια καρέκλα του τραπεζιού, ντυμένος με μελανή τουνίκα διαθέτουσα χρυσά κεντητά σχήματα. Τα μαύρα του μαλλιά ήταν καλοχτενισμένα και το πρόσωπό του φρεσκοξυρισμένο. Μόλις αντίκρισε τη Φερνάλβιν, σηκώθηκε και, βαδίζοντας αργά, την πλησίασε, για να την αγκαλιάσει.

«Μου είπαν ότι τραυματίστηκες,» του ψιθύρισε εκείνη, χωρίς να τον σφίξει πολύ στην αγκαλιά της. Μπορούσε να αισθανθεί τους επιδέσμους κάτω απ'την τουνίκα του. Τον φίλησε στα χείλη, αγγίζοντας το μάγουλό του. «Αλλά είσαι καλά, βλέπω. Αρκετά καλά.»

Ο Ζάρναβ χαμογέλασε. «Φαίνομαι καλύτερα απ'ό,τι είμαι,» αποκρίθηκε. «Οι θεοί δε με προίκισαν με τόσο σκληρό κέλυφος όσο εσένα, Φερνάλβιν.»

Η Νιρκένα ζύγωσε τον αδελφό της, καθώς εκείνη και οι υπόλοιποι έμπαιναν στο δωμάτιο. «Από την αρχή, αυτά τα μελοδραματικά μάς έλεγε,» είπε στη Φερνάλβιν. «Αλλά εγώ το ήξερα ότι δε θα πέθαινε.» Φίλησε το μάγουλό του.

«Το ήξερες;» έκανε ο Ζάρναβ, μεταξύ αστείου και σοβαρού. «Εδώ εγώ δεν ξέρω ακόμα αν θα πεθάνω ή όχι. Κάθε νύχτα, οι Γέρακες μου ξαναρίχνουν με τις βαλλίστρες τους.»

«Ποιοι γέρακες;» απόρησε η Φερνάλβιν.

«Α, δε σου είπα η Νιρκένα;»

«Δεν της τα είπα αναλυτικά,» αποκρίθηκε η Πριγκίπισσα. «Αλλά θα το κάνω τώρα. Καθίστε.»

Η Φερνάλβιν, ο Ζάρναβ, και ο Άνγκεδβαρ πήραν θέση στο τραπέζι, ενώ ο Νόρβορ κάθισε στην πολυθρόνα κοντά στο αναμμένο τζάκι και η Βασίλισσα Ακάρθα μισοξάπλωσε στον καναπέ. Η Νιρκένα κάθισε σε μια καρέκλα η οποία βρισκόταν σε τέτοιο σημείο ώστε να τους κοιτάζει όλους.

Η Φερνάλβιν εστίασε το βλέμμα της στην Πριγκίπισσα, και εκείνη είδε πως η Έπαρχος της Έριγκ την περίμενε ν' αρχίσει να τους διηγείται τα δυσάρεστα δρώμενα της επίθεσης των Λεπιδοφόρων Γεράκων. Έτσι, πήρε μια βαθιά ανάσα και ξεκίνησε...

«Εδώ είναι, Άρχοντά μου,» είπε η Σαντάνρα, σταματώντας μπροστά από μια φρουρούμενη πόρτα.

«Θα χτυπήσεις εσύ;» ρώτησε ο Δάρβαν τη Φάλμα.

«Όχι,» είπε εκείνη, κρύβοντας το πρόσωπό της στον ώμο του.

Ο Δάρβαν χτύπησε, δύο φορές, με τις φάλαγγες των δαχτύλων.

«Ποιος είναι;» Η φωνή της Αρχόντισσας Ρικέλθης.

«Πες ποιοι είμαστε,» ψιθύρισε ο Δάρβαν στην κόρη του. Εκείνη, όμως, δε μίλησε.

«Ποιος είναι;» Η φωνή της Ρικέλθης δυνάμωσε, και έγινε κάπως... ανήσυχη; *Ποιος νομίζει ότι μπορεί να είναι;*

«Εγώ, μητέρα,» απάντησε ο Δάρβαν.

Η πόρτα άνοιξε, φανερώνοντας την Αρχόντισσα Ρικέλθη, ντυμένη με μαύρη ρόμπα πάνω από μενεξεδί νυχτικό. Τα μαύρα της μαλλιά ήταν λυτά, και στο πρόσωπό της υπήρχε απλωμένη μια αλοιφή· μάλλον, από αυτές που της έφτιαχνε ο Έζβαρ, ο Ερημίτης του Δρακοδόσους.

«Περάστε! περάστε!» είπε η Ρικέλθη, χαμογελώντας μέχρι τ'αφτιά, καθώς έβλεπε το γιο και την εγγονή της.

Ο Δάρβαν μπήκε, αφήνοντας τη Φάλμα να σταθεί στο πάτωμα. Η μητέρα του έκλεισε την πόρτα και τον αγκάλιασε, φιλώντας τον προσεκτικά, ώστε να μην τον πασαλείψει με την αλοιφή στο πρόσωπό της. «Πώς είσαι; Πώς είναι τα πράγματα στην Έριγκ;»

«Καλά,» αποκρίθηκε εκείνος, «πολύ καλά. Εσύ, όμως... Η Πριγκίπισσα Νιρκένα μου είπε ότι συνέβησαν γεγονότα εδώ, ειδικά σχετικά μ'εμένα...»

«Τραυματίστηκα λιγάκι.» Η Ρικέλθη σήκωσε το δεξί της χέρι, και ο Δάρβαν είδε ότι τα τέσσερα δάχτυλα ήταν τυλιγμένα με επιδέσμους, μέσα στους οποίους διακρίνονταν σίδερα.

«Μα τους θεούς, μητέρα! Πώς...;»

«Γάντι είναι;» ρώτησε η Φάλμα. Και η Ρικέλθη αισθάνθηκε την εγγονή της να έχει πιάσει την άκρη της ρόμπας της και να την τραβά, για να την προσέξουν.

«Ναι, γάντι είναι, το οποίο θα φοράω για κάποιο καιρό, απ'ότι φαίνεται.» Χάιδεψε τα μαλλιά της Φάλμα, με το αριστερό χέρι.

«Πώς χτύπησες;» ρώτησε ο Δάρβαν.

Η Ρικέλθη κάθισε στο τραπέζι, όπου έπαιρνε το πρωινό της. Εκείνος κάθισε αντίκρυ της, περιμένοντας.

«Έχει έρθει κι η Φερνάλβιν;» ρώτησε η μητέρα του.

«Ναι, και ο Άνγκεδβαρ. Έχουν πάει τώρα να δουν το Ζάρναβ.»

Η Ρικέλθη ήπια μια γουλιά τσάι.

«Τρως μ'αυτό το πράγμα επάνω σου;» απόρησε ο Δάρβαν, κοιτάζοντας το αλειμμένο πρόσωπό της.

«Ποιο πράγμα;»

«Την αλοιφή.»

«Γιατί όχι; Χρειάζεται κάποιο χρόνο μέχρι να λειτουργήσει και, στο μεταξύ, δεν έχω κάτι καλύτερο να κάνω—»

Η πόρτα χτύπησε.

«Μητέρα, εγώ είμαι.» Η φωνή του Χάφναρ.

«Πέρνα, χρυσό μου.»

Η πόρτα άνοιξε και ο δράκαρχος μπήκε, φορώντας, όπως πάντα, τη μαύρη, δερμάτινη μάσκα του... και σταματώντας, ξαφνιασμένος. «Δάρβαν!» Δεν περίμενε να δει τον αδελφό του εδώ. Η *Σρ'άερ*, που βρισκόταν στο πλευρό του, έβγαλε ένα χαιρετιστήριο σύριγμα. «Πότε ήρθες;» ρώτησε ο Χάφναρ, ενώ η δράκαινα έκλεινε την πόρτα, με την ούρα της.

(Της Ρικέλθης δεν της άρεσε αυτό το πράγμα –να βλέπει το ερπετό να κολανά έτσι την πόρτα. Υπήρχαν και πιο πολιτισμένοι τρόποι για να κλείσει κανείς, και ο μικρός της γιος, ό,τι τραυματισμούς κι αν

είχε υποστεί από τη δράκαινα προκειμένου να την πιάσει, εξακολουθούσε να διαθέτει δύο πολύ δυνατά χέρια, τα οποία μπορούσαν να κλείσουν άνετα μια πόρτα, όπως αυτά όλων των υπόλοιπων ανθρώπων! Ωστόσο, η Αρχόντισσα Ρικέλθη δεν είχε τίποτα· δεν ήταν η ώρα για τέτοια.)

«Πριν από λίγο,» απάντησε ο Δάρβαν. «Κάθισε.»

Η Φάλμα είχε κρυφτεί πίσω από τον καναπέ και κρυφοκοίταζε τη Σρ'άερ. Η δράκαινα της έβγαλε τη γλώσσα.

Ο Χάφναρ άφησε τα πέτσινια λουριά της και πήγε στο τραπέζι, για να καθίσει δίπλα στον Δάρβαν.

Η Ρικέλθη δεν άντεξε. «Παρατάς το θηρίο μαζί με το κοριτσάκι;»

«Δε θα την πειράξει, μητέρα,» είπε ο δράκαρχος.

Η Σρ'άερ πλησίασε τη μια μεριά του καναπέ, για να κοιτάξει τη Φάλμα, η οποία ξεπρόβαλε από την άλλη μεριά κι έτρεξε κοντά στον Δάρβαν, κλαίγοντας. Εκείνος τη σήκωσε στην αγκαλιά του.

Η Ρικέλθη αγριοκοίταξε τον Χάφναρ.

Η Σρ'άερ αγριοκοίταξε εκείνη, και έβγαλε ένα υπόκωφο, απειλητικό σύριγμα.

Ο δράκαρχος αναστέναξε κι έκανε νόημα στη δράκαινά του να πλησιάσει. Όταν ήταν κοντά, τη χάιδεψε ανάμεσα στα κέρατα κι επάνω στο μουσούδι. «Άτακτη κυρά,» είπε. «Πηγαίνεις και τρομάζεις τα μικρά παιδιά, σαν τους δράκους των παραμυθιών;» Η Σρ'άερ έγλειψε το γαντοφορεμένο του χέρι.

«Είναι θηρίο,» είπε η Ρικέλθη στο μικρό της γιο· «δε σε καταλαβαίνει.»

Η δράκαινα στράφηκε και της έριξε άλλο ένα άγριο βλέμμα.

«Μην είσαι τόσο σίγουρη γι' αυτό, μητέρα. Οι δράκοι μπορεί να μην καταλαβαίνουν τα λόγια μας, αλλά, σίγουρα, καταλαβαίνουν τις διαθέσεις μας.»

Η Φάλμα τώρα κρυφοκοίταζε τη Σρ'άερ πάνω απ' τον ώμο της. Δεν έκλαιγε πλέον, αλλά τα μάγουλά της γυάλιζαν από τα προηγούμενα δάκρυα.

«Δε σε πειράζει,» της ψιθύρισε ο Δάρβαν. «Είναι φίλη του θείου Χάφναρ.»

«Ποιοι άλλοι έχουν έρθει;» ρώτησε ο δράκαρχος. «Η Φερνάλβιν; ο Άνγκεδβαρ;»

Ο Δάρβαν ένευσε. «Ναι. Κι απ'ό,τι φαίνεται, είμαστε οι πρώτοι στο παλάτι, ε;»

«Ναι,» είπε η Ρικέλθη. «Αλλά, σύντομα, θα φανεί κι ο Έπαρχος της Μπένριγκ, το δίχως άλλο.»

«Τι έχει γίνει με τους συνωμότες, μητέρα; Και τι έγινε εδώ, στο παλάτι; Ακόμα δε μου είπες.»

Η Ρικέλθη ήπιε μια γουλιά τσάι από το φλιτζάνι της, και του τα διηγήθηκε όλα.

«Και πού είναι τώρα ο Νεκρομένων;» ρώτησε ο Δάρβαν. «Είναι νεκρός ή ζωντανός;»

«Ζωντανός, υποθέτω, μα οι άνθρωποι της Πριγκίπισσας δεν τον έχουν εντοπίσει. Το βασιλικό κατασκοπευτικό δίκτυο έχει τα χάλια του, αυτό τον καιρό, και ο ίδιος ο Νεκρομένων δε μου φαίνεται πως θέλει να επιστρέψει στο παλάτι.»

«Γιατί;»

«Τους κοστίζει να χάσουν το νεκραδελφό τους, Δάρβαν,» εξήγησε η Ρικέλθη, σμίγοντας τα χείλη. Αισθανόταν, πραγματικά, λυπημένη για τον Νεκρομένονα, παρότι εκείνος κάποτε είχε προσπαθήσει να τη σκοτώσει. Επιπλέον, ένιωθε και ένοχη: αυτή έφταιγε που είχε χάσει το νεκραδελφό του. Είχε αποκαλύψει στο Χέρι το όνομα του Χέντραμ.

Η Ρικέλθη έβλεπε εφιάλτες, τις τελευταίες ημέρες· εφιάλτες όπου πάλι τη βασάνιζαν, σπάζοντας τα δάχτυλά της και ρωτώντας τη να τους φανερώσει διάφορα πράγματα. Όχι μόνο το όνομα του νεκραδελφού, αλλά και άλλα, που, όταν ξυπνούσε, ιδρωμένη και λαχανιασμένη, δεν τα θυμόταν. Όμως ετούτοι δεν ήταν οι μόνοι εφιάλτες που στοίχειωναν τον ύπνο της· έβλεπε και κάποιους όπου ο Νεκρομένων την καταδίωκε πάλι για να τη σκοτώσει, αυτή τη φορά όχι επειδή η Φερνάβιν τον είχε πληρώσει, αλλά επειδή ο ίδιος το ήθελε, από εκδίκηση.

Ω Νεκρόμενον, δε θα είχα μιλήσει, αν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Δε θα τους είχα αποκαλύψει το όνομα του Χέντραμ. Ο πόνος, όμως, ήταν πολύ μεγάλος για να τον αγνοήσει· είχε λυγίσει, και ντρεπόταν γ'αυτό.

«Είσαι καλά, μητέρα;» τη ρώτησε ο Χάφναρ, παρατηρώντας τη να κοιτάζει μέσα στο φλιτζάνι της και να μη μιλά.

«Ναι,» είπε η Ρικέλθη, «καλά είμαι, τι να έχω;» Και προς τον Δάρβαν: «Κάθε πρωί, εδώ έρχεται και με βασανίζει...»

«Αυτά τα σχόλια ακούς, όταν νοιάζεσαι για τη μητέρα σου,» είπε ο Χάφναρ στον αδελφό του.

Ο Δάρβαν γέλασε. «Η μητέρα όλο κακίες είναι,» είπε, «αλλά δεν της εννοεί.» *Όχι όλες, τουλάχιστον,* πρόσθεσε νοερά.

«Ευχαριστώ πολύ, χρυσό μου. Ευχαριστώ πολύ,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη, μορφάζοντας, δήθεν σοκαρισμένη.

Ο Χάφναρ αποφάσισε ν'αλλάξει θέμα, με σκοπό να αποφορτίσει την κατάσταση. «Θυμάσαι που συνάντησα εκείνη την Ταλίνα, όταν πηγαίναμε στην έπαυλη των Έλβρεθ, έξω απ'την πόλη;» ρώτησε τη μητέρα του.

«Ναι,» είπε η Ρικέλθη. «Τι μ'αυτό;»

«Της είχα υποσχεθεί ότι θα τη συναντήσω στο πανδοχείο *‘Ο Χαριτωμένος Χορευτής’*, και το είχα ξεχάσει τόσο καιρό.»

«Θα πας τώρα;»

«Έτσι λέω. Αν και, βέβαια, ίσως να μην τη βρω εκεί. Έχουν περάσει αρκετές μέρες. Εννιά, αν δεν κάνω λάθος.»

«Δεν είσαι κι υποχρεωμένος να της μιλήσεις...»

«Ήθελε να γράφει έναν ύμνο για την κηδεία του Βασιληά, και είχε υποστηρίξει ότι είναι καλή ποιήτρια.»

«Όπως σου είπα και τότε, κανείς δεν είναι τόσο καλός όσο υποστηρίζει,» τόνισε η Ρικέλθη.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Χάφναρ, καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα του, παίρνοντας τη *Σρ'άερ* από τα πέτσινα λουριά της. «Δεν έχω να χάσω και τίποτα, με το να πάω να τη βρω. Θα σε δω αργότερα, Δάρβαν· κι εσένα, μητέρα.»

Ο *Χαριτωμένος Χορευτής* ήταν γεμάτος κόσμο. Δεν ήταν πιασμένα όλα τα τραπέζια, όμως επικρατούσε μεγάλος σαματάς και, όσο πλησίαζε το μεσημέρι, προβλεπόταν να γίνει ακόμα μεγαλύτερος, καθώς ολοένα και περισσότεροι πελάτες έρχονταν. Η траπεζαρία είχε πλημμυρίσει από τις οσμές φαγητών, ποτών, ιδρώτα, και καπνού, ενώ φωνές, ομιλίες (δυνατές ή ψιθυριστές), γέλια, και άναρθρες

κραυγές αντηχούσαν πανταχόθεν. Οι σερβιτόρες Μάρλα και Πιλίνα έτρεχαν, μεταφέροντας τη μια παραγγελία μετά την άλλη, και αποφεύγοντας άγνωστα χέρια που, κάπου-κάπου, προσπαθούσαν να τις αρπάξουν από τη μέση ή από τους γλουτούς.

Ο Ράνιρ, ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου, στεκόταν πίσω από το μπαρ, με τους αγκώνες ακουμπισμένους στον ξύλινο πάγκο και τους πήχεις σταυρωμένους, ενώ μια ψηλή κούπα μπίρα άφριζε δίπλα του. Το βλέμμα του είχε εστιάσει σ'ένα τραπέζι, πάνω στο οποίο είχε ανεβεί μια κοπέλα και γδυνόταν αργά, πετώντας τα ρούχα της στους άντρες που ήταν συγκεντρωμένοι γύρω, φωνάζοντας, γελώντας, και πίνοντας.

Αν τούτο το χάλι 'ξελιχτεί σε κάνα καυγά, θα τους τις σπάσω τις μάπες... σκέφτηκε ο Ράνιρ· αλλά, προς το παρόν, δεν έκανε καμία κίνηση για να διαλύσει τη συγκέντρωση γύρω απ'το τραπέζι της κοπέλας, γιατί έπρεπε να παραδεχτεί ότι κι εκείνος απολάμβανε το θέαμα.

Η πόρτα του πανδοχείου άνοιξε.

Κάποιοι το πρόσεξαν, κάποιοι όχι. Ειδικά όσοι παρακολουθούσαν την κοπέλα που γδυνόταν δεν έδωσαν καμία σημασία· εξάλλου, γιατί να έδιναν; Άλλος ένας πελάτης θα ήταν... Ετούτος ο πελάτης, όμως, ήταν διαφορετικός από τους υπόλοιπους· από όλους τους υπόλοιπους. Και εκείνοι που τον παρατήρησαν ειδοποίησαν αμέσως τους πλαϊνούς τους, και οι πλαϊνοί τους τους παραπλαϊνούς, και οι παραπλαϊνοί αυτούς που βρίσκονταν λίγο παραπέρα. Έτσι, μέσα σε μερικές στιγμές, ολάκερη η τραπεζαρία είχε στραφεί στην ορθάνοιχτη πόρτα, και κανείς δε μιλούσε· η σιγή που απλώθηκε ήταν τόσο απόλυτη που, όταν κάποιος φύσηξε καπνό απ'το στόμα του, ο ήχος ακούστηκε σαν γδούπος.

Στο κατώφλι της πόρτας στεκόταν ένας άντρας, μαύρος καθώς πλαισιωνόταν από το πρωινό φως. Και στο πλευρό του βρισκόταν ένας δράκος.

«Καλή σας ημέρα,» χαιρέτησε ο Χάφναρ, μπαίνοντας στο πανδοχείο. Τα μποτοφορεμένα του πόδια αντήχησαν επάνω στο πάτωμα, καθώς επίσης και τα νύχια της *Σρ'άερ*. «Ποιος είναι ο Ράνιρ ο πανδοχέας;»

«Εγώ είμαι ο Ράνιρ,» δήλωσε ο άντρας στο μπαρ, ο οποίος φορούσε μεγάλο κόκκινο καπέλο με λευκό φτερό, ακριβώς όπως ο τύπος τον οποίο ο Χάφναρ είχε δει ζωγραφισμένο στην ταμπέλα έξω απ'τον *Χαριτωμένο Χορευτή*.

«Ψάχνω για κάποια,» εξήγησε ο δράκαρχος, ζυγώνοντας τον πανδοχέα και κάνοντας νόημα στους υπόλοιπους να ηρεμήσουν. «Συνεχίστε τις δουλειές σας,» τους είπε. «Δε μ'αρέσει να με παρακολουθούν.» Η *Σρ'άερ* σύριξε, κάνοντας δύο άντρες να πεταχτούν πίσω και ν'αλλάζουν τραπέζι.

Το πανδοχείο άρχισε πάλι να ζωηρεύει. Η κοπέλα, όμως, που πριν από λίγο γδυνόταν επάνω στο τραπέζι τώρα είχε κατεβεί και τυλίξει μια κάπα γύρω της, αρνούμενη να ανεβεί ξανά, ό,τι κι αν τις έλεγαν ορισμένοι τριγύρω.

«Πώς θα μπορούσα να σας βοηθήσω, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Ράνιρ τον δράκαρχο, πιάνοντας το χέρι της μπίρας του και πίνοντας μια μεγάλη γουλιά.

«Είναι εδώ η Ταλίνα;» είπε ο Χάφναρ, στεκόμενος μπροστά στο μπαρ. Η *Σρ'άερ* τέντωσε το λαιμό της, για να κοιτάξει τον πανδοχέα, ο οποίος της χαμογέλασε, αμήχανα.

«Η Ταλίνα, ε; Μμμ... Ξέρω μια Ταλίνα, αλλά δε νομίζω να ζητάτε αυτήνα, Άρχοντά μου· χεχ... Πώς είναι αυτή η Ταλίνα που θέτε; Κι εγώ θα σας βοηθήσω όσο δύναμαι.»

«Η Ταλίνα που ξέρεις είναι,» τον διαβεβαίωσε ο Χάφναρ. «Μου είπε να την αναζητήσω εδώ, και μου τόνισε ότι θα την ήξερες.»

Ο Ράνιρ φάνηκε διστακτικός, σαν να μην πίστευε ότι ο δράκαρχος μπορεί να μιλούσε σοβαρά. Ύστερα, όμως, έκανε νόημα σε μια από τις σερβιτόρες να ζυγώσουν, και της είπε: «Ο Άρχοντας απο δώ ζητά την Ταλίνα, Μάρλα. Ειδοποίησέ την, 'ντάξει; Γρήγορα.» Η κοπέλα ένευσε κι έφυγε.

«Θέλετε τίποτα;» ρώτησε ο Ράνιρ τον Χάφναρ.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι.

«Ούτε μια μπιρίτσα; Κερνάει το κατάστημα!» Ο πανδοχέας έπιασε μια κούπα κι άρχισε να τη γεμίζει από τη βρύση ενός βαρελιού. Όταν ήταν γεμάτη και αφριστή, την ακούμπησε μπροστά στο δράκαρχο.

Η *Σρ'άερ* έβγαλε τη γλώσσα της κι έγλειψε λίγο αφρό.

Ο Ράνιρ μειδίασε. «Τι λέει ο δράκος; Καλή;»

«Δράκαινα είναι,» διευκρίνισε ο Χάφναρ.

«Συγγνώμες. Δεν ήθελα να προσβάλω, Άρχοντά μου.»

«Δεν προσέβαλες κανέναν. Αν η Σρ'άερ το έπαιρνε προσωπικά, θα σου είχε κάψει το μαγαζί τώρα. Και δε θα το θέλαμε αυτό· είναι συμβαθητικό μέρος.» Ο Χάφναρ σήκωσε ελαφρώς τη μαύρη, δερμάτινη του μάσκα και, πιάνοντας τη λαβή της κούπας, ήπιε μια μεγάλη γουλιά μπίρα.

Η Σρ'άερ σύριξε και έτριψε τη μουσούδα της επάνω στα πλευρά του. Ο δράκαρχος κατέβασε πάλι τη μάσκα του και απόθεσε την κούπα στον πάγκο του μπαρ. Η δράκαινα τέντωσε το λαιμό της και ήπιε, βουτώντας τη γλώσσα της στο ποτό. Ο Χάφναρ αναρωτήθηκε αν οι δράκοι μπορούσαν να μεθύσουν...

Δε χρειάζεται ν'ανακαλύψω σήμερα. Απομάκρυνε την κούπα από τη μουσούδα της Σρ'άερ.

Εκείνη του έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα.

«Αρκετά,» της είπε ο Χάφναρ.

Κάποιος τον πλησίασε. Η δράκαινα το αντιλήφτηκε πρώτη· στράφηκε αμέσως, τεντώνοντας το λαιμό της και κοιτάζοντας.

Η Ταλίνα στεκόταν σε απόσταση αναπνοής από τη Σρ'άερ, κι έμοιαζε λιγάκι χλομή, καθώς τα δύο ερπετίσια μάτια την ατένιζαν έντονα. Ο Χάφναρ παρατήρησε ότι η ποιήτρια φορούσε το ίδιο λευκό φόρεμα που φορούσε και την τελευταία φορά που την είχε δει.

Έπιασε τη Σρ'άερ από τα λουριά της και την τράβηξε πίσω. «Γεια σου, Ταλίνα.»

Εκείνη χαμογέλασε. «Γεια σου, Χάφναρ.»

Ο Ράνιρ την κοίταξε παραξενεμένος. Ήπιε μια γουλιά απ'τη μπίρα του, σιωπηλά.

«Με συγχωρείς που άργησα,» είπε ο δράκαρχος, «αλλά συνέβησαν κάποια απρόσμενα γεγονότα στο παλάτι.»

«Φονιάδες. Άκουσα,» αποκρίθηκε η Ταλίνα. «Ευτυχώς, όμως, δε σκοτώθηκε κανένας από τη βασιλική οικογένεια. Δύο δράκαρχοι, βέβαια, χτυπήθηκαν. Ο ένας μου είπαν ότι είναι, σίγουρα, νεκρός· για τον άλλο δεν ήξεραν. Φοβήθηκα ότι ίσως να ήσουν εσύ κάποιος απ'αυτούς...»

«Δε βρισκόμουν στο παλάτι όταν οι δολοφόνοι επιτέθηκαν,» εξήγησε ο Χάφναρ. «Δε μου λες, όμως; ενδιαφέρεσαι ακόμα να γράφεις εκείνο τον ύμνο προς τιμή του νεκρού μας Βασιληά;»

Τα μάτια της Ταλίνα έλαμπαν. «Ναι, φυσικά! Φυσικά και ενδιαφέρομαι! Ρώτησες στο παλάτι; Ρώτησες αν θέλουν να τους τον γράψω;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ, «αλλά μπορείς να έρθεις μαζί μου και να τους ρωτήσεις η ίδια.»

«Ναι!» είπε, ενθουσιωδώς, η Ταλίνα. «Δηλαδή, θα έρθω,» δήλωσε, πιο σοβαρά. «Όμως...» Κοίταξε τον εαυτό της. «Δεν ξέρω αν έτσι θα ήταν πρέπον να παρουσιαστώ στην Αυλή...»

«Δεν έχεις τίποτ' άλλο να φορέσεις;»

Η Ταλίνα κούνησε το κεφάλι.

«Εντάξει,» είπε ο Χάφναρ, «κάτι θα βρουν οι υπηρέτες, υποθέτω.» *Στην τελική, τα δικά τους ρούχα να σου δώσουν, καλύτερα απ' αυτό το φόρεμα θα είναι, πρόσθεσε νοερά. Γιατί όλοι οι υπηρέτες του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων ήταν εξαιρετικά καλοντυμένοι: ο Βασιληάς Άργκελ το απαιτούσε. Και ο Χάφναρ αναρωτιόταν αν, τώρα που είχε πεθάνει ο μονάρχης, θα συνεχιζόταν τούτο το έθιμο.*

«Ωραία. Πάω να ετοιμαστώ!» αποκρίθηκε η Ταλίνα. «Να πάρω την κάπα μου, ουσιαστικά. Έρχομαι αμέσως.»

Ο Χάφναρ ένευσε, και εκείνη απομακρύνθηκε, περνώντας ανάμεσα από τα τραπέζια, ενώ ουκ ολίγοι θαμώνες την κοιτούσαν με παραξενεμένο βλέμμα. Δεν ήταν συνηθισμένο να συζητά κανείς με δράκαρχους στα πανδοχεία.

«Από πού την ξέρετε, Άρχοντά μου; αν επιτρέπεται να ρωτήσω και δε γίνομαι αδιάκριτος,» είπε ο Ράνιρ.

«Στο δρόμο τη συνάντησα,» απάντησε ο Χάφναρ.

«Χεχ... Συναντάς καταπληκτικούς ανθρώπους στο δρόμο, καμια φορά, ε;» μειδίασε ο Ράνιρ.

Η *Σρ'άερ*, που είχε πάει από την άλλη μεριά του Χάφναρ, προκειμένου να πει, έβγαλε τη μουσούδα της από την κούπα της μπίρας, γεμάτη αφρούς.

Ο δράκαρχος την αγριοκοίταξε, αλλά δεν είπε τίποτα. Δεν την έβλεπε μεθυσμένη, εξάλλου. Ίσως, τελικά, οι δράκοι να μη μεθούσαν.

Η Ταλίνα επέστρεψε, έχοντας ρίξει την κάπα της στους ώμους. «Έτοιμη.»

«Σ'ευχαριστώ, πανδοχέα,» είπε ο Χάφναρ στον Ράνιρ, και, παίρνοντας τη *Σρ'άερ* από τα λουριά, ξεκίνησε να βαδίζει προς την έξοδο.

«Γεια σου, Ράνιρ!» χαιρέτησε η Ταλίνα, ακολουθώντας τον δράκαρχο.

«Μου χρωστάς κάτι κορονίδια, μην το ξεχνάς!» της φώναξε εκείνος.

Καθώς βάδιζαν στο δρόμο έξω απ'τον *Χαριτωμένο Χορευτή*, η Ταλίνα είπε στον Χάφναρ: «Έχω και μια άλλη γνωστή στο παλάτι. Κάρλα τη λένε, και είναι ταχυπομπός. Ίσως να την ξέρεις.»

«Δεν την ξέρω,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ. «Δεν είναι πολύς καιρός που είμαι εδώ, ή που είμαι δράκαρχος. Ακόμα προσπαθώ να προσαρμοστώ. Αλλά, αλήθεια, αφού γνωρίζεις αυτή την ταχυπομπό, γιατί δε ζήτησες από εκείνη να σε συστήσει στην Αυλή;»

«Δε βρίσκεται στην πόλη ετούτες τις μέρες,» αποκρίθηκε η Ταλίνα. «Έχει πάει να παραδώσει προσκλήσεις για τη βασιλική κηδεία. Επιπλέον, οι δράκαρχοι έχουν άλλο κύρος από τους ταχυπομπούς, δεν έχουν;»

«Αν το κύρος αυξάνεται με τη μείωση του αριθμού, τότε, ναι, ίσως και να έχουν.»

«Όπως και να είναι, χάρηκα που σε γνώρισα, Χάφναρ.»

«Παρομοίως.»

«Τελευταία, φαίνεται πως πέφτω όλο επάνω σε παράξενους ανθρώπους.»

«Τι εννοείς;»

«Δεν το εννοώ προσβλητικά,» διευκρίνισε η Ταλίνα.

«Δεν ήθελα να υπονοήσω αυτό,» εξήγησε ο Χάφναρ. «Ήθελα να ρωτήσω ποιους άλλους παράξενους έχεις συναντήσει.»

«Πριν από δυο νύχτες, τριγύριζα στους δρόμους της αγοράς, περιμένοντας να μου έρθει έμπνευση, και κινδύνευα λιγάκι. Μου επιτέθηκαν κάτι παλιάνθρωποι. Αλλά, τότε, ένας άλλος πετάχτηκε απ'το πουθενά –κυριολεκτικά, νόμιζα ότι γεννήθηκε μέσα απ'το σκοτάδι– και τους έκανε μαύρους στο ξύλο. Ήτανε, βέβαια, στοιχειωμένος ο άνθρωπος, αν και συμπαθητικός. Και δεν το λέω για πλάκα το 'στοιχειωμένος'. Μου είπε κάτι *τελείως* αλλόκοτα πράγματα, τα οποία

μου έδωσαν και έμπνευση να γράψω ένα ποίημα γι'αυτόν. Να δες.» Έβγαλε ένα κομμάτι χαρτί από μια τσέπη του φορέματός της και του το έδωσε.

Ο Χάφναρ το διάβασε, κρατώντας το με το ένα γαντοφορεμένο χέρι.

*Της σκιάς γέννημα, ξεπροβάλλεις για μένα,
μέσ' από χτίρια ερειπωμένα,
στοιχειωμένος και κατατρεγμένος, δε διστάζεις·
δόντια και νύχια 'στράφτουνε όταν τα παρουσιάζεις.
Τη μισή σου ψυχή έχοντας από μάγο χάσει,
τριγυρνάς νυν στα μυστηριώδη της πόλης δάση.
Τ'όνομά σου τόχεις αλλάξει,
η μεταμόρφωσή σου σ'έχει τρομάξει.*

«Πώς σου φαίνεται;» ρώτησε η Ταλίνα.

«Δεν είμαι πολύ της ποίησης,» εξήγησε ο Χάφναρ, «αλλά καλό μοιάζει. Δεν έχει τίτλο;»

«Δεν τον έχω αποφασίσει ακόμα. Και το ποίημα δεν το έχω κι αυτό ολοκληρώσει· θέλω να προσθέσω κι άλλες στροφές.»

«Ναι... Αλλά δε μου λες, αυτά εδώ για το μάγο» –έδειξε τη γραμμή που έγραφε «*Τη μισή σου ψυχή έχοντας από μάγο χάσει*»– «εσύ τα φαντάστηκες, έτσι; Δε σ'τα είπε ο άνθρωπος που συνάντησες...»

«Όχι, εκείνος μου τα είπε,» αποκρίθηκε η Ταλίνα. «Και έχει αλλάξει και τ'όνομά του, επειδή έχασε τη μισή του ψυχή. Θες να σου διηγηθώ τη συνάντησή μου μαζί του, ώσπου να φτάσουμε στο παλάτι;»

Ο Χάφναρ ανασήκωσε τους ώμους. «Ναι.»

Έτσι, η Ταλίνα ξεκίνησε να αφηγείται.

Το βράδυ ήταν παγερό (είπε) και ο άνεμος φυσούσε, σφυρίζοντας μέσα στους δρόμους της πόλης. Υπήρχε κάτι εκεί έξω το οποίο με καλούσε. Ήμουν βέβαιη πως, βγαίνοντας απόψε και τριγυρίζοντας στη Νουάλβορ, σίγουρα θα μου ερχόταν κάποια πολύ έντονη έμπνευση. Μια έμπνευση για ένα ποίημα μακροσκελές και υπέροχο· για ένα έπος, ίσως, αντάξιο του *Έπους της Μαρκάμης*, το οποίο, αναμφίβολα, θα έχεις διαβάσει.

(Ο Χάφναρ δεν το είχε διαβάσει, όμως δε διέκοψε την αφήγηση της Ταλίνα, η οποία τα έλεγε ωραία, όφειλε να παραδεχτεί.)

«Για πού τόβαλες, ρε παλαβή;» μου είπε ο Ράνιρ, βλέποντάς με να δένω την κάπα μου και να ζυγώνω την εξώπορτα του πανδοχείου.

«Θα κάνω μια βόλτα,» του απάντησα. «Ο άνεμος μουρμουρίζει μαγικά πράγματα απόψε.»

«Τα περασμένα μεσάνυχτα, όμως, μουρμουρίζουν κάτι άλλο· ξέρεις τι;»

Αναποδογύρισα τα μάτια μου, αγανακτισμένη. Είναι κουραστικό, ορισμένες φορές, ν'ακούς τις ανοησίες του Ράνιρ. «Τι;» τον ρώτησα.

«Φέρνω μαχαιροβγάλτες και κλέφτες και βιαστές, και τους κρύβω σε σκοτεινά μέρη, βάζοντάς τους να περιμένουνε καμια φαντασμένη ποιήτρια που βγαίνει νυχτιάτικα στο δρόμο μοναχή της.»

«Δεν είναι άσχημο, αλλά θα μπορούσες να προσπαθήσεις να βάλεις και ομοιοκαταληξία,» του είπα και, ανοίγοντας την πόρτα, έφυγα, αρχίζοντας τη νυχτερινή μου περιπλάνηση.

Και, καθώς βάδιζα, ακούγοντας τον άνεμο να σφυρίζει, τα λόγια του Ράνιρ έρχονταν, συνεχώς, στο μυαλό μου και με αποσπούσαν από αυτό που έπρεπε να κάνω: να περιμένω να μ'επισκεφτεί το Πνεύμα της Βιρκάνθα. Οπότε, περπατούσα λιγάκι εκνευρισμένη και, όταν είσαι εκνευρισμένος, τότε όλα τα κακά σου τυχαίνουνε· γιατί, όπως μου έχουνε πει, δημιουργείς αρνητική ενέργεια γύρω σου και προκαλείς τη Μοίρα.

Μάλλον, αυτό έφταιγε, λοιπόν, και δύο παλιάνθρωποι μού επιτέθηκαν, απαιτώντας να τους δώσω τα χρήματά μου. Εγώ χρήματα, βέβαια, δεν είχα. Αν είχα, δε θα χρωστούσα στον Ράνιρ. Ποτέ δεν κρατάω λεφτά· πρώτα ξεπληρώνω όλους όσους μου έχουν δανείσει. Πάντως, όσο και να προσπαθώ, πάντα φαίνεται να χρωστάω σε κάποιους. Δεν ξέρω πώς γίνεται...

Τέλος πάντων· αυτά δεν έχουν σχέση με την ιστορία μας.

«Δες ψέματα!» μούγκρισε ο ένας παλιάνθρωπος, αποκαλώντας με μ'ένα προσβλητικό όνομα που δε θέλω να επαναλάβω. «Θα σε ψάξουμε και θα τα βρούμε τα λεφτά σου, αφού δε θες να μας τα δώσεις!» Και μ'άρπαξε απ'τον ώμο, στριφογυρίζοντάς με και κολλώντας με στον τοίχο, προτού προλάβω να αντιδράσω.

Τότε ήταν που παρουσιάστηκε εκείνος. Εγώ, φυσικά, δεν τον είδα να έρχεται· άκουσα μονάχα μια κραυγή πόνου πίσω μου και στράφηκα. Ο παλιάνθρωπος που με είχε στριφογυρίσει βρισκόταν σωριασμένος στο πλακόστρωτο, κρατώντας το αριστερό του μάτι, ενώ ο άλλος υποχωρούσε, τρομαγμένος. Υποχωρούσε, προσπαθώντας ν'αποφύγει εκείνον, ο οποίος βαστούσε ξίφος στο δεξί χέρι.

«Φίλε,» θυμάμαι πως είπε ο παλιάνθρωπος, «δεν έχουμε πρόβλημα μαζί σου. Άφησέ μας να φύγουμε.»

«Τραβάτε, τότε.»

Ο τύπος με το χτυπημένο μάτι είχε ως τώρα σηκωθεί όρθιος, και έτρεξε σα δαιμονισμένος. Ο άλλος έριξε ένα τελευταίο βλέμμα σ'εκείνον και ακολούθησε το σύντροφό του.

«Χίλια ευχαριστώ,» είπα εγώ. «Χίλια ευχαριστώ. Δεν έχω χρήματα για να σε ξεπληρώσω, αλλά μπορώ να γράψω ένα ποίημα για σένα.»

Εκείνος με κοίταξε μέσα στο ημίφως, και είδα ένα στραβό μειδίαμα να χαράζεται στο πρόσωπό του. Ένα πικρό μειδίαμα, καθόλου εύθυμο. «Τα ποιήματα τελείωσαν για μένα,» είπε. «Ίσως θα ήταν καλύτερα να γράψεις μια θρηνωδία για έναν καταραμένο.»

«Καταραμένο;...»

«Έναν άνθρωπο που ένας μάγος τού έκλεψε μέρος της ψυχής του.» Θηκάρωσε το σπαθί του και κάθισε σε μια πέτρινη πεζούλα. «Και τώρα μισεί τον εαυτό του, και πάντα θα τον μισεί...» Ακούμπησε το κεφάλι στα χέρια του. «Και τον μάγο ποτέ δε θα μπορέσει να τον βρει.»

«Εσύ... εσύ είσαι αυτός ο άνθρωπος;» Τον πλησίασα. Η ιστορία του με είχε συγκινήσει. Και θα μου πεις σαν παραμύθι έμοιαζε, αλλά, δεν ξέρω, έτσι όπως τον άκουγα να τη λέει, μου φαινόταν αληθινή. Ήμουν σίγουρη πως ήταν αληθινή. Μπορούσα να το καταλάβω από τον πόνο στη φωνή του. Και το βλέμμα του, όταν με είχε κοιτάξει, ήταν τόσο στοιχειωμένο. Δεν έχω ποτέ μου ξαναδεί τέτοιο βλέμμα· ποτέ. Κι αμφιβάλλω άμα θα ξαναδώ.

Ο άγνωστος δεν απάντησε στην ερώτηση μου, έτσι ακούμπησα το χέρι μου στον ώμο του και τον ρώτησα: «Πώς σε λένε;»

«Ζάνμελ,» αποκρίθηκε. «Αυτό είναι το παλιό μου όνομα, και το καινούργιο.»

«Υπήρχε και κάποιο άλλο όνομα;» θέλησα να μάθω, παραξενεμένη από τον τρόπο που είχε μιλήσει. Ήταν σα να υπονοούσε ότι είχε κι ένα δεύτερο όνομα ανάμεσα στο παλιό και στο καινούργιο που ήταν ίδια.

«Νεκρομένων,» ψιθύρισε ο άγνωστος. Μόλις που άκουσα τη φωνή του μέσα στον άνεμο—

«*Νεκρομένων;*» έκανε ο Χάφναρ, διακόπτοντας τη διήγηση της Ταλίνα. «*Νεκρομένων,* είπες;»

Εκείνη ένευσε. «Ναι, γιατί;»

«Πού είναι τώρα; Ξέρεις;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ταλίνα. «Ύστερα από τη συζήτησή μας, έφυγε, και δεν τον ξανάδα.»

«Να πάρει...!» καταράστηκε ο Χάφναρ, κάτω απ'την ανάσα του.

Η Ταλίνα συνοφρυώθηκε. «Κάνεις σα να τον ψάχνεις. Τον γνωρίζεις;»

«Ναι,» απάντησε ο Χάφναρ. «Σε ποιο σημείο της αγοράς τον συνάντησες;»

«Νοτιοανατολικά ήμουν, νομίζω. Αλλά δεν πιστεύω να τον βρεις εκεί. Σου είπα, έφυγε.»

«Στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, Ταλίνα, φιλοξενείται μια κυρία που θα θέλει οπωσδήποτε να σου μιλήσει.»

«Είδες τον *Νεκρομένονα;*» έκανε η Ρικέλθη, στρέφοντας το βλέμμα από το γιο της στην Ταλίνα.

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Περιγραφέ τον.»

«Ήταν βράδυ, και δεν πρόσεξα τα χαρακτηριστικά του. Επιπλέον, φορούσε κουκούλα, οπότε ούτε για το χρώμα των μαλλιών του μπορώ να είμαι βέβαιη, και δεν ξέρω αν ήταν μακριά ή κοντά. Πάντως, πρέπει να είχε να ξυριστεί για μέρες· αυτό το παρατήρησα.»

«Πώς τον συνάντησες και πού;»

Η Ταλίνα τής διηγήθηκε την ιστορία που είχε διηγηθεί και στον Χάφναρ.

Αυτά δε μας βοηθάνε και πολύ, σκέφτηκε η Ρικέλθη. Ωστόσο, πιστεύω, θα ενδιαφέρουν τη Νιρκένα. Ετούτη η ποιήτρια βρήκε περισσότερα απ'ό,τι έχουν βρει οι βασιλικοί κατάσκοποι όλο αυτό τον καιρό! «Αν σου ζητήσουμε να μας οδηγήσεις στο σημείο όπου τον συνάντησες, μπορείς;»

«Μπορώ, Αρχόντισσά μου.»

«Ωραία...» μουρμούρισε η Ρικέλθη, σα να μιλούσε στον εαυτό της, «ωραία.»

«Τι έχεις στο μυαλό σου, μητέρα;» ρώτησε ο Χάφναρ.

«Τίποτα, ακόμα,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Μας θέλεις κάτι άλλο;»

Η Ρικέλθη κούνησε το κεφάλι αρνητικά, και είπε: «Σ'ευχαριστώ, Ταλίνα, για την πληροφορία που μου έδωσες.»

«Χάρηκα που σας εξυπηρέτησα, Αρχόντισσά μου.» Η Ταλίνα έκανε μια χαριτωμένη υπόκλιση.

Ο Χάφναρ άνοιξε την πόρτα και βγήκαν απ'το δωμάτιο της μητέρας του. «Φρουρέ!» φώναξε σ'έναν από τους στρατιώτες που φυλούσαν το διάδρομο. Οι σκοπιές είχαν αυξηθεί κατά πολύ ύστερα από την επίθεση των Γεράκων· το παλάτι ήταν γεμάτο μαχητές.

«Δράκαρχε,» αποκρίθηκε ο πάνοπλος άντρας, κλίνοντας το κεφάλι σε χαιρετισμό.

«Θέλω να ετοιμαστεί ένα δωμάτιο σε τούτο τον πύργο, για την κυρία.»

«Τότε, με συγχωρείτε, Άρχοντά μου, αλλά θα πρέπει να μιλήσετε σε κάποιον υπηρέτη...»

«Το ξέρω,» μούγκρισε ο Χάφναρ πίσω από τη δερμάτινη μάσκα του, «όμως οι καταραμένοι συνηθίζουν να στρίβουν από την άλλη, όποτε ζυγώνω.»

«Είναι δειλοί, Άρχοντά μου· συγχωρέστε τους.»

Ο τόνος του φρουρού είχε αρχίσει να εκνευρίζει τον Χάφναρ. «Τι θα γίνει τώρα; Θα φροντίσεις για το δωμάτιο, ή όχι;» Η Σρ'άερ έβγαλε ένα απειλητικό σύριγμα προς τη μεριά του στρατιώτη, διαισθανόμενη το θυμό του αφέντη της προς τον άντρα.

«Θα ειδοποιήσω έναν υπηρέτη, Άρχοντά μου. Επιστρέφω αμέσως. Μη φύγετε, παρακαλώ,» ζήτησε ο φρουρός, και έστριψε στο τέλος του διαδρόμου, βαδίζοντας βιαστικά.

«Ελπίζω να μη σας βάζω σε κόπο...» είπε η Ταλίνα.

«Δεν είναι κόπος,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ. «Αυτοί είναι ηλίθιοι.» Και πρόσθεσε: «Οι δράκαρχοι, όπως θα παρατηρείς, δεν έχουν και τόσο μεγάλη επιρροή στο παλάτι, εκτός αν θεωρείς τον φόβο επιρροή...»

«Είναι ένα είδος επιρροής, δεν είναι;»

«Είναι και ενοχλητικό, όμως. Κάποιες φορές, βρίσκω ότι συμφωνώ με τον Κέλσονα...» Τον Κέλσονα, ο οποίος είχε καλύτερέψει ύστερα από τον τραυματισμό του, και τώρα μπορούσε να σηκώνεται και να βαδίζει. Επιπλέον, τα ψυχικά του τραύματα έμοιαζε να θεραπεύονται το ίδιο καλά με τα σωματικά, αφού είχε αναπτύξει έναν ιδιαίτερο δεσμό με τον επίσης τραυματισμένο Σ'άαρν, το δράκο που πρότινος ανήκε στον Αρχιδράκαρχο Θέλβορ. Ωστόσο, ο Χάφναρ τον είχε ακούσει, ουκ ολίγες φορές, να θρηνεί για το χαμό της Σφ'έαρ, και μπορούσε να καταλάβει τον πόνο του. Πώς θα ήταν αν εκείνος έχανε τη Σρ'άερ; Αφόρητο... Έτσι, κάποτε πλησίασε το δωμάτιο του Κέλσονα, για να του μιλήσει· ο Νίσαρελ, όμως, τον σταμάτησε, σχεδόν έξω από την πόρτα.

«Άστον, Χάφναρ,» του είπε. «Άστον να το πολεμήσει μόνος. Θα βγει πιο δυνατός έτσι. Δε σε χρειάζεται τώρα. Θα αποτελέσεις μονάχα ένα αντικείμενο για να ξεσπάσει την οργή του. Κι αυτό δε θα τον βοηθήσει.»

«Ακούς τι σου λέω;» Η Ταλίνα άγγιξε τον ώμο του.

Ο Χάφναρ είχε απορροφηθεί από τις αναμνήσεις σχετικά με τον Κέλσονα. «Όχι. Σκεφτόμουν κάτι. Τι είπες;»

«Ρώτησα ποιος είναι αυτός ο Κέλσονα.»

«Ένας δράκαρχος.»

«Και έχει κάτι το ιδιαίτερο; Έτσι όπως μίλησες γι' αυτόν...»

Δύο υπηρέτριες ξεπρόβαλαν, εκείνη τη στιγμή, από τη γωνία του διαδρόμου, μαζί με το φρουρό που είχε στείλει ο Χάφναρ. Η μία από αυτές είπε: «Τι θα επιθυμούσατε, δράκαρχε;»

«Να ετοιμαστεί ένα δωμάτιο για την κυρία.»

«Αμέσως.» Υποκλίσεις.

«Και να τις βρείτε ρούχα, ώστε να παρουσιαστεί στην Αυλή.»

«Μάλιστα.» Κι άλλες υποκλίσεις.

«Ελάτε μαζί μας, κυρία.» Η μία υπηρέτρια –μια παχουλή, ξανθιά γυναίκα– έκανε νόημα στην Ταλίνα.

Η Πριγκίπισσα Νιρκένα βρισκόταν στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, είπαν οι φρουροί του παλατιού· έτσι, η Ρικέλθη πήγε να τη συναντήσει εκεί, και μαζί της βρήκε, όπως το περίμενε, τη Φερνάλβιν.

«Ρικέλθη,» είπε η Έπαρχος της Έρικ, στρέφοντας το βλέμμα στη μητριά της. «Πώς είσαι; Έμαθα ότι τραυματίστηκες.»

Αλλά, αναμφίβολα, θα προτιμούσες να μ'έβλεπες νεκρή, σκέφτηκε εκείνη, νιώθοντας εξαγριωμένη, καθώς το βλέμμα της προγονής της γλιστρούσε στο δεξί της χέρι, του οποίου τα τέσσερα δάχτυλα ήταν σπασμένα.

«Τώρα είμαι καλά,» αποκρίθηκε κοφτά η Ρικέλθη, και κάθισε αντίκρυ της Φερνάλβιν, στο ξύλινο τραπέζι. Το τραύμα στα πλευρά της της έριξε ένα τράβηγμα, καθώς έπαιρνε βολική θέση στην καρέκλα.

«Χαίρομαι,» είπε η Έπαρχος.

Ω, σκάσε, Φερνάλβιν, σκέφτηκε η Ρικέλθη. *Προς τι όλο αυτό το θέατρο; Προς τιμή της Πριγκίπισσας; Αγνοώντας την προγονή της,* είπε στη Νιρκένα: «Έχω ένα στοιχείο για τον Νεκρομέμνονα.»

«Πού το βρήκες;» απόρησε εκείνη, λιγάκι ενοχλημένη. *Οι κατάσκοποί μου δεν έχουν βρει τίποτα –τίποτα απολύτως!– κι εσύ, Ρικέλθη, ξαπλωμένη στο δωμάτιό σου όλες αυτές τις ημέρες, «έχεις ένα στοιχείο»;*

«Μου το είπε η Ταλίνα, μια πλανόδια ποιήτρια και φιλόσοφος, την οποία συνάντησε ο Χάφναρ μου σήμερα, στην πόλη. Της είχε υποσχεθεί, πριν από κάποιο καιρό, ότι θα σ'τη γνώριζε, γιατί θέλει να γράψει έναν ύμνο για το Βασιλιά μας–»

«Και γιατί κανένας δε μου το είπε *εμένα* αυτό;» απαίτησε η Νιρκένα. Οτιδήποτε είχε να κάνει με τον μεγάλο της αδελφό απαιτούσε να το γνωρίζει, ακόμα και τώρα που εκείνος ήταν νεκρός. Τον αγαπούσε τόσο πολύ... Προσπάθησε να διώξει τούτη τη σκέψη, προτού την πνίξει.

«Διότι τώρα μόλις κανονίστηκε,» εξήγησε η Ρικέλθη, απορώντας με την ξαφνική αντίδραση της Πριγκίπισσας. «Δεν υπήρχε πρόθεση να σου κρύψουμε κάτι, Νιρκένα. Γιατί, άλλωστε;»

«*Γιατί άλλωστε*...» σκέφτηκε η Φερνάλβιν. *Δες και χρειάζεσαι λόγο εσύ, Ρικέλθη, για να κρύψεις κάτι. Είναι στη φύση σου! Στη σκυλίσια, ελεεινή σου φύση.*

«Τι έμαθες, λοιπόν, για το Νεκρομέμονα;» ρώτησε η Νιρκένα.

Η Ρικέλθη τής μετέφερε όσα της είχε πει η Ταλίνα.

«Δε νομίζω ότι αυτά τα στοιχεία μάς οδηγούν στο δολοφόνο,» γνωμοδότησε ο Ζάρναβ, ο οποίος καθόταν πλάι στη Φερνάλβιν, αμίλητος μέχρι στιγμής.

«Μας βεβαιώνουν, τουλάχιστον, ότι είναι ζωντανός,» τόνισε η Ρικέλθη.

«Ναι, αλλά πού θα τον αναζητήσουμε;» είπε η Νιρκένα. «Πιστεύεις ότι μένει σ'εκείνη τη μεριά όπου έσωσε αυτή την Ταλίνα από τους κακοποιούς;»

«Αν ξέρω καλά τον Νεκρομέμονα, μάλλον, δε 'μένει' σε κανένα συγκεκριμένο μέρος· τριγυρίζει. Πάντως...» Η Ρικέλθη δάγκωσε το κάτω της χείλος, σα να σκεφτόταν πώς να εκφράσει τα επόμενά της λόγια. «Πάντως, έτσι όπως τον περιέγραψε η Ταλίνα, καλύτερα μού φάνηκε.»

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Φερνάλβιν.

«Έχασε το νεκραδελφό του,» εξήγησε η Ρικέλθη. «Αυτή είναι τραυματική εμπειρία για έναν νεκρενοικημένο. Το γεγονός, λοιπόν, ότι βοήθησε την Ταλίνα –χωρίς να υπάρχει και ιδιαίτερος λόγος να τη βοηθήσει, εδώ που τα λέμε– και το γεγονός ότι μίλησε, ύστερα, μαζί της εγώ το βλέπω ως θετικό.»

«Νομίζεις ότι θα έρθει, κάποτε, να μας βρει ο ίδιος;» ρώτησε η Νιρκένα.

«Δεν ξέρω,» ψιθύρισε η Ρικέλθη, που, παρότι ήθελε να τον ξαναδεί, φοβόταν πώς θα αντιδρούσε προς το μέρος της. *Εγώ είμαι υπεύθυνη για το χαμό του Χέντραμ. Θα προσπαθήσει να με σκοτώσει, όταν με συναντήσει; Δεν είχε ποτέ ξανά αισθανθεί τόσο έντονες ενοχές για κάτι που είχε κάνει· και η Αρχόντισσα Ρικέλθη είχε κάνει ουκ ολίγα πράγματα στη ζωή της...*

«Πού βρίσκεται τώρα, ο Χάφναρ;» τη ρώτησε ο Άνγκεδβαρ, που κι εκείνος, μέχρι στιγμής, ήταν σιωπηλός, σαν τον πατέρα του.

«Δεν ξέρω,» απάντησε η Ρικέλθη. «Υποθέτω, θα είναι στον Πύργο των Δράκων. Θέλεις να τον δεις;»

Ο Άνγκεδβαρ ένευσε και σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Θα τον αναζητήσω. Με χρειάζεστε τίποτα εδώ;»

Η Φερνάλβιν κούνησε το κεφάλι.

«Ζήτη από κάποιον να σε οδηγήσει,» του είπε η Νιρκένα. «Μπορεί να χαθείς στο παλάτι.»

«Το ξέρω, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε ο Άνγκεδβαρ, υπομειδώντας και κάνοντας μια υπόκλιση, προτού στραφεί και βαδίσει προς την έξοδο της αίθουσας.

Πέρασε από το κατώφλι και βγήκε στους δαιδαλώδεις διαδρόμους του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων. *Για να δούμε, σκέφτηκε, ως πού θα καταφέρω να φτάσω μόνος μου...* Και περπάτησε, προσπαθώντας να φέρει στο νου του τη διαδρομή μέσω της οποίας είχαν έρθει στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου.

Μετά από λίγο, χάθηκε και ξεφύσησε, θυμωμένα, κουνώντας το κεφάλι. *Αναρωτιέμαι πώς ο Νόρβορ και η Λιόλα μεγάλωσαν εδώ μέσα!*

«Να σας βοηθήσω, Άρχοντά μου;»

Ο Άνγκεδβαρ στράφηκε, αιφνιδιασμένος, κι αντίκρισε μια φρουρό η οποία στεκόταν στη γωνία ενός διαδρόμου, έχοντας το σπαθί της ανεστραμμένο, με την αιχμή να κεντρίζει το πέτρινο δάπεδο και τα γαντοφορεμένα της χέρια ν'αναπαύονται πάνω στη λαβή.

Η γυναίκα πήρε το ένα χέρι από το όπλο της και σήκωσε την προσωπίδα του κράνους της. Ήταν η Ηλφίρα, η πολεμίστρια που ο Άνγκεδβαρ είχε γνωρίσει όταν ο στρατός του Βασιληά ανηφόριζε προς την Έριγκ, για να πολεμήσει με τον Μόρντεναρ· η πολεμίστρια που είχε τραυματιστεί από βέλος στη συμπλοκή με τους ακόλουθους της Ιέρειας Ετρέσσα του Άνκαραζ.

Ο Άνγκεδβαρ τη ζύγωσε, χαμογελώντας. «Πώς είσαι, Ηλφίρα;»

«Καλά,» αποκρίθηκε εκείνη, επιστρέφοντας το χαμόγελο. Τα μάγουλά της γίνονταν κόκκινα και φουσκωτά, όταν χαμογελούσε· του Άνγκεδβαρ τού άρεσε αυτό.

«Όταν άκουσα ότι οι φονιάδες που εισέβαλαν στο παλάτι σκότωσαν πολλούς στρατιώτες, εσένα σκέφτηκα...»

«Ήμουν τυχερή,» αποκρίθηκε η Ηλφίρα· «δε βρισκόμουν στο Βασιλικό Πύργο, εκείνη τη βραδιά. Πού πηγαίνεις εσύ, όμως; Φαίνεσαι χαμένος.»

«Είμαι χαμένος,» είπε ο Άνγκεδβαρ. «Και προσπαθώ να πάω στον Πύργο των Δράκων.»

«Στον Πύργο των Δράκων;»

«Ναι. Θέλω να δω τον Χάφναρ.»

«Α. Και γιατί δε ζήτησες από κάποιον να σε οδηγήσει;»

«Είπα να προσπαθήσω να φτάσω μόνος μου, όσο μπορώ.»

«Τραγικό λάθος!» γέλασε η Ηλφίρα.

«Το ανακάλυπα αυτό...» μούγκρισε ο Άνγκεδβαρ.

«Ξέρεις σε ποιο πύργο είσαι τώρα;»

«Δεν έχω ιδέα.»

«Στον Πύργο της Γνώσης.»

«Στις βιβλιοθήκες;»

Η Ηλφίρα ένευσε.

«Μα, δεν είδα—»

«Είσαι στην αρχή ακόμα,» εξήγησε εκείνη. «Μόλις μπήκες, για την ακρίβεια.»

«Πώς βγαίνω απο δώ, για να πάω στον Πύργο των Δράκων;»

«Ευχαρίστως, θα σε πηγαινα ως εκεί, αλλά, όπως βλέπεις, έχω σκοπιά, κι άμα μάθουν ότι έφυγα απ'το πόστο μου, θα έχω μελάδες.»

«Δος μου κατευθύνσεις. Γενικά.»

«Γενικά, θα μπερδευτείς,» τον διαβεβαίωσε η Ηλφίρα. «Βγες απο κεί, όμως,» έδειξε μια γωνία, «και προχώρα ευθεία, και στον πρώτο διάδρομο στρίψε δεξιά. Μετά, προχώρα πάλι ευθεία, και εκεί, σίγουρα, θα συναντήσεις κάποιον υπηρέτη που θα μπορεί να σε πάει στον Πύργο των Δράκων.»

«Αχά,» έκανε ο Άνγκεδβαρ. «Να σε ρωτήσω κάτι; Πώς καταφέρνετε και βρίσκετε το δρόμο σας εδώ μέσα;»

«Ξέρουμε ποιοι είναι οι βασικοί διάδρομοι και βαδίζουμε σ'αυτούς—και μόνο. Το μέρος είναι λαβύρινθος. Υπάρχουν, μάλιστα, και κάποιoi... εμ, αστικοί μύθοι, να τους πούμε; Λένε, για παράδειγμα,

πως, αν χαθείς, μπορεί να μην ξαναβγείς ποτέ. Ή έχει ακουστεί το άλλο, το πιο τρελό: πως ήταν κάποιος, πριν από διακόσια χρόνια, ο οποίος χάθηκε μέσα στους διαδρόμους των Δεκαεννέα Πύργων και, όταν κατάφερε να βγει, βγήκε στο σήμερα –δηλαδή, μετά από διακόσια χρόνια, όσον αφορά αυτόν. Σε όσους το είπε, δεν τον πίστεψαν, αλλά, όταν έπεσε για ύπνο εκείνο το βράδυ, πέθανε. Παράξενο, ε;»

«Εσύ τον είδες;»

«Όχι. Αφού σου λέω: είναι αστικός μύθος. Μάλλον, δεν έχει συμβεί ποτέ. Αλλά μπορεί και να συνέβη, ποιος ξέρει;» Η Ηλφίρα ανασήκωσε τους ώμους.

«Καλά,» είπε ο Άνγκεδβαρ. «Να πηγαίνω τώρα.»

«Να έρθω, αργότερα, στο δωμάτιό σου;»

Ο Άνγκεδβαρ τη φίλησε μέσα από το κράνος. «Αν μπορείς να βρεις το δρόμο.»

Η Ηλφίρα γέλασε, καθώς εκείνος απομακρυνόταν, κουνώντας της το χέρι. «Θα βρω το δρόμο!» του υποσχέθηκε, κατεβάζοντας την προσωπίδα της.

Ο Άνγκεδβαρ ακολούθησε τις οδηγίες που του είχε δώσει και, τελικά, βρήκε έναν υπηρέτη, από τον οποίο ζήτησε να τον πάει ως τον Πύργο των Δράκων.

«Στον Πύργο των Δράκων, Άρχοντά μου;» τραύλισε ο νεαρός.

Κουφός είναι; «Ναι, έτσι δεν είπα;»

«Μάλιστα. Με συγχωρείτε,» αποκρίθηκε ο υπηρέτης, και ξεκίνησε να βαδίζει, οδηγώντας τον μέσα από διαδρόμους, δωμάτια, και γέφυρες που συνέδεαν πύργους.

Προτού, όμως, φτάσουν στον προορισμό τους, ο Άνγκεδβαρ είδε τον Χάφναρ να ξεπροβάλλει από τη γωνία ενός διαδρόμου, μαζί με τη Σρ'άερ. Ο υπηρέτης έβγαλε μια τρομαγμένη φωνή, και κρύφτηκε πίσω απ'τον Άρχοντα που συνόδευε.

«Εσένα ερχόμουν να δω,» είπε ο Άνγκεδβαρ στο δράκαρχο. Και προς τον υπηρέτη: «Τι κάνεις έτσι; Δεν τον αναγνωρίζεις;»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο νεαρός. «Τον – τον αναγνωρίζω, φυσικά.»

«Δίνε του,» είπε ο Χάφναρ στον υπηρέτη, και εκείνος έφυγε, χωρίς να ρωτήσει τον Άνγκεδβαρ.

«Τι τρέχει;» απόρησε εκείνος.

«Ό,τι τρέχει πάντα,» αποκρίθηκε ο δράκαρχος. «Το υπηρετικό προσωπικό του παλατιού δε μας αγαπά και πολύ.»

«Γιατί;»

«Τους τρομάζουμε, υποθέτω. Είναι, όμως, ενοχλητικό. Πολύ.»

«Θα έπρεπε να σας είχαν συνηθίσει ως τώρα,» είπε ο Άνγκεδβαρ.

«Το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων είναι *τεράστιο*· δε μας βλέπουν και τόσο συχνά. Και δεν το επιδιώκουν κióλας. Τέλος πάντων... τι με θέλεις;»

«Ήρθα απλά για να δω τι κάνεις.»

«Καλά είμαι. Πηγαίνω τώρα να πάρω την Ταλίνα από το δωμάτιό της.»

«Α, ναι. Άκουσα γι' αυτήν, από τη μητέρα σου.»

«Θα την παρουσιάσω στην Πριγκίπισσα Νιρκένα και στη Βασίλισσα Ακάρθα. Έλα μαζί, αν θέλεις.»

Ξεκίνησαν να βαδίζουν, δίπλα-δίπλα, με τη *Σρ'άερ* ανάμεσά τους.

«Έχεις μάθει κι εσύ τους δρόμους εδώ μέσα;» ρώτησε ο Άνγκεδβαρ.

«Κάποιους από τους βασικούς,» απάντησε ο Χάφναρ. «Και, όταν δεν ξέρω πού να πάω, ζητάω κατευθύνσεις από κάποιον υπηρέτη ή φρουρό.»

«Υπάρχει κανένας που να ξέρει *ολόκληρο* το παλάτι;»

«Αμφιβάλλω. Είναι πανάρχαιο, Άνγκεδβαρ. Έχουν προστεθεί πράγματα επάνω σε άλλα πράγματα. Και είναι δεκαεννέα πύργοι, μπλεγμένοι αναμεταξύ τους. Ώρες-ώρες, αναρωτιέμαι πώς το *χτίσανε* αυτό το μέρος. Δεν είναι αξιοθαύμαστο;»

«Πράγματι, είναι,» παραδέχτηκε ο Άνγκεδβαρ.

Ύστερα από λίγη ώρα, ο Χάφναρ είπε: «Τώρα, είμαστε στον Πύργο των Ξένων.»

Πλησίασε έναν υπηρέτη –ο οποίος κοίταζε εκείνον και τη δράκαινά του με γουρλωμένα μάτια και χλομή όψη– και τον πρόσταξε: «Οδήγησέ με στο δωμάτιο της κυρίας Ταλίνα.»

«Εμ...»

«Είναι η κυρία που τακτοποιήσατε πριν από λίγο. Που σας ζήτησα να την εφοδιάσετε και με ρούχα κατάλληλα για να εμφανιστεί στην Αυλή.»

«Τη θυμάμαι, Άρχοντά μου,» είπε ο υπηρέτης, και τους οδήγησε.

Η Ταλίνα ήταν ντυμένη με ένα γαλάζιο, φρεσκοσιδερωμένο φόρεμα και στολισμένη με κοσμήματα. Τα σγουρά, μαύρα μαλλιά της ήταν χτενισμένα και πιασμένα με μια κοκάλινη χτένα. Βλέποντας τον Άνγκεδβαρ να μπαίνει, μαζί με τον Χάφναρ, υποκλίθηκε, λέγοντας «Άρχοντά μου». Αν και δεν τον αναγνώριζε, υπέθετε ότι θα ήταν κάποιο σημαντικό πρόσωπο· δεν της έμοιαζε με φρουρό. Κι εξάλλου, δεν πίστευε ότι ένας δράκαρχος θα έφερνε σωματοφύλακα μαζί του. Τι να τον κάνει; Ήταν δράκαρχος!

«Ο Άνγκεδβαρ,» σύστησε ο Χάφναρ, «γιος της Επάρχου-Κεντροφύλακος Φερνάλβιν, Διάδοχος του Θρόνου της Έριγκ, και, τυπικά, ανιψιός μου.» *Αν και, στην πραγματικότητα, δεν είναι,* θύμιζε στον εαυτό του. Ακόμα δεν μπορούσε να το συνειδητοποιήσει ότι, ουσιαστικά, δεν είχε καμία σχέση με τους Νίλγκωρ· η Ρικέλθη τον είχε κάνει με τον Έζβαρ τον ερημίτη. *Ωστόσο, εγώ πάντοτε θα θεωρώ τους Νίλγκωρ οικογένειά μου.* Εξάλλου, ποιοι είναι «οικογένειά σου», αν όχι οι άνθρωποι με τους οποίους έχεις μεγαλώσει και τους οποίους αγαπάς, όσο κι αν, φορές-φορές, διαφωνείς μαζί τους;

«Χαίρω πολύ, Άρχοντά μου,» είπε η Ταλίνα.

«Παρομοίως, Ταλίνα,» αποκρίθηκε ο Άνγκεδβαρ.

«Είσαι έτοιμη;» τη ρώτησε ο Χάφναρ.

«Ναι. Θα πάμε να δούμε τη Βασίλισσα τώρα;»

«Αν θέλεις...»

«Θέλω,» είπε η Ταλίνα. «Απλά, αισθάνομαι λιγάκι περίεργα,» χαμογέλασε. «Αμήχανα.»

«Δε χρειάζεται,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ, δίνοντάς της το γαντοφορεμένο του χέρι. «Σαν στο σπίτι σου.»

Η Ταλίνα πήρε το χέρι του και βγήκαν από το δωμάτιο. «Δεν έχω σπίτι,» είπε.

Ο Χάφναρ γέλασε. «Τότε, όπου γης και πατρίς. Είσαι παντού στο σπίτι σου.»

Η Ταλίνα γέλασε, επίσης. «Ναι, υποθέτω... Έχεις κι εσύ μια κλίση για ποίηση, τελικά, Χάφναρ.»

«Δεν το νομίζω.»

Ο Άνγκεδβαρ τούς ακολούθησε, υπομειδώντας. *Φαίνεται να τον συμπαθεί, αυτή η Ταλίνα,* σκέφτηκε.

Όταν έφτασαν στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, βρήκαν την Πριγκίπισσα Νιρκένα, τη Φερνάλβιν, τη Ρικέλη, και τον Ζάρναβ να σηκώνονται από το τραπέζι.

«Υψηλοτάτη,» είπε ο Χάφναρ στην πρώτη, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση. «Να σας γνωρίσω την Ταλίνα.»

«Μου μίλησε η μητέρα σου γι' αυτήν,» αποκρίθηκε η Νιρκένα, κοιτάζοντας την ποιήτρια από την κορφή ως τα νύχτα.

Η Ταλίνα έκανε μια βαθιά υπόκλιση. «Υψηλοτάτη. Τιμή μου που σας γνωρίζω.»

«Είναι μεσημέρι,» είπε η Νιρκένα, «και σκεφτόμασταν να γευματίσουμε. Θα μας κάνεις παρέα;»

«Ασφαλώς, Υψηλοτάτη!» απάντησε η Ταλίνα. «Με τιμάτε ακόμα περισσότερο.»

Η Νιρκένα είπε σ' έναν υπηρέτη: «Ειδοποιήστε τη Βασίλισσα, τον Πρίγκιπα Νόρβορ, τον Πρίγκιπα Δάτμιν, την κόρη μου, Μιάνη, τον Άρχοντα Δάρβαν ε Νίλγκωρ, και τη Φάλμα ε Νίλγκωρ. Ζητήστε τους να έρθουν στο γεύμα μας.»

Ο υπηρέτης —ένας μεσήλικας άντρας με κοντοκουρεμένα μαλλιά και μουστάκι— υποκλίθηκε επίσημα. «Ως προστάξει η Υψηλότητά Σας.»

Η Πριγκίπισσα Νιρκένα τούς τραπέζωσε όλους σε μια μεγάλη αίθουσα με δύο τζάκια και αναμμένα κεριά. Το γεύμα της ήταν πλούσιο, όπως και κάθε γεύμα του αδελφού της. Σκόπευε να διατηρήσει μέχρι και την παραμικρή του συνήθεια, ώστε να τον θυμάται για πάντα, να μην τον ξεχάσει ποτέ. Όχι πως ήταν δυνατόν να τον ξεχάσει. Η μνήμη του έκαιγε τόσο δυνατή...

—*Πριγκίπισσα Νιρκένα*— Η φωνή αντήχησε μέσα στο νου της όταν έμπαινε η Βασίλισσα Ακάρθα, φτάνοντας τελευταία, μαζί με τον Δάτμιν.

«Ακάρθα,» είπε η Νιρκένα, τυπικά, «χαίρομαι που μπόρεσες να έρθεις.» Τι μπορούσε να θέλει τώρα ο Ράζλερ; Μήπως, την είχε επισκεφτεί για να της αποκαλύψει πού βρισκόταν ο Νεκρομένων;

«Δε θα ήταν δυνατόν να λείπω από αυτό το γεύμα,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα, και όλοι κάθισαν.

—*Τι είναι, Φανλαγκόθ;*— ρώτησε η Νιρκένα.

—Ο σύζυγός σου, σύντομα, θα βρίσκεται στη Νουάλβορ, Πριγκίπισσα, και θα σου ζητήσει να κοιμηθείτε μαζί. Πρέπει να του αρνηθείς—

Η Νιρκένα κοκκίνισε. Πώς τολμούσε; Θα της έλεγε τώρα τι να κάνει και με τον άντρα της;

—Θα σε σκοτώσει, αν κοιμηθείς μαζί του—την προειδοποίησε ο Φανλαγκόθ.

—Πού είναι ο Νεκρομένων;—

—Μην αλλάξεις το θέμα, Πριγκίπισσα Νιρκένα. Και άκουσέ με καλά: Ο σύζυγός σου έρχεται στη Νουάλβορ για να σε σκοτώσει. Δεν πρέπει, σε καμία περίπτωση, να κοιμηθείς μαζί του, αν εκτιμάς τη ζωή σου—

«Υψηλοτάτη,» είπε ο Χάφναρ προς τη Νιρκένα, «Μεγαλειοτάτη,» προς την Ακάρθα, «η Ταλίνα, από εδώ, είναι ποιήτρια την οποία γνωρίζω και εκτιμώ, και θα επιθυμούσε να γράψει έναν ύμνο για την κηδεία του Βασιληά μας.»

Η Βασίλισσα Ακάρθα αποκρίθηκε, αλλά η Νιρκένα δεν την άκουσε, καθώς προσπαθούσε να απομακρύνει τον υπόλοιπο κόσμο από το νου της και να επικεντρωθεί στον Ράζλερ. Νόμιζε ότι την είχε πιάσει ξανά πονοκέφαλος.

—Γιατί να με σκοτώσει τώρα ο Κάβμαρ, Φανλαγκόθ; Τόσα χρόνια είχε πολλές ευκαιρίες. Ο θάνατός μου δε θα τον ωφελήσει σε τίποτα. Αν μαθευτεί, θα υπάρξει διχόνοια ανάμεσα στη Νουάλβορ και στη Νέλβορ—

—Δε θα χρειαστεί να κρύψει το φόνο—

—Θα δηλώσει ότι εκείνος το έκανε; Στο ίδιο μας το κρεβάτι;—

—Δεν έχω χρόνο για ανούσιες εξηγήσεις, Πριγκίπισσα Νιρκένα!—Ο Φανλαγκόθ «ακουγόταν» θυμωμένος—Αλλά το έχω δει· θα σε σκοτώσει. Μην κοιμηθείς μαζί του, αν θέλεις το καλό σου και το καλό του Βασιλείου σου—

Η Νιρκένα τον αισθάνθηκε να φεύγει, όπως ένα πουλί φτερουγίζει και πετά μακριά. Ξεφύσησε και ήπια μια γουλιά κρασί. Θα τρελαθώ!

«Νιρκένα, συμφωνείς;» τη ρώτησε η Ακάρθα, στρεφόμενη να την κοιτάξει.

«Με τι;»

«Με τον ύμνο.»

«Ω ναι, γιατί όχι;» αποκρίθηκε η Πριγκίπισσα. «Γιατί όχι; Τι ακριβώς έχεις κατά νου, Ταλίνα;»

«Δεν έχω γράψει κάτι ακόμα,» απάντησε εκείνη, «αλλά έχω σκεφτεί ορισμένα πράγματα....» Και τους μίλησε σχετικά.

Η Νιρκένα δεν έδινε και πολλή σημασία· έγνεφε μονάχα με το κεφάλι, για να δείξει ότι ενδιαφερόταν.

Το γεύμα τους τελείωσε και ακόμα δεν είχε συνέλθει. *Τι μπορεί να σχεδιάζει τώρα ο Κάβμαρ; αναρωτιόταν. Γιατί να θέλει να με σκοτώσει; Τι σκέφτεται; ν'αρπάξει το θρόνο, πριν από την κηδεία του Αργκελ; Ή, μήπως, θα προτιμούσε να με κηδέψει κι εμένα μαζί του;*

Ζήτησε συγγνώμη από τους υπόλοιπους και αποχώρησε πρώτη για τα διαμερίσματά της.

Η Φερνάλβιν και ο Ζάρναβ έφυγαν μετά απ'αυτήν, κατευθυνόμενοι στα πριγκιπικά διαμερίσματα του δεύτερου και βαδίζοντας αργά, γιατί ο Πρίγκιπας δεν μπορούσε να προχωρά γρήγορα, ύστερα από τον τραυματισμό του.

Ο Χάφναρ οδήγησε την Ταλίνα στο δωμάτιό της, στον Πύργο των Ξένων, και έπειτα, όδευσε προς τον Πύργο των Δράκων, παρέα με τη Σρ'άερ.

Ο Άνγκεδβαρ πήγε στο δικό του δωμάτιο, και εκεί βρήκε την Ηλφίρα να τον περιμένει, όπως είχε υποσχεθεί.

Ο Νόρβορ, η Μιάνη, και ο Δάτμιν επισκέφτηκαν τον Ψηλό Κήπο, για να ρεμβάσουν, μετά από το γεύμα.

Ο Δάρβαν έδωσε τη Φάλμα στην παραμάνα της, και ο ίδιος κάθισε μαζί με την Αρχόντισσα Ρικέλθη και τη Βασίλισσα Ακάρθα, πίνοντας μυρωδάτο καφέ και κάνοντας ελαφριά συζήτηση.

Αργότερα, το απόγευμα, μια συνοδεία έφτασε στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, αποτελούμενη από τριάντα καβαλάρηδες και τρεις άμαξες. Οι παλατιανοί υπηρέτες έτρεξαν, πάραυτα, να ειδοποιήσουν τους άρχοντές τους ότι ο Άρχοντας Άρδαν ε Βάρνιγκ βρισκόταν εδώ.

Ο Έπαρχος της Μπένριγκ, σκέφτηκε η Πριγκίπισσα Νιρκένα, γνωρίζοντας πως, κατά πάσα πιθανότητα, ο επόμενος σημαντικός καλεσμένος που θα έφτανε στο παλάτι πρέπει, λογικά, να ήταν ο σύζυγός της, ο Έπαρχος Κάβμαρ της Νέλβορ...

Κεφάλαιο 38

Ο Θάνατος Έρχεται

Νύχτα έφτασε ο Έπαρχος Κάβμαρ στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, και οι υπηρέτες έτρεξαν να ανακοινώσουν την άφιξή του.

Η Αρχόντισσα Ρικέλθη βρισκόταν στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, μαζί με τη Βασίλισσα Ακάρθα και μερικούς συμβούλους, όταν έμαθε τα νέα.

Ένας από τους συνωμότες κατά του Στέμματος είναι εδώ, σκέφτηκε. Πού βρίσκεται η Πριγκίπισσα Νιρκένα; Δε θα προσέλθει, για να χαιρετίσει το σύζυγό της;

«Ο Έπαρχος Κάβμαρ,» είπε η Ακάρθα στη Ρικέλθη, σαν εκείνη να μην είχε ακούσει καλά τη μεγαλόφωνη ανακοίνωση των υπηρετών. Η Βασίλισσα σηκώθηκε από τη θέση της, έφτιαξε το φόρεμα και τα μαλλιά της, και ζύγωσε τον Ουρανολίθινο Θρόνο. Οι στρατιώτες που βρίσκονταν συγκεντρωμένοι γύρω από το –κυριολεκτικά– πολύτιμο κάθισμα παραμέρισαν, για να την αφήσουν να περάσει και να καθίσει.

Η Ρικέλθη σηκώθηκε επίσης, όπως και όλοι οι παρευρισκόμενοι σύμβουλοι. Τον είχε ξαναδεί τον Άρχοντα Κάβμαρ, μα όχι πολύ πρόσφατα, και προσπάθησε να φέρει το πρόσωπό του στο μυαλό της. Ναι, τον θυμόταν αρκετά καλά. Γαλαζόγκριζα μάτια –τα οποία είχαν μια κάποια γοητεία· ένα μυστήριο, ένα επικίνδυνο μυστήριο–, ξανθά μαλλιά –που η Ρικέλθη πίστευε ότι ο Έπαρχος πρέπει να έβαφε, γιατί, συνήθως, γυάλιζαν ιδιαιτέρως–, και καλοχτενισμένα γένια. Ήταν γοητευτικός άντρας, νόμιζε η Ρικέλθη, αλλά γοητευτικός όπως ένα εξωτικό φίδι· ωραίο να το κοιτάξεις εξ αποστάσεως, μα όχι να το πλησιάζεις. Οι καλοί του τρόποι μαρτυρούσαν άνθρωπο που έκρυβε κάτι από πίσω τους. Και, παραδόξως, αυτοί οι καλοί τρόποι του Κάβμαρ δεν έμοιαζαν καθόλου με τους καλούς τρόπους του Άργκελ, συνειδητοποιούσε τώρα η Αρχόντισσα της Έριγκ.

Ποια είναι, όμως, η διαφορά; Προσπάθησε να την προσδιορίσει... Ναι, φυσικά. Οι καλοί τρόποι του Κάβμαρ ήταν γαλιφιές, ενώ οι κα-

λοί τρόποι του Άργκελ ηχούσαν πιο πραγματικοί: πολύ πιο πραγματικοί.

Ωστόσο, έτσι θυμάμαι τον Έπαρχο της Νέλβορ. Μπορεί, τελευταία, να έχει αλλάξει. Για να δούμε...

«Ο Έπαρχος Κάβμαρ της Νέλβορ!» ανακοίνωσε ένας υπηρέτης, μπαίνοντας στην αίθουσα.

Και από τη μεγάλη, ορθάνοιχτη πόρτα πέρασε ο άντρας που η Ρικέλθη θυμόταν. Εξωτερικά, τουλάχιστον, ήταν ίδιος κι απaráλλαχτος. *Για το εσωτερικό θα μάθουμε, σταδιακά...*

«Βασίλισσα Ακάρθα!» χαιρέτησε ο Κάβμαρ, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση, χαμογελώντας. «Πώς είστε, Βασίλισσά μου;»

Η Ακάρθα τού επέστρεψε το χαμόγελο, και κατέβηκε από τον Ουρανολίθινο Θρόνο, για να τον χαιρετήσει δια χειραψίας. «Καλά, Έπαρχε,» αποκρίθηκε. Και ύστερα, σαν τότε να το θυμήθηκε, πρόσθεσε: «Όσο καλά μπορώ να είμαι, μετά από την απώλεια του Βασιληά μας,» αλλάζοντας έκφραση και σβήνοντας το χαμόγελο από το πρόσωπό της.

«Συλλυπητήρια, Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Κάβμαρ, σφίγγοντας τρυφερά το χέρι της με τα δύο δικά του. «Το Βασίλειό μας είναι τραυματισμένο, χωρίς το Βασιληά Άργκελ· μπορώ να το αισθανθώ, μέσα μου. Και να ξέρετε πως ό,τι βοήθεια πιθανώς να χρειαστείτε από εμένα θα την έχετε.»

«Ευχαριστώ, Έπαρχε,» αποκρίθηκε η Ακάρθα. Και, στρεφόμενη προς τη Ρικέλθη: «Να σας γνωρίσω: Από εδώ, η Αρχόντισσα Ρικέλθη ε Νίλγκωρ, της Έριγκ.»

«Έχουμε ξανασυναντηθεί,» είπε ο Κάβμαρ, στρεφόμενος κι εκείνος στη Ρικέλθη. «Παλιότερα, βέβαια.»

«Χαίρομαι που σας συναντώ και πάλι, Έπαρχε,» είπε η Αρχόντισσα της Έριγκ, δίνοντάς του το αριστερό της χέρι. «Στις παλιές μας συναντήσεις δεν είχαμε καιρό να γνωριστούμε καλά, απ'ό,τι θυμάμαι.»

«Έχω, όμως, ακούσει πολλά για σας, Αρχόντισσα Ρικέλθη,» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ, φιλώντας το χέρι της.

«Κι εγώ για εσάς, Έπαρχε.»

«Ήμουν βέβαιος ότι θα είχατε ακούσει.» Τα μάτια του γυάλισαν· ένα απαλό, ειρωνικό μειδίαμα χάραξε το πρόσωπό του.

«Ίσως τώρα θα μπορούσαμε να γνωριστούμε καλύτερα από τις άλλες φορές,» είπε η Ρικέλθη, κι αμέσως σκέφτηκε: *Μπορεί και να έκανα κάποιο μεγάλο λάθος. Γιατί, συνεχώς, θέλω να προκαλώ την τύχη μου;*

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ. «Γιατί όχι; Το όχι δεν αποτελεί μέρος του λεξιλογίου μου, όταν συναναστρέφομαι με μια γοητευτική γυναίκα.»

«Με κολακεύετε, Έπαρχε.»

«Κάθε άλλο. Είμαι άνθρωπος της αλήθειας, Ρικέλθη.»

Ρικέλθη, όχι Αρχόντισσα Ρικέλθη. Να τον πάρει ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ! Μας βλέπει— και ποιος δε μας βλέπει εδώ πέρα! Η Βασίλισσα, τόσο σύμβουλοι, τόσο υπηρέτες και φρουροί. Γιατί το κάνει αυτό; Αποκλείεται να είχε γίνει «κατά λάθος»· η Ρικέλθη ήταν βέβαιη πως εκείνος δεν έκανε τέτοια λάθη.

«Έχετε χτυπήσει;» τη ρώτησε ο Κάβμαρ, κοιτάζοντας το δεξί της χέρι. «Ελπίζω να μην είναι τίποτα σοβαρό.»

«Κάποιος αχρείος μού έσπασε τα δάχτυλα,» αποκρίθηκε, ευθέως, η Ρικέλθη. «Αλλά θα δέσουν.»

«Είναι απίστευτο το τι παλιάνθρωποι τριγυρίζουν στο Βασίλειο,» είπε ο Κάβμαρ. «Έπεσες σε ληστές;»

Ενικός, τώρα. Ενδιαφέρον κι αυτό...

Βήματα αντήχησαν μέσα στην αίθουσα, προτού η Ρικέλθη απαντήσει. Ο Κάβμαρ παραμέρισε από εμπρός της και στράφηκε, για να δει ποιος ερχόταν.

Ήταν η Πριγκίπισσα Νιρκένα, ντυμένη φανταχτερά και στολισμένη, με τα μαλλιά της μαζεμένα σ'έναν κώνο πάνω απ'το κεφάλι της.

«Κάβμαρ,» είπε, ζυγώνοντας. «Καλωσόρισες.»

Εκείνος φίλησε το μάγουλό της και την έσφιξε στην αγκαλιά του, για περισσότερο απ'ό,τι θα ήταν πρέπον. Ύστερα, την άφησε και στράφηκε στη Ρικέλθη και την Ακάρθα, εξακολουθώντας, όμως, να έχει το δεξί του χέρι περασμένο γύρω από τη μέση της Πριγκίπισσας.

«Όταν έχεις πολύ καιρό να δεις την οικογένειά σου, αισθάνεσαι ότι κάτι σου λείπει,» είπε, προς κανέναν συγκεκριμένα. «Δυστυχώς, όμως, φαίνεται πως οι αποστάσεις στο Νόρβηλ είναι μεγαλύτερες

απόσο δείχνει ο χάρτης. Έτσι δεν είναι, αγάπη μου;» ρώτησε τη Νιρκένα.

«Σίγουρα,» αποκρίθηκε εκείνη, και φίλησε το μάγουλό του.

Χμμμμμ, σκέφτηκε η Ρικέλθη. Υπήρχε κάτι παράξενο στον τρόπο της Πριγκίπισσας. Κατ'αρχήν, δεν έδειχνε να χαίρεται και τόσο, για τον ερχομό του συζύγου της. Αλλά αυτό ήταν φυσικό, από τη στιγμή που τον ήξερε για συνωμότη κατά του Στέμματος. Άλλο ήταν που ενοχλούσε τη Ρικέλθη... *Τι είναι; Τι με ενοχλεί;* Μπορούσε να διακρίνει ένα... *σφίξιμο* στον τρόπο της Νιρκένα. Δεν ήταν ακριβώς ο εαυτός της. Ήταν μαγκωμένη. Γιατί;

«Πού είναι η Μιάνη;» ρώτησε ο Κάβμαρ.

«Κοιμάται,» απάντησε η σύζυγός του. «Τραυματίστηκε.»

«Τραυματίστηκε;» έκανε ο Έπαρχος, τρομαγμένος.

Η Νιρκένα ένευσε, και έγλειψε τα χείλη. «Έγινε μια επίθεση. Από φονιάδες. Μέσα στο παλάτι. Αλλά θα είσαι κουρασμένος από το ταξίδι τώρα...»

«Δεν είμαι τόσο κουρασμένος,» δήλωσε ο Κάβμαρ. «Πες μου, τουλάχιστον: είναι η Μιάνη εκτός κινδύνου;»

Η Νιρκένα ένευσε πάλι. (*Γιατί είσαι έτσι, Πριγκίπισσα; αναρωτήθηκε η Ρικέλθη. Γιατί δε μιλάς;*)

«Πάμε στα διαμερίσματά σου, να μου πεις περισσότερα;» πρότεινε ο Κάβμαρ στη σύζυγό του.

«Ναι,» απάντησε η Νιρκένα. «Πάμε.»

«Καλή σας νύχτα, Βασίλισσά μου,» χαιρέτησε ο Κάβμαρ την Ακάρθα. «Και πάλι, συλλυπητήρια.

»Αρχόντισσα Ρικέλθη. Ευελπιστώ, όντως, να γνωριστούμε καλύτερα.»

«Παρομοίως, Έπαρχε,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη, χαμογελώντας ευγενικά.

Ο Κάβμαρ και η Νιρκένα έφυγαν από την Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, ενώ εκείνος συνέχιζε να έχει το χέρι του περασμένο γύρω από τη μέση της, και εκείνη συνέχιζε να φαίνεται σφιγμένη στα μάτια της Αρχόντισσας της Έριγκ.

Τι είναι, Νιρκένα; Τι έχεις; Σ'έπιασε πάλι αυτός ο πονοκέφαλος; Σε έβαλε ο Φανλαγκόθ να κάνεις κάτι που δεν ξέρω;

Η Νιρκένα έδωσε στον Κάβμαρ ένα ποτήρι κρασί, καθώς κάθονταν στον καναπέ μπροστά στο τζάκι, και άρχισε να του διηγείται τα γεγονότα, αναρωτούμενη αν ήδη τα ήξερε. Ενόσω του μιλούσε, κοίταζε το πρόσωπό του, για να δει τις αντιδράσεις του, μα δεν μπορούσε να παρατηρήσει κάτι το ιδιαίτερο. Βέβαια, ήταν φανερό πως οι εκφράσεις του ήταν ελεγμένες· δεν άφηνε τον εαυτό του ελεύθερο. Όμως τούτο δε φανέρωνε κιόλας ότι γνώριζε για την επίθεση των δολοφόνων εκ των προτέρων.

«Ευτυχώς, όλα τελείωσαν καλά,» είπε, στο τέλος, ο Κάβμαρ.

«Ο Αρχιδράκαρχος πέθανε,» του θύμισε η Νιρκένα.

«Αυτή τη θεωρώ μικρή απώλεια. Μου φτάνει που εσύ και η Μιάνη δεν χτυπηθήκατε άσχημα.» Πέρασε το χέρι του γύρω από τους ώμους της και την έφερε κοντά του, για να φιλήσει το λαιμό της.

Τα λόγια του Φανλαγκόθ επέστρεψαν μέσα στο νου της Νιρκένα: *Θα σε σκοτώσει, αν κοιμηθείς μαζί του.*

Η Πριγκίπισσα σηκώθηκε από τον καναπέ, γλιστρώντας από την αγκαλιά του συζύγου της, και πλησίασε την Κάβα, για να βάλει ένα ποτό.

Άκουσε τον Κάβμαρ να ορθώνεται πίσω της.

Θεοί, τι θα κάνω τώρα; σκέφτηκε, καθώς άνοιγε ένα μπουκάλι κρασί και γέμιζε ένα ποτήρι.

Ο Κάβμαρ ήρθε κοντά της και την αγκάλιασε, κολλώντας επάνω στην πλάτη της και χαϊδεύοντας, με το ένα χέρι την κοιλιά της, ενώ φιλούσε ξανά το λαιμό της. «*Μου έλειπες τόσο πολύ, Νιρκένα,*» της ψιθύρισε. «*Τόσο πολύ...*»

Ο σύζυγός σου έρχεται στη Νουάλβορ για να σε σκοτώσει. Δεν πρέπει, σε καμία περίπτωση, να κοιμηθείς μαζί του, αν εκτιμάς τη ζωή σου.

Η Πριγκίπισσα άγγιξε το χέρι του με το δικό της, σταματώντας το. Στράφηκε να τον κοιτάξει. «Είμαι πολύ κουρασμένη, αγάπη μου,» είπε. «Δεν έχω διάθεση. Έχω πολλές δουλειές εδώ, στο παλάτι.»

«Θα ξεχάσεις τις δουλειές σου γ'απόψε.» Ο Κάβμαρ πήρε το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια του, και τη φίλησε βαθιά και χρονοβόρα.

Η Νιρκένα αισθάνθηκε το σώμα της ν'ανταποκρίνεται· το ποτήρι έπεσε απ'τα δάχτυλά της και το περιεχόμενό του χύθηκε στο χαλί.

Ο σύζυγός σου έρχεται στη Νουάλβορ για να σε σκοτώσει. Δεν πρέπει, σε καμία περίπτωση, να κοιμηθείς μαζί του, αν εκτιμάς τη ζωή σου.

«Όχι,» είπε, μόλις το φιλί τους τελείωσε, και ακούμπησε τα δάχτυλά της στα χείλη του Κάβμαρ. «Πραγματικά, δεν μπορώ απόψε.» *Και τι θα πω αύριο;...* «Είμαι πολύ χαλιά. Θα με βαρεθείς.»

«Δεν μπορώ να σε βαρεθώ, Νιρκένα. Μου έχεις λείψει. Εγώ δε σου έχω λείψει καθόλου;»

«Φυσικά, φυσικά και μου έχεις λείπει.» Τον φίλησε, στα γρήγορα. «Όμως δε γίνεται απόψε. Είμαι χάλια.»

Ο Κάβμαρ έκανε ένα βήμα πίσω και την κοίταξε μ'ένα περίεργο βλέμμα.

Τα Οκτώ Κέρατα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ! συλλογίστηκε η Νιρκένα, εκνευρισμένη. Τι θα σκέφτεται τώρα; Κάνω σαν παρθένα που φοβάται να πλαγιάσει με τον πρώτο της άντρα!

«Θυμάσαι που σου έλεγα για εκείνο τον πονοκέφαλο που μ'έπιασε, τότε; Ακόμα δε μου έχει περάσει. Όχι τελείως, δηλαδή. Πού και πού, με ξαναπιάνει. Και τούτη είναι μια απ'αυτές τις ημέρες.» *Και θα μπορούσε και αύριο να είναι μια παρόμοια ημέρα.*

«Αγάπη μου, ρώτησες κάποιο θεραπευτή;»

«Ναι.»

«Και τι σου είπε;»

«Μου έδωσε ένα βοτάνι. Και, εντάξει, ο πονοκέφαλος πηγαίνει καλύτερα. Απλά, δεν έχει περάσει τελείως.» Έκανε να σκύψει, για να σηκώσει το ποτήρι της από το χαλί, μα ο Κάβμαρ έσκυψε πρώτος και το σήκωσε για εκείνη, ακουμπώντας το στην κάβα.

«Ίσως οι συνηθισμένοι θεραπευτές να μην ξέρουν πολλά,» αποκρίθηκε. «Αυτός ο Φανλαγκόθ... Είναι μάγος, είπες, ο οποίος εμφανίστηκε πριν από την επίθεση του Μόρντεναρ στην Έριγκ...»

«Ναι.»

«Θέλω να μάθω περισσότερα γι'αυτόν.»

Σα να μην ξέρεις, ε; σκέφτηκε η Νιρκένα. *Σα να μην είσαι σύμμαχος του αδελφού του, του Νουτκάλι!* «Θα σου πω ό,τι γνωρίζω. Και δεν είναι πολλά.»

Ο Κάβμαρ άνοιξε την πόρτα του υπνοδωματίου και μπήκε. Η Νιρκένα τον ακολούθησε.

«Λοιπόν;» τη ρώτησε εκείνος, καθώς καθόταν στην καρέκλα του γραφείου.

Η Νιρκένα κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, και του είπε μέσες-άκρες. Του ανέφερε τα συμβάντα γύρω από τον Ουρανολίθινο Θρόνο, εκείνη τη νύχτα που η Πριγκίπισσα Λιόλα, κατεχόμενη από το πνεύμα του Φανλαγκόθ, τους είχε κάνει όλους να κοιμηθούν· και του μίλησε για τη βοήθεια που προσέφερε ο Ράζλερ στην εκστρατεία κατά του Μόρντεναρ, με την επαναφορά του Νεκρομέμονος και όλα τα σχετικά. Επίσης, δεν έκρυψε ότι υπήρχαν συνωμότες εντός του Βασιλείου, αλλά, ασφαλώς, δεν του είπε πως γνώριζε ότι εκείνος ήταν ένας απ'αυτούς.

«Απορώ,» είπε ο Κάβμαρ, «πώς ο Φανλαγκόθ, με τις μαντικές του ικανότητες, δε σας έχει φανερώσει ακόμα τους προδότες. Μήπως, τελικά, δε θα έπρεπε να τον εμπιστευέστε τόσο πολύ;»

«Δεν τον εμπιστευόμαστε,» απάντησε η Νιρκένα. «Αλλά, μας είναι χρήσιμος σε μερικά πράγματα.» *Τι κοροϊδία που είναι τούτη η συζήτηση! Δεν έχει καν νόημα. Κι οι δύο ξέρουμε τι συμβαίνει, κι οι δύο ξέρουμε τι ρόλο παίζουμε σ'αυτό το Βασίλειο, κι οι δύο ξέρουμε ότι τώρα προσποιούμαστε!*

«Μάλιστα,» είπε ο Κάβμαρ, και σηκώθηκε. «Λέω να κάνω ένα μπάνιο. Θέλεις να έρθεις;»

«Έκανα πριν από λίγο,» αποκρίθηκε η Νιρκένα. «Τα πάντα, όμως, είναι έτοιμα και σε περιμένουν.»

«Ως συνήθως, φροντίζεις για όλα, Νιρκένα.» Έσκυψε, τη φίλησε, και κατευθύνθηκε προς το λουτρό.

Η Νιρκένα ξάπλωσε, ανάσκελα, ξεφυσώντας και τρίβοντας, με τις παλάμες, το πρόσωπό της. Τα είχε τελειώς χαμένα, ετούτη τη στιγμή. Ανέκαθεν ήξερε πώς να αντιμετωπίζει τον σύζυγό της, όμως τώρα... τώρα, η κατάσταση είχε αλλάξει δραματικά, και δεν είχε ιδέα πλέον πώς όφειλε να φερθεί.

Μάζεψε το μυαλό σου! πρόσταξε τον εαυτό της. Αμφέβαλλες ποτέ ότι ο Κάβμαρ ήθελε, κατά βάθος, το θρόνο; Όχι. Κι όμως, ζούσες μαζί του –όσο καιρό ζούσες μαζί του, τέλος πάντων– και τα πάντα κυλούσαν αρμονικά.

Κι αν ο Φανλαγκόθ δεν της είχε πει εκείνο το πράγμα, ίσως ακόμα και τώρα τα πάντα να κυλούσαν αρμονικά.

Ή ίσως όχι.

Ο θρόνος δεν είναι πια ένα όραμα για τον Κάβμαρ, Νιρκένα. Τώρα νομίζει ότι βρίσκεται κοντά του, και θέλει να τον αρπάξει. Πώς, όμως, σχεδιάζει να το καταφέρει; Θα μας σκοτώσει όλους; Μόνος του; Λίγο απίθανο. Ακόμα και εμένα να σκοτώσει μου φαίνεται απίθανο...

Τι θα γινόταν, αν κοιμόταν μαζί του; Θα την κάρφωνε με κάποιο στυλέτο; Θα την έπνιγε; Και μετά, πώς σκόπευε να γλιτώσει; Θα τον έπιαναν, σίγουρα θα τον έπιαναν· και θα τον εκτελούσαν.

Κι όμως, ο Φανλαγκόθ την είχε προειδοποιήσει. Ξεκάθαρα. Θα σε σκοτώσει, αν κοιμηθείς μαζί του.

Η Νιρκένα πήρε καθιστή θέση, πιάνοντας έναν από τους στύλους του κρεβατιού. Έπρεπε να προσπαθήσει να φέρεται φυσιολογικά, όταν ήταν με τον Κάβμαρ, όπως ανέκαθεν. Στην ουσία των πραγμάτων, τίποτα απολύτως δεν είχε αλλάξει· απλά, το παιχνίδι είχε χοντύνει. Κι εκείνη δεν ήταν πρωτάρα στις πολιτικές μηχανορραφίες· όφειλε, επομένως, να μην πανικοβάλλεται.

Σηκώθηκε όρθια και βάδισε ως το παράθυρο, κοιτάζοντας τη νύχτα απέξω, τον σκοτεινό ουρανό και τη θάλασσα.

Τι θα του πω, όμως, το επόμενο βράδυ;

Και το μεθεπόμενο;

Και το βράδυ μετά απ' αυτό;

Μέχρι τότε μπορούσε να του αρνείται; Όσπου να συγκεντρωθούν όλοι οι προσκεκλημένοι για την κηδεία, θα περνούσαν τουλάχιστον άλλες δέκα ημέρες. Κάποια στιγμή, αναπόφευκτα, θα αναγκαζόταν να κοιμηθεί μαζί του. Και εκείνος θα τη σκότωνε.

Υπάρχει περίπτωση ο Φανλαγκόθ να έκανε λάθος;

«Σου πέρασε, μήπως, το κεφάλι σου;» Δεν τον είχε ακούσει να έρχεται, όμως τώρα στεκόταν πίσω της· μπορούσε να τον αισθανθεί. Ο Κάβμαρ παραμέρισε τα μαλλιά της και τη φίλησε στο πλάι του λαιμού. Τα χέρια του την αγκάλιασαν. «Χμμμ;»

Αδύνατον να του αρνούμαι για πάντα. Κι εξάλλου, αυτή τη στιγμή, πώς να με δολοφονήσει; Καθώς την έσφιγγε κοντά του, η Νιρκένα καταλάβαινε ότι ο Κάβμαρ φορούσε μονάχα τη ρόμπα του· και, ε-

κτός από το αντρικό του όργανο, η Πριγκίπισσα δεν ένιωθε να υπάρχει τίποτ'άλλο σκληρό επάνω του: κανένα πιθανό όπλο, το οποίο εκείνος θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει για να τη σκοτώσει.

Αδύνατον να του αρνούμαι για πάντα. Κάτι που είναι να γίνει ας γίνει. Θα το ρίσκαρε. Ίσως ο Φανλαγκόθ να έκανε λάθος.

Στράφηκε και φίλησε το σύζυγό της, δυνατά, διατρέχοντας τα χέρια της επάνω σ'όλο του το σώμα... ψάχνοντας, στα γρήγορα, για κρυμμένα όπλα, και μη βρίσκοντας τίποτα.

«Εσύ ήσουν η κυρία με τον πονοκέφαλο;» της ψιθύρισε ο Κάβμαρ, καθώς έπεφταν στο κρεβάτι κι εκείνη τραβούσε τη ρόμπα του, βγάζοντάς την και πετώντας την μακριά. Τώρα, σίγουρα, δεν υπήρχε όπλο επάνω του. *Εκτός αν είμαι τυφλή ή αναίσθητη.*

Αργότερα, η Νιρκένα ξάπλωσε το κεφάλι της στο γυμνό του στήρνο, απορώντας γιατί ο Φανλαγκόθ την είχε προειδοποιήσει. Τελικά, τίποτα το ασυνήθιστο δεν είχε συμβεί. Απολύτως τίποτα.

Μέσα στο ημίφως της φωτιάς του τζακιού, ο Κάβμαρ μειδίασε, ενώ η Πριγκίπισσα δεν μπορούσε να τον δει. *Όχι, αγάπη μου, σκέφτηκε, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της, δε θα πεθάνεις απόψε. Ήταν φανερό πως το περίμενες: απίστευτα φανερό. Δε σ'έχω δει έτσι ποτέ ξανά, Νιρκένα...* Από τη στιγμή που την είχε συναντήσει στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, ένα πράγμα μπορούσε να διαβάσει στο πρόσωπό της: *Θέλει να με σκοτώσει.*

Ο Νουτκάλι τον είχε ειδοποιήσει, όμως, γι'αυτό. Καθώς ο Κάβμαρ ταξίδευε προς τη Νουάλβορ, μέσα στην άμαξά του, τον είχε επισκεφτεί και του είχε πει—*Ο σιχαμερός μου αδελφός πάλι ανακατεύεται στα πόδια μου. Ποτέ δεν του αρέσει να παίζει δίκαια, και μετά, έχει το θράσος να λέει για μένα! Ωστόσο, αφού εκείνος προειδοποίησε τους συμμάχους του, γιατί κι εγώ να μην προειδοποιήσω τους δικούς μου;*—

—*Τι θες να πεις, Νουτκάλι;*—τον είχε ρωτήσει ο Κάβμαρ.

—*Ο Φανλαγκόθ ενημέρωσε την αγαπητή σου σύζυγο ότι σκοπεύεις να τη στείλεις να κάνει παρέα στον εραστή της—*

Ο Κάβμαρ καταράστηκε, κάτω απ'την ανάσα του.

—*Μην ανησυχείς, όμως. Μπορείς να... μεταβάλλεις το σχέδιό σου—*

—*Εξηγήσου—*

—Μην τη σκοτώσεις την πρώτη νύχτα. Μην τη σκοτώσεις τη δεύτερη. Μην τη σκοτώσεις την τρίτη. Γενικά, μην αποφάσεις ότι «τώρα πρέπει να πεθάνει». Άστο στην τύχη· άσε τις περιστάσεις να σε εξυπηρετήσουν. Έτσι, ο αδελφός μου χάνει μέρος της μαντικής του δύναμης. Όσο πιο απρόβλεπτος είναι κανείς, τόσο δυσκολότερο είναι να «δούμε» τις κινήσεις του. Επιπλέον, μ' αυτό τον τρόπο, θα κάνεις την Πριγκίπισσα Νιρκένα ν' αρχίσει να αμφισβητεί τον Φανλαγκόθ, και, αργά ή γρήγορα, θα πέσει στην παγίδα—

Ο Κάβμαρ γέλασε—Νουτκάλι, σε θανμάζω, ώρες-ώρες. Μπορείς κι αλλάζεις τα σχέδιά σου στο λεπτό—

—Προνόμιο μελλοντοσκοπίας, αγαπητέ Έπαρχε Κάβμαρ—

Κεφάλαιο 39

Επιστροφή στον Πύργο

Τι θα γίνει με την Έχιδνα και τον Αετό;» ρώτησε ο Βάνμιρ, καθώς βάδιζαν μέσα στα βαλτώδη νερά και η απόλυτη γαλήνη του Αρχέτοπου απλωνόταν παντού γύρω τους.

«Μην ανησυχείς,» αποκρίθηκε ο Σάηρεντιλ. «Θα μας βρουν. Εμείς βρισκόμαστε σε περισσότερο κίνδυνο απ'αυτούς. Γιατί έχουμε μαζί μας εκείνο που οι Απρόσωποι θέλουν. Εκείνο που μπορούν εύκολα να εντοπίσουν.» Λοξοκοίταξε τη Ρικνάβαθ, η οποία ξεροκατάπιε, προσπαθώντας να πνίξει κάτι πικρό που ένιωθε να έχει μαζευτεί μέσα της, απειλώντας να εξαπλωθεί και να την πνίξει.

Ετούτοι οι Αρχέτοποι ήταν το χειρότερο μέρος για εκείνη, το χειρότερο δυνατό μέρος, γεμάτο μ'αλλόκοτες οντότητες που την επιθυμούσαν για τον έναν ή τον άλλο λόγο –λόγους που η Ρικνάβαθ δεν καταλάβαινε. Όπως δεν καταλάβαινε γιατί την ήθελε εκείνος ο μυστηριώδης λύκος, πίσω στην πατρίδα της, στο Βασίλειο Αζμαρκωθ. Τότε ήταν και η πρώτη φορά που είχε μπει σε Αρχέτοπο, χωρίς να γνωρίζει τι είναι, και, ευτυχώς, είχε βγει σχετικά γρήγορα· αλλιώς, ποιος ξέρει πού μπορεί να είχε μπλέξει... Τώρα μόνο συνειδητοποιούσε πόσο φτηνά την είχε γλιτώσει. Γιατί, αν και μετά από το περιστατικό με το λύκο είχε μάθει για τους Αρχέτοπους, ποτέ δεν είχε εισχωρήσει βαθιά μέσα σ'αυτούς. Γνώριζε απλά ότι υπήρχαν· τίποτα περισσότερο τίποτα λιγότερο.

«Δηλαδή, ίσως να βρίσκονται ήδη στο κατόπι μας;» ρώτησε ο Μάηραν, ρίχνοντας μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του.

«Δεν είναι κοντά μας, πάντως,» τον πληροφορήσε η Ρικνάβαθ. «Θα το αντιλαμβανόμουν, αν ήταν.»

Ο Βάνμιρ ένευσε, γιατί, αν μη τι άλλο, είχε μάθει να εμπιστεύεται τη διαίσθηση της Ρικνάβαθ. Η Καρμώζ μπορούσε να βλέπει, να ακούει, και να νιώθει πράγματα που κανένας στην Κουαλανάρα δεν μπορούσε. Ίσως, μάλιστα, να καταλάβαινε περισσότερα από τους Ράζερ. Ή, μήπως, όχι; *Μάλλον, είναι θέμα διαφορετικής αντίλη-*

ψης, σκέφτηκε ο Βάνμιρ. Άλλα καταλαβαίνει η Ρικνάβαθ, άλλα οι Ράζλερ. Ναι, αυτό μοιάζει λογικό...

Ο Σάηρεντιλ ανέβηκε σε μια νησίδα, η οποία ξεπρόβαλλε από τα βαλτονέρια και ήταν γεμάτη λάσπες και πέτρες.

Ο Βάνμιρ μούγκρισε. «Κάτι πρέπει να γίνει μ'αυτές τις μπότες!» Τα ξυπόλυτα πόδια του τον είχαν πεθάνει.

«Ναι,» είπε η Ρικνάβαθ.

«Επίσης, καλό θα ήταν να σταματήσουμε κάπου, για ανάπαυση,» πρόσθεσε ο Μάηραν.

«Όλο παράπονα είστε,» τους είπε ο Σάηρεντιλ. «Κάντε λίγο κουράγιο και φτάνουμε.»

«Φτάνουμε πού;» ρώτησε η Ρικνάβαθ.

«Στον Πύργο στην Άκρη της Γης.» Ο Σάηρεντιλ πέρασε κάτω από μερικές φυλλωσιές που σχημάτιζαν μονοπάτι –ένα φωτεινό μονοπάτι, αν και, κανονικά, θα έπρεπε να κρύβουν το φως. Αλλά, από την άλλη, βέβαια, δεν υπήρχε ήλιος στους Αρχέτοπους, ούτε φεγγάρι· ο φωτισμός τους ερχόταν από κάποια άγνωστη, ακατονόμαστη πηγή.

Οι δύο Ωθράγκος και η Καρμώζ ακολούθησαν τον Σάηρεντιλ, και είδαν το περιβάλλον να γίνεται, σταδιακά, δασώδες. Η Ρικνάβαθ μπορούσε να αισθανθεί εντός της τη μεταβολή του Αρχέτοπου, καθώς περνούσαν σε βαθύτερο σημείο.

«Σας,» τους είπε ο Σάηρεντιλ, βάζοντας το δάχτυλο μπροστά στα χείλη του, παρότι κανείς τους δεν είχε μιλήσει. «Εδώ κυκλοφορούν κάποιοι... σκύλοι που καλό θα ήταν να μη μας εντοπίσουν.»

Τώρα, βρίσκονταν σ'ένα μέρος γεμάτο πυκνή βλάστηση. Κλωνάρια και άνθη ξεπρόβαλλαν από κάθε ορατό σημείο, βγαίνοντας μέσα από τη γη, ξετρυπώνοντας από τους κορμούς, κατερχόμενα από ψηλά.

«Τι σκύλοι;» ρώτησε η Ρικνάβαθ.

«Ησυχία!» σφύριξε ο Σάηρεντιλ. «Και γρήγορα,» –ξεκίνησε να προχωρά– «γιατί εσένα ειδικά, σίγουρα, θα μπορούν να σε 'μυριστούν'.»

Δε με εκπλήσσει, σκέφτηκε η Καρμώζ, καθώς εκείνη κι οι δύο Ωθράγκος βάδιζαν στο κατόπι του κάτοικου των Αρχέτοπων, περνώντας πάνω από ρίζες, πεσμένους κορμούς, και θάμνους.

Τα πόδια του Βάνμιρ και της Ρικνάβαθ, σύντομα, πλήγιασαν και γέμισαν αγκάθια από την άγρια βλάστηση. Ο πρώτος καταράστηκε το Μαύρο Άνεμο, κάτω απ'την ανάσα του.

Κάποια στιγμή, αλυχτήματα ακούστηκαν από το βάθος.

«Μας εντόπισαν!» είπε ο Σάηρεντιλ. «Ακριβώς, όμως, εκεί όπου ήθελα.» Έτρεξε.

Οι άλλοι έτρεξαν ξωπίσω του, η Ρικνάβαθ και ο Βάνμιρ τρίζοντας τα δόντια, καθώς κάθε βήμα ήταν επώδυνο γι'αυτούς.

«Με συγχωρείς —ήθελες να μας βρουν;» απόρησε ο Μάηραν.

«Θα μας έβρισκαν αργά ή γρήγορα,» απάντησε ο Σάηρεντιλ. «Αλλά, κοίτα: τώρα βρισκόμαστε σε φωτεινό μονοπάτι. Κι αποκλείεται να μας ακολουθήσουν εκεί όπου πηγαίνουμε. Δε φεύγουν απ'τα λημέρια τους.»

Το δάσος άρχισε να αραιώνει γύρω τους, ώσπου έδωσε τη θέση του σ'ένα ορεινό τοπίο, και ο Σάηρεντιλ οδήγησε τους συντρόφους του επάνω στην πλαγιά ενός φαραγγιού, ώστε να φτάσουν σ'ένα ύψωμα, απ'όπου μπορούσαν ν'ατενίσουν μια άγνωστη κοιλάδα, σχεδόν χαμένη σε ακίνητες ομίχλες.

«Περίμενε!» φώναξε η Ρικνάβαθ. «Περίμενε! Δε γίνεται να συνεχίσουμε έτσι!»

Ο Σάηρεντιλ στάθηκε. «Τι συμβαίνει;»

«Έχουμε γεμίσει καταραμένα αγκάθια!» μούγκρισε ο Βάνμιρ, και κάθισε σ'ένα βράχο, κοιτάζοντας τα πληγιασμένα του πόδια και προσπαθώντας να τραβήξει έξω τα φυτικά καρφιά.

Ο Σάηρεντιλ ύψωσε το κεφάλι, σα να οσμιζόταν τον αέρα.

«Δε ζυγώνουν οι Έξωθεν,» τον πληροφόρησε η Ρικνάβαθ, και κάθισε κοντά στον Βάνμιρ, για να βγάλει κι εκείνη τ'αγκάθια απ'τις πατούσες της.

«Αν μείνουμε, όμως, για πολύ εδώ, στο τέλος, θα ζυγώσουν,» είπε ο Σάηρεντιλ. «Βιαστείτε, λοιπόν.»

Ένα φτερούγισμα ακούστηκε από πάνω τους, και ο Αετός προσγειώθηκε στα κλαδιά ενός δέντρου.

«Γρήγορα μας βρήκες,» παρατήρησε ο Σάηρεντιλ.

—Εσχάς ότi πετάω, ξυπνοπούλι μου;—Ο Αετός τού έκλεισε το μάτι.

«Πού είναι η Έχιδνα;»

—Πάει να μαζέψει τα ουρανόλιθινα κομμάτια. Θα σας τα φέρει στον Πύργο στην Άκρη της Γης—

«Αποφάσισε να μας τα παραδώσει;»

—Την έπεισα—Ο Αετός τού έκλεισε το μάτι.

«Όπως και νάχει,» είπε ο Σάηρεντιλ, «αυτό είναι καλό. Θα πάμε κατευθείαν στους Μετουσιωμένους, όταν έχουμε τα κομμάτια.

»Τι γίνεται μ'εσάς;» ρώτησε το Βάνμιρ και τη Ρικνάβαθ.

«Μας πήγες από βατό μέρος και προσπαθούμε να συνέλθουμε,» αποκρίθηκε ο πρώτος.

«Θα έχετε χρόνο να συνέλθετε περισσότερο όταν φτάσουμε στους Μετουσιωμένους. Εκεί οι Απρόσωποι δε νομίζω να τολμήσουν να ζυγώσουν. Τι λες κι εσύ, Αετέ;»

—Μπα, εμένα ρωτάς, ξυπνοπούλι μου; Δεν ξέρεις ήδη;—

Ο Σάηρεντιλ τον αγριοκοίταξε, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του.

Ο Αετός ένενυσε με το κεφάλι—Συμφωνώ μαζί σου. Οι Μετουσιωμένοι είναι πολύ ισχυροί. Βέβαια, ποτέ δεν ξέρεις...—Του έκλεισε το μάτι—Ούτε γι'αυτό που συνέβη στο άντρο του Σκιερού γνωρίζαμε—

«Σωστά,» αποκρίθηκε ο Σάηρεντιλ. «Πάντως, πρέπει να ξεκινήσουμε τώρα. Σηκωθείτε,» είπε στο Βάνμιρ και τη Ρικνάβαθ. «Τα πόδια σας δε θ'αργήσουν να θεραπευτούν.»

«Και τ'αγκάθια θα μείνουν μέσα,» αντιγύρισε ο Ωθράγκος, καθώς ορθωνόταν.

«Δεν τα βγάλατε ακόμα;»

«Όχι όλα.»

«Θα πρέπει να τελειώσετε τη δουλειά σας στα μέρη των Μετουσιωμένων,» είπε ο Σάηρεντιλ. «Δε μπορούμε να καθυστερήσουμε άλλο εδώ.»

Κατέβηκαν προς την ομιχλιασμένη κοιλάδα, βαδίζοντας επάνω σε μια χορταριασμένη πλαγιά, την οποία ο Βάνμιρ και η Ρικνάβαθ ένιωθαν μαλακή σα μετάξι κάτω από τα πόδια τους, μετά από την επώδυνη εμπειρία του πυκνού δάσους.

«Τι ήταν εκείνοι οι σκύλοι;» ρώτησε η Καρμώζ.

«Κάτοικοι των Αρχέτοπων,» της απάντησε ο Σάηρεντιλ. «Σαν τον Αετό.»

—Καμία σχέση μ'εμένα!—είπε εκείνος, πετώντας από πάνω τους—Είναι ζώα. Αλλά, τυχαίνει να έχουν και τη μορφή ζώου—

«Δεν είναι ευφυείς;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Είναι,» είπε ο Σάηρεντιλ. «Μην ακούς τον Αετό.»

—*Ευφυία τ' αποκαλείς εσύ αυτό που έχουν;*—

«Είναι λιγάκι... επιθετικοί, βέβαια,» συμφώνησε ο Σάηρεντιλ. «Δεν ξέρουν τι σημαίνει να συζητάνε. Αυτό ίσως να οφείλεται και στο γεγονός ότι είναι σχετικά νέοι.»

«Σχετικά νέοι;» είπε ο Βάνμιρ, έχοντας ήδη ξεχάσει τους πόνους στα πόδια του.

«Έχουν πρόσφατα υποστεί την Αρχετοπική Μεταμόρφωση και έχουν γίνει κάτοικοι των Αρχέτοπων.»

Έφτασαν στο τέλος της πλαγιάς και μπήκαν στην ομιχλιασμένη κοιλάδα. Το περιβάλλον ήταν ψυχρό και υγρό, ενοχλητικό για όλους· ακόμα και για τη Ρικνάβαθ.

«Πιαστείτε χέρι-χέρι,» είπε ο Σάηρεντιλ. «Κι εσύ, Αετέ, καλύτερα να κάτσεις στον ώμο μου.»

—*Έλα πάππου μου να σου πω τ' αμτέλια σου! Κραααααα!*—Ο Αετός φτερουύγισε και κάθισε στον ώμο της Ρικνάβαθ, η οποία ξαφνιασθηκε—*Θα προτιμήσω άλλον ώμο, αν δε σε πειράζει!*—Έκλεισε το μάτι.

«Όπως αγαπάς.»

«Τόσο επικίνδυνη είναι τούτη η ομίχλη;» ρώτησε ο Βάνμιρ, γιατί μπορούσε να καταλάβει, από τον τρόπο που μιλούσαν ο Σάηρεντιλ κι ο Αετός, ότι δεν επρόκειτο για μια συνηθισμένη ομίχλη—όχι πως, γενικά, υπήρχε τίποτα το απόλυτα συνηθισμένο μέσα στους Αρχέτοπους...

—*Κάθε καταχνιά είναι επικίνδυνη. Αν χαθείς, δεν ξέρεις πού θα βρεθείς, ούτε πότε. Έχετε το νου σας, πουλάκια μου!*—

Η Ρικνάβαθ παρατήρησε μια κολόνα μέσα στη θολούρα: μια σπασμένη και ραγισμένη κολόνα. «Υπάρχουν ερείπια εδώ,» είπε.

«Ναι,» απάντησε ο Σάηρεντιλ.

Άρχισαν να συναντούν ολοένα και περισσότερα χαλάσματα: αψίδες, τοίχους, κίονες, λαξευτές πέτρες, αγάλματα.

Και ανάμεσα από δύο αγάλματα ήταν που το ομιχλώδες μονοπάτι έγινε φωτεινότερο. Το δεξί άγαλμα απεικόνιζε έναν άντρα ο οποίος στεκόταν στα χέρια· το ένα από τα βρισκόμενα στον αέρα πόδια του είχε κοπεί. Το αριστερό άγαλμα απεικόνιζε μια γυναίκα σε παρόμοια στάση· το κεφάλι της έλειπε, καθώς και τα δύο πόδια.

Ο Σάηρεντιλ οδήγησε τους συντρόφους του μέσα στο μονοπάτι, και, βήμα το βήμα, η ομίχλη διαλύθηκε, αποκαλύπτοντας ένα δάσος, ευτυχώς όχι τόσο πυκνό ή τόσο αγκαθωτό όπως το προηγούμενο.

—*Φτάσαμε!*—έκρωξε ο Αετός, και φτερούγισε, φεύγοντας από τον ώμο της Ρικνάβαθ και πετώντας πάνω απ'τη βλάστηση.

«Γιατί τόση χαρά;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Γιατί είμαστε κοντά στον Πύργο στην Άκρη της Γης,» εξήγησε ο Σάηρεντιλ.

Βγήκαν από το δάσος και, στο βάθος, είδαν το έδαφος να αναδιπλώνεται και να σκαρφαλώνει στον ουρανό, σχηματίζοντας μια τεράστια καμπύλη, στο πέρας της οποίας βρισκόταν ένας πύργος, κρεμάμενος πάνω από τα κεφάλια του Βάνμιρ, της Ρικνάβαθ, και των συντρόφων τους. Στην κορυφή του ανάποδου οικοδομήματος υπήρχε ένα δυνατό φως, και γύρω από το φως φτερούγιζε ένα πτηνό. Ο Αετός, μάλλον.

Ο Σάηρεντιλ, χωρίς καθυστέρηση, ξεκίνησε προς την καμπύλη, τροχάδην, και οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν. Τα αγκάθια που ακόμα βρίσκονταν μπηγμένα στα πόδια της Ρικνάβαθ και του Βάνμιρ τούς έριχναν σουβλιές, μα κανένας απ'τους δύο δε σκέφτηκε να ζητήσει από τον οδηγό τους να σταματήσουν, γιατί γνώριζαν πολύ καλά ότι εκείνος *αποκλείεται* να συμφωνούσε, τόσο κοντά που βρίσκονταν στον προορισμό τους.

«Οι Έξωθεν!» είπε η Καρμώζ, όταν είχαν φτάσει στο σημείο που το έδαφος κύρτωνε.

«Πού;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Πίσω μας! Τρεις από δαύτους.» Τους αισθανόταν να ζυγώνουν, σα λυσσασμένοι λύκοι. *Και έρχονται για μένα. Για μένα. Πάντοτε για μένα.*

Ο Σάηρεντιλ επιτάχυνε, και όλοι επιτάχυναν μαζί του. Ο Βάνμιρ μπορούσε να χρησιμοποιήσει την Ταχύτητα και να φτάσει πολύ γρήγορα στον Πύργο, μα δεν ήθελε ν'αφήσει τους άλλους –και ιδιαίτερα τη Ρικνάβαθ– πίσω, στον κίνδυνο των Απρόσωπων. Έτσι, έσφιξε τον καθρέφτη στο χέρι και συνέχισε στο δικό τους ρυθμό.

Για μια στιγμή, ύψωσε το κεφάλι και είδε τους Έξωθεν να έρχονται από κάτω. Ζύγωναν κι αυτοί το κύρτωμα της γης. *Αλλά δε θα μας φτάσουν, σκέφτηκε. Όχι προτού είμαστε στον Πύργο.*

Και δεν έπεσε έξω στην εκτίμησή του. Εκείνος και οι υπόλοιποι βρέθηκαν στην είσοδο του οικοδομήματος πολύ πριν από τους Απρόσωπους, και αμέσως μπήκαν, κλείνοντας την πύλη. Όχι πως αυτό ήταν ικανό να κρατήσει τους εχθρούς τους έξω, μα πιθανώς να τους καθυστερούσε.

Ανάμεσα στα δύο αγάλματα στην αρχή της σκάλας, τα οποία αποτελούσαν ανάμιξη ανθρώπου, γερακιού, και ερπετού, βρισκόταν η Έχιδνα, μοιάζοντας κι η ίδια με άγαλμα, στο πράσινο φως των κρεμμένων αργυρών πυραύνων.

«Εδώ τα έχω,» δήλωσε, υψώνοντας έναν σάκο –τον σάκο με τα ουρανόλιθινα θραύσματα.

«Οι Απρόσωποι έρχονται,» της είπε ο Σάηρεντιλ. «Ανέβα. Πηγαίνουμε επάνω.»

Η Έχιδνα ένευσε, ανεβαίνοντας τη σκάλα. Εκείνος έτρεξε στο κατόπι της, όπως και οι υπόλοιποι.

«Αναρωτιέμαι αν ο ουρανόλιθος έχει τη δύναμη να βλάψει τους Έξωθεν,» είπε ο Βάνμιρ.

«Πιστεύω ότι την έχει,» απάντησε η Ρικνάβαθ.

«Πώς το ξέρεις;»

«Δεν ξέρω πώς το ξέρω, αλλά το ξέρω, Βάνμιρ. Θα μπορούσα να τους νικήσω, χειριζόμενη την ουρανόλιθινη ισχύ.» Και τι όμορφα που θα ήταν να την πλημμύριζε πάλι εκείνο το θαυμάσιο συναίσθημα δύναμης! Έκσταση και υπεροχή. Η Ρικνάβαθ ήθελε να δοκιμάσει τον εαυτό της κατά των Απρόσωπων. Το ήθελε όσο τίποτ'άλλο, ετούτη τη στιγμή.

«Έχιδνα!» φώναξε. «Δώσε μου το σάκο!»

Ο Σάηρεντιλ και η Έχιδνα σταμάτησαν στον πρώτο όροφο του πύργου. Ο Βάνμιρ, η Ρικνάβαθ, και ο Μάηραν στάθηκαν αντίκρυ τους.

«Φέρε μου το σάκο,» ζήτησε, έντονα, η Καρμώζ, τεντώνοντας το χέρι προς τη γυναίκα-φίδι.

Εκείνη την ατένισε με στενεμένα μάτια, αλλά δεν κινήθηκε.

«Γρήγορα!» την πίεσε η Ρικνάβαθ. «Οι Απρόσωπο ζυγώνουν!»

«Τι σκοπεύεις να κάνεις;» ρώτησε ο Σάηρεντιλ.

«Θα τους νικήσω. Χρησιμοποιώντας τον ουρανόλιθο.»

«Οι Μετουσιωμένοι χρειάζονται τον ουρανόλιθο περισσότερο από εσένα. Για ν'απαλλάξουν τον κόσμο από τους Ράζερ.»

«Λάθος, Σάηρεντιλ. Χρειάζονται και τον ουρανόλιθο και εμένα. Και ποτέ δε θα μ'έχουν, αν δε νικήσω τους Έξωθεν τώρα.» Συνέχιζε να έχει το χέρι της προτεταμένο προς την Έχιδνα· κι αισθανόταν μια παρόρμηση να χιμήσει στη γυναίκα-φίδι και να της αρπάξει το σάκο.

«Μπορούμε να ξεφύγουμε από τους Έξωθεν,» τόνισε ο Σάηρεντιλ. «Δεν είναι ανάγκη να τους επιτεθείς. Κι αμφιβάλλω αν μπορείς να τους νικήσεις—»

«Μπορώ.»

Ρικνάβαθ, σκέφτηκε ο Βάνμιρ, *είναι τρεις, μα το Μαύρο Άνεμο. Είσαι σίγουρη γι'αυτό που λες;*

«Έστο,» αποκρίθηκε ο Σάηρεντιλ. «Αλλά γιατί να το κάνεις, αφού δεν είναι απαραίτητο; Σκέψου ότι, χρησιμοποιώντας τους ουρανόλιθους, θα στερήσεις από τους Μετουσιωμένους τη δύναμη να κατατροπώσουν τους Ράζ—»

«Θα χρησιμοποιήσω ένα μόνο κομμάτι ουρανόλιθου· δε χρειάζομαι περισσότερα. Και θα πάψουμε να έχουμε τους Απρόσωπους, συνεχώς, πίσω μας.

»Δώσε μου το σάκο, Έχιδνα —τώρα!» Η Ρικνάβαθ ζύγωσε τη γυναίκα-φίδι.

Εκείνη άνοιξε το σάκο και είπε: «Πάρε το κομμάτι που θέλεις.»

Η Καρμώζ άπλωσε το δεξί χέρι—

Ένας γδούπος ήρθε από το ισόγειο του πύργου.

«Όχι!» γρύλισε ο Σάηρεντιλ, αρπάζοντας το σάκο, προτού η Ρικνάβαθ πάρει τίποτα από μέσα.

«Τι κάνεις;» ούρλιαξε η Καρμώζ, εξαγριωμένη.

Ο Σάηρεντιλ έτρεξε, ανεβαίνοντας τις σκάλες. «Υπάρχει καλύτερος τρόπος!»

Η Ρικνάβαθ τον ακολούθησε, τρέχοντας κι εκείνη. Και ο Βάνμιρ έτρεξε πίσω της, έτοιμος να τη σταματήσει από κάποια παρορμητική ενέργεια. Τι την είχε πιάσει; Έδινε την εντύπωση εθισμένης. *Εθισμένης στην ισχύ του ουρανόλιθου; Ναι, δε θα ήταν απίθανο...*

«Πού μας πηγαίνεις, Σάηρεντιλ;» φώναξε ο Ωθράγκος. «Πού μας πηγαίνεις τώρα;»

«Στους Μετουσιωμένους!» ήρθε η απάντηση από πάνω.

«Οι Απρόσωποι...!» μούγκρισε η Ρικνάβαθ. «Έρχονται!»

Ο Σάηρεντιλ τούς οδήγησε στην κορυφή του Πύργου, απ'όπου το δυνατό φως εκπεμπόταν. Ο Βάνμιρ και η Ρικνάβαθ αναγκάστηκαν να μισοκλείσουν τα μάτια τους και να υψώσουν τα χέρια μπροστά τους. Από πάνω τους, αντηχούσε το φτερούγισμα του Αετού.

—*Γιατί αργήσατε τόσο; Τελειώνετε!*—

«Μέσα στο φως!» φώναξε ο Σάηρεντιλ.

Ο Βάνμιρ έπιασε το χέρι της Ρικνάβαθ και προχώρησε, ενώ πίσω του μπορούσε ν'ακούσει το Μάηραν και την Έχιδνα να έρχονται.

«Πού είσαι;» ούρλιαξε η Καρμώζ στον κάτοικο των Αρχέτοπων, καθώς τον είχε χάσει μέσα στη δυνατή ακτινοβολία. Αισθανόταν εκτός εαυτού· την είχε εξοργίσει ο τρόπος που ο Σάηρεντιλ είχε αρπάξει τα ουρανολίθινα κομμάτια, προτού εκείνη προλάβει έστω να τα αγγίξει!

Ο Βάνμιρ την τράβηξε δυνατά, παρασύροντάς τη μαζί του. «Κλείσε τα μάτια σου!» της είπε, ενώ κι αυτός σφάλιζε τα δικά του, υψώνοντας μπροστά του τον καθρέφτη που κρατούσε στο δεξί χέρι.

«Εσύ λες να τάχω ανοιχτά;» αποκρίθηκε η Ρικνάβαθ.

Ο Βάνμιρ δε μίλησε· συνέχισε να τρέχει. Αλλά δεν ήξερε πλέον πού πήγαινε· και φοβόταν μη φτάσει στην άλλη άκρη του Πύργου και πέσει. Ύστερα, όμως, αισθάνθηκε όπως τότε που είχε μπει μέσα στον πίνακα: σαν το δάπεδο να χάθηκε κάτω από τα πόδια του – πράγμα το οποίο τον κατατρόμαξε, αρχικά– και εκείνος να άρχισε να αιωρείται, αλλά όχι στον αέρα, πάρα σε κάποιο άλλο... σημείο· σε κάποιο ακατονόμαστο κενό.

Ρικνάααααααααθ! φώναξε, καθώς νόμιζε ότι έχανε κάθε αίσθηση του σώματός του.

Εδώ είμαι, απάντησε η Καρμώζ. Δε με αντιλαμβάνεσαι, Βάνμιρ;

Όχι...

Εκείνη, όμως, τον αντιλαμβανόταν. Είχε αισθανθεί το ίδιο μ'αυτόν –το δάπεδο να χάνεται κάτω απ'τα πόδια της και το κορμί της ν'αρχίζει να αιωρείται στο κενό–, μα δεν είχε χάσει τον προσανατολισμό της. Για κάποιο λόγο, που ούτε η ίδια δεν μπορούσε να προσδιορίσει, είχε την εντύπωση πως βρισκόταν σε απόλυτα φυσιολογικό περιβάλλον. Αισθανόταν τον εαυτό της –τον πραγματικό της εαυτό, όχι το σώμα της– να γλιστρά μέσα στο τίποτα, ενώ πλάι της ερχόταν

ο Βάνμιρ, κρατώντας την κοντά του. Εμπρός της, προχωρούσε ο Σά-ηρεντιλ, μαζί με τους ουρανόλιθους· και οι δύο παρουσίες –και του κατοίκου των Αρχέτοπων και των κομματιών– ήταν πολύ ισχυρές.

Η ονειρική τούτη κατάσταση διήρκεσε για πάντα.

Το Πάντα, όμως, διαλύθηκε, και ο Χρόνος επέστρεψε, χτυπώντας τη Ρικνάβαθ σαν πανίσχυρη δίνη και κάνοντάς τη να σωριαστεί στα γόνατα, διπλωμένη και κρατώντας την κοιλιά της.

Άκουσε τον Βάνμιρ να φωνάζει τ'όνομά της, και τ'αφτιά της βούι-ξαν. Ύστερα, ένιωσε τον Ωθράγκος να αγκαλιάζει τους ώμους της, και στηρίχτηκε επάνω του.

Κεφάλαιο 40

Η Απάντηση

Νίθρα;»
Κάποιος ψιθύριζε κοντά στ'αφτί της: μια γνώριμη φωνή.
«Τι;» τον ρώτησε, βγάζοντας το δεξί χέρι μέσα απ'την κουβέρτα και παραμερίζοντας τα μαλλιά απ'το πρόσωπό της.
«'Ηρθαν,» την πληροφόρησε ο Άλαντμιν. Η Νίθρα παρατήρησε ότι ήταν ντυμένος· ακόμα και τις μπότες του φορούσε.

«Ποιοι;» Ανασηκώθηκε.

«Οι ιέρειες και οι Αναζητήτριες, από το Άνφρακ.»

«Τι ώρα είναι;» Η Νίθρα κοίταξε τα υφασμάτινα τοιχώματα της σκηνής. Σκοτάδι πρέπει να ήταν έξω, και άνθρωποι πήγαιναν πέρα-δώθε. Το στρατόπεδο του Τάκμιν βρισκόταν σε μια κάποια αναστάτωση.

«Περασμένα μεσάνυχτα.»

Η Νίθρα παραμέρισε την κουβέρτα, βγαίνοντας από κάτω ντυμένη με το μεσοφόρι της. «Πρέπει να τα ταλαιπώρησαν τ'άλογά τους,» σχολίασε.

Ο Άλαντμιν γέλασε και της έδωσε το μαύρο φόρεμα με τις μενεξεδιές πτυχές. «Δεν έχεις άδικο. Φαίνονται πιο κουρασμένα από εσένα όταν επέστρεψες από τη Βόλγκρεν.»

Η Νίθρα κοιμόταν από το απόγευμα μέχρι τώρα που την είχε ξυπνήσει εκείνος. Ήταν τόσο εξουθενωμένη από τη χρήση του Κοσμικού Κελεύσματος (για να ρίξει την πύλη της πόλης) και της Πειθούς (για να συνδιαλεχθεί με την Αρχόντισσα Ομάλθα και –κυρίως– με τον Αρχιστράτηγο Σάνλον), που το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί, ύστερα από ένα σύντομο γεύμα, ήταν ο ύπνος. Να κλείσει τα μάτια της και να επιτρέψει στο μυαλό της να μη συλλογιέται τίποτα.

Επί του παρόντος, πήρε το φόρεμα από τα χέρια του Άλαντμιν και το πέρασε πάνω απ'το κεφάλι, βάζοντάς τα χέρια της μέσα στα μανίκια. «Είναι έξω τώρα;» ρώτησε.

«Ναι.»

Βάδισε προς την είσοδο της σκηνής, προτού ο Άλαντμιν προλάβει να κουμπώσει τα κουμπιά στην πλάτη της. Παραμέρισε την κουρτίνα στο ελάχιστο και κοίταξε από τη χαραμάδα.

Ήταν σκοτεινά απ έξω, καθώς μαύρα σύννεφα είχαν καλύψει τον ουρανό· μονάχα οι φωτιές φώτιζαν το στρατόπεδο. Η Νίθρα, όμως, δε δυσκολεύτηκε πολύ να εντοπίσει τις ιέρειες και τις Αναζητήτριες. Ακόμα και να μη διέθετε τη Ματιά, πίστευε ότι θα τις εντόπιζε: τέσσερις γυναίκες με ράσα και έξι με αρματωσιές και χιτώνια, ζωσμένες μακριά ξίφη. Ο Έπαρχος Τάκμιν είχε βγει από τη σκηνή του, για να τις χαιρετίσει, και τώρα μιλούσε με μία από τις ιέρειες. Η Νίθρα προσπάθησε να διαβάσει τα χείλη του, και το βρήκε εξαιρετικά εύκολο –πράγμα το οποίο την εξέπληξε λίγο.

«Καλύτερα απ'ό,τι περίμενα, Σεβασμιότατη,» έλεγε ο Έπαρχος της Σάλγκρινεβ. «Η μία πύλη έχει ήδη πέσει και, μέχρι αύριο, πιστεύω ότι η Αρχόντισσα Ομάλθα θα έχει αποφασίσει να μας παραδώσει την πόλη.»

«Και οι Λυκολάτρες, τέκνον μου;»

«Βρήκα τα πρώτα ίχνη για τα λημέρια τους, και ήδη έχω στείλει στρατό για να τους ξεπαστρέψει. Τρεις χιλιάδες μαχητές κατευθύνονται νότια, Σεβασμιότατη.»

«Χαίρομαι που όλα δείχνουν πως η κατάσταση είναι υπό έλεγχο, Έπαρχε Τάκμιν...»

«Ασφαλώς και θα ήταν, Σεβασμιότατη. Το καθήκον που έχω αναλάβει είναι το παν για μένα. Μάλλον, όμως, εσείς και οι συνταξιδιώτισσές σας θα είστε κουρασμένες από το ταξίδι σας· επιτρέψτε στους υπηρέτες μου να σας οδηγήσουν στις σκηνές που έχουν ετοιμαστεί για εσάς. Το πρωί θα μιλήσουμε περισσότερο.»

Δεν πρέπει να τους έχει πει τίποτα για εμένα, σκέφτηκε η Νίθρα. Μάλιστα, φαίνεται να αποφεύγει να κάνει μια τέτοια κουβέντα. Σίγουρα, θα φοβάται ποια μπορεί να είναι η αντίδρασή τους.

Είδε τις ιέρειες και τις Αναζητήτριες να απομακρύνονται, και τον Τάκμιν να επιστρέφει στη σκηνή του.

«Τελείωσε η παράσταση,» είπε ο Άλαντμιν, που κι εκείνος κοιτούσε από τη χαραμάδα.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Νίθρα, κλείνοντας την κουρτίνα και βαδίζοντας στο εσωτερικό της σκηνής. «Μπορούσα να καταλάβω τι έλεγαν.»

Ο Άλαντμιν την πλησίασε. «Με τη Ματιά;»

Η Νίθρα ένευσε. «Ήταν πολύ εύκολο να διαβάσω τα χείλη τους.»

«Και τι... διάβασες;» θέλησε να μάθει ο Άλαντμιν.

Η Νίθρα ανασήκωσε τους ώμους. «Τίποτα το σπουδαίο. Εκείνο, όμως, που πρόσεξα είναι ότι ο Έπαρχος απέφυγε να τους μιλήσει για μένα. Αλλά, μάλλον, θα τους μιλήσει αύριο.»

«Δεν είναι παράλογο.»

Η Νίθρα συμφώνησε, κουνώντας το κεφάλι· και είπε: «Πάω για ύπνο.»

«Πάλι;»

«Η μέρα μου ήταν κουραστική, και τώρα είναι περασμένα μεσάνυχτα!»

«Αστειευόμουν,» εξήγησε ο Άλαντμιν, υπομειδώντας.

Η Νίθρα αναστέναξε. «Φοβάμαι πως δεν είμαι πολύ καλή παρέα απόψε,» είπε. Ζύγωσε και τον φίλησε.

«Πάντα είσαι καλή παρέα για μένα, Νίθρα,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν, αγγίζοντας τους ώμους της.

Εκείνη τον φίλησε ξανά, και επέστρεψε στο στρώμα της. Άφησε το φόρεμά της να πέσει και γλίστρησε κάτω από τη ζεστή κουβέρτα, κλείνοντας τα μάτια. Ο ύπνος δεν άργησε να την πάρει.

Ο Άλαντμιν την κοιτούσε, για λίγο, καθώς κοιμόταν. Κοιτούσε, κυρίως, τα καινούργια, πορφυρά της μαλλιά, προσπαθώντας να συνηθίσει τη θεά τους. Έτσι όπως τα έβλεπε να ξεπροβάλλουν από τα σκεπάσματα, θα ορκιζόταν ότι κάποια άλλη, άγνωστη γυναίκα ήταν κουκουλωμένη στην κουβέρτα. Μια ψευδαίσθηση μόνο, ασφαλώς, γιατί η Νίθρα είχε, επιτέλους, επιστρέψει. Επάνω που εκείνος τη νόμιζε για νεκρή, είχε επιστρέψει.

Ο Άλαντμιν στράφηκε και πλησίασε την είσοδο της σκηνής. Παραμέρισε ελαφρώς την κουρτίνα και κοίταξε έξω. Τώρα, ησυχία επικρατούσε στο στρατόπεδο. Οι περισσότεροι μαχητές κοιμόνταν, εκτός από ορισμένους οι οποίοι κάθονταν γύρω από φωτιές, συζητώντας χαμηλόφωνα. Οι φρουροί που έκαναν τις βάρδιες τους έμοιαζαν με αγάλματα.

Ο Αρχικατάσκοπος του Νούφρεκ βγήκε απ'τη σκηνή του και βάδισε, νιώθοντας τον παγερό νυχτερινό αέρα να διαπερνά τα ρούχα του και να τον λογχίζει. Νιώθοντας, επίσης, τα βλέμματα των σκοπών καρφωμένα επάνω του.

Άστους να αναρωτιούνται γιατί τριγυρίζω. Δεν πρόκειται να δουν τίποτα το ενδιαφέρον απόψε.

«Λίγο αργά δεν είναι για βόλτα;»

Ο Άλαντμιν στράφηκε, για ν'αντικρίσει την Ομιλήτρια Αρτλάννα να στέκεται στην είσοδο της σκηνής της, έχοντας παραμερίσει την κουρτίνα και κρατώντας τη με το ένα χέρι. Φορούσε ένα μακρύ, μαύρο φόρεμα, που έκανε τα ομόχρωμα μαλλιά της να εξαφανίζονται στους ώμους της και το έντονο λευκό της δέρμα να θυμίζει σάρκα νεκρής.

Ο Άλαντμιν πλησίασε, με αργά βήματα. «Δεν είναι λίγο αργά για να στέκεται κανείς στην είσοδο της σκηνής του;»

«Με όλη αυτή τη φασαρία;» αντιγύρισε η Αρτλάννα. «Τι άλλο θα μπορούσε να κάνει;»

«Υποθέτω πως εννοείς τις ιέρειες της Μεγάλης Μητέρας...»

«Δε θέλω να είμαι βλάσφημη,» διευκρίνισε η Αρτλάννα, «αλλά πρέπει να παραδεχτείς πως, όντως, έγινε μεγάλη φασαρία με τον ερχομό τους.»

Ο Άλαντμιν ανασήκωσε τους ώμους.

«Τι κάνει, λοιπόν, ο Αρχικατάσκοπος του Νούφρεκ τέτοια ώρα;» ρώτησε η Αρτλάννα.

«Σας κατασκοπεύει, ασφαλώς.»

Η Αρτλάννα γέλασε. «Θα έπρεπε να το περιμένω.» Μετά, είπε: «Κοιμάται η αφέντρα σου, Αρχικατάσκοπε;»

Τα μάτια του Άλαντμιν στένεψαν. «Η αφέντρα μου;»

«Η Νίθρα.»

«Δεν είναι αφέντρα μου. Και, ναι, κοιμάται.»

«Υποθέτω πως πρέπει νάναι κουραστικό να ρίχνεις μια ολόκληρη πύλη μονάχα με τα λόγια...»

Ο Άλαντμιν δεν αποκρίθηκε. Και ήταν έτοιμος να γυρίσει και να φύγει, όταν η Αρτλάννα είπε: «Μάλλον, δεν έχεις και πολλούς αφέντες, σωστά;»

«Τι ορίζεις ως 'αφέντη';»

«Ανθρώπους όπως...» η Ομιλήτρια σούφρωσε τα χείλη, θεατρικά, «βασιληάδες, άρχοντες, *βασίλισσες*. Ποιος είναι ο αφέντης σου, Αρχικατάσκοπε; Ποιον υπηρετείς;»

«Τη Λιάμνερ Κρωθ,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν. «Είμαι θεοσεβούμενος άνθρωπος, Αρτλάνα.»

Εκείνη γέλασε πάλι. Αλλά αυτό της το γέλιο διακόπηκε απότομα, καθώς ένα μουγκρητό (;) ακούστηκε από το εσωτερικό της σκηνής της.

«Ένας φίλος με φωνάζει,» είπε η Ομιλήτρια. «Με συγχωρείς, Αρχικατάσκοπε. Θα τα ξαναπούμε.» Μπήκε στη σκηνή της, αφήνοντας την κουρτίνα να κλείσει πίσω της.

Ένας φίλος... Ο Άλαντμιν μόρφασε, αδιάφορα, και απομακρύνθηκε, βαδίζοντας μέσα στο στρατόπεδο, όπως και πριν. *Ένας φίλος...*

Μονάχα όταν βρισκόταν αρκετά μακριά από τη σκηνή της Αρτλάνα αναρωτήθηκε μήπως η Ομιλήτρια είχε χρησιμοποιήσει Πειθώ επάνω του. Αλλά γιατί να το κάνει αυτό; Δεν ήταν παράλογο να έχει κάποιον εραστή μαζί της. Τι μπορούσε να θέλει να κρύψει;

Μάλλον, είμαι κουρασμένος από όλη την ημέρα, σκέφτηκε ο Άλαντμιν, και κατευθύνθηκε προς τη σκηνή που μοιραζόταν με τη Νίθρα.

Χωρίς να έχει την παραμικρή ιδέα ότι κάποιος τον παρακολουθούσε, και μάλιστα, πολύ έντονα...

Τι έλεγε με την Αρτλάνα, αυτό το διπρόσωπο σκυλί; αναρωτιόταν ο Στρατάρχης Ρέλγκριν, συνοφρυωμένος. *Τι μπορεί να είχαν να πουν; Συνωμοτούσαν, μήπως;* Ο Άλαντμιν έμοιαζε να είχε πάει *σκόπιμα* στη σκηνή της, ενώ εκείνη παρίστανε ότι *δήθεν* είχε βγει να πάρει λίγο αέρα στο κατώφλι της, η σκύλα.

Χμμ. Ήξερε, άραγε, ο Αρχικατάσκοπος για τον Λυκολάτρη που η Αρτλάνα έκρυβε κάτω απ'το φουστάνι της; Του το είχε, πιθανώς, αποκαλύψει η ίδια; Αλλά γιατί; Γιατί να το αποκαλύψει; Όχι, κάτι άλλο συνέβαινε...

Ω, ναι! Μήπως, ο Άλαντμιν, έχοντας μάθει για τον Λυκολάτρη, την *εκβίαζε*; Μήπως, την απειλούσε ότι, αν δεν έπραττε όπως την πρόσταζε, θα φανέρωνε τον προστατευόμενό της στις *ιέρειες* που μόλις είχαν έρθει;

Χα-χα-χα-χα! Αυτό θα είχε μεγάλο ενδιαφέρον! Ο Ρέλγκριν αναρωτιόταν πώς θα αντιδρούσε η καταραμένη σκύλα, όταν οι Ιερές Αναζητήτριες την περικύκλωναν, με τα ξίφη τους γυμνολέπιδα. Τότε, η Πειθώ της δε θα μπορούσε να τη σώσει. Και θα την έκαιγαν, ή θα την έθαβαν. Ζωντανή, και στις δύο περιπτώσεις. Τι ωραίο θέαμα που θα ήταν!...

Ίσως θα έπρεπε να προλάβω τον Άλαντμιν, και να αποκαλύψω εγώ στις ιέρειες ποιον κρύβει η Αρτλάνα στη σκηνή της...

Όμως δε θα ήταν ακόμα καλύτερα αν και ο Αρχικατάσκοπος έβγαινε από τη μέση; Θα μπορούσα, κάπως, να τους κατηγορήσω μαζί... Κι αν ο Άλαντμιν πέθαινε, τότε θα έπαυε να βρίσκεται, συνέχεια, δίπλα στη Νίθρα... θα έπαυε να αποτελεί εμπόδιο για τον Ρέλγκριν.

Ενδιαφέρον.

Αλλά πώς να τους κατηγορήσω και τους δύο; Την Αρτλάνα, αν θέλω, μπορώ και τώρα να τη θάψω –ή να την κάψω–, πηγαίνοντας να επισκεφτώ τις ιέρειες, αλλά με τον Άλαντμιν δεν έχω αυτή τη δυνατότητα... Αισθάνθηκε απεγνωσμένος, για μερικές στιγμές, γυρίζοντας και ξαναγυρίζοντας την κατάσταση μέσα στο νου του, προσπαθώντας να βρει μια συμφέρουσα λύση. Και, τελικά, αποφάσισε.

Θα περιμένω, και θα τους παρακολουθώ. Στενά.

Το πρωί, η Νίθρα ντύθηκε όπως χτες –μαύρο φόρεμα με μενεξεδιές πτυχές, δερμάτινα γάντια, ψηλές πέτσινες μπότες– και βγήκε από τη σκηνή της, με σκοπό να πάει μπροστά στη δυτική πύλη της Βόλγκρεν και να λάβει την απάντηση του Αρχιστράτηγου Σάνλον.

Και όφειλε να παραδεχτεί ότι είχε άγχος. Ετούτη η απάντηση ήταν πολύ σημαντική. Αν ο Αρχιστράτηγος αρνείτο να αποσύρει το στράτευμά του, τότε η Νίθρα δεν είχε αποφασίσει ακόμα τι θα έκανε...

Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη τη ζύγωσαν, κι αυτοί ντυμένοι και οπλισμένοι όπως χτες.

«Είμαστε έτοιμοι, Βασίλισσά μου,» είπε ο πρώτος.

Η Νίθρα τον αγριοκοίταξε. «Βούλωστο, Φένταρ!» σφύριξε. «Αν κάποιος ακούσει το αστείο σου, μπορεί να βρεθούμε, ξαφνικά, αιχμάλωτοι αντί για φιλοξενούμενοι!»

«Έρχεται ο Έπαρχος,» τους πληροφόρησε η Χρυσοδάκτυλη.

Ο Φένταρ ένευσε προς τη Νίθρα, καταλαβαίνοντας ότι είχε δίκιο που θύμωσε. «Με συγχωρείς,» είπε.

Η όψη της μαλάκωσε, και στράφηκε να κοιτάξει τον Άρχοντα Τάκμιν, ο οποίος πλησίαζε με σχετικά νευρικό βάδισμα και κοιτάζοντας δεξιά κι αριστερά, σαν να περίμενε Λεπιδοφόρους Γέρακες να πεταχτούν από στιγμή σε στιγμή.

«Καλημέρα, Έπαρχε,» τον χαιρέτησε η Νίθρα, όταν στάθηκε εμπρός της.

«Ετοιμάζεσαι να πας στον Αρχιστράτηγο;» ρώτησε εκείνος.

«Ναι. Συμβαίνει κάτι;»

«Χτες βράδυ, είχαμε επισκέψεις. Ιέρειες και Ιερές Αναζητήτριες από το Άνφρακ.»

«Το άκουσα.»

«Θα ήθελα να τους μιλήσεις.»

«Ναι,» είπε η Νίθρα. «Αλλά τώρα φοβάμαι πως η συνάντησή μου με τον Αρχιστράτηγο προέχει.»

Ο Τάκμιν ένευσε, συγκαταβατικά. «Να το έχεις, όμως, υπόψη σου, για όταν επιστρέψεις.»

«Ασφαλώς και θα το έχω,» δήλωσε η Νίθρα, και έκανε νόημα σ'έναν ιπποκόμο να φέρει το άλογό της και τα άλογα του Φένταρ και της Χρυσοδάκτυλης. Ο Άλαντμιν, όπως και την προηγούμενη φορά, δε θα ερχόταν. Θα έμενε στο στρατόπεδο του Έπαρχου, «για ψάρεμα», όπως είχε πει στη Νίθρα.

«Να προσέχεις, μέσα στη Βόλγκρεν,» τόνισε ο Τάκμιν. «Έχω τον Σάνλον ικανό για οτιδήποτε.»

Κι εγώ, σκέφτηκε η Νίθρα, αλλά αποκρίθηκε, ανάλαφρα: «Μην ανησυχείτε, Άρχοντά μου. Όταν επιστρέψω, θα σας ανακοινώσω την απόσυρση του στρατεύματος της Βασίλισσας.» *Ελπίζω...*

Οι ιπποκόμοι έφεραν τα άλογά τους, και η Νίθρα πιάστηκε από τη σέλα του ενός και ανέβηκε. Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη τη μιμήθηκαν. Εκείνη χτύπησε τα πλευρά του ίππου, με τα τακούνια των μοτωών της, και το ζώο κατευθύνθηκε προς την ανατολική μεριά του στρατοπέδου και την Βόλγκρεν, η οποία απείχε ένα χιλιόμετρο.

Ο Ρέλγκριν συνάντησε τη Νίθρα καθοδόν, μαζί με μια ντουζίνα καβαλάρηδες.

«Καλημέρα!» χαιρέτησε.

«Καλημέρα, Ρέλγκριν,» αποκρίθηκε η Νίθρα, έχοντας αποφασίσει να του μιλά στον ενικό, όπως είχε κάνει κι εκείνος χτες βράδυ. «Οτιδήποτε χρειαστείς, θα είμαι στη διάθεσή σου,» της είχε πει.

Ο Φένταρ λοξοκοίταξε τον Στρατάρχη. *Τι ρόλο τώρα παίζει αυτός; σκέφτηκε. Ποιος του ζήτησε να μας συνοδέψει, μα το Αιματοβαμμένο Ξίφος του Άνκαραζ; Δεν ήξερε καλά τον Ρέλγκριν, αλλά, απ'όσο τον είχε δει, μπορούσε να πει ότι δεν τον συμπαθούσε καθόλου.*

Όταν η Νίθρα έφτασε μπροστά από τη διαλυμένη δυτική πύλη της Βόλγκρεν, τράβηξε τα γκέμια του αλόγου της, σταματώντας το· και, μαζί της, σταμάτησε κι όλη της η συνοδεία.

Εκείνη ερεύνησε τις επάλξεις, με τη Ματιά, για να δει τις διαθέσεις των υπερασπιστών, κι ευτυχώς, αυτό που είδε δεν την τρόμαξε. *Δε σκοπεύουν να με σκοτώσουν.* Το ανησυχητικό, όμως, ήταν ότι δε φαινόταν πουθενά ο Αρχιστράτηγος Σάνλον...

«Ίσως να σχεδιάζουν ύπουλο χτύπημα...» είπε ο Ρέλγκριν, πλάι της.

Η Νίθρα κούνησε, αργά, το κεφάλι. «Όχι, δε νομίζω.»

Ύστερα, φώναξε προς τα τείχη: «Είμαι η Νίθρα Ρίνκιλ! Ήρθα να πάρω την απάντησή μου από τον Αρχιστράτηγο Σάνλον!»

Ένας ιππέας βγήκε από την πύλη, καλπάζοντας, και πλησίασε. «Ο Αρχιστράτηγος σάς περιμένει μέσα,» ανακοίνωσε. «Μόνο εσάς. Παρακαλώ, ακολουθήστε με.»

«Ζητώ την άδεια να συνοδέψω την Αρχόντισσα,» είπε ο Ρέλγκριν. «Είμαι ο Στρατάρχης Ρέλγκριν της Σάλγκρινεβ.»

«Λυπάμαι, Στρατάρχη,» αποκρίθηκε ο καβαλάρης. «Οι διαταγές του Αρχιστράτηγου Σάνλον είναι ακριβείς. Μόνο η Αρχόντισσα Νίθρα Ρίνκιλ θα έρθει μαζί μου.»

Ο Ρέλγκριν έσφιξε τα ηνία του αλόγου του μέσα στις γροθιές του.

Η Νίθρα άγγιξε τον ώμο του. «Δεν υπάρχει κίνδυνος. Μην ανησυχείς.»

Ο Ρέλγκριν στράφηκε να την κοιτάξει. «Να προσέχεις.»

Η Νίθρα ένευσε. Και προς τον καβαλάρη: «Οδήγησέ με, ιππέα.»

Εκείνος στράφηκε και κατευθύνθηκε στην πύλη, με σταθερό τροχασμό. Η Νίθρα τον ακολούθησε.

«Ο Αρχιστράτηγος θα σας δεχτεί στο στρατηγείο, Αρχόντισσά μου,» την πληροφόρησε ο έφιππος στρατιώτης, καθώς περνούσαν κάτω από τη μεγάλη αψίδα.

«Όπως επιθυμεί.»

Διέσχισαν μερικούς δρόμους και έφτασαν στον στρατώνα της Βόλγκρεν, όπου ο καρβαλάρης ζήτησε από τη Νίθρα να αφιππεύσει, κι εκείνη υπάκουσε, δίνοντας τα ηνία του αλόγου της σ'έναν φρουρό.

Μία πολεμίστρια την πλησίασε, λέγοντας: «Ελάτε μαζί μου, Αρχόντισσα Νίθρα.»

Η Νίθρα την ακολούθησε, μέχρι το οικοδόμημα που πρέπει να ήταν το στρατηγείο. Η πολεμίστρια τής άνοιξε την ξύλινη πόρτα – εκατέρωθεν της οποίας βρίσκονταν δύο φρουροί– και την άφησε να περάσει το κατώφλι.

Στο εσωτερικό την περίμενε ο Αρχιστράτηγος Σάνλον, στεκόμενος πίσω από ένα γραφείο, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του και με βλέμμα, ως συνήθως, αλύγιστο. Την περιφέρεια του δωματίου διέγραφαν έξι στρατιώτες, με τα χέρια ακουμπισμένα στις λαβές των θηκαρωμένων σπαθιών τους. Έμοιαζαν πανέτοιμη να τραβήξουν τα όπλα και να επιτεθούν.

Κίνδυνοι του επαγγέλματος, σκέφτηκε η Νίθρα, αλλά αισθανόταν την καρδιά της να βροντοκοπά στο στέρνο της. Είχαν αποφασίσει να τη σκοτώσουν και να ξεμπερδέψουν μαζί της;

Αυτοκυριαρχία!

Κατ'αρχήν, όφειλε να μη δείξει ότι περνούσαν τέτοιες σκέψεις από το νου της· να μη δείξει ότι τους φοβόταν. Κατά δεύτερον, όφειλε να σταματήσει την καρδιά της από το να χτυπά τόσο έντονα. Ίσως να ακουγόταν σ'όλο το δωμάτιο.

Συγκεντρώσου.

«Γεια σου, Νίθρα,» χαιρέτησε, ανέκφραστα, ο Σάνλον.

«Χαίρετε, Αρχιστράτηγε,» αποκρίθηκε εκείνη, συλλογισζόμενη: Έχω περάσει από τόσα και τόσα· δε θα φοβηθώ τώρα αυτόν! Ο Σάβμιν με έχει καταδιώξει στη Βάλγκριθμωρ, τα Κτήνη των Βάλτων στους βάλτους Βένεβριαμ, οι Λεπιδοφόροι Γέρακες σ'όλη τη Λιάμνερ-Κρωθ. Δε μπορεί να με τρομάξει αυτό το ανθρωπάριο! Επικέντρωσε το βλέμμα της στον Σάνλον, και τον είδε να ξαφνιάζεται. Τι είχε ατενίσει στην όψη της;

«Περιμένω την απάντησή σας, Αρχιστράτηγε,» είπε, με σταθερή φωνή.

«Κάθισε, πρώτα,» της πρότεινε ο Σάνλον, καθώς καθόταν πίσω από το γραφείο.

Η Νίθρα έβγαλε τα γάντια της και τα πέρασε στη ζώνη. Ύστερα, πήρε θέση αντίκρυ του Αρχιστράτηγου, σταυρώνοντας τα πόδια στο γόνατο.

«Θα αποσύρω το στρατό μου,» δήλωσε ο Σάνλον, και η Νίθρα αισθάνθηκε ένα κύμα ανακούφισης να την πλημμυρίζει. *Ναι! Όλα πηγαίνουν καλά!* ήθελε να φωνάξει· όμως έμεινε σιωπηλή, φυσικά, και συνέχισε να κοιτάζει τον Αρχιστράτηγο με καθαρά επαγγελματικό ύφος.

«Ωστόσο,» πρόσθεσε ο Σάνλον, «θα επιθυμούσα να ήμουν βέβαιος για ένα πράγμα, Νίθρα Ρίνκιλ.»

«Το οποίο είναι;»

«Η βοήθεια που μπορείς να μου προσφέρεις.»

«Τι θέλετε να μάθετε σχετικά μ'αυτό, Αρχιστράτηγε;»

«Θέλω να είμαι βέβαιος ότι θα με βοηθήσεις να διαλύσω το στρατό του Τάκμιν στην Έρλεν, Νίθρα,» τόνισε ο Σάνλον. «Μου το υποσχέθηκες.»

«Και θα το κάνω.»

«Να θυμάσαι πως η Βασίλισσα αποκλείεται να σε συγχωρέσει, αν την προδώσεις για δεύτερη φορά.»

Χα! η Καλβάρθα! Λίγο μ'ενδιαφέρει για το αν θα με «συγχωρέσει» αυτή. Όταν θα έχω τελειώσει μαζί της, θα σέρνεται στα γόνατα, αν ακόμα μπορεί!

«Ούτε εγώ θα το ξεχάσω,» πρόσθεσε ο Σάνλον, σαν να είδε κάτι στο πρόσωπό της: κάτι που του φανέρωνε τις σκέψεις της.

Η Νίθρα καθάρισε το λαιμό της. «Δε χρειάζεται ν'ανησυχείτε, Αρχιστράτηγε,» αποκρίθηκε, παρατηρώντας ότι σε όλους έλεγε να μην ανησυχούν τώρα τελευταία, το οποίο μπορούσε και να χαρακτηριστεί ως... ανησυχητικό. «Λέτε να θέλω να παραδώσω το Νούφρεκ στον Βασιλιά Σίλγκερομ;» χαμογέλασε, φορτίζοντας το λόγο της με ελάχιστη Πειθώ. «Είμαι γέννημα θρέμμα του Νούφρεκ, όχι του Άνφρακ. Όποιες διαφορές κι αν είχα κάποτε με τη Βασίλισσά μας, τώρα δεν έχουν σημασία. Θα αγωνιστώ για την πατρίδα μου.»

Ο Σάνλον κατένευσε, μοιάζοντας ικανοποιημένος. Ετούτα πρέπει να ήταν ακριβώς τα λόγια που ήθελε ν'ακούσει.

Φυσικά, σκέφτηκε η Νίθρα. Τι άλλο μπορεί να ήθελε ν'ακούσει ένας στρατιωτικός;

Ο Αρχιστράτηγος σηκώθηκε από το γραφείο του, κι εκείνη τον μιμήθηκε. «Σε χαιρετώ, λοιπόν, Νίθρα. Ως συμπολεμιστής.»

Η Νίθρα αντάλλαξε μια σύντομη χειραψία μαζί του. «Θα τα ξαναπούμε στην Έρλεν, Αρχιστράτηγε Σάνλον,» υποσχέθηκε.

Κεφάλαιο 41

Διέλευση

Ποια ήταν η απάντησή του;» ρώτησε ο Έπαρχος Τάκμιν.
 Η Νίθρα αφίππευσε. «Θα αποσύρει τα βασιλικά στρατεύματα εντός της ημέρας, Άρχοντά μου. Και η Αρχόντισσα Ομάλθα θα σας παραδώσει την πόλη αύριο το πρωί.»

«Τα κατάφερες, δηλαδή...» Ο Τάκμιν φαινόταν σαν να μην ήθελε να το πιστέψει.

«Δεν είχα μεγάλες αμφιβολίες,» είπε ψέματα η Νίθρα, γνωρίζοντας πως ήταν καλύτερα να δίνεις στους άλλους μια εικόνα βέβαιη για τον εαυτό σου, παρά μια εικόνα αβέβαιη.

«Έλα μαζί μου λίγο,» της ζήτησε ο Τάκμιν, πιάνοντάς την από το χέρι.

Η Νίθρα έκανε νόημα στον Φένταρ και τη Χρυσοδάκτυλη να επιστρέψουν στη σκηνή τους, και ακολούθησε τον Έπαρχο, αφήνοντας πίσω της τον Στρατάρχη Ρέλγκριν να την κοιτάζει επίμονα.

«Όπως σου είπα και πριν, έχουν έρθει ιέρειες και Αναζητήτριες από το Άνφρακ,» είπε ο Τάκμιν. «Και δεν τους έχω μιλήσει ακόμα για σένα.»

«Συνετή απόφαση, Άρχοντά μου.»

«Θέλω να τους μιλήσεις εσύ για τον εαυτό σου. Θα τους εξηγήσεις πράγματα τα οποία εγώ αδυνατώ να τους εξηγήσω.»

«Συμφωνώ και πάλι,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Ωστόσο, με την άδειά σας, θα προτιμούσα να μην τους πω ολόκληρη την αλήθεια.»

Ο Τάκμιν έπαψε να βαδίζει, αντικρίζοντάς την. «Και τι θα προτιμούσες να τους πεις;»

«Ένα πράγμα μονάχα θα αλλάξω: Δεν ήταν ο Φανλαγκόθ που μου έδωσε τα νέα μου Χαρίσματα, αλλά η Μεγάλη Μητέρα, ώστε να διώξω τον Νουτκάλι από το σώμα της και να εκθρονίσω την Καλβάρθα, η οποία μόνο δυστυχία μπορεί να φέρει στη χώρα.»

Ο Τάκμιν κοίταξε, για λίγο, το έδαφος, σκεπτικός. «Ναι,» είπε, τελικά. «Δεν είναι άσχημη η ιδέα σου. Και δεν αλλάζει και τίποτα το ουσιαστικό, έτσι;»

«Όχι, Άρχοντά μου, τίποτα το ουσιαστικό.»

«Ωραία, λοιπόν· πάμε στη σκηνή μου. Οι ιέρειες σε περιμένουν εκεί. Τους έχω πει ότι μια... γυναίκα ιδιαίτερων δυνάμεων επιθυμεί να τους συναντήσει.»

Μια γυναίκα ιδιαίτερων δυνάμεων, σκέφτηκε η Νίθρα. Όχι κι άσχημη αρχή.

Στο εσωτερικό της σκηνής του Έπαρχου, οι τέσσερις ιέρειες κάθονταν γύρω από ένα ξύλινο τραπέζι, παίρνοντας πρωινό, ενώ οι έξι Αναζητήτριες στέκονταν όρθιες, γύρω-γύρω, με τα χέρια στις λαβές των σπαθιών τους. Κοιτάζοντάς τες, η Νίθρα δεν μπορούσε παρά να θυμηθεί τη Λυρία, που είχε χάσει τη ζωή της στους βάλτους Βένεβριαμ, μαχόμενη τα Κτήνη, μαζί με τον Πρίγκιπα Δόλβερν, έναν Λυκολάτρη, έναν ορκισμένο εχθρό του Ιερατείου της Λιάμνερ Κρωθ.

«Να σας παρουσιάσω τη Νίθρα Ρίνκιλ,» είπε ο Τάκμιν, «η οποία μόλις επέστρεψε από τη Βόλγκρεν, όπου είχε σταλεί σε διπλωματική αποστολή.

»Νίθρα, να σου γνωρίσω τις σεβάσμιες ιέρειες Νολβάκρυ» – κοίταξε μια πενηνταπεντάρα, χοντρή γυναίκα με γκριζα μαλλιά, δεμένα κότσο–, «Χοέρνα» –μια ξανθιά γυναίκα με κοντά μαλλιά, ξερακιανή και, σίγουρα, πάνω από σαράντα–, «Μασμάρλυ» –μελαχρινή, με μαλλιά λυτά που έπεφταν ως τους ώμους, η οποία δεν πρέπει να ήταν πολύ πάνω από τα τριάντα–, «και Λαρέσσα,» που ήταν και η νεότερη –μεγαλύτερη από εικοσιπέντε, μικρότερη από τριάντα–, και είχε καστανά μαλλιά, δεμένα σε μια μακριά αλογοουρά η οποία της έφτανε ως τη μέση.

«Χαίρω πολύ, Σεβασμιότατες,» είπε η Νίθρα, καθώς εκείνες είχαν ήδη σηκωθεί από τις θέσεις.

«Παρομοίως, Νίθρα Ρίνκιλ,» αποκρίθηκε η Χοέρνα. «Κάθισε, σε παρακαλώ. Ο Έπαρχος Τάκμιν φαίνεται πως σε έχει περί πολλού, και ανυπομονούμε να σε γνωρίσουμε.»

Η Νίθρα πήρε θέση στη μία άκρη του τραπεζιού, και ο Έπαρχος της Σάλγκρινεβ στην άλλη.

«Περί τίνος πρόκειται, λοιπόν;» ρώτησε η Νολβάκρυ, υψώνοντας ένα γκριζο φρύδι.

Η Νίθρα άρχισε να λέει, για ακόμα μία φορά, την ιστορία της σε διαφορετική εκδοχή. Είχε διηγηθεί ετούτα τα περιστατικά με τόσους

τρόπους που ήλπιζε, στο τέλος, να μην μπέρδευε τι είχε αναφέρει σε ποιον.

Οι ιέρειες δεν τη διέκοψαν καθόλου. Μονάχα όταν τελείωσε, η Χοέρνα είπε: «Έριξες, λοιπόν, τη δυτική πύλη της Βόλγκρεν...»

«Μάλιστα, Σεβασμιότατη,» αποκρίθηκε η Νίθρα.

«Μπορείς να κάνεις κάτι και για εμάς, να το δούμε ιδίους όμμασι;» τη ρώτησε η Μασμάρλυ.

Η Νίθρα αναστέναξε, σιωπηλά. Πάντοτε της το ζητούσαν αυτό...

«Ανυψώσου!» Κέλευσε, και η καρέκλα της ιέρειας Μασμάρλυ ανυψώθηκε, με την ιέρεια επάνω, η οποία έπιασε τις άκριες του καθίσματος, τρομαγμένη. Οι υπόλοιπες ιερωμένες κοιτούσαν με γουρλωμένα μάτια. «Κατέβα,» Κέλευσε ξανά η Νίθρα, και η καρέκλα κατέβηκε. Η Μασμάρλυ ήταν χλομή.

«Με πιστεύετε τώρα, Σεβασμιότατες;»

Η Χοέρνα ξεροκατάπιε, και ένευσε. «Ναι,» κατάφερε να πει.

Η Νίθρα το έβρισκε διασκεδαστικό, έτσι όπως την ατένιζαν, με απορία, δέος, τρόμο, και ευλάβεια, σαν να ήταν κάποιο ιερό θηρίο που είχε έρθει από τα βάθη της Λιάμνερ-Κρωθ. Γέλασε, φοβιζοντάς τες ακόμα περισσότερο. «Θα επιθυμούσατε και κάποια άλλη επίδειξη, μήπως;»

Η Μασμάρλυ έγλειψε τα χείλη. «Αυτό... αυτό που έκανες πριν, με την καρέκλα μου: ήταν το Κοσμικό Κέλευσμα, σωστά;»

Η Νίθρα έβγαλε τα γάντια της και τα άφησε επάνω στο τραπέζι. «Ναι.»

«Το άλλο Χάρισμα· η Προσταγή... Θα μας το δείξεις κι αυτό;»

Η Νίθρα πήρε ένα μήλο από τη φρουτιέρα στο κέντρο του τραπεζιού, και το άφησε μπροστά της. Στράφηκε σε μια από τις Αναζητήτριες και Πρόσταξε: «Τράβα το σπαθί σου και κόψε το μήλο στα δύο!»

Η γυναίκα, πάραυτα, ξεσπάθωσε και υπάκουσε. Ύστερα, πισωπάτησε, μοιάζοντας ζαλισμένη.

Οι ιέρειες είχαν τα βλέμματά τους καρφωμένα επάνω της.

«Ήταν...» είπε εκείνη. «Ήταν σαν η Μεγάλη Μητέρα να με ώθησε.»

Α, ωραία, σκέφτηκε η Νίθρα. Μ'αρέσουν αυτές οι παρομοιώσεις! Χα-χα-χα-χα....!

«Φαίνεται πως, όντως, είσαι ευλογημένη από τη Λιάμνερ Κρωθ, Νίθρα Ρίνκιλ,» είπε η Νολβάκρυ, κάνοντας νόημα στην Αναζητήτρια να επιστρέψει στο πόστο της. «Ποτέ ξανά δεν έχω δει κάτι παρόμοιο. Ποτέ ξανά...»

«Με τιμάτε, Σεβασμιότατη,» αποκρίθηκε, δήθεν μετριοφρόνως, η Νίθρα.

«Όχι,» είπε η Νολβάκρυ· «εσύ μας τιμάς, με την παρουσία σου.»

Η Νίθρα δε μίλησε, πραγματικά μην ξέροντας τι ν'απαντήσει σ'αυτό. Δεν περίμενε ότι οι ιέρειες θα ήταν τόσο ευκολόπιστες.

«Νομίζω πως χρειάζεται να μιλήσουμε αναμεταξύ μας, αδελφές,» πρότεινε η Χοέρνα, και η Νίθρα σκέφτηκε: *Να και μία που δε φαίνεται να πείστηκε απολύτως.* Η συγκεκριμένη ιέρεια δεν έμοιαζε τόσο πρόθυμη να αποδεχτεί αμέσως ότι είχε εμπρός της την «Εκλεκτή της Μεγάλης Θεάς».

«Συμφωνώ,» ένευσε η Μασμάρλυ, και οι ιερωμένες σηκώθηκαν από τις θέσεις τους.

Ο Τάκμιν και η Νίθρα σηκώθηκαν, επίσης, και ο πρώτος είπε: «Θα θέλατε κάτι από εμένα, Σεβασμιότατες;»

«Όχι, Έπαρχε,» αποκρίθηκε η Νολβάκρυ. «Σ'ευχαριστούμε.» Και αποχώρησαν, μαζί με τις Αναζητήτριες.

Η Νίθρα κάθισε, και ένας υπηρέτης πλησίασε, ρωτώντας: «Θέλετε να σας το καθαρίσω, Αρχόντισσά μου;» Κοιτούσε το μήλο που ήταν κομμένο στα δύο.

Ο Τάκμιν κάθισε κοντά στη Νίθρα, όχι αντίκρυ της, όπως πριν. «Πήγαινε,» είπε στον υπηρέτη. «Θα μιλήσω μόνος με την κυρία.»

«Μάλιστα, Αρχοντά μου.» Ο άντρας υποκλίθηκε και έφυγε.

«Δεν αφήνεις τον άνθρωπο να καθαρίσει το μήλο μου;» είπε η Νίθρα στον Τάκμιν, αστεειυόμενη και λοξοκοιτάζοντάς τον. Είχε δοκιμάσει να του μιλήσει στον ενικό, για να δει πώς θα το έπαιρνε.

Εκείνος δε φάνηκε καν να το πρόσεξε. «Έχουμε σημαντικά πράγματα να συζητήσουμε.»

Η Νίθρα ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα. «Ακούω.»

«Δεν τους ανέφερες τίποτα για τους Λυκολάτρες. Παρέκαμψες τελείως αυτό το ζήτημα.»

«Θα προτιμούσες να τους το είχα αναφέρει;»

«Δεν ξέρω. Είναι, όμως, σημαντική παράλειψη, δεν είναι;»

«Δε νομίζω,» αποκρίθηκε η Νίθρα, χρησιμοποιώντας Πειθώ. «Αν μιλούσα για τους Λυκολάτρες, αυτό απλά θα περιέπλεκε ανούσια τα πράγματα. Πώς λες ν'αντιδρούσαν οι ιέρειες;»

«Ναι, σ'αυτό έχεις δίκιο...»

«Και μια και είπαμε για τους Λυκολάτρες—»

Κάποιος παραμέρισε την κουρτίνα της σκηνής και μπήκε. Η Νίθρα και ο Τάκμιν στράφηκαν.

«Άρχοντά μου...» είπε η Αρτλάνα. «Νόμιζα ότι ήσασταν μόνος.»

«Δεν πειράζει. Κάθισε,» της αποκρίθηκε εκείνος.

Νόμιζα ότι ήσασταν μόνος! σκέφτηκε η Νίθρα. *Ναι, εντάξει...!* Αντιλαμβανόταν πολύ καλά πως η άλλη Ομιλήτρια είχε έρθει για να βεβαιωθεί ότι εκείνη δε θα χρησιμοποιούσε Πειθώ επάνω στον Έπαρχο.

Η Αρτλάνα πήρε θέση στο τραπέζι.

«Τι ήθελες να μου πεις σχετικά με τους Λυκολάτρες, Νίθρα;» ρώτησε ο Τάκμιν.

«Οι τρεις χιλιάδες μαχητές που έχετε στείλει νότια, Έπαρχε,» αποκρίθηκε εκείνη, επιστρέφοντας στον πληθυντικό. «Θα πρότεινα να τους ανακαλέσετε, ώστε να επικεντρώσετε τις δυνάμεις σας κατά της Καλβάρθα, τώρα που θα κατευθυνθείτε προς την Έρλεν.»

«Αν το κάνω αυτό, οι Λυκολάτρες θα με χτυπήσουν πίσωπλάτα!» τόνισε ο Τάκμιν.

«Το ξέρετε ότι κάτι τέτοιο αποκλείεται να γίνει, διότι δεν έχουν τη δύναμη να επιτεθούν στα ανοιχτά. Είναι ελάχιστοι. Επομένως, αποτελεί μειονέκτημα να αφήσετε τρεις χιλιάδες στρατιώτες στα δάση τους. Όταν εκθρονίσετε την Καλβάρθα και έχετε την εξουσία στα χέρια σας, τότε θα μπορέσετε να τους εξολοθρεύσετε με την άνεσή σας.»

«Δε γίνεται να τους ανακαλέσω, Νίθρα,» επέμεινε ο Τάκμιν. «Τι θα πουν οι ιέρειες;»

Αν μπορούσα να χρησιμοποιήσω Πειθώ τώρα.... Να σε πάρει ο Λύκος, Αρτλάνα! «Ο στρατός σας θα είναι αποδυναμωμένος όταν φτάσετε στην Έρλεν,» τον προειδοποίησε η Νίθρα, «γιατί θα πρέπει ν'αφήσετε και κάποιους μαχητές εδώ, στη Βόλγκρεν, ως δυνάμεις κατοχής.»

«Το αντιλαμβάνομαι αυτό, Νίθρα,» είπε ο Τάκμιν, μοιάζοντας τώρα ενοχλημένος που εκείνη προσπαθούσε να τον σπρώξει προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. «Όμως δε γίνεται να πάρω τους στρατιώτες μου από τα δάση –και δεν πρόκειται να το ξανασυζητήσω. Επιπλέον, στην Έρλεν υποθέτω ότι θα με βοηθήσεις όπως με βοήθησες κι εδώ, ή κάνω λάθος;»

«Σκοπός μου είναι η εκθρόνιση της Καλβάρθα και ο διωγμός του Νουτκάλι, Άρχοντά μου,» δήλωσε η Νίθρα. «Εννοείται πως θα σας βοηθήσω. Οι πύλες της πόλης θα πέσουν μπροστά στα στρατεύματά σας. Ωστόσο, είστε βέβαιος ότι, ακόμα και έτσι, θα θριαμβεύσετε; Ο Αρχιστράτηγος Σάνλον δεν είναι ανόητος· θα έχει οχυρωθεί καλά.»

«Σύντομα, θα έρθουν ενισχύσεις από το Άνφρακ,» την πληροφόρησε ο Τάκμιν. «Έχω ήδη στείλει αγγελιαφόρο.»

«Θα περιμένετε, επομένως, να φτάσουν οι ενισχύσεις και, μετά, θα προελάσετε κατά της Έρλεν;»

«Όχι. Θα προελάσω κατά της Έρλεν αμέσως, ενώ, συγχρόνως, οι ενισχύσεις θα έρχονται.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» είπε η Νίθρα.

«Υπάρχει κάτι άλλο προς συζήτηση;»

«Από τη μεριά μου, όχι. Μπορώ να πηγαίνω;»

Ο Τάκμιν ένευσε.

Η Νίθρα σηκώθηκε και πήρε τα γάντια της από το τραπέζι. «Θα σας πρότεινα, πάντως, να ξανασκεφτείτε τι θα γίνει με τους τρεις χιλιάδες στρατιώτες στα νότια.»

«Θα το ξανασκεφτώ,» αποκρίθηκε ο Τάκμιν, με τρόπο που φανέρονε ότι αποκλείεται να το ξανασκεφτόταν.

Η Νίθρα έφυγε από τη σκηνή, περνώντας ανάμεσα από τους δύο φρουρούς που στέκονταν εκατέρωθεν της εισόδου. Και αναρωτήθηκε πώς αυτοί οι πολεμιστές είχαν αφήσει την Αρτλάνα να μπει, χωρίς να ειδοποιηθούν, πρώτα, τον Έπαρχο για τον ερχομό της. Μάλλον, Πειθώ πρέπει να είχε χρησιμοποιηθεί επάνω τους.

Δε μ'έμπιστεύεται καθόλου, τελικά, σκέφτηκε η Νίθρα, καθώς βάδιζε μέσα στο στρατόπεδο. Δεν ήθελε να μ'αφήσει ούτε στιγμή μαζί με τον Τάκμιν. Και ήθελε να είναι βέβαιη πως θα της επιτρεπόταν η είσοδος.

«Όλα πήγαν κατ'ευχήν, απ'ό,τι έμαθα,» είπε ο Άλαντμιν, όταν η Νίθρα επέστρεψε στη σκηνή τους.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ο Σάνλον θα μαζέψει το στρατό του και θα φύγει για την Έρλεν. Αλλά με τον Τάκμιν έχω πρόβλημα. Αρνείται να αποσύρει τους μαχητές του από τα νότια.» Έβγαλε τα γάντια της και τα πέταξε κάτω, θυμωμένα.

«Τι θα κάνει;» ρώτησε ο Άλαντμιν.

Η Νίθρα κάθισε αντίκρυ του, στο τραπέζι. «Θα κατευθυνθεί προς την Έρλεν, αμέσως.»

«Αφήνοντας τους τρεις χιλιάδες να τα βάλουν με τους Λυκολάτρες...»

Εκείνη ένευσε. «Και δεν μπορώ να τον μεταπείσω. Όχι μ'αυτή την Αρτλάνα, συνεχώς, από πάνω μου. Έχεις κάτι να προτείνεις;»

«Τίποτα.»

«Ευχαριστώ...»

Ο Άλαντμιν ανασήκωσε τους ώμους. «Δε νομίζω ότι υπάρχει κάτι που θα μπορούσαμε να κάνουμε, Νίθρα.»

«Αν κάποιος έβγαζε την Αρτλάνα από τη μέση;»

«Εννοείς να τη σκοτώσουμε; Δε νομίζω ότι—»

«Όχι, δε λέω αυτό. Λέω να τη βγάλουμε από τη μέση για αρκετό χρονικό διάστημα, ώστε να μιλήσω με τον Έπαρχο.»

«Και μετά, τι θα γίνει;» έθεσε το ερώτημα ο Άλαντμιν. «Όταν η Αρτλάνα τον ξανασυναντήσει, δε θα της φανεί περίεργο που άλλαξε γνώμη; Και δε θα προσπαθήσει να του υπενθυμίσει ότι, πριν, είχε πάρει άλλη απόφαση; Δε σε συμπαθεί καθόλου, Νίθρα· έτσι και καταλάβει ότι της έπαιξες άσχημο παιχνίδι, θα στρέψει τον Τάκμιν εναντίον σου, κι αυτό δε σε συμφέρει.»

Εκείνη έσμιξε τα χείλη. Ο Άλαντμιν είχε δίκιο. Αναστέναξε. «Αισθάνομαι υποχρεωμένη στους Λυκολάτρες...» είπε.

«Το καταλαβαίνω. Μα, προς το παρόν, δεν έχεις τη δυνατότητα να κάνεις κάτι, για να τους βοηθήσεις. Μην καταστρέψεις ό,τι έχεις ως τώρα πετύχει, Νίθρα. Μην είσαι ανόητη.»

Την επόμενη ημέρα, η Αρχόντισσα Ομάλθα πρόσταξε τους υπερασπιστές της πόλης της —οι οποίοι ήταν πλέον λιγοστοί, με την απο-

χώρηση του βασιλικού στρατού– να επιτρέψουν στις δυνάμεις του Έπαρχου Τάκμιν να περάσουν. Και έτσι έγινε, ενώ εκείνη και η οικογένειά της στέκονταν σ'ένα ψηλό μπαλκόνι του Ανακτόρου του Αρχέγονου Σεληνόφωτος και παρακολουθούσαν το στράτευμα να μπαίνει από την κατεστραμμένη δυτική πύλη, να διασχίζει τους δρόμους της Βόλγκρεν, σαν ένα πελώριο φίδι από ατσάλι, ξύλο, σάρκα, και λάβαρα, και να φτάνει στην ανατολική πύλη, για να περάσει τη γέφυρα του Δασοπόταμου και να συνεχίσει να ταξιδεύει επάνω στη δημοσιά η οποία οδηγούσε προς την Έρλεν, πρωτεύουσα του Νούφρεκ.

Η Ομάλθα ξεφύσησε, ακουμπώντας τις παλάμες της στην ξύλινη κουπαστή του μπαλκονιού. Ένιωθε ένα βάρος να φεύγει από τους ώμους της –η Βόλγκρεν είχε γλιτώσει την επικίνδυνη πολιορκία· χιλιάδες ζωές είχαν σωθεί· εκατοντάδες καταστροφές είχαν αποφευχθεί– και ένα άλλο, καινούργιο βάρος να την πλακώνει. Ένα βάρος που αφορούσε το μέλλον του Βασιλείου. Τι θα γινόταν το Νούφρεκ, ύστερα από όλα τούτα; Θα ερχόταν η ειρήνη και η ευημερία που υποσχόταν η Νίθρα Ρίνκιλ, ή θα χάνονταν τα πάντα σε μια θύελλα φωτιάς, αίματος, και χάους; Το παιχνίδι που παιζόταν ήταν εξαιρετικά *εύθραυστο*· ένα λάθος βήμα, μια λάθος κίνηση, και τα πάντα θα έσπαζαν, όπως ένα πορσελάνινο βάζο, σε χιλιάδες μικρά κομμάτια...

«Μητέρα, δεν έπρεπε...» είπε η Τάλρυ, καθώς ατένιζε το στρατό να διασχίζει την πόλη. Θα χρειάζονταν ώρες ολόκληρες, μέχρι να περάσουν όλοι οι μαχητές του Έπαρχου Τάκμιν, τόσο πολλοί που ήταν.

«Φυσικά και έπρεπε,» αποκρίθηκε ο Σέλφελιν, αντί για τη μητέρα τους. «Προτιμούσες την πολιορκία, Τάλρυ;»

«Όχι, αλλά... Ο Έπαρχος Τάκμιν είναι προδότης!»

«Και θα καταλήξει εκεί όπου όλοι οι προδότες καταλήγουν,» είπε ο Κένκορ, ο σύζυγος της Ομάλθα.

«Τι εννοείς, πατέρα;» Η Τάλρυ δεν ήξερε τίποτα για τα σχέδια που η Νίθρα είχε εξηγήσει στους γονείς της, στον Σέλφελιν, και στην Αρχιστράτηγο Ήρια.

«Θα προδοθεί κι ο ίδιος,» αποκρίθηκε ο Κένκορ. «Από ανθρώπους που εμπιστεύεται.»

Κεφάλαιο 42

«Βλέπω την Κουαλανάρα! *Είμαι* η Κουαλανάρα!»

Ρικνάβαθ, μπορείς να σηκωθείς;»

«Ναι.»

Αγγίζοντας τον ώμο του, σηκώθηκε όρθια και κοίταξε γύρω. Το τοπίο ήταν δενδρώδες, αλλά όχι πυκνό από βλάστηση. Στον ορίζοντα φαινόταν μια μεγάλη οροσειρά, γαλανόχρωμη πίσω από τις ομίχλες.

«Τι έπαθες;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Ζαλίστηκα. Όταν φτάσαμε εδώ. Καθώς βγαίναμε... Δεν είναι τίποτα.»

Γύρω της ήταν συγκεντρωμένοι ο Σάηρεντιλ, η Έχιδνα, και ο Μάη-ραν, ενώ ο Αετός είχε γαντζωθεί στο κλαδί ενός δέντρου.

«Πού βρισκόμαστε;» ρώτησε η Ρικνάβαθ. «Εδώ μένουν οι Μετουσιωμένοι;»

«Βρισκόμαστε κοντά στην Καρδιά του Κόσμου,» εξήγησε ο Σάηρεντιλ, «και οι Μετουσιωμένοι δεν είναι μακριά. Ο δρόμος, όμως, είναι δύσκολο να εντοπιστεί. Κι εσείς παρατηρώ πως είστε όλοι κουρασμένοι...»

«Θα κρατήσουμε λίγο ακόμα,» του αποκρίθηκε ο Βάνμιρ.

Ο Σάηρεντιλ, όμως, κούνησε το κεφάλι, δυσανασχετώντας, και στράφηκε να κοιτάξει τον Αετό.

—Ναι, ξέρω τι θα μου ζητήσεις τώρα—

«Πρέπει να τον βρεις.»

—Εξαρχής, αυτό σκόπευα να κάνω, ξυπνοπούλι μου—Ο Αετός τού έκλεισε το μάτι, χτύπησε τις φτερούγες του, και πέταξε.

«Πού πηγαίνει;» ρώτησε η Ρικνάβαθ.

«Καθίστε να ξεκουραστείτε,» είπε ο Σάηρεντιλ. «Σε λίγο, θα επιστρέψει.»

«Μαζί μ'ένα άκρως αντιπαθητικό πλάσμα,» πρόσθεσε η Έχιδνα.

«Κι αν οι Απρόσωποι έρθουν, εν τω μεταξύ;» είπε η Ρικνάβαθ, κοιτάζοντας τον σάκο με τους ουρανόλιθους τον οποίο κρατούσε ο Σάηρεντιλ.

«Θα βρούμε τρόπο να τους ξεφύγουμε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Προς το παρόν, ας ελπίσουμε ότι η διαφορά χρόνου θα μας προστατέψει.»

«Τι εννοείς;» απόρησε ο Βάνμιρ, καθώς εκείνος και η Ρικνάβαθ, κάθονταν στο έδαφος, με την πλάτη ακουμπισμένη στον κορμό ενός δέντρου. Ο Ωθράγκος έβαλε τον καθρέφτη στα γόνατά του, γνωρίζοντας πόσο σημαντικός ήταν ακόμα.

«Εννοώ ότι ο χρόνος εδώ κινείται ταχύτερα από ό,τι στον Πύργο. Αυτό σημαίνει πως εμείς μπορούμε να κάνουμε περισσότερα πράγματα από τους Έξωθεν, στον ‘αντικειμενικό χρόνο’ που θα τους πάρει να ανεβούν τις σκάλες του Πύργου.»

«Κι αν έρθουν πάλι σχίζοντας τον αέρα, όπως έγινε και στο άντρο του Σκιερού;»

«Τότε, θα δούμε το σκίσιμο, υποθέτω, και θα φύγουμε, προτού περάσουν.»

Ο Βάνμιρ κοίταξε ανάμεσα στα αραιόφυτα δέντρα, ψάχνοντας για κάτι το ασυνήθιστο: κάποια διαταραχή στον αέρα. Μα δεν εντόπισε τίποτα το ανησυχητικό.

Ξεφύσησε και αισθάνθηκε, ξαφνικά, την κούραση του να πυκνώνει και να τον καταβάλλει. Τι ωραία που θα ήταν να κοιμηθεί, για λίγο, εδώ, με την πλάτη ακουμπισμένη στον κορμό του δέντρου· να αναπαυθεί και, μετά, να συνεχίσει το ταξίδι του...

Τα μάτια του έκλεισαν.

Ο χρόνος έπαψε να μετρά.

Και σχεδόν αμέσως, ένα χέρι τον ταρακούνησε. «Άρχοντά μου! Άρχοντά μου!»

Ο Βάνμιρ άνοιξε τα μάτια και κοίταξε τον Μάηραν, που η όψη του ήταν χλομή. «Τι συμβαίνει;» Φοβήθηκε ότι οι Απρόσωποι είχαν παρυσιαστεί.

«Χανόσασταν, Άρχοντά μου,» είπε ο πολεμιστής. «Γινόσασταν... σκιά.»

Ο Βάνμιρ σηκώθηκε, πατώντας το χορτάρι με τα γυμνά του πόδια – τα αγκάθια που βρίσκονταν ακόμα μπηγμένα στις πατούσες του του

έριξαν μερικές δυνατές σουβλιές– και κρατώντας τον καθρέφτη με το ένα χέρι. «Είμαι κανονικός τώρα;»

Ο Μάηραν ένευσε.

«Αν ήσουν μόνος, όμως, πιθανώς να χανόσουν, για πάντα,» τον πληροφόρησε ο Σάηρεντιλ.

Ο Βάνμιρ έστρεψε το βλέμμα του στη Ρικνάβαθ, για να δει αν κι εκείνη είχε ξυπνήσει, και τη βρήκε ακόμα να κοιμάται. Αλλά του έμοιαζε απολύτως φυσιολογική. Δεν γινόταν «σκιά», όπως είχε πει ο Μάηραν.

«Η φίλη σου δε φαίνεται να έχει πρόβλημα με τον ύπνο,» του εξήγησε η Έχιδνα.

Δε με παραξενεύει τούτο, σκέφτηκε ο Βάνμιρ. *Τίποτα σχετικά με τη Ρικνάβαθ δε με παραξενεύει.* «Πού είναι ο Αετός; Δεν έχει επιστρέψει ακόμα;»

«Όχι,» απάντησε ο Σάηρεντιλ. «Όχι.» Σαν κάτι να τον ενοχλούσε...

«Πιστεύεις ότι του συνέβη τίποτα;»

«Όχι.»

«Τότε;»

«Το γεγονός ότι αργεί δίνει χρόνο στους Απρόσωπους.»

«Πόση ώρα κοιμόμουν;»

«Όχι πολύ.»

«Κάτι φαίνεται στον ουρανό,» είπε ο Μάηραν, δείχνοντας. «Μπορεί νάναι ο Αετός...»

Ο Βάνμιρ κοίταξε προς τα γαλανόχρωμα όρη πίσω από τις ομίχλες, και παρατήρησε ότι, όντως, εκεί κάποιο πτηνό πετούσε. Αλλά ήταν αδύνατο να διακρίνει αν επρόκειτο για τον Αετό.

«Και κάνει κύκλους,» πρόσθεσε ο Μάηραν. «Γιατί;»

«Πρέπει να τον βρήκε,» είπε ο Σάηρεντιλ.

«Ποιον ψάχνει, αλήθεια;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Τον Νάνο.»

«Ποιο νάνο;»

«Αυτό είναι το όνομά του: 'ο Νάνος'. Είναι υπηρέτης των Μετουσιωμένων. Γνωρίζει καλά το δρόμο για τα μέρη τους.»

«Σίγουρα είναι ο Αετός αυτό το πτηνό που βλέπουμε;» ρώτησε ο Μάηραν.

«Όχι. Αλλά μπορεί.»

«Υπάρχει περίπτωση να είναι κάτι άλλο;»

Ο Σάηρεντιλ ένευσε.

«Τι;»

«Η Μελανόπτερη,» είπε η Έχιδνα.

Και, εκείνη τη στιγμή, το πετούμενο άρχισε να κατευθύνεται προς το μέρος τους. Ο Βάνμιρ στένεψε τα μάτια και προσπάθησε να δει τη μορφή του. *Είναι πολύ μεγάλο, για νάναι ο Αετός*, σκέφτηκε. *Και τα φτερά του...* Τα φτερά του πρέπει να ήταν δερμάτινα, σαν της νυχτερίδας, όχι πουπουλένια, ενώ πίσω του φαινόταν μια μακριά, σχεδόν ποντικίσια ουρά.

«Η Μελανόπτερη είναι,» είπε ο Σάηρεντιλ, και τράβηξε το σπαθί του. Ο Μάηραν τον μιμήθηκε.

Η Ρικνάβαθ πετάχτηκε όρθια, με μια υπόκωφη κραυγή, και άπαντες στράφηκαν να την κοιτάζουν.

«Τι είναι;» τη ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Κοιτάξτε!» Έδειξε ένα σημείο ανάμεσα στα δέντρα, όπου ο ίδιος ο αέρας φαινόταν να σχίζεται.

Ο Βάνμιρ ύψωσε τον καθρέφτη του. «Ω όχι...» μουρμούρισε. «Πώς τους κατάλαβες;»

«Τους ονειρεύτηκα να έρχονται μέσα από μια γκρίζα σήραγγα.»

«Απομακρυνθείτε!» είπε ο Σάηρεντιλ.

«Δος μου τα ουρανόλιθινα κομμάτια,» ζήτησε η Ρικνάβαθ.

«Όχι· απομακρυνθείτε!» αποκρίθηκε εκείνος, και ξεκίνησε να τρέχει.

Ο Βάνμιρ έτρεξε ξοπίσω του, ξέροντας πως η Καρμώζ θα ερχόταν. Και, όντως, ήρθε· όπως επίσης και ο Μάηραν κι η Έχιδνα. Η Μελανόπτερη έκανε τώρα κύκλους από πάνω τους.

—*Σάηρεντιλ, τι κάνεις εδώ;*—αντήχησε μια σφυριχτή φωνή—*Άκουσα πως ο Σκιερός είναι πολύ εξοργισμένος μαζί σου, αγαπητέ Σάηρεντιλ—*

Ο Βάνμιρ ύψωσε ελάχιστα το βλέμμα, για να κοιτάξει ψηλά, και είδε πως το κεφάλι της Μελανόπτερης έμοιαζε με ανάμιξη πτηνού, ερπετού, και αιλουροειδούς. Τι είδους πλάσμα ήταν τούτο; Υπήρχαν τέτοια όντα ποτέ στην Κουαλανάρα;

«Πού είναι ο Νάνος, Μελανόπτερη;» φώναξε ο Σάηρεντιλ. «Έρχονται οι Απρόσωποι!»

—Ο Νάνος; Σας πλησιάζει—

«Και ο Αετός; Πού είναι ο Αετός;»

—Αυτός ο γέρο-βλάκας;—

«Τον είδες καθόλου;»

—Ω ναι. Τον είδα... Χε-χε-χε-χε...—

«Τι σημαίνει τούτο το γέλιο, Μελανόπτερη; Τι έκανες;»

—Έπαιξα λίγο μαζί του—

«Χαίρετε, καλοί μου φίλοι!»

Ο Σάηρεντιλ σταμάτησε απότομα. Η Έχιδνα σταμάτησε στα δεξιά του, ο Βάνμιρ στ'αριστερά, η Ρικνάβαθ λίγο πιο πίσω, και ο Μάηραν πλάι της. Μπροστά τους στεκόταν ένα πλάσμα που έφτανε μέχρι τη μέση του Άρχοντα του Ράλτον και της Καρμώζ. Ήταν ανθρωπόμορφο και ντυμένο μ'ένα μακρύ, γκριζο, βρώμικο χιτώνα. Μαλλιά στο κεφάλι του δεν είχε, και η μύτη του ήταν μεγάλη και γαμψή. Τα μυτερά, αλλά όχι πεταχτά, του αφτιά ήταν γεμάτα σκουλαρίκια, διαφόρων ειδών και σχημάτων.

«Πώς θα μπορούσε να σας βοηθήσει ο δούλος σας;» ρώτησε το πλάσμα. Τα μάτια του —γκρίζα και στενά— κοίταζαν μια τον Σάηρεντιλ μια τον σάκο που κρατούσε —το σάκο με τα ουρανολίθινα θραύσματα.

«Πήγαινε μας στους Αφέντες σου,» πρόσταξε ο Σάηρεντιλ. «Έχουμε μαζί μας την Καρμώζ.»

«Ναι, το βλέπω, το βλέπω.» Το πλάσμα έτριψε τα χέρια του.

«Ποιος είναι αυτός;» ψιθύρισε η Ρικνάβαθ στον Βάνμιρ.

«Ο Νάνος, υποθέτω.»

«Ω ναι, καλέ μου φίλε! Ο Νάνος είναι ο ταπεινός δούλος που κοιτάτε.» Το πλάσμα έκανε μια βαθιά υπόκλιση. «Παρακαλώ, ακολουθήστε τον οδηγό σας, αν επιθυμείτε.» Και, στρεφόμενος, βάδισε ανάμεσα στα δέντρα.

Εκείνοι τον ακολούθησαν, και ο Βάνμιρ κι η Ρικνάβαθ είχαν την εντύπωση πως ο Νάνος δεν επέλεγε το δρόμο του καθόλου τυχαία: ένα μονοπάτι έμοιαζε να σχηματίζεται από εκεί όπου περνούσε. Ένα μονοπάτι τόσο φανερό, που σε έκανε ν'αναρωπιέσαι γιατί δεν το είχες δει και μόνος σου.

Σταδιακά, καταχνιά συγκεντρώθηκε γύρω από το μονοπάτι, τυλίγοντας τους κορμούς των δέντρων και τις φυλλωσιές τους, και κρύ-

βοντας οτιδήποτε βρισκόταν πάνω από απόσταση ενός μέτρου. Ο Βάνμιρ αναρωτήθηκε αν ο Νάνος είχε, με κάποιο τρόπο, δημιουργήσει ή καλέσει αυτή την ομίχλη, ώστε να τους κρύψει από τους Απρόσωπους, γιατί όπου εκείνος βάδιζε δεν υπήρχε καμία καταχνιά· δεν υπήρχε ούτε η παραμικρή θολούρα: ο δρόμος ήταν φωτεινός σαν να τον έλουζε δυνατός ανοιξιάτικος ήλιος.

Τελικά, το μονοπάτι τούς έβγαλε σε μια πέτρινη σήραγγα· και τώρα, ο Νάνος κρατούσε δαυλό και τους οδηγούσε μέσα από το πυκνό σκοτάδι. *Πρέπει να φτάσαμε στην οροσειρά που ατενίζαμε, σκέφτηκε ο Βάνμιρ. Αλλά, από την άλλη, βέβαια, στους Αρχέτοπους βρισκόμαστε· ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις με τις αποστάσεις...*

Η σήραγγα τελείωσε, και βγήκαν σ'ένα πυκνόφυλλο δάσος, που στον Βάνμιρ έμοιαζε το αποκορύφωμα της γαλήνης, ενώ η Ρικνάβαθ μπορούσε να αισθανθεί μια τρομερή δύναμη να προέρχεται από παντού.

Μια δύναμη που πλησίαζε.

Και μια περιλαμπής οντότητα παρουσιάστηκε πάνω από τους συντρόφους, τόσο φωτεινή που δεν μπορούσες να τη διακρίνεις μέσα στο φως της.

«Αφέντες μου!» είπε ο Νάνος, και γονάτισε.

«ΣΑΗΡΕΝΤΙΛ!» αντήχησε η φωνή της φωτεινής οντότητας. «ΔΕΝ ΓΟΝΑΤΙΖΕΙΣ ΕΣΥ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΑΣ, ΣΑΗΡΕΝΤΙΛ; ΕΣΥ, Η ΕΧΙΔΝΑ, ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΜΕΝΟΙ ΣΑΣ;»

«Σας έφερα την Καρμώζ,» αποκρίθηκε ο Σάηρεντιλ. «Θα έλεγα πως μου χρωστάτε χάρη, αν μη τι άλλο.»

«ΑΑΑ, ΤΙ ΘΡΑΣΥΣ ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ...» είπε μια άλλη φωτεινή παρουσία, πλησιάζοντας από ψηλά και κατεβαίνοντας, για να σταθεί εμπρός τους. Ο Βάνμιρ παρατήρησε ότι, μέσα από τη λαμπρότητά του, το πλάσμα πρέπει να είχε ανθρωποειδή μορφή. Η Ρικνάβαθ δεν μπορούσε να κοιτάξει καθόλου τον Μετουσιωμένο, όμως ένιωσε τη συγκεντρωμένη ισχύ του.

«Έτσι είναι η φύση του, Αφέντες μου,» σφύριξε ο Νάνος. «Πάντα θρασύς!» Τα μάτια του γυάλισαν, λοξοκοιτάζοντας τον Σάηρεντιλ.

Εκείνος αγνόησε το κοντό πλάσμα, και είπε στους Μετουσιωμένους: «Είχατε δηλώσει ότι μπορείτε να απαλλάξετε τους Αρχέτοπους

από τους μεταλλαγμένους Ράζερ, αρκεί να σας έφερνε κάποιος την Καρμώζ και κομμάτια ουρανόλιθου.»

«ΜΟΝΟ ΤΗΝ ΚΑΡΜΩΖ,» διόρθωσε μία από τις φωτεινές παρουσίες, η οποία μόλις τώρα είχε παρουσιαστεί και βρισκόταν κάπου ανάμεσα στα φυλλώματα των δέντρων.

«Μα...» έκανε ο Σάηρεντιλ. «Είχα ακούσει πως ήταν αναγκαίος και ο ουρανόλιθος. Έτσι μου είχε πει ο Αετός.»

«Κι εγώ το ίδιο ήξερα,» ένευσε η Έχιδνα.

«ΠΡΟΦΑΝΩΣ, ΚΑΠΟΙΟΣ ΣΑΣ ΕΙΧΕ ΠΑΡΑΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΕΙ,» είπε ο πρώτος Μετουσιωμένος.

Ένα φτερούγισμα ήρθε από ψηλά, και ο Αετός προσγειώθηκε στον ώμο της Ρικνάβαθ, η οποία αναπήδησε, αιφνιδιασμένη—Άκουσα κάποιον να μурμουρίζει τ'όνομά μου;—

«Τι μου είχες πει για τον ουρανόλιθο;» τον ρώτησε ο Σάηρεντιλ.

—Ό,τι μου είχε πει αυτός—Τα μάτια του Αετού στράφηκαν στο Νάνο, και του έριξαν ένα άγριο, επικριτικό βλέμμα. Εκείνος παρίστανε πως δεν το πρόσεξε, έχοντας το κεφάλι σκυμμένο και παραμένοντας γονατιστός μπροστά στους Κυρίους του

—Μη μου κάνεις εμένα αυτά τα νούμερα, τρισάθλιο υποκείμενο!—έκρῳξε ο Αετός—Γιατί μου είπες ψέματα;—

«ΑΛΗΘΕΥΕΙ ΤΟΥΤΟ;» ρώτησε ο δεύτερος Μετουσιωμένος, αυτός που είχε κατεβεί και στεκόταν εμπρός τους.

«Αφέντες μου,» αποκρίθηκε ο Νάνος. «Ο δούλος σας σας είχε ακούσει να λέτε πως ο ουρανόλιθος είναι πολύ σημαντικός. Πολύ μεγάλη πηγή κοσμικής ισχύος. Όταν έπεσε στην Κουαλανάρα, το λέγατε αυτό· ναι, το θυμάται καλά ο πιστός σας υπηρέτης.»

«ΤΟΥΤΟ, ΟΜΩΣ, ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΜΩΖ!» δήλωσε ο τρίτος Μετουσιωμένος, ο οποίος ακόμα κρυβόταν ανάμεσα στις φυλλωσιές.

«Αφέντες μου, ο πιστός σας δούλος δεν το είχε αντιληφθεί. Νόμιζε ότι ο ουρανόλιθος θα φαινόταν χρήσιμος...»

—Τον θέλεις για τον εαυτό σου, ε, πουλάκι μου;—Ο Αετός τού έκλεισε το μάτι—Και μη μου κάνεις τον κουφό! Κραaaaa!—

«ΘΑ ΚΟΥΒΕΝΤΙΑΣΟΥΜΕ ΓΙ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΘΕΜΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ, ΥΠΗΡΕΤΗ ΝΑΝΕ,» είπε ο πρώτος Μετουσιωμένος.

«Όπως επιθυμούν οι Μεγάλοι Αφέντες,» αποκρίθηκε, με χαμηλή φωνή, εκείνος.

Και τότε, η Ρικνάβαθ αισθάνθηκε την προσοχή των φωτεινών όντων να στρέφεται επάνω της. Την ήθελαν! Την ήθελαν για όπλο. Τα μάτια τους την ερευνούσαν μέσα και έξω· το βλέμμα τους την καψάλιζε, την τρομοκρατούσε. Ξαφνικά, την έπιασε μια παρόρμηση να φύγει μακριά, μακριά, μακριά από εδώ!

Ξεροκατάπιε, προσπαθώντας να ασκήσει αυτοκυριαρχία.

«ΝΑΙ...» είπε ο πρώτος Μετουσιωμένος. «ΕΙΣΑΙ Ο,ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ...»

«Τι ακριβώς θα κάνετε;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥΤΟΣ, ΣΑΗΡΕΝΤΙΛ;» Ο δεύτερος Μετουσιωμένος.

«Ο Βάνμιρ των Ωθράγκος,» απάντησε ο Σάηρεντιλ. «Σύντροφος της Ρικνάβαθ των Καρμώζ. Όπως και ο Μάηραν. Και θα ήθελα κι εγώ να μάθω τι σκοπεύετε να κάνετε; Πώς θα εξολοθρευσετε τους Ράζλερ;»

«ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΡΑΖΛΕΡ,» δήλωσε ο τρίτος Μετουσιωμένος, μέσα από τα φυλλώματα. «ΜΠΟΡΟΥΜΕ, ΟΜΩΣ, ΝΑ ΕΞΑΠΛΩΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΡΧΕΤΟΠΟ.»

«Τι;» έκανε ο Βάνμιρ, συνοφρυωμένος. Τι εννοούσαν; Πώς θα εξάπλωναν τον Αρχέτοπο; «Θέλετε να μετατρέψετε ολόκληρη την Κουαλανάρα σε Αρχέτοπο!» συνειδητοποίησε ξαφνικά. «Θέλετε να μετατρέψετε την Πρωτοπλασματική Μάζα σε Αρχέτοπο!»

«ΒΑΝΜΙΡ ΤΩΝ ΩΘΡΑΓΚΟΣ, ΕΙΣΑΙ... ΠΟΛΥΜΑΘΗΣ, ΛΟΙΠΟΝ,» παρατήρησε ο τρίτος Μετουσιωμένος.

«Τι θα καταφέρετε έτσι;» *Και τι γίνεται, αν δε θέλουμε να σας επιτρέψουμε να κάνετε εκείνο που σχεδιάζετε;* σκέφτηκε. Ετούτοι ίσως να ήταν χειρότεροι από τον Φανλαγκόθ, τον Νουτκάλι, και τον πατέρα τους μαζί! Αν μετέτρεπαν όλη την Κουαλανάρα σε Αρχέτοπο... αυτό θα είχε ως αποτέλεσμα η ζωή να αλλάξει τελείως. Για τους πάντες. Και τι είχε πει ο Σάηρεντιλ για τη γέννηση των Αρχέτοπων; Οι περισσότεροι άνθρωποι που βρίσκονταν στην περιοχή η οποία μεταλλασσόταν πέθαιναν· ζούσαν μονάχα όσοι κατάφερναν να υποστούν την Αρχετοπική Μεταμόρφωση –ελάχιστοι, δηλαδή.

Μα το Μαύρο Άνεμο! ίσως να πέσαμε από το κακό στο χειρότερο...

«ΟΙ ΡΑΖΛΕΡ ΘΑ ΧΑΣΟΥΝ ΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΥΣ.»

«Γιατί;»

«ΟΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΥΣ, ΠΟΛΥΜΑΘΗ ΩΘΡΑΓΚΟΣ, ΠΡΟΕΡΧΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΜΑΤΙΚΗ ΜΑΖΑ. ΟΤΑΝ, ΛΟΙΠΟΝ, Ο ΑΡΧΕΤΟΠΟΣ ΑΡΧΙΣΕΙ ΝΑ ΚΥΡΙΑΡΧΕΙ, ΔΕ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ, ΠΛΕΟΝ, ΣΕ ΕΠΑΦΗ ΜΑΖΙ ΤΗΣ.»

«Δε θα πεθάνουν, όμως;»

«ΟΧΙ,» είπε ο πρώτος Μετουσιωμένος. «ΑΥΤΗ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΗ ΣΑΣ ΔΟΥΛΕΙΑ· ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΒΡΕΙΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΚΟΤΩΣΕΤΕ, ΕΝΑΝ-ΕΝΑΝ.»

«Και μετά;»

«ΤΙ ‘ΚΑΙ ΜΕΤΑ’;»

«Θα γίνει ο κόσμος όπως κανονικά ήταν;» ρώτησε ο Βάνμιρ, περιμένοντας αγωνιωδώς την απάντηση.

«Η ΚΑΡΜΩΖ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ... ΑΓΩΓΟΣ ΓΙΑ ΕΜΑΣ,» εξήγησε ο τρίτος Μετουσιωμένος, «Ο ΟΠΟΙΟΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΕ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΚΑΘΕ ΚΟΣΜΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ, ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΕΞΑΠΛΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΡΡΟΗ ΜΑΣ. ΜΕ ΤΗ ΣΥΓΚΑΤΑΘΕΣΗ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΡΜΩΖ, ΦΥΣΙΚΑ...»

«Δε μου απαντήσατε. Θα ελευθερώσετε τον κόσμο μου, όταν οι Ράζλερ είναι νεκροί;» φώναξε ο Βάνμιρ.

«‘ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΣΟΥ’, ΩΘΡΑΓΚΟΣ; ΠΟΙΟΣ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΣΑΙ;» είπε ο δεύτερος Μετουσιωμένος, και ο Βάνμιρ αισθάνθηκε κύματα ισχύος να τον βάλλουν, πιέζοντάς τον ελαφρώς όπισθεν.

«Θα μου δώσετε την απάντησή μου;»

«ΝΑΙ,» είπε ο Μετουσιωμένος που βρισκόταν ανάμεσα στα φυλλώματα. «ΟΤΑΝ ΟΙ ΡΑΖΛΕΡ ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟΙ, ΚΑΙ ΠΑΨΟΥΜΕ ΝΑ ΔΙΟΧΕΤΕΥΟΥΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΜΑΣ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΡΙΚΝΑΒΑΘ, Ο... ‘ΚΟΣΜΟΣ ΣΟΥ’, ΩΘΡΑΓΚΟΣ, ΘΑ ΕΠΑΝΕΛΘΕΙ ΣΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ.»

Και τώρα, θα πρέπει να σας εμπιστευτώ... συλλογίστηκε ο Βάνμιρ, που ετούτα τα φωτεινά όντα δεν του ενέπνεαν καθόλου εμπιστοσύνη. Ωστόσο, δεν υπήρχε άλλη λύση. Οι Ράζλερ ήταν ανίκητοι, προβλέποντας συνεχώς το μέλλον και κάθε πιθανό μέλλον. *Επιπλέον, έχω την εντύπωση πως, και να θέλουμε να φύγουμε, τώρα οι Μετουσιωμένοι δε θα μας αφήσουν...*

«Τι γνωρίζετε για τους Έξωθεν;» ρώτησε ο Σάηρεντιλ, αλλάζοντας θέμα.

«ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΖΥΓΩΣΟΥΝ ΕΔΩ. ΔΥΟ ΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΑΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΤΑΝΙΩΣΑΝ,» τον διαβεβαίωσε ο πρώτος Μετουσιωμένος.

«Η Ρικνάβαθ έχει ‘δει’ κάποια πράγματα, κοιτάζοντας την όψη ενός Απρόσωπου.»

Η Καρμώζ αισθάνθηκε πάλι την προσοχή των Μετουσιωμένων να στρέφεται επάνω της, και να την καίει.

«ΤΙ ΕΙΔΕΣ;»

«Έναν Οφθαλμό να με κοιτάζει,» αποκρίθηκε εκείνη. «Να με κοιτάζει βρισκόμενος έξω από την Κουαλανάρα, αλλά έχοντας ισχύ αντάξιά της. Και επίσης, είδα έναν Ράζλερ... Όχι κάποιον από τους σημερινούς· έναν άλλο, ο οποίος αναζητούσε το μυστικό της δημιουργίας, και ο Οφθαλμός τού το έδωσε. Έτσι, εκείνος ήρθε σε επαφή με την Πρωτοπλασματική Μάζα, και η Μάζα εισέβαλε στην ήπειρο Οντον'γκόκι...»

«ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΕ,» είπε ο πρώτος Μετουσιωμένος. «ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΛΗΣΙΑΣΕΙ ΠΛΕΟΝ ΕΚΕΙ. ΟΥΤΕ ΕΜΕΙΣ.»

«ΚΙ ΑΠΟ ΤΟΥΤΟ ΞΕΚΙΝΗΣΕ ΟΛΟ ΤΟ ΚΑΚΟ,» πρόσθεσε ο τρίτος Μετουσιωμένος, από τα φυλλώματα, «ΠΟΥ ΙΣΩΣ, ΟΜΩΣ, ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ, ΝΑ ΜΑΣ ΒΓΕΙ ΣΕ ΚΑΛΟ...»

«Ποιος είναι αυτός ο Οφθαλμός που είδε η Ρικνάβαθ;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«ΜΙΑ ΟΝΤΟΤΗΤΑ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΥΑΛΑΝΑΡΑ,» απάντησε ο δεύτερος Μετουσιωμένος. «ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ, ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ, ‘ΟΦΘΑΛΜΟΣ’· Η ΚΑΡΜΩΖ ΤΟΝ ΑΝΤΙΛΗΦΘΗΚΕ ΕΤΣΙ, ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΑΡΑΤΗΡΕΙ, ΚΑΙ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ.»

«Τι περιμένει;» ρώτησε ο Σάηρεντιλ. «Δεν μπορώ να καταλάβω. Και γιατί προκάλεσε όλη την καταστροφή στην Οντον'γκόκι;»

Οι Μετουσιωμένοι πλησίασαν ο ένας τον άλλο και φάνηκε να συζητάνε αναμεταξύ τους, σε ταχείς ρυθμούς. Ούτε ο Βάνμιρ ούτε η Ρικνάβαθ κατανοούσαν τα λόγια τους, όμως η δεύτερη αισθανόταν ότι το θέμα που κουβέντιαζαν ήταν πολύ σημαντικό γι'αυτούς. Αναζητούσαν μια λύση, ή μια εξήγηση.

«Ο ΟΦΘΑΛΜΟΣ,» είπε, τελικά, ο πρώτος Μετουσιωμένος, καθώς οι τρεις τους απομακρύνονταν πάλι και έπαιρναν τις προηγούμενές τους θέσεις, «ΓΝΩΡΙΖΕ, ΜΑΛΛΟΝ, ΤΙ ΘΑ ΣΥΝΕΒΑΙΝΕ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΟΝΤΟΝ'ΓΚΟΚΙ.»

«Γνώριζε ότι οι Ράζλερ θα προσπαθούσαν να διαιρέσουν τον κόσμο ανάμεσά τους;» είπε ο Βάνμιρ.

«ΑΚΡΙΒΩΣ, ΩΘΡΑΓΚΟΣ.»

«Και γιατί τον ένοιαζε αυτό;»

«Ο ΟΦΘΑΛΜΟΣ ΒΛΕΠΕΙ ΠΙΟ ΜΑΚΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΡΑΖΛΕΡ. ΜΠΟΡΕΙ ΕΣΥ, ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗ ΣΟΥ ‘ΜΑΤΙΑ’, ΝΑ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΟΙ ΡΑΖΛΕΡ ΚΟΙΤΑΖΟΥΝ ΜΑΚΡΙΑ, ΜΑ, ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΦΘΑΛΜΟ, ΔΕΝ ΚΟΙΤΑΖΟΥΝ ΠΑΡΑ ΜΕΡΙΚΕΣ ΩΡΕΣ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ.»

«Δηλαδή, έχει μεγαλύτερες μαντικές ικανότητες από αυτούς...»

—Όχι απαραίτητα, ανόητε—έκρωξε ο Αετός, φεύγοντας από τον ώμο της Ρικνάβαθ και γαντζώνοντας τα πόδια του σ’ένα κλαδί κοντά στον Βάνμιρ—*Η λογική είναι απλούστερη: Ο Οφθαλμός βρίσκεται έξω· επομένως, βλέπει τα πράγματα πολύ πιο... σφαιρικά απ’ό,τι εμείς που βρισκόμαστε μέσα. Είμαστε σαν τα μυρμήγκια στο εσωτερικό μιας γνάλας—*

«Νομίζω πως αρχίζω να καταλαβαίνω.»

—Ωραία. Είσαι πολλά υποσχόμενος, τελικά, Ωθράγκος. Το ήξερα από τη στιγμή που χρησιμοποίησες τον καθρέφτη εναντίον των Έξωθεν—

«Όλα τούτα, όμως, δε μας αποκαλύπτουν το σχέδιο του Οφθαλμού. Τι θέλει να επιτύχει;»

«ΝΟΜΙΖΟΥΜΕ ΠΩΣ ΕΧΟΥΜΕ ΣΥΜΠΕΡΑΝΕΙ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ,» δήλωσε ο δεύτερος Μετουσιωμένος. «ΕΙΝΑΙ ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΟΛΟΙ ΜΑΣ ΦΟΒΟΜΑΣΤΑΝ: ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΩΝ ΑΡΧΕΤΟΠΩΝ. Ο ΟΦΘΑΛΜΟΣ ΕΧΕΙ ΔΕΙ, ΣΤΟ ΜΑΚΡΙΝΟ ΜΕΛΛΟΝ, ΤΟΥΣ ΡΑΖΛΕΡ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΤΗΝ ΥΦΗ ΤΗΣ ΚΟΥΑΛΑΝΑΡΑ.»

«Πώς;»

«ΙΣΩΣ Η ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΜΑΤΙΚΗ ΜΑΖΑ ΝΑ ΚΑΤΑΒΡΟΧΘΙΣΕΙ, ΤΕΛΙΚΑ, ΤΑ ΠΑΝΤΑ. ΙΣΩΣ ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΟΙ ΡΑΖΛΕΡ ΝΑ ΠΕΣΟΥΝ ΣΕ ΚΑΠΟΙΟ ΣΦΑΛΜΑ. ΔΕΝ ΞΕΡΟΥΜΕ ΑΚΡΙΒΩΣ,» είπε ο πρώτος Μετουσιωμένος. «ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΝΑ ΕΧΕΙ, ΟΜΩΣ, ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΤΡΑΓΙΚΑ ΓΙΑ ΕΜΑΣ.»

«Και γιατί να το θέλει αυτό ο Οφθαλμός;»

«ΔΙΟΤΙ,» απάντησε ο τρίτος Μετουσιωμένος, μέσα από τα φυλλώματα, «ΚΑΘΩΣ Η ΚΟΥΑΛΑΝΑΡΑ ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΕΙ... ΠΩΣ ΝΑ Σ’ΤΟ ΠΟΥΜΕ ΤΟΥΤΟ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΤΟ ΚΑΤΑΝΟΗΣΕΙΣ, ΩΘΡΑΓΚΟΣ; ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΠΛΑ ΛΟΓΙΑ, ΝΟΜΙΖΩ. ΚΑΘΩΣ Η ΚΟΥΑΛΑΝΑΡΑ ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΕΙ, ΟΙ ΑΡΧΕΤΟΠΟΙ ΘΑ ΠΕΣΟΥΝ ΣΤΗΝ ΚΑΤΟΧΗ ΤΟΥ ΕΞΩΘΕΝ ΟΦΘΑΛΜΟΥ.»

«Η αλήθεια είναι πως δεν το κατανοώ,» δήλωσε ο Βάνμιρ.

«Φαντάσου ένα ζυμάρι,» του είπε ο Σάηρεντλ. «Αυτή είναι η Πρωτοπλασματική Μάζα. Μέσα στο ζυμάρι υπάρχουν διαμάντια. Αυτοί είναι οι Αρχέτοποι. Προφανώς, όταν το ζυμάρι καταστραφεί, τα διαμάντια θα πέσουν στα χέρια εκείνου που περιμένει απέξω.»

Μα το Μαύρο Άνεμο! Ο Βάνμιρ ένευσε. «Τώρα, πιστεύω ότι καταλαβαίνω λίγο καλύτερα. Να κάνω μια ερώτηση, όμως;»

«ΟΛΟ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣΑΙ, ΩΘΡΑΓΚΟΣ,» είπε ο τρίτος Μετουσιωμένος. «ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΜΗΝ ΚΑΝΕΙΣ ΑΚΟΜΑ ΜΙΑ;»

«Δε θα πρέπει κάποιος να διορθώσει αυτό που συνέβη στην ήπειρο Οντον'γκόκι; Να κλείσει το 'άνοιγμα' που έχει δημιουργηθεί εκεί;»

«ΝΑΙ, ΕΧΕΙΣ ΔΙΚΙΟ,» παραδέχτηκε ο πρώτος Μετουσιωμένος.

«Ποιος θ'αναλάβει αυτή τη δουλειά;»

«ΔΕ ΝΟΜΙΖΩ ΟΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΠΟ ΕΣΕΝΑ, ΠΟΛΥΜΑΘΗ ΩΘΡΑΓΚΟΣ,» είπε ο τρίτος Μετουσιωμένος.

«Κανείς δεν μπορεί να ταξιδέψει στην Οντον'γκόκι,» του τόνισε ο Βάνμιρ.

«ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ *ΒΡΕΙΣ* ΕΝΑΝ ΤΡΟΠΟ,» είπε ο δεύτερος Μετουσιωμένος.

Ευχαριστώ, σκέφτηκε ο Βάνμιρ. *Τούτο με βοηθάει πολύ.* «Πριν ή αφού σκοτώσω τους Ράζερ;» ρώτησε, σαρκαστικά.

«ΑΦΟΥ,» απάντησε ο πρώτος Μετουσιωμένος. «ΚΑΙ ΜΗΝ ΞΑΝΑΤΟΛΜΗΣΕΙΣ ΝΑ ΜΑΣ ΕΙΡΩΝΕΥΤΕΙΣ, ΑΝ ΘΕΛΕΙΣ ΤΟ ΚΑΛΟ ΣΟΥ.»

«ΤΩΡΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΤΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΜΩΖ,» είπε ο τρίτος.

«Το όνομά μου είναι Ρικνάβαθ,» δήλωσε εκείνη, τρέμοντας κάτω από τα βλέμματά τους, τα οποία μπορούσε να αισθανθεί να πυρπολούν την ψυχή και το σώμα της.

«ΜΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕΙΣ ΝΑ ΜΑΣ ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΣ, ΡΙΚΝΑΒΑΘ,» ζήτησε ο πρώτος Μετουσιωμένος. «ΙΣΩΣ ΝΑ ΝΙΩΣΕΙΣ ΠΟΝΟ, ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ. ΜΑ, ΣΥΝΤΟΜΑ, ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ, ΚΑΙ ΔΕ ΘΑ ΕΧΕΙΣ ΥΠΟΣΤΕΙ ΚΑΝΕΝΑ ΚΑΚΟ.»

»ΜΑΣ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙΣ ΝΑ ΞΕΚΙΝΗΣΟΥΜΕ;»

Η Ρικνάβαθ πήρε μια βαθιά ανάσα. *Έφτασα μέχρι εδώ. Δεν έχει νόημα να διστάσω*, σκέφτηκε, και απάντησε: «Ναι. Ξεκινήστε.»

Αισθάνθηκε την ισχύ των φωτεινών οντοτήτων να ξεχύνεται καταπάνω της και να την περιτυλίγει. Έριξε το κεφάλι πίσω και ούρλιαξε, χωρίς επίγνωση. Ύστερα, παρατήρησε ότι ολόγυρά της βρισκόταν φως και μόνο φως· δεν έβλεπε τίποτα άλλο, και είχε την εντύπωση

πως αιωρείτο, όχι σ'εκείνο το παράξενο κενό, όπως όταν μεταφέρθηκε μακριά από τον Πύργο στην Άκρη της Γης, αλλά κανονικά, στον αέρα.

Αυτό ήταν; σκέφτηκε. Δεν είχε αισθανθεί παρά τον ελάχιστο πόνο.

Έπειτα, όμως, ο *πραγματικός* πόνος άρχισε. Η ισχύς των Μετουσιωμένων εισέβαλε από κάθε άνοιγμα του σώματός της: γέμισε το στόμα, τη μύτη, τα αφτιά της, τον πρωκτό και το αιδοίο της, τα μάτια της, και κάθε της πόρο. *Ίσως να νιώσεις πόνο, στην αρχή*, είχε πει η φωτεινή οντότητα, μα αυτά τα λόγια δεν μπορούσαν να περιγράψουν ούτε στο ελάχιστο ετούτο που τώρα αισθανόταν η Ρικνάβαθ. Το κορμί της είχε *φουσκώσει* από την αχαλίνωτη ενέργεια...

...και συνέχιζε να φουσκώνει.

Πότε θα σταματήσουν;

Το δέρμα της είχε τεντωθεί στον ύστατο βαθμό, όπως το πανί μιας σκηνής. Λίγο ακόμα και θα—

ΟΧΙ! ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ!

Το σώμα της σχίστηκε, σαν από εκατοντάδες ξυράφια που έκοβαν από μέσα προς τα έξω.

Η Ρικνάβαθ δεν ήξερε αν ούρλιαζε, αλλά υπέθετε πως πρέπει να ούρλιαζε. Είχε χάσει κάθε συναίσθηση του πού βρισκόταν και του τι συνέβαινε.

Μετά, έχασε κάθε αίσθηση και στο κορμί της... και νόμιζε ότι μπορούσε να το δει —ή, μάλλον, το αντιλαμβανόταν με το νου της— να απλώνεται και να απλώνεται, θέλοντας να σχηματίσει έναν δακτύλιο... μια σφαίρα.

Μια σφαίρα που κάλυπτε κάτι. Ή, όχι —το κάτι *ήταν* η σφαίρα, και το σώμα της ήταν ένας μανδύας ο οποίος *περιτύλιγε* το κάτι.

Το κάτι... Υπήρχε ζωή σ'αυτό. Παλλόταν. Κινιόταν. Σερνόταν, λες και αποτελείτο από μυριάδες φίδια. Φίδια μέσα στο σώμα της.

Η Ρικνάβαθ *ζαλιζόταν*.

Τι γίνεται; Πού βρίσκομαι;

Προσπάθησε ν'ανοίξει τα μάτια της. Και ανακάλυψε ότι δεν είχε μάτια. Όμως είχε αποκτήσει μια άλλη αίσθηση. Πιο... γενική.

Κοίταξε δια μέσου του σώματός της, το οποίο περιτύλιγε το σφαιρικό κάτι. Και είδε μια θάλασσα. Είδε νησιά.

Κοίταξε αλλού. Είδε ένα ακρωτήριο. Ένα χωριό, παραπέρα. Μια πόλη. Και μέσα στην πόλη, σπίτια. Μέσα στα σπίτια, ανθρώπους. Μέσα στους ανθρώπους, όργανα: ένας τέλειος μηχανισμός. Και πίσω απ' αυτόν, ψυχές, φορτισμένες με κοσμική ισχύ, τόσο λίγη, τόσο ασήμαντη.

Μετά, η Ρικνάβαθ έστρεψε τη ματιά της αλλού...

Βλέπω την Κουαλανάρα! Είμαι η Κουαλανάρα!

Κεφάλαιο 43

«Το Τέλος του Κόσμου!»

Ύφτασε η ώρα που περιμένατε, Στρατηγέ,» είπε ο Αρχιστράτηγος Φάζναλ του Ένρεβηλ, αφότου καλημέρισε τον Άσθαν. Οι δύο άντρες βρίσκονταν στο στρατηγείο του στρατώνα της Φίρθμας. Ανάμεσά τους ήταν ένα στρογγυλό τραπέζι, επάνω στο οποίο απλωνόταν ένας χάρτης του νότιου τμήματος του Βασιλείου. Ξύλινες φιγούρες αναπαριστούσαν στρατιωτικές δυνάμεις σε διάφορα σημεία.

Ο Φάζναλ ακούμπησε την άκρη του κοντού ραβδιού του στην ανατολική όχθη του ποταμού Γάσπαρνηλ, νότια των δασών. «Εδώ, όπως γνωρίζετε, Στρατηγέ, είναι λημέρια επαναστατών.»

«Μάλιστα,» είπε ο Άσθαν, περιμένοντας τον άλλο στρατιωτικό να συνεχίσει.

«Η κατάσταση, όμως, έχει αλλάξει δραματικά. Υποπτευόμαστε πως οι επαναστάτες θα ξεκινήσουν από εκεί την εκστρατεία τους κατά του Στέμματος.»

«Τι σας κάνει να το πιστεύετε αυτό, Αρχιστράτηγε;» ρώτησε ο Άσθαν.

«Οι κατάσκοποί μας μας ανέφεραν μεγάλες καταστροφές σ'αυτά τα μέρη: πυρπόληση χωριών, ληστείες διαβατών, και επιθέσεις σε φυλάκια με σφαγή κάθε στρατιώτη που βρισκόταν εκεί.

»Σκοπεύουμε, λοιπόν, να κινηθούμε άμεσα εναντίον της Επανάστασης. Και σ'αυτό θα χρειαστούμε και τη βοήθεια του Νόρβηλ.»

«Θα την έχετε, ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Άσθαν.

«Θα πάρετε δύο χιλιάδες μαχητές σας, Στρατηγέ,» είπε ο Φάζναλ, «και θα κατευθυνθείτε, μαζί με το στρατό μας, νότια.»

«Έχω περισσότερες δυνάμεις στη διάθεσή μου,» του θύμισε ο Άσθαν.

«Δεν είναι όλες απαραίτητες.»

Θέλετε, δηλαδή, να με δοκιμάσετε. «Πόσοι θα αριθμούν οι δικοί σας μαχητές, Αρχιστράτηγε;»

«Οκτώ χιλιάδες.»

Οι οποίοι μπορούν εύκολα να μας εξολοθρεύσουν όλους, αν το θελήσουν... «Πρέπει να θεωρείτε την απειλή μεγάλη σ'εκείνα τα μέρη...»

«Η απειλή είναι μεγάλη,» τον διαβεβαίωσε ο Φάζναλ. «Μην υποτιμάτε την Επανάσταση, Στρατηγέ Άσθαν.»

«Δεν την υποτιμώ καθόλου, μείνετε ήσυχος. Υπάρχει κάτι άλλο προς συζήτηση;»

«Όχι. Να είστε έτοιμος για αναχώρηση αύριο, με την αυγή.»

Ο Άσθαν έκλινε το κεφάλι και έφυγε από το στρατηγείο. Πήγε στις σκηνές των μαχητών του και πρόσταξε να γίνουν οι απαραίτητες προετοιμασίες.

Στον Υποστράτηγο Λύβνιρ ψιθύρισε: «Έχουμε κάποια ενημέρωση;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι, αρνητικά.

Ο Άσθαν ξεφύσησε. Δεν του άρεσαν οι εκπλήξεις. Κανονικά, έπρεπε να είχε ειδοποιηθεί για τούτο.

Άρχισε να κατευθύνεται προς το δωμάτιό του, στο στρατώνα. *Ίσως τώρα θα ήταν η κατάλληλη στιγμή να γράψω ένα μήνυμα και να στείλω τον Ταχυπομπό Φάλμορ πίσω, στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων.* Ετούτη η «δοκιμασία» που είχε ετοιμάσει ο Βασιλιάς Σάρναλ τον προβλημάτιζε. Κάτι δεν πήγαινε καλά. *Μπορεί, όμως, ν'ανησυχώ και υπερβολικά. Ίσως να θέλει μονάχα να βεβαιωθεί ότι είμαστε με το μέρος του. Από την αρχή με υποπτευόταν.*

Στο δωμάτιό του συνάντησε τη Λερβάρη, η οποία είχε μόλις σερβίρει μεσημεριανό και, αντικρίζοντάς τον, υποκλίθηκε, υπομειδώντας.

«Χαίρετε, Άρχοντά μου.»

«Γεια.» Ο Άσθαν δεν είχε όρεξη για φαγητό τώρα. Από το μυαλό του περνούσαν διάφοροι σχηματισμοί για τις στρατιωτικές του δυνάμεις. Αφού οι Ενρεβήλιοι θα ήταν τόσοι πολλοί, οι Νορβήλιοι θα έπρεπε να έχουν τον καλύτερο δυνατό σχηματισμό, γιατί πιθανώς να κινδύνευαν· πιθανώς οι μαχητές του Σάρναλ να στρέφονταν εναντίον τους.

«Τι έχετε, Άρχοντά μου; Θα μπορούσα να κάνω κάτι για σας;»

«Τι έχεις ακούσει να λένε για τις καταστροφές στις όχθες του Γάσπαρνηλ;» ρώτησε ο Άσθαν, και κάθισε στο τραπέζι.

«Οι επαναστάτες, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Λερβάρη, ξεσκεπάζοντας την πιατέλα μπροστά του, για ν'αποκαλύψει αχνιστό κρέας με λαχανικά.

«Οι επαναστάτες φταίνε;»

«Έτσι φημολογείται. Και ο ποταμός Γάσπαρνηλ είναι σημαντικός, για το εμπόριο.» Άνοιξε το μπουκάλι και γέμισε ένα ποτήρι με κρασί. «Είμαι βέβαιη πως ο Βασιλιάς θα κάνει κάτι γι'αυτό.»

«Ναι...»

Ο Άσθαν άρχισε να τσιμπάει, αμίλητα, παρατηρώντας πως η υπηρέτρια δεν είχε κάποια πληροφορία να του δώσει· δεν είχε να του πει κάτι που δεν ήξερε. Να πάρει! όφειλαν να τον είχαν ειδοποιήσει. Τώρα, όμως, που δεν τον είχαν, έπρεπε να κάνει ό,τι καλύτερο μπορούσε. Να προετοιμαστεί όσο το δυνατόν αποτελεσματικότερα, για κάθε περίπτωση.

Σε λίγο, διαπίστωσε ότι έτρωγε κανονικά, καθώς σκεφτόταν. Επίσης, είχε αδειάσει το μισό του ποτήρι, χωρίς να το καταλάβει, και, επί του παρόντος, η Λερβάρη το ξαναγεμίζει, λοξοκοιτάζοντάς τον με περιέργεια. Προφανώς, η σημερινή του συμπεριφορά την είχε παρξενέψει.

Αγχώνομαι άσκοπα, κατά πάσα πιθανότητα, σκέφτηκε ο Άσθαν, και, παίρνοντας το ξαναγεμισμένο ποτήρι στο χέρι του, ακούμπησε την πλάτη στην καρέκλα.

«Από πού είσαι, Λερβάρη;»

Η ερώτησή του φάνηκε να την ξάφνιασε. Τον έβλεπε τόση ώρα βουβό και, αναπάντεχα, είχε μιλήσει. «Από... Δεν είμαι από τη Φίρθμας, Άρχοντά μου. Στην Έλμας γεννήθηκα. Ο πατέρας μου σκοτώθηκε στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ. Δεν τον θυμάμαι πολύ καλά.»

«Η μητέρα σου;»

«Η μητέρα μου...» Η Λερβάρη χαμήλωσε το βλέμμα, και ο Άσθαν παρατήρησε πραγματική λύπη στο πρόσωπό της. «Πήγε στη Βέρλεχ, κάποτε, και δεν ξαναγύρισε. Περιμέναμε, μα δε γύρισε. Η θεία μου φρόντισε να μας βρει δουλειά, για να ζήσουμε. Δε μπορούσε να μας φροντίσει όλους, Άρχοντά μου· καταλαβαίνετε...»

Πρέπει να ήταν πολλά αδέρφια, υπέθεσε ο Άσθαν. *Και γιατί τη ρωτάω όλα τούτα; Τόσο πολύ θέλω να αποσπάσω την προσοχή μου από άλλα ζητήματα;* «Η θεία σου μένει στη Φίρθμας;»

«Ναι,» ένευσε η Λερβάρη. «Δουλεύει ένα πανδοχείο. Πήρε τη μεγάλη μου αδελφή για να τη βοηθά εκεί. Για μένα δεν υπήρχε χώρος, έτσι είμ' εδώ—»

Ένας χτύπος στην πόρτα τη διέκοψε, κι εκείνη σηκώθηκε αμέσως, για ν'ανοίξει.

«Μπορώ να μιλήσω με το Στρατηγό;» Ήταν ο Φάλμορ ο Ταχυπομπός.

Η Λερβάρη στράφηκε στον Άσθαν, ο οποίος ένευσε, και της είπε: «Άφρησέ μας μόνους.»

Η υπηρέτρια παραμέρισε, για να μπει ο Φάλμορ, και, ύστερα, έφυγε.

«Έχω μήνυμα για σας, Άρχοντά μου,» δήλωσε ο ταχυπομπός και, τραβώντας ένα κομμάτι χαρτί απ'τη ζώνη του, του το έδωσε. «Από τον Υποστράτηγο.»

Ο Άσθαν το άνοιξε. Και διαπίστωσε πως ήταν εκείνο που ήλπιζε. Ενημέρωση, γραμμένη με τη συμφωνημένη κωδικοποίηση.

Ο στρατός αναχώρησε με την αυγή. Και τώρα ο Άσθαν, γνωρίζοντας ακριβώς τι αναμενόταν από αυτόν, αισθανόταν καλύτερα, και είχε δώσει τις ανάλογες διαταγές στους διοικητές των δύο χιλιάδων μαχητών του. Τον Υποστράτηγο Λύβνιρ τον είχε αφήσει πίσω, στην πρωτεύουσα, ως αρχηγό των υπόλοιπων έξι χιλιάδων Νορβήλιων που βρίσκονταν εκεί. Επίσης πίσω είχε αφήσει και τον Ταχυπομπό Φάλμορ, με οδηγίες πως, αν κάτι κακό συνέβαινε σ'εκείνον, τον Άσθαν, τότε έπρεπε να τρέξει στο Νόρβηλ και να αναφέρει τα γεγονότα στην Πριγκίπισσα Νιρκένα.

Και το να συμβεί κάτι κακό δεν αποκλειόταν. Παρότι ο Στρατηγός είχε λάβει ενημέρωση, τούτο δεν τον έθετε εκτός κινδύνου: Οι Ενρεβήλιοι εξακολουθούσαν να είναι οκτώ χιλιάδες και οι δικοί του μόνο δύο, και περικυκλωμένοι από αυτούς. Ναι, ο Άσθαν το είχε παρατηρήσει: ο στρατός του Σάρναλ πρέπει να είχε διαταγές να είναι, συνεχώς, γύρω από τους Νορβήλιους. Ο Βασιλιάς ανησυχούσε υπέρμετρα, δεδομένου ότι οι δυνάμεις του Στρατηγού υποτίθεται πως βρίσκονταν εδώ για να τον συντρέξουν κατά της Επανάστασης. Έτσι,

λοιπόν, δεν υπήρχε πλέον η παραμικρή αμφιβολία στο μυαλό του Άσθαν ότι ο Τύραννος του Ένρεβηλ τον υποπτευόταν.

Επομένως, δε θα παραξένευε τον Νορβήλιο Στρατηγό ακόμα κι αν οι μαχητές του Σάρναλ στρέφονταν κάποιιο βράδυ κατά των δικών του, προτού καν φτάσουν στο σημείο όπου σκόπευαν να βρουν και να εξολοθρεύσουν τους επαναστάτες. Η σφαγή θα ήταν γρήγορη, λόγω της αριθμητικής διαφοράς, και, μετά, ο Τύραννος θα μπορούσε να υποστηρίξει πως ο Άσθαν και οι μαχητές του πέθαναν ένδοξα στη μάχη, υπερασπιζόμενοι το Ένρεβηλ, όπως τους είχε προστάξει ο Βασίλης Άργκελ. Έτσι, ο Στρατηγός έβαζε διπλές φρουρές, όποτε κατασκήνωνε, ενώ είχε ζητήσει από τους στρατιώτες του να βρίσκονται πάντοτε σε επιφυλακή, και να έχουν τα όπλα τους έτοιμα. Τις πανοπλίες τους, δε, όσο λιγότερο τις έβγαζαν τόσο το καλύτερο.

Ακόμα κι αν αποφασίσουν να μας δολοφονήσουν στον ύπνο μας, δε θα μας βρουν εύκολη λεία.

Αρχηγός του Ενρεβήλιου στρατεύματος ήταν η Στρατηγός Μοκμάρμιν, και ο Άσθαν φρόντισε, φυσικά, να τη γνωρίσει, τις ημέρες που προέλαυναν επάνω στη δημοσιά που ξεκινούσε από τη Φίρθμας και κατέληγε στη Σάργκμον. Ποτέ δε βλάπτει να ξέρεις τον εχθρό σου, και η Μοκμάρμιν αποδείχτηκε, έτσι κι αλλιώς, ευχάριστη παρέα. Ο Άσθαν δυσκολευόταν να τη σκέφτεται ως «αντίπαλο», ύστερα από τις πρώτες τους συζητήσεις. Ωστόσο, διαρκώς, υπενθύμιζε στον εαυτό του πως δεν έπρεπε να ξεχνάει ποια ήταν –μία από τις στρατηγούς του Βασιλιά Σάρναλ, του Τυράννου του Ένρεβηλ. Αν οι συνθήκες, όμως, δεν ήταν τέτοιες που να τους θέτουν σε αντίθετα στρατόπεδα, ο Άσθαν νόμιζε ότι θα μπορούσαν να γίνουν ακόμα και καλοί φίλοι.

Η Μοκμάρμιν είχε αγωνιστεί στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ, αλλά δεν είχε μπει πολύ μέσα σ'αυτή την καταραμένη χώρα· υπερασπιζόταν, κυρίως, τα σύνορα του Βασιλείου της. Ακριβώς όπως και ο Άσθαν. Οπότε, βρήκαν ότι είχαν πολλές εμπειρίες να ανταλλάξουν, πίνοντας μπίρα.

Η Μοκμάρμιν ήταν ψηλή γυναίκα, με κοντά, μαύρα, σγουρά μαλλιά. Στα χείλη της υπήρχε μια βαθιά ουλή από τα δεξιά προς τ'αριστερά, η οποία χανόταν στη μέση του σαγονιού. «Το ξίφος που πήγαινε για το λαιμό μου αστόχησε,» όπως είπε η ίδια στον Άσθαν,

«αλλά τότε ήμουν πολύ νέα και άμυαλη για να έχω τη σύνεση να κρατάω την προσωπίδα του κράνους μου κατεβασμένη!» Γέλασαν και ήπιαν κι άλλη μπίρα από τις αργυρές τους κούπες.

Τα μάτια της είχαν ένα βαθύ μαύρο χρώμα, και ατένιζαν, πολλές φορές, τον Άσθαν σκεπτικά, κάνοντάς τον ν'απορεί τι περνούσε από το νου της Στρατηγού των Ενρεβήλιων όταν τον κοίταζε. Αναμφίβολα, διασκέδαζε κι εκείνη με την παρέα του. Λυπόταν, επομένως, που είχε διαταγές να τον σκοτώσει; Ή αναρωτιόταν μήπως αυτός είχε διαταγές να τη σκοτώσει;

Όταν έφτασαν στις ανατολικές όχθες του Γάσπαρνηλ, ο Άσθαν ήξερε ακριβώς τι θα συνέβαινε. Ή σχεδόν.

Αρχικά, δεν είδαν κανέναν εχθρό, παρά μονάχα ένα χωριό καμένο ολοσχερώς εδώ και ημέρες. Όμως, καθώς προχώρησαν, ατένισαν τους αντιπάλους τους να ξεπροβάλλουν.

Κάτι για το οποίο δεν ήταν απροετοίμαστοι. Είχαν ήδη πάρει σχηματισμό μάχης. Οι Ενρεβήλιοι στα πλάγια –τέσσερις χιλιάδες και τέσσερις χιλιάδες– και το φουσάτο του Άσθαν στη μέση.

Ο Νορβήλιος Στρατηγός, φυσικά, περίμενε αυτό το σχηματισμό, έτσι είχε παρατάξει τις δυνάμεις του ανάλογα. Το ιππικό του βρισκόταν μπροστά και γύρω από τους οπλίτες του, οι οποίοι ήταν στο κέντρο. Οι τοξότες βρίσκονταν πίσω από αυτούς, αλλά μπροστά από μερικές ευκίνητες μονάδες ελαφριά οπλισμένων σπαθοφόρων ιππέων.

Οι επαναστάτες που ξεπρόβαλαν από τη βλάστηση ήταν, μάλλον, περισσότεροι και πιο οργανωμένοι απ'ό,τι οι Ενρεβήλιοι ανέμεναν· ο Άσθαν είδε τη Στρατηγό Μοκμάρμιν και τους διοικητές της ξαφνιασμένους. Απέναντί τους απλωνόταν ένας πολυάριθμος στρατός, οπλισμένος και έτοιμος για πόλεμο, όχι ένα μάτσο κακοντυμένοι, τοξοφόροι αντάρτες που προσπαθούσαν να κρυφτούν μέσα στα δέντρα, για να ρίξουν καμια-δυο βολές εναντίον των εχθρών τους, προτού υποχωρήσουν.

Οι επαναστάτες στάθηκαν αντίκρυ στο Ενρεβήλιο στράτευμα, και οι τοξότες ανάμεσά τους τέντωσαν τα τόξα τους, ενώ οι οπλίτες ύψωσαν ασπίδες και δόρατα, και οι ιππείς έσκυψαν πάνω στις ράχες των αλόγων τους, σηκώνοντας κι εκείνοι ασπίδες και θέτοντας ορι-

ζόντια μακριές λόγχες με ατσάλινες αιχμές. Τα κράνη και οι πανοπλίες τους γυάλιζαν στο ηλιακό φως.

Η Μοκμάρμιν έδωσε διαταγή στους μαχητές της να λάβουν θέσεις μάχης.

«Αρχίζει,» είπε ο Άσθαν στον διοικητή πλάι του. «Κάντε όπως σας πρόσταξα.»

«Μάλιστα, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε εκείνος.

Οι επαναστάτες έβαλαν, και τα βέλη τους έκρυψαν, για λίγο, τον ουρανό. Οι Νορβήλιοι ύψωσαν τις ασπίδες τους, αν και δεν ήταν εκείνοι ο στόχος. Στόχος ήταν, αποκλειστικά, οι μαχητές του Σάρναλ, οι οποίοι, αφού δέχτηκαν την πρώτη βολή των εχθρών τους, ανταπέδωσαν. Και ύστερα, η Μοκμάρμιν πρόσταξε να αρχίσει η έφοδος.

«Έφοδος!» φώναξε κι ο Άσθαν στους δικούς του, δείχνοντας εμπρός, με το ξίφος του, και σπιρουνίζοντας το άλογό του.

Οι ιππείς του κάλπασαν γύρω του, και οι οπλίτες ακολούθησαν, κραυγάζοντας.

Ο στρατός του Σάρναλ εφορμούσε τώρα σαν ένα σώμα, με τους Νορβήλιους στη μέση και τους Ενρεβήλιους πλευρικά. Προτού, όμως, φτάσει τους επαναστάτες, ο Άσθαν ύψωσε το χέρι, φωνάζοντας το συνθηματικό:

«Βέλη και Άτια!»

Και οι ιππείς του τράβηξαν τα ηνία των αλόγων τους, σταματώντας τα απότομα από την έφοδο, με αποτέλεσμα ορισμένοι από αυτούς να πέσουν από τις σέλες, όπως ο Στρατηγός φοβόταν. Ευτυχώς, όμως, οι απώλειες ήταν ελάχιστες.

Οι οπλίτες, που ακολουθούσαν τρέχοντας, σταμάτησαν επίσης· έτσι τώρα το φουσάτο του Σάρναλ είχε σπάσει. Η μέση του είχε αποκοπεί, ενώ τα πλευρικά του τμήματα συνέχιζαν την έφοδο· γιατί, φυσικά, οι Ενρεβήλιοι δεν είχαν προλάβει να καταλάβουν τι συνέβαινε και να αντιδράσουν ανάλογα.

Αλλά ακόμα κι αν είχαν καταλάβει, δε θα τους βοηθούσε και πολύ, σκέφτηκε ο Άσθαν, κάνοντας σήμα στους άλλους μαχητές του να εξαπολύσουν την επίθεσή τους.

Οι άλλοι μαχητές ήταν οι τοξότες και οι ελαφριά οπλισμένοι σπαθοφόροι ιππείς, οι οποίοι δεν είχαν ακολουθήσει τη μαζική έφοδο του στρατού, αλλά, σύμφωνα με τις διαταγές τους, είχαν παραμείνει

πίσω. Και τώρα, οι μεν τέντωναν τα τόξα τους, βάλλοντας κατά του Ενρεβήλιου φουσάτου, και οι δε, έχοντας αρχίσει προ πολλού να καλπάζουν, έπεφταν πάνω στα νώτα των Ενρεβήλιων και τους θέριζαν, με τις λεπίδες τους, διαγράφοντας ημικύκλια στο πεδίο της μάχης, για ν' απομακρυνθούν και να χτυπήσουν ξανά.

Εν τω μεταξύ, ο αυτοαποκαλούμενος Μαύρος Πρίγκιπας και οι επαναστάτες εφορμούσαν και συγκρούονταν με τους μαχητές του Σάρναλ, κραυγάζοντας νικηφόρα και χτυπώντας με λόγχες, δόρατα, ξίφη, και πέλεκεις.

Υπέροχα! παρατήρησε ο Άσθαν. Όλα πήγαιναν σύμφωνα με το σχέδιο.

Και, βρισκόμενος έφιππος στην εμπροσθοφυλακή του φουσάτου του, ο Νορβήλιος Στρατηγός ύψωσε το ξίφος του, έδειξε τον παγιδευμένο Ενρεβήλιο στρατό, και πρόσταξε: «*Επίθεση! Επίθεση!*»

Έμπηξε τα σπιρούνια των μποτών του στα πλευρά του αλόγου του και κάλπασε πρώτος, ακολουθούμενος από τους ιππείς και τους οπλίτες του. Το σπαθί του έσπασε το κράνος ενός πεζού που βρέθηκε στο διάβα του, ο ίππος του ποδοπάτησε έναν άλλο, η ασπίδα του απέκρουσε ένα δόρυ, και ο Άσθαν στράφηκε και το έκοψε.

«Όχι αιχμαλώτους!» φώναξε. «Όχι αιχμαλώτους!»

Τον λυπούσε το γεγονός ότι αυτό σήμαινε πως και η Στρατηγός Μοκμάρμιν θα πέθαινε μέσα στο σημερινό χάος, μα δεν μπορούσε να αγνοήσει τις διαταγές του Πρίγκιπά του. Ο στρατός του Σάρναλ έπρεπε να εξολοθρευτεί ολοσχερώς στις όχθες του Γάσπαρνηλ.

Ευτυχώς, δε χρειάστηκε ο Άσθαν να συναντήσει τη Μοκμάρμιν στη μάχη. Όταν τη βρήκε, είχε μια λόγχη καρφωμένη στο στήθος της και ήταν, πέραν πάσης αμφιβολίας, νεκρή. Ο Νορβήλιος Στρατηγός τής υποσχέθηκε σιωπηλά πως θα είχε την κηδεία που της άξιζε: κηδεία πολεμίστριας αγωνισθείσας στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ – πολέμους στους οποίους δεν ήταν μικρό πράγμα να έχει αναμιχθεί κανείς, ακόμα κι αν υπερασπιζόταν μονάχα τα σύνορα της πατρίδας του, χωρίς να έχει μπει στα ενδότερα αυτής της τρισκατάρατης χώρας.

Η μάχη δεν άργησε να τελειώσει. Οι Ενρεβήλιοι δεν είχαν και πολλές πιθανότητες νίκης, έτσι παγιδευμένοι που βρίσκονταν ανάμεσα στο στράτευμα του Άσθαν και στο φουσάτο του Μαύρου Πρίγκιπα.

Σφάχτηκαν μέχρι τον τελευταίο, σαν πρόβατα. Η όχθη, καθώς επίσης και τα νερά του ποταμού, γέμισαν με κουφάρια και αίμα.

Ο Άσθαν αφίπλευσε, πατώντας επάνω στα απομεινάρια μιας ασπίδας. Θηκάρωσε το σπαθί του και έβγαλε το κράνος του, κρατώντας το παραμάσκαλα. Ο αέρας δρόσισε το καντό του πρόσωπο, που γυάλιζε από τον ιδρώτα της μάχης.

«Στρατηγέ. Είμαστε υπόχρεοι για τη βοήθειά σου.»

Ο Άσθαν στράφηκε, για να δει έναν μαυρομάλλη, μυστακοφόρο άντρα να πλησιάζει, φορώντας μελανόχρωμη αλυσιδωτή αρματωσιά και βαδίζοντας ανάμεσα στα αιμόφυρτα κουφάρια. Ο μαύρος του μανδύας κυμάτιζε και το δεξί του χέρι ήταν ακουμπισμένο στη λαβή του τώρα θηκαρωμένου ξίφους του. Στο αριστερό του χέρι βρισκόταν δεμένη μια στρογγυλή ασπίδα, επάνω στην οποία ήταν ζωγραφισμένο –και χαραγμένο από τα χτυπήματα της μάχης– ένα μαύρο ρόδο, τυλιγμένο σπειροειδώς γύρω από τη λεπίδα ενός ξιφιδίου.

«Υψηλότατε,» είπε ο Άσθαν, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση. «Σας ευχαριστώ, Υψηλότατε.»

Ο Πρίγκιπας Ήλμον του Νόρβηλ στάθηκε μπροστά στον στρατιωτικό, μειδιώντας. «Πώς είναι ο αδελφός μου, Στρατηγέ Άσθαν;»

«Ο Βασιλιάς, Πρίγκιπά μου, είναι... Κι εγώ πριν από λίγες ημέρες το έμαθα· ένας ταχυπομπός ήρθε από το Νόρβηλ και μου το–»

«Τι είναι; Πες μου!» Τα γαλανά μάτια του Ήλμον –τα μάτια που ήταν τόσο διαφορετικά από του Άργκελ– άστραψαν από θυμό. Πρέπει να είχε καταλάβει.

«Ο Βασιλιάς είναι νεκρός, Πρίγκιπά μου. Λυπάμαι.»

Ο Ήλμον κοίταξε το αιματοποτισμένο έδαφος. Το πρόσωπό του αυλακώθηκε, σα να προσπαθούσε να ελέγξει τον εαυτό του· και ο Άσθαν τον είδε να ξεροκαταπίνει. «Πώς συνέβη, Στρατηγέ;»

Προτού, όμως, εκείνος προλάβει ν'απαντήσει, μια πολεμίστρια είπε, πλησιάζοντας γρήγορα: «Πρίγκιπά μου! Πρίγκιπά μου! Κοιτάξτε!» ενώ, συγχρόνως, βαβούρα είχε αρχίσει να επικρατεί· βαβούρα που δεν είχε καμία σχέση με τις ιαχές της μάχης οι οποίες αντηχούσαν πριν από λίγο. Ετούτες οι φωνές ήταν φωνές δέους.

Ο Άσθαν έστρεψε το βλέμμα του προς τα εκεί όπου έδειχνε η πολεμίστρια: προς τον ουρανό. Και είδε πως ο ήλιος –ο οποίος είχε πλέον

μεσουρανήσει— ξεθώριαζε. Έχανε τη φωτεινότητά του και, σιγά-σιγά, *έσβηνε!*

Μέχρι που χάθηκε τελείως, και μια αφύσικη γαλήνη απλώθηκε στο περιβάλλον, σαν οι θεοί να κρατούσαν την αναπνοή τους.

«Το τέλος του κόσμου, Πρίγκιπά μου!» ξεφώνισε κάποιος στρατιώτης. «Το τέλος του κόσμου!» Η φωνή του αντήχησε δυνατή μέσα στην ξαφνική ησυχία που είχε βασιλέψει.

Κεφάλαιο 44

Ο Ήλιος Χάνεται

Σήμερα είχε πιάσει ζέστη, και η Νίθρα καθόταν στο εσωτερικό της σκηνής της, μισοξαπλωμένη επάνω σε μερικά μεγάλα μαξιλάρια και πίνοντας χυμό λεμονιού. Ο Άλαντμιν δεν είχε επιστρέψει ακόμα, παρότι είχε πει ότι θα ερχόταν σύντομα. Μάλλον, θα είχε μπλέξει πουθενά πάλι. Τις τελευταίες ημέρες, είχε κάνει πολλές διασυνδέσεις μέσα στο στράτευμα του Έπαρχου Τάκμιν, έτσι η Νίθρα τον έβλεπε τότε να μιλά με τον έναν και τότε με τον άλλον: ανθρώπους που εκείνοι δεν ήξερε, όμως, όταν ρωτούσε τον Άλαντμιν, αυτός της έλεγε τόσες λεπτομέρειες για το άτομό τους, που την έκαναν να αναρωτιέται μήπως τους γνώριζε από παλιά.

Ήταν καλός στη δουλειά του, πέραν πάσης αμφιβολίας. Τρομαχτικά καλός, ίσως. Ωστόσο, δεν είχε παρατηρήσει πώς τον κοίταζε ο Στρατάρχης Ρέλγκριν.

«Θέλει να σε σκοτώσει,» του είπε η Νίθρα, ένα βράδυ.

«Πώς το ξέρεις;» τη ρώτησε ο Άλαντμιν.

«Το ξέρω. Ούτε εσένα σε συμπαθεί ούτε την Αρτλάνα. Και τους δύο σας κοιτάζει με το ίδιο βλέμμα.»

«Γιατί;»

«Εσένα σε βλέπει ως εμπόδιο για να φτάσει σ'εμένα—»

«Παραείσαι μετριόφρων—»

«Δε σ'το λέω για πλάκα. Αυτή την εντύπωση μού έχει δώσει —και δε νομίζω να κάνω λάθος.»

«Και την Αρτλάνα γιατί τη μισείς; Είναι κι εκείνη εμπόδιο;»

«Την Αρτλάνα πιστεύω ότι απλά την αντιπαθεί, για δικούς του λόγους.»

Η Νίθρα μπορούσε να παρατηρήσει ότι ο αγαπημένος της είχε τις αμφιβολίες του για τα συμπεράσματά της, μα δεν πίεσε περισσότερο το ζήτημα. Ο Άλαντμιν ήταν Αρχικατάσκοπος· αισθανόταν βέβαιος μόνο όταν είχε αποδείξεις ή πληροφορίες για κάτι. Εκείνη, όμως, ήταν Ομιλήτρια, και ένας Ομιλητής καταλαβαίνει πράγματα από την έκφραση των άλλων, από τον τρόπο που μιλάνε, από τα μάτια τους...

Η Νίθρα τεντώθηκε πάνω στα μαξιλάρια και χασμουρήθηκε. Ήταν ζαλισμένη, σήμερα. Ο ήλιος τη χτυπούσε κατακέφαλα όλο το πρωί, και η σκόνη που σήκωνε ο στρατός, κατά την προέλασή του, δε βοηθούσε καθόλου στη ζαλάδα. Τουναντίον, η αποπνιχτική ατμόσφαιρα έκανε τη Νίθρα να νιώθει χειρότερα.

Ήπια μια γουλιά λεμονάδας και, ύστερα, άφησε την κούπα της παραδίπλα, και ξάπλωσε, ανάσκελα, βάζοντας ένα μαξιλάρι κάτω απ'το κεφάλι και σταυρώνοντας τα πόδια στον αστράγαλο.

Σαν πολύ βαβούρα δε γινόταν απέξω; Είχε αρχίσει κανένας καβγάς;

«Νίθρα!» Ο Άλαντμιν μπήκε, φουριόζος, στη σκηνή, παραμερίζοντας την κουρτίνα της εισόδου.

«Τι είναι;» Εκείνη ανασηκώθηκε, στηριζόμενη στον ένα της αγκώνα, καθώς παρατήρησε την ανήσυχη (τρομαγμένη;) όψη στο πρόσωπό του.

«Έλα έξω, να δεις. Ο ήλιος...» είπε μονάχα ο Άλαντμιν, και βγήκε πάλι.

Η Νίθρα σηκώθηκε και πήγε στην είσοδο της σκηνής, παραμερίζοντας την κουρτίνα, με το ένα χέρι, και στρέφοντας το βλέμμα στον ουρανό.

Ο ήλιος ξεθώριαζε!

«Τι... τι είν'αυτό, Άλαντμιν; Έκλειψη;»

«Οι εκλείψεις δε γίνονται έτσι.»

Ο ήλιος, σταδιακά, χανόταν, και η Νίθρα μπορούσε να αισθανθεί μια γαλήνη να απλώνεται στο περιβάλλον... μια ηρεμία. Ασυνήθιστη. Παράξενη. Υπερφυσική.

Της θύμιζε κάτι.

Αρχέτοπος! σκέφτηκε. *Έτσι ήταν μέσα στους Αρχέτοπους.*

Ο ήλιος εξαφανίστηκε, αφήνοντας πίσω του έναν καταγάλανο ουρανό. Το φως της ημέρας τώρα προερχόταν από κάποια άγνωστη, ακατονόμαστη πηγή.

Η Νίθρα ρίγησε. *Τι σημαίνουν όλα τούτα;*

Ο στρατός του Αρχιστράτηγου Σάνλον έμπαινε στην οχυρωμένη και προετοιμασμένη για πολιορκία Έρλεν, όταν ο ήλιος άρχισε να ξεθωριάζει.

Η Βασίλισσα Καλβάρθα και αρκετοί συμβουλάτορες, ευγενείς, και στρατιωτικοί στέκονταν σ'ένα μεγάλο μπαλκόνι του παλατιού και κοίταζαν τις σειρές των μαχητών να περνάνε τη δυτική πύλη της πόλης. Μόλις, όμως, κάποιος φώναξε και έδειξε ψηλά, έστρεψαν όλοι τα βλέμματά τους στον ουρανό και ατένισαν το παράξενο φαινόμενο.

«Ο ήλιος χάνεται!» έκανε η Νυρίτα.

Η Καλβάρθα έβαλε το δεξί χέρι στο στέρνο της. «Μεγάλη Θεά!» ψιθύρισε, ξέπνοη. «Μεγάλη Μητέρα...!» Τι ήταν πάλι τούτο; Γιατί συνέβαινε; Γιατί συνέβαινε στη δική της βασιλεία; Ω Μεγάλη Θεά, τι έχω κάνει λάθος; Εγώ φταίω γι'αυτό; Εγώ φταίω;

«Πρέπει νάναι κανένα σύννεφο...» είπε κάποιος.

«Βλέπεις κανένα σύννεφο εσύ; Δεν υπάρχει σύννεφο! Ο ήλιος χάθηκε!»

Και σ'όλη την Έρλεν οι άνθρωποι έβγαιναν στους δρόμους, στα παράθυρα, στις οροφές, και στα μπαλκόνια και κοιτούσαν, τρομοκρατημένοι, αυτό που συνέβαινε. Κανένας δε θυμόταν να είχε γίνει τίποτα παρόμοιο. Ουδέποτε.

Στο Ναό της Προστάτιδας Θεάς, οι ιέρειες είχαν απορήσει, καθώς έβλεπαν το φαινόμενο, και προσπαθούσαν να το εξηγήσουν. Οι απόψεις τους, όμως, αντικρούονταν, και δεν μπορούσαν να συμφωνήσουν σε τίποτα. Γιατί η Μεγάλη Μητέρα είχε κάνει τον ήλιο να χαθεί; Είχε θυμώσει, μήπως, μαζί τους; Ορισμένες από αυτές άρχισαν να ψάχνουν παλιές προφητείες και απόκρυφα κείμενα, μα δεν έβρισκαν πουθενά εγγεγραμμένο το παρόν συμβάν.

Στο παλάτι της Έρλεν, η Βασίλισσα Καλβάρθα πρόσταζε να της βρουν τον Προφήτη Νουτκάλι: να τον βρουν *αμέσως*. Αμέσως! Όμως κανένας δεν μπορούσε να εντοπίσει τον Ράζαερ, αλλά ούτε κανείς θυμόταν να τον έχει δει να φεύγει. Η Καλβάρθα ούρλιαζε και τραβούσε τα μαλλιά της. Σύμβουλοι, υπηρέτες, και ευγενείς έσπευδαν να την ηρεμήσουν, όμως το μόνο που κατόρθωναν ήταν να κάνουν την υστερία της χειρότερη.

Ο Σάβμιν Έντομρ πλησίασε τη Βερνάλθα, η οποία στεκόταν μπροστά από ένα παράθυρο και κοίταζε μια τον ουρανό και μια την πόλη. Η Διοικήτρια του Τρίτου Τάγματος της Βασιλικής Φρουράς στράφηκε να τον αντικρίσει.

«Με τρόμαξες,» είπε.

«Περισσότερο απ' αυτό;» Ο Σάβμιν έδειξε τον ουρανό, με το σαγόνι του. Ο ήλιος είχε πλέον τελείως εξαφανιστεί.

«Όχι,» παραδέχτηκε η Βερνάλθα. «Τι στο Λύκο συμβαίνει, Σάβμιν; Δεν είναι έκλειψη, σωστά;»

«Όχι, δεν είναι έκλειψη,» συμφώνησε εκείνος. «Και δεν έχω την παραμικρή ιδέα τι μπορεί να είναι. Αυτές, όμως, μπορεί να έχουν...» Το βλέμμα του στράφηκε στο Ναό της Προστάτιδας Θεάς, ο οποίος υψωνόταν ανάμεσα από τα υπόλοιπα οικοδομήματα της πόλης, και ήδη ο κόσμος είχε αρχίσει να συρρέει εκεί.

«Προφανώς, δεν είσαι ο μόνος που το πιστεύει τούτο, αγαπητέ Σάβμιν,» είπε η Βερνάλθα.

Ο Σάβμιν ακούμπησε τις παλάμες του στο περβάζι του παραθύρου, και στηρίχτηκε επάνω τους, παρατηρώντας το χαλασμό που ξεκινούσε στην είσοδο του Ναού.

Ο Νουτκάλι, πρώτα, αισθάνθηκε τη διαταραχή στην ίδια την πραγματικότητα και, ύστερα, πρόσεξε τον ήλιο που χανόταν. Μην καταλαβαίνοντας αμέσως τι συνέβαινε, τράβηξε τα ηνία της Γκριζας Ομίχλης και αφίππευσε.

Νόμιζε ότι η ενόρασή του είχε αρχίσει να θολώνει, η Κουαλανάρα να χάνεται γύρω του, να συρρικνώνεται, οι χρονορροές να ξεθωριάζουν...

Έβγαλε μια άναρθρη κραυγή εξοργισμένου θηρίου, κάνοντας τη Γκριζα Ομίχλη να τρομάξει και να χρεμετίσει, κλοτσώντας τον αέρα.

Το περιβάλλον μεταλλάσσόταν. Μια γαλήνη επικρατούσε... μια αρχετοπική γαλήνη!

Αρχέτοπος! Μα... πώς;

Μήπως... μήπως ο Βάνμιρ, ο καταραμένος υπηρέτης του αδελφού του, που είχε μπει στους Αρχέτοπους, ακολουθώντας την Καρμώζ... μήπως αυτός κι εκείνη είχαν κάνει κάτι;

«ΦΑΝΛΑΓΚΟΟΟΟΘ!» ούρλιαξε ο Νουτκάλι, με τις γροθιές του σφιγμένες, ενώ ένιωθε τις χρονορροές να φθίνουν, να ξεθωριάζουν όπως ο ήλιος ξεθώριαζε.

Ο Ρόλμαρ δίδασκε σε δύο πειρατές ξιφομαχία, στην πλαγιά του βουνού, όταν η Λιόλα τον πλησίασε, λέγοντας: «Είναι μεσημέρι. Δεν πεινάς;»

Εκείνος κατέβασε τη λεπίδα του και τη θηκάρωσε. «Νομίζω πως ναι. Πηγαίντε κι εσείς να τσιμπήσετε τίποτα,» είπε στους πειρατές. «Και, Βέτμαν, να θυμάσαι: Το σπαθί στο χέρι σου το έχεις και για να αποκρούεις χτυπήματα.»

«Μά'στα, Καπ'τάνιε,» αποκρίθηκε εκείνος, μειδώντας και νεύοντας.

«Τι διάολο κάν' ο ήλιος;» είπε ο άλλος πειρατής, που ονομαζόταν Ώρφλον.

Ο Ρόλμαρ κοίταξε στον ουρανό, και βλεφάρισε. Ο ήλιος ξεθώριαζε!

«Περίεργο...» μουρμούρισε η Λιόλα, πλάι του.

Ο ήλιος συνέχισε να ξεθωριάζει, να χάνεται.

«Τι φαινόμενο είναι τούτο;» ρώτησε ο Άρχοντας του Ράλτον την Πριγκίπισσα-Διάδοχο. Αν κάποιος ήξερε τι συνέβαινε, σίγουρα θα ήταν εκείνη (εξαιρώντας τον Φανλαγκόθ πάντα, ο οποίος μιλούσε μόνο όποτε του κατέβαινε!).

«Δεν έχω ιδέα, Ρόλμαρ,» αποκρίθηκε η Λιόλα, κουνώντας το κεφάλι. «Αλλά δεν είναι μόνο ο ήλιος...» Γύρω της μπορούσε να αισθανθεί μια... ηρεμία να έχει απλωθεί, μια γαλήνη που δεν είχε αισθανθεί ποτέ ξανά.

Ο Ρόλμαρ το αντιλαμβανόταν επίσης. «Ναι, καταλαβαίνω τι λες...»

«Μόνο ο Φανλαγκόθ θα ξέρει τι συμβαίνει,» είπε η Πριγκίπισσα, στρεφόμενη να τον κοιτάξει.

«Αλλά δε θα μας εξηγήσει.»

«Πώς είσαι τόσο σίγουρος;»

«Ούτε για τον Βάνμιρ μάς είπε.»

«Αυτό είναι άλλο. Πάμε!» Τον έπιασε από τον πήχη, τραβώντας τον.

Ο Ρόλμαρ την ακολούθησε στο εσωτερικό του ενδόβουνου φρουρίου του Ράζλερ, περνώντας ανάμεσα από πειρατές οι οποίοι κοίταζαν τον ουρανό και φώναζαν.

Η Λιόλα οδήγησε τον εραστή της προς το δωμάτιο του Φανλαγκόθ –το στρογγυλό δωμάτιο με τα πύραυνα, όπου συνήθως βρισκόταν ο μάντης– και, καθώς πλησίαζαν, φωνές και γρυλίσματα ήρθαν στ’αφτιά τους, όπως επίσης και γδούποι.

Ένας πειρατής διέσχιζε τον πέτρινο διάδρομο, τρέχοντας και ρίχνοντας φευγαλέες ματιές πίσω του.

«Τι είναι;» τον ρώτησε ο Ρόλμαρ, αρπάζοντάς τον απ’τον ώμο. «Τι είναι;»

«Ο αφέντης τρελάθηκε! Τρελάθηκε!» αποκρίθηκε εκείνος και, ξεφεύγοντας από τη λαβή του Άρχοντα του Ράλτον, συνέχισε να τρέχει, προσπερνώντας αυτόν και τη Λιόλα.

«*Τρελάθηκε;*» είπε εκείνη, παραξενεμένη. Τι μπορούσε να είχε κάνει τον Φανλαγκόθ να τρελαθεί; αναρωτήθηκε.

Ο Ρόλμαρ τράβηξε το σπαθί του. «Τρελός ήταν, ούτως ή άλλως,» αποκρίθηκε. «Μείνε πίσω μου.» Και βάδισε, προσεκτικά, καταμήκος του διαδρόμου.

Η Λιόλα δεν έφερε αντίρρηση.

Ο Ρόλμαρ μπορούσε να διακρίνει, στο τέλος του πέτρινου περάσματος, το στρογγυλό δωμάτιο· και παρατηρούσε ότι τώρα τα πύραυνα δεν ήταν στη θέση τους, παρά πεταμένα απο δώ κι απο κεί, με το περιεχόμενό τους χυμένο στο δάπεδο και τις φλόγες τους να έχουν εξαπλωθεί.

Δεν μπορούμε να μπούμε εκεί μέσα! σκέφτηκε.

«Φανλαγκόθ!» φώναξε, σταματώντας να βαδίζει. «Φανλαγκόθ! Βγες έξω!»

Η Λιόλα στάθηκε πλάι στον Ρόλμαρ και περίμενε, όπως κι εκείνος.

Οι κραυγές είχαν τώρα πάψει. Μονάχα το τρίξιμο της φωτιάς ακουγόταν, καθώς και οι βαριές ανάσες του Άρχοντα του Ράλτον και της Πριγκίπισσας.

«Φανλαγκόθ!» φώναξε πάλι ο Ρόλμαρ. Και τότε, μια σκοτεινή φιγούρα φάνηκε να ζυγώνει μέσα από τις φλόγες και να βγαίνει απ’το δωμάτιο. Ο Ράζλερ ήταν ολόγυμνος και το μαύρο του δέρμα γυάλιζε. Τα μάτια του έμοιαζαν εμπύρετα, καθώς ατένιζαν τον Ωθράγκος και

την Ωθράγκι εμπρός του. Στο δεξί του χέρι βαστούσε το Μάτι του Κυκλώνα.

«Τι θέλεις, Ρόλμαρ;» ρώτησε.

«Τι συμβαίνει; Ο ήλιος χάθηκε από τον ουρανό, και υπάρχει κάτι... αφύσικο στον αέρα.»

«Ναι,» γρύλισε ο Φανλαγκόθ, «κάτι *αφύσικο*. Κάτι πολύ αφύσικο.»

«Τι στα Κέρατα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ είναι αυτό;» είπε ο Κέλσοναρ, κοιτάζοντας έξω από ένα παράθυρο της Αίθουσας των Δράκων. «Ο ήλιος χάνεται!» Ο Σ'άρν, ο καινούργιος του δράκος, σύριξε δυνατά.

Και το ίδιο ακριβώς έκαναν κι οι υπόλοιποι δράκοι.

Ο Χάφναρ κοίταξε τη Σρ'αερ με περιέργεια. Τι την ενοχλούσε; Τι τους ενοχλούσε όλους τους;

«Κάτι... κάτι δεν πάει καλά...» είπε η Φερλιάλα, κοιτάζοντας τριγύρω. Το αργυρό προσωπείο που κάλυπτε τη μισή της όψη γυάλισε δυνατά στο φως που έμπαινε στην αίθουσα.

Ο Πάρνορ ένευσε. «Μια... ησυχία.»

Και την ησυχία αυτή δεν την αντιλήφθηκαν μονάχα οι δράκαρχοι, αλλά κι ολόκληρο το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, ολόκληρη η πρωτεύουσα Νουάλβορ, ολόκληρο το Νόρβηλ, και ολόκληρη η ήπειρος Βάλγκριθμωρ. Όπως επίσης άπαντες είδαν τον ήλιο να ξεθωριάζει και να χάνεται από τον ουρανό.

«Ζάρναβ, δες!» είπε η Φερνάλβιν, μπαίνοντας στο καθιστικό των διαμερισμάτων του συζύγου της και αφήνοντας πίσω της το μπαλκόνι.

«Τι είναι;» ρώτησε εκείνος, καθισμένος σε μια πολυθρόνα και πίνοντας κρασί από μια μεγάλη κούπα.

Η Φερνάλβιν πήγε σ'ένα παράθυρο κοντά του και τράβηξε τις κουρτίνες. «Ο ήλιος χάθηκε.»

«Αδύνατον...»

«Όχι, χάθηκε· δες!»

Ο Ζάρναβ σηκώθηκε από την πολυθρόνα και στάθηκε μπροστά από το παράθυρο, ψάχνοντας τον ουρανό με το βλέμμα. «Κάπου... Πρέπει κάπου να βρίσκεται και να μην μπορούμε να τον δούμε από εδώ...»

Η Φερνάλβιν κούνησε το κεφάλι. «Όχι, χάθηκε. Τον είδα να ξεθωιάζει και να εξαφανίζεται, Ζάρναβ!»

Ο Πρίγκιπας τής έριξε ένα παραξενεμένο βλέμμα.

Εκείνη τον αγριοκοίταξε. «Δεν είμαι τόσο τρελή!»

Στην αγορά της Νουάλβोर γινόταν σαματάς, καθώς όλοι σταματούσαν τις δουλειές τους και κοιτάζαν τον ουρανό.

Και, φυσικά, ετούτη ήταν μια λίαν κατάλληλη στιγμή για τους κλέφτες ν'αρπάξουν κάτι και να φύγουν, τρέχοντας, όσο η προσοχή των άλλων ήταν στραμμένη στους αιθέρες, κυριολεκτικά.

Ο άντρας που καθόταν στη γωνία ενός σοκακιού, πίνοντας μπίρα από ένα κεραμικό δοχείο, παρατηρούσε έναν απ'αυτούς τους κλέφτες να έχει πάρει τέσσερα φορέματα από έναν πάγκο και να σπεύδει προς το λιμάνι, ενώ ο έμπορος, έχοντας αργήσει να τον αντιληφθεί, ούρλιαζε πίσω του, εξαγριωμένος.

Ο άντρας στη γωνία του σοκακιού μπορούσε, αν ήθελε, να πετάξει τη μπίρα του, να τιναχτεί προς τον κλέφτη, και να τον χτυπήσει στα πόδια. Μα τώρα βαριόταν· έτσι, ήπιε μονάχα ακόμα μια βαθιά γουλιά μπίρας, παραμένοντας στη θέση του.

Στο κάτω-κάτω, και την άλλη –την ποιήτρια– που είχε βοηθήσει τι είχε κερδίσει; Σκατά. Εκείνο που επιθυμούσε είχε πλέον χαθεί. Ακριβώς όπως κι ο ήλιος χανόταν, αυτή τη στιγμή, από τον ουρανό.

Τι αλλόκοτο φαινόμενο, αλήθεια...

Αναρωτιέμαι αν οι Ράζλερ ευθύνονται και για τούτο.

Ήπιε μια γουλιά από το κεραμικό δοχείο. *Να πάνε να γαμηθούνε, οι μπάσταρδοι!*

Όταν το μεσημέρι πλησίαζε, είδαν έναν χωματόδρομο που πήγαινε βόρεια, παρεκκλίνοντας από την κεντρική δημοσιά η οποία περνούσε δίπλα από τα βαλτοτόπια.

«Απο δώ, μάλλον, βρίσκεται κάποιο χωριό, Αρχόντισσά μου,» είπε η Κάρλα. «Θα πρότεινα να πάμε, για να ξεκουραστείτε και να πλυθείτε.»

Η Ζιάθραλ ένευσε, μην έχοντας τη δύναμη ούτε καν να μιλήσει. Η ολονύχτια πάλη της με την κινούμενη άμμο και η σφαγή της οικογένειάς της την είχαν κάνει σωματικό και ψυχικό ράκος. Έχοντας το δεξί χέρι ακουμπισμένο στο μανίκι του Θαλάσσιου Ευρήματος, ακολούθησε την Κάρλα επάνω στο χωματόδρομο.

Ύστερα από λίγη πεζοπορία και ενώ είχε μεσημεριάσει, αντίκρισαν τον ποταμό Άλβρεκ και ένα χωριό στις όχθες του, δίπλα από μια πυκνή, δεντρόφυτη περιοχή.

Η Ζιάθραλ ξεφύσησε και κοίταξε τον ουρανό, παραπατώντας. Και η κούρασή της ήταν τέτοια που νόμιζε ότι ο ήλιος είχε ξεθωριάσει.

«Κάρλα,» έκρωξε, νιώθοντας το στόμα της ξερό. «Να καθίσω λίγο.»

«Φτάνουμε, Αρχόντισσά μου.»

«Για λίγο. Ζαλίζομαι.»

Η Κάρλα τη βοήθησε να καθίσει σε μια πέτρα στο πλάι του δρόμου. Η Ζιάθραλ έκλεισε τα μάτια –προσπαθώντας να μην την πάρει επιτόπου ο ύπνος–, πήρε μια βαθιά ανάσα, και, έπειτα, τα άνοιξε. Ευθεία εμπρός της, σε απόσταση... κανενός χιλιομέτρου, ίσως;... μπορούσε να δει έναν βοσκό να βόσκει κατσίκια. Ο άντρας κοιτούσε τον ουρανό, με το στόμα του να χάσκει.

Αυτό την παραξένεψε. Κοίταξε κι εκείνη πάλι τον ουρανό. Και είδε πως ο ήλιος είχε τώρα χαθεί (!).

«Κ-Κάρλα,» είπε, και έδειξε.

Η ταχυπομπός ύψωσε το βλέμμα.

«Πού είναι ο ήλιος;» ρώτησε η Ζιάθραλ.

«Δεν τον βλέπω πουθενά, Αρχόντισσά μου... Δεν είναι δυνατόν...!»

«Πάμε στο χωριό,» είπε η Ζιάθραλ. «Πάμε στο χωριό.» *Γιατί, αν μείνω κι άλλο εδώ, θα με πάρει ο ύπνος. Ξαφνικά, νόμιζε ότι είχε απλωθεί μια ονειρική γαλήνη στον αέρα. Δεν είμαι καθόλου καλά. Είμαι άρρωστη...*

Ο Κάφελ, η Ζιάλα, και ο Έσριλαν κατέβαιναν μια ελαφρώς απότομη πλαγιά, όταν η δεύτερη παρατήρησε ότι ο ήλιος ξεθωρίαζε και δε δίστασε να το αναφέρει στους συντρόφους της.

«Παράξενο,» είπε ο μονόφθαλμος επαναστάτης. «Όντως, έχει κάπως ξεθωριάσει. Ή έτσι μας φαίνεται. Τέλος πάντων, μην κάθεστε· κατεβαίνετε!»

Ο Κάφελ και η Ζιάλα υπάκουσαν. Ο πρώτος, έχοντας μονάχα ένα χέρι, δυσκολευόταν στην κατάβαση, όμως ο Έσριλαν τού είχε δέσει ένα σχοινί γύρω απ'τη μέση, ώστε ακόμα κι αν γλιστρούσε πάνω στην πλαγιά, να μην έπεφτε πολύ, προτού το μοναδικό του χέρι προλάβαινε να αρπαχτεί από το κεντρικό σκοινί που χρησιμοποιούσαν για την κατάβαση. Ωστόσο, όλα αυτά δεν έκαναν τον Κάφελ να αισθάνεται καθόλου καλύτερα· τον έκαναν να αισθάνεται περισσότερο άχρηστος, και να επιθυμεί να φτάσει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα στη Νίζβερ, ελπίζοντας πως εκεί θα έβρισκε λύση στο πρόβλημά του.

Προς το παρόν, όμως, προσπάθησε να επικεντρωθεί στην πλαγιά που κατέβαινε. Τα μποτοφορεμένα του πόδια πατούσαν γερά επάνω της, τσακίζοντας μικρά χόρτα και κάνοντας πέτρες να κατρακυλούν. Το αριστερό του χέρι τη μια στιγμή έσφιγγε δυνατά το σχοινί και την άλλη το άφηνε, για να κατεβεί ο Κάφελ λίγο παρακάτω και να το ξαναπιάσει, προτού τα πόδια του μπερδευτούν και χάσουν την ισορροπία τους. Οι μύες όλου του σώματος του ήταν τεντωμένοι και πονούσαν, ενώ ιδρώτας τον έλουζε και τα πνευμόνια του νόμιζε ότι είχαν πάρει φωτιά.

Παραταύτα, κατόρθωσε να φτάσει στο τέλος της πλαγιάς χωρίς να γλιστρήσει ούτε μία φορά.

«Λύσε με,» είπε, ξέπνοα, στον Έσριλαν.

Εκείνος υπάκουσε. Τα χέρια του ήταν επιδέξια και δυνατά· δεν έτρεμαν καθόλου, σε αντίθεση με το μοναδικό χέρι του Κάφελ.

«Ο ήλιος χάθηκε!» παρατήρησε η Ζιάλα, κοιτάζοντας τον ουρανό.

«Μη λες ανοησίες,» της είπε ο Έσριλαν.

«Δε λέω ανοησίες!»

Ο οδηγός κοίταξε ψηλά, και ο Κάφελ ακολούθησε το βλέμμα του. Για να διαπιστώσει ότι η Ζιάλα, όντως, δεν έλεγε καθόλου ανοησίες: Ο μεσημεριανός ήλιος είχε χαθεί!

«Δεν το πιστεύω...» μούγκρισε ο Έσριλαν. «Δεν το πιστεύω.»

«Δεν έχεις ξαναδεί ποτέ κάτι παρόμοιο;» τον ρώτησε η Ζιάλα.

«Όχι. Έχεις δει εσύ;»

«Όχι...»

«Δεν είμαστε καλά,» είπε ο Έσριλαν, κουνώντας το κεφάλι και παίρνοντας το βλέμμα του από τον ουρανό. «Δεν είμαστε καθόλου καλά...» Και μετά: «Θα κατασκηνώσουμε εδώ,» πληροφόρησε τους συντρόφους του. «Αφήστε τα πράματά σας και, Ζιάλα, άναψε φωτιά.»

Στο Δρακοδάσος, ανατολικά της Έριγκ, ο Έζβαρ ο ερημίτης στεκόταν στη μέση του κήπου του με τα μοβ τριαντάφυλλα και κοιτούσε τον ουρανό, ανάμεσα από τις φυλλωσιές των δέντρων.

Ο ήλιος είχε εξαφανιστεί, και μια έντονη γαλήνη πλανιόταν στον αέρα. Μια γαλήνη, μια ηρεμία, που ο Έζβαρ είχε γνωρίσει μονάχα στα μέρη τα οποία ονομάζονταν Αρχέτοποι.

Θα ορκιζόταν ότι ο κόσμος μεταμορφωνόταν. Αλλά πώς ήταν ποτέ δυνατόν κάτι τέτοιο; Πώς ήταν ποτέ δυνατόν;

Ο Έζβαρ έτρεξε προς ένα από τα πέντε σπίτια πίσω του. Έπρεπε να ρίξει μια ματιά σ'ένα συγκεκριμένο βιβλίο και, μετά, να ετοιμαστεί για ταξίδι.